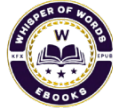

မြသန်းတင့်
ခန်းဆောင်နဲ့ ဒိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS
TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

About Us

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိပါသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝမရှိသလောက် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖောက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ)အသုံးမပြုပါ။

W H I S P E R of W O R D S

"စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာပေထုတ်ဝေသူတို့နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Market အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ eBooks Digital Marketဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာ ရှိနေပါပြီ။ Digital Product ဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများ အတွက်လည်း ပိုမို အကျိုးများပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖောက်နေမှု များကိုလည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများ ဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည်ပေးကြပါရန် ပန်ကြား တောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

"စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ eBook ဖတ်ပြီးလို့ "ကြိုက်နှစ်သက်တယ်" စာရေးသူများအား "အသိမှတ် ပြသင့်တယ်" လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြပါ။ စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ် နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေလောက အတွက် အနာဂတ် ကလေးငယ်များ အတွက် များစွာ နှစ်နာကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (Ebook ရှိလျှင်) Ebook များကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။ ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား "အသိမှတ်ပြသောအားဖြင့်" တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူအားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

W H I S P E R of W O R D S

Facebook Page

မြသန်းတင့်

ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS

TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

ပထမတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၅၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၉၁)
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - တင်မောင်မြင့်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်
၁၉၈၈ - လ
ပထမ အကြိမ်
အုပ်ရေ - တစ်ထောင်
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

ဒေါ်ခင်စီ (၀၂၅၀၇)၊ ပြည်ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးသန်းမြင့် (၀၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

Whisper Of Words Ebooks

Ocr - Thawzin

အတ္ထုပ္ပတ္တိဇာနည်များ

နိမိတ်ကြီး ——— ကိစ္စထိုက်ဟာ ——— ကိစ္စခွင် ———

$$\frac{\text{ယွန်ကုန်မြို့စား}}{\text{ကိသိုက်ကုန်}} \times \frac{\text{မယ်မယ်}}{\text{(ရီ) သွေ့မျိုးစု}} = \frac{\text{ယုန်ယွမ်}}{\text{(သူ့အစေကော်)}}$$

ကျိရဲ(သား(ကျိး)
x
သခင်မ ဆင့်

ကိစ္စခွဲခြားခြင်း(ဒုတိယသား)
X
သခင်မ ဝမ်
ပျော်ရွှင်(သူ့အစေတော်)
အပြောင်းမယား ချော
အပြောင်းမယား ချော

ကျွန်း
X
လင်းယုတ်

မှတ်ချက်။ X မှာ လင်မယား တော်စပ်ကြောင်းကို ပြသည်။

ကရီနွံ (သား)		ကရီနွံနု
x	x	
ယုယု	ယုယုယု	ကရီနွံနု
	ယုယုယု	ကရီနွံနု
	(ယုယုယု ညီကဏ္ဍ)	ကရီနွံနု
ညီညွန့် (သမီး)	ယုယု (ယုယုယုယုယု)	ကရီနွံနု
ကရီနွံ (သား)		သရော (သမီးယု)
x	x	
နုဘိကဏ္ဍ	လိယံ (ယုယုယုယုယု)	
(သမီးယု ဝတ် ဂုဏ္ဍ)	လိယံ	
ယုညီညွန့် (သမီး)	နုနု (ယုယုယုယုယု)	
ကရီနွံ (သား)	လိယံ (ယုယုယုယုယု)	သရော
x	x	
လိယံ		
ယုညီညွန့် (ကုဏ္ဍ ညီကဏ္ဍယုညီညွန့်)		သရော
သရော (ယုညီညွန့်)		သရော
ယုညီညွန့် (ကုဏ္ဍယုညီညွန့်)		သရော
ယုညီညွန့် (ယုညီညွန့်)		သရော
တနီညီညွန့် (တနီညီညွန့်ယုညီညွန့်)		သရော
တနီညီညွန့် (တနီညီညွန့်ယုညီညွန့်)		သရော
ကရီနွံနု (ယုညီညွန့်ယုညီညွန့်)		သရော

ဆွေဝန် (သား)
X
ချစ်အောင် (ဇနီး)
ယင်းလင်း (အမျှော်မယား)
ပေါက်ကြည် (သမီး)

ထိုက်ယု (သမီး)
ဂုဗ္ဗနိမ္မ ဇေယျင်
(သု.အစေတော်များ)

--- ဟု မိန့်မောက်မှ ဆွေမျိုးတော်စပ်သည်ကို ပြသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် နိဒါန်း

ချင်မင်းဆက်၊ ကျိန်းလုံဘုရင်၏ လက်ထက် ဆယ့်ရှစ်ရာစုနှစ် အလယ်လောက်တွင် ရေးခဲ့သည့် “ခန်းဆောင်နီ အိပ်မက်” ဝတ္ထုကြီးသည် တရုတ်ဂန္ထဝင်တွင် ထင်ရှားသည့် ဝတ္ထုကြီး တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် နှစ်ရာ တစ်လျှောက်လုံး လူကြိုက်များခဲ့သည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျိန်းလုံမင်းလက်ထက် (၁၇၃၆-၁၅) တွင် ထိုဝတ္ထုကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းသည် မတော်တဆ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ထိုဝတ္ထုကြီးသည် တရုတ် မြေရှင်ပဒေသရာဇ် ခေတ်အတွင်းရှိ လူတန်းစား တိုက်ပွဲများနှင့် လူတန်းစား ပဋိပက္ခများ၏ ရလဒ် ဖြစ်လေသည်။

ချင်မင်းဆက် (၁၆၄၄-၁၉၁၁) သည် တရုတ်ပြည်တွင် နောက်ဆုံး ပဒေသရာဇ်မင်းဆက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကာလသည် တရုတ်ပြည်၏ သမိုင်းတွင် အတော်အတန် ငြိမ်သည့်ကာလ ဖြစ်သည့်တိုင် ပဒေသရာဇ်စနစ်သည် ပြိုလဲ ပျက်စီးလျက်ရှိပြီး ထိုစနစ်အတွင်းရှိ ပဋိပက္ခများသည်လည်း ပြင်းထန်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုမင်းဆက်ခေတ်၌ နိုင်ငံတော် ယန္တရားသည် အဓိက အားဖြင့် မင်မင်းဆက် (၁၃၆၈-၁၆၄၄) တွင် ရှိခဲ့သည့် မြေရှင်ပဒေသရာဇ် သက်ဦးဆံပိုင်စနစ် ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပြီး၊ နိုင်ငံရေးအာဏာသည် ပဒေသရာဇ် မြေရှင် လူတန်းစား၏ လက်ထဲတွင် ရောက်ရှိလျက် ရှိလေသည်။ တစ်နည်း ပြောရလျှင် ထိုခေတ်၏ အာဏာသည် မင်မင်းဆက် သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်၏ နိုင်ငံရေးအာဏာကို ဆက်လက်တိုးချဲ့ထားသည့် အာဏာ ဖြစ်လေသည်။

ချင်မင်းဆက်ခေတ်အစ၌ လူမှုစီးပွားရေး အခြေအနေ သည် ရှည်ကြာသည့် စစ်ပွဲများကြောင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆယ့်ရှစ်ရာစုမှစ၍ အုပ်စိုးသူ လူတန်းများသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးကို အားသွန်ကြိုးပမ်းခဲ့သဖြင့် တိုင်းပြည်တွင် အခြေအနေ ကောင်းမွန် တိုးတက် လာခဲ့လေသည်။ ကန်ချီမင်း လက်ထက် (၁၆၉၂-၁၇၂၂) နောက်ပိုင်း၌ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးသည် ယခင်အခြေအနေသို့ ပြန်ရောက် လာခဲ့ရုံမျှ မက ယခင်ကထက်ပင် တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ထိုမင်း လက်ထက်နောက်ပိုင်း ယုန်ချိန်မင်း (၁၂၃-၃၅) နှင့် ကျိန်းလုံမင်း လက်ထက်တို့တွင် စိုက်ပျိုးရေးမျှသာမက သတ္တုတူးဖော်ခြင်း၊ အထည်ရက်လုပ်ခြင်း၊ ကြွေထည် လုပ်ငန်း၊ ပုံနှိပ်အတတ်ပညာနှင့် အခြားလုပ်ငန်းများတွင်လည်း တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။ အထည် ရက်လုပ်ခြင်း လုပ်ငန်းမှာ

ဆယ့်ခြောက်ရာစုနှစ် ကထက်ပင် တိုးတက် ထွန်းကား လာခဲ့သည်။
ထိုခေတ်အတွင်း၌ ကုန်သွယ်ရေး နှင့် နိုင်ငံခြား ကုန်သွယ်မှုတို့သည်လည်း
တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ကုန်သွယ်မှု နှင့် လက်မှုလုပ်ငန်း ပေါ်တွင် အခြေခံသည့်
သန္ဓေတည်စ အရင်းရှင်စနစ်သည် ချင်မင်းဆက်အစတွင် ကန့်သတ်
ချုပ်ချယ်ခြင်း ခံခဲ့ရသော်လည်း ထိုကာလများတွင် ပြန်လည်
ရှင်သန်လာခဲ့လေသည်။

ပဒေသရာဇ် လူတန်းစားနှင့် ၎င်းတို့ ဘက်တော်သား
ရာဇဝင်ဆရာတို့က ကန်ချီမင်း၊ ယုန်ချိန်မင်းနှင့် ကျိန်းလုံမင်း တို့၏
ခေတ်များကို “ရွှေခေတ်ကြီး” အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစီးပွားရေး
တိုးတက်မှုများသည် လုပ်သားပြည်သူတို့၏ ဘဝကို တိုးတက်အောင်
မလုပ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ချင်မင်းဆက်ခေတ် ဘုရင်များသည် လုပ်သားပြည်သူ တို့ကို
သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်၍ ဓနဥစ္စာတို့ကို သုံးဖြုန်းကာ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်တွင်
ယစ်မှုးခဲ့ကြသည်။ မှူးမတ်ကြီးများ၊ မြေရှင်ကြီးများ၊ ကုန်သည်ကြီးများနှင့်
ကျေးလက်လူကုန်ထံ များသည် လုပ်သား ပြည်သူတို့၏ အသွေးအသားတို့ကို
စုပ်ယူ ကြကာ လုပ်သား ပြည်သူများမှာ ဆင်းရဲငတ်ပြတ်နေခဲ့ကြသည်။
ချင်မင်းဆက် နန်းတက်ခါစက လယ်သမားများမှာ လယ်မြေကို
ပိုင်ခဲ့ကြသေးသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူတို့ လယ်မြေများသည်
မှူးမတ်များ၊ မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ လက်ထဲ ရောက်သွားကြကာ
သူတို့ကိုယ်တိုင်သည် မြေမဲ့ယာမဲ့များ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။
ချင်မင်းဆက်ဘုရင်များ ၏ နိုင်ငံရေးဖိနှိပ်မှု၊ စီးပွားရေး သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်မှု
တို့ကြောင့် ပဒေသရာဇ် လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွင်းမှ အဓိက ပဋိပက္ခ ဖြစ်သော
မြေရှင်လူတန်းစားနှင့် လယ်သမား လူတန်းစားတို့၏ ပဋိပက္ခသည်
ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မြေခွန်ကင်းလွတ်ရေးနှင့်
လယ်လုပ်ခွင့်ရရေးအတွက် လယ်သမားလူတန်းစား၏ ပြန်လှန်ခုခံသော
တိုက်ပွဲများ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့လေသည်။

ချင်မင်းဆက် ခေတ်အစ၌ ဒီမိုကရေစီ သဘောကို ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်
ပြုသည့် တွေးခေါ်ရှင်များ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ရာ ယင်းတို့မှာ တိုးတက်သော
သဘောကို ဆောင်သည်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ ဤတွင် အုပ်စိုးသူများသည်
ထိုတိုးတက်မှုကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘဲ ပြင်းထန်စွာ နှိပ်ကွပ်ခဲ့ကြသည်။ ကန်ချီ၊
ယုန်ချိန်နှင့် ကျိန်းလုံမင်းတို့ လက်ထက်အပါအဝင် ချင်မင်းဆက်ခေတ်
တစ်လျှောက်လုံး၌ အုပ်စိုးသူများသည် စာပေကို နှိပ်ကွပ်ခြင်း၊ တိုးတက်သော
အတွေးအခေါ်ရှိသည့် ပဒေသရာဇ် ပညာတတ်များကို ဖိနှိပ်ခြင်း စသည်တို့ကို
ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဘုရင့် ပိဋကတ် တိုက်တော်
အတွက် စာပေစာရင်းများကို ပြုစု စုဆောင်းရန် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့်
ပဒေသရာဇ် စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သည့် ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင်စာပေများကို

ဖျက်ဆီးသုတ်သင် ခဲ့လေသည်။ လူထုများကို အမြင်ရှုပ်ထွေးစေရန် အတွက် ယခင်က ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သည့် မင်မင်းဆက်ခေတ် စာပြန်ပွဲ စနစ်ကို ဆက်လက်ကျင့်သုံးခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် အုပ်စိုးသူ လူတန်းစားအတွင်း၌ပင်လျှင် ပဋိပက္ခများ ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ကျိန်းလုံမင်း၏ ခေတ်သည် ချင်မင်းဆက် ပြိုလဲပျက်စီးရေးအတွက် တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲလိုက်သည့် ကာလကြီး ဖြစ်လေသည်။ အကျပ် အတည်းများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသော ပဒေသရာဇ်စနစ်သည် ၎င်း၏ နောက်ဆုံးအဆင့်တွင် ရောက်နေလေပြီး တရုတ် ပဒေသရာဇ် လူ့အဖွဲ့အစည်းဟူသော ပိတ်ကားကြီးသည် စုတ်ပြတ်ကာ ပျက်စီးရတော့မည့် အခြေသို့ ရောက်နေလေပြီ။

ဤသည်မှာ “ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်” ဝတ္ထုကြီးကို ရေးခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ဆောင်ဇူချင်း မှီတင်း နေထိုင်ခဲ့ရာ ခေတ်ကာလ ဖြစ်လေသည်။

ဆောင်ဇူချင်း၏ အဆက်အနွယ်များသည် မူလက ဟန် (တရုတ်) အနွယ်များ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် မန်ချူးမင်းများထံတွင် ခိုင်းကိုင် ကျိုင်းကိုင်များအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ကြလေသည်။ ဆောင်ဇူချင်း၏ ဘိုးဘေးအဆက်အနွယ် အချို့သည် ချင်မင်းများနှင့် အတူ မဟာတံတိုင်းကြီး၏ တောင်ဘက်နယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကာ အဘေး၊ အဘိုး၊ အဖေနှင့် ဦးလေးတို့သည် ရွှေနန်းတော် အိမ်တော်ဝင်များ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ကျန်းနင်းပြည်နယ် (ယခု နန်ကင်း) ရက်ကန်းဝန် အဖြစ် အမှုထမ်း ခဲ့ကြလေသည်။ သူ့အဘေးမသည် ကန်ချီဘုရင်ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည့် အထိန်းတော်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုနောက်တွင် အထိန်းတော်၏သား (ဆောင်ဇူချင်း ၏ အဘိုး) သည် ကန်ချီဘုရင်နှင့် စာသင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဤသည်ကို ကြည့်လျှင် စာရေးဆရာ ဆောင်ဇူချင်း၏ အဆက်အနွယ်များသည် ချင်မင်းဆက် ဘုရင်များ၊ အထူးသဖြင့် ကန်ချီမင်းနှင့် မည်သို့မည်ပုံ အဆက်အသွယ် ရှိကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိနိုင်လေသည်။

ကန်ချီမင်း နန်းကျ၍ ယုန်ချိန်မင်း နန်းတက်ခါနီးတွင် နန်းမွေဆက်ခံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ကြ သည်တွင် ရွှေနန်းတော် အိမ်တော်ဝန်များ၊ နောက်လိုက်အမှုထမ်းများ ကြားတွင်လည်း သဘောကွဲလွဲမှုများ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့လေသည်။ ယုန်ချိန်မင်းတက်၍ ငါးနှစ်မြောက်သည့် နှစ်တွင် (၁၇၂၇) ကန်ချီမင်း၏ ငယ်ကျွန်များ ဖြစ်သည့် ဆောင်ဇူချင်း၏ အဆက်အနွယ်များသည် ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်တို့ကို အလွဲသုံးစားလုပ်သည်ဟုဆိုကာ အဆောင်အယောင် နှင့်တကွ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရုပ်သိမ်းကာ အရာမှ နုတ်ပယ်ခြင်းခံခဲ့ကြရသည်။ ထိုနောက်တွင် သူတို့ မိသားစုသည် ပေကျင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပြီး

ပေကျင်မြို့တော် အနောက်ဖျားတွင် နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က ဆောင်ဇူချင်းတို့ မိသားစုမှာ လွန်စွာ ဆင်းရဲလေရာ ထမင်းကိုမျှ နပ်မှန်အောင် မစားနိုင်ကြဘဲ ဆန်ပြုတ်ကို သောက်နေကြရလေသည်။ ထိုသို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ နေရစဉ်တွင် ဆောင်ဇူချင်းသည် “ခန်းဆောင်နီ အိပ်မက်” ဝတ္ထုကြီးကို ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနောက်တွင် သူချစ်သည့်သား ဆုံးသည့်အတွက် ဆောင်ဇူချင်း လည်း စိတ္တဇဖြင့် အိပ်ရာတွင် လဲလေသည်။ ဆေးဝါး ကောင်းစွာ ကုသရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် ကျိန်းလုံမင်း နန်းသက် နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်မြောက်နှစ် (၁၈၆၃ ခုနှစ်) တွင် ဆောင်ဇူချင်း သည် ဝတ္ထုကြီးကို အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ချုပ်ငြိမ်းလုဆဲ ပဒေသရာဇ်စနစ် အတွင်းမှ ပဋိပက္ခများနှင့် အုပ်စိုးသူ လူတန်းစားအတွင်းရှိ တိုက်ပွဲများကြောင့် မိမိတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ကြားညှပ်ခံခဲ့ရပုံတို့သည် စာရေးဆရာ ဆောင်ဇူချင်းအား ထိုခေတ်က လူမှု အခြေအနေများကို ကြည့်တတ်မြင်တတ်အောင် မျက်စိဖွင့်ပေးခဲ့လေသည်။ ဆောင်ဇူချင်းသည် ထိုလူမှု အခြေအနေများကို ဤဝတ္ထုကြီး ထဲတွင် ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

“ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်” ဝတ္ထုကြီးသည် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သော ရာဇဝင်ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်လေသည်။ အပေါ်ယံ အားဖြင့် ကြည့်လျှင် “ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်” ဝတ္ထုကြီးသည် ပေါက်ယုဆိုသော လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် ထိုက်ယု ဆိုသော မိန်းမပျို လေးတစ်ယောက်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ရေးသွားစဉ်မှာပင် စာရေးဆရာ ဆောင်ဇူချင်းသည် ပဒေသရာဇ်စနစ် ၏ မကောင်းမှုများနှင့် အုပ်စိုးသူ ပဒေသရာဇ် လူတန်းစား၏ ပြစ်မှု များကို ဖော်ထုတ်ပြသခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုကြီးထဲတွင်ပါသည့် ကျိဆွေမျိုးစု၊ ဂျီဆွေမျိုးစု၊ ဝမ်ဆွေမျိုးစု နှင့် ဆွေ့ဆွေမျိုးစု စသည့် ဆွေမျိုးစုကြီး လေးခုသည် ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ ကျောထောက်နောက်ခံ အုတ်မြစ်ကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုဆွေမျိုးစုကြီးများ သည် အထက်တွင် ဘုရင့်နန်းတော်ကြီး နှင့် အဆက်အသွယ် ရှိပြီး အောက်တွင် အမှုထမ်း အရာထမ်းများနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ကာ ပဒေသရာဇ် သက်ဦးဆံပိုင် နိုင်ငံတော်ကြီးကို ပံ့ပိုးကူညီလျက် ရှိကြလေသည်။ ထို ဆွေမျိုးစုကြီးလေးခု၏ ကြီးစိုးခြယ်လှယ်မှုသည် ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ ကြီးစိုးခြယ်လှယ်မှု ဖြစ်ပြီး ထိုဆွေမျိုးစုကြီး လေးခု၏ ပျက်ဆီးကျဆုံးမှုသည် ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ ပျက်စီးကျဆုံးမှုပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို ဆွေမျိုးစုကြီး လေးခုသည် လုပ်သားပြည်သူများကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြသည်။ သွေးစုပ်ကြသည်။ ကျိဆွေ မျိုးစု စံအိမ်ကြီး၏

အပြင်ပ၌ ထိုဆွေမျိုးစုများသည် အရာရှိ၊ အရာခံများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်ကာ ပြည်သူများကို နှိပ်စက်ကြသည်။ သူတို့စံအိမ်ကြီးများ အတွင်းတွင် ဆွေမျိုးစုများသည် အစေတော် မိန်းကလေးများကို ငွေဝယ်ကျွန် သဖွယ် သဘောထား ဆက်ဆံကာ နိုင်လိုမင်းထက် ပြုကြသည်။

မှူးကြီးမတ်ရာများ၊ မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ကြီးများ၊ ရွှေနန်းတော်ရှိ ရိက္ခာတော်ဆက်များ၊ အတိုးကြီးစားများ က လုပ်သားပြည်သူများအား မည်သို့မည်ပုံ စီးပွားရေးအရသွေးစုပ် ခြယ်လှယ်ပုံကိုလည်း ဤ ဝတ္ထုကြီးထဲတွင် အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော သူတို့၏ စံအိမ်ကြီးများဖြင့် တလက်လက် တထိန်ထိန် တောက်ပသော သူတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများသည် လုပ်သားပြည်သူတို့၏ အသွေးနှင့် အရိုးပုံပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော အရာ များသာ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ထို ဝတ္ထုကြီးထဲတွင် ဖော်ပြထား ပေသည်။

သူတို့ ကျောထောက်နောက်ခံပြုရာ ပဒေသရာဇ် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးကဲ့သို့ပင် ထိုဆွေမျိုးစုများသည် သူတို့၏ အတွင်း ပဋိပက္ခများ၊ အတွင်း ဝိရောဓိများကြောင့် ပြိုကွဲသွားခဲ့ကြရသည်။ သူတို့ စံအိမ်ကြီးများ၏ တံတိုင်း အပြင်ဘက်တွင် မိုးခေါင်ခြင်း၊ ရေကြီးခြင်း၊ ကောက်ပဲသီးနှံ ပျက်စီးခြင်းကြောင့် ပြည်သူများသည် ငတ်ပြတ်လျက် နေကြသည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့စံအိမ်ကြီးများ၏ တံတိုင်းအတွင်း၌မူ သူတို့၏ ကျေးကျွန်များသည် သူတို့သခင်များကို ဖီဆန်ကြသည်။ ထိုအထဲမှ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သော ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယု တို့သည် ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ အယူအဆဟောင်းများ၊ ထုံးစံဓလေ့ ဟောင်းများကို ဆန့်ကျင်ကြသည်။

“ခန်းဆောင်နီ အိပ်မက်” ဝတ္ထုကြီးသည် နိုင်ငံရေးအားဖြင့်သာ အနှစ်သာရ ကြွယ်ဝသည်မဟုတ်၊ အနုပညာ အားဖြင့်လည်း အားကောင်းလှသဖြင့် ဖတ်သူတို့ လက်ကမချနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။ စာရေးဆရာ ဆောင်ဇူချင်း သည် လူ့လောကတွင် တကယ်တွေ့နိုင်သော ဇာတ်ဆောင်များကို အသေးစိတ် ရေးခြယ် ပြသွားသည်။ ထိုဇာတ်ဆောင် တို့၏ ပြောစကားများမှာလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူ ကွဲပြားခြားနား ကြသည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ထဲမှ ဇာတ်ဆောင်များ ပြောသည့်စကားနှင့်မတူဘဲ တကယ့်လူ့လောကတွင် သက်ရှိထင်ရှားရှိသူတို့ ပြောနေသည့် စကားများ ကဲ့သို့ သဘာဝကျသည်။ စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်းက “ဤဝတ္ထုကြီးသည် တရုတ်စာပေသမိုင်းတွင် အတွေးအခေါ် အရ လည်းကောင်း၊ ရေးနည်းရေးဟန် အရ လည်းကောင်း လမ်းခွဲထွက်လိုက်သော ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပေသည်” ဟု ရေးခဲ့ လေသည်။

“ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်” ဝတ္ထုကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်သည်

ပဒေသရာဇ်စနစ်အား ဘက်ပေါင်းစုံ ရှုထောင့် ပေါင်းစုံမှ
ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ထားသည့် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည့်အတွက် အယူအဆအားဖြင့်
ကြည့်လျှင် ကောင်းသည် ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့်
ဤဝတ္ထုထဲတွင် ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ အငွေ့အသက်ကို မပါတော့ပြီ၊
စာရေးဆရာ၏ အမြင်တွင်လည်း ပဒေသရာဇ် အမြင်အတွေးတို့ မပါတော့ပြီဟု
အဓိပ္ပာယ် မထွက်ချေ။ စင်စစ် စာရေး ဆရာ ဆောင်ရှုချင်းသည် လွန်ခဲ့သည့်
အနှစ်နှစ်ရာလောက်တုန်းက ပျက်စီးသွားသော မှူးမတ်မိသားစုမှ ဆင်းသက်
ခဲ့သူသာ ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။ ထိုဝတ္ထုကြီးသည်လည်း လွန်ခဲ့သော
အနှစ်နှစ်ရာ က ပဒေသရာဇ်စနစ်အောက်မှာ ရေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။
ဤဝတ္ထုထဲတွင် စာဖတ်သူတို့သည် စာရေးဆရာ ဆောင်ရှုချင်း၏ အဆိုးမြင်ဝါဒ
ကို တွေ့နိုင်သည်။ အနိဋ္ဌာရုံဝါဒကို မြင်နိုင်သည်။ ဘာကိုမျှ မယုံကြည်သော
နတ္ထိကဝါဒကို တွေ့နိုင်သည်။ ဘဝဟူသည် အချည်းနှီးသာ တကားဟူသော
အမြင်ကို တွေ့နိုင်သည်။ အချို့သော ပြဿနာများကို ကြည့်မြင်ရာတွင် သူ၏
လူတန်းစား ဗီဇဖြစ်သည့် ပဒေသရာဇ်အမြင်ကို တွေ့နိုင်သည်။

ဆောင်ရှုချင်းသည် ဤဝတ္ထုကြီးကို အပြီးမသတ်ခဲ့၊ အခန်းပေါင်း
ရှစ်ဆယ်မျှသာ ရေးနိုင်ခဲ့သည်။ အမှန်အား ဖြင့်မူ ရှစ်ဆယ်မကပါ။
ထို့ထက်ပိုပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျန်သော အခန်းများမှာ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့်
ရှစ်ဆယ်ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။ ယခုဝတ္ထုထဲတွင် ပါသည့်
နောက်အခန်းလေးဆယ်မှာ စာရေးဆရာ ကောက်ငို က ဆက်၍ရေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့ ဇာတ်သိမ်းကို အလွမ်းဖြင့်
အဆုံးသတ် လိုက်လေသည်။ ဤအပိုင်း တွင်မူ ကောက်ငို ဆက်ရေးသည့်
အခန်းလေးဆယ်သည် အနုပညာအရ လွန်စွာ အနုမြောက်သည်ဟူ၍
ဆိုနိုင်လေသည်။ မူလက ဤဝတ္ထုကြီး၏အမည်မှာ “ကျောက်တုံး၏ပုံဝတ္ထု”
ဟူ၍ ဖြစ်ပြီး ကောက်ငို အခန်းလေးဆယ် ထပ်ဖြည့်၍ ရေးပြီးသည့် အခါတွင်
“ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်” ဟူသော အမည်ဖြင့် ၁၇၉၁ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်
ပုံနှိပ်ထုတ် ဝေခဲ့လေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ရာအတွင်း ဤဝတ္ထုကြီးနှင့် ပတ်သက်၍
တရုတ်ပြည်တွင် အကြီးအကျယ် ဆွေးနွေး ငြင်းခုံခဲ့ကြသည်။ ၁၉၁၉ ခု၊ မေလ
၄ ရက်နေ့ အရေးတော်ပုံ မတိုင်မီတုန်းက ခန်းဆောင်နီအိပ်မက် ဝတ္ထုကြီးကို
ဝေဖန် အကဲဖြတ်သူများအား “ခန်းဆောင်နီဋီကာဟောင်း ဆရာများ” ဟု
ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၁၉ ခု၊ မေလ ၄ ရက်နေ့ အရေးတော်ပုံ နောက်ပိုင်းတွင်မူ
ဒေါက်တာဟူရှိ စသူတို့ ခေါင်းဆောင်သည့် “ခန်းနီဆောင် ဋီကာသစ်ဆရာများ”
ဟူ၍ ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်

ထိုဝတ္ထုကြီးကို ထပ်မံအကဲဖြတ်ကြ ပြန်သည်။ ယင်းတို့ မှာ မှတ်ခံဝါဒကို လက်ကိုင်ပြုသည့် ဝေဖန်ရေးဆရာများ၏ ဂိုဏ်းဖြစ်သည်။ သူတို့ဂိုဏ်းက “ဋီကာဟောင်း ဆရာ”နှင့် “ဋီကာသစ်ဆရာများ” တို့၏ အကဲဖြတ်ချက် နှစ်ခုစလုံးကို ပယ်သည်။

ဤဝတ္ထုကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပါသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ဘာသာပြန်မှာ ၁၉၁၁ ခုနှစ်က ရန်ဟဲတွင် ပုံနှိပ်ခဲ့သော ဖိုတိုစတက် ကော်ပီ မူရင်းမှ ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပြီး နောက်အခန်းလေးဆယ်မှာမူ ၁၇၉၂ ခုက ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်ကို အခြေခံ၍ ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထုတ်ဝေသူ

[ပီကင်းမြို့၊ နိုင်ငံခြား စာပေထုတ်ဝေရေးဌာန အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်
နိဒါန်းမှ အကျဉ်းချုပ် မြန်မာပြန်ဆိုချက်]

ချင်ရှိယင်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် မနောမယိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံးကို မြင်မက်ခြင်း။

ကျိုယုဆုန်သည်ဆင်းရဲနွမ်းပါးစဉ်တွင် မိန်းမငယ်တစ်ဦးကို စွဲလမ်းခြင်း။

ယခုအခန်းသည် ဝတ္ထု၏ အဖွင့်ခန်း ဖြစ်၏။ ကျောက်စိမ်းတုံး၏ အကြောင်းကို ရေးသည့် ဤဝတ္ထု၌ စာရေးသူ သည် မိမိမြင်မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်အချို့ကို မှတ်တမ်းတင်လို၏။ သို့ရာတွင် စာရေးသူသည် “မနောမယိဒ္ဓိ” ကျောက်စိမ်းတုံး ကို ပုံခိုင်း၍ ရေးခြင်းဖြင့် ဖြစ်ရပ်မှန်များကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ချင်ရှိယင် (“အဖြစ်မှန်များကို ဖုံးကွယ်ခြင်း” ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်၏။) စသည့် အမည်များကို အသုံးပြုထားသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ဤဝတ္ထုထဲတွင် ဖော်ပြထားသည့် အဖြစ်အပျက်များသည် မည်သို့သော အဖြစ်အပျက်များနည်း၊ ဇာတ်ဆောင်တို့သည် မည်သူတို့နည်း။ ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူက ဤသို့ဆို၏။

“အလုပ်လဲများ၊ ဖုန်လဲများတဲ့ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကျုပ်ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် လုပ်ခဲ့တာဆိုလို့ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး၊ ဒီတွင် ကျုပ်သိခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အကြောင်းကို သတိရပြီး သူတို့ တစ်ယောက်ချင်း အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစား မိတယ်။ ဒီလို စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူတို့အားလုံးဟာ အမူအကျင့်မှာရော အသိအလိမ္မာမှာပါ ကျုပ်ထက် သာလွန်တာကို တွေ့ရတယ်။ ယောက်ျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတောင် မထောက်ဘဲ ရှက်ရှက်နဲ့ ဖွင့်ပြောရယင် ကျုပ်ဟာ သူတို့ထက် အများကြီး နိမ့်ကျနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်ပြင်လို့ မရတော့တဲ့အတွက် ဒီအချိန်ကျမှ နောင်တရ နေလို့လဲ အကျိုးမထူးတော့ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဘာမှမတတ် နိုင်တော့ဘူး။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရင်ဧကရာဇ်ရဲ့ ပစားပေးခြင်း ခံရတဲ့အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဘိုးဘွား မိဘများရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့် တစ်ကြောင်း ကျုပ်ဟာ ပိုးဖဲကတ္တီပါတွေကို ဝတ်ခဲ့ရပါရဲ့၊ စည်းစိမ်ရှိရှိ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ မိဘဆရာသမားများနဲ့ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတွေရဲ့ ဆုံးမပဲ့ပြင်မှုတွေကို လျစ်လျူပြုခဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ သက်တမ်းတစ်ဝက်လောက်ကို အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့တယ်၊ အတတ်ပညာဆိုလို့ တစ်ခုမှ မတတ်ကျွမ်းခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဖွင့်ရေးလိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့်

ကျုပ်ရဲ့ ပြစ်မှုတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးလေးသည့်တိုင် ကျုပ်အပြစ်တွေကို ဖုံးကွယ်ချင်တဲ့ အတွက်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွက်တော့ ဒီ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အကြောင်း ကို ဖုံးဖိ မထား ထိုက်ပေဘူးပေါ့။

“ခုအချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့အိမ်က သက်ငယ်မိုး ထရံကာထားတဲ့ တဲကလေး၊ မီးဖိုက မြေမီးဖို၊ အိပ်တော့လဲ ကြိုးခုတင် ပေါ်မှာ အိပ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုနေရတဲ့ အတွက် ကျုပ်ကို အထင်သေးမှာစိုးလို့ ကျုပ်ရင်ထဲ ရှိတာတွေကို ဖွင့်မပြောဘဲ မနေပါဘူး။ ဟုတ်တယ်...မနက်ခင်း လေပြည်၊ ညနင်းစက်၊ တဲဝက မိုးမခပင်တွေနဲ့ ကျုပ်ခြံထဲက ပန်းပွင့်တွေကို မြင်ရထိတွေ့ ရတော့ ကျုပ် ကလောင်ကိုင်ချင်လာတယ်။ ကျုပ်ဟာ စာပေကဗျာမှာ မကျွမ်းကျင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီမိန်းမချောကလေးတွေ အကြောင်းကို ကျုပ်သိတဲ့ သာမန်လူပြိန်းစကားနဲ့ပဲ ရေးမယ်။ ဒီလို ရေးလိုက်မယ်ဆိုယင် စာဖတ်သူတွေကို အာရုံ အပြောင်းအလဲ ပေးနိုင်မယ်၊ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေရတဲ့ သောကဗျာပါဒတွေ ကိုလဲ မေ့ပျောက်နိုင်စေ လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ကျီယုဆုန် ဆိုတဲ့ (“လူပြိန်း စကားဖြင့်ရေးသော ဝတ္ထု”) အမည်ကို တပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်”

အဆွေစာဖတ်သူ။ ဤဝတ္ထု မည်သို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို သင် သိပါသလော။ ကျုပ်၏ အဖြေသည် ယုံတမ်းပုံပြင် ကဲ့သို့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်လျှင် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သင်တို့ စိတ်ထဲတွင် သံသယ ပျောက်သွားအောင် ကျုပ် ရှင်းပြပါမည်။

အခါတစ်ပါး၌ မဟာပဗ္ဗတတောင်ရှိ အသူရာချောက်၌ နေထိုင်သော နုဝါမည်သော နတ်သမီးသည် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ပြင်ဆင်ရန်အတွက် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတို့ကို အရည်ကျိုခြင်း ပြု၏။ ထိုနောက် သုံးသောင်း ခြောက်ထောင် ငါးရာ တစ်ခုသော ကျောက်တုံးငယ်တို့ကို သွန်းထု၏။ ကျောက်တုံးငယ် တစ်ခုစီ သည် အမြင့်ပေ တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှိ၍ အကျယ် စတုရန်းပေ နှစ်ရာလေးဆယ်ရှိ၏။ ထို နတ်သမီးသည် ထို ကျောက်တုံးတို့ အနက်မှ ကျောက်တုံး သုံးသောင်း ခြောက်ထောင် ငါးရာကိုသာ အသုံးပြုပြီး ကြွင်းသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုမူ မေတ္တာ တောင်ခြေရင်းသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ နှစ်ကာလရှည် ကြာသည့် အခါ၌ ထိုကျောက်တုံး သည် မနော ဝိညာဉ်ကို ရလာခဲ့၏။ အခြားသော ကျောက်တုံးတို့မှာ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ပြင်ဆင်ရာတွင် အသုံးပြုခြင်းခံရပြီး မိမိမူကား စွန့်ပစ်ခံရလေခြင်း ဟု အရှက်ရကာ ထိုကျောက်တုံးသည် ပူဆွေးသည် ဖြစ်၍ နေ့ညမစဲ သည်းထန်စွာ

ငိုကြွေးခြင်းပြု၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျောက်တုံးသည် မိမိ၏ အဖြစ်ကို အောက်မေ့
ပူဆွေးလျက်ရှိစဉ် ဗုဒ္ဓ၏ သားတော် မထေရ်တစ်ပါး နှင့် တာအို
ရဟန်းတစ်ပါးတို့ အဝေးမှ ကြွလာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုရဟန်း
နှစ်ပါးစလုံးသည် တင့်တယ်သော အသရေနှင့် ကြည်ညိုဖွယ် အဆင်း ကို
ဆောင်၏။

ရဟန်းနှစ်ပါးသည် ကျောက်တုံးဆီသို့ ရောက်လာကာ သင့်တင့်
လျောက်ပတ်စွာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ ပြီးနောက် အလ္လာပ သလ္လာပ
စကားဆိုကြ၏။

ယခုအချိန်တွင် ယပ်မြီးဖျားမှ ပန်းပွားလုံးငယ်မျှလောက်သာ ကျန်သည့်
အရည်အသွေး လုံ့လသော ကျောက်တုံးကို မြင်သည့် အခါ၌ မထေရ်သည်
ကောက်ယူ၍ လက်ဝါးပေါ်သို့ တင်ပြီးလျှင် ဤသို့ဆို၏။ “အသင်သည် အဖိုးတန်
ကျောက်မျက် တစ်ပါးနှင့် တူ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ တကယ့်တန်ဖိုး
မရှိသေး၊ ထို့ကြောင့် လူအပေါင်းတို့ သင့်ကို မြင်လျှင် ထူးခြားသော
ပစ္စည်းမှန်းသိစေရန် သင့် ကိုယ်တွင် ငါ ကမ္မည်းစာတမ်း ရေးထိုးပေးအံ့။
ထိုနောက် ငါတို့သည် အသင့်အား သာယာဝပြောသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှ
မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိအဆင့်ရှိသော မွန်ရည်ယဉ်ကျေးသည့်
အိမ်ထောင်စုတစ်စုသို့ ပို့ဆောင်ပေးအံ့။ ထိုအရပ်၌ ပန်းပွင့်တို့သည် ဝေဆာစွာ
ပွင့်ဖူး၍ မိုးမခပင်တို့သည်လည်း စည်ပင်စွာ ပေါက်ရောက်ကြကုန်၏။
ထိုအိမ်သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ အသင်သည်လည်း
မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေနိုင်ပေ၏”

ထိုအခါ၌ ကျောက်တုံးသည် များစွာဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်၏။

“တပည့်တော်အား မည်သို့သော ဂုဏ်ထူးဝိသေသများ
သနားတော်မူမည်ကို သိပါရစေဘုရား၊ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသသို့
ပို့ဆောင်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း သိပါရစေဘုရား”

“မမေးလေနဲ့ဒကာ၊ အချိန်တန်တော့ သိရမှာ” ဟု မထေရ်မြတ် မိန့်၏။

ထိုသို့ဆို၍ မထေရ်မြတ်သည် ကျောက်တုံးကို သင်းပိုင်ကြားတွင်
ညှပ်ကာ တာအိုရဟန်းနှင့်အတူ ကြွတော်မူ လေ၏။

သို့ဖြင့် နောင် ကပ်ကမ္ဘာများစွာ ကြာသည့်အခါ၌ ဘဒ္ဒန္တကဿပ
မည်သော ရဟန်းတစ်ပါးသည် မင်္ဂဖို အလိုငှာ မဟာပဗ္ဗတ တောင်တန်း
မေတ္တာတောင်ခြေရင်းရှိ အသူရာချောက်သို့ ကြွလာ၏။ ဆရာတော်သည်
ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တွင် ရေးထွင်းထားသည့် ကမ္မည်းစာတစ်ခုကို

မြင်သည်တွင် ထိုကမ္မည်းစာကို ဖတ်ရှုကြည့်၏။ ကမ္မည်းစာတွင် ကောင်းကင်ကို ပြင်ဆင်ရာ၌ အသုံးပြုခြင်း မခံရဘဲ လူ့ပြည်သို့ ပစ်ချခံရသည့် ကျောက်တုံးတစ်တုံး ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကျောက်တုံးသည် အဖိုးတန် ကျောက်စိမ်းတစ်လုံး ဖြစ်သွားကြောင်း၊ ထိုကျောက်တုံးကို အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ခဲ့ ကြသော မထေရ်မြတ်နှစ်ပါးက လူ့ပြည်သို့ ဆောင်ယူတော်မူခဲ့ ကြကြောင်း၊ ထိုကျောက်တုံးသည် ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းနှင့် ကွေကွင်းခြင်း၊ ပူခြင်းနှင့် အေးခြင်း စသည့် လောကဓံတရားတို့ ကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ခဲ့ရပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရေးထားပြီး ကျောက်ဘက်တွင် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ရေးထိုးထားလေ၏။

ကောင်းကင်မိုးပြာကို ပြင်ခွင့်မကြုံသဖြင့်

လောကမြေတစ်ခွင်သို့ ငါဆင်းသက်ခဲ့သည့်တိုင်

အချည်းနှီးသာတည်း။

လူ့ဘုံနတ်ဘုံတွင် ကျင်လည်ရသည့် ငါ့ဘဝကို

ဤတွင် ငါကမ္မည်းထိုးပါ၏။

ဤငါ၏ ပုံပြင်ကို မည်သူအား ပြောရပါမည်နည်း။

ထိုဂါထာ၏ အောက်တွင်မူ လူ့ပြည်တွင် ထိုကျောက်တုံး ကျရာအရပ်၊ လူ့ပြည်တွင် ထိုကျောက်တုံး လူဝင်စား ဖြစ်ရာ ထိုကျောက်တုံး၏ အဖြစ်အပျက်တို့နှင့်တကွ ထိုကျောက်တုံး လူဝင်စား၏ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စများကို ရေးသား ထားသည့်ပြင် အပျင်းပြေဖတ်ရန် လင်္ကာတိုကလေးများကိုလည်း ရေးသားထားလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကျောက်တုံး လူဝင်စား ပြန်ဖြစ်ရာ ခုနှစ်၊ တိုင်းပြည်နှင့် မင်းဆက် တို့ကိုကား ဖော်ပြထားခြင်း မရှိချေ။

ဘဒ္ဒန္တကဿပသည် ကျောက်တုံးကို ဤသို့ ဆို၏။

“အသင်ကျောက်တုံး၊ ဤတွင် ကမ္မည်းရေးထိုးထားသည့် ပုံပြင်သည် အများသူငါ သိထိုက်သော စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပုံပြင် ဖြစ်သည်ဟု သင်ယူဆပုံရ၏။ သို့ရာတွင် ငါ့အမြင်အရ ပြောရလျှင်... ပထမအားဖြင့် သင့်ပုံပြင်ထဲ၌ မင်း၏ အမည်နှင့် ခုနှစ်ကိုရှာမတွေ့၊ ဒုတိယအားဖြင့် ထိုက်တန်၍ သစ္စာရှိသော မှူးကြီးမတ်ကြီး များ၏ အကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့ မည်သို့မည်ပုံ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်

မင်းလုပ်ကြသည် ဆိုသည့် အကြောင်းကိုလည်း ငါရှာမတွေ့၊ သင့်ပုံပြင်၌ တဏှာနှင့် မောဟနိုင်ငံသို့ လိုက်နေကြသည့် မိန်းမတို့ အကြောင်းသာပါ၏။ (ဟန်မင်းဆက် ခေတ်က ကျမ်းတတ်စာတတ် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ခဲ့ကြသော) ပန်ကျောက်နှင့် ဆိုင်ယင်တို့နှင့်ပင် ယှဉ်ခြင်းငှာ မထိုက်သော၊ သေးနပ်သော အရည်အချင်းများနှင့် သေးနပ်သည့် ပါရမီတို့မျှလောက်သာရှိသည့် မိန်းမတို့ အကြောင်းသာပါ၏။ ဤ ကမ္ဘာ၌ ကျောက်စာပါ သင့်ပုံပြင်ကို ငါကူးယူ၍ ဖြန့်ဝေသည့်တိုင် မည်သူမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိ”

ထိုအခါ၌ ကျောက်တုံးက ပြုံးလျက်

“အရှင်သည် ရိုးဖြောင့်လွန်းလှ၏။ ခုနစ် သက္ကရာဇ်ကို မသိလျှင် လွယ်ပါ၏။ သက္ကရာဇ်မသိလျှင် ဟန်မင်းဆက် ခေတ်နှင့် တန်မင်းဆက် ခေတ်ဟု အလွယ်ပြောရိုးရှိပါသည်။ အရှင်သည် ထိုခေတ်က ဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက်လျှင် ပြီးပါသည်။ ရှေးက ပုံပြင်ဝတ္ထုများသည် ခေတ်မသိလျှင် ဟန်ခေတ်နှင့် ထန်ခေတ်ဟု ပြောတတ်ကြပါသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်၏ ဝတ္ထုမှာ သူတို့နှင့်မတူ တစ်မူထူးခြား၍ သက္ကရာဇ်ကို ဖော်ပြခြင်းမရှိသည်တစ်ချက်၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အမှန် တကယ် ကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကိုသာ ရေးပြခြင်း ဖြစ်သည် တစ်ချက်၊ ထိုနစ်ချက် ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပုံပြင်သည် သူတို့ထက် ထူးသည့်ထက်ပင် ပုံပြင် ပီသနေပါသေးသည်။ အရှင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မင်းဆက်နှင့် ခုနစ် သက္ကရာဇ်တို့ကို မေးတော်မူနေရသနည်း။ ဈေးကွက်တွင် သွားလာ နေကြသည့် သာမန်လူပြိန်း တို့မည်သည် ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင်တို့ထက် အရွှင်အပြုံး၊ အပေါ့အလွင် စာတို့ကိုသာ ကြိုက်တတ်ကြသည်။ များစွာသော ဝတ္ထုတို့သည် ပြည့်ရှင် ဘုရင်များနှင့် များကြီးမတ်ရာတို့ကို အသရေပျက်စေသည့် ထိုးဇာတ်မျိုးသာ ပါဝင်ကြ၏။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဇနီး မယားများ၊ သားသမီးများ လော်လီ ဖောက်ပြားကြသည့် အကြောင်းတို့သာ ပါဝင်ကြကုန်၏။ ကာမေသုကိစ္စနှင့် ပါဏာတိ ကိစ္စ (ဖိုမလိင် ကိစ္စနှင့် သတ်ဖြတ်ကြသည့်ကိစ္စ) တို့သာ ပါဝင်ကြ၏။ လေညင်းနှင့် လရောင်ဂိုဏ်းမှ စာရေးဆရာတို့ကား ထိုထက်ပင် ဆိုးသေး၏။ ၎င်းတို့သည် လူငယ်များအား ညစ်ညမ်းသော စာပေနှင့် အညစ်အကြေးတို့ကိုပေး၍ ဖျက်ဆီး ကြ၏။ မိန်းမချောများနှင့် သုခမိန်တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းတို့သည်လည်း တစ်ပုံစံတည်းဖြင့် ဖန်တရာ တေအောင် ရေးခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၍ ထိုစာပေများ အားလုံးသည်လည်း ညစ်ညမ်းမှုထဲ တွင်သာ ဝဲလည်၍ နေကြကုန်၏။ ထိုဝတ္ထုများသည် သမိုင်းတွင်ရှိခဲ့ကြသော ချောမောခန့်ညား၍ နှလုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသော မင်းပျို မင်းလွင်များနှင့် လှပယဉ်ကျေးသော မိန်းမချောများ အကြောင်းကို ပုံတူကူး၍ ရေးခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ရည်းစားစာ ကဗျာကို ထည့်ချင်သောအခါ၌ စာရေးဆရာသည် ပုံစံကျ ဇာတ်လိုက်များနှင့် ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးများ အကြောင်းကို

ရေးတတ်ကြ၏။ ပြဇာတ်တွင် လူပြက်ထည့်သည့်နယ် သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် အထင်လွဲ အမြင်လွဲ ဖြစ်၍ အလွမ်းခန်း ဖွင့်နိုင်ရန်အတွက် ကုန်းကောင် တစ်ကောင် ကိုလည်း ထည့်ပေးတတ် ပါသည်။ တစ်ရံတစ်ခါတွင်လည်း စာတတ်ပေတတ် ကျွန်မိန်းမတို့ကို ပညာရှိ စကားတွေ အပြောခိုင်း ကခိုင်းတတ် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဝတ္ထုများ အားလုံးသည် ဝိရောဓိများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိပြီး သဘာဝယုတ္တိ လည်းကင်းမဲ့နေကြပါသည်။

“တပည့်တော် ငယ်ရွယ်စဉ်က တွေ့ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးများမှာ ထိုဝတ္ထုများထဲက မိန်းကလေး များထက် အဆများစွာ သာ ပါသည်။ သို့ဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် တပည့်တော်၏ ပုံပြင်ထဲမှ ဇာတ်ဆောင်များသည် ရှေးဝတ္ထုကြီးများမှ ဇာတ်ဆောင်များထက် သာလွန်သည်ဟု ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် တပည့်တော်၏ ပုံပြင်ထဲမှ ဇာတ်ဆောင်များ၏ အကြောင်းသည် ဖတ်သူတို့ကို စိတ်အပန်းပြေစေပါလိမ့်မည်၊ သောကတို့ကို ပြေပျောက် စေပါလိမ့်မည်၊ တပည့်တော်၏ ပုံပြင်ထဲတွင်ပါသည့် ကဗျာတို စာတိုကလေး များသည်လည်း ဖတ်သူတို့၏ နှလုံးကို ရွှင်ဖြိုးစေပါလိမ့်မည်၊ ဝိုင်အရက်နှင့် တွဲလျှင် အမြည်းကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကွဲခန်းနှင့် ပေါင်းခန်း၊ ဆွေးခန်းနှင့် ပျော်ခန်း၊ ပျက်စီးခန်းနှင့် ကြီးပွားခန်း စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍မူ တပည့်တော်၏ ပုံဝတ္ထုတွင်ပါသည့် အချက်အလက်တို့သည် အားလုံး အမှန်များသာ ဖြစ်ပြီး တစိုးတစီမျှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိပါ။

“ယနေ့အချိန်၌ ဆင်းရဲသား လက်လုပ်လက်စားတို့၏ နေ့စဉ်ကိစ္စမှာ စားရေးနှင့်ဝတ်ရေး ဖြစ်ပါသည်။ ချမ်းသာသူ တို့မှာကား ဘယ်အခါမျှ မရောင့်ရဲနိုင်ကြပါ။ သူတို့၏ အားလပ်ချိန်များမှာ လော်လီဖောက်ပြားခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိပါသည်။ သူတို့တွင် နိုင်ငံရေး ကျမ်းစာများ နီတိကျမ်းများကို ဖတ်ရှုရန် အချိန်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဝတ္ထုကို ထိုလူများ ချီးကျူးစရာ မလိုပါ။ အပျင်းပြေအဖြစ်လည်း မဖတ်စေလိုပါ။ ဝိုင်အရက်နှင့် အစားအသောက်ကို ဝလင်စွာ စားသောက်ပြီး သည့်အခါ သို့မဟုတ် နေ့စဉ်သောကတို့မှ ထွက်ပေါက် ရှာနေသည့် အခါမျိုးတွင် အငြီးပြေရုံမျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ အခြားသော အပျော်အပါးတို့ကို လိုက်စားမည့် အစား ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ ခွန်အားများကို ချွေတာရာ ရောက်စေပြီး အသက်ရှည်စွာ နေနိုင်ပါလိမ့်မည်၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း တို့မှ ကင်းဝေးနိုင်ပါလိမ့်မည်၊ တံလျှပ်နောက်သို့ လိုက်နေရသည့်အဖြစ်မျိုးမှ ရှောင်ရှားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“ထိုမျှမက ဤဝတ္ထုသည် ဆူချင်း၊ ချိုဝင်ချွန်၊ တန်ညန်၊ စောယု စသည့် (ရှေးခေတ်) သုခမိန့်များနှင့် မိန်းမချောများ အကြောင်း ကို ရေးထားသည့်

တွေ့ချစ်ကွဲညား အညံ့စားဝတ္ထုများနှင့် မတူဘဲ စာဖတ်သူများအား ဆန်းသစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို ပေးနိုင်ပါသည်။ အရှင်၏ သဘောထားကို မိန့်တော်မူပါဘုရား”

ဘဒ္ဒန္တကဿပသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် “ကျောက်တုံးပုံဝတ္ထု” ကိုဖတ်ကြည့်လေ၏။ သစ္စာမဲ့မှု၊ မြှောက်ပင့်မှု နှင့် မကောင်းမှု တို့ကို တိုက်ခိုက်ဝေဖန်ထားသည့် အချက်များကို စာအုပ်ထဲတွင် တွေ့ရပေ၏။ သို့ရာတွင် ခေတ်ကို စောကြောဝေဖန်သည့်စာအုပ်ကား မဟုတ်ချေ။ ထိုမျှမက သဘောထားကြီးသည့် မင်းညီ မင်းသားများ စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသည့် မှူးမတ်များ၊ သနားကြင်နာတတ်သော ဖခင်များ၊ လူကြီး မိဘကို ကိုင်းရှိုင်းသော သားများနှင့် လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံရာတွင် လိုက်နာစောင့်ထိန်းအပ်သည့် ကျင့်ဝတ်များနှင့် တကွ ကောင်းသောအလုပ်များကို အားပေး ချီးကျူးထားသည့် အချက်များ ပါသည့်အလျောက် အခြား ဝတ္ထုများ ထက်ကား သာပါပေသည်။ ထိုဝတ္ထု၏ အဓိကမဏ္ဍိုင်ကျောရိုးမှာ အချစ်အကြောင်းပင်ဖြစ်သော် လည်း အဖြစ်အပျက်များကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ အပျော်အပါးလိုက်စားခြင်း၊ သောက်စားမှုးယစ်ခြင်း စသည်တို့ကို အသားပေးရေးထားသည့် အတုအယောင် စာပေများ ထက်လည်း သာ ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ လက်ရှိ ခေတ်အကြောင်းကို ရေးသားထားခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် ဆရာတော် သည် ထိုပုံပြင်ဝတ္ထုကို အစအဆုံးကူး ပြီးနောက် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူကို လိုက်လံရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။

လောကတွင် ရှိရှိသမျှသော အရာတို့သည် အနှစ်မဲ့မျှသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ နတ္ထိမျှသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ တဏှာ လောဘ စသည်တို့သည် ထိုအထဲမှ ပေါ်ထွက်လာကြကုန်၏။ ရှိရှိသမျှ အရာတို့အတွက် လိုချင်တပ်မက်ခြင်း သည် နောက်ဆုံး၌ အနှစ်မဲ့သော အရာကို တောင့်တခြင်းသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တာအို ရဟန်းသည် သူ့ဘွဲ့ကို နတ္ထိရဟန်း ဟု အမည်ပြောင်းကာ ပုံဝတ္ထုကိုလည်း “ကျောက်တုံး၏ ပုံပြင်ဝတ္ထု” ဆိုသော အမည်မှ “နတ္ထိရဟန်း၏ မှတ်တမ်း” ဟု အမည်ပြောင်း လိုက်လေ၏။

ရှန်တောင်မြို့မှ ကွန်ပေရို ဆိုသော စာရေးဆရာကမူ ထိုဝတ္ထု၏ အမည်ကို “အချစ်၏ကြေးမုံ” ဟု အမည် ပေး၏။ ထိုနောက် ဇောင်ဆူချင်းဆိုသည့် စာရေးဆရာကမူ ထိုပေစာကို ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ဖတ်ရှု လေ့လာပြီးနောက် ငါးကြိမ်မျှ ပြန်ရေး၏။ အခန်းများခွဲကာ ခေါင်းစဉ်တပ်ပေးပြီးလျှင် ဝတ္ထုအမည်ကို “ကျင်လင်း မြို့မှ မိန်းမချော ဆယ့်နှစ်ဦး” ဟု အမည်ပေးပြီးလျှင် အောက်ပါကဗျာကလေး ကိုလည်း ရေးထား၏။

ခုံမင်နှစ်သက်၊ ဤဖြစ်ပျက်ကို
မျက်ရည်နှင့်သာ၊ ငါရေးပါ၏။
အများသူငါ၊ လူတကာတို့
စာရေးသူကို၊ သူရူးဆိုကြ
ခွန်းဟပြောကြား၊ သူ့စကားလည်း
ကြားသူအလျင်း၊ နာသူကင်း၏။

ဤတွင်ရွှေကား ဤဝတ္ထု ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ရှင်းပြီးဖြစ်သည့် အတွက်
ကျောက်တုံးပေါ်တွင် မှတ်တမ်း တင်ထား သည်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့
ကြည့်ကြကုန်အံ့။

တစ်ရံရောအခါ၌ မြေကြီးသည် အရှေ့တောင် အရပ်တွင် နိမ့်ဆင်း သွားလေ၏။
ထိုနိမ့်ဆင်းရာအရပ်၌ ဆူချောင်အမည်ရှိ မြို့တစ်မြို့ရှိ၏။ ထိုမြို့ရှိ
ချိန်မင်းတံခါးခေါ် မင်္ဂလာ တံခါး အနီး၌ မူးမတ် သူဌေး သူကြွယ်တို့ နေထိုင်ရာ
ခမ်းနားသည့် ရပ်ကွက်တစ်ခုရှိပေ၏။ မင်္ဂလာတံခါးအပြင်ဘက်
သောင်းတိုင်လမ်း အနီးတွင်မူ သန့်စင်လမ်းဟူသော လမ်းကလေးတစ်ခု
ရှိလေ၏။ ထိုလမ်းပေါ်တွင် ရှေးဘုရား တစ်ဆူရှိ၏။ နေရာကျဉ်းကျဉ်း
ကလေးတွင် တည်ထားသည့် စေတီဖြစ်သဖြင့် ရှည်မြောမြောသဏ္ဌာန်
ရှိသောကြောင့် ထိုဘုရားကို ဗူးဘုရား ဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ကြလေ၏။
ထိုဗူးဘုရားအနီး တွင်မူ ရှိယင်ဟူသော အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦး
နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူ့ဇနီး ဖန် သည်လည်း သမာသမတ် ရှိ၍ အကျင့်သိက္ခာ နှင့်
ပြည့်စုံသော မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်၏။ ရှိယင်တို့ လင်မယား သည် ချမ်းသာသော
သူကြွယ်မူးမတ်မျိုး မဟုတ်သည့်တိုင် ၎င်းတို့လင်မယားကို အားလုံး ချစ်ခင်
လေးစားကြ၏။

ရှိယင်သည် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ရာထူးဂုဏ်၊
ဓနဂုဏ်တို့ကို မက်မောခြင်း မရှိဘဲ ပန်းပင်စိုက်ခြင်း၊ ဝါးပင်စိုက်ခြင်း၊
ပိုင်အရက်သောက်ခြင်း၊ ကဗျာစာပေတို့ကို လိုက်စားခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ရှိယင်တွင် တစ်ခုသာလို၏။ ရှိယင်သည် အသက်
ငါးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် သားယောက်ျားလေး မရှိသေးချေ။ ယင်လင်း
(မကြာဖြူ) အမည်ရှိ သုံးနှစ် သမီးကလေး တစ်ဦးသာ ရှိ၏။

ပူပြင်းရှည်လျားသည့် နွေရာသီနေ့တစ်နေ့၌ ရှိယင်သည် သူ့အိမ်ရှိ ပိဋကတ်ခန်းတွင် ထိုင်၍ စာဖတ်လျက် ရှိစဉ် စာအုပ်သည်လက်မှ လွတ်ကျသွားကာ စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ ရှိယင်သည် အရပ်တစ်ခုသို့ သွားရောက်လည်ပတ် နေစဉ် သူ့အနီးသို့ ဗုဒ္ဓ၏သားတော် မထေရ် တစ်ပါးနှင့် တာအို ရဟန်းတစ်ပါးတို့ စကားပြောဆို လာကြသည်ကို မြင်ရ၏။ တာအို ရဟန်းက..

“အဖိုးမတန်သော ဤပစ္စည်းကို အဘယ်သို့ ယူသွားမည်နည်း ငါ့ရှင်” ဟု မေး၏။

“မစိုးရိမ်နှင့် ငါ့ရှင်၊ မကြာမီတွင် ချစ်မေတ္တာ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်သည် အစပြုတော့အံ့။ သို့ရာတွင် ထိုချစ်မေတ္တာ ဇာတ်လမ်း၌ ပါသူအချို့သည် လူ့ပြည်တွင် မွေးဖွားလာခြင်း မရှိသေး။ ငါသည် ဤကျောက်တုံးအား ထိုဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်ရန် ထားပစ်ခဲ့အံ့”

“သို့ဖြစ်လျှင် ထိုချစ်မေတ္တာ ဇာတ်လမ်းသည် မည်သည့် အရပ် ဒေသတွင် ပေါ်ပေါက်မည်နည်း ငါ့ရှင်”

“ထူးဆန်းပေ၏ ငါ့ရှင်၊ သင်သည် ဤအဖြစ်အပျက်မျိုးကို တစ်ခါမျှ မကြားသေး။ အနောက်ဘက် ဗြဟ္မမြစ် တစ်ဘက်ကမ်း၊ ဘုံသုံးပါးကျောက်တိုင် အနီး၌ ပုလဲနီပင် တစ်ပင်သည် ရှိ၏။ ထိုအပင်ကို ကျောက်နီ နန်းတော်မှ ဥယျာဉ်မှူး ရှန်ယင်းသည် နှင်းရည်တို့ဖြင့် အမြဲတမ်း သွန်းလောင်းပြုစု၏။ ထိုအပင်သည် မြေကြီး နှင့် ကောင်းကင်မှ ဩဇာတို့ကို သောက်သုံး၏။ မိုးနှင့် နှင်းစက်တို့ကို သောက်သုံး၏။ ကြာလတ်သော် ထိုအပင်သည် အပင်အဖြစ် စုတေကာ လူအဖြစ် ပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲသွားပြီးနောက် လှပသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ ထိုမိန်းကလေးငယ်သည် တစ်နေ့ပတ်လုံး သောကဘုံတွင် လှည့်လည်ပြီးနောက် အချစ်သစ်သီးကို စားခြင်းဖြင့် ဆာလောင်မှုကို ဖြေဖျောက်ကာ၊ သောကပင်လယ်မှ ရေတို့ကို သောက်သုံးခြင်းဖြင့် ရေဆာလောင်မှု ကို ပြေပျောက်စေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုမိန်းမငယ်သည် သူ့အပေါ်တွင် ကျွေးမွေး ပြုစုခဲ့သည့် ဥယျာဉ်မှူးအား ကျေးဇူး မဆပ်နိုင်သဖြင့် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ နတ်ဥယျာဉ်မှူး ရှန်ယင်းသည် လူ့အသွင် ကိုယ်ယောင် ဖန်ဆင်းကာ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်သည် ပုလဲနီ အတွက် ကျေးဇူးဆပ်ရန် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေး ဖြစ်ကြောင်းကို သိကြားမင်း သဘော ပေါက်၏။

“ဥယျာဉ်မှူး ရှန်ယင်းသည် ငါ့အား နှင်းရည်ကိုပေး၏။ သို့ရာတွင် ငါ့၌မူ ထိုကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်စရာ မရှိတကား ဟု” ပုလဲနီ ညည်း၏။ ထို့ကြောင့် ယခု

ငါသည် ဥယျာဉ်မှူး ရှန်ယင်းနှင့် အတူလူ့ပြည်သို့ လိုက်သွားအံ့။ ငါ့ဘဝတွင် ငိုနိုင်သမျှသော မျက်ရည်တို့ကို သွန်ချပြီးနောက် ထိုမျက်ရည်တို့ဖြင့် ဥယျာဉ်မှူး ရှန်ယင်း၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်အံ့ဟု အောက်မေ့၏။

“ဤတွင် ကျေးဇူးတရား ကို မသိတတ်သော နတ်အချို့တို့က သူတို့ပါ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းလိုက်ကာ ထိုဇာတ်လမ်း ထဲတွင် ပါဝင်လိုစိတ် ပေါ်လာကြ၏”

“အလို၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ထူးဆန်းပါလား ငါ့ရှင်။ လောကတွင် မျက်ရည်ဖြင့် အကြွေးဆပ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် တစ်ခါမျှ မကြားစဖူး။ ဤပုံပြင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကြားဖူးသော လေညင်းနှင့် လရောင်ပုံပြင်များထက် ထူးခြားစရာ အကြောင်း ရှိသည် ဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။”

“ရှေးပုံပြင် ဝတ္ထုကြီးများသည် ပုံပြင်ထဲမှ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ ဘဝကို ကဗျာလင်္ကာတို့ဖြင့် ဖော်ပြခြင်း ပြုကြ၏။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ၊ အစားအစာများ၊ နေ့စဉ် ကိစ္စများအကြောင်းကိုမူ တစ်ခါမျှ ရေးသားခြင်း မပြုခဲ့ကြ။ ထို့ပြင် လေညင်းနှင့် လရောင် ပုံပြင်ဝတ္ထုမျိုးသည် ချိန်းတွေ့ကာ ပွေဖက်ကြသည့် ကိစ္စများ၊ ချစ်သူနှစ်ယောက် ထွက်ပြေး ကြသည့် ကိစ္စများလောက်ကိုသာ အသားပေးရေးကြ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး တို့၏ အချစ်စစ် အချစ်မှန် အကြောင်းတို့ကိုမူ တစ်ခါမျှ ရေးသားခြင်းမပြုခဲ့ကြ။ ယခု ဤနတ်များအားလုံး လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသွားကြသည်ဆိုလျှင် အခြားဝတ္ထုများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားကာ ချစ်သူများနှင့် ကာမဘီလူးများ၊ အကျင့်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံသည့် လူတော်လူကောင်းများနှင့် လူ့အန္တ၊ လူ့ဗာလများ စသည်တို့ကို အားလုံး တွေ့ရတော့မည်”

“သို့ဖြင့်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ပါ လူ့ပြည်သို့ ဆင်း၍ ထိုအထဲမှ လူဆိုးတို့ကို လူကောင်းသူကောင်းများ ဖြစ်ရန် ဆုံးမရလျှင် မကောင်းပါသလော”

“သင့်မြတ်ပေ၏၊ ငါ့ရှင်။ သို့ရာတွင် ပထမ ကျွန်ုပ်တို့သည် သိကြားမင်းထံသွားကာ ပြောဆိုဖွယ်ရှိသည် တို့ကို ပြောဆိုခဲ့ရဦးမည်။ သူတို့ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသွားသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပါသွားကြမည်။ ယခုအချိန်၌မူ ဤဇာတ်လမ်းထဲတွင် ပါဝင်မည့်သူ တစ်ဝက်ခန့်သာလျှင် လူ့ပြည်သို့ ရောက်သေး၏”

“သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း သင်နှင့်အတူ လိုက်အံ့”

ရှိယင်သည် ရဟန်းနှစ်ပါး ပြောဆိုနေသည့် စကားများကို အိပ်မက်ထဲတွင် ဝီဝီသသကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ရဟန်း နှစ်ပါး ပြောဆိုနေကြသည့် အစိုးမတန်သော ပစ္စည်းဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ် ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ချေ။ ရှိယင်သည် အောင်းအည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ

ရဟန်းနှစ်ပါးကို ဦးချနှုတ်ဆက်၏။

“ကိုယ်တော်တို့ကို ဦးချပါတယ်ဘုရား”

ဟုလျှောက်၏။ ရဟန်းနှစ်ပါးက ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည့်အခါတွင် ရှိယင်က

“ပစ္စည်းနှင့် ပစ္စယုပန်တည်း ဟူသော အကြောင်းအကျိုးတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားသဘောကို ဆွေးနွေး သည့် အရှင်သူမြတ်တို့၏ တရားကို ကြားနာရသည့်အတွက် များစွာ ကျေးဇူးများလှပါသည်။ သို့ရာတွင် တပည့်တော် ကောင်းကောင်း နားမရှင်းပါ ဘုရား။ တပည့်တော်ကို ရှင်းလင်းပြောကြားမယ် ဆိုယင်တော့ ကောင်းစွာ နားစိုက်ပါ့မယ် ဘုရား။ အရှင်နှစ်ပါးရဲ့ ဉာဏ်အလင်းဖြင့် တပည့်တော်ကို အကျွတ်တရားရအောင် ကူညီပါ ဘုရား”

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့က ပြုံးတော်မူလျက်

“ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်သော ဆန်းကြယ်နက်နဲသည့် ဂစ္ဆိရတရား ဖြစ်၏။ အချိန်တန်သည့် အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို အောက်မေ့လိုက်လေ၊ ထိုအခါ၌ သင်သည် ပူပြင်းလှသော ဤသံသရာကြီးမှ လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို တွေ့အံ့”

ရှိယင်သည် ထိုတရားကို တောင်း၍မရတော့ချေ။

“မှန်လှပါဘုရား.... ဒီလိုဆိုယင် တပည့်တော်ဟာ မသိအပ်တဲ့ အရာကို သိအောင် မတောင်းတော့ပါဘူး။ သို့သော်လဲ ခပ်စောစောက ကိုယ်တော်နှစ်ပါး ပြောဆိုနေကြတဲ့ ပစ္စည်းကိုကော မကြည့်ရဘူးလား ဘုရား”

“သင် သိလိုသပဆိုလျှင် သင့်ဘဝတွင် ထိုပစ္စည်းနှင့် အကြောင်းကံ ဆိုရအံ့”

ရဟန်းတော်သည် အလွန်လှပ၍ အရည်လဲ့နေသော ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးတစ်တုံးကို ထုတ်၍ပေး၏။ ထို ကျောက်စိမ်းတုံးကြီး၏ ကျောက်ကွက်တစ်ခုပေါ်တွင်မူ “မနောမယိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံး” ဟု ကမ္မည်းထွင်းထား၏။ ရှိယင်က အခြား ကျောက်ကွက်များ ပေါ်ရှိ ကမ္မည်းစာများကို ဖတ်မည်ပြုစဉ် ရဟန်းသည် ကျောက်စိမ်းတုံးကြီး ကို လှမ်းယူ လိုက်လျက်

“ယခု ကျွန်ုပ်တို့ အမတဘုံသို့ ရောက်ပြီ” ဟု ဆို၏။

သို့ဖြင့် ရဟန်းနှစ်ပါးသည် မုခ်ဦးကြီးများ ဆင်ယင်ထားသည့် အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားကြ လေ၏။ မုခ်ဦးမှ

ကျောက်တိုင်ကြီးများပေါ်တွင် “မာယာဘုံ” ဟု ကမ္မည်းထိုးထားပြီး အောက်၌

အကြင်အရပ်၌ အတုကိုအစစ်ထင်၏။ ထိုအရပ်၌ အစစ်သည် အတုဖြစ်ရ၏။ အကြင်အရပ်၌ မဟုတ်ကို အဟုတ်ထင်၏။ ထို အရပ်၌ အဟုတ်သည် မဟုတ်ဖြစ်ရ၏။

ဟု ရေးထားလေ၏။

ရှိယင်သည် ရဟန်းနှစ်ပါးနောက်သို့လိုက်သွားစဉ် တောင်တို့ ပြိုလဲ၍ မြေတို့ အက်ကွဲသည့်နှယ် ရှိသော ကြောက်ဖွယ် အသံကြီးတစ်သံ ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ရှိယင်သည် လန့်အော်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ ချစ်ချစ်တောက်ပူသော နေရောင်ခြည်သည် ငှက်ပျောရွက်များပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ အိပ်မက်ကို ဝိုးတဝါး လောက်သာ သတိရတော့သည်။

အထိန်းသည် သူ့သမီး ငယ်ယင်လင်း (မကြာဖြူ) ကို ပွေ့၍ ဝင်လာ၏။ ရှိယင်၏စိတ်၌ သူ့သမီး ယင်လင်းသည် တစ်နေ့တခြား လှလာကာ ချစ်စရာကောင်းလာသည်ဟု ထင်မိ၏။ ရှိယင်သည် သမီးငယ်ကို ပွေ့ချီကာ သူနှင့် အတန်ကြာ ကစားနေပြီးနောက် လမ်းမတွင် ပတ်လှည့်နေသူများကို ကြည့်ရန် ဝင်းတံခါးဝ သို့ လာခဲ့လေ၏။ ဝတ်လှည့်သူများကို ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်တော့မည် ပြုစဉ် အရူးနှစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ စကားပြောဆို ရယ်မော လာကြသည့် ကိုရင်ကြီး နှစ်ပါးကို မြင်လိုက်ရ၏။ တစ်ပါးမှာ ဖိနပ် စီးထားခြင်း မရှိချေ။ ၎င်း၏ ခေါင်းမှာလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ဒက်တွေပြည့်နှက်လျက် ရှိလေ၏။ အခြားကိုရင်ကြီး တစ်ပါးမှ မူ ခြေတစ်ဖက်ကျိုးကာ ဆံပင်မုတ်ဆိတ်တို့ ရှည်လျား လိမ်ကောက် ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိ၏။ ရှိယင်တို့ သားအဖ ရပ်နေရာဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ တစ်ပါးသည် ရင်ဘတ်စည်တီး ငိုကြွေးလျက်

“ဟယ် လူမိုက်၊ ကံဆိုးတဲ့ သတ္တဝါကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ချီဝိုးထားရတာလဲ၊ ဒီကလေးဟာ မိဘကို ကောင်းကျိုး ပေးမယ့် ကလေး မဟုတ်ဘူး” ဟု ဆိုလေ၏။

ရှိယင်သည် စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည့် ကိုရင်ကြီးတစ်ဦးဟု ယူဆကာ မကြားယောင် ပြုနေလေ၏။

“ဟဲ့... ဒကာ၊ ဒီကလေးကို ကျုပ်ကိုပေး၊ ကျုပ်ကိုပေး” ဟု တောင်း၏။

ရှိယင်သည် သည်းမခံနိုင်တော့ပဲ သမီးငယ် ယင်လင်း (မကြာဖြူ) ကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လျက် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြေးလာခဲ့၏။ သင်္ကန်းဝတ်သည်

သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ရယ်မောကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုနောက် အောက်ပါ သံပေါက်ကို ရွတ်နေလေ၏။

နုနယ်ကွေးလေး၊ ဤကလေး၊ လူမိုက်မွေးတော့မည်။ ရင်မှာပွေ့သိပ်၊ မျက်စေ့မှိတ်၊ မှန်ရိပ်ပမာဦ။ ကလေးငယ်နော်၊ ငိုဟစ်အော်၊ နှင်းသို့ပျော်တော့မည်။ မီးထွန်းပွဲတော်၊ ရောက်လတ်သော် သတိချပ်ကြနော်။ မီးငြိမ်းဆဲဝယ်၊ မီးခိုးနှယ်၊ အမြန်လွင့်ပျောက်ပြယ်။

ရှိယင်သည် သံပေါက်ကို ကြားသည့်အခါတွင် အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစား၏။ မေးမည်အပြုတွင် အခြား ခြေကျိုး နေသည့် ကိုရင်ကြီးက သံပေါက်ရွတ်သည့် ကိုရင်ကြီးကို လှမ်းပြောသည်မှာ.....

“ကဲ..ကိုယ်တော် ကျုပ်တို့ ဒီက လမ်းခွဲကြစို့ရဲ့၊ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိစ္စကို လုပ်ကြရလိမ့်မယ်ဗျ။ အခု ဘဝက နေပြီး နောက်အသင်္ချေယ ကပ်ကြီးသုံးကပ် ကျတဲ့အခါမှာ ကိုယ်တော့်ကို ကျုပ်နတ်ပြည်မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်မုန် တောင်ထိပ်က စောင့်နေမယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ကိုယ်တော့်နဲ့ ကျုပ် လူ့ပြည်ကို တစ်ခေါက် ဆင်းပြီးတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ပုရပိုက် ကနေ စာရင်းဖျက်ကြသေးတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ ငါ့ရှင်”

ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါးသည် အရိပ်အယောင် အစအနမျှ မမြင်ရအောင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် သာမန်လူမဟုတ်ကြောင်း ရှိယင် သိလိုက်သဖြင့် မေးမြန်းစရာ ရှိသည်တို့ကို မမေး လိုက်ရလေခြင်း ဟု နောင်တရလျက်ရှိ၏။ ထိုသို့ စိတ်လက်မအီမသာ ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ဗူးဘုရား တန်ဆောင်း ထဲတွင် နေသည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရောက်လာလေ၏။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ ယုဆုန် ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် စာသင်သား တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ယုဆုန်သည် ဟူချောင်မြို့သား ဇာတိဖြစ်ပြီး မှူးမတ်ပညာရှိ မျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဘိုးဘွားများ လက်ထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့သော်လည်း မိဘများ လက်ထက်တွင် စီးပွားပျက်ခဲ့သဖြင့် မိဘတို့ ကွယ်လွန်ကြသည့် အခါတွင် တစ်ကောင်ကြွက်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ယုဆုန်သည် မိမိဇာတိမြို့ရွာတွင် နေထိုင်ခြင်း ဖြင့် ကြီးပွားလမ်း မရှိတော့သည်ကို သိသည့်အတွက် အလုပ်အကိုင်နှင့် စီးပွားရှာရန် ရွှေ့မြို့တော်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့် ရွှေ့မြို့တော်သို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ယုဆုန် လက်ထဲ၌ ပိုက်ဆံ ကြေးငွေ မရှိတော့ချေ။ သို့ဖြင့် ယုဆုန်သည် ဗူးဘုရားမှ

ဘုန်းကြီးကျောင်း ထဲတွင် ကပ်ရပ်နေထိုင်ကာ လျှောက်လွှာ ရေးပေးခြင်း၊ စာရေးပေးခြင်းဖြင့် ထမင်းတစ်လုတ် ကို အနိုင်နိုင်ရှာဖွေ စားသောက်နေရ၏။ ဤတွင် ရှိယင်နှင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံ ရင်းနှီးလာကြခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ယုဆုန်သည် ရှိယင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်

“ဝင်းဝကနေပြီး ဘာတွေများ ကြည့်နေပါလိမ့် ခင်ဗျာ။ မြို့ထဲမှာ ဘာသတင်းတွေများထူးလို့လဲ”

“ဘာမှမထူးပါဘူး ကျုပ်ညီရယ်၊ ခလေးငိုနေလို့ လမ်းမကို ထွက်ချော့တာပါ။ ပျင်းနေတုန်း ကျုပ်ညီ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ နေပူပူမှာ အပျင်းပြေ စကားပြောရတာပေါ့။ အထဲကိုဝင်ပါဦး။”

ရှိယင်သည် သမီးငယ်ကို အိမ်စေတစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ပိဋကတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့ကာ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်ရင်း၊ ယုဆုန်နှင့် စကား ကောင်းနေကြ လေ၏။ ထိုသို့နှစ်ယောက်သား စကားပြောဆိုနေကြပြီး မကြာမီတွင် အိမ်စေတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ယန်း ဆိုသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် လာရောက်ပြောဆို၏။

ရှိယင်က ခွင့်တောင်းကာ

“ကဲ ကျုပ်ညီရေ၊ ဒီမှာ ခဏနေရစ်ခဲ့ဦးနော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး နောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီကို အမြဲလာနေတာပဲ၊ ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ။ သွားသာ သွားပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်” ဟု မတ်တတ်ရပ်၍ပြော၏။

အိမ်ဦးခန်းသို့ ရှိယင်ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ယုဆုန်သည် ပေပုရပိုက်များကို လှန်လှောကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် အပြင်ဘက်မှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ချောင်းဟန့်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ယုဆုန်သည် ပြတင်းပေါက်သို့ ထလာကာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်ခါ ပန်းရူးနေသော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရာလေ၏။ မိန်းမပျိုမှာ ကြည်လင် တောက်ပသော မျက်လုံး၊ ကျက်သရေ ရှိသည့် မျက်ခုံးနှင့်တကွ ထူးခြားသော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိလေ၏။ အလွန်အချောကြီး မဟုတ်သည့်တိုင်၊ အတော် ညှို့ဓာတ်ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ယုဆုန်သည် မိန်းမပျိုကို ငေးစိုက် ကြည့်နေမိလေ၏။

ပန်းရူးပြီး ပြန်ကာနီးတွင် မိန်းမပျိုသည် ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်လေရာ၊ ယုဆုန်ကိုမြင်သွား၏။ ယုဆုန်၏ အဝတ်အစားမှာ အနည်းငယ် နွမ်းပါးသည့်တိုင် တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ပွင့်လင်း

ရိုးသား သောမျက်နှာ၊ တည်ကြည်သော နှုတ်ခမ်း၊ ဓားကောက်ကဲ့သို့ ညွတ်ကွေးသော မျက်ခုံး၊ ကြယ်ပွင့်များကဲ့သို့ ပြုံးပြက်သော မျက်လုံးများ၊ ဖောင်းပြည့်သော ပါးနှစ်ဖက်နှင့်တကွ ဖြောင့်တန်းသော နှာတံတို့ ရှိသူဖြစ်ပေ၏။ မိန်းမပျိုသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရင်း.... “ဪ လူက အဝတ်အစားသာ နှမ်းနှမ်း ပါးပါးပေမယ့် တော်တော် ဥပမိရုပ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေပဲ၊ သခင်ကြီး ရှိယင် မကြာခဏ ပြောပြောနေပြီး အခွင့်သင့်တိုင်း ကူညီချင်တယ်လို့ ပြောတဲ့ ယုဆုန် ဆိုတဲ့သူဖြစ်မှာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူပဲ။ သေချာပါတယ်၊ ငါတို့အိမ်ကို လာတဲ့ ဧည့်တွေထဲမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲဆိုလို သူတစ်ယောက်ပဲရှိတာပဲ။ ဒီလူဟာ ဒီအခြေအနေနဲ့တင် ရောင့်ရဲမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့မှာ ကြီးပွားမယ့်လူလို့ သခင်ကြီးက ပြောတာ မှန်သားပဲ” ဟု တွေးလာလေ၏။

မိန်းမပျိုကလေးကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင် ယုဆုန် သည်လည်း မိမိအား သဘောကျနေပြီ ဟု သိလိုက်၏။ မိန်းမပျိုသည် အကင်းပါးပေသည်။ မိမိ ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ မထင်မရှား ဖြစ်နေဆဲမှာပင် မိမိ၏ တန်ဖိုး ကို အကဲဖြတ် တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်ဟု ယုဆုန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေပြီ။

ထိုသို့တွေးနေစဉ် သူငယ်ကလေး ဝင်လာကာ ဧည့်သည်မှာ အိမ်တွင် ထမင်းစားမည့် ဧည့်သည် ဖြစ်ကြောင်း လာရောက် ပြောဆို၏။ ဤတွင် နောက်ထပ် စောင့်ဆိုင်းနေစရာ မလိုတော့သည့်အတွက် ယုဆုန် သည် စကြိုလမ်း ကလေး တစ်ခုအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် မလွယ်ပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဧည့်သည် ပြန်သွားသည့် အခါတွင် လည်း ရှိယင်သည် ယုဆုန်ကို အခေါ်လွှတ်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

သို့ဖြင့် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မိသားစု စားသောက်ကြပြီးသည့် နောက်တွင် ရှိယင်သည် ပိဋကတ်ခန်းထဲတွင် စားပွဲတစ်ချပ်ကို ခင်းခဲ့ပြီးနောက် ယုဆုန်ကို ဖိတ်ရန် လသာသာတွင် ပူးဘုရား ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ လေ၏။

ယုဆုန်မှာမူ ရှိယင်၏ အိမ်မှ အိမ်စေ သူငယ်မကလေးကို တွေ့ပြီးသည့်နောက်မှ စ၍ မိန်းမပျိုကလေး သည် သူ့ကို စုံမက်နှစ်သက်နေပြီဟု အထင်ရှိကာ သူ့အကြောင်းကိုပင် တွေးနေမိလေ၏။ ယုဆုန် သည် ဝိုင်းစက် နေသည့် လပြည့်ဝန်းကြီးကို ငေးကြည့်ရာမှ မိန်းမပျို ကို အမှတ်ရကာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

ချစ်ကံမွဲ၍၊ ဝမ်းထဲလိုက်ဆူ

ရင်မှာပူ၏၊ ညည်းညူသောယောင်

မျက်မှောင်ကုတ်မိ၊ မချိနှလုံး

မပြုံးမရွှင်၊ ငါ့ရုပ်သွင်လည်း

လေပြည်ထဲတွင်၊ အရိပ်ထင်၏။

ဆွတ်ကြင်သက်မျှ၊ ချစ်နှမသည်

ရွန်းမြသော်တာ၊ လရောင်ဝါတွင်

ငါ၏အဖော်၊ ဖြစ်စေသောဝံ့ဟု

ကော်ရော်ညွတ်ပျောင်း၊ ငါဆုတောင်း၏။

အကယ်၍သာ၊ လစန္ဒာ၌

အမှတ်သညာ၊ ရှိခဲ့ပါမူ

ပျိုဖြူနှမ၊ ပန်းရံ ဝသို့

ပထမအရောင်၊ ပေးပို့ဆောင်အံ့။

ထိုသို့ ရွတ်ပြီးနောက် မိမိနှင့် မိန်းမပျိုကလေးတို့
ကွာလှမ်းသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိသဖြင့် ယုဆုန်သည် ဆံပင် တို့ကို ဖွကာ
သက်ပြင်းချလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ကဗျာတို့ ကလေးတစ်ပုဒ် ကို
ရွတ်ပြန်၏။

သေတ္တာထဲမှ၊ ပြည်တန် မြ သည်

အဖိုးအနု၊ မှန်လိမ့်မည်။

ရွှေ ကြွတ်တွင်လျှိုး၊ ထိုဆံထိုးသည်

မိုးထိအောင်ပင်၊ ပျံလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် ရှိယင်ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“အလို၊ ကျုပ်ညီက ဘယ်ဆိုးလို့တုံး၊ ရည်မှန်းချက်က တယ်
ကြီးပါကလား”

ယုဆုန်မှာ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့်

“မဟုတ်ရပါဘူး နောင်ကြီးရယ်၊ ရှေးကဗျာဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ စာတိုကလေးကို ရွတ်နေတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ က အမြင့်ကို မမှန်းရဲပါဘူး၊ နောင်ကြီး လာလည်လို့ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

“ဒီနေ့ညက နှစ်သစ်ကူးညဗျ။ ကျုပ်ညီလဲ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာပဲလို့ သတိရတာနဲ့ ထလာခဲ့တာ။ ကျုပ် အိမ်အိုကလေးမှာ ဝိုင်အရက်ကလေးဘာလေး လာသောက်လှည့်ဗျာ၊ ကျုပ် ပြင်ထားခဲ့တယ်။ လိုက်နိုင် ယင်တော့ ကောင်းမှာပဲ”

ယုဆုန်အား နောက်ထပ် တောင်းပန်စရာ မလိုတော့ချေ။

“နောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တယ်ပြီး ဂရုစိုက်တာကိုးဗျ။ လိုက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်ပါတယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရှိယင်အိမ်ရှေ့ရှိ တလင်းပြင်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ပြီးနောက် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့သည် မြည်းစရာများနှင့် ဝိုင်အရက် သောက်လျက် ရှိလေ၏။ ပထမတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်ကြသော်လည်း စကားပြောကြရင်းဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အားထက်သန် ခဲ့ကြလေပြီ ။ နောက်ပိုင်းတွင် အသောက်ကြမ်းလာခဲ့ကြလေ၏။ အနီးတစ်ဝိုက် အိမ်များမှ ပုလွေသံနှင့် စောင်းသံများကို ကြားရလေ၏။ သီချင်းဆိုသံများ မှာလည်း ဆူညံလျက်ရှိပေ၏။ ကောင်းကင်တွင်မူ လပြည့်ဝန်းသည် ရွန်းရွန်းမြမြ သာလျက်ရှိလေ၏။ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် သည် ရွှင်မြူးလာကြကာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်နေ ကြလေ၏။

ဆယ်ပုံရစ်ပုံခန့် မူးနေပြီ ဖြစ်သည့် ယုဆုန်မှာ ပျော်လွန်းသဖြင့် စိတ်ကို မချုပ်တည်း နိုင်တော့ဘဲ လပြည့်ဝန်း အကြောင်းကို လက်တန်း ကဗျာတစ်ပုဒ်စပ်၍ ရွတ်ဆိုနေလေပြီ။

လပြည့်ညဉ့်၊ ရွန်းမြလဝန်း

အပြည့်ထွန်း၏။ မှော်ယွန်းရွှေပိန်း

ကျောက်စိမ်းဘုံမှာ ၊ လရောင်ဖြာလျက်

စန္ဒာငွေပွင့်၊ ရွက်ကုန်လွှင့်သော်

သူ ငါ အစ၊ မျှော်ငေးကြ၏။

“အင်း၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကဗျာကလေးဗျာ။ ကျုပ်ညီဟာ သာမြင်ညောင်ည ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် အစ ကတည်းက သတိထားမိတယ်ဗျ။ ဟောဒီကဗျာမျိုးကို စပ်လိုက်တော့ ကျုပ်ညီဟာ ကြီးပွားဖို့ သိပ်မဝေး တော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိလိုက်ပြီ။ မကြာခင် တိမ်တွေကို စီးရတဲ့ ဘဝကို ရောက်တော့မယ်။ ကဲဗျာ.. ချီးကျူးပါရစေဦး”

ရှိယင်သည် ခွက်ကြီးကြီး တစ်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်အရက်ကို လောင်းထည့်လိုက်၏။ ယုဆုန်က တစ်ကျိုက်တည်းဖြင့် မော့သောက်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မူးလို့ ပြောတဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူး နောင်ကြီးရာ။ ဘုရင့် စာပြန်ပွဲကိုသာ ဝင်ရယင် ကျွန်တော် ဂုဏ်ထူး ထွက်အောင် ဖြေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ခက်တာက ကျွန်တော့်မှာ စာပြန်ပွဲကို သွားဖြေဖို့ စရိတ်မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ရွှေမြို့တော်ကြီးကလဲ အဝေးကြီး။ ဒီလို လာသမျှလူကို စာရေးပေးနေရတဲ့ လျှောက်လွှာစာရေးဘဝနဲ့ ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး ရွှေမြို့တော်ကိုသွားဖို့....”

ရှိယင်က ကြားဖြတ်လျက်

“အံ့မယ်လေးဗျာ၊ ဒီလိုဆိုယင် စောစောကပြောပါတော့လား။ ကျုပ်ကလဲပဲ ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ညီက ဒီအကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှ မဟာ လေတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်ပြောလို့ ကောင်းပါ့မလဲ။ ကဲ ဒီလို ဆိုယင် ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှပူမနေနဲ့တော့။ ကျုပ်လဲ အပါးအနပ်ကြီးထဲက မဟုတ်ပေမယ့် မိတ်ဆွေဝတ္ထုရား သိတတ် ပါတယ်ဗျာ။ အတော်ပဲ၊ နောက်နှစ်ဆိုယင် စာပြန်ပွဲ ကျင်းပတော့မှာ။ ကဲ ဒီတော့ ကြာကြာဆိုင်း မနေနဲ့တော့၊ ရွှေမြို့တော်ကို မြန်မြန်သွား။ နွေဦး အစမ်းစာပြန်ပွဲရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ သွားဖြေချေ။ ခရီးစရိတ်ရော ဒွီပြင် စရိတ်စကတွေရော ကျုပ်ပဲ ခံလိုက်မယ်”

ရှိယင်သည် ငွေအချိန် ငါးဆယ်ကျပ်သားနှင့် ဆောင်းတွင်းဝတ်ရန် အနွေးထည် နှစ်စုံကို အိမ်စေ သူငယ် ကလေးအား အယူခိုင်း လိုက်၏။

“လပြည့်ကျော် သုံးရက်ကတော့ ရက်ရာဇာပဲဗျ။ ခရီးသွားလို့ ကောင်းတဲ့ရက်ပဲ။ လှေတစ်စင်းငှားပြီး စုန်ပေတော့။ နောက်ဆောင်းတွင်း ရောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့။ အဲဒီလောက်ဆိုယင် ကျုပ်ညီလဲ ကြီးပွားလောက်ပါပြီ”

ယုဆုန်သည် အထူးအထွေ လောကွတ်စကား ပြောမနေတော့ဘဲ ငွေနှင့် အဝတ်အစားများကိုယူကာ စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောလျက် ရှိလေ၏။ ဆယ်ချက်တီးသည့် အခါတွင် ရှိယင်သည် မိတ်ဆွေကို လိုက်ပို့ပြီး အိပ်လိုက်

သည်မှာ နောက်တစ်နေ့မနက် နေမြင့်မှ နိုးတော့သည်။ အိပ်ရာမှနိုးလျှင် မနေ့ညက ကိစ္စကို သတိရသဖြင့် ရွှေမြို့တော်မှ အရာရှိအချို့ထံ မိတ်ဆက်စာနှစ်စောင် ရေးလျက်ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် ယုဆုန်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့် အခါတွင် သူငယ်ကလေး ပြန်လာကာ

“ဒီနေ့မနက် လင်းအားကြီးမှာ ရွှေမြို့တော်ကို ထွက်သွားပြီလို့ ဆရာတော်ကြီးက ပြောလိုက်ပါတယ် သခင်ကြီး။ ပြီးတော့ ပညာရှာသူ၊ ပညာရှိသူဆိုတာ ပြဿဒါးလေး၊ ရက်ရာဇာလေး အယူမသည်းရဘူး၊ အဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားပြီး လုပ်သင့်တယ်လို့ သခင်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါဆိုပြီး ဆရာတော်ကို လျှောက်သွားသတဲ့၊ ဒါကြောင့် သွားပြီလို့ နှုတ်ဆက်သွား သတဲ့”

ရှိယင်သည် ထိုအချက်ကို လက်ခံရတော့သည်။

သို့ဖြင့် နေ့ရက်တို့သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားကြလေ၏။ မကြာမီ မီးထွန်းပွဲတော်သို့ ရောက်လာ ခဲ့လေ၏။ ရှိယင်သည် သူ့သမီးငယ် ယင်လင်း (မကြာဖြူ) ကို မီးထွန်းပွဲတော်သို့ လိုက်ပြရန် သူ့အိမ်စေမ ဖြစ်သူ ဟိုချီအား ခိုင်းလိုက်၏။ ဟိုချီသည် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီကာ မီးရှူးမီးပန်းများနှင့် အိမ်များတွင် ထွန်းညှိထားသော မီးပုံးများကို လိုက်ပြရန် ထွက်သွားလေ၏။ သန်းခေါင်ချိန်လောက် အရောက်၌ ဟိုချီ သည် ကလေးငယ်ကို အိမ်တစ်အိမ် လှေကားဝတွင် ချကာ အပေါ်အပါးစွန့်ရန် ချောင်ကြိုချောင်ကြားသို့ လာခဲ့၏။ ပြန်လာသည့် အခါတွင်မူ ကလေးငယ်ကို မတွေ့ရ တော့ချေ။ ဟိုချီ သည် တစ်ညလုံး ကလေးငယ်ကို လိုက်ရှာ၏။ မနက်အရုဏ်တက်တွင် ကလေးငယ်မပါဘဲ အိမ်သို့ မပြန်ရဲတော့သည့် အတွက် ဟိုချီသည် မြို့တစ်မြို့သို့ ထွက်ပြေးလေ၏။

သမီးငယ် အိမ်ပြန်မရောက်သည့် အခါတွင် ရှိယင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။ သမီးငယ် ယင်လင်း (မကြာဖြူ) သည် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်သို့ ရောက်နေသည့် သူတို့ လင်မယား၏ တစ်ဦးတည်းသော ကလေး ဖြစ်၏။ ယခု သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးငယ် ပျောက်ဆုံးသည့် အခါတွင် ဇနီးမောင်နှံမှာ မရှူးရုံတစ်မည်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ နေ့ညမဟူ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်လျက်ရှိကြပြီး သတ်သေမည် တကဲကဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။ တစ်လမျှ ကြာသည့်အခါတွင် ထိုစိတ်ဖြင့် ရှိယင် သည် အိပ်ရာသို့ လဲလေ၏။ သူ့ ဇနီးလည်း မကြာမီ အိပ်ရာထဲတွင် လဲပြန်သဖြင့် သမားများကို နေ့စဉ် ပင့်၍ ကုသနေရလေ၏။

တတိယလ လပြည့်နေ့တွင် ဗူးဘုရားမှ စ၍ မီးလောင်လေသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ဘုရားမီး ပူဇော်သော ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက ဆီမီးခွက်ကို တစ်နေရာတွင် အမှတ်တမဲ့ ချပစ်ခဲ့ရာမှ ပြတင်းအနီးတွင် ရှိသည့် တံခွန်၊ ကုက္ကားများကို မီးစွဲသည်။ အနီးတွင်ရှိသည့် အဆောက်အအုံများမှာ ဝါးဖြင့် ဆောက်ထားသည့် တဲများဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ပျက်စီးဖို့ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လာသည့် အတွက်ကြောင့် မီးသည် အရှိန်ကောင်း လာကာ တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် ကူး၍ လျင်မြန်စွာ လောင်ကျွမ်းလေရာ မီးတောက်ကြီးများသည် တောင်ကြီးများ သဖွယ် မိုးလျက်ရှိပြီး ရပ်ကွက် တစ်ခုလုံးလည်း ပြာကျသွားလေ၏။ စစ်သားများနှင့် အရပ်သားများ ပူးပေါင်းကာ မီးကို ဝိုင်းဝန်း ငြိမ်းသတ်ကြသည့်တိုင် မီးကိုမနိုင်တော့ချေ။ မီးသည် တစ်ညလုံး လောင်စရာကုန်၍ အလိုလို ငြိမ်းသွားသည့် အခါတွင် အိမ်ခြေယာခြေ မည်မျှ ပါသွားသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။ ဗူးဘုရား အနီးတွင် ရှိသည့် ရှိယင် တို့အိမ်မှာ ပြာပုံသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ရှိယင်တို့ လင်မယားနှင့် ကျန်သမျှ အိမ်စေတို့သည် မီးထဲမှ ထွက်နိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း အခြားဘာမျှ မယူနိုင်ခဲ့ကြ တော့ချေ။

သို့ဖြင့် ရှိယင်တို့ လင်မယားသည် သူတို့ပိုင် လယ်တောသို့ သွားနေရန် စီစဉ်ကြရ၏။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ရေကြီး မိုးခေါင်ခဲ့သဖြင့် သီးနှံအထွက် ညံ့ဖျင်းခဲ့သည်တွင် ကျေးလက်၌ တောပုန်း ဒမြတို့က လယ်မြေများကို အတင်းလုယူ တိုက်ခိုက်ကြသောကြောင့် လူထုများမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြ၏။ အစိုးရက တောပုန်းဒမြ တို့ကို လိုက်လံနှိမ်နင်းလျက် ရှိသည့်တိုင် အခြေအနေမှာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာခဲ့လေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ရှိယင်သည် တောတွင်လည်း နေ၍မရသည့် အလျောက် လယ်နှင့်ခြံမြေကို ပေါင်နှံကာ ဇနီးသည်နှင့် အိမ်စေနှစ်ယောက် ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဖန်စုထံ ခေတ္တလာရောက်နေထိုင် ရလေ၏။

ယောက္ခမဖြစ်သူ ဖန်စုသည် တာယုမြို့နယ်သား ဇာတိဖြစ်၏။ လယ်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်တိုင် ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိသူ ဖြစ်လေ၏။ သမီးနှင့် သမက်တို့ ဤသို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် လာရောက်ခိုလှုံသည်ကို မကြည်မဖြူ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ကံအားလျော်စွာ လယ်ပေါင်ခဲ့သည့် ငွေကလေး ပါလာခဲ့သည့်အတွက် ရှိယင် က ထိုငွေကလေး ကို ယောက္ခမထံအပ်ကာ နောင် အရှည်စားသောက် နိုင်ရန် မြေကလေး တစ်ကွက် ဝယ်ပေးဖို့ ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ယောက္ခမ ဖန်စုသည် ငွေတစ်ဝက်ကို သူ ယူထားလိုက်ပြီးနောက် ကျန်သည့် ငွေကလေးဖြင့် အညံ့စား မြေတစ်ကွက်နှင့် တဲအိုကလေး တစ်လုံး ဝယ်ပေးလေ၏။ ရှိယင်မှာ စာပေကျမ်းဂန်တွင်သာ ပျော်မွေ့သူ ဖြစ်သည့်အတွက် အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းနှင့် လယ်လုပ်ငန်းတို့ကို ဘာမျှ မသိချေ။ ရှိယင် သည် တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည် အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြည့်သော်လည်း

အရှုံးသာ အဖတ်တင်လေ၏။ ဖန်စုသည် ရှေ့တွင် သမက် ရှိယင်ကို ဆုံးမပြီး၊ ကွယ်ရာတွင်မူ သူ့သမက်သည် ပျင်းရိသည်၊ ညံ့ဖျင်းသည်၊ လက်ဖွာသည် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ရှိယင်သည် မနှစ်က သမီးငယ် ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီးနောက် မီးလောင်ခံခဲ့ရသည့် အတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိစဉ် ယခုလည်း မိမိအား လူယုံသတ်လေပြီဟု သိရှိကာ ကြီးစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ အသက်ကြီးလာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ခြင်း တို့ကြောင့် ရှိယင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သိချိုင်းသို့ ခြေတစ်ဖက် လှမ်းနေသည့် လူအိုကြီး တစ်ယောက်နှင့်သာ တူတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ရှိယင်သည် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် လမ်းထဲတွင် တုတ်ကောက် တစ်ချောင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် လျော်ဖိနပ်ကို စီးကာ စုတ်ပြတ်နေသော သင်္ကန်းကို စည်းထားပြီး ရှူးသွပ်နေဟန် ရှိသော ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးသည် ခြေတစ်ဖက် ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် လျှောက်လာရှင်း ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဆိုလာလေ၏။

သူငါအစ၊ အမတကို
ရလိုကြလည်း၊ ရွှေစငွေစ
တောင့်တကြ၏၊ ဘဝတစ်လျှောက်
ရှေ့နောက်လိုက်ကြ၊ မရဏမင်း
အတင်းဆွဲခေါ်၊ လာချိန်သော်မှ ရပ်တန့်ကြ၏။

သူငါအစ၊ အမတကို
ရလိုကြလည်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
ဂုဏ်ရှိန်ဝါကို၊ မပယ်လိုကြ
ရှေ့ကသွားသူ၊ ကြီးမြတ်သူတို့
ယခုဘယ်မှာ၊ ရှိကြပါလိမ့်
သူတို့ဌာနေ၊ သိချိုင်းမြေဝယ်
ချုံနွယ်ဆူးခက်၊ ဖုံးအုပ်လျက်တည်း။

သူငါအစ၊ အမတကို
ရလိုကြလည်း၊ မယားလိုလိုက်
အကြိုက်ဆောင်ကြ၊ ချစ်မဝသည့်၊
ရှု၍မငြီး၊ ထိုဇနီးလျှင်
သင့်ကိုချစ်ပါ၊ မည်မျှဆိုစေ
သင်သေခဲ့မှု၊ တစ်ပင်ထူ၏။

သူငါအစ၊ အမတကို
ရလိုကြလည်း၊ ဆုံးမမပိုင်
ဆိုနိုင်ခက်ခဲ၊ မွေးချင်းထဲ၌
သားလူမိုက်ကြောင့်၊ စိုးရိမ်နောင်၏။

သားကိုချစ်သည့်၊ မိဘအသင်္ချေ
ရှိကြပေလည်း၊ လူကြီးမိဘ
တုပ်ကွရိကျိုး၊ ဦးရှိခိုးသည့်
အမျိုးစစ်လာ၊ သားလိမ္မာကို
ဘယ်မှာတွေ့ရပါသနည်း။

ကဗျာဆုံးသွားသည့်အခါတွင် ရှိယင်က အနီးသို့ကပ်ကာ

“ကိုရင်ကြီးဆိုသွားတဲ့ ကဗျာအဓိပ္ပာယ်က ဘာတဲ့လဲ ဘုရား။
တပည့်တော် အထင်ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ လောကမှာ ရှိရှိသမျှ အရာတို့ရဲ့
မမြဲတဲ့ အနိစ္စသဘောကို ပြောတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“အေး၊ ဒီလောက်နားလည်ယင် ကျုပ်လူကပညာရှိလို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့။
ဒီမှာကျုပ်လူ၊ လောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှသော ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်တဲ့
အရာတွေဟာ တစ်နေ့မှာ အဆုံးသတ်ရမှာချည်းပဲဗျ။ အဆုံး မသတ်သော
ကောင်းမွန် မြင့်မြတ်တဲ့ အရာဆိုလို လောကကြီးမှာတစ်ခု မျှမရှိဘူးဗျ။
ဒါကြောင့် အဆုံးသတ်ခြင်းဟာ ကောင်းတယ်ဗျ၊ ကျုပ်လူ သိအောင်
ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ကျုပ်ကဗျာ ခေါင်းစဉ်က “ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော
အရာတို့သည် အဆုံးသတ်ရမည်” တဲ့ဗျ။

ရှိယင်သည် ပင်ကိုကပင် ဉာဏ်ထက်မြက်သူဖြစ်လေရာ ထိုသံပေါက် ၏
အခြားသောအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။ ရှိယင် က
ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်

“ကိုရင်ကြီးကဗျာကို တပည့်တော် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ရမလား ဘုရား”

“ဖွင့်နိုင်ယင် ဖွင့်ပေါ့ဗျာ”

ရှိယင်က ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်လေ၏။

မှူးမတ်တံဆိပ်၊ ချိတ်ဆွဲထားကြ

နန်းမလေသာ၊ တိုက်ခန်းဝါလည်း

ဟာလာဟင်းလင်း၊ ပျက်ပြို ထွင်းခဲ့။

စောင်းညှင်းပတ်သာ၊ သီဆိုရာသော

ဝေဆာသစ်ရိပ်၊ မြက်ခင်းထိပ်ဝယ်

သစ်ရိပ်လည်းညှိုး၊ မြက်လည်းညှိုးခဲ့။

ပန်းကြွခြူးလိမ်၊ ပင့်ကူအိမ်ပျက်

သစ်နက်ပြတင်း၊ ပယင်းခန်းဆီး

အပြီးလဲကြ၊ အလှတင့်ဆန်း

နှုတ်ခမ်းပါးနီ၊ နံ့သာဆီရွှေမှုန့်

ရနံ့ထုံလည်း၊ ဝတ်ရုံလျှောကျ

ဆံစဖြူဖွေး၊ ဇရာဘေးကို

မဝေးမရွတ်၊ ပြေးမလွတ်ခဲ့။

မနေ့ကလျှင်၊ အရိုးဖြူလွ

မြေသို့ကျ၏၊ ယနေ့တွင်မူ

ကူခွဲမြည်ကျက်၊ အချစ်ငှက်၏

သိုက်မြိုထက်၊ လက်လက်ရောင်ခြည်

မီးအိမ်နိမ့်၊ စီးဖြာကျ၏။

ရွှေငွေရတနာ၊ ထိုသေတ္တာ၏
ဘေးမှရပ်နေ၊ သူကြွယ်တွေလည်း
လက်ဝေခံတောင်း၊ သူတောင်းစားပမာ
ဖြစ်ရရှာ၏။

တဒင်္ဂီတွင်း၊ ဘဝကြွေကျ
မြင်လိုက်ရ၍၊ သက်ပြင်းချမိ
နောက်ခဏတွင်၊ မြင်သမျှလည်း
သေရမည်မှာ၊ ဓမ္မတာတည်း။

ပညာရွှေအိုး၊ လူမခိုးအောင်
အဖိုးတန်စွ၊ သားလူလှကို
အဋ္ဌရဿ၊ သင်ပေးကလည်း
ရတနာသားလှ၊ တစ်နေ့ကျလျှင်
လူဆိုးဒမြ၊ ဖြစ်တတ်ကြ၏။

မိန်းမလှတိုး နေစည်းစိမ်
မြရိပ်ငြိမ်မှာ၊ နေခဲ့ပါလည်း
တစ်နေ့ခါတွင်၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ်ဝ
ရောက်တတ်ကြရှင့်၊ မင်းပါးစိုးခွင်
ဝင်ထွက်ကြသူ၊ ငြူစူမိလျှင်
တစ်နေ့တွင်မူ၊ အသင်လူအ
ထောင်တန်းကျ၏။

တစ်နေ့ကမူ၊ ငတ်ပြတ်သူဖြစ်၊

အင်္ကျီညစ်ထပ်၊ စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်
ယနေ့တွင်မူ၊ ထိုသူကောင်းစား
သားနားဝတ်ရုံ၊ သူလွမ်းခြုံ၏။

လောကလူ့ဘုံ၊ ဤဇာတ်ခုံတွင်
ဖုံဖုံပြောင်းကြ၊ ရှုပ်ထွေးကြနှင့်
တေးမြသံချို၊ စာကောက်ဆို၍
ထိုသူတစ်ယောက်၊ ကွယ်ကာပျောက်လည်း
တစ်ယောက်တေးရှင်၊ ပေါ်မည်ပင်တည့်။

ဘဝသံသရာ၊ လှည့်ပတ်ရာကို
ငါ့ဟာမှတ်ထင်၊ ငါ့အိမ်ပင်ဟု
အသင်လူမိုက်၊ ထင်မိလိုက်၏။

နောက်ဆုံးကျလျှင်၊ အားအင်ကြီးကုတ်
ငါ့အလုပ်မှ၊ ပေါ်ထွက်ရလာ
ရတနာလည်း ငါတွင်မရ
သူများရ၏။

ခြေတစ်ဖက်ဆာနေသည့် ခပ်ဆန်းဆန်း ကိုရင်ကြီးသည် လက်ခုပ်
လက်ဝါးတီးကာ “မှန်လိုက်လေ ကျုပ်လူရေ၊ မှန်လိုက်လေ” ဟု အော်ဟစ်ပြော
ဆိုလေ၏။

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် တပည့်တော်တို့ သွားကြစို့”

ရှိယင်သည် ကိုရင်ကြီး၏ ပခုံးပေါ်မှ အိတ်ကြီးကို သူ့ပခုံးပေါ်သို့
ယူထမ်းလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ကိုပင်မပြန်တော့ဘဲ ကိုရင်ကြီးနှင့် အတူ
ထွက်သွားလေ၏။

ထိုသတင်းကြောင့် အရပ်ထဲတွင် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်လျက်
ရှိလေ၏။ ထိုသတင်းကို ရှိယင်၏ ဇနီးကြားလျှင် တရှုပ်ရှုပ် ငိုလျက်သာ

ရှိလေ၏။ ရှိယင်၏ ဇနီးသည် အဖေနှင့် တိုင်ပင်ကာ ရှိယင်ကို လိုက်ရှာသော်လည်း ဘာသတင်းမျှမကြားရတော့ချေ။ သို့ဖြင့် ရှိယင်၏ ဇနီးသည် မိဘများနှင့်အတူ သွားရောက် နေထိုင်ရလေ၏။ ရှိယင်၏ ဇနီးတွင် အိမ်စေနစ်ယောက် ရှိနေသေးသည့်အတွက် သူတို့ သုံးယောက်သည် အဖေ ဖန်စု သုံးဖြုန်းသည့် စရိတ်များကို ထေမိရန် အတွက် နွေရောညပါ အပ်ချုပ်ကြရလေ၏။ ဖန်စုကား မိန်းကလေးများ၏ လုပ်စာကို ထိုင်၍ စားသောက် သုံးဖြုန်းလျက် ရှိ၏။

တစ်နေ့၌ အိမ်စေနစ်ဦးအနက် အကြီးဖြစ်သူသည် ဝင်းတံခါးဝသို့ ထွက်ပြီး အပ်ချည် ဝယ်နေစဉ် “ရှောင်ကြ ရှားကြ” ဟု လမ်းရှင်းရန် အော်ဟစ်လာသော အသံများကို ကြားရလေ၏။ မြို့ဝန် အသစ် တစ်ယောက် ပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောသံ ကြားရ၏။

အိမ်စေသည် တံခါးကို ကွယ်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ စစ်သားများနှင့် ရှေ့တော်ပြေးများသည် နှစ်ယောက် တစ်တွဲ တန်းစီ ဖြတ်သွားကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ဝေါကြီး တစ်စင်းကို မြင်ရပြီး ဝေါပေါ်၌ ဝတ်လုံနီ၊ ပေါင်းထုပ် အနက်တို့ကို ဆင်ထားသည့် မှူးမတ် တစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ အိမ်စေ မိန်းမပျိုသည် ထို မှူးမတ်ကို မြင်သည့်အခါတွင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ သူ့မျက်နှာကို တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးလေသလော၊ ယခင်က ထိုမှူးမတ် ကို မြင်ခဲ့ဖူးသလောဟု စဉ်းစားမိသေး၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည့် အခါတွင် ထိုအကြောင်းကို မေ့ပျောက် သွားလေ၏။

ထိုနေ့ည အိပ်ရာ ဝင်ခါနီးတွင် ကျယ်လောင်သော တံခါး ခေါက်သံနှင့်အတူ စကားပြောသံများကို ကြားရလေ၏။ ဖန်စုအား မြို့ဝန်က ဆင့်ဆိုခိုင်းလိုက်သဖြင့် ယခုလိုက်ခဲ့ရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မင်းချင်းလုလင်များက ပြောလေ၏။ ဖန်စု သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြက်သေသေလျက် ရှိလေ၏။ မိမိသည် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်လေပြီ လော။

သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ယန်ကျင်မြို့တွင် သခင်မ ကျိပင် ကွယ်လွန်ခြင်း။
ဆုစိန်က ယွန်း စံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ပြောပြခြင်း။

စစ်ဘုရင်တွင်၊ တူယှဉ်ပြိုင်ကြ
တိုက်ခိုက်ကြလည်း၊ မည်သူကနိုင်
မည်သူနိုင်ဟု၊ ပိုင်ပိုင်ဆုံးဖြတ်
ခက်တတ်ကြ၏၊ အမွှေးတိုင်မီး
ကုန်ခါနီးလျက်၊ လက်ဖက်ရည်ခွက်
အဆက်မပြတ်၊ သောက်တတ်ကြလည်း
အနိုင်အရှုံး၊ ဆုံးဖြတ်မရ
ဖြစ်တတ်ကြ၏။ တိုးတက်ပိမ့်လော
ပျက်ပိမ့်လောဟု၊ တွေးတောမရ
ကြံဆ၍မူ၊ ကြားလူကိုသာ မေးကြရာ၏။

တံခါးဝတွင် စကားပြောသံများကို ကြားသည့်အခါ၌ ဖန်စုသည်
အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းရန် အပြင် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ လေ၏။

“ရှိယင်ဆိုတဲ့လူ ရှိသလား။ မြန်မြန်ခေါ်ပေးစမ်းဗျာ” ဟု
မင်းချင်းလုလင်တို့က ခပ်ထန်ထန်ပြော၏။

“ကျုပ်နာမည်က ရှိယင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖန်စုပါ။ ရှိယင် ဆိုတာက ကျုပ်
သမက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ရှိယင်က လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လောက်ကပဲ
ဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်ပြီး တောထွက်သွားပါပြီ။ မောင်ရင် တို့က ရှိယင်နဲ့
တွေ့ချင်လို့လား” ဟု မျက်နှာချိုသွေးသည့် အပြုံးဖြင့် မေး၏။

“ဒါတွေ ကျုပ်တို့မသိဘူး။ ကျုပ်တို့က မြို့ဝန်အမိန့်နဲ့လာတာ။ ခင်ဗျားက
ယောက္ခမဆိုယင် ခင်ဗျားလိုက်ပြီး ဖြေရှင်းလှည့်။ ကျုပ်တို့ ဒီကို
နောက်တစ်ခေါက် မလာနိုင်ဘူး”

မင်းချင်းတို့သည် ဖန်စုအား ထုချေခွင့် မပေးတော့ဘဲ အတင်း

ဆွဲခေါ်သွားကြလေ၏။ အိမ်သူ အိမ်သားများမှာ အကြောင်းရင်းကို မသိကြဘဲ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

ည ရှစ်ချက်တီး အချိန်လောက်တွင်မူ ဖန်စုသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ အကျိုး အကြောင်း မေးမြန်းသည့် အခါတွင် ဖန်စုက

“ခု မြို့ဝန်အသစ်က ဆုချောင်ဇာတိတဲ့။ နာမည်က ယုဆုန်တဲ့။ ငါ့သမက် ရှိယင် မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး တစ်ဦးတဲ့။ ငါတို့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတုန်း အပ်ချည် ဝယ်နေတဲ့ ချောဆင့်ကို မြင်သွားတော့ ရှိယင်ဟာ ဒီကိုပြောင်းလာပြီလို့ သူထင်လိုက်သတဲ့။ ရှိယင်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတော့ သူ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်။ ငါ့မြေးလေး ယန်လင်း (မကြာဖြူ) အကြောင်းကိုလဲ မေးလိုက်သေးတယ်။ ငါက မီးထွန်းပွဲတော် တုန်းက ပျောက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ မပူပါနဲ့တဲ့၊ အရှာခိုင်းပေးပါမယ်တဲ့။ တွေ့မှာပါတဲ့၊ စကားပြောဆိုပြီးလို့ ပြန်ခါနီးကျတော့ ငါ့ကို ငွေစင် နှစ်ကျပ်သားလဲ ပေးလိုက်သေးတယ်”

ဖန်စု၏ ဇနီးမှာ ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် များစွာ ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ထိုနေ့ညကို လွန်မြောက်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော၌ မြို့ဝန် ယုဆုန်ထံမှ မင်းချင်း လုလင်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ကျေးဇူး ဆပ်သည့် သဘောဖြင့် ငွေစင်ထုပ် နှစ်ထုပ်နှင့် ရှိယင်၏ ဇနီးအတွက် ဖဲစ တစ်ဝတ်စာ လာရောက် ပို့လေ၏။ ထို့ပြင် အတွင်းစာ တစ်စောင် ပေးလိုက်လျက် ထိုစာထဲတွင် မြို့ဝန်မင်းက ချောဆင့်အား ဒုတိယ ဇနီးအရာ မြှောက်လိုကြောင်း၊ ထို့အတွက် ရှိယင်၏ ဇနီးက ချောဆင့်အား နားချပေး စေလိုကြောင်း ဖြင့်လည်း ဖော်ပြထားလေ၏။ ဖန်စုက ဝမ်းသာ၍ မဆုံးပြီ။ ဖန်စုသည် မြို့ဝန်ကို မျက်နှာအားရ လုပ်ချင်လွန်းသဖြင့် သမီးဖြစ်သူအား ချောဆင့်ကို နားချပေးရန် အတင်း တိုက်တွန်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနေ့ည၌ ဖန်စုသည် ချောဆင့်ကို ဝေါဖြင့်တင်ကာ မြို့ဝန်ထံသို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့လေ၏။

မြို့ဝန်မင်း ယုဆုန် ကျေနပ်အားရဖြစ်ပုံမှာ ပြောဖွယ်မရှိတော့ချေ။ မြို့ဝန်မင်းသည် ဖန်စုအား ငွေစင်တစ်ရာ ပေးလိုက်ပြီး ရှိယင်၏ ဇနီးကိုလည်း လက်ဆောင်များ ပေးလိုက်ကာ သမီးငယ် ယန်လင်း (မကြာဖြူ) ကို စုံစမ်းလျက် ရှိကြောင်း၊ ထိုအတောအတွင်းတွင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်စေလိုကြောင်းဖြင့် မှာလိုက်လေ၏။ ဖန်စုသည် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ လေ၏။ ဤတွင် ဖန်စု၏ အခန်းကို ချန်လှပ်ခဲ့တော့မည်။

ချောဆင့်ကား အခြားသူမဟုတ်။ ဆူချောင်တွင် နေစဉ်က

ပန်းခြံထဲမှနေ၍ ယုဆုန်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိခဲ့သော အိမ်စေ သူငယ်မပင် ဖြစ်လေ၏။ မျက်လုံးချင်း တစ်ချက်ဆုံလိုက်မိသည့်အတွက် ကတော်မယားအဖြစ် ချီးမြှင့်မြှောက်စား ခံရသည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်နှစ်အတွင်းတွင် သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်သည့် အခါ၌ ချောဆင့်မှာ နှစ်ထပ်ကွမ်း ကံကောင်းလျက် ရှိပေ၏။ နောက် ခြောက်လခန့် အကြာတွင် ယုဆုန်၏ ဇနီးမှာ ရောဂါ ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့လေရာ မြို့ဝန် ယုဆုန်သည် ချောဆင့်ကို မယားကြီးအရာသို့ မြှောက်ပြန်သည်တွင် ချောဆင့်၏ အခြေအနေမှာ မြင့်သည်ထက်မြင့် လာခဲ့လေ၏။

မျက်စိလည်၍၊ မြစ်ဝယ်မျောလာ

ပန်းဗေဒါလည်း၊ လေလာခိုက်ဆင့်

အောင်လံလွှင့်၏။

ထိုနှစ်က ရှိယင်ထံမှ ငွေနှင့် အဝတ်အစားတို့ကို ရပြီးနောက် ယုဆုန်သည် လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့တွင် ရွှေ့မြို့တော်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ယုဆုန်သည် စာပြန်ပွဲတွင် ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်သည့်အတွက် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ချီးမြှင့်သော ဘွဲ့ကို ရရှိကာ နယ်တစ်နယ်တွင် ခန့်ထားခြင်း ခံရလေ၏။ ယခုအချိန်၌မူ မြို့ဝန်မင်း ရာထူးကို ရနေလေပြီ။

ယုဆုန်သည် အအုပ်အချုပ် ကောင်းသည့်တိုင် လောကြီးခြင်း၊ အကွပ်အညှပ် ပြင်းထန်ခြင်း၊ အထက်လူကြီး များအား မောက်မာစွာ ဆက်ဆံခြင်း၊ မာနကြီးခြင်း တို့ကြောင့် သူ့ကို များစွာမကြိုက်ကြချေ။ သို့ဖြင့် နှစ်နှစ်မျှ မကြာမီ အထက်အာဏာပိုင်တို့က ယုဆုန်အား အရေးယူရန် အခွင့်ကြိုလာလေ၏။ ယုဆုန်အား “အကောက်ကြံသည်၊ ရွှေနန်းတော် ထုံးစံဓလေ့များကို သွေဖီသည်၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ် ဟန်ဆောင်ကာ တပည့်မွေးပြီး မိမိနယ်တွင် ဆူပူအောင် လှုံ့ဆော်သည်။ နယ်သူ နယ်သားတို့ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သည်” ဟု စွပ်စွဲလာကြလေ၏။

ထိုသတင်းကို ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား ကြားတော်မူသည့် အခါတွင် လွန်စွာ အမျက်ထွက်ရကား ယုဆုန်ကို အရာမှ ထုတ်ပယ်လေ၏။ ထိုအမိန့်စာ ရောက်သည့်အခါ၌ ထိုနယ်တွင်ရှိသည့် အရာရှိများမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြလေ၏။ ယုဆုန်သည် စိတ်ပျက် ဒေါသထွက်ခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် ထိုအမှုအရာကို ဖုံးကွယ်ကာ ခါတိုင်း ကဲ့သို့ပင် ရွှင်လန်းဟန်ဆောင်လျက်ရှိ၏။ အလုပ်လွှဲပြီးနောက် ယုဆုန် သည် မိမိအမှုထမ်းစဉ် စုဆောင်းရရှိခဲ့သည့်

အရင်းအနှီးတို့ကို ယူ၍ ဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက်၌ ယုဆုန်သည် ဇနီး သား သမီးတို့ကို အခြေကျအောင် ပြုလုပ်ပေးပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင်မှာမူ နိုင်ငံတစ်ဝန်းရှိ ထင်ရှားသော နေရာဒေသများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် လေကိုကျောပိုး၍ လရောင်ကို အိတ်ထဲထည့်ကာ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။

သို့ခရီးလှည့်လည်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ တစ်နေ့တွင် ယုဆုန်သည် ယန်ကျို မြို့သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုမြို့၌ ဆားခွန်တော်ဝန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူမှာ စာပြန်ပွဲတွင် တတိယစွဲခဲ့သည့် လင်ဟိုက် ဆိုသူ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ လင်ဟိုက်သည် ဆုချောင်ဇာတိဖြစ်ပြီး မကြာသေးမီက စာစစ်တော်အဖြစ် ခန့်အပ်ခံခဲ့ရလျက် ယခုအချိန် တွင်မူ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကိုယ်တိုင်က ဆားခွန်တော်ဝန် အဖြစ် ခန့်အပ်ထား ခြင်း ခံရသူ ဖြစ်၏။ ယခု ရာထူးကို ရခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်ကျော် မျှသာ ရှိသေး၏။

လင်ဟိုက် မတိုင်မီ မျိုးရိုး ငါးဆယ်ခန့်က ဘိုးဘေး တစ်ဦးမှာ များမတ်ကြီးအဖြစ် ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူး ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ထိုဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးကို မျိုးဆက် သုံးဆက်တိုင်တိုင် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ယခု ရွှေနန်းတက်လျက်ရှိသော ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ဘိုးတော် ဘေးတော်များထက် အပေးအကမ်း၊ အချီးအမြှောက် ရက်ရောသည့်အလျောက် ထိုဘွဲ့ကို နောက်ထပ် မျိုးဆက် တစ်ဆက်အထိ ခံရန် ပေးသနားတော်မူခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဘွဲ့ကို လင်ဟိုက်၏ ဖခင်လက်ထက် အထိ ခံစားနိုင်ခွင့် ရှိခဲ့ပေ၏။ သို့ရာတွင် လင်ဟိုက်တို့ အမျိုးသည် မျိုးရိုးကောင်းရုံမျှမက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ စာပေ ကျမ်းဂန် နားလည်သည့် အမျိုးလည်း ဖြစ်သည့်အတွက် လင်ဟိုက်သည်လည်း စာတော်ပြန်ပွဲကို ဝင်ရောက် ဖြေဆိုကာ ယခုရာထူးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် လင်ဟိုက်တို့ အမျိုးမှာ များစွာ သားသမီး မထွန်းကားကြချေ။ လင်ဟိုက်တွင် ဝမ်းကွဲများ ရှိသော်လည်း သားချင်းအရင်း ဟူ၍ မရှိပေ။ ယခုအချိန်၌ လင်ဟိုက်မှာ အသက်လေးဆယ် ရှိလေပြီ။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားငယ်မှာ မနှစ်က အသက်သုံးဆယ် အရွယ်ရောက်တွင် ဆုံးခဲ့လေသည်။ လင်ဟိုက်တွင် အမြှောင်မယား အများအပြား ရှိသည့်တိုင် မည်သူကမျှ သားယောက်ျား ကလေး မထွန်းကားခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်ပြီ။ မယားကြီးဖြစ်သူ ကျိမင်းနှင့် ထိုက်ယု ဆိုသော သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးခဲ့ရာ ယခုအချိန်တွင် ငါးနှစ် ရှိလေပြီ။ မိဘနှစ်ပါးသည် သမီးလေး ထိုက်ယုကို အလွန်ချစ်ခင်ကြ၏။ သမီးလေးမှာ ရုပ်ကလည်းချော၊ ဉာဏ်ကလည်း ကောင်းသဖြင့် သားယောက်ျားလေးအစား ထွန်းထွန်း ပေါက်ပေါက် ဖြစ်အောင် ပညာသင်ပေးရန် ရည်ရွယ်ထားကြ၏။ ဆုံးသွားသည့် သားလေးကို ဤနည်းအားဖြင့် အစားထိုးရန် စိတ်ကူးထား ကြလေ၏။

ယုဆုန် သည် အအေးမိကာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သဖြင့် တည်းခိုရိပ်သာတွင် တစ်လကျော်ကျော်ခန့် အခန်းအောင်း နေရလေ၏။ နေထိုင် မကောင်းသဖြင့် အားကလည်း နည်း၊ စရိတ်ကလည်း ပွန်းလာပြီ ဖြစ်သည့် အလျောက် ယုဆုန်သည် တစ်နေရာရာသို့ သွား၍ အပန်းဖြေ အနားယူရန် စိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ဆားခွန်တော် ဝန် သည် သူ့ သမီးကလေးအတွက် စာပြ ဆရာတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေလျက် ရှိကြောင်း မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ထံမှ သိရလေ၏။ ထို မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ယုဆုန်သည် စာပြဆရာ ရခဲ့သည်တွင် နေရေးထိုင်ရေး လည်း အဆင်ပြေသွားလေ၏။ အိမ်စေ့နှစ်ယောက် ထိန်းသည့် ကလေးမကလေး တစ်ယောက်တည်းကိုသာ စာပြရသည့် အတွက် ယုဆုန်အဖို့လည်း ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ကလေးမမှာ အနည်းငယ် ချူချာသည့် အတွက် သင်ခန်းစာ ကို မှန်မှန် မတက်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ယုဆုန်၏ တာဝန်သည်လည်း များစွာ မကြီးလှချေ။ မျက်စေ့ တစ်မှိတ်အတွင်း၌နောက် တစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသွားပြီးနောက် ကလေးမကလေး၏ မိခင် ကျိမင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ နာမကျန်း ဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ ကလေးမ ကလေးသည် မိခင် မကျန်းမာစဉ် သူ တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကာ ကွယ်လွန်သွားသည့် အခါတွင်လည်း ထုံးစံကို အတိအကျ လိုက်နာလျက် မိခင်ကို အောက်မေ့ လွမ်းဆွတ်သော အားဖြင့် အခန်းအောင်းလျက် ရှိ၏။ ယုဆုန် သည် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ရန် စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် လင်ဟိုက်က ပူဆွေး သောက ရောက်ချိန်တွင် သမီးငယ် ပညာသင် ပျက်မည်စိုးသည့်အတွက် ထွက်ခွင့် မပြုချေ။ သမီးငယ်မှာ စိတ္တဇ ဖြစ်ကာ ကျန်းမာရေး ချူချာ လာခဲ့ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် သင်ခန်းစာများကို အချိန်အတန်ကြာမျှ ရပ်ဆိုင်း ထားခဲ့ရ၏။ ယုဆုန်မှာ အချိန်အား များစွာ ရနေသည့်အတွက် ရာသီဥတု သာယာလျှင် ထမင်းစားပြီးတိုင်း လမ်းလျှောက် ထွက်လေ့ ရှိပေ၏။

တစ်နေ့တွင် ယုဆုန်သည် ရှုမျှော်ခင်းကောင်းကောင်း ကြည့်ရန် မြို့ပြင် လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့၏။ တောင်ရိုးများ အကြားရှိ စိမ်းညိုသော တောအုပ်များနှင့် ဝါးတောများထဲတွင် စမ်းချောင်းကလေး များသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက် ရှိကြ၏။ တောအုပ်များကြားတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ပုန်းကွယ်နေသည့် ဘုရားဝတ်ကျောင်း တစ်ဆောင် ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ဘုရားဝတ်ကျောင်း အဝင်ဝမှာ ပျက်စီးလျက် ရှိလေပြီ။ မဟာရုံ တံတိုင်းတို့သည်လည်း ပြိုကျကုန် ကြပြီ။ ဘုရားမုခ်တွင်မူ “မဟာသတိပဋ္ဌာန စေတီတော်” ဟူသော ကမ္ဗည်းစာကို တွေ့ရလေ၏။ မုခ်ဦး ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ ကျောက်တိုင်များပေါ်တွင်လည်း လင်္ကာတစ်ပိုဒ် ရေးထိုးထားလေ၏။

သေသည်၏ နောက်မှာ၊ ဥစ္စာတွေကျန်ရစ်
ရှိခဲ့ပြန် ထိုဘဝမှာ ပေးမလှူဖြစ်။
လမ်းဆုံးမှပင်၊ သတိသမ္ပဇင်ဝင်မိ
လမ်းလျှောက်သူ ဘယ်ညာကွေ့ဖို့ သတိရ၏။

“အင်း၊ စာကလဲ သိပ်သည်းကျစ်လျစ် ပါပေတယ်။ အဓိပ္ပာယ် ကလဲ
လေးနက်ပါပေတယ်။ တန်ခိုးကြီး ဘုရားတွေကို ငါ ဖူးခဲ့ ဖူးပေါင်း များလှပြီ။
ဒါပေမယ့် ဒီလိုလေးနက်တဲ့ ကမ္မည်းစာမျိုးကို ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါကလား။
ကြည့်ရတာကတော့ လူ့ဘဝကြီးကို ခါးခါးသီးသီး ကြုံတွေ့သွားပြီး ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့
ဒုစရိုက်တွေကို နောင်တသံဝေဂ ဖြစ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ရေးထိုး
လှူဒါန်းခဲ့ဟန်တူရဲ့။ အထဲဝင် မေးကြည့်ဦးမှ” ဟု ယုဆုန် စိတ်ကူးမိ၏။

သို့ရာတွင် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ယာဂု
ကျိုနေသည့် တုန်တုန်ချဉ်းချဉ်း ကပ္ပိယအိုကြီး တစ်ယောက်ကိုသာ
တွေ့ရလေ၏။ ယုဆုန်သည် ထိုကပ္ပိယ အိုကြီးကို အထင်မကြီးလှသည်နှင့်
အထူးအထွေ မမေး တော့ဘဲ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစသာ မေး၏။ ကပ္ပိယအိုကြီး မှာ
နားလေးဟန် ရှိသည့်ပြင် ဉာဏ်ကလည်း ထိုင်းလိုက်သေး၏။ သူ့
စကားများမှာလည်း ဗလုံးဗထွေး ဝိုးတိုးဝါးတားမျှသာ ဖြစ်လေ၏။

ယုဆုန်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထွက်လာကာ ယမကာ
တစ်ခွက်နှစ်ခွက် သောက်ရန် ရွာထဲရှိ ဘုံဆိုင်လေး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။
အထဲသို့ ဝင်လိုက်စဉ် ယမကာ သောက်နေသူ တစ်ယောက်သည် မတ်တတ်
ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကို
တွေ့ရလေ၏။

“ကြည့်စမ်းဗျာ၊ တွေ့မှ တွေ့တတ်ပလေ”

ထိုလူမှာ ရွှေမြို့တော်တွင် သူနေခဲ့စဉ်က ပစ္စည်းအဟောင်းအမြင်း
ရောင်းသည့် လျှံဆုစိန် ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ယုဆုန် သည် ဆုစိန်၏ အဟောင်း
အမြင်းရောင်းသည့် လုပ်ငန်းကို သဘောကျ၏။ သူ့ အရည်အချင်းကို သိ၏။
ဆုစိန်ကလည်း ပညာတတ် ယုဆုန်လို လူမျိုးတစ်ယောက်ကို
ကူညီအားပေးချင်၏။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ များ
ဖြစ်သွားကြ၏။

“အလို ရောင်းရင်းကြီး၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ။ ကြည့်စမ်းဗျာ၊
ဒီနေရာမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ လုံးလုံးကို မမျှော်လင့်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ

လာတွေ့တာတော့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲပဲ”

ယုဆုန်က လှိုက်လှဲဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“မနှစ်က နှစ်ကုန်ခါနီးမှာ ကျွန်တော် မြို့ကို ပြန်သွားတယ်ဗျ။ ဒု
ရွှေမြို့တော်အသွားမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆီကို ခဏ ဝင်လည်တာ။ သူကလဲ
အတင်းတား၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ အလုပ်ကိစ္စ သိပ်အရေးတကြီး မရှိတာနဲ့ ဒီမှာ
အတော်ကြာ သောင်တင်နေတာ။ လလယ်လောက် ဆိုယင်တော့ ပြန်မယ်။
ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကလဲ အလုပ် များနေတာနဲ့ မြို့ထဲ
လျှောက်လည်ရင်း ဒီနားကို ရောက်လာတာ။ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားကို
တွေ့လိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းလေး မှ မမျှော်လင့်ဘူး”

ဆုစိန်သည် ယုဆုန်ကို သူ့စားပွဲသို့ ခေါ်သွားပြီး အရက်နှင့် စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်များကို မှာလိုက်လေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အရက်ကလေး
တမြေနှင့် ကွဲကွာသွားကြသည့်အတွင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို
ပြောဆိုနေကြ၏။

“ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာကော ဘာသတင်းတွေများ ထူးသေး သလဲ ဗျ” ဟု
ယုဆုန်က မေး၏။

“တယ်တော့ မထူးလှပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရွှေမြို့တော်ကြီးက ခင်ဗျားနဲ့
အမျိုးတော်စပ်တဲ့ အမတ်တစ်ဦး အိမ်မှာတော့ ထူးထူး ဆန်းဆန်း ကိစ္စတစ်ခု
ဖြစ်သဗျ”

“အလို၊ ရွှေမြို့တော်မှာ ကျုပ်နဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်တဲ့ မှူးမတ် ရယ်လို့
မရှိပေါင်ဗျာ။ ရောင်းရင်း ကလဲ နောက်မနေ စမ်းပါနဲ့”

“မျိုးနွယ်ချင်း မတူသော်လဲ နာမည်အားဖြင့် ဆွေမျိုးအုပ်စု
တစ်ခုတည်းက ဆင်းလာတာ”

ယုဆုန်က မည်သူ့ကို ရည်ရွယ်ကြောင်း မေး၏။

“ယွန်း စံအိမ်ကြီးက ကျီ မိသားစုလေဗျာ။ သူတို့နဲ့ အမျိုးတော် ရလို့
ကျွန်တော့်ကို ရှက်မနေပါနဲ့ဗျ”

ယုဆုန်က တစ်ချက် ရယ်လိုက်လျက်

“ဪ ဒါကို ပြောတာလား။ အင်း အမှန်ပြောရ ယင်တော့
ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးစု အုပ်စုက တော်တော် ကြီးတယ်ဗျ။ အရှေ့ ဟန်မင်းဆက်
ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ကျွဲဖူမျိုးဟာ ပွားပွားလာလိုက်တာ ခုတော့ ဘယ်နယ်ကို
သွားသွား ကျီ မျိုးကို ရှောင်လို မလွတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ မရေနိုင်ဘူး
ဆိုပါတော့။ ယွန်းမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမျိုး ကတော့ ဆွေမျိုးစု စာရင်းမှာ

တစ်အုပ်စုတည်းဗျ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က သိပ်ချမ်းသာပြီး သိပ်အထက်ရောက်နေတော့ ဆွေမျိုးလဲ မစပ်မိပါဘူး။ မစပ်မိတဲ့အပြင် ခုဆို တဖြည်းဖြည်း စိမ်းသွားကြပြီ။ တော်တော် ဝေးသွားကြပါပြီ”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့လေ၊ ခုဆိုယင် ယန်းမျိုးရော၊ နီနီမျိုးရော တဖြည်းဖြည်း တိမ်ကောရှာပါပြီ။ အယင်တုန်းကလို ထည်ထည်ဝါဝါ မရှိရှာတော့ပါဘူး” ဆုစိန်သည် သက်ပြင်းချ၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲဗျ။ ဟိုတုန်းကတော့ တကယ့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ ရာဇဝင်က အရှည်ကြီးပဲဗျ”

ယုဆုန်က

“မနှစ်က မင်းခြောက်ဆက် သင်္ချိုင်း ဂူဟောင်းတွေကို ကြည့်ချင်တာနဲ့ ချင်လင်းမြို့ကို ကျွန်တော် ရောက်သွား တယ်ဗျ။ အဲဒီသွားရင်း ကြိုတာနဲ့ မြို့အနောက်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်တုံးမြို့ဟောင်းကို သွားကြည့်တော့ သူတို့ စံအိမ်ကြီး တွေနားက ဖြတ်သွားရတယ်။ နည်းတဲ့ စံအိမ်ကြီးတွေမှ မဟုတ်တာကလားဗျ။ လမ်းမြောက်ဘက် တစ်ခြမ်းလုံး သူတို့ အိမ်ကြီးတွေက နေရာယူထားတာပဲ။ နီနီ စံအိမ်ကြီးက အရှေ့ဘက်ကဗျ။ ယွန်း စံအိမ်ကြီးက ကပ်လျက် အနောက်ဘက် က။ အဲ တစ်ခုတော့ သတိထားမိတယ်ဗျို့။ စံအိမ်ဝင်းဝ မှာတော့ အဝင်အထွက်၊ အသွားအလာရယ် သိပ်မရှိလှဘူး၊ ဒါပေမယ့် တံတိုင်းပေါ်ကနေ ကျော်မြင်ရတဲ့ အဆောင်ကြီးတွေ၊ အခန်းကြီးတွေကတော့ တယ် သားနားတာပဲ။ ဒါတွင် မကဘူး။ စံအိမ်နောက်ဖေး ဥယျာဉ်ထဲက သစ်ပင်တွေ၊ ကျောက်ပန်းပင်တွေကလဲ ဝေဝေဆာဆာပဲ၊ အခြေပျက် အနေပျက် ဖြစ်တဲ့ အရိပ်အယောင်ဆိုလို ဘာမှ မတွေ့ရဘူး”

ဆုစိန်က သဘောကျသွားကာ တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်လျက်

“ခင်ဗျားကလဲ ရွှေနန်းတော်စာပြန်ပွဲက ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရလာခဲ့တဲ့လူ လုပ်နေပြီး တယ် အ တာကိုးဗျ။ ကင်းခြေများတို့ မည်သည် အသက်သာ သေရာ၏၊ ဘယ်တော့မျှ အောက်သို့မကျဆိုတဲ့ စကားပုံရှိသားပဲ။ သူတို့ အခြေပျက်တယ်ဆိုတာ ဆင်ပိန်ကျွဲပါဗျ။ ဒီပြင်လူတွေထက်တော့ အများကြီး သာသေးတာပေါ့။ သူတို့မှာ ပါးစပ်ပေါက်တွေကလဲ တိုးသည်ထက် တိုးလာတယ်ဗျ။ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ရမယ့်လူတွေကလဲ အများကြီး။ အိမ်မှာရှိတဲ့ သခင်ကရော ကျွန်တွေကရော အထက်တန်း ကျကျ မိမိနဲ့ နေလာခဲ့ကြရလေတော့ ဒီထက်နိမ့်ပြီး မနေတတ်တော့ဘူးပေါ့။ မိမိနဲ့

စားလိုက်သောက်လိုက် သုံးလိုက် မြုန်းလိုက်နဲ့။ ရှေ့ရေးကို ဘာမှ မကြည့်ကြတော့ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သုံးလိုက် မြုန်းလိုက်တာကလဲ ဘယ်နည်း မလဲ။ အကျင့်ပါနေတော့ မချွေတာတတ်တော့ဘူးပေါ့။ အပေါ်ယံ ကြည့်ယင်တော့ တို့တုန်းကလို ထည်ထည်ဝါဝါ ခမ်းခမ်း နားနားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ငွေအိတ်ကတော့ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်ခါနီးနေပြီဗျ။ ဒါလဲ သိပ်တော့ အရေးမကြီး လှသေးပါဘူး။ မျိုးရိုးကလဲ ကောင်း၊ ပညာကလဲ တတ်တော့ ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက် ကလောက် အရည်အချင်း မရှိတော့ဘူး လို့ ဘယ်သူ ထင်ရဲပါ့မလဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ သူတို့ မျိုးရိုးဟာ ပညာလဲတတ်၊ အနေအထိုင်ကလဲ ပိပြားလေတော့ သားသမီး တွေကို ကြီးပြင်းအောင် ဘယ်လို မွေးမြူရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း နားလည်တဲ့ မျိုးရိုးပဲ။ ဒီပြင် ဆွေမျိုးတွေ အကြောင်းတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်က မိဘတွေကတော့ သူတို့ သားသားတွေကို ကောင်းကောင်း ပညာသင်ပေးတာပဲ” ဟု ယုဆုန်က တအံ့တဩဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ အဲဒီ စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ် အကြောင်းကို ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်လေ၊ နိန်ကူမြို့စားနဲ့ ယွန်ကူမြို့စားဟာ တစ်မအေတည်းက မွေးလာတဲ့ ညီအစ်ကို အရင်းခေါက်ခေါက်တွေဗျ။ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ နိန်ကူမြို့စားမှာ သား လေးယောက် ရှိတယ်။ သူသေတော့ သား လေးယောက်အနက် အကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ ကျိတိုက်ဟွာက မြို့စားဘွဲ့ကို ဆက်ခံတယ်။ သူ့မှာ သားနှစ်ယောက် ရှိတယ် အကြီးဖြစ်တဲ့ ကျိဖူ က ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်သား လောက်မှာ သေသွားတယ်။ ဒါနဲ့ မြို့စားဘွဲ့ကို သားအငယ်ဖြစ်တဲ့ ကျိချင်က ဆက်ခံရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျိချင်ဟာ (တာအို) ဘာသာရေးဘက်ကို သိပ်လိုက်စားသွားပြီး တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အားအား ရှိယင် အဂ္ဂိရတ်ထိုး၊ အာယုသက်တမ်းတိုးဆေးတွေ ချက်တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းတာက သူ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့မှာ ကျိချန်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက် မွေးခဲ့လေတော့ အဲဒီသားကိုပဲ မြို့စားဘွဲ့ကို ပေးပြီး သူကတော့ ဓာတ်လုံးပေါက်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေတာပဲ။ အိမ်ကိုလဲ မပြန်ဘူး။ မြို့ရိုး ပြင်ဘက်က တာအို ဘုန်းကြီးတွေဆီကို သွားပြီး အဲဒီမှာပဲ အချိန်ကုန်တာပဲ။ ကျိချန်မှာ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့ နာမည်က ကျိယုန်တဲ့၊ ခုဆိုယင် ဆယ့်ခြောက်နှစ် လောက်တော့ ရှိရောပေါ့။ ကျိချင်ဟာ လောကီကိစ္စတွေ အားလုံးကို ဘာမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ သူ့သား ကျိချန် ကျတော့လဲ တစ်မျိုး၊ ဘာပညာကိုမှ မလေ့လာဘဲ အပျော်အပါးနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တာပဲ၊ ခုတော့ ကျိချန် ကြောင့် နိန်စံအိမ်ကြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဘယ်သူကမှလဲ ဝင်မပြောရဲကြဘူး။

“အဲဒီကျွန်တော်ပြောတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်အပျက်ဖြစ်တဲ့ ယွန်းစံအိမ်ကြီး အကြောင်းကတော့ ဒီလိုဗျ။ မြို့စားကြီး ယွန်ကူ ကွယ်လွန်တော့ သူ့သားကြီး ကျိုထိုက်ရှန်က ဘွဲ့ကို ဆက်ခံတယ်။ ကျိုထိုက်ရှန် ဟာ ချင်လင်းမြို့က အမတ်ကြီးရှိရဲ့ သမီးနဲ့ လက်ဆက်တယ်။ သူတို့က သားနှစ်ယောက်မွေးတယ်။ တစ်ယောက် ကျိုရဲ့တဲ့၊ တစ်ယောက် ကျိုချိန် တဲ့။ ကျိုထိုက်ရှန် ဆုံးတာကတော့ တော်တော်လေး ကြာသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် မြို့စားကတော်ကြီး ရှိ ကတော့ ခုထက်ထိ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ သားအကြီး ကျိုရဲ့က မြို့စားဘွဲ့ကို ဆက်ခံတယ်။ ကျိုချိန် ကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက စာပေတို့ ဘာတို့ကို ဝါသနာပါတော့ သူ့အဘိုး က တော်တော်လေး ချစ်တယ်။ ကျိုချိန် ကိုယ်တိုင်ကလဲ ရွှေနန်းတော် စာပြန်ပွဲ တွေမှာ ဝင်ဖြေမယ်လို အားခဲထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျိုထိုက်ရှန် သေတဲ့အခါကျတော့ အဘိုးကြီးက မှာတမ်းစာ တစ်စောင် ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကလဲ ကွယ်လွန်သူ မြို့စားကြီးကို ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိလေတော့ မြို့စားဘွဲ့ ကို သားအကြီးကို ဆက်ခံခွင့် ပေးရုံတင်မကဘူး တခြားသားတွေ အကြောင်းကိုလဲ မေးတော်မူသတဲ့၊ ပြီးတော့ ကျိုချိန် ကို ဆင့်ခေါ်တော်မူပြီး ရွှေနန်းတော်ဝန်ကြီး ဌာန တစ်ခုမှာ လက်ထောက်အတွင်းဝန် ခန့်တော်မူတယ်။ ခုဆိုယင် ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီဗျ။

“ကျိုချိန်ရဲ့ ဇနီးက ဝမ် တဲ့ဗျ။ အဲ သူတို့မှာ ကျိုချူ ဆိုတဲ့ သား ကလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားတယ်။ ဆယ့်လေးနှစ်သားမှာ ခရိုင် စာပြန်ပွဲကို ဝင်ဖြေတာ အောင်ခဲ့သဗျ။ သူက အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်ခင်မှာ ကျိုလန်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက် မွေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေး က သက်ဆိုးမရှည်ရှာပါဘူး၊ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဆုံးသွား ရှာတယ်။ ကျိုချိန်ရဲ့ ဒုတိယ ကလေးကတော့ သမီးလေးဗျ။ တော်တော်တော့ ဆန်းသဗျို့၊ အဲဒီကလေးက နှစ်ဆန်းတစ်ရက် နေ့ကြီးမှာ မွေးတာဗျ။ အဲဒီထက် ပိုဆန်းတာက နောက်မွေးတဲ့ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကျတော့ ပါးစပ်ထဲမှာ အလွန် အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ မြကျောက်ကြီး တစ်လုံး ငုံပြီး မွေးလာသတဲ့ဗျ။ အဲဒီ မြကျောက်ပေါ် မှာလဲ စာတွေ ရေးထွင်းထား သတဲ့၊ မဆန်းဘူးလားဗျာ”

“အင်း၊ တယ်ဆန်းပါလားဗျို့ ၊ တော်တော် ပါရမီထူးမယ့် ကလေး ထင်တယ်”

ဆုစိန်သည် မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်လျက်

“အင်း လူတိုင်းကတော့ ဒီလိုပဲ ထင်ကြတာပဲဗျို့၊ ဘွားအေ မြို့စားကတော်ကြီးကလဲ ဒါကြောင့် သူ့မြေးကလေးကို တော်တော်အလိုလိုက်တယ်။ ကလေး အခါလည် မွေးနေ့မှာ သူ့အဖေ ကျိုချိန်က သူ့သားရဲ့ စိတ်ကို စမ်းမယ်ဆိုပြီး ကလေးရှေ့မှာ ပစ္စည်းတွေကို

ကြံ့ခက်တယ်။ သူ့သား ဘယ်ပစ္စည်းကိုရွေးမလဲလို့ သိရအောင်လို့ပေါ့လေ။ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေဖို့၊ ကလေးက ဘာတွေကို သွားရွေးတယ် ထင်သလဲ။ နှုတ်ခမ်းတို့ ပါးတို့ကို ဆိုးတဲ့ ဆေးနီဘူးရယ်၊ နံ့သာ မှုန့်ဘူး တွေရယ်၊ ဆံထိုးတွေ ဆံညှပ်တွေရယ်၊ လက်ကောက်တွေရယ်၊ အဲဒါတွေကို သွားကောက်တယ်ဗျ။ သူ့အဖေ စိတ်ဆိုးလိုက်ပုံတော့ မပြောပါနဲ့တော့။ သူ့သား ဟာ အလကားပဲတဲ့။ ကြီးယင် မိန်းမလိုက်၊ အပျော်အပါးနဲ့ အချိန်ကုန် မယ့်ကောင်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဖအေကတော့ သူ့သားကို သိပ်မချစ်လှဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် ဘွားအကြီးကတော့ အသည်းစွဲပဲဖို့၊ ခုဆိုယင် ကလေးက ခုနစ်နှစ်သား ရှစ်နှစ်သားလောက် ရှိရောပေါ့။ အလွန်တော့ အလွန်ကမြင်း ဆိုကိုးဗျ။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်ကတော့ အင်မတန်ကောင်းသတဲ့။ တစ်ရာမှာ တစ်ယောက် တွေ့ရခဲသတဲ့။ ပြီးတော့ ကလေးနဲ့ မလိုက် စကားကြီး စကားကျယ်တွေကိုလဲ ပြောသတဲ့။ ဥပမာ မိန်းမဆိုတာ ရေနဲ့လုပ်တာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ရွှံ့နဲ့လုပ်တာ လို့ ပြောသတဲ့။ ပြီးတော့ သားက မိန်းမလေးတွေနဲ့ နေရယင် သန့်ရှင်းတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ နေရယင် ညစ်ပတ် နံစော် နေတယ်လို့ ထင်တယ် လို့လဲ ပြောသတဲ့။ မဟန်လားဗျာ။ နောင်မှာ ဒီသူငယ်မျိုးမှ မိန်းမ မလိုက်စားယင် ဘယ်လို သူငယ်မျိုး လိုက်စားဦးမှာလဲ”

ယုဆုန်က တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားမိလိုက်ဟန်ဖြင့်

“ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ သူ့ကံဇာတာက ဘယ်လိုမှန်းမှ မသိတာ၊ သူ့အဖေ ပြောသလို ဒီကလေးဟာ သောက်စားပျော်ပါးပြီး မိန်းမလိုက်တဲ့ ကလေးဖြစ်မယ်လို့ ထင်ယင်တော့ မှားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီကလေးအကြောင်းကို နားလည်ချင်ယင် ဒီကလေးနဲ့ ရှေးဖြစ်ကို မှန်မှန်အဟော ထွက်ချင်ယင် ရှေးတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ နက္ခတ်ဗေဒင်ကျမ်းတွေ နဲ့ ညှိရ လိမ့်မယ်။ အတွေ့အကြုံတွေ ရှိဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ သဘာဝနိယာမ တရားတွေကိုလဲ အသိအမှတ် ပြုရလိမ့်မယ်။ သူ့ကံဇာတာ ကိုလဲ တွက်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ယုဆုန်၏ စကားများမှာ လေးနက်လွန်းသည့်အတွက် ရှင်းလင်း ပြောပြရန် ဆုစိန်က ပြောလေ၏။ ယုဆုန်က

“အလွန်ကောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့ အလွန်ဆိုးတဲ့ လူတွေ မှအပ ကျန်လူတွေအားလုံးဟာ အတူတူချည်းပဲဗျ။ အလွန် ကောင်းတဲ့ လူတွေဟာ တိုင်းပြည် အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ မင်္ဂလာအချိန်မှာ မွေးဖွားလာကြပြီး အလွန်ဆိုးတဲ့ လူတွေ ကျတော့ အန္တရာယ်တွေ ထူပြောတဲ့ ဗရတ်ဗရက် ကာလကြီးမှာ မွေးဖွားလာခဲ့ကြတယ်။ ပထမအမျိုးအစားက ဘယ်သူ တွေလဲ ဆိုတော့ သူတော်စင်ဘုရင်တွေ ဖြစ်တဲ့ ရောင်ဘုရင်၊ ရွှန်ဘုရင်၊ ယုဘုရင်၊

ထန်ဘုရင်၊ ဝေဘုရင်၊ ဂူဘုရင်တို့ ဆိုတဲ့ မင်းတွေရယ်၊ အမတ်ကြီးချူ၊ အမတ်ကြီးရောင်၊ ကွန်ဖြူးရှပ်၊ မုန်စီ၊ တုန်ချန်ရှူ၊ ဟန်ယု၊ ချူတန်ယီ၊ ချိန်မင်းညီနောင်၊ ကျန်းကဲ့၊ ချူစီ စတဲ့ သူရဲ ကောင်းတွေ။ သူတို့တစ်တွေဟာ ပထမအမျိုးအစားတွေ။ ဒုတိယအမျိုး အစားကတော့ ကွန်၊ ချူ၊ ချို၊ ချင်ရှိယွန်၊ ဝမ်မန်း၊ စောင်စောင်၊ ဟွန်ဝင်း၊ အန်လူရှန်း၊ ချင်ကွေ့ စတဲ့လူမျိုးတွေပဲ။

“လူကောင်းတွေဟာ လောကကြီးကို သာယာဝပြောအောင် လုပ်ပေးတယ်။ လူဆိုးတွေကတော့ လောကကြီးကို ကသောင်းကနင်း ဖြစ်အောင်လုပ်တယ်။ လူကောင်းတွေမှာ လောကကြီးရဲ့ တကယ်အနှစ် သာရဖြစ်တဲ့ ဉာဏ်အမြော် အမြင် ရှိတယ်။ လူဆိုးတွေမှာတော့ မကောင်းတဲ့ အနှစ်သာရဖြစ်တဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနဲ့ ဆိုးယုတ်မိုက်မှားမှုတွေ ရှိတယ်။

“တိုင်းပြည်ကြီးဟာ ငြိမ်းချမ်းသာယာတယ်၊ ရွှေနန်းတော်ကြီး နဲ့ တောကျေးလက်မှာလဲ ကောင်းတဲ့ အနှစ်သာရ ရှိတဲ့လူတွေ အများအပြား ရှိတယ်ဆိုယင် အဲဒီမင်းရဲ့ ရွှေလက်ထက်တော်ဟာ သာယာစည်ပင်တယ်။ အခွန်ရှည်တယ်။ ဒီကောင်းတဲ့ အနှစ်သာရတွေဟာ အလျှံပယ် များပြားလာပြီး ဘယ်ကိုမှ ထွက်စရာမရှိတဲ့အခါကျတော့ ချို့မြတဲ့ နှင်းရည်နဲ့ နုအေးတဲ့ လေပြည်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားပြီး သမုဒ္ဒရာ လေးစင်း၊ ကျွန်းလေးကျွန်းကို ပျံ့နှံ့သွားတယ်။

“သို့သော်လဲ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနဲ့ ဆိုးယုတ်မိုက်မှားမှု အနှစ်သာရကတော့ ကြည်လင်တဲ့ ကောင်းကင်နဲ့ တောက်ပတဲ့ နေမင်းကြီး အောက်မှာ ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမရှိတဲ့ အတွက် လိုဏ်ဂူနက်နက်ကြီးကြီး တွေနဲ့ မြေကြီးထဲမှာ အောင်းနေတယ်။ လေတိုက်လို့ရှိယင် သို့မဟုတ် တိမ်ဖုံးလို့ရှိယင် အဲဒီမကောင်းတဲ့ အနှစ်သာရတွေဟာ ဟိုတစ်စ သည် တစ်စ လွင့်ပြီး ခြေရာ အကောက်ရ ခက်သွားတတ်တယ်။ ဆိုးတဲ့အနှစ် သာရတွေဟာ လွင့်စဉ်ပျံ့နှံ့သွားပြီး ကောင်းတဲ့ အနှစ်သာရ တွေနဲ့ တွေ့ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကောင်းတဲ့ အနှစ်သာရက ဆိုးတဲ့အနှစ်သာရကို အရှုံးမပေးဘူး။ ဆိုးတဲ့ အနှစ်သာရက ကောင်းတဲ့ အနှစ်သာရကို မနာလို ဝန်တိုဖြစ်တယ်။ သူတို့နှစ်ခုဟာ တစ်ခုကိုတစ်ခု မနိုင်ကြဘူး။ ဘာနဲ့ အလားသဏ္ဌာန် တူသလဲဆိုယင် ဒီအရာတွေဟာ ရေမြေလေမီးစတဲ့ မဟာ ဘူတ ဓာတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ တူတယ်။ ဒီအရာ တွေဟာ လေထဲမှာ ပျောက်မသွားဘူး။ သို့မဟုတ် အရှုံးမပေးကြဘူး။ နောက်ဆုံး အားကုန်သွားတဲ့အထိ တိုက်ခိုက်သွား ကြတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ အနှစ်သာရတွေဟာ ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့ အနေနဲ့ လူတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို စိမ့်ဝင်လာကြပြီး လူတစ်ကိုယ်ထဲမှာ အဆိုးနဲ့ အကောင်း ဝင်ပြီး ကိန်းဝပ်နေတယ်။ အဲဒီလို လူမျိုးတွေဟာ သူတော်စင်တွေ သို့မဟုတ် စင်းလုံးချောတဲ့ မဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

သို့သော်လည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ကမ်းကုန်အောင်ဆိုးတဲ့ လူဆိုးလူယုတ်တွေလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့မှာရှိတဲ့ ကောင်းတဲ့အနှစ်သာရ ဖြစ်တဲ့ အသိဉာဏ်တရားကြောင့် ဒီလူတွေဟာ တခြားလူတွေထက် အထက်တန်းကျတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ဆိုးယုတ်မိုက်မှားမှုတွေနဲ့ သဘာဝ မကျတဲ့ အပြုအမူ တွေကြောင့် သူတို့ဟာ တခြားသူများထက် အောက်တန်းကျနေပြန်တယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးဟာ ချမ်းသာတဲ့ အထက်တန်းစား မိသားစုမှာ မွေးလာခဲ့ယင် စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဆင်းရဲသော်လည်း ယဉ်ကျေးတဲ့ စာတတ်ပေတတ် မိသားစုမှာ မွေးဖွားလာခဲ့ယင် အင်မတန် စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ ပညာရှိတွေ ဖြစ်ယင်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ ဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်ပြီး ဓုတင်ကျင့်တဲ့ ရသေ့ရဟန်းတွေယင်လဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ အင်မတန်ကို ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုက မွေးဖွားလာဦး၊ ဒီလူမျိုးတွေဟာ မင်းမှုထမ်းတို့ ဘာတို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတစ်ပါးရဲ့ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အင်မတန်ထင်ရှားတဲ့ အနုပညာရှင်တွေယင်လဲ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ နန်းတွင်း ပြည့်တန်ဆာတွေယင်လဲ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့သမိုင်းမှာ ရှေးတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ ဆုယု၊ တောက်ကျိန် ယွမ်ချို၊ ချီကန်၊ လျူ လန် ဝမ်နဲ့ ရှိ ဆွေမျိုးဆက်၊ စုကိုခိုရို၊ ချင်ရှူပေါက်၊ ကန်ယင်မင်တွမ်၊ ဆွန်ဘုရင် ဟိုဆုန်၊ ဝင်တင်ယွန်၊ မိဖေ၊ ရှိယန်ညန်၊ လီယွန်နဲ့ ချင်ကွမ်၊ နောက်မှာပေါ်ခဲ့တဲ့ နီစန်၊ တန်ယင်၊ ချူယွန်အင်း ကို စတဲ့လူမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ လီကွေညန်၊ ဟွမ်ဖန်ကျီ၊ ချင်စိန်မိုး၊ ကျီဝေချွန်၊ ထွမ်ဖိုး၊ ဆွေတောက်၊ ဆွေယင်ယင်း၊ ကျောက်ယွန်း တို့လိုလူတွေဟာ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီလူတွေဟာ သူတို့ဆိုင်ရာ နယ်တွေမှာတော့ သူနည်းနဲ့သူ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေပဲ။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ပြောချင်တာက ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ အောင်မြင်မှု မအောင်မြင်မှုကို လိုက်ပြီး မင်းညီမင်းသား ဖြစ်ယင်ဖြစ် မဖြစ်ယင် လူဆိုး သူခိုးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ရာထူးက နုတ်ပယ်ခံရ ပြီးတဲ့နောက် နိုင်ငံတစ်ဝန်းကို ခရီးတွေလျှောက်သွားရင်း တော်တော် ထူးခြားတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျားမသိသေးဘူး၊ ဒီတော့ စောစောက ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ ကျိချိန်ရဲ့သား ပေါက်ယု ဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးဟာ အဲဒီ အမျိုးအစားထဲက ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာတစ်ခုပေးမယ်ဗျာ၊ ချင်လင်းမြို့က ဥပမာတစ် ခုကိုပဲ ကျွန်တော်ပေးမယ်၊ ချင်လင်း တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်က ကျောင်းအုပ်ကြီး ချန်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။”

“မသိဘဲ ရှိပါ့မလားဗျာ၊ ချန် ဆွေမျိုးစုနဲ့ ကျိ မိသားစုဟာ အပြန်အလှန်

ဆွေမျိုး တော်စပ်နေကြတာပဲ။ အားလုံးလဲ သင့်သင့် မြတ်မြတ်ပဲ။ ကျွန်တော် ဆိုယင် ချန် မိသားစုနဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသေး တာပေါ့”

ယုဆုန်က ဆက်၍

“မနှစ်က ကျွန်တော် ချင်လင်းမြို့မှာ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆက်ပေးတာနဲ့ ချန်၍အိမ်မှာ စာပြဆရာ လုပ်ခဲ့တယ်။ မိသားစုက အထက်တန်းကျတဲ့ မိသားစုပဲ။ အစက ဒီလောက် အထက်တန်း ကျလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့မိဘူး။ အထက်တန်းကျရုံတင် မကဘူး၊ ပစ္စည်းလဲ ရှိတယ်၊ အနေအထိုင်လဲ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိတယ်၊ ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုနေရာမျိုး ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ စာသင်တဲ့ ကလေးလေးက ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတယ်၊ သူ့ကိုသင်ရတာက ခရိုင်စာမေးပွဲဖြေမယ့် ကျောင်းသားကို သင်ရတာထက် ပိုပြီး ခက်သေးတယ်။ သူပြောတဲ့ စကားတွေကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ၊ ကျွန်တော် စာသင်ယင် အနားမှာ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ရှိမှတဲ့။ သူတို့မရှိယင် စာသင်လို့ မဖြောင့်ဘူးတဲ့။ အကွာရာ တွေကိုလဲ မမှတ်မိဘူးတဲ့။ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်စေတွေကိုလဲ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မှတ်ထားကြတဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ အင်မတန် ကျက်သရေရှိတဲ့ စကားလုံးတဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်က ပါးစပ်ပုပ်ကြီးတွေပဲ။ လျှာတွေကလဲ လျှာပုပ်ကြီးတွေတဲ့။ ဒီတော့ အဲဒီ “မိန်းကလေး” ဆိုတဲ့ စကားကို မပြောခင် ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်ကို ရေသန့်သန့်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် စံပယ် လက်ဖက်ရည်မွှေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပလုတ်ကျင်းပြီးမှ ပြောကြတဲ့။ ဒီလိုမဟုတ်ယင် ခင်ဗျားတို့ သွားကြီးတွေ ခေါထွက်လာပြီး ပါးစပ်ကို ဖောက်ထွက် သွားလိမ့်မယ်တဲ့။

“ကျွန်တော့်တပည့်က အင်မတန်လဲ ဒေါသကြီးတယ်ဗျ။ ခေါင်းမာလိုက်ပုံကလဲ မပြောနဲ့တော့။ ဒါပေမယ့် သင်ခန်းစာပြီးလို့ မိန်းကလေးတွေနဲ့လဲ တွေ့လိုက်ရော လူက လုံးလုံး ပြောင်းသွားတာပဲဗျို့။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ယင် သူ့လောက် နူးညံ့တဲ့သူ၊ သူ့လောက် သဘောကောင်းတဲ့သူ၊ သူ့လောက် ချိုသာတဲ့သူ မရှိတော့ဘူး။ မိန်းမကို ဒီလောက် ဝါသနာပါရမလား ဆိုပြီး ဖအေကရိုက်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ မပြောင်းပါဘူး၊ အယင်က အတိုင်းပဲ၊ ရိုက်လွန်းလို့ နာလွန်းမက နာတဲ့အခါကျတော့ ညီမရေ၊ မမလေးရေလို့ အော်သဗျ။ ဒါနဲ့ အတွင်းဆောင်မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေက မောင်လေး အရိုက်ခံရယင် ဘာဖြစ်လို့ တို့ကို အော်အော်ခေါ်တာလဲ၊ မရိုက်အောင် တောင်းပန်ပေးဖို့လား၊ မောင်လေး မရှက်ဘူးလားလို့ စကြ နောက်ကြတော့ သူက ဘယ်လိုပြောတယ် ထင်သလဲ၊ အစတုန်းကတော့ သူ မသိပါဘူးတဲ့။ အော်မိအော်ရာ အော်လိုက်တာပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် သတိထားကြည့်လိုက်တဲ့

အခါကျတော့ အဲဒီလို မမတို့ ညီမတို့လို့ အော်လိုက်ယင် သူ့စိတ်ထဲမှာ နာတာ ကျင်တာတွေ သက်သာသွားတယ်လို့ ထင်တယ်တဲ့။ နာလို့ အဲဒီလိုအော်လိုက်ယင် လက်နဲ့ ယူပစ်လိုက်သလို အနာ ပျောက်သွားတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် နာယင် အဲဒီလို အော်တာတဲ့လေ၊ ဒီလောက်ရယ်စရာကောင်းတာမျိုး ခင်ဗျားကြားဖူး သလား။

“သူ့ဘွားအကြီးက မြေးကို တော်တော့ကို အလိုလိုက်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေဆိုယင် သူ့သား၊ ကလေးရဲ့ အဖေကိုရော ဆရာတွေကိုရော ကြိမ်းမောင်း ဆူပူနေတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ပျက်ပျက်ရှိတာနဲ့ ငါနဲ့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး အလုပ်က ထွက်လာခဲ့တာ။ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီလိုသူငယ်ကလေးသာ ကြီးလာလို့ အမွေဆက်ခံယင် ရှိသမျှ ပစ္စည်းကို ကုန်အောင် သုံးဖြုန်းပစ်မှာ သေချာတယ်။ ဆရာသမားတွေ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတွေ စကားကိုလဲ နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခက်တာက သူ့ ဆွေမျိုးသားချင်း ထဲက မိန်းကလေးတွေကလဲ အချောအလှ လေးတွေ၊ အလိမ္မာကလေး တွေချည်းပဲ”

ဆုစိန်က

“ကျိ မိသားစုထဲက ကလေးမကလေး သုံးယောက် ကတော့ တော်ကြပါတယ်၊ ကျိချိန်ရဲ့ သမီးအကြီး ယွမ်ချွန်း ဆိုယင် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းလဲ ရှိတယ်၊ လူကြီး မိဘကိုလဲ ရိုသေတတ်တယ်၊ စာလဲ တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အဆောင်မှာ စာတော်ဖတ် ခန့်ထားတယ်။ ပြီးတော့ အမြှောင်မယား တစ်ယောက်နဲ့ ရတဲ့ ကျိရဲ့ သမီး ယင်ချွန်းရယ်၊ အမြှောင်မယား တစ်ယောက်နဲ့ ရတဲ့ ကျိချိန်ရဲ့ သမီး တန်ချွန်းရယ်၊ ပြီးတော့ နိန် စံအိမ်က ကျိချိန်ရဲ့ ညီမ အငယ်ဆုံး ဆီချွန်းရယ် ရှိသေးတယ်။ မြို့စားကတော်ကြီးကတော့ သူ့မြေးမတွေကို ချစ်လွန်းလို့ ယွန်း စံအိမ်ကြီးမှာ သူ့ အနားခေါ်ထားပြီး ပညာသင်စေသတဲ့ဗျ။ သူတို့ အကြောင်းတော့ ကောင်းသတင်း ကြားရပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ သမီး မိန်းကလေးတွေကို နာမည်မှည့် နေရာမှာ ကျိချိန် မိသားစုက နာမည်ပေးပုံတွေကို သဘောကျတယ်ဗျ။ နွေဦးတို့၊ နီနီတို့၊ မွှေးတို့၊ ပယင်းတို့ စတဲ့ နာမည်လှလှတွေ မပေးဘဲ ယောက်ျားနာမည်တွေကို ပေးတယ်။ နို့ နေစမ်းပါဦးဗျ။ ကျိချိန် မိသားစုဟာ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးတွေကို နာမည်ကောင်းကောင်း မပေးတာလဲဗျ”

“ဪ၊ ခင်ဗျားမသိဘူးလား၊ သူတို့ သမီး အကြီးဆုံးကို ယွမ်ချွန်းလို့ မှည့်တယ်လေ၊ နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာမွှေးလို့တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ နောက်အငယ်တွေကျတော့လဲ ချွန်းဆိုတဲ့ နာမည်တွေပါကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်

နောက်ဆုံးမျိုးဆက်မှာ မွေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နာမည်တွေကိုတော့ ယောက်ျားလေး နာမည်တွေ မှည့်တယ်။ ဥပမာ ခင်ဗျား စာသင်ခဲ့တဲ့ အိမ်က ယုဟိုက်ရဲ့ မိန်းမဆိုယင် ယွန်းစံအိမ်က ကျိရဲ့ နဲ့ ကျိချိန် ရဲ့ ညီမဗျ။ လက်မထပ်ခင်တုန်းက သူ့နာမည်က ကျိမင်း တဲ့။ ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံယင် ခင်ဗျား ပြန်ရောက်တော့ စုံစမ်းကြည့်ပေါ့”

ယုဆုန်သည် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ထု၍ ရယ်လိုက်လေ၏။

“ဪ၊ လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်စာသင်တဲ့ တပည့်ကလေးက မင်ကိုအသံထွက်ယင် မိမိနဲ့ ထွက်နေတာကိုးဗျ။ မင်ကို ရေးယင်လဲ အမြဲတမ်း စုတ်ချက် တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်း ကျန်ကျန် နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ၊ ခု ခင်ဗျား ပြောမှ အဖြေပေါ်တော့တယ်။ ကလေးမ ကလေးက သာမန် ခုခေတ် မိန်းကလေး တွေနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူး။ စကားအပြောအဆိုမှာရော၊ အနေအထိုင်မှာရော တော်တော်လေး ထူးခြားတယ်။ ကြည့်ရတာ ကတော့ မအေက တော်တော် ဂရုတစိုက် သင်ကြား ပေးသွားဟန် တူပါရဲ့။ ယွန်းမိသားစုရဲ့ မြေးဆိုယင်လဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ အင်း၊ သူမအေက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကမှ ဆုံးသွားရှာတာ။ သနားပါတယ်”

“အင်း၊ သူ့အမေဟာ သူတို့ ဆွေမျိုးစု ညီအစ်မလေးယောက် ထဲမှာ အငယ်ဆုံးဗျ။ ခုတော့ သူလဲ မရှိတော့ဘူး။ သူ့အစ်မတွေလဲ မရှိတော့ဘူး။ ဒီကလေးမလေးတွေ ကြီးလာယင် ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးတွေနဲ့များ ရမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး” ဟု ဆုစိန်က သက်ပြင်းချ၍ ပြောလေ၏။

“စဉ်းစားစရာပေါ့။ ခပ်စောစောက ကျိချိန်ရဲ့ သားတစ်ယောက်ဟာ မြကျောက်ကို ပါးစပ်ထဲငုံပြီး မွေးလာတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လဲ သားအကြီးက မွေးတဲ့ မြေးလေး တစ်ယောက် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်လဲ ရှိသေးတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ နေစမ်းပါဦး။ ဘာသာရေးဘက် လိုက်သွားတဲ့ ကျိရဲ့မှာကော သားယောက်ျား ကလေးတို့ ဘာတို့ မရှိခဲ့ဘူးလား”

“ကျိချိန်မှာ အဲဒီ မြကျောက်ငုံထားတဲ့ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက် မွေးပြီးတော့ အမြှောင်မယားနဲ့ နောက်ထပ် သားလေး တစ်ယောက် ရသေးတယ်ဗျ။ အဲဒီကလေး အကြောင်းတော့ ဘာမှမသိရဘူး။ ဒီတော့ ကျိချိန်မှာ သားနှစ်ယောက်နဲ့ မြေးတစ်ယောက်ရှိတာ ပေါ့ဗျ။ ဘာတွေဖြစ်ကြသလဲတော့ ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်ဘူး။ ကျိရဲ့မှာလဲ သားနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ အကြီး ကျိလျှံက ခုဆိုယင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းကတော့ ကျိချိန်ရဲ့ မိန်းမ ဝမ် ဘက်ကပါတဲ့

တူမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဗျ။ ကျိလျှံက ခုဆိုယင်
လက်ထောက်မြို့ဝန် ဖြစ်နေပြီး စာပေတို့ ဘာတို့လဲ မလိုက်စားဘူး။ ဇိမ်နဲ့
စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ ပျော်လိုက်ပါးလိုက် နေနေတာပေါ့။ သူ့ဦးကြီး ကျိချိန်
နဲ့ အတူနေပြီး ကျိချိန်ရဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို သူပဲ စီမံခန့်ခွဲနေတာပဲ။
လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မိန်းမရဲ့ အရိပ်အာဝါသ အောက်ကို
လုံးလုံးရောက်သွားပြီး မှိန်သွားတာပဲ။ မိန်းမကတော့ တော်တော်လေး
တော်တယ်လို့ လူတိုင်းက ပြောကြပါတယ်။ မိန်းမက ရုပ်လဲချော၊
အပြောလဲကောင်း၊ လည်လဲလည်၊ ထက်လဲထက် ဆိုတော့ တော်တော့
ယောက်ျားထဲ မှာတောင် သူ့ကို လိုက်လို့မမီဘူးတဲ့”

“အင်း၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ ကြားတယ်။ ကျွန်တော်ကြားတာနဲ့
ကိုက်နေတာပေါ့။ ခု ကျွန်တော်တို့ ပြောသွားတဲ့ လူဟာ အဆိုးနဲ့ အကောင်း
အနှစ်သာရနှစ် မရောတဲ့ လူတွေပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တယ်ပြီး
မကွာလှပါဘူး၊ အတူတူတွေလောက်ပါပဲ”

ဆုစိန်က

“ကောင်းတာ ဆိုးတာတွေ ဖယ်ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ။ သူများကိစ္စတွေ
လျှောက်ပြောနေလို့ အချိန်ကုန်ပါတယ်။ ကဲ လုပ်လိုက်ပါဦး၊ တစ်ခွက်
တစ်ဖလားလောက်”

“ကျွန်တော် စကားလဲ တော်တော် များသွားပြီ၊ အရက်လဲ
တော်တော်လေး မူးသွားပြီဗျ”

“အတင်း အဖျင်းဆိုတာ အရက်ကလေးသောက်မှ ပြောလို့
ကောင်းတာဗျ။ လုပ်စမ်းပါဦး၊ သောက်စမ်းပါဦး”

ယုဆုန်သည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အလို၊ တော်တော်တောင် မိုးချုပ်နေပြီဗျို့၊ ခဏကြာယင်
မြို့တံခါးတွေကို ပိတ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ကဲ ပြန်ကြစို့၊ မြို့ထဲရောက်မှ ဆက်ပြော
ကြသေးတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငွေရှင်းလိုက်ကြ၏။ ဆိုင်ထဲမှ
ထွက်မည်အပြုတွင် နောက်မှ ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက် ရ၏။

“ဗျို့ ယုဆုန်၊ တောရွာ ဇနပုဒ်ကို လာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲဗျ”

ယုဆုန်သည် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ မည်သူမှန်း သိလိုလျှင်
နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

လင်ယုဟိုက်က ဆရာတစ်ဦးခန့်ရန် သူ့ယောက်ဖထံ ထောက်ခံခြင်း။

သခင်မကြီး မယ်မယ်က မိတဆိုး မြေးမကလေးကို အခေါ်လွှတ်ခြင်း။

ဆက်အံ့။ ယုဆုန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မိမိကဲ့သို့ပင် အရာမှ နုတ်ပယ်ခံရသဖြင့် ဇာတိဖြစ်သည့် ယန်ကျို ပြန်ရောက်နေသော မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကျန်းယုကို တွေ့ရ၏။ ယခု အချိန်တွင် အရာမှ နုတ်ပယ်ခံရသူများကို ပြန်လည်ခန့်ထားရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်ဟု ရွှေမြို့တော်တွင် သတင်းပေါ်ထွက်လျက် ရှိသဖြင့် ကျန်းယုကွေ့ သည် ထို သတင်းကို လိုက်လံစုံစမ်းလျက် ရှိလေ၏။ ကျန်းယုသည် ယုဆုန်ကို မြင်လျှင် အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထို သတင်းကောင်းကို ပြောပြ၏။ ယုဆုန်မှာလည်း ထိုသတင်းကို ကြားသည့် အခါတွင် ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကား အနည်းငယ် ပြောဆိုကြပြီးနောက် ခွဲခွာလာခဲ့ကြ၏။

သူတို့ သတင်းကို ကြားသည့် အခါ၌ ဆုစိန်ကလည်း ရွှေမြို့တော် ရောက်လျှင် လင်ယုဟိုက်ထံမှ တစ်ဆင့် ကျိချိန်၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် လျှောက်လွှာတင်ရန် အကြံပေးလေ၏။ ယုဆုန်သည် သူ့ အကြံပေးချက် ကို လက်ခံကာ ထိုသတင်း မှန် မမှန် နန်းတွင်း အမိန့်တော် ပြန်တမ်းကို ကြည့်ရန် ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ယုဆုန်သည် သူ့ကိစ္စကို လင်ယုဟိုက်အား ပြောပြလေ၏။ လင်ယုဟိုက်က ဝမ်းသာအားရ ဖြင့်

“ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ၊ ကျုပ်ဇနီး ဆုံးကတည်းက ရွှေမြို့တော်မှာရှိတဲ့ ကျုပ် ယောက္ခမကြီးက သူ့ မြေးမကလေး ကို ဆုံးမပဲ့ပြင်တဲ့လူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပူနေတာ။ ခု ကျုပ်သမီးလေးကို ခေါ်ဖို့ လှေနှစ်စင်းနဲ့ မိန်းမ ယောက်ျား အစေတော်တွေ ရောက်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကလေး နေမကောင်းသေးတာနဲ့ ဆိုင်းထားတယ်။ ကျုပ်ကလဲ ကျုပ် သမီးကလေးကို ဂရုတစိုက် စာသင်ပေးတာနဲ့ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမလဲလို့ အောက်မေ့ နေတာ။ ခုတော့ ကျုပ်အဖို့ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကဲ ဒီတော့ ဒီအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ စိတ်အေးအေးသာ နေပေတော့။ ကျုပ်လဲ ဒါတွေမြင်လို့ ကျုပ် ယောက်ဖဆီကို ကြိုတင် စာရေးပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားကို ကူညီလိုက်ပါလို့ ရေးထား ပါတယ်။

စရိတ်စကတို့ ငွေရေးကြေးရေးတို့ အတွက်လဲ ဘာမှ မပူပါနဲ့။ ကျုပ်
ယောက်ဖဆီကို အားလုံး ရေးလိုက်ပြီးပါပြီ”

ယုဆုန်သည် ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် လင်ယုဟိုက်ကို
ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက်

“နောင်ကြီးယောက်ဖရဲ့ ရာထူးအဆင့်ကကော ခင်ဗျာ။ ဟိုရောက်ယင်
ကျွန်တော် ပြောမှား ဆိုးမှား မရှိအောင်လို့ မေးထားရ တာပါ”

လင်ယုဟိုက် က ပြုံးလိုက်လျက်

“ကျုပ်ယောက်ဖက ခင်ဗျားတို့ ဆွေမျိုးစုက ဆင်းသက်လာတာပဲဗျ။
သူတို့က မြို့စားကြီး ယွန်ကူရဲ့ မြေးတွေ။ ကျုပ်ယောက်ဖ အကြီး ကျိရဲ့ဟာ
မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အရ ဖြစ်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်။ ယောက်ဖ အလတ်
ကျိချိန်က လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနမှာ လက်ထောက် အတွင်းဝန်။
သဘောလဲ ကောင်းပါတယ်။ ဟန်ကြီး ပန်ကြီးလဲ မရှိပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်
သူ့ဆီကို စာရေးပေးလိုက်တာပေါ့။ အကယ်၍သာ သူက ဓနဂုဏ် မောက်တယ်၊
ဘဝင် မြင့်တယ် ဆိုလိုရှိယင် ခင်ဗျားက မူနဲ့လုပ်။ ခင်ဗျားကို သက်သက်မဲ့
အရှက်ခွဲသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလဲ သူများကို
အောက်ကျနောက်ကျ လုပ်ရတာမျိုးကို မကြိုက်ပါဘူး”

ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် မနေ့က ဆုစိန် ပြောလိုက်သည့် စကားနှင့်
ကိုက်ညီနေသည့်အတွက် ယုဆုန်သည် ကျေးဇူး တင်သည့် အနေဖြင့်
ဦးညွှတ်ပြန်၏။

“နောက်လဆန်း နှစ်ရက်နေ့ဆိုယင် ကျုပ် သမီးလေးကို ရွှေမြို့တော်ကို
လွှတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား အဖို့လဲ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်
ထင်ပါတယ်”

ယုဆုန်သည် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက်ကာ လင်ယုဟိုက်
ပေးလိုက်သည့် စရိတ်စက၊ လက်ဆောင် ပစ္စည်း တို့ကိုယူ၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူ့တပည့်မကလေး ထိုက်ယုသည် နာလန်ထစ ဖြစ်သည့်အတွက်
အဖေနှင့် မခွဲလိုသည့်တိုင် ဘွားအေ၏ ဆန္ဒအရ ရွှေမြို့တော်သို့
လိုက်ရတော့မည် ဖြစ်လေ၏။

လင်ယုဟိုက်က

“အဖေလဲ အသက်ငါးဆယ် ကပ်နေပြီလေ၊ ဒါ့ကြောင့် နောက်ထပ်
အိမ်ထောင်သစ်ထူဖို့လဲ စိတ်မကူးတော့ပါဘူး။ ငါ့ သမီးကတော့ ငယ်လဲ
ငယ်သေးတယ်၊ နုလဲနုနယ်တယ်။ ငါ့ သမီးမှာ သွန်သင်ဆုံးမမယ့် အမေလဲ
မရှိတော့ဘူး။ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်မယ့် အစ်ကို အစ်မလဲ မရှိဘူး။ ခုလို သမီးရဲ့

ဘွားအေ နဲ့ သမီး ဦးလေးတွေ သမီးတွေနဲ့ အတူတူ သွားနေတယ် ဆိုယင် အဖေမှာလဲ အများကြီး စိတ်အေးသွား ရပြီ။ ဒီတော့ ငါ့ သမီးလေး လိုက်သွားနော်”

သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြင့် ဖခင်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် ယွန်း စံအိမ်မှ လွတ်လိုက်သည့် မိန်းမ၊ ယောက်ျား အစေတော်များနှင့်အတူ လှေတစ်စင်းဖြင့် လိုက်လာခဲ့ပြီး ယုဆုန်နှင့် အခြားအစေတော် သူငယ်နှစ်ယောက် တို့က အခြားလှေတစ်စင်းဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြ လေ၏။

အချိန်တန်သည့် အခါတွင် သူတို့သည် နေပြည်တော်သို့ ရောက်ကြ၍ မြို့တံခါးမှ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ယုဆုန်သည် အဝတ်အစား ကောင်းမွန် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် နောက်ပါ အစေတော် သူငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ယွန်းစံအိမ်ကြီး ဝင်းဝသို့ လာခဲ့လေ၏။ ဝင်းဝသို့ ရောက်လျှင် ကျိချိန်၏တူ အဖြစ် အပြည့်အစုံ ရေးသားထားသည့် လိပ်စာကတ်ပြားကို ပေးလိုက်လေ၏။

ယောက်ဖဖြစ်သူ လင်ယုဟိုက်၏ စာကို ရပြီးဖြစ်သည့် ကျိချိန်သည် ချက်ချင်းပင် ယုဆုန်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက် လေ၏။ ယုဆုန်မှာ ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်ရှိပြီး စကားအပြောအဆိုတွင်လည်း အထက်တန်း ကျသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့အဘိုး မြို့စားကြီး ကဲ့သို့ပင် ကျိချိန်သည် ပညာရှိတို့ကို လေးစားတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း စာပေကျမ်းဂန် တတ်ကျွမ်းသူများအား လေးစားစွာ ဆက်ဆံကာ အခက်အခဲတွေ့လျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကူညီတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ထို့ပြင် သူ့ယောက်ဖဖြစ်သူ လင်ယုဟိုက် ကလည်း ထောက်ခံစာ ရေးထားသည့်အတွက် ယုဆုန်ကို ကောင်းစွာ လက်ခံတွေ့ဆုံကာ လိုအပ်သည့် အကူအညီတို့ကို ပေး၏။ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ လျှောက်လွှာ တင်လိုက်သည့် နေ့မှာပင် ယုဆုန်သည် ခန့်အပ်လွှာကို စောင့်ဆိုင်းရန် အမိန့်ရခဲ့လေ၏။ နှစ်လအတွင်းတွင် ယုဆုန်သည် ချင်လင်းမြို့တွင် လစ်လပ်နေသော မြို့ဝန်ရာထူးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရလေ၏။ ယုဆုန်သည် ကျိချိန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ မြို့ဝန်ရာထူးကို လက်ခံရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ယုဆုန်အကြောင်းကို ရပ်ဦးစို့။

ထိုက်ယု အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ရဦးမည်။ လှေဆိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ယွန်း စံအိမ်ကြီးမှ လွတ်လိုက်သည့် ဝေါယာဉ်နှင့် ပစ္စည်းများကို သယ်ရန် လှည်းများသည် ဆိပ်ကမ်းတွင် အဆင့်သင့် ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုသည် သူ့ဘွားအေ၏ ယွန်း စံအိမ်ကြီး ခမ်းနားတင့်တယ်ပုံကို အမေ့ထံမှ မကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူး၏။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ ထိုက်ယုသည် သူ့ကို လာခေါ်ကြသော အစေတော်များ၏ အပြောအဆို၊ အဆင်အပြင်နှင့်တကွ စားသောက်လာခဲ့ရသော အစားအသောက်တို့သည် ကောင်းမွန်လှချေ၏ဟု

အောက်မေ့ခဲ့မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ယွန်း စံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အပြောအဆို အနေအထိုင် မမှားရလေအောင်၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း မခံရလေအောင် ဂရုတစိုက် နေထိုင်ပြုမူမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ဖြစ်၏။ ရွှေမြို့တော်တွင်းသို့ ဝေါယာဉ်ဖြင့် လာခဲ့စဉ် ထိုက်ယုသည် ဇာကန့်လန့်ကာ ကြားမှနေ၍ ရွှေမြို့တော်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ သွားလာနေကြသည့် လူများကို ချောင်းကြည့်လာခဲ့လေ၏။ ဤသို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ သွားလာနေကြသော လူများကို ထိုက်ယု တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေးချေ။

အတော်ကြီး သွားမိသည့်အခါတွင် ဝေါထမ်းများသည် လမ်း တစ်လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်ပြီးလျှင် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးနှစ်ကောင် ငှုတ်တုတ်ထိုင်လျက်ရှိပြီး တံခါးတွင် တိရစ္ဆာန်ခေါင်းရုပ်တပ် ခေါင်းလောင်းကြီး တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည့် တံခါးကြီး သုံးပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုတံခါးသုံးပေါက် ရှေ့၌လည်း ကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီဝတ် အစေတော်သူငယ် ဆယ်ယောက်ခန့် ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အလယ်တံခါးကြီးမှာ ပိတ်ထားလျက် ရှိသော်လည်း ဘေးမလွယ်ပေါက်များမှနေ၍ လူအများ သွားလာဝင်ထွက်နေကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။ အလယ်တံခါးမကြီး ၏ မုခ်ဦးတွင်မူ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား၏ အမိန့်တော်အရ ဆောက်လုပ်သော ယွန်းစံအိမ်တော်” ဟု ရေးသားထား လေ၏။

ဤစံအိမ်ကြီးကား သူ့ဘွားအေ၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် နေထိုင်ခဲ့သော စံအိမ်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း ထိုက်ယု သိလိုက်လေပြီ။

အနောက်ဘက်သို့ ဆက်၍လာခဲ့သည့်အခါ၌ အလားတူ ခမ်းနားသည့် တံခါးမကြီး သုံးပေါက်နှင့် စံအိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။ ထိုစံအိမ်ကြီးမှာ ယွန်း စံအိမ်ကြီး ဖြစ်လေ၏။ ဝေါထမ်းများသည် အလယ်တံခါးမကြီး မှ မဝင်ဘဲ အနောက်ဘက် မလွယ်တံခါးမှ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။ အတွင်းသို့ ခဲတစ်ပစ်ခန့် ဝင်လာခဲ့၍ ကွေ့တစ်ကွေ့ သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဝေါထမ်းများသည် ဝေါကိုချလိုက်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေ၏။ ထိုက်ယုနောက်မှ လိုက်လာ ကြသည့် အစေတော်များသည်လည်း ဝေါများပေါ်မှဆင်းလာကြကာ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်ခန့် လုလင်လေးယောက် ပေါ်လာကြကာ ထိုက်ယု စီးလာသည့် ဝေါယာဉ်ကို ကောက်ထမ်း၍ မှန်ကူကွက် သစ်သားပေါ်တွင် ပန်းကြွများ ထုထားသည့် ဝင်းတံခါးကြီး တစ်ခု ဆီသို့ ထမ်းသွားကြသည်တွင် မိန်းမ အစေတော်များသည်လည်း အနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် ဝေါထမ်းများသည် နောက်သို့

ဆုတ်သွားကြပြီး မိန်းမအစေတော်များက ကန့်လန့်ကာကို လာရောက် ဖွင့်ပေးကာ ထိုက်ယုကို တွဲ၍ခေါ်လျက် ဝင်းတံခါးကြီး တစ်ခုဆီသို့ လာခဲ့ကြပြန်လေ၏။

အတွင်းတွင်မူ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဝရန်တာများ ထုတ်ထားပြီး အလယ်ကောင်တွင် အခန်းသုံးခန်းပါ အိမ်ဦးခန်းကြီးကို မြင်လိုက်ရလျက် အခန်း အလယ်တွင်မူ အနီရောင် ကရမက်သား ဘောင်ကွပ် ထားသည့် ကျောက်ဖြူသား ခန်းဆီးလိုက်ကာ တစ်ခု ထောင်ထားလေ၏။ ထိုအိမ်ဦးခန်းကို လွန်လျှင်ပင် အဆောက်အအုံကြီး အဝင် တလင်းပြင်သို့ ရောက်လေ၏။ အရှေ့ပိုင်းတွင် ဟင်္သာပဒါး ခြယ်ထားသည့် တိုင်ကြီးများနှင့် ပန်းကြွတို့ ဖော်ထားသည့် ထုပ်လျောက်များတင် ထားသည့် အခန်းကြီးငါးခန်း တွေ့ရပြီး ထိုအခန်းကြီးတိုင်း၏ ဘေးတွင်လည်း အမိုးမိုးထားသည့် စကြိုကလေးများဖြင့် ပတ်ထားသော အခန်းငယ်များ ရှိသေး၏။ ဝရန်တာ တံစက်မြိတ်များတွင် အရောင် မျိုးစုံရှိသော ကြက်တူရွေးများ၊ ဝါးရောင်းနှင့် အခြားငှက်အမျိုးမျိုးကို လှောင်အိမ်များဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

အနီနှင့်အစိမ်း ဝတ်ထားကြသည့် အစေတော်များသည်
လှေကားထစ်များပေါ်မှ ထလာကြကာ သူတို့ကို ပြီးချင်စွာ
ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဟောတော့်၊ မယ်မယ်က ခုတင် သခင်မလေးအကြောင်းကို ပြောနေတာ၊ ခုရောက်လာပြီ” ဟု တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။

အစေတော် သုံးလေးယောက်သည် တံခါးမကြီးမှ ခန်းဆီးကို မကာ “သခင်မလေးထိုက်ယု ရောက်လာပါပြီ” ဟု အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းပြောလိုက်ရလေ၏။

အတွင်းဆောင်ဘက် ထိုက်ယု ဝင်လာသောအခါတွင် ဆံပင်တို့ ငွေရောင် ဖြူဖွေးနေသည့် အဘွားကြီး တစ်ဦးသည် အစေတော် နှစ်ယောက်ကို တွဲလျက် သူ့ထံလာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မိမိ၏ အဘွားဖြစ်သည်ကို ထိုက်ယု သိလိုက်လေပြီ။ ထိုက်ယုက အဘွားကို ဦးချနှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုရမီ အဘွားကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ထိုက်ယုကို ပွေ့ဖက်ပြီးသားဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ငါ့အသည်းကလေး ဟဲ့၊ ငါ့မြေးကလေး ဟဲ့” ဟု ဆိုကာ အဘွားကြီးသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။

အစေတော်အားလုံးသည် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ငိုလျက်ရှိလေရာ ထိုက်ယုမှာလည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။ အခြားသူများက လာရောက်ချော့မော့ကြသည့် အခါတွင်မူ ထိုက်ယုသည်

ဘွားအေကို ထိုင်၍ဦးချခြင်း ပြုနိုင်တော့သည်။ ဤအဘွားကြီးကား အခြားသူ မဟုတ်။ ရှိမိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသူ ယွန်းကု မြို့စားကတော်ကြီးဖြစ်၍ ကျိရဲနှင့် ကျိချိန်တို့၏ အမေ ဖြစ်လေ၏။ အဘွားကြီးသည် ထိုက်ယုအား မိသားစုများနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“ဟောဒါက ညည်းဦးကြီးရဲ့ ဇနီး။ ဟောဒါက ညည်းဦးလေးရဲ့ ဇနီး။ ဟောဒါက ဆုံးသွားတဲ့ ညည်းအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲရဲ့ ဇနီး။”

ထိုက်ယုသည် သူတို့အားလုံးကို တစ်လှည့်စီ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ။ ငါ့မြေးမတွေကို သွားခေါ်ချေစမ်း။ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်လို့ စာမသင်နဲ့တော့လို့။ ရပ်လိုက်တော့လို့ ပြောလိုက်”

အစေတော်နှစ်ယောက်သည် မယ်မယ်၏ အမိန့်အတိုင်း ဝမ်းကွဲ ညီအစ်မများကို သွားခေါ်ကြလေ၏။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အထိန်း သုံးယောက်၊ အစေတော် ငါးယောက်ခြောက်ယောက် ခြံရံ၍ မိန်းမပျို သုံးယောက် ထွက်လာလေ၏။

ပထမတစ်ယောက်မှာ ခပ်ပြည့်ပြည့်၊ အရပ်အမောင်း ခပ်သင့်သင့် ဖြစ်လေ၏။ ပါးပြင်များမှာ မှည့်ခါစ သစ်သီး ကဲ့သို့ ရွန်းစိုလျက် ရှိပြီး နှာခေါင်းမှာ ငန်းဆီကဲ့သို့ ချောမွေ့လျက် ရှိလေ၏။ နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ စကားနည်းပြီးလျှင် အပေါင်းအသင်းရ လွယ်မည့်ပုံ ရှိလေ၏။

ဒုတိယတစ်ယောက်မှာ ပခုံးကိုင်းကိုင်း၊ ခါးသေးသေးနှင့် ဖြစ်ပြီး၊ အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လုံးသွယ် ပြီးလျှင် ရှည်သွယ်သော မျက်နှာ၊ လှပထင်ရှားသော မျက်ခုံးများနှင့် ချစ်စရာ ပြုံးရယ်သော မျက်လုံးများ ရှိလေ၏။ ထိုမိန်းမပျိုကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျက်သရေရှိ၍ ထက်မြက် အကင်းပါးဟန်လည်း ရှိပေ၏။ ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် တစ်ဖက်သား၏ ရင်ထဲတွင် ညစ်ညမ်းသည့် စိတ်တို့ ပျောက်ကာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော စိတ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သူ ဖြစ်လေ၏။

တတိယမိန်းမပျိုမှာ ဂေါရီ အရွယ်မျှသာ ရှိသေး၍ ကလေး မျက်နှာကလေးပင် ကောင်းစွာ မပျောက်သေးချေ။

မိန်းမပျို သုံးယောက်စလုံး အဝတ်အစား ဆင်တူ၊ လက်ဝတ်လက်စား ဆင်တူ၊ ဆံထိုးဆံညှပ် ဆင်တူ ဝတ်ဆင် ထားကြလေ၏။

ထိုက်ယုသည် လျင်မြန်စွာ မတ်တတ်ထကာ သူ့ညီအစ်မဝမ်းကွဲများကို နှုတ်ဆက်လေ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး၍ ပြန်ထိုင်လိုက်သည့်အခါတွင် အစေတော်များသည် လက်ဖက်ရည်များကို လာ၍ပေးလေ၏။ သူတို့အားလုံးသည် ထိုက်ယု၏ အမေအကြောင်း ကို ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ဘာရောဂါလဲ၊ သမားတော်များက ဘာဆေး တွေ

တိုက်သလဲ၊ အသုဘကို ဘယ်လိုချသလဲ စသဖြင့် ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။
ထိုအထဲတွင် မယ်မယ်မှာ စိတ် အထိ ခိုက်ဆုံး ဖြစ်လေ၏။ မယ်မယ်က

“ငါ့သားသမီးတွေထဲမှာ ငါ့မြေးရဲ့ အမေကို မယ်မယ် အချစ်ဆုံးပဲ။
ခုတော့ သူက ငါ့ရှေ့က သွားနှင့်ပြီ။ အလောင်း ကိုတောင် မမြင်လိုက်ရဘူး။ ခု
ငါ့မြေးကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့ကိုချည်းပဲ သတိရနေတယ်” ဟု ဆိုကာ
ထိုက်ယုကို ဖက်၍ ငိုပြန်၏။ အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း နှစ်သိမ့်ကြသည့်တိုင်
တော်တော်နှင့် မရချေ။

သူတို့အားလုံးသည် ထိုက်ယု၏ လိမ္မာရေးခြားရှိပုံကို ကြည့်၍
တအံ့တဩဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ကျန်းမာရေး ချူချာ၍
နုနုနယ်နယ် နေခဲ့ရသည့်တိုင် သူတို့နှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားလျက် ရှိလေ၏။
သူတို့သည် ပါးပါးလျလျ ကလေးသာရှိသည့် ထိုက်ယုကို မြင်သည်၌
မည်သည့်ဆေးဝါးကို မှီဝဲနေသနည်း၊ မည်သည့်သမားတော်နှင့် ကုနေ
သနည်းဟု မေးမြန်းကြလေ၏။

ထိုက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“ထိုက်ယုက နဂိုကတည်းက ဒီလိုပါပဲ။ နို့စို့အရွယ်လောက် ကတည်းက
ဆေးနဲ့ ပြတ်ရတယ် လို့ကို မရှိပါဘူး။ သမားတော်များကို ပြတာလဲ စုံလှပါပြီ။
ဒါပေမယ့် သူတို့ပေးတဲ့ ဆေးတွေနဲ့လဲ သိပ်မထူးလှပါဘူး။ ထိုက်ယု သုံးနှစ်သမီး
လောက်တုန်းကတော့ ခေါင်းမှာ ဒက်တွေနဲ့ ကိုရင်ကြီး တစ်ပါး
အိမ်ကိုရောက်လာပြီး သီလရှင်ဝတ်ဖို့ လာခေါ်တယ်လို့ ပြောသံ
ကြားဖူးပါတယ်။ အဖေ အမေတို့က မထည့်ကြဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ကိုရင်ကြီးက
ခင်ဗျားတို့ ဒီကလေးနဲ့ ခွဲနိုင်ယင်ခွဲ၊ မခွဲနိုင်ယင် ဒီကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ
ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုမခွဲချင်ယင်လဲ သူ့ကို ငိုသံတို့ဘာတို့
မကြားစေနဲ့၊ မိဘက လွဲလို့ရှိယင်လဲ ဘယ်ဆွေမျိုးနဲ့မှ မတွေ့ပေစေနဲ့။ ဒါမှ
ဒီကလေးအတွက် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိမယ်။ သူ့ကိုကုစရာ ဒီတစ်နည်းပဲ
ရှိတော့တယ်လို့ ပြောသွားသတဲ့။ ဒီတုန်းကတော့ အဲဒီကိုရင်ကြီးဟာ စိတ်မနှံ့လို့
ပြောချင်ရာ ပြောသွားတာ ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ
အလေးမထားခဲ့ဘူးပေါ့လေ။ ထိုက်ယုတော့ ခုထိ ကောလိသိမ် မြစ်တွေကို
သောက်ရတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အေး အေး၊ ကောင်းတယ်။ မယ်မယ့်မှာလဲ ကောလိသိမ် မြစ်တွေကို
ဆေးဖော်ထားတဲ့ ဆေးတစ်ဖုံ ရှိတယ်။ ငါ့မြေးဖို့ တစ်ဖုံလောက်
အဖော်ခိုင်းရဦးမယ်”

ထိုစဉ် နောက်ဖေး တလင်းပြင်ဆီမှ ကျယ်လောင်သော ရယ်သံ
နှင့်အတူ အသံတစ်သံကို ကြားရလေ၏။

“ဟေ့၊ အဝေးကြီးကလာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ငါ နှုတ်မဆက်ရသေးဘူး”

ထိုအသံကို ကြားသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကာ “ခု ငါတွေ့နေရတဲ့ လူတွေအားလုံး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့တွေချည်းပဲ။ စကားကိုတောင် ကျယ်ကျယ်မပြောကြဘူး။ ခုအသံကတော့ အသံကလဲ ကျယ်ပါတီသနဲ့။ ရယ်လိုက်တော့လဲ ဟားတိုက် ရယ်တာပဲ။ ဘယ်သူများပါလိမ့်” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားလျက် ရှိစဉ် နောက်ဖေးတလင်းပြင်မှ မိန်းမပျို တစ်ယောက်သည် အထိန်းများ၊ အစေတော်များ ခြံရံလျက် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ထိုမိန်းမပျိုမှာ ခပ်စောစောက သူတွေ့ရသည့် ညီအစ်မဝမ်းကွဲ မိန်းကလေးများ နှင့် မတူဘဲ ဇာတ်မင်းသမီးတစ်ယောက် ကဲ့သို့ တောက်တောက်ပပ၊ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဝတ်စားထားလေ၏။

မိန်းမပျို၏ ခေါင်းတွင် ရွှေနန်းကြိုးမျှင် ကလေးများကို ရက်ထားသည့် ဦးရစ်ကို ဆောင်းထားပြီး နန်းကြိုး ဇာခက်များကြားတွင်လည်း အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများနှင့် ပုလဲများကို စီထားလေ၏။ နေမင်းကို မျက်နှာပြု နေသည့် နတ်ငှက်ခါးတောင် ပုံသဏ္ဌာန် ထုထားသော ရွှေဆံညှပ်များတွင်လည်း ပုလဲလုံးများကို သီ၍ အမြိတ်ချ ထားလေ၏။ နရဏီရွှေဖြင့် လုပ်ထားသည့် ဆွဲကြိုးမှာ ခွေနေသည့် နဂါးကြီးတစ်ကောင်၏ပုံ လုပ်ထားပြီး နဂါးရုပ်ကြီး ပေါ်တွင်လည်း ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားလေ၏။ လုံချည်တွင် ပယင်းနီဖြင့် စီထားသည့် နှစ်ပင်လိမ် အမြိတ် များ ချထားကာ အဖျားတွင် ပန်းပွားစိမ်းကလေးများ ဆွဲထားလေ၏။

ကိုယ်လုံးတွင် ကပ်နေသည့် ဖဲအင်္ကျီနီ ပေါ်တွင် လိပ်ပြာရုပ်ကလေးများ၊ ပန်းပွင့်ရုပ် ကလေးများကို ရွှေနန်းမျှင် ဖြင့် ထိုးရက်ထားလေ၏။ တဘက်မှာ စိမ်းပြာနုရောင်ဖြစ်ပြီး အနားတွင် ရှဉ့်မွေးကွပ်လျက် အလယ်တွင် ပိုးချည်ရောင်စုံ ဖြင့် အရုပ်များ ထိုးထားလေ၏။ တိန်ညင်းငှက်ပြာရောင် လုံချည်တွင်လည်း ပန်းပွင့်ပုံတွေ ဖော်ထားလေ၏။

ထိုမိန်းမပျို၏ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက် ကြည်လင်လျက်ရှိပြီ။ မျက်ခုံးများမှာ မိုးမခရွက်ကဲ့သို့ ရှည်လျား ကွေးညွတ်လျက် ရှိလေ၏။ ကိုယ်လုံး သေးသွယ်ပြီးလျှင် အမူအရာ သွက်လက် ဖျတ်လတ်လှပ၏။ နံ့သာ လိမ်းကျံ ထားပြီး နွေဦး၏ အလှကဲ့သို့ ကျက်သရေ ရှိသော သူ့မျက်နှာသည် ကြောက်စရာကောင်းသည့် သူ့အတွင်းစိတ်ကို ဖုံးကွယ် ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းများ မပွင့်မီမှာပင် ရယ်သံလွင်လွင်ကို ကြားရလေ၏။

ထိုက်ယုသည် နှုတ်ဆက်ရန် ခပ်သွက်သွက် ထလိုက်လေ၏။

မယ်မယ်က တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်လျက်

“ငါ့မြေး သူ့ကို မသိသေးဘူးနော်။ အိမ်မှာတော့ သူ့ပိုလိပ်။ တောင်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ကို ငရုတ်ကောင်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ နတ်ငှက်မယ်လို့လဲ ခေါ်ကြတယ်။

ထိုက်ယုသည် သူ့ကို မည်သို့ခေါ်ရမည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ညီအစ်မများထဲမှ တစ်ယောက်က

“သူက အစ်ကို ကျီလျှံရဲ့ ဇနီးလေ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုက်ယုသည် လူချင်း မတွေ့ဖူးသည့်တိုင် နတ်ငှက်မယ် သည် သူဦးကြီး ကျီရုံ၏သား ကျီလျှံ၏ဇနီး ဖြစ်ကြောင်းကို ကွယ်လွန်သူ သူ့အမေ ပြောပြသဖြင့် ကြားဖူးပြီး ဖြစ်၏။ သူ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲ ကျီလျှံသည် ဦးလေး၏ ဇနီး ဝမ်၏ တူမနှင့် လက်ထပ်ခဲ့၏။ သူ့ဇနီးသည် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ကျောင်းနာမည် စီဖန် (နတ်ငှက်မယ်) ဟု အမည်တွင်ခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုက ချက်ချင်း ပြုံးပြလိုက်ပြီး “မမ” ဟုခေါ်လိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုက်ယု၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ထိုက်ယုကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ပြီးနောက် မယ်မယ် အနီးသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“တကယ်ပဲကွယ်၊ ဒီလောက်လှ ဒီလောက်ချောတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို မမဖြင့် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ နေပုံထိုင်ပုံ ဟန်ပန်ကိုက တခြား ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မတူဘူး။ ထိုက်ယုကို ကြည့်ရတာက အဖေနဲ့ လုံးလုံးမတူဘူး။ အမေဘက် နွယ်တော့ ကျီမျိုးနဲ့ ပိုပြီးတူတယ်။ မယ်မယ်က ဒါ့ကြောင့် သူ့မြေးကို တဖွဖွပြောပြီး သတိရရ နေတာကိုး။ ညီမမှာ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အမေ့ဆုံးသွားတာကတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ တကယ်ပဲ” ဟု ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် လက်ကိုင်ပဝါ ကို ထုတ်၍ မျက်ရည်သုတ်လျက် ရှိလေ၏။

မယ်မယ်က နောက်သလိုလိုဖြင့်

“ခုလေးတွင် ကျုပ် မျက်ရည် သုတ်ပြီးတယ်တော့။ ကျုပ်ကို နောက်တစ်ခါ ငိုအောင်လုပ်တာလား။ ကဲ ကဲ ညည်းညီမလေး ခရီးလဲ ပန်းလာတယ်။ လူကလဲ နုကနုပါဘိသနဲ့။ ခု လေးတွင် မငိုအောင်လုပ် ထားရတာ။ ဒီအကြောင်းကို မပြောကြပါနဲ့တော့”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပူဆွေးသောက ရောက်နေရာမှ ရွှင်လန်း

မြူးတူးသည့် အမူအရာသို့ ချက်ချင်း ပြောင်းသွား လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မယ်မယ်ပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်မလဲ ညီမလေးကို မြင်တော့ ဝမ်းသာတာရော ဝမ်းနည်းတာရော ပေါင်းဆုံသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ မယ်မယ့်ကိုတောင် မေ့သွားတယ်။ တကယ်ကတော့ ကျွန်မကို ကြိမ်တုတ် နဲ့တောင် ရိုက်ဖို့ကောင်းနေပြီ” ဟု ဆိုကာ ထိုက်ယု၏ လက်ဝါးကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီးနောက်

“ညီမက အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲဟင်။ စာလဲသင်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဆေးတွေကကော ဘာဆေးတွေများ သောက်သလဲ၊ အိမ်ကို သိပ်လွမ်းမနေနဲ့နော်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ စားချင်သောက်ချင်တဲ့ အာသီသ ရှိယင်၊ ဒါမှမဟုတ် ပျင်းယင် မမကို ပြောနော်။ ပြီးတော့ အထိန်းတော်တွေ အစေတော်တွေ မကောင်းယင်လဲ မမကို ပြော”

ထို့နောက် နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“ဟဲ့၊ နင်တို့မမလေးရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အထုပ်အပိုးတွေကို နေရာချ ပြီးပြန်လား။ နောက်ပါ အစေတော်တွေကော ဘယ်နှစ်ယောက်ပါ သလဲ။ ဟဲ့ ကောင်မတွေ၊ သွား၊ အခန်းတွေကို မြန်မြန် ရှင်းပြီး သူတို့ကို နေရာချပေးလိုက်ဦး။ ဒီလောက်ဆိုယင် နားချင်ကြရောပေါ့”

ထိုအတောအတွင်း၌ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ရောက်လာသည့် အတွက် နတ်ငှက်မယ်က လက်ဖက်ရည်နှင့် ချိုချဉ်ခဲဖွယ်တို့ကို လိုက်တည်ခင်းလျက် ရှိလေ၏။ သူ့အဒေါ် ဝမ်ကမူ အစေတော်များအား လစာများ ထုတ်ပေးပြီးခြင်း ရှိမရှိ မေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ပြီးပါပြီ ဒေါ်လေးရဲ့။ ဪ ဒေါ်လေးရဲ့ ခုတွင် ကျွန်မ နောက်ဖေးဆောင်က ပစ္စည်းခန်းထဲမှာ ဖဲစတွေ သွားရှာ ခဲ့တယ် ဒေါ်လေး။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေး မနေ့က ပြောတဲ့ ဖဲစမျိုး ရှာလို့ မတွေ့ဘူး ဒေါ်လေး။ ဒေါ်လေးများ တစ်နေရာရာ မှာ အထားမှားသလား မသိဘူး”

ဒေါ်လေး ဝမ်က

“အေးကွယ် မတွေ့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဟောဒီက ညည်း ညီမလေးကို ချုပ်ပေးဖို့ တွေ့တဲ့ ဖဲစ ထဲက နှစ်ကိုက်လောက် ဖြတ်ခဲ့ပါ။ ဒီနေ့ညနေ အပ်ချုပ်ဆိုင်ကို ပို့လိုက်နော်။ မမေ့နဲ့”

“အမယ်လေး၊ မမေ့ပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့။ ရှာပြီးပါပြီ။ ညီမလေး ဒီနေ့ရောက်မယ် ကြားကတည်းက အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ပြီးပါပြီ။ ဒေါ်လေး ကြိုက်မကြိုက် ကြည့်ရအောင် ဒေါ်လေးအခန်းထဲကို ပို့ထားခဲ့ပြီ။ ဒေါ်လေး

သဘော ကျတယ် ဆိုယင် စက်ဆိုင်ကို ပို့လိုက်ရုံပဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်းကား သဘောကျကာ တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေလေ၏။

စားသောက်ဖွယ်များကို သိမ်းပြီနောက် မယ်မယ်သည် ထိုက်ယုအား
သူဦးကြီးနှင့် ဦးလေးတို့ကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်ရန်အတွက်
အစေတော်များအား လိုက်အပို့ ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ကျိရဲ၏ဇနီး ဒေါ်လေးဆင့်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက်

“ကျွန်မ လိုက်ပို့လိုက်မယ်လေ မယ်မယ်။”

“အေးအေး ကောင်းသားပဲ။ ညည်းလဲ မလာချင် မလာပါနဲ့ တော့အေ။
သူဦးကြီး ဦးလေးတွေနဲ့ စကားပြောတုန်း နေပေးလိုက်ပါ”

ဒေါ်လေးဆင့်က “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လေးဝမ်း အနီးမှ ထိုက်ယုကို
ခေါ်လာခဲ့သည်တွင် ကျန် အားလုံး ကလည်း အပေါက်ဝသို့ လိုက်ပို့ကြလေ၏။
ပန်းပြောက်ပန်းကြွများ၊ နဂါးရုပ်ကြီးများ ဆင်ထားသည့် တံခါးဝသို့
အရောက်တွင် အဆောင်အယောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် တံခါးစောင့်
သူငယ်တို့သည် တိန်ညင်းငှက်ပြာရောင် ကန့်လန့်ကာများ ချထားသည့်
အပြာရောင် ယွန်းဝေါကြီး တစ်စင်း အနီးတွင် ရပ်လျက် ရှိကြလေ၏။
ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ထိုက်ယု တို့က ဝေါပေါသို့တက်လိုက်သည့်အခါတွင်
အစေတော်များသည် ကန့်လန့်ကာများကို ချပေးလိုက်ကြကာ ထမ်းရန်
ဝေါထမ်းများကို အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ အထမ်းသမားများသည် က ရထားကို
ကွက်လပ် တစ်ခု ဆီသို့ ထမ်းသွားပြီးလျှင် မြည်းတစ်ကောင်တွင်
တပ်လိုက်လေ၏။ အနောက်တံခါးမှ ထွက်၍အရှေ့ဘက်သို့ လာခဲ့ကြ၍
ယွန်းစံအိမ်ကြီး၏ ဗဟိုတံခါးမှ ထွက်လာခဲ့ကာ အနက်ရောင် သုတ်ထားသည့်
ယွန်းတံခါး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီးနောက် ပွဲတော်များ ကျင်းပလျှင်
အသုံးပြုလေ့ ရှိသည့် တံခါးမကြီး တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။

အစေတော်သူငယ်များ ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ဝေါတွင်
ကန့်လန့်ကာများကို မလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့် သည် ထိုက်ယုကို
တလင်းပြင် တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ ဤ အဆောက်အအုံများနှင့် ကွက်လပ်မှာ
ယွန်းစံအိမ်ကြီး၏ ဥယျာဉ်ထဲမှ အဆောက်အအုံများ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရပေ၏။
နောက်ထပ် တံခါးသုံးပေါက်ကို ဖြတ်သန်းပြီးသည့်အခါတွင် ခန်းဆောင်များ၊
အဆောင်ငယ်များနှင့် အမိုး မိုးထားသည့် စင်္ကြံများကို တွေ့ရလေ၏။
အဆောက်အအုံများမှာ သေးငယ် သည့်တိုင် ဗိသုကာလက်ရာမြောက်စွာ
ဆောက်ထားလေ၏။ ယွန်း စံအိမ်ကြီး လောက် ထုထည် မကြီးသည့်တိုင်
သစ်ပင်များ စိုက်ထားပုံ၊ ပန်းပင်များနှင့် ကျောက်ပန်းပင်များ စိုက်ထားပုံတို့မှာ
ယွန်း စံအိမ်ကြီးနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်လေ၏။

ဗဟိုခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်အား လှပစွာ ပြင်ဆင် ဝတ်စားထားသည့် အမြှောင် မယားများနှင့် အိမ်စေတစ်သိုက်သည် သူတို့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ဒေါ်လေး ဆင့်သည် ထိုက်ယုကို တစ်နေရာတွင် အထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် ပိဋကတ် တိုက်ခန်းထဲရှိ သူ့ယောက်ျားအား အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် အခေါ်လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော်သည် ပြန်ရောက်လာကာ

“သခင်ကြီးက ပြောလိုက်တယ် မမ။ ခုတလောမှာ သိပ် နေမကောင်းဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီက မမလေးကို ဒီအချိန်မှာ တွေ့လို့ မကောင်းဘူးတဲ့။ ခုလောလောဆယ်မှာ တော်တော်လေး အနေဆိုး နေတယ်တဲ့။ မမလေးလဲ သိပ်ပြီး အိမ်ကို လွမ်းမနေပါနဲ့တဲ့။ ဒီမှာပျော်သလိုသာ နေပါတဲ့။ မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးတို့ ရှိသားပဲတဲ့။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့တဲ့။ ဒီက ဝမ်းကွဲ ညီအစ်မတွေကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်ပျော်ပျော် နေကြတာပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဖော်တော့ ရမှာပါတဲ့။ ပျော်လဲ ပျော်သွားမှာ ပါတဲ့။ သူတို့က ကြင်ကြင်နာနာ မရှိယင် ပြောပါတဲ့။ သူစိမ်းလို မနေပါနဲ့တဲ့”

ထိုက်ယုသည် သူ့ဦးကြီး ပြောလိုက်သည့် စကားများကို မတ်တတ်ရပ်၍ နားထောင်နေလေ၏။ ထို့နောက် ခဏနေပြီး ပြန်ရန် ထလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်က ညစာစားပြီးမှ ပြန်ရန် ပြောသေး၏။

“နေပါစေ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့။ ဒေါ်လေးဆင့် ခေါ်တာ ငြင်းဖို့မကောင်းဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဦးလေးကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်ရဦးမှာ မို့လို့ပါ။ ခွင့်ပြုပါဦး။ နောက်များမှ လာပါဦးမယ်”

“အေး အေး။ ဟုတ်တာပေါ့” ဟု ဒေါ်လေးဆင့်က ပြောကာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး အစေတော် နှစ်ယောက်အား ရထားသို့ အရောက် လိုက်အပို့ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ထိုက်ယုလည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်သည်လည်း ဝင်းဝ ရောက်အောင်လိုက်ပို့ကာ အစေတော်များအား ညွှန်ကြားစီမံရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ယွန်း စံအိမ်ကြီး ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ ထိုက်ယုသည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလေ၏။ အထိန်းတော်များသည် ထိုက်ယုအား အရှေ့ဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြပြီး ကွေ့ပတ်ကာ အဝင်ဝခန်းဆောင် တစ်ခုမှနေ၍ တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ နေသည့် ခန်းဆောင်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကာ ပွဲတော်ကျင်းပသည့် တံခါးမကြီးမှ နေ၍ တလင်းတစ်ခုဆီသို့ သွားကြ လေ၏။ မြောက်ဘက်ဆောင်မှာ အခန်းကြီးငါးခန်း ရှိပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်

တောင်ပံများ ရှိလေ၏။ ဤနေရာကား ဤ စံအိမ်ကြီးထဲတွင် ဗဟိုအကျဆုံး နေရာဖြစ်ပြီး မယ်မယ် နေသည့် အဆောင်ထက်ပင် ခမ်းနားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤနေရာမှ ကြည့်လျှင် ဝင်းတံခါးမကြီးဆီသို့ တန်းတန်းထွက်သွားသော သစ်ရိပ်တို့ ဝေဆာသည့် လမ်းမကြီးကို မြင်ရသဖြင့် ဤနေရာသည် ဗဟိုအတွင်းဆောင် ဖြစ်ကြောင်း ထိုက်ယု သိလိုက်၏။ အတွင်းဆောင်သို့ ရောက်၍ မော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ရွှေနဂါးကြီးကိုးကောင် ပန်းကြွဖော်ထားသည့် အပြာရောင် ကျောက်ပြားကြီး ချိတ်ဆွဲထား သည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး “မင်္ဂလာ မဟာသုခ ခန်းမဆောင်” ဟု စာလုံးကြီး ရေးထားလေ၏။ ထိုစာတန်း၏ အောက်တွင်မူ ဘုန်းတော် ကြီးသော ဘုရားက ယွန်းကူမြို့စားကြီး ကျိယွန်အား ထိုကျောက်ပြားကြီး ချီးမြှင့် ပေးသနားတော်မူသည့် နေ့စွဲကို စာလုံးသေးများဖြင့် ရေးသားထားလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား၏ တံဆိပ်တော်ကို လည်း ရေးခြယ်ထား လေ၏။

နဂါးရုပ်ကို ရေးခြယ်ထားသည့် အနီရောင် ကရမက် စားပွဲကြီး ပေါ်တွင်မူ ရေညှိ စိမ်းနေအောင် တက်နေသည့် သုံးပေခန့်မြင့်သော သုံးချောင်းထောက် ရှေးကြေးဒေါင်းလန်းကြီး တစ်ချပ် ရှိလေ၏။ နံရံပေါ်တွင်မူ နဂါးနက်ကြီးများ လှိုင်းစီးနေသည့်ပုံ ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားလိပ်ကြီးတစ်ချပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ ထိုပန်းချီကား၏ တစ်ဖက် တစ်ချက်၌ ရွှေပန်းခက် ပန်းနွယ်များ ဖော်ထားသည့် ကြေးနီဝိုင် အရက်အိုးကြီးတစ်လုံး နှင့် ဖန်အိုးကြီး တစ်လုံးကို ချထားလေ၏။ နံရံတွင်ကပ်လျက် ပရတ်သား ကုလားထိုင် ဆယ့်ခြောက်လုံးကို စီချ၍ ထားလေ၏။ ထိုကုလားထိုင်တန်း၏ အထက်နံရံတွင်ကား မဟော်ဂနီရောင် တလက်လက်တောက်နေသည့် မှန်ကူကွက်ပေါ်၌ အောက်ပါစာတမ်းများကို ငွေသားမြှုပ်၍ ရေးထားလေ၏။

“ပလ္လင်ပေါ်မှ ပုလဲတို့သည် နေနှင့်လထက် တောက်ပကြကုန်၏။ ခန်းဆောင်ထဲရှိ ဂုဏ်ထူးဆောင် တံဆိပ် တို့သည် နေဝင်ချိန်တို့ထက် တောက်ပကြကုန်၏”

အောက်တွင်မူ ထိုစာတန်းကို မြို့စားကြီးယွန်းကူ၏ မိတ်ဆွေကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည့် တုန်ကန် မင်းသားကြီး ကိုယ်တိုင် ရေးသားတော်မူခဲ့ကြောင်းဖြင့် စာတန်းထိုးထားလေ၏။

ဒေါ်လေးမှာ ဤဗဟိုဆောင်ကြီးတွင် နေလေ့မရှိဘဲ အရှေ့ဘက်ရှိ

အဆောင်သုံးဆောင်တွင် အပန်းဖြေနေလေ့ ရှိသဖြင့် အထိန်း တော်များသည် ထိုက်ယုကို အရှေ့ဆောင်ဘက်သို့ ခေါ်သွားကြလေ၏။

အရှေ့ဆောင်ထဲရှိ ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် နိုင်ငံခြားဖြစ် မွေးပွကော်ဇောကြီး တစ်ထည် ခင်းထားလေ၏။ အလယ် ကောင်တွင် ကတ္တီပါနီအုပ် မှီအုံးများနှင့် စိမ်းပြာနုရောင် ခွခေါင်းအုံးကြီးများ တင်ထားလေ၏။ မှီအုံးနှင့် ခွခေါင်းအုံးများမှာ အဖုံးတွင် နဂါးရုပ်ပန်းပွင့်ကြီးများ ဖော်ထားလေ၏။ အလားတူ နဂါးရုပ်ပန်းပွင့် ဖော်ထားသည့် ဖက်ဖူးရောင် မွေ့ရာ တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ အိပ်ရာဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင်မူ ဆီးတော်ပွင့်ပုံ နိုင်ငံခြားဖြစ် ယွန်းစားပွဲကလေး တစ်လုံးစီ ချထားလေ၏။ လက်ဝဲဘက် ယွန်းစားပွဲကလေးပေါ်၌ သုံးချောင်းထောက် ကြေးဒေါင်းလန်းကြီး တစ်ချပ်၊ ဇွန်းများ၊ တူများနှင့် အမွှေးတိုင် သေတ္တာတစ်လုံး ရှိလေ၏။ လက်ယာဘက် စားပွဲပေါ်တွင်မူ ရာသီလိုက် ပေါ်သည့် ပန်းများ၊ ထိုပန်းများ ထိုးစိုက်ထားသည့် ယုချောင် ကြွေထည်စက်ရုံတော်မှ ထုတ်လုပ်သော ခါးသေးသေးနှင့် ကြွေပန်းအိုး တစ်လုံးအပြင် လက်ဖက်ရည်အိုးများနှင့် ထွေးခံ တစ်လုံး ရှိလေ၏။ ခုတင်မီးဖို၏ အောက်တွင်မူ အနောက်ဘက် မျက်နှာ လှည့်ထား၍ ပန်းနုရောင် ပန်းပွင့်ကလေးများ ထိုးသည့် အုတ်နီခဲရောင် အစွပ်များ ဖုံးသော လက်တင်ကုလားထိုင်လေးလုံး ချထားပြီးလျှင် ရှေ့တွင်လည်း ခြေတင်ခုံလေးလုံးကို စီ၍ချထားလေ၏။ ထိုကုလားထိုင်တန်း၏ ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်များနှင့် ပန်းအိုးများ တင်ထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးစီ ချထားလေ၏။ အခန်း၏ ကျန်အပိုင်းကိုမူ အကျယ်ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

အထိန်းတော်များက ဖဲနီအုပ်ထားသည့် မှီအုံး နှစ်အုံးရှိသည့် ခုတင်မီးဖိုအစွန်တွင် ထိုင်ရန် ထိုက်ယုကို ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာမှာ ခမ်းနားကြီးကျယ် လွန်းသည့်အတွက် ထိုက်ယုသည် ခုတင် မီးဖိုဘေးတွင် ရှိသည့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ အစေတော်များက လက်ဖက်ရည် လာပေးသဖြင့် ထိုက်ယုသည် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း အစေတော်များကို အကဲခတ်လျက်ရှိရာ သူတို့အားလုံး နံ့သာလိမ်းခြယ်ထားပုံ၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံနှင့် ပြုမူပုံတို့မှာ အခြားသော စံအိမ်ကြီးများမှ အစေတော်များနှင့် မတူဘဲ တစ်မူကွဲလျက် ရှိခြင်းကို ထိုက်ယု သတိပြုမိလေ၏။ ထိုက်ယု လက်ဖက်ရည်သောက်၍ မပြီးမီ အနီရောင် ပိုးအင်္ကျီရှည်၊ ထိုအပေါ်တွင် အပြာရောင် ဖဲလက်ပြတ် အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ထားသည့် အစေတော်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေ၏။ အစေတော် သူငယ်မလေးသည် ပြုံးလျက်

“သခင်မ ဝမ်က မမလေးကို အထဲကိုကြွဖို့ အခေါ်တော်

လွှတ်လိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

အထိန်းတော်များသည် ထိုက်ယုအား တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသော အခန်းသုံးခန်းပါ ခန်းဆောင်တစ်ခုသို့ အရှေ့ဘက်စကြို အတိုင်း ခေါ်သွားလေ၏။ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ခုတင် မီးဖိုကြီး တစ်ခုပေါ်တွင်မူ စာအုပ်များနှင့် လက်ဖက်ရည်ပွဲတို့ တင်ထားသည့် စားပွဲနိမ့်နိမ့်ကလေး တစ်လုံး ရှိလေ၏။ အရှေ့ဘက်နံရံ အနီးတွင်မူ ခပ်လတ်လတ် ဖဲမှီအုံး တစ်လုံးနှင့် လက်တင်ဖုံ တစ်လုံးတို့ ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ အနောက်ဘက်နံရံအနီး ခပ်နိမ့်နိမ့် ထိုင်ဖုံ တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ် ထိုင်နေသည့် ဖုံမှာ မှီအုံးနှင့် လက်တင်ဖုံ တစ်ခု ရှိပြီး ဖဲပြာစကို စွပ်အုပ်ထားလေ၏။ ဒေါ်လေး ဝမ်သည် ထိုက်ယုအား အရှေ့ဘက် နံရံအနီးတွင် ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုခုတင်မီးဖိုကြီးမှာ ဦးကြီး ကျီချိန် ထိုင်သည့် နေရာ ဖြစ်ကြောင်း သိသည့်အတွက် ထိုက်ယုသည် ထိုနေရာတွင် မထိုင်ဘဲ ခုတင် မီးဖိုအနီးရှိ အဖြူတွင် အနက်ပြောက်ဖော် ခပ်လတ်လတ် ကုလားထိုင်စွပ် စွပ်ထားသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်က အတင်း တိုက်တွန်းသည့် အခါကျမှ မငြင်းပယ် သာတော့သည့် အတွက် ဒေါ်လေးဝမ်အနီးသို့ လာ၍ထိုင်လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်က

“ဒီနေ့ ငါ့တူမရဲ့ ဦးလေးကလဲ ဥပုသ်ဆောင် ဝင်နေတယ်။ နောက်များမှ တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့တူမကို ပြောထားရဦးမယ်။ ခုတွေ့လာခဲ့တဲ့ ငါ့တူမရဲ့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲသုံးယောက်က စိတ်ရင်း ကောင်းကြပါတယ်ကွယ်။ စာသင်ရာ မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကစားရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဇာထိုးပန်းထိုး သင်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နဲ့ အတူနေရတာကို ပျော်သွားမှာပါ။ ဒေါ်လေး စိတ်ပူတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါတော့ ဒေါ်လေးရဲ့ သားပဲ။ ဒေါ်လေးဖြင့် သူ့ကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတာပဲ။ ဆိုးလိုက်တာကလဲ မပြောပါနဲ့တော့။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူ့အတွက် စိတ်ပူနေရတယ်။ ဒီနေ့တော့ ဘုရားကိုသွားပြီး အဓိဋ္ဌာန် ဝင်နေလေရဲ့။ ဒါပေမယ့် ညနေပြန်လာတဲ့ အခါကျယင် ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဆိုတာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ သူပြောတာတွေ ဘာတွေကို ဗွေမယူနဲ့နော် ငါ့တူမ။ သူ့ဝမ်းကွဲနှမတွေ အစ်မတွေကတော့ သူ့ကိုကြောက်ကြလွန်းလို့”

ထိုက်ယု၏ အမေသည် ပါးစပ်ထဲတွင် မြကျောက်ငုံ၍ မွေးလာသည့် သူ့တူအကြောင်း၊ သူ့တူ မည်မျှဆိုးကြောင်း၊ စာသင်ရမည်ကို မည်မျှပျင်းကြောင်း၊ မိန်းမဆောင်များထဲသို့ လျှောက်လည်ပြီး ဆော့ရသည်ကို

မည်မျှပျော်ကြောင်းတို့ကို ပြောပြခဲ့ဖူး၏။ ဘွားအေ မယ်မယ်က အလိုလိုက်သည့် အတွက်ကြောင့်လည်း သူ့ကို မည်သူမျှ မနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပုံရ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် သူ့အကြောင်းကို ပြောနေမှန်း ထိုက်ယု သိလိုက်၏။

ထိုက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“ပါးစပ်ထဲမှာ မြကျောက်ငုံပြီး မွေးလာတယ်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုလေး အကြောင်းကို ပြောနေတာလား။ မေပုရား မဆုံးခင်တုန်းက သူ့အကြောင်းကိုတော့ ခဏခဏ ပြောတာပဲ။ အစ်ကိုလေးက ထိုက်ယုထက် တစ်နှစ်လောက် ကြီးလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူ့နာမည်က ပေါက်ယုလေ။ ဒီပြင်လူတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ဝမ်းကွဲညီမတွေ အစ်မတွေ အပေါ်မှာတော့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးရယ်။ ထိုက်ယုနဲ့တော့ မသင့်မြတ်စရာ မရှိပါဘူး။ မောင်တွေ အစ်ကိုတွေက အိမ်ဦးတလင်းမှာနေကြပြီး ထိုက်ယုတို့ညီအစ်မတစ်တွေက အတွင်းဆောင်ဘက်မှာ နေကြရတော့ တစ်နေ့နေလို့ တစ်ခါတောင် တွေ့ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။”

ဒေါ်လေးဝမ်က ရယ်လိုက်လျက်

“အမယ်လေး၊ ငါ့တူမ မသိသေးလို့။ သူက တခြားယောက်ျား ကလေးတွေနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး၊ မယ်မယ်က သိပ် အလိုလိုက်တော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆိုယင် ပရောပရည် နေတာပဲ။ မိန်းကလေးတွေက အရောမဝင်ယင် တော့လဲ ခပ်အေးအေး နေတာပါပဲ။ ပျင်းတော့ ပျင်းမှာပေါ့လေ။ ပြီးတော့ စိတ်ဆိုးယင်လဲ အစေတော် သူငယ်ကလေးတွေကို ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုနေတော့တာပဲ။ အဲ မိန်းကလေးတွေကများ သူ့ကို တစ်ခုခု သွားမြှောက်မပေး လိုက်လေနဲ့။ မြှောက်ပေး လိုက်လို့ ကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ အရောတဝင်မနေ၊ သူ့ကို ဂရုမစိုက်နဲ့။ ခပ်တန်းတန်း သာနေလို့ ဒေါ်လေး ပြောချင်တယ် သူ့စိတ်က တော်တော်ရယ်။ ခု ပျားသကာလို ချိုနေပေမယ့် တော်တော်ကြာယင် မိုက်ရိုင်းလာပြီး သောင်းကျန်းချင် သောင်းကျန်းလာတ ခဏကြာယင် အရူးကြီးလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်ချင်လုပ်နေ ပြန်ရော။ ဒီတော့ ငါ့တူမ သူ့ကို ဗွေမယူနဲ့နော်”

ထိုက်ယုက ဒေါ်လေး၏ စကားများကို မှတ်သားထားမည့် အကြောင်း ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မယ်မယ်၏ အဆောင် ထဲတွင် ညစာ အဆင်သင့် ပြင်ထားကြောင်းဖြင့် အစေတော် တစ်ယောက်က လာပြော၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုက်ယုကို နောက်ဘက် မလွယ်ပေါက် မှနေ၍ ခေါ်လာခဲ့ပြီးလျှင် စကြိုတစ်လျှောက် အတိုင်း လာခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက်

ဘေးမလွယ်ပေါက် တစ်ခု မှနေ၍ တောင်မှမြောက်သို့ တန်းနေသော လမ်းတစ်ခုအတိုင်း လာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းမကြီး၏ တောင်ဘက်တွင်မူ မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော ခမ်းနားလှပသည့် သုံးခန်းတွဲ တိုးချဲ့ အဆောက်အအုံသစ် တစ်ခု ရှိလေ၏။ မြောက်ဘက်ထိပ်တွင် ဆေးဖြူ သုတ်ထားသည့် လိုက်ကာကြီး တစ်ခုရှိပြီး ထိုလိုက်ကာ အကွယ်တွင် အခန်း တစ်ခုသို့ဝင်သော တံခါးကြီးတစ်ပေါက်ရှိ၏။

“အဲဒါ ငါတူမရဲ့ ယောင်းမတော် နတ်ငှက်မယ်နေတဲ့ အဆောင်လေ။ နောက် သူ့ကို တွေ့ချင်ယင် ဒီလိုသာသွား။ လိုတာရှိယင်လဲ သူ့ကို ပြောနော်”

ဝင်းတံခါးသို့ရောက်လျှင် ကျစ်ဆံမြီး တွဲလောင်းချထားသည့် ခပ်ငယ်ငယ် သူငယ်တော်ကလေး များသည် သူတို့ကို အရိုအသေပေးသည့် အနေအထားဖြင့် ရပ်နေကြ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် အရှေ့အနောက် တန်းလျက် ရှိသော ဝင်းပေါက်တစ်ခုမှနေ၍ ထိုက်ယုအား မယ်မယ်၏ ခန်းဆောင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ နောက်ဘက်ပေါက်မှ တက်လိုက်သည့် အခါတွင် ခန်းဆောင်ထဲ၌ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိပြီး ဒေါ်လေးဝမ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များကို ပြင်ဆင် ခင်းကျင်းလျက် ရှိကြ၏။ (ဦးလေး ကျိချိန်နှင့် ဒေါ်လေး ဝမ် တို့၏ ကွယ်လွန်သူ သားကြီး) ကျိချူ၏ ဇနီး လီဝမ်းက ထမင်းကို လိုက်ထည့်ပေးနေပြီး နတ်ငှက်မယ်က တူများကို လိုက်ချပေးကာ ဒေါ်လေး ဝမ် ကိုယ်တိုင် ကမူ ဟင်းချိုပန်းကန်များကို လိုက်ချပေးလျက်ရှိ၏။

စားပွဲထိပ် ထိုင်ဖုံကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် မယ်မယ် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုင်ဖုံကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက် တွင်လည်း ကုလားထိုင်လွတ် တစ်လုံးစီ ချထား၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုက်ယု၏ လက်ကို ဆွဲကာ မယ်မယ်၏ လက်ဝဲဘက်ရှိ လက်တင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် အတင်း အထိုင်ခိုင်းသော်လည်း ထိုက်ယုက သူ့ကို အထူးတလည် နေရာပေးသည်ကို ငြင်းဆိုလျက်ရှိ၏။ ဤတွင် မယ်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက် “ငါ့မြေးရဲ့ အဒေါ်နဲ့ ယောင်းမတော် က ဒီမှာ မစားကြဘူးကွယ့်။ ပြီးတော့ ငါ့မြေးက ဒီနေ့အဖို့ ဧည့်သည်ဆိုတော့ ဒီနေရာကို ငါ့မြေးပဲ ထိုင်ပါ”

ထိုက်ယုသည် အားလုံးကို ခွင့်တောင်းကာ ထိုနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မယ်မယ်က ဒေါ်လေးဝမ်အား လွတ်နေသည့် တစ်ဖက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရန် ပြောလေ၏။ ထိုနောက် ယင်ချွန်းနှင့် တခြား ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ကလည်း မယ်မယ်ကို ခွင့်ပန်ကာ နေရာတွင် အသီးသီး ဝင်ထိုင်ကြ၏။ လက်ယာဘက်တွင် ယင်ချွန်း၊ ဆီချွန်း၊ လက်ဝဲဘက်တွင် တန်ချွန်းတို့ ထိုင်ကြ၏။ အစေတော်များက ဖုန်သုတ် အဝတ်များ၊ ပလုတ်ကျင်းရန် ဖလားများနှင့် လက်သုတ်ပဝါများကို ကိုင်ကာ

အသင့် စောင့်နေကြပြီး လီဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ကမူ
ထမင်းစားသူများနောက်တွင် ရပ်ကာ ထမင်းဟင်းများကို လိုက်လံ
ထည့်ပေးလျက်ရှိ၏။

အပြင်ဘက်ခန်းတွင် အထိန်းတော်များ၊ အစေတော်များ အများအပြား
ရှိကြသည့်တိုင် ချောင်းဆိုးသံ တစ်ချက်မျှ မကြားရချေ။ သူတို့အားလုံးသည်
ထမင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်လျက် ရှိကြ၏။ ထမင်းစားသောက်
ပြီးသည့် အခါတွင် ဗန်းကလေးများဖြင့် လက်ဖက်ရည် လာချပြန်၏။
ထိုက်ယု၏ အဖေ လင်ယုဟိုက်သည် သမီးငယ်အား အစား အသောက်ကို ခြိုးခြံ
စားသောက်ရန်နှင့် ထမင်းစားပြီးလျှင်ပြီးချင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ခြင်းသည်
အစာခြေသော စနစ် ကို ဒုက္ခပေးတတ်ကြောင်းဖြင့် သင်ကြားခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင်
ဤစံအိမ်ကြီးမှ ဓလေ့ထုံးစံ များသည် သူတို့အိမ်မှ ဓလေ့ထုံးစံ များနှင့် များစွာ
ကွာခြားလျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ထုံးစံသစ်များနှင့်အညီ
နေထိုင်ရတော့မည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လက်ဖက်ရည်ခွက်များကို
လှမ်းယူလိုက်သည့်အခါတွင် ပလုတ်ကျင်းရန်ခွက်များကို
လှမ်းပေးလိုက်ပြန်သဖြင့် အခြား သူများ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူတို့
တစ်တွေ ပလုတ်ကျင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိုက်ယုမှာလည်း
သူတို့ နည်းတူ လိုက်၍ လုပ်ရလေ၏။ လက်များကို
ဆေးကြောပြီးသည့်အခါတွင် နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည် ငဲ့ပေးပြန်လေ၏။
ယခုအကြိမ်တွင်မူ ပလုတ်ကျင်းရန် မဟုတ်ဘဲ သောက်ရန် ငဲ့ပေးခြင်း
ဖြစ်လေ၏။

မယ်မယ်က

“ကဲ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး သွားနိုင်ပြီ။ ငါ့မြေးနဲ့ စကား ပြောရဦးမယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်က ပထမဆုံး ထလိုက်ပြီးနောက် စကားအနည်းငယ်
ပြောဆိုပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်တွင် သူ့နောက်မှ လီဝမ်းနှင့်
နတ်ငှက်မယ်တို့လည်း လိုက်ပါသွားကြ၏။ ထိုနောက် မည်သည့်
ကျမ်းစာအုပ်များကို လေ့လာ ခဲ့ဖူးသနည်းဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

“ကျမ်းလေးကျမ်းကို ဖတ်လို့ ကုန်ပါပြီ မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့
ထိုက်ယုလဲ ဘာမှ မတတ်သေးဘူးလို့ ဆိုရမှာ ပါပဲ” ဟု ဆိုကာ ယွန်းစံအိမ်မှ
ညီအစ်မများ မည်သည့် စာပေများကို ဖတ်ရှု လေ့လာနေကြသနည်း ဟု
မေးမြန်း လေ၏။

“ဘယ်မှာ ကျမ်းစာအုပ် ကောင်းကောင်း ဖတ်နိုင်ဦးမလဲ။ ခုမှ
စာလုံးတွေကို လေ့လာနေရတုန်း ရှိသေးတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် တလင်းဆီမှ ခြေသံများကြားရပြီးနောက်

အစေတော် တစ်ယောက် ဝင်လာကာ ပေါက်ယု ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

ပေါက်ယုသည် မည်သို့သော လူရမ်းကားမျိုးနည်း၊ သို့မဟုတ် မည်သို့သော လူဖျင်း လူညံ့မျိုးနည်း ဟု ထိုက်ယု စဉ်းစားလျက် ရှိရာမှ ဤသို့သော လူနံ လူဖျင်းမျိုးနှင့် တွေ့ရန် စိတ်ပျက်လျက် ရှိစဉ် ပေါက်ယုသည် အစေတော် အကြောင်း ပြန်ချက်ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ပေါက်ယုမှာ ကျောက်မျက် ရတနာများ စီထားသည့် ရွှေသင်း ကျစ်ငယ်ကို ဆောင်းထားပြီး ပုလဲတစ်လုံးကို နဂါးနှစ်ကောင် လုနေသည့်ဟန် ထုထားသည့် ရွှေနဖူးစည်းတစ်ခုကို စည်းထား၏။ အနီရောင် လေးသည်တော် အင်္ကျီ ပေါ်တွင် ပန်းပွင့်နှင့် လိပ်ပြာများကို ရွှေခြည် ထိုးထားလျက် ရောင်စုံ ပန်းပွား အသွယ်သွယ် ချထားသည့် နန်းတွင်း လူပျိုတော်သား ခါးစည်းကို စည်းထားလေ၏။ အပေါ်ရုံ အင်္ကျီမှာ ဇေယျာနန်းထွက် စိမ်းပြာ နုရောင် ဖဲအင်္ကျီဖြစ်၍ ရှစ်ခိုင်ရှိသော ဖဲပန်း ကြွပွင့်ကြီးများ ထိုးထားလေ၏။ နန်းတွင်းလူပျိုတော်သားတို့ စီးလေ့ရှိသည့် သူ့ဖိနပ်ခြေနင်းမှာ ဒွာအဖြူ တပ်ထားသည့် အနက်ရောင် ဖဲခြေနင်း ဖြစ်လေ၏။

ပေါက်ယု၏ မျက်နှာသည် နွေနှောင်းတွင် သာသည့် လဝန်းကဲ့သို့ ရွှန်းလင်း တောက်ပလျက် ရှိပြီး အသား အရေမှာ အရုဏ်တွင်ပွင့်သော နွေဦးပန်းပွင့်များကဲ့သို့ လတ်ဆတ် ရွှန်းစိုလျက် ရှိပေ၏။ နားထင်တွင် သွယ်ကျနေသည့် နားပန်းဆံများသည် ဓားဖြင့် ရိတ်ထားသည့်နှယ် တိတိရိရိ ဖြစ်နေလေ၏။ မျက်ခုံးတို့မှာလည်း ဆေးမင်ဖြင့် ဆိုးထားသည့် ပမာ နက်မှောင်လျက် ရှိလေ၏။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်သည် မက်စုံပွင့်ကဲ့သို့ နီရဲလျက်ရှိပြီး မျက်လုံးများသည် နွေနှောင်း ရေကန်မှ လှိုင်းအိများနှယ် တောက်ပလျက် ရှိပေ၏။ စိတ်ဆိုးနေစဉ် အခါမှာပင် ပေါက်ယု၏ မျက်နှာသည် ပြုံးယောင် သန်းလျက် ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ မျက်မှောင်ကုတ်နေသည့် အခါများ၌ ပင်လျှင် သူ့အကြည့်သည် နွေးထွေး လှိုက်လဲ သည့်အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယု၏ လည်တွင် နဂါးရုပ် ရွှေဘယက်တစ်ခုကို ဆွဲထားလျက် ပိုးကြိုးတစ်ကုံးကိုလည်း စွပ်ထားပြီး ထိုပိုးကြိုး၏ အဆုံးတွင်မူ လှပသော မြကျောက်ကြီး တစ်လုံးကို ဆွဲထားလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယု၏ ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ “အင်း တော်တော်တော့ ထူးဆန်း ပေတာပဲ။ သူ့ကို အယင်တုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးသလိုလိုပဲ။ မြင်ဖူးတာမှ တော်တော်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးတာ” ဟု

တွေးလျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မယ်မယ်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ သူ့အမေ ဒေါ်လေးဝမ်ကို နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

မကြာမီမှာပင် ပေါက်ယု သည် အဝတ်အစားလဲ၍ ပြန်ရောက် လာလေ၏။ ဆံပင်များကို ပိုးနီကြိုးကလေးများဖြင့် စည်းထားပြီး ငယ်ထိပ်ပေါ်တွင် သျှောင်ကြီးကြီး တစ်ခုထုံးထားလေရာ သူ့ဆံပင်သည် ယွန်းနက်ကဲ့သို့ မည်းနက် တောက်ပြောင်လျက် ရှိလေ၏။ ရွှေမြိတ်များ ချထားပြီး အမြိတ်တွင် ပုလဲကြီး လေးလုံး သီထားသည့် ဦးရစ်ကိုလည်း ဆောင်းထားလေ၏။ အနီအောက်ခံတွင် ပန်းပြောက်ရေးသည့် အပေါ်အင်္ကျီမှာ အသစ်စက်စက် မဟုတ်ချေ။ လည်ပင်း တွင်မူ ဘယက်ခွါဒရာ၊ မြကျောက်ဆွဲထားသည့် ပိုးကြိုး၊ ကိုရင်ဝတ်စဉ်က ဘွဲ့အမည် ရေးထိုးထားသည့် အဆောင် လက်ဖွဲ့နှင့် ခမဲကြိုးတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလျက် ရှိလေ၏။ အောက်ပိုင်းတွင်မူ အစိမ်းနုရောင် ဘော်ကြယ်ပန်းပေါက် ဖဲဘောင်းဘီ၊ အနက်ပြောက် ဖဲဇာနားသတ် ခြေအိတ်ရှည်နှင့် ခွာထူထူ ဇော်ဂျီရောင် ခြေနင်းကို စီးထားလေ၏။

မျက်နှာမှာ နံသာ လိမ်းထားသကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက်ရှိပြီး နှုတ်ခမ်းတို့ မှာလည်း ဒန်းနီ ဆိုးထားသည့်နှယ် နီရဲလျက် ရှိပေ၏။ အကြည့်မှာ တစ်ဖက်သားကို ချစ်ခင်သည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်လျက် စကားပြောလျှင်လည်း ပြုံးလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ခံစားချက်ဖြင့် ပြုံးပြက်တောက်ပလျက် ရှိသည့်အတွက် မျက်ခုံးများသည် ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေရလေ၏။ ရုပ်လှကွဏ္ဍာသည် မည်မျှ ချိုပြုံးနေသည့်တိုင် ထိုချိုပြုံးနေသော မျက်နှာ၏ နောက်ကွယ်တွင် မည်သည့်အရာ ရှိမည်ကို များစွာ မှန်းရ ခက်လှပေ၏။

“ဂေါ်ယာမြစ်ပေါ်မှ လသော်တာ” ဟူသော ရှေးကဗျာ အလိုက် စပ်ထားသည့် ပေါက်ယုကို ဖွဲ့ဆိုထားသော ကဗျာ နှစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်လျှင် ပေါက်ယု၏ လက္ခဏာကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

အကြောင်းမဲ့လျှင်၊ ပူပင်သောက

ဗျာပါဒကို၊ သူတောင်းဆို၏။

သူရူးသူပင်၊ မိုက်မဲမှုတွင်

ဘဝင်ချမ်းမြေ့၊ သူပျော်မွေ့၏။

ရုပ်ရည်ရူပါ၊ လှပပါလည်း

စိတ်မှာဆင်ရိုင်း၊ ထင်ရာစိုင်း၏။

ကိုယ့်တာဝန်ကို၊ ဘာမျှ မသိ
အသိပညာ၊ သူမရှာခဲ့။

စိတ်ရိုင်းစိတ်ရူး၊ ကမ္မူးရှူးထိုး
နားချုံတိုးသို့၊ လူမျိုးစုံလင်
အပြစ်တင်လည်း၊ နားမဝင်ခဲ့။

မျိုးရိုးမန၊ ထိုစီဒေကြောင့်
ဒုက္ခဘေးမျိုး၊ သူ့ကိုထိုးလည်း
မစိုးမပိုင်၊ မခံနိုင်ခဲ့။

အချိန်ကိုဖြုန်း၊ စွမ်းအားတုံးကာ
ပြည်ရွာမြို့တွက်၊ မိဘတွက်လည်း
သက်သက်ဘာမျှ၊ သုံးမကျခဲ့။

မနုဿတ္တ၊ လူ့ဘဝကို
ခက်ခဲလှစွာ၊ ရောက်ခဲ့ပါလည်း
သုံး၍မရ၊ လူ့ဗာလတည့်
တွဲ၍မရ၊ လူ့အနန္တတည့်။

အို များမတ်ငယ်၊ ပျိုနုရွယ်သို့
ထိုလူငယ်မျိုး၊ တုမခိုးနှင့်
မျိုးဆက်မြားမြောင်၊ ဝေးစွာရှောင်ဟု
အမောင်တို့ကို၊ ငါညွှန်းဆို၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ဧည့်သည်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ အဝတ်အစားတွေ သွားလဲပါတော့လား။ သွား၊ ငါ့မြေးရဲ့ ညီမလေးကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်ချေဦး” ဟု မယ်မယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် မြည်တွန်ခြင်းပြု၏။

ပေါက်ယုသည် သူ့ညီမ ထိုက်ယုကို တစ်ခါသာ မြင်ဖူးသေးသည့်တိုင် ထိုက်ယုမှာ သူ့ဒေါ်လေး ကျိမင်း၏ သမီး ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုက်ယုကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အခြားသော မိန်းကလေးများနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားလျက် ရှိခြင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုက်ယု၏ မည်းမှောင် ကွေးညွတ်သော မျက်ခုံးများသည် အနည်းငယ် တွန့်လျက်ရှိသည့်တိုင် မျက်မှောင်ကုတ် ထားခြင်း မဟုတ်ချေ။ စကားပြောလျက်ရှိသည့် မျက်လုံးများသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ဝမ်းနည်းမှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိကြ၏။ ပါးလျ သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးသည်ပင်လျှင် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလျက်ရှိကာ တစ်ဖက်သားကို ညှို့ယူနေသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်တို့ဖြင့် တောက်ပ ရွန်းစိုလျက်ရှိပြီး ထွက်သက် ဝင်သက်မှာလည်း နူးညံ့ တိုးညင်းလှပေ၏။ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော အခါများ၌ ထိုက်ယုသည် ရေကန်ထဲ တွင်လာ၍ အရိပ်ထင်နေသော ချစ်စရာ ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်နှင့် တူလျက် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသော အခါများတွင်မူ လေညင်းတွင် လုပ်လဲ့ လုပ်လီ ယိမ်းနေသော သွယ်ညွတ်သည့် မိုးမခပင်နှင့် တူပေ၏။ သည် ပညာဉာဏ် ထက်မြက်ခြင်း အရာတွင် (ရှေးခေတ် ရှန်မင်းဆက် မှ ပညာရှိမင်းသား) ပီကန် ထက်ပိုပြီး နူးညံ့လှပခြင်း အရာတွင် (ရှေးခေတ် ယွေနိုင်ငံမှ အလှမယ် တစ်ပါးဖြစ်သူ) ဆီရို ထက် ပိုသည်ဟု ထင်မိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် “သူ့ကို အယင်တုန်းက ကျွန်တော် တွေဖူးတယ် မယ်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

မယ်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ကြံကြီးစည်ရာတော်၊ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ကြဖူးသေးတာ။ ငါ့မြေးက ဘယ်မှာများ တွေ့ဖူးရမှာလဲ”

“ခု ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပေမယ့် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် သေသေချာချာကြီးကို မြင်ဖူးနေတာ မယ်မယ်ရဲ့။ သူနဲ့ တွေ့ရတာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အကြာကြီး ကွဲကွာနေတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့နေရသလိုပဲ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကောင်းပါလေရဲ့ကွယ်။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု အနီးသို့ လျှောက်သွားကာ သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိပြန်လေ၏။

“မလေးက စာတွေ တော်တော် ရောက်နေပြီလား”

“မရောက်သေးပါဘူး၊ သင်တာ သိပ်မကြာသေးတော့ အကွာရာ နည်းနည်းကိုပဲ ဖတ်တတ်ပါသေးတယ်”

“မလေးရဲ့ နာမည်ကကော”

ထိုက်ယုက သူ့နာမည်ကို ပြောလိုက်၏။

“ငယ်နာမည်ကော”

“မရှိပါဘူး”

ပေါက်ယုက တစ်ချက် ရယ်လိုက်လျက်

“ဒီလိုဆိုယင် ပေါက်ယု မှည့်ပေးရမလား။ ပင်ပင် (မေမျက်မှောင်) လို့ အမည်ပေးလိုက်မယ်လေ”

“ဒါက ဘယ်ကျမ်းထဲမှာပါတဲ့ နာမည်လဲ” ဟု တန်ချွန်းက မေး၏။

“မနုသတ္တနှင့် အရာဝတ္ထုတို့၏ အသစ်အဟောင်း သင်္ခေပကျမ်း ထဲမှာ ပါတာလေ။ အနောက်တိုင်းမှာ တိုင်းဆိုတဲ့ ကျောက်တစ်မျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီကျောက်က မျက်ခုံးမွေး ဆွဲတဲ့နေရာမှာ တခြားကျောက်တွေထက် ကောင်းသတဲ့။ ညီမလေး ထိုက်ယုရဲ့ မျက်လုံးတွေက မျက်မှောင် တစ်ဝက် ကုတ်ထားလေတော့ ဒီနာမည်ဟာ အကောင်းဆုံး ထင်တာပဲ”

“ဒါတော့ ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှာ မပါဘဲ လုပ်ကြံထားတာ ထင်ပါရဲ့” ဟု တန်ချွန်းက စသည်။

“ကွန်ဖြူစီရဲ့ ကျမ်းလေးကျမ်းကလွဲယင် ကျန်တာတွေ မှန်သမျှ တွေဟာ လုပ်ကြံတီထွင်ထားတာချည်းပါပဲကွယ်။ အစ်ကို တစ်ယောက်တည်းသာ လုပ်ကြံ တီထွင်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ထိုက်ယုတွင် မြကျောက်တုံး ရှိသလောဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည့်အတွက် အားလုံး အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြ၏။

ဤတွင် ထိုက်ယုကလည်း သူ့ကို မြကျောက်ငုံ၍ မွေးလာသလော ဟု မေးသည် ထင်လိုက်မိသည့်အတွက်

“မရှိပါဘူး၊ ဒီလို ကျောက်စိမ်းတုံး ရှိဖို့ဆိုတာ လူတိုင်း ရှိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် ပေါက်ယုသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရုတ်တရက် ဒေါပွကာ လည်တွင် ဆွဲထားသည့် မြကျောက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး

“ဘာ အသုံးကျလို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လူတိုင်း မရှိနိုင်ရမှာလဲ။ လူဆိုးနဲ့ လူကောင်းကိုတောင် ခွဲခြားမပြတ်တတ်တဲ့ မြကျောက် ဘာတန်ဖိုး ရှိသလဲ။ နာမည်ကတော့ မနောသိဒ္ဓိတဲ့။ စိတ်ကြံစည်ရာကို အလိုလို ပြီးမြောက်စေသတဲ့။ ဘာမှ မပြီးမြောက်ပါဘူး။ ဘာသိဒ္ဓိမှလဲ မပြီးပါဘူး။ ဒီ သောက်အသုံးမကျ တာတဲ့ဟာကြီးကို မလိုချင်ပါဘူး။”

အစေတော်များသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ရှေ့သို့ ပြေးလာ ကြကာ မြကျောက်ကို ကောက်ယူကြလေ၏။ မယ်မယ်ကမူ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူ့မြေးဖြစ်သူ ပေါက်ယုကို ပွေ့ဖက်ထားလေ၏။

“တယ်မိုက်ပါလား ငါ့မြေးရယ်။ မင်း စိတ်အခန့်မသင့်တိုင်း ဒီလိုလုပ်ရသတဲ့လား။ မင်း အတွက် အသက်တမျှ အရေးကြီးတဲ့ ဒီကျောက်ကို ဒီလိုပဲ လွှင့်ပစ်ရသလားဟင်”

ပေါက်ယုသည် မျက်ရည် အရွဲသားဖြင့် ငိုလျက်ရှိရာမှ

“ကျွန်တော်ရှက်တယ် မယ်မယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်လို မြကျောက်ငုံပြီး မွေးလာတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် ရှက်တယ်။ လူကြားယင် ရယ်စရာတောင် ကောင်းတယ်။ ခုရောက်လာတဲ့ ညီမလေးမှာလဲ မရှိဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ဘာအသုံးကျမှာလဲ။ ကျွန်တော့်အဖို့ ရှက်စရာတောင် ကောင်းသေးတယ်”

မယ်မယ်က ပေါက်ယုကို ချော့မော့ နှစ်သိမ့်လျက်ရှိရင်း

“သူ့မှာလဲ တစ်ခါတုန်းက ရှိခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ မင်းအဒေါ် သူ့အမေဆုံးခါနီးတော့ ဒီကျောက်ကို ထိုက်ယုနဲ့ ထားမ ပစ်ခဲ့ချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ သူယူသွားတယ်။ ဒီကျောက်ကို သေသူနဲ့အတူ မြှုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကောင်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ရှင်တဲ့သူကို လူသေသူနဲ့အတူ မြှုပ်ရတာနဲ့ တူနေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်း ညီမလေး ထိုက်ယုဟာ လူကြီးမိဘကို ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်လေတော့ ဒီကျောက်ကို အမေနဲ့ အတူ မြှုပ်လိုက်တယ်။ ခုလိုမြှုပ်လိုက်တော့ မင်းအဒေါ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ သေရာကနေပြီး သူ့သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်နိုင်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ထိုက်ယုက သူ့မှာ မရှိပါဘူးလို့ ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါ။ ငါ့မြေးနဲ့ သူနဲ့က တခြားစီပဲ။ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ ကဲ မြကျောက်ကို ပြန်ဝတ်လိုက်စမ်းပါ။ မင့်အမေ ကြားယင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

မယ်မယ်သည် မြကျောက်တုံးကို အစေတော် တစ်ယောက်ထံမှ ယူကာ

ပေါက်ယုကို သူကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင် ပေး၏။ ပေါက်ယုမှာ မယ်မယ်၏ စကားများကို ကျေနပ်သွားသဖြင့် နောက်ထပ် ဘာမျှ မပြောတော့ချေ။

ထိုအခိုက်တွင် အထိန်းတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ထိုက်ယုအား မည်သည့်ခန်းဆောင်တွင် နေရာချထား ပေးရမည်နည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ပေါက်ယုကို ငါ့အတွင်းဆောင် ထဲမှာ ရွှေ့ပေးလိုက်။ ခုလော လောဆယ်တော့ ထိုက်ယုကို ပေါက်ယုရဲ့ မြစ်မ်း ဆောင်ထဲမှာ နေရာ ချပေးရဦးမှာပဲ။ နွေရောက်တော့မှ တစ်မျိုး စီစဉ်မယ်”

“မယ်မယ်ရယ်၊ မယ်မယ့် အတွင်းဆောင်ထဲကိုတော့ ရွှေ့မနေပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော် မြစ်မ်းဆောင် အပြင်ဘက် မှာပဲ နေပါမယ်။ မြစ်မ်းဆောင်ရဲ့ အပြင်ဘက် ခန်းဆောင်မှာ ဆိုယင် နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မယ်မယ်အခန်းကို ရွှေ့ယင် မယ်မယ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

မယ်မယ်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ထိုအကြံကို လက်ခံလိုက်၏။ ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့အား အထိန်းတော် တစ်ယောက်စီနှင့် အစေတော် တစ်ယောက်စီ ထားပေးရန်၊ အခြား အစေတော် များက အပြင်ဘက်မှ နေ၍ အိပ်ဖန်စောင့်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်ကား ထိုက်ယုအိပ်ရန်အတွက် မြတ်လေးပန်းပြောက် ခန်းဆီး၊ ဖဲစောင့်နှင့် ရွှေချည်ထိုး မွေ့ရာများကို မြစ်မ်းဆောင်သို့ပင် ပို့ပြီး နေလေပြီ။

ထိုက်ယုတွင် သူ၏ နို့ထိန်းဖြစ်ခဲ့သူ အထိန်းတော် ဝမ်းနှင့် သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့အနီးတွင် ကျွန်ယုံ လက်ပါးစေ ဖြစ်ခဲ့သည့် စွေ့ယင်တို့သာ ပါလာခဲ့၏။ အထိန်းတော် ဝမ်းမှာ အိုလှပြီ။ စွေ့ယင် ကလည်း လူမမည် မျှသာ ရှိသေးသည့်အတွက် ဘာမျှ လုပ်တတ်မည် မဟုတ်ဆိုကာ မယ်မယ်သည် သူ့လက်ပါးစေ ကျွန်ယုံများထဲမှ ဒုတိယ အဆင့်ရှိ အစေတော် ယင်ကိုကို ထိုက်ယုအတွက် ပေးလိုက်လေ၏။ ယင်ချွန်းနှင့်တကွ အခြားသော ညီအစ်မများကဲ့သို့ပင် ထိုက်ယုအားလည်း နို့ထိန်း ဝမ်းအပြင် အခြားသော အထိန်းတော် လေးယောက်၊ အဝတ်အစား ပြင်ဆင် လဲလှယ်ပေးရန် အစေတော် နှစ်ယောက်နှင့် အဆောင်ကို လှည်းကျင်း သန့်ရှင်းရန်နှင့် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေရန် အစေတော် ငါးယောက် ခြောက်ယောက်ခန့် ပေးထားလေ၏။

နို့ထိန်းကြီး ဝမ်းနှင့် ယင်ကိုတို့သည် ထိုက်ယုကို သူ့အဆောင်သစ် ဖြစ်သော မြစ်မ်းဆောင်သို့ လိုက်ပို့ရန် ထွက်သွားစဉ် ပေါက်ယု၏ နို့ထိန်းဖြစ်သည့် နို့ထိန်းလီနှင့် အစေတော်မှူး ဆီကျင်းတို့သည် ပေါက်ယု အိပ်ရန် အတွက် အိပ်ရာကြီးကို မြစ်မ်းဆောင် အပြင်ဘက်ခန်းတွင် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြလေ၏။

ဆီကျင်းသည် မူလတုန်းက မယ်မယ်၏ အစေတော် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မယ်မယ်က သူ့အချစ်ဆုံး မြေးကြီး ဖြစ်သည့် ပေါက်ယုကို ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်စေရန်ဟု ဆိုကာ သူ၏ကျွန်ယုံဖြစ်၍ အစစ အရာရာ သစ္စာရှိသော လက်စွဲတော် ဆီကျင်းကို ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မူလက သူ့အမည်မှာ မာလာ ဖြစ်သော်လည်း ပေါက်ယုက “မာလာပန်းတို့၏ အနံ့သည် ယောက်ျားတို့၏ အသည်းနှလုံးကို သိမ်းကျုံး ယူငင် တတ်ကြကုန်၏” ဟူသော စာကို သတိရ သဖြင့် ဆီကျင်း (ယောက်ျားတို့ကို သိမ်းကျုံး ဆွဲငင်တတ်သူ) ဟု အမည် ပြောင်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မာလာ၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းမှာ သစ္စာရှိခြင်း ဖြစ်၏။ မယ်မယ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့စဉ်ကလည်း မာလာသည် မယ်မယ်မှအပ အခြား မည်သူ့ကိုမျှ ခေါင်းထဲတွင် ထည့်သွင်း စဉ်းစားခြင်း မပြု။ ယခု ပေါက်ယုသို့ လွှဲပေး လိုက်သည့် အခါတွင်လည်း မာလာသည် ပေါက်ယု တစ်ယောက်ကိုသာ ပြုစုစောင့်ရှောက်၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ မိမိပြောစကားကို နားထောင်ခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်းမာလွန်းသဖြင့် မာလာမှာ စိတ်ညစ်ရ၏။

ထိုညက ပေါက်ယုနှင့် နို့ထိန်းကြီးလီတို့ အိပ်ပျော်နေသည့်အခါ၌ ထိုက်ယုနှင့် ယင်ကိုတို့သည် အတွင်းဆောင် ဘက်တွင် စကားကောင်း နေကြသည်ကို မာလာ သတိပြုမိ၏။ မာလာသည် ညဝတ်ဖြင့်ပင် သူတို့ အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ခြေဖျားထောက်၍ ကူးလာခဲ့ကာ

“မမလေးတို့ ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်ကြသေးတာလဲ”

“လာလေ၊ ပျင်းယင် ထိုင်ပါဦးလား” ဟု ထိုက်ယုက ဖော်ရွေစွာ ခေါ်သဖြင့် မာလာသည် ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင် လေ၏။

“ဟောဒီက ကျွန်မတို့ မမလေး ထိုက်ယုက အင်မတန် မျက်ရည် လွယ်တယ်၊ တဆိတ်ရှိ မျက်ရည်တွေ ကျလာ တော့တာပဲ။ ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ အစ်ကိုလေး ပေါက်ယုကို ဒေါပွအောင်လုပ်မိလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့ သာ မြကျောက်ကြီး ကျိုးပဲ့ သွားယင်တော့ သူ့ကြောင့် ဖြစ်တာတဲ့။ သူ့အပြစ်ပဲတဲ့။ ပြောပြောပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ ကျွန်မ သူ့ကို ဖျောင်းဖျနေရတယ်” ဟု ယင်ကိုက ပြော၏။

မာလာက

“ဒီလောက်လဲ အရေးတကြီး ထားမနေပါနဲ့ မမလေးရယ်။ အကြောင်းမသိသေးလို့ပါ။ ဒါက အစရှိသေးတယ်။ နောက်ကျယင် ဒီထက်ဆိုးတာတွေကို တွေ့လိမ့်ဦးမယ်။ သူ ဒီလိုဖြစ်တိုင်းသာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမယ် ဆိုယင်တော့ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမှာ

မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်လဲ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့”

“အင်း၊ မာလာပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ထိုက်ယု ကောင်းကောင်း မှတ်ထားပါ့မယ်။ နေစမ်းပါဦး မာလာ ရယ်။ ဒီ မြကျောက်ကြီးက ဘယ်က ရောက်လာတာတဲ့လဲ။ အဲဒီ မြကျောက်ပေါ်မှာ ဘာတွေ ကမ္မည်း ထိုးထားသတဲ့လဲ”

မာလာက

“အဲဒါကိုတော့ ဘယ်သူမှ မပြောတတ်ဘူး မမလေးရဲ့။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာသလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူးတဲ့။ မွေး ကတည်းက ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့လျက် ပါလာသလိုလိုလဲ ပြောကြရဲ့။ မြကျောက်မှာလဲ ကြိုးချည်ဖို့ အပေါက်နဲ့တဲ့။ နေဦး၊ မလေးကိုပြဖို့ ကျွန်မ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

သို့ရာတွင် ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည့် အလျောက် ထိုက်ယုက

“နေပါစေတော့ မာလာရယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ကြည့်တာပေါ့”

သူတို့သုံးယောက်သည် အတန်ကြာ စကားစမြည် ပြောဆိုကြပြီးနောက် အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ထိုက်ယုသည် မယ်မယ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့သည် ချင်လင်းမြို့မှ ရောက်လာသော စာတစ်စောင်ကို ကိုင်၍ တစ်စုံ တစ်ရာကို တိုင်ပင်လျက် ရှိကြ၏။ သူတို့နှင့် အတူ ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အစ်ကိုအိမ်မှ စာလာပို့သော ခြေမြန်တော် နှစ်ယောက် ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

သူတို့တစ်တွေ တိုင်ပင် ပြောဆိုနေသည့် အကြောင်းအရာကို ထိုက်ယု နားမလည်ချေ။ သို့ရာတွင် တန်ချွန်းနှင့် အခြား ညီအစ်မများကမူ ချင်လင်းမြို့ရှိ ဒေါ်လေးဆွေ၏ သား ဆွေဖန်အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြကြောင်း သိကြလေ၏။ သူ့အဖေသည် အာဏာရှိ မင်းစိုးရာဇာများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်ဟု ယူဆကာ ဆွေဖန်သည် လူတစ်ယောက်ကို ရိုက်သတ်ခဲ့ သည့်အတွက် ချင်လင်းမြို့ရှိ မြို့ဝန်ရုံးတော်တွင် တရားစွဲ ခံနေရ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်း၏ မောင်ဖြစ်သူ ဝမ်ဇူတိန် သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိသည့် အခါတွင် အကျိုးအကြောင်းကို ဤ ယွန်း စံအိမ်ကြီးသို့ စာရေး၍ အကြောင်းကြား လိုက် ပြီးနောက် ဆွေမိသားစုကို ရွှေမြို့တော်သို့ ခေါ်ယူထားရန်လည်း တိုက်တွန်းထားလေ၏။

ဤအကြောင်းကို သိလိုမူ နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ကံဆိုးမသည် ကံဆိုးသူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း။

ဇာတ်ရှုပ်သော ကိုရင်လူထွက်သည် ဇာတ်ရှုပ်သော အမှုကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆက်အံ့။ ထိုက်ယုနှင့် ညီအစ်မတစ်သိုက် ရောက်လာကြသည့် အခါတွင် ဒေါ်လေးဝမ်သည် သူ့အစ်ကို လွတ်လိုက်သည့် ခြေမြန်တော်များနှင့် အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စများကို ပြောဆို တိုင်ပင်လျက်ရှိပြီ။ သူ့အစ်မ၏ သား သည် လူသတ်မှု တစ်ခုတွင် ပါဝင်နေကြောင်းကို ကြားသိရလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ် အလုပ်များလျက် ရှိသဖြင့် ထိုက်ယုတို့ တစ်သိုက် သည် အစ်မကြီး လီဝမ်း ထံသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

အစ်မကြီး လီဝမ်းမှာ (ကျိချိန်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့၏ သားအကြီးဆုံး) ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သူ ကျိချ၏ ဇနီး မုဆိုးမ ဖြစ်၏။ ကံအားလျော်စွာ သူတို့တွင် ကျိလန် ဟူသော သား တစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့၏။ လီဝမ်း၏ ဖခင် လီရှောက်ချွန်မှာ ချင်လင်းမြို့တွင် ထင်ရှားသည့် လူကုထံ တစ်ဦးဖြစ်၍ ဘုရင့်တက္ကသိုလ်တွင် ကွမ်းရေတော်ကိုင် မင်းအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်၏။ လီရှောက်ချွန်၏ ဆွေမျိုးစုထဲမှ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ အားလုံးလောက်မှာ ရှေးဟောင်း စာပေကို နှံ့စပ် ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် လီရှောက်ချွန် လက်ထက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် “အမျိုးကောင်း သမီးမိန်းကလေးတို့ မည်သည် ကျမ်းဂန်တို့ကို သိမြင် နှံ့စပ်စရာမလို” ဟု ယူဆသည့် အတိုင်း သူ သမီး များကို ကျမ်းဂန်အောင် သင်မပေးတော့ဘဲ “ကုမ္မာရီ ရှုဖွယ် ကျမ်းလေးကျမ်း” “အာဇာနည်မယ်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ထူးများ” နှင့် “စံပြ အမျိုးသမီး ဂုဏ်ရည်ကျမ်း” စသည်တို့ကို ဖတ်တတ်ရုံမျှလောက်သာ စာကို သင်ပေးခဲ့၏။ သို့ဖြင့် သမီးများကို ရှေးအမျိုးသမီးတို့၏ အကြောင်းလောက်ကို ဖတ်တတ်ရုံမျှသာ သင်ပေးပြီး ကျန်အချိန်များတွင် ရက်ကန်း အတတ်နှင့် အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းမှု အတတ်ပညာများကို သင်ကြားပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သူ သမီး၏ အမည်ကို လီဝမ်း (မပိုးထည်) ဟု အမည်ပေးခဲ့ပြီး ကွန်ဆယ် (နန်တွင်း အပ်ချုပ်တော်)ဟူသော ငယ်မည်ကို ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသော လီဝမ်း သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာတွင် ပျော်ပိုက်လျက် ခြောက်သွေ့သွားသော သစ်ငုတ်တို့ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မီးငြိမ်းလေသော ပြာပုံကဲ့သို့ လည်းကောင်း အထီးကျန် နေထိုင်

ကာ အပြင်လောကကြီး အကြောင်းကို ဘာမျှ မသိတော့ဘဲ ကိုယ့် အသိုက်အမြို့ အလေးထဲတွင်သာ အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေ၏။ လီဝမ်းသည် သက်ကြီးရွယ်အို ဆွေမျိုးများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ မိမိ၏ သားငယ် ကျီလန်ကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ခြင်း တို့ကလွဲလျှင် ယောင်းမငယ်များ၊ တူမငယ်များနှင့် အပ်ချုပ်ခြင်း၊ ဇာပန်းထိုးခြင်း စာဖတ်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လျက် ရှိ၏။

ထိုက်ယုသည် ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် ဧည့်သည်တစ်ဦး အဖြစ် လာရောက်နေထိုင်ကာ ညီအစ်မ ဝမ်းကွဲများဖြင့် နေရသည့်တိုင် အဝေးတွင်နေသည့် ဖခင်ကြီးအတွက် စိတ်ပူရသည်မှ လွဲလျှင် မိမိအိမ်တွင် နေရသကဲ့သို့ ယွန်း စံအိမ်ကြီးတွင် အသားကျလျက် ရှိလေပြီ။

ချင်လင်းမြို့တွင် မြို့ဝန်ရာထူးကို ပြန်လည်ရသည့် ယုဆုန်အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ရဦးမည်။ ချင်လင်း မြို့တွင် မြို့ဝန် အဖြစ် အမှုထမ်းရွက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ယုဆုန်၏ ရုံးသို့ လူသတ်မှုတစ်ခု ရောက်လာ၏။ အမှုမှာ ကျွန်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သူဝယ်သည် ငါဝယ်သည်ဟု အငြင်းပွားရာမှ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်ကို ရိုက်နှက်ကြသည်တွင် လူသေ သွားသည့် အမှုဖြစ်၏။ မြို့ဝန် ယုဆုန်သည် တရားလိုကို ခေါ်၍ စစ်ဆေးလေ၏။

တရားလိုက ရုံးတော်တွင် အစစ်ခံရာ၌-

“သေသူသည် ကျွန်တော့် သခင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သခင်သည် ပြန်ပေးဆွဲခဲ့သည့် ကျွန်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဝယ်ခဲ့ပါသည်။ ပြန်ပေးဆွဲခံရမှန်း မသိဘဲ ငွေပေးချေ ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့် သခင်က ငွေကို ပေးချေပြီး ကျွန်မိန်းကလေးကို နေ့ကောင်းရက်သာ ဖြစ်သည့် သုံးရက်မြောက်နေ့ကျမှ အိမ်ကိုခေါ်မည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ထို အတောအတွင်း ပြန်ပေးဆွဲသူက ကျွန်မိန်းကလေးအား ဆွေ့ဖန်ကို ရောင်းခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို သိလျှင် ကျွန်တော်တို့က ဆွေ့ဖန်ဆီသို့ သွားပြီး မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ပြီးသား ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပြန်ပေးရန် တောင်းခဲ့ပါသည်။ ဆွေ့ဖန်မှာ ချင်လင်းမြို့တွင် ငွေကြေးတတ်နိုင်ရုံတင်မက ဩဇာလည်း ရှိပါသည်။ ဤတွင် ဆွေ့ဖန်၏ လူမိုက်များက ကျွန်တော့်သခင်ကို ရိုက်သတ်လိုက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ဆွေ့ဖန်ရော သူ့လူမိုက်တွေပါ အစရှာမရအောင် ပျောက်သွားကြပါသည်။ ချင်လင်းမြို့တွင် ထိုလူသတ်မှုနှင့် အကျိုးမဝင်သူတွေကိုသာ ထားပစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအမှုကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ဆိုင်ရာသို့ ကျွန်တော်တို့ခံခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ အရေးမယူခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် အပြစ်ရှိသူများကို ဖမ်းဆီးဖို့၊ ပြစ်ဒဏ် စီရင်ဖို့နှင့် ကျန်ရစ်သူ မုဆိုးမနှင့် အဖေမဲ့သားကို ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ မြို့ဝန်မင်း ရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမှုကို တရားနှင့်အညီ

စီရင်ပေးတော်မူပါက နတ်လူသာဓု ခေါ်မည် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“ဒါ သက်သက် မတရားလုပ်တာပဲ။ လူသတ်သမားကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့ ဘယ်မှာတရားပါ့မလဲ”

ဟု မြို့ဝန် ယုဆုန်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောလေ၏။

မြို့ဝန်သည် ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်နေသူတို့ အကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန် အတွက် တိမ်းရှောင်သူ၏ ဆွေမျိုး များကို ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းထုတ်ပေးမည် အပြု၌ မိမိအနီးတွင် ရပ်နေသည့် နောက်တော်ပါ တစ်ယောက်သည် မြို့ဝန်အား သတိပေးသည့်အနေဖြင့် မျက်ရိပ်ပြ လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ယုဆုန်သည် ဝရမ်းထုတ်ပေးခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဇေဝဇေဝါ ဖြင့် တရားခွင်မှနေ၍ မိမိအား ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ အခြားသူများအားလုံးကို အပြင်သို့ထွက်စေပြီးနောက် မိမိအား မျက်ရိပ်ပြသည့် နောက်တော်ပါ အမှုထမ်း တစ်ယောက်တည်း ကိုသာ နေရစ်ခဲ့ စေ၏။ နောက်တော်ပါသည် ဒူးတုပ်၍ ခစားပြီးလျှင် ပြုံးလိုက်လျက်

“မြို့ဝန်မင်းသည် မင်းမှုထမ်းဘဝတွင် တဖြည်းဖြည်း အမြင့်သို့ ရောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်ခန့် ကွဲကွာပြီးသည့်နောက်တွင် မြို့ဝန်မင်းသည် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတော့မည် မထင်ပါ”

“အင်း၊ မောင်မင်းမျက်နှာကိုတော့ မြင်ဖူးသလိုလို ရှိတယ် ထင်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူးကွယ့်”

နောက်တော်ပါက ပြုံးလိုက်၏။

“ရာထူးရာခံကြီးသူ တို့သည် မှတ်ဉာဏ်နည်းတတ် ကြပါသည်။ မြို့ဝန်မင်းသည် မိမိဘဝဟောင်းကို မေ့ပြီ ထင်ပါသည်။ ဗူးဘုရားကို မြို့ဝန်မင်း မှတ်မိပါသေးရဲ့လား”

ငယ်ကျိုးငယ်နာကို ဖော်လိုက်သည့် ထိုစကားကြောင့် မိုးကြိုး ထစ်ချုန်းသံကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ယုဆုန်သည် သူ့အတိတ်ကို သူသတိရလာ၏။ မြို့ဝန်မင်းယုဆုန်၏ အပါးတွင် ခစားနေသူမှာ အခြားမဟုတ်။ ဗူးဘုရားတွင် သာမဏေ ဘဝဖြင့်နေခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဗူးဘုရားကို မီးခသည့် အခါတွင် သာမဏေငယ်လေးသည် ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်သွားကာ မျူးမတ်အိမ်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ရသော် သင့်အံ့ဟု အကြံဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုအချိန်၌ သာမဏေဘဝ တွင်လည်း နောက်ထပ် မပျော်ပိုက်တော့ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ရှင်လူထွက်ကာ ဆံပင်ရှည်အောင်စောင့် ပြီးနောက် မြို့ဝန်အိမ်ပေါ်တွင် ဝင်ရောက် အမှု ထမ်းခဲ့၏။ ယုဆုန်

မမှတ်မိခြင်းကိုလည်း အပြစ်မဆိုထိုက်ချေ။

ယုဆုန်သည် နောက်တော်ပါ အမှုထမ်း၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ “အေး၊ ဒီလိုဆို သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း တွေပေါ့ လကွယ်” ဟု ပြော၏။

ယုဆုန်သည် နောက်တော်ပါ အမှုထမ်းအား နေရာထိုင်ခင်း ပေးသော်လည်း အမှုထမ်းသည် မြို့ဝန်ပေးသည့် အခွင့်အရေးကို လက်မခံချေ။

ယုဆုန်က

“ငါ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ရတုန်းက တို့တစ်တွေဟာ မိတ်ဆွေတွေပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ ထိုင်သာထိုင်ပါ။ ဒါဟာ ငါ့ကိုယ်ပိုင် ရုံးခန်းပါ။ စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောကြတာပေါ့။ မတ်တတ်ကြီး ပြောလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

ထိုအခါတွင်မှ မင်းမှုထမ်းသည် ကုလားထိုင်အစွန်တွင် ခပ်ယိုယို ထိုင်၏။ တရားခံ ဆွေမျိုးများကို ဖမ်းရန် ဝရမ်း ထုတ်မည်ပြုစဉ် အဘယ့်ကြောင့် မျက်ရိပ်ပြရကြောင်း ကိုလည်း ယုဆုန်က မေး၏။

“မြို့ဝန်မင်းသည် ဤရာထူးကို ထမ်းရွက်ရာ လာခဲ့စဉ်တွင် ဤနယ်တွင် ကျင့်သုံးရမည့် မင်းမှုထမ်း လုံခြုံရေး ဂါထာကို ကူးခဲ့ပါရဲ့လား။”

“ဘာလဲကွ။ မင်းမှုထမ်း လုံခြုံရေးဂါထာ ဆိုတာ ငါလဲ မကြားဖူးပါကလား။ လင်းစမ်းပါဦး။”

“မြို့ဝန်မင်း မကြားဖူး၍ မဖြစ်ပါ။ မကြားဖူးလျှင် မြို့ဝန်မင်း သည် ဤရာထူးတွင် ကြာရှည်တည်မြဲဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့နယ်မှ မင်းမှုထမ်း အားလုံးတို့သည် ဤနယ်တွင် တန်ခိုးအကြီးဆုံး၊ အချမ်းသာဆုံး၊ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်အမြင့်ဆုံး ဆွေမျိုးစုတို့၏ လျှို့ဝှက်စာရင်းကို ကူးထားကြရပါသည်။ သို့သော် ဤစာရင်းမျိုးသည် ကျွန်တော် တို့နယ်တွင်သာ ရှိသည်မဟုတ်ပါ။ နယ်တိုင်းနယ်တိုင်းတွင် ရှိပါသည်။ ဘုမသိဘမသိ ဖြင့် ထိုဆွေမျိုးစု တစ်ခုခု မျက်မာန် ရှုအောင် လုပ်မိလျှင် မြို့ဝန်မင်းသည် ရာထူးမျှမက အသက်ပင်ဆုံးရှုံးနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစာရင်းကို မင်းမှုထမ်း လုံခြုံရေးဂါထာဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်ပြောသည့် ဆွေ၊ ဆွေမျိုးစုမှာ မြို့ဝန်မင်း လက်ရှောင်ရမည့် ဆွေမျိုးစု ဖြစ်ပါသည်။ ဤအခက်အခဲအပြင် တခြားအခက်အခဲ ဟူ၍မရှိပါ။ ထိုဆွေမျိုးစုကို ခန့်ညားလေးစားသော အားဖြင့် မြို့ဝန်မင်း အယင် အမှုထမ်းသွားသူတို့သည် ထိုအမှုကို သည်အတိုင်းထား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် မင်းမှုထမ်းသည် လက်ရေးနှင့် ကူးထားသည့် မင်းမှုထမ်းလုံခြုံရေး ဂါထာကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီး ယုဆုန်အား ပေး၏။

ထိုစာရွက်ထဲ၌ ဤနယ်တွင် ရှိသည့် ဆွေမျိုးစုများ စာရင်းနှင့် ယင်းတို့၏ အစဉ်
အဆက်များ၊ ရာထူး အဆင့်အတန်းများနှင့် ဆွေစဉ် မျိုးဆက် ဇယားကို
လင်္ကာတို့ ကလေးများဖြင့် စပ်ဆိုထား၏။

ချင်လင်းမြို့က ‘ကျိမျိုးစု’

ရတနာတွေစု။

ကျောက်စိမ်းခန်းမ ကျယ်ပါဘိ

ရွှေမြင်းဇောင်းတွေရှိ။

(နိန်ကူမြို့စားနှင့် ယွန်းကူမြို့စား တို့တွင် ဆွေမျိုးဆက် နှစ်ဆယ်ရှိရာ
အဆက်အနွယ် ရှစ်ခုမှာ ရွှေမြို့တော်တွင် ရှိပြီး ဆယ်နှစ်ခုမှာ ဇာတိရပ်ရွာ
များတွင် ရှိသည်။)

ခန်းဆောင်ခန်းမ ကျယ်ကျယ်လွင့်

ဘုရင်နှင့်သာ သင့်။

ချင်လင်းမြို့က ‘ရှိ’မျိုးတွေ

ခမ်းနားထည်ဝါပေ။

(နန်းရင်းဝန်ကြီး ပေါင်းပင်မြို့စား ‘ရှိ’ တွင် ဆွေမျိုး အဆက်အနွယ်
နှစ်ဆယ်ရှိရာ ဆယ်ခုမှာ ရွှေမြို့တော်တွင် ရှိပြီး ဆယ်ခုမှာ ဇာတိရပ်ရွာ များတွင်
ရှိသည်။)

ရေအောက်နေတဲ့ နဂါးဘုရင်

ကျောက်စိမ်းသလွန် လိုခဲ့လျင်

ရှေးသူဟောင်းတို့ ဆိုစကား

‘ဝမ်’ဆွေမျိုးစုထံ လျှောက်လွှာထား။

(စစ်သူကြီး အမတ်ကြီးဝမ်တွင် ဆွေမျိုးအဆက်အနွယ် ဆယ်နှစ်ခုရှိရာ
နှစ်ခုမှာ ရွှေမြို့တော်တွင်ရှိပြီး ဆယ်ခုမှာ ဇာတိမြို့ရွာ များတွင် ရှိသည်။)

“ဆွေ” ဆွေမျိုးစု၊ လွန်ပေါကြွယ်
သူတို့စည်းစိမ်၊ လွန်ကြီးကျယ်။
သူတို့အဖို့၊ ရွှေသည် သံလိုပဲ
ပုလဲမျက်ရွဲသည် ကျောက်ခဲသလဲ။

(ရွှေနန်းတော် ရွှေတိုက်ဝန်ကြီး အမတ်ကြီး “ဆွေ” ၏ ဆွေမျိုး
အဆက်အနွယ် ရှစ်ခုရှိသည်။)

ထိုစာရင်းကို ယုဆုန် ဖတ်လျက်ရှိစဉ် တံခါးဝမှ ခေါင်းလောင်းသံ
ပေါ်လာကာ ဝမ်းဆိုသူ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်နေကြောင်းဖြင့်
လာရောက်ပြောဆို၏။ ယုဆုန်သည် မြို့ဝန် အဆောင်အယောင် ဖြစ်သည့်
ဝတ်ရုံနှင့် ဦးပေါင်းထုပ် ကို ဆောင်းကာ ဧည့်သည်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံ ပြီးနောက်
ထမင်းစားချိန်တွင် ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင် နောက်လိုက် လက်ပါးစေ ထံ
ထိုကိစ္စကို ဆက်လက်မေးမြန်းခြင်း ပြုပြန်သည်။

မြို့ဝန်၏ လက်ပါးစေက

“သည်ဆွေမျိုးစုကြီး လေးခုမှာ အပြန်အလှန် တော်စပ်နေသည့်သည့်
ဆွေမျိုးစုကြီး လေးခု ဖြစ်ပါသည်။ ဆွေမျိုးစု တစ်ခုကို ထိခိုက်နစ်နာအောင်
လုပ်ခြင်းသည် အားလုံးကို လုပ်ခြင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆွေမျိုးစု
တစ်ခုကို ဂုဏ်ပြုခြင်းသည် အားလုံးကို ဂုဏ်ပြုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ဒီဆွေမျိုးစုကြီး လေးခုသည် တစ်ခုကို တစ်ခု အပြန် အလှန် ကူညီကြလျက်
အပြန်အလှန် အကာအကွယ် ပေးကြပါသည်။ လူသတ်မှုဖြင့် အစွဲခံရသည့်
ဆွေဖန်မှာ ထို ဆွေမျိုးစု စာရင်းတွင် ပါသည့် ဆွေ ဆွေမျိုးစုမှ ဖြစ်ပါသည်။
ဆွေဖန်တွင် အခြားဆွေမျိုးစုများ၏ ထောက်ခံမှုကို ရနိုင်သည့်ပြင် နယ်များနှင့်
ရွှေမြို့တော်တွင် သူ့ကို ကူညီနိုင်သည့် တန်ခိုး ဩဇာရှိသည့် မိတ်ဆွေ
ရောင်းရင်းလည်း အများကြီး ရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် မြို့ဝန်မင်းသည် မည်သူ့ကို
ဖမ်းဦးမည်နည်း”

“ဒီလိုဆိုယင် ဒီအမှုကို ငါ ဘယ်လို စီရင်ဆုံးဖြတ် ရမှာလဲ မောင်မင်းရဲ့။
ကြည့်ရတာ ကတော့ လူသတ်တရားခံ ပုန်းနေတဲ့ နေရာကို မောင်မင်းကိုယ်တိုင်
သိပုံရတာပဲ”

လက်ပါးစေက ပြုံးလိုက်လျက်

“မြို့ဝန်မင်းကို မှန်ရာ လျှောက်တင်ပါမည်။ လူသတ်တရားခံတို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည့် နေရာကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ထိုမျှမက ကျွန်မိန်းကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲသည့် လူကိုလည်း သိပါသည်။ မိန်းကလေးကို ဝယ်၍ အသတ်ခံရသည့်လူ ကိုလည်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ အဖြစ်အပျက်တို့ကို မြို့ဝန်မင်းထံ ကျွန်တော် အပြည့်အစုံ အစီရင် ခံပါမည်။

“အသတ်ခံရသည့် ဖုန်းယွမ်ဆိုသူမှာ ဤနယ်မှ မြေရှင်ကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးခဲ့ကြပါသည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ သားချင်းလည်း မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ဖုန်းယွမ်သည် သူ့တွင် ကျန်ရစ် ခဲ့သည့် အမွေကလေးဖြင့် ဇိမ်ကျကျနေ ပါသည်။ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက်အထိ ဖုန်းယွမ်သည် အလွန်ရိုးသူ ဖြစ်ပြီး မိန်းမကိစ္စတွင် အနည်းငယ်မျှ စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ယခင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေး ရှိခဲ့သည် ထင်။ ဖုန်းယွမ်သည် ပြန်ပေးသမားနှင့် သွားတွေ့ကာ ထိုမိန်းကလေးကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း သဘောကျသွားပြီး အမြှောင် မယားထားရန် အတွက် ဝယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ထိုမိန်းကလေး အားလည်း အခြားယောက်ျားများနှင့် ထွေးရောယှက်တင် ဆက်ဆံခြင်း မပြုရန် သစ္စာရေတိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုမိန်းကလေးကို ဇနီးမယား အဖြစ် အတည်တကျပေါင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းကလေးကို ချက်ချင်း မခေါ်လာသေးဘဲနောက် သုံးရက်အကြာ နေ့ကောင်းရက်သာ ရှိမှ လာခေါ်မည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် ပြန်ပေးဆွဲသူသည် ထိုမိန်းကလေးကို ဆွေဖန်ထံ လိမ်ရောင်းလိုက် ပြန်ပါသည်။ ဖုန်းယွမ် ထံမှလည်း ငွေယူပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြန်ပေးသမားသည် နှစ်ဖက်စလုံးမှ ငွေယူရန် စီမံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပြန်ပေးသမားသည် ငွေယူပြီး ထွက်ပြေးမည်ပြုစဉ် ဆွေဖန်တို့ဘက်မှ မိသွားကာ ပြန်ပေးသမားကို သေလုမျောပါး ရိုက်နှက်ကြပါသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးက ငွေကိုပြန်မယူဘဲ မိန်းကလေးကို ယူမည်ဟု အတင်းအကျပ် လုပ်နေကြပါသည်။ မိန်းကလေးကို နှစ်ဖက်စလုံးမှ လိုချင်ကြပါသည်။ ဤတွင် မည်သူ့ကိုမျှ အလျှော့ပေးလေ့ မရှိသည့် ဆွေဖန်သည် သူလူမိုက်များကိုခေါ်ကာ ဖုန်းယွမ်ကို အပျောက်ရှင်းလိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက် ပါသည်။ ဖုန်းယွမ်မှာ အရိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာဖြင့် အိမ်ရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် သေဆုံးသွားပါသည်။

“ဆွေဖန်သည် ရွှေမြို့တော်သို့ ထွက်သွားရန် စီစဉ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေမြို့တော်သို့ မသွားမီ နှစ်ရက် အလိုတွင် ထိုမိန်းကလေးကို မြင်သွားပြီး ဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ လူတစ်ယောက်ကို သက်ပြီးနောက် ထိုမိန်းကလေးကို ခေါ်ကာ မိသားစု နှင့်အတူ ဘာမျှမဖြစ်သည့်နယ် ရွှေမြို့တော်သို့ ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ ယခု ချင်လင်းတွင်

ကိစ္စအဝကိုကြည့်၍ ရှင်းရန် လူသတ်မှုတွင် ဘာမျှမပါဝင်သူ သူ့ဆွေမျိုးများနှင့် အစေတော်များသာ ကျစ်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ဆွေဖန်လို လူမျိုးအဖို့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရသည့် ကိစ္စသည် အသေးအဖွဲကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ နည်းနည်းမျှ ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိပါ။ ဤသည်မှာ ဆွေဖန်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သူဖြစ်သည် ကို မြို့ဝန်မင်း သိပါ၏လော မဆိုနိုင်ပါ”

“ငါက ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ မောင်မင်းရဲ့”

“ထိုမိန်းကလေးသည် တစ်နည်းအားဖြင့် မြို့ဝန်မင်း၏ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ပါသည်။ တခြားသူမဟုတ်ပါ။ ပူးဘုရား အနီးတွင် နေခဲ့သည့် ရှိယင် ၏ သမီး ယင်လင်း (မကြာဖြူ) ပင် ဖြစ်ပါသည်”

ယုဆုန်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက်ရှိကာ

“အလို ကြားသားမိုးကြိုး။ ဟုတ်ရဲ့လား မောင်မင်းရယ်။ ဒီကလေးဟာ ငါးနှစ်သမီး လောက်တုန်းက ပြန်ပေးဆွဲခံ ရလို့ ပျောက်သွား ပါပကော။ အဲဒီတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မရောင်းဘဲ ခုမှ ရောင်းကြတာတဲ့လဲ”

“ထိုပြန်ပေးဂိုဏ်းမျိုးသည် ကလေးမ ကလေးများကိုသာ ပြန်ပေးဆွဲလေ့ ရှိပါသည်။ ကလေးမ ကလေးများကို တစ်နေရာသို့ခေါ် သွားပြီးလျှင် ဆယ်နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်ထိအောင် မွေးထားကြပါသည်။ ထိုအရွယ်ရောက်မှ တခြားသို့ ခေါ်သွားကာ သူတို့ရုပ်ရည်ကို လိုက်၍ ဈေးဖြတ်ရောင်းကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ငယ်ငယ်က ယင်လင်း နှင့် ကစားဖက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကွဲကွာသွားကြသည်မှာ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီး ယင်လင်းသည် ယခုအချိန်တွင် ဆယ့်သုံးလေးနှစ် အရွယ်သို့ ရောက်နေသည့်တိုင် သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။ ယင်လင်းသည် ရုပ်ပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘဲ သူ့ကို သိခဲ့သူတိုင်း ကောင်းကောင်း မှတ်မိကြပါသည်။ သူ့မျက်မှောင် နှစ်ခုကြားတွင် စပါးစေ့ ခန့်ရှိ အနီရောင် မွေးမှတ်ကလေး ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်လင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်အတပ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ပြန်ပေးသမားသည် ကလေးမကလေးကို ခေါ်လာကာ ကျွန်တော့်အခန်းကို ငှားပါသည်။ တစ်နေ့ ပြန်ပေးသမား အပြင်သို့ ထွက်သွားစဉ် ကလေးမ ကလေးကို ကျွန်တော် မြှောင်ဖွင့်မေး ပါသည်။ ကလေးမ ကလေးမှာ အရိုက်ခံထား ရသဖြင့် ကောင်းကောင်း စကား မပြောရဲပါ။ ပြန်ပေးသမားသည် သူ့အဖေဖြစ်ကြောင်း၊ ကြွေးဆပ်ရန် အတွက် သူ့ကို ရောင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အတင်းပြောနေပါသည်။ ကျွန်တော်က အလျှော့မပေးဘဲ အစ်အောက်မေးသည့် အခါတွင်မူ ကလေးမကလေးသည် သူငယ်ငယ်က အကြောင်းများကို ကောင်းစွာမမှတ်မိတော့ဟု ငိုယို၍

ပြောပါသည်။ သည်လောက် ပြောလျှင် ကျွန်တော် သေချာပါပြီ။ အခြားသူ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ဖုန်းယွမ်က ကလေးမ ကလေးကို တွေ့၍ ငွေပေးချေသည့်နေ့က ပြန်ပေးသမားသည် အရက်မူးနေပါသည်။ ထိုအခါတွင် ယင်လင်းသည် သက်ပြင်းချကာ ရှေ့လျှောက် ဒုက္ခငြိမ်းတော့မှာပါဟု ပြောပါသည်။ သို့ရာတွင် ဖုန်းယွမ်က ချက်ချင်းမခေါ်သေးဘဲ နောက်သုံးရက် ရှိမှခေါ်မည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင် သူ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်မကောင်းပါ။ ထို့ကြောင့် ပြန်ပေးသမား အပြင်ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ကျွန်တော့်မိန်းမကို လွှတ်ပြီး ကောင်မလေး ကို အားပေးခိုင်းပါသည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမက “ဖုန်းယွမ်က ညည်းကို သုံးရက်ကြာမှ လာယူမယ်ဆိုတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် အတည်ပေါင်းမှာမို့ နေ့ကောင်းရက်သာကို စောင့်တာ ပြီးတော့ ဖုန်းယွမ်ဟာ လူရိုးလူကောင်း၊ ပိုက်ဆံလဲရှိတယ်။ ဟိုတုန်းကလဲ မိန်းမတို့ဘာတို့ လိုက်စားတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ခုညည်းကို စုံမက်မြတ်နိုးလို့ ငွေစတွေ အများကြီးပေးပြီး ဝယ်သွားတာ။ သူ့ဆီ ရောက်ယင် ဘာမှ ပူစရာမရှိတော့ဘူး၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ကို သည်းခံပြီး စောင့်လိုက်၊ ဘာမှ ပူမနေနဲ့” ဟု ကျွန်တော့်မိန်းမက ပြောပါသည်။

“ထို့ကြောင့် ယင်လင်းသည် လင်ကောင်းသားကောင်း ရတော့မည် အထင်ဖြင့် သည်းခံစောင့်ခဲ့ ပါသည်။ သို့ရာတွင် လောကတွင် ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ကြရပါ။ ပြန်ပေးသမားသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ယင်လင်းကို ဆွေဖန်သို့ ရောင်းလိုက်ပါသည်။ တခြားလူကိုရောင်းလျှင် သည်လောက်ဆိုးမည်မဟုတ်ပါ။ ဆွေဖန်ကမူ ဤနယ်တွင် လူမိုက်ဘုရင်ဟု နာမည်ကြီးသူဖြစ်ပါသည်။ ငွေကို ကျောက်ခဲသလဲလို သုံးနေသည့် လူသွမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဆွေဖန်သည် ကလေး မလေး ကို အတင်းရိုက်နှက် ခေါ်သွားပါသည်။ ယခုအချိန်တွင် သေသည်ရှင်သည်ကိုပင် ကျွန်တော် မသိပါ။

“ဖုန်းယွမ်သည် အပျော်ကြီးပျော်ရတော့မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ ပါသည်။ ခုမပျော်ရတော့ဘဲ အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသည်။ ကံဆိုးသည်ဟု ပြောရတော့မည် ထင်ပါသည်။”

ယုဆုန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ လိုက်ပြီးနောက်

“အင်း၊ ဒါဟာ မတော်တဆ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး မောင်မင်း၊ သူ့ဝဋ်ကြွေး ရှိလို့ ဖြစ်ရတာ။ ဝိပါက ဝဋ်ကြွေးလို့ပဲ ဆိုရတော့မည်ပါ။ နို့ မဟုတ်ယင် ဖုန်းယွမ်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ တခြားတစ်ယောက်ကို သဘောမကျဘဲ ယင်လင်းကိုမှ သဘောကျရသလဲ။ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖန်လာတဲ့ အတွက် ဖုန်းယွမ် ဟာ

ယင်လင်းကိုမှ ရွေးပြီး သဘောကျခဲ့မိတယ်။ ယင်လင်း အဖို့မှာလဲ ပြန်ပေးသမားရဲ့ လက်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံလာခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် ဝဋ်ကျွတ်ခါနီး သူ့ကို တကယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ရပြီး အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေရမယ် လုပ်တုန်းမှာ မနေလိုက်ရဘဲ ခုလို ဖြစ်ရတာတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ ဆွေ့ဖန် မိသားစုဟာ ဖုန်းယွမ်ရဲ့ မိသားစုထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝ ဟန်တူရဲ့။ ဆွေ့ဖန်လို လူရမ်းကားမှာ အမြှောင်မယားတွေ၊ မယားငယ်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိမှာပဲ။ ယင်လင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သစ္စာရှိနိုင်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။ အင်း လက်စသတ်တော့ ဖုန်းယွမ်နဲ့ ယင်လင်းတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ ဘာမှ အရာမထင်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပေပဲ။ ကံဆိုးသူနှစ်ယောက်ဟာ ကြမ္မာငင်လို့ လာပြီး ရေစက်ဆုံကြရတာပဲ။ ကဲ ဒါထား ပါတော့ကွယ်။ ဒီအမှုကို ငါ ဘယ်လိုဖြေရှင်းသင့်သလဲ။ ဆိုစမ်း မောင်မင်း”

လက်ပါးစေက ပြုံးလိုက်ရင်း

“မြို့ဝန်မင်းသည် ယခင်က ဉာဏ်ထက်မြက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတွင်မူ မြို့ဝန်မင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် မသိ၊ စိတ်ကူးခေါင်းပါးနေ သည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။ မြို့ဝန်မင်း ဤရာထူးသို့ ပြန်ရလာခြင်းမှာ ကျိ မိသားစုနှင့် ဝမ် မိသားစု တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ယခုဆွေ့ဖန်၏ မိသားစုသည် ကျိ မိသားစုနှင့် လက်ဆက် ထားပါသည်။ (ကျိချိန်၏ ဇနီး ဝမ်သည် ဆွေ့ဖန် အမေ၏ အစ်မဖြစ်ပါသည်။) သို့ဖြစ်လေရာ မြို့ဝန်မင်းအနေဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ရေစုန် မမျှောရမည်နည်း။ ရေစုန်အတိုင်း လိုက်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အမှုကို ဤပုံဤနည်း ကိုင်တွယ်မှသာ မြို့ဝန်မင်းသည် နောင်တွင် သူတို့နှင့် အရှည် ဆက်ဆံနိုင်စရာ ရှိပါသည်”

“အင်း၊ မောင်မင်းပြောတာလဲ စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာ ပေပဲ။ သို့သော်လဲ ခက်တာက ခုအမှုမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးနေတယ်။ ပြီးတော့လဲ ငါဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကရုဏာတော်ကြောင့် ဒီရာထူး ကို ပြန်ရပြီး ဘဝသစ်ကို အစပြု နေနိုင်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ငါအတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား ကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်သင့်တယ်။ ငါ့ကိုယ်ကျိုး အတွက်၊ ငါ့ရာထူး တည်မြဲဖို့အတွက် တရားဥပဒေကို ငါဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး မထီလေးစား လုပ်ရဲပါ့မလဲ။ မဖြစ်ဘူး မောင်မင်း။ ငါ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်လို့မဖြစ်ဘူး”

လက်ပါးစေက လှောင်ပြီး ပြုံးလိုက်လျက်

“မြို့ဝန်မင်း၏ စကားဟာလဲ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လဲ သည်လို လုပ်နေလို့ ရှိယင်ဖြင့် မြို့ဝန်မင်းသည် ဤခေတ်ကြီးမှာ ကြီးပွားမည် မဟုတ်ပါ။ “ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတို့ မည်သည် အခြေအနေ နှင့် အညီ ကျင့်ကြံ နေချင်ကြ၏” ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားလဲ ရှိပါသည်။ ထို့ပြင် “အမြင့်ရောက်သူတို့သည် ဒုက္ခဆင်းရဲကို ဝေးစွာရှောင်၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာ နောက်ကိုသာ လိုက်ကြ၏” ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိပါသည်။ မြို့ဝန်မင်း ပြောသည့်အတိုင်းသာ လုပ်မည် ဆိုလျှင် မြို့ဝန်မင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား၏ ကျေးဇူးသစ္စာကို ပြန်မဆပ်နိုင်ရုံမျှမက ကိုယ့်အသက်ကို လောင်းကြေး ထပ်၍ ကစားသည်နှင့်ပင် တူပါလိမ့်မည်။ မြို့ဝန်မင်း ပြန်စဉ်းစားစေချင်ပါသည်”

ယုဆုန်သည် ခေါင်းကိုငုံ့ကာ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီး

“ကဲ ဒီလိုဆိုယင် ဘယ်လိုလုပ်ယင် ကောင်းမလဲ။ မောင်မင်း အနေနဲ့ ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားထားသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိပါသည်။ မနက်ဖြန် ထိုအမှုကို စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် မြို့ဝန်မင်း အနေဖြင့် စာချွန်များ၊ ဝရမ်းများ ထုတ်၍ တကယ့်တရားခံစစ်ကို မရမနေ ဖမ်းဆီးတော့မည့်ဟန် ပြုလုပ်ပါလေ။ ထိုအခါတွင် တရားခံကလဲ လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ တရားလိုကလဲ အမှုမှန်ကို ဖော်ထုတ်ရန် အတင်း ပြောပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် မြို့ဝန်မင်းသည် ဆွေဖန်၏ ဆွေမျိုးသားချင်း အချို့ နှင့် အစေတော် အချို့ကို ဖမ်း၍ စစ်ဆေးကြည့်ပါလေ။ ဆွေဖန်သည် ရုတ်တရက် ရောဂါရ၍ သေဆုံးသွားသည့် အဖြစ်မျိုး သို့ရောက်အောင် နောက်ကွယ်မှ ကျွန်တော်ကြည့်၍ စီစဉ်ပါမည်။ ဆွေမျိုး သားချင်းများနှင့် ဆိုင်ရာ ရပ်ကွက်သူကြီး တို့ကလဲ ဆွေဖန် သေဆုံးသွားသည်မှာ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ထောက်ခံအောင် ကျွန်တော်စီစဉ်ပါမည်။”

“ထို့နောက် မြို့ဝန်မင်းအနေဖြင့် နတ်စာရေးခုံ တစ်ခုထား၍ ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ နတ်ဗေဒင် မေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပါလေ။ အမှုစစ်ရာသို့ စစ်ဘက်နှင့် နယ်ဘက်မှ အရာရှိများကိုလဲ ဖိတ်ကြားပါလေ။ ထိုအခါတွင် နတ်ဗေဒင်အဟော ထွက်သည့်အနေဖြင့် မြို့ဝန်မင်းက ဆွေဖန်နှင့် ဖုန်းယွမ်တို့သည် ရှေးဘဝက ရန်သူများ ဖြစ်ခဲ့ ကြကြောင်း၊ ထိုဝဋ်ကြွေးကို ယခုဘဝတွင် လာဆပ်ကြရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါတွင် ဖုန်းယွမ်၏ လိပ်ပြာ ဝင်ပူးသည့် အတွက် ဆွေဖန်မှာ ထူးဆန်း သည့်ရောဂါတစ်ခုဖြင့် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအမှုမှာ မိန်းကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲ ရောင်းစားခဲ့သူကြောင့် ပေါ်ပေါက်ရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုပြန်ပေး တရားခံ

ငဖြူ ငမဲကို တရားဥပဒေအရ စစ်ဆေး အပြစ်ပေး သင့်သည်ဟု နတ်ဗေဒင်က အဟောထွက်ကြောင်းဖြင့် မြို့ဝန်မင်းက ကြေညာပါလေ။

“ပြန်ပေးသမားက သူပြန်ပေးဆွဲကြောင်းကို ဖြောင့်ချက်ပေးရန် နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော် စီစဉ်ပါမည်။ နတ်ဗေဒင် က ထိုအချက်ကို အတည်ပြုလျှင် လူများကလည်း ယုံကြည်လက်ခံကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဆွေဖန်တို့ အမျိုးမှာ ငွေကြေးချမ်းသာသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းယွမ်၏ အသုဘစရိတ်အတွက် ငွေစင်ငါးရာမျိုး တစ်ထောင်မျိုး ပေးစေဟု အမိန့်ချပါလေ။ ဖုန်းယွမ်၏ဆွေမျိုးများမှာ မထင်မရှား အညတရများ ဖြစ်သည့် အတွက် ထိုငွေမျှလောက်ကို ရလျှင် ကျေနပ်မည်မချွတ် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ပါးစပ်ကို ငွေဖြင့်ပိတ်ဖို့ လိုပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဤအစီအစဉ်ကို မြို့ဝန် မည်သို့ ထင်ပါသနည်း”

ယုဆုန်က ရယ်လိုက်လျက်

“မောင်မင်းဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောင် အပြောအဆိုမရှိဘဲ ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ငါ စဉ်းစားဦးမယ်”

သို့ဖြင့် မြို့ဝန်နှင့် သူလက်ပါးစေ တို့သည် ညနေစောင်းတိုင်အောင် ထိုအကြောင်းကို တိုင်ပင်လျက် ရှိကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် မသင်္ကာသူများအားလုံးကို ရုံးတော်သို့ ဆင့်ခေါ်၍စစ်ဆေး၏။ သေသူ ဖုန်းယွမ်၏ မိသားစုမှာ သူလက်ပါးစေ ပြောသည့်အတိုင်း အညတရမျှ သာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပြီး အသုဘစရိတ်ရလျှင် ကျေနပ်သည့် သဘော မျိုးကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် တရားခံဖြစ်သူ ဆွေဖန်၏ ဆွေမျိုးများက တန်ခိုးအာဏာရှိ အသိုက်အဝန်းနှင့် နီးစပ်သူများ ဖြစ်သောကြောင့် အမှုမှာ ရှုပ်ထွေးကာ တော်တော်နှင့် မပြီးပြတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ယုဆုန်သည် တရားဥပဒေကို လိုသလိုဆွဲသုံးကာ မိမိ သဘောအရ စီရင်ချက် ချရ၏။ စီရင်ချက်အရ ဖုန်းယွမ် မိသားစုမှာ အသုဘစရိတ် အဖြစ် လျော်ကြေးငွေ တော်တော်များများ ရရှိပြီး နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ကြေအေးသွားကြလေ၏။

အမှုကို ဖြေရှင်းပြီးသည့် နောက်တွင် ယုဆုန်သည် ကျိချိန်နှင့် ရွှေမြို့တော် မြို့စောင့်တပ်မှူး ဝမ်ဇူတိန်ထံသို့ စာတစ်စောင်ကောက်၍ ရေး၏။ စာထဲတွင် ၎င်းတို့၏တူ အပေါ်တွင် စွဲထားသည့် အမှုကို ပလပ် လိုက်ပြီ ဖြစ်၍ ဘာမျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖွယ် မရှိတော့ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထား၏။ ဤအစီအမံများ အားလုံးမှာ ဗူးဘုရားတွင် သာမဏေ ဝတ်ခဲ့ ဖူးသည့် သူလက်ပါးစေ၏ အကြံပေးချက်ကြောင့် ဖြစ်လေရာ တစ်နေ့တွင် ထိုလက်ပါးစေသည် ထိုအကြောင်းကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုမည် စိုးသည့်အတွက်

ယုဆုန်သည် အပြစ်တစ်ခုရှာကာ ထိုလက်ပါးစေကို ဝေးလံသည့် အရပ်ဒေသ တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်လေ၏။

ယင်လင်း (မကြာဖြူ) ကို ဝယ်ယူပြီး ဖုန်းယွမ်ကို အသေရိုက် သတ်ခဲ့သည့် ဆွေဖန် အကြောင်းကို ပြန်၍ ကောက်ရဦးမည်။ ဆွေဖန်သည် ချင်လင်းမြို့ရှိ ပညာတတ် မိသားစုတစ်ခုမှ ပေါက်ဖွားခြင်းဖြစ်ပြီး ငယ်ငယ်က ဖခင် သေဆုံးသွားသည့်နောက် မိခင်က အလိုလိုက်ခဲ့သဖြင့် ကြီးပြင်းလာသည့် အခါတွင် ဘာမျှ အသုံးမဝင်သည့် လူရမ်းကား တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား၏ ရွှေနန်းတော် အတွက် စားနပ်ရိက္ခာ ဆက်သွင်းသူ ရိက္ခာတော် ဆက် ဖြစ်သည့် အတွက် ကြောင့်လည်း ရွှေတိုက်တော်မှ ထောက်ပံ့ ချီးမြှင့်ငွေများ ရနေသဖြင့် ဆွေဖန်တို့ မိသားစုမှာ ကုဋေကြွယ်သော သူဌေးများဖြစ်ကြပေ၏။

ဆွေဖန်၏ ငယ်နာမည်မှာ ဝမ်ချိဖြစ်၏။ ဆွေဖန်သည် လေး ငါးခြောက်နှစ်သား ကတည်းကပင်လျှင် အကျင့် ဆိုးပြီး စကားပြော မောက်မာ ရိုင်းစိုင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျောင်းတွင်လည်း အကွေရာ အနည်းငယ်ကို မျှသာ တတ်ဖတ် နိုင်ခဲ့လျက် ကြက်တိုက်ခြင်း၊ မြင်းစီးခြင်း၊ အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့၏။ ဆွေဖန် သည် ရွှေနန်းတော် ရိက္ခာတော်ဆက် ဖြစ်သည့်တိုင် အလုပ်ကိစ္စ နှင့်တကွ လောကကြီး အကြောင်းကို ဘာမျှ နားလည်ခြင်း မရှိချေ။ အဘိုး၏ မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းများမှ တစ်ဆင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အခွန်တော် ဌာနတွင် ရာထူးတစ်ခုကို ရခဲ့ သော်လည်း အလုပ်ကိစ္စ မှန်သမျှကို ကိုယ်စားလှယ်များ၊ မိသားစု အစဉ်အဆက် ရှိခဲ့သည့် အစေတော်များ နှင့်သာ လွှဲထားလေ၏။

မုဆိုးမ ဖြစ်သည့် အမေမှာ ဝမ် အမည်ရှိပြီး ရွှေမြို့တော် မြို့စောင့် တပ်မှူးကြီး ဝမ်ဇူတိန်၏ ညီမနှင့် ယွန်း စံအိမ်ကြီးမှ ကျိချိန်၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လေး ဝမ်တို့၏ ညီမဖြစ်၏။ ဆွေဖန်၏ အမေမှာ အသက်လေး ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဆွေဖန်မှာ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ဆွေဖန်အောက်တွင် နှစ်နှစ်ငယ်သည့် ပေါက်ကြည် အမည်ရှိ သမီးပျို တစ်ယောက်လည်း ရှိသေး၏။ ပေါက်ကြည်မှာ လှပ ချောမော၍ ဉာဏ်ထက်မြက် သလောက် နုနယ်သည့် မိန်းမပျို တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ ဖခင်ကြီး မကွယ်လွန်မီ ကတည်းက ပင်လျင် ပေါက်ကြည်ကို စာသင်ပေး ခဲ့သည်တွင် ပေါက်ကြည်မှာ သူ့အစ်ကို ဆွေဖန်ထက် ဆယ်ဆမျှ ဉာဏ်သာကြောင်းကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီးသည့် နောက်တွင်မူ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆွေဖန်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ အတွက် ဘာမျှ အကူအညီ မရသည့်အပြင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်သည် စာကို ဆက်လက်သင်ကြားခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဇာပန်းထိုးခြင်း၊ အိမ်ထောင်ကို စီမံအုပ်ချုပ်ခြင်း စသည့်

အလုပ်များကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ကာ မိခင်ကို တစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ ကူညီခဲ့ရ၏။

များမကြာမီက ယဉ်ကျေးမှုကို မြှင့်တင်ရန်၊ အမျိုးကောင်း သမီးတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အားပေး ချီးမြှောက်ရန်နှင့် အရည်အချင်း ရှိသည့် အမျိုးသမီးကောင်းများ ပေါ်ထွန်းစေရန်အတွက် မဟာကရုဏာ ရှေ့ထားလျက် ဘုန်းတော် ကြီးသော ဘုရားသည် မှူးမတ်ဝန်ကြီးများ နှင့် ထင်ရှားသည့် ဆွေမျိုးစုများမှ အရွယ်ကောင်း အမျိုးကောင်း သမီးများ၏ စာရင်းကို ပြုစုရန် ညွှန်ကြားတော် မူခဲ့သည်။ ထိုအထဲမှ နေ၍ ထူးချွန်သည့် အမျိုးသမီးများကို ရွှေခန်းတော်ရှိ သမီးတော် များ၏ မှန်နန်းအမျိုးတော်၊ ရံရွှေတော်၊ စာတော်ဖတ် စသည်တို့ ခန့်အပ်ရန် ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ဆွေဖန်၏ ဖခင် ရိက္ခာတော်ဆက် မင်း ကွယ်လွန်ပြီး သည့်နောက်၌ အရပ်ရပ်ရှိ ရိက္ခာတော်ဆိုင် များမှ အမှုထမ်း အရာထမ်းများသည် ဆွေဖန်၏ အတွေ့အကြုံနုနယ်ခြင်း၊ ငယ်ရွယ်ခြင်းစသည့် အချက်များကို အခွင့်ကောင်း ယူကာ ငွေများကို လိမ်လည်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကြလေရာ ရွှေမြို့တော်ရှိ ဆွေဖန်တို့ပိုင်သော ရိက္ခာတော်ဆိုင် များမှာပင် အမြတ်မထွက်ဘဲ အရှုံးပြုလျက် ရှိလေ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ရွှေမြို့တော်သို့ သွားရန် ကြာရှည်လေးမြင့်စွာကပင် တောင့်တခဲ့သော ဆွေဖန်အဖို့ ရွှေမြို့တော် သို့ အလည်သွားရောက်ရန် အကြောင်းပြချက်ကြီး သုံးခု ရရှိသွားလေ၏။ ၎င်းတို့မှာ မှန်နန်းအပျိုတော် ရွေးချယ်ပွဲအတွက် ညီမဖြစ်သူ ပေါက်ကြည်ကို လိုက်ပို့ရန်၊ ဒုတိယ ရွှေမြို့တော်ရှိ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို တွေ့ဆုံရန်နှင့် တတိယ ရွှေမြို့တော်တွင် လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် စာရင်းအင်းများ ကို ရှင်းရန်ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆွေဖန်၏ တကယ့် ရည်ရွယ်ချက်မှာမူ မင်း နေပြည်တော်ကြီးကို သွားရောက်လည်ပတ်ရန် ဖြစ်ပေ၏။

ဆွေဖန်သည် အထုပ်အပိုးများနှင့် အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို ပြင်ဆင်ကာ ရွှေမြို့တော်ရှိ ဆွေမျိုးသားချင်းများ အား လက်ဆောင်ပေးရန် အတွက် ဒေသထွက် စားသောက်ဖွယ်တို့ကိုလည်း ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ကာ ခရီးသွား၍ ကောင်းမည့် နေ့ကောင်း ရက်သာကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ယင်လင်းခေါ် မကြာဖြူ ကို လာရောင်းသည့် ပြန်ပေးသမားနှင့် တွေ့ရှိကာ ယင်လင်း၏ ရုပ်ရည်ကို သဘောကျပြီး ဝယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဖုန်းယွမ်က သူဝယ်ပြီးသားဖြစ်သည့် ယင်လင်းကို ပြန်တောင်းသည့်အခါ၌ ဆွေဖန်သည် သူ့ဩဇာတိက္ကမ ရှိသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဖုန်းယွမ်ကို ရိုက်သတ်ရန် သူ့လူမိုက်များအား စေခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုနောက်၌ ဆွေဖန်သည် အိမ်မှုကိစ္စများကို ဆွေမျိုးသားချင်း များနှင့် အစေတော်များထံ

အပ်နှံခဲ့ပြီးနောက် မိခင်၊ ညီမ ပေါက်ကြည်တို့နှင့်အတူ နေပြည်တော်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဆွေဖန်အဖို့ကား လူသတ်မှု စွဲချက်ဖြင့် အစွဲခံရသည့် ကိစ္စမျိုးသည် ငွေစဖြင့် အလွယ်တကူ ဖြေရှင်းနိုင်သော အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေး တစ်ရပ်မျှသာ ဖြစ်ချေသည်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါ၌ သူတို့တစ်တွေ နေပြည်တော် အနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် မြို့စောင့် တပ်မှူး ဖြစ်သူ သူတို့ဦးကြီး ဝမ်ဇူတိန်သည် နယ်စပ်ဒေသရှိ နယ်ကိုးနယ် ကို ကွပ်ကဲရသည့် စစ်ဦးစီးချုပ် အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရကြောင်းဖြင့် သတင်းကြားရလေ၏။

“ဦးကြီး ရှိယင် ရွှေမြို့တော်မှာ ငါကြိုက်သလို နေရမှာဟုတ်ဘူး။ အနေကျပြီး ပျင်းစရာ ကောင်းနေတော့မှာလို့ စိတ်ပျက်နေခဲ့တာ။ ခုတော့ ဦးကြီး ရာထူးတိုးပြီး ရွှေမြို့တော်က ပြောင်းရတော့မယ်ဆိုတော့ ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ” ဟု ဆွေဖန်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေးလျက် ရှိလေ၏။

“မေမေရယ်၊ နေပြည်တော်မှာ ကျွန်တော်တို့ပိုင်တဲ့ အိမ်တွေ အများကြီးတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မနေတာ ဆယ်နှစ် ဆယ်မိုးလောက် ရှိနေပြီ။ အစောင့်တွေကလဲ တွေ့သမျှ အိမ်ငှားတွေကို တင်ထားမှာပဲ။ ဒီတော့ အိမ်တွေကို ရှင်းလင်းထားဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှေ့ပြေး လွှတ်လိုက်ပါလား” ဟု ဆွေဖန်က သူ့အမေကို ပြောပြ၏။

“အမယ်လေးကွယ်၊ ဒုက္ခများလှပါတယ်၊ ရွှေမြို့တော် ရောက်ယင် မေမေတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ဆီကို ပထမ သွားမှာပေါ့။ ဦးကြီးတို့နဲ့ နေမလား၊ ဒေါ်ကြီးဝမ်တို့နဲ့ နေမလား၊ ဘယ်မှာနေနေ ဖြစ်တာပဲ ဥစ္စာ။ သူတို့ နှစ်အိမ်စလုံးမှာ နေစရာတွေကို ပြည့်လို့၊ ဒီတော့ အဲဒီ တစ်အိမ်အိမ်မှာ ခဏတဖြုတ် နေသေးတာပေါ့၊ နောက် နေရင်းအိမ် တွေကို ရှင်းခိုင်းထားတာပေါ့”

“ဦးကြီးက ရာထူးတိုးပြီး ရွှေမြို့တော်က ပြောင်းရတော့မှာတဲ့ မေမေရ။ ဒီတော့ သူ့ဆီ သွားတည်းလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ သူ့မှာ ပြောင်းဖို့ရွှေဖို့ ကိစ္စနဲ့ အလုပ်များနေမှာပေါ့။ ဒီတုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့က တစ်အုပ်ကြီး သွားတည်းယင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“မင်းဦးကြီး မရှိတော့ကော၊ ဒေါ်ကြီးဝမ်တို့အိမ် သွားတည်းလို့ ဖြစ်သားပဲ။ ရွှေမြို့တော်ကို လာခဲ့ပါလို့ ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ။ ခုမှပဲ ရောက်တော့တယ်။ ဟိုရောက်လို့ မင်းဦးကြီး တခြားကို ပြောင်းမှာ ဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးဝမ် ကလဲ သူတို့ဆီမှာပဲ အတည်းခိုင်းမှာပေါ့။ တခြား ဘယ် အတည်းခံပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ရွှေမြို့တော် ရောက်ရောက်ချင်း တို့ အိမ်တွေကို

အတင်း ဒရောသောပါး ပြင်ဆင်ပြီး နေတယ် ဆိုတာကလဲ လူမြင်လို့ မကောင်းပါဘူး။ တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်ကုန်ကြမှာပေါ့။

“မင်း စိုးရိမ်နေတာကို မေမေ သိပါတယ်ကွယ့်။ မင်းဦးကြီးတို့ ဒေါ်ကြီးဝမ်းတို့နဲ့ နေရမှာကို ကျဉ်းကျပ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့ သားက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေချင်မှာပေါ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆိုတော့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်တာကိုး။ ဒီလိုဆိုယင်တော့ သားဘာသာ သွားပြီး တစ်ယောက်တည်း နေချေ။ မေမေတို့ ကတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တွေ့ပြီး စကားစမြည် ပြောရဦးမယ်။ မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီ။ ညီမလေး ပေါက်ကြည်ကိုလဲ ခေါ်သွားမယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

သူ့အမေကို လှည့်ပတ်ပြောဆို၍ မရမှန်းကို သိသည့်အခါ၌ ဆွေဖန်သည် အစေတော်များအား ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ မောင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား ဒေါ်ကြီးဝမ်းသည် သူတူ ဆွေဖန် တစ်ယောက် ယုဆုန်၏ ကျေးဇူးကြောင့် လူသတ်မှုမှ လွတ်သွားပြီကို သိရသဖြင့် စိတ်အေးသွားရသော်လည်း သူ့အစ်ကိုကြီး ဝမ်ဇူတိန် နယ်ခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည့်အတွက် ရွှေမြို့တော်တွင် သွားရောက်လည်ပတ်စရာ မိမိ၏ ရင်းနှီးသော သားချင်းဆွေမျိုး မရှိတော့ပြီဟု တွေးမိကာ စိတ်ပျက်လျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နောက် ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါတွင်မူ အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ညီမ ဖြစ်သူနှင့် သားသမီးနှစ်ယောက် ရွှေမြို့တော်သို့ ပြောင်းလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုပင် သူတို့ ရထားများ ဝင်းဝသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် လာရောက် ပြောကြားလေ၏။

ဒေါ်ကြီးဝမ်းသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် သမီးနှင့် ချွေးမလီဝမ်းတို့ ခြံရံလျက် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခန်းဝမှ ထွက်ကြိုပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ဘဝ၏ နေဝင်ချိန်တွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် မည်မျှ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ကြပုံနှင့်တကွ ၎င်းတို့၏ ရယ်သံများ၊ မျက်ရည်များနှင့် အောက်မေ့ သတိရချက်များကိုမူ အထူး ဖော်ပြရန်လိုမည် မထင်တော့ချေ။

ဒေါ်ကြီးဝမ်းသည် သူ့ညီမဖြစ်သည့် ဆွေဖန်တို့၏ အမေကို မယ်မယ်ထံ ခေါ်သွားပြီး ဧည့်သည်များကလည်း သူတို့ ယူလာသည် လက်ဆောင်များကို ပေးကြလေ၏။ အိမ်သားအားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးသည့် နောက်၌ ဧည့်သည်များ အတွက် ကြိုဆိုဧည့်ခံသည့် စားသောက်ပွဲကြီး ပြုလုပ်၏။ ဆွေဖန်သည် ကျိချိန်အား နှုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက်တွင် ကျိလျှံ သည် ကျိရဲ့နှင့် ကျိချန် တို့ကို နှုတ်ဆက်ရန် အတွက် ဆွေဖန်ကို လိုက်ပို့လေ၏။

ထို့နောက်တွင် ကျိချိန်က

“ငါ့ခယ်မကတော့ နွေတွေ ဆောင်းတွေကို ကြုံခဲ့ရတာများလှပြီ။ ငါ့တူကတော့ ငယ်လဲငယ်သေးတယ်။ အတွေ့ အကြုံလဲ နည်းသေးတယ်။ ရွှေမြို့တော်ဆိုတာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့မို့ အပြင်မှာနေယဉ် အန္တရာယ်များလှတယ်။ တို့ဝင်းထဲ က အရှေ့မြောက်ထောင့်မှာ ရှိတဲ့ သစ်တော်မွေးဆောင်မှာ အခန်းဆယ်ခန်း ရှိတယ်။ ဒီအခန်းတွေအားလုံး လွတ်နေတာပဲ။ အဲဒီ အခန်းတွေကိုရှင်းပြီး သူတို့ကို နေရာချပေးပါ” ဟု သူ့ဇနီး ဒေါ်ကြီးဝမ်ကို မှာလိုက်လေ၏။

မယ်မယ်ကလည်း

“ညည်းညီမကို ဒီမှာပဲတည်းပေစေ။ တခြား ဘယ်ကိုမှ သွားပြီး မနေပေစေနဲ့။ ဆွေမျိုးချင်း နီးနီးနားနား နေရ တာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

“မိမိတို့ဘာသာ တသီးတခြားနေလျှင် ဆွေ့ဖန် သောင်းကျန်း ရမ်းကားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည့် ဒေါ်လေးဆွေ့ မှာလည်း ယခုကဲ့သို့ သူ့သားကို ဟန့်တားထိန်းသိမ်းမည့် သူများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရသည့် အတွက် ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆွေ့ သည် ထိုဖိတ်ကြားချက်ကို ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်ကာ မိမိတို့ သားအမိသည် ဤဝင်း ကြီးထဲမှာပင် နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကြာရှည် နေရပါက မိမိ၏မိသားစုများ၏ စားသောက်စရိတ် အဝဝ ကို ကိုယ်တိုင် ကုန်ကျခံခွင့် ပြုစေလိုကြောင်းဖြင့် အစ်မကြီးဝမ်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောပြရလေ၏။ ဆွေ့ဖန်တို့ အမျိုးမှာ ငွေကြေး တောင့်တင်းသူများ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် အစ်မကြီးဝမ်ကလည်း ထိုအချက်ကို သဘောတူ လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေ့နှင့် မိသားစုသည် ယွန်းစံအိမ် ဝင်းကြီးထဲရှိ သစ်တော်မွေးဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြလေ၏။

သစ်တော်မွေးဆောင်မှာ ကွယ်လွန်သူ ယွန်းကူ မြို့စားကြီး အသက်ကြီးသည့်အခါတွင် အေးအေးလူလူနေခဲ့သည့် အဆောင်ဖြစ်၍ များစွာ မကြီးသည့်တိုင် လှပခမ်းနားသည့် အဆောင်တစ်ခုဖြစ်လျက် အဆောင်ထဲတွင် အခန်းဆယ်ခန်း လောက်နှင့်တကွ အိမ်ရှေ့တွင် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး ရှိပြီး၊ နောက်ဘက်တွင်လည်း အိပ်ဆောင်များနှင့် ရုံးခန်းများ ရှိပေ သေး၏။ ဒေါ်လေးဆွေ့တို့ မိသားစုအဖို့ အပြင်သို့ ထွက်လိုလျှင် လမ်းသို့ တိုက်ရိုက်ထွက်နိုင်သည့် ဝင်းတံခါး တစ်ခု လည်းရှိပြီး အနောက်တောင် တံခါးမှ ထွက်၍ စင်္ကြံအတိုင်း သွားလျှင် ဒေါ်ကြီးဝမ်၏ အဆောင် တလင်းပြင်သို့ ရောက်လေ၏။ နေ့တိုင်း နေ့လယ်စာ စားပြီးလျှင် သို့မဟုတ် ညနေပိုင်းဆိုလျှင် ဒေါ်လေးဆွေ့ သည် မယ်မယ်နှင့် သွား၍ စကားပြောတတ်လေ၏။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အစ်မကြီးဝမ်ထံသို့သွားကာ

ရေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာ ထိုက်ယု၊ အင်ချွန်း စသည့် မိန်းကလေးများနှင့် အတူ ပျော်ရွှင်လျက် ရှိကာ စာဖတ်ခြင်း၊ ဇာပန်းထိုးခြင်း၊ စစ်တုရင် ကစားခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေ၏။

အစတွင် ဆွေဖန်သည် သူ လုပ်ချင်ရာ မလုပ်ရတော့ဘဲ သူဦးကြီး က ကွပ်ညှပ်မည် စိုးသည့်အတွက် ထို အစီ အစဉ်ကို များစွာသဘောမကျခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် သူ့အမေက ထိုအိမ်တွင်ပင် နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျိချိန်တို့ မိသားစုကလည်း သူတို့အိမ်မှာပင် နေထိုင်ရန် အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်း နေသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ လောလောဆယ်တွင်မူ ထိုအစီအစဉ်ကို လက်ခံခဲ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ပြောင်းချင်သည့်အခါတွင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေရန်အတွက် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ မိမိတို့ အိမ်ကို အပြင်ခိုင်း ထားလေ၏။

တစ်လနီးပါးခန့် နေမိသည့်အခါတွင်မူကား ကျိချိန်၏ မိသားစုရှိ သားများ၊ တူများနှင့်တကွ သူတို့အထဲမှာ အပေါင်းအသင်းများ ပေါင်းဖက်မိသွားကာ ပျော်နေလေပြီ။ တစ်ခါတလေတွင် သူတို့လူရွယ် တစ်သိုက်စုပြီး အရက် သောက်ကြ၏။ တစ်ခါတရံတွင်လည်း ပန်းဥယျာဉ် ထဲတွင် လျှောက်လည်ကြ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ လူရွယ်များသည် ဆွေဖန်ကို လောင်းကစားဝိုင်းများသို့ ခေါ်သွားခြင်း၊ ပြည့်တန်ဆာ အိမ်များသို့ ခေါ်သွားခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်လာကြ လေရာ ဆွေဖန်မှာ ယခင်ကထက် ဆယ်ဆတိုး၍ ပျက်စီးလာခဲ့လေ၏။

ကျိချိန်သည် သားများကို ပညာသင်ပေးရာတွင် လည်းကောင်း၊ အိမ်တွင်း စည်းကမ်းကြပ်မတ် ရာတွင် လည်းကောင်း တော်လှသည်ဟု နာမည်ကြီးသည့်တိုင် အိမ်ထောင်စုကြီးက ကြီးလွန်းသည့်အတွက် နေရာတကာကို လိုက်၍ ကွပ်ညှပ်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ ထို့ပြင် ကျိချိန်မှာ ယွန်းကူ မြို့စားကြီး၏ အကြီးဆုံးမြေး ဖြစ်သည့်အတွက်လည်း ကျိ ဆွေမျိုးစု အားလုံး၏ ကိစ္စအဝဝကို စီမံခန့်ခွဲ နေရလေ၏။

ထိုသို့ မိသားစု ဆွေမျိုးကိစ္စ၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးကိစ္စများ ကို အာရုံပြုနေရသူ ဖြစ်သည့်အပြင် ကျိချိန်သည် လူမှုကိစ္စများကို အလေးအနက် ထားတတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား တတ်သည့် ဝါသနာရှိသည့် အလျောက် ကျန်အချိန်များတွင် စာဖတ်ခြင်း၊ စစ်တုရင် ထိုးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေ၏။

ဆွေ မိသားစု နေထိုင်သည့် သစ်တော်မွေးဆောင်မှာ ကျိချိန် နေထိုင်သည့် အဆောင်နှင့် နှစ်ဝင်းကျော် တလင်း နှစ်ကွက် ကျော်ကျော်မျှ

ခြားပြီး လမ်းမကိုလည်း ကိုယ့်တံခါးဖြင့် ကိုယ် ထွက်နိုင်လေရာ လူငယ်များမှာ လွတ်လပ်ခွင့် ရလျက်ရှိကာ သောက်လိုက် စားလိုက်၊ ပျော်လိုက် ပါးလိုက်ဖြင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအကြောင်းများ ကြောင့် ဆွေဖန်သည် နောက်အိမ်သစ်သို့ ပြောင်းရန် စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်လေ၏။

မည်သို့ ဖြစ်ပျက်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

အခန်း [၅]

မနောမသိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံးသည် နတ်သမီးတို့၏ စကားထာများကို
အရှုံးပေးရခြင်း။

မာယာဒေဝီနတ်သမီးသည် သနားကြင်နာသောအားဖြင့် အချစ်အကြောင်းကို
လျှို့ဝှက်၍ ဖော်ပြခြင်း။

ရာသီနွေဦး၊ ယစ်မူးအိပ်ငိုက်
ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်၊ ရွှေခြည်စောင်လွမ်း
အနမ်းအိပ်မက်၊ ရုတ်တရက်ဖြင့်
ရှိုက်မက်တမ်းမော၊ သူယောင်တောသို့
မောလျရောက်လာ၊ မည်သူပါလိမ့်
ကမ္ဘာကမ္ဘော၊ အသင်္ချေက
ပြုပြင်မရ၊ ဆိုမရသည့်
မိုက်မဲလှသူ၊ အို ချစ်သူ။

ဆွေဖန်တို့ မိသားစု ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ မည်သို့မည်ပုံ
ရောက်ရှိလာကြောင်းကို အခန်း ၄ တွင် အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြခဲ့လေပြီ။ ယခု
ထိုက်ယု အကြောင်းကို ပြန်၍ ကောက်အံ့။

ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ မယ်မယ်သည်
ထိုက်ယုအား များစွာ အလိုလိုက် ချစ်ခင်ကာ သူ့အချစ်ဆုံး မြေး ပေါက်ယုကို
အလိုလိုက်သကဲ့သို့ အလိုလိုက်သည့်အတွက် ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်း၊ ဆီချွန်း
စသည့် ကျိချိန်မိသားစုမှ မိန်းကလေးများမှာ နောက်တန်းသို့
ရောက်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့ မှာလည်း အခြားသူများထက်
ပို၍ ခင်မင် ရင်းနှီးလာခဲ့ကြလေ၏။ နေ့ခင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည်
ဥယျာဉ်ထဲ အတူ လျှောက် သွားကြ၏။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ထိုင်၍
စကားပြောကြ၏။ ညဆိုလျှင်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အဆောင်
တစ်ဆောင်တည်းတွင် အိပ်ကြ၏။ အမှန် ပြောရလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည်
နေရာတိုင်းတွင် စိတ်ချင်းသဘောချင်း တိုက်ဆိုင်လျက် ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် ယခုအချိန်တွင်မူ ပေါက်ကြည် ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ကြည်သည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးထက် အနည်းငယ်မျှသာ ကြီးသည့်တိုင် အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုမှစ၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ လှသည့်အတွက် ထိုက်ယုထက် သာသည်ဟု လူတိုင်းကပင် ချီးမွမ်းကြ၏။ လူတိုင်းလူတိုင်း၌ ချီးမွမ်းစရာ ဂုဏ်တစ်ခုစီ ရှိတတ်ကြစမြဲ ဖြစ်လေရာ ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ နှစ်ယောက်မှာကား တစ်ယောက်က ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်လို ချစ်စရာကောင်းပြီး အခြား တစ်ယောက်က မိုးမခပင် တစ်ပင်နယ် ကျက်သရေရှိလှပေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ပင်ကိုယ် စိတ်နေသဘောထားကို လိုက်၍ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ စွဲမက်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာ အပေးအကမ်းရက်ရောပြီး အပေါင်းအသင်း ဆုံရုံမျှမက အထိန်းတော်များ၊ အစေတော်များ၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းကိုလည်း ခံရလေရာ ပေါက်ကြည်၏ ထိုသို့သော စရိုက်သည် ခပ်အေးအေး တသီးတခြားနေတတ်သည့် ထိုက်ယု၏ စရိုက်နှင့် များစွာ ခြားနားလျက် ရှိလေ၏။ အစေတော်၊ အထိန်းတော် များသည် ပေါက်ကြည်နှင့် စကားပြောဆို နေရသည်ကို နှစ်သက်ကြ၏။ ထို အကြောင်းများကြောင့် ထိုက်ယု၏ ရင်ထဲတွင် မနာလိုစိတ်သည် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်မှာမူ ထိုအချက်ကို လုံးဝ သတိမပြုမိချေ။

ပေါက်ယုမှာ ယခုထက်တိုင် သူငယ်တော် အရွယ်မျှသာ ရှိပြီး နွဲ့ဆိုး ဆိုးလိုက်သည် မှာလည်း ဆိုဖွယ် မရှိတော့ချေ။ ကြီးသည်ငယ်သည်၊ နီးသည်ဝေးသည် မဟူ အစ်ကိုများ၊ အစ်မများ၊ ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ အပေါ်တွင် အနိုင်ကျင့်တတ်၏။ ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယု တို့မှာ မယ်မယ်၏ အဆောင်ထဲတွင် နေကြရသူများ ဖြစ်လေရာ ပေါက်ယုသည် အခြားသော မိန်းကလေးများထက် ထိုက်ယုနှင့် ပို၍ ခင်မင်ရင်းနှီး လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ရင်းနှီး လာခဲ့သည့်အတွက် ပင်လျှင် ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် အနိုင်ကျင့် တတ်သဖြင့် ထိုက်ယုမှာ မကြာခဏ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပေ၏။

တစ်နေ့တွင်မူ ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့သည် ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် စကားများခဲ့ကြသဖြင့် ထိုက်ယုသည် အခန်း ဆောင်သို့ ပြန်လာကာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ငိုလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူမှားသွားပြီကို သိလိုက်သည့် အတွက် အနားသို့ ရောက်လာပြီး ကျေရာ ကျေကြောင်း တောင်းပန်ချောမောလျက် ရှိလေ၏။

နိန် စံအိမ်ထဲရှိ ဥယျာဉ်တွင် ဆီးတော်ပွင့်တွေ ဝေအောင် ပွင့်စပြုကြလေပြီ။ ကျိချန်၏ဇနီး မမယုသည် မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်၊

ဒေါ်ကြီးဝမ်းနှင့် အခြားသူများကို ပန်းခြံကြည့်ရန် ဖိတ်ထားလေ၏။ မမယုသည် သားဖြစ်သူ ကျီယုန်နှင့် သူ့ဇနီးကျင်ကို တို့ကို လွှတ်၍ အဖိတ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်လည်း မနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် နိန် စံအိမ်ကြီး ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ပန်းပေါင်းနံ့သာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် လျှောက်၍ ပန်းများကို ကြည့်ကြပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း၊ ထို့နောက် ဝိုင် အရက်ချို တို့ကို သောက်သုံးကာ အပန်းဖြေလျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့တစ်သိုက် တွေ့ဆုံစကားပြောကြခြင်းမှာ စံအိမ်ကြီးနှစ်ခုမှ အမျိုးသမီးများ အပျင်းပြေ တွေ့ဆုံစကား ပြောခြင်းမျိုး မျှသာဖြစ်သည့်အတွက် ဤနေရာတွင် အထူးအထွေ မှတ်တမ်းတင်စရာ မရှိချေ။

ခဏကြာသောအခါ ပေါက်ယုမှာ မောပန်းသွားတာ အိပ်ချင် လာခဲ့လေပြီ။ မယ်မယ်က ခဏတဖြုတ်နားပြီးနောက် စံအိမ်သို့ ပြန်ခေါ်သွားရန် အစေတော်များကို အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါတွင် ကျီယုန်၏ဇနီး ကျင်ကိုက

“ပေါက်ယုအတွက် ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ခန်းဆောင်လွတ်သပ်သပ် ရှိပါတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ ပေါက်ယုအတွက်ကတော့ ကျွန်မတာဝန်သာ ထားလိုက်ပါ။ မယ်မယ်ကလဲ ဒီလောက်စိတ်မပူပါနဲ့” ဟု ပြုံး၍ ပြောလေ၏။ ထိုနောက် ကျင်ကိုသည် ပေါက်ယု၏ အထိန်းတော်များနှင့် အစေတော်များအား ပေါက်ယုကို ခေါ်၍ သူ့နောက်သို့လိုက်လာခဲ့ရန် ပြောလေ၏။

ကျင်ကိုမှာ အရပ်သွယ်သွယ်နှင့် ရုပ်ရည်လှပပြီးလျှင် အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်မှာလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ လှပေ၏။ ထို့ကြောင့် ယွန်းစံအိမ်နှင့် နိန်စံအိမ်နှစ်ခုစလုံးရှိ မြေးများ၊ မြစ်များ၏ ဇနီးများ ထဲတွင် ကျင်ကိုကို မယ်မယ် အချစ်ဆုံးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား သူ့အချစ် မြေးကြီး ပေါက်ယုကို ကျင်ကို၏လက်ထဲသို့ စိတ်ချလက်ချ ထည့်နိုင်ပေ၏။

ကျင်ကိုသည် ပေါက်ယုနှင့် အစေတော်များကို အတွင်းဆောင် တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအဆောင်ထဲရှိ နံရံပေါ်တွင် “မီးတိုင်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသော ပညာရှိသုခမိန့်တစ်ဦး” ဟူသော လှပသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ချိတ်ထား လေ၏။ (ဒဏ္ဍာရီ အဆိုအရ ရှေး ဟန်မင်းဆက် ခေတ်ပညာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည့် လူဆိုင်း သည် တစ်ညသည့် စာကြည့်နေစဉ် နတ်တို့က မီးတိုင်တစ်ခုကို ယူလာကာ ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင်ကျမ်းဂန် တို့ကို သင်ကြားပေးသည်ဟု အဆို ရှိလေ၏။) ပေါက်ယုသည် ထိုပန်းချီကား မည်သူ ဆွဲသည်ကိုပင် မကြည့်မိတော့ဘဲ ပန်းချီကားကို မြင်ကာမျှဖြင့် မနှစ်သက်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုပန်းချီကား တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အောက်ပါ ကဗျာကိုလည်း ရေးထား လေ၏။

လောကီချင်းရာ၊ သိသူသာလျှင်
မဟာကဝိ၊ ခေါ်ထိုက်ဘိရှင်
လောကီကိစ္စ၊ အဝဝကို
သိမှပင်လျှင်၊ ပညာရှင်တည်း။

ပန်းချီကားနှင့်တကွ ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ လှပစွာ
ပြင်ဆင်ထားသည့်တိုင် ပေါက်ယုသည် ထိုခန်းဆောင် တစ်ခုလုံးကို ကြည့်၍
စက်ဆုပ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုက သူ့အား တခြား
အခန်းဆောင်တစ်ခုသို့ ပို့ပေးရန် ပြောလေ၏။

ကျင်ကို က ရယ်လိုက်ရင်း

“ဒီခန်းဆောင်ကိုမူ မကြိုက်ယင် ဘယ်ခန်းဆောင်ကို
ပို့ရမလဲဆိုတာတောင် မပြောတတ်တော့ဘူး။ ကဲ ဒါဖြင့်လား၊ ကျင်ကိုရဲ့ စက်ခန်း
ထဲမှာပဲ အိပ်လှည့်”

ပေါက်ယုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်တွင် အစေတော်
တစ်ယောက်က

“သခင်လေးက ငယ်သာငယ်ပေမယ့် သခင်မလေး ကျင်ကိုရဲ့ ဦးလေး
တော်တယ်နော်။ ဦးလေးက တူမ အိပ်ခန်း ထဲမှာ အိပ်တာ မအိပ်ကောင်းဘူး
ထင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ကျင်ကိုက ပြုံးလိုက်လျက်

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွယ်၊ ပေါက်ယုက ကလေးပဲ ရှိသေးတာပဲ။ အရွယ်
ရောက်လာတယ် ဆိုယင်တော့ ဟုတ်တာ ပေါ့။ ခုတော့ ပေါက်ယုက ငယ်ငယ်ပဲ
ရှိသေးတာ။ ဒီထုံးစံတွေကို ဒီလောက် လိုက်မနေနိုင်ပါဘူး။ မနှစ်ကလာတဲ့
ကျင်ကို ရဲ့မောင်လေးကို သိတယ်မဟုတ်လား။ သူက ပေါက်ယုနဲ့
ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ပေါက်ယုထက် ယှဉ်ကြည့် လိုက်ယင်
ပေါက်ယုထက်တောင် အရပ် ရှည်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်”

“သူ့ကို ကျွန်တော် မတွေ့လိုက် ပါလား။ သွားခေါ်ချည်ပါလား၊
တွေ့ရတာပေါ့”

ထိုအခါတွင် အစေတော် မိန်းမများသည် ရယ်လိုက်လျက်

“ဘယ်ခေါ်လို့ရတော့မှာလဲ သခင်လေးရဲ့။ ခုဆို သူက အဝေးကို

ရောက်နေပြီ။ နောက်တစ်ခါ လာတော့မှ တွေ့ပေတော့”

ကျင်ကို ၏ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ၌
အလွန်မွှေးကြိုင်သော ရေမွှေးနံ့သည် သင်းပျံ့လျက် ရှိလေရာ ပေါက်ယုမှာ
မျက်လုံးတွေ ရီဝေလာပြီး အရိုးတွေ အရည်ပျော်ကျ သွားသည်ဟု
ထင်လိုက်ရလေ၏။

“မွှေးနေတာပဲနော်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

စက်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့် အခါတွင် နံရံပေါ်၌ နွေဦးရာသီ၌
အပွင့်တွေ ဝေနေအောင် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေသည့် ပန်းသီးရိုင်း ပင်ကြီး
တစ်ပင်အောက်တွင် အိပ်ပျော်သော အလှမယ်တစ်ဦး၏ ပန်းချီကားကို
တွေ့ရလေ၏။ ထိုပန်းချီကားဘေးတွင် ချိတ်ထားသည့် စာတန်းများမှာ
ဆွန်မင်းခေတ် သုခမိန် ချင်ကွမ်း၏ ကဗျာတိုကလေးများ ဖြစ်၏။

ခါနွေဆန်း ငုံ့ပန်းကစီရရီ

ပန်းလှပြီ အိပ်မက်ထဲမှာ

အေးမြခဲ့ပြီ။

မွှေးပျံ့ပျံ့ ရနံ့ကြည်

ရစ်သီလို့ပျံ့ဝဲ။

ယစ်ရွှေရည် ထိုအနံ့ကို ကြိုက်ကြသည်ပဲ။

အလှပြင် မှန်ခုံပေါ်တွင်မူ ထျန်မင်းဆက်ခေတ် ဧကရီ ဂူရှိထျန် ၏
ကြေးမုံခန်းဆောင်တွင် ထားခဲ့သည့် ကြေးမုံကြီး တစ်ချပ် ရှိလေ၏။ ထိုကြေးမုံ
အနီး ရွှေဗန်းထဲတွင်မူ ထျန်မင်းဆက်ခေတ်က နာမည်ကျော် ကချေသည်
တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ချောဖေယင် တက်၍ ကခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိသော ရွှေလင်ဗန်း
တစ်ချပ်ရှိပြီး ထျန်မင်းဆက် ဧကရာဇ်မင်း ကွမ်း၏ အချစ်တော် မိဖုရားငယ်
ယင်အား ထိုခေတ်က သူပုန်ဗိုလ်ချုပ် အန်လူရှန်က ရင်တွင်ဒဏ်ရာရအောင်
ပစ်ပေါက် ကျီစယ်ခဲ့သည် ဆိုသော ဥသျှစ်မွှေးသီးခြောက်ကို တင်ထား၏။
ခန်းဆောင် အစွန်တွင်မူ ဆွန်နိုင်ငံခေတ် က ဂူဧကရာဇ်၏ အလှမယ် သမီးတော်
တစ်ပါး ဖြစ်သည့် ရှောက်ယန် ထိပ်ထားသည် ဟန်ချန်နန်းဆောင်တွင်
အိပ်စက်ခဲ့ရာ ဖြစ်သည့် ညောင်စောင်းတစ်ခုရှိလေ၏။ ထိုညောင်စောင်းပေါ်တွင်
ထျန်ခေတ်မင်းသမီး တစ်ပါးဖြစ်သော တုန်ချန်ထိပ်ထား အသုံးပြုခဲ့သည့်
ပုလဲမြိတ် အသွယ်သွယ် ချထားသည့် ကန့်လန့်ကာကို ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

“တယ်ပြီး ကြည်နူးစရာ ကောင်းပေတာပဲနော်” ဟု ပေါက်ယု သည် တဖွဖွပြောကာ ပျော်၍နေလေ၏။

“ကျင်ကိုရဲ့ စက်ရာက နတ်သားတစ်ပါးတောင် ပျော်မွေ့နိုင်တဲ့ စက်ရာပါကွယ့်” ဟုကျင်ကိုက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောလေ၏။ ကျင်ကိုသည် ယွေ့နိုင်ငံခေတ် အလှမယ်တစ်ပါးဖြစ်သည့် ဆီရှိကိုယ်တိုင် လျှော်ဖွပ်သည့် ပိုးပျော့ အိပ်ရာခင်း ကို သူကိုယ်တိုင် ဖြန့်ခင်းပေးကာ ယွန်မင်းဆက် ခေတ်က နာမည်ကျော်နန်းတွင်း အောင်သွယ်တော်ကြီး ဖြစ်သူ တုန်နမ်း ယူဆောင်လာခဲ့သည့် သတို့သမီးသုံး ပိုးပျော့ခေါင်းအုံး ကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် နေရာချပေးလေ၏။ ထိုနောက်၌ အထိန်းတော်များ နှင့် အစေတော်များသည် ပေါက်ယုကို အသာ ပွေ့သိပ်ကာ ထွက်သွားကြလေရာ စက်ခန်းဆောင်ထဲတွင် ပေါက်ယု၏ အစေတော်များ ဖြစ်သော မာလာ၊ ပုလဲ၊ မိလ္လာနှင့် နွေလှိုင်းတို့သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျင်ကိုက ၎င်းတို့အား အပြင်ဘက်စင်္ကြံတွင် သွား၍ ကြောင်ကလေးများ၊ ခွေးကလေးများ ကစားနေသည်ကို ကြည့်ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်နှင့် ပေါက်ယုသည် အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျင်ကိုသည် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စိတ်ညှို့ခံရသူ ကဲ့သို့ ခရမ်းရောင် လက်ရန်းများ ကာထားသည့် ကျောက်ဖြူသား လှေကားထစ်ကြီးများ အတိုင်း ကျင်ကိုနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ကျောက်ဖြူသား လှေကားကြီး ဘေးတွင် စိမ်းမှောင်သော သစ်ပင်တို့ ဝေဆာလျက်ရှိပြီး ကြည်လင်သော စမ်းချောင်းကလေးများ သည်လည်း တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနေရာကား အညစ်အကြေး ဖုန်မှုန့်ဆို၍ မြူမြူမရှိသော လူသူတို့ မရောက်ဖူးသည့် ဘုံဗိမာန် ဖြစ်လေ၏။

“တယ်လို့လဲ ကြည်နူးစရာကောင်းပေတာပဲ။ ဒီလို ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ နေရာမျိုးကို သေတပန် သက်ဆုံး နေလိုက်ချင်ပါဘိ၊ အိမ်မှာ ဆိုယင် လူကြီးမိဘတွေ၊ ဆရာသမားတွေရဲ့ ဆုံးမတာတွေ။ ကြိမ်နဲ့ ရိုက်တာတွေ ခံရတယ်၊ ဒီလို သာယာတဲ့ နေရာမျိုးမှာသာ နေရမယ် ဆိုယင် မိဘအိုးအိမ် အားလုံးကိုတောင် စွန့်ပါရဲ့” ဟု ကျေနပ်စွာတွေးလျက် ရှိလေ၏။

တောင်ကုန်း၏ တခြားဘက်မှ သာယာသည့် သီချင်းဆိုသံကို ကြားရသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုမှာ အပျော်ကြီး ပျော်လျက် ရှိလေပြီ။

နွေဦးအိပ်မက်တွေ....တိမ်တိုက်တွေနဲ့ လွင့်ပါးကြပေ... ပန်းပွင့်တွေလဲ စမ်းရေစီးမှာ ... မျောပါကြသလေ နုနယ်တဲ့ ချစ်သူတွေလဲ ... မလိုအပ်ဘဲနဲ့ အသည်းမကွဲကြဖို့.... သတိပေးလိုက်လေ.....

ထိုအသံမှာ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်၏ အသံ ဖြစ်၏။ သီချင်း မဆုံးခင်မှာပင် တောင်ကုန်းကို ကွေ့ပတ်ကာ မိမိထံ လာနေသော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုမိန်းမပျို ကလေးမှာ လွန်စွာကျက်သရေရှိကာ လှပ ချောမောလှသည့်အတွက် လူစင်စစ်မဖြစ်နိုင်။ ဘုံကြိုးပြတ်သည့် နတ်မိမယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ပေါက်ယု ထင်လိုက် လေ၏။ ထိုနတ်မိမယ်၏ အလှကို ရေးပြရလျှင် အောက်ပါ အတိုင်း ရေးပြနိုင်ပေ၏။

နတ်မိမယ်သည် မိုးမခကမ်းပါးမှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ပန်းတောကြီး ထဲသို့ ဖြတ်သန်း၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ သူ့ခြေသံကြောင့် ဥယျာဉ်ထဲရှိ သစ်ပင်များပေါ်တွင် နားနေကြသည့် ငှက်ကလေးများမှာ လန့်ပျံ သွားကြလေ၏။ မကြာခင် ထိုနတ်မိမယ်၏ အရိပ်သည် ကျောက်သား ဝရန်တာပေါ်သို့ ထိုးကျလာလေ၏။ လေထဲတွင် တလွင့်လွင့် ပျံဝဲလျက် ရှိသည့် နတ်သမီးဝတ်ရုံလွှာမှာ ကတိုးနံ့နှင့် ခွာညိုနံ့ မွှေးကြိုင် သင်းထုံလျက်ရှိသဖြင့် ရှူရှိုက်ရသူအပေါင်းတို့ကို ရီဝေယစ်မှုးစေလေ၏။ ကြာပန်းလွှာဝတ်ရုံကို လေတိုးသည့်အခါ၌ ထိုဝတ်ရုံတွင် ဆွဲထားသည့် ကျောက်မျက်ရတနာ တို့သည် တချင်ချင် မြည်လျက် ရှိကြလေ၏။

နတ်မိမယ်၏ ပါးချိုင့်ကလေးများ ပေါ်နေသည့် အပြုံးသည် နွေဦးတွင်ပွင့်သည့် မက်မုံပွင့်နှင့် တူ၏။ ပြာမှောင်သော ဆံကေသွယ် တို့သည် တိမ်တိုက်များနှင့် တူ၏။ နှုတ်ခမ်းများသည် ချယ်ရီပန်းကဲ့သို့ ဖြစ်၍ သလဲစေ့ သဖွယ် သွားများမှ ထွက်လာသည့် ထွက်သက်သည် မွှေးပျံ့ပါပေ၏။

သေးသွယ်သည့် ခါး၏ ကောက်ကြောင်းသည် လေတွင် နှင်းပွင့်ကလေးများ လွင့်ပါလာပုံနှင့် အလားသဏ္ဌာန် တူ၏။ နဖူးတွင် စည်းထားသည့် ဦးရစ်တွင် အဆန်းဆန်း အကြယ် စီခြယ်အပ်သော ပုလဲလုံးများ၊ မြခဲများနှင့် နရဏီ ရွှေတို့သည် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်ပလျက် ရှိလေ၏။

နတ်မိမယ်သည် ပန်းတောကြီးထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားချည် ပေါ်လာချည် ဖြစ်လျက်ရှိပြီး သူ့မျက်နှာမှာလည်း တစ်ခါတစ်ခါတွင် စိတ်ရှုပ်သည့်နှယ် မှုန်မှိုင်းသွားချည်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပျော်မြူးသည်နှယ် ရွှင်လန်းချည် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်လာသည့်အခါတွင် နတ်မိမယ်သည် လေတွင် ဝဲပျံလာသည့်နှယ် လွင့်မျောပါလာလေ၏။

ရွှေပိုးတီကောင်နှယ်ရှိသော သူ့မျက်ခုံးများသည် အနည်းငယ် တွန့်လျက် ရှိကြသည့်တိုင် အပြုံးတစ်ခုသည် မသိမသာ ယှက်သန်းလျက် ရှိပြီး

စကားပြောမည့်ဟန်ဖြင့် လှပသော နုတ်ခမ်းအစုံကို ဟထားသော်လည်း မည်သည့်အသံ ကိုမျှ မကြားရချေ။ နတ်မိမယ်သည် ကြာပန်းကဲ့သို့သော ခြေအစုံဖြင့် လျင်မြန်စွာ လွင့်မျောနေရာမှ တစ်ခါတစ်ခါတွင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကာ ငှက်သွင် ပျံကြွတော့မယောင် ထင်ရလေ၏။

အသားအရေမှာ ပြစ်မျိုးမွဲမထင်ဘဲ နှင်းခဲကဲ့သို့ ကြည်လင် သန့်ရှင်းကာ ပယင်းကဲ့သို့ ချောမွေ့လျက် ရှိလေ၏။ နတ်မိမယ်၏ ဝတ်စုံမှာလည်း အဆန်းတကြယ်ဖြစ်သော ပန်းပွင့်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ရေးခြယ်ထားလေ၏။ မျက်နှာသည် ချိုမြလျက် နံ့သာ ပန်းပေါင်းနံ့ဖြင့် သင်းထုံကာ ပယင်းရောင်ဖြင့် လွဲကြည်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်မိမယ်သည် ပျံသန်း တော့မည့် နတ်ငှက်တစ်ကောင်နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ နဂါး တစ်ကောင်နှင့် သော်လည်းကောင်း တူပေ၏။

နတ်မိမယ်၏ ဖြူဝင်းပုံကို မေးမည်လော။ နှင်းပွင့်များထဲမှ ချောင်းကြည့်နေသော ဆီးတော်ပွင့်များနှင့် တူပေ၏။ သန့်စင်ခြင်းကို မေးမည်လော။ နှင်းဝတ်လွှာကိုခြုံထားသည့် နတ်ပန်းမြဲခွာညိုနှင့် တူပေ၏။ တည်ကြည်ငြိမ်သက်ပုံကို မေးဦး မည်လော။ အထီးကျန် တောင်ကြားတစ်ခုထဲမှ ပိုင်းပင်တစ်ပင်နှင့် တူပေ၏။ အလှကို မေးမည်လော။ ငြိမ်သက် နေသည့် ကန်ရေပြင်တွင် မှန်ကြည့်နေသည့် ဆည်းဆာ နေဝင်ချိန်နှင့် တူပေ၏။ ကျက်သရေ ရှိပုံကို မေးမည်လော။ ကွေ့ကောက်နေသည့် စမ်းချောင်းကို ဆန်ကူးနေသည့် နဂါးတစ်ကောင်နှင့် တူပေ၏။ မနောဓာတ်ကို ပြောမည်လော။ နှင်းဝေနေသည့် မြစ်ယံပေါ်သို့ လရောင်ရှည် ထိုးကျနေသည်နှင့် တူပေ၏။

နတ်မိမယ်သည် (ထျန်မင်းဆက်ခေတ် အလှမယ်များ ဖြစ်သော) ဝမ်ကျန်းကို ရှက်သွေး ဖျန်းစေကာ ဆီရိုကို အရှက်ရစေပေလိမ့်မည်။

နတ်ဘုံတွင် နတ်မိမယ်သည် တုကျွန်းလွတ်ပေ၏။ နတ်ပြည်မှ နန်းအဆောင်ဆောင်တွင် နတ်မိမယ်သည် ပြိုင်နှုန်း ကင်းပေ၏။

ဤအလှမယ်သည် မည်သူ ဖြစ်လေသနည်း။

ပေါက်ယုသည် နတ်မိမယ်ကိုမြင်လျှင် များစွာတိမ်းညွတ်သည် ဖြစ်၍ ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ပေါက်ယု သည် ပြုံးလိုက်လျက်

“အို နတ်မိမယ်၊ ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကိုသွားမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းပျောက်လျက် ရှိသဖြင့် လမ်းပြပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကျွန်ုပ်၏ ဘုံသည် သောကပင်လယ် အတွင်းရှိ ပူဆွေးခြင်းကျွန်း အထက်တွင် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အသင်္ခတဘုံ၊ ဂိမာန္တရာသီ တောင်ထွတ်ရှိ

ဂန္ဓမာဒန လှိုဏ်ဂူမြနန်းတွင် နေထိုင်သည့် မာယာဒေဝီ နတ်သမီး ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူ့ပြည်တွင် ရှိသည့် နဖူးစာ ဇာတ်လမ်းများနှင့် တုံ့ပြန်ခြင်း မခံရသော မေတ္တာဇာတ်လမ်းကို အစိုးရသူ ဖြစ်ပေ၏။ လူ့ပြည်တွင် ရှိသည့် မိန်းမတို့၏ သောကနှင့် ယောကျ်ားတို့၏ ရမ္မက်ကို အစိုးရသူ ဖြစ်ပေ၏။ ယခင် ဘဝဘဝ များစွာက ချစ်သူတို့သည် ဤဘုံတွင် ပြန်လည်ဝင်စားကာ လာရောက် စုဝေးကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုချစ်သူတို့၏ အချစ်နှင့် အလွမ်းကို ဖန်တီးပေးရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနေရာနှင့် များစွာ မဝေးလှပါ။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ဧည့်ခံပြုစုစရာ ဆို၍ ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့် ခူးထား သည့် နတ်သစ်ရွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ချက်လုပ်ထားသည့် နတ်သုခွါရည် သီချင်းသည်နှင့် ကချေ သည်များ အပြင် ခန်းဆောင်နီအိပ်မက် အမည်ရှိသော နတ်တေးဂါထာ တစ်ဆယ့်နှစ်ပုဒ် တို့သာ ရှိပေ၏။ အသင်လူသား ကျွန်ုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့ပါလေ”

ပေါက်ယုသည် ကျင်ကိုကို မေ့သွားလေပြီ။ အသင်္ခံတဘုံဟု ကမ္မည် ထိုးထားသည့် ကျောက်ဖြူသား မုခ်ဦးကြီး ထဲသို့ ဝင်ကာ မာယာဒေဝီ နတ်သမီးနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ကျောက်တိုင်ကြီး တစ်ဖက်တစ်ချက် တွင်မူ အောက်ပါ အတိုင်း စာတန်း ထိုးထားလေ၏။

“အကြင်အရပ်၌ အတုကို အစစ်ဟု ထင်၏။ ထိုအရပ်၌ အစစ်သည် အတု ဖြစ်၏။

အကြင်အရပ်၌ မဟုတ်ကို အဟုတ်ထင်၏။ ထိုအရပ်၌ အဟုတ်သည် မဟုတ်ဖြစ်၏။”

မုခ်ဦးကြီးကို လွန်သော် အလွန်ကြီးကျယ်သည့် နန်းဘုံထွတ်ဘုံ ဆောင်ကြီး တစ်ခု၏ အဝကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ ပြီးလျှင် “သောကပင်လယ်နှင့် ချစ်ဘုံဗိမာန်” ဟူသော စာလုံးများကို ရေးထိုးထားလေ၏။ ထိုစာတန်းကြီး ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် အောက်ပါ လင်္ကာတိုကလေး ကို တွေ့ရလေ၏။

ရမ္မက်ဟူသည်၊ ပဝေဏီက
ဆုံးစမရှိ၊ မိုးထိမြင့်နိုင်
မြေသို့ခိုင်၏၊ မသိနားမလည်
လူငယ်လုံမ၊ သူ့ကိုတလည်း

ကျိုးယုတ်ကြလျက်၊ အရှက်ကင်းကင်း

လေညင်းလရောင်၊ အယောင်ဆောင်၍

တိမ်းရှောင်ကွေ့ပတ်၊ လာတတ်ကြရှင့်။

“အလို၊ရှေး အတီတေ ပဝေသဏီက ရှိခဲ့သည့် ရမ္မက်နဲ့ လေညင်းနှင့် လရောင်တို့ကို အယောင်ဆောင်တဲ့ အရာတွေဟာ ဘာတွေများပါလိမ့်။ ခု ငါလဲ ဒီအရာတွေရဲ့ အရသာကို ခံစားချင်ပါတိတော့တယ်” ဟု ပေါက်ယု စိတ်မှ ဆိုမိလေ၏။

ဤသို့ တောင့်တလိုက်မိသည်နှင့် သူ့စိတ်ထဲသို့ မကောင်းသော မိစ္ဆာနတ် ဝင်ရောက်လာပြီ ကိုမူ ပေါက်ယု သတိ မပြုမိချေ။

ပေါက်ယုသည် မာယာဒေဝီ နတ်သမီး နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ရာ တံခါးကြီးနှစ်ခုကို လွန်မြောက်ပြီးနောက် စာတန်းများ၊ လင်္ကာများ ရေးချိတ်ထားသည့် ခန်းဆောင် နှစ်ခုကိုလည်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုစာတန်း များကို ဖတ်ချိန်မရခဲ့သော်လည်း ခန်းဆောင်တွင်တွင် ရေးထားသည့် အမည်များကိုမူ ဖတ်မိခဲ့လေ၏။ ယင်းတို့မှာ တပ်မက် ယစ်မူးခြင်း ခန်းဆောင်၊ မနာလို ဝန်တိုခြင်း ခန်းဆောင်၊ နံနက်ခင်း ငိုကြွေးရခြင်း ခန်းဆောင်၊ ညဉ့်ဦးယံ သက်ပြင်းချခြင်း ခန်းဆောင်၊ နွေဦးလွမ်းဆွတ်ခြင်း ခန်းဆောင်နှင့် နွေနှောင်းဝမ်းနည်းခြင်း ခန်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကြလေ၏။

“အသင် မာယာဒေဝီ နတ်သမီး။ ဤသော ခန်းဆောင်တို့ကိုမူ မပြတော့ပြီလော” ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။

“ဤသည်တို့မှာ လူ့ပြည်မှ မိန်းမချောကလေးများ၏ အတိတ်ဘဝနှင့် အနာဂတ်တို့ကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် မှတ်တမ်းများ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုမှတ်တမ်းများကို သာမန်လူသားတို့ မျက်စိဖြင့် ကြည့်မြင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်”

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ ထိုသို့သောအဖြေကို မကျေနပ်ဘဲအတင်း ပူဆာလျက် ရှိသည့်အတွက် မာယာဒေဝီ နတ်သမီးက ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပြီ။ ခန်းဆောင်များထဲသို့ ဝင်၍ ကြည့်လေတော့”

ပေါက်ယုသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လေ၏။ ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ကံဆိုးသူတို့၏ စားပွဲခုံဟု ရေးထားပြီး ကျောက်ပြားပေါ်တွင် အောက်ပါ လင်္ကာတို့ ကလေးကို ရေးထားလေ၏။

နွဲ့ဦးသောက၊ ဆောင်းဗျာပါဒကို

သူတို့ကိုယ်မှာ၊ သူတို့ရှာကြ

သူတို့အလှ၊ ပန်းနှင့် လသို့

တင့်တယ်ရာမှ၊ ညှိုးခဲ့ပြီ။

ပေါက်ယုသည် ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်တွင် ဒေသအမျိုးမျိုး တို့၏ အမည်များကို ရေးထိုးပြီး ချုပ်ပိတ်ထားသည့် သေတ္တာကြီး ဆယ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုနယ်များ၊ ဒေသများကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ မိမိဒေသ အမည်ပါသည့် သေတ္တာကြီးကို လိုက်လံ ရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် “ချင်လင်းမြို့ မှ အလှမယ် ဆယ့်နှစ်ဦး၏ ပထမ စာရင်း” ဟု တံဆိပ်ကပ် ထားသည့် သေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို တွေ့လေ၏။ ထိုစာတန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးမြန်းသည့်အခါတွင် မာယာဒေဝီက

“ဤသည်တို့မှာ သင်၏ဒေသတွင်ရှိသည့် အချောအလှမယ် ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့၏ စာရင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းတို့ကို ပထမစာရင်းဟု အမည်ပေးရခြင်း ဖြစ်ပေ၏” ဟု ပြောလေ၏။ ပေါက်ယုက

“ချင်လင်းမြို့သည် အလွန်ကျယ်သည့် ဒေသကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ ထိုဒေသတွင် အဘယ်ကြောင့် မိန်းမပျို ဆယ့်နှစ်ဦးသာ စာရင်းတင်ထားသနည်း။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ထောင်စုတွင် ပင်လျင် ဆယ့်နှစ်ယောက် ရှိနေပြီ။ အစေတော်များပါ ထည့်တွက်လျှင် ရာချီ၍ပင် ရှိပါလိမ့်မည်”

“မှန်ပေ၏။ သင်တို့နယ်တွင် မိန်းမပျို မြောက်မြားစွာရှိပေ၏။ ယခု ဤတွင် စာရင်းတင်ထားသည်မှာ အလှဆုံး မိန်းမပျိုများသာ ဖြစ်ပေ၏။ နောက်သေတ္တာနှစ်လုံးမှာ ဒုတိယတန်းနှင့် တတိယတန်း အလှမယ်များ၏ စာရင်းများပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကျန်မိန်းမပျိုများမှာမူ သာမန်မျှသာ ဖြစ်သည့်အတွက် စာရင်းတင်ခြင်း မရှိပေ။”

နောက်သေတ္တာနှစ်လုံးကို ပေါက်ယု ကြည့်ရှုသည့် အခါ၌ ‘ချင်လင်းမြို့မှ အလှမယ် ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့၏ ဒုတိယစာရင်း’ နှင့် ‘ချင်လင်းမြို့မှ အလှမယ်များ၏ တတိယစာရင်း’ စသည့် စာတန်းများကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် တတိယသေတ္တာကို ဖွင့်ကာ စာရင်းစာအုပ် ပထမစာမျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုစာမျက်နှာတွင် မည်းစင်သော တိမ်တိုက်များနှင့် နှင်းများကျနေပုံကို မင်ဖြင့် ရေးယူထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုရုပ်ပုံ၏ဘေးတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားလေ၏။

တိမ်စင်သောလကို တွေ့ရခဲပါသည်။

တောက်ပသော တိမ်တို့သည် အလွယ်တကူ လွင့်ပျောက်တတ်ကြသည်။

ချစ်နှမ၏ အသည်းနှလုံးသည် ကောင်းကင်ထက် မြင့်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ခန္ဓာမှာမူ နိမ့်ကျပေ၏။

နှမ၏အလှနှင့် ဉာဏ်ပညာသည် မနာလိုမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ အမနာပစကားတို့ကြောင့် ချစ်နှမ ဆုံးခဲ့ရပြီ။

ချစ်သူသခင်၏ ပူဆွေးခြင်းသည် အချည်းနှီးသာ။

နောက်တစ်မျက်နှာတွင်မူ ပန်းခိုင်တစ်ခိုင်နှင့် ဖျာစုတ်တစ်ချပ်ပုံ ရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရပြီး အောက်တွင် အောက်ပါစာကို တွေ့ရ လေ၏။

နှမ၏ နူးညံ့မှုနှင့် ကြည်ဖြူမှုကို မည်သည့်အရာနှင့်မျှ မယှဉ်နိုင်။

နှမ၏ ကိုယ်သင်းနံ့သည် သဇင်နှင့် ခွာညိုတို့ကို ပြိုင်လျက်ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ဤသူကို ကချေသည်တစ်ဦးက ယူသွားခဲ့ပြီ။

သခင်ပျိုသည် ကံ ချော်ခဲ့လေပြီ။

ပေါက်ယုသည် ထိုစာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သဖြင့် ကျမ်းစာအုပ်ကို ချကာ နောက်သေတ္တာတစ်လုံးကိုဖွင့်ပြီး “ဒုတိယစာရင်း” ကို ယူကြည့်လေ၏။ စာအုပ် ပထမစာမျက်နှာ၌ ရေခန်းခြောက်နေသည် ရေကန်တစ်ခုထဲရှိ ညှိုးခြောက် နေသော ကြာပွင့်တစ်ပွင့်ပေါ်တွင် ခွာညိုပွင့်တစ်ပွင့် ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရပြီး အောက်တွင် စာရေးထား သည်ကို တွေ့ရ လေ၏။

နှမသည် ပွင့်ဆဲကြာပန်းကဲ့သို့ သင်းပျံ့ပေ၏။

သို့ရာတွင် နှမကဲ့သို့ ဖိနှိပ်ခံခဲ့ရသူသည် မရှိ။

မြေနစ်မြေတွင် အထီးကျန် သစ်ပင် တစ်ပင် ပေါက်ပြီး သည့်အခါ၌

နှမ၏ဝိညာဉ်သည် နောက်ဆုံးကွန်းခိုရာသို့ ရောက်ပေတော့ အံ့။

ဤသည်ကိုလည်း ပေါက်ယု နားမလည်သည့်အတွက် စာအုပ်ကိုချကာ ‘ပထမစာရင်း’ ကို လှန်ကြည့်လေ၏။ ပထမ စာမျက်နှာတွင် သစ်ပင်ခြောက်နှစ်ပင် ပေါ်၌ မြပုလဲသွယ် တစ်ကုံးကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး သစ်ပင်ခြေရင်းရှိ နှင်းရည် စမ်းချောင်း ထဲတွင် ရွှေဆံထိုးတစ်ခု ကျလျက် ရှိလေ၏။ အောက်တွင်

အလို သနားဖွယ် ချစ်နှမ၊

သင်၏ မယားမြတ်ဂုဏ်ရည်အတွက်

နှမ၏ဉာဏ်သည် မိုးမခမြေအကြောင်းကို တေးသီခဲ့လေပြီ။

ကျိုးပဲ့နေသော ဆံထိုးသည် နှင်းထဲတွင် မြုပ်ခဲ့လေပြီ။

မြပုလဲကုံးသည် သစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ပေါက်ယု နားမလည်ချေ။ အကျိုးကြောင်းကို မာယာဒေဝီ နတ်သမီးအား မေးမြန်း သည့်တိုင် ပြောမည် မဟုတ်ကြောင်းကို သိပါ၏။ သို့ရာတွင် စာအုပ်ကို မချနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယု သည် ကမ္မလာသီး တစ်လုံး တွဲလောင်း ထုတ်နေသည့် လေးတစ်စင်း၏ ပုံ ရေးထားသည့်အရုပ်ကားကို ကြည့်နေ၏။

နန်းတော်တံခါးဝ သလဲပင်များသီးနေရာတွင်

နှမသည် အနှစ်နှစ်ဆယ်ပတ်လုံး လွှမ်းမိုး တရားစီရင်ခဲ့၏။

နွေနှောင်းသည် နွေဦးအစနှင့် မည်သို့ တူနိုင်မည်နည်း။

ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျားတို့ တွေ့ကြသည့်အခါတွင်

နှမသည်လည်း ဘဝအိပ်မက်မှ ထွက်ခွာသွားရတော့အံ့။

နောက်စာမျက်နှာတစ်ခုတွင် လူနှစ်ယောက်သည် လေတံခွန် တစ်ခုကိုလွှတ်လျက် ရှိကြ၏။ အဝေး ပင်လယ်ပြင် တွင်မူ မိန်းမပျို တစ်ယောက် လှေကလေးတစ်စင်းပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။ အောက်တွင်း စာတန်းရေးထိုးထား လေ၏။

စိတ်ထားမြင့်၍ ပါရမီရင့်သည့်တိုင်
နှမသည် ကံကြမ္မာကို မမီလိုက်ဘဲ နောက်ကျ၍ မွေးလာခဲ့၏။
ကြည်လင်တောက်ပသည့်နေ့၌ နှမသည်
မျက်ရည်ဖုံးသော မျက်လုံးများဖြင့် စမ်းချောင်းကို ငေးကြည့်ခဲ့၏။
အရှေ့လေသည် မိုင်ပေါင်းတစ်သောင်း တိုက်ခတ်သည့်တိုင်
နှမ၏ မွေးရပ်မြေသည် အလှမ်းတာ ဝေးကွာလှပါ၏။

နောက်တစ်မျက်နှာတွင် လွင့်နေသော တိမ်တိုက်များနှင့် စီးနေသော
ရေတို့ကို ရေးဆွဲထားလျက် အောက်ပါ အတိုင်း စာတန်းထိုး ထားသည်။

စုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများနှင့် မိဘမဲ့ နှမငယ်
ဂုဏ်နှင့်ဓနတို့ ကင်းမဲ့ရှာ၏။
လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း၌ ဝင်လုဆဲနေမင်းကို တမ်းတ၏။
စိုင့်မြစ်လည်း ရေခန်းပြီး ချူမြစ်ပေါ်မှ တိမ်တို့လည်း ပြယ်လေပြီ။

နောက်တစ်ပုံမှာ ရွှံ့ထဲကျနေသော မြကျောက်တစ်လုံး၏ပုံကို
ဆွဲထားပြီး အောက်တွင်မူ

သန့်စင်ခြင်းသည် နှမ၏ဆန္ဒ။
ဧကစာကျင့်ခြင်းသည် နှမ၏အလို။
ရွှေနှင့်မြကဲ့သို့ လှပသော်လည်း
နောက်ဆုံးတွင် ညွှန်မှာနစ်ရပေ၏။

နောက်ဆုံးတစ်ပုံမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် ဝံပုလွေ တစ်ကောင်က
လှပချောမောသည့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ကို ဝါးမျိုစားသောက်ရန်
လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသည့်ပုံ ဖြစ်ပြီး အောက်ပါ အတိုင်း ရေးထားလေ၏။

နှမသည် တောဝံပုလွေကို လင်ပြုရတော့အံ့။

ဝံပုလွေသည် လိုရာကိုရသည်နှင့် ဝါးမျိုးစားသောက်တော့သည်။

ရွှေပန်း ပေါင်းကူးအောက်တွင် မိုးမခပန်းတို့ ပွင့်ကြပေ၏။

မကြာမီတွင် နိုးထလာသောလူရိုင်းသည် နှမကိုစောင့်လင့်ပေ၏။

နောက်တစ်ပုံမှာ တန်ဆောင်းပျက်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် သုတ္တန်ကို ဖတ်နေသည့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်၏ပုံ ဖြစ်ပြီး အောက်ပါ အတိုင်း ရေးထားလေ၏။

ကြွေလျောကုန်လုနေဦး၌

နှမသည် ဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်ကာ ဘိက္ခုနီမဝတ်ရုံကို ဆင်မြန်း၏။

ချမ်းသာ၍ အမျိုးမြတ်သောအိမ်ထောင်မှ ဆင်းသက်လာသည့် နှမသည်

တန်ဆောင်းအိုမှ ဆီမီးမှိန်မှိန်ထဲတွင် အိပ်စက်နေချေပြီတကား။

ထို့နောက်တွင် ရွာကလေး တစ်ရွာ၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဗိုင်းငင်နေပုံဖြစ်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း စာတန်း ထိုးထား၏။

ဥစ္စာဓနက မျက်မှောင်ကုတ်သည့်အခါတွင် မျိုးရိုးမြတ်ခြင်း သည်လည်း အချည်းနှီးသာ။

မိသားစုတစ်စု စီးပွားပျက်ပြီဆိုလျှင် ဆွေမျိုးတို့ကလည်း အကြင်နာမဲ့ကြသည်သာ။

ကံတရားက အသွားလူကို အကူအညီပေးလိုက်သည့်အတွက်

အသွားသည် အရေးအကြောင်းရှိလျှင် မိတ်ဆွေကောင်းကို တွေ့ရလေအံ့။

ထို့နောက်တွင် နန်းတွင်းသူအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမချောကလေးတစ်ဦး အနီးတွင် သဇင်ပန်းအိုးကြီး တစ်လုံးကို ရေးထားပြီး အောက်ပါအတိုင်း စာတန်းထိုးထားသည်။

နွေဦးလေပြည်ထဲတွင် မက်မုံနှင့် ဆီးတို့ ပျိုးကြပြီးကြပြီ။

ခွာညိုပန်းကို မည်သူအန်တုပွင့်နိုင်သနည်း။

နှင်းနှင့်ရေကဲ့သို့ သန့်စင်သောကြောင့် နှမကို မနာလို ဖြစ်ကြ၏။

အခြေအမြစ်မဲ့သော ကဲ့ရဲ့စကားတို့သည် အချည်းနှီးသာတည်း။

နောက်တစ်ပုံမှာ မျှော်စင်ပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကြိုးဆွဲချ အဆုံးစီရင်သည့်ပုံ ဖြစ်ပြီး အောက်ပါ အတိုင်း ရေးထား၏။

ပင်လယ်နှင့် ကောင်းကင်ကဲ့သို့ အတိုင်းအဆ မရှိသော အချစ်သည် မာယာတည်း။

ချစ်သူချင်းတွေ့သည့်အခါတွင် ရမ္မက်သည် ဘုရင်ဖြစ်၏။

မာန်ထောင်မှု မှန်သမျှသည် ယွန်းစံအိမ်မှလာသည် မဟုတ်။

ပျက်စီးမှုတို့သည် နိန့်စံအိမ်မှ အစပြုပေသတည်း။

ပေါက်ယုက ဆက်ဖတ်မည် ပြုသေးသော်လည်း မာယာဒေဝီ သည် ပေါက်ယု၏ ဉာဏ်ထက်မြက်ပုံနှင့် အကင်းပါးနပ်ပုံကို သိသည် အလျောက် ကောင်းကင်ရှိ လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်း တို့ကို သိသွားမည်စိုးသည့် အတွက် ဖတ်ခွင့်မပေးတော့ဘဲ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ကာ ပြီးလျက်

“ဤဘာမဟုတ်သည့် စကားထာများ၊ ပဟေဠိများကို ဖတ်မည့်အစား ကျွန်ုပ်နှင့် အတူလိုက်၍ လှပသော ရှုခင်းများကို ကြည့်ပါလေ” ဟု ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မှင်တက်မိနေသူ တစ်ဦးကဲ့သို့ ပုလဲကို မြိတ်ချထားသော ခန်းဆီးများ၊ ရွှေချည်ထိုး ကန့်လန့်ကာ များ၊ အပြောက်အမွန်း တို့ ခြယ်ထားသည့် တိုင်လုံးကြီးများနှင့် ပန်းကြွတို့ ဖော်ထားသည့် ထုပ်လျောက်များ ဆင်ယင် ထားရာ ခန်းဆောင်ကြီးများကို ဖြတ်၍ မာယာဒေဝီနောက်မှ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ပြီးပြန်တောက်ပလျက် ရှိသော ဟင်္သာ ပြဒါးရောင် ခန်းဆောင်ကြီးများ၊ ရွှေစင်တို့ ခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်များ၊ နှင်းပွင့်ကဲ့သို့ တလက်လက် တောက်ပနေသည့် လေသာပြတင်းကြီးများ၊ ကျောက်စိမ်းတို့ဖြင့် ဆောက်ထားသည့် နန်းဆောင်ကြီးများ နှင့်တကွ နတ်ပန်းများ၊ ရှားပါးသည့် နတ်သစ်ပင်များ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လျက် ရှိသည့် ဆေးပင်များတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသော ထိုနေရာအကြောင်းကို စာဖြင့် ဖော်ပြခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ပေါက်ယုသည် ထိုသို့ အံ့ဖွယ်ဘနန်း အဆန်းဆန်း

အကြယ်ကြယ် ရှိနေသည့် အရာများကို ငေးမောကြည့်ရှု လိုက်လာစဉ်တွင်
မာယာဒေဝီက ရယ်လိုက်လျက်

“ကဲ ကဲ ညီမလေးတို့ လာကြဟေ့။ ဟောဒီက တို့ရဲ့
ဧည့်သည်တော်ကြီးကို လာကြိုလှည့်ကြ”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

ထိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြာပန်းဝတ်လွှာ လက်များကို
ငှေ့ယမ်းလျက် ငှက်မွှေးဝတ်ရုံကို ခြုံကာ နွေဦးပန်းပွင့် များကဲ့သို့ လှပတင့်တယ်
ရှုချင်စဖွယ် ရှိသည့် နတ်သမီးများသည် နွေနှောင်းတွင် သာသည့်
လပြည့်ဝန်းကြီးကဲ့သို့ ပေါ်လာလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်သည့် အခါတွင်
နတ်သမီးများက

“အလိုလေး၊ မမဧည့်သည်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ကြိုရမှာလဲ မမရဲ့၊ မမ က
ပြောတော့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ပုလဲနီ နတ်သမီးလေး ကျွန်မတို့ ဆီကို အလည်
လာလိမ့်မယ်ဆို။ သူ ပျော်ပါးသွားတဲ့ ကျွန်မတို့ နတ်ဘုံကို အလည် လာကြည့်
လိမ့်မယ်ဆို၊ ခုတော့ မမရဲ့ ဧည့်သည်က လူ့ပြည်က လူသားပါကလား။
လူသားဆိုတာ နိမ့်ကျပြီး ညစ်ညမ်းပါဘိသနဲ့။ ကျွန်မတို့ရဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ဘုံတော့
ညစ်ညမ်းတော့မှာပါပဲ” ဟု အပြစ်တင်ကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မိမိ၏ ညစ်ညမ်းသည့် အဖြစ်ကို သိရှိကာ ထိုဘုံမှ
ချက်ချင်း ထွက်ပြေးချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက် လာလေ၏။ သို့ရာတွင်
မာယာဒေဝီက ပေါက်ယု၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီးလျှင်

“ညည်းတို့ နားမလည်ပါဘူးအေ။ ဒီနေ့ တို့ညီမဖြစ်တဲ့ ပုလဲနီနတ်
သမီးကလေး လူ့ပြည်မှာ ဝင်စားရာဖြစ်တဲ့ ယွန်းစံအိမ်ကြီးကို ငါသွားတော့
နိန်စံအိမ်ကြီးကို ဖြတ်အလာမှာ မြို့စားကြီး နိန်တူနဲ့ မြို့စားကြီး ယွန်းကူတို့ရဲ့
ဝိညာဉ်တွေနဲ့ တွေ့တယ်။ သူတို့က ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ‘ခု မင်းဆက်
စသည့်အချိန်မှ မျိုးဆက်ပေါင်းများစွာအထိ ကျွန်တော်တို့သည်
ရာထူးအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာဓနအားဖြင့်လည်းကောင်း၊
ဂုဏ်သိန်အားဖြင့်လည်းကောင်း ကြီးကျယ် ထင်ရှားခဲ့ ပါသည်။ သို့ရာတွင်
အနှစ်တစ်ရာခန့် ကြာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည်
ယိုယွင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် သားစဉ်မြေးဆက်များ ရှိသည့်တိုင်
ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်ခံနိုင်မည့်သူမှာ ကျွန်တော်တို့၏ မြစ်ဖြစ်သော ပေါက်ယု
တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ပေါက်ယုသည် ခေါင်းမာ၍ စိတ်ရှူးထတတ်ပြီး
အသိဉာဏ်ပညာ နည်းသည့်တိုင် သူ့ အပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့
မျှော်လင့်ချက်များစွာ ထားကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးစု၏
ကံကြမ္မာ သည် မှေးမှိန်ကာ ပေါက်ယုအား နည်းမှန်လမ်းမှန်ကို ပြနိုင်သူဟူ၍

ဆွေမျိုးစုထဲတွင် မရှိတော့ လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ ပါသည်။ ယခု အသင် မာယာဒေဝီ နတ်သမီးနှင့် တွေ့ရခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် များစွာ ကံကောင်းလှ ပါသည်။ မိန်းမလိုက်စားခြင်း၊ ရမ္မက်အလိုသို့ လိုက်ကာ မိန်းမများနှင့် ပျော်မွေ့ခြင်းသည် မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးကြောင်းကို မာယာဒေဝီ နတ်သမီးက သတိပေး နှိုးဆော်စေချင်ပါသည်။ ထိုသို့ သတိပေး မှသာလျှင် မညွတ်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းကာ မှန်ကန်သော လမ်းပေါ်သို့ လျှောက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် စိတ်ချမ်းသာမည် ဖြစ်ပါသည်’တဲ့။

“ဒီတော့ ငါလဲ သူတို့ရဲ့ တောင်းပန်ချက်အရ ပေါက်ယုကို တို့ တိုင်းပြည်ကို ခေါ်လာခဲ့ရတယ်။ တို့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ငါက သူတို့ မိသားစုဆွေမျိုး မိန်းကလေးတွေရဲ့ စာရင်းသုံးခုကို ပြကြည့်တယ်။ ဒီစာရင်းတွေကို ပြရုံနဲ့ သဘောမပေါက်တဲ့ အခါကျတော့ ကာမတဏှာတို့ဟာ ဘယ့်ကလောက် ဆိုးတယ်ဆိုတာကို မြည်းစမ်းကြည့်ဖို့ ဒီကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒီလို မြည်းစမ်းကြည့်ပြီး ကာမတဏှာရဲ့ အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့ပုံကို သိတော့မှ သစ္စာတရားကို မြင်နိုင်ပေ မှာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မာယာဒေဝီသည် အတွင်းဆောင်တစ် ခုထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အတွင်း ရောက်သည့် အခါတွင် အမွှေးနံ့ တစ်ခုသည် လွန်စွာသင်းထုံ မွှေးကြိုင်လှသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ မည်သည့် အမွှေးနံ့မျိုးနည်းဟု မေးမြန်းကြည့်လေ၏။

မာယာဒေဝီက ပြုံးလျက်

“သင်တို့၏ ဖုန်စွန်းသော လူ့ပြည်တွင် ဤရနံ့မျိုး မရှိလေ။ ထို့ကြောင့် သင်သိနိုင်မည် မဟုတ်။ ဤရနံ့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုံတွင်ရှိ တောင်ထွတ်ဖျားတို့တွင် ပေါက်သော အထူးထူးသော နတ်ပန်းမျိုးတို့မှ အဆီအနှစ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် အဖိုးတန် နတ်သစ်ပင်များစွာမှ အစေးတို့ဖြင့် ချက်လုပ်ထားသည့် အမွှေးနံ့ဖြစ်ပြီး ယင်းကို နံ့သာမွှေးဆီ ပေါင်းချုပ် ဟု ခေါ်ပေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထူးခြားလှသည့် ထိုရနံ့ကို တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိရင်း ညောင်စောင်းတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည့် အခါ၌ နတ်သမီးများသည် လွန်စွာ ရနံ့မွှေးကြိုင်၍ အရသာ ထူးလှသည့် နတ်သစ်ရွက် လက်ဖက်ရည်ကို လာရောက် တည်ခင်းကြလေ၏။ ဤတွင်လည်း ပေါက်ယု သည် အနံ့အရသာ ထူးလှသည့် ထိုနတ်သစ်ရွက် လက်ဖက်ရည်အကြောင်း ကို မေးမြန်းမိပြန်လေ၏။

“ဤလက်ဖက်ပင်သည် ဂိမန္တတောင်ထွတ်ဖျားရှိ ဂန္ဓမာဒန လှိုဏ်ဂူတွင်

ပေါက်ရောက်ပေ၏။ ထိုနတ်သစ်ရွက်ကို မဇ္ဈသက နတ်ပန်းများပေါ်တွင် တင်နေသည့် နှင်းစက်များနှင့် ရော၍ ဖျော်စပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ယင်းနတ်သစ်ရွက်၏ အမည်မှာ “တစ်ထောင်သော အာသာဝတီ နတ်ပန်းနွယ်နီ” ဟု အမည်တွင်ပေ၏”

ပေါက်ယုသည် မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် မိ၏။ မဟူရာစောင်းများ၊ ရှားပါးသည့် သုံးချောင်း ထောက် ကြေးဒေါင်းလန်းကြီးများ၊ ရှေးပန်းချီကားကြီးများနှင့် လင်္ကာကျမ်းများကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု သဘောအကျဆုံးအရာမှာ လေသာပြတင်းတွင် စွန်းပေနေသည့် နှုတ်ခမ်းဆိုးသော ဒန်းနီရောင် ဆေးစများ နှင့် နတ်သမီး တစ်ပါး၏ ယွန်းအစ်ထဲမှ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော နံသာမှုန့် အစအနများ ဖြစ်လေ၏။ နံရံပေါ်တွင်မူ

“သီးသန့်ရိပ်မြို့၊ နတ်တို့ဘုံ
ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ နတ်တို့ရွာ”

ဟု ရေးထားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မြင်ရသမျှကို ကြည့်၍ ကြည်နူးလျက်ရှိက နတ်သမီးတို့၏ အမည်များကို မေးမြန်းကြည့်လေ၏။ ယင်းတို့၏ အမည်များမှာ အိပ်မက်ပျော်ဖွယ် နတ်သမီး၊ ရမ္မက်ဧကရီ နတ်သမီး၊ သောကယူဆောင် နတ်သမီးနှင့် သောကမျှယူ နတ်သမီးတို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုစဉ် နတ်အစေတော်များသည် ထိုင်ခုံနှင့် စားပွဲများကို ယူလာပြီး နတ်သုဒ္ဓါရည်များနှင့် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို တည်ခင်းလေ၏။ နတ်သုဒ္ဓါရည်တို့ ထည့်ထားသည့် ဖန်အိုးကြီးများနှင့် ပယင်းခွက်များ ကိုလည်း ယူလာလေ၏။ ဤစားသောက်ပွဲကြီး မည်မျှကြီးကျယ် ခမ်းနားကြောင်းကိုမူ အကျယ်မဆိုတော့ပြီ။ သို့ရာတွင်နတ်သုဒ္ဓါရည်မှာ များစွာ အနံ့အရသာ ကောင်းမွန်လှသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် ထိုအကြောင်းကို မစုံစမ်းဘဲ မနေနိုင်ချေ။

“ဤနတ်သုဒ္ဓါ ယစ်မျိုးမှာ ပန်းပေါင်းတစ်ရာတို့၏ ဝတ်မှုန်များနှင့် နတ်သစ်ပင်ပေါင်း တစ်ထောင်တို့၏ အစေးများ ကို နတ်မြင်းပျံတို့၏ ခြင်ဆီနှင့် ရောစပ်ကာ နို့တိုက်၍ အတောင်ပံဖြင့်ပျံသော နတ်ငှက်တစ်မျိုး၏ နို့ရည်ဖြင့် ချက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို နတ်သုဒ္ဓါယစ်မျိုးရည်ကို “ခွက်တစ်ခွက်ထဲတွင် စုထားသော အလှမယ်ပေါင်း တစ်သောင်း” ဟု

ခေါ်ပါသည်” ဟု မာယာဒေဝီက ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုက နတ်သုဒ္ဓါရည် တို့ကို သောက်သုံးလျက် ရှိစဉ် ကပြလျက်ရှိသည့် ကချေသည် နတ်သမီး တစ်ဆယ့် နှစ်ယောက် တို့သည် အရှေ့သို့ တိုးလာကြကာ မည်သည့်အကမျိုးကို က ပြရမည်နည်းဟု မေးမြန်းကြ၏။

“ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်” ဆိုတဲ့ တေးသီချင်း ဆယ့်နှစ်ပုဒ် ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတေးသီချင်းတွေကို ဆိုကြစမ်း” ဟု မာယာဒေဝီ နတ်သမီးက ပြောလေ၏။

ထိုအခါတွင် နတ်သမီးတစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် တို့သည် ကရမက်သားဖြင့် လုပ်သည့် လက်ခုပ်နှင့် ငွေစောင်းတို့ကို ကောက်ယူကာ တေးသီချင်းကို တီးမှုတ်လေ၏။

သို့ရာတွင် မာယာဒေဝီနတ်သမီးက ကြားဖြတ်လျက် ပေါက်ယုဘက် လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ယခုတေးသီချင်းမှာ သင်တို့၏ ဖုန်စွန်းသော လောက လူ့ပြည်တွင် ရှိသည့် စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်သဘင်များနှင့်မတူ။ သင်တို့ လူ့ပြည်က ဇာတ်သဘင်များမှာ သုခမိန့်များ၊ မိန်းမချောများ၊ စစ်သူကြီးများ၊ လူအိုကြီးများနှင့် လူပြက်များသာ ပါဝင်၍ တီးမှုတ် သီဆိုသည့် တေးသွားမှာလည်း ကိုးမျိုးမျှသာ ရှိပေ၏။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ တေးသီချင်း များမှာမူ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၊ သို့မဟုတ် လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို ချက်ချင်း ဖွဲ့ဆိုနိုင်ပြီး ကြိုးတပ်တူရိယာ သို့မဟုတ် လေမှုတ်တူရိယာ တို့ဖြင့် တီးမှုတ်နိုင်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ဤတေးသီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုံသားမှ အပ ဖြစ်သော အခြားသူတို့ ကောင်းစွာ နားလည်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သင်လည်း ကောင်းစွာ နားလည် လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်ပေ၏။ အကယ်၍ စာသားတို့ကို မသိရလျှင် ဤဂီတသည် ဖယောင်းကို ဝါးရသည့်နှယ် အရသာကင်းမဲ့လျက် ရှိပေလိမ့်မည်”

ထို့နောက် မာယာဒေဝီနတ်သမီးသည် “ခန်းဆောင်နီ အိပ်မက်” တေးသီချင်း စာသားများကို ယူလာခဲ့ရန် နတ်အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုကို လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ပေါက်ယု သည် စာသားကို ကြည့်ကာ ဂီတကို နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။

ကမ္ဘာကြီး၏ အရုဏ်ဦးအစတွင်
အချစ်၏ မျိုးစေ့တို့ကို မည်သူကြဲခဲ့လေသနည်း။
လေညင်းနှင့် လရောင်တို့၏ ပြင်းပြသော ရမ္မက်မှ
မျိုးစေ့တို့ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ကြပေ၏။
ဆွတ်ပျံလွမ်းမောရသော လောကတွင်

ထို့ကြောင့်

ပူဆွေးရသောနေ့၊ အထီးကျန်ဖြစ်ရသော နာရီ၌
ကျောက်စိမ်းနှင့် ရွှေတို့အတွက်
ငါ၏ အချည်းနှီးသော ပူဆွေးမှုကို
ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်တေးကို သီဆိုခြင်းဖြင့်
ဖြေဖျောက်ပါအံ့။

ဒုတိယ ပိုဒ်

အချည်းအနှီးဖြစ်ရသော ဘဝတစ်ခု။

ရွှေနှင့် ကျောက်စိမ်းတို့သည် လိုက်ဖက်သည်ဟု ပြောကြ၏။
သစ်ပင်နှင့် ကျောက်ခဲတို့၏သစ္စာကို ငါသာလျှင် သိ၏။
ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် နှင်းတို့ဖုံးလျက်ရှိသော တောင်ရိုးတွင် သူတော်စင်ကို
ဖူးမြော်ကန်တော့ရင်း
ကမ္ဘာတစ်ဖက်ရှိ အထီးကျန် သစ်တောများမှ၊ နတ်သမီးကို သတိရကာ
လူ၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှုသည် ဘယ်ခါမျှ ပြည့်စုံသည်မရှိဟု တွေးလျက်
ငါ သက်ပြင်းချ၏။
ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီလှသည့် မောင်နှံပင်လျှင် စိတ်ပျက်စရာကို
တွေ့ရပေသေး၏။

တတိယ အပိုဒ်။

အချည်းနှီးသော လွမ်းဆွတ်ခြင်း။

တစ်ခုသည် နတ်ပြည်မှ အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်း ဖြစ်၏။
တစ်ခုသည် အပြစ်အနာကင်းသော ကျောက်စိမ်းတုံးဖြစ်၏။
ကံကြမ္မာဆုံးဖြတ်ပြဋ္ဌာန်းခြင်း မပြုပါက
သူတို့နှစ်ခု အဘယ်ကြောင့်လာ၍ ဆုံဆည်းကြလေသနည်း။
အကယ်၍ ကံကြမ္မာက ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း
သူတို့အချစ်သည် အဘယ်ကြောင့် အဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့ရသနည်း။
တစ်ခုသည် ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ သက်ပြင်းချ၏။
အခြားတစ်ခုသည် အချည်းနှီးလွမ်းဆွတ်၏။
တစ်ယောက်သည် ကန်ရေပြင်တွင်အရိပ်ထင်သည့် လမင်းဖြစ်၏။
နောက်တစ်ယောက်သည် ကြေးမုံတွင်ထင်သည့် ပန်းပွင့်ဖြစ်၏။
နှမမျက်လုံးသည် မျက်ရည်မည်မျှစီးနိုင်မည်နည်း။
နွေမှဆောင်းတိုင် မျက်ရည်စို့နိုင်မည်လော။ နွေဦးပေါက်မှ နွေအထိ
စီးနိုင်မည်လော။

ပေါက်ယုသည် အဆက်အစပ်ကင်း၍ အဓိပ္ပာယ်ငုပ်သည့်
ထိုတေးသီချင်းစာသားများကို နားမလည်နိုင် သော်လည်း ဂီတသံသည် သူ့
အာရုံကို ယစ်မူးစေပေ၏။ ထို့ကြောင့် စာသားများ၏ အနက်ကို သိအောင်လည်း
မကြိုးစား၊ ထိုသီချင်းကို မည်သည်ကလာသည် ကိုလည်း မေးမြန်းခြင်း
မပြုတော့ဘဲ နားထောင်လျက် ရှိ၏။ တေးသီချင်းသည် များသည် တေးကို
ဆက်လက်သီဆိုလျက်ရှိ၏။

စတုတ္ထ အပိုဒ်

ဘဝ၏ မမြဲသောသဘော။

ဂုဏ်ကျက်သရေနှင့် တောက်ပမှု အမြင့်ဆုံးအချိန်၌
သေခြင်းတရားသည် နှမထံသို့ရောက်လာခဲ့ပြီ။

နှမသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်လျက် အရာရာကိုထားခဲ့ပြီ။

နှမ၏ဝိညာဉ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

နှမ၏နေရာသည် တောင်များ၏တစ်ဖက်တွင် ဝေးလံလှ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ နှမသည် မိဘတို့ကို ပြောပြလျက်ရှိ၏။

သမီးသည် သိင်္ဂီရောင်စမ်းချောင်းသို့ သွားလေပြီ။

အချိန်မနှောင်းမီ ခိုနားရာကိုရှာရာ၏။

ပဉ္စမ အပိုဒ်

ချစ်သူများနှင့် ကွေကွင်းရခြင်း။

မိုးစက်နှင့် မုန်တိုင်းကြားတွင် နှမသည် ခရီးတိုင် သုံးထောင်
ရွက်လွင့်ခဲ့ရ၏။

အိုးအိမ်၊ အသွေးနှင့် အသားတို့ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရ၏။

မိဘနှစ်ပါး၏ အိုမင်းသောအရွယ်ကို မျက်ရည်ကို စွန်းထင်းခြင်း
မရှိစေလိုသည့်တိုင်

“သမီးငယ်အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မဖြစ်ကြကုန်လင့်။

ကံအကောင်းအဆိုးတို့ မည်သည် သူ့အကြောင်းနှင့်သူ
ဖန်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ပေါင်းဖော်ခြင်း၊ ကွေကွင်းခြင်းတို့သည် ကံအတိုင်းသာ ဖြစ်လာကြရ၏။

ယခုဘဝ၌ ခွဲခွာ၍နေကြရသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့သည်
အေးချမ်းစွာနေထိုင်ကြကုန်အံ့။

မထိုက်သော သမီးငယ်အတွက် သောကဗျာပါဒ မဖြစ်ပါစေနှင့်” ဟု
နှမဆို၏။

ဆဋ္ဌမအပိုဒ်

ပျော်ရွှင်မှုထဲက ဝမ်းနည်းမှု။

မိဘတို့ ကွယ်လွန်ချိန်၌ နှမသည် ပုခက်တွင်း၌သာရှိသေး၏။

စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်နေရသည့်တိုင် နှမကို မည်သူ့အလိုလိုက်မည်နည်း။

နှမသည် သတ္တိရှိ၍ ရက်ရောသောစရိုက်ဖြင့် မွေးပေ၏။

အချစ်ကို နှလုံးတွင်သိမ်းဆည်းရန် အစဉ် အဆင်သင့် ရှိပေ၏။

ကျောက်စိမ်းခန်းဆောင်မှ လရောင်နှင့်လေညင်းကဲ့သို့

နှမသည်အရည်အချင်းရှိ၍ ချောမောသော လင်ကောင်းနှင့်လိုက်
ဖက်ပေ၏။

နှမသည် ထိုသူနှင့် အခွန်ရှည်အောင်ပေါင်းရပါစေ၏။

သို့မှသာလျှင် ကလေးဘဝက ပင်ပန်းခဲ့ရသည့်ဒုက္ခနှင့်
ကာမိပေလိမ့်မည်။

ကောက်ထန်မျှော်စင်ထိပ်တွင် တိမ်တိုက်တို့ပြိုကွဲစပြုလေပြီ။

ဆိုင်းမြစ်သည်လည်း ခန်းခြောက်လေပြီ။

ဤသည်မှာ လူတို့၏ကံကြမ္မာပင်ဖြစ်ပါ၏။ သောကဗျာပါဒဖြစ်၍
အချည်းနှီးသာ။

သတ္တမ အပိုဒ်

ကမ္ဘာလောကကြီး၏ အငြင်းပယ်ခံ။

သဘာဝအားဖြင့် ခွာညိုပန်းကဲ့သို့လှပေ၏။

နတ်တို့၏အရည်အသွေးနှင့် ပြည့်စုံပါပေ၏။

သို့တိုင် ထူးဆန်းသည့်အတွက် နှမကိုအားလုံးက တအံ့တဩ
ဖြစ်ကြပေ၏။

နှမသည် ချမ်းသာစည်းစိမ်တို့နှင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို
စက်ဆုပ်ပေ၏။

ဝိုးဝတ်ရုံသည် ညစ်ညမ်း၍ စက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်၏။

မြင့်မားခြင်းသည် အမုန်းကိုဖြစ်စေကြောင်း နှမ မသိလေ။

လောကကြီးသည် အလွန်သန့်စင်ခြင်းကို မုန်းတီး၏။

တန်ဆောင်းအိုထဲရှိ ဆီမီးရောင်မှိန်မှိန်တွင် နှမသည်
ညှိုးနွမ်းရှာတော့မည်။

နှမ၏ နံ့သာတို့နှင့် ခန်းဆောင်နီ နှမ၏ ပျိုနုချိန်နှင့် အလှတို့သည်
အလဟဿ ဖြစ်ကြတော့မည်။

ဖုန်မှုန့်တို့ စွန်းပေသောလမ်းပေါ်တွင် ညစ်နွမ်းရင်း
အဆုံးသတ်ချေတော့မည်။

အပြစ်အနာကင်းသည့် ကျောက်ဖြူသည်ပင်လျှင် ရွံ့တွင် နစ်ရသေး၏။
မင်းပျို မင်းလွင်တို့၏ အိမ်တွင် နှမအတွက် သက်ပြင်း ချကြသော်လည်း
အချည်းနှီးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အဋ္ဌမ အပိုဒ်။

ရန်သူတို့၏ ပေါင်းဆိုခြင်း။

အကြင်နာကင်း၍ ရက်စက်သည့် ဝံပုလွေသည်
အတိတ်ဝဋ်ကြွေးရှိသည့်တိုင်

မာန၊ စည်းစိမ်နှင့် ကာမဂုဏ်တို့ကို လိုက်စားခဲ့၏။

မှူးမတ်တစ်ဦး၏ သမီးငယ်အလှကို ဈေးပေါပေါဖြင့် ဝယ်ယူကာ

ရွှေစံအိမ်မှာ ကလေးငယ်ကို ခြေဖြင့်နင်းပစ်ခဲ့ချေ၏။

သို့ဖြင့် တစ်နှစ်မတိုင်မီတွင် ထိုသူငယ်မ၏ ဝိညာဉ်သည်
ကြွေလွင့်ခဲ့ရရာပေ၏။

နဝမအပိုဒ်။

ပန်းပွင့်တို့၏ အနိစ္စသဘောကို ဆင်ခြင်ခြင်း။

နှမသည် နွေဦးသုံးလီကို မြင်လိမ့်မည်။

မက်မုံပွင့်မှ အနီနှင့် မိုးမခမှ အစိမ်းတို့၏ အနီး၌
မည်သည့်မျှော်လင့်ချက်မျှ ထားမည်မထင်။

ကြည်လင်သောကောင်းကင်မှ တည်ငြိမ်သော ငြိမ်းချမ်းမှုကို အရသာ
ခံရန်အတွက်

ငယ်နုသော တောက်ပမှု မီးလျှံကို ငြိမ်းသတ်ပစ်လိမ့်မည်။

မက်မုံပွင့်မှ အရောင်များသည် ကောင်းကင်နှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်ကြသည့်တိုင်

နွေနှောင်းတွင် မကြွေသောပန်းဆို၍ မည်သူမြင်ဖူးသနည်း။

ယခုပင်လျှင် ပူဆွေးသူတို့သည် ပေါ်ပလာပင်များ အနီးတွင်
ငိုကြွေးနေပြီ။

တစ္ဆေတို့သည် အစိမ်းရောင် မေပယ်ပင်များအနီးတွင် ငိုကြွေးလျက်
သူတို့၏ သင်္ချိုင်းမြေပုံပေါ်မှ ပေါင်းပင်တို့သည်
ကောင်းကင်ရောက်လှနီး လက်ဆန့်တန်းကြပြီ။

ဓနုဥစ္စာ အတက်အကျဟူသည် လူ၏ကြိုးပမ်းမှုသာ ဖြစ်ပေ၏။
နွေဦးသည် ပန်းများကိုပွင့်စေ၍ နွေနှောင်းသည် ပန်းတို့ကို ညှိုးစေ၏။
မည်သူသည် မွေးဖွားခြင်းတံခါးကို ရှောင်နိုင်သနည်း။ မည်သူသည်
သေခြင်းကံကြမ္မာကို ရှောင်နိုင်သနည်း။

သို့ရာတွင် မဇ္ဈိမတိုင်းတွင်မူ အမတ သစ်သီးကို သီးသည့်
အင်ကြင်းပင်ပေါက် သည်ဟု သူတို့ဆိုကြ၏။

ဒဿမ အပိုဒ်။

ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲမှုကြောင့် ပျက်စီးရခြင်း။

နှမ၏ အကြံအစည်တို့တွင် ပါသည့် ကျွမ်းကျင်မှုတို့သည် နှမ၏
ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပေတည်း။

ရှင်စဉ်က နှမ၏ နှလုံးသားသည် ကွဲအက်ခဲ့ရ၏။

သေသည့်အခါတွင် နှမ၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုတို့သည် အဆုံးသတ်
ခဲ့ကြပြီ။

မိသားစုအားလုံး ငြိမ်းချမ်းသာယာသည့် ချမ်းသာသည့် မိသားစု
တစ်ခုသည်

နောက်ဆုံး၌ ဖရိုဖရဲပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။

ဘဝ ထက်ပိုင်းကျိုးအောင် စိုးရိမ်ခဲ့ရသော်လည်း အချည်းနှီးသာ။

ညသန်းခေါင်တွင် မက်သော ခြောက်အိပ်မက်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း

ကြီးမားသော တိုက်အိမ်ကြီးတစ်ခု ပြိုလဲသကဲ့သို့ လည်းကောင်း

ဟုတ်ခန့်ငြိမ်းသွားသော မီးတိုင်တစ်တိုင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း

ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် ဝမ်းနည်းခြင်းအဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်း၏။

လောကတွင် ဘာမျှရေရာခြင်း မရှိပြီတကား။

ဧက ဒဿမ အပိုဒ်။

ကြင်နာသော အပြုအမူ တစ်ခု။

ကြင်နာသည့် အပြုအမူလေးတစ်ခုကြောင့်

နှမသည် ကျေးဇူးသိတတ်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် မတော်တဆ
ကြုံခဲ့ရ၏။

နှမ၏ အမေသည် ကောင်းသည့်အလုပ်တစ်ခုကို
အမှတ်မထင်လုပ်ခဲ့မိသည်မှာ ကံကောင်းလေစွ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပူဆွေးသူကို ကယ်ဆယ်၍ ဆင်းရဲသူကို
ကူညီသင့်ပေ၏။

နှမ၏ သနားညှာတာကင်းသော ဦးလေးနှင့် သစ္စာမဲ့သော ဆွေမျိုးကဲ့သို့
မဖြစ်ပါလေနှင့်။

သူတို့သည် ငွေကြေးကို စုံမက်သဖြင့် ကိုယ့်သွေးသားကို မေ့လျော့
ပစ်ပယ်ကြ၏။

ဆုနှင့်ဒဏ်တို့သည် ကောင်းကင်ဘုံတွင် ရကြစမြဲ ဖြစ်ပေ၏။

ဒွါဒသမ အပိုဒ်။

ခမ်းနားတောက်ပခြင်းသည် အလာနှောင်းခဲ့ပြီ။

အချစ်သည် မှန်တွင် ထင်နေသည့် အရိပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဂုဏ်အဆင့်အတန်းနှင့် ကျော်ကြားခြင်းတို့သည် ထို့ထက် ဆိုးသေး၏။

အိပ်မက်မျှသာ ဖြစ်ချေ၏။ နုပျိုခြင်းနှင့် အလှတို့သည်လည်း
ညှိုးနွမ်းကြကုန်၏။

ရွှေချည်ထိုး ကန့်လန့်ကာများနှင့် အချစ်ငှက်စောင်တို့ အကြောင်းကို
မပြောပါနှင့်တော့။

သေမင်း၏ ဆင့်ခေါ်ချက်ကို ပုလဲသရဖူ၊ နတ်ငှက်
ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတို့ဖြင့် ကာသော်လည်း ရှောင်မရနိုင်။

ဧရာတွင် လိုဘတောင့်တ ကင်းရမည်ဟု ပြောကြ၏။ ဤသည်မှာ
ကုသိုလ်ကံအတိုင်းသာ ဖြစ်ကြပေ၏။

တောက်ပြောင်သော မြို့ဝန် ဝတ်ရုံကိုဝတ်၍ မြို့ဝန်၏ ရွှေတံဆိပ်ကို ပြုံးပြက်လျက်ရှိသော

လူတစ်ယောက်သည် ကြီးမြင့်ကောင်း ကြီးမြင့်ပေလိမ့်မည်။
ကြောက်ဖွယ်ကောင်းချင် ကောင်းလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် အဝါရောင် နွေဦးသို့ သွားရာလမ်းသည် နီးလာခဲ့လေပြီ။

ယခင်က တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်များနှင့် စစ်သူကြီးတို့သည်
ဘာကျန်ခဲ့သနည်း။

နှောင်းလူတို့ မြတ်နိုးကြသော အခွံသာ ရှိသည့် နာမည်သာ
ကျန်ခဲ့ကြပေ၏။

တေးဒဿမ အပိုဒ်

အကောင်းတို့သည် အဆုံးသတ်ခဲ့လေပြီ။

နွေဦးကုန်ခါနီးတွင် သင်းပျံသော အမှုန်တို့သည်
ဆေးပန်းတို့ခြယ်ထားသည့် ထုပ်လျှောက်ပေါ်မှ ကြွေကျကြ၏။

ပင်ကိုအားဖြင့် လမင်းကဲ့သို့လှသော နှမသည် မိသားစု ပျက်စီးရခြင်း၏
အကြောင်းရင်း ဖြစ်၏။

ဓလေ့ဟောင်းတို့ပျက်စီးခြင်းသည် ချင်လက်ထက်တွင် အစပြုပြီး

မိသားစု ပျက်စီးခြင်းသည် နိန့်စံအိမ်မှ အစပြုလျက်

သူတို့အားလုံး၏ ဒုစရိုက်များသည် အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သီချင်းအဆုံး။

ကျေးဇူးတို ဌာနသို့ပြန်လေပြီ။

မှူးကြီးမတ်ရာ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုသည် ပျက်စီးခဲ့ပြီ။

ချမ်းသာသော မှူးမတ်တို့၏ စည်းစိမ်သည် ကုန်ခန်းခဲ့ပြီ။

အကောင်းကို လုပ်ခဲ့သော နှမသည် သေခြင်း၏ နှုတ်ခံတွင်းဝမှ
လွတ်၏။

နှလုံးသား ကင်းမဲ့သူတို့မှာမူ အပြစ်ခံရပေ၏။

သူတစ်ပါးအသက်ကိုယူသူတို့သည် ကိုယ့်အသက်ကိုလည်းပေးရ၏။
မျက်ရည်ကြွေးကို ယူမိသူတို့သည် ထိုကြွေးကို မျက်ရည်ဖြင့် ဆပ်ရ၏။
တစ်ပါးသူအား ပြစ်မှားခဲ့သည့်အတွက် အပြစ်ဒဏ်သည် သေးငယ်သည်
မဟုတ်။

ပေါင်းဖော်ခြင်းနှင့် ကွေကွင်းခြင်းတို့သည် ကံအတိုင်းသာ
ဖြစ်ကြကုန်၏။

အတိတ်ဘဝတွင် အသေစောခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းကို ရှာကြည့်လေ။
ဧရာရောက်မူ ရာထူးနှင့် စည်းစိမ်တို့ကို ခံစားရသူတို့သည်
ကံထူးကြပေ၏။

လောကကို မြင်သူတို့ကား လောကမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြ ပေ၏။
မိုက်မဲသော ချစ်သူတို့ကား ဘဝကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးကြကုန်၏။

အစာဝသောအခါတွင် ကျေးဌာနတို့သည် သူတို့ဌာနသို့ ပြန်လျက်
နောက်ဆုံး၌ကား ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် လွတ်လပ်လတာကြီး သာ
ကျန်ပေ၏။

ထိုသီချင်းများကို သီဆို ကပြပြီးသည့်အခါတွင် ကချေသည်များ နှင့်
သီချင်းသည်များသည် နောက်တစ်ကျော့ ဆိုရန် ပြင်ဆင်ကြပြန်၏။ သို့ရာတွင်
ပေါက်ယု ပျင်းရိပြီးငွေ သွားပြီကို မာယာဒေဝီ နတ်သမီးမြင် လိုက်လေပြီ။

“အင်း၊ ဒီလူနှယ်နော်၊ အလိုက် ထူလိုက်ပါဘိ” ဟု တွေး၍
သက်ပြင်းချ၏။

ပေါက်ယုက မိမိမှာ နတ်သုဒ္ဓါယစ်မျိုးရည်တို့ကို သောက်ထားသဖြင့်
အတော် မူးယစ်ကာ အိပ်ချင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်
တေးသီချင်းများကို သီဆိုရန် မလိုတော့ကြောင်းဖြင့် ပြောဆို၏။

မာယာဒေဝီ နတ်သမီးသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ရှင်းလင်းရန်
အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် အမွှေးနံ့သာတို့ ပက်ဖျန်းထားသည့် စက်ခန်းဆောင်
တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုစက်ခန်းဆောင်ထဲ ၌ကား ပိုးဖဲကတ္တီပါတို့ဖြင့်
ခမ်းနားတောက်ပစွာ ပြင်ဆင်ထားလေရာ ပေါက်ယုသည် ထိုမျှ ခမ်းနားသော
စက်ခန်းဆောင်ကို လူ့ပြည်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးချေ။
ပို၍အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ထိုစက်ခန်းဆောင်ထဲတွင် ပေါက်ကြည်၏
အလှနှင့် ထိုက်ယု၏ ကျက်သရေတို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့် နတ်မိမမယ်ကလေး

တစ်ယောက်သည် သူ့ကို အသင့်စောင့်ကြိုလျက် ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။
ပေါက်ယုသည် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေစဉ် မာယာဒေဝီ နတ်သမီးက

“သင်တို့၏ ဖုန်စွန်းသော လူ့ပြည်တွင် မရေတွက်နိုင်သော
လေသာပြတင်းစိမ်းတပ် ခန်းဆောင်များ၊ ရွှေချည်ထိုး အုံးစက်ရာ များသည်
ရာဂအလိုကို လိုက်သော ယောက်ျားများနှင့် အကျင့်ပျက်သော မိန်းမတို့ကြောင့်
အထွတ်အမြတ် အဖြစ်မှ ယုတ်နိမ့်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရ၏။
ပို၍ဆိုးသည်မှာ ရှေးပဝေသဏီတည်းကပင်လျှင် အကျင့်ပျက်သော
လူမိုက်တို့သည် မိမိတို့၏ အကျင့်ပျက်မှုတို့ကို ဖုံးကွယ်ရန်အတွက်
အလှတရားကို ချစ်ခြင်းနှင့် သွေးသားတောင့်တမှုဟူ၍ လည်းကောင်း၊
မေတ္တာနှင့် တဏှာပေမ ဟူ၍ လည်းကောင်း ခွဲခြားပစ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြင့်
အလှအပကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း သည် တပ်မက်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။
မေတ္တာသည် တဏှာပေမ အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ သို့ဖြင့် မိုးစက် နှင့်
တိမ်တိုက်တို့ ပေါင်းဖော် သံဝါသပြုခြင်းသည် အလှအပကို
ချစ်မြတ်နိုးတတ်သည့် အချစ်နှင့် ရမ္မက်တို့၏ အထွတ်အထိပ် ဖြစ်လာပေ၏။

“သင့်တွင် ကျွန်ုပ် သဘောအကျဆုံး အချက်ကား သင်သည်
ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် တပ်မက်မှု အကြီးဆုံးသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ဖြစ်ပေ၏”

ပေါက်ယုသည် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်လျက်

“အသင်နတ်သမီး မှားနေပြီ၊ ကျွန်ုပ်သည် စာပေများကို
သင်အံ့ခြင်းမပြုဘဲ ပျင်းရိသူဟူ၍ မိဘများက မကြာခဏ မြည်တွန်တောက်
တီးခြင်း ခံရပါသည်။ သို့ဖြစ်လျက်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ရမ္မက်ကြီးသူဟု
အဘယ်ကြောင့် ဆိုရသနည်း။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်သေးသည့်
အလျောက် ထိုစကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် ကောင်းစွာသိသူ မဟုတ်ချေ
တကား။”

မာယာဒေဝီက

“မစိုးရိမ်လေနှင့်၊ အခြေခံအားဖြင့် တဏှာရမ္မက်အားလုံး တို့သည်
အတူတူသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သို့ရာတွင် သူနေရာနှင့်သူ
အနက်အဓိပ္ပာယ်အသီးသီးကို ဆောင်ကြကုန်၏။ ဥပမာအားဖြင့် လောက၌
ရုပ်အဆင်းသဏ္ဌာန် လှပ တင့်တယ်ခြင်း၊ သီဆိုခြင်း၊ ကခုန်ခြင်း အထူးထူးသော
နည်းများဖြင့် ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ မိုးစက်နှင့် တိမ်တိုက် ကစားနည်း တို့ဖြင့်
မြူးတူးခြင်း စသည်တို့တွင်သာ ကြည်နူးနှစ်သက်ကြသော လူသွမ်းတို့သည်
ရှိကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ခဏမျှသော သုခချမ်းသာကို ရရန်အတွက်
လောကအလုံးတွင်ရှိသော မိန်းမချော မိန်းမလှ တို့ကို ပိုင်ဆိုင်လိုသောဆန္ဒ
ရှိကြ၏။ ထိုသူတို့အား ကာမတဏှာ ညွှတ်ကွင်းတွင် မိနေကြသော

ယုတ်နိမ့်သော သတ္တဝါများသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

“သင်ကား ကာမတဏှာ ညွှတ်ကွင်းတွင် အစင်းသားမိရန် မွေးလာသူမဟုတ်၊ စိတ်လွန်ကဲ ပြင်းထန်ခြင်းဖြင့် မွေးလာသူဖြစ်ပေ၏။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် စကားလုံးဖြင့် ရှင်းအောင် မပြောနိုင်၊ ပကတိ ဉာဏ်ဖြင့်သာ ဆင်ခြင်ရာ ၏။ စိတ်ဓာတ် လွန်ကဲခြင်းကြောင့် သင်သည် မိန်းမတောတွင် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သင့်စရိုက်ကို ရူးနှမ်းစေသည့်အတွက် သင်သည် ပြောင်လှောင်သရော် ခြင်းကို ခံရပေအံ့။

“ယနေ့၌ သင်သည် သင်၏ ဘိုးဘေးများဖြစ်သော နိန်တူမြို့စားနှင့် ယွန်းကူမြို့စား တို့ကို တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက် ပြီးသည့် အခါတွင် သင့်အား မိန်းမတောတွင် ပျော်ပါးလိုက်စားသူဟု လောကကြီးက သင့်အား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်းပြုသည်ကို ကျွန်ုပ်မမြင်လို။ ထို့ကြောင့် သင့်အား ဤဘုံသို့ ခေါ်ကာ နတ်သုဒ္ဓါရည်နှင့် နတ်သစ်ရွက်ရည်တို့ကိုတိုက်၍ တေးသီချင်း ထိုဖြင့် ဖြေဖျော်ပြီးသည့်နောက်၌ ညီမတော်ဖြစ်တဲ့ ငယ်နာမည်ကျင်ကို၊ နတ်သမီးဘွဲ့မည် ကျင်မေနှင့် ကျွန်ုပ်တွေ့ဆုံ ပေးပေအံ့။ ယနေ့၌ သင်သည် ကျင်ကို နှင့် ပေါင်းဖော်မှီဝဲခြင်း ပြုပါလေတော့။ ဤသို့ တွေ့ဆုံပေးရခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ နတ်ဘုံတွင် ယာယီမျှသာသော စည်းစိမ်ကိုခံစားပြီးသည့် နောက်၌ သင်သည် ဖုန်စွန်းသော လူပြည်မှ တဏှာ စည်းစိမ်တို့သည်လည်း အချည်းနှီးသာဖြစ်ကြောင်းကို သင်သိ စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ယနေ့မှစ၍ သင်သည် ထို တဏှာစည်းစိမ်တို့၏ အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီးဖြစ်ခြင်းကို နားလည် သဘောပေါက်ပြီး သကာလ သင်၏စိတ်ဓာတ်ကို ပြင်လေလော့။ ကွန်ဖြူစီနှင့် မုန်စီတို့၏ အဆုံးအမကို နာယူကာ လောကကြီး၏ ကောင်းကျိုး ဆောင်ပါလေ”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် မာယာဒေဝီသည် ပေါက်ယုအား ကာမဘာဝ၏ လျှို့ဝှက်အပ်ရာတို့ကို သင်ကြားပေး လေ၏။ မာယာဒေဝီနတ်သမီးသည် နတ်မိမယ်ရှိရာ စက်ခန်းဆောင်သို့ သူ့ကို တွန်းပို့ကာ ခန်းဆောင်တံခါးကို ပိတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထို နတ်သမီး စေသည့် အတိုင်း ပြုလေ၏။ ပေါက်ယု၏ ကာမသျှတ္တရ သင်ခန်းစာတို့ကိုမူ ကျော်လွှားချန်လှပ်ခဲ့ ပေအံ့။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ကိုခေါ် ကျင်မေတို့သည် မခွဲနိုင်မခွာနိုင်ဖြစ်လျက် ရှိကြပြီး တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ် တွယ်မိကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ချင်းတွဲကာ နတ်ပန်းဥယျာဉ်ထဲတွင် လမ်းလျှောက် ကြလေ၏။

သို့လျှောက်သွားစဉ် ဝံပုလွေများ၊ ကျားများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည့် ဆူးချုံတစ်ခုနားသို့ ရောက်သွားကြ လေ၏။ သူတို့ရှေ့တွင် မည်းနက်သော ချောင်းကြီးတစ်ချောင်း ကန့်လန့်ဖြတ် ကာဆီးလျက် ရှိပြီး ကူးဖြတ်စရာ ဘာမျှ မရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မည်သို့လုပ်ရမည် မသိဖြစ်နေစဉ် မာယာဒေဝီ ရောက်လာကာ “မကူးနှင့်၊ မကူးနှင့်၊ ပြန်လှည့်” ဟု အော်သံကို ကြားရ၏။ ပေါက်ယုသည် ကြောက်လန့်ကာ “မည်သည့်နေရာနည်း” ဟု မေး၏။

“ဤနေရာကား ရာဂညွန့်အိုင် ဖြစ်သတည်း။ ပေတစ်သောင်း နက်၍ လီပေါင်းတစ်သောင်း အကျယ်ရှိ၏။ ထိုညွန့်အိုင်၌ ကူးဖြတ်စရာ ကူးတို့လှေ မရှိ၊ လောင်စာတည်းဟူသော လှေသူကြီးနှင့် ပြာမှုန်တည်းဟူသော လှေထိုးသား တို့သာ ဦးစီးသည့် ဖောင်တစ်ခုသာ ရှိ၏။ သူတို့သည် ကူးတို့ခကို ရွှေဖြင့်လည်းမယူ၊ ငွေဖြင့်လည်းမယူဘဲ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းသို့ အရောက်သာ လိုက်ပို့တတ်ကြ၏။ သင်တို့သည် ဤနေရာသို့ မတော်တဆ ရောက်လာကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤညွန့်ဗွက်အိုင်ကြီး သို့ ဆင်းခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်ပေးခဲ့သမျှ အကြံဉာဏ်တို့သည် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေတော့အံ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် မိုးကြိုးထစ်ချုန်းသကဲ့သို့သော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ညွန့်အိုင်ကြီးထဲမှ ဘီလူး သဘက်များနှင့် ဖုတ် ပြိတ္တာတို့သည် ပေါက်ယုကို ဆွဲနှစ်ရန် ပြေးလာကြ၏။ ပေါက်ယု၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးစေး ကြီးတွေ ပြန်လျက်ရှိပေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် “ကျင်ကို၊ ကျင်ကို ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး” ဟု အော်၏။

ပေါက်ယု၏ အော်သံကိုကြားသဖြင့် မာလာနှင့် ကျန်အထိန်းတော်များသည် ပြေးလာကြကာ ပေါက်ယုကို ချော့မော့ကြလေ၏။

“သခင်လေး၊ ဘာဖြစ်သလဲဟင်။ မကြောက်ပါနဲ့။ ကျွန်မတို့ ရှိပါတယ်”

ထိုအချိန်၌ ကျင်ကိုသည် အပြင်ဘက်စကြိုတွင် ရပ်ကာ အစေတော်များအား ကြောင်ကလေးများ၊ ခွေးကလေး များ ပျော်ပါး မြူးတူးနေသည်ကို စောင့်ကြည့်ရန် ပြောလျက်ရှိလေ၏။ ထိုသို့ ပြောနေစဉ် သူ့အမည်ကို ယောင်ယမ်း ခေါ်နေသော ပေါက်ယု၏အသံကို ကြားရ၏။

“အလို ငါ့ငယ်နာမည်ကို ဒီမှာ ဘယ်သူမှမသိဘဲ ပေါက်ယုက ခေါ်တာ တယ်လို့လဲ ထူးဆန်းလှပါကလား။ ဘာဖြစ်လို့များ ငါ့ နာမည်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင်ပြီး ခေါ်နေရတာပါလိမ့်” ဟု ကျင်ကို တွေးလျက်ရှိလေ၏။

မှန်ပေ၏။

လျှို့ဝှက်သော အိပ်မက်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော တွေ့ဆုံမှုတို့သည် ပေါ်ပေါက်တတ်ကြ၏။

သူသည် ခေတ်အဆက် ဆက်တွင် ချစ်ရမ္မက် အပြင်းထန်ဆုံး သူ
ဖြစ်ပေ၏။

ပေါက်ယုသည် အချစ်၏ အရသာကို ပထမဆုံးတွေ့ရှိခြင်း။

အဘွားလူသည် ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိခြင်း။

တစ်နေ့ခါတွင်၊ စည်းစိမ်ရှင်၏
အိမ်ဝင်ဝင်းဝ၊ တံခါးမကို
ခဏဝင်ရောက်၊ သူလာခေါက်၏။
ထိုအခါတွင်၊ စည်းစိမ်ရှင်လည်း
သူ့တွင်ပင်လျှင်၊ စည်းစိမ်ဆန္ဒ
မပြည့်ဝဟု၊ ညည်းခြင်းပြု၏။
သူတို့လက်ဆောင်၊ ရွှေစင်ထောင်ထုပ်
မဟုတ်သော်ငြား၊ လွန်မများလည်း
သူ့သွေးသူ့သား၊ ပေးနိုင်အားဆက်
များပြားလျက်တည်း။

ပေါက်ယု အိပ်မက်မက်ရင်း သူ့အမည်ကို ယောင်ယမ်းခေါ်သံကို ကျင်ကို
ကြားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အကျိုး အကြောင်း ကို မမေးလိုက် ရချေ။
ပေါက်ယုမှာလည်း စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသကဲ့သို့ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်လျက်
ရှိ၏။ အစေတော်များသည် ကြက်မောက်သီးရည်ဖြင့် စပ်သည့် ဆေးတစ်ခွက်ကို
ယူလာ၍တိုက်၏။ ပေါက်ယုသည် အနည်းငယ် သောက်ပြီးနောက် ဖရိုဖရဲ
ဖြစ်နေသည့် အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်နေလေ၏။

မာလာက ပေါက်ယု၏ ခါးဝတ်ကို ပြင်ဝတ်ပေးမည်ပြုစဉ် သူ့ပေါင်ကို
လက်ဖြင့် ကိုင်မိသည်၌ အေးစက် စေးထန်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
မာလာသာ အလန့်တကြားဖြင့် လက်ကို ရုပ်လိုက်ပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်း
ကိုမေး၏။ ပေါက်ယုသည် မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာလျက် ရှိရာမှ မာလာ၏
လက်ကို အသာဖျစ်ညှစ်ကိုင်လိုက်၏။

မာလာမှာ အကင်းပါးသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး
ပေါက်ယုထက်လည်း အသက် အနည်းငယ် ကြီးသည့်အတွက် အချင်းအရာကို

ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် မည်သို့သော အိပ်မက်မျိုးကို မက်ကြောင်း သိလိုက်သည့်အတွက် မာလာကိုယ်တိုင်မှာလည်း ရှက်သွေးဖြာသွားကာ မျက်နှာတွေထူပူ သွားလေ၏။ မာလာသည် နောက်ထပ် ဘာမျှ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ အဝတ်အစားများကို ပြင်ဝတ်ပေးလျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယုနှင့် အစေတော်များသည် မယ်မယ်တို့ရှိရာသို့ပြန်လာခဲ့ကြ၍ စားသောက်ဖွယ်ကို စားသောက်ပြီးနောက် မိမိတို့ ခန်းဆောင် အသီးသီးသို့ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အခြားအစေတော်များနှင့် အထိန်းတော်များ မရှိသည့်အခါ၌ မာလာသည် ပေါက်ယုကို အဝတ်အစားလဲပေး၏။

“မာလာ၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောနဲ့နော်” ဟု ပေါက်ယုက ရက်ရက်ဖြင့်ပြော၏။ မာလာက ရက်ပြီးဖြင့်

“ဒီလောက်တောင် ညစ်ပတ်ပေရေကုန်အောင် ဘယ်လိုအိပ်မက်တွေများ မက်လို့လဲ သခင်လေးရဲ့”

“အိပ်မက်ကတော့ အရှည်ကြီးပဲ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုသည် မြင်မက်ခဲ့သမျှ ကိုပြောပြကာ မာယာဒေဝီ၏ ကောင်းမှုဖြင့် “တိမ်တိုက်နှင့် မိုးစက်ကြားတွင် ကစားခြင်း” အကြောင်းပါမကျန် အားလုံးကို ပြောပြလေ၏။ သူ့စကား ကြောင့် မာလာသည် မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ကွယ်ကာ တခစ်ခစ်ရယ်လျက်ရှိ၏။

မာလာ၏ အယုအယနှင့် ရိသဲသဲ အမူအရာတို့ကြောင့် ပေါက်ယု သည် မာလာကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် မာလာအား မိမိနှင့်အတူ ယဉ်ပါးရန် ပြောလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုကို မိမိအား ပုံအပ်ထားသည့်အလျောက် ဤသို့ ယဉ်ပါးခြင်းသည် အခွင့်ကောင်းယူရာ မကျဟု မာလာယူဆ၏။ သို့ဖြင့် ဟိုနှစ်ယောက်သည် အခွင့်သင့်တိုင်း ယဉ်ပါးကြ၏။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိကြချေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ပေါက်ယုသည် မာလာအား အထူးအခွင့်အရေးပေးပြီး မာလာကလည်း ပေါက်ယု ကို ယခင် ကထက် ပို၍ သစ္စာ စောင့်သိခြင်း ပြုလေ၏။

ယွန်းစံအိမ်ကြီးသည် အလွန်ကြီးသည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် မဟုတ်သည့်တိုင် သခင်များနှင့် အစေတော်များပါ ပေါင်းလျှင် ထိုစံအိမ်ကြီးတွင် လူသုံးလေးရာခန့်ရှိ၏။ လုပ်ငန်းဆောင်တာ များစွာမရှိသည့်တိုင် နေ့စဉ်လုပ်ဆောင်ရသည့် ကိစ္စများမှာ မနည်းလှချေ။ ရှုပ်ထွေးနေသော လျှော်ထွေးကို ပြန်၍ ရေတွက်ရသည်ထက် ရှင်းရသည်က လွယ်သေးသည် ဆိုသည့်စကားကဲ့သို့ မည်သည့်ဇာတ်ကောင်ကို စ၍ရေးရမှန်း မသိဘဲဖြစ်နေစဉ်

လီတစ်ထောင်ခန့်ဝေးသည့် အရပ်ဒေသမှ မုန့်ညင်းစေ့ တစ်စေ့ ပမာ မထင်မရှား အညတရ မျှသာဖြစ်ပြီး ယွန်းစံအိမ်မိသားစု နှင့်ဆွေမျိုး အဖျားအနားတော်သည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် ထိုနေ့၌ ယွန်း အိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမိသားစု အကြောင်းကို စ၍ ပြောပါအံ့။

ထိုမိသားစု၏ အမည်နှင့်တကွ ထိုလူတို့ ယွန်းစံအိမ်ကြီးနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်ကြောင်းကို အဆွေ စာဖတ်သူ သိဦးမည် မဟုတ်ချေ။ အဆွေစာဖတ်သူ ထိုအကြောင်းကို မသိလို ဟုဆိုပါက ဤစာအုပ်ကိုချ၍ အခြား ကြိုက်ရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်ပါလေ။ သို့ရာတွင် အဓိပ္ပာယ် မရှိသည့် ဤဝတ္ထုသည် သင့်အားလပ်ချိန်ကို ဖြုန်းရာတွင် အထောက်အကူဖြစ်သည်ဆိုငြားအံ့။ ညံ့ဖျင်းမိုက်မဲသော ကျောက်တုံး ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ် စာရေးသူသည် ထိုအကြောင်းကို အသေးစိတ် ပြောပြပေအံ့။

အထက်တွင် ကျွန်ုပ်ပြောပြခဲ့သော မိသားစု၏ ဘုံနာမည်မှာ ဝမ် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုမိသားစုသည် တောနယ် တစ်နယ်မှ ဖြစ်ပြီး သူတို့၏ အဘိုးဖြစ်သူ ရွှေမြို့တော်ကြီးတွင် အရာရှိငယ် တစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ် သခင်မ ဝမ် ၏ ဖခင်၊ နတ်ငှက်မယ်၏ အဘိုးဖြစ်သူနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သခင်မဝမ်တို့၏ အမျိုးသည် တန်ခိုး ဩဇာကြီး သည့် ဆွေမျိုးကြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုမိသားစုသည် သခင်မဝမ် တို့၏ ဝမ်မျိုးနှင့် ဆွေမျိုးစပ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ဝမ်၏တူ ဟု ပြောဆိုခြင်းပြု၏။ ထိုအချိန်က သခင်မ ဝမ်နှင့် သူ့အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သည့် (နတ်ငှက်မယ်၏ ဖခင်) သည် သူတို့၏ ဖခင်ကြီး နှင့်အတူ ရွှေမြို့တော်သို့ လိုက်နေခဲ့ကြသဖြင့် သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်သာလျှင် ထိုဆွေမျိုးစပ်ကို သိရှိပြီး ကျန်မောင်နှမ သားချင်းတို့မှာ ထိုအကြောင်းကို ဘာမျှမသိကြချေ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်လွန်သည့် အခါတွင် ဝမ်ချင်းဟူသော သား တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က သူတို့မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့်အလျောက် ရွှေမြို့တော်တွင် မနေနိုင်ဘဲ ကျေးလက်ဇနပုဒ် တစ်ခုတွင် နေထိုင်ရ၏။ မကြာမီ ဝမ်ချင်း လည်း မကျန်းမမာ ဖြစ်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ကာ ကိုအဲ ဆိုသော သားတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့လေ၏။ ကိုအဲသည် လူမိသားစုမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့်ရကာ ပန်အဲ ဆိုသော သားတစ်ယောက်နှင့် ကျင်အဲ ဆိုသော သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကား ခဲ့၏။ အိမ်ထောင်စု သားလေးယောက် တို့သည် လယ်ယာစိုက်ပျိုး၍ အသက်မွေးကြ၏။

ကိုအဲသည် တစ်နေ့လုံး လယ်ယာကိစ္စတို့ဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိပြီး မယားဖြစ်သူမှာလည်း အိမ်မှုကိစ္စများဖြင့် မအားသည့်အလျောက် ကလေးငယ်များကို ထိန်းကျောင်းပေးမည့်သူ မရှိသဖြင့် ယောက္ခမဖြစ်သူ အဘွားလူကို ခေါ်ထား ရ၏။ အဘွားလူမှာ လောကဓံကို ကြုံခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည့်

မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်လျက် အညံ့စား မြေကွက်ကလေးနှစ်ကွက် ကို ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သားထောက် သားခံ မရှိသည့်အတွက် အညံ့စား မြေကွက် ကလေး နှစ်ကွက်ကို မိမိဘာသာ လုပ်ကိုင် စားသောက်နေရသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် သမက်က ခေါ်၍ ကျွေးမွေး ထားသည့် အခါတွင် များစွာဝမ်းသာ၏။ အဘွားလူသည် သမက်နှင့် သမီးတို့၏ အိမ်တွင် လူပိုမဖြစ်အောင် တတ်နိုင် သမျှ ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်လေ၏။

နွေနှောင်းရာသီကုန်ဆုံး၍ ဆောင်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည့်တိုင် သူတို့တွင် ဝမ်းစာ စုပြီးဆောင်းပြီး မရှိသည့် အတွက် ကိုအဲသည် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် အရက်ကိုချည်း ဖိသောက်ကာ အိမ်သူအိမ်သားများအား အမြဲရန်ရှာလျက် ရှိ၏။ ဇနီးဖြစ်သူမှာ ကြောက်သဖြင့် ဘာမျှပြန်မပြော ရဲသည့်တိုင် အဘွားလူကမူ ငဲ့ခံခြင်း မပြုချေ။

“မင်းကို ဆရာလုပ်တယ်လို့တော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ကွယ်၊ ပြောတော့ ပြောရဦးမယ်။ တို့ တောသူတောင်သူ ဆိုတာ ခပ်ရိုးရိုးရယ်။ အိုးတန်ဆန်မတ် ဆိုသလို ကိုယ့်ရှိတာကလေးနဲ့ ကိုယ် တိုင်းထွာပြီး စားကြတာပါ။ ခု မင်းမှာ ငယ်ငယ်က အဖေက အလိုလိုက်ခဲ့လေတော့ ကြီးလာတော့ ကိုယ့်လယ်ကိစ္စ ယာကိစ္စကို ကောင်းကောင်း မခန့်ခွဲတတ်ဘူးပေါ့။ မင်းမှာ ပိုက်ဆံလေးရှိယင် ရှေ့ရေးကို ဘာမှမကြည့်တော့ဘူး။ အဲ ရှိလို့ သုံးဖြုန်း ကုန်ပြီဆိုတော့ ဟိုလူရန်ရှာ ဒီလူရန်ရှာနဲ့။ အသက်တွေလဲ ကြီးလာတော့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူးကွယ်။ တို့များဟာ ကျေးလက် ဇနပုဒ်မှာ နေရပေမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားရဲ့ စက်ရိပ်မှာ ခိုလှုံနေကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ “ရွှေနန်းတော် လမ်းမတန်းမှာ ပိုက်ဆံတွေ တောင်လိုပုံနေတယ်”တဲ့။ ရှေးစကားရှိတယ်။ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ယင် ငွေကြေးဆိုတာ မရှားပါဘူး။ ဒီတော့ ငါပြောချင်တာက မင်း အနေနဲ့ အိမ်မှာ ဘာလို့ တဆူဆူ တပူပူ လုပ်နေမလဲ။ အကြံလေး ဘာလေး ထုတ်ကြည့်ပါလား။”

“ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှာ ဇိမ်နဲ့ထိုင်ပြီး ပြောရတာကတော့ လွယ်တာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုယင် ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ထွက်ပြီး ခိုးရမှာလား၊ ဒါမြဲတိုက်ရမှာလား” ဟု ကိုအဲက ပြန်ပြော၏။

“ငါကလဲ ဒါမြဲထွက်တိုက်ရမယ်လို့ မပြောပါဘူးကွယ်။ တို့များ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ဖို့ ပြောနေတာပါ။ ငွေစဆိုတာ သူ့အလိုလိုလိမ့်ပြီး အိတ်ထဲရောက်လာတာမှ မဟုတ်တာ”

“နည်းလမ်းရှာမတွေ့လို့ ဒီလိုနေတာပေါ့ဗျ။ ကြံတတ်ဖန်တတ်ယင် ဘယ် ဒီလိုနေပါတော့မလဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေတိုးချေးစားတဲ့ ဆွေမျိုးလဲ မရှိ၊ ရာထူးရာခံကြီးကြီးထဲကလဲ ဆွေမျိုးမရှိတော့လို့ ဒီလိုငုတ်တုတ်

စင်းခံနေရတာပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဆွေမျိုးဆိုတာ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိယင် အလကားပါပဲ။ တွေ့ယင်တောင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင် နေမှာပါ”

“ဒီလိုလဲ အားမလျှော့ပါနဲ့ဦးကွယ်။ လူမတန်ပေမယ့် ကံကရှိပါ သေးတယ်။ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ အကြံအစည် တစ်ခုကို စိတ်ကူးပါ။ ရတနာသုံးပါးကို ကိုင်းရှိုင်းပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ စိတ်ကူးထားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းမိဘဘိုးဘွားများ လက်ထက်တုန်းက မင်းတို့မျိုးက ချင်လင်းမြို့က ဝမ်မိသားဆွေမျိုးစုနဲ့ အဆက် အစပ် ရှိခဲ့ကြတယ်။ တခြားမကြည့်နဲ့လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ် လောက်တုန်းကတောင် မင်းကို သူတို့ ကူညီထောက်ပံ့ ခဲ့ကြသေးတာပဲ။ မင်းကသာ မာနကြီးပြီး သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်လို့ အနေဝေး သွားကြတာ။

“တစ်ခါတုန်းက ငါ့သမီးနဲ့ သွားခဲ့ဖူးသေးတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက သခင်မဝမ် ဆိုတာ အင်မတန်လဲ သဘော ကောင်းတယ်။ ဟန်ကြီး ပန်ကြီးလဲ မရှိဘူး။ အပေးအကမ်းကလဲ ရက်ရောပါတာသနဲ့။ သခင်မ ဝမ် က ယွန်းစံအိမ်ကြီးက ကျီချိန် ဆိုတာနဲ့ရတယ်။ ခုဆိုယင် ဟိုတုန်းက ထက်တောင် အပေးအကမ်း၊ အလှူအတန်း ရက်ရောသေးသတဲ့။ ရဟန်း တော်တွေ သီလရှင်တွေကို လှူဖို့ ဆန်တို့ ငွေစတို့ကို အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ထားတယ်တဲ့။ ခုဆိုယင် သူ့အစ်ကိုကြီးကလဲ နယ်ခြားမှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းသွားရပြီတဲ့။ သခင်မဝမ် ဆီကို တို့များသွား ယင်တော့ တို့ကို မှတ်မိလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီ သခင်မ ဝမ် ဆီကို သွားကြည့်စမ်းပါလား။ ဟိုတုန်းက သားချင်း ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းကို ငြင်းပယ်တန် မထင်ပါဘူး။ သူတို့အဖို့ ဒီလောက် ကူညီပေးကမ်းရတာဟာ ဘာဖြစ်လောက်တာမှတ်လို့။ ကူညီတယ်ဆိုယင် သူပေးတဲ့ ဆံပင်မွေးတစ်ချောင်းဟာ တို့ခါးထက်တောင် တုတ်ပါသေး တယ်ကွယ်”

ဤတွင် သမီးဖြစ်သူကလည်း

“ဟုတ်သားပဲ။ အမေပြောတာကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေရယ် ကျွန်မတို့လို ဆင်းရဲသားက သူတို့ ဝင်းတံခါး တွေနား ဘယ်မှာသီရဲ ပါ့မလဲ။ သူတို့ ဝင်းမှူးတွေကလဲ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်မှာ ဝင်ခွင့်ပြုပါ့မလဲ။ အနားသွား ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေယင် အရိုက်ခံရလို့ ဟုတ်ပေ့ ရှိနေပါ့မယ်”

သို့ရာတွင် သမက်ဖြစ်သူ ကိုအဲသည် အခွင့်ကောင်းကို ရလိုက်လေပြီ။ ယောက္ခမ၏ အကြံကို ကြားသည့် အခါတွင် သဘောကျသွားကာ ဇနီးဖြစ်သူ၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို ကြားသည့်အခါတွင် ရယ်လိုက်လျက်

“ဒီအကြံက အမေ့အကြံပဲ။ ပြီးတော့ အမေက အဲဒီ သခင်မဝမ် ဆိုတာကိုလဲ အယင်တုန်းက တွေ့ဖူးပြီးသား။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်လောက် ကျယ် အမေကိုယ်တိုင်သွားပြီး အခြေအနေ အကဲခတ် ကြည့်ချင်ပါလား။”

“ကြားသားမိုးကြိုးတော် ကျုပ်တော့ မသွားပါရစေနဲ့။ မှူးကြီးမတ်ရာ အိမ်တံခါးပေါက် ဆိုတာ ပင်လယ် ထက်တောင် နက်တယ်တဲ့။ ကျုပ်က အညတရ။ အစေတော်တွေ ဘာတွေကလဲ ကျုပ်ကိုသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်သွားလို့ ဘာထူးမှာလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်။ အမေ တစ်ယောက်တည်း မသွားချင်ယင် ကျွန်တော့်သား ပန်အဲကို ခေါ်သွား၊ ဟိုရောက်ယင် ဝင်းမှူးချူယွီကို မေး။ ချူယွီကို တွေ့တယ်ဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ ဟန်ကျပြီ။ ချူယွီက အဖေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ခင်လဲခင်တယ်”

“ချူယွီကိုတော့ ငါလဲသိပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်တောင် အကြာကြီး ကွဲကွာပြီးမှ ပြန်တွေ့တော့ သူတို့က ဘယ်လိုများ သဘောထားမလဲမသိဘူး။ တကယ်တော့ ယောကျ်ားလုပ်တဲ့ မင်းတောင် ဒီလောက်ရွံ့ နေယင် ဒီပြင်လူ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့ပေါ့။ ငါ့သမီးကလဲ ငယ်သေးတော့ လူတောသူတောကို တိုးရဲမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ တို့များကတော့ အဘွားကြီးဆိုတော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ သူတို့စော်ကားလဲ ခံရုံပေါ့။ ဟန်ကျလာတယ် ဆိုယင်လဲ အားလုံး ချောင်လည်တာပေါ့။ သူတို့ဆီက ငွေစကလေး ဘာလေး မရတောင် သွားတာကတော့ အကျိုး မယုတ်ပါဘူး။ အနည်းဆုံး သူတို့အထက်တန်းစားတွေ ဘယ်လိုနေတယ် ထိုင်တယ် ဆိုတာကို မြင်ဖူးတာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် အားလုံးရယ်လိုက်ကြ၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက် သည့်အခါတွင် ထိုပြဿနာမှာ ပြေလည်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့၌ အဘွားလူ သည် အရုဏ်မတက်မီ ကတည်းက အိပ်ရာမှထကာ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် ဆံပင် တို့ကို ရှင်းလင်း၍ ဖြီး၏။ မြေးငယ်ဖြစ်သူ ပန်အဲအား စံအိမ်သို့ ရောက်လျှင် မည်သို့ ပြောဆိုနေထိုင်ရမည် တို့ကို သင်ကြား၏။ ပန်အဲမှာ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်သားခန့် ရှိသည့် လူမမည် ဖြစ်သည့်အလျောက် ရွှေမြို့တော်သို့ သွားရမည် ဆိုသည့် အခါတွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက်ရှိကာ ခိုင်းသမျှကို မည်သည့်မညူ လုပ်၏။

မြို့တော်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် မြေးအဘွားနှစ်ယောက်သည် နိန်ယွန်းလမ်းကို မေးမြန်းလာခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် အဘွားလူမှာ ဝေါများ၊ မြင်းများနှင့် ရှပ်ယုက်ခတ်လျက် ရှိသည့်အတွက် လန့်ဖျပ်ကာ ယွန်း စံအိမ်ကြီး၏ တံခါးဝ တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ရှိသည့် ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးများ အနီးသို့

မကပ်ရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အဘွားလူသည် အင်္ကျီတွင်တင်နေသည့် ဖုန်မှုန့်များကိုခါပြီးနောက် မြေးဖြစ်သူပန်အဲကိုလည်း နောက်ထပ်ညွှန်ကြားချက်များပေးကာ ထိုဝင်းကြီး၏ ဘေးမလွယ် ပေါက်တစ်ခု အနီးသို့ မရဲတရဲဖြင့် ကပ်လာခဲ့၏။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်၌ကား ဆောင့်ကြွားကြွား ဖြစ်နေကြသော အစေတော် တစ်သိုက်သည် ခုံတန်းရှည်များပေါ်တွင် နေဆာလှုံလျက်ရှိရင်းက ဆူညံစွာ စကားပြောလျက် ရှိကြ၏။

အဘွားလူက အရဲစွန့်၍ ရှေ့သို့ တိုးလာကာ

“ငါ့မြေးကြီးများကို မေးချင်လို့ပါကွယ်” ဟု ပြောလေ၏။

အစေတော်တစ်သိုက်သည် အဘွားလူကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အင်္ကျီအကြောင်းကို မမေးချင် မေးချင်ဖြင့် မေးမြန်းခြင်းပြု၏။

“သခင်မဝမ် လက်ထက်တုန်းကပါလာခဲ့တဲ့ စာရင်းကိုင်မှူး ချူယွီ နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါကွယ်၊ ငါ့မြေးကြီးများ တဆိတ် သူ့ကိုခေါ်ပေးပါလား” ဟု အဘွားလူက ပြုံး၍ပြော၏။

အစေတော်များသည် အဘွားလူ၏ စကားကို မကြားသည့်နှယ် ဘာမျှမပြောဘဲ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဆက်၍ စကားပြောနေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က

“အဘွားကြီး ဟောဟို တံတိုင်းထောင့်မှာ သွားထိုင်စောင့်ချည်။ ခဏနေတော့ သူတို့အိမ်က တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာလိမ့်မယ်”

ဤတွင် အသက်ကြီးကြီး အစေတော်တစ်ယောက်က

“ကွာ၊ အဘွားကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ နှိပ်စက်နေမလဲ။ အချိန်ကုန်ပါတယ်။ ဒီမှာ အမေကြီး၊ ချူယွီ မရှိဘူးဗျ။ တောင်ပိုင်းကို ခရီးထွက်သွားတယ်။ သူမိန်းမတော့ ရှိတယ်။ ချူယွီရဲ့ အိမ်က ဝင်းနောက်ဖေးမှာ။ အဲဒီတံတိုင်းကို ကွေ့ပြီး နောက်ဖေးဘက်ကို သွား၊ အဲဒီ ကျတော့မှ ချူယွီ မိန်းမကို မေးကြည့်”

အဘွားလူသည် ထိုလူကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီးလျှင် ပန်အဲကို လက်ဆွဲ၍ ဝင်းကြီး၏ နောက်ဖေးဘက် လာခဲ့လေ၏။ နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်တစ်ခု အနီးတွင်မူ အထမ်းသည်များသည် အထမ်းများကို ချလျက် ဈေးရောင်း နေကြပြီး အစေတော် သူငယ် နှစ်ဒါဇင်လောက်သည် အထမ်းသည်များထံမှ သွားရည်စာများကို ဝယ်စားရင်း ဆူညံစွာ စကားပြောလျက် ရှိကြ၏။

အဘွားလူသည် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လျက်

“ချူယွီ အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲကွယ်”

“ဘယ်ချူယွီလဲဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ချူ သုံးယောက် ရှိတယ်။ အဘွားအရွယ် ချူယွီ က နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဘွားကြီး ပြောတဲ့ ချူယွီက ဘာလုပ်တာလဲ”

“သခင်မဝမ်နဲ့ပါလာတဲ့ ချူယွီရဲ့ မိန်းမကို ပြောတာပါကွယ်”

“ဒါဖြင့် လွယ်တယ်။ လာ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့”

အစေတော်သည် သူတို့မြေးအဘွားကိုခေါ်ကာ ရှေ့မှနေ၍ ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ဝင်းကြီးထဲသို့ ရောက်လျှင် ဝင်းငယ်ကလေး တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ “အဲဒါ သူတို့နေတဲ့ ဝင်းပဲ။ အဒေါ်ရေ ဟောဒီမှာဗျို့၊ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့ တဲ့၊ ဧည့်သည်လာတယ်” ဟု အော်ခေါ်၏။ ချူယွီ၏မိန်းမသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်တွင် အဘွားလူက “ငါ့တူမကြီး၊ နေကောင်းတယ်နော်” ဟု အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်လေ၏။

ချူယွီ၏ဇနီးသည် အဘွားလူကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိချေ။ အတန်ကြာမှ ပြုံးလာကာ

“ဟောတော့၊ လက်စသတ်တော့ အဘွားလူပါလား၊ ကျွန်မ မှာ ဘယ်သူများလဲလို့၊ ကွဲသွားတာ ကြာတော့လဲ ဘယ်မှတ်မိတော့ မလဲ။ လာ လာ ထိုင်”

အဘွားလူက အိမ်ထဲလိုက်လာရင်း ပြုံးလျက်

“အေးလေ၊ ရာထူးကြီးလေ မှတ်ဉာဏ်က နည်းသွားလေတဲ့အေး။ စကားပုံရှိတယ်။ ဘယ်မှတ်မိနိုင်ပါတော့ မလဲ”

အိမ်ထဲသို့ရောက်သည့်အခါတွင် ချူယွီ၏မိန်းမသည် အိမ်စေတစ်ယောက်အား လက်ဖက်ရည်ယူလာရန် ပြော၏။ ထိုနောက် ပန်အဲ ကို သေချာစွာကြည့်လိုက်ကာ “အမယ်လေး၊ နည်းတဲ့ ကောင်ကြီး မဟုတ်ပါလား၊ ကြည့်စမ်း၊ ထွားလာ လိုက်တာ” ဟု ပြော၏။ မာကြောင်းသာကြောင်း ပြောဆိုပြီးနောက် ချူယွီ၏ဇနီးက လမ်းကြို၍ လာခြင်းဖြစ်သလော၊ သို့မဟုတ် အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသလောဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ညည်းကိုလဲ တွေ့ရအောင်၊ ပြီးတော့ သခင်မ ဝမ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးလဲ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ သိရအောင် လာခဲ့တာ ဆိုပါတော့အေး။ သခင်မ ဝမ်နဲ့ တွေ့ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်ယင်တော့ ဟန်ကျတာပဲ။ တွေ့ခွင့် မရနိုင်ဘူးဆိုယင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မာကြောင်းသာကြောင်း လာမေးတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ”

ဤမျှလောက် ပြောရုံဖြင့် ချူယွီ၏ ဇနီးသည် အဘွားလူ အလည်လာသည့် အကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ကိုအဲ သည် သူတို့ လယ်မြေကလေး ဝယ်စဉ်က အများကြီး ထောက်ပံ့ ကူညီခဲ့ဖူးရာ ယခု အဘွားလူက သခင်မဝမ်ကို တွေ့ချင်သည် ဆိုသည့်အခါတွင်လည်း မငြင်းရက်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ပြင် မိမိသည် ဤစံအိမ်ကြီးတွင် အရေးကြီးသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကိုလည်း အဘွားလူ သိအောင် ပြချင်စိတ် ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ချူယွီ၏ မိန်းမက ပြီးလိုက်လျက်

“ရပါတယ် အဘွားရယ်၊ ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့။ အဘွားကတောင် တွေ့ချင်လွန်းလို့ အဝေးကြီးက လာခဲ့ပြီပဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကူရမှာပေါ့။ အမှန်ပြောရယင်တော့ ဧည့်သည်တွေ ဘာတွေကို သွင်းဖို့ ကျွန်မ တာဝန် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာက ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ ကိုယ် အဘွားရဲ့။ ဥပမာ- ကျွန်မယောက်ျား ဆိုယင် နွေဦးနဲ့ နွေနှောင်း မှာ သီးစားခ တွေကို လိုက်ကောက်ရတယ်။ သခင်လေးတွေ ခရီးထွက်ယင် လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မကတော့ သခင်မကလေးတွေ အပြင်ထွက်ယင် လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘွားကတော့ သခင်မ ဝမ်နဲ့လဲ အမျိုးတော်ပြန်၊ ကျွန်မဆီကိုလဲ အကူအညီ လာတောင်းပြန်ဆိုတော့ အဘွားကိစ္စကိုတော့ ခြွင်းချက် အနေနဲ့ စဉ်းစားရမှာပေါ့။

“ဒါပေမယ့် အဘွားသိအောင် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်အတွင်း စံအိမ်ကြီးမှာလဲ တော်တော် ပြောင်းသွားတယ် အဘွားရဲ့။ သခင်မဝမ်က အိမ်အုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စတွေကို သူကိုယ်တိုင် မကိုင်တော့ဘူး အဘွားရဲ့။ ကျီလျှံရဲ့ မိန်းမ နတ်ငှက်မယ်ကို လွှဲထားတယ်။ နတ်ငှက်မယ် ဆိုတာကလဲ သူ့တူမအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီး မဟုတ်လား။ သူ့အစ်ကို အကြီးဆုံးရဲ့ သမီးလေ”

“ဟုတ်လား နတ်ငှက်မယ် ငယ်ငယ်တုန်းက အဘွားက ဗေဒင် ဟောခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ကြီးပွားလိမ့်မယ်လို့ ဟောခဲ့တာ။ ဒီလိုဆို အတော်ပဲ။ ဒီနေ့ တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ခုဆိုယင် သခင်မဝမ်က ဧည့်သည်တွေ ဘာတွေကို သိပ်လက်ခံ မတွေ့တော့ဘူး။ အလုပ်ကိစ္စ တွေကို သိပ်ခေါင်းထဲ မထည့်တော့ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ယင် သူတူမ နတ်ငှက်မယ်ကိုပဲ ဧည့်သည်တွေကို တွေ့ဖို့ရော ဘာရော ကိစ္စမှန်သမျှကို အကုန် လွှဲထားတယ်။ ဒီတော့ သခင်မဝမ်ကို မတွေ့ရသည့်တိုင် နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေးကို တွေ့သွား ပေါ့။ နို့မို့ယင် အဘွားလာရတာ အလကား ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း၊ မယ်မင်းကြီးမ ကူညီပေလို့ အဆင်ပြေတာပေါ့တော်။

မယ်မင်းကြီးမ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေ”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ သူ့အကျိုးဆောင်ကိုယ့်အကျိုးအောင်ဆိုတဲ့ စကားလဲ ရှိသားပဲ။ ကျွန်မမှာ ဘာအပန်းကြီးတာမှတ်လို့” ဟု ဆိုပြီးနောက် ချူယွီ၏ မိန်းမသည် မယ်မယ် ထမင်းစား ပြီး မပြီးသိရန် အိမ်စေမကလေး တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ဆက်လက် စကားပြောဆိုနေကြစဉ် အဘွားလူက

“နတ်ငှက်မယ် သခင်မကလေးက အလွန်ဆုံးရှိမှ နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်နော်၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒီအသက်အရွယ် ကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကြီး တစ်ခုလုံးကို စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်တာကတော့ အံ့ဩစရာပဲနော်”

“အမယ်လေး၊ မပြောနဲ့တော့ အဘွားရေ၊ အဘွားပြောတာက သူ့အရည်အချင်း တစ်ဝက်တောင် မရှိသေးဘူး။ နတ်ငှက်မယ်သခင်မ လေးက ငယ်သာ ငယ်တယ် အိမ်ထောင်မှုကိစ္စ စီမံတတ်လိုက်တာကလဲ မပြောနဲ့တော့။ ပြီးတော့ ချောလိုက်လှလိုက်တာကလဲ ကျွန်မဖြင့် ဒါမျိုး မြင်ဖူးပါဘူးတော်။ လိမ္မာလိုက်ပုံကလဲ ဆိုစရာမရှိ။ လိမ္မာတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့တောင် မကိုက်သေးပါဘူးလေ။ ဘယ်လိုပြောရမုန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ စကားပြောတာကလဲ ယဉ်ကျေးပါ ဘိသန့်။ ချက်ကျလက်ကျ ပြောပြီဆိုယင်တော်တော် ယောက်ျားဆယ်ယောက် သူ့ကို ဘယ်ပြိုင်နိုင်လိမ့်မတုန်း။ အဘွားကိုယ်တိုင်သာကြည့်ပြီး အကဲခတ်ပေတော့။ သူ့မှာ ပြောစရာဆိုလို့ အောက်လက်ငယ်သားတွေ အပေါ်မှာ စည်းကမ်းကြီး တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ထိုအချိန်တွင် လွှတ်လိုက်သည့် အိမ်စေသူငယ်မကလေး ပြန်ရောက်လာကာ

“မယ်မယ်လဲ ထမင်းစားလို့ ပြီးတော့မှာပါ၊ နတ်ငှက်မယ်သခင်မ ကလေးလဲ သခင်မ ဝမ်း အနားမှာ ရှိတယ်ရှင့်” ဟု ပြောလေ၏။

ချူယွီ၏ဇနီးက အဘွားလူအား ခပ်သုတ်သုတ်လာရန်ပြောပြီး “ကဲ ကဲ လာ အဘွား၊ ကျွန်မတို့မှာ သခင်မဝမ်း စားသောက်နေတုန်း ဆိုယင်စောင့်ရတာ။ သွားပြီး စောင့်ချည်ကြရအောင်။ ခဏကြာယင် လူစုကွဲသွားလို့ အကုန်မတွေ့ လိုက်ရဘဲ နေလိမ့်ဦးမယ်။ နေ့လယ် အိပ်ချိန် ရောက်ယင်တော့ တွေ့ရမယ်လို့ မမျှော်လင့်နဲ့တော့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှ ဆင်းကာ အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်၏။ အဘွားလူ လည်း မြေးငယ် ပန်အဲကို နောက်ဆုံး ညွှန်ကြားချက်ပေးပြီးလျှင် ကွေ့ကောက်နေသော လမ်းကြားကလေးများ အတိုင်း ချူယွီ နောက်မှနေ၍ ကျီလျှံနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်ရာ ခန်းဆောင်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ ရောက်လျှင်

အမိုးမိုးထားသည့် စကြိုကလေး တစ်ခုထဲတွင် စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ချူယွီ၏ ဇနီးသည် နတ်ငှက်မယ်၏ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလျှင် အဘွားလူ ဆိုသည်မှာ မည်သူဖြစ်ကြောင်းကို နတ်ငှက်မယ်၏ အစေတော် ပင်အဲ အား ရှင်းလင်းပြောပြလျက် ရှိလေ၏။ ပင်အဲမှာ ကျိလျှံနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ လက်ထပ်စဉ်က ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပါလာ သော ကျွန်ယုံတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးလျှင် ယခုအချိန်၌ ကျိလျှံ၏ အမြှောင်မယားဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။

“အဘွားလူက သခင်မကြီးဝမ်ကို တွေ့ချင်လို့ လာတာပါ။ ဟိုတုန်းက ဆိုယင် နှစ်တိုင်း လာလာပြီး တွေ့နေကျ။ သခင်မ ဝမ် လက်ခံတွေ့နေကျပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကလဲ ခေါ်လာရတာပေါ့။ နတ်ငှက်မယ် သခင်မ ကလေး လာယင် ကျွန်မပြောပြမယ်လေ။ ဒီလို အရဲစွန့်ခေါ်လာလို့ ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်မဆိုးဘူး ထင်လို့လဲ ခေါ်လာ မိတာ ပဲလေ”

ပင်အဲသည် သူတို့ကို အထဲခေါ်ရန် သဘောတူလိုက်သည့် အတွက် ချူယွီ၏ဇနီးလည်း အဘွားလူတို့ မြေးအဘွားကိုခေါ်ရန် အပြင်သို့ထွက်သွား၏။ သူတို့သုံးယောက် ဧည့်ခန်းဆောင်သို့တက်သည့် လှေကားထိပ် ရောက်သည့် အခါ၌ အစေတော် တစ်ယောက် အနီရောင် သိုးမွေးခန်းဆီးကြီးကို မ ပေးလိုက်သည်တွင် ရေမွှေးနံ့ သင်းထုံလျက် ရှိသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ တစ်ခန်းလုံးမှာ ရေမွှေးနံ့ဖြင့် သင်းပျံ့လျက် ရှိ၏။ အဘွားလူကား ထိုအနံ့ သည် မည်သည့်က ဖြစ်သည်ကို မသိသော်လည်း လေထဲတွင် လျှောက်နေရသကဲ့သို့ ရီဝေလျက် ရှိလေပြီ။ ထို့ပြင် အခန်းထဲတွင် ရှိသည့် ပစ္စည်းတို့ကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိကာ ခေါင်းထဲတွင် ယစ်မူး၍လာ၏။ အဘွား သည် ခေါင်းကိုညိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တပျတ်ပျတ်လျက်ရင်း “ဘုရား ဘုရား တယ်လို့လဲ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပါ ကလား” ဟု ရေရွတ်ဆိုလာမိ၏။

ပင်အဲမှာ ကျိလျှံ၏ သမီးငယ်၏ အိမ်ခန်းဖြစ်သော အရှေ့ခန်းရှိ ခုတင်မီးဖိုကြီးအနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ ပင်အဲ သည် အဘွားလူကို တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် သံပြတ်ဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ တစ်နေရာတွင် အထိုင်ခိုင်း လေ၏။

ပိုးအင်္ကျီ ဝတ်စုံကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရွှေငွေ လက်ဝတ်တန်ဆာများကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကဲ့သို့ လှပလော့မျက်နှာကြောင့် လည်းကောင်း အဘွားလူသည် ပင်အဲကို နတ်ငှက်မယ်သခင်မကလေးဟု ထင်မှတ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အဘွားလူက ‘သခင်မကလေး’ ဟု နှုတ်ဆက်မည်အပြု ထိုသူငယ်မနှင့် ချူယွီ၏ ဇနီး တို့သည် တန်းတူပမာ စကားပြောဆိုလျက် ရှိသည်ကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ထိုမိန်းမပျိုမှာ မျက်နှာသာပေးခံရသည့် အစေတော် တစ်ဦးသာ ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်၏။

အဘွားလူတို့ မြေးအဘွားကို ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် ချူယွီ၏မိန်းမနှင့် ပင်အဲတို့သည် အစွန်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက် ရှိကြ၏။ အစေတော်များက လက်ဖက်ရည် ယူလာသည့်အတွက် အဘွားလူသည် လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေစဉ် ဂျုံကြိတ်စက် မြည်သံကဲ့သို့ တတောက်တောက်မြည်သံ တစ်ခုကို ကြားရ၏။ အဘွားလူ သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အခန်းဆောင်ထဲရှိ တိုင်တစ်တိုင်ကို ပူးတွဲထားသည့် သေတ္တာလို ပစ္စည်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီး ထိုအရာအောက် တွင်လည်း အလေးများ ဆွဲထား၏။ ထိုအလေးများသည် ထိုမှ ဤမှ လှုပ်ယမ်းကာ တတောက်တောက် မြည်လျက်ရှိ၏။

“ဘာကြီးများပါလိမ့်၊ ဘာလုပ်တာ များပါလိမ့်” ဟု အဘွားလူ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

ခဏကြာလျှင် ထိုသေတ္တာကြီးဆီမှ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို တီးလိုက်သည့်နယ် ဒေါင်ဟူသော အသံတစ်ချက် ပေါ်လာပြီးလျှင် ထို အတိုင်း ရှစ်ချက်ကိုးချက်ခန့် ပေါ်လာ၏။ ထိုပစ္စည်းကြီး အကြောင်းကို ကောင်းစွာ မသိရသေးမီ “နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေးလာနေပြီ” ဟု အော်၍ ပြေးလာကြသော အစေတော်တစ်သိုက်ကို မြင်ရ၏။

ပင်အဲနှင့် ချူယွီ၏ မိန်းမတို့သည် ချက်ချင်းမတ်တတ်ရပ်လိုက် ကြပြီးလျှင် အဘွားလူကိုလည်း လာမခေါ်မချင်း မတ်တတ်ရပ်နေရန် ပြော၏။ မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည့် အခါ၌ အဘွားလူသည် နားကိုစွင့်ကာ အသက်မျှ ကောင်းကောင်းမရှူနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။

အဝေးမှရယ်သံများကို ကြားရ၏။ ဆယ်ယောက်နှင့် အယောက် နှစ်ဆယ်ခန့် ကြားရှိ အစေတော်များသည် အပြင်ဘက် ခန်းဆောင်မှ အတွင်းဆောင်များဆီသို့ ပြေးဝင်သွားကြ၍ ယွန်းသေတ္တာများကို ကိုင်ထားသည့် အစေတော် နှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့မှာမူ အဘွားလူတို့ အနီးတွင် လာ၍ ရပ်စောင့်နေကြ၏။ ထမင်းပွဲများ လာချရန် အမိန့်ပေး လိုက်သည့်အခါ၌ ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို ချရန် အစေတော် အနည်းငယ်မှအပ အခြားအစေတော်များ မရှိတော့ချေ။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိပြီး ခဏကြာလျှင် အစေတော် မိန်းမနှစ်ယောက်သည် လက်ဖြင့်ပင် တို့ရသေးဟန် မတူသော အသားဟင်းခွက် များနှင့် ငါးဟင်းခွက်များကို တင်ထားသည့် စားပွဲခုံနံမ့်ကလေး တစ်လုံးကို မ လာပြီးနောက် ခုတင်မီးဖိုပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ ပန်အဲမှာ ထိုဟင်းခွက်များကို မြင်ရုံမျှဖြင့် စားချင်လွန်းသဖြင့် သွားရည်ကျလျက် ရှိလေပြီ။ အဘွားလူက ပန်အဲ၏ ပေါင်ကို ဆွဲလိမ့်ကာ သတိပေး၏။

ထိုနောက်တွင် ချူယွီ၏ မိန်းမသည် ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် ထွက်လာကာ အဘွားလူကို လက်ယပ်ခေါ်၏။ အဘွားလူ သည် မြေးငယ် ပန်အဲကို ခုတင် မီးဖိုကြီးပေါ်မှ ပွေ့ချကာ မြေးအဘွား နှစ်ယောက်တို့သည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ချူယွီ၏ ဇနီးက မည်သို့မည်ပုံ နေထိုင် ရမည်ကို ပြောဆို၏။ အဘွားလူသည် သူ ပြောဆိုသည်ကို နားထောင် ပြီးလျှင် နတ်ငှက်မယ်၏ ခန်းဆောင်ထဲသို့ နောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ခန်းဆောင်အဝင် တံခါးရှိ ကြေးဝါချိတ်ကြီးများတွင် ကြက်သွေးရောင် ဖျော့ဖျော့ ပန်းပြောက် ခန်းဆီးကြီး တစ်ခု ရှိပြီး တောင်ဘက် လေသာပြတင်း အနီးရှိ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင်လည်း ကြက်သွေးရောင် မွေးပွ ကော်ဇောကြီး တစ်ချပ် ခင်းထားလေ၏။ ထိုခုတင်မီးဖို၏ အရှေ့ဘက်စွန်းရှိ သစ်သားနံရံအနီးတွင်မူ မှီအုံးနှင့် နန်းကြိုးလိမ်များ ပုံဖော်ထားသည့် ဖဲစွပ် စွပ်ထားသော ဖဲခွအုံးကြီးတစ်လုံးရှိလျက် ထိုခွအုံးအနီး တွင်လည်း အလယ်တွင် ရွှေပန်းပွင့် ရေးခြယ်ထားသည့် ဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော ဖဲမွေ့ရာကြီး တစ်ခု ခင်းထားလေ၏။ ထိုမွေ့ရာ အနီးတွင် ငွေထွေးခံ တစ်လုံး ချပေး၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်တွင် ဝတ်နေကျ ဖြစ်သည့် ပုလဲကြိုးသီ အနက်ရောင် မြွေပါမွေး ခေါင်းစွပ်ကလေး ဆောင်းထား၏။ အင်္ကျီမှာ မက်ပုံပွင့်အနီရောင် ပန်းပြောက်အင်္ကျီဖြစ်လျက် မီးခိုးရောင် ရှဉ့်မွေးကွပ် စိမ်းပြာနုရောင် လည်စည်းပတ်ထားပြီး လုံချည်မှာ ကြောင်ဥကျည်မွေး အဖြူကွပ်သည့် မရမ်းရောင် နိုင်ငံခြား ကတ္တီပါလုံချည် ဖြစ်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်နှာကို နံ့သာလိမ်းခြယ်ကာ နှုတ်ခမ်းနှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကို နီရဲနေအောင် ဒန်းနီဆိုးထားပြီး ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထား၍ ထိုင်ရင်း လက်ဆွဲမီးဖိုကလေးထဲမှ ပြာများကို ကြေးနီညှပ်ဖြင့် ဆွလျက် ရှိ၏။ ပင်အံသည် အဖုံး အုပ်ထားသည့် ခွက်ကလေးတစ်ခွက် ထည့်ထားသော ဗန်းတစ်ခုကို ကိုင်လျက် ခုတင်မီးဖို အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိသည့်တိုင် နတ်ငှက်မယ်ကမူ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဂရုမထားနိုင်သေးဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ မီးဆွလျက်ရှိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ခုချက်ချင်းခေါ် မလာတာလဲ” ဟု နတ်ငှက်မယ် က မေး၏။

ထိုနောက် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုသောက်ရန် ခေါင်းကိုမော့လိုက်စဉ် အဘွားလူတို့ မြေးအဘွား နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည့် ချူယွီ၏ မိန်းမကို မြင်လိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ကြွ၍ ပြီးချင်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက် ပြီးလျှင် စောစောက ကြိုတင် မပြောရကောင်းလော ဟု ချူယွီ၏ မိန်းမကို အပြစ်တင်လျက်ရှိ၏။

အဘွားလူက နတ်ငှက်မယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်သည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်က ကပျာကယာဖြင့်

“ချူရေ၊ အဘွားက ကျွန်မကို ဒီလောက်ရှိသေနေဖို့ မလိုပါဘူး။ နေရာထိုင်ခင်းများ ချပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မက ငယ်သေးတော့ အဘွားနဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်မှန်း မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းလဲ မသိဘူး။”

“ကျွန်မပြောပြောနေတဲ့ အဘွားလူလေ သခင်မလေးရဲ့”

နတ်ငှက်မယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ယခုအချိန်၌ အဘွားလူမှာ ခုတင်မီးဖိုကြီး ခြေရင်းတွင် ထိုင်လျက် ရှိ၍ ပန်အဲမှာလည်း သူ့အဘွားနောက်တွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ရှေ့သို့ တိုးထိုင်ရန် ပြောသော်လည်း ပန်အဲမှာ အဘွားနောက်တွင်သာ ကုပ်လျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“အင်း၊ ဆွေမျိုးဆိုတာ အဆက်အဆံ၊ အသွားအလာ မရှိတော့လဲ ဝေးသွားကြတာပေါ့လေ။ ကျွန်မတို့ အကြောင်းကို မသိတဲ့လူများကတော့ ကျွန်မတို့ကို စိမ်းတယ်လို့ ပြောကြမှာပဲ၊ တချို့ စိတ်ထား သေးသိမ်တဲ့ လူများက တော့လဲ ကျွန်မတို့ဟာ လူတိုင်းကို အပေါ်စီးကြည့်တယ်၊ အထင်သေးတယ်လို့ ပြောကြမှာပဲ”

“ဒီလို မအောက်မေ့ပါဘူး သခင်မလေးရယ်၊ အဘွားတို့မှာ နေဖို့ညစာ ရှာစားနေရတာ ဆိုတော့ ဒါတွေကိုလဲ မစဉ်းစားမိပါဘူး၊ အဘွားတို့လာလို့ သခင်မလေးတို့က ရိုက်နှက်မလွှတ်ပေမယ့် တပည့်တပန်းတွေ၊ အစေတော်တွေ ကတော့ အဘွားတို့ကို သူတောင်းစားတွေ၊ လူလေလူလွင့်တွေလို အောက်မေ့ကြမှာပဲ”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်ကာ

“ဒီလိုလဲ မပြောပါနဲ့ အဘွားရယ်။ ကျွန်မတို့ကလဲ ဒီလောက် ချမ်းသာလှတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့အဘိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုက်ညီအောင် လိုက်နေနေရတာပါ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်မတို့စံအိမ်ကလဲ ခရု ဆံကျွတ် ဆိုသလို အခွံ သာသာ လောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ‘ဘုရင့်မှာတောင် ဆင်းရဲတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း ရှိတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိသားပဲ။ ဘုရင်မှာတောင် ဆင်းရဲတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း ရှိသေးတာ၊ ကျွန်မ တို့တော့ ဘာပြောစရာ လိုတော့သလဲ”

နတ်ငှက်မယ်က ဒေါ်လေးဝမ်းထဲ သွား၍ အကြောင်းပြီးခြင်း ရှိ မရှိ ချူယွီ ၏ဇနီးကို မေးလိုက်၏။

“မပြောရသေးပါဘူး။ သခင်မလေးရဲ့ အမိန့်ကို စောင့်နေတာပါ”

“ဒါဖြင့် အားရဲ့လား သွားကြည့်စမ်း။ ဧည့်သည်တွေ ဘာတွေရှိယင် နေပေစေတော့။ ဧည့်သည်ရှင်းယင်တော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခဲ့။ သူ ဘာပြောသလဲဆိုတာလဲ နားထောင်ခဲ့”

ချူယွီ၏မိန်းမ ထွက်သွားသည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်က ပန်အဲကို သကြားလုံးများပေးရန် အစေတော်များကို ခိုင်းလိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်က အဘွားလူအား မေးခွန်းများ မေးလျက်ရှိစဉ် ခိုင်းထားသော အစေတော်များ ပြန်ရောက် လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောရန် အပြင်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြကြောင်း အစေတော် ပင်အဲက လာရောက် ပြောလေ၏။

“ငါ့မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ ညနေကျမှ အကျိုးအကြောင်း လာပြောလှည့်လို့ ပြောလိုက်။ အရေးတကြီး ပြောစရာ ရှိယင်တော့ ဝင်ခဲ့လို့”

ပင်အဲသည် ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ပြန်ဝင်လာကာ

“အရေးတကြီးတော့ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ပြောပါတယ် သခင်မလေး။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ချူယွီ၏ မိန်းမသည် ပြန်ရောက်လာ၏။

“သခင်မဝမ် ဒီနေ့မအားဘူး သခင်မလေး။ သခင်မလေးပဲ ကြည့်ဧည့်ခံပြီး ခုလိုလာတဲ့အတွက်လဲ ကျေးဇူး တင်ကြောင်းပြောလိုက်တဲ့။ ကြုံလို့ ဝင်လာယင်လဲ ကောင်းတာပေါ့တဲ့။ တကယ်လို့ ကိစ္စဝိစ္စ ရှိယင်တော့ သခင်မလေးကို ပြောခဲ့ပါတဲ့”

“အထူးအထွေတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မတွေ့ရတာကြာလို့ လာတွေ့တာပါ။ ဘယ်လိုများ တော်စပ်ကြသလဲဆိုတာလဲ သိချင်လို့ပါ”

ချူယွီ မိန်းမက

“ဟုတ်ပြီလေ။ ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး ဆိုယင်လဲ ပြီးရောပေါ့။ ရှိတယ်ဆိုယင်လဲ ဟောဒီက နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေး ကို သွားပြောလဲ ပြီးပါတယ်။ သူ့ကိုပြောကာဟာ သခင်မဝမ်ကို ပြောတာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

ချူယွီ၏မိန်းမက အဘွားလူကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍ ပြလိုက်သည်တွင် အဘွားလူ ကလည်း ချက်ဆိုလျှင် နားခွက်က မီးတောက်ပြီး ဖြစ်၏။ အဘွားလူသည် ရှက်သဖြင့် မျက်နှာတွေ ထူပူနေသည့်တိုင် မာနကိုဘေးချိတ်ကာ လာရသည့် အကြောင်းကို ပြောပြ၏။

“ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး

ပြောရတော့မှာပဲ။ လာရတဲ့အကြောင်းက တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ။ အမှန် ကတော့”

စကားမဆုံးခင်မှာပင် သူငယ်တော်အချို့သည် အရှေ့တံခါးဝမှ ဝင်လာကာ “အရှေ့စံအိမ်က ကျီယုန်သခင်ကလေး လာပါတယ်” ဟု ပြော၏။

နတ်ငှက်မယ်က စကားဖြတ်ကာ “ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေး၏။

ထိုစဉ် ဖိနပ်သံများကြားရကာ အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိ ချောမောခန့်ညားသည့် လူလင်ပျိုတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ လူလင်မှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်သွယ်သွယ် ဖြစ်လျက် သားမွေး အင်္ကျီ ခပ်ပါးပါးကို ဝတ်ထားပြီး ခါးတွင် စိန်ခါးပတ်ကို ပတ်ထား၏။ အဝတ်အစားများမှာလည်း သစ်လွင်တောက်ပကာ လှပသော ဦးရစ်ကိုဆောင်းထား၏။ အဘွားလူမှာ ထရမည်လော၊ ထိုင်ရမည်လော၊ တစ်နေရာသို့ ပြေး၍ ပုန်းရမည်လော ဟု ဝေခွဲမရဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါက ကျွန်မရဲ့ တူတော်တာပေါ့” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြော၏။

အဘွားလူသည် ခုတင်မီးဖိုခြေရင်းတွင် ထိုင်နေ၏။ ကျီယုန် (ကျင်ကို၏ ယောက်ျား) က ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

“ဖေဖျားက ဒေါ်လေးဆီကိုလွှတ်လိုက်လို့။ မနက်ဖြန်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဖိတ်ထားလို့တဲ့။ ဘွားလေး ဝမ် ပေးထားတဲ့ မှန်လိုက်ကာ ခဏငှားလိုက်ပါတဲ့။ ချက်ချင်း ပြန်ပို့ ပါမယ်တဲ့”

“ဟောတော်၊ မင်းလာတာ နောက်ကျသွားပြီ။ မနေ့ကပဲ တစ်ယောက်ကို ငှားလိုက်ပြီ”

ကျီယုန် သည် ခုတင်မီးဖိုဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်လျက် ပြီးနောက်

“ဒေါ်လေးမှ မငှားလိုက်ယင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အထောင်းခံ ရတော့မှာပဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို မသနားတော့ဘူးလား ဒေါ်လေးရယ်” ဟု ရယ်သွမ်းသွေးလျက်ပြော၏။

“ငါ့တူက ဒေါ်လေးတို့ အိမ်က ပစ္စည်းဆိုယင် အကောင်းစားလို့ ချည်း မှတ်ထားတာကိုးကွယ့်။ မင်းတို့အိမ်မှာလဲ အကောင်းစားတွေ ရှိရဲ့သားနဲ့”

“အမယ်လေး၊ ဒီလောက် မကောင်းနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျ။ ကဲ လုပ်ပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သနားသဖြင့် ငှားလိုက်စမ်းပါ”

“ကဲ၊ ကဲ .. ဒီလိုဆိုလဲယူသွား၊ ကွဲရတော့ မလာစေနဲ့နော်၊ ကွဲလာယင်တော့ ကျောစပ်ဖို့သာပြင်ပေတော့”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပင်အဲအား သော့ယူ၍ အပေါ်ထပ် အခန်းကို ဖွင့်ပြီး မှန်လိုက်ကာကို စိတ်ချရသည့် လူများအား အပို့ခိုင်းလိုက်ရန် ညွှန်ကြားလျက် ရှိ၏။

ကျီယုန်၏မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွားကာ

“ကျွန်တော့်မှာ သယ်ဖို့လူတွေ ပါလာပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စောင့်ယူသွားမှာပါ”

ကျီယုန်၏မျက်လုံးများမှာ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပလျက် ရှိ၏။ ကျီယုန်က ပြန်ထွက်တော့မည် အပြုတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ အပြင်ဘက်မှ အစေတော်များက “သခင်လေး ကျီယုန်၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်လို့ မှာလိုက်တယ် ခင်ဗျ” ဟု အော်ခေါ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျီယုန်သည် ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ဝင်လာကာ သူ့ဒေါ်လေး နတ်ငှက်မယ် ပြောမည့် စကားများကို နားထောင်လျက် ရှိ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် လက်ဖက်ရည် သောက်လျက်ရှိရာမှ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် တစ်ချက်ရယ်လိုက်လျက်

“ဒီလိုဆိုလဲနေတော့လေ။ ညစာ စားပြီးယင်တော့ လျှောက်ခဲ့ဦး။ ခုတော့ လူတွေ ရှိနေသေးလို့ မပြောတော့ဘူး။ နောက်ကျမှ ပြောမယ်”

ကျီယုန်သည် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

အဘွားလူမှာ ထိုအခါကျမှ လိုရင်းကိစ္စကို ပြောနိုင်လေတော့သည်။

“ဟောဒီမြေးလေးကို ဒီနေ့ ဒီကိုခေါ်လာရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါသခင်မလေး၊ သူ့မိဘများမှာ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဆောင်းကလဲ ကပ်နေပြီး သူတို့မှာ ဝမ်းစာစပါးတောင် မရှိတော့ အခြေအနေ တော်တော်လေးဆိုးနေပါတယ်။ ဒီတော့ သခင်မလေးရဲ့ တူကလေးကို တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးဖို့ ခေါ်လာတာပါ” ဟုဆိုကာ ပန်အဲကို တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တွတ်လိုက်ရင်း

“ဟဲ့ နင့်အဖေက မှာတာကို ပြောလိုက်လေ။ နင့်ကို ဘာကိစ္စ လွှတ်လိုက်တာလဲ။ သကြားလုံး ထိုင်စားဖို့ လွှတ်လိုက် တာများ အောက်မေ့နေသလားဟင်”

နတ်ငှက်မယ်သည် တိုက်ရိုက်ကြီး ပြောလိုက်သည့် အဘွားလူ၏ စကားကိုကြားရသဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ဒီလောက်ဆိုယင် ငှက်မယ် နားလည်ပါပြီ။ သူတို့ကော စားသောက်ပြီးကြပြီလား”

ဟု ချူယွီ၏မိန်းမကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဒီကို တန်းလာခဲ့တာနဲ့ ဘာမှ မစားခဲ့ရသေးပါဘူး” ဟု အဘွားလူက ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ဧည့်သည်များကို ထမင်းကျွေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ချူယွီ၏ ဇနီးက အစေတော်မများကို လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် အရှေ့ဘက်ခန်းတွင် သူတို့အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေး၏။

“ကဲ ချူ ကပဲ သူတို့ကို ကြည့်ပြီးကျွေးလိုက်ပါ။ လိုတာကို ပေးလိုက်ပါ”

သူတို့တစ်သိုက် အရှေ့ဘက်ခန်းသို့ ကူးလာသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က ချူယွီ၏ဇနီးကို ခေါ်၍ ဒေါ်လေးဝမ် က မည်သို့ပြောလိုက် သနည်းဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေး၏။

“သခင်မ ဝမ်က ပြောလိုက်တော့ သူတို့က ဘာမှဆွေမျိုး မတော်ဘူးတဲ့။ သူတို့ အဘိုးနဲ့ သခင်မလေးတို့အဘိုးက အတူတူ အမှုထမ်းဖူးတယ်တဲ့။ ဆွေမျိုးစု နာမည်ချင်းတော့တူတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့က အတင်း ဆွေမျိုးစပ်နေတာတဲ့။ သူတို့နဲ့ မတွေ့တာလဲ တော်တော်ကြာပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ လာလို့ ရှိယင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်ပါတယ်တဲ့။ သူတို့က စေတနာနဲ့ တရိတသေ တလေးတစား လာတော့ ဒီအတိုင်းပြန်လွှတ်လို့ မကောင်းဘူးတဲ့။ သူတို့ အကူအညီ လိုယင်လဲ သခင်မလေး တော်သလို ကြည့်ပေးလိုက်ပါတဲ့”

“တကယ်လို့သာ ဆွေမျိုးတော်ရိုး မှန်ယင်တော့ သူတို့အကြောင်းကို ငှက်မယ် ဘာမှမသိတာ တော်တော် ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ သိသင့်တာပေါ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် အဘွားလူသည် စားသောက်ပြီးသဖြင့် မြေးငယ် ပန်အဲနှင့်အတူ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင် လာကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ကြည်သာစွာဖြင့်

“ကဲ အဘွား ဒီမှာ ထိုင်ပါဦး။ ကျွန်မပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ အဘွားပြောတာကိုလဲ ကျွန်မရိပ်မိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ဆွေမျိုးသားချင်း ဆိုယင် အင်မတန် ခင်တတ်ပါတယ်။ ခုလို လာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အဝေးကလဲ တတ်နိုင် သလောက် ထောက်ပံ့ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုလောလောဆယ် မှာတော့ ကျွန်မတို့မှာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေကလဲ သိပ်မကောင်း ဒီအထဲမှာ ဒေါ်လေးဝမ်ကလဲ အသက်ကြီး လာတော့ သတိ သိပ်မကောင်းချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မကလဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို စီမံသာနေရတယ်။ ဆွေမျိုးအဆက်အသွယ်တွေကို ကောင်းကောင်း သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွင်မကဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ယင်တော့

သိပ်ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ကြီးဆိုတာ သူ့အတွာနဲ့သူ အခက်အခဲတွေရှိတာပဲ။ တချို့ကတော့ ယုံချင်မှယုံကြမယ်ပေါ့။ အဘွားဟာ ကျွန်မလက်ထက်မှာ ပထမဆုံး အကြိမ် လာပြီး အကူအညီတောင်းတာ ဖြစ်လေတော့ လက်ချည်းသက်သက် မပြန်စေချင်ဘူး။ အဘွား ကံကောင်း တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ အစေတော်တွေ အတွက် အဝတ်အစားတွေ ချုပ်ပေးဖို့ မနေ့ကတင် ဒေါ်လေးဝမ်းက ကျွန်မကို ငွေစင် နှစ်ဆယ်ကျပ်သား ပေးထားတယ်။ ခု ဘာမှ မသုံးရသေးဘူး။ ကဲ ဒီတော့ နည်းတယ် များတယ်လို့လဲ မအောက်မေ့နဲ့။ ငွေစင်နှစ်ဆယ်ကျပ်သား ပေးလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

စီးပွားရေးကျပ်တည်းကြောင်း၊ အခက်အခဲရှိကြောင်း ပြောဆိုနေသည့်အတွက် အဘွားလူမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ငွေနှစ်ဆယ်ကျပ်သား ပေးမည်ဟု သိလိုက်ရသည့် အခါတွင် အဘွားလူမှာ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေးရယ်။ အခက်အခဲတွေရှိတယ်ဆိုတာ အဘွားနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငတ်တဲ့ ကုလားအုတ် မြင်းထက်တော့ ကြီးသေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားလို သခင်မလေးတို့ အဖို့ကတော့ သူများတွေထက် အများကြီး သာပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်မကလေးတို့ ခေါင်းက ဆံပင်တစ်ချောင်းဟာ အဘွားတို့ ခါးထက်တော့ တုတ်ပါ သေးတယ်”

ချူယွီ၏ မိန်းမက ထိုသို့ တဲ့တိုးမပြောရန် အရိပ်အမြွက် ပြသည့်တိုင် မရတော့ပြီ။ နတ်ငှက်မယ်ကား ရယ်လျက် ရှိ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ပင်အဲကို ငွေထုပ်နှင့် ပိုက်ဆံများ အယူခိုင်းလိုက်ပြီး အဘွားလူကို ပေး၏။

“ရော၊ ကလေး ဆောင်းတွင်းဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားချုပ်ရအောင် ငွေသားနှစ်ဆယ်။ မငြင်းနဲ့နော်။ ငြင်းယင်တော့ စိတ်ဆိုးလို့ မယူတာပဲလို့ ယူဆရလိမ့်မယ်။ ဟောဒီ ပိုက်ဆံကတော့ လှည်းခ။ နောက်ကြိုတဲ့အခါလဲ ဆွေမျိုးလို သဘော ထားပြီး ဝင်ပါ။ ကဲ အချိန်လဲ အတော်နှောင်းသွားပြီ။ အဘွားတို့လဲ ပြန်ချင်လှရော့မယ်။ အိမ်မှာရှိတဲ့ လူတွေကိုလဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါနော်”

နတ်ငှက်မယ်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ အဘွားလူသည် ငွေထုပ် နှင့် ပိုက်ဆံကိုယူကာ ချူယွီ ဇနီးနောက်မှ နေ၍ အစေတော်များနေသည့် တန်းလျားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ချူယွီ၏ မိန်းမက

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အဘွားရယ်။ သခင်မလေးနဲ့ တွေ့တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ပန်အဲကို သခင်မလေးရဲ့ တူလို့ ပြောနေရတာလဲ။ တကယ်ပဲ တော်ပါဦး၊

မပြောရဘူး အဘွားရဲ့။ သခင်မလေးရဲ့ တူက ခုတင်က လာသွားတဲ့ သခင်လေး ကျီယုန် လိုဟာမျိုးမှ။ သူတို့က ဒါမျိုးမှ တူ တော်ချင်တာ။ ပန်အဲလို ကောင်လေးကို ဘယ်မှာ တူတော်ချင်ပါ့မလဲ”

“သိပါဘူးအေ၊ သခင်မလေးကို မြင်တော့ လှလွန်းလို့ ဘာတွေ ပြောမိမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး” ဟု အဘွားလူက ပြုံး၍ပြော၏။

စကားတပြောပြောဖြင့် သူတို့သုံးဦးသားသည် ချူယွီ၏အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီး ထိုင်နေကြ၏။ အဘွားလူက ချူယွီ၏ကလေးများကို မုန့်ဖိုး ငွေစကလေး နည်းနည်းပါးပါး ပေးချင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုငွေစသည် သူတို့အဖို့ ဘာမျှ ပြောပလောက်သည် မဟုတ်ရကား ချူယွီ ဇနီးက လက်မခံချေ။ ထိုနောက်တွင်မှ အဘွားလူသည် ကျေးဇူးစကား ဆိုကာ နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မည်သို့ဖြစ်ပျက်သည်ကိုမူ နောက်တစ်ခန်းတွင် ကြည့်ပါလေ။

မှန်ပေ၏။

ချမ်းသာကြွယ်ဝစဉ်၌ အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ ပြုနိုင်ကြပေ၏။

ကျေးဇူးသိတတ်သူသည် သားချင်းဆွေမျိုးနှင့် မိတ်ဆွေတို့ထက် ကောင်းပေ၏။

မမယုက နတ်ငှက်မယ် တစ်ဦးတည်း ကိုသာ ဖိတ်ကြားခြင်း။

နိန့်စံအိမ် စားသောက်ပွဲတွင် ပေါက်ယုသည် ကျင်ချွန်းနှင့် တွေ့ခြင်း။

ပန်းသို့နုနယ်၊ လှမျိုးကြွယ်သည့်
နတ်မယ် ဆယ့်နှစ်ယောက်၊ ချစ်သူရောက်လိမ့်
ထိုချစ်သူလျင်၊ ဘယ်သူပင်ဟု
သင်သိလိုမှု၊ ထိုသူမှာလျှင်
ချင်ဟုမည်ရှိ၊ ဇာတိချက်ကြွေ
မွေးရပ်မြေသည်၊ ယန်ဇီမြစ်ဘေး
ရွာကလေးတည့်။ ။

အဘွားလူကို လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ချူယွီ၏ ဇနီးသည် အကျိုးအကြောင်းပြောပြရန် သခင်မဝမ်ထံသို့ လာခဲ့၏။ သခင်မ ဝမ် သည် ချင်လင်းမြို့မှ ရောက်လာသည့် ဆွေဖန်တို့ အမေ သူညီမ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် စကားပြောရန် ထွက်သွား သည်ဟု အစေတော်များထံမှ သိရသည့်အခါ၌ ချူယွီ၏ ဇနီးသည် အရှေ့ဝင်းပေါက်မှ အရှေ့ ဘက်တလင်းကို ဖြတ်ကာ သစ်တော်မွှေးဆောင်သို့ လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သခင်မ ဝမ်၏ အစေတော် ချင်ချွန်းသည် အုပ်လုံးသိမ်းစ သူငယ်မ ကလေး တစ်ယောက်နှင့် ကစားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိစ္စရှိ၍လာကြောင်းကို သိသည့်အခါတွင် ချင်ချွန်းသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ မေးထိုး၍ ပြ၏။

ချူယွီ၏ ဇနီးသည် ခန်းဆီးကိုဖွင့်၍ အဆောင်ထဲသို့ အသာအယာ ဝင်လာခဲ့၏။ သခင်မဝမ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သည် အိမ်တွင်းရေးများကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ချူသည် သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးလိုသည့် အတွက် ပေါက်ကြည်ရှိနေသည့် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ပေါက်ကြည်မှာ အိမ်တွင် ဝတ်သည့် အဝတ်အစား ကို ဝတ်ထား၏။ ဆံပင်ကို လျှော့ရိလျော့ရဲ ထုံးထားကာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်ရှိ စားပွဲနိမ့်ကလေးတွင် ထိုင်ကာ သူ့ အစေတော် ယင်အဲ နှင့်အတူ ဇာပန်းပုံစံတစ်ခုကို ကူးလျက် ရှိ၏။ ချူကို မြင်လျင်

လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် စုတ်တံကို ချလိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလျက် နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။ ချူက ခုတင်မီးဖိုခြေရင်းတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း

“သခင်မလေး နေကောင်းတယ်နော်။ ကျွန်မတို့ စံအိမ်ဘက်ကို ကူးမလာတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ။ သခင်လေး ပေါက်ယု နောက်လွန်း ပြောင်လွန်းလို့ ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ချူရယ်။ သိပ် နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းချင်တာနဲ့ အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေတာပါ”

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ သခင်မလေးရယ်။ နေထိုင်မကောင်းယင် သမားတော်များကို မပင့်ဘူးလား။ ဆေးလေး ဘာလေး သောက်မှပေါ့။ နည်းနည်းပါးပါး သောက်လိုက်ယင် ပျောက်သွားမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီအရွယ် ကလေးမှာ လူမမာကြီး ဖြစ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ပေါက်ကြည်က ရယ်လိုက်လျက်

“အမယ်လေး၊ ပေါက်ကြည်ကို ဆေးအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့။ ပေါက်ကြည်ရဲ့ ရောဂါကိုကုဖို့ သမားတော်တွေ ကိုပင့်၊ ဆေးတွေကို ဝယ်ရတာကလဲ ငွေတွေကုန်တာ များလှပါပြီ။ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ သမားတော်တွေကိုပင့်၊ အစွမ်းဆုံး ဆိုတဲ့ ဆေးတွေကိုစားတာလဲ ဘာမှ မထူးလှပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကံအားလျော်စွာ ရောဂါဆန်းတွေကို ပျောက်အောင် ကုနိုင်တဲ့ ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးနဲ့ တွေ့လို့ သူ့ကိုပင့်ပြီး ပြခဲ့တယ်။ ကိုရင်ကြီးက ပေါက်ကြည် ရောဂါဟာ သည်းခြေဓာတ် ပျက်တဲ့ရောဂါတဲ့။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည်က ကျန်းမာသန်စွမ်းလေတော့ သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူးတဲ့။ ပေါက်ကြည် စားခဲ့တဲ့ ဆေးတွေ များလှပြီ။ ဘယ်ဆေးနဲ့မှ မသက်သာဘူး။ အဲဒီ ကိုရင်ကြီး ပေးတဲ့ ဆေးနဲ့မှပဲ သက်သာတော့တယ်။ သူ့ဆေးကလဲ ဖော်ရတာ တယ်ခက်ဆိုပဲ။ ဆေးအမည်တွေက ဒီမှာမရဘဲ တိုင်းတစ်ပါး မှာ မှာမှရတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သောက်လို့ကောင်းအောင် သိပ်မွေးတဲ့ ဆေးမှုန့် တစ်မျိုးနဲ့ ရောသောက်ရတယ်။ ကိုရင်ကြီးတော့ ဒီလို ရှားရှားပါးပါး ဆေးကို ဘယ်ကများ ရှာရတယ် မသိပါဘူး။ တစ်ခါ နေမကောင်းယင် တစ်လုံးသောက်ရတယ်။ စွမ်းလိုက်တဲ့ဆေး မပြောပါနဲ့တော့။ ပေါက်ကြည်ဖြင့် ဒီဆေးနဲ့ သက်သာနေတာပဲ”

“ဘယ်လို ဆေးမျိုးများလဲ သခင်မလေးရယ်။ ကျွန်မတို့ကို ပြောပေးပါဦး။ နောက်မှာ ဒီလိုရောဂါသည်များ တွေ့ယင် ညွှန်းရတာပေါ့။ ကုသိုလ်ရပါတယ်”

ပေါက်ကြည်က ရယ်လိုက်ရင်း

“အမယ်လေး၊ မေးမနေနဲ့ ချူရေ။ သိယင် စိတ်ရှုပ်သွားမယ်။ ဆေးအမည်တွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ရှာရတာကလဲ သိပ်မခက်လှပါဘူး။ လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆေးအမည်ကို သူ့အချိန်နဲ့သူ့ အချိန်ကိုက် သောက်ရတယ်။ နွေဦးမှာ ပွင့်တဲ့ ပဒုမ္မာဝတ်ဆံ့မှုန့်က ဆယ့်နှစ်ကျပ်သား၊ နွေမှာပွင့်တဲ့ ကြာဖြူဝတ်ဆံ့က ဆယ့်နှစ်ကျပ်သား။ နွေနှောင်းမှာ ပွင့်တဲ့ ခေါင်ရန်းပွင့် ဝတ်ဆံ့က ဆယ့်နှစ်ကျပ်သား။ ဆောင်းမှာပွင့်တဲ့ ဆီးတော်ဖြူပွင့် ဝတ်ဆံ့က ဆယ့်နှစ်ကျပ်သား အဲဒီဝတ်ဆံ့တွေကို နေအန္တောဝီထိမှာ ကျတဲ့နေ့မှာ အခြောက်လှန်းပြီး ကြိတ်ပြီးတော့ ဆေးမှုန့်နဲ့ ရောပြီးတော့ ဝသန္တ ရာသီဝင်တဲ့ နေ့မှာ ရွာတဲ့ မိုးရေနဲ့...”

“ဟင်၊ သခင်မလေးဟာကလဲ ခု ဆေးမည်တွေကို စုမိအောင်ကိုက သုံးနှစ်သုံးမိုးတောင် စောင့်ရမှာပါလား၊ ပြီးတော့ ဝသန္တရာသီ ဝင်တဲ့နေ့မှာ မိုးမရွာယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါကြောင့် ခက်တယ်လို့ပြောတာပေါ့။ အဲဒီနေ့မှာ မရွာယင် နောက်တစ်နှစ် စောင့်ပေတော့ပေါ့။ ဒါတင် မက သေးဘူးရှင်၊ နှင်းဖြူကျတဲ့နေ့ (စက်တင်ဘာလ ဆယ်ရက်ခန့်) မှာကျတဲ့ နှင်းရည်က ဆယ့်နှစ်ကျပ်သား၊ နှင်းခါးစကျတဲ့နေ့ (အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက်ခန့်) ကျတဲ့ နှင်းခါးက ဆယ့်နှစ်ကျပ်သား၊ နှင်းပွင့် စကျတဲ့နေ့က (နိုဝင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့ ခန့်) နှင်းပွင့်ရည်က ဆယ့်နှစ်ကျပ်သား၊ အဲဒါတွေကို ခုပြောခဲ့တဲ့ အမှုန့်တွေနဲ့ဖျော်။ ပြီးတော့ ပျားရည် ဆယ့်နှစ်ကျပ်သား သကြားရည် ဆယ့်နှစ်ကျပ်သားနဲ့ ရောပြီး ဆီးဖြူသီးလောက် ဆေးကလေးတွေလုပ်။ ပြီးတော့ အဲဒါကို ကြွေအိုးထဲမှာ လုံအောင်ပိတ်ပြီး ပန်းပင်မြစ်နားမှာမြှုပ်ထား။ နေထိုင်မကောင်းတဲ့အခါမှာ အဲဒီထဲက ဆေးလုံးတစ်လုံးကိုယူပြီး....”

“အလိုလေး။ သခင်မလေးရဲ့ ဆေးက တယ်ပြီး လက်ဝင်ပါကလား။ ဒါတွေအားလုံး စုံစုံလင်လင် ဖော်နိုင်အောင် ဆိုယင် ဆေးတစ်ဖုံကို ဆယ်နှစ်လောက် ကြာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အင်း၊ ပေါက်ကြည်တို့မှာတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပေမှာပဲ။ ကိုရင်ကြီး ပြောသွားပြီး နှစ်နှစ်လောက် အတွင်းမှာပဲ ဒီဆေးအမည်တွေ အားလုံး စုံသွားတယ်။ တောင်ပိုင်းက ဖော်လာခဲ့တာ၊ ခုက သစ်တော်ပင် အောက်မှာ ကြွေအိုးနဲ့ မြှုပ်ထားရတယ်”

“ဆေးနာမည်က ဘာဆေးတဲ့လဲ သခင်မလေး။”

“အဲဒီ ခေါင်းမှာ ဒက်တွေနဲ့ ကိုရင်ကြီး ပြောသွားတာကတော့ သီတဂန္ဓ ဆေးလုံးလို့ ခေါ်တာပဲ”

“နို့ နေစမ်းပါဦး သခင်မလေးရယ်။ မသိလို့ မေးစမ်းပရစေဦး

ရောဂါလက္ခဏာ ကကော ဘယ်လိုများပြသလဲ”

“ထူးထူးထွေထွေတော့ မပြပါဘူး၊ ချောင်းနည်းနည်း ဆိုးတယ်၊ အသက်ရှူ နည်းနည်း ကျပ်တယ်။ ဆေးတစ်လုံး လောက် သောက်လိုက်ယင် ပျောက်သွားတာပဲ”

ထိုသို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် အတွင်းဆောင်ထဲတွင် မည်သူ ရောက်နေသနည်းဟု သခင်မ ဝမ် က မေး၏။ ဤတွင် ချူသည် အကွက်ကောင်း ရသွားကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး အဘွားလူ ရောက်လာသည့် အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ သခင်မဝမ်က မည်သို့မျှ မပြောတော့သဖြင့် ချူသည် အပြင်သို့ထွက်၍ ပြန်တော့မည်ပြုစဉ် ဒေါ်လေးဆွေက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဪ၊ ခဏနေဦး၊ ပေးလိုက်စရာရှိလို့” ဟုဆိုကာ မိမိတို့နှင့်ပါလာသည့် အစေတော် ယင်လင်းကို ခေါ်လိုက် သည်တွင် ချင်ချွန်းနှင့် ကစားနေသည့် အုပ်လုံးသိမ်းစ သူငယ်မကလေးရောက်လာ၏။

“ခေါ်သလား မမ”

“တို့ယူလာတဲ့ ပန်းသေတ္တာ သွားယူလှည့်စမ်း”

ယင်လင်းသည် ဖဲဖြင့်ချုပ်ထားသည့် သေတ္တာတစ်လုံးကို ယူလာ၏။ ဒေါ်လေးဆွေက

“ဟောဒါက ရွှေနန်းတော်ကြီးက အပျိုတော်တွေ လုပ်တဲ့ ဖဲပန်း အားလုံးဆယ့်နှစ်ခိုင် ရှိတယ်။ မနွေကမှ အမှတ်ရလို့ ထုတ်ထားတာ။ မိန်းကလေးတွေ ပန်ချင်ကြမှာပေါ့။ မနွေကတည်းက ပိုမလို့ဟာ၊ နှင့်ကိုမြင်မှပဲ အမှတ်ရ တော့တယ်။ ရော၊ ယွန်းစံအိမ်က သူငယ်မကလေး သုံးယောက်ကို ပေးလိုက်။ တစ်ယောက်ကို နှစ်ခိုင်စီ ပေးလိုက်နော်။ ကျန် တဲ့ခြောက်ခိုင်ကိုတော့ ထိုက်ယုကို နှစ်ခိုင်၊ ပြီးတော့ နတ်ငှက်မယ်ကို လေးခိုင်”

သခင်မ ဝမ်က

“ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့အေ။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည် ကြီးလာယင် ပန်ရအောင် သိမ်းမထားဘဲကိုး”

“မမက မမတူမ အကြောင်း မသိဘဲကိုး။ ပေါက်ကြည်က ပန်းတို့ ဘာတို့ကိုလဲ မပန်ချင်ဘူးမမရဲ့။ နံ့သာတို့ ဘာတို့ လူးယင်လဲ မကြိုက်ဘူး”

ပန်းသေတ္တာကိုကိုင်၍ ထွက်လာသည့်အခါ၌ အပြင်တွင် နေစာလှူလျက်ရှိသည့် ချင်ချွန်းကိုတွေ့ရသဖြင့် ချူက

“ချင်ချွန်းရယ် မသိလို့ ငါမေးစမ်းပါရစေ။ အုပ်လုံးသိမ်းခါစ ယင်လင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ညည်းတို့ ပြောပြောနေတဲ့

ကောင်မလေးလား။ ရွှေမြို့တော်ကြီးကို မလာခင် ဝယ်လာခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်လား။ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့ရတာ သူ့ကြောင့်ဆို”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ချင်ချွန်းက ဖြေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ယင်လင်းသည် ပြုံး၍ ထွက်လာ၏။ ချူသည် ယင်လင်း၏ လက်ကို ကိုင်ကာ အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေပြီးနောက် ချင်ချွန်း ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လျက်

“တော်တော်ချောတယ်နော်။ တို့အရှေ့ဘက် ယွန်းစံအိမ်ကြီး က သခင်လေး ကျီယုန်ရဲ့ မိန်းမ ကျင်ကို့နဲ့ တူသလိုလိုပဲ”

“ကျွန်မလဲ အဲဒါကိုပဲ ပြောနေတာပေါ့” ဟု ချင်ချွန်းက ပြော၏။

ချူက ကျွန်အဖြစ် အရောင်းခံရစဉ် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘများ ဘယ်ဒေသတွင် နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း၊ မည်သည့်ဇာတိဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအသက် ဘယ်လောက်ရှိကြောင်း စသည်တို့ကို ယင်လင်းအား မေးမြန်းလျက် ရှိ၏။ ဤတွင် ယင်လင်းက ခေါင်းယမ်းကာ သူ့ဘာကိုမျှ မမှတ်မိတော့ကြောင်း ပြောသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် မှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုနောက် ချူသည် ပန်းသေတ္တာကို သခင်မ ဝမ်၏ ခန်းဆောင်ကြီးထဲသို့ ယူလာခဲ့၏။ မယ်မယ်သည် သူ့ဝင်း ထဲတွင် မြေးမများ အားလုံးကို ထားရသည်မှာ နားငြီးလှသဖြင့် ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်း၊ ဆီချွန်း၊ တို့ကို ဒေါ်လေးဝမ်၏ ခန်းဆောင် နောက်ရှိ ခန်းဆောင်ငယ် ကလေးများသို့ ပို့လိုက်ပြီး သူ့ ဝင်းထဲတွင်မူ သူ့အချစ်ဆုံး မြေးဖြစ်သည့် ပေါက်ယု နှင့် မြေးမ ထိုက်ယုတို့ကိုသာ ထားတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ချူသည် ထိုနေရာတွင် ခဏရပ်စဉ် အလိုရှိက အသင့်ဖြစ်ရန် စောင့်နေကြသည့် အစေတော်များကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ယင်ချွန်း၏ အစေတော် စုရှိနှင့် တန်ချွန်း၏ အစေတော် ထိုက်ရှု တို့သည် ခန်းဆီးကို မကာ လက်တွင် ပန်းကန်နှင့် ပန်းကန်ပြားကို ကိုင်လျက် ထွက်လာကြ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ သူ့သခင်မကလေး များ အားလုံး အထဲတွင် ရှိနေကြသည်ဆိုသည့် သဘောဖြစ်သဖြင့် ချူသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရာ ယင်ချွန်းနှင့် တန်ချွန်းတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သည် ပဆစ်ပစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ချူက သူတို့နှစ်ယောက်အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ ကာ ပန်းခိုင်များကို ပေး၏။ မိန်းမပျို နှစ်ယောက်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြော၍ ပန်းခိုင်များကို အသိမ်းခိုင်းလိုက်၏။

“နောက် ရောက်တဲ့ သခင်မကလေး ထိုက်ယု တော့ မရှိဘူးနော်။

မယ်မယ့်ဆီမှာ ထင်ပါရဲ့”

“တစ်ဖက်ခန်းထဲမှာ ရှိတယ်ထင်တယ်” ဟု အစေတော်များက ပြောလေ၏။

နောက်တစ်ခန်းထဲသို့ ကူးလာသည့်အခါတွင် ဆီချွန်းသည် သီတ စန္ဒီ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင်ကလေး တစ်ပါးနှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆီချွန်းက အကြောင်းကိစ္စကို မေးသည့်အခါတွင် ချူသည် ဖဲသေတ္တာကို ဖွင့်၍ ပန်းခိုင်များကို ပြ၏။

ဆီချွန်းက ပြုံးလိုက်လျက်

“ခုတွင် ဆီချွန်း သီလရှင်ဝတ်မယ့်အကြောင်းကို ဟောဒီကဆရာလေး ရှိနှင့်ကို ပြောနေတာ။ ဒီတုန်းမှာ ပန်းခိုင် တွေ လာပေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဆီချွန်းက ခေါင်းတုံးတုံးတော့မှာ ဆိုတော့ ဒီပန်းခိုင်တွေကို ဘယ်မှာပန်နိုင်ပါတော့မလဲ ချူရဲ့”

ထိုသို့ ညည်းညူပြောဆိုပြီးနောက် ဆီချွန်းသည် ထိုပန်းလက်ဆောင်များကို ယူ၍ သိမ်းထားလိုက်ရန် သူ့ အစေတော် ယုဟွာကို ပြော၏။ ချူက သီလရှင် ဆရာလေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၍

“ဪ ဆရာလေးလဲ ရောက်နေသကဲ့သို့။ ဆရာလေး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ။ ဆရာလေးတို့ ကျောင်းက သီလရှင် ဆရာကြီး ကော”

“ကျောင်းက ဒီကိုထွက်လာတာပဲ ချူရေ။ ဆရာကြီးကတော့ သခင်မဝမ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မမယုတို့ စံအိမ် ဘက်ကို ထွက်သွားလေရဲ့။ ကျွန်မကို ဒီမှာစောင့်ပါဆိုလို့ နေရစ်ခဲ့တာ”

“လပြည့်နေ့တိုင်း လှူနေကျ ဖြစ်တဲ့ ဆန်ဖိုးအလှူငွေများနဲ့ အမွှေးတိုင်ဖိုး အလှူငွေများကို ရပါပြီလား ဆရာလေး”

ဆရာလေး ရှိနှင့်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ

“အဲဒါတော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူးရှင်”

ဘုန်းကြီးကျောင်းများနှင့် သီလရှင်ကျောင်းများသို့ အလှူငွေများပို့ရန် မည်သူ့ တာဝန်ပေးထားသနည်း ဟု ဆီချွန်းက ချူကို မေးလေ၏။

“ယုဆင့်ကို တာဝန်ပေးထားပါတယ်” ဆီချွန်းက ရယ်လိုက်ကာ

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဆရာကြီး ရောက်လာတုန်းက ယုဆင့် မိန်းမရယ် ပျာယာပျာယာနဲ့ထွက်လာပြီး ဆရာကြီးကို တိုးတိုးပြောတာ ဒီကိစ္စထင်ပါရဲ့”

ချူ သည် သီလရှင်ဆရာလေးနှင့် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးနောက်

နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်သို့ လာခဲ့၏။ ချူသည် လီဝမ်၏ အဆောင်နောက်ဖေးမှ ဖြတ်ကာ စကြိုလမ်းကလေးအတိုင်း လာခဲ့၍ အနောက်ဘက်တံတိုင်း တစ်လျှောက် ကပ်ကာ အနောက်ဘက် တံခါးမှ နတ်ငှက်မယ်၏ ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ စက်ခန်းဆောင် အပြင်ဘက် အလယ် ခန်းဆောင်မကြီး ထဲတွင် ထိုင်နေသည့် ဖုန်အဲသည် ချူကို မြင်သည်၌ အရှေ့ဘက် ခန်းဆောင်ဘက်သို့ မေးငေါ့၍ ပြ၏။ ချူသည် ထိုအဆောင်ဘက်သို့ ခြေဖျားထောက်၍ လာခဲ့ရာ နတ်ငှက်မယ်၏ သမီးကလေးကို ချော၍ သိပ်နေသည့် အထိန်းတော် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

“နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေး ရှိသလား။ အိပ်နေသလား ဒီလောက်ဆို နိုးလောက်ရောပေါ့” ဟု ခပ်တိုးတိုး လေသံ ကလေးဖြင့် မေး၏။

အထိန်းတော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်စဉ် ခန်းဆောင်ထဲ၌ နတ်ငှက်မယ်၏ ခန်းဆောင်ဆီမှ ရယ်သံနှင့် (ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ) ကျိုလျှံ၏ ရယ်သံကို ကြားရ၏။ ထိုခဏ၌ တံခါးသည် ပွင့်လာကာ ပင်အဲသည် ကြေးဇလုံကြီး တစ်ခုကို ကိုင်၍ ထွက်လာပြီးလျှင် ရှေ့တွင် ထိုင်နေသည့် ဖုန်အဲကို ရေထည့်၍ယူလာရန် ပြောနေ၏။ ချူကို မြင်သည့်အခါတွင် ပင်အဲ က “ဒေါ်လေး ဘာကိစ္စလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

ချူက လာရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြကာ ပန်းခိုင်ထည့်ထားသည့် ဖဲသေတ္တာကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ပင်အဲ သည် ဖဲသေတ္တာ ထဲမှ ပန်းခိုင် လေးခိုင်ကို ယူ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ခဏကြာလျှင် ပြန်ထွက်လာ၍ နှစ်ခိုင်ကို နိနစ်အိမ်ရှိ ကျိုယုန်၏ဇနီး ကျင်ကို ကို သွားပေးရန် အစေတော် ဆိုင်မင်းအား ခိုင်းနေသံကို ကြားရ၏။ ထို့နောက် နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဒေါ်လေးဆွေကို ပြောရန် မှာလိုက်သည်ဟု ပြောဆိုနေပြန်၏။

ထိုနောက် ချူသည် မယ်မယ်၏ အဆောင်ဝင်းထဲသို့ လာခဲ့၏။ ခန်းဆောင် အဝင်ဝတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှ တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ယောက္ခမအိမ်မှ ပြန်လာသည့် သမီးကို တွေ့ရ၏။

“ဟဲ့ နင် ဒီမှာဘာလာလုပ်နေတာလဲ” ဟု ချူက သူ့သမီးကို မေးလေ၏။ သမီးဖြစ်သူက ပြုံးလိုက်လျက်

“အမေ တော်တော်အလုပ်များနေတယ် ထင်တယ်။ အိမ်မှာ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ။ မလာနိုင်လွန်းလို့ လိုက်လာတာ။ ဘာတွေများ ဒီလောက် အလုပ်များနေတာလဲ အမေရဲ့။ စောင့်လိုက်ရတာ ပျင်းလှပြီ။ မယ်မယ်ကို လာ ကန်တော့တာ။ ကန်တော့ရင်း သခင်မ ဝမ် ဆီလဲ ဝင်သွားမလို့။ အမေ့ အလုပ်က မပြီးသေးဘူးလား။ လက်ထဲက ဘာတွေလဲ”

“မပြောပါနဲ့တော့ အေ။ အဘွားလူ ရောက်လာလို့ သူ့ကို ဟိုအိမ်လိုက်ပို့ ဒီအိမ်လိုက်ပို့ လုပ်နေရတာပေါ့။ တစ်နေ့လုံး ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ လိုက်ပို့ရင်း ဒေါ်လေးဆွေတို့ဆီ ရောက်တော့ ဒီပန်းခိုင်တွေကို သခင်မလေးတွေဆီ လိုက်ပို့ ချည်စမ်းပါဆိုလို့ လိုက်ပို့နေရတယ်။ ခု ပို့လို့ မပြီးသေးဘူး။ အမေနဲ့ ပြောစရာရှိလို့လား။”

“ဟုတ်တယ် အမေရဲ့။ အမေ့ သမက်လေ။ ကိစ္စပေါ်ပြန်ပြီ။ မနေ့က အရက်တွေမူးလာပြီး ရိုက်ကြလို့။ ဘယ်က ဘယ်လို သတင်း ထွက်လာမှန်းတော့ မသိဘူး။ အမေ့ သမက်က လူကောင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ နာမည်ပျက် ရှိတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ခုတော့ သူ့ကို ကျော်စောမှု မသင်္ကာ ဆိုပြီး ရဲကိုတိုင်ထားလို့ နေပြည်တော်ရဲက သူ့ကို အရပ်ကိုပြန်ပြီးနေဖို့ ခြေချုပ်နဲ့ လွှတ်နေတယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက် အမေ့ဆီလာတာ။ ဘယ်သူ့ဆီကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းရမလဲ မသိဘူး အမေရယ်။ ကျွန်မဖြင့် စိတ်ညစ်လှပြီ”

“အမယ်လေး၊ အလကားပါအေ။ ဒီလောက် ဂရုစိုက် မနေစမ်းပါနဲ့။ အိမ်ကိုပြန်နှင့်။ ငါ ဒီပန်းခိုင်တွေ သွားပို့ပြီး ပြန်ခဲ့မယ်။ သခင်မလေး ထိုက်ယုဆီကို ပို့ပြီးယင် ပြီးပါပြီ။ သခင်မ ဝမ်းနဲ့ နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေးတို့လဲ မအားကြဘူး။ အိမ်ကိုပြန်ပြီး စောင့်နေ။ အမေ ခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့။”

“အမေ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်” ဟု ဆိုကာ ချူ၏ သမီးသည်အိမ်သို့ပြန်သွား၏။

“အေးပါဟယ်။ ညည်းတို့ ကလေးတွေဟာ ဘာအတွေ့အကြုံ မှလဲ မရှိဘူး။ ညည်းတို့မှာ ဒါ့ကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်နေကြတာ”

ထိုက်ယုကို ခန်းဆောင်ထဲတွင် မတွေ့ရချေ။ ပေါက်ယု၏ ခန်းဆောင်ဘက်တွင် ရောက်နေကာ သူနှင့်အတူ လက်စွပ်ကိုးကွင်း ပဟေဠိကစားနည်းကို ကစားလျက်ရှိလေ၏။ ချူသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်လျှင် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက် လိုက်ကာ

“ဒေါ်လေးဆွေက ပန်းအပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“မှန်း၊ ဘာပန်းတွေလဲ”

ပေါက်ယုက သေတ္တာကိုယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဖဲပန်းနှစ်ခိုင်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုက်ယုက ပေါက်ယု လက်ထဲတွင် ရှိသည့် ပန်းများကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာမှ

“ထိုက်ယု တစ်ယောက်တည်းကို ပေးလိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် တခြား အစ်မတော်တွေ ကိုကော ပေးလိုက် သေးသလား။”

“အားလုံးကို ပေးလိုက်တာပါ။ ဒီနှစ်ခိုင်ကတော့ ထိုက်ယု သခင်မလေးကို ပေးတာပါ။ ကျန်တာတွေကိုတော့ ပို့ခဲ့ ပြီးပါပြီ”

ထိုက်ယုက ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်လျက်

“ထိုက်ယုသိပါတယ်။ သူများတွေမလိုချင် ကျန်နေခဲ့တဲ့ အကျတွေကို လာပေးတာ မဟုတ်လား”

ချူက ဘာမျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက

“ချူက အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“သခင်မ ဝမ်ဆီကို သွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဟိုရောက်တော့ ဒေါ်လေးဆွေတို့ဘက် ရောက်နေတယ် ဆိုတာနဲ့ လိုက်သွားတော့ ဒီပန်းခိုင်တွေကို အပို့ခိုင်းလိုက်တာပါပဲ”

“ပေါက်ကြည်ကိုကော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား။ ခုတလောမှာ ပေါက်ကြည် ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်ဘက်ကို ဘာဖြစ်လို့များ မလာသလဲ မသိဘူး”

“ကောင်းကောင်း နေမကောင်းပါဘူး”

ပေါက်ယုက သူ့အစေတော်များ ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ပေါက်ကြည်ဆီကို တစ်ယောက်သွားကြည့်ချည်စမ်း။ ထိုက်ယုနဲ့ ပေါက်ယုက သူတို့အဒေါ်နဲ့ အစ်မလေး ဘယ်လို နေသလဲဆိုတာ အကြည့်ခိုင်းလို့လို့ပြော။ ပြီးတော့ ဘာရောဂါလဲ။ ဘယ်လိုဆေးဝါးတွေကို မှီဝဲနေသလဲဆိုတာ စုံစမ်းခဲ့။ အစတုန်းကတော့ ပေါက်ယုကိုယ်တိုင် လာမလို့ ပဲလို့။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းကပြန်လာပြီး အအေးမိနေလို့ မလာ တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်။ နောက်မှ လာကြည့်မယ်လို့”

အစေတော် ချိန်စွေ သွားမည်ပြုစဉ် ချူလည်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အရက်မှူး၍ ရန်ဖြစ်သည်ဆိုသည့် ချူ၏သမက်ဆိုသည်မှာ အခြား မဟုတ်။ ယုဆုန်၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ဖြစ်သော ဆုစိန် ဖြစ်၏။ ဆုစိန်သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ရောင်းရာမှ တရားစွဲခံရသည့်အတွက် အကူအညီ တောင်းရန် သူ့ဇနီးသည်ကို လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ချူမှာ သူ့သခင်များသည် အလွန် တန်ခိုးဩဇာရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည့် အလျောက် ဤမျှလောက်သောအမှုကို စာဖွဲ့ လောက်သည် မထင်မိချေ။ ထိုနေ့ညနေ၌ အမေချူ သည် နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေးထံ သွားရောက် တိုင်တန်းခြင်းဖြင့် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိုက်၏။

ညမီးထွန်းချိန် ရောက်သည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်သည် အဝတ်အစား လဲပြီးနောက် အဒေါ်ဖြစ်သူ သခင်မဝမ် ထံသို့ လာခဲ့၏။

“ဒီနေ့တာဝန်တွေ အားလုံးလောက် ကတော့ ပြီးသလောက် ရှိသွားပါပြီ ဒေါ်ကြီး။ ချန်တို့ ပို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုပေးဖို့ လက်ဆောင်များကိုလဲ လှေများနဲ့ ပို့လိုက်ပါပြီ။ နှစ်သစ်ကူးအတွက် ပစ္စည်းတွေလာဝယ်တာနဲ့ သူတို့လှေတွေ ရောက်နေတုန်း နေတုန်းမှာ သူတို့လှေတွေနဲ့ ပြန်တင်ပေး လိုက်ပါတယ်”

သခင်မ ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်နေ၏။

“ပြီးတော့ လီနန်မြို့စားရဲ့ မယ်တော်ကြီးအတွက် ငှက်မယ်တို့ ပေးမယ့် မွေးနေ့လက်ဆောင်များကိုလဲ ဝယ်ခြမ်း ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်လို့ ပြီးပါပြီ ဒေါ်ကြီး။ ဘယ်သူ့ကို အပို့ခိုင်းရပါ့မလဲ ဒေါ်ကြီး”

“အားတဲ့ အစေတော် လေးယောက်လောက်ကို အပို့ခိုင်းလိုက် ပေါ့အေ။ နေရာတကာ ဒေါ်ကြီးကို ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“မနက်ဖြန်မှာ သူတို့အိမ်ကို အလည်လာဖို့ (ကျိချန်ရဲ့မိန်းမ) မမယုက ဒီနေ့ပဲဖိတ်သွားပါတယ်။ မနက်ဖြန်မှာ ငှက်မယ်အဖို့ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေလုပ်စရာ မရှိဘူး ထင်ပါတယ်”

“အလုပ်ရှိယင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ ခါတိုင်း ဖိတ်တုန်းကတော့ တစ်အိမ်လုံး ဖိတ်လေ့ရှိတာပဲ။ လူတွေ များတော့ ငါ့တူမလဲ မပျော်ရဘူးပေါ့။ ဒီတစ်ခါကတော့ ငါ့တူမတစ်ယောက်တည်း ဖိတ်တာ ဖြစ်လေတော့ ငါ့တူမ တစ်ယောက်တည်း ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ဧည့်ခံချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီတော့ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါ့မယ်။ သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါ။ အိမ်မှာ အလုပ်ကိစ္စရှိလဲ သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် လီဝမ်၊ ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်းနှင့် အခြား မိန်းကလေးများသည် ဒေါ်ကြီးဝမ်းကို လာရောက် နှုတ်ဆက်ကာ အိပ်ရာသို့ အသီးသီးဝင်သွားကြ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် အဝတ်အစား ပြင်ဆင် လဲလှယ်ပြီးနောက် မမယုတို့အိမ်သို့ သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သခင်မ ဝမ်းကို လာရောက်ပြော၏။ ထို့နောက် မယ်မယ်ကိုလည်း သွားရောက်ပြော၏။ မမယုတို့စံအိမ်သို့ အလည်သွားမည်ဟု ပေါက်ယုကြားသည့် အခါတွင် သူလည်းလိုက်မည်ဟု ပူဆာသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်မှာ မငြင်းသာ တော့ဘဲ သူ့ကို အဝတ်အစားလဲခိုင်းရ၏။ ထို့နောက်တွင် နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပေါက်ယုတို့သည် နိနစ်အိမ်ကြီးသို့ ရထားဖြင့် လာခဲ့ကြရလေ၏။

ဗဟို တံခါးမကြီးနားတွင် သူတို့ကို အချွေအရံများဖြင့်

ကြိုဆိုလျက်ရှိသော ကျိချန်၏ ဇနီး မယုနှင့် သူ့ချွေးမ (ကျိယုန်၏ ဇနီး) ကျင်ကို တို့ကို တွေ့ရ၏။ မမယုသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း နတ်ငှက်မယ်ကို နောက်ပြောင် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပေါက်ယုကို ဧည့်ခန်းထဲရှိ ထိုင်ဖုံ တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွား၏။

ကျင်ကိုက လက်ဖက်ရည် လာချသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“နေစမ်းပါဦး။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငှက်မယ်ကို ဘာကြောင့် ဖိတ်ကြတာလဲ။ ပေးစရာရှိယင် မြန်မြန်ပေး ကြနော်။ ငှက်မယ်မှာ ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်”

မမယုနှင့် ကျင်ကိုတို့က မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ အစေတော် တစ်ယောက်က ကြားဖြတ်၍

“အမယ်လေး၊ ဒီလိုဆိုယင် နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေး ဒီကို မလာနဲ့တော့။ လာတာ အမှားကြီး မှားသွားပြီ။ ဒီစံအိမ်ကို ရောက်ယင် ကျွန်မတို့ ပိုင်တယ်။ ပြန်ချင်တိုင်း မပြန်ရဘူး” ဟု ရယ်မော၍ ပြော၏။

ထိုစဉ် ကျိယုန်ဝင်လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်တွင် ပေါက်ယုက အစ်ကိုကြီးကျိချန် အိမ်တွင် ရှိမရှိ မေးမြန်း၏။

“မရှိဘူးကွယ့်။ ခမည်းတော်ကြီး နေမကောင်းလို့ မြို့ထဲကို သွားမေးလေရဲ့။ ကဲ ငါ့မောင်လဲ ဒီမှာ ထိုင်နေရတာ ပျင်းမှာပေါ့။ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ ဆင်းပြီး လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ပါလား” ဟု မမယုက ပြော၏။

ကျင်ကိုက

“အတော်ပဲ၊ ပေါက်ယုက ကျင်ကိုရဲ့ မောင်လေးကို တွေ့ချင်တယ်ဆို။ ဒီနေ့ပဲ ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်လာတယ်။ ပိဋကတ်တိုက်ခန်း ထဲမှာ ရှိတယ် ထင်တယ်။ မောင်လေးနဲ့ သွားပြီး စကားစမြည် ပြောချည်ပါလား”

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလိုက်သည့်အခါ မမယုနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး က “ဖြည်းဖြည်း သွားပါကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာ နိုင်ရတာလဲ” ဟု ဆိုကာ အစေတော် များကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်၏။

“ဟဲ့ ကောင်မတွေ၊ ပေါက်ယုကို ကြည့်ထိန်းနော်၊ ဒီနေ့အိမ်မှာ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ အဘွားကြီးလဲ မရှိဘူး” ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကျင်ကိုရဲ့ မောင်လေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုမခေါ်တာလဲ ငှက်မယ်နဲ့လဲ တွေ့ဖူး သွားတာပေါ့။ ငှက်မယ်ကော မကြည့်ထိုက်တော့လို့လား”

အမြဲလို နောက်ပြောင်တတ်သော မမယုက

“အမယ်လေး။ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ မတွေ့တာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီက သူငယ်တွေလို ဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်း တွေထဲက မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ တခြားက သားယောက်ျားလေးတွေများ တို့ဆွေမျိုးထဲက သား ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ မတူပေါင်။ ဣန္ဒြေလဲရ၊ ယဉ်လဲယဉ်ကျေးပါ ဘိသန့်။ တို့ဆီက ဟာတွေသာ သောင်းကျန်းနေကြတာ။ ငှက်မယ် မသွားနဲ့။ ငှက်မယ်ကို မြင်ယင် လန့်နေဦးမယ်။ အဲဒီတော့မှ ရယ်စရာ ဖြစ်မယ်”

ငှက်မယ်က ပြုံးကာ

“အမယ်လေး မမယုရယ်။ ငှက်မယ်ကသာ သူများတွေကို ကြည့်ပြီး ရယ်တာပါ။ ငှက်မယ်ကို ကြည့်ပြီး ဒီပြင်လူတွေက ရယ်တာ မရှိသေးပါဘူး။ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်က ငှက်မယ်ကို ကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ရမှာလဲ”

ကျီယုန်က

“မမယု ပြောတာက ဒီလိုပါ ဒေါ်လေးငှက်မယ်ရဲ့။ ကျင်ကို ရဲ့ မောင်လေးက သိပ်ရှက်တတ်တယ်။ လူတွေသူတွေ နဲ့လဲ သိပ်တွေ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးငှက်မယ်နဲ့ စကားပြောယင် ဒေါ်လေးစိတ်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှက်တတ် ကြောက်တတ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျီချွန်း ဟာ ကြောက်စရာ ဘီလူးကြီးဆိုတောင် ငှက်မယ် ကတော့ တွေ့မှာပဲ။ ကဲ သွားကြစမ်းပါ။ စကားတွေ ရှည်မနေကြစမ်းပါနဲ့။ ကျင်ချွန်းကို သွားခေါ်ကြ။ မခေါ်ယင်တော့ မခေါ်ပေးတဲ့လူကို အရိုက်ပဲ”

ကျီယုန်က ရယ်လိုက်လျက်

“အမယ်လေး၊ မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ခေါ်ပေးဆိုယင် ခေါ်ပေးပါ့မယ်။ ရိုက်တော့ မရိုက်ပါနဲ့။ ကြောက်ပါတယ်”

ခဏကြာလျှင် ကျီယုန်သည် ပေါက်ယုထက် အရပ် အနည်းငယ်မြင့်ပြီး ပေါက်ယုထက် ချောမောသည့် သူငယ် ကလေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်လာ၏။ ထိုသူငယ်ကလေး၏ အသားမှာ ချောမွေ့ ဖြူဝင်းလျက် ရှိပြီး နှုတ်ခမ်းများမှာ နီရဲလျက် ရှိ၏။ အမူအရာနှင့်တကွ လှုပ်ရှားဟန် တို့မှာ ကျက်သရေရှိသော်လည်း အပျိုမကလေး တစ်ယောက်လို ရှက်ရွံ့ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထိုသူငယ်ကလေးသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းစုံစမ်း လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ခပ်မြူးမြူးဖြင့်

“ကဲ ပေါက်ယု၊ မင်းတော့ နောက်တန်းကို ရောက်သွားပြီနော်” ဟုဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် သူငယ်ကလေး၏ လက်ကိုဆွဲယူကာ သူ့ဘေးတွင် အထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် အသက်နှင့် မညှိသည့် စာပေကျမ်းဂန်များကို

ဖတ်ရှုနေသနည်းဟု မေးမြန်း၏။ သူငယ်ကလေး၏ ကျောင်းနာမည်မှာ ကျင်ချွန်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ ကျင်ချွန်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ရခြင်းဖြစ် သည့်အတွက် ထုံးစံအတိုင်း လက်ဆောင်ပေးရန် အဆင်သင့် ပါမလာခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် အစေတော်များသည် ယွန်းစံအိမ်သို့ ပြန်သွားကြကာ မည်သည့်လက်ဆောင်မျိုးကို ပေးရမည်နည်းဟု နတ်ငှက်မယ်၏ ကျွန်ယုံတော် ပင်အဲကို သွားရောက်မေးမြန်းကြ၏။ သူ့သခင်မ နတ်ငှက်မယ်သည် ကျင်ကိုနှင့် ရင်းနှီးကြောင်းကို သိသည့်အတွက် ပင်အဲသည် အလှအပ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်ဆောင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပိုးစရှည် တစ်စနှင့် ရွှေနန်းတော် စာတော်ပြန်ပွဲတွင် ရပါစေဟု ကမ္မည်းထိုးထားသည့် ရွှေပြား နှစ်ပြားကို ပေးလိုက်၏။ ထိုလက်ဆောင်ကို ယူလာသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က သည်လက်ဆောင်မျိုးမှာ အညံ့စား ဖြစ်သည် ဟုဆိုကာ မြည်တွန်တောက်တီးခြင်း ပြု၏။ ကျင်ကိုနှင့် အခြားသူများကမူ ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိလေပြီ။

နေ့လယ်စာ စားပြီးသည့်အခါ၌ မမယု၊ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ကျင်ကိုတို့သည် ဖဲကစားကြလေရာ ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းတို့လည်း သူတို့ဘာသာ စကားပြောလျက် ရှိကြ၏။

ကျင်ချွန်း ရောက်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် မှေးမှိန်သွားသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်မိ၏။ ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာမျှ ငေးမောကာ တောင်ရောက် မြောက်ရောက် စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

“လောကကြီးမှာ ကျင်ချွန်းလို့ လူမျိုးတွေလဲ ရှိသေးတာပဲနော်။ ကြည့်စမ်း၊ သူနဲ့ယှဉ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ငါဟာ ရွှံ့ထဲက ဝက်တစ်ကောင်၊ ခွေးဝဲစား တစ်ကောင်လောက်ပဲ ရှိပါကလား။ ဘာဖြစ်လို့များ ငါဟာ ဒီလို လူချမ်းသာ ကြေးရတတ် အိမ်ထောင်မှာ မွေးလာခဲ့ရပါလိမ့်။ တကယ်လို့သာ ငါဟာ ပညာတတ် တစ်ယောက်ရဲ့သား၊ ဒါမှမဟုတ် အရာရှိငယ်လေး တစ်ဦးရဲ့ သားသာ ဖြစ်ခဲ့ယင် သူ့ကို ငါ ဒီလောက် မနာလိုဝန်တို ဖြစ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ရမှာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုယင် သိပ်ပြီးတော့လဲ ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ ငါဟာ ဂုဏ်ဒြပ်အားဖြင့်ရော မျိုးရိုးအားဖြင့်ရော သူ့ထက် အထက်တန်းကျပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပိုးတွေဖဲတွေကို ဝတ်ထားတဲ့ ဆွေးနေတဲ့ သစ်ငုတ်တိုကြီး တစ်ခုနဲ့ ဘာထူးသေး သလဲ။ ကောင်းပေ့ ဆိုတဲ့ အရက်ချိုတွေ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ရေပုပ်ချောင်းကြီး။ ညွန်အိုင်ကြီးနဲ့ ဘာခြား သေးသလဲ။ ဓနတွေ ဂုဏ်အဆင့်အတန်း တွေဟာ ငါ့အဖို့ အလကားပဲ”

ကျင်ချွန်း၏အမြင်၌ ပေါက်ယု၏ ချောမောသော ရုပ်ရည်နှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် အပြုအမူများသည် သူ၏ တောက်ပကောင်းမွန်သော အဝတ်အစား၊ လှပသည့်အစေ့တော်များနှင့် ချောမောခန့်ညားသည့် သူငယ်တော်များ ကပ်ထား သည့် ရောင်ပြားစက္ကူ နှင့်တူကာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု လိုက်ဖက်ပါပေသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

“ပေါက်ယုကို လူတိုင်းက ချစ်ကြတာ ဘာအံ့ဩစရာ ရှိသလဲ။ ငါဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ဆင်းရဲတဲ့မိသားစုမှာ မွေးလာခဲ့မိပါလိမ့်။ ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ တန်းတူရည်တူ ပေါင်းနိုင်တဲ့အဆင့်မှာ မမွေးခဲ့ရတာ ပါလိမ့်။ အင်း ချမ်းသာခြင်းနဲ့ ဆင်းရဲခြင်းကြားမှာ အတားအဆီးကြီးက တယ်လို့လဲ ကြီးလှပါကလား။ ဒီအတားအဆီးကြီးဟာ လူဘဝမှာ ကျိန်စာကြီး တစ်ခု ပါပဲလား” ဟု တွေးလျက်ရှိ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေကြစဉ် ပေါက်ယုက မည်သည့် စာအုပ်များကို ဖတ်နေသနည်းဟု ကျင်ချွန်းကို ကောက်၍ မေးလိုက်၏။ ကျင်ချွန်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေလိုက်သည့်အခါ၌ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပို၍ရင်းနှီးသွားကြကာ စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိကြ၏။ ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ရောက်လာ၏။

“တို့နှစ်ယောက် အရက်ချို့တွေဘာတွေကို မသောက်ကြပါစို့နဲ့ကွာ။ ဟောဒီက စားစရာ တစ်ပန်းကန် နှစ်ပန်းကန် ကိုယူပြီး အတွင်းဆောင်ဘက်ကို သွားထိုင် စကားပြောချည်ရအောင်။ အဲဒီက ပိုပြီး အေးအေးဆေးဆေး ရှိတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ကာ လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြ၏။ ကျင်ကိုသည် နတ်ငှက်မယ်အား အရက်ချို့များ၊ စားသောက်ဖွယ်များကို တည်ခင်းပေးပြီးနောက် ပေါက်ယုတို့ အဆောင် ဘက်သို့ ကူးလာကာ

“ပေါက်ယုရေ၊ ပေါက်ယုရဲ့တူလေးက ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်။ ပြောမှားဆိုမှားရှိယင် ခွင့်လွှတ်နော်။ ကျင်ချွန်းက လူကြည့်တော့သာ ရှက်တတ်ကြောက်တတ်ပေမယ့် သိပ်ခေါင်းမာတာ၊ သူလုပ်ချင်တာဆိုယင် ဇွတ်လုပ်တတ်တယ်”

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ပြေလည်ပါတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ရယ်၍ ပြော၏။

ကျင်ကိုသည် သူ့မောင်ငယ် ကျင်ချွန်းအား ကောင်းစွာ ပြောဆိုနေထိုင်ရန် ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်တို့ အဆောင်ဘက်သို့

ပြန်ထွက်သွား၏။

ထိုစဉ် မမယုနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က သူတို့အဆောင်ဘက်မှ စားလိုသည့် စားသောက်ဖွယ်ရှိလျှင် အယူလွတ် လိုက်ရန် လာရောက် ပြော၏။ ပေါက်ယုက လိုလျှင် အယူလွတ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် အစားအသောက်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ သူ့မိတ်ဆွေသစ်ဖြစ်သည့် ကျင်ချွန်း၏ နေပုံထိုင်ပုံကို ကြည့်လို လေ့လာလိုစိတ်တို့သာ ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။

ကျင်ချွန်းက

“ကျွန်တော်တို့ကို စာသင်တဲ့ ဆရာက မနှစ်ကဆုံးသွားတယ်။ အဖေက အသက်ကလဲကြီး၊ ကောင်းကောင်းလဲ မကျန်းမာတဲ့အပြင် အလုပ်ကလဲများတော့ နောက်ထပ်ဆရာတစ်ယောက်ကို ရှာချိန်မရသေးဘူး။ ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ သင်ခန်းစာဟောင်းတွေကို အိမ်မှာတင် ပြန်ပြီး ကျက်နေရတယ်။ စာသင်တယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း သင်လို့ မကောင်းဘူးဗျ။ စိတ်ချင်း သဘောချင်းတူတဲ့ စကားပြောဖော် ပြောဖက်ကလေး တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့ ရှိမှ ကောင်းတာ။ ဒါမှ စာကြောင်းဘာကြောင်းလဲ ပြောလို့ရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ တို့ဆွေမျိုးစုထဲက ဆရာသတ်သတ် မငှားနိုင်တဲ့ လူတွေအတွက် ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်ထားတယ်။ တို့ဆွေမျိုးသားချင်း တချို့လဲ အဲဒီကျောင်းမှာ တက်နေကြတယ်။ ငါ့ဆရာလဲ မနှစ်က အိမ်ပြန်သွားလို့ ခုလောလောဆယ်မှာ ဆရာမရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဖေဖျား ကလဲ ဆရာပြန်မလာခင်မှာ အဲဒီကျောင်းကိုတက်ပြီး သင်ခန်းစာ ဟောင်းတွေ ပြန်ကြည့်ဖို့ ခိုင်းနေတယ်။ ဆရာက နောက်နှစ်မှ တောက ပြန်လာမှာဆိုတော့ ဒီအတောအတွင်းမှာ အဲဒီ ကျောင်းကို တက်နေတဲ့။ ဆရာပြန်လာမှ အိမ်မှာပြန်သင်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းမှာ တခြား ကျောင်းသားတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ မယ်မယ်က မတက်ရဘူးတဲ့။ ခုတော့ ငါကလဲ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းတော့ မတက် ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“ခု မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုယင် မင်းမှာလဲ ဆရာမရှိဘူး ဖြစ်နေတော့ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်ရောက်ယင် မင်းအဖေကို ပြောပြီး တို့ကျောင်းကို တက်လှည့်ပါလားကွ။ မင်းတက်ယင် ငါလဲတက်ရအောင် ပူဆာမယ်လေ။ ကျောင်းမှာ အဖော် ရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

ကျင်ချွန်းက စိတ်ပါလက်ပါဖြင့်

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။ မနေ့ကတွင် အဖေပြန်လာလို့

အဲဒီကျောင်းအကြောင်းကို ပြောသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကျောင်းကို အပ်ဖို့ ဦးကြီးကျိချိန်ကို လာပြောမယ်လို့တောင် လုပ်နေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးကြီးကျိချိန်က အလုပ်များလို့ ဒီလောက် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးကို ပြောရမှာ အားနာတယ်တဲ့။ အစ်ကို ပေါက်ယုနဲ့ ကျွန်တော် အတူကျောင်းတက်ရယင် အစ်ကိုပေါက်ယုရဲ့ မင်ခဲကို ကျွန်တော်သွေးပေးမယ်လေ။ ပြီးတော့ မင်ဖျော်ကျောက် ကိုလဲ ကျွန်တော် ဆေးပေးမယ်။ မကောင်းဘူးလား။ လုပ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ နေချင်တယ်။ အဲဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စကားတွေလဲ ပြောချိန်ရမှာပဲ။ မိဘတွေလဲ စိတ်အေးရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းလဲ အတူတူ နေရတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ။ လာပြောနေ ကြာတယ်။ မင့်ယောက်ဖ ကျီယုနဲ့နဲ့ မင့်အစ်မ ကျင်ကိုကို သွားပြောမယ်။ ပြီးတော့ မမငှက်မယ် ကိုလဲ သွားပြောမယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ယင် မင်းက မင့်အဖေကိုပြော။ ငါက မယ်မယ်ကို ပြောမယ်။ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။”

သူတို့စကားပြောနေစဉ် မီးအိမ်များ လင်းလာခဲ့လေပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အဒေါ်များ၊ အစ်မများ ဖဲကစားသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေကြ၏။ ဝိုင်းသိမ်းသည့် အခါတွင် မမယုနှင့် ကျင်ကိုတို့ ရုံးကြသည့် အတွက် နှစ်ရက် အကြာတွင် ထမင်းကျွေး၍ ဇာတ်ပွဲပြရန် ကတိပေးရလေ၏။ ထိုနောက်တွင် သူတို့သည် စကားပြောနေကြ၏။

ညစာ စားပြီးသည့်အခါ၌ မှောင်စပြုနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မမယုက ကျင်ချွန်းအား လိုက်ပို့ရန် ခိုင်းလိုက်သဖြင့် မိန်းမအစေတော်များသည် လက်ပါးစေကိုခေါ်ရန် ထွက်သွားကြ၏။ ခဏကြာလျှင် ပြန်လာကာ ကျင်ချွန်းလည်း ပြန်သွား၏။ မမယုက ကျင်ချွန်းကို မည်သူလိုက်ပို့သနည်းဟု မေး၏။

“ကျောက်တာ လိုက်ပို့ပါတယ် မမယု။ မူးလိုက်တာကလဲ ဒေါင်ချာစိုင်းနေတာပဲ။ ပါးစပ်ကလဲ ဆဲလိုက် ဆိုလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

“ဟဲ့ ဒါဖြင့် သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်အပို့ ခိုင်းရတာလဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လက်ပါးစေတွေကို လိုက်အပို့ခိုင်းပါ တော့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်တာကို ရွေးလွှတ်ရတာလဲ” ဟု မမယုနှင့် ကျင်ကိုက မေး၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒါကြောင့် လက်ပါးစေတွေ၊ အစေတော်တွေကို သိပ်အလို လိုက်လွန်းတယ်လို့ မမယုကို ပြောကြတာပေါ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ လက်ပါးစေတွေက သူတို့လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေကြတာ”

မမယုက သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“ကျောက်တာ အကြောင်းကို ငှက်မယ်လဲ သိသားပဲကွယ်။ ဘယ်တုန်းက ရဖူးလို့လဲ။ ငှက်မယ်တို့ အစ်ကို ကျီချန် မပြောနဲ့။ သခင်ကြီး ကျီချန် ပြောတာကိုတောင် သူ ဂရုမစိုက်တဲ့ ဟာပဲ။ ကျောက်တာ ငယ်ငယ်တုန်းက က မမယုတို့ရဲ့ အဘေး (သူ့ယောက်ျား ကျီချန်၏အဘိုး) နိန်တူမြို့စားကြီးနဲ့ သုံးလေးကြိမ် စစ်မြေပြင်ကို လိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ စစ်မြေပြင် ရောက်တော့ ကျောက်တာဟာ အလောင်းတွေ တောင်ပုံရာပုံကြားထဲမှာ သူ့သခင်ကို ကျောပိုး ကယ်လာခဲ့တယ်။ စစ်ရှုံးလို့ ပြေးကြတော့ ကျောက်တာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် အငတ်ခံပြီး သူ့သခင်ကို လုယက်ကျွေးခဲ့တယ်။ နှစ်ရက်လုံးလုံး ရေငတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေကြတော့ ကျောက်တာဟာ ရေလေးတစ်ခွက် ရလာခဲ့တယ်။ သူ မသောက်ဘူး။ သခင်ကိုပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကတော့ မြင်းသွေးကို သောက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုသစ္စာရှိရှိ အမှုထမ်းခဲ့လို့ မမယုတို့အဘိုးလက်ထက် ကတည်းက သူ့ကို အထူးအခွင့်အရေး ပေးခဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှ သူ့ကို ဝင်မပြောရဲကြဘူး။ ဒီလို အခွင့်အရေး ရလာခဲ့သူ ဖြစ်လေတော့ ခုအချိန်မှာ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မပြောချင်ကြတော့ဘူး။ ပိုပြီးဆိုးတာ က ကျောက်တာ အသက်ကလဲ ကြီးလာတော့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်လဲ မနေတော့ဘူး။ ဖြစ်သလို နေတော့တာပဲ။ ဘာမှလဲ မလုပ်ဘူး။ အားရှိသရွေ့ အရက်ပဲ သောက်နေတာပဲ။ သောက်လာယင်လဲ မူးပြီး လူတိုင်းကို ဆဲတော့တာပဲ။ သူ့ကို ဘာမှ တာဝန်မပေးနဲ့တော့၊ ဒီအတိုင်းသာ ကြည့်နေလိုက်တော့လို့ ဝင်းမှူးကိုလဲ ခဏခဏ ပြောထားတာပဲ။ ခုတော့ ကျောက်တာ ကို တာဝန်ပေးလိုက် ပြန်ပြီ။ ခက်တာပဲ”

နတ်ငှက်မယ်က ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

“ကျောက်တာ အကြောင်းကို ငှက်မယ်လဲ သိပြီးသားပါ မမရယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မမယု ထိန်းနိုင် ရမှာပေါ့။ စံအိမ်မှာ ထားလိုမရယင် တောက လယ် ပို့ပြီး လယ်ထွန်ခိုင်းလိုက်ပေါ့ မမယုရဲ့။ အလွယ်ကလေးပါ” ဟု ပြောကာ မိမိရထား ရောက်မရောက် မေးမြန်း၏။

“ရောက်ပါပြီ သခင်မလေး” ဟု လက်ပါးစေက ပြော၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ပေါက်ယုကို ခေါ်လာ၏။ မမယုနှင့် ကျန် အိမ်သားများသည် နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပေါက်ယုကို ဗဟိုခန်းမကြီးအထိ လိုက်ပို့၏။ အစေတော် များ၊ လက်ပါးစေများသည် ဝင်းထဲတွင် အဆင်သင့် စောင့်နေကြသည်ကို မီးပုံးများမှ မီးရောင်ဖြင့်ပင် မြင်ရ၏။ ထိုအချိန်၌ (မမယု၏ ယောက်ျားဖြစ်သူ) ကျီချန်မှာ အိမ်တွင် ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိသည့်အလျောက် အပြင်သို့ ထွက်နေသည့် အတွက် ကျောက်တာသည် ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းလျက် ရှိ၏။ ကျောက်တာသည်

ဝင်းမှူးလိုအဲ လူလည်လုပ်သည်။ ညစ်သည်ဆိုကာ လိုင်အဲ၏ မတရားမှုများကို ဖော်လှယ် လူကြောက်၊ လူညစ်၊ သခင်အားရ ကျွန် ဒဏ်ဝ လုပ်သည်ဟု မူးမူးဖြင့် ဆဲရေး တိုင်းထွာလျက် ရှိ၏။

“ဟေ့လိုင်အဲ၊ ဘာဝင်းမှူးလဲကွ။ တခြားကောင်တွေကျတော့ သက်သာတဲ့ အလုပ်ကို ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ည မှောင်ကြီးမည်းကြီး ထဲမှာ သေစရာရှိယင်တော့ ငါ့ကို ခိုင်းတယ်။ ဟေ့ကောင် လိပ်မသား။ သတ္တိရှိယင် ထွက်ခဲ့ကွ။ ဘာဝင်းမှူးလဲကွ။ ဟေ့ကောင် မင်း ဝင်းမှူး ဆိုတာ ငါ့ခြေဖဝါးအောက်မှာ ရှိတယ်ကွ။ သိရဲ့လား။ ခုမှ ငါ့သခင်ကြီး မရှိလို့ ငါ့ကို နှိမ်ကြတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ် ငါ့သခင်ကြီး ရှိတုန်းကဆိုယင် တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ သောက်ဂရု မစိုက်ဘူးကွ။ မင်းတို့လို အလေ့နတော ကောင်တွေဆိုတာတော့ စာရင်းထဲတောင် မထည့်ဘူး၊ မှတ်ထား။”

(ကျင်ကို့၏ ယောက်ျား) ကျီယုန်က နတ်ငှက်မယ်ကို ရထားသို့ လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်နေစဉ်တွင်လည်း ကျောက်တာ သည် အားရပါးရ ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် ရှိ၏။ အစေတော်များ၊ လက်ပါးစေများက တိတ်တိတ်နေရန် ပြောကြသော်လည်း မရချေ။ ကျီယုန်ကား ထိုမျှလောက် ရမ်းကားနေခြင်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ကျီယုန်သည် ကျောက်တာကို ဆဲရေးကာ သူ့ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ရန် လက်ပါးစေ များကို ခိုင်း၏။

“ဒီလောက်ဘာဖြစ်လို့ ရမ်းနေသလဲဆိုတာ မနက်ဖြန် အမူးပြေတော့မှ မေးရမယ်။ ခုမေးလို့တော့ကောင်းကောင်း ဖြေမှာမဟုတ်ဘူး။”

ထုံးစံအတိုင်း ကျောက်တာသည် ကျီယုန်ကိုလည်း အထင်မကြီးချေ။ ကျောက်တာသည် သူ့ကို ကြိုးဖြင့် တုပ်ရမည် လောဟုဆိုကာ ပို၍ ဒေါပွလာလျက်

“ဒီမှာ သခင်လေးကျီယုန်၊ ကျောက်တာအပေါ်မှာ လူလည် လုပ်လို့မရဘူးဗျ။ ခင်ဗျားလိုလူမပြောနဲ့ ကျောက်တာ တို့က ခင်ဗျားအဖေ နဲ့ အဘိုးကိုတောင် ဂရုစိုက်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူတို့တောင် ကျောက်တာကို ဒါမျိုး မပြောရဲဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ကျောက်တာ အသက်ပေးခဲ့လို့ ခင်ဗျားတို့ တစ်မျိုးလုံး ဒီလို ဂုဏ်တွေ၊ အရှိန်အဝါတွေနဲ့နေနိုင်တာ။ ဒီဆွေမျိုးစုကြီးကို ဒီအခြေ ရောက်လာအောင်၊ ဒီလို ကြီးပွားလာအောင် ဘယ်သူ လုပ်ခဲ့သလဲ။ ခင်ဗျားတို့အဖေ လုပ်ခဲ့တာ။ ဒီလိုလုပ်နိုင်အောင် ခင်ဗျားတို့ အဖေကို ဘယ်သူ ကယ်ခဲ့တယ် ထင်သလဲ။ သေတွင်းက ဘယ်သူ ဆွဲတင်ခဲ့တယ် ထင်သလဲ။ ကျောက်တာ ကယ်ခဲ့တာဗျ ကျောက်တာ ဆွဲထုတ်ခဲ့တာ။ ခုတော့ ဒီ ကျေးဇူးတွေ ကိုတောင် မထောက်ဘူး။ ကျောက်တာတို့ကို နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တယ်။ တော်တော့။ နောက်ထပ်

ကျောက်တာကို အမိန့်မပေးနဲ့တော့။ နောက်ထပ် တစ်ခွန်းပြောယင် ခင်ဗျား ကိုယ်ထဲကို ဖြူဖွေးနေတဲ့ဓား စိုက်သွင်းပြီး သွေးရဲရဲနဲ့ ပြန်နုတ် ပြမယ် သိရဲ့လား။”

“ဒီလောက် ရမ်းကားနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ထုတ်မပစ်သလဲ ဒီမှာနေလို့ ဘာမှလဲ အသုံးကျတော့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုမူးပြီး ရမ်းနေလို့ ဖြစ်မလား။ တခြားလူတွေ ကြားသွားယင် စံအိမ်မှာ ဒီလောက် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြမှာပေါ့” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ရထားပေါ်မှနေ၍ ကျီယုန်ကို ပြောလျက်ရှိ၏။

ထိုအချက်ကို ကျီယုန်လည်း သဘောတူ၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် အစေတော်များ လက်ပါးစေများသည် ကျောက်တာကို အတင်းဝိုင်းချုပ်၍ ကြိုးနှင့်တုပ်ပြီးနောက် မြင်းဇောင်းထဲသို့ သွင်းသွားကြ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူကား ကျောက်တာသည် ရမ်းကားလွန်းလေပြီ။ ဇောင်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ ကျောက်တာသည် မလျှော့သေးပဲ ကျီယုန်၏ အဖေ ကျီချန်ကိုပါ ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက်ရှိလေပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ။ ငါ့ကိုလွှတ်ကြကွ။ ငါ သခင်ကြီး အုတ်ဂူကို သွားပြီး တိုင်တည်မယ်။ သခင်ကြီး လက်ထက် မှာတောင် ငါ ဒီလို အစော်ကားမခံခဲ့ရဘူးကွ။ မင်းတို့ လက်ထက်ကျမှ၊ မင်းတို့အကောင်တွေ အလကားကောင်တွေ။ ပြာပုံထဲမှာ ဝပ်နေတဲ့ ခွေးထီးနဲ့ ခွေးမတွေ။ အားအားရှိယင် ပြာပုံထဲမှာ ကုတ်ခြစ်နေတဲ့ ခွေးထီးနဲ့ ခွေးမတွေ။ (ယောက္ခမ နှင့် ချွေးမ မှောက်မှားကြသည်ကို ပြောသည့် ဗန်းစကားဖြစ်သည်။) မတ်မရှောင်၊ မရီးမရှောင် ဖြစ်ချင်တိုင်း နေတဲ့ ဟာတွေ ငါ့ကို ဒီလို လူလည်လုပ်လို့မရဘူးကွ။ မသိချင် ယောင်ဆောင် နေတာကို အဟုတ်ထင်မနေကြနဲ့။ ဒီက ကောင်က သူတို့လက်ပြတ်ကြီးကို အင်္ကျီလက်နဲ့ ဆွဲဖုံးပေးနေရတဲ့ကောင်..”

ကျောက်တာ၏ ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများ ကြားရသည့်အခါ၌ အစေတော်များမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက် ရှိကြလေပြီ။ လက်ပါးစေများသည် ကျောက်တာကို အတင်းဝိုင်းချုပ်ကာ သူ့ ပါးစပ်ကို ရွှံ့များ၊ မြင်းချေးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ကြ၏။

နတ်ငှက်မယ်နှင့် ကျီယုန်သည် ကျောက်တာ၏ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများကို မကြားယောင်ပြုလျက် ရှိသော်လည်း ပေါက်ယုမှာ ထိုဆဲသံများကို နားထောင် ကောင်းကောင်းနှင့် နားထောင်လျက်ရှိ၏။

“ဆဲနေတာတွေကို မမလေးငှက်မယ် ကြားတယ်နော်။ ပြာပုံ ထဲမှာ ခြစ်ကုတ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ ဟင်”

နတ်ငှက်မယ်က မျက်နှာထားဖြင့်

“ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ။ ပေါက်ယုဟာ တော်တော် ပြောရခက်တယ်။ အရက် မူးမူးနဲ့ ဆဲတာတွေကို နားထောင်ရုံတွင် မကဘူး၊ ငှက်မယ်ကို လာပြီး မေးခွန်းတွေ လာမေးနေသေးတယ်။ ပြန်ရောက်မှ ပေါက်ယု မေဖျားကို တိုင်ရမယ်။ တိုင်ယင်တော့ အရိုက်ခံရတော့မယ်”

“တိုင်တော့မတိုင်ပါနဲ့ မမလေးရယ်။ နောက်တစ်ခါ ပေါက်ယု ဒီလိုမမေးတော့ပါဘူး”

ဟု ပေါက်ယုက အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့် တောင်းပန်၏။

“မောင်လေးကလဲ ဒီလိုမှပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်ယင် ပေါက်ယုနဲ့ ကျင်ချွန်းကို ကျောင်းကိုပို့ဖို့ မေဖျားကို ပြောဖြစ် အောင်ပြောနော်။ အဲဒါ အရေးကြီးတယ် သိရဲ့လား”

အတန်ကြာလျှင် နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပေါက်ယုတို့သည် ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ဥပဓိရုပ် ကောင်းခြင်းသည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရန် လမ်းခင်း ပေး၏။

အပြန်အလှန် ခင်မင်ကြခြင်းသည် ကလေးများအား ကျောင်းပျော်အောင် ဖန်တီးပေး၏။

အထိန်းတော်ကြီး လီက အရက်မသောက်ရန် ဆုံးမခြင်း။

ပေါက်ယု စိတ်ဆိုး၍ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ရိုက်ခွဲခြင်း။

နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပေါက်ယုတို့ စံအိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုက မိမိတို့၏ ဆွေမျိုးစုကျောင်းတွင် ကျင်ချွန်း ကျောင်းတက်လိုသည့် အကြောင်း၊ ကျင်ချွန်းလို အဖော်ရှိလျှင် မိမိလည်း ထိုကျောင်းကို တက်ချင်သည့် အကြောင်း ကို မယ်မယ်အား ပြောပြ၏။ ပေါက်ယု က ကျင်ချွန်း ချစ်စရာကောင်းပုံ၊ သဘောကောင်းပုံများကို အမွှမ်းတင် ပြောပြ၏။

နတ်ငှက်မယ်ကလည်း ပေါက်ယုစကားကို ထောက်ခံကာ

“ဟုတ်တယ် မယ်မယ်ရဲ့။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုယင် ကျင်ချွန်းလဲ မယ်မယ်ကို လာကန်တော့မယ်လို့ ပြောသွားပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိမိအား လာရောက်ကန်တော့မည် ဆိုသည့်သတင်းကို ကြားသည့်အခါ မယ်မယ်မှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုအခါအခွင့်ကို ယူကာ မယ်မယ်အား နောင်လာမည့် တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်း ဇာတ်ပွဲလိုက်ကြည့်ရန် ဖိတ်၏။

မယ်မယ်သည် အသက်ကြီးသည့်တိုင် အပျော်အပါးကို ဝါသနာ ပါဆဲ ဖြစ်၏။ နောက်နှစ်ရက်ကြာ၍ မမယုက ဇာတ်ပွဲကြည့်ရန် လာဖိတ်သည့်အခါ၌ သခင်မဝမ်၊ ထိုက်ယု၊ ပေါက်ယုနှင့် အခြားသူများ အားလုံးကိုလည်း ဇာတ်ပွဲသို့ ခေါ်သွား၏။

နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုလျှင် မယ်မယ်သည် တစ်ရေးတမော အိပ်လေ့ရှိ၏။ ယောက္ခမဖြစ်သူ မယ်မယ်ပြန်သွားလျှင် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည့် သခင်မဝမ်မှာလည်း အဆောင်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား နတ်ငှက်မယ်သည် လူကြီးနေရာကိုဝင်ယူကာ ညနေမိုးချုပ် အထိ လူငယ်များနှင့် ဇာတ်ပွဲကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်အား အိပ်ခန်းဆောင်သို့ လိုက်ပို့ပြီးလျှင် ပွဲကြည့်ဆောင်သို့ ပြန်လာရန်ဖြစ်သော်လည်း ကျင်ကိုနှင့်တကွ အခြားသူများကို အနှောင့်အယှက် မပေးလိုတော့သည့်အတွက် မသွားတော့ချေ။ ပေါက်ကြည်မှာ မကြာခင်က နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရာ လူကိုယ်တိုင် သွားရောက်မေးမြန်းခြင်း မပြုရသေးသည်ကို သတိရသည် နှင့် ပေါက်ယုသည် ဒေါ်လေးဆွေ နေထိုင်ရာ

နိန့်စံအိမ်ဘက်သို့ လာခဲ့၏။ ခန်းဆောင်ကြီးမှ ဖြတ်သွားလျှင် မိမိအား ဆွဲထားကြမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထို့ထက် မိမိဖခင်ဖြစ်သူ ကျိချိန် နှင့်ပက်ပင်းတိုးနေမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ပေါက်ယုသည် ခါတိုင်းသွားနေကျ လမ်းမှ မသွားဘဲ အဆောင်ကို ကွေ့ပတ်ကာ ဝင်းထဲမှ ဖြတ်လာခဲ့၏။

မိမိ၏ ခန်းဆောင်ထဲတွင်မူ အစေတော်များနှင့် လက်ပါးစေ များသည် ပွဲတက်အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပေးရန် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားကိုမျှ မလဲတော့ချေ။ အစေတော်များသည် စံအိမ်ဘက်သို့ ပြန်မည်အထင်ဖြင့် ဒုတိယတံခါး အထိ လိုက်လာခဲ့သေးသော်လည်း ပေါက်ယုသည် အနောက်မြောက် ဘက်သို့ ချိုးကာ ခန်းဆောင်နောက်သို့ ကွေ့ဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အကွေ့လိုက်တွင် ဖခင် ကျိချိန်၏ အချစ်တော် လက်ပါးစေ နှစ်ဦးဖြစ်သည့် ချန်ကွမ်းနှင့် ရှန်ပိန်ရင်း တို့ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေါက်ယုကိုမြင်လျှင် ပြေးလာကြကာ တစ်ယောက်ကပွေ့ဖက်ပြီး အခြားတစ်ယောက်က လက်ကိုဆွဲထား၏။

“အမယ်လေး၊ သခင်လေးတို့များ မတွေ့ရတာကြာလှပြီဗျာ။ ကြည့်စမ်း၊ ခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

လက်ပါးစေနှစ်ယောက်သည် ပေါက်ယုကိုနှုတ်ဆက်ကာ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးလျှင် စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြ၏။ ပေါက်ယု၏ အထိန်းတော်က သူတို့ သခင်ကြီးရှိမရှိ မေးမြန်းခြင်း ပြု၏။

လက်ပါးစေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျက်

“ရှိတယ်ဗျာ။ သခင်ကြီးက မိန့်ပို ခန်းဆောင်ထဲမှာ အိပ်နေတယ်” ဟု ပြော၏။

ဖခင်ကြီး အိပ်ပျော်နေကြောင်းကို သိသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ကျေနပ်သွားကာ ကိုယ့်အတွေးဖြင့်ကိုယ် သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်မိ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် မြောက်ဘက်သို့ကွေ့ကာ ဒေါ်လေးဆွေတို့ နေထိုင်ရာ သစ်မွှေးဆောင် ဘက်ဆီသို့ လာခဲ့၏။ ထိုအခိုက် စံအိမ်ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဖြစ်သည့် ဂူစင့်တုန်နှင့် စပါးကျီတိုက်မှူး ထိုက်လျှံ တို့သည် စာရင်းဒိုင် လေးငါးယောက်ဖြင့် စပါးကျီအနီးရှိ ဂရုချိုး သည့်ရုံထဲမှ ထွက်လာကြ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့အားလုံးသည် အရိုအသေပြုသည့်ဟန်ဖြင့် ရပ်လိုက်ကြပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ထိုအထဲမှတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ချင်းဟွာမှာ ပေါက်ယုကို အတန်ကြာမျှ မတွေ့ခဲ့ရသည့်အတွက် ရှေ့သို့တက်လာကာ ဒူးတစ်ဖက်ကို ထောက်၍

အရိုအသေပေး၏။ ပေါက်ယုက ပြုံးကာ သူ့လက် ဆွဲ၍ အထခိုင်းလိုက်၏။
အခြား အမှုထမ်းများကမူ

“တစ်နေ့က သခင်လေးပေါက်ယု ရေးထားတဲ့ စာတမ်းတွေကို ကျုပ်တို့
တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ။ သခင်လေး စုတ်ချက် လက်ရေးတွေက အယင်ကထက်
အများကြီး တိုးတက်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စပါးကျီတွေနဲ့ ဂရီချိုးရုံအတွက်လဲ
စာတမ်းလေး ဘာလေး ရေးပေးပါဦး သခင်”

“ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့လို့လဲဗျ”

“အမယ်လေး နို့လို့ ပါဗျာ။ ဒါကြောင့် သခင်လေးရဲ့ လက်ရေး
စာတမ်းတွေကို လိုချင်လှချည်ရဲ့လို့ လူတွေက ကျုပ်တို့ကို လာလာပြီး
ပူဆာနေတယ်”

“ဒီလောက် မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် လိုချင်ယင်တော့
သူငယ်တော်ကလေးတွေဆီမှာ ရေးပြီးသားရှိတယ်။ တောင်းယူကြ” ဟု
ပေါက်ယုက ရယ်၍ပြော၏။

အမှုထမ်းတစ်သိုက်သည် ပေါက်ယု ထွက်သွားတော့ သူတို့လိုရာသို့
အသီးသီး ထွက်သွားကြ၏။ သို့ရာတွင် ကလောင်ဘေးဖွဲ့ထွက် သွားသည်ကို
ရပ်ကြဦးစို့။

သစ်မွှေးဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည်
ဒေါ်လေးဆွေ့ကို ပထမဆုံး သွား၍ နှုတ်ဆက်၏။ ဒေါ်လေးဆွေ့သည်
အစေတော်များအား အပ်ချုပ်ရန် အပ်ထည်များကို ဝေငှပေးလျက် ရှိရာမှ
ပေါက်ယုကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်၏။

“အမယ်လေး ငါ့တူလေးရယ်၊ ဒီလောက် အေးရချမ်းရတဲ့နေ့မှာ
အလကားသက်သက် ဒုက္ခရှာပြီးလာတယ်။ ကဲကဲ လာ၊ ဒီကအေးတယ်။
ခုတင်မီးဖိုပေါ်ကို လာထိုင်လို့” ဟု ပြော၏။ ပေါက်ယုအတွက် လက်ဖက်ရည်
ပူပူများကိုလည်း ယူလာခဲ့ရန် မှာလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးဆွေ့ဖန်ကော၊ မမြင်မိပါလား ဒေါ်လေးဆွေ့”

ဒေါ်လေးဆွေ့သည် သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“အမယ်လေး၊ မင့်အစ်ကိုကြီးကတော့ ပြောမနေနဲ့။ လှန်ကြိုးက
လွှတ်လိုက်တဲ့ မြင်းများလိုပဲ။ အိမ်ကပ်တယ် လို့ကို မရှိဘူး။ အားအား ရှိ
အပြင်ထွက်နေတာပဲ”

“ပေါက်ကြည်ကော တော်တော်နေကောင်းသွားပြီလား”

“အေးကွယ်။ တော်တော်လေးတော့ သက်သာသွားပါပြီ။

တစ်နေ့ကတောင် နေမကောင်းတာ လူကြိုနဲ့ လှမ်းမေးလိုက်လို့ မင့်မမလေး ပေါက်ကြည်က ဝမ်းသာနေတယ်။ သူ့အဆောင်ထဲမှာ ရှိလေရဲ့။ ဝင်မေး လိုက်ပါလားကွယ့်။ အထဲဆိုတော့ နွေးလဲနွေးတာပေါ့။ မင့်မမလေးနဲ့ စကားပြောနဲ့။ ဒေါ်လေး ဒီကိစ္စကလေးပြီးယင် လိုက်ခဲ့မယ်”

ပေါက်ယုသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှ လျှောဆင်း လိုက်ပြီးနောက် ပေါက်ကြည်၏ ခန်းဆောင်ဆီသို့ လာခဲ့၏။ ပေါက်ကြည်၏ အဆောင်မှာ ခပ်နွမ်းနွမ်း ပိုးကတ္တီပါ ခန်းဆီးကြီး တပ်ထား၏။ ပေါက်ယုသည် ခန်းဆီးကို ဖယ်လိုက်၏။

ပေါက်ကြည်သည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ တက်တင်း ထိုးလျက်ရှိ၏။ တောက်ပနက်မှောင်သော ဆံပင် ကို နဖူးပေါ်တွင်စုစည်း ထုံးထား၏။ အောက်တွင် ပျားရည်ရောင် ဂွမ်းကပ် အင်္ကျီခံထားပြီး အပေါ်တွင် အညိုနှင့် အဖြူကျား ကြောင်ဥကျည်မွေး ကွပ်သည့် ပန်းနုရောင် လက်ပြတ်ကို ထပ်ဝတ်ထားကာ ခါးတွင် အဝါရောင်လုံချည်ကို ဝတ်ထား၏။ ပေါက်ကြည်၏ အဝတ်အစားမှာ တောက်တောက်ပပ မဟုတ်လှသည့်ပြင် ခပ်နွမ်းနွမ်းမျှသာ ဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းတွင် ဒန်းနီဆိုးထားခြင်း၊ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးမွေးများကို ဆွဲထားခြင်းလည်း မရှိချေ။ ပေါက်ကြည်၏ မျက်နှာ သည် ဘော်သာခွာ ငွေပြားပမာ ဖြူဖွေးဝိုင်းစက်လျက်ရှိပြီး မျက်ဝန်းများမှာ ရေတွင်ပေါ်နေသည့် ဗာဒံစေ့များနှင့် တူ၏။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ပေါက်ကြည်သည် အေးဆေး ငြိမ်သက်ခြင်း၊ စကားနည်းခြင်းသည် ဖျင်းအမှုကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးတစ်မျိုးဟု ထင်ရသည့်တိုင် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ ထိုအချက်သည် ရိုးသားမှုကို ဖော်ပြသည့် အရာတစ်မျိုးဟု အစဉ်းစားကြီးသည့် ပေါက်ကြည် ထင်မိ၏။

ပေါက်ယုက ပေါက်ကြည်ကို တစ်ချက်လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်ရင်း

“မမလေး နေကောင်းသွားပြီနော်”

ပေါက်ကြည်က မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်လျက်

“ကောင်းသွားပါပြီ မောင်လေးရယ်။ အလကား ဒုက္ခရှာလို့ လာသေးတယ်”

ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ယုကို ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းလိုက် ပြီးလျှင် သူ့အစေတော် ယင်အဲကို လက်ဖက်ရည် ငဲ့ခိုင်း၏။ ပေါက်ကြည်က မယ်မယ်၊ ဒေါ်ကြီးဝမ်းနှင့် အစ်မများ၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းရင်း ပေါက်ယု ၏ အဝတ်အစားများကို ကြည့်လိုက်၏။

ပေါက်ယုသည် ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားပြီး

ရွှေနန်းကြီးများဖြင့် ခတ်ထားသည့် ဦးရစ်၊ ပုလဲ တစ်လုံးကို လုနေကြသည့် ရွှေနဂါး နှစ်ကောင်ပုံ ဖော်ထားသော နဖူးစည်း၊ မြေခွေးမွေးကွပ် ထားပြီး နဂါးရုပ်များ ရွှေချည် ထိုးထားသည့် စိမ်းဝါရောင် လေးသည်တော်အင်္ကျီနှင့် ရောင်စုံလိပ်ပြာရုပ် ကလေးများကို ထိုးထားသည့် ခါးမည်းကြိုး တို့ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ လည်တွင်မူ သူ့အမည် ထိုးထားသည့် လက်ဖွဲ့ကြိုးအဖြစ် ရွှေကြိုးတစ်ကုံးကို ဆွဲထားလျက် ထိုဆွဲကြိုး၏ အဖျားတွင် မွေးစဉ်က ပါးစောင်တွင် ငုံ့လျက်ပါလာသည့် မြကျောက် ကို ဆွဲထား၏။

ပေါက်ကြည်က ရှေ့သို့ တိုးလာကာ

“မောင်လေးရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံး အကြောင်းကို ပြောသံသာ ကြားဖူးတယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ မလေး ကြည့်ပရစေနော်”

ပေါက်ယုက ကိုယ်ကို ကုန်း၍ လည်ဆွဲကို ချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပေါက်ကြည်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ကျောက်စိမ်းတုံးမှာ စာဥအရွယ်ခန့် ရှိပြီး အရုဏ်ဦး တိမ်တိုက်ကဲ့သို့ အရည်အသွေး လုံ့လျက်ရှိကာ နို့မင်းခဲ ကဲ့သို့ ချောမွေ့၍ ရောင်စုံ ပြိုးပြက်သော မျဉ်းကြောင်းများ ရှိ၏။ ဤသည်မှာ သေလာပဗ္ဗတ တောင်ရှိ မေတ္တာ တောင်ခြေရင်း၊ အသူရာ ချောက်မှ အစပြုခဲ့သည့် ကျောက်စိမ်းတုံး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ပေတည်း။ ဤသည်ကို နှောင်းခေတ် စာဆိုတစ်ဦးက အောက်ပါအတိုင်း စပ်ဆိုခဲ့ပေ၏။

နုဝါမည်ရှိ၊ ထိုနတ်မိလျှင်

ကောင်းကင်ပြင်လို၊ ကျောက်ကိုကျို၏

ထိုထိုဘဝ၊ သုညကမှ

လောကသံသရာ၊ လူဖြစ်လာ၏

ကျောက်တုံးအဖြစ်၊ အနှစ်သာရ

ပျောက်ကွယ်ကြလျက်၊ ဘဝညစ်ထေး

အစေးအညှို၊ ကပ်ငြိဘိ၏။

ဘဝကံဆိုး၊ မျက်မှောင်ညှိုးက

ပြစ်မျိုးမထင်၊ အိရွှေစင်လည်း

မရွှင်မလန်း၊ အရောင်နွမ်း၏

ဇာတာညှိုးလျှင်၊ ကျောက်စိမ်းပင်လည်း

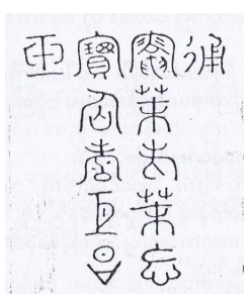
ရောင်လွင်မထိန်၊ အရောင်မှိန်၏
အရိုးပုံကြီး၊ တောင်လိုဟည်းလျှင်
မသေခင်မူ၊ မည်သူမှူးမတ်
မည်သူမြတ်၍၊ မည်သူမယား
မည်သူသားဟု၊ ခွဲခြားပိုင်ပိုင်
မသိနိုင်ခဲ့။

မိုက်မဲသော ကျောက်စိမ်းတုံးသည် မိမိအကြောင်းကိုလည်း
ကျောက်ပေါ်တွင် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့လေရာ ခေါင်းတွင် ဒက်တို့
ပေါက်လျက်ရှိသည့် ကိုရင်ကြီး ရေးထွင်းခဲ့သည့် စာလုံးတို့ကို အောက်တွင်
ဖော်ပြပေအံ့။

သို့ရာတွင် ကျောက်စိမ်းတုံးမှာ မွေးကင်းစကလေးငယ်၏ ပါးစပ်ထဲတွင်
ငုံနိုင်လောက်အောင် သေးငယ်လှသည့် အတွက် ထိုကျောက်စိမ်းတုံး
ပေါ်တွင်ပါသည့် စာတန်းအက္ခရာတို့ကို သူ့မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြမည် ဆိုလျှင်
များစွာ သေးငယ်လွန်းပေရကား ထိုအတိုင်းဖော်ပြလျှင် စာဖတ်သူတို့
မျက်စိညောင်းပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူတို့ သာမန်မျက်စိဖြင့်
မြင်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့က ပုံကြီးခဲ့၍ ဖော်ပြပေးအံ့။ ဤသို့ ပြသည်ဆိုလျှင်
“သည်ကလောက်ကြီးသည့် မြကျောက်ကြီးကို အမိဝမ်းတွင်းတွင်ရှိသည့်
ကလေးငယ်က ပသို့ ငုံထားနိုင်မည်နည်း” ဟု အမေးထွက်သည်ကို
ရှင်းလောက်ပြီဟု ယူဆလိုပေ၏။

ကျောက်စိမ်းတုံး၏ ခေါင်းဘက်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေ၏။

မ နော မ သိ ခွိ မြ ကျောက်
မ မေ့ မ ပျောက် လေ နှင့်
ထာဝရ သက်ရှည်ချမ်းသာမည်။

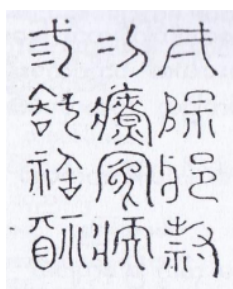

ပန်းဘက်တွင်မူ

၁။ မကောင်းသောနတ်တို့ကို မောင်းနှင်သည်။

၂။ ရောဂါဆိုးတို့ကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

၃။ သုခ နှင့် ဒုက္ခ တို့ကို ကြိုသိနိုင်သည်။

ပေါက်ကြည်သည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ကြည့်ပြီးနောက် နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြည့်၏။ မြကျောက်ပေါ်တွင် ထိုးထားသည့် ကမ္မည်းစာကို နှစ်ခေါက်တိုင်တိုင် အသံထွက်၍ ဖတ်၏။ ထို့နောက် အစေတော် ယင်အဲဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီနားလာရပ်ပြီး ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားနဲ့ ကြည့်နေတာလဲဟင်။ လက်ဖက်ရည် ငှဲ့ပေးပါလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ယင်အဲသည် တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်လျက်

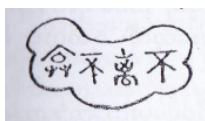
“အဲဒီ စာနှစ်ကြောင်းက သခင်မလေးရဲ့ ဘယက်သီးပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာတန်းနှစ်တန်းနဲ့ အတူတူပဲနော်” ဟု ပြော၏။

“ဒီကောင်မ အလကားလျှောက်ပြောနေတာ။ အဟုတ်ထင် မနေနဲ့။ ဘာစာမှ မပါပါဘူး”

“ကျွန်တော့် ကျောက်စိမ်းတုံးကိုတော့ ကျွန်တော်ပြတယ်နော် မလေး”
ဟု နွဲ့ဆိုးဆိုးသည့်အသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“မသိပါဘူး မောင်လေးရယ်။ သူ့ဘာသာသူ နဂိုကတည်းက
ပါလာတာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ဒီဘယက်သီးကို ဝတ်ထား တာပေါ့။ နို့မဟုတ်ယင်
ဒီလောက်ပုံမလှတဲ့ ဘယက်သီးကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ဝတ်ပါ့မလဲ” ဟုဆိုကာ
ပေါက်ကြည်သည် အနီရောင် အင်္ကျီကို အပေါ်ကြယ်သီး ဖြုတ်ပြီး ပုလဲများ၊
ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသည့် ရွှေဘယက် ကို ထုတ်ပြ၏။
ပေါက်ယုက ဘယက်ကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အကွရာ ခပ်သေးသေး
ရှစ်လုံးဖြင့် ရေးထားသည့် စာတန်း နှစ်ကြောင်းကို နှစ်ဖက်စလုံးတွင်
တွေ့ရလေ၏။

မမေ့မပျောက်လေနှင့်

ထာဝရနုပျိုခြင်း

ပေါက်ယုသည် ထိုစာတန်းကို နှစ်ကြိမ် ဖတ်ပြီးလျှင်
မိမိကျောက်စိမ်းတုံးတွင်ပါသည့် စာတန်းကိုလည်း နှစ်ကြိမ် ဖတ်၏။

“မလေးရဲ့ ဘယက်သီးပေါ်မှာ ရှိတဲ့ စာတန်းနဲ့ ကျွန်တော့်
ကျောက်ပေါ်မှာရှိတဲ့ စာတန်းက အတူတူပဲနော်၊ တော်တော်ထူးဆန်း တာပဲ” ဟု
ရယ်၍ပြော၏။

“အဲဒီစာတန်းကို ခေါင်းမှာ ဒက်တွေနဲ့ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးက ပေးခဲ့တာ
သခင်လေးရဲ့။ အဲဒီစာတန်းကို ရွှေထည် တစ်ခုခု ပေါ်မှာ ထိုးထားလို့လဲ
မှာသွားတယ်” ဟု ယင်အဲက ပြောလေ၏။

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် ပေါက်ကြည်က စကားဆုံးအောင်မစောင့်ဘဲ
လက်ဖက်ရည် မငဲ့သေးသည့် အတွက် လက်ဖက်ရည် ငှဲ့ရန် ခိုင်းလိုက်၏။
ထိုနောက် ဘယ်ကလာသနည်းဟု ပေါက်ယုကို မေး၏။ ထိုအချိန်၌ ၎င်းတို့
နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် များစွာနီးကပ်လျက်ရှိလေရာ

ပေါက်ကြည်ကိုယ်မှ အမျိုးအမည် မခွဲခြား နိုင်သော အေးမြမွှေးကြိုင်သည့် အနံ့တစ်မျိုး သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်ကို သတိထားမိ၏။

“မလေး၊ ဘယ်လိုအမွှေးနံ့သာရည်ကို သုံးသလဲ။ တယ်လို့လဲ မွှေးကြိုင်ပါကလား။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလိုရေမွှေးမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“မလေးက ရေမွှေးတွေဘာတွေကို သိပ်မသုံးပါဘူး ပေါက်ယုရယ်။ အဲဒီရေမွှေးတွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ယင် မီးခိုးစော် နံတယ်လို့ ထင်လွန်းလို့”

“ဒါဖြင့် မလေး ခုဆွတ်ထားတဲ့ရေမွှေးက ကော ဘာရေမွှေးလဲ”

ပေါက်ကြည်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးနောက်

“ဪ သတိရပြီ၊ ဒီနေ့မနက်သောက်ခဲ့တဲ့ ဆေးလုံးက အနံ့ ထင်တယ်”

“ဘာဆေးလုံးမို့လို့များ ဒီလောက်မွှေးနေရတာလဲ မလေးရယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ တစ်လုံးလောက် ပေးကြည့် ပါလား။ စမ်းပြီး စားကြည့်ရအောင်”

ပေါက်ကြည်က ရယ်လိုက်လျက်

“မဟုတ်တာ၊ ဆေးလုံးစမ်းပြီး စားကြည့်ရမယ်လို့ပဲ”

ထိုအခိုက်တွင် အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ သခင်မလေး ထိုက်ယု ရောက်လာကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထိုက်ယုသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည် အံ့သား သင့်သွားဟန်ဖြင့်

“ဟောတော့။ လာတာမှားပြီထင်တယ်”

ပေါက်ယုက ထိုင်ရာမှထကာ နေရာပေးလိုက်ပြီး ပေါက်ကြည် ကမူ ခပ်မြူးမြူးအသံကလေးဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထိုက်ယုရဲ့”

“ပေါက်ယုမရှိဘူး ထင်လို့ပေါ့။ ရှိမယ်ထင်ယင် ဘယ်လာပါ့မလဲ”

“ဟောတော့။ ပိုတောင်ဆိုးသွားပြီ။ ဘာဖြစ်လို့မလာရမှာလဲ”

ထိုက်ယုက ခပ်မဲ့မဲ့ ပြောင်သလို နောက်သလိုဖြင့်

“လာတော့လဲ တစ်ပြုံကြီးလာ။ မလာတော့လဲ တစ်ယောက်မှ မလာလို့။ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ တကယ်လို့ ပေါက်ယုက ဒီနေ့လာပြီး ထိုက်ယုက

မနက်ဖြန်မှလာယင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ ရက်ခြားလာတဲ့အခါကျတော့ နေ့တိုင်း ဧည့်သည်ရှိပြီး အဖော် ရတာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်း မပျင်းတော့ဘူးပေါ့။ ဘယ်လိုများ အဓိပ္ပာယ် ကောက်နေလို့တုံး”

ထိုက်ယုသည် ရှေ့တွင် ကြယ်သီးအပြည့်တပ်ထားသည့် ကြက်သွေးရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ထား၏။

“အပြင်မှာ နှင်းတော်တော်ကျနေသလား” ဟု ပေါက်ယုက မေး၏။

“မိုးသီးတွေကျနေတယ်” ဟု အစေတော်များက ဖြေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် ငါ့ဝတ်ရုံ ကော”

“ကဲ။ မပြောဘူးလား။ ထိုက်ယုလာယင် သူပြန်တော့မှာလို့” ဟု ထိုက်ယုက ပြော၏။

အထိန်းတော်လီက

“အပြင်မှာ နှင်းလဲကျနေတယ်။ မှောင်လဲ မှောင်နေတယ်။ ဒီတော့ သခင်လေး ဒီမှာပဲ မလေးတို့နဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး နေဦး။ ဟိုဘက် ခန်းဆောင်မှာ ဒေါ်လေးဆွေက သခင်လေးတို့ဖို့ စားစရာ သောက်စရာတွေ ပြင်နေတယ်။ သခင်လေးရဲ့ဝတ်ရုံကိုယူဖို့ အစေတော်ကို လွှတ်လိုက်မယ်။ သူငယ်တော်တွေကိုလဲ မစောင့်ဘဲပြန်ဖို့ မှာလိုက်မယ်”

ပေါက်ယု သဘောတူသဖြင့် အထိန်းတော်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားကာ သူငယ်တော်များအား ပြန်နှင့်ရန် ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ကား ဒေါ်လေးဆွေသည် သူတို့ စားသောက်ရန် လက်ဖက်ရည်နှင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ပြင်ဆင် ပြီးလေပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ခန့်က မမယုက ကျွေးမွေးလိုက်သည့် ငန်းခြေထောက်နှင့် ဘဲလျှာများအကြောင်းကို ပေါက်ယု က ပြောသည့်အခါတွင် ဒေါ်လေးဆွေကလည်း အရက်ဖြင့်စိမ်ထားသည့် ငန်းခြေထောက်နှင့် ဘဲလျှာကို ထုတ်၍ ကျွေး၏။

“ဝိုင်အရက်ချို့ ကလေးနဲ့များ မြည်းလိုက်ရယင် သိပ်ကောင်းပေါ့ ဒေါ်လေးဆွေရာ” ဟု ပေါက်ယုက ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်လေးဆွေသည် အိမ်တွင်ရှိသည့် အကောင်းဆုံးအရက်ချို့ ကို အယူခိုင်းလိုက်၏။

“မမဆွေရေ၊ သူ့ကို ဝိုင်အရက်ချို့ မတိုက်နဲ့” ဟု အထိန်းတော် လီက ပြောသည်။

“တစ်ခွက်တည်းပါ အထိန်းတော်ကြီးရယ်။ ဘုရားစူးစေ့

တစ်ခွက်တည်းပါ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“တစ်ခွက်လဲ မလုပ်နဲ့၊ တစ်ဖလားလဲ မလုပ်နဲ့။ မယ်မယ်တို့ သခင်မ ဝမ်းတို့ ပါလာယင် သခင်လေး ဘာသာ တစ်အိုးလုံး ကုန်အောင် သောက်သောက်၊ အရေးမကြီးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာ လူနောက်တစ်ယောက်က သူ့ကို အရက်ချိုလေးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်မိလို့ ကျွန်မမှာ အဆူခံလိုက်ရတာ။ သေချင်စေကို နံသွားတာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ အဆူမခံနိုင်ဘူး။ မမဆွေ့ရေ၊ ပေါက်ယုအကြောင်း မသိသေးလို့။ သိပ်ဆိုးတာ။ အရက်ကလေး နည်းနည်း ထွေလာပြီဆိုယင် သောင်းကျန်း လာတော့တာပဲ။ မယ်မယ်စိတ်ရတဲ့နေ့ဆိုယင် သောက်ခွင့်ပြုပါတယ်။ စိတ်မရလို့ကတော့ အနားတောင် မကပ်ရဘူး။ အဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်လာယင် ကျွန်မခေါင်းပေါ် ကျတော့တာပဲ”

ဒေါ်လေးဆွေ့က ရယ်လိုက်လျက်

“ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ လီရယ်။ သွားသွား အထိန်းတော်ကြီးလဲ နည်းနည်းပါးပါး အရက်ချိုကလေး ဘာလေး သောက်ချည်။ သိပ်မသောက်အောင် မမဆွေ့ ကြည့်ထိန်းပါ့မယ်။ မယ်မယ်ဆူယင်လဲ မဆွေ့ တာဝန်ယူမှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လေးဆွေ့သည် အစေတော်များဘက်သို့ လှမ်း၍ “ဟဲ့ကောင်မတွေ။ အထိန်းတော်ကြီး ကို အရက်ချို ကလေးများ နည်းနည်းပါးပါး တိုက်လိုက်ပါ။ ဒါမှ အချမ်းပြေမှာပေါ့” ဟု ခိုင်းလိုက်လေရာ အထိန်းတော်ကြီး လီ နှင့်တကွ အစေတော်များသည် အခစား အစေတော်များနှင့်အတူ အရက်ချို သောက်ရန် ထွက်သွားကြ၏။

သူတို့ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုက

“နွေးမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်လေးဆွေ့။ ကျွန်တော်က အေးအေးပဲ သောက်ချင်တာ”

“ဟဲ့ အရက်ချိုကို အအေးသောက်တာ မကောင်းဘူးကွယ့်။ နည်းနည်းနွေးပြီး သောက်ရတယ်။ နို့မို့ယင် စာရေးယင် လက်တုန် တတ်တယ်”

ပေါက်ကြည်က ပြောင်သလို နောက်သလိုဖြင့်

“မောင်လေးကလဲ ပညာတွေ နေ့စဉ် သင်နေပြီးတော့ ဒါလေး မှ မသိဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ အရက်ချိုကို နွေးပြီး သောက်ရသလဲ သိရဲ့လား။ ပူပူသောက်လိုက်ယင် အရက်ငွေ့တွေဟာ မြန်မြန်ပျောက်သွားတယ် မောင်လေးရဲ့။ အအေး သောက်ယင် အငွေ့က ကိုယ်ထဲမှာ ကြာရှည်အောင်းနေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်တွင်းက အပူကို သူက စုပ်ယူသွားတယ်။ အဲဒါ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်ကို သောက်ယင် အရက်ချို အအေးကို

မသောက်နဲ့။ နွေးပြီးသောက်”

သူတို့ပြောသည်မှာ ယုတ္တိရှိသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် သောက်မည့်ဆဲဆဲ အရက်ချိုခွက်ကို ချလိုက်ပြီး အနွေးခိုင်းလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ကွာစေ့ဝါးရင်း ပြုံး၍နားထောင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ထိုက်ယု၏ အစေတော် စွေယင် သည် မီးကင်ရန်အတွက် လက်ဆွဲမီးဖိုကလေးကို ယူလာ၏။

“ညည်းကို ဘယ်သူကယူခိုင်းလို့လဲ။ မလိုချင်ပါဘူး။ ပြန်ယူသွားပါ။ ဒီမှာ အအေးမိပြီး သေတော့မယ်များ ထင်နေကြသလား မသိဘူး”

“သခင်မလေး အေးနေလိမ့်မယ်။ ယူသွားပါလို့ ဇူချန်က ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ထိုက်ယုသည် လက်ဆွဲမီးဖိုကလေးကို လှမ်းယူလိုက်လျက်

“ဪ၊ ညည်းက သူခိုင်းတာတော့လုပ်ပြီး ထိုက်ယုပြောတာကျတော့ ဒီဘက်နားက နားထောင်ပြီး ဟိုဘက်နား က ပြန်ထုတ်ပစ် သပေါ့။ ဟုတ်မှာပါ။ ညည်းကတော့ သူပြောတာဆိုယင် နန်းတော်ကြီးက အမိန့်တော်ပြန်တမ်းကို နာခံတာ ထက်တောင် ပိုသေးတယ်။ နာခံတာမှ ပျာယာကို ခတ်လို့”

ထိုစကားများသည် မိမိကို စောင်းမြောင်းပြောလိုက်သည့်စကားများ ဖြစ်ကြောင်း ပေါက်ယုသိသော်လည်း မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ရယ်နေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ဤသို့ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်တတ်ကြောင်းကို သိသည့်အတွက် ပေါက်ကြည် ကလည်း မသိယောင်ပြုနေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေက မူ မရိပ်မိဘဲ

“တူမလေးက နုနုနယ်နယ်ဆိုတော့ အေးတာကို မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ စိုးရိမ်လို့ လာပေးတာပဲကွယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေးဆွေရဲ့။ ဒေါ်လေးဆွေက သူ့အကြောင်းကို မသိလို့။ ဒီလောက်မှ သူတို့ နားမလည် တော့ဘူးလား။ ဒီမှာမို့လို့ ဘာမှကိစ္စမရှိဘူးပေါ့။ တခြားအိမ်မှာသာဆိုယင် အိမ်ရှင်ကို စော်ကားသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့။ ထိုက်ယုရဲ့ အဆောင်ထဲက လက်ဆွဲ မီးဖိုကို လာပေးတယ်ဆိုတော့ အိမ်ရှင်မှာ ဒါမျိုးမရှိတော့တဲ့ပုံ ရောက်နေတာပေါ့။ အမှန်က ယူလာတော့ သူတို့က၊ ဘေးကမြင်ယင် သူတို့ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတာကို မြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ထိုက်ယုကိုသာ အဖြစ်သည်းလိုက်တာလို့ အောက်မေ့ကြမှာ”

“တူမလေးက သိပ်ပြီး အစိုးရိမ်လွန်တာကိုးကွယ်။ ဒေါ်လေးဆွေတို့ကတော့ ဒီလိုမထင်တတ်ပါဘူးကွယ်”

အခုအချိန်၌ ပေါက်ယုမှာ အရက်ချို သုံးခွက်ကုန်သွားလေပြီ။

အထိန်းတော် လီသည် ရောက်လာကာ နောက်ထပ် သောက်ခြင်းမပြုရန် ပြောဆိုပြန်၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲများနှင့် ရယ်လားမောလားနှင့် ပျော်လျက်ရှိလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆက်သောက်မည် တကဲကဲဖြစ်နေ၏။ “အထိန်းတော်ကြီးရယ်။ နောက်ထပ်နှစ်ခွက် တည်းပါဗျာနော်။ နောက်ထပ် နှစ်ခွက်တည်းပါ” ဟု တောင်းပန်လျက်ရှိလေ၏။

“ကြည့်လဲ သောက်နော်။ ဒီနေ့စံအိမ်မှာ သခင်ကြီး ကျီချိန်လဲ ရှိတယ်။ ဘယ်မှ မသွားဘူး။ စာခေါ်မေးနေလို့ အရက်နဲ့ နံယင် ဟုတ်ပေ့ ရှိနေမယ်”

ထိုအခါ ပေါက်ယုသည် အနည်းငယ်စိတ်ညစ်သွားကာ အရက်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လျက်ရှိ၏။

“အမယ်လေး။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေစမ်းပါ။ ဦးကြီးကျီချိန် အခေါ် လွှတ်လိုက်ယင် ဒေါ်လေးဆွေက တားထားလို့လို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့။ ပေါက်ယုရဲ့ အထိန်းတော်ကြီးကလဲ အရက်ကလေးမှူးမှူးရှိလို့ ပြောနေတာပါ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုကို တို့လိုက်ပြီးနောက် အနီးသို့ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် “အထိန်းတော် အဘွားကြီးပြောတာ ဂရုစိုက် မနေစမ်း ပါနဲ့။ ထိုက်ယုတို့ ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြရအောင်ပါ” ဟု ပြောလေ၏။

“သခင်မလေးထိုက်ယု၊ သူ့ကိုမြှောက်ပေးမနေနဲ့နော်။ သခင်မလေး ထိုက်ယုပြောယင် သူကအဟုတ်သောက်မှာ”

ထိုက်ယုက စိတ်ဆိုးသွားဟန်ဖြင့်

“ထိုက်ယုက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မြှောက်ပေးရမှာလဲ၊ သူ့ကိုလဲ ထိုက်ယုက ဘာ သညာပေးစရာရှိသလဲ။ အထိန်းတော်ကြီး စကားပြောယင် ကြည့်ပြောနော်။ တစ်ခါတလေမှာ မယ်မယ် ကိုယ်တိုင်က တိုက်နေတာပဲ။ ဒီကျမှ ဒေါ်လေးတိုက်တော့ မသောက်ဘူးဆိုယင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။ အထိန်းတော်ကြီး ပြောချင်တာက ဒေါ်လေးဆွေဟာ သူစိမ်း၊ အိမ်မှာနေသလို မနေနဲ့ မစားနဲ့လို့ ပြောချင်လို့လား။”

နောက်ဆုံးတွင် အထိန်းတော်ကြီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သည့်တိုင် ခပ်မြူးမြူးဖြင့်

“သခင်မလေး ပြောလိုက်မှဖြင့် ပြတ်ပါပေတယ်ရှင်၊ ဓားသွားထက်တောင် ပြတ်ပါပေတယ်။ ကျုပ်တော့သေသာ သေလိုက်ချင်တယ်”

ပေါက်ကြည်မှာလည်း ထိုက်ယု၏စကားကို ကြားသည့် အခါတွင် မပြီးဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ယု၏ပါးကို တို့လိုက်ပြီးနောက်

“ထိုက်ယုက တကယ်စကားတတ်တာပဲနော်။ တစ်ဖက်သားမှာ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ရယ်ရအခက်နဲ့”

ဒေါ်လေးဆွေက

“ကဲပါကွယ်၊ ဒီလောက် စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ ဒေါ်လေးဆွေ အနေနဲ့ကတော့ အထူးမပြောလိုပါဘူး။ အစားအသောက် ဒီလောက် စားယင် အစာမကြေရင်ကယ် ဖြစ်နေပါ့မယ်။ ဒီတော့ ထိုက်ယု ကြိုက်သလောက်သာသောက်ပါ။ ဒေါ်လေးဆွေ တာဝန်ယူပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ညလယ်စာစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်။ သိပ်မူးသွားယင်လဲ ဒေါ်လေးဆွေတို့ ဆီမှာပဲ အိပ်ပေါ့” ဟုဆိုကာ နောက်ထပ် အရက်ချို များကို ငွဲပေးရန် ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် “ဒေါ်လေးလဲ နည်းနည်းသောက်ပါမယ်၊ ပြီးတော့ ထမင်းစား ကြတာပေါ့” ဟု ပြော၏။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ အားတက် သွားလေသည်။

ပေါက်ယု၏ အထိန်းတော်ကြီးက

“ဟဲ့ကောင်မတွေ။ သခင်လေးကို ကြည့်ထားကြစမ်း။ ငါအိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့မှ ပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် “မမဆွေ့ရေ၊ သူ့ကို လွှတ်လဲမထားနဲ့။ သိပ်လဲမသောက် ပေ့စေနဲ့နော်” ဟု ပြော၏။

အထိန်းတော်ကြီး ပြန်သွားသည့်အခါ၌ ရေသာခိုတတ်သည့် အစေတော် သုံးလေးဦးသည်လည်း အနေ ချောင်ပြီဟု တွက်ကာ သူတို့ ဘာသာ လွတ်လပ်စွာ နေကြရန် အသာရှောင်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ပေါက်ယုက အနားတွင် လက်တို လက်တောင်း ခိုင်းစရာဆို၍ အစေတော် နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် ပေါက်ယုကို နောက်ချည်တစ်ခါ၊ ချော့ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် အရက်ချို များများ မသောက်မိအောင် လုပ်ပြီးနောက် အရက်အိုးများကို မသိမသာ ကသိမ်းခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ပေါက်ယုသည် မျှစ်ချည်နှင့်ဘဲရေပြား ကို ပြုတ်ထားသည့် ဟင်းချိုနှစ်ပန်းကန်၊ ဆန်ပြုတ် တစ်ပန်းကန်ဝက်ကို သောက်၏။ ထိုအချိန်၌ ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုက်ယုတို့ မှာလည်း စားသောက်ပြီးကြ၍ လက်ဖက်ရည် ကျကျကို သောက်လျက် ရှိကြလေရာ ထိုအခါကျမှပင် ဒေါ်လေးဆွေမှာလည်း သက်ပြင်းချနိုင် ပေ၏။

ထိုအချိန်၌ စွေ့ယင်နှင့် အခြားအစေတော် သုံးယောက်တို့ သည်လည်း မီးဖိုထဲတွင် စားသောက်ပြီးသဖြင့် ပြန်လာခဲ့ ကြလေပြီ။ ထိုက်ယုက ပေါက်ယုအား

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ပြန်ချင်ပြီလား။”

ပေါက်ယုမှာ မျက်ခွံတွေလေးလျက် ရှိလေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ရီဝေသောအကြည့်ဖြင့် ထိုက်ယုကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီးနောက်

“မလေးပြန်ယင် ပြန်မှာပေါ့”

ထိုက်ယုက ထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ

“ထိုက်ယုတို့ ဒီကိုရောက်နေတာ တစ်နေ့ကုန်ပဲ။ ခုလောက်ဆို ပြန်ကြမှပဲ။ တော်တော်ကြာ ဘယ်သွားမှန်းမသိလို့ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

ပြန်ခါနီးတွင် အစေတော်များသည် ဝတ်ရုံများကိုယူလာကြ၏။ အစေတော်တစ်ယောက်က ဝတ်ရုံကို စွပ်ပေး နိုင်ရန် ပေါက်ယုသည် ခေါင်းကို ငုံ့ပေးလိုက်လေ၏။ အစေတော်သည် ကြက်သွေးရောင် ခေါင်းဆောင်းကို ထုတ်ကာ ခါလိုက်ပြီး ပေါက်ယုခေါင်းကို စွပ်ပေးလေ၏။

ပေါက်ယုက လက်ကာလိုက်ပြီး

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ။ သိပ်ကြမ်းတာပဲ။ ခေါင်းစွပ်ဆောင်းတာကို မမြင်ဖူးဘူးလားဟင်၊ ပေး ငါ့ဘာသာငါ စွပ်မယ်”

ထိုက်ယုက ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် ရပ်နေရာမှ

“ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ လာလာ။ ထိုက်ယုလုပ်ပေးမယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုဆီသို့ လာခဲ့၏။ ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယုက ဦးရှစ်ပေါ်မှနေ၍ လက်ကိုလျှိုကာ ခေါင်းစွပ်အဖျားကို နဖူးစည်းနားတွင် ချည်ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကတ္တီပါ ကြိုးစ နှစ်စကို သစ်ချသီးအရွယ်ခန့် ဖြစ်အောင် ထုံးပေးပြီး ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်၏။

ထိုက်ယုက သူပြင်ဆင်ပေးသည်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ ကိုယ်တော်လေး၊ အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ဝတ်တော်မူ”

ပေါက်ယုက အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ဝတ်နေစဉ် ဒေါ်လေးဆွေက

“ပေါက်ယုခေါ်လာတဲ့ အထိန်းတော်တွေကလဲ အနားမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ပါလား။ ဘယ်ဆီ ဘယ်စခန်း များ ရောက် ကုန်ကြလဲ မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို စောင့်နေတော့မှာလဲ။ ပေါက်ယုတို့ ဘာသာ ပြန်မှာပေါ့။ ပေါက်ယုတို့မှာ အစေတော်တွေ ပါသားပဲ”

သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဆွေက သူတို့ကို စိတ်မချသဖြင့် အသက်ခပ်ကြီးကြီး အစေတော်နှစ်ယောက်ကို ထည့်လိုက်၏။ ထိုနောက်တွင်

ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့သည် အိမ်သည်များကို နှုတ်ဆက်ကာ မယ်မယ်၏ အဆောင် ဝင်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

မယ်မယ်မှာ ညစာစားသောက်ခြင်း မပြုရသေးချေ။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဆွေတို့ အဆောင်သို့ သွားကြောင်းကို သိရသည့် အခါတွင် ကျေနပ်သွား၏။ ပေါက်ယု အရက်မူးလာသည်ကို သတိပြုမိ လိုက်သဖြင့် သူ့အခန်းဆောင်သို့ ပို့စေကာ ထိုနေ့ညတွင် ဘယ်ကိုမျှ မထွက်တော့ဘဲ အိပ်ရန်ပြော၏။ မယ်မယ်သည် အိပ်ဖန်စောင့်လှည့်ကျ အစေတော် များအား ပေါက်ယုကို ကောင်းစွာကြည့်ရှုရန် မှာကြားပြီးနောက် ဒေါ်လေးဆွေတို့ အဆောင်ဘက် သွားရာတွင် အထိန်းတော် မည်သူလိုက်သွား သည်ကို သတိရလိုက်သဖြင့်

“ဟဲ့ကောင်မတွေ။ အထိန်းတော်က ဘယ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ”

အထိန်းတော်လီ အိမ်ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို အစေတော် များသည် မပြောရဲကြချေ။

“စောစောတုန်းကတော့ ဒီမှာရှိပါတယ် မယ်မယ်။ ကိစ္စရှိလို့ အပြင်များ ထွက်သွားသလား မပြောတတ်ပါဘူး။”

ပေါက်ယုက ခန်းဆောင်ဘက်သို့ ယိုင်တီးယိုင်တိုင်ဖြင့် လျှောက်သွားရာမှ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရင်း

“အထိန်းတော်ကြီး လီက တို့မယ်မယ် ထက်တော့ ဇိမ်ကျကျ နေတတ်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မေးနေရတာလဲ မသိဘူး။ အထိန်းတော်ကြီး လီ မရှိလို့ အဲဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ရတာ” ဟုပြောရင်း အိပ်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ခန်းဆောင်ထဲသို့ ပေါက်ယု ရောက်သည့်အခါ စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားသည့် စုတ်တံနှင့် ဆေးမင်ခဲကိုမြင်မိ၏။ သူ့အစေတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ချင်ဝမ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“သခင်လေးက တော်တယ်နော်။ မနက်တုန်းကတော့ စိတ်လို လက်ရနဲ့ ကျွန်မကို မင်ခဲသွေးခိုင်းလို့။ ရေးတော့ အက္ခရာလေး သုံးလုံးတည်း ရေးသွားတယ်။ စုတ်တံကိုချပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ။ တစ်နေ့လုံး မပေါ်လာတော့ဘူး။ သခင်လေး စာတန်းရေးမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မဖြင့် တစ်နေ့ကုန် စောင့်လိုက်ရတာ။ ကဲ သခင်လေး။ စာတန်းရေးမယ်ဆို။ ရေးမှာဖြင့်ရေးလေ”

ထိုအခါကျမှ ပေါက်ယုသည် မနက်က စာတန်းရေးရန် ပြောခဲ့သည်ကို သတိရကာ

“ဘယ်မှာလဲ ငါရေးထားတဲ့ စာတန်းတွေ”

ချင်ဝမ်းက ရယ်လိုက်လျက်

“သခင်လေးကြည့်ရတာ တော်တော် မူးနေပြီထင်တယ်။ မနက်က အိမ်လည် ထွက်မသွားခင် တံခါးမှာ ကပ်ထားလို့ ပြောလို့ တံခါးမှာ ကပ်ထားတယ်လေ။ မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ကျွန်မဖြင့် သူများကိုတောင် စိတ်မချလို့ လှေကား တစ်ခုနဲ့ ကိုယ်တိုင်တက်ပြီး ကပ်လိုက်ရတာ။ အေးလွန်းလို့ ခုထိတောင် လက်တွေ ကျင်နေသေးတယ်”

ပေါက်ယုသည် ပြုံးလိုက်လျက်

“ဟုတ်လား၊ ငါ မေ့သွားတယ်ဟာ။ ကဲ နင့်လက်တွေ ထုံကျင်နေယင် နွေးအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် ချင်ဝမ်း၏ လက်များကို သူ့လက်ထဲတွင် နွေးအောင် ဆုပ်ကိုင်ပေးရင်း တံခါးထုပ်ပေါ်တွင် ရေးထားသည့် စာတန်းများကို မော့ကြည့်နေကြ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ထိုက်ယု ဝင်လာသဖြင့် ပေါက်ယုက

“မလေး၊ ဒီတံခါးထုပ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ အက္ခရာသုံးလုံးမှာ ဘယ်ဟာ အလှဆုံးလဲဟင်။ တကယ်ပြောတာပါ။ နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုက်ယုက “အနီရောင် နောင်တခန်းဆောင်” ဆိုသည့် စာလုံးများကို ကြည့်နေ၏။

“စာလုံးတွေက လှသားပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ငါ့မောင်က စာလုံး ပန်းချီ တော်သားပဲ၊ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ တစ်နေ့ ကျွယ် ထိုက်ယုဖို့လဲ စာတန်း အရေးခိုင်းဦးမယ်”

“မလေးက ပေါက်ယုကို နောက်တာပေါ့လေ” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် ချင်ဝမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်လျက်

“မာလာကော မာလာဘယ်မှာလဲ”

ချင်ဝမ်းက ခုတင်မီးဖိုကြီးဘက်သို့ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်တွင် ကျကျ နန ပြင်ဆင် ဝတ်စားကာ ခုတင်မီးဖို ပေါ်တွင် လှဲနေသည့် မာလာကို မြင်ရလေ၏။

“ဪ သားပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ မအိပ်ချင်သေးဘူး။ ဒီနေ့ မနက် ဒေါ်လေးဆွေတို့အိမ်မှာ တို့ဟူးနဲ့လုပ်တဲ့ ပေါက်စီ စားခဲ့ရတယ်။ ကောင်းလိုက်တာဟာ။ နင်တို့ ကြိုက်တတ်မှန်း သိလို့ ညလယ်စာ စားရအောင် ပို့လိုက်စမ်းပါလို့ မမယုကို မှာပစ်ခဲ့တယ်။ ခု ပို့လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်လဲ ရောက်လာပလား”

ချင်ဝမ်းက

“အမယ်လေး။ မေးမနေနဲ့ သခင်လေး။ အမှန်ကတော့ ပေါက်စီက

ကျွန်မဖို့ ပို့လိုက်တာမှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မက ရင်ပြည့်နေသေးလို့ မစားနိုင်လို့ ဒီမှာထားပစ်ခဲ့တာ။ ဒီကိုအထိန်းတော်လီ ရောက်လာပြီး ပေါက်စီကို မြင်တော့ သခင်လေးက ဝနေပြီတဲ့။ စားမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့၊ ငါ့မြေးလေးဖို့ ယူသွားရမယ်ဆိုပြီး ယူသွားလေရဲ့”

ထိုအခိုက်တွင် အစေတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ချိန်စွေသည် လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ယူလာသဖြင့် ပေါက်ယုက “မလေးကော လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦးလား” ဟု ထိုက်ယုကို လှမ်းပြော၏။ အစေတော် များသည် ရယ်လိုက်ကြကာ

“သခင်မလေး ထိုက်ယု ပြန်သွားတာဖြင့် ကြာလှပြီရှင့်” ဟု ပြောကြ၏။

ပေါက်ယုသည် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီး သည့်အခါတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသဖြင့်

“ချိန်စွေကလဲ ငါ့ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလက်ဖက်ရည်ကို ယူလာတာလဲ။ မနက်က ကျိုထားတဲ့ စံပယ်မွှေး လက်ဖက် ခြောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလက်ဖက်ခြောက်က တစ်ခါကျိုရုံနဲ့ ဘယ်တော့မှ အနံ့မရသေးဘူး။ နှစ်ခါသုံးခါလောက် ပြန်ကျိုသောက်မှ အနံ့အရသာ ကောင်းတယ်လို့ ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်မှာလဲ ဒီစံပယ်မွှေး လက်ဖက်ရည်”

“ဒီလက်ဖက်ရည်ကလဲ ကျိုပြီးသားမို့လို့ နှမြောတာနဲ့ ယူလာတာ သခင်လေး။ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ကို ကျွန်မ သိမ်းထားသေးတယ် သခင်လေး။ ဒါပေမယ့် အထိန်းတော် လီက မြည်းကြည့်စမ်းမယ် ဆိုပြီး မြည်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကုန်သွားပြီ”

ဤသည်ကမူ လွန်လွန်းသည်။ ပေါက်ယုသည် မခံနိုင်တော့။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ကြမ်းပြင်တွင် ပေါက်ခွဲလိုက်လေရာ လက်ဖက်ရည်များသည် အစေတော်များကို စဉ်ကုန်လေ၏။ ပေါက်ယု သည် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲထလိုက်ပြီး

“နင်တို့ ဘာမျှမပြောဘူးလား။ သူလုပ်တာကို နင်တို့က ဒီအတိုင်းကြည့်နေရအောင် သူက နင်တို့ဘွားအလား။ ဒီအဘွားကြီးက ငယ်ငယ်က နို့ သုံးလေးရက် တိုက်ဖူးတာနဲ့ ငါ့ကို သူမွေးထုတ်ထားတဲ့ သားကျနေတာပဲ။ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်နေတယ်။ တော်ပြီ။ ငါ့မှာ ဒီအရွယ်မှာ နို့ထိန်း မလိုတော့ဘူး။ ငါက သူ့ကို သခင်မကြီးလို ဘာဖြစ်လို့ ဦးစားပေးနေ ရမှာလဲ။ မလိုချင်ဘူး။ သူ့အထုပ်အပိုး ယူပြီး ပြန်တော့လို့ ပြောလိုက်”

ပေါက်ယုသည် မယ်မယ့်ထံသွားကာ အထိန်းတော်ကြီး လီကို ချက်ချင်း အထုတ်ခိုင်းပစ်ချင်၏။

မာလာမှာ ပေါက်ယုသည် သူ့ထံလာ၍ ကလိလိမ့်မည် အထင်ဖြင့် အိပ်ချင်ယောင်ပြုလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် တို့ဟူးပေါက်စီ အကြောင်း ပြောသည့်တိုင် ဂရုမစိုက်ဘဲ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်မြဲ ဆောင်နေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက ပန်းကန်ကိုပေါက်ခွဲကာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်သည့်အခါတွင်မူ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေ၍ မရတော့ဘဲ ခုတင်မီးဖိုပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ပြောပြောကြောင်း ချော့မော့လျက် ရှိ၏။ ထိုစဉ် မယ်မယ့် အဆောင်မှ အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း၏။

“အို ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ငဲ့ပေးနေတာ။ နှင်းတွေ ကျထားတော့ ကျွန်မဖိနပ်က ချော်နေတာနဲ့ ချော်လဲပြီး ပန်းကန်ကျ ကွဲသွားတာပါ”

ထိုနောက် မာလာသည် ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်ကာ

“သခင်လေးက အထိန်းတော် လီကို ထုတ်ပစ်ချင်တယ် ဆိုပါတော့။ ကောင်းပါတယ်။ လုပ်ပါ။ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မလဲ မနေတော့ပါဘူး။ သူ့အကြောင်းပြပြီး ကျွန်မတို့ကိုလဲ ထုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့မှ အစေတော် အချောတော် ကောင်းကောင်းရှာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ငြိမ်ကျသွား၏။ ထိုအခါကျမှ အစေတော်များသည် ပေါက်ယုကို ခုတင်မီးဖိုကြီးဆီသို့ တွဲခေါ်လာပြီးလျှင် အဝတ်အစားများကို လဲပေးကြ၏။ ပေါက်ယုမှာ ပါးစပ်မှ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုလျက်ရှိသည့်တိုင် မျက်လုံးကို ကောင်းစွာ မဖွင့်နိုင်တော့သည့်အတွက် အစေတော်များသည် သူ့ကို စက်ခန်း ဆောင်သို့ ပို့လိုက်ကြရ၏။ အိပ်ရာပေါ်သို့ရောက်လျှင် မာလာသည် ပေါက်ယုလည်တွင် ဆွဲထားသည့် အဖိုးတန် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဖြုတ်ယူပြီးနောက် မိမိ၏ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သေချာစွာထုပ်ကာ နောက်တစ်နေ့မနက် လည်တွင် ဆွဲလျှင် အနွေးဓာတ်ရနေစေရန် ပေါက်ယုအိပ်ရာ အောက်သို့ ထိုးထားလိုက်၏။

ပေါက်ယုမှာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခေါင်းချသည်နှင့် အိပ်ပျော်သွား ခဲ့လေပြီ။ ထိုအခိုက်တွင် အထိန်းတော်ကြီးလီ ပြန်ရောက်လာ၏။ ပေါက်ယု မူးလာကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်သည့်အတွက် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် လာခဲ့ရရာ အိပ်ပျော်နေသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ တွင်မှ စိတ်အေးသွား၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာမှနိုးသည့်အခါ၌ နိနိစံအိမ်တွင် နေသည့် ကျီယုန်သည် မယ်မယ့်ကို ကန်တော့ရန် သူ့ယောက်ဖ ကျင်ချွန်းကို ခေါ်လာကြောင်း ပေါက်ယု သိရ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျင်ချွန်းကို ထွက်တွေ့ပြီးလျှင် မယ်မယ့် ဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ မယ်မယ်မှာ ရုပ်ရည်ချောမော၍ ယဉ်ကျေးသည့် ကျင်ချွန်းကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။ မယ်မယ်သည်

ကျင်ချွန်းကိုမြင်လျှင် ပေါက်ယုအတွက် ကျောင်းသွားဖော်ကောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဟု သိလိုက် သည့် အတွက် ကျင်ချွန်းအား
စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များနှင့် ဧည့်ခံပြီးနောက် သခင်မ ဝမ်းနှင့်တကွ
ကျန်အိမ်သားများနှင့် တွေ့ပေးရန် ခိုင်းလိုက်၏။

ယွန်းစံအိမ်မှ မိသားစုများသည် ကျင်ကိုကို များစွာချစ်ခင် ကြလေရာ
ယခု ရောက်လာသည့် ကျင်ကို၏ မောင်ငယ် ကျင်ချွန်း ကိုလည်း ချစ်ခင်ကြ၏။
ပြန်သွားသည့် အခါတွင် လက်ဆောင်များလည်း ပေးလိုက်၏။ မယ်မယ် ကမူ
ဉာဏ်ပညာနှင့် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝခြင်းကို ကိုယ်စားပြုသည့်
ရွှေဖြင့်လုပ်သော ဉာဏ်ပညာ နတ်သမီးရုပ်တု ပါသည့် သားရေအိတ်ကလေး
တစ်လုံးကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေ၏။

“ငါ့မြေးနေတာက ဝေးလှတယ်။ နွေနှေဆောင်းဆောင်း ငါ့မြေး
သွားရလာရတာ ပင်ပန်းမှာပဲ။ ဒီတော့ မယ်မယ်တို့ စံအိမ်မှာ နေချင်သပဆိုယင်
ငါ့မြေး အချိန်မရွေး လာနေနိုင်တယ်။ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး။ ဟောဒီမှာ
ပေါက်ယုနဲ့ အတူတူနေကြ။ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တွေ၊ လူရမ်းကား
ကလေးတွေနဲ့များ အပေါင်းအသင်း မလုပ်လေနဲ့”

ကျင်ချွန်းသည် မယ်မယ့်စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် အိမ်သို့
ပြန်လာကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ကျင်ကို၏အဖေ ကျင်ယေ့မှာ
လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနတွင် အတွင်းဝန်ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး
အသက် ၇၀ ခန့် ရှိလေပြီ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဇနီးဆုံးခဲ့သဖြင့်
မုဆိုးဖိုဘဝဖြင့်ပင် နေထိုင်၏။ သားသမီး မထွန်းကားခဲ့သည့် အတွက်
ကျင်ယေ့သည် မိဘမဲ့ဂေဟာမှ မိဘမဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မွေးစားခဲ့၏။
သို့ရာတွင် မောင်ငယ်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက သေဆုံးခဲ့သည့်အတွက်
အစ်မဖြစ်သူ ကျင်ကိုသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျင်ကိုသည်
အရွယ်ရောက်သည့်အခါတွင် ချောမော လှပသည့် ကျက်သရေရှိသည့်
မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေ၏။ ကျင်ယေ့သည် ကျိချိန်တို့ အမျိုးနှင့်
ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သည့်အလျောက် သားသမီးချင်း လက်ဆက်ခဲ့ကြသည်တွင်
ကျင်ကိုသည် ကျိယုန်နှင့် အကြောင်းပါ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျင်ချွန်းကို မွေးသည့်အခါတွင် သူ့အဖေသည် အသက်
ငါးဆယ်ကျော်လေပြီ။ ကျင်ချွန်း၏ စာပြဆရာမှာ မနှစ်က ကွယ်လွန်သွား
ခဲ့လေရာ ကျင်ယေ့မှာ သားငယ်အတွက် ဆရာရှာလျက် ရှိသော်လည်း
မတွေ့သေးချေ။ ထို့ကြောင့် ကျင်ချွန်းမှာ သင်ပြီးသည့် ကျောင်းစာများကို
အိမ်တွင် ပြန်လည် သင်အံ့၍ နေရ၏။ ကျင်ယေ့သည် သားငယ်အတွက်
အချိန်အလဟဿ ဖြစ်မည်စိုးသည့်အတွက် ကျိဆွေမျိုးစု၏ ကျောင်းသို့ထားရန်
စိတ်ကူးနေစဉ်တွင် ကံအားလျော်စွာ ကျင်ချွန်းနှင့် ပေါက်ယုတို့ ယခုကဲ့သို့

တွေ့ဆုံမိခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကျိဆွေမျိုးစုတို့က တည်ထောင်သည့် ကျောင်းမှာ ကွန်ဖြူစီ ကျမ်းစာများကို အထူးတတ်ကျွမ်းသူ ပညာရှိကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ကျိထိုက်ယုက အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသည်ဟု သိရသည့်အခါတွင် ကျင်ယေမှာ များစွာဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။ ဤသို့သော ဆရာမျိုး၏ အောက်တွင်သာ ပညာသင်ကြားရလျှင် သူ့သားငယ် ကျင်ချွန်းသည် ပညာထူးချွန်ပေါက်မြောက် ရုံမက လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာမည်ဟု ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်ပေ၏။

ကျင်ယေမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျိဆွေမျိုးစုသည် ဂုဏ်အဆင့် အတန်းနှင့် ငွေကို အထင်ကြီးသည့် အမျိုးဖြစ်သည့် အလျောက် သူ့သားငယ် ကျင်ချွန်း မျက်နှာမငယ် စိမ့်သောငှာ ကျောင်းဝင်ကြေး လက်ဆောင်အဖြစ် ငွေစင် နှစ်ဆယ့်လေးကျပ်သားကို ခက်ခက်ခဲခဲရှာရ၏။ ကျင်ယေသည် သားငယ် ကျင်ချွန်းကို ဆရာကြီး ကျိထိုက်ယုထံ ခေါ်သွားကာ ကျောင်းအပ်၏။ ထို့နောက် ပေါက်ယုနှင့် အတူ ကျောင်းတက်နိုင်ရန် ပေါက်ယု ကျောင်းအပ်ပြီးချိန်ကို စောင့်ရလေ၏။

မှန်ပေ၏။

နောင်တစ်နေ့တွင် ဒုက္ခတွေ့မည်မှန်းသိလျှင်

မိမိသားငယ်ကို ယနေ့ မည်သူကျောင်းအပ်ပါမည်နည်း။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကျောင်းတက်ကြခြင်း။

ပုတ်ခတ်စွပ်စွဲသဖြင့် အတန်းထဲတွင် ရန်ဖြစ်ကြခြင်း။

မကြာမီ ကျောင်းတက်ရမည့်ရက်ကို ဖော်ပြထားသည့် ကျိမိသားစု ထံမှ အကြောင်းကြားချက်ကို ကျင်ယေတို့ သားအဖ ရရှိ၏။ ပေါက်ယုမှာ သူငယ်ချင်းသစ်ဖြစ်သည့် ကျင်ချွန်းနှင့် ကျောင်းမြန်မြန် တက်ချင် လှလေပြီ။ ထို့ကြောင့် နောက်နှစ်ရက်ရှိလျှင် ကျောင်းသွားရန်အတွက် မိမိတို့ စံအိမ်သို့ စောစောလာရန် အစေတော်တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အပြောခိုင်းလိုက်၏။

ကျောင်းတက်ရမည့်နေ့သို့ရောက်လျှင် ပေါက်ယု အိပ်ရာမှ မနိုးမီ မာလာသည် ပေါက်ယု၏ စာအုပ်များနှင့် စာရေး ကိရိယာများကို အသင့်ပြင်ဆင် ထုပ်ပိုးထားကာ ခုတင် မီးဖိုအစွန်းတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်နေ၏။ ပေါက်ယု အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါတွင် အဝတ်အစားများကို ကူညီလဲပေး၏။ ပေါက်ယုက ငိုငိုတိုင်းတိုင်း ဖြစ်နေသည့် မာလာကို ကြည့်၍

“ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုငိုတိုင်းတိုင်း ဖြစ်နေတာလဲ မာလာ။ ငါ ကျောင်းသွားတက်တော့ နင်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့လား။”

မာလာက ပြုံး၍

“မဟုတ်ပါဘူး သခင်လေးရယ်။ စာသင်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့။ စာမသင်ယင် လောကမှာ သူများ အောက်ကျ နောက်ကျ ဖြစ်ပြီး မကြီးပွားဘဲ နေမှာပေါ့။ ကျောင်းရောက်ယင် စာကို စိတ်ပါ လက်ပါသင်နော်။ စိတ်တွေက အပြင်ကိုရောက်ပြီး အိမ်ကလူတွေကို သတိရမနေနဲ့ဦး။ ပြီးတော့ တခြားကျောင်းသားတွေနဲ့လဲ ရန်တို့ ဘာတို့ မဖြစ်နဲ့။ ရန်ဖြစ်လို့ ဆရာကြီး သိသွားယင် မကောင်းဘူး။ လူကြီးတွေကတော့ စာကိုချည်းပဲ အပတ်တကုတ်သင်ဖို့ ပြောတော့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အလွန်အကျွံ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ်စားနိုင်တာထက် ပိုမစားရဘူး။ ပိုစားယင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်တယ်။ အေးလေ မာလာအထင်ပါ။ သခင်လေး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။”

ပေါက်ယုက မာလာပြောသည့် စကားများကို လက်ခံ၏။

“သခင်လေးရဲ့ သားမွေးအင်္ကျီကိုလဲ ထုပ်ပြီး သူငယ်တော်တွေကို ပေးလိုက်ပြီ။ ကျောင်းမှာချမ်းယင် အင်္ကျီကို ဝတ်နော်။ ဟိုမှာ မာလာတို့ လိုက်ကြည့်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဆွဲမီးဖိုနဲ့ ခြေထောက်တင် မီးဖိုတွေကိုလဲ

မီးသွေး အဆင်သင့် ထည့်ပေးလိုက်ပြီ။ ဟိုရောက်လို့ သူငယ်တော်တွေ ဘာတွေ မေ့နေယင်လဲ မီးသွေးတို့ ဘာတို့ကို ထပ်ပြီး အထည့်ခိုင်း။ သူငယ်တော်တွေက ခပ်ပျင်းပျင်းရယ်။ မခိုင်းယင် ဘာမှ လုပ်မယ့် ကောင်လေးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သခင် အအေးမိလို့ သေချင်သေ၊ သူတို့ကတော့ မခိုင်းယင် ဒီအတိုင်းနေမှာပဲ”

“ဒီလောက်လဲ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ မာလာရယ်။ ဒီလောက်တော့ ငါ့ကိုယ်ငါလဲ ထိန်းတတ်ပါသေးတယ်။ နင်လဲ အားအားရှိယင် ဒီမှာ ဝိုင်ဝိုင်မနေနဲ့။ မလေးထိုက်ယူနဲ့ သွားပြီး စကားလေးဘာလေး ပြောနေပေါ့”

အဝတ်အစားလဲပြီးသည့်အခါတွင် မယ်မယ်နှင့် မိဘများကို သွား၍ ကန်တော့ရန် မာလာက သတိပေး၏။ ပေါက်ယုသည် သူ၏ အခြား အစေတော်များဖြစ်သော ချင်ဝမ်းနှင့် ရှေ့ယွေ တို့အား မှာစရာရှိသည် တို့ကို မှာပြီးနောက် မယ်မယ့်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့လေရာ မယ်မယ်ကလည်း သူ့ကို ဆုံးမဩဝါဒပေး၏။ ထို့နောက်တွင် ပေါက်ယုသည် သူ့မိခင် သခင်မ ဝမ်းနှင့် သူ့ဖခင် သခင်ကြီး ကျီချိန်၏ ပိဋကတ်ဆောင်သို့ လာခဲ့လေ၏။

ကျီချိန်သည် ထိုနေ့တွင် အိမ်သို့ စောစောပြန်ရောက်လျက် ရှိ၏။ ပေါက်ယု ရောက်လာ၍ ကန်တော့ပြီး ကျောင်းတက် သွားတော့မည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင် ကျီချိန်သည် တပည့်အချို့နှင့် စကားပြောလျက် ရှိ၏။

သူ့ဖခင် ကျီချိန်က ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်လိုက်ရင်း

“အမယ်၊ မင်းက ကျောင်းတွေ ဘာတွေ တက်ဦးမလို့လား။ ကျောင်းတွေဘာတွေ တက်မနေပါနဲ့တော့ကွာ။ ငါ့အထင်တော့ မင်း ကြိုက်ရာသွားပြီး ပေတေ နေတာက ကောင်းပါတယ်။ မင်းရှိယင် အိမ်မှာလဲ တယ်ပြီး ဒုက္ခများ လှတယ်”

ရင်းနှီးသည့် တပည့်အချို့က

“သခင်ကြီး သူ့အပေါ် ဒီလောက်လဲ စိတ်မပျက်ပါနဲ့လေ။ ကျောင်းရောက်လို့ စာနဲ့ပေနဲ့ နေလိုက်ရယင် သခင်လေး လဲ သူ့အစွမ်းအစကို ပြနိုင်ပြီး တော်လာမှာပါ။ သူလဲ ကလေး တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့တာ။ ထမင်းစား ချိန်တောင် နီးနေပြီထင်တယ် သခင်ကြီး၊ သူ့မှာ ကျောင်းသွားရဦးမှာ”

လက်ပါးစေ နှစ်ဦးသည် ပေါက်ယုကို အပြင်သို့ လိုက်ပို့ကြ၏။ ကျီချိန်က ပေါက်ယုအား မည်သူ ကျောင်းလိုက်ပို့ မည်နည်းဟု မေးသည့်အခါ၌ အပြင်တွင်စောင့်နေသည့် ကိုယ်လုံး တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အစေတော် သုံးလေးယောက်သည် အခန်းဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကာ ဒူး

တစ်ဖက်ထောက်၍ အရိုအသေပြုလေ၏။

ထိုသူမှာ ပေါက်ယုငယ်ငယ်က ထိန်းခဲ့သော နို့ထိန်းကြီး၏ သား လီကွေ့ ဖြစ်သည်ကို သိသည့်အခါတွင် သခင်ကြီး ကျီချိန်က

“ဟဲ့ကောင်တွေ။ ပေါက်ယုကို စာသင်ပေးခဲ့တာ ကြာလှပြီ။ နင်တို့ပဲ နောက်ကလိုက်ပြီး ထိန်းနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ခု သူတတ်တာ ဘာများရှိလို့လဲ။ သောက်စားမူးယစ်ဖို့ရယ်၊ မဟုတ်တရုတ်လုပ်ဖို့ရယ်၊ ဒါပဲတတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ငါ အလုပ်တွေ များနေလို့။ ပြီးယင် နင့်ကို အရှင်လိုက် အရေဆုတ်ပစ်မယ်။ ပေါက်ယုကိုလဲ ခပ်စပ်စပ် ကလေး ဆော်ပေးရဦးမယ်”

လီကွေ့ သည် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်လျက်ရှိကာ ခူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ နဖူးကိုကြမ်းနှင့် ထိအောင် ငုံ့နေလေ၏။

“မှန်ပါ။ လိမ်မပြောရဲပါဘူး သခင်ကြီးဘုရား။ သခင်လေးဟာ မဟာဂါထာ ကျမ်းထဲက သုံးတွဲလုံး ကုန်အောင် အံ့ပြီးပါပြီ။ ပိန်းကြာဖက်နှင့်၊ ဒိုက်ပျက်ရေညှိ၊ မျောဘိထွေထွေ၊ ချေငယ်ကဟောက် စတဲ့ လင်္ကာတွေအထိ ရပါတယ် သခင်ကြီး”

လီကွေ့က စာကို လက်တန်းရွတ်ပြလိုက်သည့်အတွက် တစ်ဝန်းလုံး ဝါးခနဲ့ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ သခင်ကြီး ကျီချိန် ကိုယ်တိုင်ပင် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

“ဟင်း၊ ကျမ်းသုံးကျမ်းမကလို့ နောက်ထပ် ကျမ်းပေါင်း သုံးဆယ် သင်ပြီးယင်လဲ သင်း မိုက်မြဲမိုက်နေဦးမှာပဲ။ ကျောင်းကိုရောက်ယင် ဆရာကြီးကို ငါက နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပြီးတော့ ကျောင်းမှာ မဟာဂါထာကျမ်းလို စာတွေ၊ ရှေးဟောင်း ကျမ်းတွေကို သင်နေတာဟာ အချိန်ကုန်တာပဲလို့။ အကောင်းဆုံးက ကွန်ဖြူစီရဲ့ ကျမ်းလေးကျမ်းကို အာဂုံ ဆောင်နိုင်အောင် သင်ပေးယင် အကျိုးရှိမယ်လို့ ထင်တယ်လို့ ငါက ပြောတယ် ဆိုတာကို ပြောလိုက်”

သခင်ကြီး ကျီချိန်က နောက်ထပ် မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုသည့် အခါ၌ လီကွေ့က သူပြောသည့်အတိုင်း ပြောပါမည်ဟု အာမဝန္တာ ခံပြီးနောက် ခန်းဆောင်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ တလင်းထဲတွင် ပေါက်ယုမှာ တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေပြီ။ အဆောင်ထဲမှ အစေတော်များ ထွက်လာ ကြသည် ကို မြင်သည်တွင် သူတို့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

လီကွေ့နှင့် လက်ပါးစေ့များသည် အင်္ကျီတွင် ပေနေသည့် ဖုန်များကို ခါရင်း

“ပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား သခင်လေး။ ကျွန်တော်တို့ကိုတောင် အရှင်လိုက် အရေဆုတ်ပစ်မယ်လို့ ကြိမ်းလွှတ်လိုက်တယ်ဗျ။ အခြားကျွန်တွေမှာဖြင့် သခင်ကောင်းယင် နာမည်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မှာတော့ဖြင့် အဆဲ အရိုက် ခံလိုက်ရတာ၊ တယ်ကောင်း။ ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ သနားတော်မူပါဦးဗျာ”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်၍

“ဒီလောက်လဲ သွေးမကြောင် ကြစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ မနက်ဖြန်ကျယင် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ထမင်းကျွေးပါ့မယ်”

“အမယ်လေး၊ သခင်လေးကျွေးတဲ့ထမင်းကို မစားရယင် နေပါစေဗျာ။ ခုတလောမှာတော့ သနားသောအားဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေလိုက်စမ်းပါ”

ထိုသို့ ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် သူတို့သည် မယ်မယ်၏အဆောင်များ ဘက်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ မယ်မယ်မှာ ခပ်စောစော ရောက်နေသည့် ကျင်ချွန်းနှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ သူငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် မယ်မယ် ကို နှုတ်ဆက် ပြီးနောက် ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုအား နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုရသေးသည်ကို သတိရလာသည့်အတွက် ထိုက်ယု၏ အဆောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုသည် လေသာပြတင်းအနီးရှိ ကြေးမုံကြီးတစ်ချပ် ရှေ့တွင် ထိုင်လျက်ရှိပြီး ပေါက်ယုက ကျောင်းတက်သွားတော့မည်ဟု ပြောသောအခါတွင် ပြုံးလျက်ရှိလေ၏။

“မောင်လေး ကျောင်းတက် သွားတယ်ဆိုယင် ကောင်းပါလေရှင်။ ငွေစန္ဒာယုန်နန်းက သင်းပျံ့တဲ့ ပန်းသဇင်ကို ခူးဆွတ်တော့မယ် ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော် ပြန်မလာမချင်း ညစာမစားနဲ့ဦးနော် မလေး။ ပြီးတော့ မလေးဆိုးတဲ့ ဒန်းနီကိုလဲ ကျွန်တော် စပ်ပေးမယ်”

စကား အနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးနောက် ထွက်သွား၏။ အထွက်တွင် ထိုက်ယုက လှမ်း၍

“ပေါက်ကြည်ကိုကော သွားပြီး နှုတ်မဆက်တော့ဘဲကိုး” ဟု ပြောသည်တွင် ပေါက်ယုလည်း မည်သို့မျှမ ပြောတော့ဘဲ ကျင်ချွန်း နဲ့အတူ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျိမိသားစုက တည်ထောင်သောကျောင်းသည် ပေါက်ယုတို့ စံအိမ်မှ

နှစ်တိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိ၏။ မူလ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျိဆွေမျိုးစုထဲမှ ချို့တဲ့သူများ၏ သားများကို ပညာကောင်းစွာ သင်ပေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရှေး အစဉ်အဆက်က တည်ထောင်ထားခဲ့သည့် ကျောင်းဖြစ်၏။ ထိုကျောင်းကို ရာထူးရှင် မှူးကြီးမတ်ကြီးများက ထောက်ခံ အားပေးကြ၍ မိမိတို့၏ ရိက္ခာလစာကိုလိုက်၍ ထိုကျောင်း ရန်ပုံငွေအဖြစ်ထည့် ဝင်ကြပြီး ဆွေမျိုးစုထဲမှ အားလုံးက လေးစားကြရသော အသက်ကြီးကြီး ပညာရှိကြီး တစ်ဦးကို ကျောင်းအုပ်အဖြစ် ခန့်ထားခဲ့၏။

ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းတို့အား အခြား ကျောင်းသားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးသည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက် သည် စာကို ကြိုးစားသင်အံ့ကြ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောင်းသွားအတူတူ ကျောင်းပြန်အတူတူ မခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ မယ်မယ်က အလိုလိုက်သည့်အတွက် ကျင်ချွန်းသည် ကျိဆွေမျိုးစုများ၏ ယွန်း စံအိမ်ကြီးသို့ မကြာခဏ လာရောက်ကာ ညအိပ်ညနေ နေထိုင်လေ့ရှိ၏။ မယ်မယ်သည် ကျင်ချွန်းအား မြေးအရင်း တစ်ယောက် ကဲ့သို့ သဘောကျကာ ကျင်ချွန်းမိဘများ ချို့တဲ့သည်ကို သိရသည့်အခါတွင် အဝတ်အစားများ၊ ဖိနပ်များနှင့် အခြားအသုံးအဆောင်များကို ပေးလေ့ရှိ၏။ တစ်လမှ မကြာမီပင် ကျင်ချွန်းသည် ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် ရှိသည့် လူများနှင့် ရင်းနှီးလျက် ရှိလေပြီ။

ပေါက်ယုမှာ အတန်းအစားမရွေး ပေါင်းတတ်သည့်အလျောက် ကျင်ချွန်းအား

“အမှန်ကတော့ မင်းနဲ့ငါဟာ ဆွေမျိုးစပ်မယ် ဆိုယင် တူဝရီး တော်မှာပဲကွ။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေ အသာထားပါကွာ။ တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို ပေါင်းကြတာပေါ့” ဟု ပြော၏။

အစ ပထမသော် ကျင်ချွန်းက သဘောမတူချေ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက ညီလေးဟု ခေါ်ပြီး သူငယ်နာမည်ကို ခေါ်လေ့ရှိသည့် အတွက် ကျင်ချွန်းကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း အစ်ကိုဟုခေါ်ကာ ငယ်နာမည်ကို ခေါ်တတ်၏။

ကျောင်းတွင်ရှိသည့် ကျောင်းသားများ အားလုံးမှာ ကျိဆွေမျိုးစုထဲကဖြစ်ပြီး အချို့မှာလည်း လက်ထပ်ခြင်းဖြင့် ထိုဆွေမျိုးထဲသို့ ရောက်လာကြသူများ ဖြစ်သည့်တိုင် “နဂါးမတွင် နဂါးကိုးကောင် ပေါက်လျှင် တစ်ကောင် တစ်မျိုးစီ” ဟူသော စကားကဲ့သို့ သူတို့ အားလုံးမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတူဘဲ စရိုက်ကွဲပြားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းတွင် လာနေသူများမှာ ဆွေမျိုးစုထဲမှ ဖြစ်ကြသည့်တိုင် အချို့မှာ နဂါးထဲတွင် မြက်လျှောမြွေရော ဆိုသကဲ့သို့ ဆိုးသွမ်းသည့် စရိုက်ရှိသူ အများအပြား

ရှိကြလေ၏။

ကျောင်းသို့ နောက်ရောက်လာသည့် ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းတို့မှာ ရုပ်ရည်လည်းချောမောကြ၏။ ကျင်ချွန်းမှာ ရှက်တတ်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့်အလျောက် စကားပြောလျှင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မျက်နှာ နီရဲနေတတ်၏။ ပေါက်ယုမှာမူ ဟန်ကြီးပန်ကြီး နေလေ့မရှိဘဲ အခြားသူများကို ကူညီရိုင်းပင်း တတ်သည့်အပြင် စကားပြောလျှင်လည်း ချိုသာစွာ ပြောတတ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ များစွာချစ်ခင်ကြသည့်အတွက် ကျောင်းသားများသည် ကွယ်ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် အကြောင်းကို သွားပုပ်လေလွင့် ပြောကြလေ၏။

ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ဆွေ့ဖန် ရောက်လာပြီး မကြာမီတွင် ထိုကျောင်းအကြောင်းကို သိရ၏။ ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းသားများ၏ အကြောင်းကို ကြားရသည်နှင့် ဆွေ့ဖန်၏ ဆိုးသွမ်းသောစရိုက်နှင့် အကိုက်ဖြစ်နေ၏။ မကြာမီ ဆွေ့ဖန် သည်လည်း ကျောင်းသို့ရောက်လာ လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆွေ့ဖန်မှာ သုံးရက်ငါးများပြီး ပိုက်များကို နှစ်ရက် နေလှန်းသော တံငါသည်နှင့် တူနေလေ၏။ ဆွေ့ဖန်ကို ကျောင်းထား ရခြင်းသည် ငွေကို ရေထဲသို့ သွန်ပစ်သည်နှင့်သာ တူ၏။ ဆွေ့ဖန်သည် စာသင်ချင်၍ ကျောင်းနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရည်စားသနာ ထားချင်၍ ကျောင်းနေခြင်းဖြစ်လေရာ ဆွေ့ဖန်၏ ရက်ရောခြင်း ၊လက်ဆောင်ပစ္စည်း စွန့်ကြဲတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ကျောင်းသားများသည် ဆွေ့ဖန်၏ ပိုက်ကွန်ထဲသို့ ကျကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကိုမူ အကျယ်မပြောတော့ပြီ။

ထိုအထဲတွင် အရမ်းကားဆုံး ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ရှိ၏။ သူတို့၏ အမည်များနှင့် မည်သည့်ဆွေမျိုးစုမှ ဆင်းသက် လာကြောင်းကိုမူ ကောင်းစွာ မသိရချေ။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရုပ်ချောသည့်အတွက် သူတို့ကို ‘ချိုချိုနှင့် ချစ်စရာ’ ဟု အမည်ပေးထားကြလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အားလုံးက ချစ်ခင်ကြ၍ “အချစ်တော်” အဖြစ် ထားလို သည့်တိုင် ဆွေ့ဖန်ရန်ကို ကြောက်သဖြင့် မည်သို့မျှ မစရဲကြချေ။

ကျောင်းသားများသည် ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းတို့ကိုလည်း သဘောကျကြ၏။ သို့ရာတွင် ဆွေ့ဖန်၏ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေမှန်း သိကြသည့်အတွက် သူတို့ကိုလည်း လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ရဲကြချေ။ ချိုချိုနှင့် ချစ်စရာ တို့သည်လည်း ပေါက်ယုတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးလာခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြောင်းကိုကား ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မရှိကြချေ။ စာသင်ချိန်၌ သူတို့လေးယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်လုံးဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမူအရာဖြင့် လည်းကောင်း လှမ်း၍ စကားပြောလေ့ ရှိကြ၏။ ဤသည်ကို အခြား

ကျောင်းသားများ သိသွားကြသည့် အခါတွင် ချောင်းဆိုးပြခြင်း၊
မျက်ခုံးပင့်ပြခြင်း၊ မျက်စိမှိတ်ပြခြင်း၊ တမင်လည်ချောင်း ရှင်းပြခြင်းဖြင့်
နောက်ပြောင်ကြ၏။

သို့ဖြင့် ဤသို့နေလာခဲ့ကြရာ တစ်နေ့တွင် ကျောင်းဆရာကြီး
ကျီထိုက်ယူသည် အလုပ်ရှိသဖြင့် အိမ်သို့ ခဏပြန်သွား၏။ အိမ်သို့ ပြန်သွားစဉ်
နောက်တစ်နေ့တွင် ရှေးဟောင်းကျမ်းဂန်ထဲမှ စာများကို သင်မည်။
တစ်နေ့တွင်မူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကွာရာခုနစ်လုံးပါ
စာတန်းကိုရေးပြီး အခံအအုပ်ဖြင့် ကဗျာစပ်ရမည်ဟု ကျောင်းစာ
ပေးပစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအတောအတွင်းတွင် အတန်းကို အကြီးဆုံးကျောင်းသား
ဖြစ်သည့် ကျီယွီကို အပ်ပစ်ခဲ့လေ၏။ ယခုတလောတွင် ဆွေဖန်သည် သူ
“အချစ်တော်” ချို့ချို့ကိုပင် လာမတွေ့တော့ဘဲ ကျောင်းပြေးနေကြောင်းကို
သိသည့် အခါ၌ ကျင်ချွန်းသည် ချို့ချို့ကို မျက်ရိပ်ပြကာ အပြင်သို့ခေါ်ခဲ့၏။

ကျင်ချွန်းက ကျောင်းခန်းနောက်ဖေး လူရှင်းသည့် နေရာ ရောက်လျှင်
“မင်းဘယ်သူတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ် ဆိုတာကို
အိမ်ကလူကြီးတွေကကော သိရဲ့လား” ဟု မေး၏။

ထိုသို့ပြောနေစဉ် သူတို့နောက်မှ ချောင်းဆိုးသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့်
လှည့်ကြည့်ရာ သူတို့ကျောင်းနေဘက် ချင်ယွန်းကို တွေ့ရ၏။ ချို့ချို့မှာ
စိတ်တိုသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒေါသထွက်လာကာ

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာချောင်းကြည့်ပြီး ချောင်းဆိုးပြနေတာလဲ ...။
တို့ဘာသာ စကားပြောတာ ဘာဖြစ်သလဲ”

“မင်းတို့လဲ မင်းတို့ဘာသာ စကားပြောတာ၊ ငါလဲ ငါ့ဘာသာ
ချောင်းဆိုးတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ ပြောတာက ဘာစကားမို့ ဒီလို
ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာ လာပြီး တိတ်တိတ်ပုန်း ပြောနေရတာလဲ။ သူများလို
လူမြင်သူမြင် ပြောပါလား။ ခုတော့ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် မလုံတော့
ငါလိုက်ဖမ်းတာ မိပြီပေါ့။ ခုမှ ငါ့ကို ငြင်းမနေနဲ့။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်
ဘာလုပ်နေသလဲပြော။ လျှောက်မပြောစေချင်ယင် ငါ့ကိုလဲပေး။ မပေးယင်
တစ်ကျောင်းလုံးသိအောင် လျှောက်ပြောမှာပဲ”

“နေပါဦး၊ တို့က ဘာလုပ်နေလို့ မင်းက ချောင်းဖမ်းရမှာလဲ ဟင်”
ဟု ကျင်ချွန်းနှင့် ချို့ချို့တို့က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြော၏။
ကျီယွီသည် စပ်ဖြဖြဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက်
“မိပြီကွ၊ ဟေ့ကောင်တွေ လာကြဟေ့။ မုန့်ပျားသလက် ပူပူနွေးနွေး
ရမယ်။ လာဝယ်လှည့်ကြ။ လာကြ” ဟု အော်လေ၏။

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့အား အကြောင်းမဲ့ သက်သက်
စော်ကားသော ကျိယွီဆီ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။

ကျိယွီမှာ ကျောင်းတွင် ကိုယ့်ထက်ငယ်သူများကို အနိုင်ကျင့်
ဗိုလ်ကျတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဆွေဖန်က ပိုက်ဆံနှင့်တကွ
လက်ဆောင်စွည်းတို့ ပေးလေ့ရှိသဖြင့် ဆွေဖန်အကြိုက်ကို လိုက်ကာ
ဆွေဖန်ကိုလည်း မြှောက်ပင့် ပေးလေ့ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ဆွေဖန်၏စိတ်မှာ ဗေဒါလို အတည်တကျ ရှိသူမဟုတ်။
ယနေ့တွင် အရှေ့သို့ရောက်နေသော်လည်း မနက်ဖြန်တွင် အနောက်ဘက်သို့
ရောက်ချင်ရောက်နေတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဆွေဖန်မှာ နောက်ထပ်
မိတ်ဆွေသစ် တစ်ယောက် တွေ့လျက် ရှိသည့်အတွက် ကျိယွီလို လူငယ်မျိုးကို
မပြောနှင့်၊ သူ့အချစ်တော်များ ဖြစ်ကြသော ချိုချိုနှင့် ချစ်စရာ တို့ကိုပင်
လှည့်မကြည့်တော့ချေ။ ကျိယွီမှာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် မရှိတော့ချေ။
ကျိယွီမှာ ဆွေဖန်၏ အပြောင်းအလဲမြန်သော စိတ်ကို အပြစ်မတင်ဘဲ
သူ့အချစ်တော်များကိုသာ ရန်ငြိုးဖွဲ့လျက် ရှိ၏။ သို့ဖြင့် ချင်ယွန်းနှင့် ကျန်
အတန်းသားများသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မနာလိုဖြစ်လျက် ရှိကြရာ
ကျင်ချွန်းနှင့် ချိုချိုတို့က သူတို့ မကောင်းကြောင်းကို အတန်းထဲတွင်
ပြောနေသည့်အခါ၌ သူတို့အပေါ်တွင် ပို၍ အငြိုးကြီးလာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျိယွီ
သည် ကျင်ချွန်း ကို တိုက်ရိုက် ရန်မစရဲသည့်အတွက် ချိုချိုကို မဲ၍
အနိုင်ကျင့်ကြ၏။

ကျင်ချွန်းနှင့် ချိုချိုတို့သည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ကိုယ့်ခုံတွင်ကိုယ်
ထိုင်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ချင်ယွန်းမှာ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ သူ့ခုံမှနေ၍
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် ရှိ၏။ ဤတွင် ချစ်စရာ ကလည်း
မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ခုမှ တစ်ခု လှမ်း၍
ရန်ဖြစ်နေကြ၏။

ချင်ယွန်းက

“ဟေ့၊ ကျောင်းနောက်ဖေးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေတာကို
ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့လာတာကွ။ ဘယ်မှာ ချိန်းတွေ့မယ် ဆိုတာ စီစဉ် နေကြတာ
သိရဲ့လား။”

ချင်ယွန်းသည် ထိုစကားကို အတန်းတွင် ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုလျက်
ရှိသည်တွင် ကြားသူတစ်ယောက်မှာ မခံမရပ် နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။
ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ နိန်တူမြို့စားကြီး မိသားစုမှ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်
လာသည့် ကျိကျန်းဆိုသည့် သူငယ်ဖြစ်၏။ မိဘများ ငယ်စဉ်ကတည်းက
ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည့်အတွက် ကျိကျန်းကို မမယုတို့က မွေးစားခဲ့ကြခြင်း

ဖြစ်လေ၏။ ကျိကျန်းမှာ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီး ခန့်ညားချောမော သလောက် သူ့မွေးစား အစ်ကို ကျိယုန်ကဲ့သို့ စိတ်ဆတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

“လူများလျှင် စကားများသည်” ဆိုသကဲ့သို့ နိန့်စံအိမ်ကြီးတွင် အစေတော်တွေ များသလောက် ထိုအစေတော် များမှာ လောက်လောက်လားလား အားမကိုးရဘဲ သခင်များအား သွားပုပ်လေလွင့် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက်ရှိ၏။ အစေတော်များသည် ကျိကျန်း အကြောင်းကို မကောင်းပြောဖန် များလတ်သည့်အခါတွင် ထိုစကားများသည် (မွေးစား အဖေ) ကျိချန်၏ နားသို့ ရောက်လာ၏။ ဤတွင် ကျိချန်လည်း သူပါ နာမည်ပျက်မည် စိုးသည့်အတွက် ကျိကျန်းကို အိမ်တစ်လုံး သတ်သတ်ခွဲပေးကာ မိမိဘာသာ လွတ်လပ်စွာနေရန် ခွင့်ပြုထားခဲ့လေ၏။

ကျိကျန်းမှာ ရုပ်ချောသလောက် ထက်မြက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျိကျန်း ကျောင်းတက်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ကြက်တိုက်ခြင်း၊ ခွေးပြိုင်ခြင်း၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ်သွားခြင်း စသည်တို့ကို ဖုံးကွယ်ရန် ကျောင်းတက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဆွေမျိုးများမှာ ကျိချန် ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ချစ်သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျိချန်၏ သားအရင်း ကျိယုန်ကလည်း သူ့ကို ချစ်သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း သူလုပ်သမျှ မည်သူ့ကိုမျှ မတိုင်ရဲဘဲ အသာ ကြည့်နေရ၏။ ကျိကျန်းသည် ကျင်ချွန်းတို့၊ ပေါက်ယုတို့ နှင့်လည်း ရင်းနှီးသည့် အလျောက် သူ့ရှေ့တွင် ကျင်ချွန်းအား စော်ကားနေသည်ကို တွေ့သည့် အခါတွင် သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျိကျန်းသည် ကျင်ချွန်း တို့ဘက်မှ ပါမည် လုပ်ပြီးမှ

“အင်း၊ ချင်ယွန်းတို့ ကျိယွီတို့ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး ဆွေဖန်နဲ့ သိပ်ပြီးတွဲတွဲကောင်တွေ၊ အစ်ကိုကြီး ဆွေဖန် ဆိုတာကလဲ ငါ့အပေါ်မှာကောင်းထားတာ။ ငါသာ ဟိုဘက်ပါလိုက်လို့ သူတို့က ငါ့ကို အစ်ကိုကြီး ဆွေဖန်ကို ပြန်ပြောယင် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ငါ စိတ်ဝမ်းကွဲရ လိမ့်မယ်။ ငါဝင်မပြောဘူး ဆိုယင်လဲ ဒီကောင်တွေက ရှေ့လျှောက်ပြီး မဟုတ်တရုတ်တွေကို ဘယ်လောက်များ ပြောနေကြဦးမလဲ မသိဘူး။ ဒီတော့ မျက်နှာလဲ မပျက်ရအောင် ဒီကောင်တွေ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ရပ်တန်းကရပ်အောင် အသာတကြည်နဲ့ ဝင်ပြောမှပဲ” ဟု တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျိကျန်းသည် အပြင်သို့ ခဏထွက်ဦးမည်ဟု ခွင့်တိုင်ကာ ပေါက်ယု၏ သူငယ်တော် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် မိန်းမင်ယန်းကို ခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။

မင်ယန်းမှာ ပေါက်ယု၏ သစ္စာရှိသည့် သူငယ်တော် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အသက်ကလည်းငယ်၊ အတွေ့အကြုံ ကလည်း နည်းသည့် လူငယ်

တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ချင်ယွန်းသည် ကျင်ချွန်းကို သရော်စော်ကား ပြောလျက်ရှိကြောင်း၊ ထိုသို့ပြောခြင်းသည် ပေါက်ယုကိုလည် စော်ကားခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။ အကယ်၍သာ ယခုအတိုင်း ခံနေလျှင် ချင်ယွန်းသည် နောင်တွင် သည့်ထက်သည် စော်ကားလာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

မင်ယန်းကား နဂိုကမှ မိုက်တိမိုက်ကန်း ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးသည့် စကားမျိုးကို ကြားသည့် အခါတွင်မူကား စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ချင်ယွန်းကို ဝင်၍ ရိုက်လေ၏။ ထိုမျှမက မင်ယန်းသည် အစေတော် တစ်ယောက်က ပြောနည်းမျိုးကိုပင် မသုံးတော့ဘဲ “ဟေ့ ချင်ယွန်းဆိုတဲ့ကောင်၊ ဘာလူဝါးတာလဲ” ဟု လည်း ပါးစပ်က အော်လိုက်သေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျိကျန်းသည် ဖိနပ်မှ ဖုန်များကိုသုတ်၍ အင်္ကျီကိုဆွဲဆန့်လိုက်ကာ နေကို မော်ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် “ငါတော့ သွားစရာ ရှိသေးတယ်ကွ” ဟုဆိုလျက် အတန်းတာဝန်ခံ ကျိယွီကို ကိစ္စရှိ၍ ပြန်မည်ဟု ခွင့်တောင်း၍ ပြန်သွား၏။ ကျိယွီကလည်း ဘာမှမပြောရဲသဖြင့် အသာပင်နေလိုက်ရလေ၏။

ယခုအချိန်၌ မင်ယန်းသည် ချင်ယွန်းကို ကိုင်လှုပ်ကာ “တို့ဘာသာတို့ ဘာလုပ်လုပ် မင်းအပူလားကွ၊ သတ္တိရှိယင် ထွက်ခဲ့” ဟု အော်လေ၏။

တစ်ခန်းလုံးမှ ကျောင်းသားများမှာလည်း ကြက်သေသေ၍ ငေးကြည့်နေကြ၏။

“ဟေ့၊ မင်ယန်း၊ မလုပ်နဲ့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ”

ဟု အတန်းတာဝန်ခံ ကျိယွီက အော်သော်လည်း အချည်းအနီးသာ။ ချင်ယွန်းမှာ ရှက်လည်းရှက် ဒေါလည်း ပွလျက်

“ဟေ့ကောင်၊ ကျွန်စုတ်၊ ဘာလူဝါးတာလဲ။ ငါနှင့်သခင်နဲ့ စကားပြောမယ်။ နင်နဲ့မပြောဘူး” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယု နှင့် ကျင်ချွန်းတို့ထံ လျှောက်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ်တွင် ဝုန်းခနဲ မြည်သံ နှင့်အတူ လေးထောင့်ပုံ မင်ခဲသွေး ကျောက်တစ်လုံးသည် ချင်ယွန်းအနားမှ ဖြတ်သန်းကာ ကျိလန်နှင့် ကျိချွန်တို့ ခုံပေါ်သို့ သွားကျ၏။ မည်သူပစ်မှန်းကိုကား မသိချေ။

ကျိချွန်မှာ ယွန်းကူ မြို့စားကြီး၏ တီတော်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရသည့် အမေ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ ကျိချွန်သည် ကျိလန်နှင့် ခင်သည့်အလျောက် ကျောင်းတွင်

တစ်ခုတည်း ထိုင်လေ့ရှိ၏။ ကျိချွန် သည် သတ္တိကောင်းသူ တစ်ဦးပီပီ
ချင်ယွန်း၏ လူများက မင်ယန်းအား မင်သွေးကျောက်များနှင့်
ပစ်ခတ်နေသည်ကို မတုန်မလှုပ် ထိုင်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခုသော
မင်သွေးကျောက်သည် သူ့ခုံပေါ်သို့ ကျလာကာ ရေပုလင်းကွဲသွားပြီး
သူ့စာအုပ်တွင် မင်တွေ စွန်းပေနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ကား
သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။

“ဟေ့ကောင်တွေ။ မင်းတို့ ဘာသာ ရန်ဖြစ်ချင် ဖြစ်ကြကွ။ အခြားလူကို
မထိပေစေနဲ့” ဟုဆိုကာ သူ့မင်သွေး ကျောက်ဖြင့် ပစ်ရန် ကောက်၍
ကိုင်လိုက်၏။

ကျိလန်မှာ ကြောက်တတ်သူပီပီ ကြားမဝင်ရန် တားသေး၏။ သို့ရာတွင်
ကျိချွန် ဘာမျှမကြားတော့။ မင်သွေးကျောက်ကို ယူ၍မရသည့်အခါတွင်
ကျိချွန်သည် လွယ်အိတ်ဖြင့် ကောက်ပေါက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျိချွန်မှာ
လူဖလံ ကလေးမျှသာဖြစ်သည့်အတွက် လိုရာသို့ မရောက်ဘဲ ပေါက်ယုနှင့်
ကျင်ချွန်းတို့ ရှေ့သို့ သွားကျသဖြင့် သူတို့ ခုံပေါ်တွင် စာအုပ်တွေ၊ စာရွက်တွေ၊
စုတ်တံတွေ၊ မင်တွေပြန့်ကျဲလျက် ရှိကာ ပေါက်ယု၏ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို
သွားမှန်သည်တွင် လက်ဖက်ရည်တွေ ဖိတ်ကုန်၏။

ကျိချွန်သည် သူ့ကို မင်သွေးကျောက်ဖြင့် ပစ်သည့် ကျောင်းသားကို
ပြေးထိုးနေစဉ် ချင်ယွန်းသည် ဝါးလုံးကြီး တစ်ချောင်းကို ကောက်လာကာ
ကျောင်းခန်းထဲတွင် ရှိသမျှကို သိမ်းကျုံးရိုက်လျက် ရှိလေ၏။

ပထမဆုံး အရိုက်ခံရသူမှာ မင်ယန်းဖြစ်၏။ “ဟေ့ကောင်တွေ နင်တို့
ဘယ်သူကို စောင့်နေတာလဲ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယု၏
အခြားအစေတော်များဖြစ်သည့် ချူရောင်၊ စောဟုန်နှင့် မိုးယုတို့ကိုလည်း
လှမ်း၍ ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက်ရှိ၏။ သူတို့ကလည်း “ဟေ့ ခွေးသားတွေက
တုတ်တွေ ကိုင်ကုန်ပြီဟေ့” ဟုအော်ကာ ဝင်ရိုက်ရန်ပြင်ကြ၏။

ခဏကြာလျှင် မိုးယုက တံခါးပိတ်သည့် မင်းတုပ်ကြီးကို ကိုင်၍
ပြေးလာပြီး အခြားနှစ်ယောက်က ကြာပွတ် များဖြင့် ပြေးဝင်လာကြ၏။

အတန်းတာဝန်ခံ ကျိယွီသည် ရန်ဖြစ်သူများကို ဖျောင်းဖျပြောဆိုခြင်း
အော်ဟစ်ခြင်း ပြုသည့်တိုင် ဘာမျှ မထူးချေ။ မည်သူကမျှ နားထောင်ခြင်း
မပြုကြချေ။ ကျောင်းခန်းတစ်ခုလုံးကား ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် ရှိ၏။
အချို့ကလည်း လူအုပ်ထဲဝင်ကာ တွေ့ရာကို လက်သီးဖြင့် ပိတ်ထိုးကြ၏။ အချို့
ကြောက်တတ်သူကမူ ဘေးသို့ ရှောင်ကြ၏။ အချို့ ကမူ ခုံပေါ်တက်၍
မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလျက် “ချကွ၊ ဆော်ပေး” စသဖြင့်
အော်နေကြ၏။ ကျောင်းခန်း တစ်ခုလုံးသည် ပွက်ပွက်ဆူနေသည့်

အိုးကြီးတစ်လုံးနှင့်သာ တူတော့သည်။

အတန်းခန်းထဲမှ တဝန်းဝန်း အသံများကို ကြားနေရသည့် လီကွေ့နှင့် အခြားသူများသည် ရန်ပွဲကို ဖျန်ဖြေရန် ပြေးလာကြ၏။ ရန်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို မေးမြန်းသည့်အခါတွင် အားလုံးတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်ပုံချလျက် ရှိကြ၏။ လီကွေ့သည် သူငယ်တော်များ ဖြစ်သည့် မင်ယန်းနှင့်တကွ အခြားသူငယ်တော်များကို ဆဲဆိုခေါ်ငင် သွား၏။

ကျိချွန်မှာ ချင်ယွန်းက ဝါးလုံးနှင့် ရိုက်မိသွားသဖြင့် ခေါင်းကွဲသွား၏။ ပေါက်ယုသည် ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ အာပူမှုတ်ကာ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကို အုပ်ပေးလျက်ရှိ၏။ ရန်ပွဲ စဲသွားသည့်အတွက် ပေါက်ယုက လီကွေ့အား

“လီကွေ့ရေ၊ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေကို လိုက်ကောက်ပါဦး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မြင်းလဲ ယူခဲ့တော့ဗျာ။ ကျောင်းဆရာကြီးကို သွားတိုင်ရမယ်။ ဒီကောင်တွေက သက်သက်မဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာစ တာ။ ကျွန်တော်တို့က အတန်း တာဝန်ခံ လုပ်နေတဲ့ ကျိယွီကို တိုင်တော့ သူက ကျွန်တော်တို့ကို အပြစ်ပုံချတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဆဲပြီး ရိုက်တာကို ဘာမှ မတားဘဲ ဒီအတိုင်းကြည့်နေတယ်။ ဒီတော့ မင်ယန်းက မနေနိုင်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဝင်လုပ်တာပေါ့။ သူတို့ လုပ်တာနဲ့ ကျိချွန်ရဲ့ ခေါင်းတောင် ပေါက်သွားပြီ။ ဘယ့်နှယ်လုပ် ဆက်ပြီး ကျောင်းတက်လို့ ရတော့မှာလဲ”

လီကွေ့က အလျင်စလို မလုပ်ရန် ပြော၏။

“ဆရာကြီး အလုပ်များနေတုန်း ခုလို ဘာမဟုတ်တာကလေးကို သွားတိုင်လို့မကောင်းပါဘူး သခင်လေး။ ဖြည်းဖြည်းသွားတာပေါ့။ ခုကိစ္စက ဒီမှာတင် ရှင်းလို့ရပါတယ်။ ဆရာကြီးဆီကို သွားပြီး မတိုင်ပါနဲ့တော့။ အမှန်ကတော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျိယွီရဲ့ တာဝန်ပဲ။ ကျိယွီက ဆရာကြီးအစား တာဝန်ခံနေရတာ မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်ယောက် မှားယင် မှားတဲ့လူကို အပြစ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒီလိုကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့၊ တော်တော့လို့ ပြောသားပဲ။ သူတို့မှ နားမထောင်တာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

“ဒါကတော့ သခင်လေးကိုယ်တိုင်ကိုက ကျောင်းသားတွေ လေးစားအောင် မနေတတ်လို့ နားမထောင်တာပေါ့။ အေးလေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆရာကြီးသိယင်တော့ သခင်လေး တာဝန်ပဲ။ ငြိမ်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား” ဟု လီကွေ့က ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီး သိအောင် တိုင်ရမှာပဲ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“တော်ပြီ။ ချင်ယွန်းကို ကျောင်းမှာ ဆက်နေခွင့်ပြုယင် ကျွန်တော်တော့ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မတက်ရမှာလဲ။ သူတို့နေတာနဲ့ တို့ကဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမလာဘဲ နေရမှာလဲ။ မရဘူး။ ငါကတော့ တိုင်မှာပဲ” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။ ချင်ယွန်းသည် မည်သည့်အိမ်ထောင်စုကနည်းဟု လီကွေ့ကို မေး၏။

လီကွေ့သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေလေ၏။ ထိုနောက်

“ဒါကိုမမေးပါနဲ့ သခင်လေး။ ကျုပ် ပြောလိုက်လို့ ရှိယင် ဆွေမျိုးချင်း မျက်နှာပျက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ဤတွင် မင်ယန်းက ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကာ

“သူက သခင်လေးနဲ့ အဖေတူအမေကွဲ ကျီဟုန်ရဲ့ တူဗျ။ ဒီလိုကောင်က ရာရာစစဗျာ၊ ကျီဟုန်ရဲ့ မိန်းမက သူ့အဖေရဲ့ ညီမ။ အလကား မိန်းမ။ သူများတွေအပေါ်မှာ သွေးစုပ်ပြီး သူကိုယ်တိုင်ကျတော့ ကျီလျှံရဲ့ မိန်းမ နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေးဆီမှာ သွားဒူးထောက်ပြီး ငွေတိုးယူနေတဲ့ မိန်းမ။ အလကား အမြှောင်မယားမျိုးတွေ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဒါတွေပြောမနေနဲ့” ဟု လီကွေ့ အော်၏။

“ဪ လက်စသတ်တော့ အစ်ကိုကျီဟုန်ရဲ့ တူကိုး။ အင်း သူ့အဒေါ်ကို သွားတိုင်ရသေးတာပေါ့” ဟု ပေါက်ယုက ခပ်လှောင်လှောင် ပြော၏။

ထို့နောက် ပေါက်ယုသည် မင်ယန်းအား စာအုပ်များကို အကောက်ခိုင်း၏။

မင်ယန်းက အားရဝမ်းသာဖြင့်

“သခင်လေးကိုယ်တိုင် သွားမပြောပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ် သွားပြောပါ့မယ်။ မယ်မယ်က အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ် ရထား တစ်စင်းနဲ့ သွားခေါ်မယ်။ မယ်မယ်ရှေ့ရောက်တော့ သခင်လေး တိုင်ပြောပေါ့”

လီကွေ့က

“ဟေ့ကောင်။ တော်တော့လို့ ဆိုတာ မရသေးဘူးလား။ နေနှင့်ဦး။ ဒီလောက် ခလောက်ဆန်တဲ့ကောင်။ အပြန်ကျမှ နင့်ကို ဖိရိုက်ဦးမယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုကို နင်မြှောက်ပေးတာလို့ သခင်ကြီးကို ရော၊ သခင်မ ဝမ်းကိုရော တိုင်ပြောမယ်။ ငါက ပြေရာပြေကြောင်း ပြောနေတယ်။ နင်က မြှောက်ပေးနေတယ်။ နင့်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ တကယ်ဆို ပြေရာပြေကြောင်း ပြောရမယ့်အစား နင်ကပါ မီးလောင်ရာ လေပင့်လုပ်နေတယ်”

မင်ယန်းသည် နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောရဲတော့ချေ။ ကျီယွီမှာလည်း သူ့တာဝန်ကို သူကြောက်သဖြင့် ကျင်ချွန်းနှင့် ပေါက်ယုကို ထိုကိစ္စ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ရန် တောင်းပန်၏။

ပေါက်ယုက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“ကောင်းပြီ။ ချင်ယွန်းက တောင်းပန်မယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် မတိုင်တော့ဘူး”

အစတွင် ချင်ယွန်းက မတောင်းပန်နိုင်ဟု ငြင်းနေ၏။ သို့ရာတွင် ကျီယွီ နှင့် လီကွေ့ တို့အပြင် အခြားသူများကပါ အတင်းတိုက်တွန်းသည့်အတွက် ချင်ယွန်းသည် ကျင်ချွန်းကို တောင်းပန်ရလေ၏။

“ဒါ သခင်လေး စ မွေးတဲ့မီးပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကို ငြိမ်းပေါ့” ဟု လီကွေ့ ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် လီကွေ့နှင့်တကွ အားလုံးက တိုက်တွန်းကြသဖြင့် ချင်ယွန်းသည် ကျင်ချွန်းကို တောင်းပန်ရ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုကမူ ထိုင်၍ တောင်းပန်ရမည်ဟု အတင်း အကျပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။

ကျီယွီ မှာ ပြဿနာကို ပြေလည်သွားစေလိုသည့်အတွက် ချင်ယွန်းအား

“ကဲပါကွာ တောင်းပန်လိုက်ပါ။ ‘သူတစ်ပါးကို သတ်သူသည် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းတစ်လုံး ဆုံးတတ်၏’ ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိသားပဲ။ မင်းစတဲ့ပြဿနာ မင်းပဲရှင်းရမှာပဲ။ မင်း ဝန်ချတောင်းပန် လိုက်တယ်ဆိုယင် ဒီပြဿနာက ပြီးသွားမှာပါ”

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ချင်ယွန်းသည် ကျင်ချွန်းကို တောင်းပန်ရ၏။

နောက်ထပ် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုမူ နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မှဆိုးမကျင်သည် ကိုယ်ကျိုးအတွက် မာနကို ချိုးနှိမ်ခြင်း။

သမားတော်ကြီး ကျန်းသည် ကျင်ကို၏ ရောဂါကို စစ်ဆေးခြင်း။

ကျောင်းသားအားလုံးနှင့်တကွ အတန်းတာဝန်ခံ ကျိကပါ မိမိအား တောင်းပန်ရန် အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်း နေသည့်အခါ၌ ချင်ယွန်းသည် ပေါက်ယုကျေနပ်အောင် ကျင်ချွန်းကို ဝန်ချတောင်းပန်၏။ ထို့နောက် ကျောင်းဆင်းသဖြင့် ချင်ယွန်းလည်း အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ စိတ်ထဲကမူ အခဲမကျေလှဘဲ ပို၍ဒေါသထွက်လာခဲ့လေပြီ။

“လက်ပါးစေ ကျင်ချွန်းလို ကောင်မျိုးကို ဝန်ချတောင်းပန်ရတယ် ဆိုတာ နာလွန်းလို့။ ဒီကောင်က ဘာကောင်မို့ လဲ။ ကျိမိသားစုထဲ ကလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျိယုန် (ကျင်ကို၏မောင်) ရဲ့ ယောက်ဖပါ။ ဒီကောင်ကလဲ ငါ့လိုသနားလို့ ကျောင်းနေခွင့်ရတဲ့ကောင်မျိုးပါ။ အတူတူနဲ့ အနုနုချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ပေါက်ယုအားကိုးနဲ့ အားလုံးအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျချင်တယ်။ သူသာ ဆောင့်ကြွားကြွား မဟုတ်ဘဲ ကုပ်ကုပ်နေယင် သူ့ကို ဘယ်သူက ဘာပြောမှာလဲ။ ဒီကောင် နှစ်ကောင်က သူတို့လုပ်တာတွေကို မသိဘူးထင်နေတယ်။ ဒီနေ့လဲ ဒီကောင် အချစ်တော်ကလေးနဲ့ ထွက်ပြီး စကားပြော နေလို့ မိတာကို ပြောရမလားဆိုပြီး ငါ့ကို ဝိုင်းချကြတယ်။ သိရောပေါ့ကွာ၊ ကြည့်သေးတာပေါ့”

ချင်ယွန်းတစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ် စကားပြောနေသည် ကို မြင်သည့်အခါတွင် သူ့အမေက

“ဟဲ့ကောင်လေး။ ဘာတွေများ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေတာလဲ။ ငါ့မှာဖြင့် အဲဒီကျောင်းကို နင့်ကို ထားနိုင်အောင် နင့်အဖေ၊ နတ်ငှက်မယ်သခင်မလေးကို ပြောပေးဖို့ ပူဆာလိုက်ရတာ သူတို့ အကူအညီသာ မရယင် နင်ဒီကျောင်းကို ဘယ်မှာတက်လို့ ရပါ့မလဲ တို့ကိုယ်တိုင် ကလဲ ဆရာငှားပြီး သင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ နင့်မှာ ဘာပူစရာ ရှိသလဲ။ ကျောင်းလဲ တက်ရသေးတယ်။ ဟိုကျယင် အစားအသောက် အလကား စားရသေးတယ်။ ဒီလို နေရတဲ့အတွက် နှစ်နှစ်အတွင်း အမေတို့မှာ စရိတ်စက ဘယ်လောက် သက်သာသွားတယ် ထင်သလဲဟင်။ ဒီလို စရိတ် သက်သာလို့ နင်ဝတ်ချင်တဲ့ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းတွေကို ဆင်နိုင်တာဟဲ့။ ဒီကျောင်းကိုရောက်လို့ သခင်လေး ဆွေဖန်တို့လို လူမျိုးနဲ့ အပေါင်းအသင်း

ဖြစ်လာခဲ့တာ။ သူနဲ့ ဖြစ်လို့ တို့မှာ မနှစ်က ငွေသားတစ်ပိဿာနီးပါး ချေးစုခဲ့တာ။ ရန်ဖြစ်လို့ နင့်ကို ဒီကျောင်းက ထုတ်ပစ်ယင် ကျောင်းနေချင်လှချည်ရဲ့လို့ နောက်ထပ်ငါ့ကို မပူဆာနဲ့တော့။ ငါလဲ ဒီလို ကျောင်းမျိုးကို ရအောင် မရှာတတ်တော့ဘူး။ နောက်ထပ် ဒီလိုကျောင်းမျိုး ရှာရမယ်ဆိုယင်တော့ မလွယ်ဘူး။ ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်ဖို့ လွယ်ချင်လွယ်မယ်။ ဒီလိုကျောင်းမျိုး တွေ့ဖို့ကတော့ မလွယ်တော့ဘူး။ မအိပ်ခင် နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး၊ စဉ်းစားကြည့်။ အဲဒီတော့မှ သိမယ်”

ချင်ယွန်းသည် ဒေါသကို မျိုသိပ်ကာ ဘာမျှမပြောတော့ချေ။ ခဏကြာလျှင် သူ့အမေစကားကို လိုက်လျောလိုက် ရ၏။ နောက်တနေ့တွင် ဘာမျှမဖြစ်သည့်နှယ် ကျောင်းသို့သွား၏။

ချင်ယွန်း၏ အဖေဘက်မှ တော်သည့် ဒေါ်လေးတစ်ယောက် သည် ကျီချိန်၏ (အမြှောင်မယားသား) ကျီဟုန်ကို လက်ထပ်ခဲ့လေရာ သူတို့တစ်တွေမှာ ကျီအမျိုးထဲသို့ ရောက်သွားသည့်တိုင် ချမ်းသာလှသည် မဟုတ်ချေ။ ကျီဟုန်တို့ လင်မယားသည် ရသမျှ ဝင်ငွေလေးပေါ်တွင် ချို့ချို့ ငဲ့ငဲ့ စားသောက်နေထိုင်ရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် နိန် စံအိမ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ယွန်း စံအိမ်နှင့်လည်းကောင်း မကင်းနိုင်ကြဘဲ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် နိန်စံအိမ်မှ မမယုထံသို့ လည်းကောင်း၊ ယွန်းစံအိမ်မှ နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ လည်းကောင်း သွား၍ အကူအညီ တောင်းရစမြဲဖြစ်၏။

ယနေ့မှာ သာယာသည့် နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည့်ပြင် အလုပ်လည်း မရှိသည့်အတွက် ကျီဟုန်၏ မိန်းမ ချင်သည် အစေတော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ သူ့ယောင်းမဖြစ်သူ မုဆိုးမနှင့် တူဖြစ်သူ ချင်ယွန်းတို့ထံသို့ ရထားတစ်စင်းဖြင့် ရောက်လာ၏။

စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ချင်ယွန်း၏ အမေက မနေ့ကကျောင်းတွင် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ကိစ္စကို အသေးစိတ် ပြောပြ၏။ ကျီဟုန်၏ မိန်းမ ချင်သည် ထောင်းခနဲ့ ဒေါသထွက်လာကာ

“အမယ်လေး။ ကျင်ချွန်းဆိုတဲ့ကောင် ကျီဆွေမျိုးစုထဲ ရောက်ယင် ကျွန်မတို့တူ ချင်ယွန်းကကော ကျီ ဆွေမျိုးစု ထဲ ဘာဖြစ်လို့ မရောက်ရမှာလဲ။ သူလဲ မယားဘက်က တော်တာပဲ။ ချင်ယွန်းကလဲ မယားဘက်က တော်တာပဲ။ တချို့လူ များဟာ ဒီလိုပဲ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူ ဆိုယင် အင်မတန် ဆွေမျိုးတော်ချင်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဖြင့် ဒီလိုအောက်ကျ နောက်ကျ ခံရမှာ ရှက်လွန်းလို့။ သူနဲ့ ပေါက်ယုနဲ့ ကကော ဘာဆိုင်လို့လဲ။ နေပေစေ။ ကျွန်မ ဒီနေ့ နိန်စံအိမ်ကိုသွားပြီး မယုကို တိုင်မယ်။ ပြီးတော့ ကျင်ချွန်းနဲ့ အစ်မ ကျင်ကိုကိုလဲ သွားတိုင်မယ်။ ဘာပြောမလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ချင်ယွန်း၏ အမေမှာ ကြောက်လျက်ရှိလေပြီ။

“အမှန်ကတော့ ငါကလဲ မပြောဘူးလိုပါပဲအေ။ နေပါစေတော့။ သူတို့ကို သွားပြောမနေပါနဲ့တော့။ မှားမှားမှန်မှန် ရှိပါစေတော့။ တော်တော်ကြာ ပြဿနာပေါ်လာလို့ ငါ့သား ကျောင်းမနေရဘူးဆိုယင် ခက်နေပါလိမ့်မယ်။ နဂိုကမှ ကျောင်းမထားနိုင်ရတဲ့ အထဲ ကျောင်းက ထုတ်ပစ်လိုက်ယင် သူ့အတွက် တို့မှာ စားစရိတ် နေစရိတ် တက်လာပါလိမ့် ဦးမယ်”

“အို၊ ဘာဖြစ်လို့ နေရမှာလဲ။ မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ ပြောရလိမ့်မယ်။ သူတို့ဘာပြောမလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ကျီဟုန်၏ မိန်းမချင်သည် ယောင်းမဖြစ်သူ အတန်တန်တားသည် ကြားထဲမှ နိန့်စံအိမ်သို့ ရထားဖြင့် ထွက်သွားကာ အရှေ့ဘက် မလွယ်တံခါး ကလေးအနီးတွင် ဆင်းပြီးလျှင် မမယုတို့ စံအိမ်ဘက်ဆီ ခြေကျင်လာခဲ့၏။

ကျီဟုန်၏ မိန်းမချင်သည် ချက်ချင်း မပြောရဲသေးဘဲ အလွှာပ သလွှာပ စကားတို့ကို ပြောဆိုပြီးနောက် အတန်ကြာမှ

“ကျင်ကိုကိုလဲ မတွေ့ပါလား”

“ဘာဖြစ်သလဲ မသိပါဘူးကွယ်။ ခု ဟိုဟာ မလာတာ နှစ်လ ကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ သမားတော်တွေက ပြောတော့လဲ ကိုယ်ဝန် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ ညနေတိုင်း ဆိုယင် မောမောနေတယ်။ သိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်လို့လဲ မရဘူး။ စကားလဲ သိပ်ပြောလို့ မရဘူး။ မူးမူးနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မနက်တို့ ညနေတို့ လာလာပြီး တို့ဆီကို နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုနေကျကို မလာနဲ့တော့၊ အနားယူလို့ ပြောထားရတယ်။ ဆွေမျိုးတွေ ဘာတွေလာယင်လဲ ငါပဲတွေ့မယ်။ မယ်မယ်တို့ ဘာတို့လို လူကြီးတွေ လာယင်လဲ ငါကပဲ တောင်းပန်ပေးပါ့မယ်။ အခန်းထဲမှာ နေပါလို့ ပြောထားရတယ်။ ကျီယုန်ကိုလဲ ပြောထားရတယ်။ ကျင်ကိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ တခြားသူတွေလဲ စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါစေနဲ့လို့။ ကောင်းသွားအောင် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါစေလို့။ စားချင်သောက်ချင်တာ ရှိယင်လဲ ငါ့ကိုပြော၊ ငါ ချက်ပို့ပေးမယ်လို့။ ငါတို့ ဆီမှာ မရှိယင်လဲ ငှက်မယ်ဆီကို ပြောလို့မှာထားရတယ်။ ကျင်ကိုလို မိန်းမမျိုး ရှားတယ်လို့၊ ဒီလိုရုပ်လဲချော၊ သဘောလဲကောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုးကို မီးထွန်းပြီး လိုက်ရှာတောင် တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဂရုစိုက်လို့ သားကိုလဲ ပြောထားရတယ်။ ကျင်ကိုက လူကြီးတွေ ချစ်အောင်လဲ နေတတ်တယ်၊ ဆွေမျိုး သားချင်းတွေနဲ့လဲ တည့်အောင်ပေါင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခုတလောမှ ငါဖြင့်

သူ့အတွက် ပူနေရတာပဲ။

“ဒါတောင် ဒီနေ့မနက်ကတော့ သူ့မောင်လေး လာတယ်အေ။ ကျင်ချွန်းရယ်လေ ကောင်လေးက ငယ်သေးတော့ ဘာမှမသိတတ်သေးဘူးပေါ့အေ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ မသိတတ်ဦး။ သူ့အစ်မနေထိုင်မကောင်းတာ သူလဲတွေ့နေတာပဲ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး သွားပြောဖို့မကောင်းဘူးပေါ့။ ကိစ္စကလဲ ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ အသေးအဖွဲ့ကလေးပါ။ သူ့ကို သူတစ်ပါးက စော်ကား လွှတ်လိုက်တယ်ပဲထား၊ မပြောသင့်ဘူးပေါ့။ ကောင်လေးက မနေ့က ကျောင်းမှာ ရန်ဖြစ်ခဲ့ သတဲ့အေ။ ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ရန်စပြီး ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ ပြောသတဲ့။ အဲဒါကို သူ့အစ်မကို အကုန် လာပြောတယ်။ ညည်းလဲ ကျင်ကိုအကြောင်း သိသားပဲ။ ရုပ်ကလေးက ချောပြီး သွက်သွက်လက်လက် ရှိပေမယ့် အလွန်စိတ်ငယ်တတ်တာ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အလေးအနက် ထားချင် ထားနေတာ။ ဘာမှအရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စ ကလေးပေမယ့် သူ့မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် စိတ်သောကရောက်ချင်ရောက် နေတတ်တယ်။ ဒီသောကတွေကြောင့် သူ့မှာ ခုလိုနေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေရတာပေါ့။ ဒီနေ့တော့ သူ့မောင်လေးကို စော်ကားတယ်လို့ လဲကြားရော ဒေါသတွေထွက်ပြီး ရောဂါက ပိုဆိုးလာတာပေါ့။ ဒီအထဲမှာ တချို့ကလဲ သူ့မောင်လေးအကြောင်း အတင်းအဖျင်းတွေ လာပြောတာပေါ့အေ။ သူ့မောင်လေးကို ဒီလို ပြောရပါမို့လားဆိုပြီး ပြောတဲ့ ခွေးစုတ်တွေကိုလဲ စိတ်ဆိုးတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကျင်ချွန်းကလဲ ကျင်ချွန်းပဲ။ ကောင်လေး က စာကောင်းကောင်း မကျက်ဘူး။ စာကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ စိတ်ညစ်တာပေါ့။ အဲဒီမှာတွင် ရောဂါက ဆိုးလာ တော့တာပဲ။ ခုဆိုယင် မနက်စာတောင် မစားနိုင်ဘူး။

“ဒီသတင်းကိုကြားတော့ ငါလဲသူ့ဆီကို သွားပြီး ဖျောင်းဖျပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မောင်လေး ကျင်ချွန်းကိုလဲ ငါကိုယ်တိုင် ဆုံးမခဲ့ပါသေးတယ်။ ခုတော့ ကောင်လေးကို ပေါက်ယု တို့ စံအိမ်ဘက် ကို ပို့ထားလိုက်တယ်။ ငါလဲသူ့ကို သွားပြီး ပြုစုနေရတာပေါ့။ ငှက်သိုက်ဟင်းချိုလေး ပန်းကန်ဝက်လောက် ကုန်တော့မှ ငါလဲ ပြန်လာခဲ့တာပဲ။ ငါလဲ သူ့အတွက်တော့ စိတ်ပူနေတယ်အေ။ ခုခေတ်မှာ သမားကောင်းတို့ ဘာတို့လဲ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူ့အတွက် သောက ရောက်နေရတာပဲ။ သမားတော် ကောင်းကောင်းလေးများ မကြားမိဘူးလား။”

ထိုစကား ကြားသည့်အခါတွင် သားကိစ္စကြောင့် ကျင်ကိုကို ရန်တွေ့ရန် လာခဲ့သော ကျိဟုန်ဇနီး ချင်၏ ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသည့် ဒေါသတို့သည် ရေထဲတွင် မျောပါသွားကြလေပြီ။

“ကျွန်မတူလဲ သမားတော်ကောင်းလေး ဘာလေး စနည်းနာနေတာပဲ

မမယုရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုထက်ထိတော့ သမားတော် ကောင်းကောင်းကို မတွေ့သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မမယုပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ထင်တာပဲ။ ဆေးတို့ ဘာတို့များ အရမ်းမသောက် ပေစေနဲ့နော် မမယု။ တော်တော်ကြာ ဒုက္ခရောက်နေလိမ့်မယ်”

“အေး။ ငါလဲ ကိုယ်ဝန်လို့ ထင်တာပဲအေ” ဟု မမယုက ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် (မမယု၏ ယောက်ျား) ကျီချန်ဝင်လာကာ “ကျီဟုန်ရဲ့ မိန်းမလား” ဟု မေးလေ၏။ ကျီဟုန်၏ မိန်းမ ချင် သည် ကျီချန်ကို နှုတ်ဆက်၏။ ကျီချန်သည် ပြန်မထွက်သွားခင် ကျီဟုန်၏ ဇနီးကို ထမင်းကျွေးရန် ပြောသွား၏။

ကျီဟုန်၏ မိန်းမသည် သူတူ ချင်ယွန်းကို ကျင်ချွန်းက လုပ်လွှတ်လိုက်သည့် ကိစ္စကိုပြောရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျင်ကို နေထိုင်မကောင်းဟု သိရသည့် အခါတွင်မူ ထိုအကြောင်းကို တိုင်တန်းဖို့ မပြောနှင့်၊ စကားပင် မစရဲတော့ပြီ။ ထို့ပြင် ကျီချန်နှင့် မမယုတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကလည်း သူ့ကို လိုက်လံစွာ ဆီးကြို ကြသည့် အတွက် သူဒေါသသည် ကျေနပ်မှုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ ကျီဟုန်၏ ဇနီးသည် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွား၏။

သူပြန်သွားသည့်အခါတွင် ကျီချန် ရောက်လာ၏။

“ကျီဟုန် မိန်းမက ဘာကိစ္စလာတာတဲ့လဲ”

“ထူးထူးထွေထွေတော့ ရှိဟန်မတူပါဘူး။ လာတုန်းကတော့ သိပ်မျက်နှာ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီရောက်တော့ ကျွန်မတို့ချွေးမ အကြောင်းကို ကျွန်မက အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မက ထမင်းကျွေးတော့ စားတောင်မသွားတော့ဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာမှ ချေးငှား တောင်းရမ်း မသွားပါဘူး။ ခဏနေပြီး ပြန်သွားတာပဲ။

“ဒါက အရေးမကြီးဘူးရှင့်။ ကျွန်မတို့ချွေးမ ကျင်ကို ကိစ္စကို စဉ်းစားစမ်းပါဦး။ သမားတော် ကောင်းကောင်း တစ်ယောက်ကိုတော့ အမြန်ဆုံးရှာပြီးပင့်မှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ခုကုနေတဲ့ သမားတော်တွေကိုကြည့်ရတာ ကျွန်မဖြင့် တစ်ယောက်မှ အားမရဘူး။ ကျွန်မကို ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီးတော့ အဲဒါကို ဆေးဆရာ စကားလုံးကြီး တွေနဲ့ပြောပြီး အချိန်ကုန်နေကြတာပဲ။ ပြီးတော့လဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ကို လာတဲ့ သမားတော်က သုံးလေးယောက်။ လာပြီး သွေးချည်းပဲ စမ်းနေကြတာ။ ကြာတော့ လူမမာ မှာတောင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သေးတယ်။ သူတို့အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီးတော့ ဆေးညွှန်းတွေ ရေးပေးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်

ဘာမှမထူးပါဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ လူမမာအဖို့ အဝတ်အစား
လေးငါးခြောက်ခါ လဲလဲပြီး သမားတော် တစ်ယောက်လာတိုင်း
စမ်းသပ်ခံနေရတော့ ဘယ်သက်သာမလဲရှင်။ ပင်ပန်းတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ အဝတ်အစား လဲနေရဦးမှာလဲကွာ။ အဝတ်အစား
လဲနေတုန်း အအေးပတ်သွားယင် ဘယ့်နှယ်လုပ် မလဲ။ လဲနေလို့
ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အဝတ်အစားဆိုတာ သူ့ကျန်းမာရေးနဲ့ စာယင် ဘာတန်ဖိုး
ရှိလို့လဲ။ ဒီလို မကြာခဏ လဲနေရမယ့်အတူတူ အဝတ်အစားသစ်တွေ ကို
တစ်ခါတည်း ဝတ်ထားလိုက်ပေါ့။

“ခု မင်းကို ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့လာတာ။ ခုလေးတွင် ဖုန်နုယင်
လာသွားတယ်။ ငါ မျက်နှာမကောင်းတာ မြင်တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့။ ဒီလို
ဒီလိုပဲ၊ ချွေးမ မမာလို့ သမားတော် ကောင်းကောင်းများ မကြားမိဘူးလား၊
ခုဟာက နေမကောင်းတာလား ကိုယ်ဝန်ရှိတာလားလို့ သမားတော်
ကိုယ်တိုင်က မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အကယ်၍ နေထိုင် မကောင်းယင်လဲ
ရောဂါ တော်တော်ကြီးသလား၊ အာဂန္တုကလောက် ဖြစ်တာလားဆိုတာ
သိချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သမားတော် ကောင်းကောင်းများ ရှိယင် ပြောစမ်းပါလို့
ပြောတော့ သူနဲ့သိတဲ့ ကျန်းယုရှိ ဆိုတဲ့ သမားတော် တစ်ယောက် တော့
ရှိတယ်တဲ့။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့စာပြဆရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။
ဆေးဝါးဘက်မှာတော့ တော်တော်ကို ကျွမ်းကျင် တဲ့ သမားတော်ပဲတဲ့။ ပြီးတော့
ရောဂါ လက္ခဏာကို ခွဲရာမှာလဲ တော်တော်လေးတော်တယ်တဲ့။ ခု
သူသားတစ်ယောက် ရာထူးရဖို့ ကိစ္စအတွက် ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်နေပြီး
သူ့အိမ်မှာ တည်းနေတယ်တဲ့။ ဟာဒီလိုဆိုယင် ကျုပ်ချွေးမအတွက်
သမားကောင်းကို တွေ့ရအောင် နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များက
ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာပဲ ဆိုပြီး အစေတော်တစ်ယောက်ကို
အပင့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ငါ့ဘွဲ့မည် ကတ်ပြားလဲ ပေးလိုက်တယ်။ ဒီနေ့တော့
လာချိန်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်လောက် ဆိုယင်တော့
ကြွလာမယ်ထင်တယ်။ ဖုန်နုယင်ကလဲ အိမ်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း
သွားကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းပါမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ အဲဒီတော့ တို့ချွေးမကို
သမားတော် ကျန်းယုရှိနဲ့ ပြကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ”

မမယုသည် ထိုသတင်းကြောင့် အားတက်သွား၏။

“သန်ဘက်ခါကျယင် ရှင့်ခမည်းတော်ကြီးရဲ့ မွေးနေ့ရှင့်။
အဲဒီမွေးနေ့အတွက် ဘာများလုပ်မလို့ စိတ်ကူးထားသေး သလဲ”

“ခုလေးတွင် ငါ သွားကန်တော့ခဲ့တယ်။ ငါက ဖေဖျားရယ်၊
ကျွန်တော်တို့ဝင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း အားလုံးကို

သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ကန်တော့နိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း လာခဲ့ပါဆိုတော့ ငါက အေးအေးဆေးဆေး၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေနေကျ ဖြစ်နေပြီတဲ့။ မင်းတို့ဝင်းထဲမှာ ဆူဆူညံညံ၊ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားတွေကို မကြားချင် မမြင်ချင်တော့ဘူးတဲ့။ မင်းတို့ကတော့ ငါ့မွေးနေ့မှာ ငါ့ကို ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ စုံစုံညီညီနဲ့ ကန်တော့ချင်လို့ ဖိတ်တာပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ဒီလိုကန်တော့တာထက် ငါ ရေးထားတဲ့ “ဝိဝဋ္ဌ သံခိပ်ကျမ်း”ကိုရိုက်ပြီး ဓမ္မဒါနပြုရယင် အဆများစွာ ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွာတဲ့။ ပြီးတော့ စံအိမ် နှစ်အိမ်စလုံးက ဆွေမျိုးတွေ အားလုံးကိုလဲ ပြောလိုက်၊ ငါ့ဆီကို လာကန်တော့ မနေကြနဲ့တဲ့။ မင်း အိမ်မှာ မင်းဘာသာမင်း ဖိတ်ကျွေးချင်သပ ဆိုယင်တော့ ကျွေးပေါ့ တဲ့။ ငါ့ဆီကိုတော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေလဲ ပို့မနေကြနဲ့တဲ့။ မင်း ကိုယ်တိုင်တောင် သန်ဘက်ခါကျယင် လာကန်တော့ မနေနဲ့တဲ့။ မင်း ကန်တော့ချင် သပဆိုယင် ခု ကန်တော့သွားလဲ ပြီးတာပဲတဲ့။ ငါ့မွေးနေ့မှာ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး လာပြီး ကန်တော့ကြတာ ငါ့မှာလဲ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်၊ သူတို့မှာလဲ တာဝန်ပိုတယ်တဲ့။

“သူကမှ ဒီလောက် မလာစေချင်တာ ငါလဲ နောက်တစ်ခေါက် မသွားရဲတော့ဘူးကွ။ ဒီတော့ ခမည်းတော်ကြီးရဲ့ မွေးနေ့အတွက် အိမ်မှာ နှစ်ရက် အကျွေးအမွေးလုပ်မယ်။ အဲဒါကို လိုင်ရှန်းကို ကြည့်ပြီး အစီစဉ်ခိုင်းလိုက်။ ကျကျနန၊ ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်ရမယ်။ မင်းကတော့ အနောက်စံအိမ်ကိုသွားပြီး မယ်မယ်ရယ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်ရယ်၊ ဒေါ်လေး ဝမ်းရယ်၊ ငှက်မယ်ရယ်ကို ကိုယ်တိုင်သွားဖိတ်ချည်”

ထိုအခိုက်တွင် သူတို့သား ကျီယုန် ရောက်လာသည့်အတွက် မမယုက ကျီချန်ပြောသည့် စကားများကို ပြောပြ၏။

“သမားတော်ကောင်း တစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ဒီနေ့ပဲ မင်းဖေဖေ ကြားလာတယ်။ ဒါနဲ့ ပင့်ခိုင်းထားတာ။ မနက်ဖြန် ဆိုယင် ကြွလာလိမ့်မယ်။ သမားတော် ကြွလာယင်သာ မင်းမိန်းမရဲ့ ရောဂါလက္ခဏာကို ပြောပြပေတော့”

ကျီယုန်က သဘောတူကြောင်း ပြောကာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်အထွက် သမားတော်ဆီမှ ပြန်လာသော အစေတော် သူငယ်ကို တွေ့ရ၏။

“သခင်ကြီးခိုင်းလိုက်လို့ ဖုန်ဇူယင်အိမ်မှာ တည်းနေတဲ့ သမားတော် ကျန်းယုရို ဆီက ပြန်လာတာခင်ဗျ။ ဖုန်ဇူယင်ပြောပြီးလို့ သိပြီးပြီတဲ့။ ခုတွင် လူမမာတွေကို လှည့်ကြည့်လာလို့ တော်တော်လေး မောနေပြီတဲ့။ ခုလိုက် ကြည့်မယ်ဆိုယင် ဖြစ်ပေမယ့် သွေးကောင်းကောင်း စမ်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်မှ လာခဲ့မယ်တဲ့။ အမှန်ကတော့ ငါလဲ ဆေးပညာကို အထိုက်အလျောက်ပဲ တတ်တာပါကွာ။ တာဝန်သိပ်ကြီးတဲ့ ကိစ္စမျိုးကို

ငါမယူချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖုန်ဇူယင်က မင်းသခင်ကို ကတိပေးလာတဲ့အတွက် ငါ့အနေနဲ့ ငြင်းလို့ မကောင်းတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒါကို မင်းသခင်ကို ပြောလိုက်ပါတဲ့။ မင်းသခင်ပေးလိုက်တဲ့ ဘွဲ့နာမည်ကတ်ပြားကိုတော့ ငါသိမ်းဖို့ မထိုက်ပါဘူးကွာ၊ ပြန်ယူသွားပါတဲ့။ ဒီတော့ သခင်လေးကျီယုန်က သခင်ကြီးကို ဒီအကြောင်း ပြောပေးပါခင်ဗျာ”

ကျီယုန်သည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ ထိုသတင်းကို မိဘများအား ပြောပြ၏။ ထို့နောက် နှစ်ရက် အကျွေးအမွေး လုပ်ရန် အတွက် စီမံစရာ ရှိသည်တို့ကို စီမံရန် လိုင်ရှန်းကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။ ပစ္စည်းထိန်း လိုင်ရှန်း လည်း လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်ရန် ထွက်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် သမားတော်ကြီး ကြွလာလေ၏။ သမားတော်ကြီးအား ကျီချန်ကိုယ်တိုင် ထွက်ကြို ကာ ဧည့်ခန်းဆောင် ထဲသို့ ခေါ်လာ၍ နေရာထိုင်ခင်း ပေး၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း လူမမာ ကိစ္စကို ရောက်သွား ကြသည့်အခါတွင် ကျီချန်က

“ဆရာရဲ့သိက္ခာ၊ ဆရာရဲ့ပညာနဲ့ သမ္ဘာကို ဖုန်ဇူယင်ဆီက ကြားရတဲ့အခါမှာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်”

သမားတော် ကျန်းယုရှိက

“ကျွန်တော်လဲ သာမန်လူပြီနဲ့ သာသာပါပဲ ခင်ဗျား။ သို့သော်လဲ ဒီကမြို့စားကြီးတို့ ဆွေမျိုးများက ကျွန်တော် တို့လို သာမန် အညတရ သမားဟူးရားများ အပေါ်မှာ ထောက်ထားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဖုန်ဇူယင်က ပြောပြလို့ သိရပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်လဲ မငြင်းသာပေဘူးပေါ့။ သို့သော်လဲ ကျွန်တော့်မှာ ပညာ ဒီလောက်လဲ မကျွမ်းကျင်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ လာသာ လာရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ခပ်ရှက်ရှက်ပါပဲ”

“သမားတော်ကြီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို တယ်ပြီး နှိမ့်ချတာကိုး ခင်ဗျ။ ကဲ တဆိတ်သာ ကျွန်တော့်ချွေးမကို ကြည့်ပေးပါ ခင်ဗျာ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ဆရာ့ကို အားကိုးပါတယ်”

ကျီယုန်သည် သမားတော်အား ကျင်ကို၏ ခန်းဆောင်သို့ ပင့်သွား၏။

“ဒီက မြို့စားလေးရဲ့ ဇနီးပေါ့” ဟု သမားတော်ကြီးက မေးလေ၏။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ထိုင်ပါ။ သမားတော်ကြီး သွေးစမ်း မကြည့်ခင် ရောဂါလက္ခဏာ ချက်တွေကို ပြောရမလား ခင်ဗျာ”

“အဲ နေဦးဗျ။ အယင် သွေးစမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့မှ မြို့စားလေးက ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်အလင်းပေးပါ ခင်ဗျာ။ အမှန်ကတော့

မြို့စားလေးတို့ စံအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် ဒီတစ်ကြိမ် ပထမအကြိမ်
ရောက်ဖူးခြင်း ပါပဲ။ ကျွန်တော် က တယ်ပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ သမား
မဟုတ်လေတော့ မိတ်ဆွေကြီး ဖုန်ဇူယင် တိုက်တွန်းလွန်းလို့သာ လာရတာပါ။
အဲ လူမမာကို သွေးစမ်းကြည့်ကြရအောင် ခင်ဗျ။ သွေးစမ်းပြီး
ရောဂါစစ်တမ်းကို ကျွန်တော် ပြောမယ်ခင်ဗျ။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်ပြောတဲ့
အချက်တွေနဲ့ မြို့စားလေးပြောတဲ့ လက္ခဏာချက်တွေနဲ့ ကိုက် မကိုက်
ကြည့်ကြတာပေါ့။ ပြီးတော့မှ သင့်တော်တဲ့ ဆေးစွမ်းကောင်းများကို ဖော်ပြီး
ခမည်းတော်မြို့စားကြီးကို ပြကြည့်ကြသေး တာပ”

“သမားတော်ကြီးက ဆေးပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက်တဲ့
ဆရာကြီးပါ ခင်ဗျာ။ စောစောစီးစီး မတွေ့ ရတဲ့အတွက်ပဲ ကျွန်တော်တို့
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။ ကဲ စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ပျောက်အောင်သာ
ကုပေးပါခင်ဗျာ။ ဒါမှလဲ ကျွန်တော့် ခမည်းတော်ကြီး စိတ်အေးရတော့မှာပဲ”

အစေတော်အချို့သည် ကျင်ကို့ကို တွဲထူပေးကာ လက်မောင်းကို
ခေါင်းအုံးတစ်ခုပေါ်သို့ တင်ပေးကြပြီးနောက် လက်ကောက်ဝတ် ကို
စမ်းသပ်ရန်အတွက် အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင်ပေးကြ၏။ သမားတော်ကြီးသည့်
လက်ယာဘက် လက်ကောက်ဝတ်ကို ပထမ စစမ်းကြည့်၏။ လက်ယာဘက်
လက်ကောက်ဝတ်ကို အတန်ကြာသည့်တိုင် သေချာစွာ စမ်းသပ်ပြီးလျှင်
လက်ဝဲဘက် လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းသပ်ကြည့် ပြန်၏။

ထိုသို့စမ်းသပ်ပြီးနောက် “ကဲ အပြင်ကို သွားထိုင်ကြတာပေါ့။” ဟု
ပြောလေ၏။

ကျိယုန်သည် သမားတော်ကြီးကို အခန်းဆောင်တစ်ခု ထဲသို့
ခေါ်လာကာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် နေရာထိုင်ခင်း ပေး၏။ အစေတော်
တစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်များကို လာချပေး၏။ လက်ဖက်ရည်
သောက်ပြီးသည့်အခါတွင် ကျိယုန်က

“သွေးစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်လိုများ တွေ့ရပါသလဲ
သမားတော်ကြီး။ ကုသလိုတော့ ရနိုင်ပါတယ်နော်”

“အင်း မြို့စားကတော်လေးရဲ့ လက်ဝဲဘက် လက်ကောက်ဝတ်
အပြင်ဘက် သွေးခုန်နှုန်းက မျှင်းပြီး သိပ်ခုန် နေတယ်ဗျ။ အတွင်းဘက်
သွေးခုန်နှုန်း ကတော့ မျှင်းပြီး ပျော့နေတယ်။ လက်ယာဘက်
လက်ကောက်ဝတ် အပြင်ဘက် သွေးခုန်နှုန်းက ပျော့ပြီး အားနည်းနေတယ်။
အတွင်းဘက် သွေးခုန်နှုန်းကလဲ တော်တော်လေးကို အားလျော့နေတယ်။

“မျှင်းပြီး ပြင်းနေတဲ့ လက်ဝဲဘက် အပြင်သွေးခုန်နှုန်းကို
ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နှလုံးအားနည်းတဲ့အတွက် အဖျား ဝင်နေတဲ့

သဘောကိုပြတယ်။ မျှင်းပြီး ဖျော့တော့တဲ့ အတွင်းဘက်သွေးခုန်နှုန်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သည်းခြေနောက်ပြီး သွေးအားနည်းနေတဲ့ သဘောကိုပြတယ်။ လက်ယာဘက် လက်ကောက်ဝတ်အပြင် သွေးခုန်နှုန်း ဖျော့တော့အားနည်း နေတာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် အဆုတ်အားနည်း နေတယ် ဆိုတာကို သိရတယ်။ အတွင်းဘက် သွေးခုန်နှုန်း မမှန်တာ ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သည်းခြေမှာ ဝါယောဓာတ် လွန်တဲ့အတွက် အသည်းမှာရှိတဲ့ ပထဝီဓာတ်က ဒီအားကို မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

“နှလုံးအားနည်းခြင်းကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ တေဇော လွန်ကဲမှုကြောင့် ဓမ္မတာ အသွားအလာ မမှန်ဘဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ သည်းခြေကို သွေးမရောက်ဘဲ နောက်နေတဲ့ အတွက် ရင်ညွန့်ရိုးတွေ နာမယ်၊ ဓမ္မတာဆင်းချိန်မှာ သွေးထိန်မယ်၊ ပျို့ချင် အန်ချင် ဖြစ်မယ်။ အဆုတ်အားနည်းတဲ့အတွက် မူးမော်ခြင်း၊ မနက်စောစော ချွေးစေးထွက်ခြင်း၊ အော်ဂလီဆန်ခြင်း ဖြစ်မယ်။ သည်းခြေထဲက အာပေါဓာတ်ဟာ အသည်းထဲက ပထဝီ ဓာတ်ထက် လွန်ကဲခြင်းကြောင့် ခံတွင်းပျက်ခြင်း၊ မလှုပ်ချင် မရှားချင် ကိုယ်လက် မအီ မသာဖြစ်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်များ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း စသည်တို့ဖြစ်မယ်။ အဲဒါတွေကတော့ မြို့စားကတော်လေးရဲ့ သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းပြီး တွေ့ရတဲ့ ရောဂါ လက္ခဏာချက်တွေ ဖြစ်တယ်ဗျ။ ဒီသွေးခုန်ပုံဟာ ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ လက္ခဏာ မဖြစ်နိုင်ပေဘူး။”

အနီးတွင် ရပ်နေသည့် အစေတော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က

“ဆရာကြီးပြောတာ မှန်လိုက်လေ ဆရာကြီးရယ်။ အကြားအမြင်များ ရနေသလားမသိဘူး။ ခုသခင်မလေး ဖြစ်နေတာလဲ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ ဆရာကြီးရဲ့။ ကျွန်မတို့လက်ကိုင် သမားတော်ကြီးများလဲ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးကြပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးလောက် ရောဂါလက္ခဏာကို တစ်ယောက်မှ တိတိကျကျမပြောနိုင်ကြဘူး။ တစ်ယောက်ကပြောတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိလို့တဲ့။ နောက်တစ်ယောက် ကတော့ ရိုးရိုး နေမကောင်းဖြစ်တာတဲ့။ တစ်ယောက်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးတဲ့။ နောက်တစ်ယောက် ကတော့ ဓနရာသီမှာ မကောင်းဘူးတဲ့။ အကျပ်အတည်း တွေ့နိုင်တယ်တဲ့။ ကြည့်ရတာကတော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မပြောနိုင် ဖြစ်နေတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာကြီးအမိန့် ရှိပါ။”

သမားတော်ကြီးက

“အိမ်း၊ အဲဒါကြောင့် မြို့စားကတော်လေးရောဂါက ဒီလောက် ကြာနေတာဗျ။ ဓမ္မတာငုပ်သွားတဲ့ အချိန်တုန်း ကသာ ဆေးတွေသွားရင်

အခုလောက်ဆို နေကောင်းနေပြီ။ သို့သော်လဲ ဆေးမတွေ့တဲ့ အခါကျတော့ ခုလိုဖြစ်လာတာ ပလေ။ နာလန်ထဖို့ကတော့ ဆယ်ပုံ သုံးပုံ လောက်တော့ ကျန်ပါသေးတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဆေးပေးခဲ့မယ်လေ။ ဒီဆေးကို သောက်လို့ ဒီနေ့ည ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်ယင်တော့ သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့။

“သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ မြို့စားကတော်လေးဟာ အာရုံကြောတွေက တော်တော်အားနည်းနေပြီး တော်တော် စိတ်ထိခိုက် လွယ်တယ်ဆိုတာ သိရတယ်ဗျ။ မြို့စားကတော်ကလေးဟာ စိတ်ချောက်ချား လွယ်တယ်။ သောကလဲ တော်တော်များနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သည်းခြေကို လာထိခိုက်တာပေါ့။ သည်းခြေမှာ ဝါယောဓာတ် လွန်ကဲတဲ့ အတွက် အဇ္ဈတ္တမှာ ဥဏှတေဇော ကဲပြီး ဓမ္မတာအသွား အလာ ဖောက်ပြန်ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကဲ ဒီက အဒေါ်ကြီး ကို မေးရဦးမယ်။ ဓမ္မတာများ မမှန်ဘဲဖြစ်ပြီး လာပြန်ယင်လဲ နောက်ကျလာတတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါ့၊ ဆရာကြီးရယ်။ ဘယ်တော့မှ စောပြီးမလာပါဘူး။ အမြဲတမ်း နှစ်ရက်သုံးရက်တော့ နောက်ကျတာ ချည်းပဲ။ တစ်ခါတလေများ ဆယ်ရက်လောက်တောင် နောက်ကျတယ်” ဟု မိန်းမကြီးက ပြော၏။

“ဟုတ်ပြီဗျ။ ရောဂါရဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ အဲဒီအချက်ပဲ။ ဓမ္မတာမှန်အောင် အားဆေးများ မှီဝဲမယ် ဆိုယင်ဖြင့် ခုရောဂါဟာလဲ ပျောက်သွားမှာပါပဲ။ အာပေါဓာတ်နဲ့ ဝါယောဓာတ်လွန်ကဲတဲ့ အတွက် အားနည်းပြီးဖြစ်သွားတဲ့ သဘော ပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဆေးပေးခဲ့မယ်။ ဒီဆေးနဲ့ စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့။”

ထို့နောက်တွင် သမားတော်ကြီးသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ် ဆေးညွှန်းကိုရေး၍ ကျီယုန်ကို ပေးလေ၏။

အသက်၅၂ ချောင်ရန်၊ သွေးအားကောင်းရန်နှင့် သည်းခြေငြိမ်ရန် အားတိုးဆေး

ကောလိသိမ် ၁သမ ၂ အောင်စ

။ ၂ ။

။ ၃ ။

။ ၄ ။

။ ၂ ။

။ ၂ ။

။ ၁၅ ။

သင်္ဘောမန်ကျည်း

ဟွေးပြည်နယ်ထွက် ကြွေးဥ (ပြုတ်ပြီး)

မုန့်ညင်းနက် (အခြောက်လှန်းပြီး)

ဒသမ ၁၈ အောင်စ

။ ၂ ။

။ ၁၅ ။

။ ၁၈ ။

(ယင်းဆေးနှင့်စားရန်၊ ဖူကန်ကြာစေ့ ၇ စေ့၊ စွန်ပလွံ နှစ်လုံးဖြင့် စားရန်)

ကျိယုန်သည် ဆေးညွှန်းကိုဖတ်ပြီးလျှင်

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ ဘာမှတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးနော် သမားတော်ကြီး”

“မြို့စားကလေးလဲ ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပေပဲ။ ဒီတော့ ရောဂါဟာ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ကြာမယ်ဆိုတာကိုတော့ မပြော နိုင်ပေဘူးဗျ။ ဒီဆေးကိုတိုက်ကြည့်ပြီး လူနာအရိပ်အကဲကို ကြည့်ပြီးမှ ပြောနိုင်ပေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် မြင်သလောက် ပြောရယင် ဓနုရာသီမှာတော့ ဘာမှ အဆိုးမမြင်ပါဘူး။ ပြီသရာသီဝင်ယင် ကောင်းသွားမှာပါ”

ကျိယုန်သည် အကင်းပါးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် နောက်ထပ် မမေးတော့ချေ။ သမားတော်ကြီးကို လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျိယုန်သည် ဆေးစာနှင့် ရောဂါစစ်တမ်းကို သူ့ဖခင်အား ပြသပြီး ယင်းသမားတော်ကြီး ပြောသွား သည်များကို ပြန်ပြောပြလေ၏။

“ဒီပြင် သမားတော်တွေကတော့ သူ့လောက် ရေရေရာရာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးနော်။ ဆေးညွှန်းကို ကြည့်ရတာကတော့ တော်တော် အာနိသင်ရှိမယ့်ပုံပဲ” ဟု မမယုက သူ့ယောက်ျား ကျိချန်ကို ပြော၏။

“သူက အခကြေးငွေနဲ့ လိုက်ကုတဲ့ သမားတော် မဟုတ်ဘူးကွ။ အမှန်ကတော့ ဘယ်ကိုမှ လိုက်ကုတာ မဟုတ်ဘူး။ တို့ဆီကိုသာ ဖုန်ဇူယင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကြွလာတာ။ အင်း ဒီအတိုင်း ဆိုယင်တော့ တို့ချွေးမလေး မကြာခင် ပြန်ကျန်းမာ လာမယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲကွ။ သူ့ဆေးညွှန်းထဲမှာ

ကောလိသိမ် လဲ တွေ့လိုက်တယ်။ တို့တစ်နေ့က ဝယ်ခဲ့တဲ့ ကောလိသိမ်
အကောင်းစားတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အတော်ပဲပေါ့ကွာ”

ကျီယုန်သည် ဆေးမည်များဝယ်ရန် ထွက်သွား၏။ ထို့နောက်
ဆေးတစ်ဖုံဖော်ပြီးလျှင် ဇနီးသည်ကျင်ကိုအား တိုက်၏။ ထိုဆေး အာနိသင်ကို
သိလိုပါမူ နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

နိန့်စံအိမ်ကြီးတွင် ကျီချင်၏ မွေးနေ့ ကျင်းပခြင်း။

ကျီယွီ သည် နတ်ငှက်မယ်ကို မြင်၍ တပ်မက်ခြင်း။

(နိန့်စံအိမ်ကြီးမှ ကျီချင်၏ ခမည်းတော်ကြီး) ကျီချင်၏ မွေးနေ့သို့ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ကျီချင်သည် ကောင်းပေ ဆိုသည့် စားသောက်ဖွယ်များ၊ ရှားပါးသည့် သစ်သီးများကို လက်ဆောင်ခြင်းကြီး ခြောက်လုံးတွင် အပြည့်ထည့်၍ သား ကျီယုန်နှင့် လက်ပါးစေများကို ခမည်းတော်ကြီးထံ အပို့လွှတ်လိုက်၏။

“မင်းအဘိုး စိတ်လက်ကြည်လင်တဲ့အချိန်မှာ ဝင်ပြီး ကန်တော့နော်။ အဘိုးပြောလိုက်လို့ အဖေတော့ မလာတော့ဘူးလို့။ ဒါပေမယ့် အဘိုးမွေးနေ့အတွက် အိမ်မှာ အကျွေးအမွေးတို့ ဘာတို့လုပ်ပြီး ကန်တော့ကြတယ် လို့လဲ ပြောခဲ့”

ကျီယုန် ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ဧည့်သည်များလည်း တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြ၏။ ကျီလျှံ နှင့် ကျီချိန်တို့ ပထမဆုံး ရောက်လာကြလေ၏။ ဝင်းထဲတွင် ကုလားထိုင်များ ချထားသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ဇာတ်ပွဲတို့ ဘာတို့ ပါသေး သလောဟု မေးမြန်းကြ၏။

“အစတုန်းကတော့ ဘိုးဘိုးကြီး လာလိမ့်မယ် ထင်လို့ သခင်ကြီး က ပွဲတို့ ဘာတို့ မထည့်ဘူးခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် တစ်မြန်နေကတော့ ဘိုးဘိုးကြီး မလာနိုင်ဘူးဆိုတာနဲ့ သခင်ကြီးက အငြိမ့်နဲ့ တူရိယာဝိုင်း တစ်ဝိုင်း ငှားခိုင်းလိုက်တယ်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ” ဟု အစေတော်များက ပြောကြ၏။

ခဏကြာလျှင် သခင်မ ဆင့်၊ သခင်မ ဝမ်၊ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပေါက်ယု တို့လည်း ရောက်လာကြ၏။ ၎င်းတို့အား ကျီချင်နှင့် မမယုတို့ က ဆီးကြိုကြ၏။ မွေးနေ့အတွက် မမယု၏ မိခင်လည်း ရောက်လျက်ရှိလေ၏။ ဧည့်သည်များအား နှုတ်ဆက်၍ နေရာချပေးပြီးလျှင် ကျီချင်နှင့် မမယု တို့ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်ကို တည်ခင်းကြ၏။

ကျီချင်က ပြုံးလျက်

“မယ်မယ်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ရှိ ဆွေမျိုးထဲမှာ အကြီးဆုံးခင်ဗျ။ ဖေဖေဆိုတာ မယ်မယ်ရဲ့တူ မဟုတ်လား။ အသက်ကြီးတဲ့အတွက် ကရိကထ

များမှာစိုးလို့ မယ်မယ်ကို မဖိတ်တော့ဘူးလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ရာသီဥတုက လဲကောင်း၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာလဲ မယ်မယ်ကြိုက်တဲ့ ဂန္ဓမာတွေ ပွင့်နေတာနဲ့ အတော်ပဲဆိုပြီး ဖိတ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ မြေးတွေ၊ မြစ်တွေ ပျော်ကြ ပါးကြတာကို မြင်ရတော့ မယ်မယ်လဲ စိတ်အပြောင်းအလဲ ရအောင်လို့ လာမှာပဲလို့ ထင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ် မလာဘူးခင်ဗျာ” ဟု ကျီချန်က ပြော၏။

သခင်မဝမ်က မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ နတ်ငှက်မယ်က

“မနေ့က အထိတော့ လာဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ် အစ်ကိုကြီး ဒါပေမယ့် မနေ့က ညနေပိုင်းမှာ ပေါက်ယုက မက်မုံသီးစားတာ မြင်တော့ ငါလဲစားဦးမယ်ဆိုပြီး နည်းနည်းရယ်လို့ စားလိုက်တာ သုံးလုံးနီးပါး ကုန်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ညကတော့ နှစ်ကြိမ်လောက်ထရတယ်။ အိပ်ရေးပျက်တော့ ဒီနေ့မနက်မှာ မလိုက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ သူမလာနိုင်ဘူး ဆိုတာလဲ ပြောလိုက်ပါလို့ ငှက်မယ်ကို သေသေချာချာ မှာလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစာကြေလွယ်တဲ့ စားစရာ သောက်စရာ ရှိယင်တော့ ပို့လိုက်ပါတဲ့”

“ဪ ဒါကြောင့်ကိုး။ နို့မို့ယင် မယ်မယ်က ဒီလိုပွဲလမ်းမျိုးကို တယ်သဘောကျတာ။ မလာတော့ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လို့ပဲလို့ အောက်မေ့ လိုက်မိပါရဲ့”

“နို့ နေစမ်းပါဦး။ ကျီယုန်ရဲ့ မိန်းမ ကျင်ကိုကော။ နေမကောင်းလို့ဆို။ မနေ့က ငါ့ကို ငှက်မယ်ပြောတယ်” ဟု သခင်မ ဝမ်က မေး၏။ မမယုက

“သူ့ရောဂါကလဲ ဘာမှန်းမသိပါဘူး ဒေါ်လေး ဝမ်ရယ်။ နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်တုန်းက ဆိုယင် မယ်မယ်ရယ်၊ ဒေါ်လေးဝမ်ရယ်၊ သူရယ် ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့ လပြည့်ကျော် ငါးရက်လောက်ကစပြီး ဒေါ်လေးရဲ့မြေး ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး။ တစ်နေ့တခြား အားနည်းလာပြီး အစား အသောက် ပျက်လာတာပဲ။ ပြီးတော့ ဓမ္မတာ မလာတာကလဲ နှစ်လ လောက်ရှိပြီ”

ကျီရဲ့၏ မိန်းမ ဒေါ်လေးဆင့်က

“ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ များလားမှ မသိဘဲအေး” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ကျီရဲ့၊ ကျီချန်နှင့် အခြားဧည့်သည်များလည်း ရောက်လာ၏။ ဧည့်သည်များမှာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ရောက်နေ ကြလေပြီ။ ကျီချန်သည် ဧည့်သည်များဆီသို့ ထွက်သွားလေ၏။ မမယုက ဆက်၍

“တချို့ သမားတော်များကလဲ ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ ဒေါ်လေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် မနေ့ကတော့ ဖုန်ဇူယင်နဲ့ခင်တဲ့ သမားတော်ကြီး တစ်ယောက်

လာကြည့်တယ်။ သူကတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ရောဂါတဲ့။ သူပေးသွားတဲ့ ဆေးကို သောက်လို့ ဒီနေ့တော့ နည်းနည်းမူးတာ မော်တာ သက်သာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မထူးလှသေးဘူး”

“တော်တော်တန်တန် ဆိုယင်တော့ ဒီပွဲကို သူလာမှာပါ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြော၏။

“လဆန်းသုံးရက်နေ့က သူနဲ့ငှက်မယ် ဒီမှာ တွေ့သွားကြသေးတယ် မဟုတ်လား။ ငှက်မယ်နဲ့ တစ်နေ့ကုန် ရှိနေ တာပဲ။ သူက ငှက်မယ်ဆိုယင် တကယ်ချစ်တာ။ ငှက်မယ်လာယင် သူ တော်တော်နဲ့ မခွဲနိုင်တော့ဘူး”

နတ်ငှက်မယ်၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာကြ၏။ ခဏကြာသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးများ ပြောကြတာပဲနော်။ မုန်တိုင်း ဆိုတာ သတိမပေးဘဲ လာတတ်တယ်တဲ့။ ကြမ္မာ ဆိုတာလဲ ညတွင်းချင်း ရောက်လာတတ်တယ်တဲ့။ တယ်မှန်တဲ့ စကားပဲ။ ဒီလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချောချောလှလှ ကလေး တောင် မကျန်းမမာ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ လောကကြီးမှာ နေချင်စရာတောင် မကောင်းတော့ပါဘူး မမယုရယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ကျီယုန် ရောက်လာလေ၏။ ကျီယုန်က သူ့အမေ မမယုဘက်သို့ လှည့်၍

“ဘိုးဘိုးကြီးဆီကို စားစရာတွေသွားပို့တာ။ ဖေဖေလဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ဧည့်ခံ နေတယ်။ ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့ဆီလာပြီး ကန်တော့မနေကြနဲ့ပြောလို့ မလာတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ ကျေနပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လူငယ်တွေကို ဧည့်ခံနေတုန်းမှာ ဖေဖေက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံပါတဲ့၊ ပြီးတော့ သူရေးတဲ့ “ဝိဝဋ္ဌသံခိပ်ကျမ်း” ကိုလဲ အုပ်ရေ တစ်သောင်း ရိုက်ပြီး အမြန်ဆုံးဒါနပြုချင်တယ်တဲ့။ ဒီအကြောင်းကို ဖေဖေကိုတော့ ပြောပြီးပါပြီ။ အဲဒီတော့ အဘိုးလေးတွေ၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေးတွေကို လိုက်ဧည့်ခံလိုက်ဦးမယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဪ ကျီယုန်ရေ ခဏ ကလေး။ ကျင်ကို အခြေအနေ ဘယ်လို နေသေးသလဲဟင်” ဟု မေး၏။

ကျီယုန်၏ မျက်နှာသည် မှုန်မှိုင်းသွားကာ

“သိပ်တော့ မကောင်းသေးဘူး ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေးပြန်ခါနီးတော့ ဝင်ကြည့်သွားပါဦးလား” ဟုဆိုကာ ထွက်သွား လေ၏။

မမယုက ဒေါလေးဆင့်နှင့် ဒေါလေးဝမ်တို့ ဘက်သို့ လှည့်၍
“ဒေါလေးတို့ ဒီမှာပဲ သုံးဆောင်ကြမလား၊ ဥယျာဉ် ထဲမှာ သုံးဆောင်ကြမလား၊
ဥယျာဉ်ထဲမှာတော့ အငြိမ့်လဲကတော့မယ်။ ပြင်နေကြပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့အေ။ ဒီမှာ ဘာလို့စားမလဲ။ ဥယျာဉ်ထဲက
ပိုကောင်းတာပေါ့” ဟု ဒေါလေးဝမ်က ပြောလေ၏။

ဒေါလေးဆင့်ကလည်း ထိုအကြံကို သဘောတူ၏။

ထို့ကြောင့် မမယုသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် စားသောက်ဖွယ်များကို
အပြင်ခိုင်းလိုက်၏။ အပြင်ဘက်မှ ဟုတ်ကဲ့ဟု တညီတညာတည်း အော်သံကို
ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အစေတော်များသည် ပန်းကန်များကို ပြင်ဆင်လျက်
ရှိကြလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ မမယုသည်
ဒေါလေးဆင့်၊ ဒေါလေးဝမ်နှင့် သူ့အမေကို အထူး ဧည့်သည်များအဖြစ်
နေရာကောင်းတွင် ထိုင်စေပြီး သူနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က ဘေးက စားပွဲကလေး
တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကြ၏။ ဒေါလေးဆင့်နှင့် ဒေါလေးဝမ်တို့က

“အမှန်ကတော့ ဦးကြီးကို ကန်တော့ဖို့ လာကြတာအေ။ ဒါပေမယ့်
သူမလာတော့ တို့ဘာသာ တို့ပဲ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပရတော့မှာပေါ့”

“ဘိုးဘိုးကြီးက အေးအေးဆေးဆေး နေရတာကို သိပ်ကြိုက်တာ
ဒေါလေးရဲ့။ ကြည့်ပါလား။ ခုလို ဘုန်းကြီး ကျောင်း သွားနေရတာကိုက
ဘယ်လောက် ကြာပလဲ။ ခုလောက်ဆိုယင် ဉာဏ်စဉ်တွေ ဘာတွေရပြီး
ဒေါလေးတို့ ပြောတာတွေကို အလိုလို သိချင်သိနေမှာ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က
ပြောလေ၏။

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးက ပိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။ အမျိုးသမီးများမှာ
စားသောက်ပြီးကြသည့်အတွက် ပလုတ် ကျင်းကာ လက်ဆေးလျက်ရှိကြ၏။
သူတို့တစ်တွေ ဥယျာဉ်သို့ ဆင်းမည် ပြုသည့်အခါ၌ ကျီယုန် ရောက်လာကာ

“ဘိုးလေးတို့ ဦးကြီးတို့ ဦးလေးတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေကတော့ စားလို့
သောက်လို့ ပြီးကုန်ကြပြီ မေမေ။ ဦးလေး ကျီရဲကတော့ အိမ်မှာ
လုပ်စရာလေးရှိလို့ ပြန်တော့မယ်တဲ့။ ဦးလေးကျီချိန်ကလဲ ပွဲတွေဘာတွေကို သူ
ဝါသနာမပါလို့ ပြန်တော့မယ်တဲ့။ ဦးလေးကျီလျှံနဲ့ အစ်ကိုကျီကျန်း ကတော့
ပွဲလာကြည့်လိမ့်မယ်”

“နာနန်း မင်းသား၊ တုန်ပင်း မင်းသား၊ ဆီနင်း မင်းသားနဲ့ ပေကျင်
မင်းသားတို့ဆီကရယ်၊ နီယူမြို့စား၊ ချင်ကူမြို့စားနဲ့ တခြားမြို့စား
ငါးဦးဆီကရယ်၊ ချွန်ချင်းက မြို့စားကတော်ကြီး ရှိနဲ့ တခြား မြို့စားကတော်ကြီး
၇ ဦးဆီ ကရယ် လက်ဆောင်ထုပ်တွေနဲ့ နှုတ်ဆက်ဆုတောင်း ကတ်ပြားတွေ

ပို့လိုက်တယ် မေမေ။ ဖေဖေကိုလဲ ပြောပြီးပါပြီ။ လက်ဆောင်
ပစ္စည်းတွေကတော့ ဂရီရုံထဲကို သွားထားလိုက်ပြီ။ စာရင်းကိုလဲ
မှတ်ထားပြီးပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ရရှိပါသည်လို့ ရေးပြီး ဖေဖေ
လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ကတ်ပြားတွေကိုလဲ လက်ဆောင် ပစ္စည်းလာပို့တဲ့
အစေတော်များကို အားလုံးပေးပြီးပါပြီ။ ပစ္စည်းလာပို့တဲ့ အစေတော်များကိုလဲ
ထိုက်သင့်တဲ့ ဆုကြေးများပေးပြီး ထမင်းတို့ ဘာတို့လဲ ကျွေးပြီးပါပြီ။ ဒီတော့
မေမေက ဟောဒီက ဧည့်သည်တွေကို ဥယျာဉ်ထဲမှာ နေရာယူဖို့
ခေါ်သွားပေတော့”

“ငှက်မယ်ကတော့ ကျင်ကိုကို ခဏဝင်ကြည့်ချင်တယ်။ နောက်မှ
လိုက်လာခဲ့မယ်နော်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြော၏။

“အေး အေး၊ ကောင်းတယ်။ အမှန်ကတော့ တို့အားလုံး သွားမေးဖို့
ကောင်းတာ။ သူ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့။ ညည်း
တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမေးလိုက်တော့။ အားလုံးက မေးလိုက်တယ်
ဆိုတာလဲ ပြောခဲ့နော်” ဟု ဒေါ်လေး ဝမ်က ပြော၏။

မမယုက

“ဟုတ်တယ်၊ ငှက်မယ်သွားတာ ကောင်းတယ်။ ကျင်ကိုက ငှက်မယ်ကို
သိပ်ချစ်တာ။ ငှက်မယ် သွားမေးတယ် ဆိုယင် မမယုလဲ စိတ်အေးရတာပေါ့။
ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်ထဲကိုလဲ လာခဲ့ဦးနော်”

ပေါက်ယုက သူလည်း နတ်ငှက်မယ်နှင့် အတူလိုက်မည်ဟု ပြော၏။
ပေါက်ယု၏ အမေ ဒေါ်လေးဝမ်က

“လိုက်သွားချင်ယင် လိုက်သွားလေ။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မကြာနဲ့နော်။
ကျင်ကိုဟာ ကိုယ့်တူရဲ့ မိန်းမဆိုတော့ တူမလို့ ပြောယင်လဲ ရတာပေါ့ကွယ်”

မမယုသည် ဒေါ်လေးဝမ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် သူ့အမေကို ပန်းပေါင်းနံ့သာ
ဥယျာဉ်သို့ ခေါ်သွားပြီး နတ်ငှက်မယ် နှင့် ပေါက်ယုတို့မှာမူ ကျင်ကိုကိုကြည့်ရန်
ကျီယုန်နှင့်အတူ လာခဲ့ကြ၏။

သူတို့သည် ကျင်ကို၏ အခန်းဆောင်သို့ အသာဝင်လာခဲ့ကြရာ
ကျင်ကိုက ထထိုင်မည် ပြုသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ် က “မထနဲ့လေ ကျင်ကို
မူးနေလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုကာ ခုတင်နား ကပ်လာပြီး ကျင်ကို၏ လက်ကို
ကိုင်လိုက်လျက်

“တော်တော်လေးတော့ ကျသွားတယ်နော်” ဟု ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ပေါက်ယုမှာမူ
ကျင်ကို၏ ကျန်းမာရေး အကြောင်းကို မေးမြန်းပြီးလျှင်

ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“လက်ဖက်ရည် ယူခဲ့ကြစမ်းဟေ့” ဟု ကျီယုန်က လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

ကျင်ကိုသည် နတ်ငှက်မယ်၏ လက်ကို ကိုင်ကာ ကြိုးစား၍ ပြုံးလိုက်ရင်းက

ဒီလို မိသားစုထဲမှာ ကျင်ကို ရောက်လာရတာဟာ ကံထူးပါတယ် ငှက်မယ်ရယ်။ တကယ်ကတော့ ကျင်ကိုနဲ့ တောင် မထိုက်တန်ပါဘူး။ ယောက္ခမတွေကလဲ ကျင်ကိုကို သမီးရင်းလို ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ ကျီယုန်ဟာ ငယ်ပါ သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျင်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် လေးစားကြ လေတော့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် များခဲ့တာရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ တကယ်ကတော့ ဒီမိသားစု အားလုံး လူကြီးလူငယ်မရွေး ကျင်ကို အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့ကြပါတယ်။ ငှက်မယ်ကတော့ အထူးပြောစရာတောင် လိုမယ် မထင်တော့ပါဘူး။ ကျင်ကိုအပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျင်ကိုဟာ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကလဲ လျော့ပါး နေတော့ ချွေးမကောင်း တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ငှက်မယ်။ ပြီးတော့ ငှက်မယ် ကျင်ကိုအပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တာတွေကို ကျေးဇူးဆပ်ချင် ပေမယ့် ကျင်ကိုမှာ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်တဲ့ အားမရှိတော့ဘူး။ ကျင်ကို အထင်တော့ ကျင်ကိုဟာ ဒီနှစ်ကုန်အောင်တော့ ခံပါတော့ မလားမသိဘူး။”

ပေါက်ယုကား နံရံတွင်ချိတ်ထားသည့် “နွေဦး၌ ပန်းသီးချဉ်ပင် ရိုင်းပင်အောက်တွင် အိပ်ပျော်ခြင်း” ဟူသော ပန်းချီကားကြီး ငေးကြည့်နေ၏။ ပန်းချီကားအောက်တွင် ရှေးခေတ်စာဆို ကျင်ကွမ်း၏ ကဗျာတိုလေး တစ်ပုဒ်ကို ရေးထား လေ၏။

နွေဦးပေါ်စ၊ ချမ်းမြမြကြောင့်

အလှအိပ်မက်၊ နိုးတစ်ဝက်၌

အရက်မွှေးကြည်၊ ရီတီတီနံ့

သင်းပျံ့အေးကြူ၊ ငါ့ကိုချူလျက်။

ပေါက်ယုသည် မာယာဒေဝီ ခေါ်သွားသည့် အိပ်မက်ထဲက ဘုံဗိမာန်ကို အမှတ်ရနေလေ၏။ ယခု ကျင်ကို၏ စကားများသည် သူ့အသည်းကို မြှားအစင်းပေါင်း တစ်သောင်းဖြင့် ပစ်သကဲ့သို့ စူးဝင်သွား၏။

ပေါက်ယု၏မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ အလိုလို ဝဲလာ၏။ နတ်ငှက်မယ် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုစကားများကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားသည့်တိုင် လူမမာ စိတ်ထိခိုက်မည် စိုးသည့်အတွက် နှစ်သိမ့်သည့် စကားများကို ပြောကာ အာရုံပြောင်းအောင် ကြိုးစားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“မောင်လေးကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ။ ရောဂါက သူပြောသလောက်လဲ ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ငေါက်လိုက်ပြီးလျှင် ကျင်ကိုဘက်သို့လှည့်ကာ

“ကျင်ကိုရောဂါက အသေးအဖွဲပါကွယ်။ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီလောက်ဖြစ်တာကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်တွေးနေမှ ရောဂါပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်”

“အစာ မဝင်လို့ပါ။ အစာဝင်သွားယင် ကောင်းလာမှာပါ” ဟု ကျီယုန်က ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်၍

“မောင်လေးကို ဒေါ်လေးဝမ်က ကြာကြာမနေနဲ့လို့ မှာလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ပြန်တော့လေ။ ဒီမှာ မောင်လေး ရှိနေယင် ကျင်ကိုလဲ မောင်လေးငိုတာမြင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒေါ်လေးဝမ်လဲ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်။ ခု သမား ကောင်းနဲ့ တွေ့ပြီဆိုတော့ မကြာခင် နာလန်ထလာတော့မှာပါ။ သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့”

ထို့နောက် ကျီယုန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“မောင်လေး ဥယျာဉ်ထဲကို လိုက်ပို့ လိုက်ပါလား၊ ငှက်မယ်တော့ ဒီမှာ ခဏ နေရစ်ခဲ့ဦးမယ်” ဟု ပြော၏။

သို့ဖြင့် ကျီယုန်သည် ပေါက်ယုကို ပန်းပေါင်းနံ့သာ ဥယျာဉ်သို့ ခေါ်သွားသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ကျင်ကိုအား အားပေးနှစ်သိမ့်လျက်ရှိရင်း နားနားသို့ကပ်၍ အကြံပေးလျက် ရှိလေ၏။

မမယုက အစေတော်တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ တတိယအကြိမ် အခေါ်ခိုင်းသည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်က

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်နော်။ ငှက်မယ်လဲ မကြာခင်တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးမယ်။ ဆရာကောင်း သမားကောင်းနဲ့ တွေ့နေပြီပဲကွယ်။ မကြာခင် နာလန်ထလာမှာပါ။ ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့”

ကျင်ကိုကပြုံးလျက်

“ငှက်မယ်ပြောတဲ့ သမားတော်က သိကြားမင်း ဖြစ်သင်တော့ ရောဂါကို ပျောက်အောင် ကုချင်ကုနိုင်မှာပေါ့ ငှက်မယ်ရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျင်ကိုရဲ့ ကံကြမ္မာကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းအောင်တော့ သူလဲ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျင်ကိုကတော့ အချိန်ကိုပဲ စောင့်နေတာပါပဲ။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။”

“ဒီလိုသာ အားလျှော့နေယင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေထိုင် ကောင်းနိုင်မလဲ။ အပျက်ဘက် ကိုချည်း တွေးနေတာ။ အကောင်းဘက်ကိုလဲ တွေးဦးမှပေါ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျင်ကိုရောဂါက လုံးဝမပျောက်သည့်တိုင် နွေဦးပေါက်အထိတော့ ဘာမှ မစိုးရိမ်ရဘူးလို့ သမားတော်ကြီးက ပြောတယ်တဲ့။ ခုပဲ နဝမ လကို ရောက်နေပြီ။ နောက်ထပ် လေးငါးလ ကျန်ပါ သေးတယ်။ ဒီ လေးငါးလမှာ ကောင်းကောင်း စားလိုက် သောက်လိုက်ယင် နာလန်ပြန်ထလာမှာပေါ့။ ကောလိသိမ်မြစ်လို ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းကို မဝယ်နိုင်ဘူး ဆိုယင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ခုတော့ ဆေးဖိုးဝါးခအတွက် ဆိုလို့လဲ ဘာမှ ပူစရာ မရှိဘူး။ ကျင်ကိုရဲ့ ယောက္ခမများဟာ တစ်နေ့ကို ကောလိသိမ် တစ်မူးသား တစ်မတ်သားလောက် တိုက်ဖို့ မပြောနဲ့။ နှစ်ပိဿာ သုံးပိလောက် တိုက်ဆိုယင်လဲ ဝယ်တိုက်နိုင်တဲ့ အင်အားရှိတယ်။ ကဲ ကောင်းကောင်းသာ အနားယူ ပါ။ ငှက်မယ်လဲ ဥယျာဉ်ထဲကို ခဏဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

ကျင်ကိုက

“ငှက်မယ်နဲ့အတူ လိုက်မကြည့်နိုင်လို့ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ အားယင်လာခဲ့ဦးနော် ငှက်မယ်။ အဲဒီတော့မှ စကားတွေ ဝဝကြီး ပြောရအောင်”

ထိုစကားကြောင့် နတ်ငှက်မယ်၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာပြန်လေ၏။

“လာမှာပါကွယ်။ အားတိုင်းလာခဲ့မယ်၊ စိတ်ချ”

“နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့အစေတော်များ၊ နိန်စံအိမ်ကြီးမှ အစေတော်များနှင့်တကွ ကွေ့ကောက်နေသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ဥယျာဉ် မလွယ်ပေါက်ဆီသို့ လာခဲ့၏။ ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် ရှားပါးသည့် မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

အပွင့်ဝါဝါ၊ ဂန္ဓမာတို့

မြေမှာသက်ဆင်း၊ ကော်ဇောခင်းသူ။

ဝင်းလဲ့စိမ်းမြ၊ မိုးမခတို့

မှိုင်းပျအုပ်ဖုံး၊ တောင်ကုန်းအဆင်း

ပင်ခြေရှင်းလျက်။

စီးဆင်းသွယ်ကျ၊ စမ်းရေစတွင်

လှပတံတား၊ ဖြတ်သန်းထားလျက်။

ကွေ့ကောက်လမ်းငယ်၊ အသွယ်သွယ်လျှင်

ပြေးဝင်ခိုလှုံ၊ အေးရိပ်မြဲသို့။

ယိုစီးထွေထွေ၊ စိမ့်စမ်းရေလည်း

စိမ့်မြေကျောက်မှ၊ ဖြာသွန်ကျလျက်။

ရီဝေသင်းပျံ၊ ပန်းရနံ့လည်း

စိမ်းဖန့်နွယ်ချို၊ ထိုပန်းရုံမှ

သုန်သုန်လေညင်း၊ တသင်းသင်းတည့်။

တောအုပ်ပျိုမှ၊ စိမ်းညိုရီမှိုင်း

အကိုင်းအခက်၊ ယိမ်းလျက်လှုပ်ရှား

ပန်းချီကားသို့။

ဆောင်းဦးလေက၊ အေးစိမ့်မြဲလျက်

ဂီတသံနှော၊ ရွှေဥဩလည်း

ရင့်နှောသံအေး၊ ထံတျာတေးကို

ရင့်ကြွေးရာမှ၊ ဆိတ်ခဲ့ပြီ။

နေခြည်သစ်၌၊ ပုရစ်တေးသီ

ဇီဇီမြည်လျက်။ ။

အရှေ့တောင်ဘက်၊ ကုန်းမို့ထက်၌

ပြိုပျက်တဲအို၊ မှီတွဲခိုလျက်။

အနောက်တောင်တွင်၊ သစ်လွင်ခန်းမ

ကန်ရေစတွင်၊ အလှဆင်လျက်။

သဲ့သဲ့ကြားပြန်၊ ပလွေသံလျင်

ကာရန်မပီ၊ တေးနွဲ့သီလျက်။

ပြုံးပြက်ပိုးနီ၊ စိန်ကတ္တီပါစ

ဝတ်ရုံလှဖြင့်၊ လှပနုနယ်

လုံမငယ်တို့၊ လှည့်လည်သွားလာ

မြင်ရပါသည်၊ ဪ... ချစ်စရာရှုခင်းပါတကား။

နတ်ငှက်မယ်သည် သာယာလှပသည့် ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေစဉ် အလှလုပ်ထားသည့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခက်ကြီး တစ်ခုနောက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာကာ “ညီမလေး နေကောင်းတယ်နော်” ဟု နှုတ်ဆက်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် လန့်ဖျပ်သွားကာ နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိလေ၏။

“ဟင် ကျီယွီ လား”

“ဒါပေါ့ကွယ်။ အစ်ကိုကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘယ်သူများလဲ”

ကျီယွီ သည် နတ်ငှက်မယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စားတော့ ဝါးတော့ မတတ် သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်ရင်း

“အင်း အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် ကံဆုံလို့ လာတွေ့ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ အစ်ကိုကလဲ ဧည့်ခံပွဲမှာ ငြီးစီစီရှိတာနဲ့ အပြင်ကိုထွက်ပြီး ပန်းခြံထဲမှာ လျှောက်ကြည့် နေတာ။ ဒီလိုနေတုန်းမှာ ညီမလေးနဲ့ လာတွေ့ရတာ။ ဒါဟာ ကံတရား ကြောင့် မဟုတ်ယင် ဘာကြောင့်လို့ ပြောဦးမှာလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ကျီယွီ၏ အကဲကို နားလည်လိုက်လေပြီ ။ နတ်ငှက်မယ်သည် ပြုံးလိုက်ကာ

“ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကိုအကြောင်းကို ကျီလျှံက မကြာခဏ ပြောပြောနေတာကိုး။ အစ်ကိုကို ကျီလျှံက သိပ်လေးစားတာ။ ဒီနေ့ အစ်ကိုနဲ့တွေ့ပြီး အစ်ကိုစကားတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ အစ်ကို ဘယ်လောက် တော်တယ် ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ ကြုံရတာပေါ့။ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် အစ်ကို။ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ စောင့်နေကြတယ်။ နောက်များမှ တွေ့ကြ သေးတာပေါ့”

“အစ်ကိုလဲ ညီမတို့ဆီ လာချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ လာယင် ဧည့်မှ ခံပါ့မလား မသိဘူး။ မောင်းများထုတ် နေဦး မှာလား”

“ကြံကြီးစည်ရာ အစ်ကိုရယ်။ ငှက်မယ်တို့နဲ့ အစ်ကိုတို့ဟာ ဆွေမျိုးစု တစ်စုထဲမှာ ရောက်နေကြတဲ့ လူတွေပဲ။ ဒီလို မရိုင်းတတ်ပါဘူး” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ကြိုးစား၍ ပြုံးရင်းပြော၏။

ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကျီယွီမှာ ရွှေအိုးကြီးတွေ သကဲ့သို့ ဝမ်းသာသွားကာ နောက်ထပ် အတင့်ရဲ လိုသည့် ဟန်အမူအရာမျိုး ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“ကဲ အစ်ကိုလဲ ဟိုကလိုက်ရှာ နေကြလိမ့်မယ်။ တော်တော်ကြာ အရက် မသောက်ချင်လို့ တမင်ရှောင်ထွက် သွားတယ် ထင်ပြီး နောက်ထပ် အတင်းတိုက်နေ ကြလိမ့်မယ်နော်။ စောစောစီးစီး ပြန်သောက်ထား”

ဤတွင် ကျီယွီ မှာလည်း မငြင်းသာတော့ပဲ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် ရှေ့မှထွက်သွား၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်စိမှ သူပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ခပ်နွေးနွေး လှမ်း၍ လိုက်လာကာ တစ်ယောက်တည်း တွေးတောလျက် လာခဲ့ လေ၏။

“အင်း လူတစ်ယောက် မျက်နှာကို ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အတွင်းစိတ်ကိုတော့ သိဖို့ မလွယ်ဘူး။ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို လာပြီး ရိုးတီးရားတား လုပ်ယင်တော့ ငါ့လက်ထဲမှာ သေပြီသာ အောက်မေ့ ပေတော့။ ငါ့အကြောင်းကို ပြလိုက်ရဦးမှာပေါ့”

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း တောင်ကမူကလေး တစ်ခုကို ကွေ့ပတ်လာခဲ့စဉ် မိမိထံသို့ အမောတကော ပြေးလာနေသော အထိန်းတော်များကို တွေ့ရ၏။

“သခင်မ ဝမ်း ကျွန်မတို့ကို ဆူနေတယ်။ နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေး မရောက်လာသေးဘူးလားလို့ တမေးတည်း မေးနေတယ်”

“အထိန်းတော်ကြီးတို့ သခင်မဝမ်းက စိုးရိမ်တတ်ရန်ကော”

နတ်ငှက်မယ်သည် လျှောက်လာရင်း ဇာတ်ပွဲ အခန်း ဘယ်နှစ်ခန်းလောက် ပြီးပြီနည်းဟု မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ပြု၏။ ရှစ်ခန်းကိုးခန်းလောက် ပြီးပြီဟု ဖြေကြ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် မာလာဂန္ဓ ခန်းဆောင်သို့ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် အစေတော်များနှင့် နောက်ပြောင် ကစားနေသည့် ပေါက်ယုကို တွေ့ရလေ၏။

“မောင်လေး ကောင်းကောင်း နေနော်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က သတိပေး၏။

“အပေါ်ထပ်ဆောင်မှာ သခင်မကြီးတို့ ရှိတယ်” ဟု အစေတော် တစ်ယောက်က ပြော၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ဝတ်ရုံကိုမကာ လှေကားတက်မည် အပြုတွင် လှေကားထိပ်တွင် သူ့ကိုစောင့်နေသည့် မမယု ကို တွေ့ရလေ၏။

“ငှက်မယ်နဲ့ ကျင်ကိုတို့နှစ်ယောက် တွေ့ယင် ဒီလို ကြာမယ်ဆိုတာ မမယုသိသားပဲ။ ခုလဲ ပေါ်မှလာပေ သေးတာကိုး။ မနက်ဖြန်ကျယင် ကျင်ကို့ဆီကို တစ်ခေါက်လောက် လာခဲ့ပါဦးလား။ ဒီကိုပြောင်းလာပြီး ကျင်ကို နဲ့ နေပါလား။ ကဲ ထိုင်စမ်းပါဦး။ မွေးနေ့ဆုတောင်းလေး ဘာလေး တောင်းကြဦးစို့ရဲ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ကို ခွင့်တောင်း၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် မမယု၏အမေနှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက် မမယုဘေးတွင် ထိုင်ကာ အရက်ချိုကို သောက်ရင်း ဇာတ်ပွဲကို ကြည့်လျက်ရှိ၏။ မမယုသည် ဇာတ်ပွဲအစီအစဉ်ကို တောင်းခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် မည်သည့်အစီအစဉ်ကို အထွက်ခိုင်း မည်နည်းဟု အရွေးခိုင်း ၏။

“အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့။ ဒေါ်လေးတို့ ရှိလျက်သားနဲ့ ကျော်ပြီး မရွေးရဲပါဘူး။ သူတို့ ရွေးပါလိမ့်မယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြော၏။

ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက

“မမယုရဲ့ အမေကတော့ ရွေးပေးပြီးပြီ။ ဒေါ်လေးတို့ကိုယ်စား ငှက်မယ်ပဲ ရွေးပေးလိုက်ပါကွယ်” ဟု ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် နားထောင်သည့် သဘောဖြင့် မတ်တတ်ရပ်၍ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက် အစီအစဉ်ကို ဖတ်ကြည့်ကာ (မင်မင်းဆက် ခေတ် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် ‘ပန်းမှုန့်ရေဆောင်’ ပြဇာတ်မှ အခန်း တစ်ခန်းဖြစ်သည့်) ‘ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း’ ဆိုသည့် အခန်းနှင့် (ချင်မင်း ဆက်ခေတ် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည့် ‘ထာဝရနုပျိုခြင်း ဘုံဗိမာန်’ ဆိုသည့် ပြဇာတ်ထဲမှ) ‘မဟာဂီတ’ အခန်းကို ရွေးပေးလိုက်၏။ စာရွက်ကို လှမ်းပေးရင်း နတ်ငှက်မယ်က

“ခု ကနေတဲ့ အခန်းက ‘နှစ်ထပ်ကွမ်း ရာထူးတိုးခြင်း’ ဆိုတဲ့ ဇာတ်တိုကလေး။ အဲဒီအခန်း ပြီးယင် နှစ်ခန်း လောက်တော့ ကချိန်ရ ပါသေးတယ်။ တော်လောက်ရောပေါ့”

ဒေါ်လေးဝမ်က

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ရှင်တွေလဲ ပင်ပန်းလှရောပေါ့။ နားကြပါစေဦး။ ပြီးတော့ အိမ်မှာလဲ လူမမာနဲ့ဆိုတော့ အားနာစရာ”

မမယုက

“ဒေါ်လေးတို့က လာခဲ့ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်။ နည်းနည်း ကြာကြာလေးတော့ နေပါဦး။ စောပါသေးတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ ဦးညွှတ်၍

“အမျိုးသားတွေကို ဘယ်မှာဧည့်ခံပါသလဲ မမယု”

“အရုဏ်ဦးခန်းဆောင်မှာ နည်းနည်းပါးပါး သောက်စားနေကြ ပါတယ်။ သူတို့မှာ ပန်တျာသည်တွေ ရှိပါတယ်” ဟု အစေတော်များ ကပြောကြ၏။

“ငှက်မယ်တို့ ရှိယင် သူတို့မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာ၊ ငှက်မယ်တို့ မရှိတုန်း သူတို့ယောက်ျားတွေ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြမလဲ မသိဘူး” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြော၏။

“ဒါကတော့ လူတိုင်း ငှက်မယ်လို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဘယ်နေနိုင် ပါ့မလဲကွယ်” ဟု မမယုက နောက်နေလေ၏။

သို့ဖြင့် မိန်းမတစ်သိုက်သည် ပြဇာတ်ကြည့်ရင်း စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ ခဏကြာလျှင် ပြဇာတ်ပြီး၍ အရက်ချိုခွက်များ သိမ်းသွားကာ ထမင်းပွဲများ ရောက်လာလေ၏။ ထိုနောက်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်

ဧည့်ခန်းသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ဧည့်သည်များသည် မမယု၏ အမေကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရထားများဖြင့် ပြန်သွားကြ၏။ မမယုနှင့် အစေတော်များက ဧည့်သည်များကို ရထားသို့အရောက် လိုက်ပို့ကြရာ ဝင်းဝတွင် သူတို့ကို စောင့်နေသော ကျိချန်နှင့် လူငယ်များကို တွေ့ရ၏။ ကျိချန်က နောက်တစ်နေ့တွင် ထပ်လာရန် ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ် တို့ကို ထပ်၍ မှာနေ လေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဝမ်က

“အမယ်လေး ကျုပ်တို့ ဒီမှာတစ်နေ့လုံး လာထိုင်နေတာ မကျေနပ်သေးဘူးလား။ မနက်ဖြန်တော့ မလာနိုင်ဘူး တော့။ နားရဦးမယ်” ဟုပြော၏။

ဧည့်သည်များက ရထားပေါ်တက်နေစဉ်တွင် ကျီယွီမှာ နတ်ငှက်မယ်ကိုသာ တစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ကျိချန်နှင့် အိမ်သူအိမ်သားများ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည့် အခါ၌ လီကွေ့က ပေါက်ယု၏ မြင်းကို ယူလာလေရာ ပေါက်ယုလည်း မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ ရထားနောက်မှ စီးလိုက်လာခဲ့၏။ ညစာ ထမင်းစားသောက် ပြီးသည့် အခါ ကိုယ့်အဆောင်သို့ကိုယ် ပြန်ကုန်ကြသဖြင့် လူစုကွဲသွားကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့ တပည့် လက်သားများအား မည်သို့ကျွေးမွေး ကြသည်ကိုမူ အကျယ်မရေးတော့ပြီ။

ကျင်ကို၏ ကျန်းမာရေးမှာ သိသိသာသာကြီး ကောင်းလာခြင်း မရှိသည့်တိုင် အနည်းငယ် သက်သာ သယောင် ရှိ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ကျင်ကိုထံ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်၏။ မိဘများနှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူ ကျိချန်တို့မှာ ကျင်ကို ၏ အခြေအနေကို ကြည့်၍ အားလျော့စ ပြုလာခဲ့ကြလေပြီ။ ကျီယွီသည် နတ်ငှက်မယ်ကိုတွေ့ရန် ယွန်းစံအိမ်ကြီး သို့ မကြာခဏ လာလေ့ရှိသည့်တိုင် နတ်ငှက်မယ်မှာ ကျင်ကိုထံ သွားနေတတ်သဖြင့် မတွေ့ရချေ။

ဧကဒသမလ၏ လဆန်း တစ်ဆယ့်သုံးရက်မှာ မကာရရာသီသို့ ကူးပြောင်းသည့် သမယဖြစ်၏။ နီးကပ် လာသော အခါတွင် မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ် တို့သည် ကျင်ကို၏ ကျန်းမာရေးကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လူလွှတ်၍ မေးမြန်းစုံစမ်း၏။ မေးမြန်းသည့် အခါတိုင်းလည်း ကျင်ကို၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ ထူး၍ လည်းမကောင်း၊ ထူး၍လည်း မဆိုးလှဘဲ တန့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်က “ခုလိုရာသီမှာ ရောဂါ ဆိုးမလာဘူး ဆိုယင်တော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေးတယ်။ မဆိုးလှ သေးပါဘူး” ဟု မယ်မယ်ကို ပြောပြ၏။

“အင်း ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျင်ကိုသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားယင် ငါ

ရင်ကျိုးရချည် ရဲ့အေ” ဟု မယ်မယ် ကပြော၏။ မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို သူ့အဆောင်သို့ အခေါ်လွှတ်ပြီးလျှင်

“ငှက်မယ်၊ ညည်းနဲ့ကျင်ကိုဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် ဒွါဒသမလ လဆန်းတစ်ရက် နေ့ပဲ။ နှစ်ရက်နေ့ ကျယ်ဝန်းတော့ ကျင်ကိုကို သွားကြည့်ချည်စမ်းပါ။ အခြေအနေ ကောင်းတယ်ဆိုယင် ငါ့ဆီကို မြန်မြန် လာပြောလှည့်စမ်း။ ဒါမှ ငါ စိတ်အေးမယ်။ ပြီးတော့ သူကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအသောက်တွေ ကိုလဲ လုပ်ပြီး အပို့ လွှတ်လိုက်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပါမည်ဟု ကတိပေးပြီးနောက် လဆန်းနှစ်ရက်နေ့သို့ ရောက်လျှင် ကျင်ကိုကိုကြည့်ရန် နိန်စံအိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့၏။ လူမမာမှာ ဆိုးလာခြင်း မရှိသော်လည်း လွန်စွာ ချုံးကျသွားခဲ့လေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်သည် လူမမာအနီးတွင် ထိုင်ကာ အတန်ကြာမျှ စကားပြောဆိုရင်း ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိကြောင်း အားပေးလျက် ရှိ၏။

“နွေဦးပေါက်လောက် ရောက်ယင်တော့ ကျင်ကို ပြန်ပြီး နေကောင်းမကောင်း သိရမှာပေါ့ ငှက်မယ်ရယ်။ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့တော့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ မကာရ ရာသီကျော်လာပြီပဲ။ သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး။ မယ်မယ်နဲ့ ဘွားလေး ဝမ်းတို့ကို ပြောလိုက်ပါ။ ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေကြပါနဲ့လို့။ မနေ့ကဆိုယင် မယ်မယ်ပို့လိုက်တဲ့ စွန်ပလွံယို ဌာပနာထားတဲ့ မုန့်က သိပ်ကောင်းတာပဲ။ နှစ်ခုတောင် ကုန်သွားတယ်။ မယ်မယ်တို့ ဘွားလေးဝမ်းတို့ဟာ ကျင်ကို အပေါ်မှာ ကောင်းရှာကြပါတယ်။ အဲဒီမုန့်တွေ စားလိုက်လို့ ဒီလောက် အားရှိသွားတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုယင် မနက်ဖြန်မှာ လုပ်ပြီး ပို့လိုက်ဦးမယ်လေ။ ကဲ ငှက်မယ်လဲ မမယုကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြန်မြန် ပြန်မှ ဖြစ်မယ်။ မယ်မယ်က ဒေါ်လေးဝမ်းတို့က ကျင်ကို အကြောင်းကို သိချင်လှရောမယ်”

“မယ်မယ်နဲ့ ဘွားလေးဝမ်းတို့ကို ကျင်ကိုက ကန်တော့လိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်နော်”

သူ မှာသည့်အတိုင်း ပြောမည်ဟု ကတိပေးပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မမယုနှင့် တွေ့ရာတွင် မမယုက

“ကဲ ငှက်မယ်။ ဘယ်လိုထင်သလဲ။ မမယုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ” ဟု မေးလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်လျက်

“ငှက်မယ်အထင် ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ အခြေအနေ

သိပ်မကောင်းဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ အသုဘအတွက် ပြင်စရာရှိတာကို ပြင်ထားယင် ကောင်းမယ်။ ဒီလိုလုပ်ယင် ယတြာချေပြီးသား ဖြစ်ပြီး ကျိန်းကြေ သွားနိုင်တာပေါ့”

“အင်း မမဘာသာ ကျိတ်ပြီး လုပ်တော့ လုပ်ပြီးပါပြီကွယ်။ ဒါပေမယ့် ပျဉ်က စိတ်တိုင်းကျကျ မရလို့ ခုလောလောဆယ်တော့ ရပ်ထားလိုက်ရတယ်”

လက်ဖက်ရည် အနည်းငယ် သောက်၍ စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးသည့်နောက်တွင် နတ်ငှက်မယ်က ကျင်ကို ၏ အကြောင်းကို မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့အား ပြောပြရန် ပြန်မည်ဟု ပြော၏။

“ဒီအကြောင်းကို မယ်မယ့်ကိုတော့ ဖွင့်မပြောလိုက်နဲ့ဦးနော်။ အဘွားကြီး စိတ်ထိခိုက် သွားလိမ့်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ကတိပေးပြီးနောက် အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် နတ်ငှက်မယ်က

“ကျင်ကိုက မယ်မယ်ကို ကန်တော့လိုက်ပါတယ်တဲ့။ သေသေချာချာ ပြောပြပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ တော်တော် လဲ သက်သာလာ ပါပြီတဲ့။ မယ်မယ်တို့ သိပ်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့။ နည်းနည်း နေကောင်းသွားယင် သူကိုယ်တိုင် လာပြီး ကန်တော့ပါဦးမယ်တဲ့”

“ကြည့်ရတာကကော ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိလှပါဘူး မယ်မယ်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပါ”

နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ့်ထံမှ ထွက်လာခဲ့ကာ သူ့အဆောင်သို့ မပြန်မီ ဒေါ်လေးဝမ်ကိုလည်း ဝင်ပြောခဲ့၏။ အဆောင်သို့ ရောက်လျှင် အစေတော် ပင်အဲသည် မီးလင်းဖိုတွင် ကင်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို လဲပေးလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် မီးလင်းဖိုအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လျက် မိမိမရှိသည့် အတောအတွင်း စံအိမ်တွင် ဘာထူး သေးသနည်း ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ပင်အဲက လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို ပေးရင်း

“ဘာမှတော့ သိပ်မထူးလှပါဘူး သခင်မလေး။ လိုင်ဝမ်းရဲ့ မိန်းမတော့လာပြီး သုံးရာချေးထားတဲ့အတွက် အတိုးလာပေးသွားပါတယ်။ ကျွန်မ သိမ်းထားပါတယ်။ ဪ ကျီယွီတော့ တစ်ခေါက် လာသွားသေးတယ်။ သခင်မလေး ရှိသလားတဲ့၊ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

နတ်ငှက်မယ်က စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့်

“အလကားလူ၊ မြန်မြန်သေသွားယင် ကောင်းတယ်။ ဒီတစ်ခါ လာရဲယင် လာစမ်းပေစေ။ တစ်ခုခုဖြစ်အောင် လုပ်လွှတ်လိုက်ဦးမယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ လာနေတာလဲ သခင်မလေး”

နတ်ငှက်မယ်က သူနှင့် ကျီယွီ တို့ နိန့်စံအိမ်ကြီးထဲက ဥယျာဉ် ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ကြပုံ၊ ထိုစဉ်က ကျီယွီ မည်သို့ ရဲသဲ့သဲ့ ပြောဆိုခဲ့ပုံ တို့ကို ပြန်ပြောပြလေ၏။

ပင်အဲက

“အမယ်လေး သူကများ ရာရာစစ။ ဖားပြုပ်က ငန်းကို စားချင်သတဲ့လား။ ကြည့်ရတာ နည်းနည်းမှ ကုန္တ မရှိဘူး။ အမဲရိုးနှယ် ဟင်းအိုးမှ အားမနာ။ မတော်တာတွေ လျှောက်မှန်းလို့ ဒုက္ခရောက်မယ်”

“ဒီတစ်ခါ လာစမ်းပေစေပေါ့အေ။ အကြောင်းပြလိုက်ရဦး မှာပေါ့”

ကျီယွီ ရောက်လာသည့်အခါတွင် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို နောက် အခန်းတွင် ဖော်ပြထားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ကြာသမားကို ထောင်ချောက်ဆင်၍ ဖမ်းခြင်း။

ကျီယွီ သည် ရတနာကြေးမုံမှန်ကို ပြောင်းပြန်ကြည့်မိခြင်း။

နတ်ငှက်မယ်က ပင်အဲအား ထိုသို့ ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ကျီယွီ ရောက်လာကြောင်းကို အစေတော်တစ်ယောက်က လာရောက်ပြောဆို၏။ နတ်ငှက်မယ်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ ချက်ချင်းခေါ်လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျီယွီကား သူ့ကို ချက်ချင်း လက်ခံတွေ့ဆုံသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်လွန်းလှသဖြင့် တပြုံးပြုံး ဖြစ်လျက်ရှိကာ ရွန်းရွန်းဝေအောင် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ကျီယွီ အား လေးစားဟန် ပြကာ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံ၏။ ကျီယွီကား အိမ်တွင်းတွင်ဝတ်သည့် အဝတ်အစားဖြင့် နတ်ငှက်မယ် ကို မြင်ရသည့် အတွက် အကြီးအကျယ် ဘဝင်ခိုက်လျက် ရှိလေပြီ။ ကျီယွီ သည် နတ်ငှက်မယ်ကို စားတော့ ဝါးတော့မလို စူးစိုက်ကြည့်လျက်

“ကျီလျှံကော အိမ်မှာမရှိဘူးလား။”

“ငှက်မယ် မသိပါဘူး။”

“မသိဘူး လုပ်မနေနဲ့နော်။ တစ်ယောက်ယောက်က အမိဖမ်းထားလို့ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေသလားမှ မသိတာ”

“မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့။ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုချည်းပါပဲ။ မိန်းမ ခပ်ချောချောမြင်ယင် ကြိုက်လိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။”

“အမယ်လေး ညီမရယ်။ ယောက်ျားတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုတို့က ဒါမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။”

“အစ်ကိုတို့လို ယောက်ျားမျိုးကတော့ ရှားပါတယ်လေ။ ဆယ်ယောက် တစ်ယောက်လောက် ရှိတာပါ”

ကျီယွီသည် ကျေနပ်လွန်းသဖြင့် သူ့နားရွက်များကို လိမ်ကာ ပါးများကို ပွတ်လျက်ရှိရာမှ

“ညီမလဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို စီမံအုပ်ချုပ်နေရတာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆိုတော့ မငြီးငွေ့ဘူးလား။”

“ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့် အစ်ကိုရယ်။ ငြီးငွေ့တာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်

ပျင်းယင် စကားပြောမယ့် ဧည့်သည်ကိုပဲ မျှော်နေရတာပဲ”

“အစ်ကိုမှာ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ငှက်မယ် အပျင်းပြေအောင် အစ်ကို နေ့တိုင်း ဝင်လာ ခဲ့မယ်လေ”

နတ်ငှက်မယ်က မူနဲ့ဟန်ဖြင့်

“အမယ်လေး ယုံရမှာ တဲ့လား။ အစ်ကိုတို့က ငှက်မယ်တို့ဆီကို လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

“တကယ်ပြောတာပါ။ မိုးကြိုးကြီး ပစ်ရစေရဲ့။ အယင်တုန်း ကတော့ သိပ်မလာရဲဘူးလေ။ ငှက်မယ်က သိပ်စည်းကမ်း ကြီးတယ်တဲ့။ နည်းနည်းလေးမှ အမှားမခံဘူးတဲ့။ ခုတော့လဲ သူတို့ပြောသလိုမဟုတ် ပါပဲလား။ ကြည့်စမ်း ငှက်မယ်ဟာ ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းသလဲ၊ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ညှာတာသလဲ။ စိတ်ချပါ ငှက်မယ်ရယ်။ အစ်ကိုလာမှာပေါ့။ ငှက်မယ်ဆီ လာရမယ်ဆိုယင် အသက်စွန့်ပြီးတောင် လာရဲပါတယ်။ တကယ်ပါ”

“အစ်ကိုက ကျီယုန်တို့ တစ်တွေထက် အလိုက်သိတတ်တယ်နော်။ ကျီယုန်တို့တစ်တွေက ကြည့်လိုက်ယင်တော့ တကယ်အလိုက်သိ၊ အကင်းပါးတဲ့ ပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် အူတူတူ အတတတွေ။ သူများ အရိပ်အကဲကိုလဲ နားမလည်ဘူး။”

ကျီယွီသည် ထိုစကားကြောင့် အတင့်ရဲလာကာ အနီးသို့ တိုးလာ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ ခါးစည်းကြိုးမှ တွဲလောင်း ကျနေသည့် နံ့သာအိတ်ကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိရာမှ လက်တွင်စွပ်ထားသည့် လက်စွပ်ကို ကြည့်ချင်သည်ဟု ပြော၏။

“ဟင် အစ်ကိုကလဲ။ သိပ်အတင့် မရဲနဲ့လေ။ အစေတော်တွေ မြင်သွားယင် မကောင်းဘူး။”

ကျီယွီသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်ပြန်တမ်းကို နာခံလိုက်ရ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သိကြားစက်တွင် စက်ကွင်းမိသူ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ကျိုးနွံစွာနာခံကာ နောက်သို့ ချက်ချင်းဆုတ်လိုက်၏။

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ကဲ အစ်ကိုပြန်တော့လေ”

“ရက်စက်တော့မှာလား ငှက်မယ်ရယ်။ ခဏလောက် နေပါရစေဦး။”

“ဒီနေရာမှာ ကြာကြာထိုင် စကားပြောနေလို့ မကောင်းဘူး အစ်ကိုရဲ့။ လူတွေက ဥဒဟို သွားလာနေကြတာ။ ခု ပြန်တော့နော်။ ညတစ်ချက် တီးလောက်မှာ တိတ်တိတ်လာခဲ့။ ငှက်မယ် ထွက်လာခဲ့မယ်။ အနောက်ဝင်း

တံခါးမုခ်က စောင့်”

ကျီယီအဖို့တော့မူ ထိုစကားသည် လွန်စွာ တန်ဖိုးရှိသော ပုလဲကြီး တစ်လုံးကို ရရှိသည်နှင့် တူပေ၏။

“တကယ်ပြောတာနော် ညီမ။ ဒါပေမယ့် ဝင်းဝက အဆောင်ဆိုတော့ လူတွေက ဥဒဟိုသွားနေတာ။ အစ်ကိုကို လူတွေမြင်ကုန်မှာပေါ့။ ဘယ်မှာ သွားပုန်းနေရမှာလဲ”

“ဒါအတွက် မပူပါနဲ့။ ညအိပ်ဖန်လှည့်ကျတဲ့ သူငယ်တော်တွေကို တခြား အသွားခိုင်းထားမယ်။ ဝင်းတံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်ပြီ ဆိုယင် ဘယ်သူမှ ဝင်လို့ ထွက်လို့ မရတော့ဘူး”

ထိုစကားကို ကြားသည်၌ ကျီယီသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် ညကျလျှင် ဆန္ဒပြည့်တော့မည်ဟု အကြီးအကျယ် အူမြူးကာ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွား၏။

ထိုနေ့ည၌ ကျီယီသည် မှောင်ကြီးမည်းမည်း ထဲတွင် ယွန်းစံအိမ်ကြီး ဆီသို့ လာခဲ့ကာ ဝင်းတံခါးကြီးများ မပိတ်မီတွင် အထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ညသည် မည်းမှောင်လျက်ရှိကာ လူသူဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။ မယ်မယ်၏ အဆောင်ဘက်သို့ သွားသည့် ဝင်းတံခါးမှာလည်း ပိတ်လျက်သား ဖြစ်နေပြီး အရှေ့ဘက်တံခါး တစ်ခုတည်းသာလျှင် ပွင့်လျက်သားရှိလေ၏။

ကျီယီသည် နားကိုစွင့်ကာ တစောင့်စောင့် ဖြစ်လျက်ရှိသော်လည်း မည်သူမျှ ပေါ်မလာချေ။ ထိုစဉ် ဝန်းဆိုသော အသံကြီးနှင့်အတူ အရှေ့ဘက် ဝင်းတံခါးသည်လည်း ပိတ်သွားလေ၏။ ကျီယီသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိကာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲဘဲ ငြိမ်နေ၏။ ထို့နောက် တွားသွားကာ ဝင်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်ကြည့်သော်လည်း ဝင်းတံခါးကြီးမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။ အုတ်တံတိုင်းကြီးမှာ အလွန်မြင့်သည့်အတွက် ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင် တော့ချေ။

အဝင်တံခါးမကြီးမှာ လူသူရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။ ဆောင်းလယ်ကြီး ဖြစ်သဖြင့် ညတာရှည်ရုံမျှမက အရှေ့မြောက် လေကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက် ရှိလေရာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ ထိအောင် အေးလှပေ၏။ ကျီယီမှာ သွေးခဲ၍ မသေရုံတစ်မည်သာ ကျန်တော့သည်။

အရုဏ်တက်ခါနီးလောက်တွင် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ဝင်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်၏။ အနောက်ဘက် တံခါးကြီးကို ဖွင့်ရန် ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ကျီယီသည် မီးခိုးတန်းတစ်ခုသဖွယ် လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့၏။ ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် မည်သူနှင့်မျှ

ရင်ဆိုင်မတိုးခဲ့ချေ။ သို့ဖြင့် ကျီယွီသည် နောက်ဖေး မလွယ်တံခါးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့၏။

ကျီယွီသည် ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မိဘနှစ်ပါး ဆုံးခဲ့ပြီးနောက် အဘိုးဖြစ်သူ ကျီထိုက်ရု၏ အုပ်ထိန်းမှု အောက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်၏။ သူ့အဘိုး ကျီထိုက်ရုမှာ စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်၍ အပြင်တွင် အလောင်းအစား၊ အပျော်အပါး လိုက်စားမည် စိုးသည့် အတွက် တစ်ချက်ကလေးမျှ လွတ်လပ်ခွင့်မပေးဘဲ ကွပ်ညှပ်ထားကာ စာကိုလည်း ကောင်းစွာ သင်မပေးခဲ့ချေ။ ယခုမူ ကျီယွီ တစ်ညလုံး ပျောက်ချက်သား ကောင်းလျက် ရှိသဖြင့် အကြီးအကျယ် ဒေါပွလျက် ရှိကာ အဖြစ်မှန်ကို မသိဘဲ သူ့မြေးသည် အရက်သေစာ သောက်စားနေလေသလော၊ လောင်းကစားခြင်း ပြုနေလေသလော၊ မကောင်းသောမိန်းမတို့နှင့် ပျော်ပါးနေလေသလောဟု အမျိုးမျိုး တွေးလျက် ရှိ၏။

ကျီယွီသည် ချွေးစေးကြီးတွေ ပြန်ကာ အမျိုးမျိုး လည်ဆယ် ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

“ဦးလေးတို့အိမ် သွားတာပါအဘိုး။ ညဉ့်နက်တာနဲ့ မပြန်နဲ့တော့ဆိုလို သူ့အိမ်မှာ အိပ်နေတာပါ”

“နင် အယင်တုန်းက ငါ့ကိုမတိုင်ဘဲ အိမ်က ထွက်ဖူးလို့လားဟင်။ နင့်ကို ငါရိုက်ချင်တယ်။ ဒီလောက် လျှောက်လည် နေတဲ့ကောင် ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ ဒီအထဲမှာ လိမ်ပြီး ပြောလိုက်သေးတယ်” ဟု အဘိုးက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ဆူပူလျက် ရှိ၏။

အဘိုးသည် ကြိမ်ဖြင့် အချက်သုံးလေးဆယ်ခန့် ရိုက်ပြီးလျှင် အစာလည်းမကျွေးဘဲ ဝင်းထဲတွင် ခူးထောက် ထိုင်ခိုင်းကာ ဆယ်ရက်စာ စာများကို အကျက်ခိုင်းလေ၏။ ကျီယွီမှာ တစ်ညလုံး နှင်းတောထဲတွင် ချမ်းချမ်းစီးစီး နေခဲ့ရ ပြီးနောက် အစာမစားဘဲ အရိုက်ခံရခြင်း၊ လေတိုက်ကြီး ထဲတွင် ခူးထောက်၍ စာများကို ကျက်ရခြင်းတို့ကြောင့် အကြီး အကျယ် ခံလိုက်ရ၏။

သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်ကို အရူးအမူးဖြစ်လျက် ရှိသည့်အတွက် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ နောက်ရက် အနည်းငယ် ကြာသည်နှင့် အလစ်တွင် နတ်ငှက်မယ်ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။ နတ်ငှက်မယ်က သူ့ချိန်းထားသည်ကို မလာရ ကောင်းလောဟု အပြစ်တင်လျက်ရှိ၍ ကျီယွီကလည်း မိမိတွင် အပြစ်ရှိကြောင်းကို ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ ကျီယွီ သည် မိမိလက်ထဲတွင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့ကို ဆုံးမရန် အကြံရ၏။

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ညလာခဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ တခြားနေရာကို ချိန်းမယ်။

ဒီခန်းဆောင်ရဲ့ နောက်ဘက်စကြိုနားမှာ အခန်းလွတ် တစ်ခန်း ရှိတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ လာဖြစ်အောင်လာနော်”

“တကယ်ပြောနေတာလား ငှက်မယ်ရယ်”

“တကယ်ပေါ့ အစ်ကိုရဲ့။ အစ်ကို မယုံယင်လဲ မလာနဲ့ပေါ့”

“လာပါ့မယ်ဗျာ။ လာပါ့မယ်။ သေမယ်ဆိုဦးတော့ ငှက်မယ် အတွက်ဆိုယင် လာမှာပါ”

“ကဲ ဒါဖြင့်ပြန်တော့”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ လွဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု အောက်မေ့ကာ ကျီယွီသည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။

ကျီယွီ ပြန်သွားသည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်လည်း သူ့အကြံကို အိမ်သားများအား ဖွင့်ပြောပြီးလျှင် ညအတွက် စီမံကိန်း ချလျက် ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျီယွီမှာ အိမ်တွင် ဆွေမျိုးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ညစာ စားနေသည့် အတွက် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေလေပြီ။ အိမ်မှထွက်လာသည့် အခါတွင် မီးများပင် ထွန်းကုန်ကြလေပြီ။ သူ့အဘိုး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား သည်နှင့် ကျီယွီသည် ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာကာ ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာတွင် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။ အိုးကင်းပူပေါ်တွင် ရောက်နေသည့် ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကျီယွီသည် ဂနာမငြိမ် နိုင်ဘဲ အခန်းလွတ်ထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လျက် ရှိသော်လည်း လူရိပ်လူယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ၊ အသံဗလံကိုမျှ မကြားရချေ။

“တကယ်ကော လာမှာ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး။ မလာယင်တော့ တစ်ညလုံး အအေးဒဏ် ခံနေရဦးမယ်” ဟု တွေးလျက်ရှိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် လူရိပ်မည်းမည်း တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ သေချာပြီ။ နတ်ငှက်မယ် ဖြစ်ရမည်။ သတိကို ချုပ်တည်းခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ ထိုသဏ္ဌာန် အခန်းဝသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆာလောင် မွတ်သိပ်လျက်ရှိသည့် ကျားတစ်ကောင် ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကြွက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းအုပ်လိုက်သည့် ကြောင်ငတ်တစ်ကောင် ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ကျီယွီသည် ထိုသဏ္ဌာန်ကို ဖမ်း၍ ဆီးဖက်လိုက်ကာ

“အမယ်လေး အချစ်ရယ်။ ညီမလေးရယ်။ စောင့်လိုက်ရတာ သေတော့မယ်”

ကျီယွီသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ခုတင်မီးဖိုကြီးဆီသို့ ပွေ့ချီလာခဲ့၏။ ထိုနောက် ခုတင်မီးဖိုကြီး ပေါ်သို့ ချကာ နတ်ငှက်မယ်ကို အနမ်းမိုးတွေ ရွာလျက်ရှိပြီး လက်ကလည်း ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ ပါးစပ်မှလည်း

အချစ်ရယ်။ အသက်ရယ်။ ညီမရယ်ဟု တတွတ်တွတ် ခေါ်လျက်။ လက်ထဲတွင် ပွေ့ထားသည့် သဏ္ဌာန်မှာမူ ဘာသံမျှ မကြားရချေ။

ကျီယွီသည် လုပ်ငန်းစရန်အတွက် သူ့ဘောင်းဘီကို ချွတ်လျက် ရှိစဉ် လက်ခနဲ အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်သည့် အတွက် မော်ကြည့်လိုက်၏။ လက်ထဲတွင် မီးတုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ ရပ်နေသော ကျီကျန်းကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘယ်သူလဲ”

ခုတင်မီးဖိုပေါ်မှ သဏ္ဌာန်သည် တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်ကာ

“ကျီယွီရယ် ကျွန်တော့်ကို ကိုးရိုးကားရား လုပ်မလို့”

သူပွေ့ယူလာသည့် သဏ္ဌာန်သည် ကျီယွန် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့သည့်အခါ၌ ကျီယွီသည် မြေမျိုခံချင်စိတ် ပေါက်သွားလေ၏။ ကျီယွီ သည် ရှက်ရှက်ဖြင့် ထွက်ပြေးရန် ပြင်လိုက်၏။

ကျီကျန်းက သူ့ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ သူ့ကို အတင်းရည်းစား စကားလိုက် ပြောနေတယ်လို့ ငှက်မယ်က ဒေါ်လေးဝမ်ကို တိုင်ထားတယ်။ ခုတော့ နောက်ကို ဒီလိုမလုပ်ရဲအောင် ထောင်ဖမ်းရတာ။ ဒေါ်လေးဝမ်ဖြင့် ဒီသတင်းကို ကြားတော့ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ ခု ငါ့ကို အဖမ်းခိုင်းလိုက်တာ။ ကဲ ခုတော့ လက်ပူးလက်ကျပ် မိပြီ။ ကွယ်မနေနဲ့တော့။ လာ ဒေါ်လေးဝမ်ဆီ လိုက်ခဲ့”

ကျီယွီက လေပျော့ကလေးဖြင့်

“မင်းတို့နဲ့ ငါဟာ စပ်ယင် တူဝရီး တော်ပါတယ်ကွာ။ ဒီတော့ ငါ့ကို ချောက်မတွန်းပါနဲ့။ ငါ့ကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ ပြောပါ။ မနက်ဖြန် ကျယ်ဝင် မင်းတို့ကို ငါ ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်”

“ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ။ ပေးမယ်ဆိုယင် စာနဲ့ ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးထား”

“ဒါကကွာ ဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်လို့ လက်မှတ် ထိုးရတာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဖဲရုံးလို့ ရွှေတိုက်က ငွေတွေကို ချေးထားရတယ်လို့ပဲ ရေးပေါ့”

“ရေးဖို့ စုတ်တံမရှိ။ စက္ကူ မရှိနဲ့ကွာ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ကျီကျန်းသည် ထွက်သွားပြီ စာရေး

ကိရိယာများကို ယူလာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငွေစင် ငါးဆယ်ကျပ်သား အကြွေးပေးဆပ်စရာ ရှိကြောင်း ကျိယွီကို ရေးပေးကာ လက်မှတ် အထိုးခိုင်းပြီး စာရွက်ကို ယူထားလိုက်၏။ ထိုအထဲက ခွဲယူပါ ဆိုသည့်အခါတွင် ကျိယွီက လက်မခံဘဲ သူ့ကိုမပေးလျှင် ထိုအကြောင်း ကို မနက်ဖြန်တွင် တစ်ဝင်းလုံးသိအောင် ပြောမည်ဟု ပြော၏။ ကျိယွီသည် ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန် သော်လည်း ကျိယွီက လက်မခံချေ။ ထို့ကြောင့် ကျိယွီသည် သူ့ကိုလည်း ငွေစင် ငါးဆယ်ကျပ်သား ပေးပါမည်ဟု လက်မှတ် ထိုးပေးရ၏။

“ဒီဝင်းထဲက မင်းထွက်သွားတာကို တခြားလူတွေမြင်ယင် ငါ့ကို အဆူခံရလိမ့်မယ်။ မယ်မယ့်အဆောင် ဝင်းတံခါး ကလဲ ပိတ်ပြီ။ ဦးကြီး ကျိချိန်ကလဲ ချင်လင်းက ဧည့်သည်တွေလာလို့ အလုပ်များနေတယ်။ ဒီတော့ ဒီက ထွက်လို့မရဘူး။ နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်မှဖြစ်မယ်။ ဒါတောင် တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားယင် ငါ့ အဆူခံရဦးမယ်။ ဒီတော့ လူရှင်းမရှင်း ငါသွားကြည့်မယ်။ မင်းက တစ်နေရာရာကစောင့်။ ဒီနေရာကတော့ စောင့်လို့မဖြစ်ဘူး။ တော်တော် ကြာယင် အစေတော်တွေ ပစ္စည်းတွေကို လာထားကြလိမ့်မယ်။ လာ လိုက်ခဲ့”

ကျိကျန်းသည် မီးတိုင်ကို မှုတ်လိုက်ပြီးလျှင် လှေကားတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွား၏။

“ဒီနေရာက စိတ်ချရတယ်။ ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့။ တို့ ပြန် မလာမချင်း ဘယ်ကိုမှ မသွားနဲ့နော်။ ဘာသံမှလဲ မကြားပေစေနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည့်အခါ ကျိယွီသည် လှေကားရင်းတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျိယွီ သည် သူ့အဖြစ်ကို သူ ပြန်၍ စဉ်းစားနေစဉ် အပေါ်ဘက်ဆီမှ ရေသွန်သံနှင့်အတူ သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ အညစ်အကြေးတွေ သွန်ချလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျိယွီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အသံထွက်၍ အော်လိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး တိတ်တိတ်နေရ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာကား ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ အညစ်အကြေးတို့ ဖုံးလျက် ရှိလေပြီ။ ထိုစဉ် ကျိကျန်း ရောက်လာကာ “ပြေး မြန်မြန်ပြေး” ဟု ပြောလေ၏။

ဤတွင် ကျိယွီလည်း နောက်ဖေး မလွယ်တံခါးမှ နေ၍ တအားစွတ် ပြေးခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား သန်းခေါင်ယံ တိုင်လုလေပြီ။ ကျိယွီသည် တံခါးကိုခေါက်၍ နိုးရလေ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးသည့် အစေတော်သည် အညစ်အကြေးတို့ စိုရွဲ နေသည့် ကျိယွီကို မြင်သည့်အခါတွင် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း၏။

“အမှောင်ထဲမှာ ချော်လဲလာလို့ ပါကွာ” ဟု ပြော၏။

သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် ကျီယွီသည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ လျှော်ရ၏။ ထိုအခါကျမှ နတ်ငှက်မယ်သည် မိမိကို ချောက်တွန်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိကာ ဒေါပွလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ လှပချောမောပုံကို မြင်ယောင်မိသည့် အခါတွင် ပွေ့ဖက်ယုယလိုသော စိတ်တို့သည် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ ကျီယွီသည် ထိုညက အိပ်၍ မပျော်တော့ချေ။ ထိုနောက်တွင်မူကား ကျီယွီသည် နတ်ငှက်မယ်ကို တွေ့လို မြင်လို သည့်တိုင် ယွန်းစံအိမ်ကြီး အနားသို့ မသီတော့ချေ။

ကျီယုန်နှင့် ကျီကျန်းတို့သည် သူတို့ ရစရာရှိသည့် ပိုက်ဆံကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တောင်းလျက် ရှိသည့်အတွက် နဂိုကမှ အဘိုးသိမည်ကို ကြောက်ရခြင်း၊ နတ်ငှက်မယ်အတွက် ရူးမူး တပ်မက်ရခြင်းတို့ကြောင့် နောက်ကျီလျက် ရှိသည့် အထဲတွင် အကြွေးတာဝန်ကလည်း တက်လာပြန်၏။ ထိုအထဲတွင် သင်ခန်းစာများကိုလည်း ကျက်လိုက်ရသေး၏။ နတ်ငှက်မယ်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းလျက်ရှိသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ရွယ် လူပျိုလူလွတ် ကျီယွီသည် နတ်ငှက်မယ် အကြောင်းကို တွေးတောကာ “လက်ကစားခြင်း” ဖြင့် ထိုစိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရလေ၏။ ထိုဒဏ်များပိခြင်း၊ အအေးထဲတွင် နှစ်ညတိုင်တိုင် နေခဲ့ရခြင်းတို့ကြောင့် မကြာမီ ကျီယွီသည် မကျန်းမမာဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲသို့ လဲခဲ့၏။ တစ်နှစ်မကူး မီမှာပင် ကျီယွီမှာ အော့အန်မှုးဝေခြင်း၊ ခံတွင်းပျက်ခြင်း၊ ဆီးထဲတွင် သုက်ပါခြင်း၊ သလိပ်ထဲတွင် သွေးပါခြင်းတို့ ဖြစ်လာ ခဲ့လေပြီ။ ခြေထောက်များသည် တုန်ချသွားလျက်ရှိကာ မျက်စိတွေ မှုန်သီပြာဝေ၍ လာကြလေ၏။ ညတွင် အဖျားတက် ကာ နေ့တွင် အားကုန်မောပန်းလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက်တွင်ကား ငန်းသန္နိပယ်လိုက်ကာ အိပ်ရာထဲတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့လေ၏။

သမားတော်များသည် ကျီယွီအား သစ်ကြမ်းပိုး၊ လိပ်ခွံ၊ လင်းနေမြစ်၊ ဘုတ်ကောင် စသည်တို့ကို ပိဿာနှင့်ချိန်၍ တိုက်ကျွေးကြသည့်တိုင် အကျိုးမထူးချေ။ နွေဦးပေါက်တွင်မူ ကျီယွီ၏ ရောဂါမှာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာခဲ့လေပြီ။

သူ့အဘိုးသည် သမားတော်များကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပင့်၍ ကုသော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေ၏။ ကောလိသိမ်ဆေးမြစ် စစ်စစ်ကို တိုက်ရမည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင် သူ့အဘိုးလည်း ထိုမျှတန်ဖိုးကြီးသော ဆေးမြစ်ကို မတတ်နိုင်ပြီ။ ဤတွင် ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ သွား၍ အကူအညီတောင်းရ၏။ သခင်မ ဝမ်သည် ကောလိသိမ် နှစ်ကျပ်သား ကို ချိန်ပေးလိုက်ရန် နတ်ငှက်မယ်ကို ပြောလိုက်၏။

“မရှိတော့ဘူး ဒေါ်လေး။ ကျန်တာကို မယ်မယ့်အတွက် ဆေးဖော်ဖို့ မနေ့က ပေးလိုက်ပြီလေ။ ပြီးတော့ ပိုတာကို ဗိုလ်ချုပ်ယန်းဇနီး အတွက်

ပေးလိုက်ဆိုလို့ မနေ့ကပဲ အပို့လွှတ်လိုက်တယ်”

“တို့မှာ မရှိတော့ယင် ညည်း ယောက္ခမ ဒေါ်လေးဆင့် ဆီမှာကော
မရှိတော့ဘူး တဲ့လား။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ ကျိချန်တို့ဆီမှာ ရှိဦးမလား မသိဘူး။
တောင်းပေးလိုက်ပါကွယ်။ သူငယ်လေး သနားပါတယ်။ လူတစ်ယောက်
အသက် ဆိုတာ ကယ်ကောင်းပါတယ်”

သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် မည်သည့်အိမ်ကိုမျှ
အတောင်းမလွှတ်တော့ဘဲ အိမ်တွင်ရှိသည့် အကြွင်းအကျန် ကလေးထဲမှ
ခြစ်ယူရာ အညံ့စားဆေးမြစ် တစ်ကျပ်သားခန့် ရသည့်အတွက် မိမိတို့အိမ်တွင်
သည်မျှသာ ရှိတော့သည်ဟု ဆိုကာ ပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဝမ်းကိုမူ
နှစ်ကျပ်သားခန့် ရသဖြင့် ပေးလိုက်ပြီဟု ပြောပြလေ၏။

ကျိယွီမှာ ပြန်၍ ကျန်းမာချင်လှပြီ ဖြစ်သဖြင့် တိုက်သမျှ ဆေးကို
အကုန်သောက်၏။ သို့ရာတွင် ငွေသာကုန်ပြီး ရောဂါမှာ ပျောက်ကင်းခြင်း
မရှိချေ။

တစ်နေ့တွင် ခြေကျိုးနေသည့် တာအို ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးသည်
သူတို့အိမ်သို့ အလှူခံ ရောက်လာ၏။ ထို ကိုရင်ကြီးမှာ ဝဋ်နာကံနာကို
ကုသရာတွင် ကောင်းသည်ဟု နာမည်ကြီး၏။ ကျိယွီသည် ထိုသို့
ပြောဆိုနေသံကို အိပ်ရာ ထဲမှ ကြား၏။ ဤတွင် ကျိယွီသည် ခေါင်းအုံးကို ခု၍
ဝတ်ပြုရင်း ထိုကိုရင်ကြီးကို ပင့်ပေးရန် အစေတော်များကိုပြော၏။

အစေတော်များက ကိုရင်ကြီးကို ပင့်လာသည့်အခါတွင် ကျိယွီသည်
ဦးချလျက်

“ကိုရင်ကြီးဘုရား၊ တပည့်တော်ကိုကယ်ပါ။ ဒီအတိုင်းကြည့်မနေပါနဲ့။
တပည့်တော်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား”

ကိုရင်ကြီးသည် ကြီးစွာသော ဣန္ဒြေကို ဆောင်လျက်

“ဒကာလေး ရောဂါကို ကုနိုင်တဲ့ ဆေးမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒကာလေးကို
ငါ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးခဲ့မယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းကို နေ့တိုင်းကြည့်။
ဒီလိုကြည့်ယင် ဒီပစ္စည်းက ဒကာလေး အသက်ကို ကယ်လိမ့်မယ်”

ကိုရင်ကြီးသည် လွယ်လာသည့် လွယ်အိတ်ထဲမှ နှစ်ဖက်စလုံး
ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထားသည့် ကြေးမုံ တစ်ချပ်ကို ထုတ်ပေး၏။
လက်ကိုင်တွင်မူ ရတနာ့ မေတ္တာကြေးမုံဟု စာတန်း ထိုးထားလေ၏။

“ဒီကြေးမုံဟာ နှယ်နှယ်ကြေးမုံမဟုတ်ဘူး ဒကာလေး။
နတ်ပြည်ကလာတဲ့ ကြေးမုံ၊ တဏှာရမ္မက်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရာဂဥမတ္တက တွေကို
ကုသဖို့ မာယာဒေဝီနတ်သမီးက သွန်းလုပ်ပေးထားတဲ့ ကြေးမုံ။

နှယ်နှယ်မမှတ်လိုက်နဲ့။ ဒီကြေးမုံဟာ လူ့အသက်ကို ကယ်နိုင်တဲ့အတွက် အသိဉာဏ် ထက်မြက်ပြီး စိတ်နှလုံးကောင်းရှိတဲ့ လူငယ်တွေကို ကယ်ဖို့ ငါ ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒကာလေး ဒီကြေးမုံ ရှေ့ဘက်ကို မကြည့်ရဘူး။ နောက်ကျောဘက်ကိုသာ ကြည့်ရမယ်။ ကြေးမုံရဲ့ ရှေ့ဘက်ကိုတော့ ယောင်လို့မှ မကြည့်လိုက်လေနဲ့နော်။ အဲဒါကို မှတ်ထား။ ရော့။ ဒီကြေးမုံကို ယူထားလိုက်။ နောက်သုံးရက်အတွင်း ငါလာယူလှည့်မယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်ဆိုယင် ဒကာလေးရဲ့ ရောဂါပျောက်လောက် ကရော့ပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကိုရင်ကြီးသည် မည်သူမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်၍ ပြန်ကြွသွားလေ၏။

“အင်း ကိုရင်ကြီးနဲ့ သူ့စကားတွေက တော်တော်ဆန်းတာပဲ။ ကိုရင်ကြီး ပေးပစ်ခဲ့တဲ့ ကြေးမုံကို ကြည့်ပြီး ကုကြည့် ဦးမှပဲ။ ဘာများ ထူးမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး” ဟု အောက်မေ့လျက် ကြေးမုံကို ကောက်၍ ကျောဘက်ကို ကောက်ကြည့် လိုက်လေ၏။ သို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် အရိုးစု ကမ္မဋ္ဌာန်း ရုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျီယွီမှာ ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။ ကျီယွီသည် ကြေးမုံကို လျင်မြန်စွာ ပြန်ဖုံးလိုက် ပြီးလျှင်

“အင်း ဒီကိုရင်ကြီးဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကိုရင်ကြီးပဲ။ သက်သက်မဲ့ ငါ့ကို ကြောက်စရာ လန့်စရာတွေ ဖြစ်အောင် လာလုပ်တယ်။ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ။ နောက်တစ်ဖက်ကို ကြည့်လိုက်ဦးမှပဲ” ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ကျီယွီသည် မှန်ကြေးမုံ နောက်တစ်ဖက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်လျက်ရှိသော နတ်ငှက်မယ် ကို မြင်ရ၏။ ကျီယွီသည် အကြီးအကျယ် ဝီတိဖြစ်သွားကာ မှန်ထဲတွင် သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည့် နတ်ငှက်မယ်ကို ကြည့်ရင်း နတ်ငှက်မယ်နှင့်အတူ တိမ်တိုက်နှင့် မိုးစက် ကစားနည်းကို ကစားမြူးတူးလျက် ရှိလေရာ ကစားပြီးသည့်အခါ၌ မှန်ထဲမှ နတ်ငှက်မယ်၏ ရုပ်သွင်သည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မိမိသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ယောင်၍ အော်ကာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မှန်ကြေးမုံသည် သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားကာ အရိုးစုကြီး ပေါ်နေသည့်ဘက်ကို မြင်ရလေ၏။ ကျီယွီသည် အိပ်မက်မက်ရင်း သုက်သွေးတို့ ထွက်ခဲ့ရသည့် အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ပြန်လျက်ရှိသည့်တိုင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် မှန်ကြေးမုံ ရှေ့ဘက်ကို ကောက်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် သူ့အား လက်ယပ် ခေါ်နေသည်ကို တွေ့သည်တွင် သူကလည်း နောက်တစ်ခေါက် လိုက်သွားပြန်လေ၏။

သို့ဖြင့် အိပ်မက်ထဲတွင် နတ်ငှက်မယ်ခေါ်ရာသို့ လေးကြိမ်
လိုက်သွားပြီးနောက် ခွဲခွာ၍ ပြန်တော့မည် ပြုစဉ် လူမည်းမည်းကြီး နှစ်ယောက်
ရောက်လာကာ သူ့ကို ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ကြပြီး ဆွဲခေါ်သွားကြလေ၏။

“နေပါဦးဗျ။ ကျွန်တော့်မှန်ကို ကျွန်တော်ယူခဲ့ပါရစေဦး” ဟု ကျီယွီက
အော်လေ၏။

ဤစကားများကား ကျီယွီ နောက်ဆုံးပြောသွားသည့်
စကားလုံးများပေတည်း။

ကျီယွီသည် မှန်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။
မှန်လွတ်ကျသွားသည့်အခါတွင် ကျီယွီသည် မျက်လုံးကြီးပွင့်လာကာ မှန်ကို
ပြန်ကောက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ကြိမ် လက်မှ လွတ်ကျသွားသည့်
အခါတွင်မူ ကျီယွီသည် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့ချေ။ အစေတော်များက
စမ်းသပ်ကြည့် ကြသည့်အခါ၌ ကျီယွီတွင် အသက် မရှိ တော့ချေ။
သူတင်ပါးအောက်ရှိ အိပ်ရာခင်းမှာ စိုရွှဲ စေးထန်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အစေတော်များသည် ကျီယွီ၏အလောင်းကို ပြင်ဆင်ကာ
ခေါင်းသွင်းရန် အဆင်သင့် ပြင်ထားကြလေ၏။ ကျီယွီ၏ အဘိုးနှင့်
အဘွားတို့မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိကာ ကြေးမုံပေး သွားသည့်
တာအို ကိုရင်ကြီးကို အပြစ်တင်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကျီယွီ၏ အဘိုးက

“ဒီမှန်ဟာ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ မှန်။ နောက်မှာ ဘယ်လောက်ဂြိုဟ်မွေ ဦးမလဲ
မသိဘူး။ သွားရိုက်ခွဲပစ် လိုက်စမ်း” ဟု ဆိုကာ မီးပုံထဲ ရိုက်ခွဲ
လွှင့်ပစ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် “အစကတည်းက ငါပြောခဲ့သားပဲ။ ရှေ့ဘက်ကို မကြည့်နဲ့။
နောက်ဘက်ကိုသာ ကြည့်လို့။ ငါ သေသေ ချာချာ မှာခဲ့တယ်။ ကဲ အတုကို
အစစ်ထင်တော့ နင်တို့ ဒုက္ခရောက်ပြီမဟုတ်လား။ ပေး ငါ့မှန်၊ ဘာဖြစ်လို့
ရိုက်ခွဲပစ်ရ မှာလဲ” ဟူသော အသံတစ်သံ မှန်ထဲမှ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ထိုအသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခြေတစ်ဖက် ကျိုးနေသည့်
ကိုရင်ကြီးသည် ဝင်းဝမှ ချက်ချင်းပေါ်လာကာ “ဟဲ့ ဒီမှန်ကို ရတနာ
မေတ္တာကြေးမုံလို ခေါ်သတဲ့။ ဘယ်အကွဲခံနိုင်ပါ့မလဲ။ ပေး ငါ့မှန်” ဟုဆိုကာ
မှန်ကို လက်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲ ယူသွားပြီးနောက် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ကျီယွီ၏အဘိုး ကျီထိုက်ရသည် အသုဘအတွက် ပြင်ဆင်ကာ
သုံးရက်တိုင်တိုင် တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ရန်
ဘုန်းတော်ကြီးများကို ပင့်၏။ အသုဘ ကိုလည်း ၇ ရက် ထားလေ၏။

တလားကိုလည်း သံသေဘုရား ဝတ်ကျောင်းတွင် အဆင်သင့် ပြင်ထားလေ၏။

ကျိဆွေမျိုးစုအားလုံး အသုဘကို လာရောက် မေးမြန်းကြလေ၏။
ယွန်းစံအိမ်မှာ ကျိရှဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့က အသုဘ အတွက် ငွေစင်
နှစ်ဆယ်ကျပ်သားစီ ကူပြီး၊ နိန်စံအိမ်မှ ကျိချိန်ကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း
ကူလေ၏။ အချို့ဆွေမျိုးများ ကလည်း သူတို့ တတ်နိုင်သလောက် ငွေစင်
သုံးကျပ်သား၊ နှစ်ကျပ်သား စသည်ဖြင့် ထည့်ဝင်ကြလေ၏။ ကျိယွီ၏
ကျောင်းနေဘက်များက ငွေစင်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ကျပ်သားခန့်
စုဆောင်းထည့်ဝင်ကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျိထိုက်ရသည် ငွေကြေး
မတတ်နိုင်သည့်တိုင် အသုဘကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ချနိုင်ခဲ့လေ၏။

ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီအကုန်လောက်တွင် မိမိသည် ကောင်းစွာ
ကျန်းမာခြင်း မရှိသည့်အတွက် သမီးထိုက်ယုအား ပြန်လွှတ်လိုက်စေ
လိုကြောင်းဖြင့် လင်ယုတို့က ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုစာကို
ရသည်တွင် မယ်မယ်မှာ စိတ်ပူလျက်ရှိသည့်တိုင် ထိုက်ယုကို မလွှတ်၍
မဖြစ်တော့ဘဲ အမြန်ပြန်လွှတ်ရန် စီစဉ်ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု
ပြန်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိသော်လည်း သမီးနှင့်
အဖေကြားတွင် ဝင်၍မဖြစ်သဖြင့် ဘာမျှမပြောသာ တော့ချေ။

မယ်မယ်သည် ထိုက်ယုကို လိုက်ပို့ရန်အတွက် ကျိလျှံ ကို
ထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုက်ယု အပြန်တွင် လိုလေသေး မရှိရအောင်
လက်ဆောင်များ ပေးလိုက်ပုံ၊ ခရီးအတွက် မည်သို့ပြင်ဆင်ကြပုံကိုမူ
အကျယ်ဖော်ပြခြင်း မပြုလိုတော့ပြီ။ ကျိလျှံနှင့် ထိုက်ယုတို့ ထွက်ခွာရန်အတွက်
နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးပြီးသည်နှင့် သူတို့သည် အစေတော်များနှင့် အတူ
ယန်ကျို့မြို့သို့ လှေဖြင့် စုန်ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

အကျယ်ကိုသိလိုမူ နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ကျင်ကိုကွယ်လွန်ခြင်းနှင့် ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်တစ်ဦး ခန့်အပ်ခြင်း။

နတ်ငှက်မယ်သည် နိနိစံအိမ်ကြီးမှ ကိစ္စများကို စီမံအုပ်ချုပ်ပေးခြင်း။

မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူ ကျိလျှံမှာ ထိုက်ယုကို ယန်ကျိမြို့သို့ လိုက်ပို့
နေရသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် တစ်ယောက်တည်း
ပျင်းကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ညနေတိုင်လျှင် အစေတော် ပင်အဲနှင့်
စကားပြောခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်စေပြီးနောက် ယောင်တီးယောင်နဖြင့်
အိပ်ရာသို့ဝင် ခဲ့ရလေ၏။

တစ်ညသ၌ နတ်ငှက်မယ်သည် ပန်းထိုးနေရာမှ ညောင်းညာ
လာသည့်အတွက် ခဏနားကာ မီးအိမ်အနီးတွင် လက်ဆွဲမီးဖိုကလေးကို ချ၍
မီးထည့်နေစဉ် မိမိ၏ ရွှေချည်ထိုးစောင်ကို မီးကင်၍ နွေးအောင်လုပ်ထားရန်
ပြောပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ည ဆယ်ချက်တီးသည့်တိုင်
နတ်ငှက်မယ်သည် အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ သည်အချိန်ဆိုလျှင် သူ့ ယောက်ျား
ကျိလျှံသည် မည်သည့် မြို့ရွာသို့ ရောက်လောက်ပြီ စသည်ဖြင့် တွေးတောလျက်
ရှိလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ပင်အဲလည်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။
နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း အိပ်ချင်လာသဖြင့် သိမေ့ သိမေ့ ဖြစ်နေစဉ်
သူခန်းဆောင် ထဲသို့ ကျင်ကိုဝင်လာသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

ကျင်ကိုက နောက်ပြောင်ကျီစယ်ဟန်ဖြင့်

“ငှက်မယ်ကလဲကွယ်။ သိပ်ပြီး အအိပ်မက်တာပဲ။ ဒီနေ့ ကျင်ကို
အိမ်ကိုပြန်တော့မလို့လေ။ လာပြီး နှုတ်ဆက် ဖော်တောင် မရတော့ဘူးပေါ့။
ဒါပေမယ့် ကျင်ကိုကတော့ ငှက်မယ်ကို ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိလေတော့
နှုတ်ဆက်ဘဲ မပြန်ရက် ပါဘူး။ လာဖြစ်အောင်လာပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။
ပြီးတော့ ငှက်မယ်ကို မှာပစ်ခဲ့ချင်တာလေး တစ်ခုလဲ ရှိလို့။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ
စိတ်မချတာနဲ့ သူတို့ကို မမှာချင်ဘူး။”

“ဘာများလဲကွယ်။ ငှက်မယ်လုပ်ပေးမှာပေါ့” ဟု နတ်ငှက်မယ် က
ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“ငှက်မယ်ဟာ တကယ့် အရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေး။ ဗောင်းတော်ရ
အရာထမ်း ပိုးခါးပတ် စည်းထားတဲ့ ယောက်ျားတွေတောင် ငှက်မယ်ကို လိုက်လို့
မမီနိုင်ပါဘူး။ ‘လဆိုတာ ဆန်းယင် ဆုတ်ရတယ်’ ‘ရေဆိုတာ ပြည့်ယင်

စီးရတယ်’၊ ‘အမြင့်ကိုတက်လေလေ အကျနာ လေလေ ဖြစ်တတ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံတွေကို ငှက်မယ်လဲ သိမှာပေါ့။ ခုဆိုယင် ကျင်ကို တို့စံအိမ်က ဆွေမျိုးစု ကြီးပွားခဲ့တာဟာ အနှစ်တစ်ရာလောက် ရှိခဲ့ပြီ။ ‘သစ်ပင်ကြီး လဲတော့ မျောက်တွေ သင်းကွဲကြတယ်’ ဆိုတဲ့စကားလို တစ်နေ့မှာ ကျင်ကိုတို့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ပျက်ပြားသွားခဲ့ယင် ကျင်ကို တို့ရဲ့ မိသားစုကြီးဟာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် အကင်းပါးသူပီပီ ထိုအချက်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်ကာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်လျက်

“အင်း ကျင်ကိုပြောတာ စဉ်းစားစရာပဲ။ ဒါပေမယ့်ကွယ် ဒီလိုဖြစ်လာတာကို ဘယ်သူတားဆီးနိုင်ပါ့မလဲ”

ကျင်ကိုက ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်လိုက်ကာ

“ငှက်မယ်ကလဲ သိပ် အ သေးတာကိုး။ ချီးမွမ်းခြင်းနောက်မှာ ကဲ့ရဲ့ခြင်း လိုက်လာတယ်တဲ့။ ချမ်းသာခြင်းရဲ့ နောက်မှာ ပျက်စီးခြင်း လိုက်တယ်တဲ့။ ဒါဟာ နိယာမ တရားပဲ မဟုတ်လား ငှက်မယ်ရဲ့။ ဒီနိယာမ တရားကို လူတွေ ဘယ်မှာ လွန်ဆန်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျင်ကိုတို့ တတ်နိုင်တာက ရှားပါးတုန်းမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင် ပေါများတုန်းမှာ စုဆောင်း သိုမှီးထားရမယ်။ ဒီတော့ ခုနေက စုဆောင်း သိုမှီးထားတယ် ဆိုယင် ရှေ့ရေး အတွက် စိတ်ချရတာပေါ့ ငှက်မယ်ရယ်”

နတ်ငှက်မယ်က အကျိုး အကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောရန် ပြော၏။

“ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်တို့ရဲ့ သင်္ချိုင်းမှာ အခါရာသီအလိုက် ပူဇော်ကန်တော့ပွဲတွေ အကြီးအကျယ် လုပ်နေကြပေမယ့် ဒီပူဇော်ပွဲတွေအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံကြေးငွေ မရှိဘူး။ ကျင်ကိုတို့မှာ ဆွေမျိုးစုတွေအတွက် ကျောင်းထောင် ထားပေမယ့် ဒီကျောင်းအတွက် ရန်ပုံငွေ မရှိဘူး။ ခုတော့ ကျင်ကိုတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိ တုန်းမို့ ပူဇော်ပွဲ တွေလုပ်တာ မထောင်းတာ ပေမယ့် နွမ်းပါးသွားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။

“ဒီတော့ ကျင်ကိုအကြံပေးချင်တာက ကျင်ကိုတို့မှာ စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေရှိတုန်း၊အမြင့်ကိုရောက်တုန်းမှာ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် သင်္ချိုင်း တွေနားမှာ မြေယာတွေဝယ်ထားပြီး အဲဒီလယ်မြေတွေကရတဲ့ ဝင်ငွေ နဲ့ ပူဇော်ပွဲတွေလုပ်ယင် မကောင်းပေဘူးလား။ ဆွေမျိုးစုကျောင်းကိုလဲ အဲဒီကိုရွှေ့ယင် မကောင်းပေဘူးလား။

“ဆွေမျိုးစုထဲမှာ ရှိတဲ့ သားချင်းအားလုံး ကြီးသည်ငယ်သည် မဟုတ် အဲဒီလယ်မြေတွေကို တစ်လှည့်စီ ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်ခိုင်း၊ ဝင်ငွေတွေ၊

ပူဇော်ပွဲတွေကို တစ်နှစ်တစ်ခါ တစ်လှည့်စီ အကြီးကြပ်ခိုင်းယင်
မကောင်းပေဘူးလား။ ဒီလို တစ်လှည့်စီ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်မယ် ဆိုယင်
အချင်းချင်းလဲ စကားမများရတော့ဘူး၊ ရောင်းတာတို့ ပေါင်တာတို့ စတဲ့ အလွဲ
သုံးစားလုပ်မှုတွေလဲ မရှိတော့ဘူး။

“တကယ်လို့ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုခုကြောင့် ပစ္စည်းတွေကို
ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းယူခံရယင်လဲ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် သင်္ချိုင်းအတွက်
လှူထားတဲ့ မြေယာတွေကတော့ ကျန်ခဲ့မှာပဲ။ ဒီလို လုပ်ထားယင်
နွမ်းပါးသွားတဲ့ အခါမှာတောင် လူငယ်တွေ အဲဒီသွားပြီး လယ်ယာလုပ်နိုင်တယ်၊
စာသင်နိုင်တယ်၊ သူတို့မှာ ကျောထောက်နောက်ခံ ရှိလေတော့ ပူဇော်ပွဲ တွေကို
အဆက်မပြတ်ကျင်းပနိုင်တယ်။

“ကျင်ကိုတို့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပျက်ပြုန်းတော့မှာ
မဟုတ်ဘူးထင်ပြီး နောင်ရေးအတွက် ဒီလို လုပ်ထားယင် အမြင်တိုရာ
ကျလိမ့်မယ်။ မကြာခင်မှာ ရေများရာမိုးရွာ၊ မီးလောင်ရာ ဆီလောင်း၊ ဖဲပွင့်ပေါ်
ပန်းထိုးတဲ့ ကိန်းတစ်ခု ဆိုက်ပြီး အဆန်းတကြယ် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မယ်။
ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ကျင်ကိုတို့ အဖို့ ဒယ်အိုးထဲမှာ မီးတစ်ချက် ဝင်ဟပ်တာ
လောက်ပါပဲ။ ယာယီ သုခတွေ ရတာ လောက်ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြီးကျယ်
အခမ်းနားဆုံး ပျော်ပွဲကြီးတောင်မှ တစ်နေ့မှာ အဆုံးသတ်ရတယ် ဆိုတဲ့
စကားပုံကို မမေ့ပါနဲ့နော်။ အချိန်မနှောင်းခင်မှာ နောင်ရေးကို ထည့်စဉ်းစားပါ။”

“ဘယ်လို အဆန်းတကြယ်တွေများ ဖြစ်မှာလဲ ကျင်ကိုရယ်၊
ပြောစမ်းပါဦး”

“ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိအပ်ဘူးတဲ့ ငှက်မယ်ရဲ့။
ဒါပေမယ့် ကျင်ကိုနဲ့ ငှက်မယ် ကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ချစ်ကြတဲ့အတွက် နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ အကြံပေးပါရစေနော်” ဟု ဆိုကာ
ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြလေ၏။

နွေဦးလည်းကုန်၊ ပန်းလည်းမြို့သော်

လူဘုံလောက၊ ဤဘဝ၌

လမ်းစကိုယ်စီ၊ ရှာရမည်တည့်။

တစ်စုံတစ်ရာကို မေးမည်အပြုတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် အရှေ့တံခါးရှိ
နာရီသံချောင်းမှ လေးမောင်း ရိုက်သံ ကြောင့် နိုးလာ၏။ ခဏကြာလျှင်
အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ အရှေ့အိမ်မှ သခင်မလေး ကျင်ကို

ကွယ်လွန် သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် လာရောက်အကြောင်း ကြားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးစေးတွေ ပြန်လာ၏။ သတိ ပြန်ရလာသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် အဝတ်အစားကို ကပ္ပာကယာလဲကာ ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အဆောင်သို့ ကူးလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်၌ကား ထိုသတင်းကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ပူဆွေးငိုယိုလျက် ရှိကြလေပြီ။ လူကြီးများက လူကြီးမိဘများကို ကျင်ကို ရိုသေကိုင်ရှိုင်းတတ်ပုံ တို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိပြီး လူငယ်များကမူ ကျင်ကို ချစ်စရာကောင်းပုံ၊ ကလေးများက ကျင်ကို သနားတတ်ပုံတို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ဆင်းရဲနိမ့်ကျသူတို့ကို ကျင်ကို သနားညှာတာတတ်ပုံ၊ လူကြီးလူငယ် မရွေး ကျင်ကို မေတ္တာထားတတ်ပုံ တို့ကို အစေတော်များ အားလုံးပင် တသသ ပြောဆို၍ ငိုကြွေးလျက် ရှိကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ခဏထား၍ ထိုက်ယု ပြန်သွားသည့် အခါတွင် ပေါက်ယု မည်သို့ ခံစားနေရပုံကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။

ထိုက်ယု ပြန်သွားသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်း ကစားခြင်းမပြုတော့ဘဲ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ရသော်လည်း ရင်ထဲတွင် မကြည်မသာ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျင်ကို ကွယ်လွန်ကြောင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်မိ၏။ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တစ်ချက်မျှ ငိုလိုက်ကာ ပါးစပ်မှ သွေးတွေ အန်ကျလာလေ၏။

မာလာနှင့် အစေတော်များသည် ပေါက်ယုဆီသို့ ပြေးသွားကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ တွဲတင်ပေးကြ၏။ အကျိုး အကြောင်းကိုလည်း မေးမြန်းကြ၏။ မယ်မယ်ကို ပြောပြကာ သမားတော် ခေါ်သင့် မခေါ်သင့် ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မခေါ်ပါနဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ရင်ကြပ်ပြီး ရုတ်တရက်မို့ သွေးအန်တာပါ”

ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှထကာ မယ်မယ့်ဆီသို့ သွားမည်၊ ထိုနောက် အရှေ့ဘက်စံအိမ်သို့ သွားမည်ဟုဆိုကာ အဝတ်အစားလဲပေးရန် ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

မာလာသည် ပေါက်ယုအတွက် စိုးရိမ်သည့်တိုင် ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ပေါက်ယုကို မတားရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

မယ်မယ်ကမူ ခွင့်မပြုချေ။

“အသုဘအိမ်ဆိုတာ သေပြီးခါစမှာ မသန့်ရှင်းဘူးကွယ့်၊ ပြီးတော့ လေကလဲ သိပ်တိုက်နေတယ်။ ဒီတော့ သွားချင်ယင် ငါ့မြေး မနက်ဖြန်မှ

သွားပါ”

ပေါက်ယုက အတင်းပူဆာသည့် အခါတွင် မယ်မယ်သည် ရထားတစ်စင်းကို အပြင်ခိုင်းကာ အစေတော် အများအပြား ကိုလည်း ထည့်လိုက်၏။ နိန်စံအိမ်ကြီးရှိ ဝင်းတံခါးကြီးများမှာ ဖွင့်ထားလျက်ရှိပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် တွင်လည်း မီးတွေ ထိန်နေအောင် ထွန်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စံအိမ်ကြီးတွင် အဝင်အထွက် ရှုပ်ယက်ခတ်လျက်ရှိပြီး ငိုကြွေးနေသံများကိုလည်း ကြားရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ရထားမှဆင်းကာ ကျင်ကို၏ အလောင်းရှိသည့် ခန်းဆောင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့ လေ၏။ ထိုနောက် ငိုပြီးလျှင် မမယု ဆီသို့လာခဲ့၏။ မမယုမှာလည်း လေရောဂါထသဖြင့် မအီမသာ ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် ကျိချန်ကို သွား၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ကျိထိုက်ရ နှင့် တကွ ကျိတိုက်ရှ၊ ကျိရှောင်၊ ကျိကွန်၊ ကျိရှုံ၊ ကျိချင်း၊ ကျိဆုန်၊ ကျိပြန်၊ ကျိယွမ်၊ ကျိဟုန်၊ ကျိကမ်၊ ကျိရှင်၊ ကျိချုံ၊ ကျိလန်၊ ကျိကျန်း၊ ကျိချန်၊ ကျိလင်း၊ ကျိယွန်း၊ ကျိချင်၊ ကျိဆင်၊ ကျိပင်၊ ကျိဆောက်၊ ကျိဟင်၊ ကျိဖင်၊ ကျိဖန်၊ ကျိလန်၊ ကျိချန်နှင့် ကျိချိတို့ အားလုံးလည်း ရောက်လာကြလေပြီ။ ယောက္ခမဖြစ်သူ ကျိချန်သည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်

“ကျွန်တော့်ချွေးမလေးဟာ အလိမ္မာအိုးလေးပျ၊ လိမ္မာလိုက် သမှ ကျွန်တော့်သားနဲ့တောင် မထိုက်ဘူး။ ကြီးကြီး ငယ်ငယ်၊ ဝေးဝေးနီးနီး သူ့ကို လူတိုင်းကချစ်ကြတယ်။ ခု ကျွန်တော့် ချွေးမကလေး မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ ကျွန်တော့် ဆွေမျိုးစု ထဲက အကိုင်းအခက်ကြီး တစ်ခု ပြုတ်ကျသွားတာနဲ့ အတူတူပေါ့” ဟု ကျိထိုက်ရကို ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

“အေးလေ။ တရားနဲ့ဖြေပေါ့။ သေတဲ့လူက သေပြီပဲ။ ငိုနေလို့လဲ ပြန်ရှင်လာတော့တာမှ မဟုတ်တော့တာ။ အသုဘကိစ္စကို စီစဉ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်” ဟု ကျိချန်ကို နှစ်သိမ့်ကြ၏။

“အမယ်လေး ကျွန်တော့်ချွေးမကလေး လှလှပပ ဖြစ်အောင် ဆိုယင် ကျွန်တော့်မှာရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေ ကုန်ပါစေဗျာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ပြော၏။

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ကျင်ယေ၊ ကျင်ချွန်းနှင့်တကွ မမယု၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများအပြင် သူညီမငယ်များပါ ရောက်လာ ကြ၏။ ယောက္ခမဖြစ်သူ ကျိချန်သည် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရန် ကျိချန်၊ ကျိလင်းနှင့် ကျိယန်းတို့ကို တာဝန် ပေးခဲ့ပြီးနောက် အသုဘ ရက်ကိုရွေးရန် အခါတော်ဆက် နက္ခတ်ဗေဒင် ဆိုင်ရာဌာနသို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။

အသုဘကို ၄၉ ရက်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ကွယ်လွန်ပြီးသည့်

သုံးရက်မြောက်နေ့မှစ၍ အသုဘ ကြော်ငြာ ထုတ်ရန်နှင့် အောက်မေ့ တသသည့် နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ရန်လည်း စီစဉ်၏။ ၄၉ ရက် လုံးလုံး သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်၍ အဆောင်ဦးတွင် ပရိတ်ရွတ်ကာ ၃၁ ဘုံတွင် ကျင်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့အား အမျှအတန်းဝေရန် စီစဉ်၏။ မဟာသစ္စာဂိုဏ်းမှ တာအိုရဟန်း ၉၉ ပါးကို ပင့်ဖိတ်ကာ ဂန္ဓမာဆောင်တွင် အမျှအတန်းဝေရန် စီစဉ်၏။ အလောင်းထည့်သည့် တလားကို ပန်းပေါင်းနံ့သာ ဥယျာဉ်သို့ရွှေ့၍ အသုဘ ၄၉ ရက် အတွင်း ၇ ရက်မြောက် နေ့တိုင်း သူတော် အပါးငါးဆယ်နှင့် တာအို ရဟန်း အပါးငါးဆယ်တို့က တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်ရန် စီစဉ်၏။

သူတို့အထဲတွင် များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မရှိလှသူဆို၍ အဘိုး ကျီချင် တစ်ယောက်သာ ရှိလေ၏။ ကျီချင်ကား အကြီးဆုံးမြေး ကျီယုန်၏ဇနီး ကွယ်လွန်သည့်အတွက် မည်သို့မျှ စိတ်ထိခိုက်ဟန် မရှိချေ။ မိမိကိုယ်တိုင် တရားပေါက် အောင် အပြင်းအထန် အားထုတ်လျက်ရှိစဉ် လောကီကိစ္စများတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုလိုသည့်အတွက် ကျီချင် သည် အသုဘအိမ်သို့လည်း ရောက်လာခြင်း မရှိချေ။ အသုဘ ကိစ္စ အဝဝကို သားဖြစ်သူ ကျီချန်နှင့်သာ လွှဲထားလေ၏။

ဖခင်ကြီးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုသည်နှင့် ကျီချန်သည် ချွေးမ၏ အသုဘအတွက် စိတ်တိုင်းကျ အကုန်အကျ ခံလေ၏။ တလား လုပ်ရန်အတွက် သစ်သားရှာရာတွင် ရှာဖွေထားသည့် ကျောက်ထင်းရှူးသားကို မကြိုက်ဟု ဆိုကာ ထို့ထက် ကောင်းသည့်ပျဉ်ကို ရှာနေစဉ် ဆွေဖန်က

“ကျွန်တော်တို့ သစ်စက်ထဲမှာ ကျင်းဆိုတဲ့ သစ်တစ်မျိုးရှိတယ် ဦးကြီးရဲ့။ အဲဒီပျဉ်က တော်တော် ကောင်းတယ်။ တလားတို့ ဘာတို့လုပ်ယင် တော်တော်နဲ့ မဆွေးဘူး။ အနှစ် တစ်သောင်းလောက်ခံတယ်။ သစ်မျိုးက နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ သံပိုက်ကွန် တောင်ပေါ်မှာ ပေါက်တာတဲ့။ ကျွန်တော့် ခမည်းတော်ကြီးကတော့ မင်းသားကြီး ယိကျုံး အတွက် ဝယ်ထားတာ။ ဒါပေမယ့် မင်းသားကြီး အရာကျတော့လဲ ဒီလက်ဆောင်ကို လက်မခံတော့ပါဘူး။ ခုထက်ထိ ကျွန်တော် တို့စက်ထဲမှာ ရှိသေးတယ်။ မင်းသားကြီးဖို့ ရည်မှန်းပြီးဆိုတော့ ဘယ်သူမှလဲ ဒီပျဉ်ကို မဝယ်ရဲကြဘူး။ ဦးကြီး သဘောကျ တယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် အပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

ကျီချန်သည် ထိုသတင်းကိုကြားလျှင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ပျဉ်များကို ချက်ချင်း အယူခိုင်းလိုက်၏။ အားလုံးပင် ထိုပျဉ်ကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရလေ၏။ ဘေးကာနှင့် အောက်ခံများမှာ ရှစ်လက်မခန့်ထူ၍ တောင်ထန်းရွက်ကဲ့သို့ အကွက်အကွက် ဖော်လျက်ရှိပြီးလျှင် အနံ့မှာလည်း ကရမက်နံ့လိုလို၊ ကတိုးနံ့လိုလို သင်းလျက် ရှိသဖြင့် အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ ခေါက်ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း သတ္တုကို လည်းကောင်း၊

ကျောက်စိမ်း သား ကိုလည်းကောင်း ခေါက်ရသကဲ့သို့ ချင်ချင်မြည်လျက် ရှိလေ၏။

ကျီချန်၏ မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွားကာ အဖိုးကို မေးလေ၏။

ဆွေဖန်က ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်

“ဝယ်မယ်ဆိုယင် ငွေဆယ်ပိဿာ ပေးလို့တောင် ရမှာမဟုတ်ပါဘူး ဦးကြီးရယ်။ အဖိုးကို မေးမနေပါနဲ့တော့။ ဒီတလားကို ကောင်းကောင်း ပြင်ဆင်မွမ်းမံ သုံးတယ်ဆိုယင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကပဲ ကူပါရစေ”

ကျီချန်သည် ကျေးဇူးစကား ထပ်တလဲလဲဆိုပြီးနောက် ပျဉ်တို့ကို အရွှေ့ခိုင်းကာ တလားစပ်စေ လေ၏။ ကျီချန် ကမူ

“မင်းညီမင်းသားမှ မဟုတ်ဘဲ။ သာမန်မျိုးရိုးပဲကွာ။ ဒီလောက် အဖိုးတန် တလား မလိုပါဘူး။ အကောင်းစား ကျောက်ထင်းရှူးသား လောက်ဆိုယင် တော်လောက်ပါပြီ” ဟု ပြော၏။

သို့ရာတွင် ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျင်ကိုကိုယ်စားပင် ဝင်သေလိုက်ချင်သည့် ကျီချန်သည် ထိုစကားကို လက်မခံချေ။

ကျင်ကို ဆုံးသည့်အခါတွင် သူ့အစေတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ယွီချူသည် ခေါင်းကို တိုင်နှင့်ဆောင့်၍ သေလေ၏။ ဆွေမျိုးစု တစ်ခုလုံးက ထိုအပြုအမူသည် သစ္စာရှိသည့် အပြုအမူ ဖြစ်ပါပေသည်ဟု ကောင်းချီးပေးကြ၏။ ကျင်ကိုသည် သူတို့ ဆွေမျိုးစုထဲမှ မဟုတ်ဘဲ ကျီယုန်၏ဇနီး ဖြစ်သည့်တိုင် ကျီချန်က ကျင်ကိုအား မြေးတစ်ယောက်၏ အခမ်းအနား ဖြင့် သဂြိုဟ်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးကာ ပန်းပေါင်းနံ့သာ ဥယျာဉ်ထဲရှိ အဆောင်တွင် ကျကျနန ပြင်ထားလေ၏။

ကျင်ကိုတွင် သားသမီး မရှိသည့်အတွက် နောက် အစေတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ပေါက်ချူ က သူပင်လျှင် အေးယဉ်ကျူးပြီး ငိုချင်းသည်လုပ်မည်ဟု ပြော၏။ ဤတွင် ကျီချန်သည် ပေါက်ချူကို အကြီးအကျယ် သဘောကျ သွားကာ နောင်တွင် ပေါက်ချူအား သူ့သမီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီးနောက် သခင်မလေးဟုခေါ်ရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။

သို့ဖြင့် ပေါက်ချူသည် အလောင်းအနီးတွင် ငိုချင်းသည်အဖြစ် တစ်ချိန်လုံး ငိုကြွေးလျက် ရှိလေရာ ဆွေမျိုးများ၊ အစေတော်များနှင့် ဧည့်သည်တို့မှာလည်း အသုဘများတွင် လိုက်နာရရိုး အစဉ်အလာ ထုံးစံအတိုင်း ငိုချင်းသည် ပေါက်ချူ ငိုသည်ကို နားထောင်ကြရ၏။

အသုဘမှာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့်တိုင် ကျီချန်သည် အားမရသေးချေ။ သူ့သား ကျီယုန်မှာ ရာထူးလက်ကိုင် မရှိသေးဘဲ သာမန်

စာသင်သား တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် အသုဘစန္ဒား ယပ်မား စသည်တို့တွင် စာတန်းထိုးလျှင် ဤဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် ကြည့်၍ မတင့်တယ်။ ထို့ပြင် ဤဂုဏ်ပုဒ်လောက်သာ ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်၏ ဇနီးအသုဘဖြစ်၍ အချွေအရံနောက်လိုက် နည်းတော့မည် ဟု တွေးမိ၏။

သို့ရာတွင် ကျိချန် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရချိမ့်မည်။ အသုဘ ခုနစ်ရက်နေ့မြောက်တွင် ရွှေနန်းတော် ဝင်းမှူးကြီး ဖြစ်သည့် မိန်းမစိုး တိုက်ချွန်းထံမှ အသုဘ လှူဖွယ်တန်းဖွယ် ပစ္စည်းများနှင့်အတူ အသုဘ အမေးလွှတ်လိုက်သည့် အစေတော်များ ရှေ့ပြေး ရောက်လာကြပြီးလျှင် ခဏအကြာတွင် ဝင်းမှူး အဆောင် အယောင် ထီးမိုးလျက် ဝေါကြီးဖြင့် ငွေမောင်း စည်တော်စုံတီး၍ တိုက်ချွန်းကိုယ်တိုင် ရောက်လာ၏။

ကျိချန်သည် အသုဘလာမေးသည့် ရွှေနန်းတော်ဝင်းမှူးကြီးကို ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုကာ ဘမယာဆောင်သို့ပို့ပြီး လက်ဖက်ရည်များ တည်ခင်းဧည့်ခံ၏။ ကျိချန်မှာ အကြံအစည်ရှိသူဖြစ်ရာ ခဏကြာလျှင် မိမိ၏ သား ကျိယုန်အတွက် ရာထူးတစ်ခု ဝယ်ယူလိုကြောင်း ဝင်းမှူးကြီး ကို လျှောက်ထားရန် အခွင့်ရသွား၏။

“အသုဘကို ပိုပြီးခမ်းနား ကြီးကျယ်အောင်လို့ ဆိုပါတော့” ဟု ဝင်းမှူးကြီးက ပြုံး၍မေး၏။

“ဝင်းမှူးကြီး မိန့်တဲ့အတိုင်းပါ”

“အိမ်၊ ဒီလိုဆိုယင်တော့ ကံကောင်းပေတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲဗျ။ မကြာခင်မှာ ရာထူးတစ်နေရာ လစ်လပ်လိမ့်မယ်။ ရွှေနန်းတော် လက်ရွေး ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်သုံးရာအနက် ဗိုလ်ရာထူး နှစ်နေရာ လပ်နေတယ်။ မနေ့တုန်းကပဲ ရှန်ယန် မြို့စားကြီးက သူတို့အထဲက တစ်ယောက် အတွက် တစ်နေရာ ခန့်ပေးဖို့ ကျုပ်ဆီကို ငွေ ဆယ့်ငါးပိဿာ လက်ဆောင် ပို့လိုက်တယ်။ သူ့အဘိုးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဆိုတာ မနိုင်ရင်းကာ ရောင်းရင်းကြီးတွေ ဆိုတော့ ဘယ်ငြင်းလို့ ကောင်းပေမလဲဗျာ။ ချက်ချင်း တန်းခန့်ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ယုန်ရှင်း စစ်ဘုရင်ခံ ဖုန်းဆိုယင်လဲ သူ့သားကို တခြားဘယ်မှာ အလုပ်သွင်းပေး ချင်ပါ့မလဲ။ ဘုန်းတော်ကြီး ဘုရားရဲ့ လက်ရွေးကိုယ်ရံတော်တပ်မှာ တပ်ဗိုလ်ပဲ ဖြစ်စေချင်မှာပေါ့။ သို့သော်လဲ ကျုပ် သူ့ကို တော့ အဖြေမပေးရသေးဘူးဗျ။ ဒီတော့ မြို့စားကြီးရဲ့ သားအတွက် လိုချင်ယင် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဖော်ပြပြီး ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လွှာရေး တင်လိုက်ပေတော့”

ကျိချန်သည် ချက်ချင်း အစေတော်များကိုခေါ်ကာ စာရေးများအား လျှောက်လွှာအရေး ခိုင်းလိုက်၏။ စာရေး တစ်ယောက်သည် စက္ကူ အနီပေါ်တွင် ရေးထားသည့် လျှောက်လွှာကို ယူလာလေ၏။ ကျိချန်သည်

ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် လျှောက်လွှာကို ဝင်းမှူးကြီး လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သဖြင့် ဖတ်ကြည့်၏။

ကျီယုန်။ အသက်နှစ်ဆယ်၊ ချန်နင်းပြည်နယ်၊ ချန်နင်းခရိုင်၊ ဘုရင့်ရိက္ခာတော်ရ စာသင်သား။

အဘေး။ ကျီထိုက်ဟွာ၊ ရွှေမြို့တော်စောင့်တပ် သေနာပတိ၊ စိတ္တဗလဘွဲ့မည်ရ မျိုးရိုးစဉ် ပထမတန်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။

အဘိုး။ ကျီချင်၊ ယိမောသက္ကရာဇ်နှစ်တွင် ရွှေမြို့တော် ပညာဗလ ဘွဲ့ရ သုခမိန်။

အဖေ။ ကျီချန်၊ သူရဗလဘွဲ့မည်ရ မျိုးရိုးစဉ် တတိယတန်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။

ဝင်းမှူးကြီးတိုက်ချွန်းက နောက်လိုက် အရာထမ်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ

“အခွန်တော်ဝန် ချောဆီကို ငါကပေးတယ်လို့ ပြောပြီး သွားပေးလိုက်၊ ရွှေနန်းတော်လက်ရွေး ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်တပ်ဖွဲ့မှာ ပဉ္စမတန်း ဗိုလ်အဖြစ် ခန့်အပ်လွှာ ထုတ်လိုက်ပါလို့ ပြော။ နက်ဖြန်ကျယ်င် ကျသင့်တဲ့ ငွေတော်များကို ငါကိုယ်တိုင် ချိန်တွယ်ပြီး ပို့လိုက်မယ်လို့”

ထို့နောက် ဝင်းမှူးကြီးတိုက်ချွန်းလည်း ပြန်လည် ထွက်ခွာသွား၏။ ကျီချန်သည် ဝင်းမှူးကြီးကို မပြန်စေချင်သေး သည့်တိုင် တားထားရန် မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ဝင်းမှူးကြီး ဝေါပေါ်သို့ မတက်မီတွင် ကျီချန်က

“ငွေတော်များကို ငွေတိုက်တော်ကို သွင်းရမလား၊ ဝင်းမှူးကြီးဆီကို ပို့ရမလား အမိန့်ရှိပါ”

“ဆယ်နှစ်ပိဿာချိန်ပြီး ကျုပ်အိမ်ကို ပို့လိုက်ဗျ။ ငွေတိုက်တော်ကို သွင်းယင် စာကလေး အမွေးနုတ်သလို ဘာမှ ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျီချန်သည် လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုကာ အိမ်တော်သို့ လာရောက် ပေးသွင်းမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလေ၏။

“အသုဘ ကိစ္စများပြီးယင် ကျွန်တော့်သားကိုလဲ ဝင်းမှူးကြီးဆီ လွှတ်ပြီး ကန်တော့ခိုင်းလိုက်ပါဦးမယ်”

ထို့နောက် ဝင်းမှူးကြီးလည်း ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုစဉ် ချွန်ချင်း မြို့စားကတော်ကြီး ကြွလာကြောင်းဖြင့်
ရှေ့တော်ပြေးများက ရှေ့မှ အော်၍ ပြေးလာကြ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်း၊
ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က မြို့စားကတော်ကြီး ရှိတင်ကို
ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ကြိုဆိုကြ၏။ ထို့နောက် ချင်ဆိုင်းနှင့်
ချင်နန်းမြို့စားကတော်ကြီးတို့၏ လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၊
ရှောက်ရှန်းမြို့စားကြီး၏ လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများကို တလားအနီးတွင်
ခင်းကျင်းပြသထားလေ၏။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးတို့သည်လည်း
ဝေါများ ပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ကြသဖြင့် အလယ်ခန်းဆောင်ကြီးထဲသို့ ကြိုဆို
လာကြလေ၏။

သို့ဖြင့် ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေများသည် အသုဘသို့ လာရောက်
မေးမြန်းကြ၏။ လေးဆယ့်ကိုးရက်တာ ပတ်လုံး နိန့်စံအိမ်ကြီး
ရှေ့လမ်းပေါ်တွင် အဝတ်ဖြူဝတ်ထားသည့် အသုဘမေး လာကြသူများနှင့်
အရာထမ်း ဝတ်ရုံကြီးများကို ဝတ်၍ အသုဘမေး လာကြသူ မှူးမတ်တို့သည်
ပြည့်နှက်လျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျီယုန်သည် ဖခင်ကျီချန်၏ အမိန့်အရ
နန်းတွင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ကာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက်၍ ရာထူးကို
လက်ခံရယူပြီးနောက် တလားအနီးတွင် ပဉ္စမတန်း တပ်ဗိုလ်တစ်ဦး၏
အဆောင်အယောင်နှင့် အညီ ဝတ်စား၍ နေရလေ၏။ အသုဘကြော်ငြာစာနှင့်
နဖူးစည်းစာတန်းတွင် “ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အမိန့်ပြန်တမ်းဖြင့်
ခန့်အပ်ခြင်းခံရသော ကျီဆွေမျိုးတော် ကျီယုန်၏ ကြင်ရာတော် သခင်မလေး
ကျင်ကို၏ မသာတော်အခမ်းအနား” ဟူသော စာတန်းကို ရေးထား၏။

ပန်းပေါင်း နံ့သာဥယျာဉ်မှ တံခါးများကို ဖွင့်ထားလိုက်ပြီးလျှင်
တံခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မဏ္ဍပ်များထိုးကာ အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်
သီချင်းသည်၊ ပန်တျာသည်တို့က အခါအားလျော်စွာ တီးမှုတ် သီဆိုကြ၏။
အခြွေအရံများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ရပ်လျက်ရှိကြကာ
“ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ အတွင်းနန်းမဆောင်တော် ရွှေနန်းတော်
မင်းလမ်းမ တော်စောင့် လက်ရွေးကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်” ဟူသောစာလုံးကြီးများကို
အနီရောင်တွင် ရွှေစာလုံးကြီးဖြင့် ရေးထားသော စာတန်းကြီး များကို တံခါးဝ
တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထောင်ထား၏။

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် သံဃာတော်များ နှင့်
တာအိုရဟန်းတော် များအတွက် စင်မြင့် ကြီးများ ထိုးထားပြီးလျှင်
“ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ အတွင်းနန်းမဆောင်တော်ရှိ လမ်းမတော်စောင့်
ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့ လက်ရွေး ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်၊ မျိုးရိုးစဉ် နိန့်တူမြို့စားကြီး၏
မြစ်တော်ကြီး၏ ကြင်ရာတော်၊ ကျီဆွေမျိုးစုအနွယ်တော် သခင်မလေး

ကျင်ကို့၏ မသာတော်အခမ်းအနား” ဟု နဖူးစည်းများတွင် ရေးထား၏။

“တရားတော် အလိုတော်တိုင်း ရင်ဝယ်ပိုက်ထုပ် အုပ်ချုပ်တော်မူသည့် ငြိမ်းချမ်းစည်ပင်သော ကျွန်းကြီး လေးကျွန်း အလယ်ဗဟိုရှိ ဤနိုင်ငံတော်ကြီး၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ၊ ပဋိဝေဓ စည်ပင်ပြန့်ပွားရန် အားထုတ်တော် မူကြကုန်သော မဟာသံဃာ့နာယက ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်သည့် ဆရာတော် ဝမ်ဆုနှင့် တြိပိဋကတ်တို့ကို စည်ပင်ပြန့်ပွားအောင် အားထုတ်တော် မူသော တာအိုဘုန်းတော်ကြီး ဆရာတော် ယေရှင်တို့သည် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့ကို သန့်စင် စင်ကြယ်စေပြီး၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးကော်ရော် ပူဇော်ကန်တော့ပါ၏ ဘုရား။ လေးဆယ့်ကိုးရက် ကာလပတ်လုံး ကျင်းပသည့် ဤအသုဘ အလှူပွဲတွင် သမာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ် တို့သည် စောင့်ရှောက်ကြကုန်၍ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားကွယ်လွန် လေပြီးသော သူသည် သံသရာမှလွတ်မြောက်သည် ဖြစ်၍...”

အသုဘကို လိုလေသေးမရှိအောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပသည့်တိုင် မိမိ၏ဇနီးသည် မမယုမှာ နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်ကာ ထို အခမ်းအနားများကို မကြည့်နိုင်သဖြင့် ကျိချန်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ယခုကဲ့သို့ မှူးမတ်များ၊ မင်းစိုးရာဇာများ အစုံအညီလာကြသည့် အခါမျိုးတွင် ဧည့်ခံပြုစုရာ၌ အမှားအယွင်း အချွတ်အချော် ရှိခဲ့လျှင် မိမိတို့ မိသားစုတစ်ခုလုံး နာမည်ပျက်မည်ကို ကျိချန် စိုးရိမ်လျက်ရှိ၏။

“ပေါက်ယုသည် မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေသည့် သူ့အစ်ကိုတော်ကို မြင်သည့်အခါ၌

“အစစအရာရာ အဆင်ပြေသားပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိုးရိမ်သောက ရောက်နေရတာလဲ” ဟု မေး၏။ အကျိုးအကြောင်းကို သိရသည့်အခါ ပေါက်ယုက

“ဒါက လွယ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုယ်စား တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြီးကြပ်ခိုင်းလိုက်ယင် ပြီးတာ ပဲဟာ။ ဒီတစ်လ မှာ သူ့ကို ကြီးကြပ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ကြီးကြပ်ခိုင်းယင် ကောင်းမလဲကွာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ပေါက်ယုက အနီးသို့ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။ ကျိချန် သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ် လိုက်ကာ

“အေး မဆိုးဘူးဟေ့၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းဆို ချက်ချင်းပဲ ငါသွားပြီး စီစဉ်လိုက်မယ်”

ကျိချန်နှင့် ပေါက်ယုသည် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုနေ့မှာ အသုဘရှူသည့် အဓိကနေ့ရက် မဟုတ်ဘဲ ကြားရက် ဖြစ်သည့်အတွက် အသုဘအိမ်တွင် ဆွေမျိုး ရင်းချာထဲမှ အမျိုးသမီး အချို့သာရှိ၏။ ထိုအမျိုးသမီးများကို ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ် နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က ဧည့်ခံလျက် ရှိ၏။ ထိုမိန်းမဆောင်ထဲသို့ ကျိချန် နှင့် ပေါက်ယုတို့ ဝင်ရောက်လာသည့် အခါတွင် အမျိုးသမီးများမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိကာ အချို့ကလည်း အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက်သွားကြ၏။ နတ်ငှက်မယ် တစ်ယောက်တည်း သာလျှင် ဣန္ဒြေ မပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျိချန်မှာ ထိုအချိန်က ကောင်းစွာကျန်းမာခြင်း မရှိသည့်ပြင် သောကဖိစီးလျက် ရှိသဖြင့် အနည်းငယ် ချောင်ကျ သွားကာ တောင်ဝှေး တစ်ချောင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်နေရလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်က

“ကျိချန်လဲ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဦးနော်။ ဒီလောက်တောင် လှုပ်ရှားရတာတွေ များယင် အနားလေး ဘာလေး ယူယင် ကောင်းမယ်။ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ခုကော ဘာကိစ္စနဲ့ အရေးတကြီး ပေါက်လာကြတာလဲ”

ကျိချန်က တောင်ဝှေးကို ကိုင်ထားရင်း အမျိုးသမီးများကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်က ကျိချန်ကို တွဲပေးပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချပေးရန် ပေါက်ယုကိုပြော၏။ သို့ရာတွင် ကျိချန် မထိုင်ချေ။

ကျိချန်သည် အားယူ၍ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဟောဒီက ဒေါ်ကြီးတို့၊ ဒေါ်လေးတို့၊ နှမတို့ဆီမှာ ကျွန်တော် အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ”

“ဘာများပါလိမ့်” ဟု ဒေါ်လေးဆင့်က မေး၏။

“ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ဒေါ်လေးဆင့် သိပါတယ်။ ခု ကျွန်တော့်မှာ ချွေးမလဲဆုံး၊ ဇနီးကလဲ နေထိုင်မကောင်း လေတော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အားလုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဟောဒီက ငှက်မယ်က ကျွန်တော့်အိမ်ကို တစ်လ လောက် လာပြီး စီမံကွပ်ကဲ ပေးပါလို့ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ ဒီလိုသာ ကူညီမယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် စိတ်အေးရမှာ”

“ဪ ဒီလိုလား။ ငှက်မယ်က မင်းဒေါ်လေးရဲ့ စံအိမ်မှာ လက်သည်း ခြွေသည်း ဖြစ်နေလေတော့ ဒေါ်လေးဝမ် ဆီကို ပြောကြည့်လေ” ဟု ဒေါ်လေးဆင့်က ပြုံးလျက်ပြော၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းက

“ငှက်မယ်က ငယ်လဲငယ်၊ အတွေ့အကြုံကလဲ နည်းတော့ ဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ အသုဘကိစ္စကြီးကို စီမံ အုပ်ချုပ်လို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ တော်တော်ကြာ လုပ်မှားကိုင်မှား ဖြစ်ယင် လူပြောစရာ ဖြစ်နေပါမယ်။ ဒီတော့ ဒီပြင် တစ်ယောက်ကို ရှာတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ဒေါ်လေးပြောတာကို ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ်လေ။ ဒေါ်လေးက သူ ပင်ပန်းနေမှာ စိုးလို့ပြောတာ ဖြစ်မှာပါ။ လုပ်မှားကိုင်မှား ဖြစ်စရာကတော့ သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ တော်တော်တန်တန် မှားတာ လောက်ကတော့ အရေး မကြီးပါဘူး။ ငှက်မယ်ဟာ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက သူ့စိတ်ကို သူနိုင်တဲ့ ကလေးမပါ။ လက်ထပ်ပြီးလို့ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ အိမ်ကြီးကို အုပ်ချုပ်လာတဲ့ အခါကျတော့ အတွေ့အကြုံ တော်တော် ရနေပြီပဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ ကြာလှပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သင့်လျော်မယ့်လူကို တစ်ယောက်မှ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမ အတွက် မစဉ်းစားနိုင်ယင်တောင် သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့် ချွေးမလေးကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ဒေါ်လေး စဉ်းစားပေးစေ ချင်ပါတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ကျီချန်၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်း စိုးရိမ်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ကျီချန်၏ အိမ်သည် လေးဆယ့်ကိုးရက် လုံးလုံး အသုဘ ရှုနေရသည့် အိမ်ဖြစ်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အသုဘကိစ္စများကို ဘာမျှ နားလည်သည် မဟုတ်။ လုပ်မှားကိုင်မှား ရှိလျှင် ပြောစရာဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဝမ်း စိတ်မချခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု ကျီချန်က အတင်းအကျပ် မေတ္တာ ရပ်ခံနေသည့် အခါ၌ ဒေါ်လေးဝမ်းသည် စိတ်ညွတ်သွားကာ နတ်ငှက်မယ်ကို လှမ်းကြည့်လျက် ရှိ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်ထောင်မှု ကိစ္စများတွင် အအုပ်အချုပ် ကောင်းခြင်းကို အလွန် ဂုဏ်ယူသူ ဖြစ်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါ်လေးဝမ်း၏ ယွန်းစံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သည့်တိုင် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ၊ အသုဘကိစ္စ စသည့် ကိစ္စကြီးများကို စီမံ ကွပ်ကဲရန် တစ်ခါမျှ အခွင့်မကြုံဖူးပေးသေးချေ။ သို့ဖြင့် သူ့အရည်အချင်း ကို ပြလိုလျက် ရှိသည့်အလျောက် ထိုအခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ယခု ကျီချန်က မေတ္တာရပ်ခံသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ကျိတ်၍ ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ခပ်စောစောက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိသည့်တိုင် ကျီချန်က အတင်းအကျပ် တောင်းပန်နေသည့်အခါတွင်

စိတ်ယိုင်သွားသည်ကို မြင်သည်၌

“အစ်ကိုကြီး ကျီချန်ကို ကြည့်ရတာ တော်တော် အခက်အခဲ ရှိနေတဲ့ ပုံစံ ဒေါ်လေးဝမ်း။ ဒီတော့ ဒေါ်လေး သဘောတူတယ် ဆိုယင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ညည်း နိုင်ပါ့မလား” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်းက ခပ်တိုးတိုး မေး၏။

“မနိုင်စရာ မရှိပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ အစ်ကိုကြီး ကျီချန်က အပြင်က ကိစ္စတွေလုပ်ပေါ့။ ငှက်မယ်က အိမ်တွင်း ကိစ္စလောက် စီမံ ရမှာပဲဟာ။ အခက်အခဲရှိယင်လဲ ဒေါ်လေးကို တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ရမှာပေါ့”

ဤတွင် ဒေါ်လေးဝမ်းလည်း မပြောသာတော့ဘဲ သဘောတူ လိုက်၏။ ကျီချန်က

“အစ်ကိုကြီးလဲ နေရာတကာကို လိုက်မကြည့်နိုင်ဘူးကွယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးကို ကူညီပါ။ ခုလဲ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ နောင် ကိစ္စဝိစ္စ အားလုံးပြီးယင်လဲ ကျေးဇူးဆပ်ပါဦးမယ်”

ကျီချန်သည် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အင်္ကျီလက်ထဲတွင် လိပ်လာသည့် နိန့်စံအိမ်ကြီး၏ ပစ္စည်း အထုတ် အသွင်း စာရင်းကို ထုတ်ယူပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်ကို ပေးရန် ပေါက်ယုကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ငှက်မယ် သဘောကျ စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီစာရင်းထဲမှာ ပါတာတွေကို ငှက်မယ်ကြိုက်သလို သုံးပါ။ အစ်ကိုကြီးကို တိုင်ပင်စရာ မလိုပါဘူး။ အဲ အစ်ကိုကြီး တောင်းပန်ချင်တာ နှစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ တစ်ချက်က အသုဘ ကိစ္စ တစ်ခုလုံး ပြီးမြောက်သည်အထိ ကျကျနန ခမ်းခမ်း နားနား၊ လှလှပပ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့အတွက် ကြိုက်သလို သုံးပါ။ မချွေတာပါနဲ့။ နောက်တစ်ချက်က ဒီအိမ်က အစေတော် တွေကို ငှက်မယ်တို့ စံအိမ်က အစေတော်တွေလို သဘောထားပြီး ကြိုက်သလို ခိုင်းပါ။ အားမနာပါနဲ့။ သူတို့ ငြိုငြင်မှာကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဒီနှစ်ချက်ကိုပဲ အစ်ကိုကြီး ပြောချင်တယ်။ ကျန်တာတွေကတော့ ဘာမှပြောစရာ မရှိပါဘူး”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပစ္စည်းစာရင်းကို မကိုင်ရဲသေးဘဲ ဒေါ်လေးဝမ်းကို လှမ်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“ကဲ ညည်းအစ်ကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်။ ဒါပေမယ့် နေရာတိုင်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်မနေနဲ့။ ဆုံးဖြတ်စရာရှိယင် ညည်းအစ်ကိုကြီးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ မမယုနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်ပြီးမှလုပ်”

ပေါက်ယုသည် ပစ္စည်းစာရင်းကို ကျီချန်ထံမှ ယူပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ ထိုးပေး၏။ ကျီချန်က

“ဒီတော့ ငှက်မယ်က အစ်ကိုကြီးတို့ စံအိမ်မှာပဲ လာနေမလား။ ဒါမှမဟုတ် နေ့တိုင်း ဟိုကနေပြီး လာမလား။ နေ့တိုင်းလာနေရမယ် ဆိုယင်တော့ တကူးတကမို့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒီတော့ ငှက်မယ်တို့ အခန်းဆောင် တစ်ခု အရှင်းခိုင်းထားလိုက်မယ်လေ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ဒီလိုဆိုယင် ငှက်မယ်မှာလဲ ကူးရသန်းရတဲ့ ဒုက္ခမရှိတော့ဘူးပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ဟိုမှာလဲ ငှက်မယ် မရှိယင် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငှက်မယ် နေ့တိုင်းပဲ လာခဲ့မယ်”

ကျီချန်သည် အတင်း တိုက်တွန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ စကား အနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့၏။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဝမ်းက မည်သို့ စီစဉ်မည်နည်းဟု ငှက်မယ်ကို မေး၏။

“ငှက်မယ်ကို မစောင့်နဲ့တော့လေ ဒေါ်လေး။ ပြန်နှင့်တော့။ အိမ်မပြန်ခင် တချို့ပစ္စည်းတွေကို လိုက်စစ်ကြည့် လိုက်ဦးမယ်”

သို့ဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့သည် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့ ပြန်သွားသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ခန်းဆောင်သုံးခုပါသည့် တိုးချဲ့ဆောင်ဘက်တွင် အနားယူလျက်ရှိရာမှ

“အင်း ပထမအချက်က သူတို့ စံအိမ်ကြီးက လူပေါင်းစုံနေတဲ့ စံအိမ်ကြီး။ ပစ္စည်း အပျောက်အရှု တော်တော် များနိုင်တယ်။ ဒုတိယ တစ်ချက်က အစေတော်တွေကို တာဝန် သတ်သတ် မှတ်မှတ် ပေးထားမှ။ ပေးမထားယင် သူ့တာဝန်လိုလို ကိုယ့်တာဝန်လိုလိုနဲ့ ရှောင်နေကြလိမ့်မယ်။ တတိယ အချက်က စစ်စစ်စိစစ် မလုပ်ယင် လူတွေက ဗုံးပေါ် လအော လုပ်လာကြလိမ့်မယ်။ ဖြတ်စားလျှပ်စား လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ စတုတ္ထအချက်က အလုပ်အကိုင်ကြီးတွေနဲ့ အသေး အဖွဲ့ အလုပ်ကလေးတွေ ကို ခွဲထားမှ ဖြစ်မယ်။ ခွဲမထားယင် တချို့ သိပ်ပင်ပန်းပြီး တချို့က သက်သာနေလိမ့်မယ်။ ပဉ္စမအချက် အစေတော်တွေ ကြည့်ရတာကလဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့။ ဘယ်သူ့ဩဇာကိုမှ သိပ်နာခံချင်ပုံမရဘူး။ ဒီတော့ တချို့က ငါ့ဩဇာကို နာခံချင် နာခံကြပေမယ့် တချို့ကတော့ ငါ့ကို နာခံကြမယ် မဟုတ်ပေဘူး”

ဤအချက်များမှာ နိန့်စံအိမ်ကြီးတွင် ပေါ်ပေါက်နေသည့် လက္ခဏာချက်များ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအိမ်ကြီးတွင် နတ်ငှက်မယ် မည်သို့ စီမံအုပ်ချုပ်သည်ကို သိလိုပါမူ နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မှန်ပေ၏။

တိုင်းပြည်ကို နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်သူဆို၍ မင်းမှုထမ်း
တစ်သောင်းတွင် တစ်ယောက် ရှိခဲ့၏။

သို့ရာတွင် အသိအလိမ္မာရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကား
အိမ်ထောင်တစ်ခုကို နိုင်နင်းစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ပေ၏။

ယန်ကျိုမြို့တွင် လင်ယုဟိုက် ကွယ်လွန်ခြင်း။

လမ်းတွင် ပေါက်ယုနှင့် ပေကျင်မင်းသားတို့ တွေ့ဆုံခြင်း။

မိမိစံအိမ်ကြီးကို နတ်ငှက်မယ် စီမံအုပ်ချုပ်တော့မည် ဟူသောသတင်းကို ကြားရသည့်အခါ၌ နိန်စံအိမ်ကြီးမှ ပစ္စည်းထိန်းမှူး လိုင်ရှန်းသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ခေါ်ကာ

“ယွန်းစံအိမ်ကြီးက ကျိလျှံရဲ့မိန်းမ နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေးဟာ တို့အိမ်ကြီးကို စီမံအုပ်ချုပ်တော့မယ်။ သူ့ခိုင်းယင်၊ သူလိုချင်တာကို တောင်းယင် ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ကြ။ နေ့တိုင်း မနက်စောစော အိပ်ရာကထပြီး နောက်ကျမှ အိပ်ရာဝင်ကြ။ ဒီတစ်လတော့ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်လိုက်ဦး။ နောက်လတွေကျမှ အနားယူကြ။ နို့မဟုတ်ယင် တို့တစ်တွေအားလုံး ရှက်စရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ နတ်ငှက်မယ်သခင်မလေးက အာဏာလဲပြင်းတယ်။ မျက်နှာထားကလဲ တင်းတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကလဲ မာတယ်။ သူစိတ်ဆိုးယင် ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမူ မထောက်ဘူး။ ရက်ရက်စက်စက် ပြောတတ် တယ်”

သူတို့အားလုံးက ထိုအချက်ကို လက်ခံကြ၏။ တစ်ယောက်ကမူ ရယ်လျက်

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ သူရောက်လာမှ ကျုပ်တို့အိမ်ကြီး စည်းကမ်းတကျဖြစ်မှာ။ ခုတော့ သောက်ကျိုးနည်း တစ်အိမ်လုံး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာ”

ထိုအခိုက်တွင် လိုင်ဝမ်း၏မိန်းမ ရောက်လာကာ ပစ္စည်းစာရင်း နှင့် လိုအပ်သည့် ငွေစာရင်းနှင့်အတူ အသုဘ အတွက် သုံးရန် ရောင်စုံပန်းစက္ကူများ၊ ရွှေပြားစက္ကူများကို လာယူလေ၏။ ပစ္စည်းထိန်းမှူး လိုင်ရှန်းမိန်းမကို အထိုင် ခိုင်းကာ လက်ဖက်ရည်များ တည်ခင်းနေစဉ် တစ်ယောက်က လိုအပ်သည့် ပိုက်ဆံငွေစ တို့ကို သွား၍ ထုတ်လာကာ အတွင်း ဝင်းတံခါးသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် သူ့ကိုပေးလိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ဆိုင်မင်းအား စာရင်းတစ်ခု အဖွင့်ခိုင်းပြီးလျှင် အိမ်တွင်ရှိသည့် အိမ်စေအမှုထမ်းများ စာရင်းကို ယူလာရန် လိုင်ရှန်း၏မိန်းမကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထို့ပြင် ယောက်ျားအစေတော်များ၏ မိန်းမများအားလုံးသည် မနက်ဖြန်မနက်စောစော သူ့ထံအရောက် လာကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊

ရောက်လာလျှင် မိမိက စီမံညွှန်ကြားစရာ ရှိသည် တို့ကို ပြောဆိုမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မှာလိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်စေအမှုထမ်း စာရင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ကာ သိလိုသည် တို့ကို လိုင်ရှန်း၏ မိန်းမထံတွင် မေးမြန်းပြီးနောက် ရထားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခြောက်ချက်တီးအချိန်၌ စံအိမ်တွင်ရှိသည့် အိမ်စေအမျိုးသမီးများနှင့် ယောက်ျား အစေတော်များ၏ မိန်းမများ အသင့်စုရုံး ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် လိုင်ရှန်း၏ မိန်းမတို့က ဆင်ဝင်ဆောင်ထဲတွင် လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ခွဲဝေသတ်မှတ်လျက် ရှိစဉ် အစေတော်များသည် ဆင်ဝင်ဆောင်ထဲသို့ မဝင်ရဲ ကြဘဲ အပြင်တွင် ရပ်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ် ပြောဆိုနေသော စကားများကို ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ရပ်၍ နားထောင်နေကြ၏။

“ခု ဒီစံအိမ်ကြီးကို စီမံခန့်ခွဲဖို့ ငှက်မယ်က တာဝန်ယူထားရလေတော့ ငှက်မယ်ဟာ ဒီမှာ သိပ်လူကြိုက်များမှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။ ငှက်မယ်ကတော့ ရှင်တို့သခင်မလို ရှင်တို့ကြိုက်သလို နေခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အယင်တုန်းက ဒီမှာ ဘယ်လို လုပ်ရတယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ပြောမနေကြနဲ့။ ငှက်မယ် ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြပါ။ အမိန့်ကို နားမထောင်တဲ့လူကိုတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူရလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာနိုင်ဘူး။”

နတ်ငှက်မယ်က ဆိုင်မင်းအား အစေတော်များကို စာရင်းဖြင့် အခေါ်ခိုင်းသည်တွင် အစေတော် များသည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာကြရ၏။

“ခုဒီမှာ အစေတော်နှစ်ဆယ်ရှိတယ်။ တစ်ဆိုင်းကိုဆယ်ယောက် နဲ့ နှစ်ဆိုင်းခွဲလိုက်မယ်။ တာဝန်ကျတဲ့အဆိုင်းက ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို လက်ဖက်ရည်ချပေးပါ။ အဲဒီအဆိုင်းက တခြား ဘာမှမလုပ်နဲ့။ ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည် ကို လက်ဖက်ရည်ချပေးဖို့ပဲ။ အဲဒီ နှစ်ဆိုင်းက နေ့တိုင်း မိသားစု စားရေးသောက်ရေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်တို့ဘာတို့ ချပေးဖို့ တာဝန်ယူ။ နောက် အစေတော် လေးဆယ်ကို နှစ်ဆိုင်းခွဲမယ်။ သူတို့ နှစ်ဆိုင်းက အမွှေးတိုင်တွေကို မီးထွန်းပါ။ ဆီမီးခွက် တွေမှာ ဆီကုန်နေယင် လိုက်ဖြည့်ပါ။ ခန်းဆီးတွေကို လိုက်လဲပါ။ အလောင်းနား မှာစောင့်ပါ။ ဆွမ်းကွမ်းကို တာဝန်ယူပါ။ ပြီးတော့ အသုဘ လာမေးတဲ့လူတွေကို ဧည့်ခံပါ။ ဒါပဲ။ တခြားဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး။”

“ဒီလေးယောက်က စားဖိုခန်းမှာရှိတဲ့ ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေ၊ လက်ဖက်ရည် ကရားတွေကို သိမ်းပါ။ အပျောက်အရှု ရှိယင် အစားထိုးပါ။”

ဒီလေးယောက်က ညစာထမင်းစား ပန်းကန်တွေနဲ့ ဝိုင်အရက် အိုးတွေကို ကိုင်ပါ။ အပျောက်အရ ရှိယင် အစားထည့်ပါ။ ဒီရှစ်ယောက် က အသုဘကို လှူဖွယ်ပစ္စည်း လာထည့်တာတွေကို လက်ခံပါ။

“ဒီရှစ်ယောက်က မီးအိမ်တို့၊ ဆီတို့၊ ဖယောင်းတိုင်တို့၊ လှူဖွယ် ပစ္စည်းတို့ကို ကိုင်ပါ။ ဘယ်နေရာတွေမှာ မီးထွန်းရမယ် ဆိုတာကို လိုက်ကြည့်ပါ။ ထွန်းရမယ့် နေရာတွေကို ငှက်မယ် စာရင်းလုပ်ပေးထားမယ်။ ဒီသုံးဆယ်ကတော့ အလှည့်ကျ ညအိပ်ဖန်စောင့်ပါ။ ဝင်းတံခါးကြီး တွေ သေသေချာချာပိတ်မပိတ် လိုက်ကြည့်ပါ။ မီးကင်းကိစ္စကို ဂရုစိုက် ကြည့်ပါ။ ဝင်းထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။

“ကျန်တဲ့ လူတွေကတော့ ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းခွင်တွေကို ဝင်ကြပါ။ ကိုယ့်တာဝန်ကျတဲ့ နေရာမှာပဲနေပါ။ ဟိုကူး သည်ကူး မလုပ်ပါနဲ့။ သူတို့အားလုံးက အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကအစ ထွေးခံတွေ၊ ဖုန်သုတ်တဲ့ ကြက်မွေးတွေ၊ ခြေသုတ်ဖုံတွေနဲ့ မြက်ပင်ကအစ ဂရုစိုက်ပါ။ တစ်စုံတစ်ခု အပျက်အစီး အပျောက်အရ ရှိယင် လျော်ရမယ်။

“လိုင်ရှုန်းရဲ့ မိန်းမက နေ့တိုင်း ဒါတွေအားလုံးကို ကြည့်ပြီး ငှက်မယ်ဆီကို သတင်းပို့ရမယ်။ အလုပ်တာဝန် ပေါ့လျော့တာ၊ လောင်းကစားတာ၊ မူးယစ်သောက်စားတာ၊ ရန်ဖြစ်တာတွေ့ယင် ငှက်မယ်ဆီကို ချက်ချင်း သတင်းပို့ရမယ်။ ရှင်တို့ ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်တာ မျိုးဆက် လေးဆက်ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် အကွပ်အညှပ် လျော့ပေါ့ယင် ရှင်ကိုပါ အရေးယူမယ်။

“ကဲ ရှင်တို့အားလုံး ကိုယ့်တာဝန်ကို သိကြပြီနော်။ တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းယင် တစ်ဆိုင်းလုံး အရေးယူမယ်။ ငှက်မယ်တို့ စံအိမ်မှာဆိုယင် အစေတော်တိုင်း နာရီတွေ ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အချိန်ဟာ အဖိုးတန်တယ်။ ကြီးသည် ငယ်သည်မဟုတ် အားလုံး သူ့အချိန်နဲ့သူ ပြီးစေရမယ်။ ဒီမှာဆိုယင် ရှင်တို့ သခင်ကြီးရဲ့ အခန်းထဲမှာ နာရီတွေ ရှိတယ်။ မနက်ခြောက်ချက်ခွဲယင် ရှင်တို့ကို စာရင်းခေါ်မယ်။ ဆယ်ချက်တီးယင် ထမင်းစားလွှတ်မယ်။ ပစ္စည်းတို့ ဘာတို့ လိုချင်တာရှိယင်၊ တိုင်တန်းချင်တာ ရှိယင် အဲဒီအချိန်မှာ လုပ်ရမယ်။ ဆယ့်တစ်ချက်မခွဲခင်မှာ ဒါတွေကို လုပ်နိုင်တယ်။ ည ခုနစ်ချက်ခွဲလို့ မီးပူဇော်ပြီးယင် ငှက်မယ်လိုက်စစ်မယ်။ ပြီးတော့ ညအိပ်ဖန်စောင့်တွေ အတွက် သော့တွေ ထုတ်ပေး မယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ခြောက်ချက်ခွဲကျယင် ငှက်မယ် လာမယ်။ ဒီတော့ ဒီအတောအတွင်းမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား လုပ်ကြပါ ဆိုတာ ငှက်မယ် နောက်ထပ် မပြောပါရစေနဲ့။ ကိစ္စတွေ ပြီးယင် ရှင်တို့သခင်ကြီးက ထိုက်သင့်တဲ့ ဆုငွေများ ပေးလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် နတ်ငှက်မယ်သည် လက်ဖက်ခြောက်၊ ဆီ၊ ဖယောင်းတိုင်၊ ဖုန်သုတ်ကြက်မွေး၊ တံမြက်စည်း စသည်တို့ကို ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် စားပွဲခင်း၊ ကုလားထိုင်စွပ်၊ မှီအုံ၊ ကော်ဇော၊ ထွေးခံ၊ ခွေးခြေနှင့် အခြားလိုအပ်သည့် အသုံးအဆောင်များကိုလည်း ထုတ်ပေးစေ၏။ ဤသို့ထုတ်ပေးရာတွင် အဆိုင်းတာဝန်ခံသည် အားလုံး ကို စာရင်းဖြင့် ပေးရ၏။

သို့ဖြင့် အစေတော် အသီးသီးမှာ ကိုယ့်တာဝန်ကို ခွဲဝေပြီးသည့် အလျောက် လွယ်သည့်အလုပ်များကိုသာ ကောက်လုပ်ပြီး ခက်ခဲပင်ပန်းသည့် အလုပ်များကို ရှောင်လွှဲနေခြင်းမျိုးလည်း မရှိတော့ချေ။ ပစ္စည်းများ နေရာ အထားအသို မှားခြင်း၊ စာရင်းအင်း ရှုပ်ထွေးခြင်း စသည့် ကိစ္စမျိုး ကိုလည်း မရှိနိုင်တော့ချေ။ ယခင်ကဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည် ချပေးသည့် အစေတော်ကလည်း ထမင်းပွဲပြင်ရ၊ အသုဘရှု လာသူများကို ကူညီရသည့် အစေတော် ကလည်း ဧည့်သည်သစ်ကို ထွက်ကြိုရ လုပ်နေရသဖြင့် အကွက်မစေဘဲ ဖရိုဖရဲဖြစ်သလောက် ယခုမူ ဧည့်သည်မည်မျှ လာစေကာမူ အားလုံးချောမော အဆင်ပြေလျက် ရှိ၏။ ထိုနေ့မှ စ၍ စနစ်မကျခြင်း၊ လစ်ဟာခြင်း၊ ခိုးငှက်ခြင်း စသည်တို့လည်း မရှိတော့။ နတ်ငှက်မယ်သည် မိမိသုံးစွဲလျက် ရှိနေသော အခွင့်အာဏာကို ကျေနပ်လျက် ရှိ၏။

မမယုမှာ မကျန်းမမာ ဖြစ်လျက်ရှိပြီး ကျိချန် မှာလည်း သောကကြောင့် အစားအသောက် ပျက်လျက် ရှိသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် မိမိတို့ စံအိမ်မှနေ၍ အမြဲဂါရဝ ပြုပြီးလျှင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သူကိုယ်တိုင် အထူးစီမံချက်ပြုတ်၍ ပို့ခိုင်း၏။ ကျိချန်ကလည်း နတ်ငှက်မယ် နေ့တိုင်းလာသည့်အခါတွင် နေသည့် သုံးဆောင်တွဲ တိုးချဲ့ဆောင်တွင် နတ်ငှက်မယ်အား အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင် ကျွေးမွေးရန် အမိန့်ပေးထား၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အလုပ်ပင်ပန်းသည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိချေ။ နေ့တိုင်း မနက်ခြောက်ချက်တီးခွဲ ဆိုလျှင် အချိန်မှန်ရောက်လာ အစေတော်များကို စာရင်းခေါ်ပြီးလျှင် အလုပ်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု၏။ အခြား သခင်မ လေးများ နှင့်အတူ ဧည့်သည်တို့ကို ထွက်ကြိုဆိုဧည့်ခံခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ သူ့အဆောင်တွင် စာရင်းများနှင့် တကုန်ကုန်း အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိ၏။

အသုဘ သုံးဆယ့်သုံးရက်မြောက် နေ့၌ သံဃာတော်များက သရဏဂုံတင်ကြ၏။ မြေကြီးကို ခွဲ၍ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်ကို ဖွင့်ကာ ငရဲမင်းကြီးနှင့်တကွ ငရဲတွင် ကျရောက်သူတို့ကို အမျှအတမ်း ပေးဝေကြ၏။ ပရိတ်ရွတ်၍ မကောင်းသော နတ်တို့ကို မောင်းနှင်ကြ၏။ မြေကြီးအောက်တွင် မြေကြီးကို ထမ်းထားသည့် စိတ္တိဂါဗ မင်းအား ရွှေတံတားကို မြှောက်၍ သံလျင်းစသည်တို့ဖြင့် အသုဘရှေ့မှ သွားရန် မေတ္တာရပ်၏။

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးများက ရတနာသုံးပါးနှင့် စကြဝတေး မန္တတံဆိပ်တို့ကို ပူဇော်ကန်တော့၏။ သူတော်များက သုတ္တန်တို့ကို ရွတ်ဖတ်ကာ အမွှေး တိုင်များ ထွန်းညှိကြ၏။ အပါယ်လေးဘုံတွင် ကျရောက်သည့် သတ္တဝါတို့ကို အမျှအတမ်းဝေကာ ခေါစာပစ်ကြ၏။ လေဒါန သုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ကြ၏။ ခြေနင်းနီ၊ ငွေချည်ထိုး ဝတ်ရုံ ဝတ်သည့် သီလရှင် ဆယ့်သုံးပါးတို့က တလားရှေ့တွင် မန္တန်များကို ရွတ်ဖတ်ကြ၏။ ထိုနေ့က အသုဘအိမ်တွင် ပျားပန်းခပ်မျှ ရှုပ်ထွေးဆူညံလျက် ရှိလေ၏။

ထိုနေ့တွင် ဧည့်သည် အများအပြား လာမည်ကို သိသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့အား မနက်လေးချက် တီးတွင် နှိုးရန် သူ့အစေတော် ပင်အဲကို မှာထား၏။ အဝတ်စားလဲ၊ နွားနို့ထမနံကို စားသောက်၍ ပလုတ်ကျင်းပြီးသည့် အခါတွင် ခြောက်ချက်ခွဲ ရှိလေပြီ။ လိုင်ရှန်း၏ ဇနီးနှင့် အခြားအစေတော်များသည် သူ့ကို စောင့်နေကြလေပြီ။ နတ် ငှက်မယ်သည် အဆောင်မှ ထွက်လာကာ မိမိ၏ရထားပေါ်သို့ တက်၏။ ရထားရှေ့တွင်မူ တောက်ပပြောင်လက်သည့် ကျွဲချိုမီးအိမ်ကြီးနှစ်လုံး တပ်ဆင်ထားကာ ထိုမီးအိမ်ပေါ်တွင် “ယွန်းစံအိမ်တော်” ဟု စာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားလေ၏။

နိန်စံအိမ်ကြီးနား ရောက်လာသည့် အခါတွင်ကား အဝင်တံခါးမကြီး ထိပ်နှင့် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ထွန်းညှိ ထားသည့် မီးအိမ်များသည် နေခင်းကဲ့သို့ လင်းထိန်လျက်ရှိကာ အဖြူရောင် အသုဘရှု အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ တန်းစီရပ်နေသည့် အစေတော်များ ပေါ်သို့ ဖြာလျက်ရှိလေ၏။ စံအိမ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရထားရပ်လိုက်သည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြသော လက်ပါးစေများသည် နောက်သို့ဆုတ်သွားကြကာ အစေတော်များက ရထားမှ ကန့်လန့်ကာများကို ဖယ်ပေးကြ၏။ နတ်ငှက်မယ်အား ဖုန်အဲက တွဲချပေးပြီးလျှင် လက်ဆွဲမီးအိမ် ကိုင်ထားသည့် အသက်ကြီးကြီး အစေတော်ကြီး နှစ်ဦးက နောက်မှ ခြံရံလိုက်ပါလာကြ၏။ နိန်စံအိမ်ရှိ ပစ္စည်းထိန်းမှူးများ၏ ဇနီးများ အားလုံးသည် နတ်ငှက်မယ်အား လာရောက်နှုတ်ဆက် ကြ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ပန်းပေါင်းနံ့သာ ဥယျာဉ်ကို ဖြတ်၍ ခေမာ လေသာခန်းဆောင်သို့ လာခဲ့သည်တွင် တလားကို မြင်သဖြင့် ပြတ်သွားသော ပုလဲသွယ်တစ်ကုံးမှ ပုလဲလုံးများသဖွယ် မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြ၏။ တလင်းပြင်ထဲတွင် သူငယ်တော်များသည် အမွှေးတိုင်များနှင့် အသုဘပန်းစက္ကူများကို မီးရှို့ရန် အဆင်သင့် စောင့်နေကြ လေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်က အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အခါတွင် သူငယ်တော်များသည် အသုဘပန်းစက္ကူများကို မီးရှို့ပူဇော် ကြပြီးနောက် နတ်တို့အား လက်ဖက်ရည်များ တင်မြှောက်ကြလေ၏။ ငွေမောင်းမှ

တစ်ချက်တီးလိုက်သည့်အခါတွင် ပန်ကျာသည်တို့က တေးသီချင်းတို့ကို တီးမှုတ်ကြ၏။ ဘုရားဆင်းတုတော် ရှေ့တွင် ကုလားထိုင် ကြီးတစ်လုံး ချထား၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ငိုကြွေးခြင်းပြု၏။ သူငိုကြွေးသည့်အခါတွင် အနီး တွင်ရှိသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူကြီးလူငယ် အားလုံးတို့သည်လည်း နတ်ငှက်မယ် နည်းတူ ငိုကြွေးခြင်း ပြုကြလေ၏။ ကျိချန်နှင့် မမယုတို့ က သောကကို ချုပ်တည်းရန် လူလွှတ်၍ အပြောခိုင်းသည့် အခါကျမှပင် ငိုကြွေးခြင်းအခမ်းအနား ပြီးဆုံးလေ၏။

ထိုနောက် လိုင်ရှန်း၏ မိန်းမသည် ပလုတ်ကျင်းရန် လက်ဖက်ရည်ကို လာပေးလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုအခါကျမှ ထိုင်ရာမှ ထကာ မိမိ စတည်းချရာ သုံးဆောင်တွဲ အဆောင်သစ်သို့ လာခဲ့လေ၏။

ဧည့်ကြိုတာဝန်ကျသည့် အစေတော် တစ်ယောက် မှ လွဲလျှင် မိန်းမ အစေတော်အားလုံး စာရင်းခေါ်ရာသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ထိုဧည့်ကြိုကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့် အခါတွင်မှ ထိုဧည့်ကြိုတာဝန်ကျသည့် အစေတော်သည် အကြောက်ကြောက် အလန်လန်ဖြင့် ရောက်လာ၏။

နတ်ငှက်မယ်က လှောင်ပြီးပြီးလိုက်လျက်

“ဪ အချိန်မီမလာတာ ရှင်လား။ ငါနဲ့ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ မတူဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ငါ နားထောင်ချင်မှ နားထောင် မယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မလာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သခင်မလေး။ ကျွန်မ နေ့တိုင်း စောစော အရောက်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ အိပ်ရာက အစောကြီး နိုးနေတာနဲ့ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ပြန်အိပ်လိုက်မိလို့ပါ။ ဒါ့ကြောင့် နည်းနည်း နောက်ကျသွားတာပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ချမ်းသာပေးပါ သခင်မလေး။”

ထိုစဉ် ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ ဝမ်ဆင့်၏ မိန်းမသည် အနားတွင် ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် နတ်ငှက်မယ် သည် နောက်ကျသည် အစေတော်မိန်းမကို ပြန်မလွှတ်သေးဘဲထားရင်း အကျိုးအကြောင်းကို လှမ်းမေး၏။

ဝမ်ဆင့်၏မိန်းမသည် သူ့ကိစ္စကို အယင်ပြောလိုသည့်အတွက် ရှေ့သို့ထွက်လာကာ ရထားများနှင့် ဝေါများတွင် တပ်ဆင်ရန် ပန်းပွားထိုးဖို့ ပိုးချည်မရှိတော့ကြောင်း ပြော၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဆိုင်မင်းက ဝေါကြီး နှစ်စင်း၊ သံလျင်း လေးစင်းနှင့် ရထား လေးစင်း တို့အတွက် လိုအပ်သည့် ကြိုးအရေအတွက်၊ ပုတီးစေ့ အရေအတွက်နှင့် ပန်းပွား အရေအတွက် တို့ကို ဖတ်ပြ၏။ လိုအပ်သည့် အရေအတွက် မှန်ကန်ကြောင်း

တွေ့ရသည့်အခါတွင် နတ်ငှက် မယ်သည် ထို စာရင်းများကို မှတ်သားထားရန် ဆိုင်မင်းကို ပြောပြီးနောက် ယွန်း ခံအိမ်ကြီးမှ တာလီပြားများကို ထုတ်ပေး လိုက်၏။

စောစောက ကိစ္စကို ပြန်မကောက်ရသေးမီမှာပင် စာရင်းကိုင် လေးယောက်တို့ ရောက်လာကြပြန်ကာ စားနပ်ရိက္ခာ များအတွက် ဝယ်ရမည့်စာရင်းကို လာတောင်းကြပြန်၏။ ထိုစာရင်းကို ဖတ်ပြရန် ပြောသဖြင့် ဖတ်ပြသည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်က ပစ္စည်းလေးမျိုးအနက် နှစ်မျိုးကို ထောက်ပြကာ

“ဒီစာရင်းတွေက မှားနေတယ်။ ပြန်ပြင်ချည်ဦး။ မှန်မှ လာပြလှည့်”

စာရင်းမှားကို လာပြမိသည့် စာရင်းကိုင်နှစ်ယောက်သည် ကုပ်၍ ထွက်သွားကြလေ၏။

ထိုစဉ် ချန်ဆိုင်၏ မိန်းမကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ကိစ္စကို မေးရပြန်၏။ ချန်ဆိုင်၏ မိန်းမသည် ပြေစာရွက် တစ်ရွက်ကို ပြကာ

“က ရထားတွေနဲ့ သံလျင်းတွေအတွက် ကတ္တီပါဖုံတွေ ပြီးပါပြီ။ ခု အပ်ချုပ်သည်ကို ပေးဖို့ ငွေလာထုတ်တာပ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုငွေကိုလည်း စာရင်းသွင်းထားရန် ဆိုင်မင်းကို ပြော၏။ ဝမ်ဆင့်၏မိန်းမက တာလီပြားကို ပြန်ပေးပြီး စာရင်းကိုင်ထံမှ ငွေရကြောင်း ပြောရာကို ပေးနေစဉ် ချန်ဆိုင်၏ မိန်းမသည် ငွေများကို သွားယူ၏။ ပေါက်ယု ၏ အပြင်ဘက် စာကြည့်ဆောင်နံရံတွင် ကပ်ရန်အတွက် နံရံကပ်စက္ကူဖိုး တောင်းသည့်စာရင်း ရောက်လာပြန်သဖြင့် ထိုစာရင်းကိုလည်း စာအုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ်သွင်းရ ပြန်လေ၏။ ကျင်ဆိုး၏ မိန်းမသည် တာလီပြားကို ယူနေစဉ် အခြား တစ်ယောက်က ငွေသွားယူရ ပြန်လေ၏။

ထို့နောက်မှ ခပ်စောစောက အလုပ်ဆင်း နောက်ကျသည့် ကိစ္စကို ပြန်ကိုင်ရ၏။

“ဒီနေ့ ရှင်က နောက်ကျတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျယင် ငှက်မယ်က နောက်ကျတယ် ဆိုယင် နောက်ဘယ်သူမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကို ငှက်မယ် ခွင့်တော့လွှတ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ပထမဆုံး အမှုဆိုတော့ ဒီအမှုကို လွှတ်လိုက်ယင် နောက်မှာ စည်းကမ်းကို ကိုင်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ရှင်ကို နမူနာအနေနဲ့ အရေးယူရ လိမ့်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ထိုမိန်းမကို အပြင်သို့ထုတ်စေ၍ ကြိမ်ဒဏ်အချက် နှစ်ဆယ် ပေးရန် ခိုင်း၏။ ထိုနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် နိန်ခံအိမ်ကြီးမှ တာလီပြားကိုချကာ သူ့ကို တစ်လစာ

လုပ်ခဲဖြတ်တောက် ရန် အမိန့်ပေး၏။

ထိုသတင်းကို အခြားသူများကြားကာ နတ်ငှက်မယ်၏ တင်းမာသော မျက်နှာကို မြင်သည့်အခါ၌ အမိန့်ကို ပေါ့တီးပေါ့ဆ မလုပ်ရဲကြဘဲ ကျိုးနွံလျက် ရှိကြလေ၏။ အချို့သည် ကြိမ်ရိုက်ခံရသည့် ထိုအစေတော်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်သွားကြ၏။ အချို့က လိုင်ရှန်းအား အမိန့်ကိုသွား၍ အကြောင်းကြားကြ၏။ ကြိမ်ရိုက်ခံရသည့် အစေတော် မိန်းမသည် နတ်ငှက်မယ် ရှေ့သို့ လာကာ ဒူးထောက် တောင်းပန်လေ၏။

“မနက်ဖြန် နောက်ကျတဲ့လူကို ကြိမ် အချက်လေးဆယ် ဒဏ်ပေးမယ်။ နောက်တစ်နေ့ နောက်ကျတဲ့လူကို အချက် ခြောက်ဆယ်ပေးမယ်။ ကြိမ်ဒဏ် အရိုက်ခံချင်ယင် နောက်ကျမှ လာခဲ့ကြပေါ့” ဟု ဆိုကာ အစေတော်များကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

အပြင်ဘက်တွင် နားထောင်နေကြသူများသည် မိမိတို့ လုပ်ငန်းခွင် အသီးသီးသို့ သွားကြလေ၏။ ထိုနောက် စံအိမ် နှစ်အိမ်စလုံးမှ အိမ်တွင်း အစေတော်များသည် ပစ္စည်းစာရင်းကို လာတောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ အရိုက်ခံရသည့် အစေတော် မိန်းမသည်လည်း ရှက်ရှက်ဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ ပြင်းထန်စွာ အရေးယူပုံကို မြင်ရ သည့်အခါတွင် နိန်စံအိမ်မှ အစေတော်များသည် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကာ တာဝန်ကိုလည်း ပျက်ကွက်ခြင်း မပြုရဲကြ တော့ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ဤမျှနှင့် တော်လောက်ပြီ။

ပေါက်ယုအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ထိုနေ့မှာ ဧည့်သည် အလွန်များသည့်နေ့ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျင်ချွန်း အားငယ်မည် စိုးသဖြင့် ပေါက်ယုသည် ကျင်ချွန်းကို သူနှင့်အတူ နတ်ငှက်မယ် ထံသို့ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်လေ၏။

ကျင်ချွန်းက နတ်ငှက်မယ်မှာ အလွန်အလုပ်များနေမည် ဖြစ်သည့်အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ် ကာ မလိုက်လိုကြောင်းဖြင့် ငြင်း၏။

“လာပါကွ။ တို့ သွားလို့ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ သွားချည်ရအောင်ပါ”

ပေါက်ယုသည် နတ်ငှက်မယ် ထမင်းစားနေသည့် အဆောင်သုံး ဆောင်ရှိ တိုးချဲ့အဆောက်အအုံသို့ ကျင်ချွန်းကို ခေါ်သွား၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် ပြုံးကာ

“ဟင်း တော်တော်လဲ ခြေရှည်ကြနော်။ လာ စားလှည့်ကြဦး”

“ကျွန်တော်တို့ ပြီးခဲ့ပြီ”

“ဘယ်က စားလာကြတာလဲ။ ဒီမှာလား။ အိမ်က စားလာတာလား။”

“အမယ်လေး။ ဒီက လူဖျင်းတွေနဲ့ အတူမစားပါဘူး။ အိမ်မှာ မယ်မယ်နဲ့အတူ စားလာတာပေါ့”

ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် နိန်စံအိမ်မှ အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ အမွှေးတိုင်များနှင့် မီးအိမ်များ ထုတ်ယူခွင့် လာတောင်း ပြန်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ဒီနေ့ စာရင်းသစ် ဖွင့်ရမယ့်နေ့ဆိုတာ ငှက်မယ်သိတယ်။ ဒါကြောင့် မျှော်နေတာ။ တော်တော်နဲ့ မပေါ်လာတော့ မေ့နေကြပြီလို ထင်နေတာ။ မေ့ယင်တော့ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ကိုယ်စိုက်ကြနော်။ ဒီလိုဆိုယင် ငှက်မယ်တို့အဖို့ ငွေကုန် သက်သာတယ်”

“ဟုတ်တယ် သခင်မလေး။ စောစောက မေ့နေလို့။ ခုအမှတ်ရရချင်း ပြေးလာတာ”

အစေတော်သည် တာလီပြားကို ထုတ်ယူကာ ပြန်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် တာလီပြား ပြန်အပ်ကာ ငွေကို စာရင်းတွင် မှတ်ရ၏။ ကျင်ချွန်းက ပြုံးလိုက်လျက်

“မလေးတို့ စံအိမ် နှစ်အိမ်စလုံးမှာ တာလီပြား တစ်မျိုးတည်း သုံးတယ်နော်။ တစ်ယောက်ယောက်က တာလီပြား အတုနဲ့ ပိုက်ဆံလိမ်ထုတ်ပြီး ထွက်ပြေးယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မလေးတို့က ဒီလောက်လဲ တရားမဲ့မဖြစ်သေးပါဘူးကွယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ရယ်၍ ပြောလေ၏။

“မလေးဆီကို ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်ဘက်က အစေတော်တွေ တာလီပြားတို့၊ ပစ္စည်းတို့ လာထုတ်တာ မတွေ့ရပါလား”

“သူ လာတော့ မောင်လေးက အိပ်ရာကတောင် မနိုးသေးဘူး။ နေစမ်းပါဦး။ မောင်လေးတို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်တော့မှ ညနေ သင်ခန်းစာ စ၊ သင်ကြမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ခုစချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က သင်ဖို့မှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးတာ။ ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ”

“မလေးကို တစ်ခုခုကျွေးယင် မြန်မြန်စနိုင်အောင် လုပ်ပေးမယ်လေ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ဒါက သူတို့ဘာသာ သူတို့ လုပ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စပဲ”

“စ၊ သင်ဖို့အတွက် သူတို့မှာ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေ လိုတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ငှက်မယ်က တာလီပြား ထုတ်မ ပေးယင် သူတို့မှာ ပစ္စည်းမရှိတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ပေါက်ယုက အနားကိုကပ်လာကာ မူနွဲ့သည့် အသံဖြင့်

“မလေးရယ်။ သူတို့ကို ထုတ်စရာရှိယင် မြန်မြန်ထုတ်ရအောင် တာလီပြား မြန်မြန်ပေးလိုက်ပါ”

“ကျွန်မမှာ ပင်ပန်းလှပြီရှင်။ အရိုးတွေ အဆစ်တွေလဲ ကိုက်လှပြီ။ တစ်ယောက်တစ်လက် ခိုင်းနေကြယင် သေလိမ့်မယ် သိရဲ့လား။ ကဲပါ သိပ်လဲစိတ်ပူမနေပါနဲ့။ မောင်လေး အဆောင်မှာ စာကြည့်ဆောင် ကိုပြင်ဖို့ သူတို့ကို နံရံကပ်စက္ကူတွေ ဘာတွေ အကုန် ထုတ်ပေးလိုက်ပါပြီ။ သူတို့က သူတို့ ရစရာ ရှိယင် မတိုက်တွန်းရပါဘူး။”

ပေါက်ယုက သူ့စကားကို မယုံသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ဆိုင်မင်းကိုခေါ်ကာ စာရင်းအင်းများကို ပြခိုင်းလေ၏။ ထိုစဉ် ကျိလျှံ နှင့်အတူ စုချောင်သို့ လိုက်သွားသည့် အစေတော် ချောအဲ ပြန်ရောက်လာသည်ဟု ပြောသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ချောအဲကို ချက်ချင်း လိုက်လာရန် အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။ လက်ပါးစေ ချောအဲသည် ရောက်လာကာ နတ်ငှက်မယ်ကို ခူးတစ်ဖက် ထောက်၍ အရိုအသေပြုလိုက်ရင်း နေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ ဟင်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က မေးလေ၏။

“သခင်လေး ကျိလျှံ က ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ် သခင်မလေး။ သခင်မလေး ထိုက်ယုရဲ့ ဖခင် လင်ယုထိုက်ဟာ နဝမမြောက် လဆန်းသုံးရက်နေ့ မနက်ကိုးနာရီမှာ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ပါတယ်။ အလောင်းကိုတော့ သခင်လေးကျိလျှံနဲ့ သခင်မလေး ထိုက်ယုတို့ က ဆူချောင်ကို ယူသွားကြပါပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်ကုန်လောက် ကျမှ ဒီကိုပြန်ရောက်မယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ ခု သခင်လေးက ဒီသတင်းကို အပို့ခိုင်းလိုက်ပြီး မယ်မယ်ရဲ့ ညွှန်ကြား ချက်ကို အတောင်းခိုင်းလိုက်လို့ ကျွန်တော် ပြန်လာတာပါ။ ပြီးတော့ ငှက်မယ်သခင်မလေး နေထိုင်ကောင်း မကောင်းလဲ ကြည့်ခဲ့၊ သားမွေး ဝတ်ရုံတွေလဲ ယူခဲ့လို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“ဒီသတင်းကို တခြား ဒေါ်လေးဝမ်တို့၊ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ကို ကော ပြောပြီးပလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြီးပါပြီ သခင်မလေး” ဟု ဆိုကာ လက်ပါးစေသည် ပြန်ထွက်သွား၏။

နတ်ငှက်မယ်က ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း “ကဲ

ထိုက်ယုတော့ မောင်လေးတို့ ဆီမှာ အကြာကြီး လာနေနိုင်ပြီပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

“ထိုက်ယုခမျာ သနားပါတယ် မလေးရယ်။ ခုတလောမှာတော့ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ဖြစ်နေရှာမှာပဲ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောကာ မျက်မှောင်ကို ကုတ်၍ သက်ပြင်းချလျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့ယောက်ျားဖြစ်သူ ကျီလျှံ၏ အကြောင်းကို သိချင်လှပြီ ဖြစ်သော်လည်း အခြားသူများ ရှေ့တွင် မေး၍မကောင်း သဖြင့် မမေးလိုက်ရချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုသတင်းကို မေးမြန်းရန်အတွက် စံအိမ်သို့ ပြန်ချင်နေ လေပြီ။ သို့ရာတွင် အလုပ်တွေ မပြီးသေးသဖြင့် မပြန်နိုင်သေးချေ။ သို့ဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် လူရယ်စရာ မဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ မနည်းချုပ်တည်းကာ ညနေတိုင်သည်အထိ စောင့်နေရ၏။ ညနေသို့ရောက်သည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ချောအဲကို ဆင့်ခေါ်ကာ ခရီးလမ်းပန်းအကြောင်းကို မေးမြန်းခြင်းပြု၏။ ထိုည၌ နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော်ပင်အဲကို ခေါ်၍ သားမွေးအင်္ကျီများကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ကာ အခြား လိုမည်ထင်သည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်လျက် ရှိ၏။ ထုပ်ပိုးပြီးသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ချောအဲကို ခေါ်ကာ အထုပ်များကို ပေးပြီးလျှင် ပါးစပ်ကလည်း တဖွဖွမှာလိုက် လေ၏။

“ဒီမှာ ချောအဲ။ ဟိုရောက်ယင် ရှင့်သခင်လေးကို ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်နော်။ သူစိတ်ဆိုးအောင်လဲ မလုပ်နဲ့။ အရက်တွေ ဘာတွေကိုလဲ သိပ်မသောက်ပေစေနဲ့။ သူ့အလိုကိုလိုက်ပြီး မကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေ ဘာတွေလဲ ရှာမပေးနဲ့။ မကောင်းတဲ့မိန်းမတွေ ဘာတွေ ရှာပေးလို့ကတော့ ပြန်လာယင် ရှင့်ခြေထောက်ကို ချိုးအပစ်ပဲ”

ကိစ္စဝိစ္စ အားလုံးပြီးသည့် အချိန်၌ကား မိုးသောက်ယံသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ မကြာမီမှာပင် အရုဏ်ပြု၍ လာခဲ့ လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် လျင်မြန်စွာ ကိုယ်လက်သန့်စင်၍ အဝတ်အစား လဲပြီးလျှင် နိန့်စံအိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့၏။

အသုဘချမည့်ရက်မှာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာခဲ့လေပြီ။ ကျီချန် သည် ဘူမိလက္ခဏာ ဝိဇ္ဇာဟူးရား တစ်ဦးကို ကိုယ်တိုင်ရထားဖြင့် ပင့်လာခဲ့ကာ သံသေကျောင်းသို့ ပင့်၍ သဂြိုဟ်ရန်အတွက် မြေနေရာကို ရွေးစေ၏။ တလားတွင် အပြောက်အမွမ်းတို့ ဆင်ယင်သည်ကိုလည်း စစ်ဆေးစေ၏။ သရဏ်ဂုံတင်ရန်အတွက် ဆရာတော် ဆွေကွမ်း အပါအဝင် ထင်ရှားသော သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်ထားလေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဆွေကွမ်းက တကာဖြစ်သူ ကျီချန်အား

ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များ တည်ခင်းကျွေးမွေး သည့်တိုင် ကျိချန် မစားနိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် မြို့ထဲသို့ပြန်ရန် မိုးချုပ်လှပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျိချန် သည် ကျောင်းရှိ အာဂန္တူ ခန်းဆောင်တွင် ညအိပ်ပြီးလျှင် မနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသုဘကိစ္စ တို့ကို ဆောင်ရွက်ရန် ပြန်လာခဲ့ လေ၏။ ထိုနေ့ညတွင် ကျိချန်သည် သံသေကျောင်းတွင် အလောင်းစင်တင်မည့် လောင်တိုက်ကိုလည်း အပြောက်အမွမ်း တို့ ပြင်ဆင်ရန် အသုဘ လာသူများကို တည်ခင်းကျွေးမွေးရန်နှင့် အသုဘ လာသူများအတွက် နေရာထိုင်ခင်းတို့ ချပေးရန်တို့ အတွက် လူများကို လွှတ်ပေးထားလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း ပြင်ဆင်စရာရှိသည် တို့ကို ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ယွန်းစံအိမ်မှ ဒေါ်လေးဝမ် အသုဘပို့ လိုက်သည့်အခါတွင် လိုက်ပါရမည့် အစေတော်များကို ရွေးချယ်ခြင်း၊ ရထားများ သန်လျင်းများကို ပြင်ဆင် စေခြင်း၊ အသုဘတွင် မိမိလိုက်ပို့ရန် ပြင်ဆင်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် သူတို့မိတ်ဆွေ မြို့စားကြီး ရှန်ကူ၏ ကြင်ရာတော်မှာလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြန်သည့် အတွက် ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့အနေဖြင့် အသုဘ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ပေးပို့ခြင်း၊ အသုဘမေးခြင်း စသည့်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ရဦးမည် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ယန်မင်းသား ၏ မြောက်သားတော် မွေးနေ့အတွက်လည်း လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ပို့ပေးရဦးမည် ဖြစ်၏။ မြို့စားကလေး ချင်ယူတွင် ပထမဆုံးသားဦးကလေး မွေးသဖြင့် သူတို့ထံသို့ လည်း မွေးနေ့လက်ဆောင်များ ပို့ရဦးမည်ဖြစ်၏။ ထိုနောက် နတ်ငှက် မယ်သည် မိမိ၏ မိဘများထံ စာရေးရန် အလည်ရောက်နေသည့် မိမိ အစ်ကိုကြီးနှင့် အိမ်သူအိမ်သားများ တောင်ဝင်းသို့ ပြန်သည့်အခါ၌ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းပေးရန် ကိစ္စတို့ကလည်း ရှိနေ၏။ ဤတွင်မက စံအိမ်တွင် ယင်ချွန်း ကလည်း နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည့် အတွက် သမားတော်များကို နေ့တိုင်းပင့်ဖိတ်ကာ ၎င်းတို့၏ ရောဂါစစ်တမ်းကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၊ ရောဂါအကြောင်းကို ဆွေးနွေးခြင်း၊ ဆေးဝါးများ တိုက်ကျွေးရခြင်းစသည့် ကိစ္စတို့ကလည်း ရှိပေ သေး၏။

အသုဘရက် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ကိစ္စတွေ သောင်းခြောက်ထောင်တို့ဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ရှိကာ အလုပ်များလွန်းရကား နတ်ငှက်မယ်မှာ အနားယူဖို့မဆိုထားနှင့်၊ အစားစားရန်အချိန်ပင် ကောင်းစွာမရချေ။ နတ်ငှက်မယ် နိန်စံအိမ်ကြီးသို့ ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ယွန်းစံအိမ်မှ အစေတော်များသည် နောက်မှလိုက်လာကြကာ အမိန့်များကို တောင်းကြလေ၏။ ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ပြန်သွားသည့်အခါတွင်လည်း နိန်စံအိမ်ကြီးမှ အစေတော်များသည် နောက်မှ လိုက်လာကြကာ နိန်စံအိမ်ကြီးတွင် လုပ်ကိုင်စရာ ရှိသည်များကို လာ၍ အမိန့်တောင်း ကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အလုပ်များလျက် ရှိသည့်တိုင်

စိတ်ဓာတ်အရ ရွှင်လန်းလျက်ရှိ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် မည်သည့် အလုပ်မျိုးကိုမှ ရှောင်ဖယ်ခြင်း မရှိ၊ အဘက်ဘက်မှ ပြောစရာ မရှိရလေအောင် အားကြိုးမာန်တက် အလုပ်လုပ်၏။ သို့ဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် နေ့ရောညပါ အားကျိုးမာန်တက် အလုပ်လုပ်ကာ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ် နိုင်ခဲ့သည့် အတွက် နိမ့်သည်မြင့်သည် မဟူ စံအိမ်နှစ်ခုစလုံးရှိသူ အားလုံးက သူ့ကိုအထင်ကြီးကြလေ၏။

ထိုနောက်၌ ဧယင် ကျူးသည့် နေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။ နိန် စံအိမ်ကြီးမှ သခင်များပိုင်သည့် ပန်တျာသည်၊ သီချင်းသည်၊ ကချေသည်များ၊ ကျွမ်းသည်များက အမျိုးမျိုး သီဆို ဖျော်ဖြေကြမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး မှာ ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ မမယုမှာ ယခုတိုင် အိပ်ရာမှ ကောင်းစွာ မထနိုင် သေးသည့် အတွက် ထိုကိစ္စ အဝဝကို နတ်ငှက်မယ် တစ်ယောက်တည်း သာလျှင် ကြီးကြပ်လုပ်ဆောင်နေရ၏။ စံအိမ်ရှိ အခြားသော လင်ရှိမိန်းမတို့ အားလုံးမှာ အချို့ကလည်း စကားနည်း၊ အချို့ကလည်း နန့်တန့်တန့်။ အချို့ကလည်း လူစိမ်း သူစိမ်းဆိုလျှင် ရှက်ကြောက်တတ်၊ အချို့ကလည်း မျူးကြီးမတ်ရာ အထက်တန်းစားဆိုလျှင် စကားမပြောဘဲ ဖြစ်နေကြသည့်အတွက် ကိစ္စဟူသမျှသည် နတ်ငှက်မယ်၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ပုံကျလျက်ရှိ၏။ သူတို့အားလုံးသည် စွဲမက်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းခြင်း အရာတွင် လည်းကောင်း၊ စကားတတ်သည့် အရာတွင် လည်းကောင်း၊ ကျက်သရေရှိခြင်း အရာတွင် လည်းကောင်း နတ်ငှက်မယ်ကို မည်သူမျှ မယှဉ်နိုင်ကြချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် ကြောက်ရမည့်သူ မရှိသည့် အတိုင်း မည်သူ့ ထင်မြင်ချက် ကိုမျှ နားထောင်လေ့မရှိဘဲ သူ့စိတ်တိုင်းကျ စီမံခြယ်လှယ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုည၌ နိန်စံအိမ်ကြီးတွင် မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းကာ လူတွေ ပျားပန်းခပ်မျှ ဖြစ်နေကြလေ၏။ အသုဘရှု လာကြသည့် မင်းစိုးရာဇာများ၊ ဧည့်သည်များ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်နေကြသဖြင့် မီးအိမ်များ၊ မီးတုတ် မီးစည်းများ သည် ထိန်လင်းတောက်ပလျက် ရှိကြလေ၏။

အရုဏ်တက် အချိန်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အပြာရောင်ဝတ်စုံ တို့ကို ဝတ်ထားသည့် အထမ်းသမား ခြောက်ဆယ့် လေးယောက်တို့သည် တလားကို ထမ်းလာကြ၏။ ယပ်မားနှင့် ကြီးမားလှသည့် တံခွန်ကြီး ပေါ်တွင်မူ

“စက္ကဝါလောကဓာတ်၊ ရဟတ်စကြာ ကျွန်းလေးဖြာကို၊ အာဏာလျှံပတ်သော စကြာဝတေး မနွတ်ကဲ့သို့ တန်ခိုးတေဇာနှင့် ပြည့်စုံသည့် မင်းတရားကြီး၏ နယ်စား ပေးသနားအပ်နှင်းခြင်း ခံရသော နိန်တူ မြို့စားကြီး၏ အကြီးဆုံးတီတော်၊ ရွှေနန်းတော်ကြီး အတွင်းဆောင် လမ်းမတော်ဆောင် လက်ရွေး ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်တပ်ဖွဲ့ဝင် ကျို ဆွေ

မျိုးစုနွယ်ဝင် ကျီယုန် သခင်ကလေး၏ ကြင်ရာတော်ဖြစ်သူ ကျင်ကို သခင်မလေး၏ မသာတော် အခမ်းအနား”

ဟု စာလုံးကြီးများ ရေးထားလေ၏။

အသစ်စက်စက်တွေချည်း ပြုလုပ်ထားသည့် အလောင်းစင် ဘဏ္ဍိုင်၊ ကုပ္ပီး၊ အလောင်းစင်အုပ် ဗိတာန်၊ ဆောင်ဗိတာန် စသည်တို့မှာ ပြီးပြတ်တောက်ပလျက်ရှိကြလေ၏။ သမီးအပျို၏နေရာတွင် ဝင်၍လုပ် ရသည့် အစေတော် ပေါက်ချူ သည် တလားကို မ၍ သယ်ယူသွားခါနီးတွင် မြေအိုးတစ်လုံးကို ရိုက်ခွဲလိုက်ပြီးနောက် တလားရှေ့ မှနေ၍ ငိုယို လိုက်ပါသွားလေ၏။

အသုဘကို လိုက်ပို့ကြသည့် မှူးမတ်များမှာ ချင်းကုမြို့စားကြီး နှုချင်း၏ မြေးတော် ပထမတန်းစား မျိုးရိုးစဉ် နယ်စား နှုချီဆုန်။ လီကုမြို့စားကြီး လူပျောင်၏ မြေးတော် ပထမတန်းစား မျိုးရိုးစဉ် နယ်စား လူဖန်။ ချင်ကုမြို့စားကြီး ချန်ယီ၏မြေးတော် တတိယတန်း မျိုးရိုးစဉ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးချန်ယွီဝင်း၊ ချီကု မြို့စားကြီး မာကေ၏ မြေးတော် တတိယ တန်းမျိုးစဉ် တတိယတန်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှန်း။ ရှူကု မြို့စားကြီး ဟူရှောင်မင်း၏ မြေးတော် မျိုးစဉ် ပထမတန်းနယ်စား ဟူရှောင်ကန်း စသည်တို့ဖြစ်၏။ ရှန်ကု မြို့စားကြီးမှာ ကြင်ရာတော်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် အတွက် ၎င်း၏မြေးတော် ရှိကွန်ခြူ မှာ ဥပုသ်ဆောင် ဝင်နေသဖြင့် လာရောက် ပို့သနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ ထိုမိသားစုကြီး ခြောက်ခုနှင့် နိန်နှင့် ယွန်း မိသားစု အားလုံးတို့သည် “မြို့စားနွယ်ရှစ်အိမ်ထောင်” ဟုအမည် တွင်ကြလေ၏။

နာနန်းမင်းသားကြီး၏ မြေးတော်၊ ဆီနင်းမင်းသားကြီး၏ မြေးတော်၊ ချန်ချင်း မြို့စားကြီးကတော် ရှိတင်း၊ ပင်ယွန်း မြို့စားကြီး၏ မြေးတော် မျိုးရိုးစဉ် ဒုတိယတန်းအမတ် ကျန်ဇူနင်း၊ တင်ကျန် မြို့စားကြီး၏မြေးတော် မျိုးရိုးစဉ် ဒုတိယတန်းစားအမတ် ရွှေမြို့တော်စောင့် တပ်ဗိုလ်မှူး ရဲကျင့်ဖု၊ ရှန်ယန် မြို့စားကြီး၏ မြေးတော် မျိုးရိုးစဉ် ဒုတိယ တန်းစား အမတ် ချီကျိန်ယွီး၊ ကျင်တိန် မြို့စားကြီး၏ မြေးတော် မြို့စားမြို့ မြို့စောင့်တပ်မှူး ချူလျှံ တို့လည်း လိုက်လံ ပို့ဆောင်ကြလေ၏။

ထို့အပြင် အသုဘကို ချင်ရှန်းနယ်စား၏ သားတော် ဟန်ချီ။ စကြသူရဘွဲ့ရ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏သားတော် ဖုန်ဇူယင်၊ ချန်ယေ့ချွန်၊ ဝေရို့လန်းနှင့် အခြား မရေမတွက် နိုင်သော မှူးမတ်များ၏ သားတော်များ ကလည်း လိုက်ပါပို့ဆောင် ကြလေ၏။

အမျိုးသမီးများအတွက် ရွှေပြောက်မွမ်း ဝေါကြီး တစ်ကျိပ်ကျော်၊ သန်လျင်း အစင်းသုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်တို့ ပါသေး၏။ ကျိဆွေမျိုးစု၏

ရထားများ၊ သန်လျင်များ ပေါင်းလျှင် အားလုံးအစင်း တစ်ရာကျော်မျှရှိ၏။ အစေတော်များနှင့် အသုဘ ရှေ့တွင် လိုက်ပါလာကြသော ကပ္ပဲခွန်ပွဲတို့နှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် အသုဘ အခမ်းအနားသည် သုံးမိုင်ကျော် လေးမိုင် နီးပါးမျှ ရှည်လျား၏။

မကြာမီတွင် အသုဘပို့ လူတန်းကြီးသည် လမ်းဘေးရှိ ပိုးရောင်စုံ မိုးထားသည့် မဏ္ဍပ်ကနားဖျင်းတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ထို မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ပန်တျာသည် တို့က တီးမှုတ်လျက်ရှိပြီး ဆွေမျိုးစု အသီးသီးမှ ပို့ထားသည့် လှူဖွယ် ပစ္စည်းများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများမှာ တုန်ပင်းမင်းသား၊ နာနန်းမင်းသား၊ ဆီနင်းမင်းသားနှင့် ပေကျင်မင်းသားတို့၏ အိမ်တော်များမှ ပေးပို့သည့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဖြစ်၏။

ဤမင်းသား လေးပါးအနက် မူလ ပေကျင်မင်းသားကြီးမှာ ဂုဏ်ထူးဘွဲ့မည်ရည် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည့်အတွက် သူ၏ သားစဉ်မြေးဆက် တို့သည် ထိုဘွဲ့ကို ဆက်လက်ခံယူခွင့် ရကြ၏။ လက်ရှိ ပေကျင်မင်းသားမှာ ရှိယုန်ဖြစ်ပြီး ချစ်စရာကောင်း၍ ခပ်ရိုးရိုးနေတတ်လျက် ရုပ်ချောသော အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မရှိတတ်သေးသည့် မင်းပျိုမင်းလွင် တစ်ဦး ဖြစ်၏။ နိန်တူမြို့စားကြီး၏ အကြီးဆုံး တီဖြစ်သည့် မြို့စားလေး ကျီယုန် ကြင်ရာတော် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည်ဟု ကြားသည့်အခါ၌ မိမိတို့ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေရောင်းရင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း၊ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် ဒုက္ခသုခကို အေးအတူပူအမျှ ခွဲဝေခံစား ခဲ့ကြခြင်း စသည့် အချက်များကြောင့် ပေကျင် ကိုယ်တော်လေးသည် ထုံတမ်း စဉ်လာ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းတို့ကို နောက်တန်းသို့ပို့ကာ လူကိုယ်တိုင် အသုဘအိမ်သို့ သွားရောက်၍ သတင်းမေးမြန်းခြင်း ပြုခဲ့၏။ ယခုလည်း ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးသည် ရေစက်ချ အမျှအတမ်းဝေရန် အတွက် အသုဘချမည့် လမ်းဘေးတွင် မဏ္ဍပ်ထိုးစေ၏။ ကိုယ်တော်လေးသည် မိမိ၏ အမှုထမ်းများကို နံနက် အရုဏ်တက် အချိန်မှစ၍ မဏ္ဍပ်တွင် အသင့် စောင့်ဆိုင်းစေပြီး မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ဝင်၍ စောစောစီးစီး အခစားဝင်ခြင်း ပြု၏။ ညီလာခံပြီးသည် နှင့် ပေကျင် ကိုယ်တော်လေးသည် အသုဘရှု အဝတ်အစားတို့ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ရှေ့တွင် မင်းညီ မင်းသားဆောင်း ထီးဖြူမိုးလျက် မောင်း၊ စည်တော်စုံတီး၍ ရွှေဝေါဖြင့် ထွက်တော်မူလာ၏။ မဏ္ဍပ်ရှေ့သို့ ရောက်၍ ဝေါတော်ကို ရပ်လိုက်သည်တွင် အမှုထမ်းတို့က တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ တန်းစီရပ်ကာ အဖြတ်အသန်း၊ အသွားအလာ မရှိစေဘဲ လမ်းကို ပိတ်လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်တွင် မြောက်ဘက် နိန်စံအိမ်မှ အသုဘ အခမ်းအနား လူအုပ်သည် မြေပြိုသကဲ့သို့ မဏ္ဍပ်အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။ ရှေ့တော်

ပြေးများသည် ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး ကြွရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျိချန်ကို သွားရောက် ပြောကြားသည့်အခါ၌ ကျိရဲနှင့် ကျိချန်တို့သည် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားဖြင့် သွားရောက်၍ ပေကျင် ကိုယ် တော်လေးကို နှုတ်ခွန်းဆက်ကြ၏။ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးသည် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးအား ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်မရှိဘဲ မိတ်ဆွေရင်းချာများပမာ ဝေါပေါ်မှ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြု၏။

“ကျွန်တော့်ချွေးမရဲ့ အသုဘမှာ ကိုယ်တော်လေး ကိုယ်တိုင်ကြွ ရောက်လိုက်ပါ ပို့ဆောင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာလှ ကြောင်းပါ”

“မြို့စားကြီးကလဲ အချင်းချင်းတွေပဲဗျာ။ ဒါတွေပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးက ပြော၏။

ထိုနောက် ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးသည် မိမိ၏ ဝင်းမှူးဘက် သို့လှည့်ကာ မိမိကိုယ်စား လှူဖွယ်ပစ္စည်း ဝတ္ထုများကို ဆက်ကပ်ရန်နှင့် ရေစက်သွန်းချရန် အမိန့်ပေး၏။ ကျိရဲနှင့် အခြားသူများသည် အပါးသို့ တိုးလာကြကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ပြောဆိုကြလေ၏။

ပေကျင် ကိုယ်တော်လေးမှာ များစွာ ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်တတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျိချန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“နေစမ်းပါဦး မြို့စားကြီးရဲ့။ မြို့စားကြီးတို့ အမျိုးထဲမှာ ပါးစပ်မှာ ကျောက်စိမ်းတုံးငုံပြီး မွေးလာတယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်က ဘယ်ဟာလဲ။ ကျုပ်ဖြင့် သူ့ကို မြင်ဖူးချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ တစ်ခါမှကို မကြုံဖူးသေးဘူး။ ဒီနေ့ အသုဘ ကိုတော့ သူလာမှာပေါ့။ လာယင် ကျုပ် ရှေ့တော်ကို သွင်းခဲ့ဗျာ”

ကျိချန်သည် ပေါက်ယုကိုရှာရန် ထွက်လာခဲ့၏။ ပေါက်ယုအား အသုဘရှု အဝတ်အစားတို့ကို ချွတ်လဲစေ ပြီးနောက် ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး ပွင့်လင်းရိုးသားပုံ၊ စိတ်သဘောထား ဖြောင့်မတ်ပုံ၊ အရည်အချင်းရှိပုံ၊ ရုပ်လက္ခဏာ ချောမောပုံ၊ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပုံ၊ သမားရိုးကျ မဆန်ဘဲ ခေတ်မီပုံတို့ကို လူကြီးများ၊ မိတ်ဆွေများ ပြောသဖြင့် ပေါက်ယု မကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်၏။ ပေါက်ယုသည်လည်း ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးကို တွေ့ချင်နေသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ဖခင် ကျိချန် အကွပ်အညှပ်အားကြီးသဖြင့် တွေ့ခွင့် မရခဲ့ချေ။ ယခု ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို မြင်ချင်သည်ဟု ဆိုကာ အခေါ်လွှတ်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ ပေါက်ယုသည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာလျက်ရှိလေပြီ။ ရှေ့သို့ တိုး၍ခစားလိုက်သည့် အခါ၌ ရွှေဝေါပေါ်တွင် တင့်တယ်စွာ ထိုင်လျက်ရှိသည့် ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး၏ ဥပဓိရုပ်ကို ကြည့်၍

ပေါက်ယုသည် တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆက်တွဲကို သိလိုမှု နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

နတ်ငှက်မယ်သည် သံသေကျောင်းတိုက်တွင် အာဏာသုံးခြင်း။

ကျင်ချွန်းသည် သီတစန္ဒီ မယ်သီလရှင်ကျောင်းတွင် ပျော်မြူးခြင်း။

မော်ဖူးလိုက်သည့် အခါ၌ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးသည် ပန်းဖွားဖြူချ
ဦးရစ်၊ ရွှေချည်ထိုး လှိုင်းတွန့်ကြီး ပေါ်တွင် နဂါး ငါးကောင် ကနေသည့်ပုံ
ရေးထားသော ဝတ်ရုံဖြူ၊ ကျောက်စိမ်းစီ သားရေခါး စည်းကြိုးနီတို့ကို ဝတ်ဆင်
ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး၏ မျက်နှာသည်
ကျောက်စိမ်းကဲ့သို့ လှပချောမွေ့ပြီး မျက်လုံးများသည် ကြယ်ပွင့်များကဲ့သို့
တောက်လျက်ရှိလေရာ ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ချောမောခန့်ညားသည့်
ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ခစားရန်အတွက် ရှေ့သို့ တိုးလာခဲ့၏။
ဝေါပေါ်တွင်ရှိသည့် ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးက ထရပ် စေသည့်အခါ
ပေါက်ယုသည် ပင်လယ်အောက် နဂါးပြည်မှ လာသည့် နဂါး နှစ်ကောင်ပုံ
ငွေလက်ဖွဲ့ ဆွဲထားပြီးလျှင် မြွေဖြူရုပ်ကြီးများ ရွှေချည်ထိုး ရက်ထားသည့်
လေးသည်တော် အင်္ကျီနှင့် ပုလဲစီ ငွေခါးပတ်ကြိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို
ကိုယ်တော်လေး မြင်ရ၏။ ပေါက်ယု၏ မျက်နှာသည် နွေဦးတွင်
ပွင့်သည့်ပန်းနှင့် တူပြီး မျက်လုံးများကား ယွန်းစေးကဲ့သို့ နက်မှောင်လျက်
ရှိလေ၏။

“အင်း ပေါက်ယုဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ပါပေတယ်။ တကယ့်ကို
အဖိုးတန် ကျောက်စိမ်းတစ်လုံးနဲ့ တူပေတာပဲ။ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ မောင်
မွေးတုန်းက ပါလာတယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကကော”

ပေါက်ယုသည်အတွင်း အင်္ကျီအောက်တွင် ဆွဲထားသည့်
ကျောက်စိမ်းတုံးကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်ယူလိုက် ပြီးနောက် ပေကျင်ကိုယ်တော်
ကလေးကို လှမ်းဆက်လိုက်၏။ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးသည်
ကျောက်စိမ်းတုံးနှင့်တကွ ထိုကျောက်ပေါ်တွင် ထွင်းထားသည့် ကမ္မည်းများကို
သေချာစွာ ဖတ်လျက်ရှိလေ၏။

“မနောမ သိဒ္ဓိကျောက် ဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ်တော့ စိတ်စေတိုင်း
ပြီးမြောက်ရဲ့လား မောင်ရဲ့”

“သိဒ္ဓိမြောက်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ ကိုယ်တော်လေး။ သို့သော်လဲ

စမ်းသပ်တော့ မကြည့်ရသေး ကြောင်းပါ” ဟု ကျိချိန်က ဝင်လျှောက် လေ၏။

ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးသည် ကျောက်စိမ်းတုံးကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိကာ ကျောက်ဆွဲ ထားသည့် ပိုးကြိုးကလေးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပြီးနောက် ပေါက်ယု၏ လည်တွင် ပြန်ဆွဲပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယု၏ လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင် အသက်နှင့် သင်အံ့နေသည့် စာပေတို့ အကြောင်းကို မေးမြန်း၏။

ပေါက်ယုသည် မေးသမျှကို ပြတ်သားသွက်လက်စွာ ဖြေဆိုသည့်အတွက် ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးသည် ကျိချိန် ဘက်သို့ လှည့်လိုက် ပြီးလျှင်

“မြို့စားကြီးရဲ့ သားတော်ကတော့ နဂါးပေါက်ကလေး ယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ သို့မဟုတ် ယင်လဲ နတ်ငှက်ပေါက် ကလေး ယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကြီးလာယင်တော့ ဒီနတ်ငှက်ပေါက် ကလေးဟာ လူကြီးတွေထက် သာမယ့်ပုံပဲဗျ”

ကျိချိန်က ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကျွန်တော့် သားဟာ ကိုယ်တော်လေး ဒီလို ချီးမြှောက်တန် တာမျိုးနဲ့ မတန်ကြောင်းပါ။ ကိုယ်တော်လေး မိန့်တဲ့ အတိုင်းသာ မှန်ယင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုး ကံကောင်းပေတာပေါ့ဘုရား”

“အဲ တစ်ချက်တော့ရှိသဗျ။ မြို့စားကြီးရဲ့သားက သိပ်ထူးချွန်တဲ့သား ဖြစ်လေတော့ အဘွားနဲ့ အမေတို့က အလို လိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့လို လူငယ်လူရွယ်များအဖို့ အလွန်အကျွံ အလိုလိုက်ခံရယင် ဘာမှ ကောင်းကျိုး မပေးတော့ဘူးဗျ။ စာပေကျမ်းဂန်များကိုလဲ မလိုက်စားနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အတွက် သတိပေးရတယ်။ မြို့စားကြီးရဲ့ သားဟာလဲ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းတွေ ရှိနေတယ်။ အကယ်၍ သူ့အိမ်မှာ စာပေသင်ကြားခြင်း မပြုချင်ဘူးဆိုယင် ရွှေနန်းတော် မြို့ရိုးထဲက ကျုပ်အိမ်ကလေးကို လာပြီး စာလိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထူးချွန်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ်ဆီကို နိုင်ငံအဝန်းက သုခမိန်တွေ ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်လာတယ် ဆိုယင် ကျုပ်စံအိမ် ကလေးကို လာတတ်ကြတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် စံအိမ်ကလေးမှာ နာမည်ကျော် ပညာရှိသုခမိန်ကြီးတွေ မကြာခဏ ဆုံတတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ပညာရှိများနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခြင်းဟာ အကြားအမြင် တိုးစေတာပေါ့ဗျာ”

ကျိချိန်သည် ဦးညွှတ်၍ ထိုအချက်ကို လက်ခံလိုက်လေ၏။

ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးသည် လက်ကောက်ဝတ်တွင် ပတ်လာသည့်

စိပ်ပုတီးကို ချွတ်၍ ပေါက်ယုကို လှမ်းပေး လိုက်ရင်း

“မောင်နဲ့ကျုပ်နဲ့ တွေ့ရတာ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ရုတ်တရက် တွေ့ရတာ ဖြစ်လေတော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးစရာ ဘာမှ မပါလာဘူးဗျ။ သို့သော်လဲ ဒီစိပ်ပုတီးကလေးကိုတော့ လက်ခံပေတော့။ တစ်နေ့တုန်းက ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က ချီးမြှင့်တော်မူတဲ့ အမွှေးပင် တစ်မျိုးက အမွှေးစေ့တစ်မျိုးနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ စိပ်ပုတီးဗျ”

ပေါက်ယုက စိပ်ပုတီးကို လှမ်းယူပြီးနောက် ထိုပုတီးကို ဖခင် မြို့စားကြီးလက်သို့ ကမ်းလိုက်လေ၏။ မြို့စားကြီး နှင့် ပေါက်ယုတို့က ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးအား ထုံးစံအတိုင်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြား၏။ ကျိရဲ့နှင့် ကျိချန်သည် ရှေ့သို့တိုးလာကြကာ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးအား စံအိမ်တော်သို့ ပြန်ကြွရန် တောင်းပန်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ပေကျင် ကိုယ်တော်လေးက

“သေသူကတော့ ဖုန်အညစ်အကြေးစွန်းတဲ့ ကျုပ်တို့ လောကကြီးက ထွက်သွားပြီး ကျွတ်တန်းဝင်တော့မယ်ဗျ။ ကျုပ်ဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသော မင်းတရားကြီးရဲ့ မင်းသားအဆောင်အယောင်ကို ဆက်ခံရသော်လဲ ကျွတ်တန်းဝင်သူ တစ်ဦးရဲ့ ရှေ့က သွားလို့ ဘယ်တော်ပါ့မလဲဗျာ”

ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးသည် အသုဘအခမ်းအနား မိမိမဏ္ဍပ် ရှေ့မှ မဖြတ်မချင်း မပြန်ဟု ခေါင်းမာလျက် ရှိသည့်အတွက် ကျိရဲ့နှင့် ဆိုင်ရာလူကြီးများသည် အသုဘအခမ်းအနား မြန်မြန် လွန်မြောက်သွား စေရန်အတွက် ပန်တျာသည် တို့ကို တီးမှုတ်ခြင်း မပြုစေတော့ဘဲ အရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ တွင်မူ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး သည်လည်း ပြန်ကြွသွားလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဤတွင် ရပ်ကြဦးစို့။

အသုဘအခမ်းအနား ဖြတ်သွားသည့်အခါ၌ လမ်းတစ်လမ်းလုံးမှာ လူတွေပြည့်သိပ်ကျပ်ခဲ့ကာ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မြို့တံခါးဝတွင် ကျိရဲ့၊ ကျိချန်နှင့် ကျိချန်တို့၏ မိတ်ဆွေများ၊ လုပ်ဖော် ကိုင်ဘက်များ ကလည်း မဏ္ဍပ်များ၊ ကနားဖျင်းများ ထိုးကာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများနှင့် လှူဒါန်းနေကြသဖြင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန်အလှန် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုကြပြီး နောက်တွင် အသုဘ လူတန်းကြီးသည် မြို့ရိုးမှ ထွက်လာကာ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီး အတိုင်း သံသေကျောင်းတိုက် ဘက်သို့ တက်လာခဲ့လေ၏။

မြင်းများ မြို့ပြင်သို့ရောက်လျှင် ကျိချန် နှင့် ကျိယုန်တို့က လူကြီးများအား မြင်းများ၊ သန်လျင်းများပေါ်သို့ တက်ရန် ပြော၏။ ကျိရဲ့နှင့် သက်တူရွယ်တူ ပုဂ္ဂိုလ်များက သန်လျင်းများပေါ် တက်လိုက်လာခဲ့ကြပြီး

ကျိချိန်နှင့် ရွယ်တူပုဂ္ဂိုလ်များ ကမူ မြင်းများပေါ်သို့တက်၍
လိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် အိမ်တွင် မည်သူ့စကားကိုမျှ နားထောင်လေ့
ရှိသူမဟုတ်ရာ ယခုကဲ့သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မြို့ပြင်တွင် မြင်းစီးရလျှင်
မြင်းကို လူတောထဲတွင် တရကြမ်းစီးလေမည် လောဟု တွေး၍ နတ်ငှက်မယ်
စိုးရိမ်လျက်ရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင်မူ မယ်မယ် ရင်ကွဲနာ ကျ၍
သေဖွယ်ရာသာ ရှိပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်သည် သူငယ်တော်
တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ပေါက်ယုအား မိမိရထားဆီသို့
အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ရောက်လာသည့် အခါတွင် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“မောင်လေး၊ မောင်လေး ကိုယ့်သိက္ခာကို ကိုယ်ထိန်းနော်။
မောင်လေးသိက္ခာဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာလိုပဲ
အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သတိထားပါ။ ဟောဟိုမြင်းကျောပေါ်က လူစံတွေကို
သွားပြီး အားကျမနေလေနဲ့။ အကောင်းဆုံးကတော့ ငှက်မယ်ရဲ့ ရထားပေါ်
လိုက်လာတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ လာ လိုက်မယ်မဟုတ်လား။”

ပေါက်ယုသည် ခပ်သုတ်သုတ် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ရထားဖြင့်
လိုက်လာခဲ့၏။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရယ်လား မောလား
စကားတပြောပြောဖြင့် စီးလိုက်လာခဲ့ကြရာ မြင်းသည်တော်နှစ်ယောက်သည်
သူတို့ရထား အနီးသို့ ဒုန်းစိုင်း၍ စီးလာပြီးလျှင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လျက်

“သခင်မလေး။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ရမယ့်နေရာ ရောက်နေပြီခင်ဗျ။
ခဏရပ်ပါဦး။”

ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့က မည်သို့ပြောလိုက်သနည်း ဟု
စုံစမ်းမေးမြန်းသည့် အခါတွင် မြင်းသည်တော် နှစ်ယောက်က

“သခင်မကြီး နှစ်ယောက်ကတော့ မရပ်တော့ဘူး ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့်
သခင်မလေး တို့ကိုတော့ ရပ်နေပါစေလို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ရထားကိုရပ်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။
လက်ပါးစေများသည် သူတို့ ရထားကို အသုဘချ အခမ်းအနားမှ
အပြင်သို့ဆွဲထုတ်သွားလေရာ ပေါက်ယုက မိမိ၏ ဖခင်နောက်မှ သန်လျင်း
စီးလိုက်ပါလာသော ကျင်ချွန်းကို သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်၏။ ပေါက်ယု၏
သူငယ်တော်က ထိုသို့ လာရောက်ခေါ်စဉ် ကျင်ချွန်းသည် ပေါက်ယုတို့ ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နတ်ငှက်မယ် ၏ ရထားနောက်တွင် စီးသူမရှိဘဲ
ဆွဲလာသည့် ပေါက်ယု၏ မြင်းကြီးကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည်
နတ်ငှက်မယ်၏ ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာလိမ့်မည်ဟု ကျင်ချွန်း
တွက်လိုက်၏။ ကျင်ချွန်းသည် ချက်ချင်း ဆင်းလိုက်လာခဲ့ရာ မိလာပြီး

သူတို့အားလုံး လယ်တဲကလေးရှိရာ တလင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။

လယ်တဲကလေးထဲတွင် သူတို့ထက် အယင် ဝင်ရောက်နားခဲ့သူများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေပြီ။ ထိုလယ်တဲ ကလေးမှ ယောက်ျားများကို တခြားသို့ နှင်ထုတ်လိုက်ပြီးလေပြီ။ သို့ရာတွင် မိန်းမများ ကျန်နေ ပေသေး၏။ တဲကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသည့်အတွက် အခြားလည်း သွားစရာမရှိသဖြင့် တဲထဲမှာပင် နေရလေ၏။

လှပချောမောသော ရုပ်ရည်၊ တောက်ပြောင်သော အဝတ်အစားနှင့် အထက်တန်းကျသည့် အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်တို့ဖြင့် သူတို့ တဲထဲသို့ ရောက်လာသော နတ်ငယ်မယ်၊ ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းတို့ကို လူအများငေးကြည့်ကာ တအံ့တဩဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

သက်ကယ်တဲထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် နတ်ငယ်မယ်သည် ပေါက်ယုအား အပြင်တွင် သွား၍ ကစားလိုက ကစားရန် လွှတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ကျင်ချွန်းနှင့် အစေတော်သူငယ်များ ကို ခေါ်ကာ တဲအပြင်ဘက်ကို လျှောက်ကြည့်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် လယ်ထွန်ကိရိယာများကို တစ်ခါမျှမမြင်ခဲ့ဖူးချေ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ပြား၊ ကောက်ဆွ၊ ထွန်၊ ထယ်စသည်တို့ကို အမျိုးအမည် မခွဲခြားတတ်သည့်တိုင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ၏။ ထိုပစ္စည်းများ အကြောင်းကို သိသည့် သူငယ်တော် တစ်ယောက်က ပြောပြသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ခေါင်းညိတ်ကာ သက်ပြင်းချ လိုက်ရင်း

“ဒါကြောင့် ‘ငါတို့စားသည့်၊ စပါးဆန်ရေ၊ တစ်စေ့ရေတွက်၊ ချွေးတွေထွက်ရ၊ ထိုဘဝကို၊ မည်မျှသူငါ၊ သိကြပါလိမ့်’ လို့ ရှေးစာဆိုတွေက စပ်ခဲ့တာကိုး” ဟု ပြောလေ၏။

အပြင်ဘက် တဲကလေးထဲရှိ ခုတင်မီးဖိုကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ရစ်ကို တွေ့သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုမှာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ၏။ ထိုပစ္စည်းမှာ ဗိုင်းငင်သည့် ရစ်ဖြစ်ကြောင်း သူငယ်တော်တစ်ယောက်က ပြောပြ၏။ ပေါက်ယု သည် ခုတင်မီးဖိုပေါ်သို့ တက်လိုက်ကာ ရစ်ဘီးကို လှည့်၍ ဗိုင်းငင်ကြည့်၏။ ထိုစဉ် အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ခန့်ရှိ တောသူမလေးတစ်ယောက် ပြေးလာကာ

“အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ ရစ်တော့ကျိုးတော့မှာပဲ”

သူငယ်တော်များက သူငယ်မလေးကို အော်ငေါက်နေကြစဉ် ပေါက်ယုသည် ရစ်ကိုလှည့်၍ ဗိုင်းငင်လျက် ရှိလေ၏။

“ငါ ဒါမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလို့ပါဟာ။ စမ်းကြည့်တာပါ” ဟု

ပြောလေ၏။

“အို တော်တို့လို ရွှေမြို့တော်သားတွေ ဒါမျိုးကို ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါ့မလဲ။ ဖယ်ပါ။ အကျွန်ုပ်ငါပြပါမယ်” ဟု ပြော၏။ ကျင်ချွန်းက ပေါက်ယုကို လက်တို့ကာ

“ကောင်မလေးကော၊ ဘယ့်နှယ်လဲ” ဟု မေးလေ၏။ ပေါက်ယုက

“တော်ကွာ။ ဒါမျိုး မပြောနဲ့။ မင်းကို ငါရိုက်မိလိမ့်မယ်”

တောသူမလေးသည် သူတို့ကို ဗိုင်းငင်ပြလေ၏။ ပေါက်ယုက သူငယ်မလေးကို တစ်စုံတစ်ရာမေးမည် အပြုတွင် အဘွားကြီးတစ်ယောက် က “ဟဲ့ ကောင်မလေး ၊ ဒီကိုမြန်မြန်ပြန်လာစမ်း” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အတွက် ပေါက်ယုမှာ စကားမပြောလိုက်ရတော့ချေ။

ထိုစဉ် နတ်ငှက်မယ်မှာ လမ်းတွင်တင်လာသည့် ဖုန်များကို ဆေးကြောသန့်စင်ကာ အဝတ်အစားလဲပြီးသဖြင့် သူတို့ကို အစေတော် တစ်ယောက်က လာ၍ခေါ်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကိုယ်လက် သန့်စင်ကာ အဝတ်အစား အလဲခိုင်းသည့်တိုင် ပေါက်ယုက ငြင်းလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အစေတော်များသည် လက်ဖက် ရည်နှင့် လမ်းခရီးအတွက် ယူလာသည့် စားစရာ ခြင်းတောင်းများကို လာချလေ၏။ အတန်ကြာ နားပြီးနောက် သူတို့သည် ရထားပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြ၏။

အပြင်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် လိုင်ဝမ်းသည် တဲရှိ မိန်းမတစ်သိုက်အား လက်ဆောင်ထုပ် တစ်ထုပ်ကို လာရောက် ပေးသည့်အတွက် မိန်းမများမှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်သော်လည်း ပေါက်ယုသည် ဗိုင်းငင်ပြသည့် တောသူမလေး ကို ရှာဖွေကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုသူငယ်မ ကလေးကိုမူ မတွေ့ရချေ။ သို့ရာတွင် အတန်ကြာလျှင် လမ်းဘေးတွင် မောင်ငယ်ကလေးကို ချီကာ တခြားသူငယ်မ ကလေးများနှင့် စကားပြော ရယ်မောနေသည့် ဗိုင်းငင်သည့် သူငယ်မကလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပေါက်ယုမှာ ရထားပေါ်မှဆင်းကာ ထိုသူငယ်မ ကလေးအနီးသို့ သွားလိုသည့်ဆန္ဒ ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သူကမျှ ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်သည့်အတွက် ပေါက်ယု သည် ရထားပေါ်မှနေ၍ သူငယ်မကလေးကို မျှော်ကြည့်ရင်း ပါသွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် သူငယ်မလေးကိုလည်း မမြင်ရတော့ချေ။

မကြာမီတွင် သူတို့သည် အသုဘ အခမ်းအနားကို မိ၍လာခဲ့လေ၏။ မိမိတို့ရှေ့တွင် စည်များ၊ မောင်းများ၊ လင်းကွင်းများ၊ ထီးများ နှင့် တံခွန်များကို လှမ်းမြင်နေရပြီး သံသေကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ စီတန်းနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက်

သရဏဂုံတင်၍ အမွေးတိုင်များ ထွန်းညှိပြီးလျှင် တလားကို
အတွင်းဆောင်ထဲတွင် ပြင်ထားလေ၏။ ပေါက်ချူမှာ ထိုနေ့ညတွင်
အသုဘစောင့်ရန် တာဝန်ကျလေ၏။

အပြင်ဘက် တန်ဆောင်းထဲတွင်မူ ကျီချန်သည် ဆွေမျိုးများနှင့်
မိတ်ဆွေများကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးလျက်ရှိ၏။ အချို့လည်း နှုတ်ဆက်ပြန်
သွားကြ၏။ ကျီချန်သည် အသုဘလိုက်ပို့သူများကို တစ်ယောက်ချင်း
ကျေးဇူးတင်စကား လိုက်ပြောလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက်တွင်ကား မြို့စား၊ ရွာစား၊
နယ်စားမှအစ ဧည့်သည်များအားလုံး ပြန်သွားကြသည့် အတွက်
သုံးချက်တီးအချိန်လောက်တွင် လူသူအတော်ရှင်းသွားလေ၏။

အတွင်းဆောင်တွင်မူ အမျိုးသမီးများကို နတ်ငှက်မယ်က
ဧည့်ခံလျက်ရှိ၏။ ၎င်းတို့မှာလည်း ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် နှုတ်ဆက်၍
ပြန်သွားကြလေရာ သေသူအတွက် သုံးရက်တိုင်တိုင် ဆွမ်းသွတ်
အမျှအတမ်းဝေသည့် အခမ်းအနားသို့ တက်မည့်
ဆွေမျိုးရင်းချာများလောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ မိမိတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါနိုင်ခြင်း မရှိသေးသည် ကို
သိသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့က ပေါက်ယုကို
သူတို့နှင့်အတူ မြို့တွင်းသို့ပြန်ရန် ခေါ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှ မြို့ပြင်သို့
ဤတစ်ကြိမ်သာ ရောက်ဖူးသေးသည့် အလျောက် မပြန်လိုသေးဘဲ
နတ်ငှက်မယ်နှင့် အတူနေရစ်ခဲ့ဦးမည်ဟု ပူဆာလျက် ရှိသဖြင့် သခင်မ ဝမ်သည်
ပေါက်ယုကို နတ်ငှက်မယ် လက်ထဲတွင် အပ်ထားခဲ့၏။

သံသေကျောင်းမှာ မြို့စားကြီး နိန်တူနှင့် မြို့စားကြီး ယွန်းကူတို့
ညီအစ်ကို လက်ထက်က တည်ဆောက် လျှာဒါန်းခဲ့သည့် ရှေးကျောင်းကြီး
ဖြစ်လျက် အမွေးတိုင်များ ထွန်းညှိရန်၊ မီးအိမ်များထွန်းရန်၊ ဆွေမျိုးစုတို့၏
အလောင်းများ ခေတ္တထားရန် မြေနေရာအကျယ်ကြီး ရှိလေ၏။ ထို့ပြင်
အသုဘလိုက်ပို့သူများ တည်းခိုနေထိုင်ရန် ဧရပ်များလည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင်
ကျီမိသားစုမှာ ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် သူတို့၏
အမြင်သည်လည်း ဆင်းရဲသော မိသားစုတို့၏ အမြင်နှင့် မတူဘဲ
ကွဲလွဲခဲ့လေ၏။ ဆင်းရဲသည့် မိသားစုတို့မှာ ထိုဧရပ်များတွင် တည်းခိုရန်
ဝန်မလေးလှ သော်လည်း ချမ်းသာသည့် မိသားစုများကမူ ထိုသို့ အရောရော
အနှောနှော မတည်းလိုကြဘဲ အနီးအနားရှိရွာများ၊ သို့မဟုတ် သီလရှင်
ကျောင်းဧရပ်များသို့ သွားရောက်တည်းခိုလိုသော ဆန္ဒဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။

ကျင်ကို၏ အသုဘတွင် ဆွေမျိုးအများစုမှာ
သံသေကျောင်းရှိဧရပ်များတွင်ပင် တည်းခိုကြ၏။ နတ်ငှက်မယ်ကမူ ထိုသို့

အရောရော အနှောနှော တည်းခိုခြင်း မပြုလိုသဖြင့် မိမိတို့အတွက် ဇရပ်အချို့ကို ရှင်းလင်းပေးပါရန် အစေတော် တစ်ယောက်ကို ပေါက်စီ သီလရှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာတော်ကြီး ကျင်ဆုထံ လွှတ်လိုက်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် သီလရှင် ကျောင်းတိုက်၏ နာမည်မှာ သီတစန္ဒီ ကျောင်းတိုက်ဖြစ်ပြီး ထိုကျောင်းမှ ပေါက်စီ အလုပ်ကောင်းသောကြောင့် လူအများ က ပေါက်စီကျောင်းတိုက်ဟု လွယ်လွယ်ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ သံသေ ကျောင်းတိုက်နှင့်လည်း များစွာ မဝေးလှချေ။

သံဃာတော်များက သရဏဂုံတင်ပေး၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို ဆက်ကပ်ပြီးသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်အား အနားယူရန် ကျီယုန်ကို အပြောလွှတ်လိုက်၏။ ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်လည်း အမျိုးသမီးဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရန် အခြားသူများအား လွှဲပေးခဲ့ပြီးနောက် ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းတို့ကိုခေါ်ကာ သီတစန္ဒီ မယ်သီလရှင်ကျောင်းတိုက်သို့ လာခဲ့ လေ၏။ ကျင်ချွန်း၏ဖခင်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် သရဏဂုံတင်ရန် အထိ မစောင့်နိုင်တော့သည့် အတွက် ကျင်ချွန်းမှာ နတ်ငှက်မယ်၊ ပေါက်ယုတို့နှင့် အတူနေခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

သီတစန္ဒီ မယ်သီလရှင် ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လျှင် သူတို့ကို တိုက်အုပ်ဆရာကြီး ကျင်ဆုနှင့် သီလရှင်ပျို နှစ်ပါးဖြစ်သော ကျီရုန်နှင့် ကျီနင်တို့ကဆီးကြို၍ နေရာချပေး၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးနောက် ဇရပ်နောက်ပိုင်းရှိ သီးသန့်အခန်းတစ်ခုထဲတွင် အနားယူ၏။ အဝတ်အစားလဲနေစဉ်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် အရပ်ရှည် ကာ ပို၍လှလာသော သီလရှင်ကလေး ကျီနင်ကို သတိပြုမိသဖြင့်

“ဆရာလေး ခုတလောမှာ ဘာဖြစ်လို့ ငှက်မယ်တို့ အိမ်ကို ဆွမ်းဆန်ခံ မလာတာလဲ”

“မအားလို့ အစ်မလေး ငှက်မယ်ရေ။ တလောက ဟူတို့အိမ်မှာ သားတစ်ယောက်မွေးတယ်။ အဲဒါ သူတို့အိမ်ကို ကြွပြီး တရားတော်များ ရွတ်ပေးပါဆိုလို့ သုံးရက်တိုင်တိုင် သွားရွတ်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဆွမ်းဆန်ခံတောင် ထွက်ချိန် မရဘူး။”

ထိုအချိန်၌ ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းတို့သည် ဇရပ်ရှေ့တွင် ဆော့လျက်ရှိ၏။ သီလရှင်လေး ကျီနင်သည် အပြင် ထွက်လာသည်တွင် ပေါက်ယုက

“အလို ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“ဘယ့်နှယ်လဲ ပေါက်ယု” ဟု ကျင်ချွန်းက မေးလေ၏။

“သခင်လေးတို့ မငယ်တော့ဘူးနော်၊ ကြီးလာကြပြီ။
ငယ်ငယ်တုန်းကလို တောင်လုပ်မြောက်လုပ် မလုပ်ကြနဲ့”

“မဆော့ရပါဘူး ဆရာလေးရယ်”

“ကဲ ကျင်ချွန်း စကားများမနေနဲ့။ ဆရာလေးဆီကို လက်ဖက်ရည်လေး
ဘာလေး တောင်းကွာ”

“အစ်ကိုဘာသာ တောင်းပါလားဗျ။ အစ်ကို တောင်းယင် ရမှာပေါ့”

“ငါ့ဆိုယင် လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဆရာလေး ငယ်ငယ်တုန်းက
မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်းတောင်းယင် ရမှာပေါ့”

“ဆရာလေးရေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးများ
မရဘူးလားဗျာ”

သီလရှင်ဆရာလေး ကျိန်သည် ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက
ယွန်းစံအိမ်ကြီးထဲတွင် အဝင်အထွက် ရှိခဲ့ဖူး၏။ ယွန်းစံအိမ်ကြီးရှိ
လူတိုင်းနှင့်သိပြီး ငယ်ငယ်က ကျင်ချွန်း၊ ပေါက်ယုနှင့်
ကစားဖော်ကစားဖက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ယခု အချိန်တွင်မူ ဆရာလေး
ကျိန်သည် အရွယ် ရောက်လေပြီ။ စိတ်ကစားစ ပြုလေပြီ။ ထို့ကြောင့်
ကျင်ချွန်းက သူ့ကို ကြည့်၍ သဘောကျသကဲ့သို့ ချောမောခန့်ညားသော
ကျင်ချွန်းကို မြင်သည့်အခါတွင်လည်း စိတ်ထဲတွင် တိမ်းညွတ်လျက် ရှိလေ၏။
ထို့ကြောင့် ကျိန်သည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ယူပေးလေ၏။

“ပေး ပေး” ဟု ကျင်ချွန်းက လှမ်းယူလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကိုကော မပေးဘူးလား”

“အမယ်လေး ဆရာလေးလက်က ပျားရည်ထွက်လို့
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို နှစ်ယောက် လုသောက်နေကြ တာလား” ဟု ရယ်၍
မေးလေ၏။

ပေါက်ယုက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယူ၍ အတင်းသောက်နေ၏။
ထိုအခိုက် ကျိန်ထွက်လာကာ စားပွဲခင်းရန် ကျိန်ကို လာခေါ်၏။
ခဏကြာလျှင် သူတို့ကို စားသောက်ဖွယ်များဖြင့် တည်ခင်း ကျွေးမွေး၏။
သို့ရာတွင် ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းသည် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို
စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ခဏထိုင်နေ ပြီးနောက် လစ်သည် နှင့်
ဇရပ်အပြင်သို့ ထွက်၍ ဆော့နေကြ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် တိုက်အုပ် သီလရှင်ဆရာကြီး ကျင်ဆု၏ အခန်း
နှင့်ကပ်လျက် ဇရပ်တစ်ဆောင်ထဲတွင် လှဲလျောင်း အနားယူလျက်ရှိ၏။

အသက်ကြီးသည့် အစေတော်များသည် အလုပ်အားသည်ကို မြင်သည်နှင့် သူတို့လည်း အသီးသီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကာ ခပ်ငယ်ငယ် အစေတော်များ ကိုသာ ထားခဲ့ကြ၏။

လူရှင်းသွားသည့်အခါတွင် တိုက်အုပ်ဆရာကြီးက

“ငှက်မယ် သခင်မလေးကို တိုင်ပင်စရာတစ်ခုရှိလို့”

“ဘာများလဲ ဆရာကြီးရဲ့”

“ဆရာကြီး သီလရှင် စ ဝတ်စတုန်းက ချန်ငန်နယ်က ရှန်ဆေး သီလရှင်ကျောင်းမှာ စပြီးဝတ်ခဲ့တာ။ ဒကာ ကတော့ ချန်လို့ ခေါ်တဲ့ မြေရှင်ကြီး တစ်ဦး ဆိုပါတော့။ သူ့သမီးလေး ကျင်ကျင်က ဆရာကြီး တို့ကျောင်းကို မကြာ မကြာ လာပြီး ဥပုသ်သီတင်းစောင့်၊ ဆီမီး လာထွန်းနေကျ။ တစ်နေ့တော့ ချန်ငန်မြို့ဝန်ရဲ့ ယောက်ဖ လီဆိုတဲ့သူငယ်က အဲဒီ ကျင်ကျင်ကို မြင်သွားပြီး သဘောကျရော ဆိုပါစို့။ ဒါနဲ့ လိုချင်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ပူဆာတော့ လူကြီးတွေက ချန်တို့ ဆီကို သွားတောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျင်ကျင်က ချန်ငန်မှာ မြို့အုပ်လုပ်သွားတဲ့လူရဲ့ သားနဲ့ စေ့စပ်ပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ ချန်တို့ မိသားစုက စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ထားတာကို ဖျက်သိမ်းချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်က ကန့်ကွက်မှာ စိုးတော့ မလုပ်ရဲဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ စေ့စပ်ထားပြီးတဲ့ အကြောင်းကို မြို့ဝန်ရဲ့ ယောက်ဖ လီတို့ဘက်ကို ပြောလိုက် တယ်။ ဒါပေမယ့် လီက ဒီသူငယ်မကလေးကို မရလျှင် မနေနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဆရာကြီး တို့ ဒကာချန်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

“ဒီသတင်းကို မြို့အုပ်သားဘက်က ကြားတော့ ဒေါပွပြီး မမေး မမြန်းဘဲနဲ့ ပေါက်လာတော့တာပဲ။ ပေါက်လာပြီး သမီးတစ်ယောက်ကို ဘယ်နှစ်ယောက်များ လင်ပေးစားချင်လို့လဲ ဘာလဲနဲ့ ရန်ထောင်တာပေါ့။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း တုန်းက ဖွဲ့ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ ပြန်ယူသွားပြီး ရုံးတက် တရားစွဲထားတယ်။

“ခုတော့ ကလေးမလေးရဲ့ မိဘများမှာ ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ ရွှေမြို့တော်ကို တက်ပြီး အကူအညီပေးနိုင်မယ့် အဆက်အသွယ်ကို လိုက်ရှာနေတယ်။ ဖြစ်နိုင်ယင် ပစ္စည်းတွေကိုလဲ ပြန်လိုချင်တာပေါ့လေ။

“ဆရာကြီး သိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုယင် ချန်ငန်မြို့မှာ ရှိတဲ့ စစ်ဘုရင်ခံ ယုန်ဟာ ငှက်မယ်သခင်မလေးတို့ မိသားစုနဲ့ တော်တော်လေး ရင်းနှီးပါတယ်။ ဒီတော့ သခင်မလေးတို့ ဒေါ်လေး ဝမ်တို့က စစ်ဘုရင်ခံ ဆီကို ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မြို့အုပ်ဘက်က အမှုပြန်ရုပ်အောင် လုပ်ပေးပါလို့ စာရေးယင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သခင်မလေးတို့က စာရေးလို့ စစ်ဘုရင်ခံက

အမှုကို အရပ်သိမ်းခိုင်းယင် မြို့အုပ်ကလဲ အမှုကို ပြန်ရပ်မှာပါ။ ဒီလိုဆိုယင် ဆရာကြီးတို့ ဒကာကြီးချန် မှာလဲ တော်တော်ဒုက္ခ ငြိမ်းသွားပြီး စိတ်ချမ်းသာရာရမှာပဲ”

“ဘာမှတော့ ခက်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဝမ်က ဒီလိုကိစ္စကို ဝင်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ဆရာကြီး”

“ဒီလိုဆိုယင် ငှက်မယ်သခင်မလေး ကကော”

“ငှက်မယ်အနေနဲ့လဲ ဒါမျိုးကို မဝင်ချင်ဘူး ဆရာကြီး”

သီလရှင်ဆရာကြီး၏ မျက်နှာသည် ညှိုးကျသွား၏။

“အင်း ဆရာကြီးတို့ရဲ့ ဒကာမိသားစုကတော့ ငှက်မယ် သခင်မလေးတို့ဆီကို အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုတာ သိပြီးနေကြပြီ။ ဘာမှ လုပ်မပေးဘူး ဆိုယင်တော့ ငှက်မယ်တို့က ဒီလိုကိစ္စမျိုးမို့လို့ မဝင်ချင်တာ။ ပိုက်ဆံမလိုချင်လို့ မလုပ်တာလို့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မတတ်နိုင်လို့ လုပ်မပေးတာဘဲလို့ ထင်ကြတော့မှာပဲ”

နတ်ငှက်မယ်၏ စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

“ဒီမှာဆရာကြီး။ ငှက်မယ်အကြောင်းကို ဆရာကြီး ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ငှက်မယ်က ငရဲတို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေကို သိပ်ယုံတာ မဟုတ်ဘူး။ ငှက်မယ် ကောင်းတယ် ထင်ယင် လုပ်ချင်ရာကို စွတ်လုပ်တာ။ ကောင်းပြီ။ သည်လောက်တောင် ဖြစ်ယင် ငွေစင်ပိဿာသုံးဆယ် ယူခဲ့။ ငှက်မယ်လုပ်ပေးမယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် ကောင်းပါလေ့တော်”

“တစ်ခုတော့ ပြောထားလိုက်မယ်။ ငှက်မယ်ဟာ အခကြေးငွေယူပြီး အောင်သွယ်လုပ်စားတဲ့ မိန်းမစား မဟုတ်ဘူး။ ခုငွေစင်ပိဿာ သုံးဆယ်ဆိုတာ အစေတော်တွေ၊ လက်ပါးစေတွေ လွှတ်ရမယ့် ကုန်ကျစရိတ် အတွက် တောင်းတာ။ သူတို့ကို ဆုငွေတို့ ဘာတို့ ပေးရမယ်။ ငှက်မယ်အနေနဲ့ကတော့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘူး။ ငွေစင် ပိဿာသုံးဆယ် ဆိုတာ ငှက်မယ်အဖို့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ငှက်မယ်သခင်မလေးတို့ အဖို့တော့ ဒါဟာ ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးတို့ ဒကာအတွက်တော့ ဒါဟာ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှာ ဒီကိစ္စ ကလေးကို လုပ်ပေးပါ ငှက်မယ်ရယ်။ ဆရာကြီး တောင်းပန်ပါတယ်”

“ငှက်မယ် ဘယ်လောက် အလုပ်များနေတယ် ဆိုတာ ဆရာကြီးလဲ

သိသားပဲ။ လက်နှစ်ဖက်စလုံး အားရတယ် လို့တောင် မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ် ပြောပြီးသား ဖြစ်လေတော့ လုပ်ပေးမယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ပြီး အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးမယ်”

“ဒီပြင်လူဆိုယင် ဒီလို ကိစ္စကလေးလောက် လုပ်ရတာကိုကပဲ တော်တော်ခက်ခဲလှပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ် ကတော့ ဒီထက်ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စကြီးတွေတောင် လုပ်နေတာဆိုတော့ ဒီလောက်ကို အပန်းကြီးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ “လူစွမ်းလူစရှိလေ အလုပ်ပိလေ” ဆိုတဲ့ စကားပုံ လိုပေါ့။ ငှက်မယ်မှာ အစွမ်းအစရှိလို့ သခင်မကြီးဝမ်းက ငှက်မယ်ကို အကုန်မျက်နှာလွှဲထားတာပဲ မဟုတ်လား။ လုပ်လဲလုပ်၊ သိပ်တော့လဲ အပင်ပန်းမခံနဲ့ပေါ့ ငှက်မယ်ရယ်”

မြှောက်ပင့်ချီးမွမ်းသံကို ကြားရသည့်အခါ နတ်ငှက်မယ်မှာ ပင်ပန်းသမျှတွေ အားလုံးကို မေ့ပျောက်သွား၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား ကျင်ချွန်းသည် အမှောင်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဆရာကြီး တူမကျိနှင့် အလုပ်အား လောက်ပြီဟု ယူဆကာ ကျိနှင့် ရှိရာသို့ လာခဲ့လေ၏။ နောက်ဖေးအခန်း တစ်ခုထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များကို ဆေးကြောနေသည့် ကျိနှင့်ကို တွေ့သည်တွင် နောက်မှနေ၍ တအား သိမ်းကျိုးဖက်ပြီး နမ်းလိုက်၏။

“ဟင် ကျင်ချွန်း၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ” ဟု ကျိနှင့်က ခြေထောက်ကိုဆောင့်ကာ လှမ်းတိုင်မည့်ဟန် လုပ်ပြ၏။

“ချစ်လို့ပါ။ ပြန်မချစ်တော့ဘူးဆိုယင် ဟောဒီ ညမှာတွင် သေပစ်လိုက်မှာ သိရဲ့လား”

“နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မဖြစ်ပါဘူး။ ငယ်ပါသေးတယ်။ ကြီးလာတော့မှ စဉ်းစားပရစေ”

“မခက်ပါဘူး၊ လွယ်ပါတယ်။ ကြိုက်ချင်တယ် ဆိုယင် အလွယ်ကလေးပဲ။ ကြီးလာသည် အထိတော့ မစောင့်ပရ စေနဲ့။ နောင်တွေ့မယ့် ရေအိုးကို မျှော်ကိုးပြီး အခုရေငတ်ပြေတာမျိုး မဖြစ်ပရစေနဲ့”

ကျင်ချွန်းသည် မီးခွက်ကို မှုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ကျိနှင့်ကို ခုတင်မီးဖိုကြီးဆီသို့ ပွေ့ခေါ်သွား၏။ ကျိနှင့်သည် ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားသော်လည်း မအော်ရဲသည့်အတွက် သူ့အလိုကို လိုက်လျောရ၏။

ကျင်ချွန်းသည် ကျိနှင့်ကို ချစ်တော့မည်ဟု ပြင်လိုက်စဉ် သူတို့ အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စကားမပြောသဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း ခွဲခြား၍မရချေ။ တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်လိုက်သည့် ပေါက်ယု၏အသံကို ကြားလိုက်သည့်အခါတွင် နှစ်ယောက်စလုံး လန့်ဖျပ်သွားကြ၏။

ကျင်ချွန်းက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

“အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ယင်လုပ်၊ မလုပ်ယင်တော့ ငါအော်လိုက်မယ်”

ကျိန်ငင်က ရှက်ရှက်ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ပြေးသွားသည့် အခါ၌ ပေါက်ယုသည် ကျင်ချွန်းကို အပြင်သို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

“ကဲ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိနေတာ မင်း ဘာငြင်းချင်သေးသလဲ”

“အစ်ကိုခိုင်းတာ လုပ်ပါမယ်ဗျာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ မပြောပါနဲ့”

“တော်ပြီကွာ။ ဒီအကြောင်းကို နောက်မပြောနဲ့တော့။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းကျမှ ရှင်းမယ်”

မကြာမီ အိပ်ချိန်သို့ ရောက်လာ၏။ နတ်ငှက်မယ်က အတွင်းခန်းတွင် အိပ်ပြီး ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းတို့က အပြင်ခန်းတွင် အိပ်ကြ၏။ အစေတော်များမှာ အပြင်ကြမ်းပေါ်တွင် အိပ်ကြပြီး တချို့က ထိုင်စောင့်ကြ၏။ ပေါက်ယု အိပ်ပျော်နေစဉ် သူ့လည်တွင် ဆွဲထားသည့် အဖိုးတန်ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်မည်စိုးသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ် သည် ချွတ်ယူလာကာ သူ့ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထား၍ အိပ်၏။

ထိုညက ပေါက်ယုနှင့် ကျင်ချွန်းတို့ မည်သို့မည်ပုံ စာရင်းရှင်း ကြသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့မျက်စိဖြင့် မမြင်ရသည့် အတွက် မပြောနိုင်ချေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့က ဤတွင် အကြောင်းကိစ္စ မရှိတော့လျှင် နွေးနွေး ထွေးထွေး ဝတ်၍ အိမ်သို့ပြန်ရန် ပြောကြ၏။ ပေါက်ယုကလည်း ပြန်ချင်လှလေပြီ။ ကျင်ချွန်းကမူ ကျိန်ငင်ကို တွေ့လိုသေး သဖြင့် နောက်ထပ်နေခွင့်ရရန် ပေါက်ယုအား နတ်ငှက်မယ်ကို အပြောခိုင်း၏။

အသုဘကိစ္စ ပြီးသလောက် ရှိသည့်တိုင် လက်စသိမ်းစရာ ကိစ္စကလေးတွေ ကျန်နေသေးသဖြင့် နတ်ငှက်မယ် သည် နောက်တစ်ရက် နေရ၏။ ထိုသို့နေသဖြင့် ကျိချွန်ကလည်း ကျေနပ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင် သီလရှင် ဆရာကြီး ပြောသည့် ကိစ္စကိုလည်း လုပ်ရသေး၏။ ပေါက်ယုက ပျော်သည် ဆိုသည့်အတွက် မယ်မယ်ကလည်း ကျေနပ်လျက် ရှိလေ၏။

“ငှက်မယ် ကိစ္စတွေကတော့ ပြီးသလောက် ရှိသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ

မင်းတို့ ပျော်နေတယ် ဆိုယင်တော့ တစ်ရက်တလေ နေသေး တာပေါ့။
ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ဆိုယင်တော့ ပြန်ရလိမ့်မယ်နော်။ မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ရက်တည်းပါ။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် ပြန်မှာပါ” ဟု
သူတို့ကလည်း သဘောတူကြ၏။

ထို့ကြောင့် သီတစန္ဒီ ကျောင်းတိုက်တွင် နောက်တစ်ည နေကြရလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် သီလရှင်ဆရာကြီးပြောသည့် ကိစ္စကို
လူတစ်ယောက်စေလွှတ်၍ လိုင်ဝမ်းကို အကြောင်း ကြားလိုက်လေ၏။
လိုင်ဝမ်းသည် ချက်ချင်းနားလည်လိုက်ကာ မြို့ထဲသို့ပြန်သွားပြီးလျှင် ကျိချန်၏
စာရေးကြီးအား ကျိလျှံနာမည်ဖြင့် စာတစ်စောင် ရေးခိုင်းပြီးလျှင် ထိုစာကို
ချန်ငန်သို့ ညတွင်းချင်း အပို့လွှတ်လိုက်လေ၏။ ချန်ငန်မှာ မိုင်တစ်ရာခန့်သာ
ဝေးသည့်အတွက် နောက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် ကိစ္စပြတ် သွားလေ၏။ ချန်ငန်
စစ်ဘုရင်ခံ ယုန်ကွမ်းသည် ကျိဆွေမျိုးစုများကို မျက်နှာလုပ်ရန်
အခွင့်ကောင်းကို စောင့်လျက်ရှိရာ ယခုလောက် ကိစ္စမျိုးကလေး လောက်ကို
အလွယ် တကူပင် လုပ်ပေးလိုက်၏။ ဆောင်ရွက်ပြီးကြောင်း စာတစ်စောင်နှင့်
အတူ လိုင်ဝမ်းလည်း ပြန်ရောက်လာလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် သီလရှင်ကျောင်းတိုက်တွင် နောက်ထပ်
တစ်ရက်နေပြီးနောက် ဆရာကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ သုံးရက်ကြာလျှင်
အကျိုးအကြောင်းကို အကြောင်းကြားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့၏။

ကျင်ချွန်းနှင့် ကျိနင်တို့မှာ မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်လျက်ရှိပြီး
နောက်ထပ်တွေ့ရန် ချိန်းဆို၍ ခွဲခွာခဲ့ကြရလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အလောင်းထားရာ သံသေကျောင်းသို့
နောက်တစ်ခေါက်သွားကြည့်ပြီး မြေမကျမချင်း စောင့်ကြည့်ရန် ပေါက်ချူကို
မှာခဲ့၏။ ကျိချန်ကလည်း နောက်ထပ် အစေတော်များ ပို့ပေးလေ၏။

အဆက်ကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ယွမ်ချွန်းအား မြောက်နန်းမိဖုရား မြှောက်ခြင်း။
ကျင်ချွန်းသည် သေခါနီးတွင် အပါယ်နိမိတ်ထင်ခြင်း။

များမကြာမီတွင် ပေါက်ယု စာကြည့်ခန်းကို ပြင်ဆင်ပြီးလေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ညသင်ခန်းစာများကို ကျင်ချွန်း နှင့်အတူ သင်မည်ဟု ကတိပေးထားခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် ကျင်ချွန်းမှာ ခပ်ပျော့ပျော့ ဖြစ်ပြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းလှချေ။ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်က ပြန်လာပြီး သည့်နောက်တွင် ကျင်ချွန်းမှာ မကြာခဏဆိုသလို အအေးမိနေတတ်ပြီး ချောင်းဆိုး ကာအစားအသောက် ပျက်လာခဲ့လေ၏။ အပြင်သို့ထွက်၍ မရသဖြင့် အိမ်မှာပင် အောင်းနေရ၏။ ပေါက်ယုမှာ စာမသင် နိုင်သည့်အတွက် စိတ်ပျက်ရသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ကျင်ချွန်း နေထိုင်ကောင်းအောင် စောင့်နေရ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ နတ်ငှက်မယ်သည် စစ်ဘုရင်ခံ ယုန်ကွမ်း ထံမှ ပြန်ကြားချက်ကို ရရှိခဲ့သည့်အတွက် တိုက်အုပ်သီလရှင်ကြီးက ချန်မိသားစုအား ထိုကိစ္စအတွက် ဘာမှ ပူပင်ခြင်း မဖြစ်တော့ရန် အကြောင်းကြား လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မြို့အုပ်၏ သားသည် ဒေါသကို ချုပ်တည်းကာ လက်ဖွဲ့ကြောင်းလမ်းပစ္စည်းများကို ပြန်ယူသွား ရ၏။

ချန်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဂုဏ်မက်သည့် လခစားများ ဖြစ်သည့်တိုင် သူတို့တွင် ဩတ္တပ္ပတရား ရှိပြီး သူတို့ သမီးငယ်မှာလည်း အရှက်ကြီးသည့် သမီးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မိမိတို့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီဟု ကြားရသည့်အခါတွင် သမီးငယ် ကျင်ကျင်သည် ရက်လွန်းသဖြင့် ကြိုးဆွဲချ၍ သေလေ၏။ ကျင်ကျင်ကို ချစ်သည့် မြို့အုပ်၏ သားမှာလည်း ကျင်ကျင်၏ သတင်းကိုကြားလျှင် ချစ်သူကို သစ္စာရှိကြောင်း ပြသောအားဖြင့် ရေတွင်ဆင်း၍ သေ၏။

သို့ဖြင့် ချန်မိသားစုနှင့် လီမိသားစုသည် သမီးလည်းဆုံး ငွေလည်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုအထဲတွင် ငွေစင်ပိဿာ သုံးဆယ် အမြတ်ရလိုက်သူမှာ နတ်ငှက်မယ်တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်လေး ဝမ်လည်း မသိ၊ မည်သူ မျှလည်း မသိကြချေ။ သို့ဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် အတင့်ရဲလာကာ နောင်တွင် အလားတူကိစ္စများကို ငွေယူ၍ လုပ်ပေး ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို အကျယ်မချဲ့တော့ပြီ။

ယွန်းစံအိမ်ကြီး၏ အိမ်ကြီးရှင် သခင်ဖြစ်သူ ကျိချိန်၏ မွေးနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးမှ အိမ်သူအိမ်သားများသည် ကျိချိန်ကို ကန်တော့ရန် ရောက်လာကြ၏။ ထိုသို့ ဧည့်သည်များ စုရုံး ရောက်ရှိနေစဉ် တံခါးမှူးသည် အမောတကောဖြင့် ပြေးဝင်လာကာ

“ရွှေနန်းတော်ကြီးက မိန်းမစိုးမှူးကြီး ဆီရှောက်ချုံ ကြွလာပါတယ်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးက အမိန့်တော်ပါပါတယ်”

ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အမိန့်တော်ပါသည်ဆိုသည့် စကားကြောင့် ကျိရဲ့ ကျိချိန်နှင့်တကွ ကျန်လူများအားလုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် က နေသည့်အငြိမ်ကို အရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် စားသောက်ပွဲများကိုလည်း အသိမ်းခိုင်းလိုက်၏။ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးကို ထုတ်လာစေခဲ့ပြီးနောက် ဗဟိုဝင်းတံခါး ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် နူးတုပ်၍ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အမိန့်တော်ကို နာခံကြ၏။

ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ မိန်းမစိုးမှူးချုပ်ကြီး ဖြစ်သည့် ဆီရှောက်ချုံ သည် မြင်းကြီးကိုစီးလျက် နောက်လိုက်နောက်ပါ မိန်းမစိုးများ ခြံရံ၍ ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား၏ အမိန့်တော် ပြန်တမ်းကား ပါမလာ ခဲ့ချေ။ ဆင်ဝင်ဆောင်ဝသို့ ရောက်လျှင် ဆီရှောက်ချုံသည် ပြီးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လျက် လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့် တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်လိုက်ပြီး

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ အထူးအမိန့်တော် ပါတယ်။ ဘမယာသန ပလ္လင်ဆောင်တွင် ကျိချိန် ယခု အမြန်လာရောက် အခစား ဝင်စေ အမိန့်တော်”

မိန်းမစိုးမှူးကြီး ဆီရှောက်ချုံသည် တည်ခင်းသည့် လက်ဖက်ရည်ကိုပင် တစ်ကျိုက်မျှမသောက်ဘဲ ဤသို့ အမိန့်တော် ပြန်ပြီးနောက် လှေကားမှ ဆင်းကာ မြင်းဖြင့် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ခွာသွား၏။

ကျိရဲ့နှင့် အခြားသူများမှာ အကြောင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ ကျိချိန်သည် နန်းတွင်း အခစားဝင်လျှင် ဝတ်လေ့ရှိသည့် ဝတ်ရုံကိုဝတ်ကာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ချက်ချင်း လိုက်ပါသွားလေရာ ကျန်ရစ်သူများမှာ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ မယ်မယ်သည် မြင်းဖြင့် အစေတော်များကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လွှတ်၍ သတင်းကို စုံစမ်းခိုင်း၏။ သို့ရာတွင် လေးနာရီခန့် ကြာမှ လီတနှင့် အခြားလက်ပါးစေ လေးယောက် တို့သည် အတွင်းတံခါးဆီသို့ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်း စီးလာခဲ့ကြကာ

“မယ်မယ်ဖျာ၊ သတင်းကောင်းဖျာ၊ သတင်းကောင်း။ မယ်မယ်။ သခင်မကြီးတို့ရော ကျန်တဲ့ သခင်မလေးတွေရော ရွှေနန်းတော်ကြီးကို အမြန်လိုက်ခဲ့ကြတဲ့။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကို ခစားဝင်ရမယ်တဲ့”

ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီး အပြင်ဘက်ရှိ ဝရန်တာတွင် မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ မမယု၊ လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်၊ ကျီ သခင်မလေးများနှင့် တကွ ဒေါ်လေးဆွေတို့ နှင့်အတူ ထိုင်၍ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ၏။ ထိုသတင်းကိုကြားလျှင် မယ်မယ်သည် လီတကို ခေါ်ကာ အသေးစိတ်မေးမြန်းခြင်း ပြု၏။

လီတက

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်ဘက် နန်းရင်ပြင်မှာ စောင့်နေရတယ်ဖျာ။ ဘာမှန်းတော့ မသိဘူး။ ဒီတုန်းမှာ မိန်းမစိုးမှူး ဆီရှောက်ချုံ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကြီးဆုံး သခင်မလေး ယွမ်ချွန်းကို ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ချီးမြှင့် မြှောက်စားတော်မူမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ် ခင်ဗျ။ သခင်မလေးယွမ်ချွန်းကို မြှောက်နန်းမိဖုရား အဖြစ် မြှောက်တော်မူမယ်တဲ့ ခင်ဗျ။ ခဏကြာတော့ သခင်ကြီး ကျိချိန် ကိုယ်တိုင် ထွက်လာပြီး ဟုတ်မှန်တဲ့ အကြောင်း ပြောတယ် ခင်ဗျ။ ခုတော့ သခင်ကြီးလဲ အရှေ့နန်းမဆောင်ထဲကို ဝင်ပြီး ခစားနေတယ်။ သခင်မကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ မှာလိုက်တယ် ခင်ဗျ”

ထိုအခါကျမှ စိတ်အေးသွားကြကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် မိမိတို့အဆင့် နှင့်အညီ နန်းတွင်း ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ကြ၏။ ထို့နောက် သန်လျင်းကြီး လေးစင်းသည် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေရာ ထိပ်ဆုံးတွင် မယ်မယ်၊ နောက် သခင်မဆင့်၊ နောက် သခင်မဝမ်းနှင့် နောက်ဆုံးတွင် မမယုတို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့အား နန်းတွင်း ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျိလျှံ၊ ကျိချန်၊ ကျိဟန်နှင့် ကျိကျန်းတို့က လိုက်ပို့ကြ၏။

စံအိမ်ကြီးနှစ်ခုစလုံးရှိ အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးမှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိကြလေ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာများသည် ဝင်းထိန်လျက် ရှိကာ ရယ်လိုက်မောလိုက်၊ ပျော်လိုက်ပါးလိုက်နှင့် ဖြစ်နေကြ၏။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းခန့်က တိုက်အုပ် သီလရှင်ကြီး၏ တူမ ကျီနင်သည် ကျောင်းမှ မြို့ထဲသို့ခိုးထွက်လာကာ ကျင်ချွန်းနှင့် ချိန်းတွေ့ကြ၏။ ဤတွင် ကျင်ချွန်း၏ဖခင်နှင့် ပက်ပင်းတိုးပြီး ကျီနင်ကိုရိုက်ပုတ် မောင်းနှင်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျင်ချွန်းကိုလည်း ရိုက်၏။ အဘိုးကြီးမှာ ထိုစိတ်ကြောင့် နဂိုရှိသည့်ရောဂါ ပြန်ထလာကာ မကြာမီ သေဆုံးသွား၏။

အရိုက်ခံရသည့်အခါ၌ ကျင့်ချွန်းမှာ ကောင်းစွာပင် နာလန် မထသေးချေ။
ဤအထဲတွင် ဖခင် ကွယ်လွန်သွား ပြန်သည့် အခါ၌ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ
ဖြစ်ကာ ရောဂါပြန်၍ သည်းလာခဲ့ပြန်၏။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ပေါက်ယုမှာ အကြီးအကျယ်
စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိလေရာ အစ်မဖြစ်သူ ယွမ်ချွန်း မြောက်နန်းမိဖုရား
အမြောက်ခံရသည်ကို ကြားရသည့်တိုင် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘဲ
ရှိလေ၏။ မယ်မယ် နှင့်တကွ အားလုံး ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကို
အခစားဝင်ခွင့်ရသည့် အတွက် အားလုံး ဝမ်းသာလျက်ရှိချိန်၊ ဆွေမျိုး
သားချင်းများ လာရောက်၍ ဝမ်းသာစကား ပြောနေကြချိန်၊ ထိုသတင်းကြောင့်
စံအိမ်ကြီး နှစ်ခုစလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ ကြချိန်တွင် ပေါက်ယု
တစ်ယောက်သာလျှင် ထိုအရာများကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။
ထိုအရာများသည် တကယ် ဖြစ်ပျက်နေခြင်း မဟုတ်သည့်နှယ်
ပေါက်ယု၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကြပြီ။ ထိုသို့ ဖြစ်နေ သည်ကို
ကြည့်၍ ပေါက်ယုသည် တစ်နေ့တခြား ခပ်ဆန်းဆန်း ခပ်ကြောင်ကြောင်
ဖြစ်လာပြီဟု အချို့ကပြောဆိုကြ၏။

ထိုစဉ်တွင် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ မိမိနှင့်
ထိုက်ယုတို့သည် ပြန်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်သို့
ပြန်ရောက်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကျိလျှံထံမှ အစေတော်တစ်ယောက်
ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုအခါကျမှ ပေါက်ယုသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာကာ
အကျိုးအကြောင်းကို ထိုလူထံ မေးမြန်းသည်တွင် ယုဆုန် လည်း ရွှေမြို့တော်သို့
လိုက်ပါလာကြောင်း သိရလေ၏။ ဝမ်ရှုထိန်၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ယုဆုန်သည်
ရွှေမြို့တော်တွင် အမှုထမ်းရန် ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယုဆုန်သည်
ကျိလျှံတို့နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်ရုံမျှမက ထိုက်ယု၏ ဆရာဟောင်း နှင့်လည်း
အမျိုးတော်သည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် အတူလိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။
ထိုက်ယု၏ ဖခင် လင်ယုထိုက် ကို ဘိုးဘွားများ မြှုပ်နှံသဂြိုဟ်သည့် မြေတွင်
မြှုပ်နှံခဲ့ကာ အသုဘ ကိစ္စ အဝဝ တို့လည်း ပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့် အလျောက်
ကျိလျှံသည် ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုလျှင်
နောက်လဆန်း လောက်မှ ရောက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ယွမ်ချွန်း၏
ဝမ်းမြောက်ဖွယ် သတင်းကို ကြားရသည့်အတွက် ကျိလျှံသည် ခရီးကို အပြင်း
နှင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး အဖုအထစ်မရှိ၊
ချောမောပြေပြစ်ပေ၏။

ပေါက်ယုကား ယွမ်ချွန်း၏ သတင်းကို စိတ်မဝင်စားလှဘဲ
ထိုက်ယုတစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိမရှိ ဆိုသည့် သတင်းကိုသာ
စိတ်ပြင်းပြလျက် ရှိလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ညနေ ထိုက်ယုတို့ မရောက်မီ အထိ

ပေါက်ယုမှာ မပျော်နိုင်ဘဲ ငိုငိုတိုင့်တိုင့် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရသည့် အတွက် ဖြစ်ရသော ပျော်ရွှင်မှုသည် သောကဖြင့် ထုတေထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အားရပါးရ ငိုကြပြီးနောက်မှ အခြားစကားများကို ပြောနိုင်ကြ လေ၏။

ထိုက်ယုသည် ပို၍ပင် ကောင်းကင် ဆန်လာသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် စာအုပ်တွေ အများကြီး ယူလာကာ ရောက်ရောက်ချင်း သူ့အခန်းဆောင်ကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် ပစ္စည်းများကို နေရာတကျထား၏။ ပေါက်ကြည်၊ ယင်ချွန်း၊ ပေါက်ယုနှင့် အခြား သူများအားလည်း စုတ်တံများနှင့် စာရေးကိရိယာများကို လက်ဆောင်ပေး၏။ ပေါက်ယုက သူ့အား ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးက ပေးခဲ့သည့် နံ့သာပုတီးကို ထုတ်၍ ထိုက်ယုကို လက်ဆောင်ပေးသည့်အခါ၌ ထိုက်ယု က

“ဟင့်အင်း မလေး မလိုချင်ဘူး။ ဒီပုတီးက မသန့်ရှင်းတဲ့လူ တစ်ယောက် ကိုင်ခဲ့တဲ့ ပုတီး” ဟု ဆိုကာ ပုတီးကို လှမ်းပစ် ပေးလိုက်သဖြင့် ပေါက်ယုက ဖမ်းယူလိုက်ရ၏။

သို့ရာတွင် ကျိလျှံ အကြောင်းကို ပြန်ဆက်ကြဦးစို့။ ကျိလျှံသည် အိမ်သူအိမ်သားများကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မိမိတို့ နေထိုင်ရာ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ အလုပ် အလွန်များလျက် ရှိသည့်တိုင် မိမိခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျိလျှံ ခရီးဝေးမှ ပြန်လာသည်ကို တွေ့သည့်အခါတွင် အလုပ်ကို ရပ်၍ ဆီးကြို၏။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“မောင်မောင်တို့တော့ ဟန်ကျတာပေါ့နော်။ ဘုရင့်ရဲ့ ရွှေယောက်ဖကြီး ဖြစ်ပြီပေါ့။ ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော်ပေါ့။ တော်ကြီးဘုရား တော်တော်ခရီးပန်းတော် မူပါသလား ဘုရား။ တော်ကြီးဘုရားရဲ့ ရထားတော် ဒီနေ့ရောက်မယ်လို့ ကြားလို့ အစေတော်မ ကျွန်တော်မျိုး ရေကြည်တော် ယမကာများလဲ အသင့်ပြင်ထားပါတယ် ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးမ ဆက်သ တာကို တော်ကြီးဘုရား လက်ခံတော် မူပါဘုရား”

ကျိလျှံက ရယ်လိုက်လျက်

“တော်စမ်းပါကွယ်။ ဒါတွေအသာထားစမ်းပါ”

ပင်အဲနှင့် အခြားအစေတော်များက လာရောက်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်နှင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို လာချကာ ပြန်ထွက်သွားကြ၏။ မိမိ မရှိသည့် အတောအတွင်း မည်သို့အခြေအနေ ရှိသနည်းဟု နတ်ငှက်မယ်ကို မေးမြန်း၏။ ထိုနောက် အားလုံးကို စီမံခန့်ခွဲသည့် အတွက်လည်း

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြ၏။

“ငှက်မယ်က စီမံအုပ်ချုပ်တာတွေနဲ့ မတော်ပါဘူး မောင်မောင်ရယ်။ ငှက်မယ်က အသိဉာဏ် နည်းတယ်။ ပရိယာယ် မရှိဘူး။ အပြောအဆိုကျတော့လဲ တဲ့တိုးနိုင်တယ်။ ငှက်မယ်လုပ်လိုက်ယင် တစ်ခုခုတော့ ကိုရိုကားရားတော့ ဖြစ်တာပဲ။ စိတ်ကလဲနုတော့ တော်တော့ လူက ငှက်မယ်ကို အနိုင်ယူသွားတာချည်းပဲ။ ပြီးတော့ အတွေ့အကြုံ ကလဲ နည်းတော့ ဘာလုပ်လုပ် မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒေါ်လေးဝမ်များ စိတ်ဆိုးယင် ငှက်မယ်တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်တော့ဘူး။ ဒီတာဝန်ကြီးတွေကို မယူပါရစေနဲ့လို့ ခဏခဏပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ ငှက်မယ်ဟာ ပျင်းတယ်တဲ့။ ဖျင်းတယ် တဲ့။ မကြိုးစားချင်ဘူးတဲ့။ ခဏခဏ ဆူတယ်။ ငှက်မယ်ကလဲ စကားမှားမှား၊ လုပ်မှားကိုင်မှား ဖြစ်မှာဆိုယင် သိပ်ကြောက် တတ်တာ။

“ပြီးတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းထိန်း အဘွားကြီးတွေကလဲ တစ်မျိုး။ တစ်ချက်မမှားလိုက်နဲ့၊ မှားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မေးငေါ့ကြတော့တာပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို မျက်နှာသာမပေးမိနဲ့။ ပေးမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သလဲပင်ကို ယိုးချင်တော့ ဝိုးစာပင်ကို လက်ညှိုးထိုးဆိုသလို ငှက်မယ်ကို မပြောရဲတော့ မျက်နှာသာပေးခံရတဲ့ လူတွေကို သွားပြောကြတာပေါ့။ သူတို့ပြောတာလဲ ကြည့်ဦးလေ။ “တောင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ကျားနှစ်ကောင် ကိုက်တာကို ကြည့်ရမယ်” တဲ့။ “သူများဓား နဲ့ လူငှားသတ်ရမယ်” တဲ့။ “သူများဆီက လေငှားပြီး မီးကို ယပ်ခပ်ပေးရမယ်” တဲ့။ “ကမ်းပါးထိပ်က နေပြီး သူများ ရေနစ်တာကို ကြည့်ရမယ်” တဲ့။ “သူများ ခလုတ်တိုက်လို့ လဲကျတဲ့ ဆီပုလင်းကို ဝင်ပြီးထောင်မပေးနိုင်ဘူး” တဲ့။ ပြောလိုက်တာ အမျိုးမျိုးပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်ဝါးကလဲ ဝနေကြပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူတို့လို ကျွန်ဝါးဝနေတဲ့ အဘွားကြီး တွေထဲမှာ ငှက်မယ်စကားက ဘယ်မှာ အရာရောက်ပါ့မလဲ။ ငှက်မယ် စကားကို နားမထောင်ကြဘူးပေါ့။

“ဒီအထဲမှာ ကျီယုန်ရဲ့ မိန်းမ ကျင်ကိုက ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတော့ အစ်ကိုကြီး ကျီချန်ကလဲ ဒေါ်လေးဝမ်ဆီကို လာပြီး အသုဘကိစ္စတွေကို ငှက်မယ်ပဲ ဦးစီးလုပ်ပေးပါလို့ တဖွဖွ လာတောင်းပန်လို့ လုပ်ပေးရသေးတယ်။ ငှက်မယ် ကတော့ အတန်တန် ငြင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တောင်းပန်လွန်းတော့ မလုပ်ပေးလို့လဲ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ငှက်မယ် လုပ်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုရိုကားရားတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ အစ်ကိုကြီး ကျီချန်ကတော့ ငှက်မယ်ကို ဝင်လုပ်အောင်ပြော မိတာမှားလေခြင်းလို့ နောင်တရနေမှာပဲ။ မနက်ဖြန် အစ်ကိုကြီးကျီချန်နဲ့ တွေ့ယင်သာ ငှက်မယ်ကိုယ်စား ကြည့်တောင်းပန် လိုက်ပေတော့။ ငှက်မယ်လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အတွေ့အကြုံ မရှိတာမျိုးကို

နောင်မှာ ဒီလိုလုပ်ငန်းကြီးတွေကို မျက်နှာလွှဲ မထားနဲ့လို့”

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက်မှာ အသံများကြားရသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်က မည်သူနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။ အစေတော် ပင်အဲ ရောက်လာကာ

“ဒေါ်လေးဆွေက ယင်လင်းကို လွှတ်ပြီး ကျွန်မဆီကို ပစ္စည်းတစ်ခု အတောင်းခိုင်းလိုက်တယ် သခင်မလေး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာပါ”

ကျိချိန်က

“ဪ မောင်မောင်တစ်ခု သတိရပြီ။ ဒေါ်လေးဆွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တုန်းက သူ့အနားမှာ တော်တော်ချောတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် တွေ့ခဲ့တယ်။ မောင်မောင်တို့ အမျိုးထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ မေးကြည့် တော့ ရွှေမြို့တော်ကို မလာခင် သူတို့ မွေးစားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးရဲ့နာမည် က ယင်လင်းတဲ့။ ခုတော့ ဟိုကောင် ဆွေဖန်ရဲ့ ပျော်တော်ဆက်ကလေး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကောင်မလေးက ပြင်လိုက် ဆင်လိုက်တော့ ပိုပြီး ချစ်စရာ ကောင်းလာသေးတယ်။ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ မတန်ပါဘူးကွယ်”

နတ်ငှက်မယ်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်

“ဪ ဂူချောင်တို့ တန့်ကျီတို့ ရောက်ခဲ့လို့ မောင်မောင်တော့ ပွေ့ချင်တိုင်း ပွေ့ခဲ့လို့ အားရလာပြီ အောက်မေ့ နေတာ။ ခုတော့ ပွေ့လို့ အားမရသေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ယင်လင်းကို မောင်မောင် သဘောကျတယ် ဆိုယင် လွယ်ပါတယ်။ မောင်မောင် ပျော်တော်ဆက်ကလေး ပင်အဲနဲ့ လဲလိုက်ပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ဆွေဖန်ကလဲ ခပ်ကဲကဲရယ်။ ပန်းကန်ထဲမှာ စားစရာရှိနေပေမယ့် အိုးထဲလှမ်းကြည့်နေတဲ့ လူမျိုး။ ယင်လင်းကို ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာလဲ ကြည့်ဦး။ မအေကြီးမှာဖြင့် သူစိတ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်လိုက်ရတာ။ တစ်နှစ်လုံးလုံး ဒီစိတ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာပဲ။ ကောင်မလေးက လှလဲလှ၊ အပြောအဆို အနေအထိုင်ကလဲ ဣန္ဒြေရ၊ ပြီးတော့ အထက်တန်းစား တချို့ အမျိုးသမီးတွေ ထက်လဲ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ လေတော့ ဒေါ်လေးဆွေမှာ ကောင်မလေးကို ဆွေဖန်ရဲ့ အပျော်မယားအဖြစ် တရားဝင် ဖြစ်အောင် လူတွေကို ဖိတ်ကျွေး လိုက်ရတာ။ ဒါပေမယ့် ဘာကြာသလဲ။ ဒီလိုလုပ် ပေးပြီး နှစ်ပတ်လောက်လဲရှိရော ကောင်မလေးကို ရှိတယ်တောင် မအောက်မေ့ဘူး။ ဒီလိုလုပ်တာကတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ..”

ထိုစဉ် အတွင်းတံခါးဝတွင် အစောင့်ကျသည့် သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ကျိလျှံအား ဦးလေးဖြစ်သူ သခင်ကြီး ကျိချိန်က တွေ့လိုသဖြင့် သူ၏ စာကြည့် ပိဋကတ်တိုက်ခန်းကြီး ထဲတွင်

စောင့်လျက်ရှိကြောင်း လာရောက်ပြောကြား၏။ ကျိလျှံသည်
အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်စေပြီးနောက် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါတွင် ငှက်မယ်က

“နေစမ်းပါဦး ပင်အဲရဲ့။ ဒေါ်လေးဆွေက ယင်လင်းကို ဘာကိစ္စ
လွှတ်လိုက်တာလဲ”

ပင်အဲက တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်လျက်

“ယင်လင်း မဟုတ်ပါဘူး သခင်မလေးရဲ့။ ကျွန်မ
တမင်ပြောလိုက်တာပါ။ လာတာက လိုင်ဝမ်းရဲ့ မိန်းမပါ။ ဒီမိန်းမကြီးတော့
ရူးများ ရူးနေသလား မသိပါဘူး” ဟု ဆိုကာ လေသံကို နှိမ့်၍

“ဒီမိန်းမကြီးက သခင်လေးကျိလျှံ အိမ်မှာရှိတဲ့ အချိန်ကို ရွေးလာတာ
သခင်မလေးရဲ့။ သခင်မလေး ချေးထားတဲ့ ငွေတိုးတွေကို ပေးမလို့ လာတာ။
အိမ်ရှေ့မှာ ကျွန်မတွေ့လိုက်လို့ တော်သေးတာပေါ့။ နို့မို့ယင်
အဆောင်ထဲဝင်လာပြီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေဦးမယ် မသိဘူး။ သခင်လေး
မေးယင် သခင်မလေးကလဲ လိမ်ပြောလို့ မကောင်းတော့ အမှန်ကို
ပြောရတော့မယ် မဟုတ်လား။ သခင်လေးအကြောင်းလဲ သခင်မလေးသိသားပဲ။
ပိုက်ဆံက အသုံးအစွဲက သိပ်ကြီးပါတိ သနဲ့။ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေတဲ့
ဒယ်အိုးထဲက ပိုက်ဆံတောင် ရှောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်မလေးက ငွေတွေ
တိတ်တိတ် ကျိတ်စု နေတယ်ဆိုတာကို သိယင် ဒီထက် ပိုသုံးတော့မှာပေါ့။ ဒါနဲ့
ကျွန်မက ပေးစရာရှိတဲ့ အတိုးတွေ ကျွန်မကို ပေးခဲ့ ဆိုပြီး ယူထားလိုက်တာ။
သခင်လေးရှေ့မှာ သခင်မလေးက မေးနေတာနဲ့ ယင်လင်းလို့
ညာပြောလိုက်တာ”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ဪ ဒီလိုလား၊ သိပါဘူးဟယ်။ ဒေါ်လေးဆွေက
မောင်မောင်ရှိတုန်းမှာ ဘာဖြစ်လို့များ ပျော်တော်ဆက် အမြှောင်မယား ကလေး
တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ရပါလိမ့်လို့ အောက်မေ့နေတာ။ လက်စသတ်တော့
ညည်း ညာပြော တာကိုး”

ထိုစဉ် ကျိလျှံသည် ပြန်ရောက်လာလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည်
ယမကာများနှင့် ထမင်းပွဲကို အပြင်ခိုင်းလိုက်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် သည်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ စားသောက်လျက် ရှိ၏။ နတ်ငှက်မယ် သည်
ယမကာများများ သောက်နိုင်သည့်တိုင် ယနေ့တွင်မူ များများ မသောက်ရဲချေ။
ကျိလျှံ အဖော်ရရှိမျှသာ အနည်းငယ်သောက်၏။ ထိုစဉ် ကျိလျှံ ငယ်စဉ်က
နို့ထိန်းဖြစ်သည့် အထိန်းတော်ချော ဝင်လာသဖြင့် သူတို့နှင့်လာ၍

အတူစားသောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်၏။ အထိန်းတော် ချောက သူ့အား သူတို့နှင့်အတူ စားသောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်ကို ငြင်း၏။ သို့ရာတွင် ပင်အဲနှင့် အခြား အစေတော်များက ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ခင်းပေးသဖြင့် အထိန်းတော်ကြီးလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ ကျိလျှံ က သူတို့ ဝိုင်းမှ ဟင်းနှစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“အထိန်းတော်ကြီးက ဒါတွေကို မစားနိုင်ပါဘူး မောင်မောင်ရယ်။ သွားတွေက သိပ်ကောင်းတော့တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု နတ်ငှက်မယ် က ပြောကာ ပင်အဲဘက်သို့ လှည့်၍

“ဟဲ့ ပင်အဲ၊ မနက်က ပြုတ်ထားတဲ့ ဝက်သားပြုတ်ကလေး ဟာ တော်တော်နူးတယ်လို့ ငါ မနက်က ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဝက်သားပြုတ် ယူခဲ့ပါလား၊ အဲဒါလေးကို မြန်မြန် နွေးလိုက်။ အထိန်းတော်ကြီး ဟောဒါက အထိန်းတော် ကြီးရဲ့ တူ ယူလာခဲ့တဲ့ ပွေး အရက်ချိုတဲ့။ သောက်ဦး”

“အကျွန်လဲ သောက်မယ်။ သခင်မလေးလဲ သောက်ဦးလေ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သခင်မလေးရဲ့။ အလွန်အကျွံ မသောက် ယင် ပြီးတာပါပဲ။ လာတဲ့ကိစ္စကတော့ အခြားမဟုတ်ဘူး သခင်မလေးရေ။ အကူအညီ ကလေးတစ်ခု တောင်းစရာ ရှိလို့ လာခဲ့တာ။ သခင်လေး ကျိလျှံ က ပါးစပ်ကတော့ လွယ်လွယ်ပဲ ကတိပေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျတော့ သူလဲ မေ့သွားဟန် တူပါရဲ့။ ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး။ ကျွန်မက သခင်လေးကိုပြောတယ်။ သခင်လေး၊ သခင်လေးကို အကျွန်ုပ် နို့တိုက်ပြီး ကြီးပြင်းအောင် မွေးလာခဲ့တာ။ ခုတော့ အကျွန်လဲ အသက်ကြီးပြီ။ သားနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို ကူညီတယ်ဆိုယင် ဘယ်သူကမှလဲ ဘာမှပြောမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ သခင်လေးကို အကျွန်ုပ် မကြာခဏ အကူအညီ တောင်းဖူးတယ်။ သခင်လေးကလဲ ပေးမယ်လို့ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခုထိ ဘာမှ မရသေးဘူး။ ခုတော့ သခင်မလေးနဲ့ တွေ့တော့ အကျွန်ုပ် ကံကောင်းတာပေါ့လေ။ သခင်မလေးမှာလဲ လက်တို လက်တောင်း ခိုင်းစရာ တို့ဘာတို့ လိုမှာပါ။ ဒီတော့ အကျွန်ုပ်ကို အကူအညီပေးပါ သခင်မလေးရယ်။ သခင်လေးကိုသာ အားကိုးနေရမယ် ဆိုယင်တော့ ခုလောက်ဆို အကျွန်ုပ်ငတ်သေနေတာ ကြာလှရော့မယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“အထိန်းတော်ကြီးရဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပါလေ။ အထိန်းတော်ကြီးက မောင်မောင့်ကို ငယ်ငယ်ကလေးက ထိန်းခဲ့တာပဲ။ သူ့အကြောင်း သိမှာပေါ့။ သိတဲ့အတိုင်း မောင်မောင်က သူစိမ်းတစ်ရံဆန်တွေတော့ ကူညီပြီး ကိုယ့် အထိန်းတော် ရဲ့ သားနှစ်ယောက်

ကိုတော့ ဒီလိုပစ်ထားတယ် ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူတို့ကို ကူညီလိုက်လို့ ဘယ်သူက ဘာပြောမှာလဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မောင်မောင်က သူစိမ်းတွေ အပေါ်မှာသာ ကောင်းတာ။ ကဲပါလေ ဒါတွေပြောလို့ မကောင်းပါဘူး။ အပြင်လူတွေက သူက လူရင်းလုပ်ပြီး ထားနေတော့ ခက်တာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုစကားကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ အထိန်းတော်ချောကား သီးမတတ် ရယ်လျက် ရှိ၏။

“မှန်လိုက်လေတော်။ သခင်မလေးက မျက်နှာမလိုက်ဘဲ ပြောတာ။ တကယ်ကတော့ သခင်မလေးက အကျွန်ုပ် တို့ကို စိမ်းကားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သနားတတ်တော့ သူ့ဆီကိုလာပြီး အကူအညီတောင်းယင် ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် မငြင်းဘူးမဟုတ်လား။”

“အမယ်လေး၊ သူ့သခင်မလေးဘက်က ရှေ့နေလိုက်မနေစမ်းပါနဲ့။ သူကျချင်တဲ့ လူတွေကိုသာ ကျနေတာပါ။ အိမ်က မိန်းမတွေအပေါ်မှာတော့ အလွန်နိုင်ချင်တာပါ”

“ဟင်း သခင်မလေးနဲ့ စကားပြောရတာ ကောင်းလှတယ်။ ယမကာလေး နောက်တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက် လိုက်ဦးမယ်။ ကဲပါ သခင်မလေးက အကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှာ သခင်မလေး ရှိနေပြီပဲ။ ဒီအကြောင်းကို မပြောတော့ပါဘူး။”

ကျိလျှံက ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကဲ အတင်းပြောလို့ အားမရကြသေးဘူးလား။ တော်ကြပါတော့။ ထမင်းလေး ဘာလေး စားကြရအောင်။ မောင်မောင် က အစ်ကိုကြီးချန်နဲ့ စကားပြောစရာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးလို့ သွားရဦးမယ်”

“ကြွပါရှင် ကြွပါ။ သူ့ကိစ္စတွေက ပြီးပဲမပြီးနိုင်တော့ဘူး။ အစ်ကိုကြီးချန်က ဘာလို့များ ဒီလောက်အရေးတကြီး ခေါ်ပြန်သလဲ မသိဘူး။”

“နန်းလည်ပွဲ ကိစ္စ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အမိန့်ရပြီတဲ့လား။”

ဟု နတ်ငှက်မယ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလေ၏။

“ရတော့ မရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ရမှာပါ။ ဆယ်ပုံကိုးပုံ သေချာပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်၏ မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွားကာ

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ တယ်ပြီး ကရုဏာတော်

ကြီးမားပေတာပဲနော်။ ဟိုရှေးတုန်းက ဒီလို အခွင့် ပေးတာ မျိုးကို တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးဘူး။ စာအုပ်တွေ ပြဇာတ်တွေထဲမှာလဲ မတွေ့ဖူးဘူး”

အထိန်းတော်ကြီးက

“နေစမ်းပါဦး သခင်မလေးရယ်။ အကျွန်က အသက်ကလဲ ကြီးလာတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာတွေပြောကြ ဆိုကြတယ် ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ခုတလောမှာ ဒီအကြောင်းပဲ လူတိုင်း ပြောနေကြပေမယ့် အကျွန်တို့က အသက်ကြီးလာတော့ ဘာတွေပြောနေကြမှန်းကို နားမလည်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ နန်းလည်ပွဲ ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ သခင်မလေးရဲ့”

ကျိလျှံက ရှင်းပြလေ၏။

“ခု ရွှေနန်းတက်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ လက်အောက်ခံ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ချစ်ခင် သနားတော် မူတတ်တယ် အထိန်းတော်ကြီးရဲ့။ ဝတ္တရားတို့အနက် မိဘအပေါ်မှာ ထားရှိအပ်တဲ့ ဝတ္တရားဟာ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆတော်မူတယ်။ ဒီတော့ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး လူတိုင်းမှာ မိဘဆွေမျိုးကို တွယ်တာကြမယ် ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာတော် မူတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်ကို နေ့ညမပြတ် ပြုစုတော် မူသည့်တိုင် ဒီလောက် ပြုစုရတာကို ကျေနပ်တော် မမူဘူး။ ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ ခစားနေကြရတဲ့ မြောက်သားတော်တွေ၊ ကိုယ်လုပ်တော်တွေ၊ မောင်းမမိသံတွေ ဟာ မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ အကြာကြီး ခွဲခွာနေကြရတဲ့အတွက် လွမ်းဆွတ် ကြလိမ့်မယ် ဆိုတာ သိတော်မူတယ်။ သားသမီးဆိုတာ မိဘကို လွမ်းဆွတ်မှာပဲလို့ ကိုယ်ချင်းစာတော်မူတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ သားသမီးကို လွမ်းဆွတ်တဲ့ အတွက် မိဘနေထိုင် မကောင်းယင်၊ သို့မဟုတ် လွမ်းဆွတ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် ကတိမ်း ကပါး ဖြစ်ခဲ့ယင် တရားတော်က ဟောပြောတော်မူတဲ့ မင်္ဂလာတရားတော်နဲ့လဲ မကိုက်ညီဘူးလို့ ယူဆတော်မူတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲမှာ ခစားနေကြတဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်တွေ၊ ရံရွှေတော်တွေအတွက် မိဘဆွေမျိုးတွေကို တစ်လကို နှစ်ရက်ကနေ ခြောက်ရက်အထိ လာရောက် လည်ပတ်ခွင့်ပေးပါလို့ ဆိုင်ရာ ရွှေနန်းတော်ဝန်ကြီးများကို အမိန့် ထုတ်လိုက်တယ်ဗျ”

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ လူကြီးမိဘကို ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ ကြင်နာသနားတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ တရားတော်နဲ့ အညီ ကျင့်ကြံတဲ့သဘာဝကို ကြားတဲ့အခါကျတော့ ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်ကြီးတို့လဲ ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းပြီး သာဓုခေါ်တော်မူကြတယ်။ ဒီတော့ ရွှေနန်းတော် လုပ်ထုံးများအရ

ကြည့်ယင် နန်းတွင်းသူတွေနဲ့ မိဘ ဆွေမျိုး များ စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပေးဖို့ အခက်အခဲတွေ ရှိသင့်သလောက် ရှိနေတယ်ဗျ။ သို့သော်လဲ အဲဒါတွေကို အပထားပြီး သူတို့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ပေစေလို့ သက်ဆိုင်ရာကလဲ အမိန့်တော်များ ထုတ်ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ ဆွေမျိုးမိဘများဟာ ရွှေနန်းတော်တွင်းမှာ ခစားနေကြတဲ့ ရံရွှေတော်တွေ ဆီကို လာလည်ခွင့် ရရုံတင် မကဘူး။ ရွှေနန်းတွင်း အခြွေအရံတွေပါ လာရောက်နေနိုင်တဲ့ အိမ်မျိုးဆိုယင် ရွှေနန်းတော်ကြီးကသုံးတဲ့ ရထားတော်များနဲ့ မိမိတို့ မိဘ ဆွေမျိုးများအိမ်ကို သွားရောက်လည်ပတ် နိုင်တယ်လို့လဲ အမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ်ပြီး အထူးအခွင့်အရေး ပေးတော်မူ လိုက်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ခုဆိုယင် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ခစားနေကြတဲ့ နန်းတွင်းသူများဟာ မိမိတို့ရဲ့ မိဘဆွေမျိုးများ အိမ်ကို ရွှေနန်းတော် အဆောင်အယောင်အပြည့်နဲ့ လာရောက်လည်ပတ်နိုင်ကြပြီ။

“ဒီအမိန့်တော်ပြန်တမ်း ထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ အားလုံး ဝမ်းသာကြလွန်းလို့ဆိုပဲ။ မှန်နန်းအပျိုတော် ချူရဲ့ မိဘများဆိုယင် သူတို့သမီး အလည်လာတဲ့အခါမှာ ရံရွှေတော်တွေနဲ့ အသင့်နေနိုင်အောင် ဝင်းထဲမှာ ယာယီတဲနန်းဆောင် တောင် ဆောက်နေပြီတဲ့။ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားရဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်ပူရဲ့ မိဘတွေဖြစ်တဲ့ ဝူလျန်ယုဆိုယင် မြို့ပြင် ဘက်မှာ ယာယီနန်းဆောက်ဖို့ နေရာကိုတောင် ရွေးနေပြီတဲ့။ ဒီတော့ ဒါတွေကို ထောက်ယင် အမိန့်တော်ပြန်တမ်းအရ အကောင်အထည် ပေါ်တော့မယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီဗျ”

“အလိုလေး။ အမိဒွ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား။ တယ်ပြီး မင်္ဂလာရှိတဲ့ သတင်းပါလားတော်ရဲ့။ ဒီအတိုင်းဆိုယင် အကျွန်တို့ သခင်မလေးလဲ ဒီကို တစ်ခါတစ်ခေါက် အလည်ကြွလာတော်မူတော့မယ်ပေါ့” ဟု အထိန်းတော်ကြီးက မေး၏။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက် အလုပ်များနေတာပေါ့”

ငှက်မယ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့်

“ဒီအတိုင်းသာဆိုယင် ငှက်မယ်တို့ ပွဲကြီးလမ်းကြီးတွေကို တွေ့ရဦးမှာပေါ့နော်။ ငှက်မယ်လေ အသက်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက် စောမွေးချင်လိုက်တာ။ ခုတော့ ကလေးသာသာ ဆိုတော့ လူကြီးတွေက ငှက်မယ်တို့ကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး ဆိုပြီး တယ်အထင်သေးချင် ကြတယ်။ ငှက်မယ်တို့ရဲ့ ချင်မင်းဆက် ပထမဆုံး နန်းတက်တော်မူတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူတဲ့ အကြောင်းကို

လူကြီးတွေ ပြောလို့ကြားရတော့ တယ်ပြီးခမ်းနား ပေတာပဲ။ ဟိုရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်ကြီး တိုင်းခန်းလှည့်လည်တာမျိုး ကျနေတာပဲ။ ရာဇဝင်စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရတာ ထက်တောင် အရသာ ရှိသေးတယ်။ ကြည့်ချင် မြင်ချင်လိုက်တာ။ လောကကြီးမှာ သိပ်ပြီး လူဖြစ်နောက်ကျတာပဲ”

အထိန်းတော်ကြီးက

“အင်း ဒါမျိုးကလဲ အနှစ်တစ်ထောင်မှာ တစ်ခါကြုံရတာမျိုးကိုး သခင်မလေးရဲ့။ အဲဒီတုန်းက အကျွန်မိလိုက် တာပေါ့။ မိဆိုး စကားပီ နားကြားအရွယ်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အကျွန်တို့ ကျဆွေမျိုးစုက ဘုရင့်လှေတော်တွေ ဆောက်တဲ့ ဘက်မှာ ကြီးကြပ်ရတဲ့ လှေသင်းမှူးတော် ဆူချောင်နဲ့ ယန်ကျိမှာ ရေကာတာကြီးတွေ ဆောက်ရတယ်။ ဘုန်းတော် ကြီးသော ဘုရား တိုင်းခန်းလှည့်လည်မယ် ဆိုတော့ သုံးလိုက်တဲ့ ငွေတွေ ဆိုတာကလဲ သောက်သောက်လဲပဲ။ ပင်လယ်ရေ ကို သွန်ပစ်တာကမှ နည်းချင်နည်းဦးမယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ငှက်မယ်တို့ ဝမ်မျိုးကလဲ ဒီအတိုင်းပဲတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ငှက်မယ်ရဲ့အဘိုးက တိုင်းတစ်ပါးက ဆက်တဲ့ လက်ဆောင် ပဏ္ဏာတော်တွေကို ထိန်းရတဲ့ လက်ဆောင်ယူမှူးတဲ့။ တိုင်းတစ်ပါးက သံတမန်တွေလာပြီး လက်ဆောင် ပဏ္ဏာပေးယင် ငှက်မယ်တို့အမျိုးက လက်ခံ တွေ့ဆုံရသတဲ့။ တိုင်းတစ်ပါးက လှေ၊ သင်္ဘောတွေပေါ်က လက်ဆောင် တွေကို ကွမ်တုံတို့၊ ဖူကျန်တို့၊ ယူနန်တို့၊ ချဲကန်းတို့ ဆိုတဲ့ နယ်တွေကို ခွဲဝေပေးတော် မူတော့ ငှက်မယ်တို့ အဘိုးရဲ့ လက်ထဲက အားလုံးခွဲဝေပေးရတာတဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ခုခေတ်လူတွေက ဒါတွေကို မသိကြတော့ဘူး။ “နဂါးမင်းသား ကျောက်စိမ်းခက်လွှာ၊ လိုရှိပါလျင်၊ ချင်လင်းမြို့ဝန်၊ ဝမ်၏လက်မှ၊ ဆက်သရရှင့်” ဆိုတဲ့စာတောင် အဲဒီတုန်းကပေါ်ခဲ့သေးပေတာပဲ သခင်မလေး။ အဲဒီ ချင်လင်းမြို့ဝန် ဝမ်ဆိုတာ သခင်မလေး အမျိုးပေါ့။ ယန်ဇီက ချန်မျိုးဆိုယင်လဲ ချမ်းသာလိုက်တာ မပြောနဲ့။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကို လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ဧည့်ခံစားတော်ဆက်သတဲ့။ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ မမြင်ရယင် ဒါမျိုး ဘယ်သူ့ကို ပြောလို့ ယုံနိုင်ပါ့မလဲ။ ငွေစင်ဆိုတာကတော့ မပြောနဲ့တော့။ ကျောက်ခဲ သဲကျနေတာပဲ။ တခြား အဖိုးတန် ရတနာတွေ ကချည်း တောင်လိုပုံနေသတဲ့။ ရေလိုသုံးနေတာပဲတဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငှက်မယ်ရဲ့ အဘိုးနဲ့ ဘိုးလေးများ ပြောဖူးတယ်။ ငှက်မယ်တော့ ယုံတယ်လေ။ မိသားစုတစ်ခုတည်း ဒီလောက်ချမ်းသာတာကတော့ တောင့်တောင့်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲနော်”

“ဒါကတော့ သခင်မလေးရယ် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားရဲ့ ငွေတော်တွေကို ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား အတွက် သုံးတာပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ယင် ဒီလောက်ငွေတွေကို ဘယ်အလဟဿ သုံးပစ်ပါ့မလဲ”

ထိုအခိုက်တွင် နတ်ငှက်မယ်တို့ ထမင်းစားပြီးခြင်း ရှိမရှိ ဒေါ်လေးဝမ်ထံမှ မေးသူရောက်လာ၏။ ကိစ္စရှိ၍ လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ထမင်းပန်းကန် တစ်ဝက်ကိုသာ စားကာ ပလုတ်ကျင်း လိုက်၏။ ဒေါ်လေးဝမ်ဆီသို့ သွားတော့မည်ပြုစဉ် အတွင်း တံခါးမှ သူငယ်တော် ရောက်လာကာ ကျီယုန်နှင့် ကျီကျန်းတို့ ရောက်လာကြောင်း လာပြောသဖြင့် ကျီလျှံလည်း ပါးစပ်ကိုကျင်းနေစဉ် ပင်အဲ သည် လက်ဆေးရန် ဇေလိုကို ယူလာ၏။ သူတို့ ရောက်လာလျှင် ကျီလျှံက အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်လည်း မသွားသေးဘဲ သူစကားကို နားထောင်လျက်ရှိ၏။

“ဖေဖျားက လွှတ်လိုက်လို့ ဦးလေး။ သူတို့လူကြီးတွေ ကြိုဆိုပွဲအတွက် ပန္နက်ပုံချပြီးပြီတဲ့။ အရှေ့တံတိုင်းကနေ အရှေ့စံအိမ်ကို ဖြတ်ပြီး မြောက်ဘက်ကို လှည့်တိုင်းပြီးပြီ။ သုံးလီခွဲရှိတယ်။ လာမယ့်ရံရွှေတော် အတွက်ရော ဘာရော သီးခြားတဲ့ နန်းတစ်ခု ထိုးလောက်တယ်တဲ့။ ခု တဲနန်းတော်ပုံစံကို အဆွဲခိုင်းထားတာ မနက်ဖြန်ဆိုယင် ပြီးတော့မယ်။ ဦးလေးက ခရီးပန်းလာတာ ဆိုတော့ မလာချင်ယင်လဲ နေတော့တဲ့။ ဦးလေး စိတ်ကူးရှိယင်လဲ ရှိယင်လဲ မနက်ဖြန်မှ လာပြီး ပြောလှည့်ပါတဲ့”

ကျီလျှံ က

“အေးကွာ အစ်ကိုကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။ ပေးတဲ့ တာဝန်ယူပါမယ်လို့။ ခုတော့ မလာ တော့ဘူး လို့လဲ ပြောလိုက်ပါ။ ခုအတိုင်းကတော့ အဆင်အပြေဆုံးပေါ့။ တခြားနေရာကို ရွေးယင် ဒီထက်လဲ အလုပ် များဦးမယ်။ ဒီလောက်လဲ အဆင်ပြေချင်မှ ပြေမယ်။ ခု အစ်ကိုကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း သဘောကျပါတယ်လို့။ တခြားလူကြီး တွေက ဒီပြင်နေရာကို ရွေးယင်တောင် ဖျက်ပါလို့။ မနက်ဖြန် ငါရောက်တော့လဲ ပြောပြပါဦးမယ်”

ကျီယုန်က မှာသည့်အတိုင်း ပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေး၏။ ကျီကျန်းသည် ရှေ့တိုးလာကာ

“ဦးလေးက လီတရဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ဆူချောင်ကို သွားချည်လို့ ပြောနေတယ်ခင်ဗျ။ ရှန်ပိန်ဂျင်းနဲ့ ဖိုကူရှန်းဆိုတဲ့ စာရေး နှစ်ယောက်ကိုလဲ ခေါ်သွားတဲ့။ ဟိုရောက်တော့ ပန်ကျာသည်တွေ၊ ကချေသည်တွေရယ်၊ တူရိယာ ပစ္စည်းတွေရယ်၊ အဝတ်အစားတွေရယ် ဝယ်ခဲ့တဲ့။ အဲဒါ အစ်ကိုကို လာပြောတာ။ ဦးလေးကိုလဲ ဝင်ပြောသွားလို့

မှာလိုက် လို့”

ပြီးနောက် ကျိလျှံက နားမလည်နိုင်သလိုဖြင့် ကျိကျန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီးနောက်

“မင်းလုပ်နိုင်ပါ့မလား။ သိပ်ခက်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သဘင်လောကဆိုတာ အရှုပ်သားကွ။ သူ့အထာနဲ့သူ။ အထာကို သိဖို့လိုတယ်”

အမှောင်ထဲတွင် ရပ်နေသည့် ကျိယုန်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို လက်တို့လိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ချက်ခနဲ ရိပ်မိလိုက်ကာ

“မောင်မောင်ကလဲ ဒီလောက် စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့။ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သူ့ကို လွှတ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည် ပါတယ်။ ကျိကျန်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပူမနေစမ်းပါနဲ့။ လူတိုင်းကကော မွေးကတည်းက သိလာ တတ်လာ ကြတာလား။ ကျိကျန်းလဲ အရွယ်ရောက်ပါပြီ။ ဝက်သားကို မမြည်းဖူးသေးပေမယ့် ဝက်ပြေးတာကိုတော့ မြင်ဖူးရောပေါ့။ အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို ကြီးကြပ်ရုံ ကြီးကြပ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာပါ။ ဈေးနာကိစ္စတွေကို စကားပြောဖို့၊ စာရင်းကိုင်ဖို့က သူလုပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငှက်မယ်အထင်တော့ အကောင်းဆုံးထင်တာပဲ”

“မောင်မောင်က ကန့်ကွက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အကြံကလေး ဘာလေး ပေးလိုက်ရအောင် မေးတာပါ။ နို့ နေစမ်းပါဦး။ ဒါတွေအတွက် ပိုက်ဆံက ဘယ်ကရမှာတဲ့လဲ”

“ခု ကျွန်တော်တို့ အဲဒါကို ပြောနေကြတာပေါ့။ လိုင်ဝမ်းက ပြောတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီကငွေယူသွားဖို့ မလိုဘူးတဲ့။ တောင်ပိုင်းက ချန်တို့ဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ငွေပိဿာ ငါးရာ ရစရာ ရှိတယ်တဲ့။ မနက်ဖြန် ကျယ်င် ကျွန်တော် တို့ကို လွှဲစာ ရေးပေးလိုက်မယ်တဲ့။ အဲဒီအထဲက ကျွန်တော်တို့ ပိဿာသုံးရာ သုံးတဲ့။ ကျန်တဲ့ ပိဿာနှစ်ရာကို အလှအပ ထွန်းဖို့ မီးအိမ်တို့၊ ဖယောင်းတိုင်တို့၊ တံခွန်တို့၊ ဝါးကန့်လန့်ကာတို့၊ တခြား အလှအပ တန်ဆာပလာတွေ ဝယ်ဖို့ ချန်ခဲ့တဲ့”

ကျိလျှံက ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ရင်း

“အင်း အင်း ကောင်းတယ်”

“ကဲ ဒီလိုဆိုယင် ပြီးပြီပေါ့။ ငှက်မယ်မှာ မင်းတို့နဲ့ထည့်လိုက်ဖို့ စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတော် နှစ်ယောက်ရှိတယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြော၏။ ကျိယုန်က အားယူ၍ ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒီလိုဆို အခန့်သင့်သွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလဲ လူနှစ်ယောက်လောက် ရှာပေးဖို့ မလေးကို ပြောမလို့ လုပ်နေတာ” ဟု ဆိုကာ

အမည်နာမကို မေးလေ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်နေရသကဲ့သို့ သူတို့စကားကို နားထောင်လျက်ရှိသည့် အထိန်းတော်ကြီး ချောဘက်သို့ လှည့်၍ နတ်ငှက်မယ်က မေး၏။ ပင်အဲက တံတောင်ဖြင့် တို့လိုက်သည့် အခါတွင် အထိန်းတော်ကြီးသည် သတိရ လာကာ

“ချောတိန်လျန်နဲ့ ချောတိန်တုန်ပါ သခင်မလေး”

“ကဲ မမေ့နဲ့နော်၊ မှတ်သွား။ ကဲ ငှက်မယ်လဲ လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်” ဟုဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် ထွက်သွား လေ၏။

ကျီယုန်သည် နတ်ငှက်မယ် နောက်သို့ လိုက်သွားကာ

“မလေးကော ဘာမှာလိုက်ချင်သေးသလဲ။ မှာချင်ယင် ပြောလေ။ ကျွန်တော် ကျီကျန်းကို မှာလိုက်မယ်”

“အမလေး တော်ပါပြီရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငှက်မယ်မှာ များလွန်းလို့ ထားစရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ ဒါပဲ နော်။ လူကြီးတွေ မသိအောင် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေတော့ လုပ်မလာကြနဲ့” ဟု ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် ထွက်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျီကျန်းကလည်း

“ဦးလေးကျီလျှံ ဘာလိုချင်သလဲ။ လိုချင်တာရှိ ကျွန်တော့် မှာလိုက်လေ”

ကျီလျှံက နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့်

“ပိုက်ဆံတွေလဲ သိပ်သုံးမလာကြနဲ့ဦးနော်။ မင်းတို့ကို ပထမဆုံး အလုပ်အကိုင် တတ်အောင် ခိုင်းကြည့်တာ။ ထင်တိုင်းလုပ်မလာကြနဲ့ ။ ငါလိုချင်တာရှိယင် မှာလိုက်မယ်။ ခု လောလောဆယ်တော့ စိတ်ကူး မပေါ်သေးဘူး”

လူငယ်နှစ်ယောက်လည်း ပြန်ထွက်သွားကြ၏။ ထို့နောက်တွင် အစေတော်များ လာရောက်ကာ အလုပ်ကိစ္စ များကို ပြောဆိုနေကြပြန်၏။ သူတို့ပြန်သွားသည့်အခါတွင်မူကား ကျီလျှံမှာ ပင်ပန်းနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် မည်သူ့ကိုမျှ သူ့ဆီမလွှတ်တော့ရန် အတွင်းတံခါးစောင့်များကို ပြောလိုက်၏။ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို နောက်တစ်နေ့မှ လုပ်ရတော့မည်။ ထိုနေ့ညက နတ်ငှက်မယ်သည် သန်းခေါင်ကျမှ အိပ်ရာသို့ ဝင်လာ၏။ သို့ရာတွင် ထိုညက အကြောင်း ကိုမူ ရေးရန် မလိုတော့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ ကျီလျှံသည် ကျီရဲနှင့် ကျီချိန်တို့ကို တွေ့ပြီးနောက် နိန်စံအိမ်ကြီး ဘက်သို့ ထွက်ခွာလာ ခဲ့၏။ ပစ္စည်းထိန်းများ၊

မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ကျိလျှံသည့် စံအိမ်ဝင်း နှစ်ဝင်းစလုံး
ကိုလျှောက်ကြည့်ကာ ရွှေနန်းတော် ကြီးမှ အလည်ကြွလာမည့်
မြောက်နန်းမတော် အတွက် ယာယီတဲနန်းများ ဆောက်လုပ်ရန် ပုံစံဆွဲခြင်း၊
လိုအပ်သည့် လက်သမား ဦးရေကို ခန့်မှန်းခြင်း စသည်တို့ဖြင့်
အလုပ်များလျက်ရှိ၏။

မကြာမီ လက်သမားများ၊ ပန်းရံဆရာများ ရောက်လာကြ၏။ ရွှေ၊ ငွေ၊
သံ၊ မြေကြီး၊ အုတ်၊ သစ်သား၊ အုတ်ကြွပ်စသည့် ပစ္စည်းများလည်း အလျှိုအလျှို
ရောက်လာကြ၏။ ပထမတွင် တံတိုင်းကြီးများနှင့် ပန်းပေါင်းနံ့သာ ဥယျာဉ်ထဲရှိ
လေသာဆောင်များကို ဖြိုပစ်ရ၏။ သို့ဖြင့် ယွန်းစံအိမ်နှင့် နိန်စံအိမ်ဝင်းကြီး
နှစ်ခုသည် ဆက်မိသွားလေ၏။ အစေတော်များနေသည့်
တန်းလျားများကိုလည်း ဖျက်ပစ်ရ၏။

ယခင်က စံအိမ်ဝင်း နှစ်ဝင်းကြားတွင် လမ်းကြားကလေး တစ်ခု ရှိခဲ့၏။
သို့ရာတွင် လမ်းကြားကလေးမှာ အများပိုင်လမ်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်လမ်း
ဖြစ်သည့်အတွက် တံတိုင်းများကို ဖြိုလိုက်သည့် အခါတွင် ဝင်းနှစ်ဝင်းသည်
တစ်တည်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ပန်းပေါင်းနံ့သာဥယျာဉ် မြောက်ဘက်အစပ်ဆီမှ စမ်းချောင်း
ကလေးတစ်သွယ် စီးဆင်းလျက်သား ရှိသဖြင့် နောက်ထပ် စမ်းချောင်း
ဖောက်ရန် မလိုတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ၌ သစ်ပင်များ၊
ကျောက်ပန်းပင်များ မရှိသည့် အတွက် ကျိရဲ့နေသည့် ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ
မူလဝါးပင်များ၊ သစ်ပင်ပန်းပင်များ၊ ကျောက်ပန်းပင်များ၊
လေသာဆောင်များနှင့် ကျောက်ဖြူလက်ရန်းများကို ရွှေ့ပြောင်းယူရ၏။
စံအိမ်ဝင်းကြီး နှစ်ဝင်း ကပ်လျက်ရှိသဖြင့် တစ်ဝင်းတည်းဖြစ်အောင်
ပေါင်းရသည်မှာ များစွာမခက်လှသည့်ပြင် လုပ်အားနှင့် စရိတ်စကလည်း
သက်သာလှပေ၏။ တစ်ခုလုံးအနေဖြင့် ပြောရလျှင် နောက်ထပ် များများစားစား
ထပ်မံဖြည့်စွက်စရာ သိပ်မရှိလှတော့ချေ။ ထိုအရာအားလုံးကို ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်
အမှုတော် ထမ်းခဲ့သည့် ရှုခင်းဥယျာဉ်မှူးကြီး ယေက ကြီးကြပ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ကျိချိန်မှာ ထိုသို့သောလုပ်ငန်းမျိုးတွင် ဝါသနာ မပါလှသည့် အတွက်
ကိစ္စအဝဝကို ကျိရဲ့၊ ကျိချန်၊ ကျိလျှံ၊ လိုင်တ၊ လိုင်ရှန်း၊ လိုင်ချီရှောင်၊ ဂူဇင်တန်၊
ချန်ကွမ်းနှင့် ချန်ဂျီရှင်တို့ကိုလွှဲထား၏။ ဝင်းကြီးထဲတွင် လူလုပ် တောင်ကမူ
ကလေးများ၊ ရေကန်များကို ပြုလုပ်၏။ ထိုနောက် လေသာဆောင်များ
ဆောက်လုပ်စေ၏။ ဥယျာဉ်မှူး၏ ပုံစံအရ ဝါးပင်များနှင့် ပန်းပင်များကိုလည်း
စိုက်ပျိုးရ၏။ ရွှေနန်းတော် ကြီးမှ ပြန်လာပြီးနောက် ကျိချိန်သည် ပြီးသမျှကို
လိုက်လံ စစ်ဆေးခြင်း၊ ကျိရဲ့ စသူတို့နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း စသည်တို့ကို
လောက်သာ ပြုလုပ်လေတော့သည်။

ကျိရဲကား အိမ်မှထိုင်၍ စီမံခန့်ခွဲလျက်ရှိ၏။ အသေးအဖွဲ ဆုံးဖြတ်စရာ ကိစ္စရှိလျှင် ကျိချန်နှင့် အခြားသူများက သူ့ဆီသို့ လူလွတ်၍သော်လည်းကောင်း၊ စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း အကြောင်းကြား၍ ဆုံးဖြတ်ခိုင်းကြ၏။ ကျိရဲကလည်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် များကို ကျိလျှံနှင့် လိုင်တ တို့မှ တစ်ဆင့် အကြောင်းကြား၏။

ကျိယုန်၏ တာဝန်မှာ ရွှေခွက်၊ ငွေခွက်၊ ရွှေပန်းကန်၊ ငွေပန်းကန်များကို ကြီးကြပ်ရ၏။ ကျိကျန်းမှာ သဘင်သည်များကို ဝယ်ယူရန် ဆူချောင်သို့ ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ လိုင်တနှင့် အခြားသူတို့က လက်သမားများကို ကြီးကြပ် ရပြီးလျှင် ဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စများကို စီမံခန့်ခွဲရ၏။ ယာယီတဲနန်းများ ဆောက်လုပ်ကြပုံ၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွ၊ ရုတ်ရုတ်သံသံ ရှိကြပုံတို့ကိုမူ အကျယ်ဖော်ပြခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

အလုပ်များလျက် ရှိခြင်းကြောင့် ကျိချန်မှာလည်း သားဖြစ်သူ ပေါက်ယု၏ သင်ခန်းစာများ အကြောင်းကို မမေး နိုင်တော့သဖြင့် ပေါက်ယုမှာ အနေချောင်လျက်ရှိ၏။ လောလောဆယ်တွင် ပေါက်ယု စိတ်ညစ်လျက်ရှိသည့်အရာမှာ တစ်နေ့တခြား အခြေအနေ ဆိုးလျက်ရှိသည့် ကျင်ချွန်း၏ ကျန်းမာရေးပင်ဖြစ်၏။ ယနေ့မနက်၌ ပေါက်ယုသည် ကိုယ်လက်သန့်စင်၊ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် မယ်မယ်ကို ခွင့်ပန်ကာ ကျင်ချွန်းအား သွားကြည့်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးလျက် ရှိစဉ် သူငယ်တော် မင်ယန်းသည် အတွင်းတံခါးကြီးအနီးရှိ စတုရန်း လိုက်ကာကြားမှ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့ထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

“ဟေ့ မင်ယန်း ဘာကြည့်နေတာလဲဟင်”

“သခင်လေး ကျင်ချွန်းရယ်ဗျ။ သေတော့မယ်ထင်တယ်”

ပေါက်ယုသည် ယိုင်တိယိုင်တိုင် ဖြစ်သွား၏။

“မနေ့က ငါတွေ့ခဲ့တော့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပဲကွ။ ဘာဖြစ်လို့ သေရမှာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး သခင်လေး။ သူ့အိမ်က အစေတော်ကြီး တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တာပဲ”

ပေါက်ယုသည် မယ်မယ့်ကို ချက်ချင်းသွား၍ အကြောင်းကြားသည်တွင် မယ်မယ်ကလည်း စိတ်ချရသည့် လူယုံတော်များကို ထည့်၍ ပေါက်ယုကို လွှတ်လိုက်၏။

“ကဲ မိတ်ဆွေရောင်းရင်း ဝတ္တရားအရ သွားမေးချည်။ ဒါပေမယ့်

ကြာကြာတော့ မနေနဲ့နော်”

ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားကို လျင်မြန်စွာလဲကာ ရထား အပြင်ခိုင်းရင်း ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက် ရှိ၏။ ရထား ရောက်လာသည့်အခါတွင် အတင်းခုန်တက်ကာ ခပ်သော့သော့ အမောင်းခိုင်းလိုက်၏။ လီကွေ့၊ မင်ယန်းနှင့် အခြား အစေတော်များလည်း လိုက်ပါလာကြလေ၏။

ကျင်ချွန်းတို့ အိမ်ဝင်းတံခါးတွင် လူသူ ကင်းရှင်းနေသည်ကို တွေ့သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုတို့ တစ်သိုက်သည် ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်တွင် ကျင်ချွန်း အဒေါ်နှစ်ယောက်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများ မှာလည်း အံ့အား သင့်လျက် ရှိကြ၏။

ကျင်ချွန်းမှာ မကြာခဏ သတိလစ်လျက် ရှိသည့်အတွက် အသက်ထွက် ညင်သာစေရန် အိပ်စင်ပေါ်သို့ တင်ထား လေ၏။ ကျင်ချွန်း ၏အဖြစ်ကို မြင်ရသည့် အခါ၌ ပေါက်ယု မချုပ်တည်းနိုင်တော့ပြီ။

လီကွေ့က

“မငိုနဲ့လေ သခင်လေး။ သခင်လေး ကျင်ချွန်း အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေတယ်။ အသက်ထွက် ညင်သာ ပါစေတော့ ဆိုပြီး အိပ်စင်ပေါ်ကိုတောင် ရွှေ့ထားရပြီ။ သခင်လေးက ဒီနားမှာ လာငိုနေယင် လူမမာ ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် မိမိကိုယ်ကို ချုပ်တည်းကာ ကျင်ချွန်းအနီးသို့ ကပ်လာခဲ့၏။ ခေါင်းအုံးကိုမှီ၍ လှဲနေသည့် ကျင်ချွန်း၏ မျက်နှာမှာ ဖယောင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားပြီး ပါးစပ်ဟလျက် အသက်ကို အနိုင်နိုင် ရှူနေရ၏။

ကျင်ချွန်းသည် နောက်ဆုံး ဝင်သက်တစ်ချက်ကို ရှိက်၍ ရှူလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်မှ ထွက်ခွာစ ပြုနေသော ဝိညာဉ်သည် ကျင်ချွန်းအား ဆွဲခေါ်ရန် ဆင့်စာ၊ ကြိုးခွေ စသည်တို့နှင့် ရောက်လာသော ယမမင်း၏ ငရဲသားများကို မြင်ရ၏။ ကျင်ချွန်း၏ အဖေသည် သူ့အတွက် ငွေစင် ဝိဿာ သုံးလေးဆယ်ခန့်ကို ချန်ထားခဲ့လေရာ ထိုဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို မည်သူ ထိန်းသိမ်းမည်နည်း၊ အိမ်မှုကိစ္စများကို မည်သူ ခန့်ခွဲမည်နည်းဟု တွေးပူလျက်ရှိသဖြင့် ငရဲသားများ ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ရန် ဝန်လေးလျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင် ချစ်သူ ကျီနှင့်အကြောင်းကိုလည်း ကြားချင်သေး၏။ ကျင်ချွန်းက အနူးအညွတ် တောင်းပန်သည့်တိုင် ငရဲသားများကမူ အတင်းဆွဲခေါ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“ဟေ့ မင်းလဲ စာတတ်ပေတတ်လူငယ် တစ်ယောက်ပဲကွ။ ‘ငရဲမင်းက သင့်အား သန်းခေါင်ယံတွင် ဆင့်ခေါ် လျှင် မည်သူမျှ မိုးသောက်ယံ ထိအောင် မစောင့်ဆိုင်း ရဲကြ’ ဆိုတဲ့ စကားပုံကို မင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့က မင်းတို့လို လူသားတွေလို မျက်နှာလိုက်တာတွေ၊ သနားတာတွေ မရှိဘူး၊ ဘယ်သူမျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘူးဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား” ဟု ငရဲသားများက လှောင်ပြောင်ကြ၏။

သူတို့က ထိုသို့ အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသည့် ကြားမှ ကျင်ချွန်း၏ ဝိညာဉ်သည် ပေါက်ယု၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက် လေ၏။

“ငရဲသားကြီးများရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သနားပါဗျာ။ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ စကား ကလေး တစ်ခွန်းလောက်တော့ ပြောခဲ့ပါရစေ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ဘယ်က သူငယ်ချင်းလဲကွ” ဟု ငရဲသားများက မေးကြ၏။

“ယွန်းကူမြို့စားကြီးရဲ့ မြေးပါဗျာ။ သူ့နာမည်က ပေါက်ယုပါ”

ငရဲကြပ်ကြီးသည် တစ်ချက်မျှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အော်လိုက်ပြီးနောက် ငရဲသားများအား

“ပြန်ချင်ယင် ခဏလောက် ပြန်သွားပါစေလို့ မင်းတို့ကို ငါ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့က လွှတ်မှ မလွှတ်ဘဲ ကိုး။ ခုတော့ သူက သိပ်ကံလိုက်တဲ့ ကော်ကောင်ကို ထုတ်လာပြီ။ တို့ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ”

လန့်ဖျပ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည့် ငရဲကြပ်ကြီးကို မြင်သည့်အခါတွင် ငရဲသားများက

“ငရဲကြပ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ထိတ်လန့် နေရတာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ပေါက်ယုဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားတာနဲ့ တော်တော်လေး လန့်သွားပုံရတယ်။ ကျုပ်တို့ ငရဲသားတွေက လူကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ သူက ကျုပ်တို့ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာ မို့လို့လဲ”

ငရဲကြပ်ကြီးက ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးလျှင်

“မင်းတို့ကောင်တွေ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူးကွာ။ ‘ရှင်ဘုရင်၏ အမှုထမ်းတို့သည် နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ အရာအားလုံးကို စိုးပိုင်ကြ၏’ ဆိုတဲ့ စကားပုံကို မင်းတို့ မကြားဖူးဘူးလား။ တို့ ငရဲပြည်မှာလဲ အတူတူ ပဲပေါ့။ လူတွေမှာ စည်းရှိသလို တို့ငရဲတွေမှာလဲ စည်းရှိတာပေါ့။ ဒီတော့ ငါ့စကားကို နားထောင်ကြ။ သူ့ကို ခွင့်ပြုလိုက်လို့ တို့မှာ ဘာမှ အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ငရဲသားများသည် ကျင်ချွန်း၏ လိပ်ပြာကို လှူပြည်သို့

ခဏ ပြန်လွှတ်လိုက်ကြ၏။

မြောနေသည့် ကျင်ချွန်းသည် မဝီမသ တစ်ချက်မျှ အော်လိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အိပ်ရာအနီး၌ ပေါက်ယုကို တွေ့ရ၏။

“အစ်ကိုက စောစောစီးစီး လာခဲ့ရောပေါ့ဗျာ။ နည်းနည်းသာ နောက်ကျလာခဲ့ယင် ကျွန်တော့်ကို အစ်ကို မြင်ရ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု လေသံကလေးဖြင့် ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက်ရှိရာမှ ကျင်ချွန်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“ဘာပြောချင်သေးသလဲ ကျင်ချွန်းဟင်” ဟု မေးလေ၏။

“အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စတွေ့ကြတုန်းက ကျွန်တော်တို့ဟာ သာမန်လူတွေထက် သာတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်ခဲ့ကြတယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့ အတွေး ဘယ်လောက် မှားခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ ခုမှပဲ ကျွန်တော် သိတော့တယ်။ အစ်ကို ရွှေနန်းတော် စာပြန်ပွဲတွေမှာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်အောင် ကြိုးစားနော်။ ပြီးတော့ အနာဂတ်မှာ.....

ထိုသို့ ပြောဆိုလျက်ရှိရာမှ ကျင်ချွန်းသည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချလိုက်ကာ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို မှုတ်ထုတ် လိုက်လေ၏။ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုမှု နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

<https://t.me/TheBookR>

မြသန်းတင့်

ခန်းဆောင်နိအိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS

TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

ဒုတိယတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၅၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၉၁)
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - တင်မောင်မြင့်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်

၁၉၈၈ - ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမ အကြိမ်
အုပ်ရေး - တစ်ထောင်
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

ဒေါ်ခင်စီ (၁၂၅၀၇)၊ ပြည်ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးသန်းမြင့် (၁၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်တော်တွင် လင်္ကာစပ်၍ အရည်အသွေး စမ်းသပ်ခြင်း။

နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရင်ပြင်တွင် လမ်းပျောက်သူများ အေးရိပ်သာကို ရှာကြခြင်း။

ပေါက်ယုသည် ကျင်ချွန်း၏အလောင်းဘေးတွင် ငိုနေသည်မှာ မရပ်နိုင်တော့ချေ။ လီကွေနှင့် အစေတော်များက ပြန်ရန်ခေါ်သည့် အခါ ကျမှ ပေါက်ယု အငိုရပ်တော့သည်။ ပြန်လာသည့် တိုင်အောင်လည်း ပေါက်ယုမှာ ငိုယိုပူဆွေးလျက် ရှိ၏။ မယ်မယ်သည် အသုဘ အကူပစ္စည်းများအပြင် ငွေအများအပြားကိုလည်း ကျင်ချွန်း၏ မိသားစုကိုပေး၏။ ပေါက်ယုသည် သတ်သတ်လည်း အသုဘ မေးသွားသေး၏။ ခုနစ်ရက် အကြာ၌ ကျင်ချွန်း၏အသုဘကိစ္စ ပြီးစီးခဲ့လေ၏။ ထိုအကြောင်းကိုမူ အသေးစိတ် မဖော်ပြတော့ပြီ။ ပေါက်ယုသည် သူ့သူငယ်ချင်းကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လွမ်းဆွတ် အောက်မေ့လျက် ရှိသော်လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါ၌ ကျိချန်က ဥယျာဉ်ထဲတွင် ယာယီတဲနန်း ဆောက်လုပ်သည့် ကိစ္စမှာ ပြီးစီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးကြီး ကျိရှဲကလည်း စစ်ဆေးပြီး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဦးလေးကျိချိန် ကိုလာရောက် ပြောကြား၏။

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ဦးလေး။ ကြည့်ချင်ယင် ကြည့်လို့ရပါပြီ။ တကယ်လို့ ဦးလေး ပြင်ချင်တာ ရှိယင်လဲ နေရာတွေမှာ ကမ္ပည်းတွေ မထိုးခင် ပြင်နိုင်ပါတယ်”

ကျိချိန်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလျက်ရှိကာ

“ကမ္ပည်းစာတန်းထိုးဖို့ ကိစ္စကတော့ နည်းနည်း စဉ်းစားရမယ်ကွယ့်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ပြောရမယ် ဆိုယင် တော့ ဒီနေရာကို ကမ္ပည်း စာတန်းထိုးဖို့အတွက် ထိပ်ထားလေး ကိုယ်တိုင် စပ်ဆိုပေးဖို့ လျှောက်ရမှာ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဒီနေရာတွေကို ထိပ်ထားလေး ကိုယ်တိုင်မှ မမြင်ဖူးသေးတော့ ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး စာစပ်နိုင်မလဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်လို့ ထိပ်ထားလေး ကိုယ်တိုင် ကြွလာတဲ့အချိန်မှာ အဓိက နေရာကြီးတွေမှာ ကမ္ပည်းစာတန်းတို့ ဘာတို့ ထိုးပြီးသား မရှိပြန်ယင်လဲ မကောင်းပြန်ဘူး။ ဥယျာဉ်တော်ကြီးက ပန်းပင်တွေ၊ မိုးမခပင်တွေ၊ ကျောက်ပန်းပင်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေနဲ့ ဘယ်ကလောက်ပဲ သာယာတင့်တယ် ရှုချင့်စဖွယ်ဖြစ်

နေပေစေ ကမ္မည်းစာတန်းမရှိဘူး ဆိုယင် ကြည့်လို့ မတင့်တယ် ပေဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ သခင်ကြီးရယ်” ဟု ကျိချိန်၏ နောက်လိုက် အချွေအရံတို့က ထောက်ခံပြောဆိုကြလေ၏။

တစ်ယောက်က

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ခင်ဗျ။ တချို့နေရာတွေမှာ ကမ္မည်းစာတန်း ထိုးပြီးသား ရှိရမယ် ဆိုတာလဲ ဟုတ်တာပဲ။ ပြီးတော့ အကုန်လုံးကို ကြိုတင်ပြီး ကမ္မည်းစာတန်းတွေ ထိုးထားတယ် ဆိုပြန်ယင်လဲ သိပ် မကောင်းလှဘူး။ ဒီတော့ နေရာတိုင်းအတွက် ကမ္မည်း ထိုးနိုင်အောင် ယာယီ လင်္ကာတိုကလေးတွေ စပ်ထားနှင့်ယင် မကောင်းပေဘူးလား။ လောလောဆယ်မှာ အသေကပ်မထားချင်ယင် မီးအိမ်တွေဘေးမှာ စာတန်းလေးတွေ ချိတ်ဆွဲထားပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ စာလိပ်ကလေးတွေ ချိတ်ထားတာပေါ့။ ထိပ်ထားလေး ကြွလာတဲ့အခါ ကျတော့ ဘယ်ကမ္မည်းကို အမြဲချိတ်လို့ ကောင်းမလဲ ဆိုတာ ရွေးပေးဖို့ လျှောက်ထား ကြည့်တာပေါ့။ သူကိုယ်တိုင်လဲ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်၊ စာတန်းလဲ ချိတ်ပြီးသား ဖြစ်အောင် ဆိုယင်တော့ ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တာပဲ”

ကျိချိန်က

“မှန်လိုက်လေဗျာ။ ဒီနေ့လျှောက်ကြည့်ပြီး ကမ္မည်းစာတန်းတွေကို စဉ်းစားကြည့်ကြတာပဲ။ သင့်ယင်လဲရွေး၊ မသင့်ဘူးဆိုယင်လဲ ယုဆုန်ကို စာအစပ်ခိုင်းရပေတော့မှာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်သခင်ကြီး၊ ယုဆုန်ကိုတောင် စာအစပ်ခိုင်းဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး၊ သခင်ကြီး”

“ရှင်းရှင်းပြောရယင်တော့ ကျုပ်က ဒီလိုစာစပ်တာမျိုးကို သိပ်မကျွမ်းကျင်ပေဘူးဗျ။ ပန်းပွင့်တွေ၊ ကျေးငှက် သာရကာတွေ၊ ရှုမျှော်ခင်းတွေစတဲ့ သဘာဝအလှအပတွေကို ကျုပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက တယ်ပြီး စာမစပ်ဖူးခဲ့ဘူး။ ခုတော့ အသက်ကလဲကြီး၊ တာဝန်တွေကလဲများ လေတော့ ဒီလိုစာကဗျာမျိုးကို ဘယ်လိုစပ်ရမှန်းတောင် မသိလောက် အောင်ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ် စပ်ယင် ထောင့်တောင့်တောင့်နဲ့၊ ဥယျာဉ်အလှကို မိအောင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ စပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပေဘူး။ ကျုပ် စာစပ်လိုက်တာမှ ဥယျာဉ်ဟာ မလှတဲ့အပြင် ပိုတောင်ဆိုးသွားလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်”

အနီးတွင်ရှိသည့် စာရေးတော်ကြီးများက

“ဒါအတွက်တော့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မဖြစ်ပါနဲ့ သခင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီလိုဉာဏ်ထုတ်ပြီး စပ်ကြရမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး

စာတစ်ပုဒ်စီစပ်ပြီး အဲဒီအထဲက အကောင်းဆုံးကို ရွေးရမှာပေါ့။ မကောင်းတာတွေကို ဖယ်ပေါ့။ ဒီလိုလုပ်ယင် ဟန်ကျသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ပြီဗျ။ ကဲ ရာသီဥတုသာယာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဥယျာဉ်တော်ထဲ လျှောက်ကြည့်လိုက်ကြဦးစို့ရဲ့”

ကျိချိန်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ကျိချိန်က ရှေ့မှ ကြိုတင်သွားကာ သခင်ကြီး ကျိချိန်နှင့် လူကြီးများ ကြည့်ရှုရန် လာနေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း သွား၍ အကြောင်းကြားနှင့်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ပေါက်ယုလည်း ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရောက်နေချိန်တွင် တိုက်ဆိုင်လျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုမှာ ကျင်ချွန်း ကွယ်လွန်သည့်အတွက် ပူဆွေးလျက်ရှိသောကြောင့် မယ်မယ်က ပေါက်ယုကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ ခေါ်သွားရန် အစေတော်များကို ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်၏။

ပေါက်ယုကို တွေ့သည့်အခါ၌ ကျိချိန်က နောက်ပြောင်သည့် သဘောဖြင့်

“ပေါက်ယုရေ ဦးလေးကျိချိန် လာနေတယ်နော်။ ကြည့်လဲ ရှောင်ဦး” ဟု ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မီးခိုးတန်းတစ်ခုကဲ့သို့ အထိန်းတော်များ၊ အစေတော်များနှင့်အတူ ပျောက်သွား၏။ သို့ရာတွင် အကွေ့ တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် ဥယျာဉ်ထဲသို့လာနေသော ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိချိန်၏အဖွဲ့နှင့် ပက်ပင်းတိုးလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် စာလိုက်ရသည်ကို ပျင်းသည့်တိုင်အောင် စာ ကဗျာစပ်ရာတွင် ထက်မြက်ထူးချွန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ပေါက်ယု၏ ဆရာက ပြောသံကို မကြာသေးမီက ကျိချိန် ကြားခဲ့ရ၏။ ယခု ပက်ပင်းတိုးနေသည့်အခါတွင် ကျိချိန်သည် ထိုစကားကို အမှတ်ရကာ ပေါက်ယုကို မိမိတို့နှင့်အတူ ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင်လိုက်ကြည့်ရန် ခေါ်ခဲ့၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့ခမည်းတော်ကျိချိန် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခေါ်သည်ကိုမသိဘဲ လိုက်လာခဲ့ရလေ၏။

ဥယျာဉ်တော်အဝသို့ ရောက်လျှင် လက်သမားများ၊ ပစ္စည်းထိန်း များနှင့် တန်းစီစောင့်နေသော ကျိချိန်ကို တွေ့ရ လေ၏။

“ဟဲ့ ဥယျာဉ်တော်တံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်ကြစမ်း၊ မဝင်ခင် အပြင်ကနေကြည့်ယင် ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်” ဟု ကျိချိန်က အမိန့်ပေး၏။

ကျိချိန်က တံခါးကို အပိတ်ခိုင်းလိုက်သည့် အခါတွင် ကျိချိန်သည်

ဝင်းဝအဆောင်တော်ကို ကြည့်လေ၏။ ဝင်းဝ အဆောင်တော်မှာ လခြမ်းပုံအုတ်ကြွပ်များ မိုးထားသည့် အမိုးကော့ကြီးနှင့်ဖြစ်ပြီး အကန့်ငါးကန့်ခွဲထား၏။ ကျောက်ရုပ် များ၊ ရာဇမတ်ကွက်များမှာ ကနုတ်ပန်းနွယ်အဆန်းဆန်း အကြယ်ကြယ်တို့ဖြင့် ထုလုပ်ထားပြီး ဆေးခြယ်ခြင်း၊ ရွှေပိန်းချထားခြင်းတို့ မရှိချေ။ နံရံများမှာ ကြွေရည်သုတ်အုတ်များဖြင့် စီထားပြီး ဖြူဖွေးပြောင်လက်နေသည့် ကျောက်လှေကား ထစ်ကြီးများပေါ်တွင် အာသာဝတီနတ်ပန်းပုံ ပန်းကြွကြီးများ ရေးခြယ်ထား၏။ ဥယျာဉ်လက်ယာဘက်မှ လက်ဝဲသို့ တန်းလျက် ရှိသည့် အကွက်အစွန်းမရှိ၊ ပကတိဖြူဖွေးသော ဥယျာဉ်တော် တံတိုင်းကြီး၏ ခြေရင်း၌ ကျောက်တုံးကြီးများကို ကျားသစ်ကွက် ပေါ်အောင် ကျောက်စီပန်းချီ နည်းဖြင့် စီခြယ်ထား၏။ ဥယျာဉ်တော်မှာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် နှင့် ကျက်သရေ ရှိလှသည့်အတွက် ကျိချိန်သည် ကျေနပ်သွား၏။

ထို့နောက် တံခါးမကြီးကိုဖွင့်စေ၍ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိမ်းလန်းသော တောင်ကုန်းကြီး တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။ စာရေးတော်ကြီးများကား သဘောကျလျက် ရှိလေပြီ။

ကျိချိန်က

“တကယ်တို့များ ဒီတောင်ကုန်းကြီး ခံမနေယင် ဝင်ဝင်ချင်း ဥယျာဉ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံးကို မြင်ရမှာပဲ။ အဲဒီလို ဆိုယင် ချက်ချင်း ရိုးသွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြော၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ သခင်ကြီး။ အင်မတန် စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ရှုခင်းဥယျာဉ်မှူးများ သာလျှင် သည်လို စိတ်ကူး မျိုးကို ရနိုင်ပေတယ် ခင်ဗျ”

အတုလုပ်ထားသည့် ထိုတောင်ကုန်းကလေးပေါ်၌ ဘီလူး၊ ယက္ခ၊ ကုမ္ဘဏ်စသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ထုထားသည့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်များကို တွေ့ရ၏။ အချို့မှာ လဲလျောင်းလျက်၊ အချို့ကား ကခုန်မြူးတူးလျက်၊ အချို့မှာ ရေညှိများထဲတွင် လူးလာပျော်ပါးလျက်။ အချို့ကား နွယ်တန်းကြီးများတွင် ချိတ်ဆွဲကစားလျက် ရှိ၏။ ထိုအထဲမှ နေ၍ ကွေ့ကောက်နေသည့် လူသွားလမ်း ဖုံဖုံကလေးကို ရေးရေးမြင်ရ၏။

“အဲဒီလမ်းကလေးအတိုင်း တက်သွားရအောင်ဗျာ။ ပြန်ဆင်းလာတော့မှ တခြားဘက်တွေကို လျှောက်ကြည့်ကြ တာပဲ။ ဒီအတိုင်း ကြည့်လိုက်ယင် နံ့သွားမှာပေါ့”

ကျိချိန်အား ရှေ့မှသွားရန် လက်ပြပြီးနောက် ကျိချိန်သည် ပေါက်ယု၏ ပခုံးကို ကိုင်ကာ ကျောက်ဆောင်ကြီး ပေါ်မှ လမ်းကလေး အတိုင်း လိုက်လာခဲ့၏။ ရုတ်တရက် မော်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် သူ့အထက်၌

မှန်ကဲ့သို့ ပြောင်လက် ချောမွေ့ နေသည့် ကျောက်ဆောင်နံရံ တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် ထိုနေရာမှာ စာတန်းထိုးရန် ချန်ပစ်ခဲ့ သည့် နေရာဟု သိလိုက်လေ၏။

“ကဲ စာရေးတော်ကြီးတို့ ကြည့်ကြဦးဗျ။ ဒီနေရာကို ဘယ်လို ကမ္မည်းစာတန်း ထိုးမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြဦး”

“စိမ်းလန်းဝေဆာ မြိုင်ဟေမာခင်ဗျာ”

“သားမင်းမျိုးစုံ တောရဂုံခင်ဗျ”

“မာလာသင်းကြိုင် မြဂနိုင်ခင်ဗျာ”

“ဂန္ဓမာဠ ခင်ဗျာ”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေရာ ၎င်းတို့ အားလုံးမှာ ပေးရိုးပေးစဉ် အမည်များသာ ဖြစ်နေကြ၏။ ကျိချိန်သည် သူ့သားအရည်အချင်းကို စမ်းသပ်နေကြောင်းကို စာရေးတော်ကြီးများ သိလိုက်ကြလေပြီ။ ပေါက်ယုလည်း ထိုအချက်ကို ရိပ်မိလိုက်၏။ ကျိချိန်သည် ပေါက်ယုကို အမည်တစ်ခု ပေးရန် ပြောလိုက်၏။

“စာကိုးကောင်းလျှင် ဆိုရိုးထက် သာသည်၊ ရှေးစာဟောင်းကို ပြန်၍ ပုံသွင်းလျှင် အသစ်ရေးထွင်းသည်ထက် သာသည်” လို့ ရှေးလူကြီးများ ပြောလေ့ရှိပါတယ် ဖေဖျား။ ခုနေရာဟာ တကယ့်အဓိကရ နေရာကြီးလဲ မဟုတ်သေး ပါဘူး။ အထူး အသားပေးရမယ့် နေရာလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခုနေရာဟာ နားခိုပန်းဖြေရာကို သွားမယ့် ပထမ အဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ စာကဗျာတွေ မရေးဘဲ သာမန်ကမ္မည်းစာ တစ်ကြောင်းလောက် ဆိုယင် လုံလောက်တယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရှေးကဗျာဟောင်း တစ်ပုဒ်ထဲမှာပါတဲ့ ‘ကွေ့ကောက်တောလမ်း၊ ကွန်းခိုလှုံရာ၊ အေးရိပ်သာသို့’ လို့ ကမ္မည်းတပ်ယင် ကောင်းလိမ့် မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းလိုက်လေဗျာ” ဟု စာရေးတော်ကြီးများက ပြောကြ၏။

“ကျုပ်တို့သခင်လေးက ထုံပေပေ ပညာရှိတွေ ထက်တောင် သာသေးတယ်”

ကျိချိန်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကလေးကို သိပ်လဲ မြှောက်မနေကြနဲ့ဗျ။ သူ့ကဗျာဉာဏ် မဖြစ် စလောက်ကလေးကို အဟုတ်လုပ်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ထုတ်ပြနေတာ။ နောက်မှ သည့်ထက်ကောင်းတဲ့ အမည်ကို ရှာရဦးမယ်”

သူတို့သည် လိုဏ်ဂူတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ကြပြီးနောက် စိမ်းစိုညိုမှိုင်းသော

သစ်ပင်များနှင့် ပန်းဖူးပန်းပွင့်များ ဝေဆာ ဖူးပွင့်နေကြသည့် လျှို့မြောင်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ စိမ့်စမ်းတို့သည် ကျောက်ကြို ကျောက်ကြားမှ စီးဆင်းကာ စမ်းချောင်းလေး တစ်သွယ် အဖြစ်သို့ ပေါင်းစည်းပြီး တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ စမ်းချောင်းကလေး၏ မြောက်ဘက် တလင်းမြေညီတွင်မှ ကနုတ်ပန်းနွယ်တို့ ရေးခြယ်ထားသည့် အမိုးအကာနှင့် လေသာခန်းဆောင်များ ရှိပြီး ကျောက်ဖြူ သား လက်ရန်းတို့သည် စိမ်းညိုသော သစ်ပင်များကြားမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပေါ်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုလေသာဆောင်များပေါ်မှ စီး၍ကြည့်လိုက်လျှင် စိမ်းလဲ့ကြည်လင်သော စမ်းချောင်းတစ်သွယ်သည် ကျောက်ဆောင်များ ပေါ်မှ ရေတံခွန်သဖွယ် စီးသွယ်ဖြာကျလျက် ရှိ၍ မှုန်ဝေလျက်ရှိသော နှင်းမှုန်များအောက်တွင် ကျောက်တုံးလှေကားထစ်များသည် ကန်တစ်ခု ဆီသို့ ဆင်းသွားသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုကန်ငယ်ကို ကျောက်ဖြူသား လက်ရန်းများဖြင့် ကာရံထားကာ ထိုကန်ငယ် ပေါ်တွင်လည်း ဘီလူးရုပ်၊ ကုမ္ဘဏ်ရုပ်တို့ ရေးခြယ်ထားသည့် ကျောက်တုံးတံတား ကလေးတစ်ခု ကူးထား၏။ တံတား ကလေး ပေါ်မှ အဆောင်ငယ်ကလေး တစ်ခုသို့ ရောက်လျှင် ထိုင်၍နားကြ၏။

“ဒီလေသာဆောင်ကိုကော ဘယ်လိုခေါ်မလဲဗျ” ဟု ကျိချိန်က မေးလေ၏။

“ကောင်းကင်ဗိမာန်၊ နတ်ငှက်ပျံသို့” လို့ ဆွန်ခေတ် ပြဇာတ်ဆရာကြီး အိုယန်ရှက ရေးခဲ့ဖူးတယ်ခင်ဗျ။ ဒါ့ကြောင့် “ဗိမာန်ပျံ” လို့ အမည် ပေးရယင် မကောင်းပေဘူးလား”

ကျိချိန်က

“ကယ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပေပဲဗျာ။ သို့သော်လဲ ဒီလေသာဆောင်က ကန်ပေါ်မှာ ဆောက်ထားလေတော့ သူ့အမည်မှာ ရေပါရလိမ့်မယ်။ ရေနဲ့ပတ်သက်ရလိမ့်မယ်။ အိုယန်ရှရဲ့ စာထဲမှာပဲ “တောင်ထွတ် နှစ်တန်၊ စိမ့်စမ်းလျှံသို့” ဆိုတဲ့ စကားလဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ လေသာဆောင် အမည်ထဲမှာ ဖိတ်လျှံတယ် ဆိုတဲ့သဘော ပါသင့် တယ် ထင်တာပဲ”

“ကောင်းလိုက်လေခင်ဗျာ။ “စိမ်းမြလျှံခြယ်” လို့ အမည်ပေးယင်ကော ဘယ်နှယ်နေမလဲ”

ကျိချိန်သည် မုတ်ဆိတ်ကို ဆွဲသပ်၍ စဉ်းစားလျက်ရှိရာမှ ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်၍မေး၏။

“ဖေဖျားပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အိုယန်ရှရဲ့ စာထဲမှာ

ဖိတ်လျှံတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ပြောတာက သူ့စမ်းချောင်းမှာ ယစ်ရွှေရည်များ စီးဆင်းပြီး ဖိတ်လျှံ ကျနေတယ်လို့ ပြောတဲ့သဘောပါ။ ဒါ့ကြောင့် ဒီမှာ ဒီအမည်ပေးယင် သင့်မယ်မထင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီနေရာဟာ အစ်မတော် ထိပ်ထား စံမြန်းမယ့်နေရာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီလို အရပ်သားသုံး စကားဖျင်း၊ စကားညွှံ့တွေနဲ့ သုံးထားယင် မတင့်တယ်ပါဘူး။ ထီးသုံး နန်းသုံး၊ တော်ဝင်တဲ့ စကားလုံးတွေကို သုံးမှသာ သင့်ပါလိမ့်မယ်”

ကျိချိန်က ရယ်လိုက်ရင်း

“ကြားကြရဲ့လား စာရေးတော်ကြီးတို့။ ကျုပ်သားက ခွလုပ် ရမှ ကျေနပ်တဲ့ကောင်ဗျ။ ကျုပ်တို့က ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် စိတ်ကြိုက်အမည် ပေးမယ် လုပ်တော့ ရှေးကစာကို ကိုးတာ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ခု ရှေးကစာကို ကိုးပြီး ပြောပြန်တော့လဲ ကြမ်းသတဲ့၊ ရိုင်းသတဲ့။ ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစ”

“တတိုင်းမွေးဆိုတဲ့ အမည်က ပိုလှပြီး ပိုပြီး လက်ရင်းမကျပေဘူးလား ဖေဖျား”

ကျိချိန်သည် မှတ်ဆိတ်ကို ဆွဲလျက်ရှိ၏။ ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် အခြားသူ များသည် ကျိချိန်ကို မျက်နှာလိုအားရ လုပ်ချင်စေဖြင့် ပေါက်ယု၏ တန်ဆာပွတ္တိဉာဏ်ကို ချီးမွမ်းပြော ဆိုလျက်ရှိကြ၏။

“ဒီဟာကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်ကလင်္ကာ မပါဘဲကိုး။ ဒွေးချိုးကလေးဖြစ်ဖြစ် လင်္ကာတိုလေးတစ်ပုဒ်ကို ရွေးလကွယ်”

ပေါက်ယုသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် စဉ်းစားဉာဏ် ကွန့်မြူးစေရန် ကြိုးစားသည့်နှယ် ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ကို လှမ်းကြည့်လျက် ရှိရာမှ

တာရိုးက မိုးမခပင်

မြရိပ်ဆင် အမြင်လှလို့

စိမ်းလဲ့ကြည်လင်။

တစ်ဖက်ကမ်းတွင်

ပန်းထုံနံ့ကြိုင်သင်း။

မြစ်မင်းရယ် ယမုံကြောမှာ

မျောတဲ့ လှေတစ်စင်း။

ထိုအခါ၌ သူ့ဖခင် ကျိချိန်သည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီး၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ပြန်လေရာ နောက်လိုက်နောက်ပါ တို့ သည်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းလှပါပေသည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ချီးကျူးကြပြန်လေ၏။

ထိုနောက် ၎င်းတို့တစ်သိုက်သည် လေသာဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၍ တံတားလေးကို ဖြတ်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် ကျောက်ဆောင်တိုင်း၊ ပန်းပွင့်တိုင်း၊ ကမူတိုင်း၊ သစ်ပင်တိုင်းကို ချီးကျူး၍လာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် စိမ်းစိုသော ဝါးပင်အုပ်များကြားတွင် ရှိသည့် အဆောင်တစ်ခု၏ တံတိုင်းဖြူဖြူ တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့အားလုံးသည် တအံ့တဩဖြင့် ချီးမွမ်းပြောဆိုကာ တံတိုင်းအယာမ်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။

တံတိုင်းအတွင်း ဝင်ခဲ့မိကြ၍ ကွေ့ကောက်သော အမိုးနှင့် စကြိုကလေးအတိုင်း လာခဲ့ကြသည်တွင် အဆောင် သုံးဆောင်ရှိ စံအိမ်ငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီး အဆောင်ထဲတွင်လည်း သူ့အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်သည့် ထိုင်ဖုံ များကို ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တံခါးပေါက်ကလေး တစ်ခုမှ ထွက်သွားလျှင် စံအိမ်ငယ်၏ နောက်ဖေး ၌ ဥယျာဉ်ငယ်ကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရလျက် သစ်တော်ပင်နှင့် ငှက်ပျောပင်များ စိုက်ပျိုးထား၏။ ထိုအနီးတွင် တလင်းပြင် နှစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုတလင်းအနီးရှိ စမ်းပေါက်ကလေးတစ်ခုမှ စမ်းချောင်းတစ်သွယ်သည် ရစ်ခွေ စီးဆင်းလာကာ ဝါးတောထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“တယ်လို့လဲ သာယာပေတာကိုးဗျ။ လသာတဲ့ညမှာ ဒီပြတင်းနား လာထိုင်ရယင် လောကကြီးမှာ နေပျော်သွား ပါပြီ” ဟု ကျိချိန်က ပြော၏။ ကျိချိန်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တွေးတောလျက် ရှိသည့် ပေါက်ယုကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီးနောက် စကားများကို ပြောနေကြစဉ် တစ်ယောက်က

“ဒီနေရာမှာ ဂျွန်တော်တို့ အကွရာ လေးလုံးပါတဲ့ ကမ္ဗည်းတစ်ခုကို ထိုးယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်ခင်ဗျာ” ဟု အကြံပေးလေ၏။

“ဘာကြောင့် အကွရာလေးလုံးတည်း ပါရမှာလဲ”

“(ကျမ်းလေးကျမ်းထဲက ချီမြစ်အကြောင်းကို ဖွဲ့ထားတဲ့) မြစ် ဆိပ်ကမ်းသာ ဆိုတဲ့အဖွဲ့ကို သတိရလို့ပါ”

“ရိုးလွန်းလှသဗျာ”

“(ဟန်မင်းဆက်ခေတ်က စွေမင်းသားကြီးရဲ့ ဥယျာဉ်တော် အကြောင်းဖွဲ့ထားတဲ့စာလို) စွေ ဥယျာဉ်တော် ဆိုယင် ကော”

“ဒါကလဲ မဆန်းသေးဘူးဗျ”

“ကဲ ပေါက်ယု ဆိုစမ်းပါဦး” ဟု ကျီချိန်က ပြော၏။ ဤတွင် ကျီချိန်က

“သူက သူ့ဘာသာသူ စာစပ်တာမဟုတ်ဘူး။ တခြားလူကိုလဲ ဝေဖန်လိုက်သေးတယ်”

“ဒါပေမယ့် သူ ဝေဖန်တာကလဲ အမှန်တော့ အမှန်သားပဲ။ အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်ပေဘူးပေါ့”

“သင်းကို ဒီလောက်လဲ မြှောက်ပင့် ပေးမနေကြနဲ့ဗျ။ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး။ မင်းစာကို မကြားရင်၊ မင်း ဝေဖန်ချက်ကို ကြားကြရ အောင်။ သူတို့ပေးတဲ့ အမည်တွေ ဘယ်နှယ်လဲ။ သင့်လျော်ပါ့မလား”

“မသင့်ဘူးထင်တာပဲခင်ဗျ”

ဖခင်ကျီချိန်က လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်ကာ

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဒီနေရာမှာ ထိပ်ထား ပထမဆုံးရပ်နားမှာ ဖြစ်လေတော့ ထိပ်ထားကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အမည်မျိုးသာ ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အက္ခရာလေးလုံးတည်းပါတဲ့ စာတန်းမျိုးကို လိုချင်တယ် ဆိုယင်တော့ ရှေးစာတွေထဲမှာ တစ်ပုံကြီးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ အသစ်ရှာနေတော့မှာလဲ”

“သူတို့ပြောတဲ့ မြစ်ဆိပ်ကမ်းသာနဲ့ စွေ ဥယျာဉ်တော် ဆိုတဲ့ အမည်တွေကကော”

“ရှေးစာတွေဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ထောင့်လှတယ်။ ကျွန်တော့်သဘောအရ ဆိုယင်တော့ “မိုးနတ်ငှက်မယ်၊ ဆင်းသက်ရာလို့” အမည်ပေးချင်တာပဲ”

အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးကြသည်တွင် ကျီချိန်လည်း ခေါင်းကို ညိတ်လျက်ရှိလေ၏။

“တယ်လဲလာတဲ့ သူငယ်ပါလားကွ။ ကဲ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ။ မင်းရဲ့ တစ်မိုက်တစ်ထွာ ဉာဏ်ကလေးနဲ့ စာစပ်ပြစမ်းကွာ”

ပေါက်ယုက စာတိုတစ်ပုဒ်ကို လက်တန်းစပ်ပြ၏။

လက်ဖက်ရည်အိုးမှ၊ မီးခိုးမြင်ရ

ဖြူလွှလွှတည့်၊ ပြတင်းဝတွင်

စစ်တုရင်ကွက်၊ ရွှေသောလက်မူ
အေးစက်ထုံကျင်၊ ကိုက်ခဲဝင်လျက်။

“အင်း မင်းဟာက ဒီလောက်လဲ မကောင်းလှပါဘူးကွယ်” ဟု
ခေါင်းယမ်း၍ ပြော၏။

သို့ဖြင့် ဆက်၍ လာခဲ့ကြစဉ် ကျိချိန်သည် စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာသဖြင့်
ကျိချိန်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“နေစမ်းပါဦး။ အဆောင်တွေမှာ ထိုင်ဖို့တွေ၊ စားပွဲတွေ ချထားတာတွေ
ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ခန်းဆီးတွေ၊ လိုက်ကာတွေ၊ ကန့်လန့်ကာတွေ၊ အလှအပ
ပစ္စည်းတွေလဲ မရှိပါဘဲကလား။ သူ့ အဆောင်နဲ့ သူ သင့်လျော်မယ့် ပရိဘောဂ
ပစ္စည်းများကိုကော ရွေးပြီး ပလား။”

“အချိန်ရောက်တာနဲ့ ပြင်ဆင်ဖို့ ပစ္စည်းများ အစုံအလင်ရောက် နေပါပြီ။
ခန်းဆီးတွေ၊ ကန့်လန့်ကာတွေကတော့ အားလုံးချုပ် မပြီးသေးဘူးလို့ ကျိလျှံက
ပြောပါတယ်။ အချုပ်ခိုင်းတုန်းက ဆိုင်ရာ လေသာဆောင်၊
ဆိုင်ရာခန်းဆောင်တို့နဲ့ ကိုက်အောင် အတိုင်းပေးပြီးပါပြီ။ ပြီးတော့ ပုံစံများလဲ
ရေးဆွဲပေးပြီးပါပြီ။ မနေ့ကတော့ တစ်ဝက်လောက် ပြီးနေပါပြီ”

ကျိချိန်မှာ ထိုကိစ္စကို အသေးစိတ် မသိသေးသည့် အလျောက်
ကျိချိန်သည် ကျိလျှံကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

“ကဲဆိုစမ်းပါဦး။ ဘာတွေကို မှာထားပြီး ဘာတွေကပြီးနေပြီလဲ”

ကျိလျှံ သည် ဖိနပ်တွင်ထိုးထားသည့် စာရင်းစာရွက်ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်လျက်

“ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ ပန်းဖော်ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ အရောင်အမျိုးမျိုးနဲ့ မှာထားတဲ့
ဖဲကြာယပ် အကြီးအသေး အပါအဝင် နဂါးရုပ် ပန်းကြွနဲ့ ရွှေချည်ထိုးထားတဲ့
ဖဲကန့်လန့်ကာ တစ်ရာနှစ်ဆယ် မှာထားပါတယ်။ အဲဒီတစ်ရာနှစ်ဆယ် အနက်
မနေ့က ရှစ်ဆယ်ပြီးပါပြီ။ လေးဆယ်က ချုပ်တုန်းပါ။ ဒါ့အပြင် ခရမ်းရောင်
သက္ကလတ်ခါသာ ခန်းဆီးက နှစ်ရာ၊ အနီပိန်းရွှေပြောက်မွှမ်း ယွန်းလိုက်ကာက
အချပ်နှစ်ရာ၊ အနက်ပိန်း ယွန်းလိုက်ကာ အချပ်နှစ်ရာ၊ ပိုးချည်ရောင်စုံရက်တဲ့
လိုက်ကာက အချပ်နှစ်ရာ မှာထားပါတယ်။ ခုတစ်ဝက်လောက် ရပါပြီ။ ကျန်တဲ့
တစ်ဝက်ကတော့ မီးထွန်းပွဲတော် မတိုင်မီ ရမှာပါ။ ပြီးတော့ ထိုင်ဖုံစွပ်၊
ပန်းပွားမြိတ်ချ စားပွဲခင်း၊ ကတ္တီပါထိုင်ဖုံ၊ မှီအုံး စသည်တို့က အစုံ
တစ်ထောင့်နှစ်ရာစီ မှာထား ပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ရပါပြီ”

ထိုသို့ပြော၍ လျှောက်လာခဲ့ကြစဉ် ရှေ့တွင် စိမ်းစိုလျက်ရှိသော

တောင်ကမူတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုတောင်ကုန်း ကို ကွေ့ပတ်လာခဲ့စဉ် တံတိုင်းတစ်ခုထဲ၌ စပါးစိုက်ခင်းများ၊ ဆီးတော်ပင်များ စိုက်ထားသည် ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဆီးတော်ပင် များမှာ အပွင့်တွေဝေလျက် ရှိလေပြီ။ ဆီးတော်ပွင့်တို့၏ အရောင်သည် နေခြည်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မီးလျှံ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ပြုံးပြက်တောက်ပလျက် ရှိကြ၏။ ထိုဝင်းကြီးထဲတွင် သက်ကယ်မိုး တဲငယ် အများအပြားကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထို တဲငယ်များ၏ အပြင်ဘက်တွင် ပိုးစာပင်၊ သလဲပင်၊ ဆီးပင်၊ ခေါင်ရမ်းပင် စသည်တို့ကို တွေ့ရပြီး စိမ်းစိုသော အကိုင်းအခက်များသည် ခြံစည်းရိုးသဖွယ် ပိတ်ဆီး ယှက်ကာလျက် ရှိကြ၏။ ထိုစည်းရိုးအတွင်း ကုန်းစောင်း ခြေရင်း၌ မောင်းတက်နှင့် လေရဟတ်တို့ တပ်ဆင်ထားသည့် တောသူတောင်သားတို့ သုံးလေ့ရှိသည့် ရေတွင်းတစ်တွင်း ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုကုန်းစောင်း အောက်ခြေတွင်မူ အကွက်ကျကျ စိုက်ပျိုးထားသည့် စိုက်ခင်းများနှင့် မုန့်ညင်း၊ ဂေါ်ဖီ၊ မုန့်လာ စသည့် စိုက်ခင်းများသည် မျှော်မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျိချိန်က

“အင်း တောသူတောင်သား များရဲ့ စိုက်ပျိုးရေး သဘာဝကို ထိပ်ထားလေး သိရလေအောင် ဒီရှုခင်းကို ထည့်ထား တာပေကိုး၊ ဒီလို ကျေးလက်ရှုခင်းကို မြင်တော့ ကြည့်ရသူမှာ တောကျေးလက်ကို လွမ်းတဲ့စိတ်၊ ခင်တွယ်တဲ့ စိတ် ပေါ်လာပေ တာပေါ့။ ကဲ ကဲ ခဏနားကြဦးစို့” ဟု ပြော၏။

မလွယ်ပေါက်ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခါနီးတွင် လမ်းဘေး၌ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို တွေ့သည့်အတွက် ယင်းမှာ စာတန်းထိုးရန် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သိလိုက်ရ၏။

“ဒါလေး လုပ်ထားပုံကတော့ တယ်ပြီးယဉ်သဗျာ။ ဒီတော ကျေးလက်ရှုခင်းရှေ့မှာ ကျောက်ဖြူပြားတွေနဲ့ဆိုယင် ကျေးလက်ရဲ့ အနံ့အရသာကလေးတွေ ပျောက်ကုန်တော့မှာပေါ့။ ခုတော့ ကျေးလက်နဲ့ကိုက်အောင် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို စိုက်ထားတယ်။ ပိုသဘာဝကျပြီး တောကျေးလက်ရှုခင်းက ပိုလှသွားပေတာပေါ့ (ဆွန်မင်းဆက် ကဗျာ စာဆိုကြီးရဲ့) လွမ်းချင်း ကလေးတွေကိုများ ထည့်လိုက်ယင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်လေမလဲ” ဟု အခြွေအရံများက ပြောကြ၏။

“ဒါဖြင့် ဒီနေရာကလေးကိုကော ဘယ်လိုများ အမည်ပေးကြမလဲ စာရေးတော်ကြီးများ”

“သခင်ကြီးသား ပြောတဲ့အတိုင်း ရှေးကရှိခဲ့စာဟာ မိမိတို့တီထွင် ထားတဲ့စာထက် ကောင်းပါတယ် သခင်ကြီး။ ရှေးလူကြီးများက ဒီလို

တောရွာကလေးမျိုးကို ဆီးတော်ပင်ရွာလို့ ခေါ်တတ်ကြပါတယ်”

ကျိချိန်က ကျိချန်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဒီရွာကလေးကိုမြင်တော့ ဟုတ်သကွယ်။ တောကိုသတိရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီရွာကလေးမှာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံ နေသလောက် တစ်ခုတော့ လိုနေသေးသကွယ်။ ဘာလိုနေသလဲ၊ သိကြရဲ့လား၊ ဘုံဆိုင် ကလေး လိုနေသကွယ်။ တောရွာမှာ ဆိုယင် ဘုံဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိမှ သဘာဝကျမှာပေါ့။ မနက်ဖြန်ကျယ်တော့ ထပ်ဆောက်ပြီး ထည့်လိုက် ကြဦး။ သိပ်ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မဟုတ်ဘူးနော်။ တောရွာတွေမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ဘုံဆိုင်မျိုး။ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးနဲ့။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာ ဝါးလုံးထောင်ပြီး ချိတ်ထား”

ကျိချိန်က ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်လျက်

“ဒီရွာမှာ တခြားငှက်အလှတွေ မထားတော့ဘူး ဦးလေး။ ကြက်တွေရယ်၊ ဘဲတွေရယ်၊ ငန်းတွေရယ်၊ ဒီလောက်ပဲ ထားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

ထိုအချက်ကို အားလုံးက သဘောတူကြသည့်အခါတွင် ကျိချိန်က ...

“ ‘ဆီးတော်ပင်ရွာ’ ဆိုတဲ့ အမည်ဟာ သင့်မြတ်ပါပေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီရွာအမည်က ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ နိုင်ငံတော်ထဲမှာ တကယ်အမှန်ရှိတဲ့ ရွာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီအမည်ကို သုံးခွင့်ပေးဖို့ ဆိုင်ရာကို အမိန့်ကလေး ဘာလေးများ တောင်းခံထားကြဦးနော်။ တခြားအမည်များကော ရှိသေးသလား”

“ဟုတ်တယ်သခင်ကြီး။ အမိန့်မရယင် ခက်နေမယ်။ ဒီတော့ တခြားနာမည် ဘယ်လိုများပေးယင်ကောင်းမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

သူ့ဖခင်က မည်သို့မျှ မပြောသေးမီ ပေါက်ယုက

“ပန်းပွင့်စိပ်စိပ်၊ ဆီးပင်ရိပ်၌၊ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲ’လို့ စာဆိုရှိတယ်ခင်ဗျ။ ဒီတော့ ‘ဆီးတော်ပင် ဘုံဆိုင် အဝင်’ လို့ ဆိုယင် မကောင်းပေဘူးလား”

“ဟုတ်ပေဗျာ။ ဆီးတော်ပင်ရွာရဲ့ သဘောလဲ မပျောက်ဘူး” ပေါက်ယုက ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးလိုက်လျက်

“ဆီးတော်ပင်ရွာ ဆိုတဲ့နာမည်က ဆင်းရဲသားအခေါ်အဝေါ် နိုင်လွန်းပါတယ် ဖေဖျား။ “စပါးနဲ့ချို၊ မြည့်ရေရိပ်၊ တဖိတ်လက်လက်၊ ထိုမှတက်သော်” လို့ စာဆိုရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာ ကလေးကိုလဲ

“စပါးချိုရိပ်သာ” လို့ အမည် ပေးယင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဤတွင်လည်း စာရေးတော်ကြီးများသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ထောက်ခံကြပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဖခင် ဖြစ်သူ ကျိချိန်က မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းဖြင့်

“ဒီကောင် ဘာသိလို့လဲ။ ရှေးကဗျာစာဆိုကြီးတွေကို သူ ဘယ်လောက်ဖတ်ဖူးလို့လဲ။ ရှေးလင်္ကာကြီးတွေကိုကော သူဘယ်လောက် နားလည်လို့လဲ။ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရွတ်ပြရအောင် သူက ဘယ်လောက်များ အာဂုံ ဆောင်နိုင်လို့လဲ။ မင်းပြောတာတွေကို အဟုတ်ထင်မနေနဲ့။ ငါက လူကြီးတွေ အပျင်းမှပြေပါစေတော့ ဆိုပြီး အသာကြည့် နေတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ် အဟုတ်ကြီး ထင်မနေနဲ့”

ကျိချိန်နှင့် နောက်လိုက် နောက်ပါတို့သည် တဲကလေးတစ်လုံး ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုတဲကလေးမှာ အခြားတဲများ ကဲ့သို့ ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိချေ။ စက္ကူကပ်သည့် ပြတင်းပေါက်များနှင့် သစ်သားခုံရည်ကြီး တစ်လုံးသာ ရှိ၏။ ကျိချိန်သည် ထိုနေရာကို မြင်သည့် အခါတွင် သဘောကျသွားကာ သူ့သားဖြစ်သူ ပေါက်ယုကို လှမ်း၍

“ဒီနေရာကလေးကိုကော ဘယ်လိုထင်သလဲကွ” ဟု မေးလိုက်၏။ စာရေးတော်ကြီးများက ကျိချိန် ကျေနပ်အောင် ဖြေရန် ပေါက်ယုကို လက်တို့၍ ပြော၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် သူတို့တစ်တွေ လက်တို့သည်ကို ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ

“ ‘မိုးနတ်ငှက်မယ် ဆင်းသက်ရာ’ နဲ့တော့ မနှိုင်းယှဉ် သာဘူးပေါ့ ဖေဖျား”

ကျိချိန်က သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“အလကားကောင်။ မင်းက ဟသံပဒါးသုတ် အဆောင်နီတွေ၊ ပန်းကြွဖော်ထားတဲ့ ထုပ်လျှောက်တွေကိုမှ အဟုတ် ထင်တဲ့ကောင်။ လူကလဲ စည်းစိမ်ခံချင်လိုက်တာ လွန်လို့။ မင်းလို စည်းစိမ်ခံချင်တဲ့ ကောင်ဟာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဒီနေရာမျိုးက သဘာဝအလှကို ခံစားတတ်ပါ့မလဲ။ စာပေကိုမှ မလိုက်စားတော့ သဘာဝအလှကို မခံစားတတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖျား။ ရှေးလူကြီးတွေကလဲ “သဘာဝ” ဆိုတာကို ပြောခဲ့ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဖြင့် ဒီစကားလုံး အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်ပါဘူး”

ပေါက်ယု လုပ်နေပုံမျိုးဖြင့် ဆိုလျှင် အခြားသူများကိုပါ ကျိချိန် စိတ်ဆိုးတော့မည်ကို ရိပ်မိလိုက်ကြသဖြင့် စာရေးတော်ကြီးများ ကလည်း

စကားဖာသည့် အနေဖြင့်

“သခင်လေးက ကဗျာစာပေတို့ကို ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်ပေတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ “သဘာဝ” ဆိုတဲ့ စကားလုံး ကို နားမလည်ရမှာလဲ။ သဘာဝဆိုတာ ဩဏာသ သဘာဝ လောကကြီးက လာတဲ့စကားပေါ့။ လူလုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ သူ့အလိုအလျောက် ပင်ကိုဖြစ်တာပေါ့”

“ဪ ခီလိုလားဗျာ။ ခီလိုဆိုယင် ကျွန်တော်မေးမယ်။ ဟောဒီမှာ လုပ်ထားတဲ့ လယ်ကွက်ဟာ လူက အတု ဖန်တီးထားတာ ခင်ဗျ။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ကျေးရွာတို့ ဘာတို့လဲ မရှိဘူး။ တခြားလယ်ကွင်း တွေလဲ မရှိဘူး။ နောက်မှာ တောင်တန်းတွေလဲ မရှိဘူး။ စမ်းချောင်းသာ ရှိပေမယ့် ဒီနားတစ်ဝိုက် သူ့အလိုအလျောက်ဖြစ်နေတဲ့ စမ်းပေါက်ရယ် လို့လဲ မရှိဘူး။ တောင်ပေါ်မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း တောက်နေတဲ့ ဘုရားတို့ စေတီတို့လဲမရှိဘူး။ တောင်ခြေမှာ ဈေးတို့ ဆိုင်ကနား တို့ကို သွားတဲ့ တံတားလဲ မရှိဘူး။ တကယ်ကတော့ ခု ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့လယ်ကွက်ဟာ ဥယျာဉ်ထဲက တခြားအရာများလိုပဲ လူရဲ့ လက်နဲ့ ပြုပြင် ဖန်တီးထားတဲ့ အရာတွေခင်ဗျ။ အဲ ဝါးပင်တွေနဲ့ စမ်းချောင်း ကတော့ နည်းနည်း သဘာဝကျသလိုလို ရှိရဲ့။ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတဲ့ “သဘာဝကျတဲ့ ရှုခင်း” ဆိုတာက တကယ့်သူ့ အလိုအလျောက် ဖြစ်တဲ့ အရာကိုခေါ်တာ။ ခုဟာကတော့ တောင်တွေ မရှိသင့်တဲ့ နေရာမှာ တောင်ကြီးတွေကို အတု လုပ်၊ စမ်းချောင်းတွေ မရှိသင့်တဲ့ နေရာမှာ စမ်းချောင်းတွေကို အတုဖောက်ထား လေတော့ မည်မျှအနုပညာ မြောက်သည့်တိုင် ဒါဟာ သဘာဝနဲ့ ကင်းပြီး...”

ကျိချိန်က မိုးချုန်းသည့် အသံမျိုးဖြင့်

“ဟဲ့ကောင် တော်တော့။ နောက်ထပ်မပြောနဲ့တော့။ ကဗျာ တစ်ပုဒ်လောက် စပ်မှာ စပ်စမ်း။ ကောင်းယင်ကောင်း မကောင်းလို့ ကတော့ အသေပဲ” ဟု အော်လိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုမှာ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စပ်ရလေ၏။

အဝတ်လျှော်ချောင်းတွင်၊ ဒီရေဝင်လျက်

ညွန့်ရှင်စိမ်းလန်း၊ ရေကန်စွန်းကို

ပျိုဖျန်းတစ်သိုက်၊ ခူးစဉ်ကြိုက်ဝယ်

တိမ်တိုက်ပြုလာ၊ ရနံ့ဖြာ၏။

“သောက်သုံးမကျ၊ ဘာကဗျာလဲ။ အလကားကဗျာ” ဟုဆိုကာ ခေါင်းကိုယမ်း၍ ရှေ့မှထွက်သွားလေ၏။

လမ်းကလေးမှာ တောင်ဆင်ခြေလျော့ ကလေး တစ်ခုအတိုင်း ဖောက်ထားပြီး ပန်းပင်များ၊ မိုးမခပင်များ၊ ကျောက်ခက်များ၊ စမ်းချောင်းများကို ဖြတ်သန်းသွားလေ၏။ နှင်းဆီချုံကြီးများ၊ နှင်းဆီဖြူ ပန်းပေါင်းကူးကြီးများ၊ မြတ်လေးပန်းရုံများ၊ စွယ်တော်ပင်များ၊ ထပ်တရာ ပန်းရုံကြီးများ၊ ငှက်ပျောတောကြီးများနှင့် သာယာလှပေ၏။ ထိုစဉ်တွင် ဝါးပင်များ အုပ်မိုးနေသည့် သူတို့အထက်နားရှိ ကျောက်ဂူထက်ဆီမှ စမ်းရေသွင်သွင် စီးနေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုနောက် စမ်းရေထဲတွင် ပန်းဝတ်လွှာကလေးများ မျောပါလာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြစဉ် ကျိချိန်က မည်သည့် ကမ္ဘာလုံးစာတန်းမျိုး ထိုးလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ ‘ဂူလင်စမ်းရေယာဉ်’ လို့ အမည်ပေးသင့်တယ် ထင်ပါတယ် သခင်ကြီး” ဟု တစ်ယောက်က ပြော၏။

“ရိုးလွန်းတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဒီနာမည်ကလဲ တကယ်ရှိတဲ့ နာမည်ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်လိုချင်တာက အပြင်မှာ တကယ်မရှိဘဲ ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ ပေးထားတဲ့ နာမည်မျိုး ဖြစ်ချင်တယ်” ဟု ကျိချိန်က ပြုံး၍ ပြော၏။

“ဒီလိုဆိုယင် စင့်ခေတ်စာဆိုကြီး တန်ယုန်မင်းရဲ့ ကဗျာထဲက စာလုံးဖြစ်တဲ့ ‘ကျင်မြို့သားရဲ့ ကွန်းခိုရာ’ လို့ ပေးယင်ကော”

“ဒီနာမည်က သာပြီးတောင် မကောင်းသေးတယ် ခင်ဗျ။ လူတွေ ဒုက္ခသုက္ခ ရောက်နေတုန်းမှာ ဘယ်မှာသွား ကွန်းခိုရာ ရှာနိုင်ပါ့မလဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ‘ဗေဒါကမ်းဆိပ် ပွင့်မျောရိပ်’ လို့ အမည်ပေးချင်တယ် ခင်ဗျ”

“မင်းပေးတဲ့နာမည်က သာပြီးတောင် အဓိပ္ပာယ် မရှိသေးတယ်” ဟု ကျိချိန်က သူ့သားကိုလှောင်ပြောင်ကာ ကမ်းနားသို့ ဆင်းသွားပြီးလျှင်

“ဒီနားမှာ လှေငယ်များကော မရှိကြဘူးလား” ဟု မေး၏။

“ကြာပန်းခူးဖို့ လှေငယ်လေးစင်းနဲ့ အပျော်စီးဖို့ တစ်စင်းထားဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုထက်ထိ မပြီးသေး ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ဒီစမ်းချောင်းကို ကွေ့ပြီး ဒီလမ်းကလေးအတိုင်း တောင်ပေါ် တက်ရမှာပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုကာ ကျိချိန် သည် ရှေ့မှ တက်သွားလေ၏။

အခြားသူများလည်း နွယ်ပင်များ၊ သစ်ပင်များကို လှမ်းကိုင်ကာ

တောင်ကမ်းပါးအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြ၏။ ယခုအချိန်၌ကား စမ်းချောင်းထဲတွင် ပန်းပွင့်ပန်းလွှာတို့ မျောလာကြသည်မှာ ပို၍များလာခဲ့လေပြီ။ ပန်းပွင့်ကလေးများသည် ကွေ့ကောက်နေသော စမ်းချောင်းကလေးအတိုင်း မျောပါသွားကြလေ၏။ ထိုစမ်းချောင်း ကလေးဘေးတွင် မိုးမခပင်၊ ဆီးတော်ပင်၊ မက်မုံပင်တို့သည် ပင်ချင်းယှက်ကာ အုပ်ဆိုင်းလျက်ရှိ၍ လေမှာလည်း လတ်ဆတ်သင်းပျံ့လျက် ဖုန်နံ့ဆို၍ စိုးစဉ်းမျှမရှိချေ။ ထိုစဉ် မိုးမခပင်ရိပ် အောက်တွင် ဟင်္သာပဒါးရောင် သုတ်ထား၍ တလက်လက် တောက်နေ သည့် သစ်သားတံတား ကလေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုတံတားကလေးကို လွန်လျှင် လမ်းခွဲကလေး အများအပြားကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် အလယ်ရှိ တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ကျောက်ချော၊ အုတ်ကြွပ်ဖြူ တို့ဖြင့် ဆောက်ထားသည့် အလှအပ ဆင်ထားသော တံတိုင်းတို့ ကာရံထားသည့် အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ ရောက်သွားကြ၏။

“ဒီစံအိမ်ကလေးကတော့ တခြားစံအိမ်တွေနဲ့ ဝေးပြီး တယ်လဲ အသွားအလာ ခက်ပါကလား” ဟု ကျီချိန်က ပြော၏။

သို့ရာတွင် တံတိုင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျောက်ဆောင်များသည် ပန်းခက်ပန်းခိုင်တို့ ကဲ့သို့ လှပတင့်ဆန်း သော အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုအိမ်ဝင်းထဲ၌ ပန်းပင်သစ်ပင်များ အစား နွယ်ပင်များ၊ ကပ်ပါးပင်များ၊ ဒန်းပင် များသည် လူလုပ်ထားသည့် တောင်များပေါ်တွင် တွယ်တက်လျက် ရှိကြလေ၏။ အချို့မှာလည်း ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် ပေါက်လျက် ရှိကြ၏။ အချို့ နွယ်တို့ကား အစွန်းများမှ တွဲလောင်းကျလျက်၊ အချို့က တံစက်မြိတ်များမှ တွဲလောင်း ကျလျက်၊ အချို့က တိုင်လုံးကြီးများတွင် ရစ်ပတ်လျက်၊ အချို့က လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ကော်ဇောခင်းသည့်နွယ် ဖြန့်ကျင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ အချို့သော နွယ်ပင်နွယ်တန်းတို့မှာကား ရေပေါ်တွင် မျောလျက်ရှိသည့် ကတ္တီပါကြိုးစိမ်း၊ ရွှေကြိုးနွယ်များနှင့် တူလှပေ၏။ အချို့နွယ်ပန်းတို့ကား ဟင်္သာပဒါးရိုင်း ကဲ့သို့ နီရဲသော အသီးများနှင့် ရွှေကဲ့သို့ အပွင့်များ ပွင့်လျက်ရှိကြပြီး ရနံ့မှာလည်း မည်သည့် ပန်းရနံ့ နှင့်မျှမတူ ထူးထူးခြားခြား မွှေးကြိုင်လျက်ရှိ၏။

“တယ်လို့လဲ ကျက်သရေရှိပါတလား၊ နို့ နေစမ်းပါဦး။ အဲဒီအပင်တွေက ဘာအပင်တွေတဲ့လဲ” ဟု ကျီချိန်က မေး၏။

“မာလာနွယ်နဲ့ ရာဇဝင်နွယ်ပန်းတွေပါ သခင်ကြီး”

“မာလာနွယ်တို့ ရာဇဝင်နွယ်ပန်းတို့ က သည်လိုပဲ ရနံ့ မွှေးသလားဗျ”
ပေါက်ယုက ကြားဖြတ်၍

“သူတို့က မွေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖျား။ ခု ကျွန်တော်တို့ ရနေတဲ့ပန်းနံ့က သူ့ဆီကလာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ဇလပ်၊ သစ်ဇလပ်နဲ့ ဂမုန်းပင်တွေဆီကလာတဲ့ ရနံ့ပါ။ ဟောဟိုပန်းကတော့ သော်ကပါ။ အဲဒီပန်းမျိုးတွေဟာ (ချူမင်းဆက်ခေတ်မှာပေါ်ခဲ့တဲ့) စာဆိုဆရာကြီး ချူယွမ်ရဲ့ လီစော့ဆိုတဲ့ ကဗျာကြီးထဲမှာ ပါပါတယ်။ ဟွာနု၊ ချိန်ထွန်၊ ချန်ဇု၊ ရှိဖန်၊ ရှုဆုန်၊ ခုချို၊ လူယီ၊ တင့်ချောင်၊ မိဟူ၊ ဖန်လျန်း စတဲ့ ပန်းမျိုးတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုခေတ်ဆရာတွေက ဒီပန်းတွေရဲ့အမည်ကို မသိကြတော့ဘူး။ နာမည် အသစ်တွေ ပေါ်နေတဲ့အတွက်..”

“မင်းထင်မြင်ချက်ကို မေးနေတာမဟုတ်ပါဘူးကွ” ဟု ခမည်းတော် ကျိချိန်က ကြောက်မက်ဖွယ်အော်လိုက်၏။

ပေါက်ယုသည် နောက်သို့ ခပ်ယိုယို ဆုတ်သွားကာ ဘာမျှ မပြောတော့ချေ။

ထိုရင်ပြင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အမိုးမိုးထားသည့် စကြီများ ရှိသည့်အတွက် ကျိချိန်သည် စကြီအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ အကန့် ငါးကန့်ပါ၍ လေးဖက်လေးတန်တွင် အမိုးအဖီချ၊ ဝရန်တာ ထုတ်ထားလျက် နံရံ ဆေးနီခြယ် အစိမ်းသုတ် ပြတင်းပေါက်များရှိသည့် အဆောင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအဆောင်ထဲ၌ကား အေးမြလျက်ရှိကာ အခြားသောအဆောင်များထက် ခမ်းနား တင့်တယ်ခြင်း ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အင်း ပန်းပေါင်းစုံတို့ရဲ့ ရနံ့ကလဲမွှေးလေတော့ ဒီအဆောင်ထဲမှာနေယင် အမွှေးတိုင်တောင် ထွန်းစရာလိုပေမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာထိုင်ပြီး စောင်းသံကလေးကို နားထောင်ရင်း ခြေဆင်းလှဲ လူအပန်းဖြေဖို့ ကောင်းတဲ့ နေရာကလေး ပေပဲ။ ဒီခန်းဆောင်ကို ဘယ်လိုများ ကမည်းထိုးယင် ကောင်းမလဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး စာရေးတော်ကြီးတို့ရဲ့”

“ ‘သစ်ခွပွင့်လေညင်းနဲ့ မိုးလုံးမှိုင်းနှင်းစက်’ လို့ အမည်တပ်ယင် သင့်တော်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် သခင်ကြီး”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတာ တစ်ပုဒ်တော့ ရှိပါတယ်။ မကောင်းယင် ပြင်ကြပါ” ဟုဆိုကာ တစ်ယောက်က စပ်ထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြလေ၏။

ဆည်းရီချုပ်စ၊ မှန်ပျံတင်

နန်းရင်ပြင်၌၊ သဇင်ဂမုန်း

မိုးလုံးမှိုင်းမြ၊ ထိုသစ်ခွသို့

ရွန်းမြလဝန်း၊ သာသည့်ကျွန်း၌

မွန်းမွန်းရနံ့၊ ထုံသင်းပျံ့၏။

“အင်း ကောင်းပါပေတယ်ဗျာ။ “ဆည်းဆာ”ဆိုတဲ့ စကားကို
ညွှန်းထားတာတစ်ခုပဲ အပြစ်ဆိုစရာရှိရဲ့”

ထိုအခါတွင် စာစပ်သူက “ဆည်းဆာအိုတွင်၊ နန်းရင်ပြင်ထက်၊
ဂမုန်းခက်လည်း၊ မျက်ရည်ကျယောင်၊ ငိုသော့ယောင်သို့” ဆိုသည့်
ရှေးကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြလေ၏။

“မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒီကဗျာက နမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

“ဒါဖြင့် နောက်တစ်ပုဒ် ကျွန်တော် စပ်ပြပါမယ်ခင်ဗျာ။
နားထောင်ကြပါ” ဟု တစ်ယောက်က ပြောပြန်လေ၏။

တောမြိုင်ခြေလမ်း၊ အနန်းသော်က

မွှေးထုံမြလျက်၊ နန်းမသော်မော်

ဥယျာဉ်တော်မှာ၊ ရွှေသစ်ခွကို

ရွန်းမြရောင်ရည်၊ လရောင်ခြည်၌

ဝေရီသစ်သစ်၊ မွှေးထုံယစ်လျက်။

ကျိချိန်ကား မုတ်ဆိတ်မွေးကို ဆွဲကာ ဆွဲကာဖြင့် စဉ်းစားလျက် ရှိ၏။
ထိုနောက် သူကိုယ်တိုင် ကဗျာတို ကလေး တစ်ပုဒ် လက်တန်းစပ်မည်ပြုစဉ်
စကားမပြောရဲဘဲ ကုပ်နေသည့် ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အတွက်
ခက်ထန်တင်းမာ သော မျက်နှာထားဖြင့်

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး။ မဟုတ်တဲ့ အချိန်မှာတော့ စကားများပြီး ပြောစရာ
ဆိုစရာ ရှိလာပြီ ဆိုယင်တော့ တစ်လုံးမှ မထွက်ဘူး။ ဘာလဲ
မောင်မင်းကြီးသားကို ကျုပ်တို့က တောင်းပန်ပြီး စာစပ်ခိုင်းရဦးမှာလား။
ဝေဖန်ချက် ပေးပါဦးလို့ တောင်းပန် ရဦးမှာလား။”

“ကျွန်တော်တို့ ခုရောက်နေတဲ့ ဥယျာဉ်တော်မှာ လရောင်လဲ မရှိပါဘူး။
ရွှေသစ်ခွလဲ မရှိပါဘူး။ ကျွန်းတွေလဲ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခု
ကျွန်တော်မြင်နေရတဲ့ ရှုခင်းတွေပါအောင် စပ်ချင်တယ် ဆိုယင်တော့ ဒီလိုစာကို
တစ်ပုဒ်မက အပုဒ်တစ်ရာ လောက်တောင် စပ်နိုင်ပါတယ်”

“မင်းကို ဘယ်သူက မြှောက်ပေးနေလို့ ဒီစကားတွေကို ပြောရတာလဲ”

“ကျွန်တော်သာ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတစ်ရပ်မယ် ဆိုယင်တော့ “ဂမုန်းကယဉ်၊ သဇင်ကမွေး” လို့ တပ်မှာပါပဲ။ အဲဒီကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းရဲ့ အောက်မှာမှ

မာလာပွင့်ကို၊ ကဗျာဆိုက

အလှကဗျာ၊ ချစ်စရာတည့်၊

နှင်းဆီချိုရိပ်၊ တစ်ရေးအိပ်က

တိုးတိတ်ညံ့သက်၊ ထိုအိပ်မက်တည့်။

လို့ စာစပ်မှာပါ”

ကျိချိန်က ရယ်လိုက်လျက် “ဒီစာတိုလေးဟာ ‘ငှက်ပျောဖက်စိမ်း ပေါ်တွင် ရေးသောကြောင့် စာလည်းစိမ်း ပေသည်’ ဆိုတဲ့ မေတ္တာစာထဲက ခိုးချထားတာ မဟုတ်လား။ သူများစာကို ခိုးချတာ မင်းမို့လို့ မရှက်ပလေတယ် ကွယ်”

“စာခိုးတယ်ဆိုတာ အခိုးကောင်းခဲ့ယင် ဘာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး သခင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှေးစာဆိုကြီး လီဝိုးတောင်မှ “နတ် ငှက်လေသာဆောင်” ကဗျာကိုရေးတော့ “အဝါရောင် ကြိုးကြာခန်းဆောင်” ဆိုတဲ့ ဇာတ်ထဲက စာတွေကို ကူးချသေးတာပဲ။ ခု သခင်လေး ရွတ်ပြတဲ့ ကဗျာကလေးကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လို့ ရှိယင် ကိုယ်ပိုင် စပ်တာထက် အများကြီး တာသွားတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ပိုကဗျာဆန်ပြီး ပိုပြီးလဲ အသက်ဝင်တာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သခင်လေး ရွတ်ပြလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သခင်လေးက စာကူးသူမဟုတ်ဘဲ သခင်လေးစာကို အဲဒီစာအုပ်ထဲက ဆရာက ကူးထားတာလို့တောင် ထင်လိုက်ရပါတယ်သခင်ကြီး”

“ဒါကတော့ လွန်လွန်းပြီထင်တယ်ဗျ” ဟု ကျိချိန်က ပြုံး၍ပြော၏။

ထိုမှ ဆက်၍လာခဲ့ကြသည့် အခါတွင် ခမ်းနားလှပသော အဆောင်ကြီးများနှင့် မြင့်မားသော မျှော်စင်ကြီးများကို မြင်ရ၏။ ထိုအဆောက်အအုံနှင့် အဆောင်များကို ကွေ့ကောက်နေသော လမ်းကလေးများ ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားလေ၏။ စိမ်းညိုသော ပိုင်းပင်များသည် တံစက်မြိတ်များနှင့် ထိလျက်ရှိပြီး လှေကားထစ်များတွင် ဖြူဖွေးသော လက်ရန်းများ တပ်ဆင် ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ဂူဇွတ် ယက္ခ စသည့် အရပ်ကြီးများသည် ရွှေရောင်ဖြင့် ဖောင်းကြွလျက် ရှိပြီး ဆေးခြယ်ထားသည့် နဂါးခေါင်းကြီးများသည်

တဖိတ်ဖိတ် လက်လျက်ရှိလေ၏။

“ဒီအဆောင်ကတော့ ယာယီစံနန်းမှာ ဗဟို ဧည့်ခန်းဆောင်မကြီးပဲဗျ။ အဆောင်မှာ သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနား လွန်းတာက လွဲလို့ တခြားအပြစ်တော့ မရှိပါဘူး” ဟု ကျီချိန်က ပြော၏။

“ခမ်းနားရပေမှာပဲ သခင်ကြီးရယ်။ ထိပ်ထားကလေးဟာ ချွေတာခြိုးခြံတာကို နှစ်သက်တော်မူသည့်တိုင် သူ့အဆောင်အယောင် ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ လိုက်လျောညီအောင်တော့ ပြင်ဆင်ရပေမှာကိုး သခင်ကြီးရဲ့”

သူတို့ လူသိုက်သည် နဂါးရုပ်ကြီးများ၊ မြွေရုပ်ကြီးများ ထွင်းထုထားသည့် ကျောက်ဖြူသား မုခ်ဦးကြီး တစ်ခု အောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြန်၏။

“ဒီနေရာမှာကော ဘယ်လို ကမ္ပည်းစာတန်းများထိုးယင် ကောင်းမယ်ထင်သလဲ”

“ ‘ဝေဇယန္တာနန်းဘုံ’ လို့ အမည်ပေးယင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ”

ကျီချိန်သည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ခေါင်းကို ယမ်းလျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုခန်းဆောင်ကိုမြင်လျှင် တစ်နေရာတွင် သူမြင်ဖူးသည်ဟု အောက်မေ့ကာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာတွင်မြင်ဖူးသည်ကို ကောင်းစွာသတိမရတော့ပြီ။ စာစပ်ရန် ပြောသည့်တိုင် ပေါက်ယု သည် စာကိုမစပ်နိုင်ဘဲ ငိုငိုတိုင်တိုင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အချို့ကမူ ထိုအချက်ကို မသိကြသဖြင့် ပေါက်ယုသည် မောပန်းကာ စိတ်အာရုံ လွင့်ပျံ့နေဟန်ရှိ၏။ အတင်းတိုက်တွန်းလျှင် ပေါက်ယုပါးစပ်မှ မတော်တရော်တွေ ထွက်လာမည် စိုးသည့် အတွက် ပေါက်ယုကို တစ်ရက်လောက်အချိန်ပေးပြီး အစပ်ခိုင်းရန် စာရေးတော်ကြီးများက ပြောကြ၏။

မယ်မယ်ကလည်း သူ့မြေးကိုချစ်သည့်အတွက် မိမိအပေါ်တွင် အပြစ်ပုံမည် စိုးသည့်အလျောက် ကျီချိန်သည် လှောင်ပြီးပြီးလိုက်ရာမှ

“အင်း ဒီသတ္တဝါကလေးကလဲ တစ်ခါတလေမှာ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ ဖြစ်တတ်သေးတယ်ဗျ။ ကောင်းပြီ။ မနက်ဖြန်အထိ မင်းကို အချိန်ပေးမယ်။ မနက်ဖြန်မှာ အပြီးစပ်ပါ။ မနက်ဖြန်ထိအောင်မှ မပြီးယင် မဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေရာက အရေးကြီးဆုံးနေရာဆိုတော့ စာကလဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှ”

သို့ဖြင့် ဥယျာဉ်တော်ကိုလှည့်၍ ကြည့်ခဲ့ကြရာ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက် ရောက်လာသည့်အခါ၌ ယုဆုန် ထံမှ မင်းလုလင်

တစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် အစေတော်တစ်ယောက်က လာရောက် ပြောကြား၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလောက်ကြည့်ရယင် တော်ပါပြီ။ ရှေ့ဆက် မကြည့်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တခြားဘက်က ပြန်ထွက်ရင်း လျှောက်ကြည့်သွားတာပေါ့” ဟု ကျီချိန်က ပြောလေ၏။

ကျီချိန်သည် ရေတံခါးတစ်ခုကို သွယ်ဖြတ်ထားသည့် တံတား တစ်ခုအတိုင်း လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ အပြင်မှ သွယ်ယူသည့် ရေကို ဆည်ထားသည့် ရေလွှဲတံခါးပေါက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ကျီချိန်က ထိုနေရာ ကိုလည်း အမည် စာတန်း ရေးရန် ပြောလေ၏။

“ဒီနေရာက တတိုင်းမွှေး ဥယျာဉ်တော်ကို ရေပေးတဲ့နေရာဖြစ်တဲ့ အတွက် တတိုင်းမွှေး ရေလွှဲလို့ အမည် ပေးသင့် ပါတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“အလကား၊ မင်းနာမည်က ဘာအသုံးကျသလဲ။ ဘယ်နှယ် တတိုင်းမွှေး ရေလွှဲလို့ ပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား” ဟု ကျီချိန်က ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော သက်ကယ်တဲများ၊ လယ်တဲများ၊ ကျောက်တံတိုင်းများ၊ လေသာဆောင်ငယ်များ၊ တောင်ကြားထဲတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စပေါ်နေသော စေတီတစ်ဆူနှင့် တောရကျောင်း တစ်ကျောင်း သင်္ခမ်း၊ အမိုးမိုးထားသည့် စင်္ကြံများ၊ လိုဏ်ဂူများ၊ စတုရန်းပုံ အဆောင်များ၊ မျှော်စင်များကို ဖြတ်လာခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအဆောက်အအုံများ ထဲသို့ ဝင်ကြည့်ခြင်း မပြုကြတော့ချေ။ အဆောင်တစ်ဆောင် အနီးသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူတို့အားလုံး ပင်ပန်းကာ ခြေထောက်တွေ ပေါက်ကုန်ကြလေပြီ။

“သည်နားမှာ ခဏလောက် နားကြဦးစို့ရဲ့” ဟု ကျီချိန် ကပြော၏။

ကျီချိန်သည် အပွင့်ဝေလျက်ရှိသည့် မက်မုံပင်တန်းများ အောက်သို့ လျှောက်လာကာ ပန်းနွယ်များ တက်လျက် ရှိသည့် ဝါးဖြင့် လုပ်သော လသာဆောင် တံခါးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းဝင်လာခဲ့လေ၏။ ရှေ့တွင် ဆေးဖြူသုတ်ထားသည့် တံတိုင်းများနှင့် စိမ်းလန်းသော မိုးမခပင်အုပ်များကို မြင်ရ၏။ တံတိုင်းဘေးတွင် အမိုးမိုးထားသည့် စင်္ကြံများ ဆောက်လုပ် ထားပြီး တလင်း အလယ်ကောင်တွင် စိုက်ထားသည့် ငှက်ပျောပင်များ အကြား၌ ကျောက်ပန်းခက်များကို တွေ့ရ၏။ တစ်ဖက်တွင်မူ အပွင့်တွေ ဝေလျက်ရှိသော ပန်းသီးချည်ရှိုင်းပင်ကြီး တစ်ပင် စိုက်ထားလေ၏။ ထိုအပင်ကြီး၏ အကိုင်း အခက်များသည် ထီးမိုးထားသကဲ့သို့ ဘေးသို့ပြန့်ကား ထွက်လျက်ရှိကာ

အပွင့်များမှာလည်း ရဲရဲနီအောင် ပွင့်လျက် ရှိကြ၏။

“တယ်လှတဲ့ အပွင့်တွေပေပဲ။ ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းသီးချဉ်ပင် မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူးဗျ”

“ဒီအမျိုးက တိုင်းတစ်ပါးက လာတဲ့အမျိုးပါ သခင်ကြီး။ နတ်မိမယ် ပန်းသီးရိုင်းပင် လို့ခေါ်တယ်။ စကားအဆို ကတော့ ဒီအပင်မျိုးဟာ နတ်မိမယ်တွေနေတဲ့ တိုင်းပြည်မှာမှ ပေါက်ပါသတဲ့၊ အဲဒီ တိုင်းပြည်မှာဆိုယင် အပွင့်တွေဟာ ဒီထက်တောင် ပွင့်သေးသတဲ့။ ထားပါတော့လေ။ ဒါကတော့ အရပ်စကားပါ”

“တကယ်ရှိလို့နေမှာပဲ။ တကယ်မရှိယင် ဒီအမည် ဘယ်နှယ်လုပ် ဆင်းသက်လာမလဲ” ဟု တွေးနေကြ၏။

ပေါက်ယုက

“ ‘နတ်မိမယ်’ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကဗျာစာဆိုတွေက ပေးခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းပွင့်တွေ ကို ကြည့်ရတာက အပျိုစင်ကလေးတွေရဲ့ ဆေးဆိုးထားတဲ့ ပါးအို့ကလေးများလို နီရဲနေတာကိုး။ ဝတ်လွှာကလေးတွေ ကလဲ အပျိုစင်ကလေးတွေလို နူးညံ့သိမ်မွေ့ပေတာကိုး။ ဒီတွင် စာမတတ်ပေမတတ် လူက ဒီပန်းဟာ နတ်မိမယ်တွေနေတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ ပွင့်တယ်ဆိုပြီး ထင်ရာပြောတော့ လူပြိန်းတွေကလဲ အဟုတ်ထင်ကြမှာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သခင်လေးပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ပါပေတယ်” ဟု ကျန်လူများက ထောက်ခံကြ၏။

သူတို့သည် စင်္ကြံရှိထိုင်ခုံများပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ကျိချိန်က ထိုနေရာကိုလည်း အမည်စာတန်းထိုးရန် ပြောလေ၏။

“ ‘ငှက်ပျောတောနဲ့ ဝံပိုငှက်သိုက်မြို့’ ဆိုယင်ကော” ဟု တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။

“ ‘ဘုံဆောင်မြင့်နှင့် တင့်ရွန်းဗိမာန်’ ဆိုယင်ကော”

ကျိချိန်နှင့် လူကြီးများက ထိုအမည်ကို လက်ခံတော့မည်ပြုစဉ် ပေါက်ယုက

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ငှက်ပျောတောနဲ့ ပန်းသီးရိုင်းပင်ရဲ့ အရောင်က အစိမ်းနဲ့အနီခင်ဗျ။ အခုတော့ တစ်ပိုင်းသာ မှန်ပြီး တစ်ပိုင်းက စာဆိုနဲ့ မကိုက်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် မင်းက ဘယ်လိုများ အမည်ပေးချင်သေးသတုန်။”

“နို့သာနီတောင်နဲ့ ကျောက်စိမ်းဂူ’ ဆိုယင် နှစ်ခုစလုံး နဲ့ ကိုက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“မင်းပေးတဲ့နာမည်က ပျော့လွန်းတယ်ကွာ” ဟုဆိုကာ ကျီချိန် သည် ခေါင်းကိုယမ်းလျက် ရှိ၏။

ထို့နောက် အဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ အဆောင်ထဲတွင် အခန်းဆောင်ငယ်များမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု များစွာ မခြားနားလှချေ။ သီးသန့်လည်း ခွဲခြားထားခြင်း မရှိချေ။ စာအုပ်များတင်သည့် စင်ကြီးများဖြင့်သာ ပိုင်းခြားထားပြီးလျှင် ကြေးဒေါင်းလန်းကြီးများ၊ စာရေးကိုရိယာများ၊ ပန်းအိုးများ၊ နေကြာပွင့်ပုံဖော်ထားသည့် ဥယျာဉ်ငယ်ကလေးများ၊ ငှက်ပျော ရွက်ညွန့်များ ထိုးစိုက်ထားသည့် တိုင်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။ ထုပ်များတွင်လည်း တိမ်တိုက်နှင့် လင်းနို့များသဏ္ဌာန်၊ ဟေမန္တ၏ အဆွေသုံးဦးဟု ခေါ်ကြသော ဝါးပင်၊ ဆီးပင်နှင့် ပိုင်းပင်တို့၏ အရုပ်များကို ပန်းချီရေးထားလေ၏။ ထို့ပြင် နံရံပေါ်တွင် ငှက်ရုပ်များ၊ ပန်းပွင့်များ၊ လိပ်ပြာများနှင့် အသက်ရှည်ခြင်းနှင့် ကျန်းမာခြင်းကို ဟောသည့် သင်္ကေတ များကို ရေးဆွဲထားလေ၏။ ထိုအရုပ်များမှာ တတ်ကျွမ်းသည့် ပန်းရံ၊ ပန်းတမော့၊ ပန်းချီ ပညာသည်တို့ ရေးခြယ် ထုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး သင့်ရာ နံရံနေရာများ ရွှေနှင့် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများကို မြှုပ်နှံထားလေ၏။ ရှုခင်းမှာ ခမ်းနားသလောက် လက်ရာကလည်း ကောင်းလှပေ၏။ တစ်နေရာတွင် ပြတင်းကို ဇာခန်းဆီးတပ်ထားပြီး အခြား တစ်နေရာတွင် တံခါးမကြီးကို သက္ကလတ် ခန်းဆီးများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထို့ပြင် နံရံတွင် စောင်း၊ ဓားလွယ်၊ အလှအပ ပစ္စည်း စသည်တို့ကို တင်ရန် စင်ကလေး များကိုလည်း အသင့်ပြုလုပ်ထားလေ၏။ ကြည့်ရှုသူ အပေါင်းမှာ အနုပညာရှင် တို့၏ လက်ရာကိုကြည့်ကာ ရှင်သပ်ရှုမော ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ခန်းဆောင်နှစ်ခုကို ဖြတ်သန်းပြီးသည့် အခါတွင် ကျီချိန်နှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါများသည် မျက်စိလည်ကာ လမ်းပျောက်လျက်ရှိ၏။ လက်ယာဘက်တွင် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ရှိပြီး လက်ဝဲဘက်တွင် တံခါးပေါက်ကြီး တစ်ခု ရှိ၏။ ရှေ့သို့ တိုးလာသည့်အခါတွင် သူတို့ ရှေ့၌ စာအုပ်စင်ကြီးတစ်ခု ကာဆီးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ ကြောင့် ပြန်လှည့်လာကာ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ လေ၏။ သို့ဖြင့် တံခါးမကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြရာ သူတို့ဆီသို့ လာနေသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ သေသေချာချာကြည့်သည့် အခါတွင် ထိုတံခါးမှာ မှန်ကြီးတစ်ချပ်ဖြစ်နေပြီး မှန်ကြီးထဲတွင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြန်မြင်နေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုမှန်ကြီးကို ကျော်လာသည့် အခါတွင်

နောက်ထပ်တံခါးများကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

ကျီချန်ကပြုံးလျက်

“ဦးလေးတို့ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြခင်ဗျ။ ခု ကျွန်တော်တို့
နောက်ဘက်က ရင်ပြင်ကိုထွက်နေတာ။ လာ လာ ကျွန်တော် ဖြတ်လမ်းပြမယ်”

ခန်းဆီးတပ်ထားသည့် တံခါးပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်မှ
ထွက်လိုက်သည့်အခါတွင် နှင်းဆီရုံကြီးများ ပျိုးထားသည့် ရင်ပြင်တစ်ခုသို့
ရောက်သွား၏။ ခြံစည်းရိုးအနားသို့ လာခဲ့သည့်အခါတွင် စမ်းချောင်း တစ်သွယ်
စီးနေသည်ကို ပေါက်ယု မြင်ရလေ၏။

“ဟင် ဒီစမ်းချောင်းက ဘယ်ကစီးလာတာလဲ” ဟု တအံ့တဩ
မေးမြန်းကြလေ၏။

ကျီချန်က အဝေးသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြက

“ဟောဟို လျှို့ဝှက်မှာရှိတဲ့ တစ်ဖက်ဆည်ကန်က စီးလာတာခင်ဗျ။
အဲဒီကနေပြီး အရှေ့မြောက်ဘက် တောင်ကြား ထဲကို စီးတယ်။ ပြီးတော့
ဟောဟိုက ပျူမြင်ရတဲ့ လယ်ကွက်ကလေးဆီကို စီးတယ်။ ပြီးတော့
အနောက်တောင်ကို ကွေ့သွားတယ်။ အဲဒီကမှ စမ်းချောင်းနှစ်ခု ပေါင်းပြီး
တံတိုင်းအောက်ကနေဖြတ်ပြီး ဒီဘက်မှာ ပြန်ပေါ်လာတာ”

“ဆန်းပါပေတယ်ဗျာ” ဟု အားလုံးက ချီးကျူး ကြလေ၏။ ထိုနောက်
ရှေ့တွင် ဆီးကာနေသော တောင်ကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် လမ်းပျောက်
နေကြပြန်လေ၏။ ဤတွင် ကျီချန်က ရယ်ကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသည်တွင်
တောင်ကို ကွေ့ပတ်ပြီး တစ်ဖက်တောင်ခြေသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် အဝင်ဝ
တံခါးမကြီးနှင့် မနီး မဝေး ရင်ပြင်တစ်ခုသို့ ပြန်ရောက်နေကြောင်းကို
တွေ့ရလေ၏။

“အကျိုးနည်း မျက်စိကို လည်နေတာပဲဗျာ။ စိတ်ကူးကလဲ
ကောင်းပါပေ” ဟု ပြောကြ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဥယျာဉ်တော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။
ပေါက်ယုကား မိန်းမဆောင်သို့ ပြန်ချင်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင်
ခမည်းတော်ကြီးက ပြန်မလွှတ်သေးသည့် အတွက် ပိဋကတ်ဆောင်သို့
လိုက်လာခဲ့ရပြန်လေ၏။ ထိုအခါကျမှ ကျီချန်မှာ ပေါက်ယု ပါလာ မှန်းကို
သိသဖြင့်

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို လိုက်လာရပြန်တာလဲ။ ဒီလောက်
လျှောက်လည်ရတာတောင် မကျေနပ် သေးဘူးလား။ သွားတော့ မယ်မယ်
စိတ်ပူနေတော့မယ်။ မယ်မယ်မှာလဲ သူ့ကိုချစ်ရတာနဲ့ သေတော့မယ်။ သွားသွား

မြန်မြန်သွား”

ဤတွင် ပေါက်ယုလည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် မည်သို့
ဖြစ်ပျက်သည်ကိုမူ နောက်တစ်ခန်းတွင် ဖော်ပြထားပေ၏။

နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် မီးထွန်းပွဲတော်တွင် မိဘများထံ အလည်ကြွတော်မူခြင်း။

ထိုက်ယုသည် ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ပေးခြင်းဖြင့် ချစ်သူကို ကူညီခြင်း။

ခန်းဆောင်အပြင်ဘက် တလင်းပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကျိချိန်၏ သူငယ်တော်များသည် ပေါက်ယုကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

“ဒီနေ့ သခင်ကြီးကို ကြည့်ရတာ စိတ်လက်ကြည်သာပုံ ရတယ်ဗျ။ တော်သေးတာပေါ့ သခင်လေးရယ်။ မယ်မယ်ကလဲ သားအဖ နှစ်ယောက် ဘယ်လိုများ နေကြသလဲလို့ ခဏခဏလူလွှတ်ပြီး မေးတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က အဆင်ပြေပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ နို့မို့ယင် မယ်မယ်က ပြန်အခေါ်ခိုင်းမှာ။ မယ်မယ်က ပြန်ခေါ်ယင် သခင်လေး ခုလို ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စတွေကို ပြနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်လေး လက်တန်းစပ်ပြတဲ့ ကဗျာတွေက တယ်ကောင်းဆို။ ဒီနေ့ သခင်လေး ကံကောင်းတယ်ခင်ဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဆုကြေးလေးဘာလေး သနားဖို့ကောင်းတယ်”

“ပေးပါမယ်ကွာ။ မင်းတို့ကို ငွေစတစ်ထုပ်စီ ပေးပါမယ်”

“ဟာ ငွေစတစ်ထုပ် လောက်တော့ ဘာလုပ်မှာလဲ သခင်လေးရ။ ကျွန်တော်ကတော့ သခင်လေးရဲ့ သားရေအိတ် ကို လိုချင်တယ်ဗျာ”

သူငယ်တော်များသည် သူတို့ သခင်လေးကို ခွင့်မတောင်းတော့ဘဲ အနီးသို့ ဝိုင်းအုံလာကြကာ ပေါက်ယုတွင် ရှိသည့် နံ့သာဖျန်းထား သော လက်ကိုင်အိတ်၊ ယပ်တောင်အိပ်နှင့် အခြားသောပစ္စည်းများကို လုယူကြ၏။

“ကဲ သခင်လေးကို လိုက်ပို့ လိုက်ကြရအောင်ဟေ့” ဟုဆိုကာ အစေတော်တစ်ယောက်က ပေါက်ယုကို ပခုံးပေါ် သို့ ထမ်းလိုက်ပြီး အခြား အစေတော်များက နောက်မှအော်ဟစ်၍ မယ်မယ့်အဆောင်အထိ လိုက်ပို့ကြ၏။

သူ့မြေးချစ် ပေါက်ယုသည် အားလုံးနှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယခုကဲ့သို့ အစေတော်များ၊ အထိန်းတော်များက သူ့မြေးချစ်ကို အဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် မယ်မယ်မှာ လည်း စိတ်အေး၍ သွား၏။ ပေါက်ယုအဖို့ကား အဆန်းမဟုတ်တော့ပြီ။

သူ့အစေတော် မာလာက ပေါက်ယုကို ကိုယ်တိုင်လာ၍ လက်ဖက်ရည် ချပေးသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုတွင် ဆင်ယင်ထားသည့် လက်ဝတ်လက်စား

ဆို၍ တစ်ခုမျှ မကျန်တော့သည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ မာလာက ...

“ဘာလဲ သခင်လေး။ ဟိုဘက်စံအိမ်က အစေတော် သူငယ်တော် သူတောင်းစားတွေ သခင်လေးပစ္စည်းတွေကို ချွတ်ယူလိုက်ကြပြီ မဟုတ်လား” ဟု ပြုံး၍မေး၏။

ထိုက်ယုက လာကြည့်သည့်အခါတွင် မာလာ ပြောသည့်အတိုင်း ပေါက်ယု၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့် လက်ဝတ် လက်စား၊ အသုံး အဆောင် ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဪ မောင်လေးက မလေးထိုးပေးတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကလေး ကို ပေးပစ်ခဲ့ပြီပေါ့။ တော်ပြီ၊ နောက်များတော့ ဘာမှ မပေးတော့ဘူး”

ထိုက်ယုသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူခန်းဆောင်သို့ ပြန်လာကာ ပေါက်ယု အထိုးခိုင်းသဖြင့် ထိုးပေးနေသည့် နံ့သာ အိတ်ကလေးကို ကတ်ကြေးဖြင့် ကောက်ဖြတ်ပစ်လိုက်၏။

စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသော ထိုက်ယုကို မြင်လိုက်သည်တွင် တစ်ခုခုတော့ဖြစ်မည်ဟု သိလိုက်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် နောက်မှလိုက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ နံ့သာအိတ်ကလေးမှာ ထိုးလက်စဖြစ်သည့်တိုင် အိတ်ပေါ်တွင် ထိုးထားသည့် ရွှေချည်ပန်းများမှာ အလွန်ကောင်းသည့်လက်ရာ ဖြစ်၍ ထိုက်ယု ကိုယ်တိုင် အချိန်ကုန်ခံကာ ဂရုတစိုက်ထိုးခဲ့သည့် အိတ်ကလေးဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေး ဖြင့် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုက အပေါ် အင်္ကျီလည်ထောင် ကို လျင်မြန်စွာ ဖြုတ်လိုက်လျက် အတွင်းခံအင်္ကျီအနီပေါ်တွင် ဆွဲထားသည့် နံ့သာအိတ်ကလေးကို ပြလိုက်ကာ

“မလေးပေးတဲ့ အိတ်က ဒီမှာရှိတယ်လေ။ မလေးပေးတဲ့ ပစ္စည်းကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို ပေးဖူးလို့လဲ”

ပေါက်ယုသည် မိမိပေးသည့် ပစ္စည်းကို အမြတ်တနိုးထားကြောင်း တွေ့ရသည့်အခါ၌ ထိုက်ယုမှာ အလျင်စလို လုပ်မိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုက အပြစ်တင်သည့် လေသံဖြင့်

“ရက်စက်လိုက်တာ မလေးရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနံ့သာ အိတ်ကလေးကို ကတ်ကြေးနဲ့ ကိုက်ပစ်ရတာလဲ။ ခုတော့ မလေးက ကျွန်တော့်ကို ဘာပစ္စည်းမှ မပေးချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုယင် ရော့ပါ။ ဒီအိတ်ကိုလဲ ပြန်ယူလိုက်ပါ”

ပေါက်ယုသည် နံ့သာအိတ်ကလေးကို ထိုက်ယုရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်ချပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယုသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် တအားငိုချပစ်လိုက်လေ၏။ နံ့သာအိတ်ကလေးကို ကောက်ယူကာ စိတ်ပေါက် ပေါက်ဖြင့် ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်တော့မည်အပြုတွင် ပေါက်ယုသည် ချာခနဲ လှည့်ပြေးလာကာ “အို မလေး၊ မလုပ်နဲ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့ အလကား ကတ်ကြေးနဲ့ ကိုက်ပစ်ရမှာလဲ။ မလုပ်ပါနဲ့” ဟု ဆိုကာ သူ့လက်ထဲမှ အတင်းလှယူလေ၏။

ထိုအခါကျမှ ထိုက်ယုသည် ကတ်ကြေးကိုချကာ မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်ရှိ၏။

“မလေးကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ မကြိုက်ဘူး။ တော်တော်ကြာ ရက်စက်လိုက်၊ တော်တော်ကြာ ချောလိုက်နဲ့။ သိပါတယ်။ မောင်လေးက မလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်နေတာပါ။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ မဆက်ဆံဘဲ နေလိုက်ကြတာကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မလေးကို ဒီလို ကသိကအောက် လုပ်ချင်တာလဲ”

ထိုက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ကာ နံရံဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်ပြီးနောက် ငိုလျက်ရှိလေသည်။ ပေါက်ယုသည် ငဲ့မိုး၍ ကြည့်ကာ

“မလေးရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ နော်”

ထို့အချိန်၌ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုတစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်သွားသနည်းဟု မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုက်ယု ၏ ခန်းဆောင်ထဲတွင် ရောက်နေသည်ဟု သိရသည့်အခါ၌ မယ်မယ်က

“အေးအေး ဒီလိုဆိုယင်ပြီးရော။ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကစားနေကြပေစေ။ သူ့ဖအေနဲ့လိုက်သွားပြီး ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နေလာခဲ့ရတော့ သူ့ခမျာ ဆော့ချင်ပျော်ချင်ရှာမှာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် ရန်သာမဖြစ်ပေစေနဲ့။ ညည်းတို့ကလဲ ပေါက်ယု စိတ်ဆိုးအောင် သွားစမနေကြနဲ့နော်”

အစေတော်များလည်း ထွက်သွားကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် သူ့အနားတွင် တဖွဖွ တောင်းပန်နေသဖြင့် ထိုက်ယုမှာ မနေသာတော့ဘဲ အိပ်ရာတွင် ထထိုင် လိုက်၏။

“တော်ပြီ မလေးကို မောင်လေး မတောင်းပန်နဲ့။ မောင်လေးဟာ သူများကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် သိပ်လုပ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်လေးနဲ့ မနေတော့ဘူး။ သွားမယ်”

ထိုက်ယုက အခန်းပြင် ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ပေါက်ယု က ပြုံးလျက်

“သွားချင်ရာကိုသွားလေ၊ မလေး သွားလေရာကို ကျွန်တော် လိုက်မှာပဲ”
ပေါက်ယုသည် နံ့သာအိတ်ကလေးကို ပြန်၍ချည်ကာ လည်တွင် ဆွဲနေ၏။

ထိုက်ယုက နံ့သာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ

“ဘာလဲ စောစောတုန်းကတော့ ဒီနံ့သာအိတ်ကို မလိုချင်တော့ဘူးဆို။ ပြန်ယူပါတော့ဆို။ ခု ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ယူရ ပြန်တာလဲ။ ရှက်လဲမရှက်ဘူး” ဟု ဆိုကာ ထိုက်ယုသည် မျက်ရည်တွေကြားမှ ပြုံးလျက်ရှိလေ၏။

“မလေး၊ မနက်ဖြန်ကျယ် ကျွန်တော့်ကို နံ့သာအိတ်ကလေး တစ်လုံး ထိုးပေးဦးနော် ဟုတ်လား”

“သိသေးဘူး၊ စိတ်ရမှ ထိုးပေးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မယ်မယ်၏ ခန်းဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ပေါက်ကြည် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျိုကျန်းသည် ဆူချောင်မှ ကချေသည်ဆယ့်နှစ်ဦးနှင့် တူရိယာပစ္စည်းများကို ဝယ်၍ ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် စံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ထိုအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။

ဒေါ်လေးဆွေမှာ စံအိမ်ဝင်းကြီးအတွင်းရှိ ပို၍ တိတ်ဆိတ်သော အရှေ့မြောက်ထောင့်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ယခင် သူတို့နေထိုင်ခဲ့ရာ သစ်တော်မွှေး အဆောင်ကို ဇာတ်တိုက်ရန် နေရာအဖြစ် အသုံးပြုရန် ပြင်ဆင် ထား၏။ တစ်ခါက အဆိုတော်အဖြစ် အသုံးတော်ခံခဲ့ရပြီး ယခုအခါတွင် အဘွားကြီးများ ဖြစ်နေကြသည့် အစေတော် များအား ဆူချောင်မှ ဝယ်လာခဲ့သည့် ကချေသည်မ ကလေးများကို သင်ကြားပေးရန် ထိုအဆောင်သို့ ပို့ထားလေ၏။ ကျိုကျန်းကား ထိုဇာတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကိစ္စ အဝဝကို ဆောင်ရွက်ရသည့် ဇာတ်ဆရာကြီး ဖြစ်လေ၏။

ထိုစဉ်တွင် လင်ချီရှောင်၏ မိန်းမ ရောက်လာပြီးလျှင်

“သခင်မကြီး သီလရှင်အစ်မ လုပ်ချင်တယ်၊ သီလရှင်ဝတ်ချင်တဲ့ လူများ ရှာပေးပါဆိုလို့ သူငယ်မလေး နှစ်ဆယ့် လေးယောက် ရှာလာခဲ့ပါပြီ။ သူတို့အတွက် သီလရှင်ဝတ်စုံများလဲ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ။ ပြီးတော့ ဆံပင်မဖြတ်ဘဲ ယောဂီ ဝတ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လဲ သတ်သတ်ရှိပါသေးတယ်။ သူကတော့ ဆူချောင်က ပညာတတ်အရာရှိ မိသားစု ကလာတဲ့ ကလေးမလေးပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ချူချာလွန်းလို့ မိဘများက

ယတြာချေတဲ့ အနေနဲ့ မရှိဆင်းရဲ ကလေး မလေးတွေကို သီလရှင်ဝတ်ပေး၊ ရဟန်းခံပေး ပေမယ့်လဲ ကလေး မလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးက ဘာမှမထူးဘူးတဲ့။ ချူချာ မြချူချာနေတာ ပဲတဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ကလေးမလေး ကိုယ်တိုင် ယောဂီဝတ်လိုက်သတဲ့။ ဒီတော့မှ ကျန်းမာရေး တွေ ဘာတွေ ကောင်းလာသတဲ့။ ကလေးမလေးက ခုဆိုယင် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ အဲဒီ ယောဂီဝတ် သူငယ်မလေးရဲ့ နာမည်က မြယုတဲ့။ ခုတော့ သူ့မှာ ဆွေမျိုးမိဘများလဲ မရှိရှာတော့ပါဘူး။ သူ့ကို စောင့်ရှောက်တဲ့ အထိန်းတော်နှစ်ယောက်နဲ့ အစေတော် တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ကလေးမလေးက ရုပ်ကလေးကလဲ ချောတယ်။ ပြီးတော့ စာပေကျမ်းဂန်လဲ ကောင်းကောင်းတတ်တယ်။ သင်္ဂြိုဟ်ကိုလဲ အာဂုံဆောင် နိုင်တယ်။ ကွမ်ယင်းမယ်တော်ရဲ့ ဓာတ်တော်မွေတော်များကိုလဲ ဖူးရင်း ပိဋကတ်တော် ပေမူများကိုလဲ ဖူးမြော်ရင်းဆိုပြီး ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်လာခဲ့ ပါတယ်။ ခုတော့ မြို့ရိုး အနောက်တံခါး အထွက်မှာရှိတဲ့ စင်္ကြမုနီကျောင်းတိုက်မှာ တည်းခိုနေပါတယ်။ သူ့ကို စာပေ ကျမ်းဂန် သင်ကြားပေးတဲ့ ဆရာမကြီးက အကြားအမြင်ရတဲ့ ဆရာမကြီးတဲ့။ ဆရာမကြီးကတော့ မနှစ်က ဆုံးသွားရှာ ပါပြီ။ ဒါနဲ့ ဆရာမကြီးဆုံးတော့ မြယုက သူ့ဆရာမကြီးရဲ့ အလောင်းကို ဆရာမကြီးရဲ့ ဇာတိကို ပို့မလို့ စိတ်ကူးထား တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဆရာမကြီးက မြယု စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အကြံကိုသိပြီး ဆုံးခါနီးမှာ ဘာပြောသွားသလဲ ဆိုတော့ သူ့ အလောင်းကို လိုက်ပို့မနေနဲ့တဲ့။ ခု နဂိုရှိရင်းစွဲ နေရာမှာပဲ နေတဲ့။ ဘယ်မှ မသွားနဲ့တဲ့။ ဒီမှာပဲ ထိုင်နေရင်း တစ်နေ့မှာ ကြီးပွားလမ်း တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ပြောသွားသတဲ့။ ဒါနဲ့ မြယုလဲ သူ့ဆရာကြီးရဲ့ အလောင်းကို သူ့ရွာကို လိုက်မပို့ဘဲ နေရစ် ခဲ့တာတဲ့”

“ဒီလိုဆိုယင် ယောဂီမလေး မြယုကို တို့ဆီ ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့ အေ။ ဘာဖြစ်လို့ စင်္ကြမုနီကျောင်းတိုက်မှာ နေရ တာလဲ” ဟု သခင်မ ကြီးဝမ်က မေး၏။

“ကျွန်မက ဒီမှာလာနေဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက မနေချင်ဘူးတဲ့ရှင်။ မျူးမတ်အိမ်မှာ နေရယင် အောက်ကျ နောက်ကျ ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့”

“အေးလေ၊ သူလဲ အမှုထမ်းအရာထမ်း သားသမီးဆိုတော့ သူ့မာနနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ တို့အနေနဲ့ ဖိတ်စာကလေး ဘာလေးနဲ့ ပို့ပြီးဖိတ်ရမှာပေါ့” ဟု သခင်မဝမ်က ပြော၏။

လင်ချီရှောင်၏ မိန်းမလည်း ထိုအတိုင်း ဖိတ်မည်ဟုဆိုကာ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ သခင်မဝမ်သည် စာရေး တော်ကြီး တစ်ယောက်အား ပင့်ဖိတ်စာ အရေးခိုင်းပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် မြယုကို ခေါ်ရန်

ရထားတစ်စင်းနှင့် သန်လျင်းတစ်စင်းကို လွှတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် မည်သို့ဖြစ်သည်ကိုမူ နောက်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြပေအံ့။

ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက် ပေါက်လာကာ လိုက်ကာများ လုပ်ရန် ပိုးစများနှင့် ခန်းဆီးစများကို နုတ်ငှက်မယ် ထံ လာရောက် တောင်း၏။ တစ်ယောက်က အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည့် ရွှေပန်းကန်များ နှင့် ငွေပန်းကန် များကို သိမ်းထားရန် လာရောက်ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သခင်မဝမ်နှင့် သူ့အစေတော်များ မှာလည်း အသီးသီး အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။

ဤသို့ အလုပ်များနေသည်ကို ကြည့်၍ ပေါက်ကြည်က ပေါက်ယု ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“လာ ပေါက်ယု၊ တို့အပြင် သွားချည်ကြ ရအောင်၊ ဒီမှာနေယင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပြီး ရှုပ်နေလိမ့်မယ်၊ တန်ချွန်းကို လိုက်ရှာချည်ရအောင်”

ပေါက်ကြည်သည် ထိုက်ယုနှင့် နှင့်ပေါက်ယုကို ယင်ချွန်းတို့ တန်ချွန်းတို့ အဆောင်များဆီသို့ ခေါ်သွားကာ အချိန်ဖြုန်းလျက် ရှိကြ၏။

သို့ဖြင့် သခင်မဝမ်နှင့် အစေတော်များ အားလုံး မှစ၍ အိမ်သူ အိမ်သားများ အားလုံးသည် မိမိတို့၏ သမီး မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထားလေး ကြွလာမည့်ကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြလေရာ ဒသမလ ကုန်ခါနီး တွင်မူ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသလောက် ရှိခဲ့လေပြီ။ ပစ္စည်းထိန်းများသည် စာရင်းအင်းများကို အပ်ကြ၏။ ရှေးဟောင်း အလှအပ ပစ္စည်းများနှင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို သိမ်းထားရာမှ ထုတ်ကြ၏။ သင့်လျော်သော နေရာများတွင် အသီးသီး မွေးမြူရန် အတွက် ကြိုးကြာများ၊ ဒေါင်းများ၊ သမင်များ၊ ယုန်များ၊ ကြက်များ၊ ငန်းများကို အသင့် သိုလှောင်ထားလေ၏။ ကျိချိန် သည် ပြဇာတ်အဖွဲ့ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကိုလည်း ငှားထားပြီး ဖြစ်လေ၏။ သီလရှင် ဆရာလေးများက တရားစာများကို ရွတ်ဖတ် ရန်လည်း အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ သခင်ကြီးကျိချိန်သည် အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်ကာ မည်သည့် ပြင်ဆင်မှုမျိုး လိုအပ်သည်ကို ပြောဆိုရန် သခင်မဝမ်အား ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ လာရောက် ကြည့်ရှုရန် ပြောလေ၏။ ဤသို့ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပြီးသည့် နောက်၌ ကျိချိန်သည် နေ့ကောင်းရက်သာကို ရွေးပြီးကာ တင်လွှာ တစ်စောင်ကို ရေးသားပြီးသော် ထိုနေ့မှာပင် မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထားကို ဥယျာဉ်တော်သို့ ကြွရောက်ခွင့် ပြုရန် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားထံ လျှောက်လေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကလည်း ကျိချိန် ၏ လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံ သဘောတူတော် မူလိုက်၏။ မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထားလေးသည်

နောက်တစ်နှစ် ပထမလပြည့်နေ့တွင် ကျရောက်သည့် မီးထွန်းပွဲတော် ကာလ၌ မိမိ၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည့် ကျိမြို့စားကြီး ကျိချိန်နှင့် မြို့စားကတော်ကြီး သခင်မဝမ်တို့၏ စံအိမ်တော်သို့ အလည်အပတ် ကြွရောက်တော်မူမည် ဖြစ်၏။ ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်သည့်နှင့် စံအိမ်ကြီးတွင် ရှိသည့် လူအပေါင်းများမှာ ပျော်မဆုံး၊ ရွှင်မဆုံး ဖြစ်လျက်ရှိကြကာ ပြင်ဆင်မှုကိစ္စ အဝဝဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိကြပြီး နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကိုပင် ပျော်ချိန်ပါးချိန် မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

မီးထွန်းပွဲတော်သည် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဆိုသလိုပင် ရောက်လာပေတော့မည်။ လဆန်း ရှစ်ရက်နေ့၌ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အတွင်းလူယုံတော် မိန်းမစိုးရှစ်ဦး တို့သည် စံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာကြကာ ဥယျာဉ် တော်၏ အကြမ်းဖျဉ်း အနေအထား နှင့်တကွ မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထားလေး ဝတ်လဲတော်လဲမည့် ခန်းဆောင်၊ မိသားစုများနှင့် တွေ့ဆုံမည့် ခန်းဆောင်၊ ဆွေမျိုးသားချင်း မိသားစုများ အခစားဝင်ခွင့်ပေးမည့် ခန်းဆောင်၊ ဆွေမျိုး သားချင်းများအား ဧည့်ခံကျွေးမွေးမည့် ခန်းဆောင်၊ မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထား အပန်းဖြေ အနားယူမည့် ခန်းဆောင် တို့ကို လာရောက်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးကြ၏။ လုံခြုံရေး ကိစ္စအဝဝကို ကြီးကြပ်ရသည့် မိန်းမစိုးကလည်း အပန်းဖြေမည့် ခန်းဆောင်တိုင်း၏ အဝင်ပေါက်များအနီး ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်၊ လိုက်ကာခန်းဆီးများ နောက်ကွယ်တွင် လုလင်ငယ် မိန်းမစိုးများကို နေရာချပေးထား၏။ နောက်ဆုတ်၍ အခစားဝင်ရာမှ ပြန်ထွက်ရမည့်နေရာ၊ ဒူးနေရာ၊ တော်နေရာ၊ စားတော်ဆက်ရမည့် နေရာ၊ လျှောက်ထားရမည့် နေရာနှင့်တကွ ရွှေနန်းတော် ထုံးတမ်းစဉ်လာများ ညီအောင် မည်သို့ မည်ပုံ လိုက်နာလုပ်ဆောင်ရမည်တို့ကို အိမ်သားများ အားလုံးအား အသေးစိတ် သင်ပြညွှန်ကြားကြ၏။ စံအိမ်တော်ကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင်မူ လမ်းလုပ်ငန်းဌာနနှင့် နေပြည်တော်ရဲအဖွဲ့ အမှုထမ်း အရာထမ်း များသည် လမ်းများကို လှဲကျင်း သန့်ရှင်းစေကာ အနီးအပါး တစ်ဝိုက်တွင် အဖြတ်အသန်း၊ အသွားအလာ မရှိရန် ကွပ်ကဲလျက် ရှိကြ၏။ ကျိရဲ့မှာ လက်မှုပညာသည်များကို ကြီးကြပ်ကာ အပြောက်အမွမ်း၊ အလှအပ ဆင်ယင်ထားသည့် မီးပုံးများ၊ မီးအိမ်များကို အပြင်း လုပ်ဆောင်လျက် ရှိလေရာ လဆန်း ဆယ့်လေးရက်နေ့ တွင်မူ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုညကမူ စံအိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးရှိ အိမ်ရှိလူကုန် အားလုံးပင် တစ်မှေးမျှ မအိပ်ကြရချေ။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ် မတက်မီ ကတည်းကပင်လျင် မယ်မယ်မှအစ အဆောင်အယောင်ရှိသူ အသီးသီး တို့သည် ရွှေနန်းတော် ပွဲတက်ဝတ်စုံ ကို အပြည့်ဝတ်ဆင် ကြရ၏။ ဥယျာဉ်တော် အတွင်းတွင်လည်း နဂါးပျံရုပ်၊ နတ်ငှက်ပျံ ရုပ်ကြီးများ၊ ရွှေချည်ထိုးထားသည့် တံခွန်ကုက္ကားများ၊

လိုက်ကာများ ဆင်ယင်ထား၏။ ရွှေရောင်နှင့် ငွေရောင် တို့သည် ပြောင်လက်လျက် ရှိကြ၏။ ပုလဲများနှင့် အဖိုးတန် ရတနာများသည် ပြီးပြက်လျက် ရှိကြ၏။ ကြေးဒေါင်းလန်း ကြီးများ ထဲတွင် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော အမွှေးတိုင်များကို ထွန်းညှိထားပြီးလျှင် ပန်းအိုးများထဲတွင်လည်း လက်ဆတ်သော ပန်းများဖြင့် ဝေဆာလျက် ရှိ၏။ ချောင်းဆိုးသံကိုပင် မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျိရဲ့နှင့် အခြားသူများက အနောက်ဘက် တံခါးအပြင်ဘက်တွင် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိပြီး မယ်မယ်နှင့် အမျိုးသမီး များက ဗဟိုတံခါးမကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ၏။ ထို ဗဟိုတံခါးမကြီးသို့ လာသည့်လမ်းများ၊ လမ်းသွယ်များ အားလုံးကို လိုက်ကာများဖြင့် ကာရံ၍ ပိတ်ထားလေ၏။

ထိုသို့ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြစဉ် မိန်းမစိုး တစ်ယောက်သည် လှပချောမောသည့် မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို စီး၍ ရောက်လာ၏။ မယ်မယ်က အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်၏။

“အချိန် တော်တော်ကြာလိမ့်ဦးမယ် ခင်ဗျ။ ထိပ်ထားလေးဟာ တစ်ချက်တီးမှာ ပွဲတော်တည်မယ်ခင်ဗျ။ နှစ်ချက် တီးခဲ့မှာ ရတနာ ဝိညာဏ နန်းမဆောင်မှာ ဘုရားဝတ်ပြုတော်မူမယ် ခင်ဗျ။ ငါးချက် တီးမှာ မဟာသီရိ မြေနန်းတော် ဆောင်မှာ မင်းပွဲသဘင်ကို တက်ပြီး မီးပုံးများ၊ မီးအိမ်များ ထွန်းညှိထားတဲ့ မီးထွန်းပွဲတော်ကို ရှုစားတော် မူမယ်ခင်ဗျ။ ပြီးတော့မှ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဆီကို အခစားဝင်ပြီး ဆွေတော်မျိုးတော်များဆီကို လည်ပတ်ခွင့် လျှောက်ထား တော် မူမယ်။ ၇ ချက်တီးလောက်ကျမှ ထွက်တော်မူနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

အချိန်အတန်ကြာအောင် စောင့်ရဦးမည် ဖြစ်သည့်အတွက် မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ် စသည့် လူကြီးများအား အိမ်ထဲသို့ ဝင်၍နေရန်၊ အချိန်နီးမှ လာရန် နတ်ငှက်မယ်က ပြော၏။

ထို့ကြောင့် မယ်မယ်နှင့် လူကြီးများသည် နတ်ငှက်မယ်ကို အကြီးအမှူးလုပ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ပြီးနောက် စံအိမ်ထဲ သို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ ကြ၏။ ရှေ့တော်ပြေးအဖြစ် ရောက်လာသည့် မိန်းမစိုးများကိုလည်း စားသောက်ဖွယ်များ တည်ခင်းကျွေး မွေးရန် ပစ္စည်းထိန်းများကို မှာကြားခဲ့၏။ ထို့နောက် မီးပုံးများအားလုံးကို ထွန်းညှိရန် အတွက် ဖယောင်းတိုင်များကို ထုတ်ယူရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

မီးပုံးများတွင် ဖယောင်းတိုင်များကို လိုက်လံထွန်းညှိပြီး မကြာမီပင် မြင်းခွာသံများကို ကြားရ၏။ ခဏကြာလျှင် မိန်းမစိုး တစ်ကျိပ်

ကျော်ကျော်ခန့်သည် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် လက်ခုပ်တီး၍ ပြေးလာကြ၏။
ဤအချက်ပေးသံကို ကြားသည့် အခါတွင် အခြားသော မိန်းမစိုးများက
“မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထား ကြွတော်မူလာပြီ” ဟု အော်ဟစ် ပြောဆိုကြ၏။
မိန်းမစိုး အသီးသီးသည် မိမိတို့ တာဝန်ကျရာ နေရာ အသီးသီးသို့
ပြေးသွားကြလေ၏။

ကျိရဲနှင့် လူငယ်များက အနောက်ဘက် တံခါးအပြင်ဘက်တွင်
လည်းကောင်း၊ မယ်မယ်နှင့် အမျိုးသမီးများက ဗဟိုတံခါးမကြီး
အပြင်ဘက်တွင်လည်းကောင်း အချိန်အတော်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ
စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

ထိုစဉ် ကတ္တီပါနီ ဝတ်ထားသည့် မိန်းမစိုး နှစ်ယောက်သည်
အနောက်ဘက်လမ်း တံခါးဝဆီသို့ မြင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ စီးလာကြ၏။
တံခါးအနီးသို့ ရောက်လျှင် မြင်းများပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းများကို
လိုက်ကာအကွယ် တစ်ခုတွင် သွား၍ ချည်ထားလိုက် ပြီးနောက်
အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လျက်ရှိကြ၏။
ခဏကြာလျှင် အလားတူ မိန်းမစိုးနှစ်ယောက် ပေါ်လာကြပြန်၏။ ထို့နောက်
နောက်နှစ်ယောက် ပေါ်လာကြပြန်ကာ နောက်ဆုံးတွင် အတွဲဆယ်တွဲ
ပြည့်သည်အထိ တစ်တွဲစီ ရောက်လာကြလေ၏။ ဆယ်တွဲပြည့်ပြီး မကြာမီပင်
တူရိယာသံ သဲ့သဲ့ကို အဝေးမှ ကြားရ၏။

ထိုနောက် ရှည်လျားသည့် လူတန်းကြီး ပေါ်လာလေ၏။
မိန်းမစိုးများသည် နဂါးရုပ်တံခွန်များကို ကိုင်လာကြ၏။ အချို့ကား
နတ်ငှက်ရုပ်ရေးထားသည့် ကြာယပ်များ၊ ဒေါင်းမြီးများနှင့် အခမ်းအနားတက်
တံဆိပ်တော်များ၊ ရွှေနန်းတော် သုံး အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိစိုက်ထားသည့်
ရွှေအမွှေးတိုင်ခွက် များကို ကိုင်လာကြ၏။ ထိုနောက် အရိုးပန်းကြွဖော် အရွက်
နတ်ငှက်ရုပ် ၇ ကောင် ခြယ်ထားသည့် ထီးဖြူ၊ ထိုနောက်တွင် မကိုဋ်၊ ဝတ်လုံ၊
ခါးစည်းကြိုးနှင့် ခြေနင်းတို့ကို ကိုင်၍ လိုက်လာသော မိန်းမစိုးများ၊
ထိုနောက်တွင် စိပ်ပုတီး၊ ရွှေချည်ထိုး လက်ကိုင်ပဝါများ၊ ရွှေထွေးခံ၊ ကြာယပ်
စသည်တို့ကို ကိုင်၍ လိုက်လာသော လက်ပါးစေ မိန်းမစိုးများ
လိုက်ပါလာကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင်မှ အမိုး ရွှေပိန်း၊ နတ်ငှက်ရုပ်ဖော် ရွှေချည်ထိုး
ကန့်လန့်ကာ ကာထားသည့် ရွှေဝေါကြီးကို မိန်းမစိုး ရှစ်ယောက်တို့က
ဖြည်းညင်းစွာ ထမ်းလာကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။

မယ်မယ်အပါအဝင် အားလုံးသော အမျိုးသမီးများသည် ရွှေဝေါကြီးကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် မြေတွင် ပြားပြား ဝပ်၍ ခစားကြ၏။ မိန်းမစိုးများက

မယ်မယ်၊ သခင်မဆင့်နှင့် သခင်မဝမ် တို့ဆီသို့ ပြေးလာ၍ ကူညီကြ၏။

မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထား စီးနင်းလိုက်ပါတော်မူသည့် ဝေါတော်သည် ဗဟိုတံခါးမကြီးမှ ဝင်ရောက်လာကာ အရှေ့ဘက်ရှိ တလင်းဝကို ဝင်လာခဲ့ပြီးသည်တွင် ကြာယပ်ကိုင်ထားသည့် မိန်းမစိုး တစ်ယောက်သည် ခူးထောက် ခစားရင်း ဝေါတော်ပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ ဝတ်လဲတော်များ လဲရန် လျှောက်ထားခြင်း ပြု၏။ ထိုနောက်တွင် ဝေါတော်ကို အတွင်းဘက်သို့ သယ်သွားကြပြီး မိန်းမစိုးများလည်း ခူးတုပ် ခစားလျက် ရှိကြရာမှ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြ၏။ နန်းမတော်ထိပ်ထား၏ ရံရွှေတော်များသည်လည်း အနီးသို့ ရောက်လာကာ နန်းမတော် ထိပ်ထားအား ဝေါတော်မှ အောက်သို့ တွဲချပေးကြလေ၏။

အကောင်းစားပိုးဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော အလှအပ၊ အပြောက်အမွမ်းတို့ ရေးသည့် မီးပုံးများ၊ မီးအိမ်များဖြင့် ထွန်းညှိထားသည့်အတွက် စံအိမ်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လင်းထိန်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းတို့အနက် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည့် လေးထောင့်မီးပုံးကြီးတွင် “သနား ကြည်ဖြူတော်ခြင်းကို ခံယူ၊ ကရုဏာတော်၌ ခိုလှုံ” ဟူသော စာတန်းကြီး ထိုးထားလေ၏။

နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် ဝတ်လဲတော်ခန်းသို့ ဝင်၍ ဝတ်လဲတော်များကို လဲတော်မူပြီးနောက် ရွှေဝေါတော် ပေါ်သို့ ပြန်တက်တော်မူသည်တွင် ဝေါထမ်းများသည်လည်း ဝေါကို ဥယျာဉ်တော်ဆီသို့ ထမ်းသွားကြ၏။ ဥယျာဉ်ထဲ၌ ကား အမွှေးတိုင်များမှ အမွှေးနံ့တို့သည် သင်းထုံလျက်ရှိ၍ မီးပုံးများစွာတို့မှ အလင်းရောင်ဖြင့် လင်းထိန်လျက် ရှိပြီးလျှင် သာယာညှင်းပျောင်းသည့် ဂီတသံသည် ငြိမ့်ညောင်းစွာ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိ၏။ နတ်ဘုံနတ်နန်းကဲ့သို့ ရှု၍မငြီး ကြည့်၍ မဝ သည့် ဤရှုခင်းကို စာဖြင့်ဖော်ပြရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။

အဆွေစာဖတ်သူ။ ဤနေရာ၌ စာရေးသူ ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ် ကျောက်စိမ်းတုံးသည် သေလာပဗ္ဗတတောင်၊ အသူရာ ချောက်ကမ်းပါးရှိ မေတ္တာတောင်ခြေရင်းမှ ဤလူ့ပြည်ရှိ ဤသို့သောနေရာသို့ ကျွန်ုပ်အား ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ ကြသော မထေရ်မြတ်နှင့် ခေါင်းတွင် ဒက်တို့ ပေါက်နေသည့် တာအို ကိုရင်ကြီးတို့အား များစွာ ကျေးဇူး တင်မိပေ၏။ ၎င်းတို့ ကသာ ကျွန်ုပ်အား လူ့ပြည်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခြင်း မပြုခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျှ ခမ်းနားတင့်တယ်သော ရှုခင်း မြင်ခင်းမျိုးကို မည်သို့တွေ့နိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုရှုခင်းကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်သည် မီးပုံး ကဗျာ၊ သို့မဟုတ် အခြားသော ဘုန်းတော်ဘွဲ့တို့ကို ရေးဖွဲ့လိုသော်လည်း သူလိုငါလို သာမန်ဝတ္ထုမျိုး ဖြစ်သွားမည် စိုးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ် စပ်ဆိုခြင်း မပြုတော့ပြီ။ ထို့ပြင်

ဘုန်းတော်ဘွဲ့ အဲအန်ရတု တို့ကို စပ်သည့်တိုင် ဤခမ်းနားကြီးကျယ်သော ရှုခင်းကို မိအောင်စပ်ဆို နိုင်သော စာဆိုညဏ်လည်း ကျွန်ုပ်တွင်မရှိပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုရှုခင်း မည်မျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်ကြောင်း ကို ရေးသား ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ဘဲ စာဖတ်သူတို့ စိတ်ကူးဖြင့်သာ တွေးကြည့်ရန် ကျွန်ုပ် ပြောလိုပါတော့သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အချိန်လည်းသက်သာ။ စက္ကူလည်း ချွေတာရာ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ပါသည်။ ယခုမူ ရေးလိုရင်းကို ပြန်ကောက် ကြဦးစို့။

ထိပ်ထားသည် ရွှေဝေါပေါ်မှ နေ၍ စံအိမ်ဝင်း အပြင်တွင် ချိတ်ဆွဲထွန်းညှိထားသည့် မီးပုံးမှမီးရောင်များကို လှမ်းကြည့်တော် မူလိုက်ရာမှ သက်ပြင်းကို အသာအယာ ချလိုက်မိလေ၏။

“တယ်လို့လဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပေတာပဲ။ အကုန်အကျ များလွန်းလှတယ်” ဟု ညည်းတွားတော်မူ၏။

ထိုစဉ်တွင် ကြာယပ်ကိုင် မိန်းမစိုးတစ်ယောက် အပါးသို့ လာရောက် ခူးထောက်ခစားပြီးလျှင် ရွှေဝေါမှ ဆင်းသက်၍ လှေတော်ပေါ် သို့တက်ရန် လျှောက်ထား၏။ ဝေါတော်မှ ဆင်းသက်လိုက်သည့် အခါ၌ နဂါးတစ်ကောင် ကဲ့သို့ ကွေ့ကောက် ရစ်ခွေလျက် ရှိသော ကြည်လင်သည့် ရေစီးကြောင်းတစ်ခုကို မြင်ရ၏။ ထိုမြစ်ငယ်၏ ကမ်း တစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ ကျောက်ဖြူသား လက်ရန်းများပေါ်တွင် ထွန်းညှိထားသော သလင်းမီးပုံးများမှ နှင်းပွင့်ကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ် ဖြူသော မီးရောင်များ ဖြာထွက်လျက်ရှိ၏။ ထိုကျောက်ဖြူ လက်ရန်းများ အထက်တွင်ရှိသည့် မိုးမခကိုင်၊ ဆီးတော်ကိုင် များတွင် ပိုးချည်နှင့် ရောင်စုံ စက္ကူတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းပွင့်များ၊ အရွက်များတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားပြီး သစ်ပင်တိုင်းတွင်လည်း မီးပုံးများချိတ်ဆွဲထား၏။ ရေထဲတွင်မူ ကြာပန်းများနှင့် ဗေဒါပန်းများသည် ဝေဆာစွာ ဖူးပွင့်လျက် ဟင်္သာ၊ သောင်တင်း၊ ပိန်ညင်း၊ စက္ကဝတ် စသည့် ရေကျေးရေငှက်တို့ နားနေဟန်ကိုလည်း လိပ်ခွဲများ၊ ငှက်မွေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားလေ၏။ ဆွဲထားသည့် မီးပုံးများသည် သူ့ထက်ငါ အလင်းပြိုင်နေကြသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ရှုခင်းကြီး တစ်ခုလုံးသည် ဖန်၊ မှန်၊ သလင်း၊ ကျောက်မျက်ရတနာတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်နှယ် ပြုံးပြက်လျက်ရှိ၏။ ထိပ်ထား စီးတော်မူမည့် လှေတော်မှာလည်း မီးပုံးများ၊ ရှားပါးလှသည့် ပန်းပင်များ၊ ပုလဲမြိတ်စုံချ ခန်းဆီးများ၊ ရွှေချည်ထိုး ကန့်လန့်ကာများ ဆင်ယင်လျက် တက်မကို ငှစပ်သားဖြင့် လုပ်ထားပြီး လှော်တက်များမှာ ကရမက်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လှော်တက်များ ဖြစ်သည့်အလျောက် ခမ်းနားလှပေ၏။ သို့ရာတွင် ဤ အကြောင်းကို အကျယ် မဖော်ပြလိုတော့ပြီ။

ထိပ်ထားနှင့် ရံရွှေတော်များသည် ကျောက်ဖြူသား

လှေကားကြီးခင်းထားသည့် ရေဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ လေ၏။ ထိုကျောက်ဖြူ လှေကားထိပ်တွင် “ဗေဒါကမ်းရိပ်နှင့် ပန်းမျောဆိပ်” ဟူသော စာလုံးများကို မီးပုံးများဖြင့် စာတန်းထိုးထားလေ၏။

အဆွေစာဖတ်သူ “နတ်ငှက်ပျော်ရာ” စသည့် အမည်နှင့်တကွ ယခု အမည်စာတန်းမှာ ယခင် အခန်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ပေါက်ယုပေးခဲ့သည့် အမည်များဖြစ်ပြီး ဖခင်ကျီချိန်က လှောင်ပြောင်ခဲ့သည်ကို သတိပြုမိခဲ့ပေ လိမ့်မည်။ သို့ပါလျက် ယခု အဘယ့်ကြောင့် ပေါက်ယု ပေးသည့် အမည်များကို အသုံးပြုနေပေသနည်းဟု တွေးကောင်း တွေးကြပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျီချိန်တို့ အမျိုးသည် စာကဗျာတို့ကို ဝါသနာထုံသည့် အမျိုးဖြစ်ပြီး မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းများ နှင့် အသိုက်အဝန်း အားလုံးမှာ စာပေကဗျာ အရည်အသွေး ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြလေ၏။ ထိုမျှမက ကဗျာလင်္ကာများကို ရေးစပ်ရန် ရွှေမြို့တော်တွင် ကဝိစာဆို အကျော်အမော်တွေ အများအပြားလည်း ရှိပေ၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် လူမမယ်သာသာ ကလေးတစ်ယောက်၏ စာ ကဗျာတို့ကို အရေးတယူလုပ်၍ စာတန်း ကမည်းထိုးထားပေသနည်း။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ငွေကို ကျောက်ခဲသလဲလို သုံးကာ မိမိတို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော စံအိမ်ကြီးများကို ဟင်္သာပဒါးရောင် ခြယ်လျက် “မိုးမခစိမ်း”၊ “မိုင်းမှုန်ပြာဝေ” စသည့် အမည်လှလှတို့ကို ဝင်းဝတွင် ချိတ်ဆွဲ ထားကြသော နောက်ပေါက် ကဝိ အကျော် အမော်တို့၏ စာကဗျာများနှင့် တူနေသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာ၏။ ဝင်းဝတွင် စံအိမ်အမည်ကို ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်နိုင်ပြီဆိုလျှင် အဟုတ်ထင်လေ့ရှိသော ခေတ်ပေါ်သူဌေးလို အတန်းအစား ထဲကလော။ “ကျောက်စိမ်းတုံး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ဖော်ပြထားသည့် ကျီဆွေမျိုးစုသည် ထိုသို့နိမ့်ကျသော အတန်းအစား မျိုးလော။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ဝတ္ထုထဲ၌ ရှေ့နောက်မညီညွတ်သော အချက်တို့ ပါနေသည်မဟုတ်လောဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ မိုက်မဲသည်ဟု ဆိုဆို၊ အကြောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ် ရှင်းပြလိုပါသည်။

မြောက်နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ မရောက်မီတွင် ငယ်စဉ်တောင်ကျေးမှစ၍ မယ်မယ်၏ အုပ်ထိန်းမှု အောက်တွင် ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ယွမ်ချွန်းမှာ အကြီးဖြစ်၍ ပေါက်ယုမှာ အငယ် ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယုအား နှောင်းမွေး ဖြစ်သည်ဆိုကာ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုကို အခြားသူများထက် အလို လိုက်ကာ အချစ်ပိုခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် မယ်မယ်နှင့်အတူ နေထိုင်ကာ မခွဲမခွာနေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ပေါက်ယု စာမသင်မီ လေးနှစ်သား မရှိတရှိ အရွယ်လောက်ကတည်းကပင် ယွမ်ချွန်းသည် ပေါက်ယုအား ကဗျာလင်္ကာများကို အလွတ် ကျက်ခိုင်းခဲ့ပြီးလျှင် အကွရာစာလုံး ထောင်ပေါင်းများစွာကို မှတ်မိအောင် သင်ပေးခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ယွမ်ချွန်းသည်

ပေါက်ယုအတွက် အစ်မတစ်ယောက်ထက် အမေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့၏။ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ယွမ်ချွန်းသည် ပေါက်ယုအား ကောင်းစွာပညာသင်ပေးရန် မိဘများထံ မကြာခဏ စာရေးခဲ့၏။ ပေါက်ယုအား ကောင်းစွာ ပဲ့ပြင် သွန်သင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါက ပျက်စီးသွားမည်ကိုလည်းကောင်း၊ အကယ်၍ အကွပ်အညှပ် ပြင်းထန်လွန်းပြန် လျင်လည်း ပေါက်ယုသည် ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်လာမည်ကိုလည်းကောင်း ယွမ်ချွန်း စိုးရိမ်မိ၏။ ယွမ်ချွန်းသည် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ရောက်ကာ အနေဝေးသွားသည့်တိုင် ပေါက်ယုအတွက် အမြဲပူပန်လျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကဗျာလင်္ကာတို့ကို လက်တန်း စပ်ဆိုရာတွင် အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် ပေါက်ယု၏ ဆရာက ပြောသည့်တိုင် ကျိချိန်သည် ကောင်းစွာယုံကြည်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ဥယျာဉ်တော်ကို ပြင်ဆင် မွမ်းမံပြီးသည့်နောက် ကျိချိန်သည် ပေါက်ယု ၏ စာရည် ကဗျာရည်ကို စမ်းသပ်လိုသည့်အတွက် လှည့်လည်ကြည့်ရှု သောအခါတွင် ခေါ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည့် ပေါက်ယု၏ စာကဗျာတို့သည် စာဆိုကြီးများ၏ စာကဗျာ တို့ကဲ့သို့ ကောင်းမွန်ခြင်း မရှိလှသည့်တိုင် သူ့အရွယ်ဖြင့် ဤမျှ စပ်ဆိုနိုင်ခြင်းမှာကား ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်သာဖြစ်၏။ ကျိချိန်တို့ မိသားစုသည် ဥယျာဉ်တော်တွင် ထိုးမည့် ကမ္ပည်းစာများအတွက် ရွှေမြို့တော်တွင် ရှိသည့် ကဝိအကျော်အမော်များကို ပင့်ဖိတ်စပ်ဆို ခိုင်းနိုင်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်က ပေးသည့်အမည်များသည် ပို၍စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်ဟုယူဆ၏။ ထို့ပြင် ထိုစာတန်း များသည် သူချစ်သည့် မောင်ငယ်ပေါက်ယု စပ်ဆိုသည့် ကဗျာလင်္ကာများ ဖြစ်ကြောင်းကို မြောက်နန်းမတော်ထိပ်ထား သိခဲ့ပါလျှင် သူ့မောင်ငယ်သည် သူမျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မြောက်နန်းမတော်ထိပ်ထား ဝမ်းသာမိပေ လိမ့်မည်။ ထို အကြောင်း များကြောင့် ဥယျာဉ်တော်ထဲရှိ နေရာဌာနများကို ကမ္ပည်း စာတန်းထိုးရာတွင် ပေါက်ယု၏ စာတို့ ကဗျာတို့ များကို လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စာတန်း အားလုံးကိုမူ ထိုနေ့က အပြီးရွေးချယ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ နောက်ကျမှ ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်လောက်ပြီ။

မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထားသည် စာတန်းများကို မြင်သည့် အခါ၌ ပြုံးတော်မူလျက်

“ ‘ပန်းမျောဆိပ်’ ဆိုယင် တော်လောက်ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ ‘ဗေဒါကမ်းဆိပ်’ ဆိုတာကြီးက ထည့်ထားတာလဲ” ဟု မေးတော်မူ၏။

ထိုစကားကို အနီးတွင်လိုက်ပါလာသည့် လက်ပါးစေ မိန်းမစိုး ကြားလျှင် ကမ်းသို့ ချက်ချင်းတက်၍ ကျိချိန်အား အကြောင်းကြား သည်၌

ထိပ်ထားလေး၏ သဘောအတိုင်း လျင်မြန်စွာ ပြင်ဆင်စေ၏။

မြောက်နန်းမတော်ထိပ်ထား စီးနင်းလိုက်ပါတော်မူသည့် လှေတော်သည် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ဆိုက်လျှင် ထိပ်ထား သည် ဝေါပေါ်သို့ တက်၏။ ရှေ့တွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ယာယီစံနန်းတော် ဆောင်ခန်းကြီးတစ်ခုရှိ၏။ နန်းတော်ရှေ့ရှိ ကျောက်ဖြူသား မုခ်ဝခုံးခုံးကြီး ပေါ်တွင် ‘အမတဘုံ’ ဟု ရေးသားထားရာ ထိုကမ္မည်းကိုလည်း ‘ပြန်လည် တွေ့ဆုံခြင်း စံအိမ်တော်’ ဟု အပြင်ခိုင်းလေ၏။

ယာယီစံနန်းဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့သည့်အခါ၌ မီးတုတ် မီးစည်း များသည် ကောင်းကင်အထိ လင်းထိန် တောက်ပလျက် ရှိကာ မြေပြင်တွင်လည်း နံသာမှုန့် ပက်ဖျန်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမျှမက ပန်းပွင့်တို့ ပင်လုံးဝ အောင် ပွင့်လျက်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးများ၊ နဂါးဘွဲ့ ကျောက်များကို စီထားသည့်ပန်းပွင့်များ၊ ရွှေပိန်းချ လေသာပြတင်း များ၊ ကျောက်စိမ်းလက်ရန်းများ၊ ပုစွန်နုတ်ခမ်းမွေးကဲ့သို့ သေးမျှင် နူးညံ့သော ပိုးထည်တို့ကို ရက်လုပ်ထားသည့် ခန်းဆီးများ၊ ဖျံရေကော်ဇောများ၊ သုံးချောင်းထောက် ကြေးဒေါင်းလန်းကြီးထဲတွင် ထည့်၍ ထွန်းညှိထားသည့် ကတိုး နှင့်တကွ ဒေါင်းမြီးယပ်များဖြင့် ဆင်ယင်ထားလေရာ “ကျောက်စိမ်းတံခါး၊ ရွှေတံခါးနှင့်၊ မြသားရိပ်မြို့၊ နတ်တို့ဘုံ၌၊ မွှေးထုံဆောင်နန်း၊ အခန်းခန်းလည်း၊ အနန်းသော်က၊ သစ်ခွဲချယား၊ မဟာလှေကား၊ ဆပ်သွားမဉ္ဇူ ၊ မွှေးကြူပျံ့ရှား၊ လှထိပ်ထား၏၊ နားနေရိပ်သာ၊ မည်ထိုက်စွာရှင့်” ဟူသော စာဆိုနှင့် ကိုက်ညီလျက် ရှိလေ၏။

“ဒီနေရာကိုကော ဘာဖြစ်လို့ ကမ္မည်းစာတန်းများ ထိုးမထားသလဲ” ဟု မေးတော်မူလေ၏။ မိန်းမစိုး တစ်ယောက် က ဒူးတုပ် ခစားကာ

“မှန်လှပါ၊ ယာယီစံနန်းတော် ဗဟိုဆောင်ကြီးဖြစ်သည့်အတွက် ထိုနေရာကို ကမ္မည်းထိုးရန် မဝံ့ကြောင်းပါ”

မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထားသည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်တော်မူ၏။

နာခံတော်ဖြစ်သူ မိန်းမစိုးတစ်ယောက်က ဒူးတုပ်ခစားပြီးလျှင် မိသားစု အခစားဝင်သည်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံတော် မူဖို့ ထိုင်ဖုံတစ်ခုတွင် နေရာယူတော်မူရန် လျှောက်တင်လေ၏။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သတ်မှတ်ထားသောနေရာများမှ တူရိယာတို့က သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ တီးမှုတ်လျက်ရှိစဉ် မိန်းမစိုးနှစ်ဦးတို့က ကျိရဲ့နှင့်တကွ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ရှေ့တော်သို့သွင်းလာပြီးနောက် စင်မြင့်အောက်တွင် နေရာယူ စေလေ၏။ သို့ရာတွင် ရံရွှေတော်တစ်ဦး ရောက်လာကာ ဤအဆောင် အခမ်းအနားကို

ပြုလုပ်လိုသောဆန္ဒ နန်းမတော် ထိပ်ထားတွင် မရှိကြောင်း သတင်းပို့သည့်အတွက် ထိုအစီအစဉ်ကို ချက်ချင်း ရုပ်သိမ်း လိုက်၏။ ထိုစဉ် မယ်မယ်နှင့် အမျိုးသမီး များကိုလည်း စင်တော်၏ အရှေ့ဘက်လှေကားမှ ရှေ့တော်သို့သွင်းလာစဉ် ထိုအစီအစဉ်ကိုလည်း နန်းမတော် ထိပ်ထားဆန္ဒအရ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။

ယာယီစံနန်းရှိ ပလ္လင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေစဉ် လက်ဖက်ရည်တော်ဆက်များက ထုံးစံအတိုင်း သုံးကြိမ်သုံးခါ လက်ဖက်ရည်တော် ဆက်ပြီးသည့်နောက်၌ နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် ပလ္လင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာခဲ့ကာ ဝတ်လဲတော်များ လဲရန် ဘေးရှိ ခန်းဆောင်ငယ် တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသည်တွင် တူရိယာ အတီးအမှုတ် များလည်း ရပ်သွားကြ၏။ ထိုအတောအတွင်းတွင် ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည့် မိဘများနှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် က ရထားတော် ကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြ လေ၏။

နန်းမတော် ထိပ်ထားသည် မြေးဦးအဖြစ် ဂါရဝပြုရန်အတွက် မယ်မယ်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ပထမဆုံး သွားရောက်ခြင်း ပြု၏။ သို့ရာတွင် နန်းမတော်ထိပ်ထားက ထိုသို့ မဆင်းမီတွင် မယ်မယ်နှင့် အိမ်သူ အိမ်သားများသည် ဒူးတုပ်ခစားကာ မိမိတို့ကပင် လာရောက်နှုတ်ဆက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားကြလေ၏။ နန်းမတော်ထိပ်ထား၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေဝဲလျက်ရှိ၏။ ထိပ်ထားသည် မယ်မယ်နှင့် မေဖျား လက်များကို ဆုပ်နယ်လျက်ရှိလေရာ သူတို့ သုံးဦးစလုံး၏ ရင်ထဲတွင် ပြောစရာတွေ ပြည့်သိပ်နေကြသည့်တိုင် ဘာမျှမပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ ငိုရှိုက်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်၊ နန်းမတော်ထိပ်ထားနှင့် အမေကွဲညီအစ်မများဖြစ်ကြသော တန်ချွန်း၊ ဝမ်းကွဲ ညီအစ်မများဖြစ်ကြသော ယင်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့သည်လည်း အနီးတွင်ရပ်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုယိုလျက် ရှိကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလျက် အားပေးနှစ်သိမ့်ခြင်း ပြုလေ၏။

“မယ်မယ်တို့ မေဖျားတို့က ထိပ်ထားကို နန်းတော်ကြီးကို ပို့လိုက် ပြီးတဲ့နောက် မယ်မယ်တို့ မေဖျားတို့ဆီကို ခုလိုလာရောက် လည်ပတ်ဖို့ အခွင့်အခါရဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်လှပေဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုထိပ်ထား ရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကြရမယ့်အစား ခုတော့ ငိုနေကြတယ်။ ထိပ်ထား ဒီမှာ ကြာကြာနေချိန် ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခဏ နေယင် ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ပြန်ရတော့မှာ။ နောက်ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး” ဟု ပြောပြီးသည့် နောက်တွင် နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် ငိုရှိုက်လျက် ရှိပြန်လေ၏။

ဤတွင် ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် အခြားသူများက နန်းမတော် ထိပ်ထားကို ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်ကာ မယ်မယ်ကလည်း တစ်နေရာတွင် ထိုင်ရန် ပြောလေ၏။ နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် လာရောက်ခစားသူများနှင့် စကားပြောဆိုကြရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် စံအိမ်ကြီးနှစ်ဆောင်တွင် ရှိသည့် ပစ္စည်းထိန်းများ၊ ၎င်းတို့၏ သား မယား များနှင့် အစေတော်များက တံခါးအပြင်ဘက်မှ နေ၍ ခစားကြရ၏။

ထိုအစီအစဉ်ပြီးလျှင် ယခု လာရောက်ခစားသူများထဲ၌ ဒေါ်လေးဆွေ၊ ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကို မမြင်မိ ကြောင်းဖြင့် နန်းမတော်ထိပ်ထားက ပြောလေ၏။

ဤတွင် ဒေါ်လေးဆင့်၊ သခင်မ ဝမ်က ယင်းတို့မှာ ကျိမိသားစု ထဲတွင် တရားဝင်အဆင့် မရှိသည့်အတွက် လာရောက် ခစားခြင်း မပြုရဲကြ ကြောင်းဖြင့် ပြောကြားလေ၏။

နန်းမတော် ထိပ်ထားသည် သူတို့သုံးယောက်ကို အခေါ်ခိုင်း လိုက်လေ၏။ သူတို့သုံးယောက်သည် ရွှေနန်းတွင်း အစဉ်အလာများ အတိုင်း ခစားရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် နန်းမတော်ထိပ်ထားက ထိုသို့ ခစားခြင်းမပြုဘဲ သာမန်ကဲ့သို့ ပြောဆိုနေထိုင်ရန် ပြောဆိုပြီး ၎င်းတို့နှင့် စကားပြောဆိုခြင်း ပြုလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ယွမ်ချွန်း ခေါ်ဆောင်သွားသည့် အစေတော်များ ဖြစ်ကြသော ပေါက်ကျင်း စသူတို့က မယ်မယ်ကို နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုကြလေ၏။ မယ်မယ်က ဂါရဝပြုခွင့် မပေးဘဲ ခန်းဆောင်တစ်ခုထဲသို့ ပို့ကာ အစားအသောက်များနှင့် ဧည့်ခံစေလေ၏။ အရာထမ်း မိန်းမစိုး များနှင့် ရံရွှေတော်များ၊ အစေတော်များကိုလည်း စံအိမ်ကြီးနှစ်ဆောင်ရှိ အမှုထမ်း အရာထမ်းများက ဧည့်ခံ လေရာ နန်းမတော်ထိပ်ထား အနီးတွင် မိန်းမစိုး သုံးယောက်သာလျှင် ခစား၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အမျိုးသမီးများက မည်မျှ လွမ်းဆွတ် သတိရကြောင်း၊ ထို အတောအတွင်း သူတို့စံအိမ်များတွင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောဆိုနေကြစဉ် ကျိချိန်သည် အပြင်တံခါးမကြီး ခန်းဆီးကို အသာလှစ်ကာ သမီးတော် ၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း ပြုသဖြင့် နန်းမတော် ထိပ်ထားကလည်း အပြန်အလှန် ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်၏။

နန်းမတော်ထိပ်ထားက မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့်

“မုန်ညင်းချဉ်ကိုစားပြီး၊ ဖျဉ်ကြမ်းအင်္ကျီကိုဝတ်နေတဲ့ သာမန် ဆင်းရဲသား လယ်သမားကမှ မိသားစုချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားရပါသေးတယ် ဖေဖျားရယ်၊ သမီးတော်မှာဖြင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို ခံစား နေရသည့်တိုင် ဖေဖျားတို့နဲ့ ခွဲနေရလေတော့

ဘယ်မှာ ပျော်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဤတွင် ကျိချိန်ကလည်း မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်ဖြင့်

“သမီးတော်ရဲ့ လက်အောက်ခံ ကျေးတော်မျိုး
ကျွန်တော်မျိုးတို့ဖြစ်ကြတဲ့ ဖေဖျားတို့တစ်တွေဟာ သာမန် အညတရ
ဆင်းရဲသားများသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဘာနဲ့အလား သဏ္ဌာန်တူသလဲဆိုယင်
ကျီးငှက်များ၊ ခိုငှက်များနဲ့ အလား သဏ္ဌာန်တူပါတယ်။ ခုလို ကျီးများ၊ ခိုများကို
နတ်ငှက်ကလာပြီး တွေ့ဆုံချီးမြှင့်တော် မူတယ်ဆိုတာ အိပ်မက်တောင်
မမက်ရဲကြပါဘူး။ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘုရားရဲ့ ကရုဏာတော်နဲ့ ဖေဖျားတို့
ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ကုသိုလ်ပါရမီ တို့ကြောင့် သမီးတော် ထိပ်ထားဟာ
သဘာဝရဲ့ အကောင်းဆုံးသော အနှစ်သာရများ စုဝေးရာဖြစ်ပြီး ဖေဖျားတို့
ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက်မှာ ကောင်းသော အမွေအနှစ်များ အားလုံး
စုဝေးရာဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖျားတို့ မေဖျားတို့မှာ ဒီလို သမီးရတနာ မျိုးကို
ရကြတဲ့အတွက် အင်မတန်ကို ကုသိုလ်ထူးလှပါတယ်။

“ကောင်းမြတ်တဲ့အရာမှန်သမျှတို့ စုဝေးရာဖြစ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသော
ဘုရားကလဲ ဖေဖျားတို့ကို ဒီလို အထူး အခွင့်အရေးကြီး တစ်ရပ်
ပေးသနားတော်မူတဲ့ အတွက် ဖေဖျားတို့မှာ ဒီကရုဏာ ကျေးဇူးတော် ကို
ဘယ်လိုဆပ်လို့မှ ကုန်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီကျေးဇူးတော်ကို
ဆပ်သောအားဖြင့် ဖေဖျားလုပ်နိုင်တာကတော့ နေ့ညမဟူ ပေးအပ်တဲ့
တာဝန်အမှုတော်များကို အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း ထမ်းဆောင်ဖို့၊
လူသတ္တဝါအားလုံးတို့ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား
သက်တော်ရာကျော် ရှည်စေဖို့ ဆုတောင်းရုံသာ ရှိပါတယ်။

“သမီးတော်ထိပ်ထားဟာလဲ သက်ကြီးရွယ်အိုဖြစ်ကြတဲ့
မိဘနှစ်ပါးအတွက် စိုးရိမ်နှောင့်လို့ ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်သင့်ပါ။ သမီးတော်
ကိုယ်တော်တိုင် ကျန်းမာရေးကိုသာ ဂရုစိုက်တော်မူပါ။ ထကြွနိုးကြား သနား
သည်းခံ ဆိုတဲ့ တရားများကို နှလုံးသွင်းတော်မူပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော
ဘုရားရဲ့ မဟာကရုဏာနဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူးစောင့်သိရာ ရောက်လေအောင်
အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစု အလုပ် အကျွေးပြုပါ”

နန်းမတော်ထိပ်ထားကလည်း နိုင်ငံတော်တာဝန်များကို အလေးမူရန်၊
မိမိကိုယ်တိုင်၏ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် ရန်နှင့် သမီးတော်နှင့် ပတ်သက်၍
အနည်းငယ်မျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ရန် အတန်တန် မှာကြားလေ၏။
ထို့နောက်တွင် ကျိချိန်က

“ဥယျာဉ်တော်အတွင်းရှိ စံနန်းဆောင်များနဲ့ လေသာဆောင်များတွင်
ထိုးထားသည့် ကမ္ပည်းစာတန်းများ အားလုံး ကတော့ သမီးတော်ရဲ့

မောင်ငယ်ပေါက်ယု စပ်ဆိုထားတဲ့ ကမ္မည်းစာတန်းများ ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ စံနန်းတော်ဆောင် တစ်ဆောင် နှစ်ဆောင်မှာရှိတဲ့ ကမ္မည်းစာတန်းများအား ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာခြင်း မရှိဘူးဆိုယင် သမီးတော် ထိပ်ထား ကိုယ်တိုင် အမည်မှည့်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုယင်ဖြင့် ဖေဖျားတို့အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ကြမှာပါပဲ”

ပေါက်ယုက ထိုသို့သော ကမ္မည်းစာတန်းများကို ရေးထိုးတတ်ပြီဟု ကြားရသည့်အခါတွင် နန်းမတော်ထိပ်ထား သည် များစွာ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်လျက်

“အလို မောင်ငယ်က အတော်တောင် တိုးတက်ပါပေါ့လား” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျိချိန် နောက်ဆုတ်သွားသည့်အခါ၌ နန်းမတော် ထိပ်ထားသည် အခြားသော မိန်းကလေးများ နှင့်အတူ ပန်းပွင့်များ နှင့် အရည်အကောင်းဆုံး ကျောက်စိမ်းတို့ ကဲ့သို့ ထူးခြားစွာ လှပလျက်ရှိသော ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကို သတိပြုမိ၏။ ထို့နောက် အဘယ့်ကြောင့် ပေါက်ယု တစ်ယောက် လာ၍ နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုသေးသနည်း ဟု မေးမြန်း၏။ ဤတွင် မယ်မယ်က နန်းတော်ရာထူး အဆင့်အတန်း မရသေးသည့် လူငယ်တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဆင့်ခေါ်ခြင်းမပြုဘဲ မခစား ရဲသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

နန်းမတော် ထိပ်ထားသည် ပေါက်ယုကို ချက်ချင်းအခေါ်ခိုင်း လိုက်သည်တွင် မိန်းမစိုးတစ်ယောက်သည် ပေါက်ယုကို ရှေ့သွင်း လာပြီးလျှင် ရွှေနန်းတွင်း ထုံးတမ်းစဉ်လာများအတိုင်း ခစား စေလေ၏။ ထိပ်ထားသည် မောင်ငယ် ပေါက်ယုကို အနားသို့ခေါ်ကာ လက်ကို ဆွဲလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီးလျှင် ကုပ်ကိုပွတ်လျက် “မောင်ငယ် က ထွားလာလိုက်တာနော်” ဟု ပြုံး၍ ပြောလျက်ရှိရာမှ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာကြပြန်လေ၏။

မမယုနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့သည် ရှေ့သို့တိုး၍ ခစားလိုက်ကြပြီး လျှင်

“ဥစာပွဲတော် တည်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ။ ထိပ်ထားကို ဒီက အစ်မများနဲ့အတူ ကြွရောက်ဖို့ လျှောက်ပါတယ်”

ထိပ်ထားသည် ထိုင်ရာမှထကာ ပေါက်ယုအား အရှေ့က လမ်းပြရန် ပြော၏။

ထိပ်ထားသည် အခြွေအရံများ ခြံရံကာ ဥယျာဉ်ထဲ လာခဲ့၏။ ခမ်းနားသည့် စံနန်းဆောင် အသီးသီးပေါ်သို့ မီးပုံးများမှ မီးရောင်စုံတို့သည်

ဖြာလျက်ရှိကြ၏။ ‘နတ်ငှက်ပျော်ရာ’ ခန်းဆောင်နှင့် ‘နံ့သာနီတောင်နှင့်
ကျောက်စိမ်းဂူ’ ခန်းဆောင်များသို့ ဖြတ်လာခဲ့ကြပြီးနောက်
လေသာဆောင်များကို တက်ကြည့်ခြင်း၊ စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ခြင်း၊ ကမူများ
ပေါ်သို့တက်ခြင်း၊ နေရာအသီးသီးတွင် ရပ်တန့်၍ ရှုမျှော်ခင်းများကို
ကြည့်ရှုခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကြရင်းဖြင့် ဥယျာဉ်တော် ကို
လျှောက်ကြည့်ကြ၏။ အားလုံးသော ခန်းဆောင်တို့မှာ
တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင် မတူရလေအောင် အမျိုးမျိုး ပြင်ဆင်ထားလျက်
နေရာတိုင်းမှာလည်း တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ မတူရလေအောင်
တစ်မျိုးတစ်ဖုံစီ မွမ်းမံ ထားလေရာ နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် ထိုအပြင်အဆင်၊
အမွမ်းအမံများကို ကြည့်၍ အားရနှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ကာ ချီးမွမ်း တော်မူ၏။
သို့ရာတွင် ထိပ်ထားက “ခမ်းနားလွန်းပြီး အကုန်အကျ များလွန်းပေလိမ့်မယ်။
နောက်တစ်ခါကျယ်င် ဒီလောက် မလုပ်ပါနဲ့” ဟု သတိပေး၏။

ဗဟိုနန်းဆောင်ကြီးသို့ ရောက်သည့်အခါ နန်းမတော်ထိပ်ထားသည်
သူတို့အား အဆောင်အယောင် ထုံးတမ်း စဉ်လာများအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ
ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ရန် ပြောဆိုပြီးလျှင် နေရာအသီးသီးတွင် အထိုင်ခိုင်းလေ၏။
စားသောက် ပွဲကား ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပေ၏။ မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများက
ဘေးတွင်ရှိသည့် စားပွဲများတွင် ထိုင်ကြပြီးလျှင် မမယု၊ လီဝင်းနှင့်
နတ်ငှက်မယ်တို့က ပန်းကန်များကို လိုက်ချပေးပြီး ဝိုင်အရက်ချို တို့ကို
လိုက်ငှဲပေးကြ၏။ ထိုအတွင်းတွင် ထိပ်ထားသည် စုတ်တံနှင့် မင်သွေးခုံကို
တောင်းပြီးနောက် ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင် လှည့်ကြည့်စဉ် သူအနှစ်သက်ဆုံး
ဖြစ်ခဲ့သည့် နေရာများအတွက် ကမ္မည်းစာတန်းများ ရေးပေး၏။
အလယ်စံနန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားရန် အတွက် “ဘုန်းတော် ကြီးသောဘုရား၏
ကရုဏာတော်ကို အောက်မေ့၊ တာဝန်ကို သတိမူ” ဟု ရေးပေးပြီးလျှင်
အောက်တွင်လည်း ကဗျာတို ကလေးတစ်ပုဒ်ကို စပ်ပေး၏။

မဟာကရုဏာ၊ စကြဝဠာသို့
ကျယ်စွာဖြန့်ကြက်၊ အသက်အရွယ်
ကြီးငယ်မရွေး၊ လွှမ်းခြုံပေး၏။
သီရိပရမေ၊ ကျက်သရေလည်း
ဝေဆာအနှံ့၊ တိုင်းခွင်ပျံ့၏။

ဥယျာဉ်တော်ကြီးကိုလည်း မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်တော်ဟု အမည်ပေး၏။

“နတ်ငှက်ပျော်ရာ ခန်းဆောင်” ကို “ဝေဠုဝန်” ဟု အမည်ပေး ၏။
“နံ့သာနီဆောင် နှင့် ကျောက်စိမ်းဂူ” ဟူသော အမည်ကို “နီမောင်းချမ်းသာနှင့်
စိမ်းမြပျော်ဖွယ်” သို့မဟုတ် “နီမောင်းပျော်ဖွယ်” ဟု အမည်ပေးလေ၏။
“ဂမုန်းနှင့်သဇင်” ခန်းဆောင်ကို “ဂမုန်းမြိုင် ရိပ်သာ” ဟု အမည်ပေးလေ၏။
“ဆီးတော်ပင် ရိပ်သာအဝင်” ဟူသော အမည်ကို “ဂုန်လျှော်ဖွပ် တဲငယ်” ဟု
အမည်ပေး၏ ။ ဗဟိုခန်းဆောင်ကို “မဟာလေသာဆောင်” ဟု
အမည်ပေးလေ၏။ ထိုအဆောင်၏ အရှေ့ဘက် တောင်ပံကို
“စိန်ခြယ်ရောင်လင်း” ဟု အမည်ပေးလေ၏။ အနောက်ဘက် တောင်ပံကို
“နံ့သာနန်းမြင့်” ဟု အမည်ပေးလေ၏။ အခြားအမည်များ မှာ “ဗေဒါလေညင်း”၊
“ကြာပန်းမြစ်ဆိပ်”၊ “ဆူးလေကျွန်း”၊ “ကန်စွန်း နွယ်ကျွန်း” စသည့်အမည်များ
ဖြစ်ကြ၏။ နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် “နေဦးပျို သစ်တော်ပွင့်”၊ “နေနှောင်း
လေမှ ထင်းရှူးပင်”၊ “ညှင်းထဲမှ မညှိုးပန်း” စသည့်
အခြားသောအမည်များကိုလည်း ပေးတော်မူ၏။ ကျန်အမည်တို့ကိုမူ ဤတွင်
ဖော်ပြခြင်းမပြုတော့ပြီ။ အချို့ အမည်များ ကိုမူ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ
နဂိုအတိုင်းထား၏။

ထိုနောက် နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် အောက်ပါကဗျာကိုလည်း
ရေးဖွဲ့တော်မူလေ၏။

ကျွမ်းကျင်ပြည့်စုံ၊ ဝိသုကြာသို့
လုံးစုံဖန်ဆင်း၊ ဥယျာဉ်တွင်း၌
စီးဆင်းစမ်းရေ၊ ဖူးဝေကြိုင်လန်း
တောတန်းတောင်ခြေ၊ အထွေထွေဖြင့်
မိုးမြေအောက်တွင်၊ လှပန်းဆင်သည်
ဥယျာဉ်မဟာနန္ဒာတကား။

ထိပ်ထားသည် ကဗျာကို မိန်းမပျိုများအားပြလိုက်၍ ပြုံးလျက်

“ညီမတော်တို့ သိတဲ့အတိုင်း ထိပ်ထားမှာ ကဗျာဉာဏ်
ခေါင်းပါးလှတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ညတော့ ဒီဥယျာဉ်တော်ကို
ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် တတ်သမျှ မှတ်သမျှနဲ့ စပ်ရပေမှာပဲ။ တစ်နေ့ အချိန်ရလို့
ရှိယင်တော့ ဒီမဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်တော်ကြီးအကြောင်းကို စာဖွဲ့ရဦးမယ်။
ပြီးတော့ ဒီမင်္ဂလာအခါတော်ကြီးကို မော်ကွန်းတင်တဲ့ အနေနဲ့ “ဆွေတော်
မျိုးတော် ပေါင်းဆုံခန်း” ဆိုတဲ့ မော်ကွန်းကြီးတစ်စောင်လဲ ရေးရဦးမယ်။

“ဒီတော့ ဒီမော်ကွန်းကြီးကို မရေးခင်မှာ ညီမတော် တို့ကလဲ တစ်ပုဒ်စီလောက် ဖွဲ့ပြကြစမ်းပါဦး။ တတ်နိုင်သမျှ ပေါ့။ ထိပ်ထားရဲ့ စာထက်တော့ ကောင်းကြမှာချည်းပါပဲ။ ထိပ်ထား ရှက်မှာစိုးလို့ ခပ်ညှဲညှဲတွေတော့ စပ်မပြကြပါနဲ့။ မောင်ငယ်ပေါက်ယုတောင် စာတွေ ကဗျာတွေ စပ်ဆိုနိုင်ပြီဆိုတာကို သိရတော့ ထိပ်ထားဖြင့် ဝမ်းသာလို့ မဆုံးနိုင် တော့ဘူး။ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ ထိပ်ထား အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံး နေရာတွေကတော့ ဝေဠုဝန်နဲ့ ဂမုန်းမြိုင် ရိပ်သာတို့ပဲ။ သူတို့ပြီးတော့ နီမောင်းချမ်းသာရင်ပြင်နဲ့ ဂုန်လျှော်ဖွပ် တဲဆိုတဲ့ နေရာတွေပဲ။ ဒီ လေး ဌာန အကြောင်းကိုတော့ ချက်ချင်း စပ်ကြရလိမ့်မယ်။ မောင်ငယ် ပေါက်ယု စပ်ထားတဲ့ စာများဟာလဲ ကောင်းပါပေတယ်။ ဒီတော့ ခုလဲပဲ မောင်ငယ်က အက္ခရာငါးလုံးပါတဲ့ လူရိုက်ဗျာလေးပုဒ်လောက် ကို အစ်မတော်ရှေ့မှာ စပ်ပြစမ်းပါလို့ တိုက်တွန်းရမယ်။ ဒီလောက်စပ်ပြ နိုင်ပြီဆိုယင် သူငယ်ငယ်က အစ်မတော် စာသင်ပေးခဲ့ရတာတွေ ပင်ပန်း ရကျိုးနပ်ပြီလို့ အစ်မတော် ယူဆမှာပါ”

ပေါက်ယုမှာ မနေသာတော့သည့်အတွက် ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားရ၏။

ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့အနက်တွင် တန်ချွန်းမှာ ဉာဏ်အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည့်တိုင် ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယု တို့လောက်မူ မကောင်းလှချေ။ သို့ရာတွင် အခြားသူများလည်း စပ်လျက်ရှိသဖြင့် မနေသာတော့ပြီ။ လီဝမ်း ကလည်း တစ်ပုဒ်စပ်လေ၏။

နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် ညီမတော်များစပ်သည့် စာတို့ကို ပထမကြည့်လေ၏။ ယင်းတို့မှာ အောက်ပါတို့ ဖြစ်ပေ၏။

ပြုံးမိ ရွှေဘဝင်

မျှော်စမ်းကွယ့် ပတ်လည်

အလှစုံ တစ်ဂုဏ်ဆန်းတာကြောင့်

မြနန်းဆောင် အရောင်လဲ့ကို

ရေးဖွဲ့မိသည်။ ။

ဘယ်ပန်းချီ မိနိုင်ပါ့မလဲ

ဟိုသည်လျှောက်ပါလို့

ရှေ့နောက်ကို မျှော်ဆင်ခြင်တော့

မြင်မိသူ စိတ်နှလုံးမှာ

ပရမေ သီရိ

ဤမြေခင်းသာ၊ ဘုံခန်းဝါ၌
သာခဲ့နေခြည်၊ ရီခဲ့တိမ်ထောင်
အလှဆောင်လျက်၊ ဥဩငှက်ပျို
ခင်တန်းလျှို့မှ၊ ဖိတ်ခေါ်ကြ၏။
စိမ်းမြဝါရော၊ ဝါးရုံတောလည်း
သောသောည့်ည့်၊ နတ်ငှက်ပျံကို
ဖိတ်မန်သောနှယ်၊ မြူသောနှယ်သို့
နန်းမထိပ်ထား၊ စုဘုရား၏
ခရီးပင်လျှင်၊ စာဆိုရှင်အား
တေးပဉ္စင်ကို၊ တီကျူးဆိုစေ
နှိုးဆော်လေသော်၊ မွဲတေသည့်ဉာဏ်
စာဆိုကံသည်၊ ထပ်ပြန်အတိုင်းသာတကား။ ။

ပေါက်ကြည်

လူမရောက်သည့် နတ်တို့ပြည်

ဤဥယျာဉ်သာ၊ ဤနေရာကို
သိသူဘယ်မှာရှိသနည်း။
သင်းပျံမွှေးထုံ၊ ဤနတ်ဘုံသည်
ဖုန်မှုန့်ညစ်ထေး၊ ညစ်အကြေးကို
ဝေးရာတွင်သာ ရှိလိမ့်မည်။
စိမ့်စမ်းတောင်နှယ်၊ အလှခြယ်၍
ရှုဖွယ်ရှုခင်း၊ ဤမြင်ကွင်းနှင့်

သင်းပျံ့မွေးထုံ၊ ရနံ့စုံလျက်
ရဂုံစိမ့်မြောင်၊ ကျောက်စိမ်းတောင်နှင့်
ပနာတင့်လျက်၊ သခင်အလာ
စောင့်ကြိုပါသည် သာတောင့်သာယာ ဖွေတော့သည်။

ထိုက်ယု

အလှချင်းပြိုင်

တင့်တယ်စေမှု၊ သိကြားထုသို့
နှိုင်းတုမယှဉ်၊ ထိုဥယျာဉ်ကို
ငါလျှင်စာဖွဲ့၊ မမီခဲ့။
ရှုဖွယ်ဆန်းစွာ၊ ဤနေရာလျှင်
အလှယှဉ်ပြိုင်၊ မဖွဲ့နိုင်။

တန်ချွန်း

အလှဖန်ဆင်းရှင်

ရှုလေတိုင်းပင်၊ အလှဆင်လျက်
တုယင်နန်းမြင့်၊ မိုးသို့စွင့်၍
နေနှင့်လသွင်၊ အလှဆင်သည်
သဘာဝထက်ပင် သာလိမ့်မည်။

ဆီချွန်း

အလှနှင့် အနု

တောင်တို့စိမ်းစို၊ ရေညိုရစ်သန်း
နတ်ပြည်ကျွန်းသို့၊ အဆန်းတကြယ်
ကချေသယ်(သည်)၏၊ စိမ်းခြယ်ယပ်တောင်

ပူလောင်အိုက်စပ်၊ လေတွင်ခပ်သည်
နုဖပ်သင်းပျံ၊ ဆေးပင်နံသာ
ပေါ်ထွက်လာ၏။ ပန်းလွှာသီးပွင့်
ထဘီနှင့်ခတ်၊ လေတွင်ရှုပ်တိုက်
ပြေးလွှားလိုက်ကြ၊ ထိုကာလကို
ကဗျာဖွဲ့သီ၊ စာရေးစီ၏။
မြရည်ပျော်ဝင်၊ ပန်းမျှော်စင်မှ
လှနတ်သမီး၊ မြေကြီးဆင်းလာ
ထိုခြေရာကို၊ ဘယ်မှာလူတို့မီလိမ့်မည်။

လိမ်း

နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် ထိုကဗျာအားလုံးကို ချီးမွမ်း
ပြောဆိုပြီးနောက် ပြုံးလျက်

“ကဲ ညီမငယ် ပေါက်ကြည်နဲ့ ညီမထိုက်ယု တို့ရဲ့ စာနှစ်ပုဒ်ကတော့
အကောင်းဆုံးပဲ။ သူတို့ကို ဘယ်သူမှ မမီဘူး” ဟု ပြော၏။

ထိုက်ယုသည် ထိုနေ့ညတွင် မိမိ၏ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စကို ထုတ်ကာ
သူတို့အားလုံး ထက်သာအောင် လုပ်လိုက် မည်ဟု စိတ်ကူးလျက် ရှိ၏။
သို့ရာတွင် ထိပ်ထားက လူတစ်ယောက်ကို ကမ္ဘာတစ်ခုစီနှင့် စာတစ်ပုဒ်စီသာ
အစပ်ခိုင်း သည့်အတွက် နောက်ထပ်ရေးရန် အခွင့်မသာတော့ သဖြင့်
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ချက်ချင်း လက်တန်း ကောက်စပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာမူ ရေး၍ မပြီးသေးချေ။ ဝေဠုဝန်နှင့်
ဂမုန်းမြိုင်ရိပ်သာကို စပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် “နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရင်ပြင်”
အကြောင်းကိုစပ်ရန် စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ သူ့စာမူကြမ်းတွင် “နေဦးသစ်ရွက်၊
ကျောက်စိမ်း ရွက်တို့၊ ခက်လက်ဝေဆာ” ဆိုသည့် စာတစ်ပုဒ်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ပေါက်ကြည်က လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုစာကြောင်း
ကိုမြင်သဖြင့် တံတောင်ဖြင့်တွက်လိုက်ပြီး

“အစ်မတော်ထိပ်ထားက နံသာနီတောင်နဲ့ ကျောက်စိမ်းဂူကို
မကြိုက်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်မို့ နီမောင်းချမ်းသာနဲ့ ပျော်ဖွယ်စိမ်းမြ
ပြောင်းပစ်တာ မတွေ့ဘူးလား။ ဒီမှာ တစ်ခါထပ်ပြီး ကျောက်စိမ်းဆိုတာကို
ထပ်ရေးနေယင် မကြိုက်မှန်း သိလျက်နဲ့ တမင်ရေးနေသလို ဖြစ်မှာပေါ့။

ပြီးတော့ ငှက်ပျောရွက်ကို ဥပမာ တင်စားချင်ယင် ဒီပြင် ဥပမာတွေ အများကြီး ရှိသားပဲဟာ။ ဒီပြင်ဥပမာကို ရှာပါ” ဟု တိုးတိုး ပြော၏။

“ပေါက်ယုတော့ တခြား စကားလုံး ရှာလို့ မရတော့ဘူး” ဟု ပေါက်ယုက နဖူးမှ ချွေးများကိုသုတ်ရင်း ပြော၏။

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလျက်

“ကျောက်စိမ်းကို ဖယောင်းစိမ်းလို့ ပြောင်းလိုက်ပါလား”

“ဒီလိုတင်စားတာမျိုး ရှိလို့လား”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးကာ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်ရင်း

“ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မရှိရမှာလဲ။ ဒီအတိုင်းသာ လုပ်နေယင် ရွှေနန်းတော့် စာပြန်ပွဲ ဝင်ဖြေတဲ့အခါကျတော့ သူငယ်တန်း ဖတ်စာကိုတောင် မေ့နေတော့မယ့်ပုံပဲ။ တန်ခေတ်စာဆို ချိန်ယီရဲ့ ငှက်ပျောရွက်အကြောင်း စပ်ထားတဲ့ “ဖယောင်းစိုင့်မှ၊ မီးတိုင်လည်းငြိမ်း၊ ဖယောင်းစိမ်းခဲ၊ ပျဉ်းတွဲသွေ့ခြောက်” ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ပေါက်ယုစိတ်ထဲ၌ သူ့ရှေ့တွင် ကာထားသည့် ကန့်လန့်ကာသည့် ပွင့်သွားကာ လင်းလာသည်ဟု ထင်လိုက်ရ လေ၏။

“ဟုတ်သားပဲ။ ပေါက်ယု တော်တော်ညံ့တာပဲ။ ရှိပြီးသား စကားလုံးကိုတောင် မေ့နေတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ မလေးဟာ စာကဗျာအရာမှာ ကျွန်တော့်ဆရာပါ။ ဒီအချိန်ကစပြီး မလေးလို့ မခေါ်တော့ဘူး။ ဆရာမလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်”

ပေါက်ကြည်က ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ရင်း

“ကဲ စကားများမနေနဲ့ ကိုယ်တော်လေးရဲ့။ မြန်မြန်စပ်တော်မူ။ ပေါက်ကြည်ကိုလဲ မလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့။ မောင့်ရဲ့ မလေးက ဟိုမှာ ထိုက်ယုရယ်လေ။ ရွှေဝတ်လုံကြီးနဲ့ ထိုင်လို့။ သူ့ကိုသာ ခေါ်တော်မူပါ။ ပေါက်ကြည်တို့ကို မခေါ်ပါနဲ့”

စကားများနေလျှင် စာစပ်၍မပြီးဘဲ ဖြစ်နေမည်စိုးသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်လည်း ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် တကုန်းကုန်းနှင့်စပ်နေသည်မှာ သုံးပုဒ်ပြီးသွားခဲ့လေပြီ။ ထိုက်ယုမှာလည်း ယနေ့ညတွင် သူ့အစွမ်းအစ ကို ကောင်းစွာ ပြခွင့်မရသဖြင့် ပေါက်ယုအတွက် ရေးပေးမည်ဟု စိတ်ကူးရကာ ခုံအနီးသို့ လာရပ်လေ၏။

ပြီးမပြီး မေးသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက

“သုံးပုဒ်တော့ ပြီးသွားပြီ မလေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ‘ဆီးတော်ပင် ဘုံဆိုင်သို့အဝင်’ ဆိုတဲ့ စာပုဒ် ကျန်နေသေးတယ်”

ထိုက်ယုသည် ခေါင်းငုံ့၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ကဗျာတိုကလေးကို ရေးခြစ်ပေးလိုက်ကာ လုံးခြေပြီးလျှင် ပေါက်ယုထံသို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်၏။ ဖြေ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ့ထက် အဆများစွာ သာသော ကဗျာများကို တွေ့ရသဖြင့် ပေါက်ယုသည် ကူးချကာ ကဗျာလေးပုဒ်ကို အစ်မတော် ထိပ်ထားထံ ပေးလိုက် လေ၏။

ကဗျာ လေးပုဒ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

နတ်ငှက်ပြည်

ကျောက်စိမ်းပင်စည်၊ ရိုးတံဆီမှ
ရွန်းရည်လဲ့ပြီး၊ အသီးသီးလာ
မိုးပြာနတ်ငှက်၊ နားနေလျက်တည့်။
သစ်ရွက်မြန်နန်း၊ စိမ့်စမ်းသွယ်ကျ
စိမ်းမြပွင့်ညွှောက်၊ ပြောက်တိပြောက်ကျား
အရိပ်များလျှင်၊ မရွေ့မလျား
ရပ်နေငြားသော်၊ ထိပ်ထားသခင်
နေဝင်ချိန်ထိ၊ ချိုမြိန်အိပ်စက်
ထိုအိပ်မက်ကို၊ မြင်မက်လိုသည်
နတ်ငှက်ပြည်။ ။

အစ်မတော်သည် စပ်ထားသည့် ထိုကဗျာလေးများကို ဖတ်၍ ကျေနပ်သွားကာ

“အလို တော်တော့ကို တိုးတက်နေပါ ပေါ့လား”

နောက်ဆုံးကဗျာမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် အတွက် “ဂုန်လျှော် ဖွပ်တဲအို”ကို “စပါးချိုတဲ” ဟု အမည်ပြောင်း လိုက်လေ၏။ ထိပ်ထားသည် တန်ခွန်းကိုခေါ်ကာ ကဗျာဆယ့်တစ်ပုဒ်ကို ပန်းစက္ကူပေါ်တွင်

ရေးကူးစေပြီးလျှင် မိန်းမစိုး တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ အပြင်ဘက်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် ခမည်းတော် ကျီချိန်နှင့် လူကြီးများထံသို့ ပို့စေ၏။ လူကြီးများမှာလည်း ထိုကဗျာများကိုဖတ်၍ ကျေနပ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ကျီချိန်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် စပ်ဆိုသည့် “လာတော်မူလျှင်” ချီ ရတုကို ဖတ်၏။

ထိပ်ထားသည် ဒိန်ခဲ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် အခြား စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ပေါက်ယုနှင့် ကျီလန်တို့ထံ ပို့စေ၏။ ကျီလန်မှာ အလွန်ငယ်သေးသည့်အတွက် စာစပ်ရာတွင်လည်းမပါ။ အခစားဝင်ရာတွင်လည်း ဦးလေးများ၊ ဒေါ်လေးများနောက်မှ ဝင်ရသူ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အကြောင်းကို ယခုမှ ဖော်ပြရခြင်းဖြစ်၏။

ကျီဟုန်မှာလည်း နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်အပြီးတွင် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရာမှ ယခုအချိန်တွင် သူ့ခန်းဆောင်တွင် နာလန်ထဆဲ ရှိသေးသဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ဤတွင် ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

ထိုအချိန်၌ ကျီကျန်းမှာ ဆူချောင်မှ သူဝယ်လာသည့် ကချေသည် ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့ နှင့်အတူ ကပြရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည့်တိုင် ခန်းဆောင်ထဲတွင် စာစပ်ပွဲ မပြီးသဖြင့် စိတ်တိုလျက်ရှိလေပြီ။ ထိုစဉ် မိန်းမစိုးတစ်ယောက် ပြေးလာကာ “ခန်းဆောင်ထဲမှာ စာစပ်ပွဲပြီး တော့မယ်။ ခင်ဗျားအစီအစဉ်က ဘာတွေရှိသလဲ။ ပြစမ်းပါဦး” ဟု ပြော၏။

ကျီကျန်းက ဖဲစအုပ်ထားသည့် အစီအစဉ်စာရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ စင်တော်ဆယ့်နှစ်စင်မှ ကချေသည် ဆယ့်နှစ်ဦးတို့၏ အမည်များကိုလည်း ဖော်ပြထား၏။ မိန်းမစိုးသည် ပြဇာတ်လေးခန်း ကို ကပြရန် ရွေးပေးသွား၏။ သူ့ရွေးပေးသွားသည့် ပြဇာတ်လေးခန်း မှာ (မင်ခေတ်ပြဇာတ် ဆရာကြီးလီယု၏) “ပွဲတော်တည်အက”၊ (ချင်ခေတ်ပြဇာတ်ဆရာကြီး ဟုန်မင့်၏) “သတ္တမလ၊ သတ္တမရက်ပွဲတော် အက”၊ (မင်မင်းဆက် ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီး တန်ရှိန်ဆု၏) “အမတဘုံသားများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း” နှင့် “လေလွင့်ဝိညာဉ်” အကတို့ဖြစ်ကြ၏။

ကျီကျန်းသည် ပထမအခန်းကို တင်ဆက်၏။ ကချေသည်များမှာ ရုပ်ချောသလောက် အဆိုအကလည်း တော်ကြပါပေ၏။ ကြည့်သူတို့ကို ရသပေးနိုင်စွမ်း ရှိကြပါပေ၏။

သူတို့ကပြပြီးနောက် ခဏကြာလျှင် မိန်းမစိုးတစ်ယောက်သည် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ထည့်ထားသည့် ရွှေလင်ဗန်း တစ်ချပ်ကို ကိုင်ရင်း ဇာတ်ခုံနောက်သို့ ရောက်လာကာ လင်ကွမ်း ဆိုသည့် ကချေသည် အမည်ကို မေး၏။ ဤသည်မှာ ထိပ်ထားက လင်ကွမ်းအား ဆုတော် လာဘ်တော် ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျီကျန်းက လင်ကွမ်းအား လာ၍ လက်ဆောင်ကို

ဒူးတုပ်၍ ယူစေ၏။

မိန်းမစိုးက

“နန်းမတော်ထိပ်ထားက လင်ကွမ်းဟာ တော်ပါပေတယ်လို့ ချီးကျူးတော်မူတယ်ဗျ။ ခု သူ့အကြိုက်ဆုံး အခန်း နှစ်ခန်းကို လင်ကွမ်း ကပြပေးပါလို့ အမိန့်တော်ရှိလိုက်တယ်”

ကျိကျန်းက ချက်ချင်း လက်ခံကတိပေးလိုက်ကာ “ဥယျာဉ်တော် သို့ လည်ပတ်ခြင်း” နှင့် “အိပ်မက်” ဆိုသည့် အခန်းနှစ်ခန်းကို အကခိုင်း၏။ သို့ရာတွင် လင်ကွမ်းမှာ ထိုအခန်းနှစ်ခန်းတွင် ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် “ရန်ပွဲ” ဆိုသည့် ကကွက်နှင့် “သစ္စာဆိုခြင်း” ဆိုသည့် ကကွက်နှစ်ခုကို ကပြရန် ရွေးလေသဖြင့် ကျိကျန်းမှာလည်း သဘောတူ လိုက်ရလေ၏။

နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် လင်ကွမ်း၏ အက နှင့် အဆိုကို များစွာ နှစ်ခြိုက်တော်မူသဖြင့် ထိုကချေသည် မလေးကို ကောင်းစွာ မွေးမြူသင်ကြားပေးရန် အထူးညွှန်ကြားတော်မူခဲ့၏။ ထို့ပြင် လင်ကွမ်းအားလည်း ရွှေနန်းတော်သုံး ဖဲစနစ်လိပ်၊ ရွှေချည်ထိုး လက်ကိုင်အိတ် နှစ်လုံး၊ ရွှေ ငွေ လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် စားသောက်ဖွယ်များကို ဆုအဖြစ် ပေးသနားတော်မူ၏။

ထိုနောက် နန်းမတော် ထိပ်ထားနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါတို့ သည် စားသောက်ပွဲတော်မှ ထကာ မကြည့်ရ သေးသည့် အခြားနေရာများသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုကြ၏။ ဥယျာဉ်တော်ထဲရှိ ဗုဒ္ဓ ဝတ်ကျောင်းဆောင် တစ်ခုသို့ရောက်လျှင် ထိပ်ထားသည် လက်ခြေဆေးကာ ဆီမီးများ ထွန်းညှိပြီးလျှင် ဝတ်ပြုတော်မူ၏။ ထိုတောရကျောင်း ကိုလည်း “ဒုက္ခပင်လယ်မှ ကရုဏာလှေတော်” ဟူသော အမည်ကိုပေး၏။ သီလရှင် များကိုလည်း ဆွမ်းကွမ်းထောက်ပံ့ လှူဒါန်း လေ၏။

ခဏကြာလျှင် မိန်းမစိုးတစ်ယောက် ဒူးတုပ်ခစားကာ လက်ဆောင်တော် စာရင်း အဆင်သင့် ပြင်ပြီးကြောင်းနှင့် လျှောက်ထား၏။ နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် လက်ဆောင်တော်စာရင်းကို ကြည့်ပြီးနောက် ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်သည့်အတွက် ထိုလက်ဆောင်တော်များကို သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးသို့ ဝေငှပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မယ်မယ်မှာ လိုတရ တောင်ဝှေးဟု ခေါ်သော ရွှေတောင်ဝှေး တစ်ချောင်းနှင့် ကျောက်စိမ်းတောင်ဝှေး တစ်ချောင်း၊ တယ်နှစ်သား တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း၊ ကရမက် စိပ်ပုတီးတစ်ကုံး၊ နုပျိုခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ အမျိုးမြတ်ခြင်း တို့ကို ဖော်ပြသည့် ပန်းပုံစံများ ရေးထားသော ရွှေနန်းတော်သုံး ဖဲအုပ်လေးအုပ်၊ အသက်ရှည်ခြင်းနှင့် အနာရောဂါ ကင်းခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည့်

ပန်းပုံစံများ ဖော်ထားသော ပိုးအုပ်လေးအုပ်၊ “ဆုတောင်းပြည့်ပါစေ” ဟူသော စာတန်းများ ခတ်နှိပ်ထားသည့် ရွှေမန်ကျည်းတောင့် ဆယ်တောင့်နှင့် ကျန်းမာခြင်းနှင့် ဥစ္စာပေါခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည့် အခြားအရပ် များနှင့် ငါးရုပ်များ ရေးခြယ်ထားသော ငွေမန်ကျည်းတောင့် ဆယ်တောင့်တို့ဖြစ်၏။

သခင်မဝမ်နှင့် သခင်မဆင့်တို့လည်း တောင်ဌေး၊ လက်ကိုင်တုတ်နှင့် ကရမက်ပုတီး တို့မှလွဲလျှင် အလားတူ လက်ဆောင် ရကြ၏။

ကျီချင်၊ ကျီချိန်နှင့် ကျီရဲ့တို့ကား ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ရေးဖွဲ့တော်မူသော ကျမ်းစာအုပ် နှစ်အုပ်၊ အဖိုးတန် ရှားပါးသည့် မင်တောင့်သေတ္တာ နှစ်သေတ္တာ၊ ရွှေအရက်ခွက် နှစ်လုံးနှင့် ငွေအရက်ခွက် နှစ်လုံး၊ အထက်ပါ အတိုင်း ရွှေနန်းတော်သုံး ဖဲအုပ်များ အသီးသီး ရရှိကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယုနှင့် အခြားညီမတော်များ အားလုံးတို့မှာ ကျမ်းစာအုပ်သစ် တစ်အုပ်၊ တိုင်းတစ်ပါးဖြစ် အဖိုးတန်ကြေးမုံ၊ ပုံစံသစ်ဖြင့်လုပ်သည့် ရွှေနှင့် ငွေနားဇောင်း တစ်ရံစီ အသီးသီးရကြ၏။ ပေါက်ယုလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ရ၏။

ကျီလန်မှာ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် ငွေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးအပြင် ရွှေဘယက်ပြားတစ်စုံနှင့် ငွေဘယက်ပြားတစ်စုံ ရ၏။

မမယု၊ လီဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့မှာ ရွှေဘယက်နှစ်ပြား၊ ငွေဘယက်နှစ်ပြားနှင့် ပိုးအုပ်လေးအုပ် ရရှိလေ၏။

မယ်မယ်၊ သခင်မဝမ်နှင့် သခင်မဆင့်တို့ထံတွင် အလုပ်လုပ်ရသည့် အစေတော်များ၊ လက်ပါးစေများမှာ ဖဲစ နှစ်ဆယ့်လေးစနှင့် အသစ် သွန်းပြီးသား ငွေထုပ်တစ်ရာတို့ကို ခွဲဝေရကြ၏။

ကျီချန်၊ ကျီလျှံ၊ ကျီဟုန်နှင့် ကျီယုန်တို့မှာ ဖဲစတစ်စစီနှင့် ငွေ ဘယက်ပြား တစ်စုံစီ ရကြလေ၏။

ထို့ပြင် မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်တော်ကို တည်ဆောက်ထိန်းသိမ်းသူ များကိုလည်း ဖဲအုပ်တစ်ရာ၊ ရွှေနှင့်ငွေ ဆယ်ပိဿာ၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ စားသောက်ဖွယ်များနှင့် အရက်ချိုများ ရကြ၏။ စားတော်ဆက်များ၊ ကချေသည်များနှင့် မျက်လှည့်ပညာသည် များလည်း အသစ်သွန်းပြီး ဒင်္ဂါးငါးရာကျော်စီ ရကြလေ၏။ အားလုံးက လက်ဆောင်တော်ပေး သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လျှောက်ထားပြီး၍ မိန်းမစိုးများက ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ပြန်ကြွရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု ကြေညာသည့် အခါ၌ နံနက်သုံးချက် တီးခဲ့လေပြီ။ နန်းမတော်ထိပ်ထား၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ

ဝဲလာသော်လည်း အနိုင်နိုင်ချုပ်တည်းကာ ကြိုးစား၍ ပြုံးလိုက်ရင်း
မယ်မယ်နှင့် မေဖျားတို့၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ မခွဲနိုင်အောင်ဖြစ်လျက်
ရှိလေ၏။

“ထိပ်ထားအတွက် ဘာမှစိုးရိမ်မနေကြပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ
ဂရုစိုက်ကြပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား ကရုဏာတော်ကြောင့် မယ်မယ်တို့
မေဖျားတို့လဲ တစ်လကိုတစ်ကြိမ်ကျ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို လာခွင့်ရနေပြီပဲ။
နောက် မကြာမကြာ တွေ့ရတော့မှာပါ။ ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေကြပါနဲ့တော့။
နောက်နှစ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက လည်ပတ် ခွင့်ပြုလို့
ထိပ်ထားလာမယ် ဆိုယင်တော့ ဒီလောက် အကုန်အကျ ခံပြီး
ပြင်ဆင်မထားကြပါနဲ့”

မယ်မယ်နှင့်တကွ အမျိုးသမီးများသည် မည်သို့မျှမပြောနိုင်ဘဲ
ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြ၏။ ထိပ်ထားသည် သူတို့နှင့် မခွဲခွာလိုသေးသည့်တိုင်
ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ အစဉ်အလာအရ မပြန်၍ မဖြစ်တော့သည့်အတွက်
ဝေါပေါ်တက်ကာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ပြန်ကြွသွားလေ၏။
ကျန်အိမ်သူအိမ်သားများသည် ငိုယိုလျက်ရှိသည့် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် တို့ကို
ဥယျာဉ်တော်ထဲမှ တွဲခေါ်လာကာ ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်လျက် ရှိကြလေ၏။
သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို နောက်တစ်ခန်းကျမှ ဖော်ပြဦးမည်။

လှပသောညတစ်ညတွင် အလိမ္မာ အစေတော် တစ်ယောက်က
အကြံကောင်းပေးခြင်း။

တိတ်ဆိတ်သော နေ့တစ်နေ့တွင် နှစ်လိုဖွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က
သူးခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်ခြင်း။

ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့၌ မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထားသည် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားကို အခစားဝင်ရောက်ကာ ကရုဏာတော်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လျှောက်ထားပြောဆိုပြီးနောက် စံအိမ်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့သည်တို့ကို အသေးစိတ် လျှောက်တင်လေရာ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား အားရ ကျေနပ်တော် မူသည့် အတွက် ရွှေတိုက်တော်မှ ရွှေများ၊ ငွေများနှင့် ဖဲလိပ်များကို ထုတ်ယူစေလျက် ကျိချိန်နှင့်တကွ အခြားသော အမျိုး သမီးများ၏ ဖခင်များထံ ပေးပို့ သနားတော်မူလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့်တော်လောက်ပြီ။

နန်းမတော်ထိပ်ထားအား ဧည့်ခံရန် ပြင်ဆင်ရသည့် အတွက် စံအိမ်ကြီးနှစ်အိမ်စလုံးရှိ အိမ်သူအိမ်သားများမှာ ပင်ပန်းလှလေပြီ။ ဥယျာဉ်တော်ထဲရှိ ရွှေပြောင်း သိမ်းဆည်း၍ ရသည့် ပစ္စည်းများနှင့် အဆင်အပြင်များကို ဖြုတ်၍ သိမ်းဆည်း ရသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ မပြီးနိုင်သေးချေ။ ဤလုပ်ငန်းအတွက် အဓိကတာဝန် ယူရသူ မှာ နတ်ငှက်မယ် ဖြစ်လေရာ နတ်ငှက်မယ်မှာ အခြားသူများ ထက်ပင် မအားမလပ် ဖြစ်လျက်ရှိကာ နားချိန်မရှိသလောက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် အခြားသူများထက် အသိမ်းအထုပ်၊ အစီအမံ တော်ကြောင်းကို ပြသ လိုလျက် ရှိသည့်ပြင် မိမိ၏ စီမံမှုတို့ တွင်လည်း ချွတ်ယွင်းချက် မရှိရလေအောင် စိတ်ထက်သန်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုမျှ ကြီးလေးသည့် တာဝန်များကို အသေးအဖွဲ ကလေးများပမာ အားတက်သရော ကြိုးစားလုပ်ဆောင်လျက် ရှိ၏။ ထိုအထဲတွင် အလုပ် တာဝန် အနည်းဆုံးကား ပေါက်ယု ဖြစ်၍ အားအားရှိလျှင် အပျော်အပါး၊ အဆော့ အကစားဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လျက်ရှိလေ၏။

တစ်မနက်၌ မာလာ၏ မိခင်သည် မယ်မယ့်ထံသို့ ပေါက်လာကာ သူ့သမီးအား အိမ်သို့ တစ်ညနေလက်ဖက်ရည် သောက်ခွင့် ထည့်လိုက်ရန် ခေါ်သွားလေရာ ပေါက်ယုမှာ အခြားအစေတော်များနှင့် ပဆစ်ပစ်ခြင်း၊

အန်စာကစားခြင်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ပျင်းရိလျက် ရှိနေစဉ် နိန့်စံအိမ်ကြီးမှ လက်ပါးစေတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ပြဇာတ်လည်း ကြည့်ရင်း နှစ်သစ်ကူး မီးပုံးများ ကိုလည်း ကြည့်ရင်း အလည်လာပါရန် ကျီချန်က ဖိတ်ကြားကြောင်းဖြင့် လာရောက် ပြောဆို၏။ ပေါက်ယုသည် လိုက်ပါရန် အဝတ်အစားလဲလျက်ရှိစဉ် ရွှေနန်းတော်ကြီးရှိ နန်းမတော်ထိပ်ထားထံမှ ဒိန်ခဲ အပါအဝင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ် လက်ဆောင်များ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအစားအစာမျိုးကို မာလာ ကြိုက်တတ်မှန်း သိသဖြင့် ပေါက်ယုက မာလာအတွက် သိမ်းထားရန် မှာပစ်ခဲ့၏။ ထိုနောက် မယ်မယ့်ထံ ခွင့်ပန်ကာ နိန့်စံအိမ်ကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နိန့်စံအိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ “ဖခင်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း”၊ “ဟုတ်ပို့ယန် တစ္ဆေများကို စစ်တိုက်ခိုင်းခြင်း”၊ “ကောင်းကင်ကို မျောက်မင်း တက်၍ ဖျက်ဆီးခြင်း” စသည့် ပြဇာတ်များကို ကပြလျက် ရှိလေ၏။ ထိုပြဇာတ်များမှာ တစ္ဆေများ၊ ဘီလူးများ၊ ကုမ္ဘဏ်များ၊ ယက္ခများ စသည်တို့လည်းပါ၍ မောင်းသံ၊ လင်းကွင်းသံ၊ ဗုံသံ တို့သည် လွန်စွာ ဆူညံလျက်ရှိကာ လမ်းမတိုင်အောင် မြည်ဟည်းလျက် ရှိ၏။ ဤမျှလောက် ခမ်းနားသည့် ပြဇာတ်မျိုးကို ကျိဆွေမျိုးစု များသာ ကပြကြည့်ရှုနိုင်ကြ ပေသည်ဟု လမ်းသွားလမ်းလာများကပင် အားကျပြောဆိုကြလေ၏။ ပေါက်ယုမှာကား ဆူညံရှုပ်ထွေးလှသည့် အသံဗလံများနှင့် မြင်ကွင်းများကို စိတ်ပျက်လှသည့်အတွက် မကြည့်တော့ဘဲ တစ်နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုသည် မမယု၏ အဆောင်သို့ သွား၍ စကားစမြည်ပြောဆိုပြီးနောက် အစေတော်မိန်းကလေးများ၊ အမြှောင်မယားများကို သွား၍ နောက်ပြောင်နေလေ၏။ အတွင်းဝင်းတံခါးဘက်သို့ ဝင်သွားသည့်အခါ၌ အစေတော် များလည်း ပေါက်ယု ပွဲခင်းသို့ ပြန်သွားသည်ဟု ထင်သဖြင့် မလိုက်တော့ဘဲ ထင်သဖြင့် မလိုက်တော့ဘဲ နေရစ်ခဲ့ကြ၏။ ကျီချန်၊ ကျီလျှံတို့နှင့် ဆွေဖန်တို့ကလည်း သူတို့ ဘာသာ သောက်စားပျော်ပါးကာ အလောင်းအစား လုပ်နေကြသည့် အတွက် ပေါက်ယု ပျောက်သွားသည်ကို သတိမထားမိဘဲ အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်ဟုသာ ထင်လိုက်ကြ၏။ ပေါက်ယုနောက်မှ လိုက်ပါလာသော လက်ပါးစေ များမှာလည်း ပေါက်ယုသည် ညနေမိုးချုပ်မှ ပြန်မည်ထင်သဖြင့် သူတို့ ဘာသာသူတို့ တစ်နေရာသို့သွားကာ လောင်းကစားလျက် ရှိကြလေ၏။ အချို့ကလည်း လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကား ပြောနေကြပြီး အချို့မှာမူ မြို့ထဲရှိ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ထံသို့လည်းကောင်း၊ ဘုံဆိုင်သို့လည်းကောင်း၊ ပြည့်တန်ဆာ အိမ်များသို့ လည်းကောင်း ထွက်သွား ကြ၏။ သူငယ်တော်များမှာမူ ပွဲခင်းထဲသို့ ဝင်၍ ပွဲကြည့်နေကြ၏။

ပေါက်ယုသည် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပျင်း ရှိသည်နှင့် “ဒီပိဋကတ် တိုက်ခန်းထဲမှာ တော်တော်လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတူ ပန်းချီကား ရှိတယ်၊ သွားကြည့်ဦးမှ” ဟု စိတ်ကူး ပေါက်ကာ ပိဋကတ်တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့လေ၏။

ခန်းဆောင်နားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အထဲမှ ညည်းညူသံ လိုလို အသံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် လန့်သွား လေ၏။ မည်သို့နည်း။ ပန်းချီကားထဲမှ မိန်းမပျိုသည်ပင် အသက်ပြန်ဝင်လာ လေပြီလော။ ပေါက်ယု သည် အားတင်း၍ ကြောက်စိတ်ကို ဖျောက်ကာ ပြတင်းပေါက်တွင် ကပ်ထားသည့် စက္ကူကိုခွာ၍ အထဲသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ပန်းချီကားထဲမှ မိန်းမပျို အသက်ဝင် လာခြင်း မဟုတ်ချေ။ သူငယ်တော် မင်ယန်းသည် မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကို တွန်းလှဲကာ အိပ်မက်ထဲတွင် မာယာဒေဝီက သူ့အားပေးခဲ့သည့် သင်ခန်းစာမျိုးကို ပေးရန် အားထုတ်နေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။

“ဟင်”

ပေါက်ယုသည် တစ်ခွန်းတည်းအော်ကာ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့၏။ ပေါက်ယု ပြေးဝင်လာသည့်အခါတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အကြောက်ကြောက် အလန့်တန်ဖြင့် လူချင်းခွာလိုက်ကြ၏။ မင်ယန်းသည် သူ့သခင်လေးကို မြင်သည့် အခါတွင် ဒူးထောက် တောင်းပန်လေ၏။

“သောင်းကျန်း လှချည်လားကွ ဟင်။ နှေခင်းကြောင်တောင် ကြီးမှာတောင် မရှောင်တော့ဘူးလား။ အစ်ကိုကြီး ကျီချန် သတ်မှာကို ခံချင်လို့လား”

ပေါက်ယုသည် မိန်းမပျိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ မိန်းမပျိုမှာ အချောကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် အသားလှလှနှင့် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိသည့် မိန်းမပျို ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မိန်းမပျိုသည် တစ်မျက်နှာလုံးနီရဲကာ ခေါင်းမဖော်ရဲဘဲ ငုံ့ထား၏။

“ဘာလဲ နင် တစ်နေကုန် ဒီနားမှာ ရပ်နေတော့မလို့လား” ဟု ပေါက်ယုက မေးလိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ မိန်းမပျိုသည် သတိရလာကာ အခန်းထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးလေရာ ပေါက်ယုလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်ရင်း ခေါ်လေ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ ခုပဲ သခင်လေး လျှောက်ပြောနေပြီ မဟုတ်လား” ဟု မင်ယန်းက ပြော၏။

“ကောင်မလေးက အသက်ဘယ် လောက်ရှိပဲလဲ”

“ဆယ့်ခြောက် ဆယ့်ခုနစ်လောက် ရှိရောပေါ့”

“အံ့ပါ့ကွာ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကိုတောင် မမေးမိဘူး ဆိုတော့ မင်း ဒီကောင်မလေး အပေါ်မှာ တည်တည်တံ့တံ့ သဘောမထားဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပေါ့။ သက်သက်မဲ့ ကောင်မလေးက မင်းကို အဟုတ်ထင်ပြီးကြိုက်တာ။ နာမည် ကရော”

မင်ယန်းက ရှင်းပြလိုက်ပြီးလျှင်

“ဇာတ်လမ်းကတော့ အရှည်ကြီး သခင်လေးရဲ့ အဖြစ်မှန်ဟာ စိတ်ကူး တာထက် ဆန်းကြယ်တယ်။ ကောင်မလေး ကပြောတော့ သူ့ကို မမွေးခင်တုန်းက သူ့အမေက အိပ်မက်မက်သတဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ ရောင်စုံပန်းတွေ ရိုက်ထားပြီး စကြာတံဆိပ်ကြီး တစ်ခုပါတဲ့ ဖဲလိပ်ကြီး တစ်လိပ်ရတယ်လို့ အိပ်မက်မက်သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့အမေက သူ့ကို စကြာ လို့ နာမည်ပေးထားတယ်”

ပေါက်ယုက သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကာ

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦး။ ဆန်းတော့ ဆန်းသားပဲ။ နောက်တော့ ကြီးပွားချင် ကြီးပွားလာမှာပေါ့ကွာ” ဟု ပြောရင်း ပေါက်ယုသည် စဉ်းစားနေလေ၏။

“ဇာတ်ပွဲတွေ ကောင်းသားပဲ သခင်လေး။ ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်တာလဲ” ဟု မင်ယန်းက မေး၏။

“ခဏတော့ ကြည့်ပါသေးတယ်။ ပျင်းတာနဲ့ ထွက်လာတာ။ ထွက်လာတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့တာပေါ့။ ကဲဆို မင်းတို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မင်ယန်းက ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူမှ မြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မြို့ထဲ လျှောက်လည်ချင် လည်ပေါ့ သခင်လေးရ။ ပြီးတော့ အသာပြန်လာတာပေါ့ ဘယ်သူသိမှာ မှတ်လို့”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ရွှေမြို့တော်ထဲကိုသွားလို့ လူဆိုးသူဆိုးတွေ တွေ့လို့ ပြန်ပေးဆွဲသွားယင် ဒုက္ခရောက်နေမယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားယင်လဲ သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သွားချင်းသွားယင် ဒီနားတစ်ဝိုက်လောက်ပဲ လျှောက်လည်တာပေါ့။ ပြန်လာလို့လဲ လွယ်တဲ့နေရာမျိုးပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ဒီနားမှာ ဘယ်လည်ရမယ်ဆိုတာ မသိတာ ခက်တယ် သခင်လေးရဲ့”

“မာလာတို့ဆီ သွားယင်ကော၊ အိမ်မှာ သူဘာတွေများ လုပ်နေသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

“ကောင်းသားပဲ။ ကျွန်တော်လဲ မေ့နေတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေ တွေ့သွားယင်တော့ ကျွန်တော်တော့ အရိုက်ခံရမှာပဲ”

“အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ ငါ့ဘာသာငါ ရှင်းမှာပေါ့”

မင်ယန်းက မြင်းကို သွားယူလာသောအခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်ဖေးတံခါးမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

မာလာတို့အိမ်မှာ ကိုက်အနည်းငယ်သာ ဝေးလေရာ ခဏကြာလျှင် ဝင်းပေါက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ မင်ယန်းသည် ဝင်းဝသို့ အယင်ဝင်သွားကာ မာလာ၏အစ်ကို ဟွာဇုဖန်ကို သွား၍ခေါ်၏။

မာလာ၏ အမေသည် သမီးကို အိမ်သို့ခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း စကားပြောလျက်ရှိ၏။ ဟွာဇုဖန် သည် ခေါ်သံကြားသဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားကာ အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပေါက်ယုနှင့် သူ့လက်ပါးစေ့ မင်ယန်း တို့ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်းပေါ်မှ ချပေးပြီးသည့်အခါတွင် ဟွာဇုဖန်က

“မာလာရေ။ ဟောဒီမှာ သခင်လေးပေါက်ယု လာတယ်ဟေ့” ဟု အော်လေ၏။

ပေါက်ယု ရောက်လာသည့်အတွက် မာလာမှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ မာလာသည် ပြေးထွက် လာကာ ပေါက်ယု လက်မောင်းကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

“သခင်လေး ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“ပျင်းလို့ ထွက်လာတာ။ မာလာ အိမ်ပြန်သွားတယ် ဆိုတော့ အိမ်ရောက်ယင် ဘာတွေများ လုပ်နေမလဲလို့ သိချင်တာနဲ့ လာတာ” ဟု ရယ်၍ ပြော၏။

ထိုအခါကျမှ မာလာမှာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားကာ

“သခင်လေးဟာ တော်တော့ကို ဆော့တယ်။ နည်းနည်းလေးမှ အငြိမ်မနေဘူး။ ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ။ သိပ်ခက်တာပဲ” ဟု ဆူပူ ပြီးနောက် မင်ယန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“နင်တစ်ယောက်တည်းလား မင်ယန်း၊ ဒီပြင် ဘယ်သူပါသေးသလဲ”

မင်ယန်းက ရယ်လိုက်လျက်

“ဘယ်သူမှ မပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ဒီကို လာတာလဲ ဘယ်သူမှမသိပါဘူး။”

ဤတွင် မာလာသည် စိုးရိမ်သွားပြန်ကာ

“သခင်လေးက တော်တော် ခက်တာပဲ။ ခုနေ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့သွားယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သခင်ကြီး တွေ့သွားယင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ လမ်းမှာလဲ လူတွေ၊ မြင်းတွေ၊ မြင်းရထားတွေကို ကျပ်ညပ်နေတာ။ မတော်လို့ မြင်းချင်း တိုက်မိလို့၊ ရထား ညပ်မိလို့ ရှိယင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ။ ပေါ့တီးပေါ့ဆ လုပ်မနေကြနဲ့။ တော်တော် အတင့်ရဲ။ အမှန်ကတော့ မင်ယန်း ဆတ်ဆော့တာ။ တကယ်ဆို နင်က တားပါတော့လား။ အိမ်ပြန်ရောက်ယင် နင့်ကို ခပ်စပ်စပ် ကလေး ရိုက်ဖို့ အထိန်းတော်တွေကို ပြောရဦးမယ်”

မင်ယန်း၏ မျက်နှာသည် မဲသွားကာ

“ဟင် ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မာလာရဲ့၊ သခင်လေးက ကျွန်တော့်ကို ဆဲဆိုထိုးကြိတ်ပြီး အတင်းခိုင်းလို့ ကျွန်တော်က လိုက်ပို့ရတာ။ ကျွန်တော်က မသွားဖို့ အတန်တန်ပြောပါတယ်။ ကဲ သခင်လေး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရအောင်”

ဟွာဇုဖန်က ကြားဖြတ်၍

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တခြားသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို လာတာပဲဟာ။ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က အိမ်ကုပ်ကလေး၊ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နဲ့ ဆိုတော့ သခင်လေးပေါက်ယုကို ဘယ်မှာ ဧည့်ခံရမလဲ မသိတာ တစ်ခုပဲ”

ထိုအချိန်၌ မာလာ၏ မိခင်လည်း ထွက်လာပြီး နှုတ်ဆက်၏။ မာလာသည် ပေါက်ယုကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာ ခဲ့လေ၏။ အိမ်ထဲတွင် မိန်းကလေး လေးငါးယောက်ကိုလည်း တွေ့ရပြီး သူ ဝင်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် မျက်နှာကို ငုံ့ထားကြလေ၏။ သခင်လေးပေါက်ယု အေးမည်စိုးသည့် အတွက် ဟွာဇုဖန်နှင့်သူ အမေက ပေါက်ယုကို ခုတင် မီးဖိုကြီး ပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းပြီး စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ တည်ခင်းကာ လက်ဖက်ခြောက် အကောင်းစားဖြင့် လက်ဖက်ရည် ကျိုလျက် ရှိလေ၏။

မာလာက ပြုံးလိုက်ကာ

“အမေ အလကား အချို့တွေ ကျွေးမနေနဲ့။ သူစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အကြောင်း ကျွန်မသိတယ်။ ဘာဆိုဘာမှ စားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

မာလာသည် သူအုံးသည့် ခေါင်းအုံးကို ပြေးယူကာ ခုတင်မီးဖို ပေါ်တွင် ချပေးလေ၏။ ထို့နောက် ခြေထောက် ကင်သည့် မီးဖိုကလေး ကိုလည်း

ပေါက်ယု ခြေရင်းတွင် ချပေးလေ၏။ ထိုနောက် သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ အမွှေးတိုင် နှစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ဆွဲ မီးဖိုကလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး အဖုံးကို ပြန်ပိတ်ကာ မီးဖိုကလေးကို ပေါက်ယု၏ ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်၏။ တစ်ဖန် လက်ဖက်ရည်ကို သူသောက်နေကျခွက်ထဲ ငွဲ့ပြီး ပေါက်ယုကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ဟွာဇုဖန်တို့ သားအမိမှာ ပေါက်ယုကို ကျွေးရန် စားပွဲငယ်တစ်လုံးကိုခင်းပြီး စားဖွယ်သောက်ဖွယ် တို့ကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ ကျွေးသည့်အစာများကို ပေါက်ယု စားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မာလာ သိ၏။

မာလာက ရွှင်မြူးစွာဖြင့်

“သခင်လေး။ ဒီရောက်မှတော့ တစ်ခုခု စားသွားရမယ်နော်။ အနည်းဆုံး အိမ်ကို အလည်ရောက်တဲ့ အထိမ်း အမှတ် သဘောကလေး လောက်ပေါ့”

မာလာသည် ထင်းရှူးသီးမီးဖုတ်ကို အခွံချွတ်ပြီး လက်ကိုင် ပဝါထဲတွင် ထည့်၍ ပေါက်ယုကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

မာလာ၏ မျက်နှာမှာ နီရဲလျက်ရှိပြီး နံ့သာ လူးထားသည့်တိုင် မျက်ရည်တွေ စွန်းထင်းလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရ လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲဟင်” ဟု ပေါက်ယုက ခပ်တိုးတိုးကပ်၍ မေးလိုက်၏။

“အမယ် ဘယ်သူငိုလို့လဲ။ မျက်လုံးကယားလို့ ပွတ်ထားလို့ နီနေတာ” ဟု မာလာက ခပ်မြူးမြူး ပြန်ပြောလိုက်၏။ သို့ဖြင့် မာလာသည် စကားကို လှီးလွှဲပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် သူဝတ်နေကျ မြေခွေးမွေးကွပ်၊ နဂါးရုပ် ရွှေချည်ထိုးသည့် အနီရောင် လေးသည်တော်ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး အပေါ်တွင် စိမ်းပြာရောင် မြွေပါမွေး ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထား၏။

“မာလာတို့ အိမ်ကို လာမှာမို့လို့ ဒီအဝတ်အစားတွေကို လဲလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဘယ်သွားမလို့လဲလို့ မမေးလိုက်ကြဘူးလား”

“အစ်ကိုကြီး ချန်တို့အိမ်ကို ဇာတ်ပွဲကြည့်ဖို့ ထွက်လာတာ”

မာလာက ခေါင်းညိတ်လိုက်လျက်

“ဒီလိုဆိုယင် ဒီမှာခဏနေပြီး သခင်လေး ပြန်တော့နော်။ မာလာတို့ အိမ်က သခင်လေး လာဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး”

“မာလာ စံအိမ်ကိုပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာ မာလာဖို့ ပေးစရာ

တစ်ခုရှိတယ်”

ပေါက်ယုက ချော့မော့သံဖြင့် ပြောလေ၏။ မာလာက လေသံ ကလေးဖြင့်

“သခင်လေး ဒီလိုမပြောနဲ့လေ။ တခြားလူတွေ ကြားယင် တစ်မျိုး ထင်ကုန်မယ်”

မာလာသည် ပေါက်ယုလည်တွင် ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းတုံး ဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်ယူ လိုက်ပြီးနောက် သူ့ညီမ ဝမ်းကွဲများ ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဒီမှာ ညည်းတို့ ပြောပြောနေတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးလေ။ ညည်းတို့ မြင်ဖူးချင်တယ်ဆို။ ကြုံတုန်းလာကြည့် လှည့်ကြ။ ကျောက်စိမ်းတုံးက ဘာမှတော့ မထူးခြားပါဘူး။ ရိုးရိုးပါပဲ”

မာလာသည် ပေါက်ယု၏ ကျောက်စိမ်းတုံး လည်ဆွဲကြိုးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လိုက်ပြပြီးနောက် ပေါက်ယု၏ လည်တွင် ပြန်ဆွဲပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ပေါက်ယုအား သန်လျင်းတစ်စင်းဖြစ်စေ၊ ရထားတစ်စင်းဖြစ်စေ ငှားပြီး လိုက်ပို့ပေးရန် ပြော၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မြင်းနဲ့ပဲ လိုက်ပို့ လိုက်မှာပေါ့” ဟု ဟွာဇုဖန်က ပြော၏။

“မြင်းနဲ့လိုက်ပို့လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ တော်တော်ကြာ လူကြီးတွေ မြင်သွားလိမ့်မယ်”

ဟွာဇုဖန်သည် သန်လျင်းတစ်စင်းကို သွား၍ငှား၏။ ထို့နောက် မာလာသည် ပေါက်ယုကို သူတို့အိမ်တွင် ကြာရှည် မထားရဲသည့်အတွက် မြန်မြန်လိုက်ပို့ရန် စီစဉ်ရ၏။ မင်ယန်းအားလည်း သွားရည်စာ နှင့် ဈေးကုန်အိုးဝယ်ရန် ပိုက်ဆံ ပေးပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှ မပြောရန်၊ ပြောလျှင် ဒုက္ခရောက်မည် ဖြစ်ကြောင်း မှာလိုက်၏။ မာလာ သည် ပေါက်ယုကို ဝင်းရောက်အောင် လိုက်ပို့ကာ သန်လျင်းပေါ်သို့ တက်စေပြီးနောက် ကန့်လန့်ကာများကို ချပေး၏။ ဟွာဇုဖန် နှင့် မင်ယန်းတို့က နောက်မှ မြင်းဖြင့် လိုက်သွားကြလေ၏။

နိန့်စံအိမ်ကြီးနား ရောက်သည့်အခါတွင် မင်ယန်းက သန်လျင်းကို အရပ်ခိုင်းပြီးနောက်

“စံအိမ်ကို တိုက်ရိုက်ပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ။ ဒီကို ခဏဝင်ရဦးမယ်။ တော်တော်ကြာ လူတွေမြင်သွားယင် လျှောက်လည် နေတယ်လို့ ထင်လိမ့်မယ်” ဟု ဟွာဇုဖန်ကို ပြောလေ၏။

ဟာဇုန်သည် ပေါက်ယုကို သန်လျင်းပေါ်မှချကာ မြင်းပေါ်ကို တင်ပေးလေ၏။ ပေါက်ယုက သူတို့အား ဒုက္ခပေးမိသည့်အတွက် တောင်းပန်၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်ဖေးဝင်းပေါက်မှ နေ၍ အထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။ သူတို့ အကြောင်းကိုမူ ဤတွင် တော်ဦးစို့။

ပေါက်ယု မရှိသည့်အချိန်၌ သူ့အဆောင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အစေတော်များသည် ပဆစ်ပစ်သူပစ်၊ ကြွေအန်စာ ကစားသူ ကစား၊ ဖဲရိုက်သူရိုက်ဖြင့် စိတ်ထင်တိုင်း ဖြစ်နေကြလေ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လည်း ကွာစေ့အခွံများ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အထိန်းတော်ကြီး လီသည် ပေါက်ယုကို ကြည့်ရန် ကြိမ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ ရောက်လာလေရာ ခန်းဆောင်တွင်းတွင် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ခေါင်းကိုယမ်းကာ အစေတော် များကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ။ နင်တို့ချည်းပဲဆိုယင် ဒီလိုပဲဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီပြင် အထိန်းတော်တွေကတော့ နင်တို့ကို ဘာမှမပြော ရဲလို့ ကြည့်နေရတာ။ ဒါကို နင်တို့က လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေကြတာပေါ့။ သခင်လေး ဆိုတာကလဲ မပြောနဲ့တော့။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဆယ်ပေမီးတိုင် ကျနေတာပဲ။ သူများတွေအပေါ်မှာတော့ အလင်းရောင် ပေးပါရဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ ကျတော့ ဘာအလင်းရောင်မှ မရှိဘူး။ သူများတွေ ကျတော့ ညစ်ပတ်သလေး ဘာလေးနဲ့ သူကပြောပြီး သူ့ ခန်းဆောင်ထဲက နင်တို့ကိုကျတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ လုပ်ချင်ရာလုပ် နေတာကိုလဲ ဒီအတိုင်းကြည့်နေတာပဲ။ တော်တော် သောက်ရှက် နည်းတဲ့ ကောင်မတွေ”

သူတို့ ဘယ်လိုနေနေ ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ ပြောမည်မဟုတ် ကြောင်းကို အစေတော်များ ကောင်းကောင်း သိကြ၏။ အထိန်းတော် လီသည် သူ့အချိန်စေ၍ အိမ်သို့ပြန်သွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် အထိန်းတော်လီ ကိုလည်း ကြောက်စရာ မလိုတော့။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ခန်းဆောင်ထဲတွင် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြ၏။ ပေါက်ယု ဘယ်အချိန် အိပ်၍ ဘယ်အချိန်တွင် ထမင်းစားသည်ကို မေးသည့် အခါတွင်လည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြေလျက် ရှိကြ၏။

“အဘွားကြီးက ရှည်ကိုရှည်တယ်” ဟု တစ်ယောက်က မကြားတကြား ပြော၏။

“ဟိုဟာက ဘာလဲ။ ဒိန်ခဲချိုလား၊ ငါ့ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ မပို့ကြတာလဲ။ သခင်လေးက ဒါမျိုးကို ကြိုက်မှ မကြိုက် တာ။ မှန်းစမ်း၊ ငါ မြည်းကြည့်စမ်းမယ်” ဟု ဆိုကာ အထိန်းတော်လီသည် အချို့ခွက်ကို ကောက်၍စားနေ၏။

“မစားနဲ့လေ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့၊ အဲဒါက မာလာဖို့ဆိုပြီး သခင်လေး တမင်ချန်ထားတာ။ တော်တော်ကြာ ပြန်လာလို့ မတွေ့ယင် ဒေါသကုမ္မာရ မင်းသားက ဒေါတွေပွလို့ အားလုံး ပြေးပေါက် မှားနေဦးမယ်” ဟု အစေတော် တစ်ယောက်က ပြော၏။

အထိန်းတော်လီမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ အနည်းငယ်လည်း စိတ်တိုသွားသည့်အလျောက်

“မသိပါဘူးအေ၊ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်သူ့ဖို့ချန်ချန်၊ သူ့ဒိန်ခဲလေးတစ်ခွက်က ဘာများ တန်ဖိုးရှိလို့လဲ။ ငါ စားသွား တယ်လို့ ပြောလိုက်။ ဒီလောက်ဟာ ကလေးများ ငါ့ကို တွန့်တိုနေရသေး သတဲ့လား။ ဒီထက်မက တန်တာတောင် ငါ့ကို ဘာသဝန် တိုစရာ ရှိသလဲ။ ဒီက ကောင်မက သူ့ကို ကြီးပြင်းအောင် နို့တိုက်ကျွေးခဲ့ရတဲ့ ကောင်မ။ ငါ့ထက်တောင် မာလာ ဆိုတဲ့ ကောင်မကို သဒ္ဓါသေးသတဲ့လား။ အခုတော့ ငါ့ကျေးဇူးတွေကို မေ့ပြီပေါ့။ သူ့ကို ငါ့နည်းသွေးက ညစ်ထုတ် ခဲ့ရတဲ့ နို့ရည်နဲ့ ကြီးပြင်းအောင် မွေးခဲ့ရတာ။ သူက သူ့ဒိန်ခဲတစ်ခွက် သောက်တာနဲ့ စိတ်ဆိုးချင်ယင်လဲ ဆိုးပေစေပေါ့အေ။ ပြောလိုက်၊ ငါ သောက်သွားတယ်လို့။ သူ့ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ ညည်းတို့က မာလာ ဆိုတဲ့ ကောင်မ အတွက် ချန်ထားတာကိုများ အရေးလုပ်ပြီး ပြောနေ ရသေးတယ်။ ဒီကောင်မက ဘာကောင်မ မို့လို့လဲ။ ကျွန်မစုတ်လို ကောင်မမျိုးများ စကားထဲ ထည့်ပြောလို့။ ဒီကောင်မလေးအကြောင်း ငါသိပါတယ်။ ငါ့လက်အောက်က ထွက်သွားတာ တွေပါ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် အထိန်းတော်လီသည် ဒိန်ခွက်ကို အကုန်သောက်ချလိုက်၏။ အစေတော် တစ်ယောက် က လေပျော့ကလေး ဖြင့်

“မာလာတို့က အောက်တန်းစားက လာတော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူးမလား၊ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့။ သခင်လေးကတော့ အထိန်းတော်ကြီးကို ချစ်ရှာပါတယ်။ လက်ဆောင်တို့ ဘာတို့ဆိုယင်လဲ မကြာခဏ ပို့ပေးတတ်တယ် မဟုတ်လား။ အထိန်းတော်ကြီး သောက်သွားတယ်လို့ ပြောယင် သခင်လေးက စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အမယ်လေး ငါ့ကို လေပြည်ထိုးမနေနဲ့။ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လိုနေနေ ငါသောက်သွားတယ်လို့သာ ပြောလိုက်။ လက်ဖက်ရည်ကလေး တစ်ခွက်သောက်မိလို့ ကျင်စွေ ဆိုတဲ့ကောင်မ အထုတ်ခံ လိုက်ရတာလဲ ငါသိတယ်။ ကောင်းပြီ။ မနက်ဖြန်ကျယင် ငါ လာခဲ့မယ်။ ဒီတော့ သူတို့ ပေးချင်တဲ့အပြစ် ပေးပေါ့အေ။ ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

အထိန်းတော်လီသည် ဒေါကြီး မောကြီးနှင့် ပြောဆိုပြီးနောက်

ပြန်ထွက်သွား၏။

ခဏကြာလျှင် ပေါက်ယုသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာကာ မာလာ ကို ပြန်၍ အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ အိပ်ရာ ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် လှဲနေသည့် အစေတော် ချင်ဝမ်းကို မြင်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းလို့လား။ ဖဲရှုံးလို့လား။”

“မရှုံးဘူး သခင်လေးရဲ့၊ နိုင်တယ်။ စောစောက နိုင်နေတာ။ အထိန်းတော်ကြီးလီ ပေါက်လာပြီး ဆူပူသွားတာနဲ့ စိတ်ညစ်ပြီး ပြန်ရှုံးသွားတာ။ ခုတော့ စိတ်ကောက်နေလေရဲ့”

ချူဝမ်းက ပြော၏။ ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“အထိန်းတော်ကြီး လီ ပြောတာကိုတော့ ဗွေယူမနေပါနဲ့ဟာ။ သူက သူပြောချင်ရာ ပြောတာပဲ”

ထိုစဉ် မာလာပြန်ရောက်လာသဖြင့် ပေါက်ယုသည် မာလာနှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ မာလာက ပေါက်ယုအား မည်သည့်အချိန်တွင် ပြန်ရောက်၍ မည်သည့်နေရာတွင် ထမင်းစားခဲ့ကြောင်းကို မေးမြန်းပြီးနောက် သူ့အမေက အစေတော် များအား နှုတ်ဆက် လိုက်ကြောင်းကို ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။ မာလာက အပြင်ထွက်လျှင် ဝတ်သည့် အဝတ် အစားများကို လဲလှယ်ပြီးနောက် ပြန်ဝင်လာစဉ် ပေါက်ယုသည် မာလာအတွက် ချန်ထားခဲ့သည့် ဒိန်ခဲခွက်ကို ယူလာရန် ပြောလိုက်၏။

“မရှိတော့ဘူး သခင်လေး။ အထိန်းတော်ကြီးလီ အကုန်သောက် သွားပြီ” ဟု အစေတော်များက ပြောကြ၏။ ပေါက်ယုက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်ပြုစဉ် မာလာက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဪ မာလာ့ဖို့ ချန်ထားတာလား သခင်လေး။ ကျေးဇူးပါပဲရှင်။ တစ်နေ့ကတွင် မာလာ စားခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မာလာနဲ့ မတည့်ဘူး သခင်လေးရဲ့။ အဲဒီ ဒိန်ချဉ်ကို စားပြီး ဗိုက်နာနေလို့၊ ခုတော့ အထိန်းတော်ကြီး စားသွား တယ် ဆိုတော့ အတော်ပဲပေါ့။ နို့မို့ယင် မာလာလဲ စားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ နှမြောစရာကြီး။ အလကား ဖြစ်ကုန်မှာ။ သစ်ချသီးလေး စားရယင်တော့ အကောင်းသား သခင်လေးရဲ့။ မာလာ စားစေချင်တယ်ဆိုယင် သခင်လေး အခွံနွာထားနှင့် လေ။ မာလာ သခင်လေးဖို့ အိပ်ရာသွားပြင် ချည်ဦးမယ်”

ပေါက်ယုသည် မာလာ့စကားကို အဟုတ်မှတ်ကာ မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ဘဲ မီးအိမ်အနီးတွင်ထိုင်၍ သစ်ချသီးများကို အခွံနွာနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ခန်းဆောင်ထဲ၌ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ

ကျန်ခဲ့သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“ညနေက အင်္ကျီနီနဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်ကလဲဟ”

“မာလာအစ်မရဲ့ သမီးလေ။ မာလာနဲ့ဆိုယင် ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲပေါ့”

ပေါက်ယုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းချတာလဲ။ သခင်လေး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ မာလာသိတယ်နော်။ အင်္ကျီနီနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးမှာ အင်္ကျီနီနဲ့ မတန်ဘူးဆိုယင် ဘယ်မိန်းကလေးမျိုး တန်ဦးမှာလဲ။ ကောင်မလေး က ချစ်စရာ ကောင်းတယ်နော်။ ပေါက်ယုတို့ စံအိမ်မှာ လာနေနိုင်ယင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဪ ကောင်းမယ်ဟုတ်လား။ ဒီမှာလာပြီး ကျွန်ဖြစ်ရတာ ကောင်းတယ်လို့ သခင်လေးက ဆိုနိုင်တယ်ပေါ့”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဒီလောက်လဲ စိတ်မတိုပါနဲ့ဦးလေ။ ပေါက်ယုတို့အိမ်မှာ လာနေသူတိုင်းဟာ ကျွန်ဖြစ်မှ နေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပေါက်ယုတို့ အမျိုးထဲကို ရောက်လာယင်ကော မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား”

“မာလာတို့က သခင်လေးတို့ အမျိုးထဲကို ဘယ်နှယ်လုပ် ရောက်နိုင်မှာလဲ သခင်လေးရယ်။ မာလာတို့အမျိုးက အောက်တန်းစားအမျိုး တွေပဲဟာ”

ပေါက်ယုသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သစ်ချသီးများကို အခွံ နှာလျက်ရှိ၏။ မာလာက ရယ်လိုက်ရာမှ

“မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြောလေ။ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ သခင်လေး စိတ်ထိခိုက်သွားသလား။ ရပါတယ် သခင်လေးရယ်။ သခင်လေး ဒီလောက်တောင် လိုချင်တယ်ဆိုယင် မနက်ဖြန်ကျယင် သူ့ကိုငွေစကလေး နည်းနည်းပေးပြီး ဝယ်လိုက်ယင် ရပါတယ်”

“ပေါက်ယုက ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ပေါက်ယု ပြောတာက မနောက တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ မွေးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်လို့ ပြောတာပါ။ သူ့ အသွေး အမွှေးက ဒီစံအိမ်မှာ ရှိတဲ့ တချို့ လူတွေ ထက်တောင် ပြောင်လက်နေသေးတယ်”

“သခင်လေးတို့လို ရွှေဘုံပေါ်မှာတော့ မနေရရှာဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့မိဘတွေက သူ့ကိုသိပ်ချစ်ကြတာ။ အသည်းစွဲ ဆိုပါတော့။ ခုဆိုယင်

ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။
လက်ထပ်တော့မှာ”

စေ့စပ်ပြီးပြီ။

နောင်နှစ်ဆိုယင်

လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသည့် စကားကြောင့် ပေါက်ယုသည်
အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားကာ ငြိမ်သက် သွား၏။

မာလာက သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“မာလာ ဒီစံအိမ်ကြီးကို ရောက်ကတည်းက ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေနဲ့
သိပ်မတွေ့ ဖြစ်တော့ဘူး။ မကြာခင် မာလာ အိမ်ပြန် ရောက်သွားယင်လဲ
သူတို့က ရှိကြတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ပေါက်ယုသည် မာလာ့စကားကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားကာ
သစ်ချသီးကို လက်မှ လွှတ်ချလိုက်လျက်

“ဘာဖြစ်တယ်။ မာလာ အိမ်ကို ပြန်တော့မယ် ဟုတ်လား။”

“ဒီနေ့ပဲ မာလာ့အမေနဲ့ အစ်ကိုတို့ တိုင်ပင်နေသံကို မာလာ
ကြားခဲ့ရတယ်။ သူတို့က မာလာ့ကို ဒီစံအိမ်မှာ တစ်နှစ်လောက် အောင့်အည်း
သည်းခံ နေပါဦးတဲ့။ နောက် တစ်နှစ်လောက် ဆိုယင် မာလာ့ကို
ပြန်ရွေးနိုင်တော့မှာပါတဲ့။”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရွေးမှာတဲ့လဲ” ဟု ပေါက်ယုက
အလန့်တကြားမေး၏။

“ဪ မေးမှမေးရက်ပလေ သခင်လေးရယ်။ မာလာဟာ သခင်လေးတို့
အိမ်ထောင်စုထဲမှာ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံဖို့ မွေးလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ
သခင်လေးရဲ့။ မာလာ့မှာလဲ အပြင်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ရှိသေးတာပေါ့။
သခင်လေး တို့ အိမ်ကြီးထဲမှာ မာလာ တစ်သက်လုံး ဘယ့်နှယ်လုပ်
နေသွားနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီလိုနဲ့ မာလာ့ဘဝ အညွန့်တုံးတော့မှာလား။”

“တကယ်လို့ ပေါက်ယုတို့က သွားခွင့်မပြုဘူး ဆိုယင်ကော”

“ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သခင်လေးရယ်။ ရွှေနန်းတော်ကြီး
ထဲမှာတောင် အပျိုတော်တို့၊ ရံရွှေတော်တို့ကို နှစ်တိုင်း လူသစ်
ရွေးရသေးတာပဲ။ လူဟောင်းချည်း ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့
သခင်လေးတို့လဲ ဘယ်မှာထားနိုင် ပါ့မလဲ”

စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် မာလာ့စကားသည်
အမှန်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ

“တကယ်လို့ မယ်မယ်က ပြန်ခွင့်မပြုဘူး ဆိုယင်ကော”

“မယ်မယ်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ခွင့်မပြုမှာလဲ။ တကယ်လို့ မာလာက

သူများထက် အစစအရာရာ သာလို့ သူတို့ က မာလာကို သိပ် သဘောကျသွားတယ် ဆိုယင် မယ်မယ်တို့ သခင်မဝမ် တို့မှာလဲ မာလာ မရှိယင် မဖြစ်သလောက် ဖြစ်နေတယ် ဆိုယင်တော့ မာလာ့ကို ငွေစ နောက်ထပ် နည်းနည်းပေးပြီး ထပ်ဝယ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မာလာက သူများထက် ဘာသာတာ မှတ်လို့။ သူလို ကိုယ်လိုပဲ ဥစ္စာ။ ဘယ်မှာ ပိုပေးပါ့မလဲ။ မာလာထက် သာတာတွေ ပြည့်လို့။ ဒီစံအိမ်ကြီးကို မာလာရောက်လာတုန်းက ငယ်ငယ်ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက မယ်မယ်နဲ့ နေရတယ်။ ပြီးတော့ သခင်မ ဝမ် အနားမှာ နေရတယ်။ သခင်လေး အနားမှာ နေရတယ်။ တကယ်လို့သာ မာလာ့ မိဘ ဆွေမျိုးများက မာလာ ကို လာရွေးကြတယ် ဆိုယင် သခင်လေးတို့ စံအိမ်က လူကြီးတွေကလဲ ပြန်လွှတ်ရတော့ မှာပေါ့။ ပြန်ရွေးတဲ့ ပိုက်ဆံ ကိုတောင် လက်မခံဘဲ ဒီအတိုင်း ပြန်လွှတ်ချင် လွှတ်လိုက်လိမ့်ဦးမယ်။ မာလာဟာ သခင်လေးကို ကောင်းကောင်း ပြုစု တယ်လို့ သခင်လေး ထင်ယင် ဒီအတွက် မာလာ့ကို အထူး ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒါဟာ မာလာ့ အလုပ်ပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ကျယ် မာလာ့လိုပဲ သခင်လေး အပါးမှာ ပြုစုဖို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာဦးမှာပေါ့။ မာလာရှိမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မရှိလဲ ဖြစ်ပါတယ်”

မာလာ့ဘက်မှ ကြည့်လျှင် မိမိတို့ စံအိမ်ကြီးတွင် နေစရာ အကြောင်း မရှိတော့ကြောင်း၊ မာလာသည် သူပြောသည့် အတိုင်း တကယ်ပင် အိမ်ပြန်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ယု ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။ သို့တိုင်အောင် ပေါက်ယုက အတင်းအကျပ်ဖြင့်

“မရဘူးကွာ၊ မာလာကိုမလွှတ်ဘူး။ မာလာ့အမေကို ပိုက်ဆံတွေ တောင်းသလောက် ပေးလိုက်စမ်းပါလို့ မယ်မယ့် ကို ပေါက်ယု ပူဆာမယ်။ မရ ရအောင်ပြောမယ်”

“မယ်မယ်က အတင်းပြောယင်တော့ မာလာ့အနေနဲ့ ငြင်းရဲမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှမပေးဘဲ အော်ငေါက် လွှတ်လိုက်ယင်လဲ ခံရမှာပါပဲ။ ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင်လေးတို့က ဒီမှာ ဆက်ထားမယ်ဆိုယင် အမေ ဘာပြောရဲမှာလဲ။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးတို့ မိသားစုဟာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ဘယ်တော့မှ အတင်းအကျပ် မလုပ်ဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ပစ္စည်းမို့လို့ တန်ဖိုးထက် ဆယ်ဆပေးမယ် ဆိုလို့လဲ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ ကာယကံရှင်က သူရောင်းချင်မှ ဖြစ်တာကိုး။ ပြီးတော့ ဒီမှာ အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲနဲ့ မာလာကို ဆက်ထားဦးမယ် ဆိုယင်လဲ သခင်လေး တို့ အတွက်လဲ မကောင်းဘူး။ မာလာ့ မိသားစုမှာလဲ ဖရှိဖရဲဖြစ်မယ်။ မယ်မယ်နဲ့ သခင်မကြီးဝမ်တို့ဟာ ဘယ်တော့မှ ဒီလို အဖြစ်မျိုးကို အဖြစ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပေါက်ယုသည် ဘာမျှမပြောဘဲ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

“ဒါဖြင့်ယင် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မာလာ အိမ်ကို ပြန်တော့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မာလာဟာ တော်တော်ရက်စက် နိုင်တယ်နော်” ဟု စိတ်ထဲတွင် တွေးနေမိလေ၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ

“တကယ်လို့သာ မာလာဟာ တစ်နေ့မှာ အိမ်ကိုပြန်သွားမယ်မှန်း သိယင် မာလာနဲ့ ဒီလို ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ပေါက်ယုမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှာ” ဟုပြောကာ စိတ်မကြည်မသာဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မာလာသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်၍ သူ့အား ပြန်ရွေးရန် သူ့အမေနှင့် အစ်ကိုတို့ ပြောနေသံကို ကြားသည့်အခါတိုင်း ပေါက်ယုရှိနေသမျှ သူ့ကို ပြန်လွှတ်မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

“အမေတို့မှာ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကိုရောင်းမှ မြိုးမြီးမြက်မြက်ကလေး ရမယ်ဆိုယင်တော့ ကျွန်မ ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ အမေတို့ ရွေးယူချင်ယူပါ။ ဘယ်သမီးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မိဘ ငတ်သေမှာ ကိုတော့ မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ကျွန်မကို ဒီစံအိမ်ကြီးက ဝယ်သွားတာဟာ ကျွန်မဖို့တော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ အဲဒီရောက်တော့ ကျွန်မမှာ ကောင်းကောင်း စားရတယ်။ အိမ်သူအိမ်သားလို သမီးတစ်ယောက်လို ကောင်းကောင်းဝတ်ရတယ်။ တစ်နေ့လုံး အရိုက်ခံရပြီး တစ်ညလုံး အဆဲအဆို ခံရတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ မကြုံရဘူး။ ပြီးတော့ အမေတို့ ကြည့်လိုက်ယင်လဲ အဖေ မရှိတော့သည့်တိုင် အမေတို့မှာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီး ခါတိုင်းလိုပဲ ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိနေပြီ။ အမေတို့မှာ ကျပ်တည်းနေတယ် ဆိုယင်တော့ ကျွန်မ ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ ကျွန်မကို ပြန်ရွေးပြီး အမြတ်ရတဲ့ နေရာမှာ ရောင်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေတို့မှာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းမှ မဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရွေးပြီး ရောင်းနေဦးမှာ လဲ။ ဒီတော့ အမေတို့ ကျွန်မကို ပြန်ရွေးဖို့ စိတ်ကူးမနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ သေပြီလို့ပဲ အောက်မေ့လိုက်ပါတော့”

မာလာသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးကာ စိတ်ထဲတွင်ရှိသမျှကို ဖွင့်အန်ချလိုက်၏။ မာလာ၏စကားများကို ကြားသည့်အခါ၌ မာလာသည် ထိုစံအိမ်ကြီးမှ ဘယ်တော့မျှ ပြန်ထွက်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို အမေနှင့် အစ်ကိုတို့ ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ စင်စစ်တွင် သူတို့သည် မာလာကို အပြီးအပိုင် ရောင်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ပြန်ရွေးသည် ဆိုလျှင် ကျိမိသားစု များသည်

မာလာကို အစိုးအခ မယူတော့ဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့သိ၏။ သို့ရာတွင် ကျိမိသားစုမှ အစေတော် များသည် အခွင့်အရေး အများကြီး ရကာ သခင်များ ကလည်း နိုင်ထက် ကလူ မပြု ကြဘဲ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံကြသည်ကိုလည်း သူတို့ ကောင်းကောင်းသိကြ၏။ ကျိမိသားစု၏ စံအိမ်သို့ရောက်သည့် အစေတော်မှန်သမျှသည် ကြီးသည်ငယ်သည် မဟူ အခြားသော စံအိမ်များမှ အစေတော်များထက် မျက်နှာသာရကြောင်း ကိုလည်း ကောင်းကောင်း သိကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် ထိုစံအိမ်ကြီးမှ အစေတော်များသည် အခြား လက်လုပ် လက်စား ဆင်းရဲသားများ၏ သားသမီးများထက် အဆများစွာ သာကြ၏။ ထို့ကြောင့် မာလာ၏ အမေနှင့် အစ်ကိုတို့သည် ပြန်ရွေးရန်ကိစ္စကို အတင်းအကျပ် မပြောကြတော့ချေ။

ပေါက်ယု သူတို့အိမ် အမှတ်မထင် အလည်ရောက်လာပုံ၊ သခင်နှင့် အစေတော်ကြားတွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဟန် ရှိပုံတို့ကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့လည်း အမြင်တစ်မျိုးပြောင်းသွားကြကာ စိတ်ချသွားကြ၏။ ပေါက်ယုနှင့် မာလာတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ သူတို့ မျှော်လင့်သည်ထက် ရင်းနှီးနေကြောင်းကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မာလာ တို့ အမေနှင့် အစ်ကိုသည် မာလာအား ပြန်ရွေးရန်အကြံကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြလေ၏။

မာလာအနေဖြင့် ကြည့်လျှင်လည်း ပေါက်ယုသည် သာမန်လူငယ်တစ်ဦး နှင့်မတူဘဲ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိရုံ မက လုပ်မိလျှင် တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်ကြောင်း၊ ထင်မိပြီ ဆိုလျှင် စိုက်လိုက်မတ်တတ် ဖြစ်တတ်ကြောင်းကို ထိုစံအိမ် ကြီးတွင် နေထိုင်ခဲ့သည့် ကာလတစ်လျှောက်တွင် တွေ့ခဲ့ရပြီး ဖြစ်၏။ ယခုတလောတွင် မူကား မယ်မယ်ကိုယ်တိုင်က အလိုလိုက် ထားသည့်အတွက် သူမိဘများမှာ ပေါက်ယုကို ထိန်း၍ မရတော့ဘဲ ထုံးတမ်းစဉ်လာ စသည်တို့ကို လျစ်လျူ ပြုကာ ထင်မိထင်ရာကို လုပ်တတ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုကို လူကြီးမိဘစကား နားထောင်ရန် ပြောချင် နေသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် သူစကားကို နားထောင်မည် မဟုတ်သည့်အတွက် မပြောဖြစ်ခဲ့ချေ။

တစ်နေ့တွင်မူ အခွင့်ကြုံလာသဖြင့် သူသဘောကို တီးခေါက်ကြည့်ကာ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသည်တို့ကို ပြောလိုက်ရ လေပြီ။ အိပ်ရာသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်သွားသည်ကို ထောက်လျှင် ပေါက်ယုသည် သူစကားများကို နားဝင်သွားကာ စိတ်ထိခိုက်သွားကြောင်း သိလိုက်ရလေပြီ။

တစ်ခါက လက်ဖက်ရည်ကို ယူသောက်မိသဖြင့် ကျင်စွေအား အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ခဲ့ဖူးရာ ယခုလည်း ဒိန်ချဉ်ကိစ္စ ကြောင့် မလိုလားအပ်သော အဖြစ်အပျက်တို့ ပေါ်ပေါက်မည် စိုးသည့်အတွက် သစ်ချသီးများကို တမင်

အန္တာခိုင်းကာ ပေါက်ယု မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မာလာသည် သစ်ချသီးများကို အခြားအစေတော် များကို ပေးခဲ့ပြီး ပေါက်ယု အနီးသို့လာကာ ပေါက်ယုကို ချောနေ၏။ ပေါက်ယု၏ ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်တွေ ရွှဲနေသည်ကို မြင်ရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရပြန်တာလဲ သခင်လေးရယ်။ ကဲ တိတ်ပါတော့၊ သခင်လေးက မသွားစေချင်ယင် မာလာ မသွားတော့ပါဘူး။”

ပေါက်ယုက မာလာ၏ သဘောကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်ကာ

“ကဲ ဒါဖြင့် ပေါက်ယုကိုပြော။ ဒီအိမ်မှာ မာလာ ဆက်နေရအောင် ပေါက်ယု ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ပေါက်ယုကလဲ မာလာကို ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် မပြောတတ်တော့ ခက်တာပဲ”

“မာလာတို့ ပေါက်ယုတို့ ကိစ္စကိုတော့ ထားပါတော့။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ မာလာ ဆက်နေရေး မနေရေး ကိစ္စကို ပြောချင်တယ်။ မာလာ ဒီမှာဆက်နေချင်ယင် သခင်လေးဆီက တောင်းဆိုချင်တာ နှစ်ချက် သုံးချက်တော့ ရှိတယ်။ အဲဒီ အချက်တွေကို လိုက်လျောမယ် ဆိုယင်တော့ မာလာ ဒီမှာ ဆက်နေစေချင်သေးလို့ပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒီအချက်တွေ ကိုသာ သခင်လေး လိုက်လျောမယ် ဆိုယင်တော့ မာလာလည်ပင်းကို ဓားတင်ပြီး ဒီအိမ်က အထွက်ခိုင်းတောင်မှ မာလာ မသွားဘူး။”

ပေါက်ယု၏ မျက်နှာသည် လင်းထိန်သွား၏။

“ကဲ ဒါဖြင့်ယင် ပြော။ မာလာ တောင်းဆိုချက်တွေက ဘာတွေလဲ။ မာလာ တောင်းဆိုချက် တွေကို ပေါက်ယု လိုက်လျောမယ်။ သုံးချက် မပြောနဲ့။ အချက်သုံးရာ တောင်းမလား။ လိုက်လျောမယ်။ ပေါက်ယု လိုချင်တာကတော့ တစ်ချက်တည်းပဲ။ ပေါက်ယု သေသည် အထိ ပေါက်ယုဟာ သေလို့ ပြာမှုန့်လေးတွေ ဖြစ်သွားတဲ့အထိ မာလာ ပေါက်ယု အနားမှာ နေရမယ်။ ပေါက်ယုကို စောင့်ရှောက်ပြုစုရမယ်။ အို ပြာမှုန့်လေးတွေ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ပြာမှုန့်ဆိုတာ ကိုင်လို့ဆုပ်လို့ ရသေးတယ်။ ကိုင်လို့ဆုပ်လို့ မရတော့ဘဲ သေတဲ့အခါမှာ ပေါက်ယုရဲ့ ခန္ဓာကို မီးရှို့ကြတော့ အဲဒီ ပြာမှုန့်တွေတောင် မကျန်တော့ဘဲ မီးခိုးတန်း ကလေးတွေ ဖြစ်သွားသည်အထိ ပေါက်ယုအနားမှာ နေစေချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ပေါက်ယုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မီးခိုးတန်းကလေးတွေ ဖြစ်ပြီး လေမှာလွင့်သွားပြီ ဆိုတဲ့အခါ ကျတော့မှ မာလာ သွားချင်ရာကို သွားတော့။ ပေါက်ယုကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီအခါကျတော့ မာလာကြိုက်ရာကို သွားပေတော့။ ပေါက်ယုမတားတော့ဘူး။”

မာလာက ပေါက်ယု၏ ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီး

“တော်ပါကွယ်။ ဒါတွေမပြောပါနဲ့တော့။ နမိတ်မရှိ နမာမရှိ။ အဲ့ဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့။ မာလာက သခင်လေး စကားပြောတာ ဆိုတာတွေက အလွန်အကျွံတွေ ဖြစ်တတ်လွန်းလို့ သတိပေးသလို လုပ်နေမှ ခု ဒီစကားမျိုးတွေကို ပြောနေ ပြန်ပြီ။ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့် နောက်ကျယ်င် ဒီလို စကားမပြောတော့ဘူး။ ကတိပေးတယ်”

“ဒီတော့ သခင်လေး ပထမဆုံးပြင်ရမယ့် အချက်က နောင်ကို စကားအပြောအဆို ဆင်ခြင်ပါ”

“ကဲ ပေးတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုစကားမျိုး အပြောအဆို မဆင်ခြင်ယင် ပေါက်ယု နှုတ်ခမ်းကို အပ်နဲ့ ပေါက်ပစ်။ ပြီးတော့ကော”

“ဒုတိယအချက် ကတော့ ဒီလို။ ခု သခင်လေးဟာ ပျော်သည် ဖြစ်စေ၊ မပျော်သည်ဖြစ်စေ၊ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ စာပေတွေကို လေ့လာသင်ကြားနေရတယ်။ ဒီတော့ စာပေတွေကို လေ့လာသင်ကြားဖို့ မလိုဘူး ဘာဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို သခင်ကြီး ကျိချိန်ရှေ့မှာရော တခြားလူတွေ ရှေ့မှာရော သိပ်မပြောပါနဲ့။ စာမသင် ချင်ယင် တောင်မှ စာပေကို ကြိုးစားပြီး သင်ချင်ယောင်ဆောင်ပါ။ ဒါမှ သခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာမယ်။ သခင်လေး အကြောင်းကို လူတွေရှေ့မှာ အကောင်းပြောမယ်။ သခင်ကြီး ထင်နေတာက သူတို့မိသားစုဟာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ပညာတတ်တွေ ချည်းပဲ ပေါ်ထွက်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဒီသားကြောင့် သူ့ အရှက်ကွဲတော့မယ်၊ စိတ်ညစ်ရတော့မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဒီသားဟာ စာပေကျမ်းဂန်တွေကိုလဲ အရေးမထားဘူး။ ဒါတွင်မကဘူး၊ လူရှေ့သူရှေ့ မရှောင် ပြောချင်ရာကို စွတ်ပြောတယ်။ စာပေ ကျမ်းဂန်ကို လေ့လာတဲ့လူတွေကို အရူးတွေ၊ ကိုယ်ကျိုးရှာသမား တွေ၊ ရာထူးအခွင့်အရေး လိုချင်လို့ လုပ်နေတဲ့လူတွေလို့ ပြောတယ်။ ဒါကို သခင်ကြီး မကြိုက်ဘူး။ ဒါတွင် မကသေးဘူး။ ကွန်ဖြူဇီ ရေးတဲ့ ‘မဟာပညာဋီကာကျမ်း’ က လွဲယင် ကျန်တဲ့ စာပေကျမ်းဂန်တွေဟာ အလကားစာတွေချည်းပဲလို့ သခင်လေးလျှောက်ပြောနေတယ်။ ကျန်တဲ့ ကျမ်းဂန်တွေဟာ ကွန်ဖြူဇီကို နားမလည်ဘဲ အရူးတွေ၊ လူမိုက်တွေက ရေးထားတာတွေလို့ ပြောနေတယ်။ ဒီတော့ သခင်ကြီးက သခင်လေး ကို စိတ်မဆိုးဘဲ ဘယ်နေပါတော့မလဲ။ ဒါကြောင့် သခင်လေးမှာ ခဏခဏ အပြစ်ပေးခံ နေရတာပေါ့။ ဒီတော့ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ လူမြင်လို့ မကောင်းဘူး”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ပေါက်ယုက ငယ်လဲငယ်သေးတော့

ပြောချင်ရာကို စွတ်ပြောတာကိုး။ ခုကြီး လာမှတော့ ဒီစကားမျိုးတွေ သိပ်မပြောတော့ပါဘူး။ ဆိုပါဦး။ နောက်တောင်းဆိုချက်က ကော”

“နောက်တစ်ခုက ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှိုင်းရမယ်။ ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဂိုဏ်းမလွတ်တဲ့စကားတွေကို မပြောရဘူး။ ပြီးတော့ တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်မရောရဘူး။ အဆိုးဆုံးကတော့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်က ဆေးနီတွေကို မနမ်းရဘူး။ သခင်လေးဟာ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။ အနီရောင် ဆိုယင် အရူးအမူး သိပ်ဖြစ်တာပဲ။ ဒီတော့ ဒါတွေကို ရပ်ရမယ်”

“အင်း ပြီးတော့ကော။ ကဲ ပြောစမ်းပါ၊ မြန်မြန်”

“ဒီလောက်ပါပဲ။ အထူးပြောချင်တာကတော့ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထားပါ။ ဂရုစိုက်ပါ။ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း စိတ်ထင်တိုင်း ကောက်မလုပ်ပါနဲ့။ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ပါ။ စိတ်အလိုကို မလိုက်ပါနဲ့။ မာလာ ပြောတာတွေကို လိုက်နာမယ် ဆိုယင် မာလာ ဘယ်တော့မှ သခင်လေး အပါးက မခွာဘူး။ အမြဲရှိမယ်။ တတ်နိုင်လို့ လူရှစ်ယောက်ထမ်းတဲ့ ရွှေဝေါနဲ့ လာခေါ်ဦး၊ ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး”

ပေါက်ယုက တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်လျက်

“ဒီစံအိမ်မှာ ကြာကြာနေယင်လဲ တစ်နေ့မှာ လူရှစ်ယောက် ထမ်းတဲ့ ရွှေဝေါကြီးကို စီးရမှာပါ”

မာလာက မဲ့ရဲ့၍ ပြုံးလိုက်ရင်း

“အမယ်လေး၊ ဒီလောက်လဲ မမျှော်မှန်းပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ မထိုက်တာကိုလဲ မစီးချင်ပါဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် အစေတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ချူဝမ်း ရောက်လာကာ

“ညဉ့်နက်လှပြီ။ မအိပ်ကြသေးဘူးလား။ ခုတွင် မယ်မယ်က လူလွတ်ပြီး အမေးခိုင်းလိုက်တယ်။ သခင်လေးတော့ အိပ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်”

ပေါက်ယုက နာရီကို တောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ည ဆယ့်နှစ်ချက်တီး ထိုးနေကြောင်းကို တွေ့ရ၏။ ပေါက်ယုသည် ပလုတ်ကျင်း၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် မာလာ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့် အခါတွင် တစ်ကိုယ်လုံး လေးလျက်ရှိကာ မအီမသာ ဖြစ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခေါင်းက တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲလျက် ရှိပြီး မျက်လုံးများကလည်း ပူလောင်လျက် ရှိရာ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်လျက် ရှိလေ၏။ အစတွင် ထုံးစံအတိုင်း လုပ်စရာရှိသည် တို့ကို ကြိုးစား၍ လုပ်သည့်တိုင် ဆက်မလုပ် နိုင်တော့သဖြင့် ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် အသာလှဲနေရ၏။ ပေါက်ယုက မယ်မယ်ကို သွားပြောသည့်အတွက် သမားတော် တစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း အပင့်ခိုင်းကာ လူနာကိုပြလေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အအေးမိတာပါ။ ဆေးနည်းနည်းသောက် လိုက်ယင် အစာလဲ ကြေသွားမှာပါ။ အဖျားလဲ ပျောက်သွားမှာပါ”

သမားတော်သည် ဆေးညွှန်းကိုရေးပေးပြီးနောက် ပြန်ကြွသွားလေ၏။ ဆေးတိုက်ပြီးနောက် ပေါက်ယုသည် ချွေးထွက်အောင် ဟုဆိုကာ မာလာ တစ်ကိုယ်လုံးကို စောင်ဖြင့် ခြုံပေးခဲ့ပြီးနောက် ထိုက်ယုတို့၏ ခန်းဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယုမှာ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေးအိပ်လျက်ရှိပြီး အစေတော်များမှာလည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် မအားလပ် အောင် ရှိနေကြသဖြင့် ထိုက်ယု၏ ခန်းဆောင်ထဲတွင် လူသူရှင်းလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ရွှေချည်ထိုး ကန့်လန့်ကာကို လှပ်၍ ခန်းဆောင်သို့ ဝင်လာသည်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ထိုက်ယုကို တွေ့ရ၏။

ပေါက်ယုက အသာအယာကိုင်လှုပ်၍

“မလေး မလေး၊ ဒီအချိန်ကြီး အိပ်မနေနဲ့လေ။ အချိန်မဟုတ်”

ထိုက်ယုနိုးလာကာ ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါတွင်

“ဟင် အပြင်မသွားဘူးလား၊ ထိပ်ထားကြွလာတုန်း ကတည်းက အိပ်ရေးပျက်တာ။ ခုထက်ထိ အိပ်လို့ကို မဝဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ကိုက်နေတာပဲ”

နည်းနည်းပါးပါး ကိုက်တာခဲတာလောက်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုလို အိပ်လိုက်တော့မှ ပိုဆိုးသွားပြီး နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်သွားမှာ။ ကဲပါ ထပါ။ မောင်နဲ့ စကားပြောရအောင်။ အဲဒီတော့ အိပ်ချင်ပြေသွားမှာပေါ့”

ထိုက်ယုက မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြီးနောက်

“သိပ်တော့ မအိပ်ချင်တော့ပါဘူး။ နည်းနည်း နားချင်တာပါ။ သွားကစား ချည်ဦး မောင်လေးရယ်၊ ခဏနေမှ လာခဲ့”

ပေါက်ယုက ထိုက်ယုကို ကိုယ်လုံးဖြင့် ဝင်တိုက်လိုက်ကာ

“ဘယ်သွား ကစားရမှာလဲဗျ မလေးကလဲ။ ဒီပြင် လူတွေနဲ့မှ

မနေချင်တာ”

ထိုက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ကဲပါရှင်၊ မသွားဘူးဆိုယင်လဲ ဟိုမှာထိုင်တော်မူ။ မလေးနဲ့ စကားပြောမယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မထိုင်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီနားမှာ လွဲနေချင်တယ်”

အနီးတွင် ခေါင်းအုံး အပိုလည်း မရှိသည်ကို မြင်သဖြင့်

“ဟိုဘက်တိုး။ မလေး ခေါင်းအုံးမှာပဲ အတူတူ အုံးမယ်”

“အို၊ မလုပ်နဲ့လေ။ မကောင်းဘူး။ ပြင်ဘက် ခန်းဆောင်မှာ ခေါင်းအုံးအပိုတွေ ရှိတယ်ထင်တယ်။ သွား မောင်လေး ဘာသာ တစ်လုံးယူခဲ့”

ပေါက်ယုသည် အပြင် ထွက်သွားပြီးနောက် ပြန်လာကာ

“ဟင့်အင်း အဲဒီခေါင်းအုံးတွေကို မအုံးချင်ဘူး။ ညစောင့်တဲ့ အစေတော် အဘွားကြီးတွေ အုံးချင်အုံးထားမှာ”

ထိုက်ယုက မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်၍ ရယ်ကာ ထထိုင်လိုက်ရင်း

“မောင်လေးဟာ တော်တော်ဆိုးတယ်။ တကယ်ပဲ။ ကဲ ကြွတော်မူပါရှင်။ ကြွတော်မူပါ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုဘက်သို့ ခေါင်းအုံး တစ်ခြမ်းကို ထိုးပေးလိုက်ပြီး တစ်ပိုင်းကို သူအုံးထားလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်း ဆိုင်၍ လွဲနေကြလေ၏။ ပေါက်ယု၏ လက်ဝဲဘက်ပါးပေါ်တွင် ကြယ်စေ့လောက် ရှိသည့် သွေးကွက် တစ်ကွက်ကို မြင်သည့်အခါ ထိုက်ယုသည် ထထိုင်၍ ငုံ့ကြည့်ကာ လက်ဖြင့်တို့ ကြည့်လေ၏။

“ပြောစမ်း။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူ လက်သည်းရာလဲ။ ဘယ်သူ ကုတ်လွှတ်လိုက်တာလဲ”

ပေါက်ယုက မျက်နှာကိုဖယ်ကာ ရယ်လျက်

“ကုတ်ရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ မလေးကလဲ။ အစေတော် ကောင်မလေးတွေဖို့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး စပ်ပေးတုန်းက ဆိုးဆေးတွေ စဉ်ထားတာပါ”

ပေါက်ယုက ဆေးစွန်းကို သုတ်ပစ်ရန် လက်ကိုင်ပဝါကို ရှာနေစဉ် ထိုက်ယုက သူ၏ သန့်ရှင်းသည့် လက်ကိုင် ပဝါကို ထုတ်၍ သုတ်ပေးရင်း

“မောင်လေးလုပ်လိုက်ယင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ဘယ်တော့မှ သပ်သပ် ရပ်ရပ် မရှိဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ တာပဲ။ ပါးမှာ နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးတွေ ပေနေတာကို ဦးကြီးကျိချိန် မမြင်ယင်တောင် ဘေးလူတွေ ပြောစရာ

ဖြစ်မှာပေါ့။ တချို့ကလဲ ဦးကြီးကျိချိန်တို့၊ မယ်မယ်တို့ကို မျက်နှာလိုအားရ ဖြစ်လုပ်ချင်လို့ သွား မပြောကြပေဘူးလား။ ဦးကြီးကျိချိန် သိသွားယင် မလေးတို့ရော မောင်လေးရော အားလုံးဒုက္ခ ရောက်ကုန်မှာ”

ပေါက်ယုသည် သူ့စကားများကို နားသာ ထောင်နေရသော်လည်း တစ်လုံးမျှ မကြားမိချေ။ ထိုက်ယု၏ ကိုယ်မှ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ရနံ့သည် ထွက်လျက်ရှိလေရာ ထိုရနံ့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ယစ်မှုးကာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတွေ အရည် ပျော်ကုန်သည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု၏ အင်္ကျီလက်ဖျားကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ လက်ဖျားတွင် မည်သည့် နံ့သာခဲ ထည့်ထားသနည်းဟု မေးကြည့်၏။

“ကြံကြီးစည်ရာ။ ဆောင်းတွင်းကြီးမှာ ဘယ်သူ အမွှေးနံ့သာ လိမ်းပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့်ယင် ဒီအမွှေးနံ့က ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဒါတော့ မလေးလဲ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ မလေးရဲ့ အဝတ်ဗီရို ထဲကလာတာ ဟုတ်ယင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ယင် မလေးရဲ့ ဝတ်ရုံအင်္ကျီမှာ ပါလာတဲ့အနံ့ဖြစ်မှာပေါ့”

ပေါက်ယုက ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်ရင်း

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီအနံ့က တော်တော်ထူးခြားတဲ့ အနံ့။ နံ့သာခဲတို့၊ ပန်းပေါင်းအိတ်တို့၊ အမွှေးတုံးတို့က ထွက်လာတဲ့ အနံ့မျိုး မဟုတ်ဘူး”

ထိုက်ယုက မျက်ခုံးကို ပင့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဩ ဒါဖြင့် မလေးက မိုးပေါ်ကျလာတဲ့ နတ်သမီးလေး မို့လို့ မလေးကိုယ်က လာတယ်လို့ ထင်သပေါ့။ တော်စမ်းပါ။ မလေးမှာ ဒီလောက်မွှေးတဲ့ နံ့သာမျိုးလဲ မရှိပါဘူး။ ပန်းပေါင်းဖော်နည်းရှိတောင်မှ မလေးတို့မှာ ပန်းဝတ်မှုန် တွေ၊ ပန်းဖူးတွေ၊ နှင်းရည်တွေ၊ နှင်းပွင့်တွေနဲ့ ဒီလိုနံ့သာရည်မျိုးကို တယုတယ စပ်ပေးမယ့် မောင်တွေ မရှိပါဘူး။ မလေးတို့ သုံးတဲ့ နံ့သာမျိုးက သာမန်အညတရပါ”

ပေါက်ယုက ပြုံးကာ

“ဟော ဟော ဒါလေးပြောလိုက်တာနဲ့ စိတ်ကောက်နေပြီ။ ကဲ ဒီလောက်တောင် စိတ်ကောက်တတ်တဲ့ မလေး။ သေပေတော့။ ဒဏ် ပေးရမယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုင်ရာမှ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဒူးထောက်၍ ထကာ လက်ခေါက်မှုတ်လိုက် ပြီးလျှင် ထိုက်ယု၏ ခါးနှင့်ချိုင်းကို ကလိထိုးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုမှာ နဂိုကမူ ယားတတ်သူဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ပေါက်ယုက

ရုတ်တရက်ထ၍ ကလိထိုးလိုက်သည့်အခါတွင် သီးမတတ် ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

“မောင်လေးရယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ တော်ပါတော့။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ တော်ပါတော့”

ထိုအခါကျမှ ပေါက်ယုက ရပ်တန့်သလို အနားပေးထားလိုက်ကာ

“ဒါဖြင့် နောက် ဒီလို သူများမခံချင်အောင် စကားနာ ထိုးဦးမှာလား”

ထိုက်ယုက ပြောကျနေသည့် ဆံပင်များကို သပ်ရပ်အောင်ပြင်လိုက်ရင်း

“တော်ပါပြီ။ နောက် မပြောတော့ပါဘူး။ မောင်လေးက ပြောတော့ မလေးမှာ ထူးခြားတဲ့အနံ့မျိုး ရှိတယ်ဆို။ ဒါဖြင့် မောင်လေးမှာ အပူနံ့ရှိသလား”

“ဘာ အပူနံ့ ဟုတ်လား”

ပေါက်ယုက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးလေ၏။ ထိုက်ယုက ခေါင်းကိုယမ်း၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း

“မောင်လေးက တော်တော် အတာကိုး။ မောင်လေးမှာ ကျောက်စိမ်းတုံး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုယင် တခြားတစ်ယောက်မှာ ဒါနဲ့ လိုက်ဖက်အောင် ရွှေရှိရတယ်။ အဲဒါမျိုးကိုပြောတာ။ ဒီတော့ မလေးရဲ့ အအေးနံ့နဲ့ လိုက်ဖက် တဲ့ အပူနံ့ မောင်လေးမှာ ရှိရဲ့လား” ပေါက်ယုက သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်သွားကာ

“လာပြန်ပြီလား။ စောစောကတော့ ကြောက်ပါပြီဆို။ နောက် မပြောတော့ပါဘူးဆို” ဟု ဆိုကာ ကလိထိုးရန် ပြင်လိုက် လေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်လေးရယ်။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ နောက် မစတော့ပါဘူး။ တကယ်ပါ”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့်ယင် မလေးရဲ့ အင်္ကျီလက်ဖျားကို တစ်ခါ နမ်းခွင့်ပေးရမယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ဆက်မလုပ် တော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါက်ယုသည် ဝဲကျနေသော ထိုက်ယု၏ အင်္ကျီလက်ဖျားဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဖုံးပစ်လိုက်တာ တရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် နမ်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုက သူ့လက်ကို ပြန်၍ရပ်လိုက်ပြီးနောက်

“ကဲ မောင်လေး ပြန်ဖို့အချိန်တော်ပြီ ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း မပြန်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးလဲ့ပြီး နှစ်ယောက် စကားပြောကြမယ်။ တကယ်ပါ။ မစပါဘူး”

ပေါက်ယုက လှဲအိပ်လိုက်လေ၏။ ထိုက်ယုလည်း လှဲလိုက်ကာ

မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်ထားရာမှ သူ့မေးခွန်းများကို မကြားချင်ယောင်ပြုလျက် ရှိလေ၏။ ရွှေမြို့တော်သို့ ထိုက်ယု ရောက်လာစဉ်က အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ။ လမ်းခရီးတွင် မည်သည့်ရှုခင်းများကို တွေ့ခဲ့ရသလဲ။ ယန်ကျီတွင် ရာဇဝင်နှင့်ပတ်သက်သည့် စိတ်ဝင်စားစရာ မည်သည့် အဆောက်အအုံတွေ ရှိသလဲ။ ယန်ကျီက ထုံးစံ ဓလေ့တွေက ဘယ်လိုလဲ စသည်ဖြင့် မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုက မည်သို့မျှမဖြေဘဲ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ အိပ်ပျော်လျှင် အစာမကြေဖြစ်မည် စိုးသည့်အတွက် ပေါက်ယုက တစ်မျိုးလှည့်ပတ်ကာ

“ဪ သတိရပြီ မလေးတို့ ယန်ကျီမြို့နားမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု အကြောင်းကို မကြားမိဘူးလား” ဟု မေး၏။

ပေါက်ယုက မျက်နှာထားတည်တည်၊ အသံတည်တည်ဖြင့် မေးလိုက်သည့်အတွက် ထိုက်ယု အကျိုး အကြောင်း ကို မေး၏။ ပေါက်ယုကလည်း ကြံဖန်၍

“ယန်ကျီမှာ ထိုက်တောင်တန်း ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ လင်းဥမင်ဆိုတာ ရှိသတဲ့”

“မကြားဖူးပေါင်။ ထိုက်တောင်တန်းလဲ မရှိဘူး၊ လင်းဥမင် ဆိုတာလဲ မရှိဘူး”

“တောင်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေကို မလေး ဘယ်အကုန် သိနိုင်မှာလဲ မောင်ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါဦး။ ကြားဖြတ်ပြီး မေးမေး မနေပါနဲ့”

“အင်း ဒါဖြင့်ပြော”

ပေါက်ယုက ဆက်လက်၍

“အဲဒီလင်းဥမင်ထဲမှာ ကြွက်နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံရှိသတဲ့။ ဒသမလ လဆန်း ၇ ရက်နေ့ကျတော့ ကြွက်ဘုရင်ကြီးက နန်းတက်ပြီး သူ့မှူးမတ်တွေကို အစည်းအဝေးခေါ်သတဲ့။ ခေါ်ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ဆိုယင် လူတွေဟာ ဆောင်းဦးတစ္ဆေပွဲ ကျင်းပပြီး ထမနဲတွေ ယာဂုတွေ ကျိုကြလိမ့်မယ်။ ခု ငါတို့မှာ သစ်သီးတို့ စားရေရိက္ခာတို့လဲ ပြတ်လတ်ခါနီး နေပြီ။ ဒီတော့ မင်းတို့ သွားရှာချည်ကြလို့ ပြောပြီး သန်မာဖျတ်လတ်တဲ့ ကြွက်ပျိုလေး တစ်ကောင်ကို လေးနဲ့မြားနဲ့ ပေးပြီး လွှတ်လိုက်သတဲ့။

“ခဏကြာတော့ အဲဒီကြွက်ပျို ကလေးဟာလဲ ပြန်လာပြီး “မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး နေရာအနှံ့ လိုက်လို့ရှာခဲ့ပြီး ပါပြီ။ အကောင်းဆုံး သီးနှံတွေနဲ့ စားရေရိက္ခာတွေဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ တောင်ခြေရင်းမှာ ရှိပါတယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

“ဒါဖြင့် တို့တောင်ခြေရင်းမှာ ဘယ်လို ကောက်နှံမျိုး တွေ့ ရှိသလဲ။ ဘယ်လိုသစ်သီးမျိုးတွေ ရှိသလဲလို့မေးသတဲ့။

“မှန်လှပါ။ ဆန်တွေလဲ ရှိပါတယ်။ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားတဲ့ ပဲအမျိုးမျိုးလဲ ရှိပါတယ်။ သစ်သီးခြောက် ငါးမျိုးလဲ ရှိပါတယ်။ စွန်ပလွံ ၊ သစ်ချ၊ မြေပဲ၊ ကန်စွန်းဥ၊ ပိန်းဥစတဲ့ အသီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒီတော့ ကြွက်ဘုရင်ကြီးလဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဒါဖြင့် အဲဒီ ရိက္ခာတွေကို သွားပြီး သယ်ချည်ကြလို့ ကြွက်တွေကို ခေါ်ပြီး လေးနဲ့ မြားကိုပေးပြီး ကဲ ဆန်ကို ဘယ်သူ ယူမလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ ကြွက်တစ်ကောင် က လေးနဲ့မြားကို ယူပြီး ထွက်သွားသတဲ့။ ပဲတွေကိုကော ဘယ်သူယူမလဲလို့ မေးတော့ နောက်ထပ် ကြွက်တစ်ကောင်က သူသွားယူမယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားပြန်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ကြွက်တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် တာဝန်ယူပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ ပိန်းဥတွေကို ယူဖို့ တာဝန်ပဲ ကျန်တော့သတဲ့။ ဒီတော့ ကြွက်ဘုရင်ကြီးက လေးနဲ့မြားကို ပြုပြီး ပိန်းဥကို ဘယ်သူ သွားယူ မလဲလို့ မေးသတဲ့။ ဒီတော့ ကြွက်သေးသေး ကလေးတစ်ကောင် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်မျိုး သွားယူပါမယ်လို့ ပြောသတဲ့။

“ကြွက် သေးသေးလို့လို့ ကလေးဆိုတော့ ကြွက်ဘုရင်ကြီးရော ကျန်တဲ့ ကြွက်တွေကရာ သူ့စကားကို သိပ်မယုံ ကြဘဲ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေကြသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကြွက်လေးကတော့ ကျွန်တော်ဟာ သေးကွေးအားနည်းတာ မှန်ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ နည်းတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ စကားပြောလဲကောင်း၊ ကြံရည်ဖန်ရည်လဲ ရှိတော့ ကျွန်တော် ယူနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောသတဲ့။ ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လို ယူမလဲလို့ မေးတော့ ကျွန်တော်က သူများလို ဗြောင် မယူဘူး။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ပိန်းဥကလေး တစ်လုံးအသွင် ပြောင်းလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီပြင် ပိန်းဥတွေနဲ့ ရောနေလိုက်မယ်။ ဒါမှ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မသိဘဲ နေမယ်။ ပြီးတော့မှ အဲဒီပိန်းဥတွေကို တစ်ဥပြီး တစ်ခု သယ်လာ မယ်လို့ ပြောသတဲ့။ ခုလို သယ်ယင် ဗြောင်ယူရတာထက် မလွယ်ပေဘူးလားလို့ ပြောသတဲ့။

“ဒီတော့ တခြားကြွက်တွေက ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ပိန်းဥလိုဖြစ်အောင် ဘယ်လို အသွင်ပြောင်းမှာ လဲလို့ မေးသတဲ့။ ကြွက်ကလေးက ရယ်ပြီး လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ကြည့်ဆိုပြီး ကိုယ်ကို လှုပ်ချလိုက်တာ ချက်ချင်း အင်မတန် ချောတဲ့ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သွားရောတဲ့။ ဒီတော့ တခြားကြွက်တွေက ရယ်ပြီး မင်းအသွင်ပြောင်းတာက ပိန်းဥ အသွင်ပြောင်းတာမဟုတ်ဘဲ မိန်းမပျို ကလေးတစ်ယောက် အသွင်ပြောင်းတာပဲလို့ ဝိုင်းပြောကြသတဲ့။

“ဒီတော့ ကြွက်ကလေးက ခင်ဗျားတို့ တော်တော် အသေးတဲ့ ကြွက်တွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့က ပိန်းဥလောက်ပဲ သိတာကိုး။ ဆားခွန်တော် အမတ်ကြီး လင်းထိုက်ယုရဲ့ သမီးကတော့ ပိန်းဥထက် ချို့တယ်ဗျလို့ ပြန်ပြောသတဲ့”

(မှတ်ချက်။ ။ ပိန်းဥကို တရုတ်ဘာသာဖြင့် ယု ဟု ခေါ်ရာ ဤနေရာတွင် ထိုက်ယု၏ အမည်တွင်ပါသည့် ယုနှင့် အသံထွက်ချင်း အတူဖြစ်သည်။)

ထိုက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်သို့တက်လာတာ

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ မောင်လေး သိပ်ဆိုးတာပဲ။ ဒီကတော့ အဟုတ်မှတ်ပြီး နားထောင်နေတာ။ ကဲ နောက်ဦး၊ နောက်ဦး” ဟု ဆိုကာ လိမ်ဆွဲလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုက တောင်းပန်သည့်အခါ တွင်မှ ရပ်လိုက်ပြီး

“ကဲ တော်ပါတော့ မလေးရယ်။ နောက်ကို မောင် မစတော့ ပါဘူး။ တကယ်ပါ။ မလေးရဲ့ အနားက မွေးနေတော့ ဒီပုံပြင်ကလေး ကို သွားပြီး အမှတ်ရမိလို့ ပြောမိတာပါ”

“ဘာပုံပြင်လဲ တော်စမ်းပါ”

ထိုစဉ် ပေါက်ကြည်သည် ဝင်းထိန်သောမျက်နှာဖြင့် ဝင်ရောက်လာကာ

“ဘာပုံပြင်လဲ ပေါက်ကြည်လဲ နားထောင်ချင်တယ်”

ထိုက်ယုက ပေါက်ကြည်ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးရင်း

“အလကားကွယ်။ မလေးကို လာလာပြီး စ နေတယ်”

“မောင့်ကိုတော့ ပြောမနေနဲ့။ သူ့မှာ ပုံပြင်တွေ၊ ဥပမာတွေ ကလဲ အများကြီးပဲ။ ဒါပေမယ့် အရေးထဲကျယ်င် သူ့ခေါင်း ထဲက အဲဒီပုံပြင်တွေ၊ ဥပမာတွေက ထွက်မလာတော့ဘူး။ တကယ်ဆိုယင် မနေ့ညက စာစပ်ကြတုန်းက ငှက်ပျောရွက်ကို တင်စားထားတဲ့ ဥပမာကို ဘာဖြစ်လို့ မေ့နေရတာလဲ။ ပြီးတော့ တကယ့် အရေးကြီးတာကိုမှ မေ့နေတယ်။ လူတိုင်း ချမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့မှာ ချွေးတွေပြန်လို့၊ စဉ်းစားလိုက်ရတာ။ ခုကျတော့လဲ သူ့မှတ်ဉာဏ်က ပြန်ကောင်းနေ ပြန်ရော”

“အမိဒွဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား” ဟု ထိုက်ယုက အလန့်တကြား အော်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဟုတ်တယ်၊ ပေါက်ကြည်ပြောတာ မှန်တယ်။ ပေါက်ကြည်နဲ့ သူနဲ့မှ လိုက်ဖက်တာ။ ခုတွင်က မလေးကို စနေတာ၊ ခု ပေါက်ကြည်နဲ့ ကျတော့ ဝပ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကာလဝိဘက် နောက်ပိုးတက် ဆိုတာ အဲဒါပေါ့”

ထိုစဉ် ပေါက်ယု၏ ခန်းဆောင်ဘက်ဆီမှ ဒေါသတကြီးဖြင့်

အော်ဟစ်နေသံများကို ကြားရ၏။ မည်သို့ ဖြစ်သည် ကိုမူ နောက်တစ်ခန်းတွင်
ဖော်ပြပါအံ့။

နတ်ငှက်မယ်သည် မနာလိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပြစ်တင်ခြင်း။

ထိုက်ယုသည် ကလေးဆန်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လှောင်ပြောင်ခြင်း။

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုအား ကြွက်ပုံပြင်ကို ပြောပြနေစဉ် ပေါက်ကြည် ရောက်လာကာ မီးထွန်းပွဲတော်ညက စာစပ်ပွဲ၌ “ဖယောင်းစိမ်း” ဆိုသည့် ဥပမာစကားလုံးကို မေ့ခဲ့သည်နှင့်ပတ်သက်၍ ပေါက်ယုအား နောက်ပြောင် ကျီစယ် ခဲ့ပုံကို ဖော်ပြခဲ့လေပြီ။ နွေလယ်စာစားပြီး အိပ်လျှင် ထိုက်ယု တစ်ယောက် အစာမကြေဖြစ်ခြင်း၊ ညတွင် အိပ်မပျော် ဖြစ်ခြင်း တို့ကြောင့် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် သူဝင်၍ နောက်ပြောင် ကျီစယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ရယ်မောပြောဆို နောက်ပြောင် လိုက်ရသည့် အတွက် ပေါက်ယုမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ ပေါက်ယု ရောက်လာခြင်းနှင့် ပေါက်ကြည် ရောက်လာပြီး စကားပြောဆို လိုက်ကြသည့်အတွက် ထိုက်ယုမှာလည်း အိပ်ချင်စိတ် များလည်းပျောက် သွားခဲ့လေပြီ။

ထိုအခိုက် ပေါက်ယု၏ အခန်းဘက်ဆီမှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သုံးယောက်သား နားစွင့် ထားလိုက်မိကြ၏။

ထိုက်ယုက

“မောင်လေး အထိန်းတော်ကြီးက မာလာကို ဆူနေတာ ထင်တယ်။ အမှန်ကတော့ မာလာမှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိ ရှာပါဘူး။ အထိန်းတော်ကြီးက သက်သက် အပြစ်ရှာနေတာ။ အဘွားကြီးက အသက်ကြီးလာတော့ သိပ်ဇာနည်ယ များတာပဲ”

ပေါက်ယုက ခန်းဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ကြည့်မည် အပြုတွင် ပေါက်ကြည်က လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း

“အဘွားကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့ မောင်လေးရယ်။ အဘွားကြီးက ပစိပစပ်များတော့ သည်းခံမှပေါ့”

“မောင်သိပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် အခန်းဆီသို့ ပြေးထွက်သွား၏။

သူ့ခန်းဆောင် ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ အထိန်းတော်ကြီး လီသည် အခန်းလယ်တွင် ကြိမ်တုတ်ကို ကိုင်၍ ရပ်ရင်း မာလာကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိ၏။

“အလကား ကောင်မ၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ဖာသည်မ။ ညည်း ဒီဘဝရောက်လာတာ ငါ့ကြောင့်အေ။ ခုတော့ သူက ခုတင်ကြီးပေါ် မိန့်မိန့်ကြီးလဲ့လို့။ ညည်းက သခင်လေးကို မျက်နှာလိုအားရ လုပ်ဖို့လောက်ပဲ အကွက်ရှာနေတာ။ ကပ်ခွဲ နေတာ။ ခုဆို ငါ့တောင် ဂရု မစိုက်တော့ဘူး။ ငါ့စကားလဲ မအောင်တော့ဘူး။ ညည်းပြောမှပဲ အဟုတ်ထင် တော့တယ်။ ရာရာစစ၊ ငွေစ မဖြစ်စလောက်နဲ့ ဝယ်လာတဲ့ ကျွန်စုတ်မက ဒီရောက်တော့ ကျွန်ဝါးဝလို့။ ဟင်း၊ နေရာတကာလိုက် ရှုပ်နေတယ်။ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့။ ညည်း သတိကောင်းကောင်း ထားနေပါ။ ဒီအချိုးအတိုင်း နေလို့ကတော့ စံအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး လင်ပေးစား ပစ်လိုက်မယ်။ နောက် သခင်လေးကိုလဲ ပြီတီတီ သွားလုပ်မနေနဲ့။ ဒါပဲ”

မိမိအိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသည့်အတွက် အထိန်းတော်ကြီးလီ စိတ်ဆိုးသည် ထင်သဖြင့် မာလာက

“ကျွန်မက ဖျားနေလို့ ချွေးထွက်အောင် ချွေးအောင်းနေတာပါ အကြီးရယ်၊ စောင်ခေါင်းမြီး ခြုံထားတော့ အကြီး လာတာကို မမြင် လိုက်လို့ပါ” ဟု ရှင်းပြ၏။

သို့ရာတွင် အထိန်းတော်ကြီးက မိမိအား ပေါက်ယုကို ပရောပရီ လုပ်နေသည်။ ယောက်ျားပေးစားပစ်မည်ဟု ကြိမ်းမောင်းနေသည့်အခါ တွင်မူ မာလာမှာ မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။

ပေါက်ယုသည် အထိန်းတော်ကြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်ကို ကြားသော်လည်း မာလာ နေထိုင်မကောင်းသဖြင့် ဤသို့ နေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရုံမှအပ အခြား ဘာမျှ မတတ်နိုင်ချေ။

“တကယ်ပြောတာပါ အကြီးရဲ့။ မယုံယင် ဒီပြင် အစေတော်တွေကို မေးကြည့်”

သို့ရာတွင် ထိုသို့ပြောမှ ပို၍ ဆိုးလာချေသေး၏။

“သခင်လေးရဲ့ ကောင်မတွေဘက်က ကျပ်ကျပ်ကာကွယ်။ ဒီက ကောင်မကို သခင်လေး မှတ်မိသေးရဲ့လား။ ဒီက ကောင်မဘက်ကတော့ တစ်ယောက်မှ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အားလုံးက သခင်လေးဘက် ကချည်း နေကြမှာပါ။ ဒီကောင်မ တွေကလဲ မာလာဆိုတဲ့ ကောင်မ ကြိုးကိုင်တာကို ခံနေရတဲ့ ကောင်မတွေကိုး။ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေ သလဲ ဆိုတာ ကျုပ်အကုန်သိတယ်။ အကုန်လုံး မယ်မယ်နဲ့ သခင်မကြီး ဝမ်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်။ ဒီကကောင်မက သခင်လေး ကို နို့တိုက်ခဲ့ ရတဲ့ ကောင်မ။ ရွှေပန်း စုတ်ခဲ့ရတဲ့ကောင်မ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ခုတော့ ဒီက ကောင်မရဲ့ နို့မရှိယင်လဲ ဖြစ်နေ ပြီကိုး။ ကျုပ်ကို ဘေးဖယ်ပြီး သခင်လေး ကောင်မတွေ

စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားတာကို ကြည့်နေ တော့မှာပေါ့”

အထိန်းတော်ကြီးလီသည် ဒေါသထွက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့လည်း ရောက်လာ ကြကာ အထိန်းတော်ကြီးကို ချောမောနှစ်သိမ့်လျက် ရှိကြ၏။

“သူတို့လဲ နည်းနည်းပါးပါး ပျော်ပါစေ အထိန်းတော်ကြီး ရယ်၊ ဒီလောက်လဲ မတင်းကျပ်ပါနဲ့”

ဤတွင် အထိန်းတော်ကြီး လီသည် သူ့မကျေနပ်ချက် များကို ဖွင့်ပြောလေ၏။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် သောက်မိသည့် အတွက် ကျင်စွေ အလုပ်ထုတ်ခံရပုံ၊ မနွေက ဒိန်ချဉ်ကိစ္စ ဖြစ်ပုံတို့ကို ပြောပြ၏။ သို့ရာတွင် သူ ဒေါသ ဤမျှ ကြီးရသည့် အကြောင်းကိုမူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။

ထိုအချိန်၌ နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ်၏ အခန်းထဲတွင် ရောက်လျက်ရှိကာ ဖဲကစားပြီး၍ အမှတ်များကို ပေါင်းလျက်ရှိ၏။ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားသည့် အထိန်းတော်ကြီး လီသည် ယနေ့ ဖဲရှုံးသဖြင့် ပေါက်ယု၏ အစေတော်များကို မဲ၍ ကြိမ်းမောင်းနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်လေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်သည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ကူးလာကာ အထိန်းတော်ကြီးကို ဆွဲခေါ်ရင်း ပြုံးလျက်

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အကြီးရယ်။ ပွဲတော်ကြီးပြီးခါစ မယ်မယ် စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိတုန်းမှာ ကလေးတွေနဲ့တုပြီး ရန်ဖြစ်လို့ မကောင်းပါဘူး။ တခြားလူ ဖြစ်ယင်တောင် ကိုယ်က ဖျောင်းဖျရမယ့် အရွယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ ထားပါ။ တော်တော်ကြာ အကြီးကြောင့် မယ်မယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရယင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ကဲ ပြောစမ်း။ အထိန်း တော်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်တိုနေရသလဲ။ အထိန်း တော်ကြီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့လူကို ငှက်မယ် ရိုက်ခိုင်းလိုက်မယ်။ သွားသွား စားဖို့ဆောင်ထဲမှာ ရစ်ကင်တစ်ကောင် ရှိတယ်။ ကျပ်တင်ထားတယ်။ လာ ငှက်မယ်နဲ့ သွားစားချည်ရအောင်”

နတ်ငှက်မယ်သည် အထိန်းတော်ကြီးကို ဆွဲခေါ်သွားရာမှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဟဲ့ ဖုန်အဲရေ အကြီးရဲ့ ကြိမ်တုတ်ကို ကောက်ခဲ့စမ်း။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်လဲ ပေးလိုက်စမ်းပါ။ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ရအောင်”

အထိန်းတော်ကြီးလီသည် နတ်ငှက်မယ် ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားရင်း

“ကျွန်မလဲ အသက်ကြီးပါပြီ ငှက်မယ် သခင်မလေးရယ်။ ဒါတွေကို သိပ်မပါချင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီ မာလာ ဆိုတဲ့ ကောင်မ စော်ကားတာ များလွန်းလို့ပါ”

ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုက်ယု တို့သည် ပြဿနာကို နတ်ငှက်မယ် ကိုင်တွယ်သွားပုံကို ကြည့်၍ သဘောကျလျက် ရှိကြ၏။ သူတို့ ထွက်သွားသည့် အခါတွင် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကာ

“တော်ပါသေးရဲ့၊ လေမုန်တိုင်း တိုက်လာပြီး အဘွားကြီးကို သယ်သွားလို့”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်၍ သက်ပြင်းချကာ

“ဒီအဘွားကြီးဟာ တော်တော်ခက်တာပဲ။ ကိုယ့်လက်အောက်မှာ ကိုယ်လုပ်တိုင်း ခံရမယ့်လူတွေကို အနိုင် ကျင့်ချင်တယ်။ ကြည့်ရတာက မနေ့က ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ဆိုးလာပြီး ဒီနေ့ကျတော့ နိုင်တဲ့လူကို မဲတာ ထင်တာပဲ”

ပေါက်ယုက ထိုသို့ ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် ကျင်ဝမ်းက ရယ်လိုက်လျက်

“ကျွန်မတို့လဲ အရူးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ သခင်မလေးရယ်။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်တိုအောင် သွားလုပ်ပါ့မလဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုယင်လဲ ကျွန်မတို့အပြစ်ကို ကျွန်မတို့ဘာသာခံမှာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပုံမချပါဘူး”

မာလာသည် ပေါက်ယု၏ လက်ကိုဆွဲကာ ငိုရှိုက်လျက်

“သခင်မလေး မာလာကြောင့် သခင်မလေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် အထိန်းတော်ကြီးကို တလွဲ ထင်မိပြီနော်။ ပြီးတော့ ခုလဲ မာလာ့ကြောင့် တခြား အစေတော်တွေကို တလွဲထင်ပြန်ပြီ။ သူတို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး သခင်မလေးရယ်။ မာလာ့အပြစ်နဲ့ မာလာ ဖြစ်တာပါ”

မာလာမှာ နေထိုင်မကောင်းရသည့် အထဲတွင် စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိသဖြင့် ပေါက်ယုသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သူ့စကားများကိုအသာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် မာလာအား အိပ်ရာပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်နေ၍ ချွေးအောင်းရန် ပြော၏။ မာလာမှာ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် မာလာကို အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲစေကာ

“ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ မာလာ။ ဒီလို အသေးအဖွဲ ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

မာလာက နာကြည်းစွာ ပြုံးလိုက်လျက်

“အသေးအဖွဲ ကလေးတွေကို မာလာ ဂရုမစိုက်ဘူး သခင်လေးရယ်။ အသေးအဖွဲ ကလေးတွေကြောင့်သာ စိတ်ထိခိုက် ရမယ်ဆိုယင် မာလာ ဒီခန်းဆောင်ထဲမှာ တစ်ဗီဇနာတောင် ဘယ်မှာ နေနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့လဲ မဟုတ်၊ နှစ်နေ့လဲ မဟုတ် ဒီလို နေ့တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ အခါကျတော့ မာလာတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မာလာတို့ အတွက် တခြား လူတွေကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုပါနဲ့။ တခြားလူတွေ စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့လို့ မာလာ သခင်လေးကို မကြာ ခဏ တောင်းပန်ခဲ့ဖူးသားပဲ။ သခင်လေးကတော့ မာလာတို့ မှန်တယ်ထင်လို့ မာလာတို့ဘက်က ကာကွယ်ပေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က တေးမှတ်ထားတယ်။ အချက်ကောင်းပေါ်တာနဲ့ သွားပုပ်လေလွင့်တွေကို လျှောက်ပြောတော့တာပဲ။ သခင်လေး လုပ်တာနဲ့ မာလာတို့ အနေရခက်ကုန်ပြီ” မာလာသည် မချုပ်တည်း နိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရ ငိုလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူငိုလျှင် ပေါက်ယု စိတ်ထိခိုက်မည်ကို သတိရသွားသဖြင့် ချက်ချင်း ချုပ်တည်းလိုက်၏။

ထိုစဉ် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းသည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် မာလာကိုတိုက်ရန် ဆေးယူလာ၏။ ချွေးထွက် လူနီး ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် မာလာကို ထထိုင်ခွင့်မပေးဘဲ ဆေးခွက်ကို သူကိုယ်တိုင် ယူလာပြီးလျှင် မာလာ ကို ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ တွဲထူပေးကာ သူကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ခုတင်မီးဖိုကြီးကို ပြင်ခင်းရန် အစေတော် တစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“သခင်လေး ဒီနားမှာ ထမင်း စားမလို့လား။ မစားနဲ့လေ။ မယ်မယ်တို့ သခင်မကြီးတို့ ဆီကို သွားလိုက်ဦး။ ပြီးတော့ သခင်မလေး တို့နဲ့လဲ ခဏနေလိုက်ဦး။ တော်တော်ကြာ ပြောစရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့မှလာခဲ့။ မာလာလဲ ခဏလောက်အိပ်လိုက်ရယင် နေကောင်းသွားတော့မှာပါ”

ပေါက်ယုသည် မာလာ၏ ဆံညှပ်များနှင့် လက်ကောက်များကို ချွတ်ပေးခဲ့ပြီးနောက် သူ့ကို အသာ လှဲပေးခဲ့ ပြီးလျှင် မယ်မယ်၏ အဆောင်ဆီသို့ လာခဲ့၏။

ထမင်းစားပြီးသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က ဖဲကစားချင်သည် ဆိုသဖြင့် ပစ္စည်းထိန်းတို့၏ ဇနီးများကို ခေါ်ခိုင်း၏။ ပေါက်ယုသည် မာလာကို စိတ်မချသဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရာ ငိုက်မျှဉ်းနေသော မာလာကို တွေ့ရ၏။ အိပ်ရာ ဝင်ရန်မှာလည်း စောနေလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျင်ဝမ်း၊ ယိဆိုင်၊ ဝီဟင်းစသည့် အစေတော်တို့မှာ ယုန်ယွမ်း၊ ယုပို စသည်တို့နှင့် သွား၍ ကစားနေကြသည့်အတွက် ခန်းဆောင်ထဲတွင် ရှေ့ယွေ့

တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် မီးအိမ်အနီး၌ ဖဲဗေဒင်ကစားလျက်ရှိ၏။

“နင်ကော တခြားအစေတော်တွေနဲ့ သွားပြီး မကစားဘူးလား”

“ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ သခင်လေးရဲ့”

“သွား၊ ငါ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ရှိတယ်။ ဒီလောက်ဆိုယင် ရှုံးလို့ရပြီပေါ့”

“ကျွန်မတို့ အားလုံး သွားနေယင် ဒီမှာ ဘယ်သူရှိတော့မလဲ သခင်လေးရဲ့။ မာလာလဲ နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မီးထင်း ကိစ္စရှိယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အစေတော် အဘွားကြီးတွေလဲ ညဆိုယင် ပန်းကြပြီပေါ့။ နားချင်တော့မှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တွေကလဲ ကစားချင်ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ညည်းတို့ ကစားချင်ယင် ကစားချည်ကြ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာ။ ဒီမှာ ကျွန်မ စောင့်နေခဲ့တာ”

သူလည်း မာလာလို တာဝန်သိတတ်၍ ကိုယ်ကျိုး မကြည့်တတ်သည့် အစေတော်တစ်ယောက်ဟု ပေါက်ယု တွေးမိ၏။

“ဒီမှာ ငါစောင့်နေလိုက်ပါမယ်ဟာ။ နင်သွားချင်ယင် သွားပါ။ ရပါတယ်”

“သခင်လေးရှိယင် ကျွန်မမှာ သာလို့တောင် သွားမဖြစ်သေးတယ်။ ရပါတယ်။ ဒီမှာတွင် သခင်လေးနဲ့ထိုင်ပြီး စကားပြောနေမှာပေါ့”

“နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောရတာ ပျင်းစရာကြီးဟာ။ ဪ ငါ သတိရပြီ။ မနက်က နင့်ခေါင်းတွေ ယားတယ် လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဘာမှ အလုပ်လုပ်စရာ မရှိတဲ့အတူတူ ငါ သန်းချပေးမယ်”

“သဘောပဲလေ”

ရှေ့ယွေ့သည် သူမှန်တင်ခုံကိုသွားကာ ဆံညပ်များကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆံပင်ကို ဖြေချလိုက်၏။ ပေါက်ယုက ဆံပင်ကို ဘီးဖြင့် ဖြီးချပေးနေစဉ် ကျင်ဝမ်းသည် ပိုက်ဆံကုန်သဖြင့် ပိုက်ဆံယူရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ကျင်ဝမ်း က ရယ်လိုက်ရင်း

“ဪ သခင်လေးတို့များ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ။ မိန်းမမှ မရသေးဘူး။ ခေါင်းဖြီးပေးနေရပြီနော်”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်၏။

“လာ နင့်ကိုရော ငါ ဖြီးပေးမယ်”

“အမယ်လေး ကျွန်မတို့က ဒီလောက် ကံမကောင်းပါဘူး”

ကျင်ဝမ်းသည် ပိုက်ဆံကိုယူပြီး နောက် တံခါးပိတ်၍ ပြန်ထွက်သွား၏။

ရှေ့ယွေ့မှာ မှန်တင်ခုံတွင် ထိုင်လျက်ရှိပြီး ပေါက်ယုက နောက်မှ ရပ်၍ သူ့ခေါင်းကို ဖြီးပေးနေ၏။ မှန်ထဲတွင် တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြသည်တွင် ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်၏။

“အစေတော်တွေထဲမှာ ကျင်ဝမ်းက တော်တော်စွာတယ်နော်”

ရှေ့ယွေ့က နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးကပ်၍ထောင်ပြစဉ် ကျင်ဝမ်း သည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ

“သခင်လေးစကားကဘာလဲ။ ဘာပြောတာလဲ”

ရှေ့ယွေ့ က ရယ်လိုက်လျက်

“ကျင်ဝမ်းကလဲဟယ်။ သွားစမ်းပါ။ ဒါလေးပြောတာပဲ”

“ဪ ညည်းကတော့ သခင်လေးဘက်က ကာကွယ်မှာပေါ့။ ညည်းအကွက်တွေကို ငါသိတယ်နော်။ အေး နေနှင့်ဦး။ ငါရှုံးနေသေးလို့။ ညည်းနဲ့ စာရင်းမရှင်းအားသေးဘူး။ ပြန်လာမှရှင်းမယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျင်ဝမ်းသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ရှေ့ယွေ့ ၏ခေါင်းကို ဖြီးပေးသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် မာလာ မသိအောင် သူ့ကို အိပ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ရန် ရှေ့ယွေ့ ကိုပြော၏။

ထိုညနောက်ပိုင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုမရှိဘဲ ကုန်လွန်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မာလာမှာ ချွေးစို့ကာ နေကောင်း နေလေပြီ။ ယာဂု အနည်းငယ်ကို သောက်ပြီးနောက် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲလျက်ရှိလေ၏။ မနက်စာ စားပြီးသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား သည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေတို့ အဆောင်ဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။

အချိန်မှာ နှစ်ဦး ပထမလဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းများပိတ်ထားပြီး အမျိုးသမီးများမှာလည်း အချုပ်အလုပ် မလုပ်ရဘဲ ရှောင်ရသည့်ကာလ ဖြစ်သည့်အတွက် အားလပ်လျက်ရှိကြ၏။ ကျီဟုန်မှာလည်း ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ပေါက်ကြည်၊ ယင်လင်း၊ ယင်အဲတို့နှင့်အတူ လာ၍ အန်စာပစ်လျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုလည်း အန်စာဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်၏။

ပေါက်ကြည်သည် ကျီဟုန်ကိုလည်း ပေါက်ယုကို ဆက်ဆံသည့်နှယ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည့်အတွက် ကျီဟုန်အား မိမိဘေးတွင် အထိုင်ခိုင်း၏။ သူတို့အားလုံးမှာ တစ်ဝိုင်းကို ဆယ်ပြားကြေးဖြင့် ပစ်လျက်ရှိရာ ကျီဟုန်မှာ

တစ်ဝိုင်းနိုင်သွားသည့်အတွက် စကားများလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဆက်ပစ်၍ ဆက်တိုက် ရှုံးလာသည့်အခါတွင်မူ ကျီဟုန် မှာ ပျာယာခတ်၍ လာခဲ့လေပြီ။

နောက်တစ်ဝိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျီဟုန်မှာ နိုင်ရန် ခြောက်မှတ်သာ လိုတော့လျက် ယင်အဲမှာ သုံးမှတ် သာကျန်တော့၏။ ကျီဟုန်သည် ခွက်ထဲမှ အန်စာတုံးနှစ်တုံးကို နာနာခေါက်လျက် ရှိလေ၏။ အန်စာတစ်လုံးမှာ ငါးကျပြီး တစ်လုံးမှာ လိမ့်နေ၏။ ယင်အဲက လက်ခုပ်တီးလျက် “တစ်” ဟုအော်နေစဉ် ကျီဟုန်သည် အန်စာတုံးကို သေချာစွာလိုက် ကြည့်လျက်ရှိရာမှ “ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်” ဟု အော်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး အန်စာသည် လိမ့်ရာမှရပ်သွားကာ တစ် ကျလေ၏။ ကျီဟုန်သည် အန်စာနှစ်လုံးနှင့် လောင်းကြေးများကို သိမ်းကျုံးယူလိုက်ကာ သူ ခြောက်ဂဏန်း ကျ၍ နိုင်ပြီဟု ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

“ဘယ်က ခြောက်ဂဏန်းကျရမှာလဲ။ တစ်ဂဏန်းကြီးကျတာ အားလုံး မြင်သားပဲ” ဟု ယင်အဲကပြောလေ၏။

ကျီဟုန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ပေါက်ကြည်သည် ယင်အဲကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်ကာ

“နင်က တော်တော် အငြင်းသန်တယ်။ ကျီဟုန်က နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ညစ်ရမှာလဲ။ လုပ်၊ နင်လောင်းထားတာတွေ ပေးလိုက်။ နင် ရှုံးတာပဲ” ဟု ပြော၏။

ယင်အဲမှာ ပေါက်ကြည်က တစ်ဖက်သတ်အနိုင်ကျင့်တာ ကျီဟုန် ဘက်သို့ လိုက်သည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ အကြီးအကျယ် ဒေါပွလျက်ရှိသော်လည်း မည်သို့မျှမပြောရဲချေ။ ယင်အဲသည် ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးဖြင့် ပိုက်ဆံကို ပစ်ပေးလိုက်ကာ

“အေးပါ ညစ်ကြပေါ့။ ကျွန်မက ပိုက်ဆံ ကလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ ပြောမနေချင်ပါဘူး။ အယင်တစ်ခါတုန်းက သခင်လေး ပေါက်ယုနဲ့ကစားတာ၊ သူ ပိုက်ဆံအများကြီး ရှုံးသွားပေမယ့် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကို ဝိုင်းလုယူ လိုက်တာတောင် ဘာမှ မပြောဘူး။ ရယ်နေတယ်”

ယင်အဲက တတွတ်တွတ်နှင့် ဆက်ပြောနေစဉ် ပေါက်ကြည်က စကားမပြောရန် အော်လိုက်၏။ ကျီဟုန်က

“ပေါက်ယုနဲ့ သွားပြီးယှဉ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခင်ဗျားတို့က သူ့ကိုအလိုလိုက်ပြီး သူ့ကို မျက်နှာလုပ်နေကြ တာကိုး။ ကျွန်တော် ကတော့ အငယ်အနှောင်းက မွေးတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့် ကြတာပေါ့”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မောင်လေးရယ်။ တော်တော်ကြာ လူတွေ ကြားယင်

မကောင်းပါဘူး။ မင်းကို ဝိုင်းလှောင်ကြမှာ ပေါ့” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြော၏။

ပေါက်ယု ရောက်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်သည် ယင်အဲ ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိ၏။ ပေါက်ယုက အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းသည့်အခါတွင် ကျီဟုန်မှာ မပြောရဲဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

ပေါက်ကြည်သည် ကျီမိသားစု၏ ထုံးတမ်း စဉ်လာများကို ကောင်းစွာ သိရှိပြီး ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မိသားစုထုံးစံမှာ ငယ်သူက ကြီးသူကို အရိုအသေ ပေးရမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် သူ့အား အကြောင်းမဲ့ ကြောက်ရွံ့ ကြသည်ကို နှစ်မြို့ခြင်း မရှိကြောင်းကိုမူ ပေါက်ကြည် မသိချေ။ ပေါက်ယုက မိမိတို့တွင် ဆုံးမပဲ့ပြင်မည့်လူကြီး မိဘများ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် အငယ်များ၏ ကိစ္စကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ဟန့်တားခြင်း မပြုအပ်ဟု ပေါက်ယုက မကြာခဏ ပြောတတ်၏။ မိမိမှာ မယားကြီး၏ သားဖြစ်၍ ကျီဟုန် စသူတို့မှာ အငယ်အနှောင်းမှ မွေးသော သားများ ဖြစ်ရာ ဘာမျှမလုပ်ဘဲနှင့်ပင် အနိုင်ကျင့်သည်ဟု ပြောတတ်ကြလေရာ ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုဆုံးမလျှင် ဘေးက ပိုပြော စရာ ဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ မပြောဟု ပေါက်ယု မကြာခဏပြောလေ့ ရှိပေ၏။

ထိုမျှမက ပေါက်ယုတွင် ထို့ထက်ဆန်းကြယ်သည့် စိတ်တစ်မျိုး ရှိသေး၏။ မည်သို့ဆန်းကြယ်သည်ကိုမူ အဆွေစာဖတ်သူတို့ သိကောင်း မှ သိပေလိမ့်မည်။ ပေါက်ယုသည် မိမိ၏ အစ်မရင်းများဖြစ်သော ယွမ်ချွန်းနှင့် တန်ချွန်း၊ မိမိ၏ အစ်မဝမ်းကွဲများဖြစ်သော ယင်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်း၊ အမေဘက်မှ ဝမ်းကွဲအစ်မများဖြစ်ကြသော ဆိုင်ယွန်း၊ ထိုက်ယု၊ ပေါက်ကြည် စသည့် မိန်းကလေးများကြားတွင် ကြီးပြင်းလူလား မြောက်ခဲ့ရသူဖြစ်ရာ လောကတွင် လူသည် အမြတ်ဆုံး သတ္တဝါဖြစ်၍ မိန်းမဟူသည် သဘာဝတွင် အကောင်းဆုံး၊ အလှပဆုံးသော အနှစ်သာရတို့ စုဝေးရာဖြစ်ပြီး ပုရိသ ယောက်ျားတို့ မှာမူ အနည်အမှုန်များ သာဖြစ်ကြသည်ဟု ပေါက်ယု ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် ပုရိသယောက်ျားတို့ မည်သည် ညစ်ညမ်းသည့် သတ္တဝါများသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၏။ အဖေ ဦးလေးနှင့် အစ်ကိုတို့ကို ရိုသေလေးစားရမည်ဟူသော ကွန်ဖြူဇီ၏ အဆုံးအမကြောင့်သာလျှင် ပေါက်ယုသည် မိမိ၏အစ်ကိုများ၊ ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကိုများနှင့် ပေါင်းသင်း၍ ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိသည် အခြား လူငယ်များ၏ စံနမူနာအဖြစ် နေပြအပ်သည် ဟုလည်း ပေါက်ယု မထင်မှတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျီဟုန်စသည့် အငယ်များသည် ပေါက်ယုကို ရိုသေခန့်ညားခြင်း မရှိကြချေ။ မယ်မယ်ကို ကြောက် သဖြင့်သာ ပေါက်ယုစကားကို အထိုက်အလျောက် နားထောင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျီဟုန်အား ပေါက်ယုက ဆူပူခြင်းပြုလျှင် ကျီဟုန်ကလည်း ခံမည်မဟုတ်သည့်အတွက် အခြေအနေ ဆိုးလာ တော့မည်ကို ပေါက်ကြည်

ရိပ်မိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ကြည်သည် ကျီဟုန် ကာကွယ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ ကျီဟုန်၊ မင်္ဂလာနှစ်ဦးမှာ ဒီလိုစကားများဖို့ မကောင်းပါဘူးကွာ။ မင်း ဒီနေရာမှာ မကစားချင်ဘူးဆိုယင် တခြားကို သွားကစားချည်ပေါ့။ မင်းဟာက ပညာတွေသာ သင်နေတယ်။ တစ်နေ့တခြား ပိုတောင် ဆိုးလာပါသေးလား။ ဒီတစ်ခုက မကောင်းဘူး။ တခြား တစ်ခုက ကောင်းတယ်လို့ ထင်ယင် အဲဒီ ကောင်းတဲ့ဆီကို သွားပေါ့။ မင်း မကောင်းဘူး ထင်တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဖက်တွယ်ထားပြီး စကားများနေမလဲ။ ဒီလိုလုပ်ရုံနဲ့ ကောင်းလာမှာ တဲ့လား။ မင်း ခု ဒီကိုလာပြီး အပျင်းပြေကစားတယ်။ ကစားတော့ အပျင်းမပြေဘူး။ မပျော်ဘူး။ ဒီလိုဆိုယင် ဒီမှာဘာဖြစ်လို့ ဆက်ကစားနေဦးမလဲ။ တခြားကို သွားကစားပေါ့။ ရှင်းရှင်းကလေးပဲ။ သွား၊ တခြားမှာ သွားကစားချည်”

ကျီဟုန်သည် သခင်ကြီးကျီချိန်၏ အမြှောင်မယားဖြစ်သည့် သူ့အမေချောထံ ပြန်သွား၏။

မျက်နှာမသာမယာသော မျက်နှာ ဖြင့် ပြန်လာသည့် သား ကျီဟုန်ကိုမြင်လျှင်

“ငါ့သား ဘာဖြစ်လာပြန်ပလဲ။ သားကို ဘယ်သူစော်ကား လွှတ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ”

ကျီဟုန်က အဖြေမပေးသည့်အခါတွင် သူ့အမေသည် ထိုမေးခွန်းကို ထပ်မေးပြန်၏။

“ကျွန်တော်က မလေး ပေါက်ကြည်နဲ့ အန်စာ ပစ်နေတာ။ ကိုလေးပေါက်ယု ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို နှင်ထုတ်တယ်”

ကျီဟုန်၏ အမေသည် ထို့ခန့် တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်၏။

“နင်ကိုက သောက်ရက်မှ မရှိဘဲ။ အဲဒီအထဲကို သွားသွားပြီး မကစားပါနဲ့လို့ ငါ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲဟင်။ တခြားမှာ ကစားစရာ မရှိတော့ဘူးလား။ နေရာတကာမှာ နင်လိုက်ပြီး ပြိုဟ်မွေနေတာပဲ”

အနီးမှ ဖြတ်သွားသော နတ်ငှက်မယ်သည် သားအမိနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေသံကို ကြားသဖြင့် ပြတင်းဝတွင် ရပ်ကာ အထဲသို့လှမ်းကြည့် လိုက်ရင်း

“ဥပုသ်ရက်ကြီးမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နေကြ တာလဲဟင်။ ဒီလောက်လဲ မဆူပါနဲ့ ချောရယ်။ ကျီဟုန်ဟာ ကလေးပဲ ရှိသေးတာ။ ကလေး တစ်ခုခုမှားယင် မှန်အောင်ပြင်ပေးမှပေါ့။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေလို့ ဘယ်အကျိုး ထူးပါ့မလဲ။ ဒီစံအိမ်ဝင်းထဲမှာ သူ ကြိုက်တဲ့နေရာ သွားကစားပါစေ။ မချုပ်ချယ်ပါနဲ့။ သူ့မှားယင် မယ်မယ်တို့၊ ဦးလေး ကျိချိန်တို့က ဆုံးမမှာပေါ့။ ခုတော့ ကလေးကို ဒီလောက် ဆူနေလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ သူလဲပဲ ဦးလေးကျိချိန်ရဲ့ သား၊ ဒီအိမ်မှာ သူလဲ သခင်လေးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ မတော်တာလုပ်ယင် ပြင်မယ့်လူတွေတစ်ပုံကြီး။ ကလေးကို ဒီလိုမဆူပါနဲ့။ လာ မောင်လေး ကျီဟုန်၊ မမနဲ့ လာကစားလှည့်”

ကျီဟုန်သည် သခင်မကြီးဝမ်းကို ကြောက်သည်ထက် နတ်ငှက်မယ်ကို ပို၍ကြောက်၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ မပြောရဲ တော့ဘဲ နတ်ငှက်မယ်နောက်သို့ လိုက်သွားလေရာ မိခင်လုပ်သူမှာလည်း မည်သို့မျှ မပြောရဲတော့ချေ။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီမှာ မောင်လေးကျီဟုန်။ မင်းဟာ တော်တော်အမှတ်သညာ မရှိတဲ့ ကောင်လေးပဲ။ ဒီစံအိမ်ဝင်းကြီးထဲမှာ မင်းကြိုက်တာကို စားနိုင် သောက်နိုင်တယ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့နေရာကို သွားနိုင်တယ်၊ မင်းကစားချင်တဲ့ လူနဲ့ ကစားနိုင်တယ်လို့ မမ ခဏခဏ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ မမပြောတာကို မင်းနားမထောင်ဘူး။ မကောင်းတဲ့အတုတွေ သင်၊ မကောင်းတဲ့ အတတ်တွေတတ်၊ ဒီလိုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနေတတ် မထိုင်တတ်ယင် မင်း လူ့အောက်ကျမယ် သိရဲ့လား။ ကစားဝိုင်းမှာ ညစ်တော့ မင်းကညစ်တယ်။ ပြီးတော့ သူများက အနိုင်ကျင့်တယ်လို့ မင်းလျှောက်တိုင်တယ်။ ဒီလိုလုပ်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဒီလိုလုပ်ရအောင် အန်စာဝိုင်းမှာ ဘယ်လောက်များ ရှုံးလာလို့လဲ”

“နှစ်ရာလောက် ရှုံးလာတယ်ခင်ဗျ” ဟု ခပ်တိုးတိုးဖြေ၏။

“အင်း ငွေလေး နှစ်ရာလောက်ရှုံးတာကို ဒီလောက်ဖြစ်နေရသလားကွယ်။ မင်းလဲ သခင်လေးတစ်ယောက်ပဲဟာ”

နောက် နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော် ဖုန်အဲကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး

“ပိုက်ဆံတစ်ထုပ်လောက် သွားယူချေစမ်း။ ပြီးတော့ သူ့ကို ပေါက်ကြည်တို့ ကစားတဲ့ဆီကို လိုက်ပို့လိုက်။ ကစားယင် မညစ်နဲ့။ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုညစ်တယ်လို့ ကြားယင် မမကိုယ်တိုင် မင်းကို အရိုက်ပဲ။ ပြီးတော့ မင်းဆရာကိုလဲ တိုင်မယ်။ မင်းဒီလိုညစ်လို့ မင်းအစ်ကို ကျီလျှံက မင်းကို မချစ်ဘဲ ရိုက်မယ်လို့လုပ်တာပေါ့။ ခုလဲ ဒီသတင်း ကြားယင် မင်းကို အရေဆုတ်ပစ်မှာ။ ကဲ သွားတော့။ ကောင်းကောင်း ကစားချည်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ” ဟု ဆိုကာ ကျီဟုန်သည် ဖုန်အဲနှင့်အတူ ပိုက်ဆံထုပ်ကို ကိုင်၍ထွက်သွား၏။ ထိုနောက် ယင်ချွန်းတို့နှင့် ကစားနေလေ၏။

သူ့အကြောင်းကို ဤတွင် တော်လောက်ပြီ။

ပေါက်ယု အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ပေါက်ယု သည် ပေါက်ကြည်နှင့် ရယ်စရာ မောစရာများကို ပြောဆို နေကြစဉ် “သခင်မလေး ရှိစမ်းယဉ် လာပါတယ်” ဟု လာရောက်ပြော၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုင်ရာမှ ထလာကာ ရှိစမ်းယဉ်ကို ကြုံဆိုရန် ထွက်လာခဲ့၏။

“နေဦးလေ။ ပေါက်ကြည်ပါလိုက်မယ်”

ပေါက်ကြည်သည် ခုတင်မီးဖိုပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ပေါက်ယုနှင့် အတူ မယ်မယ်၏ ခန်းဆောင်ဘက်ဆီသို့ လာခဲ့၏။ မယ်မယ်၏ မြေးမ တစ်ယောက်ဖြစ်သော ရှိစမ်းယဉ်သည် မယ်မယ်နှင့် ရယ်မောစကားပြောလျက်ရှိ၏။ နှုတ်ဆက် ကြပြီးနောက် ထိုနေရာတွင် ရောက်နေသည့် ထိုက်ယု က ပေါက်ယု ဘယ်ရောက်နေသနည်းဟု မေး၏။

“မမပေါက်ကြည်တို့ ဘက်မှာ ရောက်နေတာ”

ထိုက်ယုက ဆောင့်အင့်အင့်အသံဖြင့်

“ထင်သားပဲ အပျင်းဖြေစရာ အဖော်ရနေလို့ တော်ပေသေး တာပေါ့။ နို့မို့ယင် ခုလောက်ဆို မောင်လေးတို့ ဒီမှာတောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒါကတော့ ဒီလိုပေါ့ မလေးရယ်။ ပေါက်ယုမှာလဲ မလေး တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကစားနေလို့မှ မဖြစ်တာ။ အပေါင်းအဖော်ဆိုတာ ရှိရတာပေါ့။ သူ့ဆီကို တစ်ခေါက်တလေလေး သွားတာကို မလေးက သိပ်ပုံကြီးချဲ့မနေပါနဲ့”

“အမယ်လေး၊ မချဲ့ပါဘူး၊ မချဲ့ပါဘူး၊ အဝေးကြီးပါ။ မောင်လေး ဘာသာ တစ်ခေါက်မကလို့ အခေါက်တစ်ရာပဲ သွားသွား၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ မလေးကိုလဲ လာပြီး အပျင်းဖြေလှည့်ပါလို့ မခေါ်ဖူးပါဘူးနော်။ ကဲ မလာခဲ့ပါနဲ့။ ကောင်းပါတယ်”

ထိုက်ယုသည် အခန်းထဲမှ ခြေဆောင့်၍ ထွက်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုက နောက်မှလိုက်သွားကာ

“မလေးက တော်တော်ခက်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ စိတ်ကောက်နေရတာလဲ။ လူတွေရှေ့မှာ ခုလို စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်သွားတာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ တကယ်လို့ ပေါက်ယုက စကားမှားယင်တောင် အဲဒီမှာထိုင်ပြီး စကားစမြည် ပြောနေဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“အို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထသွားတာ မောင်လေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အနေသာကြီးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ပေါက်ယုနဲ့တော့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ပြီးတော့ မလေး ကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ”

“အိုး မပူပါနဲ့။ မကျန်းမာလို့ သေသွားတော့ကော မောင်လေး အပူ တစ်ပြားသား မရှိပါဘူး။ အနေသာကြီးပါ”

“နှစ်ဦးမှာ သေစကား ရှင်စကားတွေ မပြောကောင်းပါဘူး မလေးရယ်။ မပြောပါနဲ့”

“ပြောရမယ်။ ဒီက သေချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဒါကြောင့် ပြောတာ။ မောင်လေးအနေနဲ့ သေမှာ ကြောက်ယင် တော့ အသက်တစ်ရာ ပြည့်အောင် နေပေါ့။ ဒီကတော့ မနေပါဘူး။ သေရမှာလဲ မကြောက်ပါဘူး”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“မလေး ဒီလို စိတ်ဆိုးပြီးသုန်မှုန်နေတာကို အမြဲ တွေ့နေရမယ် ဆိုယင် ပေါက်ယုလဲ သေရမှာကို မကြောက် ပါဘူး။ ဒီလို မြင်ရတာ ထက်ကတော့ သေရတာကတောင် ပိုကောင်းပါသေးတယ်”

“တကယ်လား။ ဒီလိုသုန်မှုန်နေတာကို မြင်ရတာထက် သေရတာက ပိုကောင်းတယ်ဟုတ်လား” ဟု ထိုက်ယုက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေး၏။

“ပေါက်ယုအတွက် သေသွားတာက ပိုကောင်းတယ်လို့ ပြောတာနော်။ စကား အထအန မကောက်နဲ့၊ မလေးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြောတာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြစဉ် ပေါက်ကြည် ရောက်လာကာ

“မလေး ရှိစမ်းယဉ်က မေးနေတယ်”

ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ယုကို ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

ဤရှုခင်းကိုမြင်လျှင် ထိုက်ယု ရင်ထဲတွင် ပို၍ ဗလောင်ဆူလျက် ရှိကာ ပြတင်းပေါက်တွင်ထိုင်ရင်း အားရပါးရ ငိုရှိုက်လျက်ရှိ၏။

သို့ရာတွင် လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်သောက်၍ မကုန့်တကုန် အချိန်လောက်တွင် ပေါက်ယုသည် ပြန်ရောက်လာ၏။ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်သွားပြန်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလျက်ရှိ၏။ ထိုက်ယုသည် စိတ်ကြီးသူဖြစ်ရာ သူ့ကို တော်တော် နှင့်ချော၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း သိသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည်

သူတတ်နိုင်သလောက် ချော့မော့ရန် ပြန်ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ထိုက်ယုက

“သွားပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာရသေးသလဲ။ မောင်လေးမှာ ကစားဖော် အသစ်တစ်ယောက် တွေ့နေပြီ မဟုတ်လား။ မလေးထက် စာဖတ်လဲတော်၊ စာရေးလဲတော်၊ ကဗျာစပ်လဲတော်၊ စကားပြောလဲ တော်တဲ့သူနဲ့ သွားနေပေါ့။ မောင်လေးနဲ့များဆိုယင် စကားပြောလိုက်တာကလဲ သဲ့သဲ့ သဲ့သဲ့နဲ့။ ရယ်လိုက်တာကလဲ တဟင့်ဟင့်နဲ့။ ပြီးတော့ မောင်လေး စိတ်ကောက်မှာစိုးလို့ ဆွဲခေါ်သွားလိုက်တာ တော်တော်လဲ အလိုက်သိတယ်နော်။ သွားလေ။ သူနဲ့ သွားကစား ချည်ပေါ့။ မလေး ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး သေသွားတာ ကောင်းပါတယ်”

ပေါက်ယုက သူ့အနီးတွင် ရပ်လိုက်လျက် ချိုသာသည့် အသံဖြင့်

“မလေးလဲ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ။ အနီးက ဆွေမျိုးတွေကြားထဲမှာ အဝေးကဆွေမျိုး ကြားဝင်လို့ မရပါဘူး မလေးရယ်။ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းဟောင်းကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းသစ်နဲ့ အစားထိုးလို့လဲ မရပါဘူး။ ဒါကို မလေးသိသင့်ပါတယ်။ ပေါက်ယုဟာ လူအ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်။ ကြည့်စမ်း။ မလေးဟာ ပေါက်ယုအဖေရဲ့ ညီမရဲ့သမီး။ ပေါက်ကြည်ဆိုတာက အမွေဘက်ကတော်တဲ့ ဝမ်းကွဲပါ။ မလေးဟာ ပေါက်ကြည်ထက် ပိုပြီး သွေးရင်းတာပေါ့။ ပြီးတော့ မလေးက ပေါက်ယုတို့ စံအိမ်ကြီးကို အယင်ရောက်တဲ့ လူ။ ထမင်းကို တစ်စားပွဲတည်းစားပြီး တအိပ်ရာတည်း အိပ်ခဲ့ကြသူ။ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက အတူတူကြီးပြင်းခဲ့ကြသူ။ ပေါက်ကြည်ဆိုတာက မနွေ တစ်နွေကမှ ရောက်လာတာ။ သူ့ကြောင့် မလေးကို ပေါက်ယု အခင်အမင် ပျက်ပါ့မလား။ မလေးအပေါ်မှာ ရင်းနှီးမှု လျော့သွားပါ့မလား”

“မလေးက သူ့ကိုလဲ ရင်းနှီးမှုလျော့ရမယ်လို့ မပြောဘူးနော်။ မောင်လေး တလွဲမကောက်နဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ မလေး စိတ်ထိခိုက်ရတာ”

“ပေါက်ယုအဖို့ သူ စိတ်ထိခိုက်တာက အရေးမကြီးပါဘူး။ မလေး စိတ်ထိခိုက်တာက အရေးကြီးပါတယ်။ မလေးက မလေး စိတ် ကိုပဲသိပြီး ပေါက်ယုစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ မသိဘူးနော်”

ထိုက်ယုသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလေ၏။ အတန်ကြာမှ

“သူများကျတော့ အပြစ် ရှာတတ်လိုက်တာ၊ ပြောတတ်လိုက်တာ၊ သူ့အပြစ်ကျတော့ သူမမြင်ဘူး။ ကြည့်ပါဦး၊ ဒီလောက်အေးရ ချမ်းရတဲ့အထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ မြေခွေးမွေး ဝတ်ရုံကို ဝတ်မလာသလဲ”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်၏။

“စောစောတုန်းကတော့ ဝတ်ထားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မလေးစိတ်ဆိုးတာကို မြင်တော့ လူလဲ ထူပူလာပြီး ချွတ်ပစ် လိုက်မိတာ”

“ကဲ ဝတ်တော်မူရှင့်။ တော်တော်ကြာ အအေးမိလို့ ဟုတ်ပေ့ရှိနေလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် ရှိစမ်းယဉ် ရောက်လာ၏။ ရှိစမ်းယဉ်က အားရ ဝမ်းသာဖြင့်

“အေ* မောင်လေးနဲ့ မမတို့က နေ့တိုင်း တွေ့ရတာပါ။ စမ်းယဉ်မှာ တစ်ခါတလေမှ တွေ့ရတာ။ ဒါတောင် စကားပြောဖော် မရကြဘူး”

ထိုက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“မ စကားအိုးရဲ့။ စကားကိုလဲ ပီအောင်ပြောပါ။ “အေ”နဲ့ “အား” ကို ပီအောင်ပြောပါ။ အန်စာပစ်ယင် သူ ဘယ်လိုအော်မလဲ မသိဘူး။ တစ်၊ အချစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး လို့များ အော်နေမလား မသိဘူး”

“အမယ် သူ့အတုလိုက်ခိုးပြီး ပြောနေယင် တော်တော်ကြာ မလေးလဲ ယောင်ပြီး စကားမပီဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ကြည့် သူများ စကားမပီတာကိုပဲ လိုက်ပြောင်နေကြတယ်။ သူများကို ဒီလို မပြောင်ကြနဲ့။ စမ်းယဉ်မကြိုက်ဘူး။ သိပါတယ်။ စမ်းယဉ်တို့ကိုသာ စရဲတာပါ။ တချို့လူတွေကျတော့ မစရဲပါဘူး။ သူ့ကို စရဲယင် စမ်းယဉ် အရှုံးပေးပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ” ဟု ထိုက်ယုက မေး၏။

“ပေါက်ကြည်ရယ်။ သတ္တိရှိယင် မလေး ပေါက်ကြည်ကို သွားစကြည့်ပါလား။ ဟိုက ဘယ်ခံမလဲ။ စမ်းယဉ်တို့ ကတော့ မလေး ထိုက်ယုနဲ့ မယှဉ်နိုင်ရဲပါဘူး။ မလေးထိုက်ယုက မမပေါက်ကြည်နဲ့သာ ယှဉ်လောက်တာပါ”

ထိုက်ယုက မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်ရင်း

“အမယ်လေး ဒီက ဘယ်သူများလဲလို့။ ဒီကလဲ သူ့ကို အရောမဝင်ပါဘူး။ ကိုယ့်အထာနဲ့ကိုယ် နေတာပါ”

ပေါက်ယုက စကားဖြတ်၍ ပြောသည့်တိုင် ရှိစမ်းယဉ်က မရပ်သေးဘဲ

“စမ်းယဉ်တို့ကတော့ မလေးထိုက်ယုနဲ့ မယှဉ်သာပါဘူးရှင်။ မလေးလဲ စမ်းယဉ်လို စကားမပီတဲ့ယောက်ျားကို ရပါစေလို့ ဆုတောင်း ပါတယ်။ ဒါမှ စကားမပီတော့ (နှစ်)ကို ပြောတာမပီဘဲ အေ¹ (ချစ် ချစ် ချစ်)နဲ့ တစ်နေ့လုံး

ချစ်ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားနေရမှာ။ မလေးတို့ ယောက်ျားရတာကို
မြင်ချင်လိုက်ပါဘိတော့။ အမိခွ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ ဘုရား...”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး ရယ်လိုက်ကြ၏။ ရှိစမ်းယဉ်သည်
ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွား၏။

အဆက်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

လိမ္မာသော မာလာသည် ပေါက်ယုအား ညှင်းပျောင်းစွာ သင်ကြားပေးခြင်း။

လှပသော ပင်အဲသည် ကျိလျှံအား တိတ်ဆိတ်စွာ ကယ်ဆယ်ခြင်း။

ထိုက်ယုက လိုက်၍ ထုသည့်အတွက် ရှိစမ်းယဉ်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးစဉ် ပေါက်ယုက နောက်မှနေ၍ “စမ်းယဉ် လိမ့်ကျမယ်နော်။ မလေးက စမ်းယဉ်ကို မိအောင် မလိုက်နိုင်ပါဘူး” ဟု အော်ပြော၏။ ထို့နောက် ထိုက်ယုရှေ့မှ ဆီး၍တားလိုက်ပြီးလျှင် “ဒီတစ်ခါတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ မလေးရယ်” ဟု ပြုံး၍ပြော၏။ ထိုက်ယုက သူ့ လက်မောင်း ကို ဆွဲဖယ်ရင်း

“မရဘူး။ သူ့ကိုမလုပ်ရယင် မလေး ဘာသာလုပ်မယ်” ဟု ငို၍ပြော၏။

ပေါက်ယုက တံခါးဝမှ ဆီးပိတ်ထားသဖြင့် သူ့နောက်သို့ ထိုက်ယု မလိုက်နိုင်တော့သည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ရှိစမ်းယဉ်သည် ရပ်၍ ရယ်လျက်ကာ

“ဒီတစ်ခါတော့ ချမ်းသာပေးပါ မလေးရယ်။ တကယ်ပြောတာပါ။ တစ်ခါတည်းပါ”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အနားသို့ ရောက်လာသည့် ပေါက်ကြည်က

“ဟုတ်သားပဲ မလေးရယ်။ မောင်လေးပေါက်ယုကို ချစ်တဲ့ အနေနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးက တော်ကြပါတော့”

“မတော်နိုင်ဘူး။ ဘာလဲ ပေါက်ကြည်တို့က မလေးကို ဝိုင်းပြီး တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ကြိတ်တည်း လုပ်ကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

ပေါက်ယုက

“မလေးကို မစရဲပါဘူးဗျာ။ မလေးက သူ့ကို အယင်စတာပဲ ဟာ။ မလေး မစယင် သူ ဘယ်မှာစပါ့မလဲ”

သူတို့လေးယောက် စကားများနေကြစဉ် ထမင်းစားရန် လာခေါ်သဖြင့် ဆည်းဆာအမှောင်ထဲတွင် သူတို့ လေးယောက် သည် မယ်မယ်၏ အဆောင်ခန်းများဆီသို့ ကူးလာခဲ့ကြ၏။ သခင်မဝမ်၊ လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်နှင့် အခြားမိန်းမပျို သုံးယောက်မှာ ရောက်နှင့်နေကြလေပြီ။ ညစာစားပြီးနောက် စကားစမြည်ပြောကာ လူစုခွဲ၍ လာခဲ့ကြ၏။ ရှိစမ်းယဉ်မှာ ထိုက်ယု၏ ခန်းဆောင်သို့ လိုက်လာခဲ့လေရာ ပေါက်ယုသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့၏။ သန်းခေါင် ကျော်၍ မာလာက ပေါက်ယုအား အခန်းသို့ပြန်အိပ်ရန်

တကျိကျိလာပြောသည့် အခါ ကျမှပင် ပေါက်ယုလည်း မိမိ ခန်းဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားကို ကပ္ပာကယာလဲကာ ဖိနပ်ကို ကောက်စွပ်ပြီးလျှင် ထိုက်ယု၏ ခန်းဆောင်ဘက်သို့ လာခဲ့၏။ ထိုက်ယု၏ အစေတော်များ ဖြစ်သော ဇူချွန်းနှင့် စွေယင် တို့ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ တန်ချွန်း ယင်ချွန်းတို့ တစ်တွေမှာလည်း အိပ်ရာမှ မထကြသေးချေ။ ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးများကိုမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်စွာ လှဲလျက်ရှိလေ၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆီးသီးရောင် ပိုးစောင်ကို လွှမ်းထား၏။ ရှိစမ်းယဉ်၏ နက်မှောင်သော ဆံပင်များသည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဝဲကျလျက်ရှိ၏။ စောင်မှာ ပခုံးအောက်သို့ လျှောကျလျက် ရှိသဖြင့် ရွှေလက်ကောက်နှစ်ကွင်း ဆင့်ဝတ်ထားသည့် ဖြူဖွေးသည့် သူလက်တစ်ဖက်သည် စောင်ပြင် ရောက်နေ ၏။ ပေါက်ယုသည် အိပ်ပျော်နေသည့် ရှိစမ်းယဉ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း

“အင်း အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာတောင် ဂနာမငြိမ်ဘဲကိုး။ တော်တော်ကြာ အအေးမိယင် ခေါင်းကိုက်ပြီး ဇက်ကြီးခိုင် နေဦးမယ်” ဟု စိတ်ထဲမှဆိုကာ ရှိစမ်းယဉ်ကို ပခုံးသို့ရောက်အောင် စောင်ခြုံပေး၏။ ယခုအချိန်တွင် အိပ်ရာနီးနေပြီ ဖြစ်သည့် ထိုက်ယုသည် မိမိအနားတွင် လူတစ်ယောက် ရောက်နေသည်ကို သိလိုက်ပြီး ပေါက်ယု ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိ ၏။ ထိုက်ယုသည် သေချာအောင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“မနက်အစောကြီး ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘယ်ကလာ စောရမှာလဲ။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ ဆိုတာကိုလဲ ထကြည့်ဦး”

“မလေးတို့ ထစေချင်ယင် မောင်လေးက အပြင်ထွက်နေမှပေါ့။ မောင်လေးက တော်တော်ခက်တာပဲ”

ပေါက်ယု အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည် ရှိစမ်းယဉ်ကို နှိုးလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာမှထ၍ အဝတ်အစား လဲပြီးသည့်အချိန်ကျမှ ပေါက်ယုသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ မှန်တင်ခုံအနီးတွင် ထိုင်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် အလှပြင်နေကြသည်ကို ကြည့်နေ၏။ အစေတော်များဖြစ်သည့် ဇူချွန်းနှင့် စွေယင်တို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကူ၍ ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။ ရှိစမ်းယဉ် မျက်နှာသစ်ပြီးသည့်အခါ၌ စွေယင်သည် ရေကိုသွန်ပစ်ရန် ဇလုံကြီးကို အပြင်ဘက်သို့ ယူသွား၏။

“နေဦး စွေယင်။ ငါလဲ တစ်ခါတည်း ဒီမှာ မျက်နှာသစ်လိုက်တော့မယ်။

အခန်းကို ပြန်မသွားတော့ဘူး”

ပေါက်ယုသည် ဇလုံဆီသို့သွားကာ ကုန်း၍ မျက်နှာသစ်နေ၏။ ဇူချန်းက ဆပ်ပြာပေးသည့်အခါတွင် “ဟင့်အင်း၊ တော်ပြီ။ ဒီမှာ ဆပ်ပြာတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် မျက်နှာသုတ်ရန် မျက်နှာသုတ် ပဝါ တောင်း၏။

“ကြည့်စမ်း၊ သခင်လေးဟာ အယင်တုန်းကလိုပဲ။ ခုထက်ထိကလေးစိတ် မပျောက်သေးဘူး” ဟု ဇွေယင်က ပြော၏။

ပေါက်ယုသည် သူပြောသည့်စကားကို မကြားယောင်ပြုကာ သွားတိုက်ရန် ဆားတောင်းပြီးလျှင် ပါးစပ်ကို ကျင်း၏။ သူသွားတိုက်ပြီးသည့်အခါ၌ ရှိစမ်းယဉ်မှာ ဆံပင်ပြင်ပြီးနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ရှိစမ်းယဉ်ထံ သွားကာ

“ပေါက်ယု ဆံပင်ကိုလဲ ပြီးပေးစမ်းပါဦး”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြီးပါလား”

“လုပ်စမ်းပါ စမ်းယဉ်ရယ်။ အယင်တုန်းကလဲ ပြီးပေးနေတာ ပဲဟာ” ဟု ပြုံး၍ နားပူနားဆာ လုပ်နေ၏။

“မောင်လေးဆံပင်ကို ဘယ်လိုထုံးရမယ် ဆိုတာ မေ့နေပြီ”

“ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ကျစ်ပေးလိုက်ပေါ့။ ဒီနေ့ အပြင်ထွက်မလို့ ဦးထုပ်လဲ ဆောင်းမသွားချင်ဘူး”

ပေါက်ယု သည် အနားတွင်ကပ်၍ တကျိကျိလုပ်လျက်ရှိလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ရှိစမ်းယဉ်မှာ မနေသာတော့ဘဲ ပေါက်ယု၏ခေါင်းကို ကိုင်၍ ဆံပင်ပြီးပေးရလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ အိမ်တွင်နေလျှင် ဦးထုပ်ဆောင်းခြင်း မရှိသည့်အတွက် ရှိစမ်းယဉ်သည် ဆံပင်တိုများကို ကျစ်ပေးလိုက်ပြီး အပေါ်တွင် သျှောင်ပေစူးကို ထုံးကာ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် စည်းပေး ထားလိုက်၏။ သျှောင်ထုံးပေါ်တွင် ပုလဲဆံညှပ်လေးချောင်း ထိုးပေးပြီးနောက် ရွှေမြိတ်တစ်ခုကိုလည်း ချပေးလိုက်၏။

“ဟာ ဒီဆံညှပ်မှာ ပုလဲသုံးလုံးပဲ ရှိပါတော့လား။ တစ်လုံးက နဂိုပုလဲမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်ထည့်ထားတာ။ အယင်တုန်းက ပုလဲတွေ အားလုံး ဆင်တူချည်းပဲ။ တစ်လုံး ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ပျောက်သွားလို့”

“အပြင်မှာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကောက်ရတဲ့ လူ တော့ ပွတာပဲ”

အနီးတွင် လက်ဆေးနေသည့် ထိုက်ယုက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း

“ပျောက်တာလား။ ရင်ထိုးမှာတပ်ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးတာလား။ ရှင်းရှင်းလုပ်ပါနော်”

ပေါက်ယုသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ အလှပြင် ပစ္စည်းများကို ကောက်ကိုင်ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် သူ့လက်များသည် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ရှိစမ်းယဉ် မမြင်အောင် နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးဆေးတောင့်ကို ယူကာ နှုတ်ခမ်းကို တို့ကြည့်နေစဉ် ရှိစမ်းယဉ်သည် နောက်မှနေ၍ ပေါက်ယု၏သျှောင်ကို လက် တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ထားရင်းက ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ

“မောင်လေး၊ ဒီလို နောက်ရွတ်ရွတ် အကျင့်တွေကို မပျောက်သေးဘူးလားဟင်”

ထိုစဉ် မာလာသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်နေသည်ကို မြင်သည့် အတွက် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ မာလာသည် မိမိခန်းဆောင်သို့ ပြန်သွားကာ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကို လုပ်နေစဉ် ပေါက်ကြည်ရောက်လာကာ ပေါက်ယုကို မေး၏။

“အမယ်လေး၊ ခုတလောတော့ သူ့ကိုမေးမနေနဲ့။ အိမ်မှာ ကပ်တယ်ရယ်လို့ကို မရှိဘူး” ဟု မာလာက မဲ့ရွဲ့ကာ ပြောလေ၏။ ပေါက်ကြည် နားလည်လိုက်လေပြီ။ မာလာက သက်ပြင်းချ လိုက်ရင်း

“မောင်နှမဝမ်းကွဲချင်း ချစ်ကြတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကန့်အသတ်တော့ ရှိဖို့ကောင်းတာပေါ့။ နေ့ရောညရော တပူး တတွဲတွဲနဲ့ ကစားနေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ အေးလေ၊ အမှန်ကတော့ ဒါတွေက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ပြောနေလို့လဲ လေကုန်ရုံပဲရှိမှာပေါ့”

သူပြောသည့်စကားကို နားထောင်ရင်း မာလာသည် အစေတော် ဖြစ်သည့်တိုင် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်ဟု ပေါက်ကြည် တွေးတောလျက်ရှိ၏။

ပေါက်ကြည်သည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ မာလာ၏ဇာတိကို မေးမြန်း၏။ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းကိုပြော ဆိုနေကြရင်းမှ မာလာ ပြောပုံဆိုပုံကို နားထောင်ရင်း အထင်ကြီး သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ပေါက်ယု ပြန်ရောက်လာသည့် အတွက် ပေါက်ကြည်လည်း ပြန်လာခဲ့၏။

“မာလာတို့နှစ်ယောက် တော်တော် စကားကောင်းနေကြတာ မဟုတ်လား။ ပေါက်ယုလာတော့မှ သူက ဘာဖြစ်လို့ ထပြန်သွားတာလဲ”

မာလာက မည်သို့မျှ မဖြေသည့်အတွက် ပေါက်ယုက ထပ်မေးပြန်၏။

“ဒါတော့ မာလာဘယ်သိမလဲ။ သူ့ကို သွားမေးပေါ့။ သခင်လေးတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ဘေးလူက ဘယ်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ”

မာလာသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ စိတ်တိုနေကြောင်းကို ပေါက်ယု သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုက လေပျော့ ကလေးဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးနေတာလဲဟင်”

မာလာက ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးလိုက်လျက်

“မဆိုးပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးစရာရှိသလဲ။ ဒါပေမယ့် မာလာ့ဆီကို သိပ်မလာယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သခင်လေးမှာ ပြုစု စောင့်ရှောက်မယ့်သူတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ မာလာက အရေးမကြီးပါဘူး။ မာလာ မယ်မယ်ကိုပဲ သွားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်တော့မယ်”

မာလာသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ပေါက်ယုသည် အလန့်တကြားဖြင့် သူ့အနီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ကာ သူ့ကို ချောမော နှစ်သိမ့်လျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မာလာသည် မျက်လုံးကို မှိတ်မြဲမှိတ်ထားကာ မကြားယောင်ပြုလျက် ရှိ၏။ ထိုစဉ် ရှေ့ယွေ ဝင်လာ လေ၏။

“မာလာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူးလေ။ သခင်လေး ဘာသာ သခင်လေး မေးကြည့်ပေါ့”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့လုပ်ရမည် မသိသဖြင့် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ထိုင်နေလေ၏။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချ လိုက်ကာ

“ဟုတ်ပြီလေ။ ပေါက်ယုကိုမှ အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောတာ ပြန်ပြီးအိပ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးအနီးမှ ထွက်လာကာ သူ့အိပ်ရာ ဆီသို့ လာခဲ့၏။ အတန်ကြာ၍ ပေါက်ယုထံမှ အသက်ရှူသံ မှန်မှန်ပေါ် ထွက်လာသည့်အခါတွင် မာလာသည် ထလာကာ ပေါက်ယု ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝတ်ရုံအင်္ကျီကို ခြုံပေး ခြုံပေးလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဘုတ်ခနဲမြည်သံ ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်စိကိုမှိတ်၍ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်လျက် ရှိရင်းက ဝတ်ရုံအင်္ကျီကို လွင့်ပစ် လိုက်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မာလာက အလိုက်တသိ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ် လိုက်ရင်း

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး မာလာ အ, အ လိုနေပါတော့မယ်။ သခင်လေးအကြောင်းကို ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား”

ဤတွင် ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်လျက်

“နေ့စမ်းပါဦး၊ ပေါက်ယုက မာလာ စိတ်ဆိုးအောင် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ပေါက်ယုကို စိတ်ကောက် နေရတာလဲ။ မာလာပြောတာကို ပေါက်ယု စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခန်းဆောင် ထဲကို ပေါက်ယုလာတုန်းက မာလာ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင် နေရတာလဲ။ ပေါက်ယု နားမလည်ဘူး။ ခုတော့ မာလာကပဲ ပေါက်ယု ကို စိတ်ကောက် သလေး ဘာလေးနဲ့ပြောနေတယ်။ ပေါက်ယု မကောင်းကြောင်း မာလာပြောတယ်လို့လဲ မကြားပါဘူး”

“ဒါကတော့ မာလာပြောစရာမလိုပါဘူး။ သခင်လေး သိပါတယ်”

ထိုသို့ နှစ်ယောက်သား စကားများနေကြစဉ် မယ်မယ့်ထံမှ အခေါ်ရောက်လာသည့် အတွက် ပေါက်ယုလည်း လိုက်သွားရ၏။ ပေါက်ယု မယ်မယ့် ခန်းဆောင်သို့ရောက်လျှင် ထမင်းစားသော်လည်း ကောင်းကောင်းစား၍ မဖြောင့်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထမင်းပန်းကန်ဝက် လောက်မျှသာ စားခဲ့ပြီးလျှင် မိမိခန်းဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ခန်းဆောင်တွင် မာလာအိပ်လျက်ရှိပြီး ရှေ့ယွေ့မှာ သူ့အနီးတွင် ဖဲဗေဒင် ကစားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သဘော ကောင်းသည့် မိန်းကလေးများ ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် ရှေ့ယွေ့ ကိုလည်း စကားမပြောတော့ဘဲ ခန်းဆီးကို မကာ သူ့အိပ်ခန်းဆောင် သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ရှေ့ယွေ့ က လိုက်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ရှေ့ယွေ့ ကို အခန်းပြင်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်၏။

“တော်ပြီ၊ နင်လဲ ငါ့ဆီမလာနဲ့”

ရှေ့ယွေ့က ပြုံး၍ထွက်သွားကာ ခပ်ငယ်ငယ် အစေတော်လေး နှစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပြန်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိလေရာ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်သဖြင့် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ အခန်းဝတွင် ရပ်လျက်ရှိသော ခပ်ငယ်ငယ် အစေတော် နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းတို့အနက် အကြီးမမှာ ခပ်ချောချောဖြစ်လေ၏။

“မင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဟိုရှုန်း ပါ”

“ဒီနာမည်ကို ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“အစတုန်းကတော့ ယုန်ရှုန်းပါ။ ဒါပေမယ့် သခင်မဟာက ကျွန်မနာမည်ကို ဟိုရှုန်းလို့ ပြောင်းလိုက်ပါတယ်”

“နင့်နာမည်က ဟိုချို လို့ ပြောင်းဖို့ကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ် ဟိုရှုန်း (သဇင်)လို့ ပြောင်းရသလဲမသိဘူး။ နင်တို့ မွေးချင်းထဲမှ မိန်းကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲ”

“လေးယောက်ပါ”

“နင်က ဘယ်နှစ်ယောက်မြောက်လဲ”

“ကျွန်မက အငယ်ဆုံးပါ”

“ဒီလိုဆိုယင် နင့်နာမည်ကို စုအဲ(နံပါတ်လေး)လို့ ပြောင်းလိုက်ပေါ့။ သဇင်တို့ သစ်ခွတို့ဆိုတဲ့ နာမည် တွေကို တော်စမ်းပါ။ နင်တို့က ပန်းတွေနဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့။ တခြားစီပဲဟာ။ နင်တို့က ပန်းနာမည်တွေ လိုက်မှည့်တော့ ပန်းတွေနာမည်ပျက်လှတယ်”

ထို့နောက် ပေါက်ယုသည် လက်ဖက်ရည်အယူခိုင်းလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေသည့် စကားများကို အပြင်မှ နားထောင်လျက်ရှိသည့် မာလာနှင့် ရှေ့ယွေတို့မှာ မရယ်မိအောင် နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်၍ မနည်းချုပ်တည်းထား ရ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ပေါက်ယုသည် မိန်းကလေးများနှင့် ကစားခြင်း၊ အစေတော်များနှင့် စကားပြောခြင်း မပြုဘဲ တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းကာ ငေးမောခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်း၊ စာရေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်၏။ ခိုင်းစရာရှိလျှင်လည်း တခြား အစေတော်များကို ခေါ်မခိုင်းတော့ဘဲ စုအဲကိုသာ ခေါ်၍ ခိုင်း၏။ စုအဲမှာ အကင်းပါးသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အလျောက် ပေါက်ယု ကျေနပ်အောင် အစွမ်းကုန် ပြုစုပေး၏။

ထမင်းစားပြီးသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ အရက်ချိုသောက် ထားသည့်အတွက် အနည်းငယ် ယစ်လျက် ရှိလေပြီ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မာလာတို့တစ်တွေနှင့် ပျော်ပါးနောက်ပြောင် နေသော်လည်း ထိုနေ့ညတွင်မူ မီးအိမ်ဘေးတွင် ထိုင်ကာ ငေးမောလျက်ရှိ၏။ မိန်းကလေးများ နှင့်သွား၍ ရောလိုသည့်တိုင် ရောင့်တက်ပြီး နောင်တွင် ပြောစရာဖြစ်နေ မည် စိုးသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ သခင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတွက် အနိုင်ကျင့်က ရမည် ဖြစ်သည့်တိုင် တစ်ဖက်သတ် ကျသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း မသွားတော့ဘဲ အခန်းထဲမှာပင် နေလိုက်လေ၏။

“တော်ပြီ။ လောကကြီးမှာ သူတို့တစ်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ သေပြီပဲ

အောက်မေ့လိုက်တော့မယ်။ ငါ့ဘာသာငါ ပျော်အောင်ပဲ နေတော့မယ်” ဟု ပေါက်ယု တွေးမိ၏။

ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် ချွန်နုကျမ်းတွင်ပါသည့် “ဂေဟာ ဖျက်သူ” ဆိုသည့် အခန်းကို ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါ စာပိုဒ်ကို တွေ့ရ၏။

“ပညာရှိနှင့် သူတော်ကောင်းတို့ကို ရှောင်ပါလေ။ ထိုအခါတွင် လောက၌ လူဆိုးဒြပ်တို့လည်း ပျောက်ကွယ်အံ့။ ကျောက်စိမ်းနှင့် ပုလဲတို့ကို ဖျက်ဆီးပါလေ။ ထိုအခါ ခိုးဝှက်သူတို့ ရှိတော့မည်မဟုတ်။ ငွေစာရင်းများနှင့် အဆောင် အယောင် တံဆိပ်တို့ကို မီးရှို့ပါလေ။ ထိုအခါ လူတို့သည် ပကတိရိုးသားသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်အံ့။ ချိန်ခွင်နှင့် အလေးတို့ကို ရိုက်ချိုးထုခွဲပါလေ။ ထိုအခါ လူတို့သည် ရန်ဖြစ်ခြင်း ရှိကြတော့မည် မဟုတ်။ လောကတွင်ရှိသည့် မြင့်မြတ်သော တရားဥပဒေတို့ကို ဖျက်သိမ်းပါလေ။ ထိုအခါတွင် လူတို့သည် စိတ်ထဲ ရှိသည်တို့ကို လွတ်လပ်စွာ ပြောကြ ပေအံ့။

“ဂီတသံစဉ်တို့ကို ရှုပ်ထွေးစေလော့။ စောင်းတို့ကို ရိုက်ခွဲလော့။ ဂီတပညာရှင်တို့၏ နားတို့ကို ဆို့လော့။ ထိုအခါ၌ ကောင်းကင်အောက်တွင် ရှိသမျှ လူအပေါင်းတို့သည် သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်နားဖြင့်သာ ပကတိအတိုင်း နားထောင် တတ်ကြပေအံ့။ အဆင်းတန်ဆာများနှင့် ရောင်စုံခြယ်သည့် အမွှမ်းအမံတို့ကို ဖယ်ရှားလော့။ အမြင်စူးသူတို့၏ မျက်လုံး တို့ကို ပိတ်လော့။ ထိုအခါ၌ ကောင်းကင်အောက်တွင် ရှိသမျှ လူအပေါင်းသည် ကိုယ့်မျက်စိဖြင့်ကိုယ် ကြည့်တတ် လာကြပေအံ့။ ကိုက်တံနှင့် အချိန်အတွယ်တို့ကို ဖျက်ဆီးလော့။ ကျွမ်းကျင်သော လက်မှုပညာကျော်တို့၏ လက်ချောင်း များကို ဖြတ်လော့။ ထိုအခါ ကောင်းကင်အောက်တွင် ရှိသမျှ လူအပေါင်းတို့သည် သူတို့လက်ဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်တတ် လာကြပေအံ့”

ပေါက်ယုသည် ထိုစာကိုဖတ်၍ အရက်မူးသကဲ့ ယစ်မူးစပြုလာ၏။ ထို့ကြောင့် စုတ်တံကိုကောက်ကာ သူကိုယ်တိုင် စာတစ်ပုဒ်ဆက် ရေးကြည့်၏။

“မာလာပန်းပွင့် (ဆီရင်) နှင့် ကတိုး (ရှေ့ယွေ) တို့ကို မီးရှို့ပစ်လေ။ ကတိုး (ရှေ့ယွေ) ကို လွှင့်ပစ်လေ။ ထိုအခါ ၌ အတွင်းဆောင်တွင် ရှိသမျှ လူအပေါင်းတို့သည် သူတို့ဘာသာသူတို့ အကြံဉာဏ်ထုတ်ကြပေအံ့။ အဖိုးတန်သော အဆင်းတန်ဆာ (ပေါက်ကြည်) ၏ အလှကို ဖျက်ဆီးလေ။ ကျောက်စိမ်းနက် (ထိုက်ယု) ၏ ဉာဏ်ထက်မြက်မှုကို တုံးအောင် လုပ်လေ။ ချစ်စကို တိုစေလော့။ ထိုအခါ အတွင်းဆောင်ထဲရှိ အလှနှင့် အဆိုးတို့သည် တန်းတူဖြစ်ကြပေအံ့။ မိမိဘာသာ သိမ်းဆည်းထားသည့် အကြံဉာဏ်သည် သဘောထားကွဲလွဲမှုကို ရပ်တန့်စေအံ့။ ပျက်သုဉ်းသောအလှသည် ချစ်စကို တိုစေပေအံ့။ တုံးသွားသော အသိဉာဏ်သည် ပါရမီဉာဏ်ရင့်သူတို့အား

ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းကို အဆုံး သတ်စေအံ့။ အဆင်းတန်ဆာ ကျောက်စိမ်း၊ ပန်းပွင့်နှင့် ကတိုးတို့သည် ကောင်းကင်အောက်ရှိ ဖိုသတ္တဝါတို့ကို ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းစေမည့် ပိုက်ကွန်များသာ ဖြစ်ကြကုန်၏”

ထိုသို့ရေးပြီးနောက် ပေါက်ယုသည် စုတ်တံကိုပစ်ချကာ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် နှစ်မြိုက်စွာအိပ် ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေသတည်း။

နောက်တစ်နေ့မနက် သူ့အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါတွင် မာလာသည် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ကာ သူ့ဘေးတွင် လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မနေ့က စိတ်ဆိုးခဲ့သည်များကို မေ့ပျောက်သွားကာ ပေါက်ယုသည် မာလာကို တံတောင်ဖြင့် တို့လိုက်ပြီး

“ကောင်းကောင်းအိပ်လေ မာလာ။ တော်တော်ကြာ အအေး မိနေလိမ့်မယ်”

ပေါက်ယုသည် သူ့ဝမ်းကွဲ အစ်မများကို အနိုင်ကျင့်တတ်သူ ဖြစ်လေရာ ဤသည်ကို ကြည့်၍ ပေါက်ယုသည် မည်သူ့စကားကိုမျှ နားမထောင် ထင်ရာစိုင်းတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို မာလာ သိခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနေ၍ မဖြစ်။ သူ့လိုပင် စိတ်ကောက်ပြမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု မာလာသဘောပေါက် လာခဲ့၏။ မနေ့က ပေါက်ယုသည် တစ်နေ့လုံး သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ကောက်လျက်ရှိရာ မာလာမှာ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ပေါက်ယုအကြောင်းကိုသာ တွေးတောလျက်ရှိ၏။ ယနေ့တွင်မူ ပေါက်ယုမှာ စိတ်ကောက်ပြေသွားသည့်နယ် ကြည်ကြည် သာသာ ရှိနေသဖြင့် မာလာသည် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ပေါက်ယုကို ဂရုမစိုက်ဟန်ပြုနေ၏။ ပေါက်ယုက မိမိအင်္ကျီမှ ကြယ်သီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်၍ အင်္ကျီချွတ်ရန် ကြိုးစားနေစဉ် မာလာသည် ပေါက်ယုလက်ကို တွန်းဖယ်လိုက်က ကြယ်သီးကို ပြန်တပ်နေ၏။

ပေါက်ယုက မာလာ၏လက်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ချိုသာစွာဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မာလာ။ ပေါက်ယုကို စိတ်ကောက်နေသလား။”

မာလာက မျက်လုံးများကို မှိတ်မြဲမှိတ်ထားကာ တစ်ခွန်းမျှ ဖြေဆိုခြင်း မရှိသဖြင့် ပေါက်ယုက တတွတ်တွတ် မေးနေ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အသာနေစမ်းပါ။ နီးနေယင် ဟိုဘက် ခန်းဆောင်ထဲသွားပြီး မျက်နှာတို့ ဘာတို့ သစ်ချည်ပေါ့။ တော်တော်ကြာ မတွေ့လိုက်ဘဲ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ကိုသွားလို့ နောက်ကျရမှာလဲ”

“ဒါတော့ မာလာ ဘယ်သိမလဲ။ သခင်လေး ကြိုက်တဲ့နေရာ သွားပေါ့။ မာလာတို့လဲ ရှေ့လျှောက်ပြီး တန်းတန်းနေ သွားကြယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ တော်တော်ကြာ ခုရန်ဖြစ်လိုက် ခုတည့်လိုက်နဲ့ လူတွေမြင်ယင် မကောင်းဘူး။ ပြောစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လဲ သခင်လေးအဖို့ သူတို့နဲ့ ငြီးငွေ့လာတယ်ဆိုယင် နောက်အချောတော် အသစ် ကလေးတွေ ရှိသေးတာပဲ။ စုအဲတို့ ဝုအဲတို့ ရှိသားပဲ။ သူတို့ပြုစု စောင့်ရှောက်ကြ လိမ့်မယ်။ ကျန်တဲ့ မာလာတို့ တစ်တွေ ကတော့ အလကားဟာတွေပေါ့။ နာမည်တွေတောင် နှမြောတယ်။ ကတိုးတို့ မာလာတို့ သင်တို့ဆိုတာ ပန်းနာမည်တွေ။ ပန်းတွေကိုလဲ အားနာပါဦးလို့ သခင်လေးပဲ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ဪ ဒါကြောင့် စိတ်ကောက်နေတာလား၊ မှတ်မိသေးသကဲ့၊”

“မမှတ်မိဘဲ ရှိပါ့မလား။ အသက်တစ်ရာ နေရတောင် ဒီစကားကို မမေ့ဘူး။ မာလာက သခင်လေးလိုမဟုတ်ဘူး။ အမှတ်သည်းခြေ ကြီးတတ်တယ်။ သခင်လေးကတော့ ဒီဘက်နားက နားထောင်ပြီး ဟိုဘက်နားက ပြန်ထုတ်၊ ညကပြော တဲ့စကားကို မနက်ကျမေ့ လုပ်နိုင်တယ်။ မာလာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။”

မာလာ၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးလျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မကြည်မသာ ဖြစ်လျက်ရှိသည့် မာလာ၏ မျက်နှာကို မြင်သည့်အခါတွင် ခေါင်းအုံးဘေးမှ ကျောက်စိမ်းဆံညှပ်ကို ကောက်ယူ၍ ကြမ်းပြင်တွင် ကိုင်ပေါက်လိုက်လေရာ ဆံညှပ်သည် နှစ်ပိုင်း ကျိုးသွား၏။

“နောင်မှာ မာလာ့စကားကို ပေါက်ယု နားထောင်မယ်ကွာ။ နားမထောင်ယင် ဟောဒီဆံညှပ်လို နှစ်ပိုင်းကျိုးရ စေရဲ့။”

မာလာက ကျိုးကျနေသည့် ဆံညှပ် အပိုင်းအစကလေး ကို ကောက်ကာ

“တော်ပါ။ မနက်စောစောစီးစီး ကျိန်တွယ်မနေစမ်းပါနဲ့။ မာလာ့စကားကို နားထောင်တာ မထောင်တာက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆံညှပ်ကို အလကားချိုးပစ်ရတာလဲ”

“ပေါက်ယု ဘယ်လောက် ခံစားနေရသလဲ ဆိုတာ မာလာ မသိပါဘူး။”

မာလာက ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဪ သခင်လေးမှာလဲ ခံစားတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး ရှိသကဲ့။ မာလာ ဘယ်လောက်ခံစားရသလဲ ဆိုတာကို တွေးကြည့်ပေါ့လေ။ ကဲ ထပါတော့၊

အဝတ်အစားလဲရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိပ်ရာမှထကာ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစား လဲနေကြ၏။

ပေါက်ယုက မယ်မယ်ကို သွား၍ကန်တော့နေစဉ် ထိုက်ယုသည် သူ့ခန်းဆောင်သို့ ရောက်လာ၏။ ပေါက်ယုကို လိုက်ရှာရင်း စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် စာအုပ်များနှင့် မနေ့ညက ပေါက်ယု ဖတ်လက်စဖြင့် ချပစ်ခဲ့သည့် “ချွန်ဇူကျမ်း” ကို သွားတွေ့လေ၏။ အောက်တွင် ပေါက်ယု လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော စာကြောင်းများကို တွေ့သည့် အခါ၌ ဒေါလည်းပူ၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သဖြင့် ထိုက်ယုသည် အောက်ပါ လေးချိုးကလေးကို ရေးပစ်ခဲ့၏။

ချွန်ဇူကျမ်းကို၊ ပြောင်းပြန်ဆိုသည်

စာဆိုအနှမ်း၊ လူ့ပေါက်ပန်းသည် မည်သူနည်း။

ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ၊ အားမရတိုင်း

သူတစ်ပါးကို၊ ဆဲဆိုသူသည် မည်သူနည်း။

ထိုက်ယုသည် ထိုကဗျာလေးကို ရေးပစ်ခဲ့ပြီးလျှင် မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်ကို ကန်တော့ရန် အတွက် သူတို့ ခန်းဆောင်များဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်၌ ကျီလျှံနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့၏ သမီးငယ် တာချီမှာ နာမကျန်းဖြစ်လျက်ရှိသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ဒေါင်းတောက်လျက် ရှိကြ၏။ သမားတော် တစ်ယောက်ကို အပင့်ခိုင်းလိုက်သည်တွင် သမားတော်လည်း ရောက်လာကာ ကလေးငယ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု၏။

“မယ်မယ် မြို့စားကတော်ကြီးနဲ့ သခင်မလေး နတ်ငှက်မယ်တို့ ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေကြပါနဲ့။ ကလေး အဖျားတက် တက်နေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ရောဂါကြောင့်ပါ”

ထိုအခါတွင် မယ်မယ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က ကလေးသည် စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေတွင် ရှိမရှိ မေးမြန်းကြ၏။

“ကျောက်ရောဂါဟာ ရောဂါကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် သူ့ထုံးစံ အတိုင်း အလိုလို ပျောက်သွားမှာပါ။ ဘာမှစိတ်ပူ စရာ မရှိပါဘူး။ သို့သော်လဲ ကျည်းပေါင်းရယ်၊ ကြွံသွေးရယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝက်မြီး သွေးရယ်ကိုတော့

နတ်တင်ရလိမ့်မယ် ခင်ဗျ”

နတ်ငှက်မယ်သည် အခန်းတစ်ခန်းကို ချက်ချင်း ရှင်းလင်းစေပြီးနောက် အရှင်ကြီးတင်ရန် ပြင်ဆင်စေ၏။ မိမိ၏ အဆောင်တွင်းတွင် ဆီနှင့်ကြော်သည့် အစားအသောက်ကို ချက်မစားရဟုလည်း အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကျိလျှံ ၏ အိပ်ရာလိပ်နှင့် အဝတ်အစားများ ကိုလည်း တခြားအခန်း တစ်ခန်းသို့ ရွှေ့ခိုင်း၏။ အထိန်းတော်များ၊ အစေတော် များနှင့် အဝတ်အစား လဲပေးသော လက်ပါးစေတို့ကိုလည်း မင်္ဂလာရှိအောင် ဟုဆိုကာ အနီရောင်အဝတ်အစားများကို ထုတ်ပေး၏။ ကလေးငယ်ကို တစ်လှည့်စီ စောင့်ကြည့်ရန် ပင့်ထားသည့် သမားတော် နှစ်ယောက် အတွက်လည်း သန့်ရှင်းသည့် အခန်းများကို ပြင်ဆင်စေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် သမားတော်နှစ်ဦးကို ဆယ့်နှစ်ရက်တိုင်တိုင် အိမ်တွင် ပင့်ထားလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျိလျှံသည် အပြင်ဘက်ဝင်းထဲရှိ စာကြည့်ဆောင်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရကာ နတ်ငှက်မယ်နှင့် သူ့အစေတော် ပင်အဲတို့ မှာမူ နေ့စဉ် မယ်မယ်နှင့် အတူသွား၍ ကျောက်ရောဂါ ကုနိုင်သည့် အရှင်ကြီး ကို ပူဇော် တင်မြှောက်ကြရ၏။

ကျိလျှံသည် မယားမျက်ကွယ်တွင် အလွန် မိန်းမပွေ့သူဖြစ်၏။ မိန်းမနှင့် ခွဲနေရသည်မှာ နှစ်ညရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ နှစ်ညလောက် ခွဲနေလိုက်ရသည် ဆိုလျှင်ပင် သူ့အဖို့ အတော်ကြာပြီဟု ထင်နေလေပြီ။

ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် အရက် အလွန်အကျွံ သောက်သည့် တိုးကွန့်ဆိုသော ထမင်းချက်တစ်ယောက်ရှိ၏။ တိုးကွန့် မှာ အရက်သောက်ရုံမျှမက အသုံးမကျသည့်ပြင် သူရဲဘောလည်း ကြောင်သည့်အတွက် သူ့ကို ပိုးတီဟု ခေါ်ကြ၏။ သူ့ မိဘများသည် ပိုးတီငယ်ငယ်က သူ့အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ရှာပေးခဲ့ရာ ထိုမိန်းမမှာ ယခုအချိန်တွင် အသက်နှစ်ဆယ် ခန့် ရှိနေလေပြီ။ ထိုမိန်းမကလေးမှာ ရုပ်ချောသည့် အတွက် သူ့ကို လူတိုင်းက သဘောကျကြ၏။ သို့ရာတွင် မိန်းမမှာ ရုပ်ချောသလောက် ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့် နိုင်လှပေရာ သူနှင့်မဖြစ်ဖူးသည့် ယောက်ျားဆို၍ ယွန်းစံအိမ် ဝင်းကြီးထဲတွင် ခပ်ရှားရှားဟု ဆိုရမလောက်ဖြစ်၏။ ပိုးတီသည် သူ့မိန်းမအကြောင်းကို သိသော်လည်း အရက်၊ စားစရာ ကောင်းကောင်း နှင့် ပိုက်ဆံရှိလျှင် လောကတွင် ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်တော့ပြီ။ သို့ဖြင့် ပိုးတီ၏ မိန်းမသည် ယွန်းစံအိမ်ကြီး နှင့် နိန့် စံအိမ် ကြီးထဲမှ ယောက်ျားများနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ပိုးတီ၏ မိန်းမသည် အအိုသာ ဆိုရသည့်တိုင် အပျိုများကပင် အရှုံးပေးရလောက်သူ ဖြစ်ပြီး အမည်မှာ မတိုးဟု ခေါ်၏။

သမီးငယ် ကျောက်ပေါက်သည့်အတွက် ကျီလျှံသည် နယ်နှင့်ဒဏ် အပေးခံခဲ့ရလေရာ ထိုရက်မှစ၍ ကျီလျှံမှာ ပျင်းရိခြောက်ကပ်လျက် ရှိ၏။ ကျီလျှံသည် မတိုးကို အစောကြီးကတည်းက မျက်စိကျခဲ့ သော်လည်း အိမ်တွင်ရှိသည့် ဇနီးသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ကြောက်၍ တစ်ကြောင်း၊ အပြင်တွင်ရှိသည့် သူ့အချစ်တော်လေးများကို ကြောက်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း မည်သို့မျှ မစရဲခဲ့ချေ။

မတိုးသည်လည်း ကျီလျှံ မိန်းမပွေကြောင်း ကိုသိသည့်အလျောက် ကျီလျှံကို အမိဖမ်းရန် မြူဆွယ်ဖို့ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ကျီလျှံသည် အပြင်ဝင်းထဲရှိ စာကြည့်ဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်လျက် ရှိသည် ဆိုသည့်သတင်းကို ကြားသည်နှင့် မတိုးသည် အစွမ်းကုန် ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ကာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကူးချည် သန်းချည်လုပ်လျက်ရှိ၏။ ဤတွင် ကျီလျှံသည်လည်း အစာငတ်နေသည် ကြွက်ကဲ့သို့ ထောင်ချောက်သို့ တည့်တည့် ဝင်မိလေ၏။ ကျီလျှံသည် စိတ်ချရသည့် သူ့လက်ပါးစေများကို တိုင်ပင်ကြည့်သည်တွင် ထိုလက်ပါးစေများ အားလုံးလောက်မှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် မတိုးနှင့် မရှင်းမရှင်းဖြစ် ကြသူများ ဖြစ်သည့်အပြင် ကျီလျှံ ထံမှလည်း ဆုလာဘ် ကလေး မြိုးမြိုး မြက်မြက် ရဖြစ်သည့်အတွက် မတိုးနှင့် တွေ့ရအောင် အချိန်းအချက် လုပ်ပေးမည်ဟု အာမခံကြလေ၏။

ထိုည သန်းခေါင်ကျော်လောက်၌ စံအိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးရှိ အိမ်သားများ အိပ်ပျော်ကာ ပိုးတီလည်း ခုတင် မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည့်အခါတွင် ကျီလျှံသည် မတိုး၏ အခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာခဲ့၏။ အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲနှင့် မတိုး၏ စွဲမက်ဖွယ်ရာတို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်၊ ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း ကိုမျှ နိဒါန်းမသွယ်နိုင်တော့ဘဲ မိမိကိုယ်မှ အဝတ်အစား တို့ကိုချွတ်ကာ လုပ်ငန်းစလေ၏။

မတိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မည်သည့်ပစ္စည်းများနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ဖွဲ့စည်းထားလေသည် မသိ၊ ယောက်ျားနှင့် တွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ အရိုးတို့သည် အရည်ပျော်ကျသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်လာလေရာ ကျီလျှံသည် အိစက်ညက်ညောသည့် ဂွမ်းပုံကြီးပေါ်တွင် အိပ်နေရသကဲ့သို့ရှိ၏။ ထို့အပြင် ညသံ ချွဲသံ၊ မူသံ နွဲ့သံနှင့်တကွ ပလီပလာ၊ ခရာတာတာလုပ်ရာတွင်လည်း တော်တော် ပြည့်တန်ဆာမပင် လိုက်၍မီနိုင်ဖွယ်မရှိချေ။ သူနှင့်တွေ့သမျှသော ယောက်ျား တိုင်းသည် အရူးကို အမဲသားကျွေးမိသည့်နယ် မတိုးကို တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်သွားကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ ကျီလျှံသည် မတိုးနှင့် တွေ့လိုက်သည့် အခါတွင် အတွေ့ထူးလှသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မတိုး၏ ကိုယ်ထဲသို့ အရည်ပျော် ဝင်သွားချင်စိတ်ပင်

ပေါက်လာလေ၏။

ထိုမျှမက မတိုးသည် ကျိလျှံကိုယ်တွင်းတွင် တောက်လောင်နေသည့် ရုမ္မက်မီးကို ကလိဆွသော စကားများကို ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

“သခင်လေးတို့များ ကဲကိုကဲတယ်။ အိမ်မှာ သမီးလေးက ကျောက်ပေါက်လို့ ရောဂါသက်သာအောင်ဆိုပြီး နတ်ပွဲတွေလုပ်၊ အရှင်ကြီးတွေကိုး၊ နတ်ကတော်တွေကို ပသန့် အလုပ်များနေကြတယ် မဟုတ်လား။ တကယ်ဆို သခင်လေး လဲ ခုတလောမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း စင်စင်ကြယ်ကြယ်ကလေး နေလိုက်ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနဲ့လာပြီး ပလူး နေမလဲ။ ကဲ မြန်မြန်သွားပါ”

“မတိုးရယ်၊ တကယ်တော့ နင်က ငါ့ရဲ့နတ်သမီးပါဟာ။ နင်က လွဲယင် ဘယ်နတ်ကတော် ဘယ်နတ်သမီးကို ငါ ဂရုစိုက်ရဦးမှာလဲ” ဟု ကျိလျှံက မောသံကြီးနှင့်ပြော၏။

မတိုးက ရုမ္မက်ကြီးသလောက် ကျိလျှံကလည်း သောင်းကျန်း၏။ ကြမ်းချင်တိုင်း ကြမ်းပြီးသည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သစ္စာဆိုကာ မခွဲနိုင် မခွာရက်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။ ထိုနောက်မှစ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မတွေ့ရ မနေနိုင် အောင်ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

သို့ရာတွင် တာချီ၏ ရောဂါမှာ ထုံးစံအတိုင်း ပျောက်သွားကာ အနာများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျက်၍ လာခဲ့လေပြီ။ ဆယ့်နှစ်ရက်မျှ အရှင်ကြီးတင်ပြီးနောက်တွင် အရှင်ကြီးကိုနှင်ကာ သမာဒေဝနတ်များနှင့် ရှေးဘိုးဘွား မိဘများကို ပူဇော်ကန်တော့ခြင်း၊ ဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ ဆီမီးထွန်းခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သဝဏ်လွှာပို့ခြင်း၊ မရှိဆင်းရဲ သူတို့အား ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း စသဖြင့် အားလုံး အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုကိစ္စများ ပြီးသည့်အခါတွင် ကျိလျှံ မှာလည်း မိမိ၏ အိမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ရ၏။ စကားပုံ ရှိသည့်အတိုင်း ကြာရှည်ခွဲခွာပြီးနောက် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရခြင်းသည် မင်္ဂလာဦးထက် ပျော်စရာကောင်းလှပေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်တုံ့လှယ်ကြသည့် အကြောင်းကိုမူ မရေးတော့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ နတ်ငှက်မယ်သည် ထုံးစံအတိုင်း မယ်မယ် တို့တစ်တွေကို ကန်တော့ရန် ထွက်သွားသည့် အခါ နတ်ငှက်မယ်၏ အစေတော် ပင်အဲသည် ကျိလျှံ၏ အိပ်ရာလိပ်နှင့် အဝတ်အစားများကို အပြင်ဝင်းအဆောင်မှ မိမိတို့အဆောင်သို့ ပြန်ယူလာခဲ့၏။ ခေါင်းအုံးစွပ်ကို လျှော်မည်ဟု ချွတ်လိုက်သည့်အခါတွင် ဆံစု တစ်ချောင်း ထွက်လာ သည်ကို

မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ အကင်းပါးသည့် ပင်အဲသည် ဆံစုကို ခါးကြားထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကျိလျှံ၏ အခန်းသို့လာကာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဆံစုကိုထုတ်ပြ၏။

“သခင်လေး ဒါဘာလဲ” ဟု မေး၏။

ကျိလျှံက ဆံစုကို လိုက်လုသည့်အခါတွင် ပင်အဲလည်း ထွက်ပြေး၏။ မိသွားသည့်အခါ၌ ကျိလျှံ သည် ပင်အဲကို ခုတင်မီးဖိုကြီး ပေါ်သို့တင်ကာ ဆံစုကို အတင်းလု၏။

“သောက်ကန်းမလေး။ ဒီဆံစုကို ငါ့ပြန်ပေး။ မပေးယင်တော့ နင့်လက်ကို လိမ်အချိုးပဲ”

ပင်အဲက တခစ်ခစ်ရယ်လျက်

“သခင်လေး မကောင်းဘူး။ သူများကို နည်းနည်းမှ မသနားဘူး။ သူများက ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံးပေးထား ရပြီးတော့။ သူ ကလှည့်ကျတော့ ကြည့်စမ်း။ လူကို အနိုင်ကျင့်တယ်။ မှတ်ထားပါ။ ငှက်မယ် သခင်မလေး ပြန်လာယင် အကုန်လုံးကို ပြောပြလိုက်မယ်။ အဲဒီတော့ သခင်လေး ဘာသာ ဆံစုကို ယူချင်ယူ မယူချင်နေ။ ယူချင်လို့လဲ ငှက်မယ် သခင်မလေးက ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ထိုစကားကို ကြားသည်တွင် ကျိလျှံသည် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အပြုံးဖြင့်

“ကဲပါဟယ်။ ငါ့ကိုပြန်ပေးပါ။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဆံစုပါ။ ငါ အတင်းအကျပ် မလုပ်တော့ပါဘူး။”

ထိုအခိုက်တွင် နတ်ငှက်မယ်၏ အသံကို ကြားရ၏။ ပင်အဲက ခုတင်မီးဖိုပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်း၍ မတ်တတ် ရပ် လိုက်စဉ် နတ်ငှက်မယ် သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ

“ဟဲ့ ပင်အဲ။ ဒေါ်လေးဝမ်က တောင်းလိုက်လို့ ပန်းပုံစံ စာရွက်တွေ သေတ္တာထဲမှာ သွားရှာကြည့်စမ်း။ မြန်မြန်လေး ရှာခဲ့”

ပင်အဲက ပန်းထိုး ပုံစံများကို ရှာနေစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် ကျိလျှံကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရလာကာ

“ပင်အဲ၊ နင့် သခင်လေးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကော အပြင်ဘက်ဆောင်က ပြန်သိမ်းခဲ့ပြီလား။”

“သိမ်းခဲ့ပါပြီ မမ”

“စုံတယ်နော်”

“အားလုံးစုံပါတယ် မမ။ ကျွန်မလဲ တစ်ခုခုတော့ ပျောက်ခဲ့တော့မှာပဲလို့ ထင်နေတာ၊ ခုတော့ ဘာမှ မပျောက်ပါဘူး။ အားလုံး စုံပါတယ်”

“သူများပစ္စည်းတွေ ဘာတွေကော မှားပြီးပါလာတာ ရှိသေးသလား”
ပင်အဲသည် ရယ်နေ၏။

“ပစ္စည်း အပျောက်အရှ မရှိဘူး ဆိုယင် မကျေနပ်သေးဘူးလား မမရဲ့။ သူများပစ္စည်းက ဘယ်သူရဲ့ ဘာပစ္စည်း တွေများ ပါလာရဦး မှာလဲ”

“နှစ်ပတ်လုံးလုံး အပြင်မှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဘယ်သူ သိနိုင်ပါ့မလဲအေး။ သူ့အချစ်တော်ကလေး တွေရဲ့ ခါးပတ်တို့၊ သားရေအိတ်တို့၊ လက်စွပ်တို့ ဘာတို့ ကျန်ချင် ကျန်ရစ် ခဲ့မှာပေါ့။ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးဟာ နှယ်နှယ် ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူးတော့။ အမှတ်တရ သိမ်းထားရမယ့် ပစ္စည်းတွေ”

ကျိလျှံသည် နတ်ငှက်မယ်၏ စကားများကြောင့် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ နတ်ငှက်မယ်က တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် မပြောနှင့် ဆိုသည့်သဘောဖြင့် လည်ပင်းကို လွှဲတိုက်သလို လက်ညှိုးဖြင့် ပွတ်ပြ လေ၏။ သို့ရာတွင် ပင်အဲက မမြင်ချင်ယောင် ပြုကာ ရယ်လိုက်လျက်

“အစစ်ပဲ မမရေ။ မမနဲ့ ကျွန်မနဲ့ တူလိုက်တာ။ ကျွန်မလဲ စိတ်ထဲမှာ မမလို တွေးမိတာနဲ့ သေသေချာချာ စစ်စစ် ပေါက်ပေါက်ကို ရှာတာ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မသင်္ကာစရာ မတွေ့ရပါဘူး မမရဲ့။ မယုံယင် မမကိုယ်တိုင် ရှာကြည့်လေ။ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတောင် မသိမ်းရသေးဘူး”

“ကောင်မဟာ တော်တော့်ကို အတယ်။ ဒါမျိုးလုပ်ခဲ့ယင် တို့ အသိခံပါ့မလားအေး။ စောစောစီးစီးက ရှင်းပစ် မှာပေါ့”

ပန်းပုံစံ စာရွက်များကို ရသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် အပြင်သို့ထွက်သွား၏။ ပင်အဲသည် သူ့နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ခေါင်းကိုယမ်းရင်း

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား သခင်လေး။ ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းသလဲ”

ကျိလျှံသည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် သူ့ဆီသို့ ပြေးလာကာ ပွေ့ဖက်ရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလျက်ရှိ၏။

ပင်အဲက ဆံစုကို ကျိလျှံ ၏ မျက်နှာတွင် လှုပ်ယမ်းပြလိုက်လျက်

“မြင်တယ်မဟုတ်လား သခင်လေး။ ဒီဆံစုကို သေသည်အထိ ကျွန်မ သိမ်းထားရမယ်။ ကျွန်မအပေါ်မှာ ကောင်းယင် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မကောင်းယင်

ဒီဆံစုကို ထုတ်ပြရမယ်”

“သိမ်းယင်လဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သိမ်းထားပါဟာ။ နင့် မမ မတွေ့ပါစေနဲ့”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် အလစ်တွင် ကျိလျှံသည် ဆံစုကို ပင်အဲ လက်ထဲမှ လုယူလိုက်၏။ ကျိလျှံက ရယ်၍ “ငါတော့ နင့်ကို မယုံဘူး ဒီဆံစုကို မီးရှို့ ပစ်မှ အေးမှာပါ” ဟုဆိုကာ ဆံစုကို ဖိနပ်ရှည်ကြီး ကြားထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။ ပင်အဲသည် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ

“ဪ သခင်လေးက ဒီလိုလား။ ချောင်းကူးပြီးတာနဲ့ တံတားလဲ ဖျက်တယ်ပေါ့၊ မှတ်ထားပါ နောက်ကျယင်သာ ကျွန်မကို အဆိုး မဆိုနဲ့။ ဘယ်တော့မှလဲ သခင်လေးအတွက် ဖုံးဖိကာကွယ် ပြောမနေတော့ဘူး”

ကျိလျှံ သည် မူနွဲ့ရန်ထောင်နေပုံ ကလေးကို သဘောကျသွားကာ ပင်အဲကို ပွေ့ဖက်ပြီး ချစ်ရန် ကြိုးစားသည့်တိုင် ပင်အဲသည် သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသဖြင့် ကျိလျှံ မှာ ဒေါပွ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“အေး၊ မှတ်ထားဦးပေါ့ သောက်ကန်းမလေး။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လာ ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်ပြီး ရှောင်ပြေးတဲ့ ကောင်မ”

ပင်အဲက ပြတင်းပေါက်က ခေါင်းပြု၍ အထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရင်း

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့် ဖြစ်တာ ဘာဖြစ်သလဲ။ သခင်လေးကို ဘယ်သူကကော ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်လို့လဲ။ ခု သခင်လေးကို ကျွန်မခွင့်ပြုလိုက်လို့ ငှက်မယ်မမ သိသွားယင် ကျွန်မပဲ အရိုက်ခံရမှာ”

“သူ့ကို ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါ စိတ်မဆိုးသေးလို့ပါ။ တကယ် စိတ်ဆိုးတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ဒီအိမ်မှာ သူ သခင်လား ငါသခင်လားဆိုတာ ပြရဦးမယ်။ ခုတော့ တကတဲ ငါ့ကို သူခိုးချောင်းဖမ်းသလို ချောင်းနေလိုက်တာ။ တခြားယောက်ျား တွေနဲ့ သူအရောတဝင်နေတာ ကျတော့ မှန်တယ်။ ငါက တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ရောရောနှောနှောနေတဲ့ အခါကျတော့ မနေရဘူးတဲ့။ နည်းနည်းလေး အရောမဝင်လိုက်နဲ့၊ ဝင်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်တော့တာပဲ။ သူ့ကျတော့ မတ်နဲ့ရော၊ ခဲအိုနဲ့ရော၊ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ နှစ်ဝမ်းကွဲတွေနဲ့ရော နေလိုက်တာ။ တဟီးဟီး တဟားဟားနဲ့။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ယောက်ျား ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ မကောင်းဘူးလား။ တော်ပြီ၊ နောက်ဆို ယင် သူ့ကိုလဲ ယောက်ျားတွေနဲ့ သိပ်အရောဝင်ခွင့် မပေးတော့ဘူး”

ပင်အဲက

“မမက သခင်လေးကို မနာလိုဝန်တို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သဘာဝ ကျပါတယ်။ သခင်လေးက မမကို ဘာဖြစ်လို့ မနာလို ဝန်တိုဖြစ်ရမှာလဲ။ မမက ဘာများ ပြောစရာ ဆိုစရာ လုပ်ဖူးလို့လဲ။ သခင်လေးသာ အပြင်မှာ ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ၊ ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်။ မမ မပြောနဲ့ သခင်လေးကို ကျွန်မတောင် မယုံဘူး။”

“အေး၊ နင့်မမနဲ့ နင်က တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ကြိတ်တည်း သမားတွေကိုး။ နင်တို့နှစ်ယောက် လုပ်တာကျတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ်မှန်တယ်၊ ငါလုပ်တာကျတော့ အကုန်မှားတယ်ပေါ့။ ကြည့်နေပါ။ နင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့လဲ တစ်နေ့မှာ စာရင်းရှင်းရမှာပါ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ပန်းပုံစံများကို ပေးပြီး ပြန်လာသော နတ်ငှက်မယ်သည် ဝင်းထဲသို့ အဝင်လိုက်တွင် ပြတင်းပေါက်၌ ရပ်နေသည့် ပင်အဲကို တွေ့သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း စုံစမ်းလေ၏။

“ဟဲ့ ပင်အဲ၊ စကားပြောယင်လဲ အထဲမှာ သွားပြီး အေးအေ ဆေးဆေး ပြောပါတော့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ပြတင်းပေါက် နားမှာရပ်ပြီး အပြင်ဘက်ကနေ ပြောနေရတာလဲ။ ဘာဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ။ သူလုပ်နေပုံက အခန်းထဲမှာ သူ့ကို ကိုက်စားတော့မယ့် ကျားတစ်ကောင် ရောက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အခန်းကြီးထဲမှာ သခင်လေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မနေချင်လို့ မမရဲ့”

“နေတော့ ဘာဖြစ်သလဲအေ။ ပိုကောင်းတာပေါ့” ဟု နတ် ငှက်မယ်က ပြုံး၍ပြော၏။

“ဘာလဲ၊ မမက ကျွန်မကို ပြောနေတာလား။”

“ဒါပေါ့အေ။ ညည်းကို မပြောလို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောရဦးမှာလဲ”

“မမနော် ကျွန်မကို မစနဲ့။ တော်တော်ကြာ ကျွန်မပြောလိုက် ယင် မမ ငိုရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေလိမ့်မယ်”

ပင်အဲက သူ့သခင်မအတွက် ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာကို မ၍ မပေးတော့ဘဲ ရှေ့မှနေ၍ အခန်းထဲ ဝင်သွားကာ ခန်းဆီးကို ပြန်ဖုံးပစ်ခဲ့ ပြီးလျှင် အခြားခန်းဆောင်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ခန်းဆီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖယ်၍ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက်

“ဒီကောင်မ ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး။ စကားပြောတာက ဆောင့်အင့်အင့်နဲ့၊ နေနှင့်ဦး။ တစ်နေ့ကျမှ”

ကျိလျှံသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် လှဲလိုက်ရင်း ရယ်မောလျက်

“ပင်အဲကို ငါ ဒီလောက်သတ္တိကောင်းမှန်း မသိဘူး။ ခုတော့လဲ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ ငါထင်တဲ့အတိုင်း လာသားပဲ” ဟု လက်ခုပ်လက်ဝါး တီး၍ ပြော၏။

“ကောင်မက ရောင့်တက်မှာပေါ့။ ရှင်ပဲမြှောက်စားပြီး ဖျက်ဆီးနေတာကိုး။ ရှင်ကြောင့် ကောင်မ ဒီလောက် ရောင့်တက် နေတာ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် မတည့်လို့ စကားများ ယင် ကြားထဲက ငါ့ကိုချည်းပဲ ဆွဲဆွဲထည့်တာပဲ။ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့။ ရှုပ်ပါတယ်။ သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားဦးမှာလဲ”

“ခုလေးတွင် ပြန်လာမှာပါ”

“နေဦး။ ရှင်နဲ့ပြောစရာ ရှိသေးတယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်ကပြော၏။

မည်သည့်အကြောင်းကို ပြောဆိုကြသည်ကိုမူ နောက်တစ်ခန်းတွင် ကြည့်ပါလေ။

မှန်ပေ၏။

သဘောကောင်းသော အိမ်စေမကလေးများ၌ မျိုသိပ်ထားရသည့် ပူဆွေးမှုရှိပြီး ချစ်စရာကောင်းသော အိမ်ရှင်မ ချောချောတို့တွင် မနာလိုဝန်တို့မှ ကိန်းအောင်းတတ်သည်မှာ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပေ၏။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် ပေါက်ယု ဉာဏ်အလင်းရခြင်း
မီးပုံးစကားထာများမှ နိမိတ်များကြောင့် ကျိချိန် သောကဖြစ်ရခြင်း။

သူဇနီး နတ်ငှက်မယ်က သူနှင့် စကားပြောစရာရှိသည်ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ၌ ကျိလျှံသည် လန့်ဖျပ်သွားကာ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း၏။

“လပြည့်ကျော် ခြောက်ရက်နေ့ကျယ် ပေါက်ကြည်ရဲ့ မွေးနေ့ရှင့်။ ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားသလဲ”

“ငါ ဘယ်သိမလဲကွ။ မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် ပွဲကြီးတွေ အများကြီး မင်းပဲ ကြီးမှူးပြီး လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီကိစ္စကျမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား”

“မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲကြီးတွေက ပွဲကြီးပီပီ သူထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ ရှိတယ်ရှင့်။ ဒါပေမယ့် ခုပွဲက အကြီးလဲမဟုတ်၊ အသေးလဲမဟုတ်၊ စကောစကမို့လို့ ရှင့်ကိုမေးနေရတာ”

ကျိလျှံသည် မည်သို့မျှ မဖြေသေးဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ စဉ်းစားနေ၏။

“မင်းကလဲကွာ ဒီလောက်မှ မလုပ်တတ်တော့ဘူးလား။ ဟို တစ်ခါတုန်းက ထိုက်ယုမွေးနေ့ကိုတောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ပဲ။ ခု ပေါက်ကြည် မွေးနေ့ကျတော့လဲ ဒီအတိုင်းပဲလုပ်ရမှာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က လှောင်ပြီးပြီးလိုက်လျက်

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါတော့ ရှင်ပြောမှလားရှင့်။ ငှက်မယ်လဲ သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မနေ့တုန်းက မယ်မယ်က ဘာစိတ်ကူးရလို့လဲ မသိဘူး။ အားလုံး အသက်ကို လျှောက်မေးပြီး ပေါက်ကြည်လဲ ဒီနှစ်ထဲ ဆိုယင် ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲကို ရောက်ပြီဆိုတော့ စုံဂဏန်းမဟုတ်သည့်တိုင် လက်ထပ်နိုင်တဲ့အရွယ် ရောက်ပြီတဲ့။ ဒီတော့ မယ်မယ်ကသာ ပေါက်ကြည် မွေးနေ့ကို အထူးကျင်းပ ချင်တယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ဟိုတုန်းက ထိုက်ယုရဲ့ မွေးနေ့လုပ်သလို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလုပ်လို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးရှင့်”

“ဒီလိုဆိုယင် လွယ်ပါတယ်ကွာ။ ကျယ်ကျယ်လုပ်လိုက်ပေါ့”

“ငှက်မယ်လဲ ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သဘော နဲ့ကိုယ် လုပ်ယင် အပြစ်ပြောခံရမှာစိုးလို့ လုပ်သင့် မလုပ်သင့် ရှင်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ကာ။

တော်တော်ကြာ ငါ့ကို မတိုင်ပင်ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“အမယ်လေး၊ ခုမှ စိုးရိမ်နေလိုက်တာ။ မင်းကို ငါဘယ်တုန်းက အပြစ်တင်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ငါ့ကို မတိုင်ပင်ချင်နေပါ။ အပြစ်မရှာယင် ကျေနပ်လှပါပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် ကျိုလျှံလည်း ထွက်သွားလေ၏။ သူ မည်သည့်နေရာသို့ သွားသည်ဆိုသည်ကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်တို့ နှင့် မဆိုင်ချေ။

ရှိစမ်းယဉ်အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် ရက်အတန်ကြာ နေလာခဲ့ပြီးနောက် ရှိစမ်းယဉ် အဖို့ အိမ်သို့ပြန်ရန် အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်က ပေါက်ကြည်၏ မွေးနေ့တွင် ဇာတ်ပွဲတွေ ဘာတွေကြည့်ပြီးမှ ပြန်ရန် ပြောသဖြင့် ရှိစမ်းယဉ်မှာ မပြန်ရသေးချေ။ ဤတွင် ရှိစမ်းယဉ်သည် ကျန်ရစ် ခဲ့သည့် သူ့အစ်မဝမ်းကွဲ၏ မွေးနေ့အတွက် ဖဲစ နှစ်ဝတ်စာကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့လိုက်လေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာ ယွန်းစံအိမ်ကြီး ရောက်လာ ကတည်းက ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိ၍ အနေအထိုင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ သည့်အတွက် မယ်မယ် သည် ပေါက်ကြည်ကို အထူးသဘောကျလျက် ရှိ၏။ ယခု မွေးနေ့ မင်္ဂလာမှာ ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် ပထမဆုံးကျင်းပမည့် ပေါက်ကြည်၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်သည့်အတွက် မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို ခေါ်ကာ ဧည့်ခံပွဲလုပ်ရန်နှင့် ဇာတ်ပွဲငှားရန်အတွက် သူ့ပိုက်ဆံထဲမှ ငွေစင် နှစ်ဆယ်ကျပ်သား ထုတ်ပေး၏။

“ကဲ ဘယ့်နှယ်ရှိစ၊ မယ်မယ်က အဖျားအနားက မြေးတစ်ယောက်အတွက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ခမ်းခမ်းနားနား မွေးနေ့ပွဲလုပ် ချင်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောရဲကြသေးသလဲ။ ခုကြည့်လေ။ အကျွေးအမွေးကလဲ အကောင်းစား၊ ဇာတ်ပွဲလဲ ထည့်လိုက်ဦးမယ်။ ကဲ မယ်မယ်ရယ်။ မယ်မယ် စုထားတဲ့ မှိုတက်နေတဲ့ ငွေစင်လေး နှစ်ဆယ် ကျပ်သားနဲ့ ဘာလုပ်လောက်မှာလဲ။ လိုတာတွေကို ငှက်မယ်က စိုက်ထည့်ရမှာတဲ့လား။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနဲ့ စည်စည်ကားကား ဖြစ်ချင် ယင်တော့ မယ်မယ် စိုက်ရလိမ့်မယ်နော်။ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုယင်တော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ငှက်မယ်တို့ စိုက်ဆိုယင်လဲ စိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မယ်မယ့်သေတ္တာထဲမှာ ရွှေတုံးတွေ၊ ငွေတုံးတွေဆိုတာ နည်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ သေတ္တာတွေတောင် ပေါက်ကျတော့မယ်။ ဒါတောင် မယ်မယ်က ငှက်မယ်တို့ဆီက ညှစ်ထုတ်နေသေးတယ်။ တကယ် တော့ ငှက်မယ်တို့အားလုံးဟာ မယ်မယ်ရဲ့ သားသမီးတွေ၊ မြေးတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး။ မယ်မယ်က သူ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကုန်မခံဘူး။ သူ့မြေးပေါက်ယု ဖို့ချည်းပဲ ထားတယ်။

ပေါက်ယုက မယ်မယ့်ကို တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ရောက်အောင် လိုက်ပို့မယ့်လူများထင်လို့ မယ်မယ်က သူတစ်ယောက်တည်းဖို့ချည်း ချန်ထားတာလား မယ်မယ်။ မယ်မယ်ရယ်၊ ကျန်တဲ့ ငှက်မယ်တို့တစ်တွေ ဟာ အလိမ္မာကလေးတွေချည်းပဲ မဟုတ်သည့်တိုင် ငှက်မယ်တို့အပေါ်မှာ မယ်မယ် ဒီလောက် မရက်စက်သင့်ပါဘူး။ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး၊ မယ်မယ်က ငွေစင်နှစ်ဆယ်သားပဲ ထုတ်ပေးပြီး လုပ်ချင်တော့ ဧည့်ခံပွဲ ဆိုယင်လဲ အကြီးကြီးလုပ်ချင်တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဇာတ်ပွဲလဲ ထည့်ချင်သေးတယ် ဆိုတော့” ဟု ငှက်မယ်က မယ်မယ်ကို စ,လေလျှင် ကျန်အိမ်သူ အိမ်သားများလည်း သဘောကျကာ အားရပါးရ ရယ်ကြ လေ၏။ မယ်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“စကားအိုးမ ပြောသွားတာ ကြားလိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ငါလဲ ဒီလောက် နှုတ်စ လျှာစနည်းတဲ့ မိန်းမတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စကားအိုးမနဲ့တော့ မပြိုင်ရဲဘူး။ ညည်းယောက္ခမ ဒေါ်လေးဆင့်တောင် ငါ့ကို ပြောရဲတာ မဟုတ်ဘူး။ ခု ငှက်မယ်ကျမှ တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းမှ မခံဘူး”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒေါ်လေးဆင့်ကလဲ မယ်မယ့်လိုပါပဲ။ မထူးပါဘူး။ ပေါက်ယုကို အလိုလိုက်တာပါပဲ။ ဒီတော့ ငှက်မယ်ရဲ့ဘက်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ခုတော့ ငှက်မယ်ပဲ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး မိန်းမ ဖြစ်တော့တာပေါ့”

ဤတွင် မယ်မယ်သည် ငှက်မယ်၏ စကားကို သဘောကျကာ အားရပါးရ ရယ်ရင်း စိတ်လက် ပေါ့ပါး လန်းဆန်းလျက် ရှိ၏။

ထိုနေ့ည၌ အိမ်သူအိမ်သားများက မိမိအား ကန်တော့ပြီး အသီးသီး အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားကြသည့်အခါ၌ မယ်မယ် သည် မည်သည့် ပြဇာတ်တို့နှင့် မည်သည့်ဟင်းမျိုးကို ကြိုက်သနည်းဟု ပေါက်ကြည်ကို မေး၏။ မယ်မယ်မှာ မြူးမြူး ရွှင်ရွှင် ဇာတ်များနှင့် အချို့အဆိမ့် ပါသော အစားအသောက်တို့ကို ကြိုက်မှန်းသိသဖြင့် ပေါက်ကြည်က မိမိကြိုက်လေဟန် ထိုအစားအသောက်များကို ပြောပြလေရာ မယ်မယ်မှာ ပေါက်ကြည်ကို တိုး၍ တိုး၍ သဘောကျလျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ မယ်မယ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဝတ်အထည်များနှင့် လက်ဝတ် လက်စားများကို ပေါက်ကြည်ထံ အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ထိုက်ယုတို့ သည်လည်း ကိုယ့် အဆင့်အတန်းနှင့် အညီ လက်ဆောင်များ ပို့လိုက်ကြ၏။ အခြားသူများကလည်း မိမိတို့ အဆင့်အတန်းနှင့်အညီ လက်ဆောင်များ ပို့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကိုမူ အသေးစိတ်ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

လပြည့်ကျော် ခြောက်ရက်နေ့တွင် မယ်မယ်၏ အတွင်းဆောင် ထဲ၌ ဇာတ်စင်တစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ပြီးနောက် ကွန်ချူ နှင့် ယီယန်း အော်ပရာပြဇာတ်များကို ကပြနိုင်မည့် ကချေသည်များကို ငှားရမ်းလေ၏။ အိမ်ထဲတွင်လည်း မိသားစု စားပွဲကြီးအတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီးလျှင် အပြင်မှ မည်သူ့ကိုမျှ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ဆွေမျိုးများ ကိုသာ ဖိတ်ကြား၏။ ဒေါ်လေးဆွေ၊ ရှိစမ်းယဉ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှလွဲလျှင် ကျန်လူများအားလုံးမှာ ဆွေမျိုးထဲကချည်း ဖြစ်၏။

ထိုနေ့မနက်၌ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကိုမတွေ့သဖြင့် လိုက်၍ ရှာသည်တွင် မိမိ၏ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည့် ထိုက်ယုကို တွေ့ရ၏။

“လာလေ၊ မနက်စာ မစားသေးဘူးလား။ မကြာခင်ဆိုယင် ဇာတ်ပွဲစတော့မယ်။ ဘယ်ပြဇာတ်ကို ကြိုက်သလဲ။ ပြောလေ၊ မလေး အစား ပေါက်ယု အကခိုင်းပေးမယ်”

ထိုက်ယုသည် လှောင်ပြောင်သရော်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ

“မလေးကို ဒီလောက်တောင် ကြည့်စေချင်ယင်လဲ မလေးကြိုက်တဲ့ ပြဇာတ်တွေကို ကြည့်နိုင်အောင် ဇာတ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ သတ်သတ်ငှားပေးပေါ့။ သူများရဲ့ မွေးနေ့ကို သွားပြီးမှတော့ အောက်ကျနောက်ကျ ခံပြီး မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“ဒါ လွယ်ပါတယ် မလေးရယ်။ နောက်တစ်ခါဆိုယင် မောင်လေးတို့ ကြိုက်တဲ့ဇာတ်ကို သတ်သတ်ငှားပြီး သူတို့ကို လာကြည့်လှည့်ကြစမ်း ဆိုပြီး အကြည့်ခိုင်းရုံပေါ့”

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို ဆွဲထူကာ လက်ချင်းတွဲလျက် လာခဲ့ကြ၏။

မနက်စာ စားပြီးသည့်အခါတွင် ကိုယ်ကြိုက်သည့် ဇာတ်များကို ရွေးကြရသည့်အချိန် ဖြစ်လေရာ မယ်မယ်က ပေါက်ကြည်အား သူ ကြိုက်သည့်ဇာတ်ကို အရွေးခိုင်း၏။ ပေါက်ကြည်သည် မယ်မယ်က အထူး အခွင့်အရေး တစ်ရပ် အနေဖြင့် ပေးသည်ကို ငြင်းသေးသော်လည်း မရသဖြင့် မယ်မယ်ကျေနပ်စေရန် “မဇ္ဈိမတိုင်းသို့ ဘုရားဖူး” ဆိုသည့် ဇာတ်ကို ရွေးပေးလိုက်၏။ ထိုနောက်တွင် မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်အား သူ့စိတ်ကြိုက်ဇာတ်ကို အရွေးခိုင်းပြန်၏။ မယ်မယ်သည် အရွှင်အမြူး ဇာတ်လမ်းများကို ကြိုက်တတ်ကြောင်း သိသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် “လူအံ အဝတ်အစား ပေါင်သည့်ဇာတ်”ကို ရွေးပေးလိုက်လေမှရာ မယ်မယ်မှာ ခပ်စောစောထက်ကပင် ဘဝင်ခွေ၍ သွားလေ၏။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် ဒေါ်လေးဆွေ တို့ကိုပင် အရွေးမခိုင်းတော့ဘဲ အခွင့်အရေး ပေးသည့် အနေဖြင့် ထိုက်ယုကို အရွေးခိုင်း၏။

မယ်မယ်က

“ဒီနေ့တော့ ငါ့မြေးတွေအတွက် အထူး အခွင့်အရေးပေးဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးတွေ မျက်နှာကို ကြည့်မနေနဲ့၊ ငါ့မြေးတွေ အယင်ရွေး။ ပြီးတော့မှ ညည်းတို့ဒေါ်လေးတွေကို အရွေးခိုင်းမှာ။ ဒီနေ့ပွဲက သူတို့ပွဲ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မြေးတွေရဲ့ပွဲ။ ဇာတ်ပွဲကလဲ ငါ့မြေးတွေဖို့။ ထမင်းစားပွဲကလဲ ငါ့မြေးတွေဖို့။ သူတို့က စားဖို့နဲ့ ပွဲလာကြည့်ရုံလောက်ပဲ။ ဇာတ်ကို သူတို့ကို အရွေးမခိုင်းဘူး။ ငါ့မြေးတွေပဲ ရွေးရမှာ”

ဤတွင် အားလုံး သဘောကျသွားကာ ရယ်ကြ၏။ ထိုက်ယုသည် ဇာတ်တစ်ခုကို ရွေးပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယု၊ ရှိစမ်းယဉ်၊ တန်ချွန်းတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်နှင့် လီဝမ်းကို အရွေးခိုင်း၏။ သူတို့ရွေးပေးသော ဇာတ်များကို အလှည့်အတိုင်း ကပြသွားလေ၏။

ထမင်းစားပွဲပြီးသည့် အခါတွင် မယ်မယ်က ပေါက်ကြည်ကို နောက်ထပ်ဇာတ်တစ်ထုပ် အရွေးခိုင်းပြန်၏။ ပေါက်ကြည်က “ယစ်ထုပ်ကြီးဇာတ်” ကို ရွေးပေးလိုက်၏။

“မလေးဟာ အမြဲတမ်း ဆူဆူညံညံ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ဇာတ်တွေကို ကြိုက်တယ်” ဟု ပေါက်ယုကပြော၏။ ပေါက်ကြည်က

“မောင်လေးကလဲ အော်ပရာဇာတ်တွေကို ဒီလောက်ကြည့်ခဲ့တာတောင် ဒီဇာတ်ထုပ်ကို ဒီလောက်ကောင်းမှန်း မသိသေးဘဲကိုး။ “ယစ်ထုပ်ကြီးဇာတ်” ကိုမှ မကြည့်ဖူးဘူးဆိုယင် အလကားပဲ။ ဇာတ်က ခမ်းလဲခမ်းနားတယ်။ ပြီးတော့ ပညာလဲရတယ်”

“မောင်ကတော့ ဆူဆူညံညံ ဇာတ်တွေဆိုယင် ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

“ကဲ ဒါဖြင့် မလေးမေးမယ်။ မောင်လေးက ဒီဇာတ်မျိုးကို ဆူတယ်လို့ ထင်ယင် မောင်လေး အော်ပရာ ဇာတ် အကြောင်း ကို ဘယ်လောက်များ နားလည်လို့လဲ။ ဒီဇာတ်မျိုးကို ဆူတယ်လို့ ပြောကတည်းက မောင်လေးဟာ အော်ပရာ ဇာတ် အကြောင်းကို နားမလည်သေးဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ကဲလာ၊ မလေးရှင်းပြမယ်၊ ခု “ယစ်ထုပ်ကြီးဇာတ်”က မြောက်ပိုင်းမှာ ဆိုလေ့ရှိတဲ့ ကျန်ကျန်ချွန်း အလိုက် စပ်ထားတဲ့ အော်ပရာ မောင်လေးရဲ့။ ဒီတေးသွားအလိုက် စပ်ထားတာ ဆိုတော့ ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲဆိုတာ မောင်လေး စဉ်းစားကြည့်တော့ပေါ့။ ပြီးတော့ စာသားတွေကလဲ ချီရှင်ဆောင်

အလိုက် စပ်ထားတာဆိုတော့ သိပ်ပြီး ကောင်းတာပဲ။ မောင်လေး
ကြားဖူးရဲ့လား”

ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်အနားသို့ တိုးလာကာ အော်ပရာ ထဲမှ
သီချင်းအချို့ကို ဆိုအပြခိုင်း၏။

ပေါက်ကြည်က ခပ်တိုးတိုး ဆိုပြလေ၏။

ယောက်ျားဇာနည်၊ သူ့မျက်ရည်လည်း

ဝေသီခန်း၍ခြောက်ခဲ့ပြီ။

မီးရောင်ထိန်ထိန် အရှင့်အိမ်လည်း

မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်၊ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ငါ့စာမူလျှင်၊ ကြာပလွင်ရှေ့

အတွေ့ကိုဖယ်၊ ဦးဆံပယ်၍

ဘယ်ဝယ်မြှောက်တောင်၊ မှန်းမျှော်ယောင်လျက်

ကျောင်းဆောင်သခံမ်း၊ ရိပ်မြဲနန်းသို့

လှမ်းခဲ့ရွှေ့ပြည်၊ အမတဆီသို့

ဖန်ရည်သင်္ကန်း၊ ဒေါက်ချာမြန်းလျက်

တောတန်းမြိုင်ထဲ၊ သပိတ်ဆွဲကာ

အရညဝါသီ၊ တောသို့ မှီအံ့။

ပေါက်ယုမှာ ပေါင်ကို ပုတ်၍ စည်းလိုက်လျက်ရှိ၏။ ခေါင်း
တဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်းလည်း ပေါက်ကြည်၏ ဗဟုသုတနဲ့စပ်ပုံကို
ချီးကျူးပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုက အနားမှနေ၍

“အသာ နေစမ်းပါဟယ်။ ကောင်းကောင်းပဲ မကြည့်ရဘူး၊
“ယစ်ထုပ်ကြီးဇာတ်” ကြည့်ချင်ပါတယ် ဆိုမှ “သေနာပတိ ရူးဟန်
ဆောင်ခန်းဇာတ်” ထဲက သီချင်းတွေကို ဆိုနေပြန်ပြီ”

ရှိစမ်းယဉ်မှာ တခစ်ခစ်ရယ်လျက်ရှိ၏။

သူတို့သည် ဆည်းဆာမှောင်စ ပျိုးသည်အထိ အော်ပရာပြဇာတ် များကို

ကြည့်နေကြ၏။ ပြဇာတ်ကို ကြည့်ပြီးသည့် အခါတွင် မယ်မယ်သည် မင်းသမီးလုပ်သည့် မိန်းကလေးနှင့် လူပြက်ကို သဘောကျလျက် ရှိလေပြီ။ မယ်မယ်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။ အနားသို့ရောက်သည့် အခါတွင် ကချေသည်ကလေးမ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပို၍ပင် ချစ်စရာ ကောင်းနေ၏။ မင်းသမီး လုပ်သည့် ကလေးမမှာ အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်သာ ရှိသေးလျက် လူပြက်လုပ်သည့် ကလေးမ ကလေးမှာ ကိုးနှစ်သာရှိသေးသည်ဟု သိရသည့်အခါတွင် အားလုံး အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြ၏။ မယ်မယ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ထပ်မံကျွေးမွေးပြီးနောက် ငွေထုပ်များ ကိုလည်း ချီးမြှင့်၏။

“အဲဒီကောင်မလေးတွေ မျက်နှာချေတွေ ဘာတွေနဲ့ လိမ်းလိုက်ယင် ငှက်မယ်တို့အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆင်တယ်လို့များ မထင်မိဘူးလား။ သေသေချာချာကြည့်စမ်း” ဟု ငှက်မယ်ကပြော၏။

ပေါက်ကြည်သည် သူဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်သော်လည်း မည်သို့မျှမပြောဘဲ ပြုံးလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည်လည်း

မည်သူနှင့် တူသည်ကို သိသည့်တိုင် မပြောရဲသဖြင့် အသာပင် ငြိမ်နေလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ရှိစမ်းယဉ်ကမူ မအောင့်နိုင်ဘဲ

“အမယ်လေး မလေးရယ်။ ဘယ်သူနဲ့တူရမှာလဲ၊ မလေးထိုက်ယု နဲ့ တူတာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် မျက်ရိပ်ပြ၍ ရှိစမ်းယဉ်ကို တားလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် မမီလိုက်တော့ချေ။ အားလုံးကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် ဆင်တူသည်ကို သတိပြုမိကြသည့် အလျောက် တဝါးဝါးရယ်မောကာ ချွတ်စွပ်ထားသည့်နှယ် တူကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ ခဏကြာလျှင် လူစုကွဲကြလေ၏။

ထိုနေ့ အဝတ်အစား လဲသည့်အခါ၌ ရှိစမ်းယဉ်သည် အဝတ်အစားများကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ရန် သူ့အစေတော် ရှုလီကို ခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

“ဟင်၊ မလေးကလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်မတို့မှ မပြန်သေးတာ၊ ပြန်ခါနီးတော့မှ ကောက်ပြီး ထုပ်ပိုးသွားယင်လဲ ဖြစ်တာပဲဥစ္စာ”

“မနက်ဖြန်မနက် ပြန်မယ်အေ၊ ဒီမှာ ရန်လုပ်ချင်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ မလိုတမာ ကြည့်တာမျိုးကို မခံနိုင်ဘူး”

ပေါက်ယုသည် သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုနေသည့် စကားများကို

ကြားလိုက်သည့်အတွက် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာကာ ရှိစမ်းယဉ်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်လျက်

“ဒီမှာ မလေးစမ်းယဉ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မလေး။ ထိုက်ယုက သိပ်စိတ်ကောက်တတ်တာ။ ဒါကြောင့်မို့ သူစိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြောရဲကြဘူး။ ဒီတုန်းမှာ မလေးစမ်းယဉ်က ကောက်ပြောလိုက်တော့ သူစိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်က မလေးစမ်းယဉ်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်တာက သူစိတ်ကောက်မှာ စိုးလို့ မပြောနဲ့လို့ ပြောမလို့ လှမ်းကြည့် လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ သတိပေး မလို့ပါ။ ဒါကို မလေးစမ်းယဉ်က တစ်မျိုးထင်ယင်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ကျွန်တော့်စေတနာကို ဝေဒနာ ထင်သွားဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီပြင်လူတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ ထိုက်ယု ဇော်ကားဇော်ကား မလေး စမ်းယဉ်ကို ဇော်ကားတာကို ကျွန်တော် မကြည့်ချင်ဘူး။”

ရှိစမ်းယဉ်က ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ခါချလိုက်ပြီးလျှင်

“တော်စမ်းပါ။ စေတနာရှိသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ လေပျော့ကလေး လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ဒီမှာမှတ်ထားပါ။ ရှိစမ်းယဉ် တို့က မောင်လေးရဲ့ အစ်မ ထိုက်ယုတို့လို အစားထဲက မဟုတ်ဘူး။ သူများတွေပြောင်တာ လှောင်တာကျတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ စမ်းယဉ် ပြောတာကလေးကျတော့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဆိုးနေရသလား။ ဟုတ်ပေမပေါ့။ သူက မှူးကြီးမတ်ရာမျိုး။ စမ်းယဉ်တို့ကတော့ အညတရ ထဲကကိုး။ ဒီကလဲ သူကို မဇော်ကားရဲပါဘူး။”

“ကျွန်တော်က မလေးစမ်းယဉ် အတွက် ပြောတာပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို တလွဲထင်နေပြီ။ တကယ်စေတနာနဲ့ ပြောတာပါဗျာ။ မဟုတ်လို့ရှိယင် အခုချက်ချင်း ဖုန်မှုန့်ကလေးဖြစ်သွားပြီး လူတကာ ခြေနင်းဖတ် ဖြစ်ရပါစေရဲ့”

“တော်စမ်းပါ။ နှစ်သစ်ကူးပြီးခါစမှာ မင်္ဂလာ မရှိတာတွေ မကြားချင်ဘူး။ သွားပါ။ မောင်လေးရဲ့ အထိမခံ ရွှေပန်းကန်တွေနဲ့သာ သွားနေစမ်းပါ။ မောင်လေးကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ သူတို့ပဲ သိပါတယ်။ စမ်းယဉ်တို့က နားမလည်ပါဘူး။ ဒီတော့ အခြောက်တိုက် ဒီအထဲမှာ မပါပါရစေနဲ့”

ရှိစမ်းယဉ်သည် ဆောင့်ဆောင့်ဆောင့်ဆောင့်နှင့် မယ်မယ်၏ အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ ထိုင်ဖုံကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ထိုင်ချလိုက်၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို လိုက်ရှာ၏။ ထိုက်ယု၏ အခန်းထဲသို့ အဝင် ထိုက်ယုသည် သူ့ကို အခန်းထဲမှ တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်ထားလိုက်၏။ ပေါက်ယုသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် ပြတင်းပေါက်နားသို့ ကပ်လာကာ

“မလေး။ မလေး။”

သို့ရာတွင် ထိုက်ယုက ပြန်မထူးချေ။

ပေါက်ယုသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျရင်း တွေးလျက်ရှိ၏။ ဤ အချိန်မျိုးတွင် ပေါက်ယုအား သွား၍ အကျိုး အကြောင်း ရှင်းပြနေလျှင် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်မည်ကို မာလာ ကောင်းကောင်းသိ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု အခန်းရှေ့တွင် ငူငူကြီးရပ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယု ပြန်ထွက်သွားပြီ ထင်သဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ရှေ့တွင်ရပ်နေသည့် ပေါက်ယုကို တွေ့ရ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ထိုက်ယုသည် တံခါးကို ပြန်မပိတ်တော့ချေ။ ထိုက်ယု သည် ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်လာကာ ခွေ၍အိပ်နေ၏။ ပေါက်ယုသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လာကာ

“ဘာဖြစ်လို့ အလကား စိတ်ကောက်နေရတာလဲ မလေး။ ပြောပြမှပေါ့။ ဒါမှ တစ်ဖက်သားလဲ ဖြေရှင်းလို့ရ မှာပေါ့။ ပြောပါ။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးတာလဲ”

ထိုက်ယုက ဟက်ခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဪ မေးသေးတယ်နော်။ ဟုတ်ကဲ့ မသိပါဘူးတဲ့ရှင်။ ကျွန်မ က မသိပါဘူးတဲ့။ ဟင်း၊ လူပုံလယ်မှာ လူကို ကချေသည်နဲ့ နှိုင်းပြီး ရယ်စရာလုပ်ကြတယ်ပေါ့”

“ဒါ မောင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မလေးရယ်။ မောင်က မလေးကို ကချေသည်နဲ့တူတယ်လို့ နှိုင်းပြောမိလို့လား။ ပြီးတော့ ရယ်တဲ့အထဲမှာ မောင်ပါလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မပါပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မောင်လေးလုပ်တာက ဝိုင်းရယ်တာ၊ ကချေသည်နဲ့ နှိုင်းတာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ် ရှင်၊ သိရဲ့လား။”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့ ကာကွယ် ပြောဆိုရမည်ကို မသိတော့သည့် အတွက် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုက

“မောင်လေးက ရှိစမ်းယဉ်ကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည် မပြယင် ဒီကလဲ ဒီလောက်စိတ်ဆိုးစရာ မရှိပါဘူး။ ခုတော့ ရှိစမ်းယဉ်ကို လှမ်းပြီး မျက်ရိပ်ပြလိုက်တယ်။ ဒါက ဘာသဘောလဲ။ သူ့ကိုသွားအဖက်လုပ်ပြီး နောက်မနေနဲ့။ ကိုယ်ပါ အောက်တန်းကျတဲ့အထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့

သဘောမဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူကတော့ မျိုးမျိုးမတ်မျိုးကိုး။ မလေးတို့ကတော့ သာမန် အညတရထဲကဆိုတော့ ဘယ်မှာ အဖက်တန်ပါ့မလဲ။ တကယ်လို့ သူက နောက်လိုက်လို့ မလေးက ပြန်ပက်လိုက်ယင် သူအရှက် ရမယ်ပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို သွားမနောက်နဲ့လို့ မောင်လေး ပြောချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား။ တော်ပါပေတယ်။ ဝတ္တရား ကျေပါပေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မျက်နှာလို အားရ ဝတ္တရား ကျေသလောက် ဟိုက အဖက်မလုပ်ဘဲ ဒေါပွသွားတော့ ခက်တာပေါ့။ ဒီအထဲမှာ သူများကို မဆီမဆိုင် ဆွဲထည့်ပြီး အထိမခံ ရွှေပန်းကန်နဲ့ ဘာနဲ့ ပြောတာကို နားထောင်ပြီး သွားတောင်းပန် နေသေးတယ်။ မလေး သူ့ကိုစိတ်ဆိုးမှာကို မောင်လေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိုးရိမ်နေရတာလဲ။ သူ့ကို မလေးက စိတ်ဆိုးတော့ကော မောင်လေးနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ သူက မလေးကို စိတ်ဆိုးတော့ကော မောင်လေးအပူလား။”

သူနှင့် ရှိစမ်းယဉ် တို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများ ကို ထိုက်ယု ကြားသွားကြောင်း ပေါက်ယု သိလိုက်လေပြီ။ မိမိသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အထင်မလွဲစေရန် သူတို့ကြားသို့ ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် ယခုမူ နှစ်ဖက်စလုံးက အထင်လွဲ သည်ကို ခံခဲ့ရလေပြီ။ ထိုအခါ “ဉာဏ်ရှိသူတို့သည် အလုပ်ကိုကြိုးစားကြပြီး ပညာရှိသူတို့မှာ စိုးရိမ်သောကဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် အရည်အချင်းမရှိသူတို့ကား ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်ဟူ၍ မရှိကြချေ။ ထိုသူတို့ကား ချည်တိုင်မှ ဖြုတ်၍မျှောလိုက်သော လှေများသဖွယ် မျောချင်ရာမျောကာ အစား အသောက် ကျူးကြပေ၏” ဟူသော ချွန်ဇူကျမ်းမှ စာပုဒ်များကိုလည်းကောင်း၊ “တောင်ပေါ်မှ သစ်ပင်တို့သည် ပထမဆုံး လဲပြိုကြ၏။ ကြည်လင်သော စမ်းရေတို့ကား ပထမဆုံး ကုန်ခန်းကြ၏” ဟူသော ချွန်ဇူကျမ်းမှ စာပုဒ်ကိုလည်း သတိရမိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် တွေးတောစဉ်းစားရင်း စိတ်ညစ်သည်ထက်ညစ် လာခဲ့လေပြီ။

“သူတို့နှစ်ယောက်လောက်ကြားက ပြဿနာလောက်ကိုမှ ငါ မဖြေရှင်းတတ်ယင် နောင်မှာ ငါ ဘယ်လို ဆက်ပြီး လူလုပ်မလဲ” ဟု သူ့ဘာသာသူ တွေးလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ဘာသာသူ စိတ်ပြေအောင် လျှောက်တွေး နေ၍ လည်း အကျိုးမထူး တော့သည့် အလျောက် ပေါက်ယုသည် သူ့ခန်းဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ရုတ်တရက် ထ၍ပြန်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် ဧကန္တ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိလေပြီဟု ထိုက်ယု သိလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် ထိုက်ယုမှာ ပို၍ပင် စိတ်ဆိုးသွားကာ “သွားပေါ့။ နောင်ဘယ်တော့မှ လဲ ဒီကိုမလာနဲ့။ စကားလဲ မပြောနဲ့” ဟု အော်ဟစ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ပေါက်ယုကား သူပြောသည့် စကားများကို ဂရုမစိုက်ချေ။ ခန်းဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယု သည် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်ရင်း ရှေ့တူရူကို ကြည့်ငေးကြည့်လျက် ရှိ၏။ မာလာသည် ပေါက်ယု ဘာဖြစ် လာသည် ကို ကောင်းစွာ သိသည့်တိုင် ထိုအကြောင်းကို မပြောရဲဘဲ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်ရန် အခြား ရွှင်လန်းစရာ အကြောင်း များကို ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

“ဒီနေ့ ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ပြဇာတ်တွေ ကောင်းတယ်နော် သခင်လေး။ သခင်မလေး ပေါက်ကြည်ကလဲ မယ်မယ်နဲ့ စံအိမ်သား အားလုံးကို ပြန်ပြီးဧည့်ခံဦးမှာပဲ”

“သူ့ဘာသာသူ ပြန်ပြီး ဧည့်ခံခံ မခံခံ မောင်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

ပေါက်ယုသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည် ကို မာလာ သတိပြုလိုက်မိလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သခင်လေးရယ်။ နှစ်သစ်ဦးဆိုတာ ပျော်ရပါးရမယ့်အချိန်။ တခြားသခင်မလေးတွေလဲ ပျော်နေ ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သခင်မကြီးတို့ တစ်တွေဆိုယင်လဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ စိတ်လက် ကြည်ကြည်သာသာနဲ့။ သခင်လေး တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သူတို့ဘာသာ ပျော်ပျော် မပျော်ပျော်၊ ဒါလဲ မောင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဪ သူတို့တောင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကူညီရိုင်းပင်းပြီး ပျော်နေကြယင် သခင်လေးကကော ဘာဖြစ်လို့ မပျော်နိုင်ရမှာလဲ။ သခင်လေး ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆိုယင် ကျန်တဲ့လူတွေလဲ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့”

“အိုး၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ စိတ်ချမ်းသာတာ မချမ်းသာတာ မောင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်တို့ကတော့ ကိုယ်ကြိုက်သလို နေမှာပဲ။ လမ်းမမှာ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ် လျှောက်ချင်ယင် လျှောက်မှာပဲ”

ပေါက်ယု၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ ကျလာ၏။ ထို့ကြောင့် မာလာသည် မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေ လိုက်၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုအခါကျမှ ပို၍ဝမ်းနည်းလာကာ အားပါးတရ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် စာရေး စားပွဲဆီသို့ သွားကာ စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်ပြီးလျှင် ရှစ်လုံးစပ် ကဗျာတိုကလေး တစ်ပုဒ်ကို ရေးလျက်ရှိလေ၏။

တစ်ယောက်တလဲ၊ လူကဲခတ်ရာ

ရုပ်ခြင်ပြင်ပန်း၊ စိတ်ဝမ်းလည်းပါ
စိတ်ကိုမလွဲ၊ ကဲခတ်ပြီးခါ
ပြည့်စုံဆုံး၊ ကုန်လုံးသိတော့တာ။
လူကဲခတ်နည်း၊ နိဿည်းစုံလင်
စိတ်ကိုကြည့်နည်း၊ အပြီးကုန်မြင်
အခြားသောနည်း၊ အချည်းနှီးပင်
ထိုအခါမှ၊ အနားရမည်ထင်။

သူကဗျာကလေးကို အခြားသူဖတ်လျှင် ချက်ချင်း နားမလည်မည်
စိုးသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် ချီရှင်ဆောင် တေးသွားအလိုက်
ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ထပ်၍ စပ်ထည့်လိုက်သေး၏။ ထိုနောက်တွင်
စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ရာ အတန်ကြာလျှင် အိပ်ပျော်သွား၏။

ပေါက်ယု ရုတ်တရက် ထွက်သွားပြီးနောက်တွင် ထိုက်ယုသည်
မာလာထံ ရောက်လာကာ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း၏။ ပေါက်ယု
အိပ်ပျော်သွားပြီဟု သိရသည့်အတွက် ပြန်မည်ပြုစဉ် မှာ မာလာ က ပြုံးစေဖြင့်

“သခင်မလေး၊ ခဏနေပါဦး။ ဟောဒီမှာ သခင်လေးစပ်ထား တဲ့
ကဗျာတစ်ပုဒ်တော့ရှိတယ်။ ဖတ်ချင်ယင်”

မာလာသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်သွားယူကာ
ထိုက်ယုကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယု စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်
ရေးခဲ့သည့် ကဗျာတိုကလေးကို ကြည့်၍ သနားလည်းသနား၊ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ စိတ်ကူးပေါက်ရာတွေ
လျှောက်ရေးထားတာပါ” ဟု ထိုက်ယုက မာလာကို ပြော၏။

ထိုက်ယုသည် ကဗျာကလေးကို သူ့ခန်းဆောင် ယူသွားကာ
ရှိစမ်းယဉ်အား ပြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ပေါက်ကြည်ကို ပြပြန်၏။
ပေါက်ကြည်သည် ကဗျာဒုတိယပိုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်၏။ ကဗျာမှာ
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဤလောကတွင်၊ သင်လည်းမရှိ
ငါမရှိခဲ့၊ သူက သင့်ကို

အပြစ်ဆိုလည်း၊ ဘာကိုကြောင့်ကြ
စိတ်ညစ်ရဟု၊ ယခုပင်လျှင်
ငါမေးချင်၏၊ လွတ်လပ်စွာပင်
ငါလျှင်သွားလာ၊ လေပမာသို့
ကြည်နူးသာယာ၊ ပျော်စရာနှင့်
ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ၊ ငါ့မှာမရှိ
ညာတိမျိုးဆွေ၊ အမေကမွေး
တစ်ရပ်ကျေးမှ၊ နီးဝေးမဟူ
အတူတူတည့်၊ လောကလူရွာ
အနှစ်ဗလာ၊ အကာသာတည့်။

ထိုကဗျာနှင့် ပထမကဗျာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ပေါက်ကြည်သည်
ရယ်လေ၏။

“လက်စသတ်တော့ သူရသွားတဲ့ အသိဉာဏ်က ဒါမျိုးကိုး။ မနေ့က
ဟိုရတုကို သူ့ရှေ့မှာ ဆိုပြလိုက်လို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားဟန် တူပါရဲ့။
တာအိုဘာသာနဲ့ စျင်ဘာသာက တရားစာပိုဒ်တွေဟာ တော်တော်လေးကို
ထွေပြား တယ်။ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ ဟာတွေကို အလေးအနက်ထား တွေးပြီး
ဒီသီချင်းကြောင့် သူ့မှာ ဒီလောက် ခေါင်းရှုပ် နေရတယ် ဆိုယင် ပေါက်ကြည်ရဲ့
အပြစ် ဖြစ်နေပြီပေါ့။”

ပေါက်ကြည်သည် ကဗျာစာရွက်ကလေးကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက်
ချက်ချင်း မီးရှို့ပစ်လိုက်ရန် အစေတော်များ ကို ခိုင်းလိုက်၏။

ထိုက်ယုက ပြုံးလျက်

“ဘာဖြစ်လို့ ဆုတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲကွယ်။ ထိုက်ယုက သူ့ကို
မေးစရာကလေးတွေ မေးမလို့ဟာ။ ကဲ ပြောနေ ကြာတယ်။
မလေးတို့နှစ်ယောက် သူ့ဆီကို သွားမေးချည်ရအောင်”

သို့ဖြင့် မာလာ၊ ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့သည် ပေါက်ယု၏
ခန်းဆောင် လာခဲ့ကြ၏။ ထိုက်ယုကစ၍

“ဒီမှာ မောင်လေးပေါက်ယု။ မလေးပြောမယ်။ ပေါက်ဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်က အဘိုးအနုတ္တ ထိုက်တန်သောလို့ အနက် ထွက်တယ်။ ယု ဆိုတာက

ခိုင်မာတောင့်တင်းသောလို့ အနက်ထွက်တယ်။ ဒီတော့ မောင်လေးဟာ ဘယ်လိုများ အဖိုး တန်ပြီး ဘယ်လိုများ ခိုင်မာတောင့်တင်း တာလဲဆိုတာ မလေးတို့ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

ပေါက်ယုက မည်သို့မျှ မဖြေနိုင်သည့်အခါတွင် သူတို့သုံးယောက်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်လိုက်ရင်း

“အမယ်လေး၊ ဒါလေးကိုတောင် မဖြေနိုင်တဲ့လူက အဘိဓမ္မာတွေ ဘာတွေကို ရေးသတဲ့တော်”

ထိုက်ယုက ဆက်လက်၍

“မောင်လေးကဗျာမှာပါတဲ့ နောက်ဆုံးစာကြောင်းက ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မလေးက အောက်က နှစ်ကြောင်းလောက် ထပ်ဖြည့်လိုက်ချင်တယ်။ “အခြားသောနည်း၊ အချည်းနှီးပင်၊ ထိုအခါမှ အနားရမည် ထင်” ဆိုတဲ့ အကြောင်းအောက်မှာလေ”

လောကတလွှား၊ အနားရရာ

ဘယ်ခါမှ ရှာ၍မရပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါမျိုးကိုမှ တကယ့်အသိဉာဏ်လို့ ခေါ်နိုင်တာ။ ပေါက်ကြည် ကြားဖူးတယ်၊ ဟိုရှေးတုန်းက ဒက္ခိဏဂိုဏ်းက ဆဋ္ဌမ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီး ဟွံနင်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ လိုက်ရှာသတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ပဉ္စမ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီး ဟုန်ယဉ်ဟာ ဟုန်မေ့တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ တောရကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေတယ်လို့ ကြားရတော့ ဆဋ္ဌမသာသနာပိုင် ဆရာတော်လောင်း ဟွံနင်ဟာ အဲဒီသာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီး ဆီမှာသွားပြီး တပည့်ခံ စာဝါလိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကြီး ကိုလဲ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်းကပ်ပြီး ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးနေ သတဲ့။ ပဉ္စမသာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီးကလဲ သူ ပျံလွန်တော်မူယင် ဆက်ခံဖို့ တပည့် လိုက်ရှာနေတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာတော်လောင်းတွေကို အရည်အချင်း စမ်းသပ်တဲ့အနေနဲ့ ဆရာတော်ကြီးက သူ့ စာဝါလိုက်တဲ့ စာသင်သား တပည့်ရဟန်းတွေကို ဂါထာအစပ်ခိုင်းတယ်။ ဒီတော့ တော်တော်ဝါကြီးတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ရှန်စွီက ဂါထာတစ်ပုဒ် စပ်တယ်။

ခန္ဓာသည် ဗောဓိညောင်ပင်နှင့်တူ၏။

စိတ်သည် ကြည်လင်သော မှန်ကြေးမုံ နှင့်တူ၏။

ထို့ကြောင့် မှန်ကြေးမုံကို ဖုန်မှုန့်တို့ မတင်ရန်

စင်ကြယ်စွာ ပွတ်တိုက်ရာ၏။

“ဒီဂါထာကို ကုလားဖုတ်တဲထဲမှ ဆရာတော်ကြီးဖို့ ယာဂု ကျိနေတဲ့
ဆရာတော်လောင်း ဟွံနင် ကြားတဲ့အခါ ကျတော့ ဂါထာက
ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သည်လိုစပ်ယင်
ပိုမကောင်းပေဘူးလားလို့ စိတ်ကူးရပြီး

ဗောဓိညောင်သည် အပင်မဟုတ်။

မှန်ကြေးမုံသည်လည်း ကြည်လင်ခြင်းမရှိ။

မည်သည့်အရာမျှ မဟုတ်သည့်အတွက်

ဖုန်မှုန့်သည် အဘယ်မှာရှိမည်နည်း။

“ဒီတွင် ပဉ္စမ သာသနာပိုင်ကြီးက သူ့သင်္ကန်းနဲ့ သပိတ်ကို
ဟွံနင်ကိုပေးပစ်ပြီး သူ့နေရာကို ဆက်ခံစေသတဲ့။ ခု မလေးရဲ့ ကဗျာ ကလဲ
ဒီအတိုင်းပဲ။ သူ့ကို မလေးရေးပေးတဲ့ ပဟေဠိက ဘာတဲ့လဲဟင်၊ ခုထက်ထိ သူ
မဖြေသေးပါလား။ ဒီလို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မလေးရေးပစ်ခဲ့တာလဲ”

“ချက်ချင်း ဖြေနိုင်ယင် ဖြေလေ။ မဖြေနိုင်ယင် သူရှုံးပြီပေါ့။ ခုအချိန်မှ
လာဖြေယင်တောင် ရှုံးနေပြီ။ ကဲပါကွယ်။ ဈာန်ဘာသာရေးကြောင်းတွေ
ဘာတွေကို မပြောကြပါနဲ့တော့။ မောင်လေးက ဈာန်ဘာသာရေး အကြောင်း
မလေးတို့ လောက်တောင် မသိဘဲနဲ့ အဘိဓမ္မာတွေ ဘာတွေအကြောင်းကို
ရေးချင်သေးလို့လား”

ပေါက်ယုသည် ဘာသာရေးတွင် သူ့ကိုယ်သူ အတော်တတ်လှပြီဟု
ထင်သည့်တိုင် ယခုမှ ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့က ဘာသာရေးအကြောင်းကို
သူ့ထက်ပင် ပြောသွားကြလေပြီ။ “အင်း သူတို့ဟာ ဘာသာရေး အကြောင်းကို
ငါ့ထက် နားလည်ကြပေမယ့် သူတို့တောင် ဉာဏ်စဉ်ပေါက်တယ်လို့
မထင်ကြသေးဘဲနဲ့ ငါက ဘာဖြစ်လို့ ထင်နေရတာပါလိမ့်” ဟု တွေးနေ၏။
ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် တစ်ချက်ရယ် လိုက်လျက်

“ကျွန်တော်က ဝိပဿနာတွေ၊ အဘိဓမ္မာတွေကို ရေးနေတာ
မဟုတ်ပါဘူး မလေးရယ်။ အပျင်းပြေ ကဗျာ စပ်တာပါ”

သို့ဖြင့် သူတို့လေးယောက်သည် ပြန်လည်၍ သင့်မြတ်သွားကြ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ရွှေနန်းတော်ကြီးရှိ မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထားထံမှ သူတို့ဖြေဆိုရန်အတွက် မီးပုံး စကားထာများ ပို့လိုက်ပြီး သူတို့ကလည်း စကားထာများ ပြန်ပို့ပေးရန် နန်းတော်ကြီးမှ စေလွှတ်လိုက်သည့် မင်းချင်းတို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့လေးယောက်သည် မယ်မယ်၏ ခန်းဆောင်များ ဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်တွင် ခန်းဆောင်ထဲ၌ မီးပုံးစကားထာ ဝှက်ရန် အတွက် အထူးစီမံပြုလုပ်ထားသည့် စလောင်းပြားအုပ်၊ ပိုးနီစ ကာသည့် လေးထောင့် မီးပုံး တစ်လုံးကို ကိုင်၍ ထိုင်နေသော ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းမစိုး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမီးအိမ်ပေါ်တွင် စကားထာ စာတန်း တစ်ခုကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထား၏။ သူတို့လေးယောက်သည် စကားထာကိုဖတ်၍ စဉ်းစားလျက်ရှိကြစဉ် မိန်းမစိုးသည် နန်းတော်ကြီးမှ အမိန့်ကို ဖတ်ကြားလျက်ရှိ၏။

“သခင်မလေးများသည် မိမိတို့ရရှိသည့်အဖြေကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောပြခြင်းမပြုရ။ အဖြေကိုရလျှင် ရေးချပြီး စာအိတ်ကို ချိပ်ပိတ်၍ ပို့ရမည်။ အဖြေများကို နန်းမတော်ထိပ်ထား ကိုယ်တိုင် ကြည့်တော်မူမည် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်တော်”

ပေါက်ကြည်သည်လည်း အခြားသူများနှင့်အတူ မီးပုံးအနီးသို့ကပ်ကာ စကားထာ စာတန်းကို သေချာစွာ ဖတ်လျက် ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် စကားထာမှာ ဘာမျှ ခက်ခဲလှသည့် စကားထာမဟုတ်ချေ။ သာမန် လေးချိုးကလေး တစ်ပုဒ်မျှသာ ဖြစ်၏။ ပေါက်ကြည်သည် အဖြေကို ချက်ချင်း သိလိုက်ပြီဖြစ်သည့်တိုင် လွန်စွာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း စဉ်းစား နေရဟန်ဖြင့် စဉ်းစားလျက်ရှိပြီး စကားထာ၏ လေးနက်ပုံကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယု၊ ထိုက်ယု၊ ရှိစမ်းယဉ်နှင့် တန်ချွန်းတို့ သည်လည်း အဖြေကို ခန့်မှန်းမိလိုက်ကြသည့် အတွက် အသီးသီး ထသွားကာ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်သို့ ရေးချလျက်ရှိကြ၏။ ထိုနောက် ကျီဟုန်၊ ကျီလန်နှင့် အခြားသူတို့ကိုလည်း အခေါ်ခိုင်းကာ စကားထာကို ဖြေခိုင်း၏။ ၎င်းတို့သည် ဦးနှောက်ကို ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားလျက် ရှိကြ၏။ ထိုနောက်တွင် တစ်ယောက်စီက စကားထာများကို သပ်ရပ်စွာ ရေးချကာ မိန်းမစိုးကို လာရောက်ပေးကြ၏။

ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ မိန်းမစိုးသည် ပြန်ရောက်လာကာ နန်းမတော်ထိပ်ထား ဝှက်လိုက် သည့် စကားထာကို သခင်မ တန်ချွန်းနှင့် သခင်လေး ကျီဟုန်တို့မှအပ ကျန်လူများအားလုံး ဖြေဆိုနိုင်ကြကြောင်း၊ နန်းမတော် ထိပ်ထားလေးသည် အဖြေများကို စဉ်းစားထားပြီး တိုက်ကြည့်ရန် စေလွှတ်လိုက်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် နန်းမတော်

ထိပ်ထား၏ အဖြေနှင့် သူတို့အဖြေသည် တိုက်ဆိုင်ချင်မှ
တိုက်ဆိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တိုက်ကြည့် ကြစေလိုကြောင်းဖြင့်
ပြောဆိုကာ နန်းမတော်ထိပ်ထား ပေးပေးလိုက်သည့် အဖြေများကို ထုတ်ပြ၏။
အချို့မှာမှန်၍ အချို့လည်း မှားကြ၏။ သို့ရာတွင် အားလုံးကမူ ကိုယ့်အဖြေ
မှန်သည်ဟူ၍ ငြင်းခုံလျက်ရှိကြလေ၏။

ထိုနောက်တွင် မိန်းမစိုးသည် နန်းမတော်ထိပ်ထား ပေးလိုက်သော
ဆုများကို အဖြေမှန်သူများသို့ ပေး၏။ ဆုများမှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးတွင်
ပြုလုပ်သည့် စာပလွေတစ်ခု၊ လက်ဖက်ရည်ကရားသုတ်ရန် ဝါးနှီးချော
ယပ်တစ်ချောင်းတို့ ဖြစ်၏။ ဆုမရသူဆို၍ တန်ချွန်းနှင့် ကျီဟုန်တို့သာ ရှိလေရာ
တန်ချွန်းမှာ အပျော်သဘောမျှသာဖြစ်၍ ဆု မရသည်ကို အရေးမကြီးသည့်တိုင်
ကျီဟုန်မှာ ဆုမရသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်လျက်ရှိ၏။

ထိုနောက် မိန်းမစိုးက

“နန်းမတော် ထိပ်ထားဟာ သခင်လေးကျီဟုန် ပေးလိုက်တဲ့
စကားထာကိုတော့ မစဉ်းစားတော့ဘူးခင်ဗျ။ စကားထာက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့
ထိပ်ထား ယူဆတော်မူတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိခဲ့တယ်ဆိုယင် မေးမြန်းပြီး
ပြန်ယူခဲ့ဖို့ အမိန့်တော် ရှိလိုက်တယ်”

ဤတွင် အားလုံးဝိုင်းလာပြီး ကျီဟုန် ပေးလိုက်သည့် စကားထာကို
ဖတ်ကြလေ၏။

အစ်ကိုကြီးမှာ ထောင့်ရှစ်ထောင့်

ညီလေးမှာ ချိုနှစ်ချောင်းစောင့်။

အစ်ကိုကြီးက အမိုးမှာမှိုင့်

ညီလေးက အိပ်ရာပေါ်မှာထိုင်။

ဤတွင် အုံးခနဲ ရယ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် အဖြေမှာ
ခေါင်းမှီအုံးနှင့် ဝတ်ရုံချိတ်သည့် တိရစ္ဆာန်ချို့တို့ ဖြစ်ကြောင်း ကျီဟုန်က
မိန်းမစိုးကို ပြောပြလေ၏။ မိန်းမစိုးလည်း အဖြေကိုကူးပြီး၍ တည်ခင်းသော
လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ပြီးနောက် နန်းတော်ကြီးသို့ပြန်သွား၏။

မြေးငယ်ဖြစ်သူ နန်းမတော်ထိပ်ထားလေး စိတ်လက်ကြည်သာ
ရှိနေသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် မယ်မယ်မှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။
မယ်မယ်သည် မီးပုံးလိုက်ကာတစ်ခုကို ချက်ချင်းအလုပ်ခိုင်းကာ

ခန်းဆောင်တွင် ထောင်ထား ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ရှိသည့် သူငယ်မကလေးများအားလည်း စကားထာများဝှက်ကာ၊ ထို လိုက်ကာပေါ်တွင် လာ၍ စာတန်းချိတ်ထားရန် ပြော၏။ စံပယ်နံ့သင်းသည့် လက်ဖက်ရည်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကိုလည်း ပြင်ဆင်ထားပြီးလျှင် ဆုများ ပေးရန်လည်း စီစဉ်ထား၏။

ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ပြန်လာပြီးသည့်နောက်မှစ၍ မိခင်ကြီးဖြစ်သည့် မယ်မယ်သည် အထူး စိတ်လက်ရွှင်လန်း ပေါ့ပါးလျက် ရှိသည်ကို ကျိချိန်သတိပြုမိ၏။ ထိုနေ့ညတွင်လည်း စကားထာဝှက်ပြိုင်ပွဲ ပြုလုပ်သည့်အတွက် ကျိချိန်သည် သူကိုယ်တိုင် ပေါက်လာကာ စကားထာ ဖြေသည့်ဝိုင်းကို လာရောက် နားထောင်သေး၏။ ထိုမျှမက စားဖွယ် သောက်ဖွယ် များ၊ ဆုများနှင့်တကွ ခန်းဆောင်ထဲတွင် မီးပုံးများကိုလည်း ပြင်ဆင်ထွန်းညှိစေပြီးနောက် မယ်မယ်ကိုလည်း လာရောက် နားထောင်ရန် ဖိတ်၏။ မယ်မယ်သည် သားဖြစ်သူ ကျိချိန်၊ မြေးဖြစ်သူ ပေါက်ယုတို့နှင့်အတူ အမြင့်ဆုံးစားပွဲရှည်ကြီးတွင် ထိုင်လျက် ရှိပြီး ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယု၊ ရှိစမ်းယဉ်တို့က စားပွဲတစ်လုံး၊ ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်း၊ ကျိလျှံနှင့် ကျန်လူများက စားပွဲတစ်လုံး စသဖြင့် အသီးသီးထိုင်နေကြ၏။ ခန်းဆောင်ထဲတွင် အထိန်းတော်ကြီးများ၊ အစေတော်များဖြင့်လည်း ပြည့်လျက် ရှိ၏။ လီဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့မှာ အတွင်းဆောင်ဘက်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေကြ၏။

ကျိချိန်က ကျိလန်တစ်ယောက် မရောက်လာသည့် အကြောင်းကို မေးမြန်းသည့် အခါ၌ အထိန်းတော် တစ်ယောက် သည် အတွင်းဆောင် ဘက်သို့ ကူးသွားကာ လီဝမ်းထံလာ၍ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း၏။ လီဝမ်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း

“သခင်ကြီးက သူ့ကိုမဖိတ်လို့ မလာတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

အထိန်းတော်က ထိုအကြောင်းကို ကျိချိန်အား ပြန်ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် အားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြ လေ၏။ ကျိချိန်က “တော်တော် ခေါင်းမာပြီး၊ တော်တော် တစ်ယူသန်တဲ့ကောင်” ဟု ပြုံး၍ ပြော၏။

ကျိချိန်သည် ကျိဟုန်နှင့် အစေတော်နှစ်ယောက်ကို ကျိလန်အား အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။ မယ်မယ်သည် ကျိချိန်ကို အနီးတွင် အထိုင်ခိုင်းကာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ချကျွေးလျက်ရှိပြီး အခြားသူများမှာမူ စားရင်းသောက်ရင်းဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံစွာ စကားပြောလျက် ရှိကြ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ပေါက်ယုသည် စကားသွက်လေ့ရှိ၏။ ယနေ့မှာမူ ဖခင်ကြီး ကျိချိန် အနားတွင်ရှိသည့်အတွက် မေးလျှင်လည်း တိုတို တုတ်တုတ်သာ ဖြေလေ့ရှိ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် စကားကို ဗလစ်ဗလစ်နေအောင် ပြောတတ်သည့် ရှိစမ်းယဉ်လည်း အနားတွင် ဦးကြီး ကျိချိန်ရှိသည့်အတွက် များစွာ နှုတ်မသွက်လှချေ။ ထိုက်ယုမှာ ပင်ကိုကပင်လျှင် လူတောထဲတွင် စကားနည်းသူ ဖြစ်၏။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း လူကြီးတွေ စုံသဖြင့် စကားပြောလျှင် စကားလုံးကို ရွေးချယ်စဉ်းစား၍ ပြော၏။ သို့ဖြင့် ထိုညက စကားထာဝဂ်ပွဲတွင် အိမ်သားအားလုံးတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အနည်းငယ် အနေရကျပ်သည့်ဟန် ပေါ်နေ၏။

ဤသို့ဖြစ်နေရခြင်းမှာ ကျိချိန်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်သည့်အတွက် မယ်မယ်သည် လက်ဖက်ရည် သုံးခွက်လောက် သောက်ပြီးသည့်အခါ၌ ကျိချိန်အား အနားယူရန်ပြော၏။ ဤတွင် သူရှိနေသည့် အတွက် လူငယ်တွေ ခပ်ရှိန်းရှိန်း ဖြစ်နေကြကြောင်း၊ ထို့အတွက် မယ်မယ်က သူ့ကို အသာနှင့်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သိသည့်အတွက် ကျိချိန်ကလည်း ပြုံးလိုက်ကာ

“မယ်မယ်ရယ်၊ ဒီနေ့ မယ်မယ်က မီးပုံးစကားထာတွေ ဝှက်မယ် ဆိုလို့ ကျွန်တော့်မှာဖြင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ် တွေရော၊ ဆုတွေရော ယူလာလိုက်ရတာ။ မယ်မယ်ကလဲ မြေးတွေကိုတွေ့တော့ သားကိုတောင် သတိမရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

မယ်မယ်သည် တခစ်ခစ်ရယ်လျက်ရှိ၏။

“မင်းရှိနေယင် ကလေးတွေက မင်းနဲ့ စကားလဲ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ရယ်လဲရယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ပျင်းစရာကြီး။ စကားထာ ဝှက်ချင်တယ် ဆိုယင်တော့ မယ်မယ် မေးပါမယ်တော်။ ဖော်မယ်သာ ပြင်ပါ။ အဲ... ရှုံးယင်တော့ လျော်ရမယ်နော်”

“လျော်မှာပေါ့ မယ်မယ်ရဲ့၊ နိုင်ယင်လဲ ဆုပေးရမယ်နော်”

“ရပါတယ်တော်၊ ကဲ ဝှက်ပြီ၊ မျောက်ကြီးတဲ့။ ရှောက်သီးလဲ မစားဘူးကွာ၊ ခြေထောက်နဲ့ အမြီးက ပေါ့လွန်း တဲ့အတွက် သစ်ပင်ထိပ် ဖျားမှာ တက်ရပ်နေသတဲ့။ အဲဒါဘာလဲ။ သစ်သီးတစ်မျိုးထဲကပဲ”

လိုင်ချီးသီး ဖြစ်ကြောင်းကို ကျိချိန် ချက်ချင်းသိလိုက်သော်လည်း အမှားတွေကို လျှောက်ဖြေပြီး နောက်ဆုံးတွင် အမှန်ကို ဖြေလိုက်သဖြင့် ဆုရလေ၏။ ထို့နောက် ကျိချိန်က စကားထာ ဝှက်ကာ မယ်မယ်ကို အဖြေခိုင်းလေ၏။

ကိုယ်က လေးထောင့်ပတ်ချာ

အသားက မာမာ

စကားမှာ မပြောတတ်

သူများပြောသမျှကိုတော့ အကုန်မှတ်။

- အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု။

ကျိချိန်သည် အဖြေကို ပေါက်ယူအား ကပ်၍ ပြောလိုက်ပြီး
ပေါက်ယူကလည်း သူ့အဘွား မယ်မယ်ကို အရိပ် အမြွက်လောက်ပြောလိုက်၏။
မယ်မယ်သည် ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်

“မင်သွေးကျောက်”

“ဟုတ်ပြီ မယ်မယ်။ မယ်မယ်ဖြေတာ မှန်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က
လျော်ရမှာပေါ့။ ဟေ့ လက်ဆောင်တွေ ယူခဲ့ဟေ့”

အောက်ထပ်မှာ အစေတော် မိန်းမများ၏ အော်သံများ ကြားရပြီ။
နောက် မကြာမီတွင် ဗန်းကြီးများနှင့် သေတ္တာ ကလေးများ၊ ဘူးကလေးများကို
သယ်လာကြ၏။ မယ်မယ်သည် ပစ္စည်းများကို တခုပြီး တစ်ခု
စစ်ဆေးကြည့်သည်တွင် မီးထွန်းပွဲတော် အတွက် အသစ်အဆန်းပစ္စည်းများ
ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။

“ဟဲ့၊ နင်တို့ သခင်ကြီးအတွက် အရက်ချို့ တို့ဘာတို့ ထည့်ကြစမ်း”

ပေါက်ယူက အရက်ကိုငဲ့ပေးပြီး ယင်ချွန်းက ကျိချိန်ကိုပေး၏။

“ကဲ မင်းမေးတဲ့ စကားထာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဟော မီးပုံးတွေပေါ်မှာ
ကလေးတွေဝှက်တဲ့ စကားထာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါ တွေကိုကော ဖြေစမ်းပါဦး”
ဟု မယ်မယ်က ပြော၏။

ကျိချိန်သည် ထိုင်ရာမှ ထလာကာ မီးထွန်းထားသည့် လိုက်ကာဆီသို့
ထလာခဲ့၏။

ငါအော်လျှင် တစ္ဆေတွေကြောက်

ငါခြောက်လျှင် ဘီလူးတွေပုန်း

ငါချုန်းလျှင် လူတွေလန့်

စိမ်းဖန့်ဖန့်ပိုးပဝါ ငါ့ကိုယ်မှာရစ်

နောက်ဆုံးတော့ ငါဟာပြာမှုန့်ဖြစ်။

“ဗျောက်အိုးကို ပြောတာမဟုတ်လား” ဟု ကျိချိန်ကပြော၏။
မှန်ကြောင်း ပေါက်ယုက ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် နောက်
စကားထာတစ်ပုဒ်ကို ဆက်ဖတ်ပြလေ၏။

လူတွေတွက်တဲ့ ချောက်ချက်ချက်
ကောင်းကင်ဘုံက စက်
ကောင်းကင်စက် မရှိယင်
လူတွေဒုက္ခရောက်မှာပင်
ကောင်းကင်စက်ကို ဘယ်သူလုပ်
လောက်ဘုံသားလုပ်။

“အံ့မယ်၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့။ ပေသီးတွက်ခုံပေါ့ကွာ”
ယင်ချွန်းက ပြုံး၍ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြော၏။ ကျိချိန်သည်
နောက်စကားထာ တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြန်၏။

ကလေးတွေ လှေကားထစ်မှာ တမော့မော့
ကောင်းကင်မှာ သူ့ကိုဆင်ယင်ထားလို့ကြော
ပိုးကြိုးဖြတ်တော့ လွင့်သွားရှာ
ကွဲကွာမှု အတွက် အရှေ့လေကို အပြစ်မဆိုသာ။

“ကြည့်ရတာကတော့ လေတံခွန်နဲ့ တူတာပဲ”
တန်ချွန်းက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောသည့်အခါ၌ ကျိချိန်သည်
နောက်စကားထာတစ်ပုဒ်ကို ကြည့်ပြန်၏။

အယင်ဘဝလည်း မဟုတ်၊ ခုဘဝလည်း မဟုတ်
ဒါပေမယ့် အယင်ဘဝက တေးသံတွေပျောက်
ခုဘဝက သုတ္တန်တွေရောက်

အယင်ဘဝတုန်းက အမှောင်ထဲရောက်

ခုဘဝမှာ အမှောင်ပျောက် သူ့ရင်ထဲမှာ အလင်းရောင်တောက်။

“ရုပ်ပွားတော်မှာ ကပ်ထားတဲ့ ဆီမီးခွက်ကွာ”

“မှန်တယ်” ဟု ဆီချွန်းက အပြုံးဖြင့်ပြော၏။ ကျိချိန်သည် တစ်ယောက်တည်း တွေးလျက်ရှိလေ၏။

“နန်းမတော် ထိပ်ထားကလေးကတော့ ပျောက်အိုးကို စကားထာဝဂ်တယ်။ ပျောက်အိုးဆိုတာ တစ်ချက် ပေါက်ကွဲပြီးတာနဲ့ ပျက်စီးသွားရတဲ့အရာမျိုး၊ ယင်ချွန်းကတော့ ပေသီးတွက်ခုံကို စကားထာဝဂ်တယ်။ ပေသီးတွက်ခုံ ဆိုတာ အမြဲတမ်း တချောက်ချောက်နဲ့ တွက်ပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့အရာ။ တန်ချွန်းက လေတံခွန်ဟု စကားထာဝဂ်တယ်။ လေတံခွန်ဆိုတာက လေနဲ့အတူ မျောပါသွားတတ်တဲ့ ပစ္စည်း။ တန်ချွန်းဝှက်တဲ့ ဆီမီးခွက်ဆိုတာကလဲ သာပြီးတော့တောင် အထီးကျန် အဖော်မဲ့ ဖြစ်သေးတယ်။ အင်း၊ နှစ်သစ်ကူးပြီးခါစမှာ ဝှက်တဲ့ စကားထာဝဂ်ထဲမှာ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားထာ ဝေ့ချည်းပါလား။ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိနော်”

ကျိချိန်သည် တွေးရင်း စိတ်လေးလာ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ့်ရှေ့တွင်ဖြစ်၍ စိတ်မကောင်းမည်စိုးသဖြင့် ထိုအကြောင်းများကို ဖွင့်မပြောဘဲ အခြားစကားထာများကို ဆက်လက်ကြည့်ရှု ဟန်ဆောင်လျက် ရှိ၏။ နောက်ဆုံး စကားထာမှ ပေါက်ကြည်က ကဗျာဖြင့်ဝှက်သည့် စကားထာဖြစ်၏။ ကျိချိန်သည် ထိုစကားထာကိုဖတ်ကြည့်၏။

ညီလာခံက အပြန်

အင်္ကျီမှာ မီးခိုးနံနံ

စောင်းသံလဲမညင်း

အိပ်ရာလဲ မခင်း။

အရုဏ်မကျင်း အလင်းမရောက်

စည်ပေါက်လဲသံဆိတ်၊ အိပ်ဖန်လဲမဆော်

ညှိုးလျော်လောင်ကျွမ်း နေ့ရောညပါကုန်ခန်း

တရီရီညှိုးနွမ်း

တသမ်းသမ်း တဝေဝေ

အထွတ်အမြတ်ထားကြပေ

မိုးရွာစေ နေပူဆဲ

တန်ဖိုးထားကြမြဲ။

ထိုကဗျာထဲတွင် စကားထာဝှက်ထားသည့် ပစ္စည်းမှာ အမွှေး
ဖယောင်းတိုင်ဖြစ်၏။

“အင်း၊ ပစ္စည်းကလဲ နမိတ်မရှိဘူး။ ဒီလောက်ငယ်ရွယ်တဲ့
ကလေးမလေး တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ကဗျာမျိုးတွေကို
လျှောက်ရေးနေရတာလဲ။ ကြည့်ရတာကတော့ ငါ့သမီးတွေ ငါ့တူမတွေဟာ
ဘုန်းကြီးလို့ သက်မရှည်ကြ၊ သက်ရှည်လို့ ဘုန်းမကြီးဆိုတာတွေများ
ဖြစ်နေလေမလား။”

ကျိချိန်သည် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချ၍ တွေးလျက်ရှိလေရာ
သူ့မျက်နှာသည် မသာယာသည့်အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိ၏။

မယ်မယ်သည် ကျိချိန်၏ မကြည်သာသောမျက်နှာကို
မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ပင်ပန်းနေပြီဟု ထင်ကာ သူ့ရှိနေလျှင် ကလေးတွေ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိတော့မည် မဟုတ်ဟု တွေးလိုက်၏။

“ကဲ တော်ပါတော့ သားကြီးရယ်။ နောက်ထပ် စကားထာတွေကို
မကြည့်ချင်နေပါတော့။ ပင်ပန်းယင်လဲ ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်။ မယ်မယ်တို့လဲ
သိပ်ကြာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျိချိန်သည် မယ်မယ်ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်ရန် သဘောတူကာ
မပြန်မီတွင် ဟန်ဆောင်၍ မယ်မယ်နှင့် ဆုတောင်း အရက်တစ်ခွက်သောက်၍
ဆုတောင်း၏။ မိမိ၏ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း
ကျိချိန်သည် ထိုအကြောင်းကိုပင် တွေးမိကာ အိပ်မပျော်နိုင်
အောင်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို တော်ဦးစို့။

ကျိချိန် ပြန်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မယ်မယ်က “ကဲ
ကြိုက်သလိုနေကြဟေ့” ဟု သူ့မြေးများကို ပြော၏။

ပေါက်ယုကား မီးပုံးလိုက်ကာနားသို့ ပြေးကာ ကြိုးဖြေ၍
လွှတ်လိုက်သော မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်ပေါက်လျက် ရှိပြီး
စကားထာများကို လိုက်ဖော်လျက်ရှိလေ၏။

“မောင်လေးရယ်၊ စောစောတုန်းကလို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပြီး
စကားပြောနေပါတော့လား။”

သူတို့အနားသို့ ရောက်လာသည့် နတ်ငှက်မယ်ကလည်း

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ တကတဲ မျက်စိကို နောက်နေတာပဲ။
မောင်လေးအနားမှာ ဦးလေးကျိချိန် ရှိနေမှပဲ ကောင်းတယ်။ ဦးလေးကျိချိန်
ရှိတုန်းက မောင်လေးကို စကားထားအဝှက်ခိုင်းယင် အကောင်းသား။
မေ့သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းကသာ မောင်လေးကို စကားထား အဖော်ခိုင်းခဲ့ယင်
ခုထက်ထိ ချွေးစေးကြီး တွေပြန်ပြီ၊ ကြောက်ဖူးတုန်နေဦးမှာ”

ပေါက်ယုက နတ်ငှက်မယ်ကို လိုက်ဖမ်းသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်
လူတွေကြားထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်၍ ပုန်းနေ၏။

မယ်မယ်သည် လီဝမ်းနှင့်တကွ မြေးမများနှင့် အနည်းငယ်
စကားပြောဆိုပြီးနောက် ပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် သန်းခေါင်
မောင်းရိုက်သံကို ကြားသည်နှင့် စားပွဲပေါ်မှ စားသောက်ဖွယ် တို့ကို အရင်း
ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ကျန်သည့် စားကြွင်းစားကျန်တို့ကို ယူသွားရန်
အစေတော်များကို ပြော၏။

ထိုနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ

“ကဲ အိပ်ကြဦးစို့။ မနက်ဖြန်မှာ အားလပ်ရက်ဖြစ်နေသေးတော့
စောစောစီးစီး ထပြီး နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်တွေ လိုက်ရဦးမယ် ညနေကျယင်
ထပ်ပြီး အိမ်မှာ လုပ်ကြသေးတာပေါ့”

နောက်တစ်နေ့ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်း ကို
ဖတ်ပါလေ။

‘ခန်းတွင်းရိပ်သာ’ ဝတ္ထုမှ စာသားများကို အပျင်းပြေ ရွတ်ခြင်း။

‘ဂန္ဓမာရိပ်မြိုင်’ ဇာတ်မှ တေးတစ်ပုဒ်သည် စိတ်ငယ်သူကို ပူဆွေးစေခြင်း။

မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်တော်မှ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်သော အခါတွင် နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် ထိုနေ့က ဥယျာဉ်တော်သို့ အလည်ထွက်စဉ် စပ်ဆိုခဲ့သည့် ကဗျာတို့ကို နောင်တွင် အရှည်တည်စေခြင်းငှာ ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင် ကျောက်ပြားဖြင့် ကမ္ပည်းထိုးထားလိုသော ဆန္ဒရှိသည့်အတွက် ညီမတော် တန်ခွန်းအား ထိုကဗျာများကို အကူးခိုင်းလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တတ်ကျွမ်းသော ကျောက်ဆစ်ပညာသည်တို့ကို ခေါ်ကာ ကျိချိန်၏ ကြီးကြပ်မှု၊ ကျိယုန်နှင့် ကျိပင်တို့၏ ကူညီမှုဖြင့် ကျောက်ပြားများကို ကျောက်ချောတင်ကာ ကမ္ပည်းရေးထွင်းစေ၏။ ကျိကျန်းနှင့် သူ့ အပေါင်းပါများမှာ စံအိမ်တော်သို့ ဝယ်လာသည့် ကချေသည်များ၊ ပန်တျာပစ္စည်းများနှင့် အလုပ်များလျက် ရှိသည့် အတွက် ကျောက်စာ ထွင်းရာတွင် ၎င်းတို့ အကူအညီကို မရနိုင်တော့ဘဲ သူတို့အစား ကျိချိန်နှင့် ကျိလန်တို့ကို ခေါ်ရ၏။ အချိန် တန်သည့် အခါတွင် ကျောက်ပြားများကို ဖယောင်းတိုက်ပြီး ဟသံပဒါး ရောင်ဖြင့် စာတန်းထိုး၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို တော်လောက်ပြီ။

ယခင်က မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်တော်တွင် ပင့်ထားခဲ့သည့် ဓမ္မရုံ ကျောင်းတိုက်နှင့် ကျောက်စိမ်းဝတ်ကျောင်းမှ တာအိုရဟန်းများအား အခြားကျောင်းတိုက်များသို့ ပင့်ဖိတ်ရန် ကျိချိန် စီရင်လျက်ရှိ၏။ ထိုသတင်းသည် ယွန်းစံအိမ်ကြီး နှင့် တစ်လမ်းကြားရှိ ကျိယွန်၏ အမေ ချူ၏ နားသို့ ရောက်သွား၏။ ချူမှာ မိမိသားအတွက် အလုပ်အကိုင် ကလေးများ ရရန် ကျိချိန်အိမ်သို့ သွားမည်ဟု အချိန်အခါကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့သားအတွက် အလုပ်အကိုင်များ ရရန် နတ်ငှက်မယ်ထံ အကူအညီတောင်းရန် သန်လျင်းတစ်စင်းဖြင့် ယွန်း စံအိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့၏။

ချူမှာ စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်က တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပေးမည်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။ အခါအခွင့်သင့်သည်နှင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါ်လေးဝမ်းအား ပြောပြ၏။

“ဦးလေးကျိချိန်က ဥယျာဉ်ထဲမှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ကိုရင်ကလေးတွေကို တခြားကျောင်းကို ပင့်မယ်လို့ ပြောနေတယ် ဒေါ်လေး။

ငှက်မယ်သဘောကတော့ တခြားကို မပင့်စေချင်တော့ဘူး။ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာပဲ ဇနီးမထားပြီး ကိုးကွယ်ချင်တော့တာပဲ။ တကယ်လို့ နောက်တစ်ခါ ထိပ်ထားလေး အလည်ကြွလာယင် အသစ်မပင့်ရတော့ဘဲ အဆင်သင့် ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုရင်လေးတွေကို ဒီပြင်ကို ပင့်သွားယင် နောက်တစ်ခါပြန်ပြီး တစ်စုတည်းဖြစ်အောင် ပင့်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား ဒေါ်လေးရဲ့။ ဥယျာဉ်တော်က ကျောင်းတွေကို အာဂန္တု ကျောင်းတိုက်လောက်ပဲ ထားချင်တယ် ဆိုယင်လဲ ကိုရင်လေးတွေကို ငှက်မယ်တို့ မိသားစု ကိုးကွယ်တဲ့ သံသေကျောင်းကို ပင့်ပါလား။ အဲဒီကို ပင့်ထားလိုက်ယင် လစဉ်ဆွမ်းကွမ်းစရိတ်လဲအထူး ပို့စရာမလိုတော့ဘူး။ သံသေကျောင်းတိုက်ကို ဆွမ်းအုပ်ပို့လိုက်ယင် ကိစ္စ ပြီးသွားရော။ အရေးကိစ္စရှိလို့ ပြန်ပင့်ချင်တယ် ဆိုယင်လဲ လွယ်တယ်”

ဒေါ်လေး ဝမ်းသည် ထိုအကြံအစည်ကို သူ့ယောက်ျား ကျီချိန် အား ပြောပြ၏။

“အေး ကောင်းသားပဲ။ ငါတောင် မင်းပြောမှပဲ သတိရတယ်” ဟုဆိုကာ ကျီလျှံကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။

ကျီချိန်က အခေါ်လွှတ်လိုက်သည့် အချိန်တွင် ကျီလျှံနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ညစာစားလျက်ရှိ၏။ ကျီလျှံသည် အရေးတကြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့် အကြောင်းကို သိသည့်အတွက် ထမင်း ပန်းကန်ကို ချကာ ထ၍ လိုက်သွား၏။ နတ်ငှက်မယ်က သူ့လက်ကိုလှမ်း ဆွဲထားလိုက်ရင်း

“နေဦးလေ။ ငှက်မယ်ပြောဦးမယ်။ ခုလာခေါ်တာက ဒီပြင် ကိစ္စဆိုယင်တော့ ငှက်မယ် ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုရင်လေးတွေ ကိစ္စဆိုယင်တော့ ငှက်မယ် ပြောတဲ့အတိုင်း စီစဉ်ခဲ့နော်” ဟု ဆိုကာ သူ့အစီ အစဉ်ကို ပြောပြ၏။

ကျီလျှံက ခပ်အေးအေးရယ်လျက် ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း

“ဒါက မောင်မောင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲကွဲ့။ ငှက်မယ် ကိစ္စပဲဟာ။ ကိုယ် စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဦးကြီးကျီချိန်ကို သွားပြောချည်ပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က ခေါင်းကို နောက်သို့လှန်လိုက်ကာ ထမင်းစား နေသည့်တူများကို အောက်သို့ချထားလိုက်ရင်း အေးစက်သည့်အပြုံးကို ဆောင်လျက် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မောင်မောင် တကယ် ပြောနေတာလား၊ နောက်နေတာလား”

“အနောက်ဘက် လမ်းမှာနေတဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ ကျီယွန်က

မောင်မောင့်ဆီကို အလုပ်တောင်းတာ သုံးလေးခါ ရှိပြီ။ မောင်မောင် ကလဲ သည်းခံစောင့်ပါ။ လစ်လပ်တာရှိယင် ခေါ်ပါ့မယ်လို့ ပြောထားတယ်။ ခုဆိုယင် ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ အလုပ်ကလေးဘာလေး ပေါ်နေပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ငှက်မယ်က ဒီအလုပ်ကို ဘယ်သူ့ကို ပေးဦး မလို့လဲ”

“အမယ်လေး။ ဒါအတွက် ပူတော်မူ မနေပါနဲ့။ ဥယျာဉ်တော် အရှေ့မြောက်ထောင့်မှာ ထင်းရှူးပင်တွေနဲ့ စိုက်ပရတ်ပင်တွေ အများကြီးစိုက်ရမယ်။ မျှော်စင်နားမှာလဲ ပန်းပင်တွေ စိုက်ရဦးမယ်လို့ မှာတော်မူသွားတယ်။ အဲဒီ အလုပ်ခန့်တော့ ကျီယွန်ကို ခန့်ပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ။ ငှက်မယ်ပြောတဲ့ ကိစ္စကိုသာ ပြောခဲ့ပါ”

ကျီလျှံက ရယ်လိုက်လျက်

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ။ သခင်မလေး အမိန့်အတိုင်းပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မကျေနပ်ဘူး။ မနေ့ညတုန်းက မောင်မောင်က တစ်မျိုးစမ်းကြည့်ချင်တာ ငှက်မယ်က ဘာဖြစ်လို့ အင်တင်တင် လုပ်နေတာလဲ”

နတ်ငှက်မယ်က တဟင့်ဟင့်ဖြင့် ခပ်မြူးမြူး ရယ်လိုက်ကာ စက်ဆုပ်သည့်ဟန်ကို တမင်ဆောင်၍ တံတွေးထွေး ပြလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းကိုငုံပြီး ထမင်း ဆက်စားနေ၏။

ကျီလျှံသည် သွားတွေပေါ်အောင် အားရပါးရပြုံးကာ ထွက်သွားလေ၏။ ဦးလေးကျီချိန်က အခေါ် လွှတ်သည့် ကိစ္စမှာ ကိုရင်ကလေးများ၏ ကိစ္စဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ ကျီလျှံသည် သူမိန်းမ နတ်ငှက်မယ် မှာလိုက်သည့် အတိုင်းပင်

“ကျီချင်းကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါလား ဦးလေး။ ဒီလောက်တော့ စိတ်ချရပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ထိုက်သင့်တဲ့ လစာ ပေးတာပေါ့”

ကျီချိန်သည် ထိုသို့သောကိစ္စများကို မည်သည့်အခါကမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသည့်အတွက် ယခုလည်း မည်သို့ မျှမပြောတော့ဘဲ သဘောတူလိုက်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်၍ ကျီလျှံ က ထိုအကြောင်းကို ပြောပြသည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ် သည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ ကျီချင်း၏ အမေကို အပြောခိုင်းလိုက်လေသည်။ ကျီချင်းသည် ချက်ချင်း ရောက်လာကာ နတ်ငှက်မယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော၏။ အထူးအခွင့်အရေး ပေးသည့်အနေဖြင့် ကျီချင်းအား လစာသုံးလ ကြိုတင်ထုတ်ပေးရန်၊ လစာရရှိကြောင်း လက်မှတ် ရေးထိုးပေးရန်နှင့် ပြေစာတွင် ကျီလျှံ ကိုယ်တိုင် ကလည်း လက်မှတ် ထိုးထားရန် ပြောလိုက်၏။ ထိုနောက်တွင် ကျီချင်းအား ရွှေတိုက်တော်မှ သုံးလစာ ငွေစ သုံးပိဿာကို

ထုတ်ယူခွင့်ပြုရန် တာလီပြားများ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ကျီချင်းသည် ရွှေတိုက်တော်တွင် ငွေကိုသွားထုတ်ရင်း ချိန်တွယ်နေစဉ် ငွေတစ်စကို ကောက်ယူပြီးနောက် ချိန်တွယ်သည့် စာရေးတစ်ယောက်အား “လက်ဖက်ရည်ဖိုး” ဆိုပြီး ပေးလိုက်ကာ ကျန်ငွေများကို အိမ်သို့ယူသွားရန် အစေတော်များကို ပြောလိုက်၏။ ကျီချင်းသည် မိခင်ကြီး၏ အကြံပေးချက် အရ အချိန်ဆိုင်း မနေတော့ဘဲ သူ့အတွက် မြည်းတောင့်တောင့် တစ်စီးနှင့် လှည်းများကို ငှားခဲ့၏။ ထိုနောက် ထိုလှည်းများကို ယွန်းစံအိမ်ကြီး အနောက်ဘက်ပေါက် မောင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် ကိုရင်လေး နှစ်ဆယ့်လေးပါးတို့ကို သံသေကျောင်းသို့ ပင့်လာခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းကိုမူ ဤနေရာတွင် ရပ်လိုက်တော့မည်။

နန်းမတော် ထိပ်ထားသည် မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်တော်တွင် ကျောက်ဖြူသားဖြင့် စာတန်းကမ္ဗည်းထိုးမည့် ကဗျာ များကို ရွေးချယ်လျက် ရှိစဉ် မိမိအတွက် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် ဥယျာဉ်တော်ဟုဆိုကာ ထိုဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ မည်သူ့ကိုမျှ သွားခွင့်လာခွင့် မပေးတော့ဘဲ အမြဲပိတ်ထား လိုက်တော့မည် ဆိုလျှင် ထိုမျှ သာယာလှပသည့် ဥယျာဉ်ကြီးမှာ နှမြောစရာ ကောင်းလှသည်ဟု တွေးမိ၏။ ထို့ပြင် မိမိ၏ညီမများမှာ ကဗျာလင်္ကာတို့ကို ဝါသနာပါသူများ ဖြစ်ရကား သူတို့အတွက် ဖွင့်ပေးလိုက်မည်ဆိုလျှင် သူတို့လည်း ဥယျာဉ်တော်ကြီး၏ အလှအပကို ခံစားနိုင်ကြမည်။ ဥယျာဉ်တော် ထဲတွင် မိုးမခပင်များနှင့် ပန်းပွင့်များလည်း အလဟဿမဖြစ်ရဘဲ အသုံးဝင်မည်ဟု တွေးမိ၏။ ထိုမျှမက မိမိ၏ မောင်ငယ် ပေါက်ယုမှာ မိန်းကလေးများကြားတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည့် အတွက် အခြားယောက်ျားလေးများနှင့် မတူဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိရာ ဥယျာဉ်တော်သို့ ညီမများ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်းပြုပြီး သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ချန်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် စိတ်ထိခိုက် ရှာပေလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် မယ်မယ်နှင့်တကွ မိခင်ကြီး သခင်မဝမ်မှာ စိတ်ထိခိုက်တော့မည်ဟု တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများ ပြောင်းလျှင် ပေါက်ယုကိုလည်း ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်း ပြုစေရန် စိတ်ကူး မိ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် နန်းမတော်ထိပ်ထားသည် မိန်းမစိုး ရှာချွန်းကို ယွန်းစံအိမ်တော်ကြီးသို့ စေလွှတ်ကာ မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်တော်ကြီးကို ပိတ်ထားခြင်းမပြုရန်၊ ပေါက်ကြည်နှင့်တကွ မိန်းကလေးများ အားလုံး ဥယျာဉ်တော်ထဲမှ အဆောင်များသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန်၊ ပေါက်ယုလည်း ဥယျာဉ်တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ စာပေများကို ဆက်လက် သင်ကြားရန် အမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ ကျီချိန်နှင့် သခင်မဝမ်တို့သည် ထိုအမိန့်ပြန်တမ်းကို

ကိုယ်တိုင် လက်ခံယူကြ၏။ မိန်းမစိုး ပြန်ထွက်ခွာသွားသည့် အခါတွင် သူတို့သည် ထိုသတင်းကို မယ်မယ်အား သွားရောက်ပြောကြားကြ၏။ ထို့ပြင် အစေခံများကို လွှတ်၍ ဥယျာဉ်တော်ကို အရှင်းခိုင်းခြင်း၊ အဆောင်များကို သန့်ရှင်းစေခြင်း၊ ခန်းဆီးများ၊ လိုက်ကာများ၊ ကန့်လန့်ကာများ တပ်ဆင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။

အခြားသူများမှာ ထိုသတင်းကြောင့် အလွန်ထူးခြားခြင်း မရှိ လှသော်လည်း ပေါက်ယုမှာ ထိုသတင်းကို ကြားသည်နှင့် မြူးတူး ခုန်ပေါက်လျက် ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်ထံ ချက်ချင်းသွားကာ ဟိုပစ္စည်း လိုချင်သည်၊ သည်ပစ္စည်း လိုချင်သည် စသည်ဖြင့် တစ်ခုပြီး တစ်ခု တောင်းဆိုလျက်ရှိစဉ် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ သခင်ကြီး ကျီချိန်က အခေါ် လွှတ်လိုက်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ ထိုအကြောင်းကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ကောင်းကင်ပြာထဲမှ မိုးကြိုးထစ်ချွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည့်နယ် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားကာ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်းသွား၏။ မယ်မယ်ထံတွင် ပက်ကျိ တွယ်သလို တွယ်ကပ်လျက်ရှိကာ ဖခင်ကြီးနှင့် တွေ့ရမည်ကို လန့်လျက်ရှိလေ၏။

“သွားလိုက်ပါ ငါ့မြေးရယ်။ ငါ့မြေးကို ဒီလောက်မချုပ်ချယ်အောင် မယ်မယ်ပြောပါ့မယ်။ ငါ့မြေးက ကဗျာလင်္ကာ အစပ်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် ထိပ်ထားလေးက သဘောကျပြီး ဥယျာဉ်တော်ထဲကို ပြောင်းနေဖို့ ပြောတာ ပေါ့။ ခု ငါ့မြေးကို ဖေဖျားက ခေါ်တာကလဲ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ ပြောင်းနေယင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေဖို့ထိုင်ဖို့ ပြောမလို့ ခေါ်တာ ဖြစ်မှာပါ။ သူပြောတာကို ခေါင်းညိတ်ခွဲရုံပဲ။ ဘာမှ ပြန်ပြောမနေနဲ့ ကြားလား။”

မယ်မယ်သည် အစေတော်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ပေါက်ယုကို သခင်ကြီး ကျီချိန်ထံ လိုက်ပို့ရန်နှင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်း ရှိမရှိ အကဲခတ်ရန်လည်း မှာလိုက်၏။

အစေတော် များသည် မယ်မယ် မှာသည့်အတိုင်း လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကာ ပေါက်ယုမှာလည်း လေးလံသော ခြေလှမ်းဖြင့် ဖခင်ကျီချိန်၏ အဆောင်များဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ ကျီချိန်မှာ ဇနီးဖြစ်သူ သခင်မဝမ်၏ ခန်းဆောင်ထဲတွင် အလုပ်ကိစ္စကို ပြောဆိုလျက်ရှိလေရာ သခင်မဝမ်၏ အစေတော်များဖြစ်ကြသည့် ချင်ချွန်း၊ ဆိုင်ယွန်း၊ ဆေရှီ၊ ရှုလွမ်းနှင့် ရှုဖုန်တို့အား အပြင်ဘက် တံစက်မြိတ်တွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီးနောက် ချင်ချွန်းက ပေါက်ယု၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲ လိုက်လျက် လေသံကလေးဖြင့်

“သခင်လေး၊ ကျွန်မ ခုပဲ နှုတ်ခမ်းဆိုးလာတာ သိရဲ့လား။

မြည်းကြည့်ဦးမလား”

ဆိုင်ယွန်းက ချင်ချွန်းကိုတွန်းလိုက်ပြီး

“ကောင်မ၊ ကလေးကို သွားစမနေနဲ့။ ဟိုမှာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ မသိဘူး။ သွားသွား သခင်လေး။ သခင်ကြီး စိတ်ကောင်းဝင်နေတုန်း မြန်မြန်သွား”

ပေါက်ယုသည် ခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ဖေဖျားနှင့် မေဖျားတို့မှာ အတွင်းဆောင် ထဲသို့ ရောက်နေကြ၏။ ကျီချိန်၏ အမြှောင်မယား ချောက ဦးညွတ်၍ ခန်းဆီးကို မ၊ပေးလိုက်သဖြင့် ပေါက်ယုလည်း အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့၏။ အဆောင်ထဲတွင် ကျီချိန်နှင့် သူမိခင်ဝမ်တို့သည် ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ ကြပြီး ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်း၊ ဆီချွန်းနှင့် ကျီဟုန်တို့သည် အောက်မှ ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရှိကြလေ၏။ သူ ဝင်လာ သည့် အခါတွင် ယင်ချွန်းမှအပ ကျန်အားလုံးက မတ်တတ်ထ၍ ပေးကြ၏။

ကျီချိန်သည် မော့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် သူ့ရှေ့၌ ရပ်နေသည့် ပေါက်ယုကို တွေ့ရ၏။ ပေါက်ယု၏ ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်လက္ခဏာနှင့် ထူးခြားသည့် အမူအရာတို့သည် ခပ်စုတ်စုတ်၊ ညစ်ထပ်ထပ် ဖြစ်နေသည့် ကျီဟုန်နှင့် အကြီးအကျယ် ခြားနားလျက် ရှိလေရာ ကျီချိန် သည် သေသွားသည့်သား ချူကို သတိရမိ၏။ ကျီချိန်သည် ဇနီးဖြစ်သူ ဝမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့တွင် ဤ သားတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည် မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် သူ့ဇနီး ဝမ်သည် တစ်ဦးတည်း သောသားကို အလိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မိမိကမူ နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ဖြူစ ပြုနေပြီ။ ကျီချိန်သည် ဤသည်တို့ကို စဉ်းစားသဖြင့် ပေါက်ယုကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကြည်သာလျက် ရှိ၏။ ခဏကြာသည့်အခါတွင် ကျီချိန်က

“ထိပ်ထားလေး မင်းကိုမှာလိုက်တယ်။ အပြင်ထွက် လျှောက်လည်ပြီး ဟေးလားဝါးလား မအော်နဲ့တဲ့။ ဥယျာဉ် တော် ထဲမှာ မင့်အစ်မတွေနဲ့ အတူတူပြောင်းနေပြီး လက်ရေးပန်းချီ လေ့ကျင့်ပါ။ ပြီးတော့ စာပေတွေကိုလဲ လေ့လာပါတဲ့။ အဲ သူ့စကား နားမထောင်ဘဲ လျှောက်ပြီးပေတေ နေယင်တော့ မလွယ်ဘူးမှတ်ပါ”

“နားထောင်ပါ့မယ် ဖေဖျား” ဟု ပေါက်ယုက အလိုက်သင့် ပြော၏။

ထိုနောက်တွင် မေဖျား သခင်မဝမ်က ပေါက်ယုအား သူ့အနီးတွင် အထိုင်ခိုင်းသည်တွင် ကျီဟုန်နှင့်တကွ ကျန်လူများသည်လည်း ထိုအခါကျမှ ပြန်ထိုင်ကြ၏။ သခင်မဝမ်သည် သားဖြစ်သူ ပေါက်ယု၏ ကုပ်ကို တယုတယ

ပွတ်ရင်း

“ဟိုတစ်နေ့က သားအတွက်ပေးထားတဲ့ ဆေးလုံးတွေကိုကော
သောက်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သောက်ပါတယ်။ တစ်လုံးပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“မနက်ဖြန်ကျယ် နောက်ထပ် ဆယ်လုံးလောက် အယူခိုင်းလိုက်ဦး။
ပြီးတော့ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးကျယ် မာလာကို အတိုက်ခိုင်း။”

“မာလာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ” ဟု ကျိချိန်က မေး၏။

“အစေတော် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါ” ဟု ဝမ်က ပြော၏။

“အမယ်လေးကွာ။ အစေတော် နာမည်ကလဲ မာလာလို့ပဲ။
ကြီးကျယ်လိုက်တာ။ ဒီနာမည်ကို ဘယ်သူမှည့်ပေး တာလဲ”

သခင်မဝမ်က ပေါက်ယုကို ရန်ရှာနေဦးမည် စိုးသည့်အတွက်

“မယ်မယ်ပေးတဲ့ နာမည်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဘွားကြီး ခေါင်းထဲမှာ ဒီနာမည်မျိုး
မရှိနိုင်ဘူး။ ဧကန္တ ပေါက်ယု ပေးတဲ့နာမည်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

ဖုံးကွယ်၍ မရတော့မည့် အတူတူ ပေါက်ယုက
မတ်တတ်ရပ်လိုက်လျက်

“ ‘ပန်းတို့ရနံ့၊ သင်းပျံ့သောခါ၊ နေခြည်ဖြာကျ၊ နွေးထွေးစွာဟု
ရှေးကဆိုရိုး’ ဆိုတဲ့ကဗျာ သတိရတာနဲ့ အဲဒီထဲက တိုက်ဆိုင်နေတဲ့
စကားလုံးကလေးကို ယူပြီး ကျွန်တော် ပေးလိုက်တာပါ”

သခင်မဝမ်က ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကဲ ကဲ သားပြန်တော့။ ရောက်တော့ သူ့နာမည်ကို ပြောင်းပေးလိုက်။
ဒီလောက် အသေးအဖွဲ ကလေးတွေက အစ လိုက်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့ရှင်”

“အရေးမကြီးပါဘူး။ ပြောင်းဖို့လဲ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က
စာပေကို ကောင်းကောင်း မသင်ဘဲ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပရောပရီ
လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့။ သွား ဘာဖြစ်လို့ ဒီနားမှာ ရပ်နေတာလဲ။
လူလွန် မသား။”

“ကဲ ကဲ လူလေး သွား။ ဟိုမှာ မယ်မယ်ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေလိမ့်မယ်”

ပေါက်ယုသည် နောက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆုတ်လာကာ အပြင်သို့
ထွက်လာခဲ့၏။ အပြင်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ပြုံးဖြဲဖြဲ

ပြန်ဖြစ်သွားကာ သခင်မဝမ်၏ အစေတော် ချင်ချွန်းကို လျှာထုတ်၍ ပြောင်ပြပြီးနောက် အထိန်းတော် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့၏။ မိမိတို့နေထိုင်ရာ အဆောင်သို့ ရောက်လျှင် အခန်းအဆောင်ဝ တံခါး ဘောင်ကို မှီ၍ ရပ်နေသည့် မာလာကို တွေ့ရ၏။ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ၌ မာလာ၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွား၏။ ခေါ်သည့် အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း မေး၏။

“အလကားပါ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲကို ပြောင်းနေယင် ကောင်းကောင်း နေဖို့ ပြောတာပါ”

မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ထိုနောက် မယ်မယ်၏ အနီးတွင် ရောက်နေသည့် ထိုက်ယုအား ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ ရောက်လျှင် မည်သည့်နေရာကို နှစ်သက် ကြောင်းဖြင့် မေးမြန်း၏။

ထိုက်ယုကလည်း ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားပြီးသား ဖြစ်သည့်အတွက်

“မလေးကတော့ ဝေဠုဝန်ကို ကြိုက်တာပဲ။ ကွေ့ကောက်နေတဲ့ လမ်းကလေးပေါ်မှာ ဝါးပင်ကလေးတွေက မိုးလို့။ ပြီးတော့ အဲဒီ နေရာကလေးက တိတ်လဲ တိတ်ဆိတ်တယ်”

ပေါက်ယုက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလိုက်လျက်

“ကြည့်စမ်း။ မောင်တွေးထားတာနဲ့ တူလိုက်တာ။ မောင်ကလဲ မလေးကို အဲဒီနေရာမှာပဲ နေစေချင်တယ်။ အဲဒီကျယ် မောင်နဲ့ မလေးတို့ နှစ်ယောက် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရင်ပြင်မှာ လျှောက်လည်ကြမယ်။ အတူတူထိုင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ် ကလေး နေကြမယ်”

ထိုစဉ် ကျိချိန်ထဲမှ အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ဒုတိယလ လပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့တွင် ဥယျာဉ် တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် အခါကောင်းကြောင်း၊ ထိုအချိန်အမီ သူတို့တစ်တွေ ပြောင်းရွှေ့ နေနိုင်အောင် အဆောင် များကို အဆင်သင့် ပြင်ထားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မယ်မယ်ထံ လာရောက် ပြောကြား၏။ အစီအစဉ်အရ ပေါက်ကြည်က ဂမုန်းမြိုင် ရိပ်သာတွင် နေရန်၊ ထိုက်ယုက ဝေဠုဝန်တွင် နေရန်၊ ယင်ချွန်းက ‘ထွန်းလင်းလျှံလက်’ ရိပ်သာ၊ တန်ချွန်းက ‘နွေနှောင်းသာယာ’ ရိပ်မြို့၊ ဆီချွန်းက ‘လေညင်းသာ’ ဆောင်၊ လီဝမ်းက ‘စပါးချို’ဆောင်၊ ပေါက်ယုက ‘နီမောင်းပျော်ဖွယ်’ ဆောင်တွင် အသီးသီး နေထိုင်ကြရန် ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်လျှင် ကိုယ်ပိုင်အထိန်းတော်များနှင့် လက်ပါးစေတို့အပြင် အချောတော် နှစ်ယောက်နှင့် အစေခံလေးယောက်စီ တို့နှင့်တကွ သန့်ရှင်းရေး ကိစ္စအဝဝတို့ကို လုပ်ရသည့် အစေခံများ ကိုလည်း ထားပေး၏။ လပြည့်ကျော်

၇ ရက်နေ့တွင် သူတို့အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဥယျာဉ်တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြ
လေရာ ဥယျာဉ်တော်တစ်ခုလုံးမှာ ယခင်က တိတ်ဆိတ်
ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသလောက် ထိုနေ့မှစ၍ မိုးမခပင်တွေ ပန်းပွင့်တွေ
ဝေဆာလာ၍ ဖဲရောင်စုံ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်ဖြင့် လှုပ်ရှားကာ အရောင်အသွေး
စုံလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို အကျယ်ရေးပြရန် မလိုတော့ပြီ။

ပေါက်ယုသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် အကြီးအကျယ်ပျော်လျက်ရှိ၏။
အစ်မများ၊ အစေတော်များနှင့် စာဖတ်ခြင်း၊ လင်္ကာစပ်ခြင်း၊ ဗျပ်စောင်းတီးခြင်း၊
စစ်ဘုရင်ကစားခြင်း၊ ပန်းချီဆွဲခြင်း၊ ကဗျာရွတ်ခြင်း၊ မိန်းကလေးများ
တက်တင်း ဇာပန်းထိုးသည်ကို ကြည့်ခြင်း၊ ပန်းပွင့်များကို လျှောက်ကြည့်ခြင်း၊
တေးညည်းခြင်း၊ စကားထာဝှက်ခြင်း၊ စုံမဝှက်ခြင်း စသည်ဖြင့် အချိန်ကုန်လျက်
ရှိ၏။ အတိုချုပ်၍ ပြောရလျှင် ပေါက်ယုသည် ပျော်ရွှင်ချမ်းသာ သုခကို
ရလျက်ရှိလေပြီ။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရှိစဉ် ပေါက်ယုသည် အောက်ပါကဗျာ
လေးပိုဒ်ကို ရေး၏။ ကဗျာများမှာ သာမန်မျှသာ ဖြစ်သည့်တိုင် ပေါက်ယု၏
စိတ်အခြေအနေကို ဖော်ပြသော ကဗျာများဖြစ်သည့်အတွက် အောက်တွင်
ဖော်ပြလိုက်ပေ၏။

နေဦးည

ဆည်းဆာချိန်မှ၊ တိမ်မျှင်စသို့
ဖဲကြွခန်းဆီး၊ တေးဆိုညည်းဟန်
နံရံနှင့်တိုက်၊ ဖျတ်ဖျတ်ရိုက်သော်
လမ်းမပေါ်မှ၊ ဖားအော်သံများ
တိတ်ဆိတ်သွား။
တံစက်မြိတ်စွန်၊ မိုးစက်သွန်သော်
ယွန်းမော်ကြာရွက်၊ ဖဲစက်ခေါင်းအုံး
သစ်ခြောက်တုံးလို အေးစက်သွား။
နေဦးရှုခင်း၊ ဤမြင်ကွင်းသည်
အိပ်မက်တွင်းက၊ ယမင်းလှ။
ဖယောင်းတိုင်မှ၊ မျက်ရည်စတို့
စီးကျဆင်းသက်၊ ဘယ်သူ့တွက်။

ပန်းဝတ်မှုန်တို့၊ ကခုန်ဆင်းကာ
ကြွေကျလာသည်
ငါ့ကိုအပြစ်ဆိုသယောင်။
အချောတော်ကို၊ အလိုသို့လိုက်
အကြိုက်ဆောင်မိ၊ ငါ့ဝန်ရှိ။
သူတို့ရယ်သံ၊ မြှောက်ပင့်သံကို
တစ်ရံမလတ်၊ ကြားရတတ်ကြောင့်
စိုးနှောင့်ဗျာပွေ၊ ငြီးငွေ့နေ။
စက်ရာထက်တွင်၊ ဖူးလက်တင်၍
ငါလျှင်အိပ်ရန်၊ ကြိုးစားပြန်သော်
မပျော်နိုးထ၊ အိပ်မဲ့ည။

နေ့လယ်ည

လှကလျာသည်၊ စက်ရာဖဲကြွ
အိပ်ပါရလည်း၊ နွမ်းလျမရွှင်
အိပ်မက်ထင်ခဲ့၊ ရွှေစင်ပဝင်း
လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ၊ သံမြသံအေး
ငှက်ရွှေကျေးက၊ “နိုးကြ ထကြ
ကျိုကြလက်ဖက်ရည်”၊ တီတီတာတာ
အော်လျက်သာတည့်၊ လေသာပြတင်းဝ
ဖြာကျလရောင်၊ စိန်ရောင်ပြီးပြန်
ကတိုးသင်းမြ၊ ကြေးမုံ လှပမာ
နံ့သာသင်းပျံ၊ အမွှေးနံ့လည်း
ဆွတ်ပျံ့ရီမှောင်၊ ခန်းတွင်းလှောင်လျက်
ကြာပွင့်ထက်မှ၊ ကြည်လင်နှင်းစက်
ပယင်းခွက်သို့၊ စိမ့်စက်ကျလာ

မိုးမခင်မှ၊ အေးမြလေညင်း
ဆော်သွင်းတိုက်လျက်၊ ကျောက်ဖြူသားလက်ရန်း
ဖြတ်သန်းသွားလာ၊ ကန်သာယာမှ
ရိပ်မြို့လှတွင်၊ ပိုးစဖဲယပ်
တဖျတ်ဖျတ်နှင့်၊ ဟသီပဒါးမျှော်စင်
နီကျင်ကျင်၌၊ တောက်လွင်လိုက်ကာ
ပင့်တင်ကာဖြင့်၊ သခင်မသည်
မျှော်လှပြီ။

မိုးနှောင်းည

ဟသီပဒါးခြယ်သ၊ ခန်းဆောင်မသည်
အေးမြအရိပ်၊ အသံဆိတ်လျက်။
ဖိတ်လက်ရွှေခြည်၊ လရောင်ရည်သည်
ကတ္တီပါစ၊ ဖြူလွလွကို
ဝင်းပရွှေစင် ပက်ဖျန်းလျက်။
ရေတွင်းအိုအနီး၊ ဆီးတော်ပင်တွင်
ခိုဝင်နားစက်၊ တောကျီးနက်တို့
နှင်းစက်တို့ဖြင့်၊ စွတ်စိုလျက်။
ကြိုးကြာငှက်တို့၊ မြရွက်မှော်စိမ်း
အလိမ်းလိမ်းကျုံ၊ ကျောက်ကမ်းပါးယံဘေး
ခွံယူနွေးလျက်။
အစေတော်သည်၊ သော်မော်ပွင့်ခက်
ရွန်းလက်ဝင့်ကြား၊ နယားရုပ်ပျံ
ပန်းခံမွေ့ရာ၊ အိုးစက်ရာကို
လေမှာဖြန့်ကျင်း၊ စန့်အောင်ခင်းလျက်။
လေသာဆောင်မှ၊ ထွက်၍အလာ

ခေါင်းမှဆင်သံ၊ စိန်မြဆံထိုး
အောက်ကျိုးကျ၊ ကြေမွလျက်။

ဆောင်းဦးည

သန်းယံကျူးပြီ၊ မူးတူးမင်တင်
ဝါးရုံပင်နှင့်၊ ဆီးပွင့်အိပ်မက်
ငါမြင်မက်ခဲ့၊ အိစက်အိပ်ရာ
အိပ်ရပါလည်း၊ အိပ်၍မရ
ထိုးကျသစ်ရိပ်၊ မြေညှံသိပ်မှာ
ကြိုးကြာငှက်ကျား၊ လမ်းသလားလျက်။
နှင်းစက်နှင်းမှုန်၊ မက်မုံပွင့်ပမာ
ဖြာကျလာစဉ်၊ ပဉ္စင်တေးဆို
ဥဩပျိုလဲ (လည်း)၊ တေးသံစဲခဲ့။
ဖဲစိမ်းအင်္ကျီ၊ ဖဲထဘီနှင့်
လုပ်လီလုပ်လဲ့၊ ချောပျိုနဲ့လည်း
ကဗျာမဖွဲ့နိုင်။

ဤကဗျာများကို စပ်သည့် ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ သခင်လေးမှာ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော် ဆယ့်သုံးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည့် သူငယ် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု သိရသည့်အခါတွင် အချို့သော မင်းမြှောင်စိုးကပ် တို့သည် ထိုကဗျာများကို ကူး၍ဝေကာ မည်မျှကောင်းကြောင်း ချီးမွမ်းပြောဆိုကြလျက် လူငယ်လူရွယ် ကလေးများကမူ ထိုကဗျာ ထဲမှ စာလုံးကလေးများကို သဘောကျကာ မိမိတို့၏ ယပ်တောင်များ၊ အခန်းဆောင် နံရံများပေါ်တွင် ထုတ်နုတ်ကူးထား ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုအနီးတွင် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်ရှိကာ လာ၍ ကဗျာစပ်ခိုင်းသူ၊ လက်ရေးပန်းချီ ရေးခိုင်းသူ၊ ပန်းချီအဆွဲခိုင်းသူ၊ စာတန်းရေးခိုင်းသူတို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိပြီး သူကလည်း ထိုအလုပ်များကို ကျေကျေနပ်နပ် လုပ်ပေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိ၏။

သို့ရာတွင် အချိန်အတန် ကြာသည့်အခါတွင် ထိုသို့ ငြိမ်သက်စွာနေရခြင်းကို ပေါက်ယု ငြီးငွေ့ လာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ယု၏ စိတ်သည် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လျက်ရှိကာ အလိုလို မကျေမနပ် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ဥယျာဉ်ထဲရှိ အစေတော် အများစုမှာ ခပ်ထုံထုံ၊ ခပ်ထိုင်းထိုင်း များသာဖြစ်ပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် ပျော်လိုက်ပါးလိုက်၊ ဆော့ကစားလိုက်ဖြင့် အချိန် ကုန်လျက်ရှိကြကာ ပေါက်ယု၏အခြေအနေကို သတိမပြုမိကြဘဲ ရှိကြ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် နေရသည်ကို ငြီးငွေ့လာသည့် အတွက် အပြင်သို့ထွက်ကာ ပျော်ပါးလျက်ရှိသည့်တိုင် သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ ကျေနပ်မှုမရဘဲ နောက်ကျိ ရှုပ်ပွေလျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယု၏ သူငယ်တော် မင်ယန်းသည် သူ့သခင်လေး အပျင်းပြေစေရန်အတွက် ကြံစည်စိတ်ကူးလျက်ရှိရာ အသစ်အဆန်းဖြစ်မည့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသဖြင့် မြို့ထဲမှ စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားကာ ဝတ္ထုစာအုပ် အသစ် အကောင်းများ၊ ရှေးခေတ်က မိဖုရားများနှင့် ကိုယ်လုပ်တော်တို့အကြောင်းကို ရေးထားသည့် ပုံဝတ္ထုများ နှင့် သီချင်း စာအုပ်များကို ဝယ်လာခဲ့၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုစာအုပ်များကို ယခင်က တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးခဲ့ချေ။ ထိုစာအုပ်များကို ဖတ်ရ သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုအဖို့တွင် ရတနာသိုက်ကြီးကို တွေ့ရသည့်နှယ် ရှိပေ၏။

“သခင်လေး၊ ဒီစာအုပ်တွေကို ဥယျာဉ်ထဲတော့ ယူမသွားနဲ့နော်။ ကာလပေါ်ဝတ္ထုတွေ သခင်လေးဖတ်နေတာကို လူကြီးတွေ သိသွားယင် ဒါတွေကို ရှာပေးရသလားဆိုပြီး ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်နေမှာ”

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် သူ့စကားကို ဘယ်မှာ နားထောင်ပါမည်နည်း။ ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေပြီး နောက်ဆုံးတွင် စကားလုံး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဖြင့် ရေးထားသော စာအုပ်များကို ခိုးသွင်းလာကာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေစဉ် ခိုးဖတ်ရန်အတွက် မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် ဝှက်ထား၏။ ထို့ထက်ပို၍ ညစ်ညမ်းသော စာအုပ်များကိုမူ ဥယျာဉ်အပြင်ဘက်ရှိ သူ့စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင် ဝှက်ထား၏။

တတိယ လလယ်ရက် တစ်ရက်လောက်၌ ပေါက်ယုသည် “ခန်းတွင်းရိပ်သာ”ဆိုသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုယူကာ တတိုင်းမွှေး ကန်ပေါ်ရှိ တံတားကလေးပေါ်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ကန်လေးအနီးရှိ အပွင့်တွေ ဝေဆာနေသော မက်မုံပင်အောက်မှ ကျောက်ဆောင် တစ်ခုပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဖတ်နေ၏။ စာအုပ်ထဲတွင်ပါ သည့် “ရုတ်ရုတ်သဲသဲ၊ ရဲရဲပန်းလွှာ၊ မြေမှသက်ဆင်း” ဆိုသည့် စာပိုဒ်သို့ ရောက်လျှင် လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်ပြီးနောက် ပေါက်ယုနှင့်တကွ စာအုပ်ပေါ်သို့ ပန်းတွေ ကြွေကျလာ၏။ သူ့အနီးရှိ မြေပြင်မှာလည်း

ကော်ဇောခင်းထားသည့်နှယ် ပန်းလွှာတို့ဖြင့် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် ကြွေကျနေသည့် ပန်းပွင့်ကလေးများကို ခါချလိုက်ပြီး နင်းမိမည် စိုးသည့်အတွက် လက်ဖြင့် စုယူလိုက်၍ စမ်းချောင်းနားသို့ ဆင်းသွားပြီးလျှင် မက်မုံပွင့်လွှာ ကလေးများကို ရေထဲသို့ မျှောလိုက်၏။ ပန်းလွှာကလေးများသည် အတန်ကြာမျှ ဝဲလှည့်နေပြီ။ နောက် ချာလည်ချာလည်ဖြင့် ရေစီးတွင် မျှောပါသွားကြ၏။

မက်မုံပင်အောက် ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် မြေပြင်တွင် ပြန့်ကျဲနေသည့် ပန်းဝတ်လွှာ ကလေးများ အများကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသဖြင့် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ် အသံတစ်သံကြောင့် ပေါက်ယုမှာ လန့်သွား၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”ဟူသော အသံကိုကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုက်ယုကို တွေ့ရ၏။ ထိုက်ယုမှာ ပခုံးတွင် ပေါက်ပြားတစ်ချောင်း ကိုထမ်းထားပြီး ပိုးအိတ်ကလေး တစ်အိတ်ကိုလည်း ပေါက်ပြားတွင် တွဲလောင်း ဆွဲထား၏။ လက်ထဲတွင်မူ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။

“အတော်ပဲ မလေး။ ဟောဒီ ပန်းလွှာကလေးတွေကို တံမြက်စည်းနဲ့ လှည်းချပြီး ရေထဲ မျှောပစ်ခိုင်းရဦးမယ်။ မောင်တောင် တစ်ပုံ မျှောခဲ့ပြီးပြီ”

“ရေထဲကို မမျှောပါနဲ့ကွယ်။ ဥယျာဉ်ထဲက စမ်းချောင်းထဲမှာတုန်းကတော့ ပန်းပွင့်ကလေးတွေဟာ သန့်ရှင်း နေသေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အပြင်ရောက်သွားလို့ရှိယင် လူတွေက အမှိုက်တွေ၊ အညစ်အကြေးတွေကို စမ်းချောင်းလေး ထဲ သွန်ပစ်ကြတာ။ ဒီတော့ အပြင်ရောက်သွားယင် ဒီပန်းပွင့်ကလေးတွေဟာ ညစ်ပတ်ကုန်မှာပေါ့။ ဟောဟိုနားက ထောင့်မှာ ပန်းသင်္ချိုင်း ကလေးတစ်ခု မလေးလုပ်ထားခဲ့တယ်။ ဟောဒီ ပန်းကြွေကလေးတွေကို တံမြက်စည်းနဲ့လည်း၊ ဟောဒီ ပိုးအိတ်ကလေးထဲ ထည့်ပြီးတော့မှ အဲဒီနားမှာသွားမြှုပ်။ နောင်ကျတော့ ဒီပန်းပွင့်ကြွေလေးတွေဟာ မြေဩဇာ ပြန်ဖြစ်လာကြမှာပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်တာက ပိုပြီး မသန့်ရှင်းပေဘူးလား။”

ပေါက်ယုသည် ထိုအကြံကို သဘောကျသွား၏။

“ကောင်းတယ်။ ဒီလိုဆိုယင် မောင်လဲ လိုက်လုပ်ပေးမယ်။ စာအုပ်ကို တခြားသွားပြီး သိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဘာစာအုပ်လဲ မောင်လေး။”

ပေါက်ယုက စာအုပ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အင်္ကျီ ကြားထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

“ကွန်ဖြူဇီကျမ်းစာပါ။ ကျမ်းနာမည်က ‘ပဏ္ဏတ ဝေဒနိယ ကျမ်း’ တဲ့”

“ဒီလို တစ်ပတ်ရိုက်လို့ ဘယ်ရမလဲ မောင်လေးရယ်။ ပြပါ။ ဘာစာအုပ်တွေလဲ”

“မလေးကိုတော့ ပြပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးနော်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုပဲ မလေးရာ။ ဖတ်မိယင် လက်ကချချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းတောင် စားဖို့ သတိရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဆိုကာ စာအုပ်ကိုပေး၏။

ထိုက်ယုသည် စိုက်ပျိုးရေး ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို အောက်ချကာ စာအုပ်ကို ထိုင်ဖတ်၏။ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနှင့် ထိုက်ယုမှာ စိတ်ဝင်စားသည်ထက် ဝင်စားလာခဲ့လေပြီ။ ထမင်းတစ်ဝိုင်း စားပြီးလောက်ချိန်တွင် ထိုက်ယု သည် အခန်း ဆယ့်ခြောက်ခန်းကို ဖတ်ပြီးလေပြီ။ ထိုက်ယုသည် လှပသော စာသားများကြောင့် ကြည်နူးလျက် ရှိ၏။ စာအုပ် ကုန်သွားသောအခါ၌ ထိုက်ယုသည် ကျေနပ်လျက်ရှိကာ စာကြောင်းများကို အမှတ်ရလျက် ရှိ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ စွဲကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲနော်”

ပေါက်ယုကတော့ ‘လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့သူ၊ မလေးကတော့ တိုင်းပြည်နိုင်ငံတွေကို ပြုလဲသွားစေတဲ့ အလှမယ်’ ဟု ဝတ္ထုထဲတွင်ပါသည့် စာသားများကို ရွတ်ပြ၏။

ထိုက်ယုသည် ထိုစကားကြောင့် မျက်နှာတွေနီရဲသွား၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်မှောင်ကိုကုတ်ကာ သူ့ကို အရောင် တလက်လက် ထွက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးလျက်

“မောင်လေး မကောင်းဘူး။ ဒီလို မဟုတ်က ဟုတ်က စာအုပ်တွေယူလာပြီး မလေးကို အဲဒီဝတ္ထုထဲက ဟာတွေနဲ့ နှိုင်းတယ်။ မလေး မကျေနပ်ဘူး။ ဦးလေးကျိချိန်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်းကို တိုင်မယ်”

ထိုက်ယု၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ ထိုက်ယုက ထပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ပေါက်ယုက လမ်းရှေ့မှ ကာထား၏။

“မလေးရယ် မောင့်ကို ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ မရိုးသားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီစာတွေကို ရွတ်ပြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပါ။ မလေးကို မရိုးသားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောတာမှန်ယင် ဟောဒီ ကန်ထဲကို လိမ့်ကျပြီး လိပ်စာ ဖြစ်ရပါစေရဲ့။ ကိုယ်တိုင်လဲ လိပ်ဖြစ်ပါစေရဲ့။ မလေး နန်းတွင်းသူကြီးဖြစ်လို့ နတ်ရွာစံယင်လဲ မလေးရဲ့ သင်္ချိုင်း ကမ္ပည်းစာ ကျောက်တုံးကို တစ်သက်လုံးပိုးပြီး သင်္ချိုင်းနားမှာ ရပ်နေရတဲ့ ဘဝမျိုး

ဖြစ်ရပါစေရဲ့”

ထိုက်ယုသည် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ နိုင်လှသည့် သူ့ကျိန်စာကို ကြားသည့်အခါ၌ ဆက်၍ မငိုနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ စိုရွဲနေသည့် ကြားမှ ရယ်လိုက်မိ၏။

“ကြောက်တတ်လိုက်တာလဲ သူ့အပြင် မရှိဘူး။ ပြီးတော့လဲ သူများကို မဟုတ်တရုတ်တွေ လိုက်ပြောတတ်လိုက် တာလဲ အလွန်ပဲ။ လူကြည့်တော့ ဟန်မလိုနဲ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ ပန်းပွင့်တဲ့ သစ်ငုတ်၊ မဂ္ဂရောင် တောက်နေတဲ့ ခဲလှံသွား”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်၏။

“ကဲ မလေးပြောတာကို နားထောင်ပြီးပြီနော်။ ဒီတစ်ခါ မောင့်အလှည့်”

“မောင်လေးက ကြွားတယ်။ တစ်ခါဖတ်ရုံနဲ့ စာတစ်ပိုဒ်ကို အလွတ်ရတယ်တဲ့။ မလေးက တစ်ခါကြည့်ရုံနဲ့ စာ ဆယ်ကြောင်းကို အာဂုံ ဆောင်နိုင်တယ် ဆိုယင်ကော”

ပေါက်ယုသည် စာအုပ်ကို တစ်နေရာသို့ ယူ၍ ထားလိုက်၏။

“ကဲ ဒါတွေတော်ပါပြီ။ ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို ကျင်းတူးပြီး မြှုပ်ကြရအောင်”

ပန်းပွင့်ကလေးများကို မြေမြှုပ်နေကြစဉ် မာလာ ရောက်လာလေ၏။

“ဟောတော်။ လက်စသတ်တော့ ဒီ ရောက်နေကြတာကိုး။ ကျွန်မဖြင့် လိုက်ရှာလိုက်ရတာ နို့နေတာပဲ။ သခင်ကြီး ကျိရဲ့ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ သခင်မလေးတို့ တစ်သိုက်တော့ သွားမေးကြတယ်။ မယ်မယ်ကလဲ သခင်လေးတို့ကို သွားကြည့် စေချင်တယ်။ မြန်မြန်လာပြီး အဝတ်လဲပါလား”

ပေါက်ယုသည် မာလာနှင့် လိုက်သွားသည့်အတွက် ထိုက်ယု တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုက်ယုသည် မည်သည့် နေရာသို့ သွားရမည် မသိသည့်အတွက် သူ့ခန်းဆောင်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သစ်တော်မွှေး ရင်ပြင်အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဆူချောင်မှ ဝယ်လာသော ကချေသည် ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့ သီချင်းတိုက်နေသံကိုကြားရ၏။ ပလွေသံနှင့် တေးသံသည် အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်၍ ပျံ့လွင့်လာလေ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျင် ထိုက်ယုသည် အဆိုကဇာတ်ထဲမှ သီချင်းများကို မနှစ်သက်သည့်အတွက် ကောင်းကောင်း နားမထောင်ဖြစ်ခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် သူကြားလိုက်ရသည့် ယခု သီချင်းသံ မှာ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းနေ၏။

“နံရံတွေလဲပြီ... ဟောင်းမြင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ရေကွင်းအို.. ဟိုနံဘေးဆီမှာ .. တောက်ပတဲ့ နီညိုညို ... ပန်းရောင်အိုနဲ့ ... မြဲမြဲမှိုင်းပို ...”

ထိုက်ယုသည် စာသားများကို သဘောကျသွားကာ
ရပ်နားထောင်နေ၏။

...လှပတဲ့ မနက်ခင်း ရွန်းစိုစို... လွမ်းအောင်ဖန်သကို ... သည်လို
နွေဦးမျိုးကို လယ်သူများ အချစ်တွေပို...

ထိုက်ယုသည် ခေါင်းညိတ်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ကာ “အင်း
စာသားကလေးတွေက တော်တော်လှသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက လူတွေက
တကယ့် အနှစ်သာရကို မကြည့်ဘဲ အပေါ်ယံကို ကြည့်၊ ကတာ
ခုန်တာတွေလောက်ကို ကြည့်နေကြတာက ခက်တယ်” ဟု တွေးရာမှ သီချင်းကို
ဆက်၍ နားထောင်နေမိပြန်၏။

... အချစ်ရယ် မင်းဟာ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လို လှခဲ့ပါတယ် ...
ဒါပေမယ့် နုပျိုခြင်းဆိုတာ ရေစီးလိုပဲ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားလေတယ် ...

ထိုက်ယု၏ ရင်သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုက်ယုသည် တေးသံကို
ဆက်၍ နားထောင်၏။ ထိုနောက်

“စမ်းရေလည်းဆန်း၊ ပန်းခင်းလဲကြွေ၊ ဖြစ်ပျက်နေကြ” ဟူသော
ရှေးကဗျာတစ်ပိုဒ်မှ စာသားများကို လည်းကောင်း၊ “နွေဦးလည်းကြွေ၊
ပန်းလည်းကြွေ၍၊ စမ်းရေလည်းမျော၊ စုံမြိုင်တောကား။ လူ့ဘုံလောက၊
ငဲ့ဘဝနှင့်၊ တူလှဘိခြင်း” ဟူသော စာသားများ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိလေ၏။

ထိုစာသားများ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးရင်း ထိုက်ယု၏ ရင်သည်
ဆွတ်ပျံ့ လှိုက်မောလာကာ မျက်ရည်များ သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြ၏။
အကယ်၍သာ နောက်မှ တစ်ယောက်ယောက် လာ၍ သူ့ပခုံးကို
လာမပုတ်ခဲ့လျှင် ထိုက်ယုသည် ထိုနေရာတွင် မည်မျှကြာအောင် ထိုင်နေမိမည်
မသိချေ။ ပခုံးကို လာတွန်းသဖြင့် ထိုက်ယုသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မည်သူဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါ လေ။

မှန်ပေ၏။

မနက်ခင်းတွင် အဆင်းတန်ဆာဩယ်ရန်ကို သတိမရ။ ညခင်း
ရောက်လျှင် ရွှေချည်ထိုးဝတ်ရုံကို ဆင်ရန် သတိမထား။

လေညင်းတွင် ယစ်မူးကာ လမင်းကို ငေးကြည့်ရင်း

သောကဖြင့်သာ အပျင်းဖြေရပေ၏။

ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးသည် ရဲရင့်၍ သဘောထားကြီးပုံကို ပြခြင်း။

ရည်မှန်းချက်ကြီးသည့် မိန်းမပျိုသည် ချောမြို့ရာတွင် လက်ကိုင်ပဝါ ပျောက်ခြင်း။

ထိုက်ယု၏ စိတ်သည် ထိုသို့ညွတ်နူးကာ အတွေးတို့ ချာချာလည်လျက် ရှိနေစဉ် သူ့နောက်မှ တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ပခုံးကို လှုပ်ရင်း

“တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ထိုင်ငေးနေတာလဲ မလေး” ဟု မေးလိုက်သည့် အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ယင်လင်း ခေါ် မကြာဖြူကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟဲ့၊ ကောင်မလေး အရမ်းလုပ်တာပဲဟယ်။ လန့်သွားတာပဲ။ ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

ယင်လင်းက တခစ်ခစ်ရယ်နေ၏။

“ကျွန်မ သခင်မလေးကို လိုက်ရှာနေတာ မလေးရဲ့။ ဇူချုန်း ကလဲ မလေးကို လိုက်ရှာနေတယ်။ သခင်မဝမ်က မလေးဆီကို လက်ဖက်ရည် အပို့ခိုင်းလိုက်လို့တဲ့။ လာလေ မလေး။ မလေး အဆောင်ကို သွားကြရအောင်”

ယင်လင်းက လက်ကိုဆွဲခေါ်သဖြင့် ထိုက်ယုလည်း လိုက်လာခဲ့ကာ ဝေဠုဝန်သို့ လာခဲ့လေ၏။ မိမိခန်းဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ရွက်သစ်ခတ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ဘူးနှစ်ဘူးကို တွေ့ရ၏။ ထို ရွက်သစ်များမှာ ရွှေနန်းတော် ကြီးမှ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး နတ်ငှက်မယ်က ထိုလက်ဖက်ရည်များကို ထိုက်ယုထံသို့ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုက်ယုနှင့် ယင်လင်း တို့သည် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ငွေချည်ထိုး လက်ရာများ အကြောင်းကို ပြောဆို နေကြ၏။ ထိုနောက် စစ်တုရင် ကစားကြလေ၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်မှ စာပိုဒ်များကို အတူတူ ဖတ်ကြ၏။ အတန် ကြာလျှင် ယင်လင်းလည်း ပြန်သွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ မာလာသည် ပေါက်ယုကို ဥယျာဉ်ထဲမှခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည့်အခါ၌ အခန်းရှိ ထိုင်ဖုံတစ်ခုတွင်ထိုင်ကာ မိမိထိုးထားသည့် တက်တင်းဇာများကို ကြည့်နေသည့် ယုန်ယန်း ကို တွေ့ရ၏။

“သခင်လေး၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ။ သခင်လေးကို မယ်မယ် မျှော်နေတယ်။ ပြီးတော့ သခင်ကြီးကျိရဲ့ သိပ် နေမကောင်းဘူးတဲ့။ အဲဒါကို

သွားကြည့်ပါတဲ့။ အဝတ်အစားလဲပြီး မြန်မြန်သွားလိုက် မောင်လေး။”

မာလာသည် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားကာ ပေါက်ယု၏ အဝတ် အစားများနှင့် ဖိနပ်တို့ကို သွားယူနေစဉ် ပေါက်ယု သည် ထိုင်ဖုံပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် ခြေထောက်တွင် စီးထားသည့် ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး မာလာ ကို စောင့်လျက်ရှိနေ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပန်းနုရောင်ပိုးအင်္ကျီ၊ အနက်ရောင် လက်ပြတ်ဖဲအပေါ် အင်္ကျီ၊ ဝိုးခါးစည်း ကြိုးအဖြူကို စည်းထားသည့် ယုန်ယန်းကို တွေ့ရ၏။ သူ့ကို ကျောပေးပြီး ခေါင်းငုံ့၍ တက်တင်းဇာများကို ကြည့်နေသည့် အတွက် ကုပ်သားဝင်းဝင်းလေးကို မြင်ရလေ၏။ ကုပ်ပေါ်တွင် ကော်လံ ဇာအဖြူ ဝဲလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် ယုန်ယန်း ၏ လည်ကုပ်ကို ပါးဖြင့် ကပ်ထားလိုက်ကာ သင်းပျံသောကိုယ်နံ့ကို ရှူရှိုက်နေမိရင်း ကျောကို ပွတ်သပ်နေမိလေ၏။ ယုန်ယန်း၏အသားမှာ မာလာ၏အသားကဲ့သို့ပင် ဖြူဖွေးနူးညံ့လျက်ရှိသဖြင့် ပေါက်ယုသည် သူ့ကျောကိုပွတ်သပ်လျက် ရှိ၏။ ပေါက်ယုက ယုန်ယန်းကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်ရင်း “နုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေး မြည်းကြည့်မယ်လေ” ဟု နောက်သလိုလို ဖြင့် ပြော၏။ ပြောရုံမျှသာ မဟုတ်။ ညောင်စေး ကပ်နေသည့်နှယ် ရှိအောင် ယုန်ယန်းကိုလည်း ကပ်နေလိုက်သေး၏။

“မာလာရေ၊ ဒီမှာ လာကြည့်ဦးနော်။ ညည်း သခင်လေးကို လာကြည့်ပြောလှည့်ဦး။ ညည်းသခင်လေးကို ဒီလောက်မှ သင်မထားဘူးလား။”

မာလာသည် ပေါက်ယု ဝတ်ရန် အဝတ်အစားများကို တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ကြီး ယူလာရင်းက

“သခင်လေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်။ သခင်လေးကို ဆုံးမရတာလဲ အာပေါက်တော့ မတတ်ပဲ။ ဒီအတိုင်းသာ ကြပ်ကြပ်လုပ်။ ကြာယင် ဒီကောင်မတွေ ဒီအိမ်မှာမနေရဲဘဲ ထွက်ပြေးရမှာ”

မာလာသည် ပေါက်ယုကို လျင်မြန်စွာ အဝတ်အစားလဲစေပြီ။ နောက် ယုန်ယန်းနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ဆောင်သို့ ထွက်သွားခဲ့၏။ ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ရှိ သူ့အစေတော်များနှင့် သူ့မြင်းရှိရာသို့ လာခဲ့၏။ မြင်းပေါ်သို့ တက်မည်ပြုစဉ် သူ့ ဖခင်အိမ်မှ ပြန်လာသည့် ကျီလျှံ သည် ပေါက်ယု ရှေ့မှာပင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ပေါက်ယုနှင့် လာ၍ စကားအနည်းငယ် ပြောဆို၏။ ထိုအချိန်တွင် ပေါက်ယုအား တစ်ယောက်က နှုတ်ဆက် လိုက်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေ၏။ နှုတ်ဆက်သူမှာ အသက် နှစ်ဆယ်နီးပါး အရပ် ရှည်ရှည်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ ပိန်ပိန် ပါးပါးနှင့် ရုပ်ရည်ချောမောသည့် လုလင်ပျိုကလေး တစ်ယောက်

ဖြစ်၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့မျက်နှာ ကို မြင်ဖူး နေသော်လည်း သူ့အမည်နှင့် သူ့ကို စဉ်းစား၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျိလျှံက

“ဘာစိုက်ကြည့် နေတာလဲကွ။ သူ့ကို မသိဘူးလား။ နောက်ဘက်လမ်းမှာ နေတဲ့ ပဉ္စမ ယောင်းမရဲ့သား ကျီယွန် လေကွာ”

“ဪ၊ ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော် မေ့နေတယ်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် ကျီယွန်အမေ၏ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အကြောင်းတို့ကို မေးနေ၏။ လုလင်က ကျိလျှံကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရင်း

“ဦးလေးကျိလျှံနဲ့ စကားပြောစရာကလေး နည်းနည်းရှိလို့”

“ကျီယွန်က တော်တော်ကို ထွားလာတာပဲဗျာ။ ချောလဲ ချောလာတယ်။ ကျွန်တော်သာ မိန်းမရယင် ကျွန်တော့် သားဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

ကျိလျှံက မျက်နှာကို မဲ့လိုက်ရင်း

“ဟဲ့ကောင်လေး။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဘယ်က သားရမှာလဲ။ သူက မင်းထက် လေးငါးနှစ် လောက်တောင် ကြီးတာ”

ပေါက်ယုသည် ပြုံးနေလေ၏။

“ခင်ဗျားအသက်က ဘယ်လောက်လဲ”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်”

ကျီယွန်မှာ နဂိုက ရယ်စရာမောစရာ ပြောတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း

“စကားပုံရှိသားပဲ ဦးလေးကျိလျှံ။ ‘ပုခက်ထဲမှာရှိတဲ့ အဘိုးအိုမှာ တောင်ဝှေးနဲ့ သွားနေတဲ့ မြွေ ရှိတယ်’ တဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ ပေါက်ယုထက် ကြီးချင်ကြီးမယ်။ ဒါပေမယ့် ‘အမြင့်ဆုံး တောင်ဟာ နေကိုမကွယ်နိုင်’ ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်မှာ အဖေဆုံးပြီးကတည်းက ဆုံးမသွန်သင်မဲ့သူဆိုလို့ ဘယ်သူမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ပေါက်ယုနဲ့ ကျွန်တော်ဆိုတာ တူဝရီးပဲ။ သူက ဦးလေး ကျွန်တော်ကတူ။ ကျွန်တော့်ကို မွေးစားချင်တယ် ဆိုယင် မွေးစားပေါ့”

ကျိလျှံက ရယ်လိုက်လျက်

“ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ သားတစ်ယောက်ကို မွေးစားရတယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်များ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူး” ဟု ဆိုကာ ကျိလျှံ သည် အခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုက

“မနက်ဖြန် အားတယ်ဆိုယင် ကျွန်တော့်ဆီ ခဏလာခဲ့ပါလား။ သူတို့ကို လိုက်ပြီး အတုခိုးမနေနဲ့ဗျ။ ခုတော့ ကျွန်တော်လဲ အလုပ်များနေတယ်။ မနက်ဖြန်ကျယ် ကျွန်တော့် စာကြည့်ဆောင်ကိုလာခဲ့။ ဥယျာဉ်ထဲကိုလဲ လိုက်ပြမယ်”

ပေါက်ယုသည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်လေရာ သူ့ အစေတော်များလည်း နောက်မှလိုက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ဦးကြီး ကျိရဲ့အိမ်သို့လာ၍ ဦးကြီး၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းကြည့်ရာ ရောဂါ အထူးအထွေမဟုတ်ဘဲ သာမန် အအေးမိခြင်းမျိုးလောက်သာ ဖြစ်သည်ကို သိရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျိရဲ့အား မယ်မယ်က မှာလိုက်သည့် အကြောင်း တို့ကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုင်၍ ကန်တော့လေ၏။ ကျိရဲ့သည် မယ်မယ်အား အခြေအနေကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်ရန် မတ်တတ် ထ၍ ပြောဆိုပြီးလျှင် သူ့ဇနီးထံသို့ ပေါက်ယုကို ခေါ်သွားရန် အစေတော်တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလေ၏။

ပေါက်ယုသည် နောက်ဘက်ရှိ ဒေါ်လေးဆင့်၏ ခန်းဆောင်ထဲသို့ လာခဲ့၏။ ဒေါ်လေးဆင့်သည် မတ်တတ်ထ ကာ မယ်မယ်အား နှုတ်ဆက်လိုက်ရန် ပြောဆိုသဖြင့် ပေါက်ယုမှာလည်း ထိုင်၍မဖြစ်သေးဘဲ ခေါင်းညွတ်၍ နားထောင် နေရလေ၏။ ထို့နောက်မှ ဒေါ်လေးဆင့်သည် ပေါက်ယုအား ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ တက်၍ သူ့အနီးတွင်ထိုင်စေပြီးနောက် ကျန် အိမ်သူအိမ်သားများ အကြောင်းကို မေးမြန်းလျက်ရှိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြစဉ် ဒေါ်လေးဆင့်သည် ပေါက်ယုကို နှုတ်ဆက်ရန်အတွက် ကျိဆုန်ကို အခေါ် ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ကျိဆုန်ရောက်လာလေ၏။

“ကဲ၊ ဒီလို မျောက်ကလေးမျိုးကို မြင်ဖူးရဲ့လား ပေါက်ယု။ ငါတူမှာ သန့်ရှင်း ပြီးလိမ်းပေးဖို့ အထိန်းတော်၊ အချောတော်တွေ မရှိတော့ဘူးလား။ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ။ ကောင်မတွေ သေကုန်ကြပြီလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ မျက်နှာ ကလဲ ပေရေလို့။ အမျိုးကောင်း သားနဲ့မတူဘူး။ တကယ့် လမ်းဘေးက လူပြန်နဲ့ တူနေတယ်”

ထိုအခိုက် ကျိဟုန်နှင့် သူတူ ကျိလန်တို့သည်လည်း ဒေါ်လေးဆင့်ကို ကန်တော့ရန် ရောက်လာကြသဖြင့် ဒေါ်လေး ဆင့်သည် သူတို့ကို ကုလားထိုင်များ ပေါ်တွင် ထိုင်စေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိဟုန်မှာ သူ့ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မှီအုံးတစ်အုံးတည်း ထိုင်၍နေသည့် ပေါက်ယုကို တယုတယ လုပ်နေသည့် ဒေါ်လေးဆင့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အကြီး အကျယ် ဒေါပွကာ ပြန်ထွက်ရန် ကျိလန်ကို အချက်ပေးလိုက်၏။ သို့ဖြင့် ခဏမျှ ကြာလျှင် ကျိဟုန်နှင့် ကျိလန်သည် အကြောင်းရှာကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားရန် ပြင်နေကြ၏။ ပေါက်ယုကလည်း ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင် ဒေါ်လေး ဆင့်က ပြုံး၍

တားထား၏။

“နေစမ်းပါဦးကွယ့်။ ငါတူကို ပြောစရာ ရှိလို့ပါ။ ထိုင်စမ်းပါဦး”

ပေါက်ယုမှာ ပြန်ထိုင်ရ၏။ ဤတွင် ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန် တို့ကိုလည်း ထိုင်ရန်ပြောလေ၏။

“အိမ်ပြန်ရောက်ယင် မင်းတို့ မေဖျားကို ဒေါ်လေးဆင့်က နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်လို့ ပြော။ ကြားလား။ အစတုန်း ကတော့ မင်းတို့ကို ညစာကျွေးပြီးမှ ပြန်လွှတ်မလို့ စိတ်ကူးထားတာ။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ နေတဲ့ကလေးမတွေ ဆူညံကြ လွန်းလို့ ဒေါ်လေးလဲ ခေါင်းနောက်နေပြီ။ စားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန်မှာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ယုက

“မလေးတို့တစ်တွေ ဦးကြီးကို လာမေးတယ်ဆို။ ခု သူတို့ တစ်တွေ ဘယ်မှာလဲ”

“စောစောကတော့ ဒေါ်လေးအနားမှာ ရှိတာပဲကွယ့်။ ခုတော့ နောက်ဖေးဆောင်ဘက်မှာ ထင်ပါရဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိလို့ဆို ဒေါ်လေး”

“ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်။ ဪ မှတ်မိပြီ။ ကလေးမလေးတွေ နဲ့အတူတူ ညစာစားသွားလို့ ပြောမလို့ပါကွယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို အပြန် လက်ဆောင်တစ်ခုလဲ ပေးလိုက်စရာရှိတယ်”

သူတို့ တူဝရီး နှစ်ယောက်သည် ညစာစားချိန်အထိ ထိုင်၍ စကားပြောနေကြလေ၏။ စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင် များကို ပြင်ဆင် ခင်းကျင်းပြီးနောက် သူတို့ တူဝရီး နှစ်ယောက်သည် လူမမာ မေးလာ ကြသော မိန်းကလေးများနှင့်အတူ ထမင်းစားကြ၏။ ထို့နောက်တွင် ပေါက်ယုသည် ဦးကြီးကျိရဲ့တို့ အိမ်သားများအား နှုတ်ဆက်ကာ သူ့အစ်မများ၊ ဝမ်းကွဲ အစ်မများ နှင့်အတူ စံအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူတို့တစ်သိုက်သည် မယ်မယ်ကို ကန်တော့ပြီးနောက် ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် စကားပြောဆိုကာ အသီးသီး အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ကျီလျှံကို လာတွေ့သည့် ကျီယွန်ဆိုသည့် သူငယ်ကလေး အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။

“ဦးလေးကျီလျှံ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်ကလေး ဘာလေး မရသေးဘူးလား”

“တလောတုန်းကတော့ ရှိတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် မင့်ဒေါ်လေး ငှက်မယ်က

ကျိချင်းကို အယင် ပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် ဥယျာဉ်ထဲက သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းဖို့ အလုပ်တစ်ခု ပေါ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီအလုပ် ပေါ်လာယင် မင်းပေးမယ်လို့ မင့်ဒေါ်လေး ငှက်မယ်က ပြောထားသားပဲကွာ”

ကျိယွန်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိထား

“ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော် စောင့်ရမှာပေါ့ ဦးလေးရာ။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးဆီကို ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် လာတယ်ဆိုတာကိုတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်တွေ့ယင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ဒေါ်လေးကိုပြောပါ့မယ်”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ ပြောရမှာလဲ။ ငါ့မှာ ဒီလိုအသေးအဖွဲ ကလေးတွေကိုပြောဖို့ အချိန်မရပါဘူး။ မနက်ဖြန် မနက် လင်းအားကြီး ဆိုယင် ငါ ရှင်ယီကို သွားစရာရှိတယ်။ ညနေကျမှ ပြန်ရောက်မှာ။ ဒီတော့ မင့်ကိစ္စကို သန်ဘက်ခါ ထိအောင် စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး။ ဒါပေမယ့် မိုးချုပ်ကျမှ လာခဲ့နော်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ငါအားမှာ”

ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ ပြန်လာခဲ့သည့်အခါ၌ ကျိယွန်၏ ခေါင်းထဲတွင် အကြိတ်တစ်ခုပေါ်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျိယွန်သည် သူ့အမေ ဘက်မှ တော်စပ်သည့် ဦးလေး ဝူရှိကျင်၏ အိမ်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ဝူရှိကျင် မှာ နံ့သာဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားလေရာ ကျိယွန်ရောက်သွားသည့် အခါတွင် ဆိုင်မှပြန်ရောက်ခါစပင် ရှိသေး၏။

“ဦးလေးဆီကို ကျွန်တော် အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့ပါ။ ဦးလေးရဲ့ နံ့သာဆိုင်မှာ စူမကြာ ပရပ်နဲ့ ကတိုးများ မရှိဘူးလား။ ရှိယင် ကျွန်တော့်ကို လေးကျပ်သားစီလောက် ရောင်းပါ။ ပိုက်ဆံတော့ နောင်များမှ ပေးပါ့မယ်။ အလွန်ဆုံး လပြည့်ပွဲ နောက်ဆုံးပေါ့ဗျာ”

သူ့ဦးလေးက အေးစက်စက်ဖြင့်

“အကြွေးစကားတော့ သိပ်မပြောနဲ့ကွာ။ တစ်ခါတုန်းက ဆိုင်က ကောင်လေး တစ်ယောက် သူ့အမျိုးဆိုပြီး နံ့သာတွေ ရောင်းလိုက်တာ နည်းတဲ့ တန်ဖိုးလား။ ခုထိ တစ်ပြားမှ မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီအကြွေးကို ကာမိအောင် ပြန်လုပ်နေရတယ်။ ဘယ်ဆွေမျိုး ဘယ်မိတ်ဆွေကိုမှ အကြွေးမရောင်းတော့ဘူးလို့ တို့လင်မယား နှစ်ယောက် ပြောထား ကြရတယ်။

“ပြီးတော့ အဲဒီနံ့သာမွှေးတွေကလဲ ခု တော်တော်လေး ရှားနေတယ်ကွ။ မင်းက လက်ငင်းပေးပြီး ဝယ်ပါ့မယ် ဆိုတောင် တို့လို ဆိုင်ကလေးတွေမှာ မင်းပြောသလောက် ရောင်းစရာ မရှိဘူး။ တခြားက ရှာပေးရမှာ။

ဒါကတစ်ချက်။

“နောက်တစ်ချက်က မင်း ဒီပစ္စည်းတွေကို အရေးတကြီး လိုချင်နေတာကို ငါ တယ်ပြီး မသင်္ကာချင်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ ဘာလုပ်မလို့ မှန်းသာ မသိတယ်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒီလိုပြောလို့ ငါက တွေ့တိုင်း မင်းကို အပြစ်ရှာနေတယ်လို့ မထင်လိုက်နဲ့။ မင်းတို့လူငယ် ကလေးတွေက ဘာမှ စဉ်းစားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့သာ မင်းမှာ အစာရေစာ ဝဝလင်လင်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှကို ဝတ်လို့၊ ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ ကိုယ့်အကိုင် ကလေးနဲ့ ဖြစ်နေတာကို မြင်ရယင် ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာမလဲ”

ကျီယွန်က လေပျော့ကလေးဖြင့်

“ဦးလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အဖေ ဆုံးတုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကလဲ ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတော့ ဘာမှ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဖေအလောင်းကို လှလှပပ မြေကျ နိုင်ခဲ့တာဟာ ဦးလေးကျေးဇူးကြောင့် ဆိုတာ နောက်ကျတော့ အမေ ခဏခဏ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ဦးလေး ကောင်းကောင်းသိပါတယ် ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော် သုံးရဖြုန်းရအောင်ဆိုလို့ အဖေဆုံးတော့ ဘာများ ထုပ်ထုပ်ထည်ထည် ကျန်ခဲ့လို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။ အတွင်းပစ္စည်းလဲ မကျန်ခဲ့ဘူး။ ‘အင်မတန် လိမ္မာတဲ့ အိမ်ရှင်မတောင်မှ ဆန်မရှိယင် ထမင်းမချက် တတ်ဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိသားပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား ကျောထောက်နောက်ခံမှ မရှိတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီပြင်လူငယ်တွေလို အူတူတူ အတတ ထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ သာ ကျွန်တော်ဟာ ခပ်ဖျင်းဖျင်း ကောင်ဆိုယင် ဦးလေးဆီ လာပြီး ဆန်နို့ဆီဘူး တစ်လုံးနှစ်လုံး လာချေးလိုက်၊ မနက်ဖြန် ကျယင် ပဲဆန်တစ်လုံးနှစ်လုံး လာချေးလိုက်နဲ့ လုပ်နေမှာပေါ့။ ဒီလိုလာလာပြီ၊ ချေးနေယင် ဦးလေး ဘယ်နှယ်လုပ်ငြင်းလို့ ရမှာလဲ”

“အေးလေ၊ ငါ့မှာရှိတာတော့ မင်းတောင်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ ခေါင်းရှုပ်နေတာက မင်းခေါင်း မသုံးတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒီအကြောင်းကို မင်းဒေါ်လေးကိုလဲ ခဏခဏ ပြောမိတယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဟောဟိုက စံအိမ်ကြီးကိုသွားတာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်တယ်။ တကယ်လို့ သခင်လေးတွေနဲ့ တွေ့ခွင့်မရဘူး ဆိုယင်တော့ ကိုယ့်ဂုဏ် တွေ မာနတွေ ခဏ ဘေးချိတ်ထားပြီး အောက်က ပစ္စည်းထိန်းတွေ၊ အစေတော်တွေနဲ့ ဝင်တွေ့ပေါ့ကွာ။ သူတို့နဲ့တွေ့ယင် အလုပ်ကလေး ဘာလေး ရနိုင်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကပဲ မြို့ပြင်မှာ မင်း သုံးဝမ်းကွဲ ဦးလေးရဲ့ စတုတ္ထသားရယ်။ မြည်း တစ်ကောင် စီးလို့။ နောက်က လှည်းငါးစီးနဲ့။ ကိုရင်

အပါး လေးငါးဆယ် လောက်ကို သူတို့ ကျီဆွေမျိုးစု ကိုးကွယ်တဲ့ သံသေကျောင်းကို ပင့်သွားတာ တွေ့လိုက်သေးတယ်။ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ တခြားလူ ကျတော့ ဘယ်လောက်လျင် သလဲ။ ချက်ကောင်း ပေါ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်ကို ရအောင်လုပ်သွားတာ”

ကျီယွန်သည် ရှည်လျားလှသော ဩဝါဒကို နားထောင်ရသဖြင့် စိတ်တိုလာကာ ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သူ့ဦးလေးက

“နေဦးလေ၊ ဘာများ အရေးတကြီး ကိစ္စ ရှိလို့တဲ့။ ထမင်းလေး ဘာလေး စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ပါလား။”

ဤတွင် ဦးလေးမိန်းမက

“တော်ရှုးနေသလား။ အိမ်မှာ ဆန်တစ်စေ့မှ မရှိလို့ ထမင်း မချက် ရသေးဘူး။ ဆန်မရှိလို့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ခေါက်ဆွဲ လေးပဲ ပြုတ်ထားရတယ်။ ဒါတောင် များများစားစား ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ တော့ တစ်ယောက် စာပဲ ရှိတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူဌေးကြီး ဂိုက်လဲ သိပ်ဖမ်းမနေနဲ့။ ဒီမှာ နေယင် ဘာမှစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“မရှိယင်လဲ နောက်ထပ် ခေါက်ဆွဲလေး တစ်ဆယ်သားလောက် ဝယ်ချည်ကွာ” ဟု ဂူရှိကျင်က ပြောလေ၏။ ဤတွင် သူ့မိန်းမသည် လှမ်း၍

“ဟဲ့ ယင်ချီရေ၊ ယင်ချီ၊ ဒီကို ခဏလာစမ်း။ ဟောဟိုဝင်းကြီး ထဲက ဒေါ်လေးဝမ်တို့ဆီ သွားပြီး ငွေနှစ်ဆယ် အစိတ်လောက် သွားချေးချည်စမ်း။ မနက်ဖြန်မှာ ဆက်ဆက် ပြန်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့” ဟု ခိုင်းလိုက်၏။

“ဟာ နေပါစေ၊ အလကား ဒုက္ခရှာလို့” ဟု ပြောကာ ကျီယွန်သည် သူ့ဦးလေးအိမ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာခဲ့၏။

ကျီယွန် သည် ရက်ကလည်း ရက်၊ စိတ်ကလည်း တိုတိုဖြင့် သူ့ဦးလေးအိမ်မှ ထွက်လာကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ အိမ်ဘက်သို့လျှောက် လာခဲ့စဉ် အရက်မူးလာသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိ၏။ ကျီယွန်မှာ ဝင်တိုက်မိသည့် အတွက် လန့်ဖျပ်သွားသော်လည်း အရက်မူးသမားမှာ သူ့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် ရှိလေ၏။

“မအေလား။ လူကို မမြင်ဘူးလား ကွ။ ကန်းနေသလား။”

ကျီယွန်က ရှောင်ထွက်မည်ပြုစဉ် အရက်မူးသမားသည် သူ့အင်္ကျီကို ဖမ်းဆွဲထား၏။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အရက်မူးလာသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ သူနှင့် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သည့် နီအဲခေါ် ယစ်ထုပ်စိန်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးမှာ ငွေတိုးပေးစားပြီး ရသမျှ ငွေတိုးကလေးဖြင့် ဖဲရိုက်၊ အရက်သောက် သူဖြစ်လေ၏။ စိန်ကြီးသည်

အရက်ကို အမြဲမှူးလျက်ရှိပြီး ရန်ဖြစ်တတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ယခုလည်း သူ့ဗြီရင် တစ်ယောက်ထံမှ ငွေတိုး တောင်းကာ အရက်သောက်ပြီး ပြန်အလာတွင် ယခုကဲ့သို့ ကျီယွန်နဲ့ လူချင်းတိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ နီအဲသည် သတ်ပုတ်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် လက်ကို မြှောက်လိုက်စဉ် ကျီယွန်က

“ဗျို့ ဦးလေးစိန်ကြီး။ ကျွန်တော်ပါဗျ”

ထိုအသံကြောင့် ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးသည် ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ကျီယွန် ဖြစ်နေ ကြောင်းကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် အင်္ကျီကို ဆွဲထားရာမှ လွှတ်လိုက်ပြီး ယိုင်တီးယိုင်တိုင် ဖြစ်လျက်ရှိရာမှ ပြုံးလိုက်ရင်း

“လက်စသတ်တော့ ကျီယွန်ကိုးကွ။ သေလိုက်ပါတော့ကွာ။ ကံကောင်းလို့ လူမှားတော့မလို့။ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ခု ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“မမေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့ တစ်သက်မှာ ဒီလိုစော်ကားတာမျိုး တစ်ခါမှ မခံခဲ့ရဖူးဘူး”

“ဘယ်သူက စော်ကားလိုက်လို့လဲ။ ဘာသောက် ဂရုစိုက်ရမှာလဲ။ ပြောစမ်း။ မင်းကို ဘယ်သူ စော်ကား လွှတ်လိုက်သလဲ။ ငါလိုက်ချမယ်။ ဟေ့၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်က လမ်းမတန်း သုံးလမ်းနဲ့ လမ်းကြားခြောက်ခုမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဗိုလ် မထားဘူးကွ။ နီအဲတဲ့။ တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ ယစ်ထုပ်စိန်ဆိုယင် လူတိုင်းသိတယ်။ ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးရဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ကို ဘယ်သူစော်ကားသလဲ။ ပြောစမ်း။ စော်ကားတဲ့ကောင် မယား မဆိုးမဖြစ်ပြီး အိမ် ပြာပုံဖြစ်စေရမယ်။ ဘယ်လိုကောင်များ အောက်မေ့နေသလဲ”

“နေပါဦး ဦးလေးစိန်ကြီးရယ်။ ဒီလောက်လဲ ဒေါသ မကြီးပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော် ပြောပြပါဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ ကျီယွန်က သူ့ဦးလေး လင်မယားက သူ့အား မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုလွှတ်လိုက် ကြောင်းကို ပြောပြ၏။

နီအဲဒေါ် ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွလျက်ရှိလေပြီ။

“ဟင်း၊ မင်းဦးလေးဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ။ နို့မို့ယင် ဘယ်သက် သာမလဲ။ သောက် အလားကောင်တွေ။ နေပေ့စေ။ သူတို့မချေးယင် ငါချေးမယ်။ ငါ့မှာ ငွေစနည်းနည်း ပါလာတယ်။ ရော့၊ လိုယင် ငါ့ဆီက ယူသွား။ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ငါတို့ အိမ်နီးနားချင်း နေလာခဲ့ကြတာ ကြာလှပြီ။ ငါ ငွေတိုး ပေးစားနေတာ လူတိုင်းသိတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့အနေနဲ့ ငါ့ဆီကိုလာပြီး တစ်ခါမူ မချေးခဲ့ဖူးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မချေးခဲ့သလဲ။ ငါဟာ ဆူဆူညံညံ လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မို့လို့ မပတ် သက်ချင်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး

နေချင်လို့လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ငါယူတဲ့ အတိုးက များလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး။ ဒီတော့ ငါပြောလိုက်မယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဒီလိုထင်တယ် ဆိုယင် ခုပိုက်ဆံအတွက် ငါ့ကို အတိုးတစ်ပြားမှ မပေးနဲ့။ ဒီအတိုင်း ယူထား။ လက်မှတ်တောင် ထိုးမထားနဲ့။ အလွတ်ယူ။ ဒါ မင်းကြိုက်မှ ချေးနော်။ ငါ့ဆီက ငွေချေး ရလို့ မျက်နှာ ငယ်တယ်၊ အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ယင် မယူနဲ့။ မင့်သဘော။ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားနေတဲ့ လူချည်းပဲ”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့အိတ်မှ ငွေစာချို့ကို ထုတ်ပေးလေ၏။

“အင်း၊ စိန်ကြီးဆိုတဲ့လူဟာ လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် နှမြောတွန့်တိုခြင်း မရှိဘူး။ ရက်ရောတယ်။ ပြီးတော့ အရေးကိစ္စ ကြုံယင် ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းဘက်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရပ်တယ်။ သူက လိုလို ချင်ချင် ထုတ်ချေးတဲ့ပိုက်ဆံကို ငါမယူယင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်တော့မယ်။ ငါ့ကို တစ်မျိုးထင်တော့မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ငါယူလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို နှစ်ဆပြန်ပေးမယ်” ဟု ကျီယွန် တွေးလျက် ရှိသည်။

ကျီယွန်က

“ဦးလေးစိန်ကြီး စိတ်ကောင်းရှိတာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ဦးလေးစိန်ကြီး ဆီကို လာပြီး ချေးမယ်လို့တော့ စိတ်ကူးမိပါသေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးရဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေက လူကုန်တွေ၊ ကြေးရတတ် တွေ။ ကျွန်တော်တို့က မျက်နှာမဲ့တွေ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့လို ဟာမျိုးကိုတော့ ချေးမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး မလာ တော့တာ။ ခု ဦးလေးစိန်ကြီးက ကျွန်တော်ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ရက်ရက်ရောရော ချေးတော့ ကျွန်တော် မငြင်းရက်ဘူးဗျာ။ အိမ်ပြန် ရောက်ယင် ငွေချေးတဲ့ စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ပို့လိုက်ပါမယ်”

ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးသည် တဟားဟားရယ်လိုက်လျက်

“ဟေ့ကောင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ မကြားချင်ဘူး။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း တို့နှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဆွေဆိုယင် အတိုးယူလို့ ကောင်းမလားကွ။ အတိုးယူတာဟာ မိတ်ဆွေရဲ့ အပြုအမူလား။ တော်ပြီကွာ။ ဒီအကြောင်းကို မပြောနဲ့တော့။ မင်းငါ့ကို ငွေတိုးချေးစားတဲ့လူ ဆိုပြီး အထင်မသေးဘူး မဟုတ်လား။ ရော့ငွေ။ သိပ်တော့မများဘူးကွ။ ပါတာကိုပေးရတာ။ ဆယ့်ငါးကျပ်သား ကျော်ကျော်လောက် ရှိမယ်။ ငါ့ကို ငွေချေးတဲ့ လက်မှတ်တွေဘာတွေ ထိုးပေးမနေနဲ့။ စာချုပ်တွေ ဘာတွေ လုပ်နေမှတော့ မင်းကိုချေးပါ့မလား။ တခြားလူကိုပဲ အတိုးနဲ့ ချေးတော့မှာပေါ့”

ကျိယွန်က ငွေစများကို လှမ်းယူလိုက်ကာ

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို စာချုပ် လက်မှတ်ထိုး မပို့တော့ပါဘူး။ ကဲ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

နီအဲ ခေါ် ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးသည် ရယ်လိုက်လျက်

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲကွ။ မှောင်သွားလို့ကွာ။ မမှောင်ယင် မင့်ကို ငါ အရက်ကလေး ဘာလေး တိုက်လိုက် ချင်သေးတယ်။ ငါ့မှာ ကိစ္စ ကလေးတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ မင်းပြန်တော့။ အိမ်နား ရောက်ယင်သာ ဒီည ငါ့ကို စောင့်မနေကြနဲ့၊ တံခါးကို စောစော ပိတ်ပြီးအိပ်ကြ၊ ငါ ပြန်မလာဘူးလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ဒုက္ခပေးတယ်လို့ မအောက် မေ့နဲ့။ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိယင် ငါ့သမီးကို လွှတ်လိုက်လို့ ပြော။ ငါ ဒီနေ့ည မြင်းကုန်သည် ဂျပ ဝမ်အိမ်မှာ အိပ်မယ်လို့”

ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးသည် ယိုင်တီးယိုင်တိုင်ဖြင့် ထွက်သွား၏ ။

ကျိယွန်သည် အချောင်ရလိုက်သည့် ငွေစများကို လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ

“ယစ်ထုပ်စိန်ကြီး ဆိုတဲ့လူက လူတစ်မျိုးရယ်။ ငါ့ကို အရက် ကလေးဘာလေး တိုက်သွားယင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။ ပြီးတော့ ခုသာ ကောင်းပြီ ကောင်းရဲ့နဲ့။ မနက်ဖြန်ကျယင် နှစ်ဆပြန်အတိုး ပေးရမယ်လို့ ပြောလာယင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ။ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့။ အလုပ်အကိုင် ကလေးရယင် ငါလဲ သူပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးနိုင်မှာပါ” ဟု စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံးချလိုက်၏။

ကျိယွန်သည် ငွေစများကိုကိုင်လျက် အနီးရှိ ငွေဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွား၍ချိန်ကြည့်ရာ ယစ်ထုပ်စိန်ကြီး ပြောသည့် အတိုင်း ဆယ့်ငါးကျပ်သားနှင့် သုံးဆယ့်လေး ပဲသား ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျိယွန်သည် အိမ်သို့ မပြန်သေးဘဲ ယစ်ထုပ် စိန်ကြီး အိမ်သို့သွားကာ သူ့မှာလိုက်သည့်စကား ကို သွားပြော၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် တညင်းလုံးရစ်နေသော သူ့အမေကိုတွေ့ရ၏။ သူ့အမေက တစ်နေ့လုံး ဘယ်ပျောက်နေသနည်းဟု မေးသည့်အခါတွင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မည် စိုးသည့်အတွက် သူ့အစ်ကိုထံသွား၍ ပိုက်ဆံချေးသည့် အကြောင်းကို မပြောတော့ချေ။

“အနောက်ဘက်စံအိမ်ကြီးက ဦးလေးကျိလျှံကို သွားစောင့် နေတာအမေရဲ့။ အမေကော ထမင်းစားပြီးပလား”

“အမေတော့ပြီးပြီ။ မင်းဖို့ချန်ထားတယ်”

အမေသည် အိမ်စေတစ်ယောက်အား ထမင်း ခူးခိုင်းလိုက်၏။

မီးထွန်းချိန် ရောက်နေလေပြီ။ ထမင်း စားပြီးသည့် နောက်တွင် ကျီယွန်လည်း မောမောဖြင့် အိပ်ရာသို့ တန်းဝင်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးသောက်၍ အိပ်ရာမှထ၊ အဝတ်အစား လဲပြီးသည်နှင့် ကျီယွန်သည် မြို့တောင်တံခါးရှိ နံ့သာဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် သို့သွားကာ ပရပ်နှင့်ကတိုးတို့ကို ဝယ်ပြီးနောက် ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့၏။ စံအိမ်တွင် ကျီလျှံ ရှိမရှိ သေချာအောင် စုံစမ်းပြီးသည့် အခါတွင် ကျီယွန်သည် နောက်ဖေးကွက်လပ် တလင်းပြင်သို့ လာခဲ့၏။ တလင်းထဲ၌ သူငယ်တော်အချို့သည် မတ်တတ်တံမြက်စည်းကြီး များဖြင့် အမှိုက်လှည်းလျက်ရှိကြ၏။ ထိုစဉ် ချူယွီ၏ မိန်းမသည် ထွက်လာကာ

“ကောင်လေးတွေ။ အမှိုက်လှည်းတာ မပြီးကြသေးဘူးလား။ တော်တော့၊ ငှက်မယ်သခင်မလေး လာနေပြီ”

ကျီယွန်သည် အနားသို့ကပ်လာကာ

“အကြီးရေ၊ ငှက်မယ် သခင်မလေးက ဘယ်သွားမလို့တုံး”

ဟု မေး၏။

“မယ်မယ့်အဆောင်ကို သွားမှာပေါ့။ အင်္ကျီကိုက်ခိုင်းမလို့ ထင်ပါရဲ့”

ထိုစဉ်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် နောက်လိုက် နောက်ပါများနှင့် အတူ အဆောင်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အမြောက်ကြိုက်ရုံမျှမက အဆောင်အယောင်၊ အခမ်းအနားကိုလည်း အလွန်ကြိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည် ကို သိသည့်အတွက် ကျီယွန်သည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူ့ဒေါ်လေး သုံးလေး ဝမ်းကွဲတော် သည့် နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေး၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းစုံစမ်း၏။

သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်ကမူ သူ့ကိုလှမ်း၍မျှပင် မကြည့်လိုက်ဘဲ ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားရင်းက သူမိခင်၏ ကျန်းမာရေးနှင့် စံအိမ်ကို အဘယ်ကြောင့် လာရောက်ခြင်း မပြုကြောင်းကို မေးမြန်း၏။

“အမေက ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး ဒေါ်လေး။ ဒေါ်လေးကိုတော့ သတိရပါတယ်။ လာလဲ လာချင် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြင်ကိုထွက်လို့ မရလို့”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်၏။

“နင် ငါ့ကို ညာမနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်။ ဒီစကားက ငါမေးမှ ပြောတာမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မလိမ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ လိမ်တယ် ဆိုယင် မိုးကြိုးကြီး ပစ်ရပါစေရဲ့။ ဒေါ်လေးအကြောင်းကို မနေ့ကတွင် ပြောနေပါသေးတယ်။ နင့်ဒေါ်လေးက ကြည့်တော့သာ နုနုနယ်နယ်ကလေး ရယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ကိစ္စတွေကို သူပဲ စီမံ အုပ်ချုပ်နေရတာပဲတဲ့။ ဒီလောက်များတဲ့ ကိစ္စတွေကို သူပဲ မမောမပန်း လုပ်နိုင် တယ်တဲ့။ တော်တော် လူဆိုယင် မောတာနဲ့ သေရချည်ရဲ့တဲ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုစကားကို ကြားလျှင် တစ်မျက်နှာလုံး ဝင်းထိန်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ရပ်တန့် လိုက်ကာ

“ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒါဖြင့် မင်းတို့သားအမိ ကွယ်ရာမှာ ငါ့အတင်းကို ပြောနေကြတာပေါ့လေ ဟုတ်လား။”

“စကားစပ်မိ သွားကြလို့ပါ ဒေါ်လေးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အယင်တုန်းက နံ့သာဆိုင် ကလေး တစ်ဆိုင် ပိုင်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့။ ခု သူက ယူနန်နယ်က မြို့ပိုင်နေရာကလေး တစ်နေရာဝယ်လိုက်တော့ အဲဒီကို တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းကြရမှာ။ ဒါနဲ့ သူတို့ နံ့သာဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ပိတ်လိုက်တော့ တချို့ကို ပေးပစ်လိုက်တယ်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းလိုက်တယ်။ ရှားပါးတဲ့ အဖိုးတန် နံ့သာတွေကိုတော့ မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းတွေနဲ့ ဆွေမျိုး တွေကို လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ စူမတြာပရပ်တွေနဲ့ ကတိုးတွေ ရလိုက်တယ်။ အစတုန်းကတော့ ရောင်းလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိပါသေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးရယ်၊ တော်တော် လူက ဒီလောက် အဖိုးတန်ကြီးတွေကို ဘယ်မှာ ဝယ်ပြီး သုံးနိုင်ပါ့မလဲ။ အင်မတန် ချမ်းသာပါတယ် ဆိုတဲ့ လူတွေတောင် သုံးနိုင်ယင် နည်းနည်းပါးပါ။ လောက်ပဲ သုံးနိုင်မှာပေါ့။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က လက်ဆောင် ပေးတယ်ဆိုတောင်မှ ဘယ်သူက ဒါတွေကိုသုံးမှာလဲ။ ပြန်ပြီး ရောင်းစားကြမှာပေါ့။ ဒီမှာတွင် ဒေါ်လေးကတော့ ဒီလို နံ့သာမျိုးဆိုယင် သိပ်ကြိုက်တတ်တာပဲ၊ ဟိုတုန်းကဆိုယင် ဒေါ်လေးမှာ နံ့သာဖိုးချည်း မနည်းကုန်တာကို သွားပြီး အမှတ်ရကြတယ်။ ဒီနှစ်ဆိုယင် ပိုကုန်မှာပေါ့။ ရွှေနန်းတော်ကြီးက ထိပ်ထားဆီကိုလဲ မကြာမကြာ အခစားဝင်ရတယ်၊ ပြီးတော့ နဂါးလှေပွဲကလဲ ကပ်နေပြီဆိုတော့ ဒေါ်လေးမှာ နံ့သာဖိုး တော်တော်ကုန်မှာပဲလို့ သွားပြီး သတိရကြတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်မှာလဲ ဒါတွေသုံးလို့မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေတော့ ဒေါ်လေး ကို လက်ဆောင်ပေးရယင် အကောင်းဆုံးပဲ ဆိုတာကျွန်တော်တို့ သွားအမှတ်ရကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ အလကား မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။”

ကျိယွန်သည် ဖဲစဖြင့်ထုပ်ထားသည့် နံ့သာသေတ္တာကလေးကို လှုပ်ပြကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ တရိတသေ ပေး၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ နဂါးလှေပွဲတော်တွင် လက်ဆောင်များပေးရန် အတွက် နံ့သာ အမွှေးအကြိုင်များနှင့် ဆေးမွှေးများ ဝယ်မည် ဆဲဆဲဖြစ်သည့်အလျောက် ယခုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်သည့် လက်ဆောင်ကို ရလိုက်သည့်အပြင် ကျီယွန်၏ စကားများကြောင့်လည်း အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွား၏။ ဖုန်အဲဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဖုန်အဲရေ၊ ရှေ့ ငါ့တူတော်မောင်က ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ပင်အဲကိုသွားပေးပြီး အသိမ်း ခိုင်းချည်စမ်း” ဟု ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျီယွန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ

“ငါ့တူက အလိုက်သိတာပဲ။ ဒါကြောင့် မင့်ဦးလေးက ခဏ ခဏပြောတာ။ စကားပြောလဲ ကောင်းတယ်တဲ့။ အကင်းလဲ ပါးတယ်တဲ့”

ထိုမျှလောက်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် အခြေအနေ ကောင်းပြီဟု ကျီယွန် သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျီယွန်သည် အနီးသို့တိုးလာကာ

“ဦးလေးက ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာများပြောသေးသလဲ ဒေါ်လေး” ဟု တိုက်ရိုက်ကြီး မေးချလိုက်၏။

ယခုအချိန်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့အတွက် မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ကြပ် အဖြစ် ခန့်ရန် စိတ်ကူးထားကြောင်း ပြောလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသေးသော်လည်း ယခုချိန်တွင် ပြောလိုက်လျှင် သူ့ နံ့သာလက်ဆောင်များကို ရသည့် အတွက် ဤသို့ လုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မည်စိုးသဖြင့် ထိုအကြောင်း ကိုမပြောတော့ဘဲ ထားလိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ကျီယွန်နှင့် စကား ပြောဆိုပြီးနောက် မယ်မယ်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကျီယွန်မှာ ထို အကြောင်းကို တစ်လုံးမျှ မပြောလိုက် ရဘဲ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် သူ့ စာကြည့်ဆောင်သို့ လာရန် ယမန်နေ့က ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည့်အတွက် ကျီယွန်သည် ထမင်း စားသောက်ပြီးနောက် မယ်မယ်၏ အဆောင်များဘက်သို့ သွားသည့် ပွဲတော်ဝင်တံခါး အပြင်ဘက်ရှိ တိမ်ပန်းချီဆောင်သို့ လာခဲ့၏။ အဆောင် အပြင်ဘက်တွင် သူငယ်တော် ပေမင်းနှင့် ချူယောင် တို့သည် စစ်တုရင်ကစားရင်း ငြင်းခုံလျက် ရှိကြပြီး တခြား သူငယ်တော် လေးယောက်ဖြစ်သည့် ရှင်ချွမ်း၊ ရှောက်ဟွာ၊ ထရောင်ယွန်းနှင့် ဖုန်ဟဲတို့မှာ အမိုးပေါ်သို့ တက်ပြီး ငှက်သိုက်နှိုက်နေကြ၏။ ဝင်းထဲသို့အရောက်တွင် ကျီယွန်က ခြေထောက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်လိုက် ပြီးနောက်

“ဟေ့ကောင်တွေ ဆော့နေကြပြန်ပလား။ ဧည့်သည်လာတာ တောင် မမြင်တော့ဘူးလား”

ထိုအသံကြောင့် သူငယ်တော်များအားလုံးသည် ထွက်ပြေးကြ လေ၏။
ကျီယွန်လည်း စာကြည့်ဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

“ဒီနေ့ ဒီကို သခင်လေးပေါက်ယု လာသလား”

“မလာဘူးခင်ဗျ။ အစ်ကိုတွေ့ချင်တယ် ဆိုယင်တော့ ကျွန်တော်
လိုက်ရှာပေးမယ်” ဟု ဆိုကာ ပေမင်းသည် အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။
သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၍ ထမင်း တစ်ဝိုင်းစားလောက်
ကြာသည့်အချိန်အတွင်း၌ ကျီယွန်သည် ခန်းဆောင်ထဲတွင်လျှောက်က
လက်ရေးပန်းချီများ၊ ပန်းချီကားများနှင့် ရှေးဟောင်း အလှအပ ပစ္စည်းများကို
ကြည့်နေ၏။ ပေမင်းမှာ ရုတ်တရက် ပြန်မလာ နိုင်သဖြင့် ကျီယွန်သည် အခြား
သူငယ်တော်များကို ရှာကြည့်၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့မှာလည်း
ကစားလျက်ရှိသည့်အတွက် တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။ ကျီယွန်
တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိပြီးငွေ့လျက် ရှိစဉ် “အစ်ကို” ဟူသော
သာယာချိုမြသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် လောက်မျှသာ ရှိပြီး အရပ်မြင့်မြင့်၊
သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့နှင့် ချောမောလှပ၍ အကင်းပါး ဟန်ရှိသော မိန်းမပျိုကလေး
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ပေမင်း ပြန်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌
ထိုမိန်းမပျိုသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား၏။

“အတော်ပဲ၊ ငါလဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို အပြောခိုင်းမလို့
မျှော်နေတာ”

ကျီယွန်သည် ပေမင်းထံသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

“ကျွန်တော်လဲ သခင်လေးတို့ အဆောင်ရှေ့ကို သွားစောင့် နေတာခင်ဗျ။
ဘယ်သူမှ ထွက်မလာဘူး။ ဟောဒီ အစ်မလေးက နီမောင်းပျော်ဖွယ်
အဆောင်ဘက်ကပဲ” ဟုဆိုကာ ပေမင်းသည် မိန်းမပျိုဘက်သို့
လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“အစ်မလေးရာ။ သခင်လေးဆီကို သွားပေးပါလား။
နောက်ဘက်လမ်းသွယ်က အစ်ကိုလေးကျီယွန် လာတယ်လို့ ပြောပေးပါလား”

ကျီယွန်သည် သူတို့သခင်၏ ဆွေမျိုးထဲကမှန်း သိသည့်အခါ၌
အစေတော်သည် စောစောတုန်းကလို ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်မနေတော့ဘဲ
တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျီယွန်က နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့်

“နောက်လမ်းသွယ်ကတွေ ဘာတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ကျီယွန်
လာတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ”

အစေတော် သူငယ်မလေးသည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီး၏။

“အရေးမကြီးယင် မနက်ဖြန်မှ လာတွေ့ ပါလားရှင်။ ကျွန်မ ဒီနေ့ညနေမှာ အခွင့်သာယင် ပြောထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ခု ပြောမပေးနိုင်ဘူးလား” ဟု ပေမင်းက မေး၏။

“သခင်လေးက ဒီနေ့ နေ့လယ်က မအိပ်ဘူးရှင်။ ဒီတော့ ညစာ ကို စောစောစားပြီး အိပ်မယ်ထင်တယ်။ ဒီနေ့ည ဒီကိုလာချင်မှ လာတော့မှာ။ မသေချာယင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကအစ်ကိုလေးကို စောင့်ခိုင်း ထားဦးမှာလဲ။ အကောင်းဆုံးက ထမင်းမစားရသေးယင် အိမ်ပြန်ထမင်းစား၊ မနက်ဖြန်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး လာတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ခုနေ တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားပြောပေးပါ ဆိုယင်လဲ ပြောချင်မှ ပြောမှာ”

ထိုမိန်းမပျို စကားပြောပုံမှာ တိကျပြတ်သားလှသည့်အတွက် ကျီယွန်သည် သဘောကျသွားကာ မိန်းမပျို၏ အမည်ကို မေးမည် စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုမိန်းမပျိုမှာ ပေါက်ယု၏ အစေတော် ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်လိုက်သဖြင့် မမေးဖြစ်တော့ချေ။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ မနက်ဖြန်မှ လာခဲ့တော့မယ်”

မပြန်ခင် ပေမင်းက လက်ဖက်ရည် သောက်သွားရန် ပြော၏။

“တော်ပါပြီကွာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့မှာ ကိစ္စလေး ရှိသေးလို့”

ကျီယွန်သည် ထွက်လာခဲ့ရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အရောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မိန်းမပျိုကို နောက်တစ်ဖန် လှည့်ကြည့်မိ၏။ ထို့နောက် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျီယွန်သည် ယွန်းစံအိမ်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ပြန်၏။ အလယ်တံခါးမကြီး ရှေ့တွင် မယ်မယ် တို့အား ကန်တော့ရန် ထွက်လာသည့် နတ်ငှက်မယ်ကို တွေ့ရ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ရထားပေါ်မှနေ၍ ကျီယွန် လာနေ သည်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် လက်ပါးစေတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ကျီယွန်အား အရပ်ခိုင်းပြီးလျှင် ရထား ပြတင်းဝ မှနေ၍ ပြီးလျက်

“ကြည့်စမ်း၊ ကျီယွန်။ မင်း ဒေါ်လေးကို တစ်ပတ်ရိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒေါ်လေးကတော့ နံ့သာဘူး လက်ဆောင်ပေးတာ အဟုတ်ကြီး ထင်လို့။ လက်စသတ်တော့ မင်းက မင်းအကြောင်းနဲ့ မင်းပေးတာကိုး။ မင်းလာ သွားတယ် ဆိုတာ မင်းဦးလေးက ဒေါ်လေးကို ပြောပြီးပါပြီ”

ကျီယွန်က ပြုံးလိုက်လျက်

“တော်ပါတော့ ဒေါ်လေးရယ်။ ဒီအကြောင်းကို မပြောစမ်း ပါနဲ့တော့။

ဦးလေးကို သွားပြောမိတာ ကျွန်တော့်မှာ စကားအဖတ် တင်ရုံပဲရှိတယ်။
ဒေါ်လေးကိုသာ စောစောစီးစီး ဖွင့်ပြောလိုက်ယင် ခုလောက်ဆို
ကိစ္စပြီးနေရော့မယ်။ ဦးလေးဆီကို ပြောရတာ မဟန်ပါဘူး”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်၏။

“သိပါတယ်။ ခု မင်းဦးလေး ပြောလို့ ဟန်ပုံမရတော့ ဒေါ်လေးဆီကို
လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ ဒီလို သဘောထား မရှိပါဘူး။
ဒီကိစ္စအတွက်သာ လာတယ်ဆိုယင် ဒေါ်လေးကို ကျွန်တော် မနေ့က
တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောမှာပေါ့။ ခုတော့ ဒေါ်လေးလဲ သိနေပြီဆိုတော့
မထူးတော့ပါဘူး။ ဦးလေးကို ကျော်ပြီး ဒေါ်လေးကိုပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။
ဒေါ်လေး ကျွန်တော့်ကိစ္စလေးတွေကို ကြည့်လုပ်ပေးပါနော်”

နတ်ငှက်မယ်က လှောင်ပြီးပြီးလိုက်လျက်

“အမယ်လေး၊ ဒီလောက်တောင် သွယ်ဝိုက်ပြောမနေပါနဲ့ကွယ်။
မင်းကြည့်ပြီး ပင်ပန်းလှတယ်။ ဒေါ်လေးကိုသာ စောစောစီးစီးပြောယင်
ဒီလောက်ကိစ္စကလေးက ဘာခက်တာ မှတ်လို့။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ
ပန်းပင်အသစ်တွေနဲ့ နောက်ထပ် သစ်ပင်တွေ စိုက်ရမယ်။ အဲဒါကို ငါ့တူက
ကြီးကြပ်ပေးရမှာပေါ့။ စောစောကသာ ပြောလိုက်ယင် ခုလောက်ဆို ကိစ္စ
ပြီးနေလောက်ပြီ”

“ဒီလိုဆိုယင် ဒေါ်လေးရယ် ကျွန်တော်လုပ်ပါရစေလား”

နတ်ငှက်မယ်သည် အတန်ကြာမျှ တွေးနေ၏။

“မကောင်းပါဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ နှစ်သစ်ကူးချိန်လောက် အထိ
စောင့်လိုက်ပါလား။ အဲဒီအချိန်လောက်အထိ စောင့်ယင် ဒီထက်
ကောင်းတဲ့အလုပ် ရနိုင်တာပေါ့။ အဲဒီအခါ ကျတော့ မင်းကို မီးရှူး မီးပန်းတွေနဲ့
မီးပုံးတွေဝယ်ဖို့ အဝယ်တော် တာဝန်ပေးမယ်”

“လောလောဆယ်မှာ ခုအလုပ်ကိုပဲ တာဝန်ပေးထားပါလား
ဒေါ်လေးရယ်။ ဒီအလုပ်မှာ ကျေနပ်တော့မှ ကျွန်တော့်ကို နောက်
အလုပ်ထပ်ပေးပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ငါ့တူကလဲ အမြော်အမြင် တယ်ကြီးတာကိုး။ ကောင်းပြီလေ။
ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်နော်။ မင်းဦးလေးက မင်းအတွက်
မထောက်ခံဘူး ဆိုယင်တော့ ဒေါ်လေး လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ခုတော့

ဒေါ်လေးအပြင်ထွက်မလို့။ မနက်စာ စားချိန်သာသာ ဆိုယင် ပြန်ရောက်မယ်။ ဒီတော့ ငါတူလာပြီး ပိုက်ဆံထုတ်လှည့်။ အလုပ်ကတော့ သန်ဘက်ခါမှ ဆင်းတော့ပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် မြင်းရထားကို အမောင်းခိုင်းလိုက်ပြီး ထွက်သွား၏။

ကျီယွန်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် တိမ်ပန်းချီဆောင်တွင် စာကြည့်နေသည့် ပေါက်ယုထံသို့ လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် စာကြည့်ဆောင်သို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ပေါက်ယုကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ယနေ့ နံနက် အစောကြီး ကတည်းကပင် ပေကျင် ကိုယ်တော်လေးကို တွေ့ဆုံရန် အတွက် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြောင်းဖြင့် သိရ၏။ ကျီယွန် သည် ထိုနေ့ တစ်မနက်လုံး တိမ်ပန်းချီဆောင်တွင် ထိုင်လျက် ရှိလေရာ နတ်ငှက်မယ် ရောက်လာသည့် အခါတွင် ငွေရပြေစာကို ပေးပြီးနောက် တာလီပြားကို ထုတ်ယူရန် ထွက်လာခဲ့၏။ ကျီယွန်သည် ဝင်းအပြင်တွင် အကြာကြီးစောင့်ဆိုင်းနေ၏။ အစေခံ တစ်ယောက်က ကျီယွန် လာသည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင်မှ တိုင်မင်းထွက်လာကာ သူ့ ငွေရပြေစာ ကို ယူသွား၏။ ထုတ်ရမည့်ငွေ အရေအတွက်နှင့် နေ့စွဲကို ရေးသွင်းပြီး သည့်အခါတွင် သူငယ်တော်သည် ကျီယွန်အတွက် တာလီပြားကို လာပေး၏။ ပြေစာထဲတွင် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ငွေနှစ်ပိဿာကို တွေ့ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာသွားကာ ငွေတိုက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်တွင် မိခင်လုပ်သူမှာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ကျီယွန်သည် နီအဲခေါ် ယစ်ထုပ်စိန်ကြီး ထံသို့ လာကာ မနေ့ကချေးသွားသည့် အကြွေး ကို ပြန်ပေးသည်တွင် ယစ်ထုပ်စိန်ကြီးကလည်း ကျီယွန်တွင် ငွေကြေးတောင့်တင်းလျက်ရှိသည် ကို မြင်ရသည့်အတွက် သူ့အကြွေးကို ပြန်ယူလိုက်၏။

ထိုနောက် ကျီယွန်သည် အနောက်တံခါးအပြင်ဘက်တွင် နေထိုင်သည့် ဥယျာဉ်မျိုး ဖန်ချွန်းထံသို့သွားကာ သစ်ပင်ပန်းပင်များကို ငွေငါးဆယ်ဖိုး ဝယ်ခဲ့၏။

ပေါက်ယုအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ထိုနေ့က ပေါက်ယုသည် ကျီယွန်အား သူ့ဆီသို့အလည်လာရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမှာ သခင်လေးတို့ ထုံးစံအတိုင်း လွယ်လွယ် ပြောလိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုစကားကို မေ့သွားခဲ့လေပြီ။ ညနေပိုင်း၌ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးဆီမှ ပြန်လာသည့်အခါ၌ ပေါက်ယု သည် မိမိနေထိုင်ရာ ဥယျာဉ်ရှိ အဆောင်များသို့ မပြန်မီ မယ်မယ်နှင့် သခင်မ ဝမ်ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက် ဥယျာဉ်သို့ပြန်လာကာ နန်းတွင်း

အဝတ်အစားတို့ကို လဲပြီးလျှင် ရေချိုးရန် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ မာလာမှာ ပေါက်ကြည်က ခိုင်းသဖြင့် ပေါက်ကြည်၏ ဆံပင်ကို ကြယ်သီးထုံး ထုံးပေးလျက်ရှိ၏။ ချူဝမ်းနှင့် ပီဟင်းတို့ မှာ အစေခံများအား ရေဆွဲခိုင်းလျက်ရှိ၏။ အခြားအစေတော် တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် တန်ယွန်းမှာ အမေ နေမကောင်းသည့်အတွက် အိမ်သို့ ခဏပြန်သွားပြီး ရှေ့ယွေ့မှာလည်း နေထိုင်မကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာ ထဲတွင် လဲလျက်ရှိ၏။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသည့် အခြားအစေခံများမှာလည်း ယခုအချိန်တွင်သူတို့အတွက် အလုပ်ပါးသည် ထင်သဖြင့် မိတ်ဆွေများထံ သွားရောက်လည်ပတ်လျက် ရှိကြ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပေါက်ယုသည် လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်လာ၏။ ပေါက်ယုသည် အစေတော်များကို အော်ခေါ် သော်လည်း တစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာကြချေ။ နောက်ဆုံးတွင် အထိန်းတော် အဘွားကြီးနှစ်ယောက် သုံးယောက် ဝင်လာ ကြ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုအထိန်းတော်ကြီးများကို လက်ပြ၍ နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

“တော်ပြီ၊ အကြီးတို့ကိုခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။”

ထို့ကြောင့် အဘွားကြီးများလည်း ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နှင့် ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

အနီးတွင် အစေတော်မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်မျှမရှိသည့် အတွက် ပေါက်ယုသည် သူကိုယ်တိုင် ဗန်းကို ကောက်ယူကာ လက်ဖက်ရည်အိုး သွား၍ယူလေ၏။

“သခင်လေး၊ အပူလောင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ယူပေးမယ်” ဟု ပြောသံကြားသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်တွင် မိန်းမပျို တစ်ယောက် ပေါ်လာကာ သူ့လက်မှ လက်ဖက်ရည်ဗန်းကို ယူလိုက်၏။

ပေါက်ယုမှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားကာ

“ဟင်၊ ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ။ လန့်သွားတာပဲ”

မိန်းမပျို က ပေါက်ယုကို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ငဲ့ပေးလိုက် ပြီးလျှင်

“ကျွန်မ နောက်ဘက်ဝင်းထဲမှာ ရောက်နေတာပါ။ ကျွန်မ ဝင်လာတာကို သခင်လေး မကြားလိုက်ဘူး ထင်တယ်”

ပေါက်ယုသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သူ့ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လျက်ရှိ၏။ မိန်းမပျို၏ အဝတ်အစား တို့မှာ သစ်သစ် လွင်လွင်ကြီး မဟုတ်လှချေ။ သို့ရာတွင် စုလည်းထုံးထားသော လှပနက်မှောင်သည့် ဆံပင်၊ သွယ်လျသော မျက်နှာနှင့် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်၍ မြင့်သွယ်သည့်

အရပ်အမောင်းတို့ကြောင့် လှပ၍ ချစ်စရာ ကောင်းသော မိန်းမပျို တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒီမှာ အလုပ်လုပ်သလား” ဟု ပေါက်ယုက ပြုံး၍မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါလား”

မိန်းမပျို က ရယ်၍

“ဒီစံအိမ်လေးမှာ သခင်လေး မမြင်ဖူးတဲ့ အစေတော်တွေ အများကြီး ရှိတယ်ရှင်။ ကျွန်မက အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မကို သခင်လေး ဘယ်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မက သခင်လေးအနားမှာ ပြုစုစောင့်ရှောက် ရတဲ့လူလဲ မဟုတ်ဘူး။ သခင်လေးအနားမှာ အခိုင်းအစေခံရသူလဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောတတ်ဘူးလေ။ ခုလာတဲ့ကိစ္စကတော့ သခင်လေးကို သတင်းပို့စရာ ရှိလို့ပါ။ မနေ့က ကျီယွန်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုလေး တစ်ယောက် သခင်လေးကို လာရှာပါတယ်။ ကျွန်မ သခင်လေး အလုပ်များနေတယ် ထင်တာနဲ့ မနက်ဖြန် မနက်မှ လာပါလို့ ပေမင်းကို အပြောခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက သခင်လေးက ပေကျင် ကိုယ်တော်လေး ဆီကို အဖူးမြော်ဝင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ထို့အချိန်တွင် အစေတော်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ချူဝမ်း နှင့် ပီဟင်းတို့သည် ရယ်လား မောလား တွန်းလား ထိုးလားဖြင့် လက်တစ်ဖက်ဆီမှ သူတို့ဝတ်လာသည့် ဝတ်ရုံများကို မကာ အခြား လက်တစ်ဖက်နှင့် ရေတစ်ပုံးကို နှစ်ယောက် ဆွဲလာကြ၏။ မိန်းမပျိုသည် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားကာ ရေပုံးကို ကူ၍ဆွဲပေး၏။

“ကောင်မ၊ ညည်းလုပ်တာနဲ့ ငါ့မှာ စိုကုန်ပြီ” ဟု ချူဝမ်းက ပီဟင်းကို ပြောလေ၏။

“စိုမှာပေါ့။ ညည်းက ငါ့ဖိနပ်ကို တက်နင်းမိတာကိုး” ဟု ပီဟင်းက ပြော၏။

သူတို့ကို ရေပုံးကူဆွဲပေးသည့် မိန်းမပျိုကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ရှောက်ဟုန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် သည့် ရှောက်ဟုန်ကို မြင်သည့်အခါတွင် အံ့အားသင့်လျက်ရှိကာ ရေပုံးကို ချပြီးလျှင် ပေါက်ယုရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ ပေါက်ယု တစ်ခုခုများ ဖြစ်လေသလောဟု စိုးရိမ်လျက်ရှိကြ၏။ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်၍ ရေလုံတို့ကို ပြင်ဆင်ကာ

ပေါက်ယု၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပေးပြီးနောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခန်းတံခါး ကိုပိတ်၍ ရှောက်ဟုန်ရှိရာ နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

“ညည်းက ဘာကိစ္စ ဒီခန်းဆောင်ထဲကို လာရတာလဲ”

“ကျွန်မခန်းဆောင်ထဲ မဝင်ပါဘူး။ ဝင်းထဲမှာ လက်ကိုင်ပဝါ ကျပျောက်ခဲ့လို့ ရှာနေတုန်း သခင်လေးက လက်ဖက်ရည် လာငွဲ့ပေးစမ်း လို့ လှမ်းခေါ်လိုပါ။ ငွဲ့ပေးပြီးအပြန်မှာ အစ်မတို့နဲ့ တွေ့တာပါ”

ချူဝမ်းက ရှောက်ဟုန်၏ မျက်နှာကို တံတွေးနှင့် ထွေးလိုက်၏။

“တော်တော် သောက်ရက်နည်းတဲ့ ဖာသည်မ။ ငါက အစေခံတွေကို ရေမြန်မြန်ခပ် လာလို့ ပြောချည် ခိုင်းလိုက်တုန်း ကတော့ မအားဘူးလေး ဘာလေးနဲ့။ ငါတို့ ကိုယ်တိုင် ရေသွားခပ်ရအောင် တမင်လှည့် ထုတ်တယ်။ တို့လဲ မရှိရော သခင်လေးအနားကပ်ပြီး ဟိုဟာလုပ်ပေးသလို သည်ဟာ လုပ်ပေးသလိုလိုနဲ့ လူလုံးသွားပြတယ်။ ကောင်မက ကိုယ်နဲ့ တန်ရာတန်ရာမှာ မနေဘူးဟင်း။ ညည်းလိုကောင်မမျိုး ဒီအဆောင်ထဲ လာရမယ်များထင်နေသလား။ ကိုယ့်ရုပ်ကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်ဦး။ ရုပ်ကဖြင့် နှစ်ပြားမတန်ဘူး။ ညည်းလိုရုပ်မျိုးနဲ့ သခင်လေးကို လက်ဖက်ရည် လာငွဲ့ပေးရသေးလား”

ဤတွင် ပီဟင်းက

“မနက်ဖြန် ကျယ်င်တော့ အဆောင်က အစေတော်တွေကိုပြောရဦးမယ်။ သခင်လေးက ရေတို့ လက်ဖက်ရည်တို့ လိုချင်ယင် ယူမပေးကြနဲ့လို့။ သူလုပ်ပေး လိမ့်မယ်လို့” ဟု ချူဝမ်းကို လှည့်၍ ပြောနေလေ၏။

“ဒါပေါ့အေ၊ တို့က သူလာယင် ရှောင်ပေးရမှာပေါ့”

သို့ဖြင့် ရှောက်ဟုန်ကို ရှေ့တွင်ထားကာ ကြောင်တောင် ပြောနေကြစဉ် အထိန်းတော် အဘွားကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“မနက်ဖြန်ကျယ်င် ဥယျာဉ်ထဲမှာ သစ်ပင်တွေ စိုက်မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဥယျာဉ်ထဲကိုဆင်းပြီး အဝတ်လှန်းလား၊ ထဘီလှန်းလား မလုပ်ကြနဲ့တဲ့။ တောင်ကမူတွေပေါ်က သစ်ပင်တွေကို ရှင်းပစ်လိမ့်မယ် တဲ့၊ ငှက်မယ် သခင်မလေးက မှာလိုက်တယ်”

“အလုပ်သမားတွေကို ဘယ်သူကြီးကြပ်မှာတဲ့လဲ”

“နောက်ဖေးလမ်းသွယ်က ကျီယွန်လို့ ပြောတာပဲ။ သခင်လေးတို့

အမျိုးထဲကတဲ့”

ထိုအမည်သည် ချူဝမ်းနှင့် ပီဟင်းတို့အဖို့ ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်တို့သည် အခြားမေးခွန်းများကို မေးမြန်းလျက်ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုလူငယ်မှာ မနေ့က စာကြည့်ဆောင် အပြင်ဘက်တွင် သူတွေ့ လိုက်သည့် လူငယ်ဖြစ်ကြောင်း ရှောက်ဟုန် သိလိုက်လေပြီ။

ရှောက်ဟုန်၏ ဆွေမျိုးနာမည်မှာ လင် အမျိုးဖြစ်ပြီး ငယ်နာမည်မှာ ဟုတ်ယု (ကျောက်စိမ်းနီ) ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် “ယု” ကျောက်စိမ်းဟူသော အမည်မှာ အမည်မှာ ထိုက်ယု၊ ပေါက်ယုစသည့် သခင်လေး၊ သခင်မလေး တို့၏ အမည်များထဲတွင် ပါနေသည့် အတွက် သူ့အမည်ကို ရှောက်ဟုန်ဟု အမည် ပြောင်းလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ရှောက်ဟုန်၏ အဆက်အနွယ်များသည် ကျီဆွေမျိုးစု အဆက်ဆက်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ရှောက်ဟုန်၏ အဖေမှာ လယ်ယာများနှင့် စံအိမ်တော်ဝင်း အပြင်ဘက်ရှိ လုပ်ငန်းများကို ကြီးကြပ်သူဖြစ်၏။ ရှောက်ဟုန်သည် ယခုနှစ်တွင် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ခဲ့လေပြီ။ မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်သို့ အပို့ခံခဲ့ရစဉ်က ရှောက်ဟုန်မှာ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာတွင် ပထမဆုံး နေခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသည် အလွန်အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်သည့် နေရာဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် နီမောင်းပျော်ဖွယ်သို့ ပေါက်ယုနှင့် မိန်းမပျိုများ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ရှောက်ဟုန်သည် ရိုးအသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပီပီ သူတို့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေရခြင်းကို အားကျလျက်ရှိ၏။ သို့ဖြင့် ရှောက်ဟုန်သည် ပေါက်ယု သတိပြုမိလေအောင် လူလုံးပြရန် အခွင့်အရေးကို စောင့်လျက်ရှိသည့်တိုင် ပေါက်ယုအပါးတွင် ရှိနေသည့် အစေတော် များမှာ အကင်းပါးသူများပီပီ သူ့ကို အနားကပ်ခွင့် မရအောင် ဝန်းရံထားခဲ့ကြ၏။ ယနေ့တွင်မူ သူ့မျှော်လင့် တောင့်တ နေသည့် အခွင့်အရေးကို ရခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ချူဝမ်းနှင့် ပီဟင်းတို့သည် သူ့ကို ရက်စက်စွာ ပြောဆိုကြိမ်းမောင်း လွှတ်လိုက်သည့်အတွက် ရှောက်ဟုန်၏ မျှော်လင့်ချက်တို့သည် ပြိုကွဲသွားခဲ့ရလေပြီ။ သို့ဖြင့် ရှောက်ဟုန်သည် စိတ်ပျက် အားငယ်လျက် ရှိစဉ် အထိန်းတော်ကြီး တစ်ဦး ရောက်လာသဖြင့် ဥယျာဉ်သို့ ကျီယွန် ရောက်လာမည်ဟု သိလိုက်ရသည့် အခါ၌ကား အကြံတစ်ခု ရလိုက်လေ၏။ ရှောက်ဟုန်သည် မိမိနေထိုင်ရာ အခန်းကလေးသို့ ပြန်လာကာ အိမ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားကာ တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့် ဖြစ်လျက်ရှိစဉ်

“ရှောက်ဟုန်ရေ၊ မင့်လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို အစ်ကိုကောက်ရ ထားတယ်” ဟူသော ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည့် အသံကို ပြတင်းပေါက် နားဆီမှ ကြားလိုက်ရ၏။

ရှောက်ဟုန်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ ပြတင်းပေါက်နားဆီ သို့ လာခဲ့၏။ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ကျီယွန်ဖြစ်၏။ ရှောက်ဟုန်က မျက်နှာကလေး နီရဲလျက်ဖြင့်

“ဟင်၊ အစ်ကိုက ဘယ်က ကောက်ရတာလဲ”

ကျီယွန်က ရယ်လိုက်ပြီး

“လာ၊ အစ်ကိုပြောမယ်”

ကျီယွန်သည် ရှောက်ဟုန်ကို လှမ်းဖက်လိုက်၏။ ရှောက်ဟုန်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြေးသည်တွင် အပေါက်ဝ၌ ခလုတ်တိုက်၍ လဲကျ သွားပြီးနောက် အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာခဲ့၏။ တကယ်မဟုတ် အိပ်မက်မျှသာ တကား။

မည်သို့ အဆုံးသတ်သည်ကို သိလိုပါမူ နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ပေါက်ယုနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့အား အမှောင့်ပယောဂ ဝင်ပူးခြင်း။

ရဟန်းနှစ်ပါးသည် မနောမသိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ခန်းဆောင်နီ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်ရခြင်း။

ရှောက်ဟုန်သည် အချစ်အကြောင်းကို တွေးတောရင်း အိပ်ပျော်သွား၏။ ကျီယွန်က သူ့ကို လိုက်ဖမ်းသည့် အခါတွင် ထွက်ပြေးရင်း အပေါက်ဝတွင် ခလုတ်တိုက်မိ၍ လဲကျအသွား၌ လန့်နိုးခဲ့သည့်အခါမှ အိပ်မက်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရ၏။ သို့ဖြင့် ရှောက်ဟုန်သည် အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူးတလှိုမ့်လှိုမ့်ဖြင့် နံနက်မိုးသောက် အလင်းသို့ရောက်ခဲ့ သည်တွင် တခြားအစေတော်များက တံမြက်လှည်းရန်၊ ရေခပ်ရန် ခေါ်နေသံကို ကြားရ၏။ သည်တော့မှ ရှောက်ဟုန်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ မှန်ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ ဆံပင်ကို အမှတ်မထင် ဝတ်ကျေ တမ်းကျေမျှသာ ပြုပြင်ပြီးနောက် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ ခါးစည်းကို စည်းပြီး အလုပ်ခွင်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

ပေါက်ယုမှာ မနေ့က ရှောက်ဟုန်ကို မြင်ခဲ့ကတည်းက သဘောကျလျက်ရှိ သဖြင့် ရှောက်ဟုန်ကို သူ့အနီးတွင် ထားချင်သည့်တိုင် မာလာနှင့် အခြားအစေတော်များ စိတ်ဆိုးမည်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင် ရှောက်ဟုန်သည် မည်သည့် မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သည်ကို မသိသည့်အတွက်လည်း အခက်ကြုံလျက်ရှိ၏။ ရှောက်ဟုန်သည် ကျေနပ်လောက်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါက အကြောင်းမဟုတ်။ သို့ရာတွင် ကျေနပ်လောက်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့လျှင် ခေါ်ပြီးကာမှ ပြန်လွှတ်ရသည်မှာ ရုပ်ပျက်လွန်း၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည်လည်း ဝေခွဲမရ ဖြစ်ကာ အိပ်ရာမှထထိုင်ပြီး ကိုယ်လက် သန့်စင်ခြင်း၊ ခေါင်းဖီးခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ ငိုငိုတီးငိုငိုတိုင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်တံခါးများကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲတွင် တံမြက်စည်း လှည်းကျင်းနေကြသော အစေတော်များကို ပြတင်းဇာခန်းဆီးကြားမှ မြင်နေရ၏။ သူတို့အားလုံးမှာ နံသာလိမ်းခြယ်ကာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတို့ကို ဆိုးထားကြပြီးလျှင် ခေါင်းတွင်လည်း ပန်းပွင့်များ၊ မိုးမခခက်များကို ပန်ထားကြ၏။ သို့ရာတွင် ရှောက်ဟုန်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရချေ။ ပေါက်ယုသည် ဖိနပ်ကိုစီး၍ ပန်းပွင့်များကို ကြည့်ချင်သဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လာပုံ မျိုးကို ဆောင်ကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ဆင်းလာပြီး

ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်လာစဉ် ပန်းသီးရိုင်းချဉ်ပင်ကြီး၏ နောက်ဘက် အမိုးမိုးထားသည့် စကြိုကျောက်ဖြူသား လက်ရန်းပေါ်တွင် ကုန်းနေသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် သစ်ပင်ဘက်သို့ ကွေ့ပတ်လာပြီး ထိုသဏ္ဌာန်ကို သေချာစွာ ကြည့်သည်တွင် သူ ထင်သည့် အတိုင်းပင် ထိုသဏ္ဌာန်မှာ မနေ့က သူမြင်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောနေဟန် ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုမိန်းမပျိုထံ သွားရမည်လောဟု စဉ်းစားနေစဉ် နောက်မှ ပီဟင်း ရောက်လာကာ မျက်နှာသစ်ဖို့ လိုက်ခေါ်နေသဖြင့် ပီဟင်းနောက်သို့ ပြန်လိုက်သွားရ၏။

ရှောက်ဟုန်သည် တစ်ယောက်တည်းငေးနေစဉ် သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည့် မာလာကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် အကျိုးအကြောင်း သိရန် လာခဲ့၏။

“တို့ဥယျာဉ်ထဲက ရေပန်းကရားတွေက ပြန်ပြီးမပြင်ရသေးဘူး။ မလေးထိုက်ယုတို့ ရိပ်သာက ပန်းကရားတွေ ငှားချည်စမ်း”

ရှောက်ဟုန်သည် ဝေဠုဝန် ရိပ်သာဘက်သို့ လာခဲ့၏။ နှင်းမြူစိမ်း တံတားကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်တွင် သစ်ပင် တွေ ခုတ်ထားသော တောင်ကမူများကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် သစ်ပင်အသစ် ထပ်စိုက်မည့်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း သတိရ လိုက်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အလုပ်သမားများသည် ကျင်းများကို တူးလျက်ရှိပြီး ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ကျီယွန်ကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ရှောက်ဟုန်သည် ကျီယွန်၏ အနားသို့ မသွားရဲသည့်အတွက် ဝေဠုဝန် ရိပ်သာသွားကာ ရေပန်း ကရားများကို ငှား၍ ပြန်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် အခန်းသို့ ပြန်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလျက်ရှိ၏။ အခြား အစေတော်များမှာ ရှောက်ဟုန် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်သဖြင့် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ လုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို လုပ်နေကြ၏။ သို့ဖြင့် ထိုနေ့မှာ များစွာ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းလှဘဲ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့၏ နောက်တစ်နေ့မှာ ဝမ်ဇူတိန်၏ မိန်းမ မွေးနေ့ဖြစ်၏။ မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် တို့ကိုလည်း မွေးနေ့သို့ ဖိတ်ထား၏။ သူ ယောက္ခမကြီးဖြစ်သူ မယ်မယ် မသွားသဖြင့် သခင်မ ဝမ်လည်း မွေးနေ့ပွဲသို့ မသွားဖြစ်တော့ချေ။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဆွေ၊ နတ်ငှက်မယ်၊ တန်ချွန်းတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်အပြင် ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ယုတို့လည်း လိုက်ပါသွားကြကာ ညနေကျမှ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျီဟုန် ကျောင်းမှ ပြန်လာသည့်အခါတွင် သခင်မကြီး ဝမ်သည် တရားစာများကို ကူးခိုင်းသဖြင့် ကျီဟုန်လည်း ခုတင် မီးဖိုကြီးပေါ်တွင်

ထိုင်ကာ ဖယောင်းတိုင်များကို အထွန်းခိုင်းပြီး ဟန်ကျပန်ကျဖြင့် ကူးနေ၏။ ထိုမျှမက အစေတော်များ ဖြစ်သည့် ဆိုင်ရှိကိုခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်ငွေခိုင်းခြင်း၊ တစ်ဖန် ယုချွန်းကိုခေါ်၍ ဖယောင်းတိုင်မှ မီးစာများကို အခြေခိုင်းခြင်း၊ သူစာကူး နေရာတွင် အရိပ်လာကွယ် နေသည် ဟုဆိုကာ ချင်ချွန်းအား ငေါက်ငမ်းခြင်းဖြင့် ဟိတ်ထုတ်လျက်ရှိ၏။ အစေတော်များမှာ ကျီဟုန်ကို နှစ်သက်ကြသည့် အလျောက် သူပြောသည့်စကားကို မကြားဟန်ပြု နေကြ၏။ ဆိုင်ရှိ တစ်ယောက်သာလျှင် သူနှင့်အလွမ်းသင့်သည့် အလျောက် ကျီဟုန်ကို လက်ဖက်ရည် ငွေပေးပြီးနောက် သခင်မဝမ်နှင့် ဧည့်သည် တစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို မြင်သဖြင့်

“သိပ်မဆူနဲ့လေ။ ငြိမ်ငြိမ်နေမှပေါ့။ သခင်လေးကို ဒါကြောင့်မို့ လူတွေက မကြိုက်တာ” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ငါ့ဘာသာငါ လုပ်တာ ဘာဖြစ်သလဲ။ ငါသိပါတယ်။ နင်ကလဲ အစ်ကိုပေါက်ယုကိုသာ ဂရုစိုက် တာပါ။ ငါ့ကျတော့ ခပ်ရှောင်ရှောင်နဲ့”

ဆိုင်ရှိက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ ကျီဟုန်၏ နဖူးကို လက်ဖြင့် တောက်လိုက်၏။

“နင် ငါ့ကို တော်တော် ကျေးဇူးကန်းပါ။ နင်က ကိုယ့်ကျွေးတဲ့ လက်ကို ပြန်ကိုက်တဲ့ခွေးနဲ့ အတူတူပဲ”

ထိုစဉ် မွေးနေ့ပွဲမှ နတ်ငှက်မယ်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည့် အတွက် နတ်ငှက်မယ် က မွေးနေ့ပွဲတွင် လာသည့် ဧည့်သည်များ အကြောင်း၊ အကျွေးအမွေး အကြောင်းနှင့် ပြဇာတ်အကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ မကြာမီ ပေါက်ယု လည်း ရောက်လာ၏။ ပေါက်ယု သည် မိခင်ဖြစ်သူ သခင်မဝမ်နှင့် စကားပြောဆိုပြီးနောက် အစေတော်များအား ဖိနပ်၊ အင်္ကျီ၊ လက်ဖွဲ့ စသည်တို့ကို အယူခိုင်းကာ မိခင် အနားတွင် ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နေ၏။ သခင်မဝမ်က ပေါက်ယုကျော့ ကို ပွတ်သပ်ပေးသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် မိခင်၏ လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်ရင်း စကားပြောနေ၏။

“သားက အရက်ချိုတွေ သောက်လာပြန်ပြီ ထင်တယ် ဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း။ မျက်နှာကို နီရဲနေတာပဲ။ သောက်လာယင်လဲ အိပ်ရာထဲ သွားပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လှဲနေ။ နို့မို့ဆိုယင် မူးနေလိမ့်မယ်”

သခင်မဝမ်က ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို အယူခိုင်းလိုက် သဖြင့် ပေါက်ယုသည် သခင်မ ဝမ်၏ နောက်တွင် လှဲနေရင်း ဆိုင်ရှိကို ခေါ်၍ အနှိပ်ခိုင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက သူ့ကို နောက်ပြောင်သည့် အခါတွင် ဆိုင်ရှိသည် မကြားယောင် ပြုကာ ကျီဟုန်ကို လှမ်းကြည့်၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုက ဆိုင်ရှိ၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ကာ

“ကောင်းကောင်းနိပ်ဟာ ဆိုင်ရှိကလဲ”

ဆိုင်ရှိက လက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“သခင်လေး၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်။ ကျွန်မအော်လိုက်မှာ”

စာကူးနေသည့် ကျီဟုန်သည် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည့် စကားများကို ကြားလိုက်၏။ သူ့ရှေ့တွင် ဆိုင်ရှိကို စနေသည်ကိုမြင်သည့်အခါတွင် ကျီဟုန်၏ ရင်ထဲတွင် မနာလိုဝန်တိုစိတ်သည် တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေပြီ။ ကျီဟုန်သည် မည်သို့မျှ မပြောရသည့်အတွက် ပေါက်ယုအား မည်သို့ထိခိုက်အောင် လုပ်ရမည်နည်းဟု အကြံထုတ်လျက် ရှိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ များစွာ မဝေးလှသည့် အတွက် ကျီဟုန်အဖို့ အကွက်ကောင်းကို ရလိုက်လေပြီ။ ကျီဟုန်သည် ပေါက်ယု၏မျက်နှာကို ဖယောင်းစက်များဖြင့် ပက်ရန် ကြံလေ၏။ ကျီဟုန်သည် ဖယောင်းတိုင်ခုံကို မှောက်ချလိုက်ရာ ဖယောင်းရည်များသည် ပေါက်ယု၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖိတ်စဉ်ကုန်ကြ၏။ ပေါက်ယု၏ အော်သံကြောင့် အားလုံး လန့်ဖျပ်သွားကြကာ မီးခွက်များ၊ မှန်အိမ်များဖြင့် ရောက်လာကြ၏။ ပေါက်ယု၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖယောင်း ရည်တွေ ဖုံးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ မယ်မယ်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်ကာ အစေတော်များအား ပေါက်ယု မျက်နှာမှ ဖယောင်းစက် များကို အသုတ်ခိုင်းပြီးနောက် ကျီဟုန်ကို မာန်မဆူလျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ခုတင် မီးဖိုကြီး ပေါ်တွင် လှဲနေသည့် ပေါက်ယုကို လာ၍ပြုစုရင်း

“မောင်လေးကိုက မောင်လေးပါပဲ။ ကျီဟုန်ကို သိပ်အရောမဝင် ပါနဲ့လို့ ပြောထားရက်သားနဲ့။ သူ့အမေကလဲ သူ့သားကို ကောင်းကောင်း ဆုံးမဟန် မတူဘူး”

သခင်မ ဝမ် သည် ကျီဟုန်ကို ဆူပူခြင်းမပြုရန် ပြောဆိုပြီးနောက် ကျီဟုန်၏မိခင် အမြှောင်မယား ချောကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

“လာစမ်းကောင်မ၊ ညည်းသားကို မဆုံးမဘူးလားဟင်။ ငါက ကလေးပဲဆိုပြီး သူ ဒီလိုလုပ်တာကို တစ်ကြိမ်မက သည်းခံခဲ့ပြီ။ ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ခုတော့ စော်ကားသထက် စော်ကားလာတယ်”

အမြှောင်မယားဖြစ်သည့် ချောသည် နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပေါက်ယု တို့ကို မနာလိုဝန်တို ဖြစ်သည့်တိုင် မည်သို့မျှ မပြောရဲခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စတွင်မူ ကိုယ့်သားဘက် လွန်နေသည့် အလျောက် မည်သို့မျှ မပြောသာတော့ဘဲ တောင်းပန်ရ၏။ ပေါက်ယု၏ လက်ဝဲဘက်ပါးမှာ ဖယောင်းရည်လောင်သည့် ဒဏ်ရာကြောင့် နီရဲလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းသဖြင့် မျက်လုံးကိုမထိချေ။ သခင်မဝမ်မှာ မနက်ဖြန်တွင် မယ်မယ်ကမေးလျှင် မည်သို့

ပြောရမည်နည်း ဟုတွေးကာ စိတ်ညစ်လျက် ရှိ၏။ သခင်မဝမ်သည် အမြောင်မယား ချောကို ဆူပူမာန်မဲကာ ပေါက်ယုအနားသို့ သွား၍ ပါးကို ပိုးသတ်ဆေးဆီတို့ဖြင့် သုတ်လိမ်းပေးလျက်ရှိ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေဖျားရယ်။ နည်းနည်းစပ်တာ တစ်ခုပါပဲ။ မနက်ဖြန် မယ်မယ်နဲ့တွေ့ယင် သား ဘာသာ သား အပူလောင်သွား တာလို့ ပြောပါ့မယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးကာ

“မောင်လေး ပြောတာက အရေး မကြီးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် ဂရုစိုက်ဘဲ ပစ်ထားရသလားဆိုပြီး ငှက်မယ် တို့ကို ဆူမှာ သိရဲ့လား။ မောင်လေးက ဘယ်လိုပဲပြောပြော မယ်မယ်က ဆူမှာကတော့ သေချာတယ်”

သခင်မဝမ်သည် ပေါက်ယုကို သူ့အဆောင်သို့ ပြန်အပို့ခိုင်း လိုက်၏။ မာလာတို့ တစ်သိုက်မှာ ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကိုကြည့်၍ အလန့်တကြားဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ထိုက်ယုမှာ ပေါက်ယုမရှိသည့်အတွက် ပျင်းနေလေ၏။ ပေါက်ယု ပြန်ရောက်မရောက် အကြည့်ခိုင်းရသည်မှာလည်း အခါပေါင်း မရေနိုင်တော့ပြီ။ ထိုသတင်းကို ကြားသဖြင့် ပေါက်ယု အဆောင်သို့ လိုက်လာ သည့်အခါတွင် မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ဆေးဆီလိမ်းနေသော ပေါက်ယုကိုတွေ့ရ၏။ ဖယောင်းရည်လောင်သည့် ဒဏ်ရာမှာ အတော်ပြင်းသည်ဟု ထင်သဖြင့် ထိုက်ယုက ကြည့်မည်ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုမှာ ရွံတတ်သူဖြစ်ကြောင်း သိသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် သူ့လက်ဝဲဘက်ပါးကို လက်ဖြင့် အုပ်ရင်း အနားသို့ မလာရန် လက်ဖြင့်ပြနေ၏။ ထိုက်ယု ကလည်း ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်သိ၏။ သူ့ဒဏ်ရာကိုမြင်လျှင် ရွံမည်စိုးသည့်အတွက် ပေါက်ယုက သူ့အနားသို့ အကပ် မခံခြင်းဖြစ်သည်ကို သိလိုက်၏။

“ဘယ်နား လောင်သွားသလဲဆိုတာ ကြည့်ရုံလေးပါ မောင်လေးရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဖုံးထားရတာလဲ” ဟု ချိုသာစွာ မေး၏။

ထိုက်ယုသည် အနားသို့ကပ်လာကာ ပေါက်ယုကို ခေါင်းကို လှည့်၍ ကြည့်လေ၏။

“တော်တော် နာသွားသလားဟင်”

“သိပ်မနာပါဘူး။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ရှိယင် ကောင်းသွားမှာပါ”

ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယု အနီးတွင် အတန်ကြာ ထိုင်နေပြီးနောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ပြန်လာခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မိမိ ဘာသာ လောင်ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ပေါက်ယုက ပြောသည့်တိုင် မယ်မယ်သည် မကျေနပ် နိုင်ဘဲ အစေတော်များအား ပေါ့လျော့ရမည်လော ဟုဆိုကာ မာန်မဲဆူပူလျက်ရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့ လွန်မြောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့စံအိမ်သို့ ပေါက်ယုငယ်ငယ်က ခမဲပေး၍ မွေးစားအမေ လုပ်ခဲ့သည့် နတ်ကတော်ကြီး ရောက်၍လာ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်သည်တွင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ စိတ်ပူ သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း၏။ အပူလောင်ကြောင်း သိရသည့် အခါတွင် နတ်ကတော်ကြီးသည် ခေါင်းကို ညှိတ်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ခေါင်းပေါ်တွင် လက်တင်ပြီးနောက် ဂါထာရွတ်၍ မန်းမှုတ်ပေး၏။

“ခဏနေယင် ပျောက်သွားတော့မှာပါ။ အင်း ခုလိုဖြစ်တာ ကံဇာတာနိမ့်နေတုန်းမို့ ဖြစ်ရတာ။ မယ်မယ်များ သိမလားမသိဘူး။ တရားတော်တွေထဲမှာ မကြာခဏပါတတ်တယ် မယ်မယ်ရဲ့။ အမျိုးမြတ်တဲ့ အိမ်ထောင်တွေမှာ မွေးဖွားလာကြတဲ့ ယောက်ျားလေးများမှာ မကောင်းတဲ့နတ်များက အမြဲတမ်း လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးလေ့ ရှိကြ တယ်တဲ့။ အနာရောဂါကျအောင် လုပ်တတ်သတဲ့။ ကိုယ်လက်မသန် မစွမ်းဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သတဲ့။ ဒါမှ မဟုတ် ယင်လဲ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သတဲ့။ လမ်းသွားယင်လဲ လမ်းမှာ ဥပဒ် အန္တရာယ်တွေ့အောင် လုပ်တတ်သတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ အမျိုးမြတ်တဲ့ အိမ်ထောင်များမှာမွေးတဲ့ ယောက်ျားလေးများဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေကြရ တာတဲ့”

“ဒီလိုမဖြစ်အောင် မကာကွယ်နိုင်တော့ဘူးလား နတ်ကတော်ကြီးရယ်” ဟု မယ်မယ်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်မေး၏။

“ရပါတယ်။ သူ့အတွက် ယတြာချေရမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရမယ်။ မကောင်းတဲ့ နတ်တွေကို နှင်တဲ့ တရားစာတွေ ရှိတယ်လေ မယ်မယ်ရဲ့။ သုတ္တန်တစ်ခုမှာဆိုယင် အဲဒီ မကောင်းတဲ့ မိစ္ဆာနတ်တွေကို နိုင်တဲ့ ဗောဓိသတ္တ တစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီဗောဓိသတ္တရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် သုတ်ကိုရွတ်လိုရှိယင် ဘယ်မိစ္ဆာမှ မနေနိုင်ဘူးတဲ့။ တချို့ကတော့ အဲဒီ ကိုယ်တော်ကြီးကို အထူး ကိုးကွယ်ကြတဲ့ အတွက် သားစဉ် မြေးဆက် ဘယ်လို အမှောင့်ပယောဂမျိုးမှ မဝင်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆကြတယ်”

“အဲဒီ ဗောဓိသတ္တ ကိုယ်တော်ကြီးကို ဘယ်လိုများ ပသရမလဲ ဆရာမကြီးရယ်”

“သိပ်အထူးအထွေ မလိုပါဘူး။ အမွှေးတိုင်နဲ့ ဖယောင်းတိုင်ရယ်။

မီးအိမ်ကြီးပွဲ ပူဇော်ဖို့အတွက် ကိုယ်တော်ကြီး ကို နေ့စဉ် ဆီနည်းနည်း လှူရမယ်။ မီးအိမ်ကြီးကတော့ ကိုယ်တော်ကြီးကို ကိုယ်စားပြုပြီး လှူတဲ့သဘောပေါ့လေ။ အဲဒီ ကိုယ်တော်ကြီး ရှေ့မှာရှိတဲ့ မီးအိမ်ကြီးကို နေ့ရောညရော ထွန်းထားရမယ်”

“နေ့ရော ညရော အဆက်မပြတ် မီးပူဇော်ထားဖို့အတွက် ဆီကကော ဘယ်လောက်များလိုမလဲ နတ်ကတော်ကြီး ရယ်။ ဆရာကြီးပြောယင် ကျွန်မလှူပါ့မယ်”

“ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ လှူရမယ် ကန့်သတ်ချက် မရှိပါဘူး။ စေတနာရှိသလောက်ပါ။ နန်းတော်ကြီးက မိဖုရား ငယ်တွေ၊ ကိုယ်လုပ်တော်တွေတော့ ဆရာကြီးတို့ဆီကို မကြာမကြာလာပြီး လှူကြတာပဲ။ နာနန်းကိုယ်တော်လေးရဲ့ မယ်တော်ကြီး ဆိုလို့ရှိယင် ဆရာကြီးတို့ဆီမှာ လာပြီး တစ်နေ့ကို ဆီ နှစ်ဆယ့်နှစ်ပိဿာ။ မီးစာက အစိတ်သား လာလာပြီး လှူတယ်။ ဒီတော့ နာနန်းမင်းသားလေး မယ်တော်ရဲ့ မီးအိမ်ဆိုယင် စဉ်အိုးကြီးတွေလောက် ရှိတယ်။ သူ့နောက်မှာ မီးအိမ်ကြီးထွန်း ပူဇော်တဲ့သူကတော့ ကျင်ကျန်မြို့စားကတော်ပဲ။ သူက ဆယ့်တစ် ပိဿာလှူတယ်။ တချို့လဲ သုံးပိဿာ၊ နှစ်ပိဿာ၊ တစ်ပိဿာ စသဖြင့် ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် လှူကြတာပေါ့လေ။ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ ဆင်းရဲတဲ့ လူများကျတော့လဲ ငါးဆယ်သား။ အစိတ်သား စသဖြင့် တတ်နိုင်သလောက်ပဲ လှူကြတာပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲ လှူလှူ ဆရာကြီးတို့ကတော့ သူ့အတွက် မီးအိမ်ကြီးကို နေ့ရောညပါ လင်းနေအောင် ထိုက်သင့်တဲ့ မီးအိမ် အရွယ်ကို ရွေးပြီး မီးပူဇော်ပေးရတာပေါ့”

မယ်မယ်သည် စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်လျက် ရှိ၏။

“တကယ်လို့ ကိုယ်တော်ကြီးကို ပူဇော်ရုံတွင် မကဘူး၊ ဆရာသမား မိဘများကို ပူဇော်ချင်တယ် ဆိုယင် ဆီတို့ မီးစာတို့ လှူလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်က မြေးအတွက် လှူမှာဆိုတော့ မီးအိမ်က သိပ်ကြီးလို့ မကောင်းဘူး။ အတန်အသင့် လောက်ဆိုယင် တော်ပါပြီ။ သိပ်ကြီးလွန်းယင် ကလေးအတွက် ကံဇာတာကို သွားပြီး ထိခိုက်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ တစ်နေ့ကို တစ်ပိဿာ၊ တစ်ပိဿာခွဲလောက် ဆိုယင် တော်ပြီ”

“ကဲ ဒါဖြင့် တစ်နေ့ကို တစ်ပိဿာအစိတ်လှူမယ် ဆရာကြီးရယ်။ အဲဒါ တစ်လအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို ဆရာကြီး ဆီမှာပဲ အပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အင်း၊ သာဓုပါတော်၊ သာဓုပါ။ အမိဒွဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား စောင့်မတော်မူပါစေ။ ဗောဓိသတ္တ ကိုယ်တော်ကြီး စောင့်ရှောက်တော် မူပါစေ”

“ဟဲ့၊ နောက်တစ်ခါ ပေါက်ယု အပြင်တို့ ဘယ်တို့ကို ထွက်ယင် အစေတော်တွေရဲ့ လက်ထဲကို ငွေတစ်ထုပ် လောက် အပိုထည့်လိုက်။ ရဟန်းတော်တွေ၊ ကိုရင်တွေ၊ ဆင်းရဲသားတွေကို လှူလို့လဲပြော၊ ကြားကြလား” ဟု မယ်မယ် သည် အစေတော်များကို မှာနေ၏။

နတ်ကတော်ကြီးသည် မယ်မယ်တို့နှင့် အတန်ကြာထိုင်၍ စကား စမြည်ပြောဆိုပြီးလျှင် အခြားအဆောင်များသို့ လှည့်ပတ်ကာ နောက်ဆုံး၌ ချော၏အဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ချောသည် နတ်ကတော်ကြီးအား ဝတ်ပြုပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်တိုက်၏။ ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် ကိုက်ထားသည့် ဖဲစများကို တွေ့ရသည့်အတွက် အိမ်တွင်းစီးရန် ဖိနပ်ချုပ် နေကြောင်း သိသာနိုင်ပေ၏။

“အမယ်၊ အတော်ပဲချောရေ။ အကျွန်လဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖိနပ်ချုပ်တတ်တယ်တော့။ ပိုတဲ့ ဖဲစကလေးများ ရှိယင် အကျွန်ကို လှူလိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်အရောင်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

ချောက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျွန်မဆီမှာကတော့ ဖဲစကောင်းကောင်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဆရာကြီးရယ်။ ဖဲစကောင်းကောင်းဆိုယင် ကျွန်မတို့ ဆီကို မရောက်လာပါဘူး။ ဟိုဘက် အဆောင်တွေမှာတွင် ကုန်သွားတာပါပဲ။ ဆရာကြီး ကြိုက်တာ တွေတယ်ဆိုယင်တော့ အဲဒီ အထဲက ရွေးယူသွားပေတော့”

နတ်ကတော်ကြီးသည် ဖဲစများကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် သူ ဝတ်ရုံကြားထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

“မနေ့တုန်းက ငွေငါးရာ လှူလိုက်တယ် ဆရာကြီးရဲ့။ အဲဒါ ကျွန်မအတွက် အရှင်ကြီးတင်လိုက်ရဲ့လား”

“တင်လိုက်ပါတယ်တော်”

“အမိဒွဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား။ ကျွန်မသာ တတ်နိုင်ယင် ဒီထက်မက လှူပါတယ်ရှင်။ ခုတော့ ကျွန်မမှာလဲ ချောင်ချောင် လည်လည် မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ။ ချောရဲ့ သားကြီး ကျိဟုန် ကြီးလာယင် ဒီလို မနေပါဘူး။ သူလဲ အရာထမ်းတို့ ဘာတို့ ဖြစ်လာမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကြိုက်သလောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုနိုင်မှာပေါ့”

“ကဲပါလေ။ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ခုတော့ အမေ မြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မတို့သားအမိက ဒီစံအိမ်မှာ အောက်ဆုံးတန်းက နေကြရတာ။ ပေါက်ယုကတော့ ထားပါတော့လေ။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အသည်းကိုး။ ခုမှ

ကလေးပဲ ရှိသေးတာ။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို အလိုလိုက်တာကို ကျွန်မ ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဟာမ ကိုတော့ အောက်မကျိုးနိုင်ဘူး အမေရေ” ဟု ဆိုကာ ချောက လက်နှစ်ချောင်းကို ထောင်ပြ၏။

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။ သခင်လေး ကျိလျှံရဲ့ မိန်းမ နတ်ငှက်မယ်ကို ပြောတာလား”

ချောက တိတ်တိတ်နေရန် လက်ထောင်ပြ၏။ ထိုနောက် သေချာအောင် ခန်းဆီးကိုသွား၍ ဖယ်ကာ အပြင်တွင် လူသူရှိမရှိ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်လာပြီး လေသံကလေးဖြင့်

“တစ်အိမ်လုံး သူပဲ ခြယ်လှယ်နေတာပဲ။ ခုလဲ စံအိမ်မှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို သူ့အမေအိမ်ကို ကဲ့ကဲ့ပြီး ပို့နေတာ။ သူ ဒီအတိုင်းဆက် လုပ်တာကို ခံနေယင်တော့ ကျွန်မတို့လဲ လူပြည်မှာ နေလို့တောင် မကောင်းတော့ဘူး”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင် နတ်ကတော်ကြီးသည် သူ့ကို နောက်ထပ်မေးမြန်း အစ်အောက်ကြည့်ဦးမည်ဟု သတိရလိုက်သဖြင့်

“အမယ်လေး၊ အမေ့ကို ဒါတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့။ ဒီကလဲ ဒီလောက်တော့သိပါတယ်။ ဒါကတော့ ချောကလဲ ငုံ့ခံနေ ကြပေသကဲ့။ ဟိုက သူစိတ်ထင်တိုင်း လုပ်တော့မှာပေါ့။ အကျွန်တို့ဖြင့် ဒါမျိုး တွေဖူးပေါင်”

“မခံလို့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ အမေရဲ့။ ကျွန်မတို့က သူ့ကို ဘာပြောရဲတာမှတ်လို့”

နတ်ကတော်ကြီးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် အတန်ကြာစဉ်းစားလျက် ရှိ၏။ ပြီးမှ

“သူများကိစ္စကို အမေတို့လဲ ကြားထဲက ဝင်မပါချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ခံနေတော့ သူများကိုလဲ အပြစ်မဆိုနဲ့လေ။ ဒီလိုလုပ်တာကို မကျေနပ်လို့ ကိုယ်တိုင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မပြောရဲမလုပ်ရဲယင်လဲ တစ်နည်းနည်း နဲ့လုပ်ပေါ့။ ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့”

ချောသည် ထိုစကားထဲတွင် လေးနက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ပါကြောင်းကို သိလိုက်သဖြင့် မျက်နှာဝင်းထိန်သွားရာမှ

“မသိအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ လုပ်ရမယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုများ လုပ်ရမှာလဲ အမေရယ်။ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မလဲ တတ်သမျှ မှတ်သမျှတော့ စဉ်းစားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး။ အမေများသိယင် ပြောပြစမ်းပါဦး။ လုပ်တန် လုပ်ရမှာပေါ့”

“အလိုလေး။ အမိဒွဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား၊ ဒါတွေကို အမေ့ကို မမေးပါနဲ့။ ဒါမျိုးတွေ အမေ မပြောချင်ဘူး။ အကုသိုလ် များလှတယ်”

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးတွင် အကြံတူနေ ကြကြောင်းကိုမူ နတ်ကတော်ကြီး သိလိုက်လေပြီ။

“ပြောပါအမေရယ်။ အမေဟာ ဒုက္ခရောက်သူကို ကူညီတတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ သားအမိကို ဒီဟာမက သူထင်တိုင်း ခြယ်လှယ်နေတာကို အမေ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မက အမေ့ကို ကျေးဇူး ကန်းမယ်လို့ထင်လို့ မပြောတာလား။”

နတ်ကတော်ကြီးသည် ပြုံးနေ၏။

“ချောတို့သားအမိကို နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တာကို ခံနေရတာကို မြင်တော့ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အမေ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ စကားကတော့ မပြောပါနဲ့ ချောရယ်။ အမေ ဒီလို မအောက်မေ့ပါဘူး။ ကဲ ထားပါ တော့။ အမေက ကျေးဇူးကန်းမှာ ကြောက်တယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ချောက အမေ့ကို ဘယ်လိုများ ကျေးဇူးဆပ်မှာလဲ”

နတ်ကတော်ကြီးသည် သူ့ဘက်သို့ ပါလာကြောင်းကို ချော သိလိုက်လေပြီ။

“အမေကလဲရှင်။ ဒီလောက်ပဲ အ, ရသလား။ အဲဒီ မယားကြီး ဝမ်းနဲ့ သူတူမ ငှက်မယ်ဆိုတဲ့ဟာမကို အိမ်မှာ ဝပ်သွားအောင် အင်းတို့ ဘာတို့နဲ့ လုပ်ပေးလို့ရှိယင် ဒီအိမ်က ရှိသမျှပစ္စည်းဟာ ကျွန်မသား ကျီဟုန်ရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်ရ မှာပေါ့။ ဒီလို ဖြစ်လာလို့ကတော့ ဘာပြောစရာ လိုတော့သလဲ။ အမေလိုချင်တာ ရနိုင်တာပေါ့”

နတ်ကတော်ကြီးသည် အတန်ကြာမျှ ခေါင်းငုံ့လျက်ရှိ၏။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ချောချောတို့ အိတ်ထဲကို ပစ္စည်းတွေ အားလုံးရောက်ပြီးမှ အမေ့ကို ပစ်ထားခဲ့ယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ချောတို့က စာလေးပေလေးနဲ့ ကတိဝန်ခံချက် ပေးယင်တော့လဲ အကောင်းသားပေါ့”

“အမယ်လေး၊ ဒါများ ဘာခက်တာမှတ်လို့။ ခုလောလော ဆယ်မှာတော့ ကျွန်မမှာ သိပ်မချောင်လည်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ စုထားတဲ့ ငွေကလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါတော့ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားကလေးနဲ့ လက်ဝတ်လက်စား ကလေးတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်။ ခုလောလောဆယ်မှာ အမေ့ကို အဲဒီအထဲက နည်းနည်းပါးပါး ခွဲပေး လိုက်မယ်။ ဒါနဲ့မှ မကျေနပ်သေးဘူး ဆိုယင်လဲ ကျွန်မ အမေ့ကို စာနဲ့ရေးပြီး ဝန်ခံချက်

ပေးထားမယ်။ နောင်မှာ ကတိ အတိုင်း ပေးပါ့မယ်ဆိုတာ စာရေး ပေးလိုက်မယ်။ သက်သေ ခေါ်ချင်ယင် ခေါ်ဦး”

“ချော တကယ်ပြောတာလား”

“အို ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြီးမှာ ကျွန်မ အလကား ပြောပါ့မလား အမေရဲ့”

ချောသည် စိတ်ချရသည့် အစေခံတစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုး ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ အစေခံ သည် ထွက်သွားက အတန်ကြာလျှင် ငွေငါးရာ ပေးပါမည်ဟူသော စာချုပ်တစ်ခုကို ယူ၍ ပြန်လာ၏။

ချောသည် သူ့လက်ဗွေပုံစံကို စာရွက်ပေါ်တွင် နှိပ်လိုက်ပြီး သေတ္တာကိုဖွင့်ကာ ငွေစအချို့ကို နုတ်ကတော်ကြီး အား ပြသလိုက်ပြီ။ “ရော၊ လှူစရာ၊ ပသစရာ ရှိတာလုပ်ဖို့ ဒါကို အယင်ယူသွားပါဦး၊ ဒီလောက်ဆိုယင် တော်ပြီ မဟုတ်လား”

ပြောင်လက်နေသည့် ငွေစများနှင့် စာချုပ်ကို မြင်သည့် အခါတွင် နုတ်ကတော်ကြီး မှာလည်း လူ့န္တေ့ မဆောင် နိုင်တော့ချေ။ နုတ်ကတော်ကြီးသည် ငွေစများကို ပထမ ယူလိုက်ပြီးနောက် စာချုပ်ကို ယူလိုက်၏။ ထိုနောက် အင်္ကျီ အိတ်ထဲကို ခွေနှောက် ရှာလိုက်ပြီးလျှင် အိတ်ထဲမှ စက္ကူ အရုပ်ကလေး ဆယ်နှစ်ရုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ နှစ်ရုပ်မှာ လူရုပ်ကလေးများဖြစ်ပြီး ဆယ်ရုပ်မှာ ဆံပင်ဖြူဖြူ မျက်နှာပြားပြားနှင့် သရဲရုပ်ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။ နုတ်ကတော် ကြီးသည် ထိုအရုပ် ကလေးများကို ချောသို့ ပေးလိုက်ပြီး လေသံလေးဖြင့်

“ဟောဒီ အရုပ်နှစ်ရုပ်ပေါ်မှာ သူတို့ဇာတာခွင်ကို ရေးချ။ ပြီးတော့ တစ်ရုပ်ကို သရဲရုပ်ငါးရုပ်စီနဲ့ အတူတွဲပြီး သူတို့အိပ်ရာပေါ်မှ သွားချထားချည်။ ဒါလေးပဲလုပ်ထား။ ကျန်တာကိုတော့ အိမ်ကနေပြီး အမေ မန်းမှုတ်ပေးမယ်။ မယုံ စောင့်ကြည့်ပါ။ သိသာပါလိမ့်မယ်။ သတိထားပြီးလုပ်နော်။ သိပ်ပြီးမကြောက်နဲ့”

ထိုသို့ တိုင်ပင်နေကြစဉ် သခင်မ ဝမ်းထဲမှ အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာသည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားကြ၏။

“ဪ လက်စသတ်တော့ အမေက ဒီရောက်နေတာကိုး။ ဟိုမှာ သခင်မကြီး စောင့်နေတယ်”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူချင်းခွဲလာခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် ထိုက်ယုအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ပေါက်ယုမှာ

ဖယောင်းရည်ပူလောင်သည့် ဒဏ်ရာကြောင့် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရလေရာ ထိုက်ယုသည် သူ့ထံသို့ မကြာခဏသွားကာ စကားပြောနေတတ်၏။ ယနေ့တွင်လည်း ထိုက်ယုသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိရာ အတန်ကြာလျှင် ပျင်းလာ၏။ ဇူချွန်းနှင့်အတူ တက်တင်းထိုးနေ သော်လည်း ပို၍ပင် ငြီးငွေ့လာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုက်ယုသည် တက်တင်းထိုးရာမှ ပြတင်းပေါက်အနီး ထလာကာ ပြတင်း ပေါက်အနီးတွင် ရပ်ရင်း ငေးနေ၏။ ထိုနောက် လှေကားရင်းတွင် ပေါက်နေသည့် ဝါးပင်မှ အစို့အညောင့်ကလေးများကို ကြည့်ရန် အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့၏။ တစ်ဖန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ဝင်းထဲသို့ ဆင်း၍ လျှောက်လာခဲ့ပြန်၏။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရောင်စုံပြုံးပြက်လျက်ရှိသည့် ပန်းပွင့်များနှင့် မိုးမခပင်ရိပ်များမှအပ လူသူအရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရချေ။ ငှက်တို့၏ တေးသီသံများနှင့် စမ်းရေတသွင်သွင် စီးသံမှအပ တခြား ဘာသံကိုမျှလည်း မကြားရချေ။ သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် နီမောင်း ပျော်ဖွယ်ရိပ်သာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ အစေတော် အချို့သည် ရေခပ်ပြီးသည့်အတွက် ဝရန်တာတွင် ရပ်ကာ တိန်ညင်းငှက်ကလေးများ ရေချိုးနေကြသည်ကို ငေးကြည့်နေကြ၏။ အဆောင်ထဲမှ ရယ်သံများကို ကြားရသဖြင့် ထိုက်ယုသည် အထဲသို့ ဝင်သွားသည်တွင် လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့သည် ထိုက်ယုကို မြင်လျှင် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

“ဟော တစ်ယောက်လာပြန်ပြီ”

“ဒီမှာလာပြီး စုကြဖို့ ဖိတ်စာများ ရထားကြသလား မသိဘူးနော်” ဟု ထိုက်ယုက ပြုံး၍ ပြော၏။

“မနေ့က ထိုက်ယုဆီကို လက်ဖက်ရည်ကရား နှစ်ကရား ပို့လိုက်တယ်။ ဘယ်သွားနေသလဲ”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့။ မေ့နေတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မလေး ငှက်မယ်”

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား” ဟု နတ်ငှက်မယ်ကမေး၏။

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုက်ယုကတော့ အမှတ်တမဲ့ပဲ။ ဒီပြင်လူတွေတော့ ဘယ့်နှယ် နေမလဲ မသိဘူး”

“အနံ့ကလေးကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရောင် က သိပ်မကောင်းလှဘူး” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြော၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“အယုဒ္ဓယက ရွှေနန်းတော်ကြီးကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအဖြစ်

ဆက်လိုက်တဲ့ လက်ဖက်ခြောက်လေ။ ထိပ်ထားက ပို့လိုက်လို့။ ပြောလိုသာ ပြောရတယ်။ ငှက်မယ်တို့တော့ ဒီမှာ နေ့တိုင်းသောက်နေရတဲ့ လက်ဖက်ခြောက်တွေလောက် မကြိုက်ပေါင်”

“ထိုက်ယုတို့ကတော့ ကြိုက်ပါတယ်။ အေးလေ၊ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့”

“ဒီလိုဆို ပေါက်ယုဆီမှာ လက်ဖက်ခြောက်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ယူပါလား”

“ထိုက်ယု ကြိုက်တယ်ဆိုယင် ငှက်မယ်မှာ အများကြီးရှိပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့။ ထိုက်ယု အစေတော် တစ်ယောက်ကို အယူခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

“အမယ်လေး မလိုပါဘူး ထိုက်ယုရယ်။ ငှက်မယ် အပို့ခိုင်းလိုက်မှာပေါ့။ မနက်ဖြန်မှာ လက်ဖက်ခြောက်လဲ ပို့လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ထိုက်ယုကိုလဲ တစ်ခု အကူအညီ တောင်းရဦးမယ်”

“ဟော ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ ထိုက်ယုကို လက်ဖက်ခြောက် ကလေး နည်းနည်းပါးပါးပေးပြီးတော့ ခိုင်းတော့ မလို့” ဟု ထိုက်ယု က ပြောလိုက်၏။

နတ်ငှက်မယ်က တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်လျက်

“အမယ်လေး၊ အကူအညီကလေး ဒီလောက်တောင်းတာများ နှမြောနေလိုက်တာ။ အကူအညီ တောင်းတာကလဲ သိပ်မများပါဘူး။ ဟိုရှေးစာထဲကလို ‘တို့တိုက်သည့်ရေ၊ တို့လက်ဖက်ရည်သောက်၊ တစ်ကျိုက်လောက်နှင့်၊ တစ်ယောက် ချွေးမ၊ တော်စပ်ရမှု’ ဆိုတဲ့ စာလိုလေ”

အားလုံးပွဲကျသွားကာ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသဖြင့် ထိုက်ယုမှာ မျက်နှာလေး နီရဲလျက်ရှိရာက ဘာမှမပြောနိုင် တော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလေ၏။

လီဝမ်းက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပေါက်ကြည်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဟောဒီက ယောင်းမကကော၊ ပြက်လုံးထုတ်စမ်း ပါဦး”

ထိုက်ယုက ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ကာ

“ဘာပြက်လုံးလဲ။ ဒါမျိုး မနောက်နဲ့။ ထိုက်ယု မကြိုက်ဘူး”

နတ်ငှက်မယ်က အပြုံးမပျက်ဖြင့် ပေါက်ယုဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်ကာ

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ပေါက်ယုက ငှက်မယ်တို့တူ။ ဒီတော့

ထိုက်ယုက ငှက်မယ်တို့ရဲ့ တူမ-ချွေးမ မဖြစ်ချင်ဘူးလား။ ကြည့်စမ်း၊ ပေါက်ယုက ဘယ်လောက်ချောသလဲ။ ရုပ်ကလဲ ပြောစရာမရှိ၊ မျိုးရိုး ဆိုလဲ ပြောစရာမရှိ၊ ပစ္စည်း ဆိုလဲ ပြောစရာမရှိ။ ဒီလောက် ရှေ့သွား နောက်လိုက်ညီတာ ဘယ်ရှိမလဲကွယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု နတ်ငှက်မယ်က စ၏။

ထိုက်ယုသည် ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ထိုက်ယုကလဲကွယ်။ နောက်တာပဲ၊ စိတ်ဆိုးစရာလား။ လာပါ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့” ဟု ပေါက်ကြည်က လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ပေါက်ကြည်သည် ထိုက်ယုနောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၍ ခေါ်၏။ သို့ရာတွင် တံခါးမသို့အရောက်၌ ပေါက်ယုကို လိုက်ရှာနေကြသော အမြှောင်မယားချောနှင့် ချူတို့ကို တွေ့ရ၏။ လီဝမ်း၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ယုတို့က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်ကမူ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလျဉ်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ထိုက်ယုနှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ကြည်က တစ်စုံ တစ်ရာ ပြောမည်အပြုတွင် သခင်မဝမ်ထံမှ အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ မိန်းမပျိုများအား ဝမ်ဇူတိန်၏ မိန်းမက တွေ့လိုသဖြင့် အခေါ်လွှတ်လိုက် ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် မိန်းမပျိုများအား လိုက်သွားရန် လီဝမ်းက တိုက်တွန်း၏။ ချောနှင့် ချူတို့ လည်း ပေါက်ယုအပါးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြ၏။

“ကျွန်တော် အပြင်ထွက်လို့ မရဘူး။ ဘာဖြစ်ဖြစ် မလေး ငှက်မယ်တော့ ကျွန်တော့်အနားကို မလာပါစေနဲ့။ သူက အလုပ်များတယ် မဟုတ်လား။ မလေးထိုက်ယု နေခဲ့ပါဦး။ ပေါက်ယု စကားပြောစရာရှိလို့”

ငှက်မယ်က ထိုက်ယုဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ကဲ၊ နေရစ်ခဲ့ဦးရှင့်။ မလေးကို အလိုရှိသတဲ့”

ငှက်မယ်သည် ထိုက်ယုကို အခန်းဆောင်ထဲသို့ တွန်းလွှတ်လိုက် ပြီးလျှင် လီဝမ်းနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့၏။ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု၏ အင်္ကျီလက်ဖျားကို ဆွဲကိုင်ထား၏။ သို့ရာတွင် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ချေ။ ထိုက်ယုကလည်း မျက်နှာနီရဲလျက် ရှိနေရာမှ အင်္ကျီကို သူ့လက်မှ အတင်းဖြုတ်လျက် ရှိလေ၏။

“အမယ်လေး မလေးရယ်။ လုပ်ပါဦး။ ခေါင်းထဲက ဘယ်လို ကိုက်မှန်း မသိဘူး။ သိပ်ကိုက်တာပဲဗျာ။ လုပ်ပါဦး”

ဟု ပေါက်ယုက ရုတ်တရက် အော်လိုက်၏။

“ကဲ၊ သူများကို မကောင်းကြံချင်တာ၊ မှတ်ဦး”

“အမယ်လေး၊ မလေးထိုက်ယု၊ တကယ်ပြောတာ။ ပေါက်ယု သိပ်နာတယ်၊ လုပ်ပါဦး၊ သေတော့မယ် ထင်တယ်” ဟု အော်ကာ ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခုန်လျက်ရှိလေ၏။ ဤတွင် ထိုက်ယုနှင့် အစေတော်များသည် အလန့် တကြားဖြင့် မယ်မယ်နှင့် သခင်မ ဝမ်းဆီသို့ ပြေးလာပြီး ဖြစ်ပုံကိုပြောပြကြ၏။ ထိုအချိန်၌ သူတို့၏အနားတွင် ဝမ်းဇူတိန် ၏ မိန်းမလည်း ရောက်လျက်ရှိသဖြင့် အားလုံး ပေါက်ယု၏ ခန်းဆောင်ဘက်ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ပေါက်ယုမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မည်ဟုဆိုကာ ခန်းဆောင်ထဲတွင် တုတ်စားစသည့် လက်နက်တို့ကို အနှံ့လိုက်ရှာလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုဖြစ်နေပုံကို မြင်သည့်အခါတွင် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်းတို့ မှာလည်း မကြည့်ရက်နိုင်သဖြင့် အလန့် တကြားဖြင့် ငိုယိုလျက်ရှိကြ၏။ ထိုအချိန်၌ကား စံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ယောက်ယက်ခတ်လျက်ရှိပြီး အိမ်ရှိလူကုန် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ ကျိရဲ၊ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ကျိချိန်၊ ကျိလျှံ၊ ကျိဟုန်၊ ကျိယုန်၊ ကျိယွန်၊ ကျိပင်း၊ ဒေါ်လေးဆွေ၊ ဆွေဖန်နှင့်တကွ ပစ္စည်းထိန်း ချူယွီ၏ ဇနီးအပါအဝင် အစေတော်များပါမကျန် ရောက်နေ ကြလေပြီ။

ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် ဓားလွတ်ကြီး တစ်ချောင်းကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြေးဝင်လာ လေ၏။ ထိုမျှမက လမ်းတွင်တွေ့သည့် ခွေး၊ ကြက်၊ လူ စသည်တို့ကိုလည်း လိုက်၍ ခုတ်လျက် ရှိလေ၏။ ဤအဖြစ်ကို မြင်ရသည်မှာ စောစောက အဖြစ်ထက်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းနေပေသေး၏။ ဤတွင် ချူယွီ၏ ဇနီးသည် သန်သန် မာမာ အစေတော်များ၏ အကူအညီဖြင့် နတ်ငှက်မယ်ကို အတင်းဝင်လုံးကာ သူ့လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကြီးကို မနည်းလုယူ ရ၏။ ထိုနောက် သူတို့တစ်သိုက်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို သူ့အဆောင်သို့ သယ်သွားကြ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ အစေတော် များဖြစ်သည့် ပင်အဲနှင့် ဖုန်အဲ တို့မှာ သူတို့ သခင်မဖြစ်ပုံကို ကြည့်၍ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျိချိန်ပင်လျှင် စိတ်ထိခိုက်ကာ ပေါက်ယုနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးထံသွား၍ ဂရုတစိုက်ပြုစု၏။ အခြားသူများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ပုံမှာကား ဆိုဖွယ်မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် အထိတ်လန့်ဆုံးမှာ ဆွေဖန်ဖြစ်၏။ ဆွေဖန် သည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွင် အမေဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေ ကြားညှပ်ပြီး တက်နင်းခံရမည် ကိုလည်း စိုးရိမ်၏။ သူ့ညီမ ပေါက်ကြည်အား လူတကာ ဝိုင်းဝန်းပိုးကြမည် ကိုလည်း စိုးရိမ်၏။ သူ့အပျော်မယား ယင်လင်း (မကြာဖြူ) အား တခြား သူများက ဝင်လုမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်လျက်ရှိ၏။ စင်စစ်တွင် ယွန်းစံအိမ် ကြီးမှ ကျိချိန် စသူတို့သည် လူရမ်းကားများ

မဟုတ်လော။ ထိုသို့ တွေး၍ စိုးရိမ်လျက်ရှိစဉ် သူ့မျက်လုံးများသည် ထိုက်ယုဆီ
ရောက်သွားကြကာ ထိုက်ယု၏အလှတွင် ယစ်မူးလျက် မျက်လုံးများကို
မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ပေါက်ယုနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့အား မည်သို့ မည်ပုံ
ပြုစုသင့်ကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ အချို့က
ပယောဂဆရာများကို ပင့်၍ ကုသင့်သည်ဟု အကြံပေးကြ၏။ အချို့က
စုန်းမကိုခေါ်၍ ချွတ်ပေးရန် ပြောကြ၏။ အချို့ကလည်း ကျောက်စိမ်းဘုရင်
ဝတ်ကျောင်းမှ တာအိုဘုန်းတော်ကြီး ဆရာတော် ချန်းကို ခေါ်ပင့်ရန်
အကြံပေးကြ၏။ အချို့ကလည်း ဂါထာများကို ရွတ်ခြင်း၊ မန္တန်များ ရွတ်ခြင်းဖြင့်
တစ်အိမ်လုံး ယောက်ယက် ခတ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှမထူးခြားချေ။
နေဝင်ချိန်လောက်တွင် ဝမ်းဇူတိန်၏ ဇနီးလည်း အိမ်သို့ပြန်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဝမ်းဇူတိန်သည် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရန်
သူ့ကိုယ်တိုင် ပေါက်လာ၏။ ထို့ပြင် မြို့စားကတော်လေး ရှိ၏ ကြင်ရာတော်၊
ဒေါ်လေးဆင့်၏ မောင်များနှင့် ဆွေမျိုးများ အပြင် အခြားသက်ဆိုင်ရာ ဆွေမျိုး
အများအပြားလည်း ရောက်လာကြ၏။ အချို့က ရေမန်းများကို ယူလာကြ၏။
အချို့ကလည်း ပယောဂ အကုကောင်းသည့် တာအို ဘုန်းကြီးများကို
ပင့်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ ထူးခြားခြင်း မရှိချေ။

ပေါက်ယုနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့မှာ သတိလစ်လျက်ရှိကြ၏။
နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလျက်ရှိကာ
ကယောင်ကတမ်း ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ညရောက်လာသည့်အခါတွင်
မည်သည့် အစေတော်မျှ သူတို့ အနားသို့ မကပ်ရဲ ကြသည့်အတွက်
သူတို့နှစ်ယောက်ကို သခင်မဝမ်၏ အဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ကျီယွန်ကို
ကြီးကြပ်စေပြီး သူငယ်တော်များနှင့် အစောင့်ထားရ၏။ မယ်မယ်၊ သခင်မဝမ်၊
သခင်မဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေ တို့မှာ စိတ်ထိခိုက်ကာ တရှုပ်ရှုပ် ငိုလျက်ရှိကြပြီး
အိပ်ရန်ပြောသည့်တိုင် မအိပ်ဘဲ သူတို့ကိုယ်တိုင် အနီးတွင် စောင့်ကြပ်လျက်
ရှိကြလေ၏။

လူကြီးများမှာ စိတ်ထိခိုက်လွန်းပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်မည်ကို
စိုးသည့်အတွက် ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့ ကိုယ်တိုင် တစ်အိမ်လုံးကို ကြီးကြပ်
ခန့်ခွဲလျက်ရှိသဖြင့် မည်သူမျှ အနားမရကြဘဲ အလုပ်များလျက် ရှိ၏။
မည်သူမျှလည်း ၎င်းတို့အား အကြံမပေးရဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။ ကျိရဲ့သည်
တာအိုဘုန်းကြီးများ၊ ပယောဂဆရာများ ပင့်၍ ကုသသော်လည်း
ဘာမျှမထူးသဖြင့် ကျိချိန်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ထိုပယောဂဆရာများကို
နောက်ထပ်ပင့်ခြင်းမပြုရန် မနည်းပြောယူ ရလေ၏။

ကျိချိန်က

“သူတို့ကုသိုလ်လို့ပဲ အောက်မေ့ရတော့မှာပေါ့ အစ်ကိုကြီး ရယ်။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေကိုး။ သူတို့ဖြစ်ပုံက ကြိုတင်လဲသိရတာ မဟုတ်ဘဲ ပြုန်းစားကြီးလဲ ကောက်ဖြစ်ပြန်၊ ဆေးဝါးတို့ဘာတို့ တိုက်လို့လဲ မသက်သာဆိုတော့ ဘုရားကိုပဲ ကိုးကွယ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒီတော့ နောက်ထပ်လဲ ဘယ်ပယောဂဆရာတွေကိုမှ ပင့်မနေနဲ့တော့။ ဒီအတိုင်း စောင့်ကြည့်ရတော့မှာပဲ”

သို့ရာတွင် ကျိရဲ့သည် ကျိချိန်၏ အကြံဉာဏ်ကိုလည်း လက်မခံချေ။ နည်းအမျိုးမျိုး စဉ်းစားကာ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ကုသလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အကြောင်းမထူးချေ။

တတိယမြောက်နေ့၌မူ လူမမာနှစ်ယောက်မှာ အခြေအနေ အတော်ဆိုးလာခဲ့လေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးမှာလည်း အားလျှော့စ ပြုလေပြီ။ မျှော်လင့်ချက် မှန်သမျှကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် အသုဘကိစ္စ ကိုပင် ကြိုတင် စီမံလျက် ရှိကြလေပြီ။ မယ်မယ်၊ သခင်မဝမ်၊ ကျိလျှံ၊ ပင်အဲနှင့် မာလာတို့မှာ စားလည်း မစား၊ အိပ်လည်း မအိပ်ကြဘဲ အခြားသူများထက် ပူဆွေးသောကရောက်လျက် ရှိကြ၏။ အမြှောင်မယား ချောနှင့် သူ့သား ကျိဟုန်တို့သာလျှင် တိတ်တဆိတ် ဝမ်းသာလျက်ရှိကြလေ၏။

စတုတ္ထမြောက် မနက်တွင် ပေါက်ယုသည် မျက်လုံး ပွင့်လာလေ၏။

“ပေါက်ယု သွားရတော့မယ် မယ်မယ်။ မြန်မြန်လုပ်ကြပါ၊ ပေါက်ယု သွားပါရစေတော့” ဟု ငိုလျက်ရှိသည့် သူ့ဘွားအေ ကို ပြောဆိုခြင်းပြု၏။ ထိုစကားလုံးများသည် မယ်မယ်၏ နှလုံးသားကို ဖျစ်ညှစ်နေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဤတွင် ချောက်

“စိတ်ဖြေပါ မယ်မယ်ရယ်။ လူလေးခမျာ သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ သူ့မျာ ဝေဒနာကိုခံလိုက်ရတာ မမြင်ရက် စရာကြီး။ သူ့ ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေးပဲ အသက်ကုန်ပါစေတော့။ မယ်မယ်က ဒီလောက် သံယောဇဉ်ကြီးနေယင် သူ အသေဖြောင့်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ နောင်ဘဝကျယ်လဲ ဘဝကူးကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကား မဆိုးခင် မယ်မယ်သည် ထို့ခနဲ တံတွေး ထွေးလိုက်ပြီး

“သောက်ကောင်မ တိတ်။ နမိတ်မရှိတဲ့ စကားတွေ ငါ့ကိုလာ မပြောနဲ့၊ နင့်ကို ဘယ်သူကမေးလို့ ပြောရတာလဲ။ နောင်ဘဝကျယ်လဲ သူ ဝဋ်ခံရမယ်ဆိုတာ နင်က ဘာဖြစ်လို့ သိတာလဲ။ သေသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်လို့ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲဟင်။ ငါ့မြေး သေသွားတော့

နင်တို့မှာ ဘာများအကျိုးရှိလို့လဲ။ နင်ဟာ အကောက်ကြံ နေတဲ့ ကောင်မ။
ငါ့မြေးများသေသွားယင် နင့်ကိုအသတ်ပဲ သိလား။ ငါသိတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ
နင့်လက်ချက်ဖြစ်မှာပဲ။ ကလေးကို စာတွေအသင်ခိုင်း၊ စိတ်ဓာတ်တွေ
အညွန့်ကျိုးအောင်လုပ်ပြီး အဖေကိုမြင်တာနဲ့ ကြောင်ကိုမြင်တဲ့ကြွက်လို
လန့်နေအောင် လုပ်ထားတာ။ ခု ငါ့မြေးကို နင့်စုန်းမတွေ နင့် နတ်ကတော်တွေ
ပြုစားထားတာ ငါသိတယ်။ ဒါပေမယ့် နင် ဝမ်းသာမယ် မကြုံနဲ့။ နင်ပါ
ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့မယ် သိရဲ့လား။”

မယ်မယ်၏ငိုသံနှင့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေသည့်
အသံတို့ကိုကြားရသည့်အခါတွင် ကျီချိန်မှာလည်း အကြီး အကျယ်
စိတ်ထိခိုက်ကာ သူ့ အမြှောင်မယား ချောကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မိခင်ကြီးကို
ချောမော့ နှစ်သိမ့်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် အစေခံ တစ်ယောက် ဝင်လာကာ
မှာထားသည့် တလားနှစ်လုံး ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆို၏။
ဤတွင် မယ်မယ်မှာ ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်ကာ စောစောကထက်ပင်
ဒေါသထွက်လာခဲ့လေပြီ။

“လာစမ်း၊ ဒီတလားနှစ်လုံးကို ဘယ်သူမှာတာလဲဟင်။ သွား
တလားလုပ်တဲ့ ကောင်တွေ ခေါ်ခဲ့။ ပြီးတော့ သေအောင်ရိုက်ကြစမ်း။”

မယ်မယ်သည် ထိုသို့ ဒေါသထွက်နေစဉ် ကြေးစည်သံလိုလို
အသံတစ်ခုကို နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရ၏။

“ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြကုန်။ ပူဆွေးသူ၊
ထိခိုက်သူ၊ ဘေးဒုက္ခရောက်သူ၊ မကောင်းသော ပယောဂတို့ ကပ်ငြိသူတို့အား
တရားတော်ကသာလျှင် ကယ်တင်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍..။

မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့သည် ချက်ချင်းပင် ကိုရင်ကြီးကို
အပင့်ခိုင်းလိုက်ကြလေ၏။ ကျီချိန်မှာ ထိုကိုရင်ကြီး ကို မပင့်လိုသည့်တိုင်
မယ်မယ်၏ စကားကို မလွန်ဆန်သာသဖြင့် လိုက်လျောလိုက်ရ၏။ စံအိမ်တွင်း
ကြည်ကြည် လင်လင် ကြားနေရသော ထိုအသံကိုလည်း ကျီချိန် သည်
အံ့ဩလျက်ရှိလေ၏။ ကျီချိန်သည် အစေခံတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ
ကိုရင်ကြီးကို အပင့်ခိုင်းလိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် ခေါင်းတွင် ဒက်တွေ
ပြည့်နေသည့် ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးနှင့် ခြေတစ်ဖက် ကျိုးနေသည့် တာအိုဘုန်းကြီး
တစ်ပါးတို့ ကြွလာကြ၏။ ကိုရင်ကြီး၏ သွင်ပြင်မှာ အောက်ပါ ရှေးစာဆို
အတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

နာသီးကနီ၊ မျက်တောင်ရှည်၍

ကြယ်ရောင်ပြီးပြက်၊ မျက်လုံးနက်နှင့်

ဒက်တို့ဆင်ယင်၊ ဦးခေါင်းပြင်နှင့်
ခြေတွင်ကြားညှပ်၊ မြက်ဖိနပ်နှင့်
လေလွင့်သူတော်၊ မြင်ရတော်မူ
အော်ဂလီဆန်၊ ပျို့အန်ချင်ဖွယ်....။

တာအိုဘုန်းတော်ကြီး၏ သွင်ပြင်မှာ အောက်ပါ စာဆိုအတိုင်း
ဖြစ်လေ၏။

ခြေတစ်ဖက်တိုလို့ ခြေတစ်ဖက်ရှည်(ရှေ့)
သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွံ့တွေသဲတွေဖုံးအုပ်နေ
ဘယ်ကလာလို့ သူငါမေး
သံသရာပင်လယ်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကျွန်းကလေး တဲ့။

ကျိချိန်က မည်သည့်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးသနည်းဟု မေးမြန်း၏။
ကိုရင်ကြီးကပြုံးလျက်

“ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့လေ။ တကာကြီးအိမ်မှာ လူမမာရှိတယ်လို့
ကျုပ်တို့ကြားလို့ ကုရအောင် လာတာပဲဗျ”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့အိမ်မှာ လူနှစ်ယောက်ကို
အမှောင့်ပယောဂ ပူးနေပါတယ် ဘုရား။ ကိုယ်တော် တို့မှာ အစွမ်းထက်တဲ့
ဆေးကောင်းဝါးကောင်းများ ပါပါသလား ဘုရား”

ခြေတစ်ဖက်ကျိုးနေသည့် တာအိုဘုန်းတော်ကြီးက

“ကျုပ်တို့ဆီကိုလာပြီး ဆေးရှိသလား ဘာလားနဲ့ မေးမနေပါနဲ့
တကာကြီး။ တကာကြီးရဲ့ အိမ်မှာ ရောဂါ ဝေဒနာတွေကို
ပျောက်အောင်ကုနိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ”

ထိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျိချိန်သည် အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်း
သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။

“တပည့်တော်ရဲ့ သားဟာ မွေးတုန်းက ခံတွင်းမှာ ကျောက်စိမ်းတုံး
တစ်တုံးကိုင်ပြီး မွေးလာတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီ
ကျောက်စိမ်းတုံးပေါ် မှာပါတဲ့ ကမ္ပည်းစာများ အလိုအရ ဒီပစ္စည်းဟာ

မကောင်းမှုတွေ၊ အန္တရာယ် တွေကို ဖယ်ရှားနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ် ဘုရား။ သို့သော်လဲ ခုအထိတော့ ဘာမျှ မထူးခြားပါဘုရား”

“အဲဒီကျောက်မှာ အလွန် ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိတွေ ရှိတယ်ဗျ။ ခုတော့ ကာမဂုဏ် အာရုံကို ခံစားပြီး နိဝရဏ အညစ်အကြေးတွေ ကပ်ငြိနေလို့ တန်ခိုးပြယ်နေတယ်။ ကဲ ကျုပ်ကို ပေးစမ်း။ နဂိုရှိရင်းစွဲ တန်ခိုးသတ္တိ တွေ ရှိအောင် ကျုပ် မန်းမှုတ်ပေးခဲ့မယ်”

ကျိချိန်သည် ပေါက်ယုလည်တွင် ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဖြုတ်၍ ပေးလိုက်၏။ တာအို ဘုန်းတော်ကြီး သည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို လက်ဖဝါးပေါ်တွင် တရိုတသေ တင်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

“အင်း၊ သေလာပဗ္ဗတ တောင်ထိပ်မှာ သင့်ကို ကျုပ်တို့ထားခဲ့တဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်ကာလဟာ မျက်စိတစ်မှိတ် လောက်ပဲ ကြာလိုက်တယ်လို့ ထင်ရပေတယ်။ လူ့ဘဝမှာ အချိန်ဟာ တယ်ပြီး ကုန်လွယ်တတ်ပေတယ်။ ယခု သင့်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လောကီစည်းစိမ်တို့ကို တပ်မက်ဆဲ ဖြစ်တယ်။ ယခင်က ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ယင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းမလဲ”

ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးတို့ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သည် ဖြစ်၍
ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့မှ လွတ်မြောက်သည်ဖြစ်၍
သင်၏ နာမ်ခန္ဓာသည် လွတ်မြောက်စေသတည်း။
သင်၏ နာမ်တန်ခိုးကို ထက်မြက်စေရန် ဖန်ဆင်းခဲ့သည့်တိုင်
သင်သည် ဒုက္ခဆင်းရဲကိုရှာရန် လူလောကသို့ ရောက်ခဲ့ပေ၏။
ယခုမူ သင်၏ အခြေအနေသည် သနားစဖွယ်ကောင်းလေပြီ။
နံ့သာနှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုး ဒန်းနီတို့သည်
သင်၏အရောင်ကို မှိန်စေခဲ့ပြီ။
ပိုးခန်းဆောင်ထဲ၌ သင်၏နှလုံးသားသည်
နေ့ညမဟူ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ ကျခဲ့ပြီ။
နောက်ဆုံး၌ အသင်သည် အိပ်မက်မှ နိုးလာရပေအံ့။
အကြွေးအားလုံးကို ဆပ်ပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌
ချစ်သူတို့သည် ခွဲခွာကြရပေအံ့။

ထိုသို့ရွတ်ဆိုပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို အဖန်ဖန်ပွတ်တိုက်ပြီးနောက် တတွတ်တွတ်ဖြင့် မန်းမှုတ်ကာ ကျီချိန်ကို ပြန်၍ပေးလိုက်၏။

“ရော့ တကာကြီးယူ။ တန်ခိုးသတ္တိတွေ ပြန်ပြီး ထက်မြက်လာပြီ။ နို့ပေမယ့် အထွတ်အမြတ် ပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ တရိတသေ ထားပါ။ ညစ်ညမ်းတဲ့ နေရာတွေမှာ မထားပါနဲ့။ လူမမာ နှစ်ယောက်ကို တစ်ခန်းတည်း မှာထားပြီး ဒီ ကျောက်စိမ်းတုံးကို အခန်းတံခါးဝမှာ ချိတ်ဆွဲထားပါ။ တကာကြီးရဲ့ အမေနဲ့ ဇနီးကလွဲလို့ တခြားဘယ်မိန်းမမှ အခန်းထဲကို မဝင်ပါစေနဲ့။ နောက်သုံးဆယ့်သုံးရက် အတွင်းမှာ လုံးဝ အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးလျှင် ကိုရင်ကြီးနှင့် တာအိုဘုန်းကြီးတို့သည် ပြန်ကြွသွားကြ၏။

ကျီချိန်သည် သူတို့နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သွားကာ ခဏမျှ ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်များ ဘုဉ်းပေးရန် လျှောက်ထား သော်လည်း ကိုရင်ကြီးနှင့် တာအိုဘုန်းကြီးတို့သည် လက်မခံဘဲ ပြန်ကြွသွားကြ၏။ မယ်မယ် က အိမ်စေ များကို ခေါ်၍ ရဟန်းနှစ်ပါးနောက်သို့ လိုက်သွားကြရန် ခိုင်းသေးသော်လည်း အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

ထိုနောက်တွင် ၎င်းတို့ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကျောက်စိမ်းတုံးကို လူမမာနှစ်ယောက်ရှိရာ သခင်မ ဝမ်၏ ခန်းဆောင် တံခါးဝတွင် ချိတ်ဆွဲထား၏။ ခန်းဆောင်ထဲသို့ မည်သည့်မိန်းမမျှမဝင်ရန် သခင်မ ဝမ် ကိုယ်တိုင် အထူး စောင့်ကြပ်ကြည့်နေ၏။ ညပိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လူမမာနှစ်ဦးစလုံး ပြန်၍ သတိရလာကြကာ ဆာသည်ဟု ပြောသဖြင့် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့မှာ ဝမ်းသာလျက်ရှိကြ၏။ ဆန်ပြုတ် တိုက်ပြီးသည့်အခါတွင် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အတော်အတန် သက်သာလာခဲ့ကာ ပူးကပ်နေသည့် အမှောင့်ပယောဂများသည် ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ အားလုံးအသက်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ရှူနိုင် ကြလေပြီ။ လီဝမ်း၊ တန်ချွန်းတို့ ညီအစ်မများ၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုက်ယု တို့သည် အပြင်ဘက်ခန်းတွင် ပင်အဲတို့၊ မာလာတို့နှင့်အတူ စောင့်ဆိုင်းနေကြရာ လူမမာနှစ်ယောက် သတိပြန်ရလာပြီး ဆန်ပြုတ် သောက်နိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကြားရ၏။ မည်သူကမျှ စကားမပြောနိုင်မီ ထိုက်ယု က

“အမယ်လေး မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် တော်ပါသေးရဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါက်ကြည်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ရယ်လိုက်၏။ ပေါက်ကြည်

ရယ်သည်ကို ဆီချွန်း တစ်ယောက်သာလျှင် သတိပြုလိုက်မိ၏။

“ပေါက်ကြည်က ဘာကို ရယ်နေတာလဲဟင်”

“လူတွေ ဆုတောင်းတိုင်းသာ လိုက်ဖြည့်နေရမယ် ဆိုယင်တော့ ဘုရားမှာ တော်တော်အလုပ်များမှာပဲလို့ တွေးမိ လို့ပါ။ ဘုရားမှာ သစ္စာလေးပါး တရားကိုလဲ ဟောရသေးတယ်။ လူတွေကို အကျွတ်တရား ရအောင်လဲ ကယ်တင်ရ သေးတယ်။ ပြီးတော့ လူတွေကို အနာရောဂါ မကပ်ရောက်အောင်လဲ စောင့်မတော်မူရသေးတယ်။ ကြည့်လေ၊ ဒီနေ့ ဆိုယင် ပေါက်ယုနဲ့ ငှက်မယ်တို့ကို စောင့်မရသေးတယ်။ ဒါနဲ့မပြီးသေးဘူး။ ထိုက်ယုကို လင်ကောင်းသားကောင်း ရအောင်လဲ စောင့်မရဦးမယ် ဆိုတော့ ဘုရားမှာ သိပ်အလုပ်များနေမှာပေါ့၊ ဒါကိုတွေးမိလို့ ရယ်တာပါ”

ထိုက်ယု၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွားကာ ထို့ခနဲ တံတွေးထွေး လိုက်၏။

“တော်တော် စိတ်ထားယုတ်တယ်။ ဒီလိုယုတ်တဲ့လူမျိုး ဘယ်လို ဘဝများ ရောက်မလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ လူဆီက ကောင်းတဲ့အတုတော့ မခိုးဘူး။ မဟုတ်တရုတ် လှောင်ဖို့ပြောင်ဖို့ကျတော့ ငှက်မယ်ဆီ က အတုခိုးတယ်”

ထိုက်ယုသည် ခန်းဆီးကို ဆွဲဖယ်ကာ အပြင်သို့ထွက်သွား၏။ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုမှု နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ခါချဉ်ခါးတံတား၌ ရှောက်ဟုန်သည် သူ့ခံစားချက်ကို အရိပ်အမြှက် ပြခြင်း။

ဝေဠုဝန် ရိပ်သာမှ ပျင်းရိဖွယ် နွေဦး၌ ထိုက်ယုသည် နှလုံးသားကို ဖွင့်ပြခြင်း။

သုံးဆယ့်သုံးရက်အတွင်း၌ ပေါက်ယုမှာ ခွန်အား ပြည့်လာခဲ့ကာ မျက်နှာမှ မီးလောင်သည့် ဒဏ်ရာတို့လည်း ပျောက်ကင်းသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲရှိ သူ့ ခန်းဆောင်သို့ပြန်၍ ပြောင်းခဲ့၏။

ပေါက်ယု မကျန်းမမာဖြစ်နေသည့် ကာလအတွင်း၌ ကျီယွန် သည် သူငယ်တော်များကို ကြီးကြပ်ကာ ပေါက်ယု အနီးတွင် အမြဲတမ်း စောင့်ကြပ်ကြည့်ခဲ့သည်တွင် ရှောက်ဟုန်နှင့်တကွ အခြား အစေတော်များကို မကြာခဏတွေ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့် ရင်းနှီးလျက် ရှိလေပြီ။ ကျီယွန်ထံတွင် မိမိကျပျောက်ခဲ့သည့် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ဆင်တူသည့် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် ရှိနေခြင်းကို ရှောက်ဟုန် သတိပြုမိ၏။ တစ်ခါတွင် ထုတ်၍ မေးမည် ပြုသေးသော်လည်း ရှက်သဖြင့် မမေးဖြစ် ခဲ့ပေ။ ကိုရင်ကြီးနှင့် တာအိုဘုန်းကြီးတို့ ကြွလာပြီးသည့်နောက်တွင် အခန်းထဲ၌ ယောက်ျားများ လူမမာစောင့်ရန် မလို တော့သည့် အတွက် ကျီယွန်မှာ ဥယျာဉ်ထဲရှိ သစ်ပင်စိုက်သည့်လုပ်ငန်းကို ပြန်လည်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိ၏။ ရှောက်ဟုန် သည် လက်ကိုင်ပဝါကိစ္စကို မေးချင်သော်လည်း အခြားအစေတော်များ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မည် စိုးသည့်အတွက် မမေး ရဲဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြင့် မည်သို့လုပ်ရမည် မသိဘဲဖြစ်နေစဉ် ပြတင်းပေါက်နားဆီမှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ရှောက်ဟုန် တစ်ယောက်တည်းလား ဟင်”

ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ မိမိနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် ဖြစ်သော ကျီယွန်ကို တွေ့ရ၏။ ရှောက်ဟုန်က အထဲသို့ ဝင်လာရန် ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျီယွန်လည်း ဝင်လာကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“တို့တော့ ပွတာပဲဟေ့။ ငါက ဝင်းထဲမှာ အဝတ်လျှော်နေတုန်း သခင်လေး ပေါက်ယုက မလေးထိုက်ယုဆီကို လက်ဖက်ရည် အပို့ခိုင်းတယ်အေ့။ ဒါနဲ့ မာလာက ငါ့ကိုခေါ်ပြီး အပို့ခိုင်းလိုက်တယ်အေ့။ အဲဒီတုန်းမှာ မယ်မယ်က သခင် မလေး ထိုက်ယုဆီကို ပိုက်ဆံပေးတာနဲ့ ကြုံနေတော့ မလေးထိုက်ယုက တို့အစေတော်တွေကို ခွဲဝေပေးလိုက်တယ်။

ငါ့ကိုမြင်တော့ မလေးထိုက်ယုက ပိုက်ဆံနှစ်ထုပ် ပေးလိုက်တာပဲ။
ဘယ်လောက်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ဒီမှာ ရေကြည်စမ်း ပါဦး”

ကျီယွီ က လက်ကိုင်ပဝါကိုဖြေကာ အကြွေများကို သွန်ချလိုက်၏။
ရှောက်ဟုန်က သူ့အတွက် ရေပေးကာ ပိုက်ဆံများကို ပြန်ပေးလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ မေးရဦးမယ်။ ခုတလော ညည်းကိုကြည့်ရတာ
တမှိုင့်မှိုင့်နဲ့။ နေလို့ ထိုင်လို့မှ ကောင်းရဲ့လား။ အိမ်ပြန်ပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက်
သွားနားပါလား။ နေမကောင်းယင်လဲ ဆေးဆရာပင့်ပြီး ဆေးလေးဘာလေးများ
စားဦးအေ”

“အလို၊ ငါက ဘာများဖြစ်လို့တုံး။ ကောင်းသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့
အိမ်ပြန်ရမှာလဲ”

“အမယ်လေး၊ ညည်းကိုကြည့်တာနဲ့ သိပါတယ်အေ။ သခင်မလေး
ထိုက်ယုဆီကို ဆေးလေးဘာလေး တောင်းစားကြည့်ပါလား။ သူကတော့
နုနုနယ်နယ်ဆိုတော့ အမြဲတမ်း ဆေးဆောင်ထားရတယ်။ သူ့ဆီက
ဆေးတောင်း သောက်လိုက်ယင် ကောင်းသွားမှာပေါ့”

“ကြံကြီးစည်ရာအေ။ တွေ့ကရာဆေးကို ကောက်သောက်နေလို့
ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကြံကြီးစည်ရာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့တော့၊ တော်တော်ကြာ
မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး မကျန်းမမာဖြစ်လို့ သေတော်ခေါ် နေဦးမယ်”

“သေသွားလဲ ကောင်းတာပေါ့အေ။ စောစောအိပ်ရတာပေါ့”

“ကောင်မကလဲဟယ်။ နမိတ်မရှိ နမာမရှိ၊ မပြောပါနဲ့”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ညည်းတို့မသိပါဘူး အေ”

ကျီယွီသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

“အေးလေ။ တကယ်ဆိုတော့လဲ ညည်းကို ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ
မရှိပါဘူး။ ခုတလော ငါလဲ ဒီမှာနေရတာ သိပ်မပျော်ဘူးအေ။
မနွေကကိစ္စပဲကြည့်။ သခင်လေးပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်းတုန်းမှာ
ကြိုးကြိုးစားစား ပြုစုတဲ့သူတွေကို သူ့အဆင့်အလိုက် ဆုငွေပေးမယ်လို့
မယ်မယ်က ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ခုဆိုယင် သခင်လေးပေါက်ယုလဲ
နေပြန် ကောင်းပြီပဲ။ တစ်ပြားမှ ဆုမချဘူး။ ငါတို့လို ခပ်ငယ်ငယ် အဆင့်နိမ့်တဲ့
အစေတော်တွေကို ဆုမပေးတာကို ငါဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ညည်းတို့လို အဆင့်ကျတော့ ကောင်းကောင်း ပေးသင့်တာပေါ့။ ခုဆို ညည်းကို
ချန်ပစ် ခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ နည်းနည်းမှ မတရားဘူး။ မာလာက သူများထက်

ဆယ်ဆလောက် ပိုရတာ ကိုလဲ ငါ့အနေနဲ့ မနာလို ဝန်တို မဖြစ်ပါဘူး။ ရထိုက်ပါတယ်။ တို့အထဲက သူ့ကို သွားပြိုင်နေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူကတော့ တကယ့်ကို ကျိုးကျိုးနွံနွံ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်တာကိုး။ ဒါပေမယ့် ငါမခံချင်တာက ချင်ဝမ်းတို့ ရီစိန်တို့ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေ က သူတို့အဖေ အမေတွေက ဒီစံအိမ်မှာ အဆင့်မြင့်တဲ့ အစေတော်တွေ ဖြစ်တာနဲ့ ဒီကောင်မတွေကို ထိပ်တန်း အစေ တော်တွေ အဖြစ် ဆုပေးတာကိုတော့ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး။ တရားသလားအေ၊ ညည်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။”

ရှောက်ဟုန်က

“ဒါကတော့ သူ့ကိုလဲ အဆိုးမဆိုနဲ့လေ။ စကားပုံလဲ ရှိသားပဲ။ ‘အရှည်ကြာဆုံး ပွဲတော်ကြီးဟာလဲ တစ်နေ့မှာ တော့ အဆုံးသတ်ရမှာပဲ’ တဲ့။ ဒီစံအိမ်မှာ ဘယ်သူတစ်သက်လုံး ကျွန်ခံနေနိုင်ပါ့မလဲအေ။ နောက် လေးငါးခြောက်နှစ် လောက်ကြာယင် တို့လဲ တို့လမ်းကို သွားကြရမှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ငဲ့နေနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ထိုစကားများကြောင့် ကျီယွီ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ဝဲလာ၏။ သို့ရာတွင် ပိုစရာ ဘာမျှ အကြောင်းမရှိသည့် အတွက် အားတင်း၍ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ မနေ့ကဆိုယင် သခင်လေး ပေါက်ယုက ခန်းဆောင်တွေကို ဘယ်လိုပြင်မယ်၊ သူ ကြီးလာယင် ဘယ်လိုအဝတ်အစားတွေကို ချုပ်မယ်လို့ တို့ကို ပြောပြနေသေးတယ်။ သူ့ဆီမှာ တို့ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံပြီး နေမယ်လို့များ ထင်နေသလား မသိဘူး။”

ရှောက်ဟုန်က မရယ်ချင့်ရယ်ချင့် ရယ်လိုက်၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ခေါင်းတုံးနှင့် အစေတော် သူငယ်မ ကလေး တစ်ယောက် ပေါက်လာကာ စာရွက်များနှင့် ပန်းပုံစံများကို လာပေး၏။ ခေါင်းတုံးမ ကလေးက

“ရော၊ အဲဒီပန်းပုံစံနှစ်ခုကို လိုက်ထပ်ပြီး ကူးလိုက်ပါတဲ့”

ဟု ဆိုကာ စာရွက်ကို ရှောက်ဟုန်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦး။ ဘယ်သူက ကူးခိုင်းလိုက်တာလဲတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့။ သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါဦး။ ဒီလောက် တောင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေရအောင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ နောက်က ကျားလိုက်လာတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒရောသောပါးနဲ့”

ကလေးမကလေးက “အမရီစိန်က လွှတ်လိုက်တာ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ပြန်၍ပြေး၏။

ရှောက်ဟုန်သည် ပန်းပုံစံစာရွက်များကို ဘေးသို့ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင်

အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ကာ စုတ်တံချွန်ချွန်တစ်ချောင်းကို မွေနှောက်ရှာလျက်ရှိ၏။
သို့ရာတွင် ပန်းပုံစံကူးရမည့် စုတ်တံချွန်ချွန်ကို ရှာမတွေ့ချေ။

“စုတ်တံအသစ်ကို ဘယ်နားမှာ ထားလိုက်မိသလဲ မသိဘူး။
ဟိုတမြန်နေ့ ညနေက ယင်အဲများ ငှားသွားသလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ရှောက်ဟုန်က ကျီယွီ ဘက်သို့လှည့်၍

“ယင်အဲဆီ သွားယူပေးပါလားအေ”

“အမယ်လေး၊ မအားပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားယူချည်။ ငါ့မှာ
မာလာက ခိုင်းထားလို့ သေတ္တာတွေ သယ်စရာရှိသေးတယ်”

“အလုပ်ရှိယင် ညည်း ဒီမှာလာပြီး စကားများနေမှာလား။ ကောင်မက
ငါ့ခိုင်းကာမှ အလုပ်ရှိသလေး ဘာလေးနဲ့။ မှတ်ထားပေါ့အေ”

ရှောက်ဟုန်သည် ပေါက်ကြည်၏ ခန်းဆောင်ရှိရာသို့
နီမောင်းပျော်ဖွယ်မှ လာခဲ့သည်တွင် တတိုင်းမွှေးဆောင် အနီး အရောက်၌
ပေါက်ယု၏ အထိန်းတော်ကြီးလီနှင့် တွေ့ရ၏။ ရှောက်ဟုန်က ပြုံးကာ

“အကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ဒီကို ဘာကိစ္စများ ရောက်လာ တာတုံး”

အထိန်းတော်ကြီး လီက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလိုက်လျက်

“နေစမ်းပါဦးအေ။ ကြုံတုန်း မေးလိုက်ရဦးမယ်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ
သစ်ပင်စိုက်ဖို့ ယွန်ဆိုလား၊ ယုကျီယွန်ဆိုလား၊ ကျီယုဆိုလား
သူငယ်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီသူငယ်ကို ဘာများ
သဘောကျလို့ ခန့်တာတဲ့လဲ။ ဘာမှလဲ အသုံးမကျဘူး။ ဒီလိုသူငယ်မျိုးကို
ခန့်တာကို သခင်ကြီးသိယင် ဒုက္ခရောက်မှာ”

“ဒါတော့ အကြီးရယ်၊ သခင်လေး ပေါက်ယုက သူကြိုက်လို့ သူထားတာ
ဖြစ်မှာပေါ့။ အကြီးကော သူ့အကြိုက် ကိုပဲ လိုက်လုပ်ပေးခဲ့ ရတာပဲ
မဟုတ်လား”

“မလုပ်လို့ ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲအေ့”

ရှောက်ဟုန်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“တကယ်တော့ အဲဒီ ကျီယွန်ဆိုတဲ့လူသာ ဉာဏ်ရှိယင် ဒီကိုလာပြီး
အလုပ်လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေ။ သူ့အရူးမှ မဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ လာလုပ်မလဲ”

“အေးလေ၊ သူလာလုပ်ပြီ ဆိုတော့လဲ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့။
ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အကြီးတို့က သွန်သင် ဆုံးမပေါ့။ သူ ထင်ရာတွေကို

လျှောက်မလုပ် ပေ့စေနဲ့ပေါ့”

“အမယ်လေး၊ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ထိန်းမနေနိုင်ပါဘူးတော်။ ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိပါဘူး။ သူ့ကိုတော့ အရိပ်အမြွက် လောက် ပြောခဲ့တယ်။ သူ့ဆီကို အစေတော် တစ်ယောက်ယောက် သွားပြီး ပြောချည်ပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် အထိန်းတော်လီသည် တောင်ဝှေး တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် ထွက်သွား၏။

ရှောက်ဟုန်သည် စုတ်တံ သွား၍ မယူဖြစ်တော့ဘဲ ခါချဉ်ခါး တံတားဝတွင် အတန်ကြာရပ်နေမိ၏။ ထိုစဉ် ချူအဲ သည် ကျီယွန်ကို ခေါ်၍ ပြန်လာနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ရှောက်ဟုန်သည် ချူအဲနှင့် စကားပြောနေစဉ် ကျီယွန် ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လျက်ရှိရာ ကျီယွန်မှာလည်း ရှောက်ဟုန်ကို စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည့် အခါတွင် ရှောက်ဟုန်သည် မျက်နှာကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဂမုန်းမြိုင်ရိပ်သာဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ကျီယွန်သည် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရင်ပြင်ရှိ ကွေ့ကောက်သော လမ်းကလေးအတိုင်း ချူအဲ၏နောက်မှ လိုက်လာ ခဲ့၏။ ချူအဲသည် ကျီယွန်ကို အပြင်တွင်ထားခဲ့ပြီး ဝင်းထဲသို့ အယင်ဝင်သွားကာ နောက်မှလာ၍ ကျီယွန်ကိုခေါ်၏။ ကျီယွန်သည် စံအိမ်ဝင်းကြီးကို အကဲခတ်ရန် အခွင့်အရေးရလိုက်၏။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် အလှအပ လုပ်ထားသည့် ကျောက်ဆောင်များ ရှိ၍ ကျောက်ဆောင် တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားတွင် ငှက်ပျောခင်းများရှိ၏။ ဝံပိုငှက်ကြီး နှစ်ကောင်သည် ပိုင်းပင်အောက်တွင် ရပ်ကာ အမွှေးအတောင်များကို နှုတ်သီးဖြင့် ဆိတ်၍ နေကြလေ၏။ ရင်ပြင် ပတ်ပတ်လည် ဆောက်ထားသည့် စင်္ကြံများဘေးတွင် ရှားပါးသည့် ငှက်အမျိုးမျိုးကို လှောင်အိမ်များဖြင့်ချိတ်၍ မွေးထား၏။ သူ ရှေ့တွင်ရှိသည့် ငါးဆောင်တွဲ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုတွင် လှပဆန်းကြယ်စွာ ပြုလုပ်ထားသည့် ရာဇမတ်ကွက်များ၊ ကြက်တူရွေးကွက်များကို မြင်ရ၏။ တံခါးအထက်တွင်မူ ‘နီမောင်းပျော်ဖွယ်နှင့် စိမ်းမြလျှံခြယ် ရင်ပြင်’ ဟု ကမ္မည်းထိုး ထား၏။

“ဪ၊ ဒီစာတန်းကြောင့် ဒီနေရာကို နီမောင်းပျော်ဖွယ်လို့ ခေါ်ပေတာကိုး” ဟု တွေးလျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်ရှိ ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ ရယ်သံတစ်ခု ကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် “ဗျို့ ကျီယွန်၊ ဝင်ခဲ့လေ။ ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျားကို မေ့နေတယ်။ မတွေ့တာ နှစ်လသုံးလလောက် တောင်ကြာ သွားပြီ” ဆိုသည့်အသံကို ကြားရ၏။

ပေါက်ယု၏ အသံမှန်းသိသဖြင့် ကျီယွန်သည် အဆောင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့၏။ ရွှေရောင်၊ မြရောင်တို့ ဖိတ်လက်လက် တောက်ပလျက်ရှိကာ ခမ်းနားသည့် အပြင်အဆင်တို့ကြောင့် ကျီယွန်သည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုကို မမြင်ရသေးချေ။ လက်ဝဲဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ကြီးမားသည့် မှန်ကြီးတစ်ချပ်ကို မြင်လိုက်ရပြီး မှန်ကြီးနောက်မှ အရွယ်တူ၊ အလုံးအရပ်တူ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ်ခြောက်နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် ထွက်လာကာ အထဲသို့လာရန် ဖိတ်ခေါ်၏။ ကျီယွန်သည် သူတို့ကိုပင် သေချာစွာမကြည့်မိတော့ဘဲ အစိမ်းရောင် ဇာခန်းဆီးကြီးကို ဆွဲကာ အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ ရွှေချည်ထိုး ကန့်လန့်ကာ အနီ ကာထားပြီး အပြောက် အမွမ်းတို့ ခြယ်ထားသော ယွန်းညောင်စောင်း တစ်ခုပေါ်တွင် ပေါက်ယုသည် အိမ်တွင်းဝတ် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ကာ ခြေစွပ်ဖိနပ်ပါး ကလေးကို စီးထားရင်း လှဲလျက်ရှိ၏။ ကျီယွန်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို လက်မှ ချလိုက်ပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း ပြုံးနေ၏။ ကျီယွန်သည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ ခူးတစ်ဖက် ထောက်၍ အရိုအသေ ပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်း၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လသုံးလ လောက်တုန်းက ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော် စာကြည့်ဆောင်ကို လာပါလို့ ဖိတ်ခဲ့တယ် လေ။ ဒီနောက် ကျွန်တော်လဲ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာနဲ့ ဖိတ်ထားတာကို မေ့သွားတယ်”

ကျီယွန်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒါတော့ ကျွန်တော့်ကံလိုပဲ အောက်မေ့ရမှာပေါ့လေ။ သခင်လေးကလဲ နေထိုင်မကောင်းဘဲကိုး။ ခုကော တော်တော် နေကောင်း သွားပြီလား”

“အင်း၊ ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ။ ခင်ဗျားလဲ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ တော်တော်ပင်ပန်းတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သခင်လေးရယ်။ လုပ်ရမှာပေါ့။ သခင်လေး နေကောင်းသွားပြီ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး စိတ်အေးသွားရတာပေါ့လေ”

အစေတော် တစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည် လာ၍ပေး၏။ ကျီယွန် သည် ပေါက်ယုနှင့် စကားပြောနေရာမှ အစေတော် သူငယ်မကလေးကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မျက်နှာသွယ်သွယ်။ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် နှင့်ဖြစ်ပြီး အနီရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ထိုအပေါ်မှ အနက်ရောင် ဖဲလက်ပြတ် အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး ဖဲပွင့်ထိုး၊ ပန်းပွင့်လှိုင်း တွန့်ဖော် ပိုးလုံချည်ကို ဝတ်ထား၏။ ပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်းသည့် အတောအတွင်း၌ ကျီယွန်သည်

စံအိမ်ကြီးထဲသို့ အတော်အနံ့ ရောက်ခဲ့ပြီးရုံမျှမက လူတော်တော်များများ ကိုလည်း မျက်နှာတန်းမိခဲ့ရာ ယခုမိန်းမပျိုမှာ နီမောင်းပျော်ဖွယ်တွင် အတော်အတန် အခွင့်အရေး ရထားသည့် မာလာ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျီယွန် သိပြီးဖြစ်၏။ ပေါက်ယုက ထိုင်၍ မာလာက လက်ဖက်ရည်ကို ငှဲ့ပေးနေသည့် အခါတွင် ကျီယွန်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ

“အစ်ကိုအတွက် လက်ဖက်ရည် ငှဲ့ပေးမနေပါနဲ့ ညီမရယ်။ အစ်ကို ဘာသာ ငှဲ့ပါမယ်။ ဒီအဆောင်မှာ အစ်ကိုက ဧည့်သည်မှ မဟုတ်တာ၊ အစ်ကိုဘာသာ ငှဲ့ပါရစေ”

“ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ။ ရပါတယ်။ အစေတော်တွေ ပဲဟာ။ ထုံးစံတွေ ဘာတွေ လိုက်နာနေဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

“ဒါကတော့ သခင်လေးရဲ့ ခန်းဆောင်ထဲ ရောက်ယင် သူထုံးစံတွေကို လိုက်နာဖို့လိုတာပေါ့ သခင်လေးရယ်” ဟု ကျီယွန်က ပြောလေ၏။

ကျီယွန်သည် ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည် သောက်နေစဉ် ပေါက်ယုကလည်း ပျင်းပျင်းနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ တို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ မည်သည့် စံအိမ်တွင် မည်မျှကောင်းသည့် ကချေသည်များကို ဝယ်ထားကြောင်း၊ မည်သည့်ဥယျာဉ် က အကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်စံအိမ်တွင် အစေတော် အချောအလှကလေးများ ရှိကြောင်း၊ မည်သည့်စံအိမ်တွင် အကောင်းဆုံး စားသောက်ပွဲကြီးများ ကျင်းပလေ့ရှိကြောင်း၊ မည်သည့် စံအိမ်တွင် အကောင်းဆုံး ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများ ရှိကြောင်း စသည် တို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ ကျီယွန်မှာလည်း အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောနေရ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု မောပန်းလာဟန် တူသည့်အခါတွင် ကျီယွန် သည် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုကလည်း မပြန်ရန် တားဆီးခြင်း မပြုတော့ချေ။

“နောက် အားတဲ့အခါလဲ လာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောကာ ချူအဲကို ဝင်းဝ သို့အရောက် လိုက်အပို့ ခိုင်းလိုက်၏။

ရိပ်သာဝင်းထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိသည့်အတွက် ကျီယွန်သည် သူ့ကို လိုက်ပို့သည့် အစေတော်နှင့် စကားပြော လာခဲ့၏။ ထိုအစေတော်၏ အသက်၊ ဇာတိ၊ မိဘအလုပ်အကိုင် စသည်တို့ကို မေးလာ၏။ ထို့ပြင် ပေါက်ယုအပါးတွင် အလုပ်လုပ် နေသည်မှာ မည်မျှကြာပြီနည်း။ တစ်လလျှင် လစာမည်မျှရသနည်း။ ဤစံအိမ်တွင် အလုပ်လုပ်နေသည့် အခြား အစေတော် ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသေးသနည်း။ မိန်းမပျိုက သူမေးသည့် မေးခွန်းများကို မဆိုင်းမတွ ဖြေဆိုခြင်း ပြု၏။

“တို့ ဒီကိုလာတုန်းက မင်းနဲ့ စကားပြောလာတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့

နာမည်က ရှောက်ဟုန် မဟုတ်လား”

မိန်းမပျိုက ရယ်လိုက်လျက်

“ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ။ အစ်ကို က ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“မင်းကို လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောနေသံ ကြားလိုက်သလား လို့ပါ။ အဲဒီ လက်ကိုင်ပဝါ ကို ငါကောက်ရလို့”

ချူအဲက ပြုံးလိုက်လျက်

“သူ့ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေး တစ်ထည် ပျောက်တာ မေးလို့လဲ မဆုံးနိုင်တော့ဘူး။ သူ့လက်ကိုင်ပဝါကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူများ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူး။ ဒီနေ့လဲ တစ်ခါမေးပြန်ပြီ။ သူ့လက်ကိုင်ပဝါကို ပြန်တွေ့ယင် တစ်ခုခု ပေးပါမယ်တဲ့။ ကျွန်မကတော့ သူ့ လက်ကိုင်ပဝါကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဂမုန်းမြိုင် ရိပ်သာထဲကို ဖြတ်လာတုန်းက အစ်ကိုလဲကြားမှာပေါ့။ အစ်ကို ကောက်ရတယ်ဆိုယင် ကျွန်မကို ပေးလိုက်တော့ ဘယ်လိုများ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်မလဲ ဆိုတာ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

လွန်ခဲ့သည့်လက ဥယျာဉ်ထဲတွင် သစ်ပင်များပြန်စိုက်ရာ၌ ကြီးကြပ်နေစဉ် ကျီယွန်သည် ဥယျာဉ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် ကောက်ရခဲ့၏။ ထို ပိုးလက်ကိုင်ပဝါမှာ အစေ့တော်မိန်းမပျို တစ်ဦးဦး၏ လက်ကိုင်ပဝါ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သိပြီးသားဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ လက်ကိုင်ပဝါမှန်း မသိသဖြင့် အသာပင် သိမ်းထားခဲ့၏။ ရှောက်ဟုန် က လက်ကိုင်ပဝါ အကြောင်းကို ချူအဲအား မေးမြန်းနေသံကို ကြားရသည့် အခါတွင်မူ ကျီယွန်မှာ ဝမ်းသာ သွား၏။

ယခုမူ ချူအဲက လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်စီမံကိန်း အတိုင်း ဆက်လုပ်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။ ကျီယွန်သည် မိမိအင်္ကျီ လက်မောင်းကြားတွင် ညှပ်ထားသည့် သူ့ကိုယ်ပိုင် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ကို ချူအဲအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ရော၊ ဒါဖြင့်ပေးလိုက်ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ သူ့ဆီက ဘာပြန်ရသလဲဆိုတာ ကိုတော့ အစ်ကိုကို ပြောဦး။ လိမ်တော့ မပြောနဲ့နော်”

ချူအဲလည်း သူ့ကို ပြောပြမည်ဟု ကတိပေးကာ ဝင်းဝအရောက် လိုက်ပို့ပြီးလျှင် ရှောက်ဟုန်ကို လိုက်ရှာ၏။

သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည် အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ကျီယွန် ပြန်သွားသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုမှာ ပျင်းကျန် ခဲ့သဖြင့် အိပ်တော့မည်ဟု အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေလျက်ရှိ၏။ မာလာက သူ့ခုတင်စွန်း ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ သူ့ကို

တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တွက်လိုက်ရင်း

“ပြန်မအိပ်နဲ့ တော့လေ။ ပျင်းယင်လဲ ဥယျာဉ်ထဲကို လမ်းကလေး ဘာလေး လျှောက်ပါလား။”

“သွားတော့သွားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မာလာနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။”

မာလာက ရယ်လိုက်လျက် ပေါက်ယုလက်ကိုဆွဲ၍ အထခိုင်းလိုက် ပြီးလျှင်

“လာ၊ ဒါဖြင့် မာလာလဲလိုက်မယ်။ မြန်မြန်လုပ်”

“ဒါဖြင့်ယင် ဘယ်ကို လျှောက်ကြမလဲ။ ပေါက်ယုကတော့ ငြီးငွေ့နေပြီ”

“အပြင်ထွက်လိုက်ယင် အငြီး ပြေသွားမှာပါ။ အဆောင်ထဲထိုင်ပြီး တွေးနေငေးနေ လို့ကတော့ ပိုပြီး ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းမှာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် သူပြောသည့်အတိုင်း အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လာခဲ့၏။ အလှပြ ခန်းဆောင်ထဲတွင် ငှက်ကလေးများကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် ရွှေငါးကလေးများကို ကြည့်ရန် တတိုင်းမွှေး မြစ်အနီးသို့ လာခဲ့၏။ ထို တောင်စွယ် ကလေးတစ်ခု အကွယ်မှ သမင်ကလေးနှစ်ကောင် ပြေးလာသည်ကို မြင်သဖြင့် ရပ်ကြည့်နေစဉ် သမင်ကလေး နောက်မှ လေးနှင့် မြားကိုကိုင်ကာ လိုက်လာသော ကျီလန်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်သည့် အခါတွင် ကျီလန်သည် ရပ်နေ၏။

“ဒီနေ့ ဦးလေးအိမ်မှာ ရှိသကိုး။ ကျွန်တော်က ဦးလေးအပြင်ကို ထွက်သွားတယ်လို့ ထင်နေတာ”

“တော်တော် ကမြင်းပါလားဟင် ကျီလန်။ ဒီသမင်လေးတွေကို လိုက်ပစ်နေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲကွာ”

“စာသင်ပြီး ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ လေးပစ်ကျင့်ရယင် ကောင်းမှာပဲ ဆိုပြီးထွက်လာတာ ဦးလေးရ”

“မင်းကတော့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး လဲမှကွဲမှ အဆော့ရပ်မှာပါ”

ပေါက်ယုသည် ဝင်းဝဘက်သို့ထွက်လာခဲ့၏။ ဝါးတောမှ ဝါးရွက်များသည် နတ်ငှက်တောင်ပံ ကဲ့သို့ ထူထပ်လျက် ရှိပြီး ဝါးရွက်ချင်း ထိပ္ပတ်သံသည် ဂီတသံကဲ့သို့ နားထောင်ကောင်းလှပေ၏။ ဝင်းဝတွင် “ဝေဠုဝန်ရိပ်သာ” ဟု စာတန်း ထိုးထား၏။ အထဲသို့ ဝင်လာသည့် အခါတွင် စံအိမ်ဆောင် ပြတင်းခန်းဆီး ချထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လူသံသူသံ ကိုလည်း မကြားရချေ။ ပြတင်းပေါက်နားမှ ဖြတ်လျှောက် လာသည့်အခါတွင်မူ အစိမ်းရောင် ဇာခန်းဆီးကြားမှ သင်းသင်း ပြေပြေ မွှေးပျံ့သော ရနံ့တစ်ခုကို

ရလိုက်၏။ ပေါက်ယုသည် ဇာခန်းဆီးကို မျက်နှာအပ်၍ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ “နေ့စဉ်ရက်ဆက်၊ ချစ်အိပ်မက်ကို၊ တစ်သက်သက်လျှင်၊ မြင်စမ်းချင်သည်” ဟူသော ရတုကို ခပ်တိုးတိုး သီဆို နေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ပေါက်ယု၏နှလုံးသားသည် ထိုတေးသံကြောင့် လှုပ်ရှားသွား၏။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ညောင်စောင်းပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း တေးဆိုနေသည့် ထိုက်ယုကို တွေ့ရ၏။

ပေါက်ယုသည် ရယ်လိုက်၏။

“ဘယ် ချစ်အိပ်မက်တွေကို ဘယ်လိုများ မြင်မက်ချင်တာလဲ မလေးရဲ့”

ဟုဆိုကာ ခန်းဆီးကိုမပြီး ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

ထိုက်ယုသည် တစ်ယောက်တည်းတွေး၍ သီချင်းဆိုနေသည်ကို လူမိသွားသည့်အတွက် ရှက်သွားကာ မျက်နှာ ကို အင်္ကျီလက်ဝဲ ကျယ်ကြီးများဖြင့် ဖုံးလိုက်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုက ညောင်စောင်းအနီးသို့ ကပ်သွားသည့်အခါတွင် ထိုက်ယု၏ အစေ့တော်နှစ်ယောက် တို့သည်လည်း နောက်မှ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

“သခင်မလေး ထိုက်ယုက အိပ်ပျော်နေတယ် သခင်မလေးရဲ့၊ နိုးတော့ သခင်မလေးကို အခေါ်လွှတ်လိုက်မယ်လေ”

ထိုက်ယုက ချာခနဲ လှည့်လိုက်၍ ရယ်လိုက်ပြီး ထထိုင်ရင်း ရယ်နေ၏။

“ဘယ်မှာ အိပ်ပျော်လို့လဲ”

အထိန်းတော် အဘွားကြီး သုံးယောက်သည် ပြုံးနေကြ၏။

“သခင်မလေး အိပ်ပျော်နေတယ် ထင်လို့။ ကျွန်မတို့ မှားသွားတာပေါ့ သခင်မလေး”

အထိန်းတော် သုံးယောက်သည် အစေ့တော်မလေး ဇူချွန်းအား သခင်မလေးထိုက်ယုကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် မှာခဲ့ပြီးနောက် ထွက်သွားကြ၏။

ထိုက်ယုက ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ဆံပင်များကို ပြင်ထုံးလိုက်ရင်း ပြုံးလျက်

“ဘာဖြစ်လို့ သူများအိပ်ချိန်မှာ လာရတာလဲ။ အလိုက်မသိ ဘာမသိနဲ့”

ထိုက်ယု၏ နုထွေးသော ပါးပြင်မှာ နီပြေပြေ အရောင် သန်းနေလေ၏။ ကြယ်ပွင့်ကဲ့သို့ ပြုံးပြက်သော မျက်လုံး မှာလည်း နှင်းမြူဆိုင်းသည့်နှယ် အနည်းငယ် မှုန်မှိုင်းရီဝေလျက်ရှိ၏။ ထိုပါးပြင်နှင့် ထိုမျက်လုံးများကို

မြင်လိုက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ကြည်နူးကာ အမောပြေ၍ သွား၏။
ပေါက်ယုသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်လျက်

“စောစောက ဘာတွေကို ညည်းနေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမညည်းရပါလား”

“မောင် ကြားလိုက်ပါတယ်”

ထိုစဉ် သူတို့ အနားသို့ ဇူချွန်းရောက်လာ၏။ ပေါက်ယုက

“ဇူချွန်း၊ သွား.. နင်တို့ လက်ဖက်ရည်ထဲက ငါ့ဖို့ ကောင်းကောင်း
တစ်ခွက်လောက် ငဲ့ချည်စမ်း”

“သခင်လေးကလဲ ကျွန်မတို့မှာ ဘယ်မှာ လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း
ရှိပါ့မလဲ။ လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း သောက်ချင်ယင် အစ်မ မာလာ
ပြန်လာအောင် စောင့်”

“သူပြောတာတွေကို အဟုတ်မှတ် မနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်။ သွား။ ငါ့ဖို့
ရေတစ်ခွက် ခပ်ချည်စမ်း”

ဇူချွန်းက ရယ်လိုက်ရင်း

“သခင်မလေးကလဲ။ သူက ဧည့်သည် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဧည့်သည်ဖို့
လက်ဖက်ရည် အယင်ပေးပြီးမှ သခင်မလေး အတွက် ရေခပ်ပေးရမယ်
ထင်တယ်” ဟု ဆို၍ ထွက်သွားသည်တွင် ပေါက်ယုက “တော်တော်လိမ္မာတဲ့
ကလေးမပဲ” ဟုဆို၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ချိုသာကြည်မြ၊ ချစ်နှမနှင့်

ဘယ်ကာလမှ၊ ဆုံဆည်းရဟု

နှမ်းလျှစ်တံတွင်၊ မျှော်ကိုးထင်လျက်

နှမစံရာ၊ အုံးစက်ရာ၌

မကွာမကွေ၊ ရှိချင်ပေလည်း....။

ထိုက်ယု၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းမှုန်မှိုင်း၍ သွား၏။

“ဘာတွေကို ရွတ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မရွတ်ရပါလားဗျာ” ဟု ပေါက်ယုက ရယ်၍ပြော၏။

ထိုက်ယုမှာ ငိုနေလေပြီ။

“ဒါ မောင်ရဲ့ နောက်ဆုံးကစားနည်းပေါ့ ဟုတ်လား။ အပြင်မှာ ဟိုက ဒီက ကြားလာတဲ့ စာညစ် ကဗျာညစ် တွေကို ထိုက်ယုဆီမှာ လာလာပြီး ရွတ်ပြတယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဟိုက ဒီက ဖတ်ရတဲ့ စာညစ်ထဲက စာတွေကို ရွတ်ပြီး ထိုက်ယုကို ပြောင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ထိုက်ယုက မောင်တို့လို ရွှေမြို့တော်က မျူးမတ်သားသမီးတွေ လှောင်ဖို့ ရယ်ဖို့ လူဖြစ်လာရသူတွေပါ။ ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုက်ယုသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ထွက်သွား၏။ ပေါက်ယုမှာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်မှ လိုက်သွား၏။

“မလေး၊ မလေး။ မောင် မှားပါတယ်။ မယ်မယ့်ကိုတော့ မတိုင်ပါနဲ့။ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးပြောလို့ရှိယင် မောင့် ပါးစပ်ဟာ အိုင်းအနာကြီး ဖြစ်ပြီး မောင့်လျှာလဲ ပုပ်ရပါစေရဲ့”

ထိုအတောအတွင်း မာလာရောက်လာ၏။

“သခင်လေး၊ မြန်မြန်လုပ်။ အဝတ်အစားလဲ။ သခင်ကြီး ခေါ်နေတယ်”

ထိုအသံသည် ပေါက်ယု၏ နားထဲတွင် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ မြည်ဟိန်း၍ သွား၏။ ပေါက်ယုသည် အားလုံးကို မေ့သွားကာ ပြန်၍ အဝတ်အစားများကို လဲရန် ခန်းဆောင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့၏။ အတွင်း ဝင်းတံခါး ရောက်သည့် အခါတွင် သခင်ကြီး ကျိချိန်၏ အစေတော် ပေမင်းသည် သူ့ကို စောင့်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဖေဖျားက မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာတဲ့လဲဟင်”

“မသိဘူး သခင်လေး။ မြန်မြန်လုပ်။ ဟိုရောက်မှ သိရမှာပဲ”

ပေမင်းသည် သူ့သခင်လေးကို ခေါ်သွားလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဗဟိုခန်းဆောင်ကြီးများကို ဖြတ်လာခဲ့ကြ၏။ ပေါက်ယု၏ ရင်ထဲတွင်မူ ထိတ်လန့်လျက် ရှိလေပြီ။ ခန်းဆောင်ထောင့်သို့ ရောက်လျှင် တဟားဟား ရယ်နေသံများကို ကြားရ၏။ သူ့ကိုမြင်လျှင် ဆွေ့ဖန်သည် လက်ခုပ်တီး၍ ထလာကာ

“ကြည့်စမ်း၊ ဖေဖျား ခေါ်ခိုင်းတယ်လို့ မပြောယင် ပေါက်ယု ခုလောက်ဆိုယင် လာမှာမဟုတ်သေးဘူး”

ပေမင်းကလည်း ရယ်လျက် ဒူးထောက်၍ အရိုအသေ ပေး၏။ ထိုအခါကျမှ မိမိအားလိမ်၍ အခေါ်ခိုင်း ကြောင်းကို ပေါက်ယု သဘောပေါက်လာ၏။

ဆွေဖန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ထားရာမှ အထက်သို့ မြှောက်ထားလိုက်ပြီး တောင်းပန်သည့် အနေဖြင့် သူ့ကို ဦးညွှတ်၍ပြ၏။

“ဒီကောင်လေးအပြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ ညာပြီး အခေါ်ခိုင်းတာပါ”

ပေါက်ယုကား ပြုံးရုံမှအပ အခြား ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို လိမ်ခေါ်တာတော့ ထားပါတော့လေ။ ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖျား ဟန်ဆောင်ပြီး ခေါ်ရတာလဲ။ ခင်ဗျား လုပ်ပုံကို ခင်ဗျားအမေကို သွားတိုင်ယင် ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ညီလေးရာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ညီလေးနဲ့ အရေးတကြီး တွေ့ချင်တာနဲ့ အခေါ်လွှတ်လိုက်မိတာပါ။ အစ်ကိုမှားပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ကျတော့လဲ ညီလေးက အစ်ကိုရဲ့ အဖေဟန်ဆောင်ပြီး ခေါ်လိုက်ယင် ကျေရောပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ပေါက်ယုက

“ဟေ့ကောင် ပေ့မင်း။ နင်လဲ သေဖို့တောင် ကောင်းတယ် သိလား။ ခု ဘာလာပြီး ခူးထောက်နေတာလဲ။ အလကား သစ္စာမရှိတဲ့ ခွေး”

ပေ့မင်းသည် ချက်ချင်းဦးညွှတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ညီလေးကို နှောင့်ယှက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ပဉ္စမလ သုံးရက်နေ့ဆိုယင် အစ်ကိုရဲ့ မွေးနေ့ကျတယ်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှင် ချိန်ယီဆင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလူက အစားအသောက်ဘက်မှာ ဆိုယင် အတော်နဲ့စပ်တဲ့လူ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ အကုန်သိတယ်။ ကြာရိုး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ ဘယ်မှာ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ကြာရိုးကြီးတွေ ဆိုတာ လတ်လိုက်တာကွာ။ ပြီးတော့ ကျွတ်ဆတ် နေတာပဲ။ ရှည်လဲ တော်တော် ရှည်တယ်။ ပြီးတော့ ဖရဲသီး ဆိုယင်လဲ အကြီးကြီးတွေ၊ နည်းတာကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ငါးကြင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ ဆီးသားမီးနဲ့ ကင်ထားတဲ့ ယိုးဒယား ဝက်ကောင်လုံးကင်တွေ ဘယ်မှာ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းသိတယ်ကွ။ အဲဒီ ဝက်ကင်ကြီး တွေဆိုယင် အယုဒ္ဓယက ပဏ္ဏာတော်အဖြစ် ပို့လိုက်တဲ့ ဝက်ကြီးတွေတဲ့။ ဒါမျိုးကို စားရခဲဘိခြင်း။ ငါးကြင်းနဲ့ ဝက် ဆိုတာကလဲ သိပ်ရှားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကွာ။ ပြီးတော့ ဒီလောက်ရှည်တဲ့ ကြာရိုးနဲ့ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဖရဲသီး ဆိုတာကလဲ သိပ်ရှာလို့လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါရလာတာနဲ့ အမေ့ဆီရယ်၊ မယ်မယ်နဲ့ မင်မိဘများဆီရယ် ပို့လိုက်ပြီးပြီ။ ခု ငါ့မှာ နည်းနည်းကျန်သေးတယ်။ ဒါတွေ တစ်ယောက်တည်း စားလို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ကုန်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့ မင်းကို

ဖိတ်ကျွေးရယင် ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးရတာနဲ့ အခေါ် လွှတ်လိုက် တာ။ ဒီတုန်း ဒီသူငယ်တော်လေး ရောက်လာတာနဲ့ ငါ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တာ။ လာပါ ညီလေးရာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားရ တာပေါ့”

ထိုအချိန်၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆွေဖန်၏ စာကြည့်ဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ စာကြည့်ဆောင်တွင် ချန်ကွမ်း၊ ချန်ယိဆင်၊ ဟူစုလိုင်၊ ရှန်ပင်ရန်းနှင့် အစေတော် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်တို့ ရောက်လျက်ရှိ၏။ နှုတ်ဆက်၍ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးလျှင် ဆွေဖန်က စားသောက် ပွဲစရန် သူ့အစေတော်များကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဤသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆွေဖန်၏ အစေတော်များသည် စားပွဲများကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြ၏။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သည့်အခါတွင် ဧည့်သည်များသည်လည်း နေရာအသီးသီးတွင် ထိုင်ကြ၏။

ဆွေဖန် ပြောသည့်အတိုင်း ဖရဲသီးနှင့် ကြာရိုးမှာ တကယ်ပင် ထူးခြားသည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“ကျွန်တော်က အစ်ကို မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်တော့ မပေးရသေးဘူး၊ လူကတော့ ဝင်စားသောက်နေပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ နို့ နေပါဦး။ ငါ့ညီက ဘာများ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပို့မလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှတော့ ထူးထူးထွေထွေ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတို့၊ အစားအသောက်တို့၊ အဝတ်အစား တို့တော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေက ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင်မှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်ပေးလို့ ကောင်းပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင် ရှိတာကတော့ ကျွန်တော်ဆွဲထားတဲ့ လက်ရေးပန်းချီနဲ့ ပန်းချီကားချပ်လိပ် တွေရှိတယ်”

ဆွေဖန်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ပန်းချီအကြောင်း ပြောလို့ မနေ့က မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်မှာ တွေ့ရတဲ့ အချစ်ပန်းချီကား တစ်ကားကို သွားသတိရတယ်။ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ပန်းချီကားဗျာ။ အောက်မှာပါတဲ့ စာတန်းတွေကိုတော့ သေသေချာချာ မဖတ် လိုက်မိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပန်းချီဆရာရဲ့ နာမည် ကတော့ ကင်းဟုန်တဲ့။ ကားကတော့ တော်တော်ကို ကောင်းတယ်”

ပေါက်ယုမှာ ခေါင်းရှုပ်သွား၏။ ပေါက်ယုသည် ရှေးခေတ်နှင့် ယခုခေတ် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာများနှင့် လက်ရေး ပန်းချီဆရာများကို မှတ်မိသူဖြစ်ရာ ကင်းဟုန်ဆိုသည့် အမည်ကို တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့ချေ။ အတန်ကြာမှ ပေါက်ယုသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရကာ ရယ်လိုက်ပြီး စုတ်တံတစ်ချောင်းကို တောင်းကာ ဘယ်ဘက် လက်ဖဝါးပေါ်တွင်

အက္ခရာနှစ်လုံးကို ရေးလိုက်၏။

“ကင်းဟုန်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်”

ပေါက်ယုက သူ့လက်ဖဝါးကို ဖြန့်ပြလိုက်ပြီး

“ဒီအက္ခရာနှစ်လုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီအက္ခရာနှစ်လုံးနဲ့ အစ်ကိုပြောတဲ့ ကင်းဟုန်ဆိုတဲ့ အက္ခရာနဲ့က ခပ်ဆင်ဆင် ရယ်ဗျ”

ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် တန်ယင်း ဆိုသော အက္ခရာနှစ်လုံးကို ပေါက်ယု၏ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။ ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကာ

“တန်ယင်းဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်သားပဲ။ ခင်ဗျားမျက်လုံးတွေက အဲဒီကျယ်ဝန်းစရာ ပေါ့ဗျ။ ဘယ်မှာ ကောင်းကောင်း မြင်ရပါတော့မလဲ”

ဆွေဖန်မှာ ရှက်ရှက်ဖြင့် ပြုံးနေ၏။

“ထားပါဗျာ၊ သူ့ဘာသာသူ ကင်းဟုန်ဖြစ်ဖြစ်၊ တန်ယင်းဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ဖုန် ဆိုသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် အစေခံများက လာရောက်ပြောကြား၏။ ထိုသူမှာ အခြား မဟုတ်။ စကြသူရဘွဲ့ရ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖုန်တန်၏သား ဖုန်ဇူယင် ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ယုသိလိုက်၏။ အားလုံးက သူ့ကိုအခေါ် လွှတ်လိုက်၏။ သူတို့မှာ ပြော၍ မဆုံးသေးမီ ဖုန်ဇူယင်သည် ရယ်မောရင်း စကား တပြောပြော နှင့် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ အားလုံးက မတ်တတ်ထကာ သူ့ကို နေရာပေးကြ၏။

ဖုန်ဇူယင်က ရယ်လိုက်လျက်

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်မှာတွင် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြတာကိုး”

ဆွေဖန်နှင့် ပေါက်ယုတို့က ပြုံးနေ၏။

“အလို၊ ကျုပ်ညီကိုလဲ မတွေ့ရတာ တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ။ ဘယ်နှယ်လဲ ခမည်းတော်ကြီးကော နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်။ မယ်တော်ကြီးကတော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်က အအေးမိလို့ခင်ဗျ။ သိပ်ပြီးတော့ နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းချင်ဘူး”

ဖုန်ဇူယင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ညိုမည်းနေသည့် ဒဏ်ရာများကို ဆွေဖန်

သတိပြုလိုက်မိ၏။

“ဘယ်လိုလဲ နောင်ကြီး၊ ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီလား။ မျက်နှာပေါ်က ဟာက ဘယ်သူလက်ချက်များလဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးချူရဲ့ သားကို ကျွန်တော် ရိုက်မိကတည်းက နောက် ရန်မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ချုပ်တည်းပါတယ်ဗျာ။ ရန်မဖြစ်တာ ကြာပါပြီ။ အဲဒီဒဏ်ရာ ကတော့ တစ်နေ့က သံပိုက်ကွန်တောင်ပေါ်မှ တောလိုက် ထွက်တုန်းက တည်ဖို့ မွေးထားတဲ့ သိမ်းငှက်တောင်ပံနဲ့ ရိုက်မိသွားလို့”

“ဘယ်နေ့ကလဲ နောင်တော်ကြီး”

“ထွက်သွားတာကတော့ တတိယလ လဆုတ် ဆယ့်သုံးရက်နေ့ ထွက်သွားတာပဲဗျ။ ပြန်ရောက်တာကတော့ တစ်မြန်နေ့ ကမှ ဆိုပါတော့”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် ရှန်တို့အိမ်က ဧည့်ခံပွဲမှာ နောင်တော်ကြီး ကို မတွေ့တာကိုး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လဲ မတွေ့လို့ မေးမယ်တော့ စိတ်ကူးမိပါသေးရဲ့။ စကား ကောင်းနေကြတာနဲ့ မမေးဖြစ်လိုက်တော့ဘူး။ တောလိုက်ထွက်တာ တစ်ယောက်တည်းလား။ ခမည်းတော်ကြီးကော ပါသေးသလား”

“ခမည်းတော်ကြီး ပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်လိုက်ချင်လှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခမည်းတော်ကြီး က ခေါ်တော့ ဘယ်ရှောင်လို့ ရတော့မလဲ။ ဘာလဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို အူလည်လည်လူ ထင်နေလို့လား။ ခင်ဗျားတို့ နဲ့ သောက်လိုက်စားလိုက်၊ ပျော်လိုက်ပါးလိုက်၊ သီချင်းလေး နားထောင်လိုက်နဲ့ နေချင်တာပေါ့ဗျာ။ တောထဲတောင်ထဲမှာ ဘယ်မှာ အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်ချင်ပါ့မလဲ။ ခုတော့ လိုက်သွားရကျိုးတော့ နပ်သွားပါတယ်လေ။ ကံဆိုးထဲက ကံကောင်း တွေ့တာပေါ့”

ထိုအချိန်၌ ဖုန်ဇူယင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ဆွေဖန်နှင့် အပေါင်းအသင်းများက သူတို့စားပွဲဘက်သို့ ကူးလာကာ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောရန် တောင်းဆိုကြ၏။ သို့ရာတွင် ဖုန်ဇူယင်မှာ သူတို့ စားပွဲဘက်သို့ ကူးမလာတော့ဘဲ ပြန်ရန်ပြင်နေ၏။

“ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ၊ အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ အရက်ကလေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက်တော့ သောက်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခမည်းတော်ကြီးနဲ့ တွေ့စရာ အရေးတကြီး ကိစ္စကလေးတစ်ခု ပေါ်နေလို့”

သို့ရာတွင် ဆွေဖန်၊ ပေါက်ယုနှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် ထိုစကားကို လက်မခံကြဘဲ ဖုန်ဇူယင်ကို အတင်း ဝိုင်းဆွဲထားကြ၏။

“ဟေ့လူတွေ၊ မလုပ်ကြနဲ့လေဗျာ။ ခင်ဗျားတို့လဲ ကျုပ် အကြောင်းကို

သိသားပဲ။ တကယ်ပါ။ နေလို့မဖြစ်လို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလောက်
သောက်စေချင်ယင်တော့ သောက်မယ်။ ခွက်ကြီးကြီး တစ်ခုထဲ နှစ်ခွက်စာ
တစ်ခါတည်း ထည့်ပေး လိုက်။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ခွက်သောက်တဲ့ အချိန်မှာ
ကျွန်တော် တစ်ခွက်တည်းကို တောက်လျှောက်မော့ချ လိုက်မယ်”

နောက်ဆုံးတွင် သူပြောသည့် အတိုင်း သဘောတူလိုက်ရ၏။
ဆွေ့ဖန်က အရက်အိုးကို မ လာပြီးလျှင် ပေါက်ယု က အရက်ခွက်ကို
ကိုင်ပေး၏။ အရက်ခွက်ထဲသို့ နှစ်ခွက်စာ အပြည့်ထည့်ပေးလိုက်ရာ
ဖုန်ဇူယင်သည် အသက်ကို အောင့်ကာ တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်လေ၏။

“နေပါဦးဗျ၊ မပြန်ခင်မှာ ကံဆိုးထဲက ကံကောင်းတာကလေးတွေ
တွေ့ရတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ပြောပြသွားစမ်း ပါဦး” ဟု ပေါက်ယု က
ပြောလေ၏။

ဖုန်ဇူယင်က ရယ်လိုက်လေ၏။

“ဒီနေ့တော့ အသေးစိတ် ပြောချိန်မရဘူးဗျာ။ စကားပြောချိန်ရမှ
ခင်ဗျားတို့ကို သေသေချာချာဖိတ်ကျွေးပြီး ပြောပြမယ်။ အဲဒီတော့မှ
ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ အကူအညီတောင်းရမယ်”

ဖုန်ဇူယင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်၍ မြှောက်ပြကာ နှုတ်ဆက်ပြီး
ထွက်သွားလေ၏။

ဆွေ့ဖန်က

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို ဆတ်တင့်ငုံ ဖြစ်အောင်
လုပ်ထားတာကိုးဗျ။ ကဲ ပြောဗျာ။ ဘယ်တော့လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့
ဒီလူသိုက်ကို ကျွေးမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေ အောင်တော့
မလုပ်နဲ့”

“အများဆုံး ဆယ်ရက်ပေါ့ဗျာ။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ ရှစ်ရက်လောက်
အတွင်းပေါ့”

ထိုနောက် ဖုန်ဇူယင်သည် မြင်းပေါ်သို့တက်၍ ထွက်သွား၏။
အခြားသူများလည်း သူ့ကို လိုက်ပို့ပြီးနောက် ပြန်လာကာ အရက်ကို
ဆက်သောက်နေကြ၏။

ဥယျာဉ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ဖေဖျားက ခေါ်သည်ဆို၍
တထင့်ထင့်ဖြင့် စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည့် မာလာကို တွေ့ရ၏။ မာလာမှာ
အကောင်းလား၊ အဆိုးလားဟု ဝေခွဲမရနိုင်ဘဲ စိတ်ပူလျက် ရှိ၏။
အရက်အနည်းငယ် ထွေလာသည့် ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါ၌ မာလာက
အကျိုးအကြောင်းကို မေးလေရာ ပေါက်ယုကလည်း အသေးစိတ်

ပြောပြလေ၏။

“ဪ၊ သခင်လေးကတော့ ပျော်လို့ပါးလို့ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီကလူတွေမှာဖြင့် ဘာများဖြစ်လို့လဲ ဟဲ့နဲ့။ တထင့်ထင့် နဲ့ပဲ။ တကယ်ဆို အကျိုးအကြောင်းကလေးကို ပြန်ပြောခိုင်းလိုက်ပါတော့လား။”

“အစတုန်းကတော့ ပြန်ပြီး အပြောခိုင်းမလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖုန်ဇူယင် ရောက်လာတာနဲ့ မေ့သွားတယ်”

ထိုစဉ် ပေါက်ကြည် ဝင်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်လေး။ မမပေါက်ကြည်တို့ အိမ်က အစားအသောက်တွေ မြည်းကြည့်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။”

“မလေးတို့က ကျွန်တော်တို့ထက် အယင်စားဖူးပြီးသားတွေ မဟုတ်လား။”

ပေါက်ကြည်က ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း

“မနေ့က အစ်ကိုက ပေါက်ကြည်ကို စားပါလားလို့တော့ ခိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည်မစားပါဘူး။ တခြား ဧည့်သည်တွေဖို့ ထားလိုက်ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပေါက်ကြည်မှာ ဒီလိုစားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေကို စားဖို့ သောက်ဖို့ ဇာတာမပါဘူး။”

ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည် ယူလာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း စကားပြောလျက် နေကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ အကြောင်းကို ဤနေရာတွင် ဤမျှဖြင့် တော်လောက်ပြီ။

ဖခင်က အခေါ်လွှတ်လိုက်သည် ဟုဆိုကာ လိုက်ပါသွားပြီးနောက် ပေါက်ယုတစ်ယောက် တစ်နေ့လုံး ပြန်မလာသည့် အခါတွင် ထိုက်ယုမှာလည်း စိတ်ပူလျက်ရှိ၏။ ညစာစားပြီးသောအခါတွင်မူ ပေါက်ယု ပြန်ရောက်လာပြီဟု ကြားရသည့်အတွက် အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းလိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယု၏ အဆောင်ဘက်သို့ လာခဲ့စဉ် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရင်ပြင်ဝင်းထဲ ဝင်သွားသော ပေါက်ကြည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် တတိုင်းမွေးတံတား အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ရေကန်ထဲတွင် သူတစ်ပါးမျှ မမြင်ဖူးသေးသော ကျေးငှက်များကို မြင်သဖြင့် လှပသော အသွေးအရောင်တို့ကို ရပ်တန့် ကြည့်ရှုနေမိ၏။ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရင်ပြင် ရောက်သည့်အခါတွင် တံခါးမကြီး ပိတ်ထား သည့်အတွက် ထိုက်ယုသည် တံခါးကို ထု၍ အဖွင့်ခိုင်းရ၏။

ထိုအချိန်၌ အစေတော် ချင်ဝမ်းမှာ ပီဟင်းနှင့် ရန်ဖြစ်ကာ စိတ်ကောက်လျက် ရှိသဖြင့် ပေါက်ကြည်ကို စောင်းမြောင်း ပြောဆိုလျက်

ရှိလေ၏။

“ဘာမှန်း မသိဘူး။ ဒီလိုချည်းပဲ လာနေတာပဲ။ ပြန်တော့လဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျမှ ပြန်တယ်။ စောင့်ရတဲ့ လူတွေဖြင့် အိပ်ရေးပျက်လှပြီ” ဟု ဝင်းထဲမှ ပြောနေလေ၏။

ယခုတစ်ခါတွင် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည့်အတွက် ချင်ဝမ်း မှာ ပို၍ ဒေါသထွက်လာပြန်ကာ မည်သူမည်ဝါ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ

“အားလုံးအိပ်ကုန်ကြပြီ။ မနက်ဖြန်မှ လာခဲ့တော့” ဟု အော်၍ ပြောလေ၏။

အစေတော်များသည် သူတို့အချင်းချင်း နောက်ပြောင်တတ်ကြောင်းကို ထိုက်ယူသိ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုလည်း သူ့အသံကို မမှတ်မိဘဲ အချင်းချင်းထင်၍ နောက်ပြောင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထွက်ဆိုလိုက်ကာ ထပ်၍ ခပ်ကျယ်ကျယ် ကလေး ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“ဟဲ့ ငါပါ။ မလေး မထိုက်ယူပါ။ တံခါးဖွင့်စမ်းပါ”

သို့တိုင် အစေတော် ချင်ဝမ်းသည် သူ့အသံကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

“ငါသော ဘာသော နားမလည်ဘူး။ သခင်လေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်ခွင့်မပေးရဘူးလို့ ပြောထားတယ်” ဟု ချင်ဝမ်းက ပြန်၍ အော်၏။

ထိုက်ယူသည် တံခါးအပြင်တွင် ရပ်ရင်း စိတ်တိုလျက်ရှိလေ၏။

“ဒေါ်လေးရဲ့ အိမ်ဟာ ငါ့ရဲ့ ဒုတိယ နေအိမ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ် တွေးကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဒုတိယ နေအိမ်လို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ငါဟာ အပြင်လူတစ်ယောက်ပဲ။ ငါ့မှာ အခုတော့ အဖေလဲ မရှိတော့ဘူး။ အမေလဲ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့မှာ ဒီအိမ်ကလွဲယင် တခြားမှာလဲ သွားနေစရာ မရှိဘူး။ ဆူဆူပူပူ လုပ်ယင် ငါ့မှာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ထိုသို့တွေးရင်း မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြလေ၏။ ထိုက်ယူသည် မိမိအဆောင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြန်တော့မည် ပြုစဉ် အတွင်းဝင်း တံခါးဘက်ဆီမှ ရယ်သံများနှင့် စကားပြောသံများကို ကြားရ၏။ ထိုအသံ များမှာ ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့၏ အသံများဖြစ်ကြောင်းကို ထိုက်ယူ ကောင်းကောင်းသိ၏။ ထိုက်ယူ သည် ပို၍ စိတ်တိုလာပြန်၏။ ဤတွင် မနက်ကဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ထိုက်ယူ အမှတ်ရနေလေ၏။

“မောင်လေးပေါက်ယုဟာ မနက်က ငါပြောလိုက်တဲ့ စကား ကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားဟန်တူတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ သူ့အပေါ်မှာ

စိတ်မဆိုးရက်ပါဘူး။ စိတ်ဆိုးမယ် ဆိုယင်လဲ သေသေချာချာ သိပြီးမှ စိတ်ဆိုးဖို့
ကောင်းပါတယ် ကွယ်။ ဒီနေ့ မောင်က မလေးကို အတွေ့မခံဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့်
မနက်ဖြန်ကျ တော့ကော မတွေ့ကြတော့ဘူးတဲ့လား။”

ထိုက်ယုသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာ၏။ မြက်ခင်းပေါ်တွင်
ရွဲနေသည့် နှင်းစက်များကိုလည်း သတိ မမူမိ။ တသုန်သုန် တိုက်နေသော
လေအေးကိုလည်း ဂရုမထားမိဘဲ တတိုင်းမွှေးခြံထောင့်ရှိ ပန်းပင်ကြီးတစ်ပင်
အောက်တွင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
ငိုသံကြောင့် မိုးမခပင်နှင့် ပန်းပင်များ ပေါ်ရှိ အသိုက်များမှ
ငှက်ကလေးများသည် ထိုအသံကို နားမထောင် ရက်ကြသဖြင့် အဝေးသို့
ပျံပြေးကြလေ၏။

မှန်ပေ၏။

ပန်းပွင့်တို့၏ အသည်းနှလုံးတို့သည် ကြွေကျကြကုန်၏။

ငှက်မယ်တို့သည် သူတို့၏ အသိမဲ့သော အိပ်မက်မှ လန့်နိုးကြကုန်၏။

ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အောက်ပါ အကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ပျိုယမင်းသည်

အဆင်းလည်းလှ၊ အချင်းလှ၍

သင်းပျံ့နံ့သာ၊ ခန်းရိပ်သာမှ

သူတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့၏။

ရှိုက်ငိုမျက်ရည်၊ မတိတ်မိ၌

လဲ့ရည်ပန်းပွင့်၊ မြေသို့လင့်၍

ပင်မြင့်ယံထက်၊ တေးဆိုငှက်တို့

ထွက်ပြေးကြ၏။

အပြင်ဘက်တွင် ထိုက်ယုသည် ငိုရှိုက်လျက်ရှိစဉ် ဝင်တံခါးကြီးသည်
ကျိခနဲ မြည်၍ ပွင့်လာ၏။ မည်သူ ထွက်လာသည်ကို သိလိုပါမူ
နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

စိမ်းမြလှူဒါယ် အဆောင်အနီးတွင် ပေါက်ကြည် လိပ်ပြာဖမ်းခြင်း။

ပန်းသင်္ချိုင်းအနီးမှ ပန်းကြွေများ အနီးတွင် ထိုက်ယု ငိုရှိုက်ခြင်း။

ထိုက်ယု ငိုယိုလျက်ရှိစဉ် ဝင်းတံခါးကြီးသည် ကျီခနဲ မြည်၍ ပွင့်လာကာ ပေါက်ယု၊ မာလာနှင့် အခြား အစေတော်များ ခြံရံလျက် ပေါက်ကြည် ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုကို ထွက်၍ ရန်တွေ့ လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသေးသော်လည်း အများရှေ့တွင် အနေခက်နေမည် စိုးသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်ပြန်သွားပြီး သူတို့အားလုံး ဝင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည့်အထိ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ကွယ်နေလိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုက်ယုသည် ပိတ်ထားသော ဝင်းတံခါးကြီးရှေ့တွင် အတန်ကြာအောင် ငိုနေပြီးနောက် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ထို့နောက်တွင် မကြည်သာသောစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ဇူချန်းနှင့် စွေယင်တို့သည် သူတို့ သခင်မလေး ထိုက်ယု အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိကြ၏။ သူတို့ သခင်မလေး ထိုက်ယုသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အကြောင်းမရှိဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် သက်ပြင်းတချချနှင့် ရှိနေတတ်၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ တွင်လည်း ဘာမျှ အကြောင်းရှာမရဘဲ ငိုချင်လျှင်ငိုနေတတ်၏။ အစတွင်မူ သူတို့ သခင်မလေး ထိုက်ယုသည် မိဘများ မရှိတော့သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က ကြင်ကြင်နာနာ မရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်မည်ထင်သဖြင့် ချော့မော့နှစ်သိမ့် ခဲ့ကြသေးသော်လည်း နောင်တွင်မူ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ထိုက်ယု၏ အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သိလာသည့် အတွက် ဘာသိဘာသာပင် နေလိုက်ကြ၏။ သို့ဖြင့် ယနေ့ညတွင်လည်း အစေတော်များသည် အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်သွားကြလေရာ ထိုက်ယု တစ်ယောက်တည်း တွေးတော ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုက်ယုသည် မိမိ ခုတင် လက်ရန်းကိုမှီကာ ဒူးနှစ်ဖက်ကို ပိုက်ထား၏။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲလျက် ရှိကြ၏။ ထိုက်ယု သည် ကျောက်ရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက် ရှိသည်မှာ သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ပျော်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့မှာ စတုတ္ထလ လဆုတ် ဆယ့်တစ်ရက် ဖြစ်ပြီး ကောက်သစ်ပွဲတော်နေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့မှာ ပန်းပွင့်တွေကြွေ၍ ပန်းနတ်သမီးသည်

မိမိ၏ ပလ္လင်တွင် ယခုနှစ်အတွက် စတင် အနားယူသည့်နေ့ ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ပန်းနတ်သမီးကို ပူဇော်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် ပန်းနတ်သမီး ပူဇော်ပွဲကို အမျိုးသမီးများက ကျင်းပလေ့ရှိရာ ထိုနေ့မနက်၌ မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်အတွင်းရှိ အဆောင်များမှ အမျိုးသမီးများသည် နံနက်အစောကြီး ကတည်းက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ မိန်းကလေးများသည် ပန်းပွင့်ကလေးများ၊ မိုးမခ နှီးကြွေကလေးများဖြင့် သန်လျင်း ရုပ်များ၊ မြင်းရုပ်များရက်ကြ၏။ ထိုနောက် ဝိုးစ ဖဲစများဖြင့် အလံကလေးများ ချုပ်ပြီးလျှင် ရောင်စုံဖဲကြိုးများဖြင့် သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တို့ကို လိုက်လံ ချည်ကြသဖြင့် သစ်ပင်များတွင် အရောင်စုံ ပြုံးပြက်လျက် ရှိ၏။ ထိုမျှမက သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း အကောင်းဆုံး အကြောဆုံး၊ အလှဆုံး ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားကြလေရာ သူတို့အလှကို ပန်းပွင့်ကလေးများ၊ ငှက်ကလေး များ ကပင် အရှုံးပေးရလောက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းများကို အကျယ်ဖွဲ့ရေးရန် အချိန်မရှိပြီ။

မနက်၌ ပေါက်ကြည်၊ တန်ချွန်းတို့ ညီအစ်မ၊ လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်တို့သည် နတ်ငှက်မယ် သမီးလေးနှင့်အတူ ဥယျာဉ် ထဲတွင် ထိုင်နေကြလေ၏။ သူတို့နှင့်အတူ ယင်လင်းနှင့် အခြားအစေတော်များလည်း ရှိကြ၏။ ထိုလူသိုက်ထဲတွင် ထိုက်ယု တစ်ယောက်သာမပါဘဲ ပျောက်ချက်သား ကောင်းလျက်ရှိ၏။

ယင်ချွန်းက

“မလေးထိုက်ယု ဘာဖြစ်လို့ မလာသလဲမသိဘူး။ အပျင်းမကတော့ အိပ်တုန်းပဲထင်တယ်”

“ပေါက်ကြည်သွားနိုးပြီး ခေါ်လာခဲ့မယ်လေ။ ဒီမှာ ခဏစောင့် နေကြဦး” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြော၏။

သို့ဖြင့် ပေါက်ကြည်သည် ဝေဠုဝန် ရိပ်သာဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား၏။

လမ်းတွင် ဝမ်ကွမ်း ခေါင်းဆောင်သည့် ကချေသည် ဆယ့်နှစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည့်အတွက် ပေါက်ကြည်သည် ခဏရပ်၍ စကားပြောနေ၏။ ထို့နောက် ပေါက်ကြည်သည် မိမိတို့လူသိုက်ရှိသည့် နေရာကို ပြောဆိုကာ မိမိမှာမူ ထိုက်ယုကို သွားခေါ်ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၍ ကောက်ကွေ့နေသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ထိုက်ယု၏ အဆောင် များရှိရာသို့ လာခဲ့၏။ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာအနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဝင်းထဲသို့ဝင်သွားသော ပေါက်ယုကို လှမ်းမြင် လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ကြည်သည် ခဏရပ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

“ပေါက်ယုနဲ့ ထိုက်ယုဟာ တစ်အိမ်တည်းမှာ ကြီးပြင်းလာကြသူတွေပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်လိုပဲ နေနေ နေလို့တင့်တယ်တယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောင်နိုင် နောက်နိုင်တယ်။ စိတ်ဆိုးချင်ယင်လဲ ဆိုးနိုင်တယ်။ ထိုက်ယုကတော့ စိတ် သဘောထားလဲ သေးတယ်။ သူများကိုလဲ မနာလိုဝန်တုံ့ဖြစ်တတ်တယ်။ ခုနေ ပေါက်ယု နောက်က ငါလိုက်သွားယင် ပေါက်ယုကလဲ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ထိုက်ယုကလဲ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးမှာ။ ဒီတော့ ငါမဝင်တော့ဘူး။ ဒီကပဲ လှည့်ပြန်သွားတော့မယ်”

ပေါက်ကြည်သည် ထိုသို့တွေးကာ သူ့အဖော်များရှိရာသို့ ပြန်မည်ဟု လှည့်လိုက်စဉ် ဖြန့်ယပ်တောင် အငယ်စား လောက်ရှိပြီး ကျောက်စိမ်းရောင် တောက်နေသည့် လိပ်ပြာနှစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ လိပ်ပြာမောင်နှံသည် သူ့ကို မြူဆွယ်နေသည့်နှယ် လေပြည်ထဲတွင် တက်ချည်ဆင်းချည်၊ နိမ့်ချည်ဆင်းချည် ပျံလျက်ရှိကြ၏။ လိပ်ပြာ မောင်နှံကို လိုက်ဖမ်းရလျှင် မည်မျှပျော်စရာ ကောင်းလေမည်နည်း။ ပေါက်ကြည်သည် အင်္ကျီလက်ဖျားထဲတွင် ခေါက်၍ ထိုးထည့် ထားသည့် ယပ်တောင်ကို ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် မြက်ခင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကာ လိပ်ပြာနှစ်ကောင်ကို လိုက်ဖမ်း၏။ လိပ်ပြာ နှစ်ကောင်သည် ရှေ့မှနေ နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ဖြင့် ပျံသွားကြ၏။ ပေါက်ကြည်ကလည်း ပန်းချုံတွေ၊ မိုးမခ ပင်တွေကြားမှ ဖြတ်၍ သူတို့နောက်ကို လိုက်၏။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ပေါက်ကြည်သည် ရေစပ်နားသို့ ရောက်သွား၏။ စိမ်းမြ လျှံခြယ် အဆောင်နားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်မှာ မောဟိုက်ကာ ချွေးတွေ သံတွေ စိုရွဲလျက်ရှိလေပြီ။ မောလွန်းသဖြင့် ပြန်တော့မည်အပြုတွင် အဆောင်ထဲမှ စကားပြောသံကို မပီမသ ကြားရလေ၏။

စိမ်းမြလျှံခြယ် အဆောင်ကလေးမှာ ရေကန်၏ အလယ်တွင်ရှိပြီး လေးဖက်လေးတန်တွင် အမိုးမိုး၊ လက်ရန်းကာ စကြိုများရှိလျက် ကွေ့ကောက်နေသော တံတားလေးများဖြင့် ကမ်းကိုကူးထား၏။ အဆောင် လေးဖက်လေးတန်တွင်လည်း စက္ကူပြတင်းများ တပ်ထား၏။ ပေါက်ကြည်သည် ရပ်၍ နားစွင့်ထောင်နေ၏။

“ဟေ့၊ ဒီလက်ကိုင်ပဝါကို ကြည့်စမ်း။ ညည်းလက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်လား။ ညည်းကျပျောက်တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ဆိုယင် ယူလိုက်လေ။ မဟုတ်ယင်လဲ ငါ အစ်ကိုလေး ကျီယွန်ကို ပြန်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟေ့ကောင်မ၊ အဲ့ဒါ ငါ့လက်ကိုင်ပဝါ ပါအေ။ ပေးပါ။”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကိုဘာပေးမလဲ။ အလကားတော့ ပြန်မပေးနိုင်ဘူးနော် ကောင်မ”

“ပေးပို့မယ်အေ။ တစ်ခုခုပေးမှာပေါ့။ ညည်းကိုလဲ ငါမလိမ်ပါဘူး။”

“ငါကတော့ ကြားထဲက ယူလာရတဲ့ လူပါအေ။ ဘာမှမရလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကောက်ရတဲ့လူ ကိုတော့ တစ်ခုခု ပေးဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“တော်စမ်းပါ။ ကောက်ရတဲ့လူက အစ်ကိုလေး ကျီယွန်ဆိုတော့ သူလဲ မူးမတ်မျိုးထဲကပဲ။ တကယ်ဆို သူက ပြန်ပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ တို့က သူ့ကို ဘာပြန်ပြီးပေးနေရဦးမှာလဲ”

“ညည်းက မပေးဘူးဆိုယင် ငါ သူ့ကို ဘာပြန်ပြောရမလဲ။ ပြီးတော့ ဒီလက်ကိုင်ပဝါကို အလကားတော့ ပြန်မပေး နိုင်ဘူးတဲ့။ တစ်ခုခုတော့ ပေးရမယ်လို့ ငါ့ကို တဖွဖွ မှာလိုက်တာ”

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုယင် ဟောဒါကို ပေးလိုက်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ လျှောက်မပြောနဲ့”

“တကယ်ပါအေ။ မပြောပါဘူး။ ငါ့ပါးစပ်ထဲမှာ အနာစိမ်းကြီး ပေါက်ရပါစေရဲ့။ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရပါစေ။ မပြောပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား လန့်သွားကြသည့် ဟန်ဖြင့်

“ဟောတော့။ နှစ်ယောက်တည်း ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာ၊ အပြင်က တစ်ယောက်ယောက်များ ချောင်း နားထောင်နေယင် ဒုက္ခပဲ။ ဟဲ့ကောင်မ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်လိုက်အေ။ ဒါမှ လူအများမြင်ယင်လဲ ရိုးရိုးစကား ပြောနေကြတယ်လို့ ထင်ကြမှာ။ တစ်ယောက်ယောက် လာတာမြင်ယင်လဲ စကားလွဲပစ်တာပေါ့”

ပေါက်ကြည်သည် သူနားများကို သူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

“ကောက်ကျစ်တဲ့ လူများဟာ အင်မတန် ဉာဏ်များတယ် ဆိုတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်လိုက်လို့ ငါ့ကိုမြင်သွားယင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြမှာပဲ။ တစ်ယောက်ကတော့ ပေါက်ယု အနားမှာ နေရတဲ့ ရှောက်ဟုန်ရဲ့ အသံနဲ့ တူတာပဲ။ ဒီကောင်မက ဘဝင်ကလဲမြင့်မြင့်၊ စိတ်ထားကလဲ ခပ်ပုပ်ပုပ်ရယ်။ ဒီကောင်မလောက် ဉာဏ်များတဲ့ ကောင်မမျိုး ငါတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ‘မျှော်လင့်ချက်ဆုံးခြင်းသည် လူတို့အား ပုန်ကန်ထကြွစေ၍ ခွေးတို့ကို နံရံမှ ခုန်ထွက်ပြေးစေ၏’ ဆိုတဲ့ စကားပုံတော့ ရှိတာပဲ။ သူတို့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါသိတယ်လို့ ထင်သွားယင် ပြဿနာဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့လဲ ငါ့အနေနဲ့လဲ အနေရခက်နေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခုမှလဲ ပုန်းလို့တော့ မရတော့ဘူး။

သင်္ကာမကင်း မဖြစ်အောင် တစ်မျိုး ဟန်ဆောင်ရတော့မှာပဲ”

ထိုအခိုက်တွင် ပြတင်းတံခါး ပွင့်လာ၏။ ဤတွင် ပေါက်ကြည်သည် ကျယ်နိုင်သမျှ ကျယ်ကျယ်အော်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးလာရင်း

“မလေးထိုက်ယု၊ ဘယ်မှာ ပုန်းနေတာလဲဟင်”

ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် ရှောက်ဟုန်နှင့် ချူအဲ တို့သည် ပေါက်ကြည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လန့်သွားကြ၏။

“ဘယ်မှာလဲ မလေးထိုက်ယု။ မလေးထိုက်ယု မရှိပါဘူး”

“ဟင်၊ သခင်မလေး ထိုက်ယုလား။ မလေးထိုက်ယု မရှိပါဘူး”

“ရှိပါတယ်အေ၊ ခုလေးတွင် မလေးထိုက်ယု စမ်းချောင်းထဲမှာ ရေချိုးနေတာကို ငါမြင်လိုက်ရတာပဲဟာ။ ငါက သူ့ကို ချောင်းဖမ်းမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာ သူက ငါ့ကို အယင်မြင်သွားပြီး ဟောဒီအရှေ့ဘက် ပန်းချီတွေကြားကို ဝင်ပြေး တာပဲ။ ခု ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ နင်တို့ အနားမှာတော့ လာမပုန်းပါဘူးနော်”

ပေါက်ကြည် သည် အဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ ရှာယောင်ပြုနေ၏။

“ကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲက ဂူထဲများဝင်သွားသလားမသိဘူး။ မြွေကိုက်မှ သေနေလိမ့်မယ်” ဟု ပေါက်ကြည် တစ်ယောက်တည်း ပြောသွားလေ၏။

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူထွင်လုံးကို သူ သဘောကျကာ ကျိတ်၍ရယ်ရင်း ပေါက်ကြည်သည် ပြန်ထွက် လာခဲ့၏။

ရှောက်ဟုန်မှာ တကယ်ထင်မှတ်ကာ စိုးရိမ်သွားပြီး ပေါက်ကြည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ချူအဲ၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင်

“ဟောတော့ ဒုက္ခပဲ။ မလေး ထိုက်ယု ဒီအနားမှာ ရှိနေတယ် ဆိုယင် တို့ပြောတာတွေ ကြားသွားပြီထင်တယ်”

ချူအဲသည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

“ဒါဖြင့် တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်” ဟု ရှောက်ဟုန်က မေး၏။

“ကြားတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲဟယ်။ သူနဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့”

“တို့ပြောတဲ့စကားကို မလေးပေါက်ကြည် ကြားသွားတာက ကိစ္စမရှိဘူးတော့။ မလေးထိုက်ယုကြားမှ ပြဿနာ ဖြစ်မှာ။ သူက စိတ်သဘောထား ကလဲသေး၊ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ကလဲ ကြီးပါဘိသနဲ့။ ပြောလိုက်ယင်လဲ သူများကို ပိုးစိုးပက်စက် သိပ်ပြောတတ်တယ်။ တကယ်လို့

သူကြားသွားလို့ ဒီစကားတွေကို လျှောက်ပြောနေယင် ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲ”

ထိုစဉ် သူတို့အနီးသို့ ဆိုင်ကွမ်း၊ ယင်လင်း၊ စုချီနှင့် ထိုက်ရှု စသည့် အစေတော်များ ရောက်လာကြသည့်အတွက် စကားပြတ်သွားကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘာမျှမဖြစ်သည့်နှယ် ဆက်၍ စကားပြောနေကြ၏။ ထိုစဉ် တောင်ကမူ ကလေးတစ်ခုပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် နတ်ငှက်မယ်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ရှောက်ဟုန်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို မြင်လျှင် ပြေးလာကာ

“ငှက်မယ်သခင်မလေး၊ ဘာလုပ် ပေးရဦးမလဲ” ဟု ပြုံးချိုစွာ မေး၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ရှောက်ဟုန်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ ဝတ်ဆင်ကာ ပြုံးချိုစွာ ပြောဆို တတ်သည့် ရှောက်ဟုန် ကို သဘောကျသွားကာ

“ဒီနေ့ ငါ့အစေတော်တွေ အဖော်ခေါ် မလာမိဘူးအေ။ ခုမှ လုပ်စရာကိစ္စ တစ်ခုကို သတိရလို့။ ညည်း ငါ့အပြော ခိုင်းတဲ့ စကားကို သွားပြောပေးနိုင်ပါ့မလား”

ရှောက်ဟုန်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဘာသွားပြောရမလဲ ငှက်မယ်သခင်မလေး။ ငှက်မယ် သခင်မလေး ပြောတဲ့အတိုင်း သွားပြောပေးပါ့မယ်၊ လွဲတယ် ဆိုယင် ကျွန်မကို အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းက ဘယ်သူ့အစေတော်လဲ။ ညည်းကို ရှာနေယင် ငါ့လွှတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောနိုင်အောင်လို့”

“ကျွန်မက သခင်လေးပေါက်ယု အဆောင်မှာ တာဝန်ကျပါတယ် ငှက်မယ်သခင်မလေး”

နတ်ငှက်မယ်က သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီလေ။ သူက ညည်းကိုမေးယင် ငါ ခိုင်းလိုက်တယ် ဆိုတာ ပြောပြလိုက်မယ်။ သွား၊ ငါ့အဆောင်ကို သွားချည်။ ဟိုရောက်တော့ ငါ့အစေတော် ပင်အဲကို တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီရောက်တော့ အပြင်ဘက် ခန်းဆောင်မှာရှိတဲ့ သုံးချောင်းထောက် ကြွေပန်းအိုး အောက်မှာရှိတဲ့ ငွေစင် တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်သားထုပ် တစ်ထုပ် ရှိတယ်လို့ပြော။ အဲဒီငွေက ရွှေချည်ထိုး အပ်ချုပ်သည်တွေ လာယင် ပေးလိုက်လို့။ ချန်ဆေးရဲ့ မိန်းမလာယင် အဲဒီငွေကို သူကိုယ်တိုင် ချိန်ပြီး ပေးလိုက်လို့ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အတွင်းဆောင်ဘက် အိမ်ရာပေါ်က ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ငါ့လက်ကိုင်အိတ် ရှိတယ်။ အဲဒါလဲယူခဲ့”

ရှောက်ဟုန်သည် သူခိုင်းသည့် အလုပ်များကိုလုပ်ရန် ထွက်သွား၏။ ခိုင်းသည်တို့ကို လုပ်ပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ရာ ထိုနေရာတွင် နတ်ငှက်မယ်ကို မတွေ့တော့ချေ။ သို့ရာတွင် စုချီသည် အနီးရှိ ဂူတစ်လုံးမှ ထွက်လာကာ အပြင်တွင် လုံချည် ပြင်ဝတ်ကာ ခါးစည်းကြိုး စည်းလျက် ရှိ၏။ ရှောက်ဟုန်သည် သူ့အနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ငှက်မယ်သခင်မလေးကော၊ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ သတိမထားလိုက်မိဘူး”

ရှောက်ဟုန်သည် ဆက်လျှောက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွှေငါးကလေးများကို ကြည့်နေသည့် တန်ချွန်းနှင့် ပေါက်ကြည် တို့ကို မေး၏။ တန်ချွန်းက

“မမလီဝမ်းနဲ့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ရှောက်ဟုန်သည် လီဝမ်းနေထိုင်ရာ စပါးချိုရိပ်သာသို့ လာခဲ့၏။ လမ်းတွင် ချင်ဝမ်းနှင့်တကွ အစေတော် လေးငါး ခြောက်ယောက် ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ကိုမြင်သည့်အခါတွင် ချင်ဝမ်းက

“ဟဲ့၊ ကောင်မ၊ ခုထက်ထိ လမ်းသလားနေတုန်းလား။ ပန်းပင်တွေကိုလဲ ရေမလောင်းရသေးဘူး။ လူကတော့ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လည်နေတာပဲ”

“ဒီနေ့ ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ သခင် ပေါက်ယုက ပြောတယ်။ တစ်ရက်ခြား လောင်း ရမယ်တဲ့။ ငှက်တွေကိုတော့ ခပ်စောစော အစာကျွေးပြီးပြီ” ဟု ရှောက်ဟုန်က ပြော၏။

“ဒါဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကော ကျိုပြီးပလား” ဟု ပီဟင်းက မေးလေ၏။

“ဒီနေ့ ကျွန်မအလှည့်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည် ကိစ္စတော့ ကျွန်မ ဘာမှ မသိပါဘူး”

ရီစိန်က

“အမယ်၊ ကောင်မက စကားပြောတာ ခပ်တင်းတင်း ရယ်တော့။ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံပဲ” ဟု ပြော၏။

“ကျွန်မ ညာပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငှက်မယ်သခင်မလေး ခိုင်းလိုက်လို့ ပြန်လာတာပါ”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ငှက်မယ်၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ပြလိုက်သဖြင့် သူတို့လည်း ဘာမျှ မပြောကြတော့ဘဲ ထွက်သွားကြ၏။ ထွက်လာသည့် အခါတွင် ချင်ဝမ်းက နှာခေါင်းရှုံ့လျက်

“ကောင်မက သခင်လေး ပေါက်ယုတို့ အဆောင်ဘက်ကို ရောက်သွားတော့ ဘဝင်မြင့်နေတာပေါ့။ ကြည့်ပါလား၊ တို့ကိုတောင် အဖက်လုပ်ပြီး စကား မပြောချင်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ ခုလဲ နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေးက တွေ့လို့ ခိုင်းလိုက်တာကို သူ့ကိုယ်သူ အဟုတ်ကြီး ထင်နေပုံ တူပါရဲ့။ ဟိုကဖြင့် သူ့နာမည်ကိုတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဟာ လေးလောက် လုပ်ရတာများ ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးဘူး။ မာနကြီးနေလိုက်တာ။ ဒီကောင်မ ဘယ်လောက်အထိ ကောင်းစားမလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ သိပ် လူဝါး ဝလွန်းယင်တော့ ဥယျာဉ်ထဲက အဆောင်တွေမှာ မနေနိုင်အောင် လုပ်ထား ရမယ်”

ရှောက်ဟုန်မှာ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဒေါသကို ချုပ်တည်းလျက် နတ်ငှက်မယ်ကို လိုက်ရှာလေရာ နောက်ဆုံး၌ လီဝမ်း၏အဆောင်တွင် စကားစမြည်ပြောဆိုလျက်ရှိသည့် နတ်ငှက်မယ်ကို တွေ့ရ၏။ ရှောက်ဟုန်သည် အခန်းထဲ ဝင်လာကာ သူ ခိုင်းလိုက်သည့် အလုပ် အကြောင်းကို ပြောပြ၏။

“အစ်မပင်အဲက ပြောလိုက်ပါတယ် သခင်မလေး။ သခင်မလေး ထွက်သွားပြီးလို့ မကြာခင်ပဲ ချန်ဆေးမိန်းမ ရောက်လာလို့ သူ့ရှေ့မှာ ငွေတွေ ချိန်တွယ်ပြီး ပေးလိုက်ပါပြီတဲ့” ဟုဆိုကာ လက်ပွေ့အိတ်ကို နတ်ငှက်မယ်အား လှမ်းပေး လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်၍

“ပြီးတော့ အစ်မပင်အဲက မှာလိုက်ပါသေးတယ်။ နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေး ခိုင်းထားလို့ စံအိမ်ကြီးဘက်ကို သွားဖို့ လိုင်ဝမ်း ရောက်လာတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ငှက်မယ် သခင်မလေးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း လိုင်ဝမ်းကိုပြောပြီး လွှတ်လိုက်ပြီတဲ့”။

“ငါ့ဆန္ဒကို သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသတဲ့လဲ”

“သူ လိုင်ဝမ်းကို အပြောခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ သခင်မလေးက သခင်မကြီးကို ကန်တော့လိုက် ပါတယ်လို့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သခင်လတ်လဲ ခရီးသွားနေလို့။ ဒါကြောင့် နည်းနည်း ပါးပါး နောက်ကျယ်င် သခင်မကြီး အနေနဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့လို့၊ ပဉ္စမ သခင်မလေး ပြန်ပြီးနေကောင်းလာယင် ကျွန်တော်တို့ သခင်မလေးလဲ အဲဒီသခင်မနဲ့ လာပြီး သခင်မကြီးဆီမှာ လာကန်တော့ပါမယ်လို့ ပြီးတော့ တစ်နေ့တုန်းကလဲ ပဉ္စမ သခင်မလေးဆီက အစေတော် တစ်ယောက်နဲ့ စာတစ်စောင် ရောက်လာပြီး သခင်မလေးရဲ့ ယောက်မတော် သခင်မကြီး နေထိုင်ကောင်း ရဲ့လား ဆိုတာ မေးတယ်လို့။ ပြီးတော့လဲ သခင်မကြီးအတွက် သခင်မလေးရဲ့ ယောက်မတော်က အားဆေး ဆေးလုံးတွေ ပေးလိုက်တယ်လို့။ သခင်မကြီးဆီမှာ ရှိယင်လဲ သခင်မလေးဆီကို ပေးပါဦးလို့”

လီဝမ်းမှာ ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ ရယ်လိုက်လျက်

“အမယ်လေး...တော်ပါတော့ဟဲ့။ သခင်မလေးရော သခင်မကြီးရော ငါ့ဖြင့် မျက်စိလည်နေတာပဲ။ ဘာပြောလို့ ပြောမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“လည်မယ်ဆို လည်စရာပေါ့။ သူပြောတဲ့အထဲမှာ မိသားစု ငါးစုလုံးက ပါနေတာကိုး” ဟု ဆိုကာ ရှောက်ဟုန် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“အေး ညည်း တော်တယ်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောတတ်တယ်။ သူများပြောသလို မဟုတ်ဘူး။ တချို့လူများ စကားပြောယင် ခြင်ကောင်အော်သလိုပဲ။ တယ်ပြီး နားငြီးဖို့ ကောင်းတယ်။ ကြုံတုန်းမို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်” ဟုဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် လီဝမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“အချို့ အစေတော်တွေ စကားပြောတာကို ငှက်မယ် သိပ်နားကြားပြင်းကတ်တာပဲ။ ငှက်မယ်ရဲ့ အစေတော်တွေထဲမှာ ငှက်မယ် နားထောင်လို့ရတဲ့ အစေတော် နည်းနည်းလောက်ပဲ ရှိတယ်။ တချို့က စကားကို ဆုံးအောင် မပြောဘူး။ အလယ်မှာတင် ရပ်ထားကြတယ်။ တချို့ကျတော့လဲ စကားကို စီကာပတ်ကိုး မပြောတတ်ဘဲ ဝါကျတိုလေးတွေနဲ့ ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောတတ်ကြတယ်။ တချို့ကျတော့လဲ ထစ်အထစ်အနဲ့ ပြောတတ်ကြတယ်။ တချို့ကျတော့လဲ အာလေးလျှာလေးကြီးနဲ့ ပြောတတ်ကြတယ်။ ငှက်မယ်ရဲ့ အစေတော် ပင်အဲဆိုယင်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါနဲ့ ငှက်မယ်က ညည်းက ရုပ်ကလေး ချောချင်ရဲ့ သားနဲ့ စကားပြောတော့ ခြင်ကောင် မြည်သလိုပဲအေ။ ကျက်သရေ မရှိ ပါဘူး၊ သတိထား ပြောစမ်းလို့ ပြောတာနဲ့ ခုတော့ တော်တော်လေးကို တိုးတက်နေပြီ”

လီဝမ်းက ရယ်လိုက်လျက်

“လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ငှက်မယ်လို ထက်ထက်မြက်မြက် တွေ ချည်းပဲလို့ တွက်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲကွယ်”

“ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်ကတော့ ခုကောင်မလေးကို သဘောကျတယ်။ ခု သူပြောတဲ့စကားက ရှည်လဲမရှည်ဘူး။ လိုရင်းလဲ ရောက်တယ်” ဟုဆိုကာ ရှောက်ဟုန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“နင် ငါ့အဆောင်ကို လာနေပါလား။ ငါ မွေးစားမယ်။ ဟိုရောက်ယင် နင့်ကို ငါကောင်းကောင်းကြည့်မှာပေါ့”

ရှောက်ဟုန်က ရယ်လျက်ရှိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ။ ညည်းနဲ့ငါ အသက် သိပ်မကွာဘဲ
မွေးစားမယ်ပြောလို့ ရယ်တာလား။ ငါဟာ ညည်း မွေးစားအမေ
မဖြစ်လောက်ဘူးထင်လို့လား။ ဒီလိုဆိုယင် ညည်း အ,တာပေါ့။ မေးကြည့်လေ။
တချို့ဆိုယင် ငါထက် နှစ်ဆလောက်တောင် ကြီးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို
အမေလို့ ခေါ်နေကြတာပဲဥစ္စာ။ ငါက ခေါ်ခွင့်ပြုတော့ ခေါ်ကြ တာပေါ့။
ညည်းကို ငါ မွေးစားမယ်ဆိုတာ ညည်းကို ငါ ချီးမြှောက်နေတာနော်”

ရှောက်ဟုန်က

“ဒါကြောင့် ရယ်တာမဟုတ်ပါဘူး သခင်မလေးရယ်။ သခင်မလေးက
ကျွန်မတို့ မျိုးရိုးဆက်ကို မှားပြောသွားလို့ ရယ်တာပါ။ အမှန်ကတော့
ကျွန်မအမေကမှ သခင်မလေးရဲ့ မွေးစားသမီး သခင်မလေးရဲ့။
ခုသခင်မလေးက ကျွန်မကိုလဲ မွေးစားသမီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောနေလို့
ရယ်မိတာပါ”

“နင့်အမေက ဘယ်သူလဲ”

လီဝမ်းက ပြုံးလိုက်လျက်

“မမ မသိဘူးလား သူက လင်ချိုရှောက်ရဲ့ သမီးလေ”

နတ်ငှက်မယ်မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလျက်

“ဟောတော့၊ ပြောမှမပြောဘဲကိုး။ သူတို့ပါးစပ်ထဲကို စူးနဲ့ထိုးတောင်မှ
လင်ချိုရှောက်တို့ လင်မယားကတော့ ဘာသံမှမကြားရဘူး လို့ ပြောကြတာ
ဒါကြောင့်ကိုး။ လင်မယားကတော့ လိုက်လဲလိုက်ပါပေရဲ့။ နှစ်ယောက်လုံး
ဆွံ့အ နေကြတဲ့ အတိုင်းပဲ။ သူတို့ လင်မယားက ဒီလောက်
သွက်လက်ချက်ချာတဲ့ သမီးကလေး မွေးလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ ယုံကြမှာ
မဟုတ်ဘူး။ နေစမ်းပါဦး။ ညည်းအသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ခုနစ် နှစ်ပါ”

ထိုနောက် အမည်ကိုမေး၏။

“အစတုန်းကကော့ ဟုန်းယုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
သခင်လေးပေါက်ယုရဲ့ နာမည်ထဲမှာ ယု ဆိုတဲ့စာလုံး ပါနေတဲ့အတွက်
ရှောက်ဟုန် လို့ နာမည်ပြောင်း လိုက်ပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်၏။

“ဘာဆိုင်လို့လဲဟဲ့။ ယုဆိုတဲ့ စာလုံးထဲမှာ အထူးအဓိပ္ပာယ်
ပါတယ်လို့များ ထင်လို့လား။ လူတွေကလဲ ဘာကြောင့်များလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။
တချို့ကဆိုယင် ဒီနာမည်ကိုမှ ကြိုက်ကြတယ်။ ကောင်းပြီ၊ ငါ့ဆီကို လာပြီး

အလုပ်လုပ် ချင်ယင် လာခဲ့။ အမ လီဝမ်းကို ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ငှက်မယ်က သူ့အမေကို ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်မဆီမှာ လိုင်တရဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေက သိပ်အားမကိုးရဘူး။ လိုင်တရဲ့ မိန်းမဆိုတာလဲ လက်မလည်နိုင်ဘူး။ ဂျင်ခြေကို လည်နေတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် အစေတော် ကောင်းကောင်း နှစ်ယောက်လောက် ရှာပေးစမ်းပါလို့ မှာလိုက်တယ်။ ပို့တော့ ပို့လိုက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့သမီးကျတော့ ငှက်မယ်ဆီကို မပို့ဘူး။ တခြားကို ပို့လိုက်တယ်။ သူ့သမီးကို ငှက်မယ် စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်မှာ စိုးလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“အမယ်လေး၊ သူ့အမေကို တလွဲထင်မနေပါနဲ့တော့။ ခု သူ့သမီးကို ရနေပြီမဟုတ်လား” ဟု လီဝမ်းက စလေ၏။

“ကောင်းပြီ။ မောင်လေးပေါက်ယုကို ပြောလိုက်မယ်။ နောက်ထပ် တစ်ယောက်ရှာယူလို့။ သူ့စိတ်ရှိတယ်ဆိုယင် ငှက်မယ်ဆီကို ပို့ပေးပါလို့ ပြောရမယ်”

ရှောက်ဟုန်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဘာရယ်၊ သခင်မလေး၊ စိတ်ရှိယင် ဟုတ်လား။ ကျွန်မ စိတ်ပါတယ် မပါဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး သခင်မလေးရယ်။ ကျွန်မ အဖို့တော့ သခင်မလေးအနားမှာ နေရယင် အစစအရာရာ ဗဟုသုတတိုးတာပေါ့။ အပြောအဆို အနေအထိုင်၊ အတွေ့အကြုံက အစ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် သခင်မကြီး ဝမ်းထဲမှ အစေတော် တယောက် ရောက်လာကာ နတ်ငှက်မယ်ကိုလာ၍ ခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း လီဝမ်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး လိုက်သွားရ၏။ ရှောက်ဟုန်မှာလည်း နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ဤတွင် သူတို့အကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့သည့် ထိုက်ယု အကြောင်းကို ဆက်ကြဦးစို့။ သူ့အဖော်များသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပန်းနတ်သမီးကို ပူဇော်နေကြောင်း သိရသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည် သူ့ကို ပျင်းသည်ဟု ကဲ့ရဲ့မည် စိုးသည့်အတွက် ခပ်မြန်မြန်အဝတ်အစား လဲပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ဝင်းထဲ အရောက်တွင် ပေါက်ယုနှင့် ပက်ပင်း တိုးနေ၏။

“မလေး၊ မနေ့ညက မောင့်အတင်း ဘာတွေပြောသလဲ။ တစ်ညလုံး စိတ်ညစ်နေရတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ရယ်မော၍ ပြော၏။

ထိုက်ယုက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ဇူချန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဧည့်ခန်းရေ၊ အခန်းကို လှည်းပြီးယင် ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ်ထားလိုက်နော်။ ပြီးတော့ ပျံလွှားငှက်တွေ ပြန်လာချိန် လောက်ကျမှ ခန်းဆီးတွေကို ပြန်ချထားလိုက်။ ကန့်လန့်ကာတွေကို သေသေချာချာ ချနော်။ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီး တွေကို အပြင်ဘက်ကထား။ ပြီးတော့အမွှေးတိုင်ကို ထွန်းပြီးယင်လဲ အပေါ်က အုပ်ဆောင်းအုပ်ပစ်ခဲ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုက်ယုသည် လျှောက်လာခဲ့၏။

ထိုက်ယုက သူ့ကို ဤသို့ ခပ်တည်တည်လုပ်နေခြင်း ယမန်နေ့က သူ့ရွတ်ပြခဲ့သည့် စာကြောင်း များကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပေါက်ယု ထင်လိုက်မိ၏။ ညပိုင်းက အဖြစ်အပျက် အကြောင်းကိုမူ သတိမရချေ။ ပေါက်ယုသည် ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ မြှောက်ပြလိုက်၏။ ထိုက်ယုမှာ သူ နှုတ်ဆက်သည်ကို မသိယောင်ပြုကာ တခြားအဖော်များ ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ပေါက်ယုမှာ ဝေခွဲ၍မရဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“မနေ့ကကိစ္စကြောင့်တော့ ဒီလောက်စိတ်မဆိုးနိုင်ဘူး။ ညနေကျတော့လဲ မိုးချုပ်မှပြန်လာတာ။ သူနဲ့မှမတွေ့ရဘဲ။ ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ” ဟုတွေးရင်း ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုနောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။

ထိုက်ယုသည် ဝံပိုငှက်ကြီးများကို ကြည့်နေသည့် ပေါက်ကြည်နှင့် တန်ချွန်းတို့ အနီးသို့ ရောက်လာကာ သုံးယောက်သား စကားပြောနေကြစဉ် ပေါက်ယုလည်း သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်လေး။ မောင်လေးကို မမြင်ရတာ ကြာလှပါပကောလား။ သုံးရက်တောင်ရှိ သွားပြီ” ဟု တန်ချွန်းက ပြော၏။

“မလေးရော နေကောင်းတယ်နော်။ မနေ့ကတောင် မလေး အကြောင်းကို မလေးငှက်မယ် ဆီကို မေးနေ သေးတယ်”

“လာပါဦး။ စကားကလေး ဘာလေး ပြောကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခြားသူများနှင့် ခွဲကာ သလဲပင်များ အောက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“မကြာခင်တုန်းက မောင်လေးကို ဖေဖျားကခေါ်လိုဆို” ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မခေါ်ပါဘူး”

“မသိပါဘူး၊ မနေ့က မောင်လေးကို အခေါ်ခိုင်းတယ်ကြားလို့”

“အဲဒီလူက နားကြားလွဲတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မခေါ်ပါဘူး” တန်ချွန်းမှာ ရယ်လျက်ရှိ၏။

“နှစ်လသုံးလလောက်အတွင်း မမစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေရှိတယ်။ နောက်တစ်ခါ မောင်လေး အပြင်ထွက်ယင် မမဖို့ လက်ရေးပန်းချီ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရှုခင်းပန်းချီ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကစားစရာ ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါ”

“မြို့ပြင်ဘက် ဈေးတွေ၊ ဘုရားဈေးတွေမှာ ပစ္စည်း ကောင်းကောင်းရယ်လို့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး မမရယ်။ အညံ့စားတွေ ချည်းပဲ။ မောင်လေးတို့အိမ်မှာ အသုံးမဝင်တဲ့ ရွှေထည်၊ ကျောက်စိမ်းအဟောင်း အမြင်း ပစ္စည်းတွေတွေ့ ရှိရဲ့။ ပြီးတော့ အထည်ဆိုင်တို့၊ အစား အသောက်ဆိုင်တို့ပဲ ရှိတယ်”

“မမပြောတာက ဒါမျိုးတွေပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက မောင်လေးဝယ်လာခဲ့တာ မျိုးတွေလေ။ မိုးမခ နှီးကြော ခြင်းတောင်းကလေးတွေ၊ ဝါးမြစ်ကို ထွင်းထားတဲ့ အမွှေးတိုင် သေတ္တာကလေးတွေ၊ မြေမီးဖို ကလေးတွေကို ပြောတာပါ။ အဲဒီပစ္စည်း ကလေးတွေက လက်ရာကောင်းတော့ မမ သိပ်သဘောကျတာပဲ။ တခြားလူတွေကလဲ သဘောကျလှ ချည်ရဲ့ ဆိုပြီး မမဆီက ယူသွားကြလို့”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်၏။

“ဒါတွေကတော့ ပေါပါတယ် မမရယ်။ အစေတော်လေးတွေကို ငွေငါးရာလောက် ပေးလိုက်ယင် လှည်းနှစ်စီး တိုက်လောက်တောင် ရပါတယ်”

“ဒီကောင်လေးတွေက အကောင်းကို သိတာ မဟုတ်ဘူး။ မမ လိုချင်တာက ရိုးရိုးလှလှလေးတွေ၊ လက်ရာသန့် ရမယ်။ ပြီးတော့ အစစ်တွေလိုချင်တယ်။ အတုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ သူတို့ကိုမခိုင်းတာ။ လုပ်ပါ မောင်လေးရယ်။ ဝယ်ပေးပါ။ မမ မောင်လေးဖို့ ဖိနပ်ကလေးတစ်ရုံ ထိုးပေးပါ့မယ်။ အယင် တစ်ခါကထက် လှလှ ထိုးပေးမယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“မမက ဖိနပ်ထိုးပေးမယ်ဆိုလို့ သတိရသေးတယ်။ တစ်နေ့တုန်းက မမထိုးပေးတဲ့ ဖိနပ်ကို စီးထားတုန်း ဖေဖျားက မြင်သွားပါလေရော။ ဒီတော့ သူက ဒီဖိနပ်ကို မကြိုက်တဲ့ပုံနဲ့ ဘယ်သူ ထိုးပေးတဲ့ ဖိနပ်ကို စီးထားတာတဲ့လဲ။ ဒီတော့ မောင်လေးကလဲ မမထိုးပေးတာလို့ မပြောချင်တာနဲ့ မွေးနေ့တုန်းက ဒေါ်လေးဝမ်းက လက်ဆောင် ပေးတာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ရုတ်တရက်တော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ တော်တော်ကြာမှ အလကား လျှောက်ဖြုန်းတီးနေကြတယ်။ အချိန် လဲကုန်၊ ခွန်အားလဲကုန်၊ ပိုးစအကောင်းတွေလဲ ကုန်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့

ဒီအကြောင်းကို မာလာကို ပြန်ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ မာလာက ဒါက အရေးမကြီးဘူးတဲ့။ ချောက မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့ မောင် အရင်း ခေါက်ခေါက် ဖြစ်တဲ့ ကျီဟုန် ကိုတော့ ဖိနပ် မထိုးပေးဘဲ ပေါက်ယုကိုတော့ ထိုးပေးလို့ တော်တော် စိတ်ဆိုးနေတယ်လို့ ပြောတယ်။

တန်ချွန်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“အိုး၊ ဘာဆိုင်လဲ။ မမက ဖိနပ်ချုပ်စားတဲ့မိန်းမ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်ချုပ်ပေးချင်မှ ပေးမှာပေါ့။ ကျီဟုန်မှာ ခြေအိတ်တွေ ဖိနပ်တွေ အများကြီး။ အစေတော်တွေ အစေခံတွေဆိုတာလဲ မရေတွက်နိုင်ဘူး။ သူက ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြော ရတာလဲ။ အမေက ဘယ်သူ့ကို ဘာဖြစ်စေချင်လို့လဲ။ တန်ချွန်းညီမလေးဟာ အားတဲ့အချိန်မှာ ဖိနပ်တွေချုပ်ပေးတယ်။ ဘယ်အစ်ကို ဘယ်မောင်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးချစ်တဲ့သူကိုပဲ ပေးမယ်။ ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး။ အမေဟာ ဒီလိုချည်းပဲ”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးနေ၏။

“အေးလေ။ ဒေါ်လေးချော အနေနဲ့ကတော့ ဒီလိုပဲမြင်မှာပေါ့။ ဒါမှ သဘာဝကျမှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် တန်ချွန်းသည် ပို၍ဒေါပွသွားကာ ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း

“အစ်ကိုပြောတာလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်။ အမေဟာ စိတ်သဘောထား ကျဉ်းမြောင်းတယ်။ အောက်တန်း ကျတယ်။ စိတ်ထား ပုပ်တယ်။ ဒီတော့ သူဘာပြောပြော ညီမလေးတို့အနေနဲ့ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး။ ညီမလေးတို့မှာ ကိုယ့်ကို မွေးထုတ်တဲ့ မိဘကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တာဝန်မရှိဘူး။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကကော ကိုယ့် အပေါ်မှာ ကောင်းယင် ကိုယ်ကလဲ ပြန်ကောင်းမယ်။ အကြီးကမွေးမွေး၊ အငယ်ကမွေးမွေး ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းမှ ကိုယ်က ပြန်ကောင်းမှာပဲ။ အမှန်တော့ ညီမလေးတို့အနေနဲ့ ဒီလိုပြောဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမကြီးဟာ စိတ်ထားကို မကောင်းဘူး။

“ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ အယင်တစ်ခါတုန်းက ပစ္စည်းလေးတွေကို ဝယ်ဖို့ အစ်ကိုကို ညီမ ပိုက်ဆံတွေ ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကိုမြင်တော့ အမေက သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ညီမလေးက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ အစေတော်တွေလဲ ထွက်သွားရော ကျီဟုန်ကို မပေးဘဲ အစ်ကိုကို ပေးရမှာမို့လား ဆိုပြီး ညီမလေးကို ဆူလိုက်တာ။ မပြောပါနဲ့တော့။ ညီမလေးဖြင့် သူ့ကိုစိတ်ဆိုးရမလား၊ ရယ်ရမလားတောင် မပြောတတ် တော့ဘူး။ ဒါနဲ့

မယ်မယ့်ဆီကို သွားနေလိုက်တယ်”

ထိုစဉ် ပေါက်ကြည်က လှမ်း၍

“ကဲ၊ ကိုလေအိုး၊ မလေအိုးတို့၊ စကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူးလား”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြုံးကာ ပေါက်ကြည်တို့ ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ပြန်လာသောအခါတွင် ထိုက်ယုမှာ ပြန်သွားလေပြီ။ ထိုက်ယုသည် သူ့ကို ရှောင်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ယု သိ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့စိတ်ပြေအောင် နေလိုက်ဦးမည်ဟု အောက်မေ့ကာ သုံးလေးရက်မျှ နေလိုက်ပြီး စိတ်ပြေလောက်သည့် အချိန်ကျမှ ထိုက်ယုထံသို့ လာခဲ့၏။ ခေါင်းကို ငုံ့လျှောက်လာစဉ် မြေကြီးပေါ်တွင် သလဲပွင့်များနှင့် ပရပ်လွှာကလေးများ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း၊ ခါတိုင်းဆိုယင် ဒီပန်းပွင့်ကလေးတွေကို သူကောက်နေကျ။ ခုတော့ စိတ်ဆိုးနေတာနဲ့ ပန်းပွင့်ကလေး တွေတောင် ဆင်းမကောက်တော့ဘူး။ ငါ ကောက်သွားမှ” ဟု စဉ်းစားနေစဉ် ပေါက်ကြည်က ဥယျာဉ်ထဲတွင် လျှောက်လည်ရန် ခေါ်၏။

“သွားနှင့်ပါ။ နောက်တော့ လိုက်ခဲ့မယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

သူတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် ပေါက်ယုသည် ပန်းပွင့်ကလေးများကို ကောက်ကာ ဝတ်ရုံအင်္ကျီထဲတွင် ထည့်ပြီးနောက် ကမူကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ ထိုမှ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့၍ သစ်သီးခြံကို ဖြတ်လျက် မက်မုံပွင့်ကလေးများကို ထိုက်ယု မြှုပ်လေ့ရှိသည့် ကမူကလေးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ ကမူကလေးကို ကွေ့၍ ပန်းသံချိုင်းဆီသို့လာခဲ့စဉ် ကမူတစ်ဖက်မှ ရှိုက်သံတစ်ခုကို ကြားရ၏။ တစ်ဖက်တွင် ငိုနေသူတစ်ဦး ရှိကြောင်း သိနိုင်ပေ၏။

“အင်း၊ အစေတော် တစ်ယောက်ယောက် အနှိပ်စက်ခံရတာနဲ့ လာပြီး ငိုနေဟန်တူရဲ့” ဟု တွေး၏။ ထိုနောက် တေးဆိုသံကို ကြားရ၏။ တေးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

ပန်းပွင့်တို့ကြွေကာ လေမှာလွင့်ကြသည်

ယခုတော့ ရနံ့ပြယ်လို့ မေ့လွယ်ကြသည်

နွေရိပ်သာခန်းဆီ ပင့်ကူမျှင်တို့ လွင့်ပျံကြပြီ

မိုးမခရွက်များလဲ ရွှေချည်ကန့်လန့်ကာမှာ လွင့်ပါးကြသည်

ခန်းတွင်းရိပ်သာဆီ မယ့်တစ်ကိုယ်တည်း တေးသီ
ကုန်ဆုံးလို့ လွမ်းမောရသည့် ချစ်စရာနေ့ပန်းချီ
တွေးမိတိုင်း ဖြေဆည်မရနိုင်သည်
အုံးစက်ရာကတ္တီ အိပ်လို့မပျော်ပြီ
မနင်းရက်ပေမယ့် ပန်းလွှာမြေမဟီ
လျှောက်လို့လာခဲ့သည်။
စိမ်းလန်းသော မိုးမခန့် ဆီးတော်ပင်များသည်
မက်မုံပွင့်နဲ့ ဆီးတော်ပွင့်များ ကြွေကျသော်လဲ
ဂရုမထား အသနားမပိုပြီ
နောင်နှစ်တွင် ပွင့်သစ်ဦးတွေ ဖူးဝေဦးမည်
ဒါပေမယ့် ဟာလာဟင်း မယ့်အုံးစက်ရာဆီ...။

ပေါက်ယုမှာ ထိုအသံကိုကြား၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၏။
အကြောင်းကို ထပ်မံသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ကျန်းယုဟန်သည် မိတ်ဆွေသစ် တစ်ဦးအား ကြက်သွေးရောင် နံသာခါးစည်းကြိုး
တစ်ခု ပေးခြင်း။

ပေါက်ကြည်သည် ကတိုးနံ့သပ်ထားသည့် ပတ္တမြားလက်ကောက်ကို ရှက်ရှက်ဖြင့်
ပေးခြင်း။

မနေ့ညက သူ့အား ချင်ဝမ်းက ဝင်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပေးသည့်အတွက်
ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုကို စိတ်ဆိုး နေကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သိခဲ့ရလေပြီ။
ယနေ့မှာမူ ပန်းနတ်သမီး ပူဇော်ပွဲနေ့ ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုက်ယုသည် ပန်းပွင့်
ကလေးများကို မြေကြီးထဲကို မြှုပ်ရင်း သူ့ဘဝကိုသူ နာကြည်းကာ
ပူဆွေးသောက ရောက်လျက် ရှိ၏။

အစတွင် ပေါက်ယုသည် ကမူထိပ်တွင် ရပ်၍ နားထောင်နေ၏။
အစတွင် သူ့တေးသံကို သဘောကျကာ ထိုက်ယုကို ကရုဏာသက်လျက်
ရှိသော်လည်း

ပန်းကြွေတို့ကို မြေမြှုပ်တော့ ငါ့ကို ရယ်မောကြသည်
ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ဘယ်သူမြေမှာမြှုပ်မယ် မသိနိုင်ပြီ
နွေဦးကုန်ဆုံးလို့ အလှတွေပျက်သုဉ်းလေပြီ
သည်အခါတွင် ပန်းကြွေနဲ့ ဝိညာဉ်ကင်းတဲ့မေကို
ဘယ်သူ ဂရုစိုက်လေမည်....။

ဟူသော စာပိုဒ်များကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည်
လက်တွင်ကိုင်လာသည့် ပန်းပွင့်ထုပ် ကလေးကို လွှတ်ချလိုက်မိ၏။
ထိုက်ယု၏အလှနှင့် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းခြင်းတို့သည်လည်း တစ်နေ့တွင်
ပျောက်ကွယ်ကြရ ဦးမည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်နှင့် ပေါက်ယုရင်ထဲတွင်
မချိတင်ကဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့အတူ ပေါက်ကြည်၊ ယင်လင်းနှင့် မာလာ
တို့သည်လည်း ဤအဖြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့ကြရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းကို
သဘောပေါက်လာခဲ့လေ၏။ သူတို့ မရှိသည့် နောက်တွင် မိမိသည်လည်း မည်သို့
ဖြစ်လေမည်နည်း။ ဤဥယျာဉ် ဤပန်းပွင့်များနှင့် ဤမိုးမခပင်တို့က

မည်သူတွေ ဆက်လက် စောင့်ရှောက်ကြမည်နည်း။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် အမျှင်မပြတ်တွေးလျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ မိမိသည် အသက်ဝိညာဉ်မရှိ၊ ခံစားမှုမရှိ၊ နာမ်ခန္ဓာတို့မရှိ၊ ဘာမျှမဟုတ်သော ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်နေလျှင် ကောင်းလေစွ။ ‘ပန်းနဲ့ ယစ်ထုံ၊ လှမျိုးစုံနှင့်၊ တေးသံဝင့်သည့်’ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရသည့်တိုင် ဤ လောကီဘောင် အရှုပ်အထွေးမှ သူ လွတ်ကင်းလိုသော ဆန္ဒဖြစ်မိ၏။ တစ်ယောက်တည်း ငိုလျက်ရှိသည့် ထိုက်ယုသည် ကမူပေါ်မှ ငိုသံတစ်ခုကို ကြားလိုက် ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာက

“ငါ့ကို အရူးဆိုပြီး လူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ခုတော့ ငါ့လို ငိုနေတဲ့ အရူးတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်ပြီ ထင်တယ်” ဟု တွေးမိရာက ကမူဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟင်း လက်စသတ်တော့ သူကိုး။ အလကား အသည်းနှလုံး မရှိတဲ့လူညာ....”

ထိုက်ယုသည် ထိုစကားလုံး ထွက်သွားမိသည့်အတွက် ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရှောင်ထွက် လာခဲ့၏။

ပေါက်ယု သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သူ့ကို မတွေ့လိုသဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားဟန်တူသည့် ထိုက်ယုကို မတွေ့လိုက်ရတော့ချေ။ ပေါက်ယုသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် အင်္ကျီတွင် ပေရေနေသည့် ဖုန်တို့ကို ခါကာ မိမိနေထိုင်ရာ နီမောင်း ပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဘက်သို့ ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ရှေ့တွင် ထိုက်ယုကို လှမ်းမြင်လိုက်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာခဲ့၏။

“ခဏနေပါဦး မလေး။ မလေးဟာ မောင့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တောင် စကားကလေးတစ်ခွန်းလောက်ကိုတော့ နားထောင်သွားပါဦး။ ဒီစကားလေးတစ်ခွန်းကို နားထောင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မောင့်မျက်နှာကို တစ်သက်လုံး မကြည့်ချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ မကြည့်ဘဲ နေနိုင်ပါတယ်”

ထိုက်ယုသည် မကြားချင်ယောင်ပြုကာ ဆက်လျှောက်သွားမည် ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် စကားတစ်ခွန်းဟု ဆိုလိုက် သဖြင့် အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေသည့်အတွက် ရပ်နေလိုက်၏။

“ဘာလဲ၊ ပြော”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်သည်။

“နှစ်ခွန်းပြောယင်ကော နားထောင်မယ်နော်”

ထိုက်ယုသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့နောက်က လိုက်လာခဲ့လေ၏။

“မလေး ခုတလောမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်။ အယင်ကနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူး”

ထိုက်ယုက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျက်

“ခုတလောနဲ့ အယင်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

ပေါက်ယုက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကို ချလိုက်လျက်

“ဪ မလေးရယ်။ မလေး ဒီကိုရောက်လာခါစတုန်းက မလေးနဲ့ မောင်ဟာ ကစားဖော် ကစားဖက်တွေ။ မလေး ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ မောင် အတိုင်းအဆမရှိ ပျော်ခဲ့တယ်။ မလေးကို မြင်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့သွားခဲ့ ရတယ်။ မောင်ကြိုက်တဲ့ဟင်းကို မလေး ကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ မလေးဖို့ သတ်သတ်ချန်ပြီး မလေးလာမှ အတူတူစား ခဲ့ကြတယ်။ ထမင်းကို တစ်စားပွဲတည်းစားပြီး တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်ခဲ့ကြတယ်။ မလေး စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်စေမယ့် စကားမျိုး အမူအရာမျိုးကို မပြောရ မလုပ်ရဘူးလို့ မောင့် အစေတော်တွေကို သတိပေးခဲ့တယ်။ တကယ်ကတော့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတဲ့ ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်နှမတွေဟာ တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး ကြင်နာသင့် တယ်လို့ မောင်ထင်တယ်။ ခုတော့ မလေးက မောင့်ကို စိမ်းကားပြီး မလေးပေါက်ကြည်တို့ မလေးငှက်မယ်တို့ သူစိမ်း တွေကို ပိုပြီး ခင်တွယ်နေတာကို တွေ့တော့ မောင် တကယ်ရင်နာတယ်။ ခုဆိုယင် မလေး မောင့်ကို အဆက်ဖြတ် ထားတာ သုံးလေးရက် ရှိသွားပြီ။ တကယ်တော့ မောင့်မှာ တစ်မအေတည်းကမွေးတဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆိုလို့ ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေးသိတဲ့အတိုင်း အဖေတူ မအေကွဲက မွေးလာတဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေပဲ ရှိတာပါ။ မလေးလိုပဲ မောင်ဟာလဲ တစ်ဦးတည်းသော မွေးချင်းပါ။ ဒါကြောင့် မောင်နဲ့မလေးတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပိုပြီး နီးစပ် ကြတယ်။ နားလည်ခဲ့ကြတယ်လို့ မောင် တွက်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ မောင့်မှာ ဒီမျှော်လင့်ချက်လဲ ဆုံးခဲ့ပြီပေါ့။ ခု ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ် ဆိုတာကို ဖွင့်ပြောပြရမယ့် လူတောင် မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ပြောရင်းဆိုရင်း ပေါက်ယုမျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။

ပေါက်ယု၏ စကားကိုကြားကာ သူ့အခြေအနေကို မြင်ရသည့် အခါတွင် ထိုက်ယုမှာလည်း သူ့ကို သနားသွား၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်ရည်တွေဝဲလျက် ခေါင်းကို ငုံထားမိ၏။ မည်သို့မျှ မပြောမိချေ။

ပေါက်ယုမှာ အားတက်လာကာ

“မောင့်အပြစ်တွေကို မောင်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်ဟာ

ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး မလေး ထိခိုက် နစ်နာ အောင်တော့ မလုပ်ရက်ပါဘူး။ တကယ်လို့ မောင်လုပ်တာ မတော်တာ ရှိယင်လဲ မလေး မောင့်ကို ဆိုနိုင်တယ်၊ ဆုံးမနိုင်တယ်၊ သတိပေးနိုင်တယ်၊ ရိုက်ချင်သပ ဆိုယင် ရိုက်နိုင်ပါတယ်၊ အရေးမကြီးပါဘူး။ မောင် ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးက ခုလို မောင့်ကို လျစ်လျူပြုထားတာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ မောင် မခံနိုင်ဘူး။ ဒီလို ကြာကြာနေယင် မောင် ရူးလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ တကယ်လို့ ခုနေမှာ မောင် သေသွား ယင်တောင် မောင်ဟာ ‘ချွတ်၍ မကျွတ်၊ တစ္ဆေ ဝဋ်၌၊ ပူလှိုက်ဆင်းရဲ၊ အမြဲခံရ’ ဆိုတဲ့ စာလို ဖြစ်မှာပါ။ တန်ခိုး အကြီးဆုံး ဆိုတဲ့ ရဟန္တာအဆူဆူ လာပြီးချွတ်တောင်မှ မောင်ကျွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင် ဘာတွေမှားနေတယ် ဆိုတာကို မလေး ပြောပြမယ် ဆိုယင် မောင့်ဘဝဟာ အသစ်မွေးလာတာနဲ့ အတူတူပါပဲ မလေးရယ်”

ထိုက်ယုမှာ မနေ့က စိတ်ဆိုးနေသည်တို့ အကုန်လုံး ပျောက်သွား၏။

“ဒါဖြင့် မနေ့ညက မလေးလာတော့ မောင့်အစေတော်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့လို့ ပြောထားသလဲ”

ပေါက်ယုမှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိရာမှ

“ဘာ.. မောင်က တံခါး ဖွင့်မပေးနဲ့လို့ ပြောထားတယ် ဟုတ်လား။ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောမိတယ်ဆိုယင် ခုချက်ချင်း သေရပါစေရဲ့ မလေးရယ်။ မဟုတ်ရပါဘူး”

“တော်စမ်းပါ၊ မနက် စောစောစီးစီး သေစကားတွေ သိပ်မပြောစမ်းပါနဲ့။ မောင် ပြောသလား မပြောဘူးလား ဒါပဲပြောပါ။ ကျိန်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“မလေး လာတာကိုလဲ မောင်မသိဘူး၊ ဘာမှလဲ မသိပါဘူး။ မနေ့ညက မလေးပေါက်ကြည် ရောက်လာလို့ သူနဲ့ ခဏတဖြုတ်တော့ စကားပြောမိကြရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူလဲ မကြာပါဘူး။ ခဏနေတော့ ပြန်သွားတာပါပဲ”

ထိုက်ယုသည် သူ့စကားကို စဉ်းစားနေ၏။ အတန်ကြာမှ မျက်နှာကြည်ကြည်ဖြင့်

“ထားပါတော့လေ၊ ဟုတ်မှာပါ။ မောင့် အစေတော်တွေက ညဉ့်နက်ပြီ ထင်တာနဲ့ ခပ်လွယ်လွယ် ပြောလိုက် ကြဟန် တူပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မောင် စုံစမ်းကြည့်ဦးမယ်။ ပြောတဲ့ ကောင်မတော့ သိရောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင့် အစေတော်တွေကို နည်းနည်းတော့ ဆုံးမပေးဖို့ကောင်းတယ်။ မလေးအနေနဲ့ ပြောလို့တော့ မကောင်းဘူး ပေါ့လေ။

မလေးကို သရော်မော်ကား ရိုင်းရိုင်းပျူ ပြောတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ မလေး ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ မောင် အမြတ်တနိုးထားတဲ့ ပေါက်ကြည်ကို သွားပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောမိနေမှ ဒုက္ခရောက် နေမယ်”

ထိုက်ယုက ပြုံးစနဲ့နဲ့ဖြင့် ပြော၏။ ပေါက်ယုကား ပြုံးရမည်လား စိတ်ဆိုးရမည်လားဟု မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ထမင်းစားရန် လာခေါ် နေသဖြင့် မေဖျား၏ အဆောင်ဘက်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ ထိုက်ယုကို မြင်သည့်အခါတွင် မေဖျားက

“သမားတော်ကြီးပေါက်ရဲ့ ဆေးတွေကို စားနေတာ ဘယ်နှယ် နေသေးလဲ မလေး”

“သိပ်မသက်သာ မထူးလှပါဘူး အရိုးရယ်။ မယ်မယ်ကတော့ သမားတော်ကြီးဝမ်ရဲ့ ဆေးကို စားစေချင်တယ်လို့ ပြောနေပါတယ်”

ပေါက်ယုက

“မလေး ကျန်းမာရေးက ခက်သားပဲ မေဖျားရဲ့။ သူ့မှာ မျိုးရိုးကစပြီး သွေးအားနည်းတဲ့ရောဂါ ပါလာပြီး လူကလဲ နုနုနယ်နယ် ကလေးဆိုတော့ နည်းနည်း အအေးမိတာကို မခံနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အမှန်ကတော့ ဆေးကို တော်တော်များများ စွဲစားသွားမှ ကောင်းမှာ။ ဆေးလုံးတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

သခင်မ ဝမ်က

“ဟိုတစ်နေ့က သမားတော်ကြီးက ဆေးတွေ ပေးသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဘာဆေးရယ်တော့ မေဖျား မခေါ်တတ်ဘူး”

“ဪ... ကောလိသိမ်မြစ် ထင်ပါတယ် မေဖျားရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ရတနာရှစ်ပါး သွေးဆေးလား၊ ဘယ် အားတိုးဆေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ညာအားတိုးဆေးလား။ ဒါမှ မဟုတ် ရနံ့ ခြောက်ပါး နှလုံးအားတိုးဆေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။ သမ္မာဒေဝ ဆေးကြီးဆိုလား ဘာလားပဲ”

ပေါက်ယုက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်လျက်

“မေဖျားပြောတဲ့ သမ္မာဒေဝဆေးကြီး ဆိုတာ မကြားဖူးပေါင် မေဖျားရယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ဗောဓိသတ္တ လျက်ဆား တို့ ဘာတို့ပါ ပေါ့ကုန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ခန်းဆောင်ထဲတွင် ရှိနေသူများအားလုံး ရယ်ကြ၏။

ပေါက်ကြည်က ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်တည်းကာ

“သိကြားရေစင် နှလုံး သွေးအားတိုးဆေး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မေဖျားရဲ့”

“အေး... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် သိပါဘူးကွယ်။ ခေါင်းတွေကလဲ တယ်ပြီး မကောင်းတော့ပါဘူး” ဟု သခင်မ ဝမ်းက ပြောလေ၏။

“မေဖျားခေါင်းက ရှုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သမ္မာဒေဝနတ်တွေ နဲ့ ဗောဓိသတ္တတွေက ရှုပ်ကုန်တာပါ”

“ဟင်း၊ တော်ပြီ။ ဒါမျိုး မနောက်ကောင်းဘူး။ တော်တော်ကြာ ဖေဖျားရိုက်နေလိမ့်ဦးမယ်”

“အမယ်လေး ဒါမျိုးပြောလို့ ဖေဖျားက မောင့်ကို မရိုက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီလေ။ ဆေးနာမည်ကို သိပြီပဲ။ မနက်ဖြန်ကျတော့ အဝယ်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့”

ပေါက်ယုက

“ဒီဆေးတွေက အလကားပါ မေဖျားရယ်။ မောင့်ကိုသာ ငွေ သုံးပိဿာခွဲလောက် ပေးစမ်းပါ။ မလေးအတွက် မောင် ဆေးဖော်ပေး ပါ့မယ်။ မောင်ဖော်ပေးတဲ့ ဆေးကိုစားယင် မလေးရောဂါ ယူပစ်သလို ပျောက်ရစေမယ်”

“တော်စမ်းပါ။ သားရဲ့ဆေးက ဘာဆေးမို့လို့ ဒီလောက်တောင် တန်ဖိုးကြီးရတာလဲ”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“တကယ်ပြောတာ။ ဆေးက တော်တော်ဈေးကြီးတယ်။ ဆေးညွှန်းကလဲ တော်တော်ထူးခြားတယ်။ ဒီပြင် ဆေးမည်တွေကို မောင် မပြောတော့ဘူးလေ။ တချို့ကိုပဲ ပြောပြမယ်။ ဘာပါရမလဲဆိုယင်၊ ပထမဦးဆုံး မွေးတဲ့ ကလေးရဲ့ အချင်းရယ်၊ အရွက်ရှိတဲ့ လူသဏ္ဌာန် ကောလိသိမ်မြစ်ရယ်- ဒီနှစ်ခုနဲ့ပဲ ငွေ သုံးပိဿာခွဲကျော် တန်နေပြီ။ ပြီးတော့ လိပ်လောက်ရှိတဲ့ ပုဇွန်စာမြစ်ရယ်၊ အနှစ်တစ်ထောင် ကြာတဲ့ ထင်းရှူးပင်အမြစ်မှာကပ်နေတဲ့ သစ်ဥရယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလို ရှားရှားပါးပါး ဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းတွေရယ် ရှာရမယ်။ သိပ်ရှားတဲ့ ဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှာယင် ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးဆုံး ဆေးမည်ကို ကြားလိုက်ရယင် လန့်များသွားကြမလား မသိဘူး။ အစ်ကို ဆွေဖန် ကတော့ ဆေးဖော်နည်းကို တောင်းနေတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ ဒါတောင် သူ့မှာ အဲဒီဆေးကိုဖော်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ လိုက်ရှာရတာ နှစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိပြီ။ ငွေလဲ ဆယ်ပိဿာလောက် ကုန်ပြီ။ မယုံယင် မလေး ပေါက်ကြည်ကို မေးကြည့်

ပါလား”

ပေါက်ကြည်က လက်ခါပြု၍ ရယ်လိုက်ရင်း

“အမယ်လေး၊ သူများကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။ ဒါတွေ ပေါက်ကြည် ဘာမှမသိပါဘူး။ ကြားလဲ မကြားဖူးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်က ဟုတ်က လျှောက်ပြောနေရတာလဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်းက

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့တူမကတော့ မမှန်တာကို ဘယ်တော့မှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပေါက်ယုက ချာခနဲလှည့်လိုက်ကာ လက်ခုပ်တီးလိုက်ရင်း

“ဟုတ်တယ်။ မောင်ပြောတာ အမှန်ပြောတာ။ ခုတော့ မောင်ပဲ လိမ်ပြောနေသလိုလို”

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပေါက်ကြည်နောက်မှ ထိုင်ကာ ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ပြီး လက် တစ်ချောင်းကို ပါးတွင်ကပ်၍ ယိုယို ထိုင်နေသော ထိုက်ယုကို မြင်လိုက်၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အတွင်းဆောင်ဘက်တွင် စားပွဲများကို နေရာချပေးရာတွင် စီမံနေရာမှ အပြင်ဘက်အဆောင် သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင်

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးဝမ်းရဲ့။ ပေါက်ယုက ညာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့တုန်းကတွင်ပဲ ငှက်မယ်ဆီကို ဆွေဖန်ရောက်လာ ပြီး သူ့ကို ပုလဲ နည်းနည်းပေးပါလို့ လာတောင်းတယ်။ ငှက်မယ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ဆေးဖော်ချင်လို့တဲ့။ ဒီလောက်ဒုက္ခများမှန်း မသိလို့ပါ မလေးငှက်မယ်ရာ။ ဒီလောက်သာ ဒုက္ခများမှန်းသိယင် ကျွန်တော် မဖော်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ငှက်မယ်ကလဲ သိချင်တာနဲ့ မောင်လေးဟာက ဘာဆေးလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ပေါက်ယုကပေးတဲ့ ဆေးညွှန်းဆိုပြီး ဆေးအမည်တွေကို ရွတ်ပြတယ်။ ငှက်မယ်လဲ သေသေချာချာ နားထောင်ချိန် မရပါဘူး။ ခုဟာက ဒီဆေးဖော်ဖို့အတွက် ပုလဲတွေ ဝယ်ရမယ် မလေးရဲ့တဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပုလဲက ခေါင်းမှာ ပန်ပြီးသားပုလဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် မလေးငှက်မယ်ဆီကို လာတာတဲ့။ တကယ် မလေး ငှက်မယ်ဆီမှာ ပုလဲအလွတ် အဆင်သင့် မရှိယင်လဲ ဆံထိုးတို့ ဘာတို့ အထဲက ဖြုတ်ပေးပါ မလေးရယ်တဲ့။ နောက်တော့ ဒီထက် ကောင်းတဲ့ ပုလဲတစ်လုံးကို ကျွန်တော် အစားဝယ်ပေးပါ့မယ်တဲ့။

“ဒါနဲ့ ငှက်မယ်လဲ ခေါင်းမှာ စိုက်ထားတဲ့ ဆံထိုးတွေထဲက ပုလဲတွေကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ပြီးတော့လဲ ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ

သုံးတဲ့ နန်းသုံးစာ သုံးလေးတောင်လောက် လိုချင်တယ်တဲ့။ ပုလဲတွေကိုတော့ အမှုန့်ကြိတ်ပြီးပြီ၊ တခြားဆေးမှုန့်တွေနဲ့ ရောရမယ်တဲ့”

“မြတ်စွာဘုရား၊ မလေးပြောမှပဲ ရှင်းတော့တယ်နော်” ဟု ပေါက်ယုက ကြားဖြတ်၍ အော်၏။ နတ်ငှက်မယ် စကားဆုံးသွားသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုက

“ဒါက စတိအဖြစ် လုပ်ရတာ မလေးရဲ့။ တကယ့်ဆေးညွှန်း အတိုင်းဖော်ယင် အဲဒီပုလဲက ရှေးသင်္ချိုင်းဂူတွေ ထဲမှာ ရှိတဲ့ ရှေးက နန်းတွင်းသူတွေ ဝတ်တဲ့ ပုလဲတွေ၊ ကျောက်မျက်တွေကို အမှုန့်ကြိတ်ရမယ်လို့ ဆိုထားတာ။ ဒါပေမယ့် ရှေးသင်္ချိုင်းဂူတွေကို ဘယ်မှာလိုက်ရှာပြီး တူးနေနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ အသက်ရှင်နေတဲ့လူတွေ သုံးနေတဲ့ ပုလဲတွေကိုပဲ လိုက်ရှာရတော့တာပေါ့”

သခင်မဝမ်က

“အမိဒွဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား။ ကြံကြီးစည်ရာကွယ်။ အဲဒီသင်္ချိုင်း ဂူတွေထဲမှာ ပုလဲတွေ ရတနာတွေရှိတယ်ပဲ ထားပါဦး။ သင်္ချိုင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်တူးမှာလဲ။ ပြီးတော့ ရှေးပဝေသဏီကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ အရိုးတွေကို မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာကြမှာလဲ။ ဒီနည်းနဲ့ ဖော်တဲ့ဆေးကလဲ ဘယ်မှာကောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ”

ပေါက်ယုက ထိုက်ယုကို လှမ်း၍အကူအညီတောင်း၏။

“မလေး ကြည့်ပြောစမ်းပါဦး။ မောင်က လိမ်ပြောနေတယ် ဆိုယင် မလေးငှက်မယ်က ဘာဖြစ်လို့ မောင့်ဘက်က ကူပြီး ပြောမှာလဲ”

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော်လည်း မျက်လုံးများကမူ ပေါက်ကြည်ဆီသို့ ရောက်နေ ကြ၏။

ထိုက်ယုက သခင်မဝမ်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်လျက်

“ဒေါ်ကြီး ကြည့်နော်။ သူ ပြောတာကို ပေါက်ကြည်က မထောက်ခံတော့ ထိုက်ယုဆီကို လာပြီး အကူအညီ တောင်းနေ ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ ပေါက်ယုဟာ ထိုက်ယု ဆိုယင် သိပ်အနိုင်ကျင့်တာပဲ” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ပြော၏။

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ရင်း

“မေဖျား မသိပါဘူး။ မလေးပေါက်ကြည်တို့ ဒီကို မလာခင် သူတို့ချည်းပဲ နေတုန်းကတည်းက သူ့အစ်ကိုဆွေဖန် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာမှသိတာမှ မဟုတ်တာ။ ခုလို ဥယျာဉ်ထဲမှာ တခြားစီ ခွဲနေရတဲ့

အခါကျတော့ သာပြီးတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်ထိုင်နေတဲ့ မလေးထိုက်ယု ကတော့ ကျွန်တော် လိမ်ပြောနေတယ် မှတ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကရော်ကရော် ထိုးနေပြီ”

ထိုစဉ် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုအား ထမင်းစားရန် မယ်မယ်က အခေါ် လွှတ်လိုက်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုကို မခေါ်တော့ဘဲ ရှေ့မှ ထွက်သွား၏။

“နေဦးလေ မလေး။ သခင်လေး ပေါက်ယုကို မစောင့်တော့ဘူးလား” ဟု အစေတော်က မေး၏။

“သူက ဘာမှစားချင်ပုံ မရပါဘူး။ လာပါဟယ်။ ငါတော့ ဆာလှပြီ။ သွားနှင့်မယ်” ဟုဆိုကာ ထွက်သွား၏။

“မောင်ကတော့ မေဖျားနဲ့ အတူစားမယ်လေ”

“အမယ်လေး၊ မေဖျားနဲ့ မစားပါနဲ့။ မေဖျားက ခုတလောမှာ သက်သတ်လွတ် စားနေတာ။ သွား၊ မယ်မယ့် အဆောင်မှာ သွားစားချည်”

“ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ မောင်လဲ သက်သတ်လွတ် စားမှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်နေ၏။

သခင်မဝမ်က ပေါက်ကြည်နှင့် အခြား မိန်းကလေးများအား သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေဘဲ ကိုယ့်ထမင်းကို ဆက်စားရန် ပြော၏။ ပေါက်ကြည်က

“မောင်လေး လိုက်သွားဖို့ ကောင်းတယ်။ ဘာမှ မစားချင်တောင်မှ ထိုက်ယု အဖော်ရတာပေါ့။ ခုတလော ထိုက်ယုကို ကြည့်ရ တာ ငူတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခဏနေယင် သူ့ဘာသာသူ ကောင်းသွားမှာပါ”

ပေါက်ယုသည် ထမင်းစားပြီးနောက် ပါးစပ်ကိုကျင်းရန် ရေနွေးတောင်း၏။ တောင်းရင်း မယ်မယ်သည် သူ ထမင်း လာမစားသည့် အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမည်လော၊ ထိုက်ယု သည်လည်း တကယ်မှ နေထိုင်ကောင်းပါ၏ လော စသည်ဖြင့် တွေးတော စိုးရိမ်လျက် ရှိ၏။

တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့က သူ့ကိုကြည့်၍ပြီးကာ

“မောင်လေးကိုကြည့်လိုက်ယင် အမြဲတမ်း ရေးကြီးသုတ်ပျာချည်းပဲ။ ထမင်းတောင်မှ ဖြောင့်အောင်စားနိုင်ရဲ့လား မသိဘူး”

“အမယ်လေး မြန်မြန် စားပြီး ထိုက်ယုနောက်ကို လိုက်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒီနားမှာနေတာ ရှုပ်လွန်း” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြော၏။

ပေါက်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်ပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့ရာ သူဝင်းပေါက်တွင် ရပ်နေသည့် နတ်ငှက်မယ်ကို တွေ့ရ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် သွားကြားထိုးရင်း ပန်းအိုးများကို ရွှေနေသည့် သူငယ်တော် များကို ကြီးကြပ်လျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါတွင် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“မောင်လေး ရောက်လာတာ အတော်ပဲ။ ခဏဝင်ဦး၊ မမအတွက် လက်ရေးပန်းချီ ကလေး ဘာလေး ရေးပေး သွားစမ်းပါ”

ပေါက်ယုမှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ ဝင်းထဲသို့ လိုက်လာခဲ့ရ၏။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် နတ်ငှက်မယ်က စုတ်တံ၊ မင်သွေးခုံ စက္ကူစသည်တို့ကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှ နှုတ်တိုက် ရွတ်ပြလေ၏။

“အနီပန်းရိုက် ဖဲစ အလိပ်လေးဆယ်။ နဂါးရုပ်ဖော် ပန်းရိုက် ဖဲစ အလိပ်လေးဆယ်၊ အရောင်မျိုးစုံ ရွှေနန်းတော် သုံး ဇာအုပ်အမျိုးမျိုး အလိပ်တစ်ရာ၊ ရွှေဘယက် လေးကုံး”

“ဘာတွေလဲ မမရဲ့။ မမရဲ့ဟာက စာရင်းလဲ မဟုတ်၊ လက်ဆောင်ပေးဖို့လဲမဟုတ်၊ မောင်က ဘယ်လိုရေးရမှာလဲ”

“ရေးမှာသာ ရေးစမ်းပါလေ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိပါတယ်။ ကိုယ်မှတ်မိယင် ပြီးတာပဲဟာ”

ပေါက်ယုသည် ပြောသည့်အတိုင်း ရေးပေးလိုက်၏။ ရေးပေးပြီးသည့်အခါ နတ်ငှက်မယ်က စာရင်းကို သိမ်းထား လိုက်၏။ ထိုနောက် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“မောင်လေးက လက်ခံမယ် ဆိုယင် မမပြောချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ မောင်လေးဆီမှာ ရှောက်ဟုန်ဆိုတဲ့ အစေတော် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ မောင်လေး သဘောတူမယ် ဆိုယင် မမဆီမှာ ခေါ်ထားချင်တယ်။ နောက်တော့ မမ တစ်ယောက် ရှာပေးမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး မမရယ်။ ကျွန်တော့်အဆောင်မှာ လူတွေ ပြည့်နေတာပဲ။ မမ ကြိုက်တဲ့ လူခေါ်ပါ ရပါတယ်။ ဒါများ ပြောနေရ သေးသလား”

“ဒါဖြင့် မမ သူ့ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

“ခိုင်းလိုက်လေ”

ပေါက်ယုက ပြန်ထွက်မည်အပြုတွင် နတ်ငှက်မယ်က လှမ်းခေါ်လိုက်ပြန်ကာ ပြောစရာရှိသည်ဟု ပြော၏။

“မယ်မယ် စောင့်နေတယ်။ ပြောစရာရှိယင် အပြန်မှပြောပါလား”

မယ်မယ်၏ အဆောင်များဆီသို့ ပေါက်ယု ရောက်သွားသည့် အခါတွင် အားလုံး စားသောက်ပြီး နေကြလေပြီ။ မယ်မယ်က

“ဆိုစမ်း။ မင့်မေဖျားက ငါ့မြေးကို ဘာဟင်းတွေနဲ့များ ကျွေးလိုက်သလဲ”

“မထူးပါဘူး မယ်မယ်ရယ်။ မောင်လဲ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ပဲ ပိုစားခဲ့ပါတယ်။ မလေး ထိုက်ယုကော”

“ရှိပါတော်။ အတွင်းဆောင်ထဲမှာ”

အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ပေါက်ယုဝင်သွားသည့်အခါတွင် အစေတော်တစ်ယောက်သည် မီးပူအိုးတစ်လုံးထဲသို့ မီးသွေးများကို ထည့်နေ၏။ အခြားနှစ်ယောက်မှာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ပန်းပုံစံများကို ရေးလျက်ရှိပြီး ထိုက်ယုမှာ ငုံ့၍ အဝတ်ကိုက်နေ၏။ ပေါက်ယု သူတို့ဆီသို့ ပြီး၍လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင်

“မလေး တငဲ့ငဲ့နဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ထမင်းစားပြီးခါစ တငဲ့ငဲ့ လုပ်နေယင် ခေါင်းကိုက်လိမ့်မယ်”

ထိုက်ယုသည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ သူ့အလုပ်ကို သူ ဆက်လုပ်လျက် ရှိ၏။

“ပိုးစ ဟိုဘက်ထောင့်က တွန့်နေသေးတယ်။ ထပ်ပြီး မီးပူတိုက် လိုက်ပါဦးလား” ဟု အစေတော်တစ်ယောက်က ပြော၏။ ထိုက်ယုက ကတ်ကြေးကို ချလိုက်ပြီးနောက်

“ရပါတယ်။ ခဏနေယင် ပျောက်သွားမှာပေါ့”

ထိုက်ယုက သူ့ကို အရေးမစိုက်ဟန် ပြုနေစဉ်တွင် ပေါက်ကြည်၊ တန်ချွန်းနှင့် အခြားမိန်းမပျိုများသည် မယ်မယ် နှင့် စကားစမြည် ပြောရန် ရောက်လာကြ၏။ ခဏကြာလျှင် ပေါက်ကြည်သည် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ကူးလာကာ ထိုက်ယု ဘာလုပ်နေသနည်းဟု မေးမြန်းပြီးနောက် ထိုက်ယု အင်္ကျီစ ကိုက်နေသည်ကို ကြည့်နေ၏။

“အမယ် မလေးထိုက်ယုက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ အင်္ကျီစတွေ ဘာတွေ ကောင်းကောင်း ကိုက်တတ်နေပြီပဲ”

“သူများကို လိမ်တတ်ညာတတ်အောင် ဒါမျိုးလဲ တတ်ထားရတယ်” ဟု ထိုက်ယုက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြော၏။ ပေါက်ကြည်က ပြီးလျက်

“ဪ မလေးကို ပြောရဦးမယ်။ မောင်လေး ပေါက်ယုက

ပေါက်ကြည်ကို တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားတယ် ထင်တယ်။ သူပြောနေတဲ့ ဆေးတွေအကြောင်း ပေါက်ကြည် ဘာမှ မသိဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ သူ အောင့်သွားတာပေါ့”

“သူ့ကို အရေးစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့။ တော်တော်ကြာ သူ ဘာသာသူ စိတ်ပြေသွားမှာပါ”

ပေါက်ယုက ပေါက်ကြည် ဘက်သို့ လှည့်၍

“မယ်မယ်က ကျင်ဖဲ ကစားချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။ အဲဒါ အိမ်မပြည့်လို့။ တစ်အိမ် ဝင်ပါလား။”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်၏။

“ရပါတယ်။ ပေါက်ကြည်ကလဲ ကစားရအောင် လာတာပဲ”

ပေါက်ကြည်က ထွက်သွားမည် အပြုတွင် ထိုက်ယုကလှမ်း၍

“မလေး ပေါက်ကြည် သတိထားနော်။ မြန်မြန်သွားယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဒီမှာ ကျားရှိတယ်။ ကိုက်စား လိမ့်မယ်”

ထိုက်ယုက အနားတွင် ချော့မော့ မျက်နှာချိုသွေး၍ ရပ်နေသည့် ပေါက်ယုကို ရရမစိုက်ဘဲ အင်္ကျီစများကို ညှပ်မြဲ ညှပ်လျက် ရှိနေ၏။

“အလုပ်မလုပ်ခင် အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းကလေး ဘ လေး မလျှောက်ဘူးလား” ဟု ပေါက်ယုက မေးသော်လည်း ထိုက်ယုသည် ဘာမျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

“သူ့ကို ဘယ်သူက အင်္ကျီစတွေ အကိုက်ခိုင်းထားတာလဲ” ဟု ပေါက်ယုက အစေတော် တစ်ယောက်ကို လှမ်းမေး လိုက်၏။

“ဘယ်သူက အကိုက်ခိုင်းခိုင်းပေါ့။ ဒါက မောင်လေး ပေါက်ယုရဲ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ထိုက်ယုက ရွဲ့၍ ပြော၏။

ပေါက်ယုက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည်ပြုစဉ် အစေခံ တစ်ယောက် ရောက်လာကာ အပြင်တွင် သူ့ကိုတွေ့လို၍ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်နေကြောင်းဖြင့် ပြောဆို၏။ ပေါက်ယုက အပြင်သို့ ထွက်လာသည်တွင် ထိုက်ယုက

“သူပြန်မလာခင် တပည့်တော်မ သေသွားယင် ကောင်းပါတယ် ဘုရား။ ကယ်နိုင်ယင် ကယ်ကြပါဘုရား” ဟု ပြောနေ၏။

အပြင်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် ပေ့မင်းကို တွေ့ရ၏။ ပေ့မင်းက ဖုန်ရူယင်က အဖိတ်ခိုင်းသဖြင့် လာရောက် ဖိတ်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

ဤတွင် မနေ့က ချိန်းထားခဲ့သည်ကို အမှတ်ရကာ အပြင်ထွက်လျှင် ဝတ်သည့် အဝတ် အစား များကို ယူခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် စာကြည့်ဆောင်ထဲမှ စောင့်နေ၏။

ပေမင်းသည် ဒုတိယဝင်းတံခါးနားတွင် အချိန်အတော်ကြာ သွား၍စောင့်နေ၏။ အတန်ကြာသည့်အခါတွင် အဘွားကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“စာကြည့်ဆောင်ထဲမှာ သခင်လေးပေါက်ယု စောင့်နေတယ်။ အပြင်ထွက်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ ပေးလိုက်ပါတဲ့။ သခင်လေးရဲ့ အစေတော်တွေကို အဘွားပြောပေးပါလား။”

“ဟဲ့ကောင်၊ သခင်လေး ပေါက်ယုက ဒီမှာမနေတော့ဘူးဟဲ့။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပြောင်းနေတာ နင်မသိဘူးလား။ သူ့အစေတော်တွေလဲ ဒီမှာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပြောင်းနေကုန်ကြပြီ။ ဒီလာပြောလို့ ဘယ်သူ့ကို တွေ့မှာလဲ။ ဥယျာဉ်ထဲကို သွားပြောမှ ရမှာပေါ့။”

“ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်” ဟုဆိုကာ ပေမင်းသည် တဟီးဟီးရယ်ရင်း ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ထွက်လာ ခဲ့၏။

ပေမင်းသည် အတွင်းတံခါးသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီးလျှင် လမ်းတွင် ခြင်းလုံးခတ်နေသည့် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် အား ထိုအကြောင်းကို အပြောခိုင်းလိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် သူငယ်ကလေးသည် ဝတ်စုံများကို ထုတ်၍ ယူလာသဖြင့် ပေမင်းလည်း ထိုဝတ်စုံများကို စာကြည့်ဆောင်သို့ ယူလာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် မြင်းပြင်ခိုင်းကာ ပေမင်း၊ ချူရောင်၊ ရွန်းယွီနှင့် ရွန်းရှူးတို့ကို ခေါ်၍ ထွက်လာခဲ့၏။ ဖုန်ဇူယင်၏ ဝင်းတံခါးဝသို့ရောက်၍ သူတို့ရောက်လာကြောင်း ပြောလိုက်သည့်အခါ၌ ဖုန်ဇူယင်ကိုယ်တိုင် ထွက်၍ ကြိုဆိုခြင်းပြု၏။ ဆွေဖန်ကား အစေတော်များနှင့်အတူ ခပ်စောစောကပင် ရောက်နေလေပြီ။ ထိုမျှမက မင်းသမီး အဖြစ် ကလေးရှိသည့် နာမည်ကျော် ယောက်ျား မင်းသမီး ကျန်းယုဟန် နှင့်တကွ ဖဲပန်းနံ့သာဆောင်မှ ပြည့်တန်ဆာ တစ်ဦးဖြစ်သည့် ယွန်အဲတို့လည်း ရောက်နေကြ၏။ သူတို့အား အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည် များ တည်ခင်း၏။

ပေါက်ယုက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ရင်း ပြုံးလျက်

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံအဆိုးအကောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောင်ကြီး ပြောလိုက်တာကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ စွဲနေ တယ်ဗျာ။ ခု ခင်ဗျား အခေါ်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ချက်ချင်း ထလိုက်လာခဲ့တာ”

ဖုန်ဇူယင်က ရယ်လိုက်လျက်

“ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်လူတွေကို အားကိုးတာ။ ဒီစကားကို ပြောလိုက်ရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်ညီရေ။ ဒီကိုမလာဘဲ မနေနိုင်အောင်လို့ ပြောလိုက်တာ။ နို့မို့ယင် ကိုယ့်ညီက လာချင်မှ လာမယ် မဟုတ်လား။ ကြည့် ခုကျုပ်က ပြောလိုက်တော့ ကျုပ်ညီ မလာဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး”

ရယ်မောစကား ပြောဆိုနေကြစဉ် အရက်များ လာချသဖြင့် သူတို့အားလုံး ကိုယ့်နေရာတွင်ကိုယ် ပြန်ထိုင်ကြ၏။ ဖုန်ဇူယင်က အစေတော် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်အား လိုက်၍ အရက်ငွေခိုင်းပြီး ယွန်အဲ အားလည်း ဧည့်သည်များနှင့် ဆုတောင်းအရက် သောက်ရန် သူတို့ စားပွဲသို့ ခေါ်လိုက်၏။ အရက်သုံးခွက် ကုန်သွားသည့် အခါတွင်မူ ဆွေဖန်မှာ သောင်းကျန်း လာခဲ့လေပြီ။ ဆွေဖန်သည် ယွန်အဲ၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရင်း

“လာစမ်း၊ ယွန်အဲ။ ခု နောက်ဆုံးပေါ်တဲ့ သီချင်းသစ်တွေကို အစ်ကိုတို့ကို ဆိုပြစမ်း။ ဒီနေ့ညတော့ မူးအောင်ကို သောက်မယ်။ အရက် နှစ်အိုးလုံး ကုန်အောင်ကို သောက်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ” ဟု မူးသံကြီးဖြင့် ပြောနေ၏။

ယွန်အဲမှာ ဆွေဖန်၏ စကားကို ငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ဗျပ်စောင်းကိုယူ၍ ဆိုပြ၏။

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူနှစ်ယောက် ရှိသည်... ဘယ်သူ့ကိုမူ ကျွန်မ မခွဲနိုင်သည်... တစ်ယောက်အကြောင်းကို တွေးရင်း တစ်ယောက် က နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေသည်.... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ချစ်စရာတွေ တစ်မျိုးစီရှိကြသည်... မနေ့ညက နှင်းဆီချုံနားမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့ခဲ့ကြသည်.... တစ်ယောက်က ချစ်လို့လာသည်... တစ်ယောက်က ချောင်းဖို့ လာသည်... သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့တွေ့တော့ ကျွန်မ ဘာမှ မဖြေရှင်းနိုင်ပါပြီ...”

“ကဲ ဆိုပြီးပြီလေ။။ အစ်ကိုဆွေဖန် သောက်တော့”

“ဟင့်အင်း၊ နင့်သီချင်းက အရက်တစ်အိုး ဘယ်တန်ဦးမလဲ။ ဒီထက်ကောင်းတာ တစ်ပုဒ်ဆိုပြဦး။ ဒါမှ ငါတစ်အိုးလုံး ကုန်အောင် သောက်ပြမယ်”

ပေါက်ယုက ကြားဖြတ်၍

“ဒီမှာ အစ်ကိုဆွေဖန်။ ခင်ဗျား ဒီလောက်မြန်မြန်သောက်လို့ မူးသွားယင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ပျော်ရတော့မလဲဗျ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်။ ပထမတစ်ခွက် ကုန်အောင်သောက်ပြီးယင် တစ်ခုခု အလောင်းအစား လုပ်ကြရအောင်။ ရှုံးတဲ့ လူက နောက်ထပ် ဆယ်ခွက် ဆက်တိုက် သောက်ရမယ်။ ပြီးတော့ ကျန်တဲ့လူတွေကို လိုက်ပြီး အရက်ငွေပေးရမယ်၊ ဘယ် နယ်လဲ”

သူ့စည်းကမ်းကို သဘောတူကြသဖြင့် ပေါက်ယုသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ တစ်ခွက်လုံးကို ဆက်တိုက် မော့ချလိုက်၏။

“ကဲ၊ ပြီးတော့ ကဗျာစပ်ပြိုင်ကြမယ်ဗျ။ စပ်ရမယ့်အကြောင်း က မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလွမ်း၊ အဆွေး၊ အပျော်၊ အရွှင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ လေးကြောင်းပဲ စပ်ရမယ်။ အဲဒီထဲမှာ လွမ်းတယ် ဆွေးတယ် ဆိုယင်လဲ ဘာကြောင့် လွမ်းတယ် ဆွေးတယ် ဆိုတာ ပါရမယ်။ ပျော်တယ် ဆိုယင်လဲ ဘာကြောင့် ပျော်တယ် ရွှင်တယ် ဆိုတာ ပါရမယ်။ ကဗျာပြိုင်စပ်ရင်း အရက်သောက်ရမယ်။ ခု ပေါ်နေတဲ့သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြရမယ်။ ပြီးတော့ ရှေးသီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ ကျမ်းလေးကျမ်း ထဲမှာ ပါတဲ့စာ၊ သို့မဟုတ် ဂန္ထဝင် ငါးကျမ်းထဲမှာပါတဲ့ စာပုဒ်ကို ရွတ်ပြ ရမယ်။ အဲဒီ ရွတ်ပြတဲ့ စာဟာလဲ ဟောဒီ စားပွဲပေါ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့ ပတ်သက်နေရမယ်၊ ဘယ်နယ်လဲ”

ပေါက်ယု စကားပြော၍ မဆုံးမီ ဆွေဖန်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဆူပူကန့်ကွက်လျက်ရှိ၏။

“ကျုပ် မလုပ်ဘူး။ ဒီအထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူး။ ဒါ သက်သက် ကျုပ်ကို လူရယ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်တာ။ ဒီလို လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ယွန်အဲက မတ်တတ်ရပ်လိုက်၍ သူ့ကို ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တွန်း၍ အထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင်

“အစ်ကို ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ။ အစ်ကို နေ့တိုင်း သောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မလောက်တောင် မသောက်နိုင်ဘူးလား။ လုပ်ပါ။ ကျွန်မလဲပါမယ်။ နိုင်ယင်လဲနိုင်ပေါ့။ မနိုင်ယင်လဲ ဒီလောက် အရက်ကလေးကို သောက်ရုံနဲ့ သေမသွားနိုင်ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဒီဝိုင်းထဲမှာ မပါဘဲ ကျွန်မတို့ကို စားပွဲထိုးပဲ လုပ်ပေးနေတော့ မှာလား။”

အားလုံးက လက်ခုပ်တီးကြသဖြင့် ဆွေဖန်မှာ မနေသာတော့ဘဲ ပါရန် သဘောတူရ၏။

ပေါက်ယုက ဆက်ပြော၏။

“မိန်းမပျိုလေးရဲ့ အဆွေး။ သူ့မှာ အရွယ်တွေ လွန်လာသည့် တိုင်အောင် မစွဲနိုင်လို့ ဆွေးနေရတယ်ဗျ။ မိန်းကလေးရဲ့ အလွမ်းက သူ့ယောက်ျားက စီးပွားရှာထွက်သွားလို သူ့မှာ လွမ်းကျန်ရစ်ရတာ။ မိန်းကလေး ပျော်သွားတာက မနက်ခင်း အိပ်ရာထမှာ သူ့ရုပ်ကို မြင်လိုက်ရလို့ ပျော်သွားတာဗျ။ မိန်းကလေး ဝမ်းသာတာက နွေဦးဝတ်တဲ့ ဝတ်စုံသစ် ကလေးကို ရလို့ ဝမ်းသာနေတာ။ ကဲ အဲဒါတွေ ပါအောင် စပ်ကြဗျာ”

“ကောင်းတယ်၊ စပ်မယ်” ဟု အားလုံးက အော်ကြ၏။ ဆွေဖန် ကမူ ခေါင်းယမ်းကာ

“မကောင်းဘူးဗျာ။ ပေါက်ယု လျော်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟာ၊ သူပြောတဲ့စကားတွေကို ကျုပ်မှ နားမလည်တာ”

ယွန်အဲက သူ့ပေါင်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်လေ၏။

“တော်စမ်းပါ။ ကိုယ်စပ်မယ့် ကဗျာကိုပဲ စပ်စမ်းပါ။ အစ်ကို မစပ်နိုင်ယင် လျော်ပေတော့ပဲ”

ပေါက်ယုက လက်တန်း ကောက်စပ်လိုက်သည်တွင် ယွန်အဲသည် ဗျပ်စောင်းကိုကိုင်၍ နောက်မှ မှေးလိုက်ရင်း တီးပေး၏။

..... လွမ်းမျက်ရည်တွေ သွေးလိုစီးဆင်းနေ... ရိပ်သာ တစ်ဝိုက်မှာ ပန်းပွင့်တွေဝေ.. မိုးသက်လေတို့ ပက်ဖျန်း... အိပ်မပျော်သော ညချမ်းတွေ.... အလွမ်းသစ်နဲ့ အဆွေးဟောင်းတွေ ဘယ်ခါမှ မေ့လို့မရပေ... အတိတ်ကြေးမုံကို ပြန်လှန်ကြည့်တော့ မျက်နှာ အတွန့်မပြေညတာတွေ ရှည်လှချည့် ဆုံးစမမြင်ပေ.... သူ့အလွမ်း ဆုတောင်းက ဥပမာလေ စမ်းရေများလို အစဉ် စီးဆင်းနေ.....

ထိုသီချင်းဆုံးသည့်အခါတွင် ဩဘာ မပေးသူ ဆို၍ ဆွေဖန် တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။

“မကောင်းဘူး။ သီချင်းက စည်းမကိုက်ဘူး” ဟု ဆွေဖန်က အော်၏။ ပေါက်ယုသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်လိုက်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်မှ သစ်တော်သီး တစ်ခြမ်းကို ကောက်စားလိုက်၏။

“သစ်တော်ပွင့်တွင်၊ မိုးစက်ထင်၍၊ အဝင်အသွား၊ တံခါးလည်းပိတ်” ဟု ပေါက်ယုက ရှေးစာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ကာ မိုးကိုဖွဲ့သော ကဗျာဖြစ်ကြောင်းပြော၏။

နောက်အလှည့်မှာ ဖုန်ရူယင်၏ အလှည့်ဖြစ်၏။

“မိန်းကလေးက သူ့ယောက်ျား သေကောင်ပေါင်းလဲလို ဖြစ်လို့ ဆွေးတယ်ဗျ။ နန်းတော်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သူ့လေသာ ဆောင် ပြိုကျလို့ စိတ်ညစ်တယ်ဗျ။ ပထမ ကလေးတုန်းက သားဦးကလေး နှစ်ယောက် အမြွှာမွေးလို့ ဝမ်းသာ တယ်ဗျ။ ဥယျာဉ်ထဲက ပုရစ်ကလေးတွေကို တိတ်တဆိတ် လိုက်ကောက်ရလို့ ပျော်တယ်။ အဲဒီ အကြောင်းကို ဖွဲ့ပြမယ်” ဟုဆိုကာ အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင်

ဘယ်လောက်ကူကူ၊ ဘယ်လောက်နဲ့နဲ့

သင်ဟာ ငှက်ကလေး မဖြစ်ပေါင်ကွယ့်။

ဘယ်လောက်ချောချော၊ ဘယ်လောက်နဲ့နဲ့

သင်ဟာနတ်သမီး၊ မဖြစ်ပေါင်ကွယ့်။

ငါ့စကားကို မယုံလျှင်

မေးပေါ့ ပတ်ဝန်းကျင်

ပတ်ဝန်းကျင်က အဖြေလွှဲ

သင့်ကိုပိုချစ်ဆဲ။

ထိုသို့ ဆိုပြီးနောက် ကြက်ကြော်တစ်ဖွဲကို ယူ၍ စားလေ၏။

“တောကျေးလက်က ဘုံဆိုင်ဝတွင်၊ သားနားလှပ၊ ရွှေကြက်ဖသည်၊ လကိုကြည့်၍ တွန်သတည်း” ဟု ရှေးစာ တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြကာ ကြက်ကိုဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

ထိုနောက်တွင် ယွန်အဲ အလှည့် ဖြစ်၏။

“မိန်းကလေးက ဆွေးနေတယ်ရှင်။ ဆွေးတဲ့ အကြောင်းကတော့ သူ့ကို ထောက်ပံ့ပြုစုမယ့် ယောက်ျားမှ ရပါဦးမလား ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ”

ဆွေဖန်က သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

“ကလေးမရယ်။ ဒီမှာ အစ်ကို ဆွေဖန် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ။ ဘာပူစရာရှိသလဲ”

“ဟေ့လူ၊ ဝင်မရှုပ်နဲ့။ အသာနေစမ်း” ဟု ဝိုင်းအော်ကြ၏။ ယွန်အဲက

“မိန်းကလေး စိတ်ညစ်တဲ့ အကြောင်းကတော့ ပြည့်တန်ဆာခေါင်းဟာ

သူ့ကိုအမြဲရိုက်နှက် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်း နေလို့။ နောင်မှာ ဒီလိုပဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်နေတော့ မှာလားလို့ တွေးပြီး စိုးရိမ်နေတယ်”

ဆွေဖန်က ကြားဖြတ်၍

“စိတ်ချပါကွာ၊ မပူပါနဲ့။ မနေ့ကလို သိပ်မရိုက်ပါနဲ့လို့ ဒီကောင်ကြီးကို ငါ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဟေ့တော်ဗျာ။ နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျား နှောင့်ယှက်ယင် ဆယ်ခွက် သောက်ရမယ်” ဟု ဝိုင်းအော်ကြ၏။ ဤတွင် ဆွေဖန်က သူပါးကို သူပြန်ရိုက်လိုက်ပြီး “ကဲ၊ ဒီသောက်ပါးစပ်၊ ပြောဦးဟာ၊ ခု နင့်ကို သတိပေးနေပြီ။ နောက်ထပ်စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့တော့” ဟုဆို၏။

“မိန်းကလေးက ဘာကြောင့် ပျော်သလဲဆိုတော့ သူ့ချစ်သူက မခွဲတော့ဘဲ သူနဲ့အတူနေလို့ ပျော်တာ။ ဝမ်းသာ တာကတော့ ပလွေသံတွေ တိတ်ပြီး သူ စောင်းကို တီးခွင့်ရလို့တဲ့” ဟုဆိုကာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ဆိုလေ၏။

ထိုနောက် ခွက်ထဲမှ အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း သောက်ချလိုက်ပြီးလျှင် မက်မုံသီး တစ်ကိုက်ကို ယူ၍ စားလေ၏။

“ပန်းမျိုးလည်းစုံ၊ မက်မုံလဲပွင့်၊ ပန်တင့်လျက်” စသည့် ရှေးကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကောက်၍ရွတ်ကာ မက်မုံသီးကို ဖွဲ့ကြောင်းပြော၏။

ယခုအလှည့်မှာ ဆွေဖန်၏ အလှည့် ဖြစ်၏။

“ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ပြောမယ်။ မိန်းကလေးက လွမ်းနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့”

ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အတန်ကြာရပ်နေ၏။ ဖုန်ဇူယင်က

“ပြောလေဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ လွမ်းတာလဲ၊ ဆို”

ဆွေဖန်မှာ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ရှေ့ဆက် မပြောတတ်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ လွမ်းသလဲဆိုတော့၊ ဟို မာမရှိန်းကို ယူမိလို့ လွမ်းနေတယ်ဗျာ” ဟု ပြောသည်တွင် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

“ဘာရယ်တာလဲဗျ။ ကျွန်တော် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကောင်မလေးရဲ့ ချစ်သူက မာမရှိန်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ လွမ်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မှန်ပါပေတယ်။ ကဲ ဆက်မှာသာ ဆက်စမ်းပါဦး”

ဆွေဖန်သည် မျက်လုံးကြီး ပြူးလျက်က

“ကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဆွေးသလဲဆိုတော့” ဟု ဆိုကာ မဆက်နိုင်ဘဲ ထစ်နေပြန်၏။

“ဆိုပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆွေးတာတဲ့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ့အိပ်ခန်းဆောင်ထဲက လူဝံကြီး ထွက်လာလို့”
အားလုံးက အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကာ

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဆီလျော်ဘူး။ ကဲ လျော်ရမယ် လျော်ပါ”

ပေါက်ယုက အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်ရင်း

“မဆီလျော်ပေမယ့် ကာရန်တော့ ကိုက်သားပဲ။ ကာရန်ကိုက်ယင် တော်ရောပေါ့”

“အသာနေစမ်းပါ၊ ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့။ အကဲဖြတ်ခေါင်သူကြီးက အောင်မှတ်ရပြီလို့ ပြောနေပြီပဲ။ ငါ့ညီက ဘာ ဝင်ရှုပ်တာလဲ”

သို့ဖြင့် အားလုံးက ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ တိတ်သွားကြ၏။

“နောက်နှစ်ကြောင်းက ပိုခက်တယ်၊ အစ်ကိုအစား ညီမ စပ်ပေးလိုက်ရမလား” ဟု ယွန်အဲက ပြောလေ၏။

“ရပါတယ်၊ ငါ့ဘာသာငါ စပ်မှာပေါ့။ ‘မင်္ဂလာဦးည၊ အိပ်ရာထ၌၊ ရွှင်ပျကြည်လင် အပျိုစင်လဲ၊ ချစ်ခင်အတူ တောင်းဆုယူလျက်’ တဲ့”

“အမယ် မဆိုးဘူး။ ကဗျာဉာဏ်တွေ ဘာတွေ ကွန့်မြူးလာပြီ”

“ကောင်မလေး ပျော်တဲ့ အကြောင်းကတော့ ‘ထိုနေ့ည၌၊ အတွေ့ထူးလှ၊ သူ့ဘဝကို၊ ကျေနပ်အားရ၊ ထိုတစ်ညကြောင့်’ ..”

“ဟေ့လူ တော်တော့ဗျာ၊ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေ လျှောက်မပြောနဲ့” ဟု ဝိုင်းအော်ကြလေ၏။

“ခြင်တစ်ကောင်သည်၊ ဝီဝီမြည်လျက်”

“ဟေ့လူ ဘယ်လိုကဗျာလဲဗျ”

“ခြင်နှစ်ကောင်က တဖျတ်ဖျတ်နှင့်”

“တော်ပြီ။ မလိုချင်ဘူး။ တော်တော့” ဟု ဝိုင်းအော်ကြပြန်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့က တော်ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်ရပ်တာ။ ကျွန်တော် ရှုံးတယ်ဆိုတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အရက်လဲ ထပ်မသောက်နိုင်ဘူး။ ဒါပဲ”

“တော်ပါပြီ။ ခင်ဗျားဘာသာ မသောက်ချင်ယင်လဲ နေပါ”

ထိုနောက် ကျန်းယုဟန် အလှည့်သို့ ရောက်၏။

“မိန်းကလေးရဲ့ အလွမ်းကို ကျွန်တော်ဆိုပြမယ်။ ‘ကြင်သက်ဆွေလဲ၊ ဝေးမြေရပ်ခြား၊ တိုင်းတစ်ပါးသို့၊ ရှောင်ရှား ထွက်ခွာလေ သောကြောင့်’။

“မိန်းကလေးရဲ့ သောက။ ‘အမွှေး နံ့သာ၊ လိမ်းလိုပါလဲ၊ ဥစ္စာဓန၊ ရှာမရခဲ့’

“မိန်းကလေးရဲ့ ဝမ်းသာမှု။ ‘လင်နှင့် မယား၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက်၊ အကြိုက်ကိုဆောင်’ ဟု ဆိုပြီး ဇာတ်ကဗျာ တစ်ပုဒ် ဆိုပြ၏။

“ဘုံကြိုးပြတ်လာ၊ နတ်ကလျာသို့

ရောင်ဝါဝိုင်းဝင်း၊ အဆင်းသွင်ပြင်

နွေဦးဝင်စ၊ ပန်းအလှသို့

ကြည့်၍မဝ၊ ရှုမဝခဲ့။

နန်းမမျှော်စင်၊ ဗဟိုစင်မှ

သံလွင်ရိုက်ညောင်း၊ နာရီမောင်းနှင့်

ထောင်သောင်းကြယ်ပန်း၊ နဂါးငွေ့တန်းလည်း

ဆန်းတင့်ကောင်းကင်၊ နောက်သို့ဝင်ခဲ့။

ငွေမင်မှန်အိမ်၊ မီးစာမှိန်၍

အချစ်အိမ်ကို၊ တင်းတိမ်ဖုံးအပ်။”

ထိုသို့ ဆိုပြီးနောက် ကျန်းယုဟန်သည် အရက်ခွက်ကို မြှောက်၍ သောက်လေ၏။

“ကျွန်တော်က ကဗျာတွေ ဘာတွေကိုတော့ သိပ်မရဘူးခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် မနေ့က ကျွန်တော် ဖတ်တဲ့ ကဗျာ တစ်ပုဒ်ထဲ က စာတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းကိုတော့ မှတ်မိတယ်။ အဲ့ဒါကိုပဲ ရွတ်ပြပါရစေ” ဟု ဆိုကာ ‘မာလာပန်းနံ့၊ သင်းချိုပျံ့လျှင်၊ နွေရက်အဝင် ရောက်တော့သည်’ တဲ့” ဟုဆို၍ ထိုင်လေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့အလောင်းအစားပွဲသည် ပြီးဆုံးသွား၏။ သို့ရာတွင် ဆွေဖန်မှာ ထိုင်ရာမှထလိုက်လျက်

“မရဘူး၊ လျော်ရမယ်။ စားပွဲပေါ်က ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို စပ်ပါလို့ ပြောရဲ့သားနဲ့ ဒီစားပွဲပေါ်မှာ မရှိတဲ့ ရတနာကို ဘာဖြစ်လို့ ထည့်စပ်ရတာလဲ”

ကျန်းယုဟန်က နားမလည်နိုင်ဘဲ

“ဘယ်ရတနာကို ထည့်စပ်လို့လဲဗျာ”

“မငြင်းနဲ့လေ၊ ကဲ နောက်ပြန်ရွတ်စမ်းပါဦး” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျန်းယုဟန်က ရွတ်ပြလေ၏။

“ကဲ မာလာတဲ့ဗျ။ မာလာ ဆိုတဲ့ အဖိုးတန် ရတနာလေး ဟောဒီ စားပွဲပေါ်မှာ မရှိဘူးဗျ။ ကျုပ်ပြောတာကို မယုံယင် သူ့ကို မေးကြည့်” ဟု ပေါက်ယုကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

ပေါက်ယုက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင် ဒဏ်အနေနဲ့ ဘယ်နှစ်ခွက်သောက် ရမလဲ။ သူ့အစား ကျွန်တော်သောက်လိုက်မယ်”

ဆွေဖန်က သူ့ဖန်ခွက်ကို ထိုးပေးလိုက်၏။

ဖုန်ရှုယင်နှင့် ကျန်းယုဟန်တို့မှာ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

ဤတွင် ယွန်အဲက မာလာဆိုသည်မှာ မည်သူဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ဤတွင် ကျန်းယုဟန်က မတ်တတ်ရပ် လိုက်၍ တောင်းပန်၏။

“ဒါ ခင်ဗျားအပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ဟိုက မသိလို့ ရိုးရိုးသားသား ဆိုတာပဲဟာ” ဟု ဝိုင်းပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ငြီးစိစိဖြစ်လျက် ရှိသဖြင့် ခန်းဆောင်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေရာ ကျန်းယုဟန်လည်း နောက်မှ လိုက်လာကာ မာလာ ဆိုသည့် စကားလုံးကို မသိသဖြင့် ပြောဆိုမိကြောင်း တောင်းပန်၏။

ပေါက်ယုသည် ရုပ်ချောလှသည့် ကျန်းယုဟန်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျန်းယုဟန် လက်ကို ကိုင်ထား လိုက်ပြီးလျှင်

“အားယင် ကျွန်တော့်ဆီကိုလဲ အလည်လာနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ စကားမစပ် ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ မေးစမ်းရဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဇာတ်ထဲမှာ ချီကွမ်း ဆိုတဲ့ မင်းသားတစ်လက် ရှိသေးတယ်နော်။ သိပ် နာမည်ကြီးတာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးသေးဘူး”

ကျန်းယုဟန်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ချီကွမ်းဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတ်မင်းသားနာမည်ပါ”

ပေါက်ယုသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခုန်လိုက်၏။

“ဟာ၊ ကံကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ဒါ့ကြောင့်လဲ နာမည်ကျော် ပေတာကိုးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး တွေ့ကြတဲ့ ဒီပွဲ ကိုတော့ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက် အင်္ကျီ လက်ဖျားထဲတွင် ထိုးထည့်ထားသည့် ယပ်တောင်ကို ထုတ်လိုက်ကာ ယပ်တောင်တွင် ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ဇာတ်မင်းသား ချီကွမ်းကို ပေးလိုက်ရင်း

“မိတ်ဆွေဖြစ် အနေနဲ့တော့ ဒီလက်ဆောင်ကလေးကို လက်ခံပါဗျာ”

ချီကွမ်းက ပြုံးကာ

“ကျွန်တော်က ဒီလက်ဆောင်နဲ့ မတန်သေးပါဘူးဗျာ။ ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော်ကလဲ လက်ဆောင်တစ်ခု ပြန်ပေးပါရစေ။ ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက်ကမှ ပထမဆုံး စဝတ်တာပါ။ အသစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ခင်မင်မှု အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

ချီကွမ်းသည် အပေါ်ဝတ်ရုံကို လှန်လိုက်ပြီးနောက် ခါးတွင် စည်းထားသည့် ကြက်သွေးရောင် ပိုးခါးစည်းကို ဖြုတ်လိုက်၏။

“ချန်ရှန်းမိဖုရားက ဆက်တဲ့ ပဏ္ဏာလက်ဆောင်တော်ပါ။ နွေရာသီမှာ ဆင်လို့ရှိယင် ကိုယ်ရေကို မွှေးစေပြီး ချွေးတိတ် စေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပေကျင်ကိုယ်တော်လေးက မနေ့က ချီးမြှင့်လိုက်လို့ ဒီနေ့မနက်တွင်မှ သုံးတာပါ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးဖို့စိတ်မကူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုလက်ဆောင် ကို ပြန်တဲ့ အနေနဲ့ ဒါလေးကိုတော့ လက်ခံပါ”

ပေါက်ယုသည် ကြက်သွေးရောင် ခါးစည်းကြိုးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် လက်ခံလိုက်၏။ ထိုနောက် သူ့ခါးတွင် စည်းထားသည့် ဖက်ဖူးရောင် ခါးစည်းကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ချီကွမ်းကို ပေးလိုက်ပြန်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ပိုးခါးစည်း ကြိုးများကို စည်းနေကြစဉ် ဆွေဖန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ ရောက်လာကာ “ပြောစမ်း၊ ဒီမှာဘာလာလုပ် နေကြတာလဲ။ အရက်ဝိုင်းနဲ့ အစားအသောက်ဝိုင်းက လစ်သွားကြပြီး ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ပြောကြစမ်း”

သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာမှ မဟုတ်ဟု ပြောသည့်တိုင် ဆွေဖန်သည် ယုံကြည်ဟန် မရှိသေးချေ။ ထိုစဉ် ဖုန်ဇူယင် ရောက်လာကာ အထဲသို့ ခေါ်သွားသဖြင့် သူတို့လည်း အထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြင့်

ညဉ့်နက်သည်အထိ သောက်စား ပြီးနောက် လူစုခွဲခဲ့ကြ၏။

ဥယျာဉ်ထဲရှိ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားလဲကာ လက်ဖက်ရည် သောက်နေစဉ် မာလာက သူ့ယပ်တောင်တွင် ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းပွင့် ပျောက်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် မေး၏။

“မြင်းစီးတုန်းက ပြုတ်ကျ နေရစ်သလား မသိဘူး”

သို့ရာတွင် အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့၍ သူ့ခါးတွင် စည်းထားသည့် ကြက်သွေးရောင် ခါးစည်းကြိုးကို မြင်သည့်အခါ မာလာသိလိုက်လေပြီ။

“ကဲ၊ သခင်လေးမှာ ခါးစည်းကြီးအသစ်ရပြီ။ မာလာရဲ့ ခါးစည်းကြိုးကော”

ထိုအခါကျမှ ချီကွမ်းကို ပေးလိုက်သည့် ခါးစည်းကြိုးမှာ မာလာ့ခါးစည်းကြိုး ဖြစ်ပြီး ထိုခါးစည်းကြိုးကို မပေး သင့်ကြောင်း သတိရလာ၏။ ပေါက်ယုသည် စိတ်မကောင်း သော်လည်း အမှန်ကို ပြောရန် ခက်နေသည့်အတွက်

“နောက်ကျယ် မောင် အသစ်တစ်ခုပေးပါမယ် မာလာရယ်”

မာလာက ခေါင်းညိတ်ကာ သက်ပြင်းချလျက်

“သခင်လေး ဘယ်မှာသွားပြီး ဘာတွေလုပ်လာတယ်ဆိုတာ မာလာသိပါတယ် သခင်လေးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာလာရဲ့ ခါးစည်းကြိုးကို သခင်လေးကို အမြတ်တနိုး ပေးထားတာ။ ခုလို မကောင်းတဲ့ မိန်းမကို ပေးခဲ့တာကတော့ မကောင်းပါဘူး။ အေးလေ၊ ဒါတွေ သခင်လေး သိပါတယ်”

ပေါက်ယုသည် အရက်မူးနေသည့်အတွက် မာလာလည်း အထူး အထွေ မပြောတော့ဘဲ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါတွင် သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည့် ပေါက်ယု၏ မျက်နှာကို မြင်ရ၏။

“မာလာတို့များ ညကအိပ်လိုက်တာ ကုလားသေ ကုလားမောပဲ။ သူ့ခိုးလာယင်တောင် ဘာမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး”

မာလာသည် သူ့ ခါးကို ပြန်ငုံကြည့်လိုက်၏။ မနေ့ညက သူ စည်းထားသည့် ခါးစည်းကြိုးသည် မာလာ၏ခါးတွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ အိပ်ပျော်နေစဉ် ပေါက်ယုက ပတ်ပေးထားသည်ကို သိလိုက်သည့်အခါတွင် မာလာ သည် ပိုးခါးစည်းကြိုးကို လျင်မြန်စွာ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ကာ

“မလိုချင်ဘူး။ အပေါစား ခါးစည်းကြိုးတွေ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ရော့ ပြန်ယူသွား”

ပေါက်ယုက တဖွဖွ တောင်းပန်သည့် အခါတွင်မူ မာလာသည် ထိုခါးစည်းကြိုးကို လက်ခံ၏။ သို့ရာတွင် ခန်းဆောင်ထဲမှ ပေါက်ယုထွက် သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မာလာသည် ထိုခါးစည်းကြိုးကို ဖြုတ်ကာ သေတ္တာအလွတ် ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။ ပေါက်ယုမှာ ပြန်လာသည့် အခါတွင် ထိုအချက်ကို သတိမထားမိသေးချေ။

“မနေ့က ဘာထူးသေးလဲ” ဟု ပေါက်ယုက မေး၏။

“ငှက်မယ်သခင်မလေးက နေပြီး ရှောက်ဟုန်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးကတော့ သခင်လေးဆီကို ခွင့်ပန်ရအောင် ဆိုပြီး သခင်လေး ပြန်လာသည်အထိ စောင့်မလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မာလာ က မလိုပါဘူးဆိုပြီး မာလာ ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ငှက်မယ်သခင်မလေးဆီ အပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

“အင်း၊ ကောင်းပါတယ်။ မောင်ပြန်လာအောင် စောင့်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ ရွှေနန်းတော်ကြီးက ထိပ်ထားက လွှတ်လိုက်လို့ မိန်းမစိုးကြီး ဆီယုလာတယ်။ ခုလဆန်းမှာ သုံးရက်တိုင်တိုင် မဟာဝေယန် ကျောင်းတိုက်မှာ အလှူပေးပါ ဆိုပြီး ငွေဆယ်ဝိဿာအစိတ် ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီကျောင်းတိုက်မှာ သခင်ကြီး ကျိချိန် ကိုယ်တိုင် ကြီးမှူးပြီး အမွှေးတိုင် များ၊ ဆီမီးများ ပူဇော်ပါတဲ့။ ပြီးတော့ သီလယူပြီး ဥပုသ်သီတင်းများ ဆောက်တည်ပါတဲ့။ နဂါးလှေပွဲတော် အတွက်လဲ လက်ဆောင်တွေ ပို့လိုက်တယ်”

ပေါက်ယုအတွက် ပေးလိုက်သည့် လက်ဆောင်များကို အစေတော် တစ်ယောက်အား သွားယူရန် ခိုင်းလိုက်၏။ ယင်းတို့မှာ ရွှေနန်းတော်သုံး ယပ်တောင်နှစ်ချောင်း၊ ကတိုးနဲ့ သပ်ထားသည့် ပုတီးနှစ်ကုံး၊ နတ်ငှက်ခြီး ပိုးထည်စနစ်စ၊ ကြာပွင့်ပုံ ရက်ထားသည့် နှီးကြောဖျာ နှစ်ချပ်တို့ ဖြစ်၏။

ပေါက်ယုက ထိုပစ္စည်းများကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံကာ အခြားလူများလည်း ထို့အတူ ရကြသလောဟု မေး၏။

“မယ်မယ်ကတော့ နံ့သာ တောင်ငွေ တစ်ချောင်းနဲ့ မဟူရာ ကျောက်ခေါင်းအုံး တစ်လုံးရတယ်။ သခင်ကြီး ကျိချိန်၊ သခင်မကြီး ဝမ်းနဲ့ သခင်မ ဆင့် တို့ကတော့ နံ့သာ တောင်ငွေ တစ်ချောင်းစီ ရတယ်။ သခင်လေးနဲ့ သခင်မလေး ပေါက်ကြည် ကတော့ အတူတူပဲရတယ်။ ကျန်တဲ့ သခင်မလေး သုံးယောက်နဲ့ သခင်မလေး ထိုက်ယု တို့ကတော့ ယပ်တောင် နဲ့ ပုတီးပဲ ရတယ်။ တခြား ဘာမှ မပါဘူး။ သခင်မ လီဝမ်းနဲ့ သခင်မလေး ငှက်မယ် တို့ကတော့ ဇာနှစ်အုပ်၊ ပိုးစနစ်အုပ်၊ နံ့သာအိတ် နှစ်လုံးနဲ့ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ သုံးကြတဲ့

ဆေးလုံးနှစ်လုံး စီရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ တကယ်ဆိုယင် မောင်နဲ့ မလေး ထိုက်ယုတို့က အတူတူ ရကြရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မလေး ပေါက်ကြည်နဲ့ အတူပေးတာလဲ။ မှားများ မှားလို့လား”

“မမှားပါဘူး။ လက်ဆောင်ထုပ်တွေ ပေါ်မှာ နာမည်တွေ သေသေချာချာ ရေးထားတာပဲ။ သခင်လေးရဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ က မယ်မယ် ခန်းဆောင်မှာ ရှိလို့ မာလာပဲ သွားယူရတာ။ မနက်ဖြန် ညနေ ငါးမောင်းရိုက်ယင် ရွှေနန်းတော်ကြီးကို အခစားဝင်ပြီး ကျေးဇူးစကား သွားဆိုရမယ်တဲ့။ မယ်မယ်က မှာလိုက်တယ်”

“အင်း သွားရမှာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် အစေတော် ဇီရူကို ခေါ်ကာ

“သွား၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို သခင်မလေး ထိုက်ယုကို သွားပေးချည်။ ဒါတွေဟာ မောင် မနေ့ကရတဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေပဲလို့။ ကြိုက်ရာကို ယူလိုက်ပါလို့ပြော”

ခဏလျှင် အစေတော်ပြန်လာကာ

“သခင်မကလေးက ပြောလိုက်တယ်ရှင်။ သူလဲ လက်ဆောင်တွေ ရတယ်တဲ့။ ကိုယ့်လက်ဆောင်ကို ကိုယ့် ဘာသာ သိမ်းထားပါတဲ့”

ပေါက်ယုသည် ပစ္စည်းများကို အသိမ်း ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ မယ်မယ်ကို ကန်တော့ရန် ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းတွင် ထိုက်ယုကို တွေ့သဖြင့် မိအောင်လိုက်ခဲ့ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“မောင်ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ မယူလိုက် တာလဲဟင်”

ယခု အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ထိုက်ယုမှာ ခပ်စောစောက ပေါက်ယု အပေါ်တွင် စိတ်ကောက်ခဲ့သည် တို့ကို မေ့လျော့သွား လေပြီ။

“ထိုက်ယုတို့က ဒီလိုအဖိုးတန် လက်ဆောင်တွေကို မရထိုက်ပါဘူး။ ပေါက်ကြည်တို့နဲ့ မယှဉ်သာပါဘူး။ ပြီးတော့ ပေါက်ကြည်ရဲ့ ရွှေနဲ့ ကျောက်စိမ်းနဲ့လဲ မနှိုင်းယှဉ်ပါနဲ့။ တော်တော်ကြာ သူတို့မှာ နာကုန်ပါဦးမယ်။ ထိုက်ယုက သူလိုငါလို အညတရ။ လမ်းဘေးမှာ အလေ့ကျ ပေါက်တဲ့ သစ်ပင်ပါ”

ပေါက်ယုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စောင်းပြောလိုက်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

“အေးလေ၊ တချို့လူတွေကတော့ ရွှေနဲ့မြဲလို့ ထင်ကောင်း ထင်ကြမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောင့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလို တစ်ခါမှ မထင်ဖူးပါဘူး။ တကယ်ပါ။ မြေမျိုရစေရဲ့။ နောက်တစ်ခါ လူပြန်မဖြစ်ရပါစေနဲ့”

ဤသည်ကို ထောက်၍ သူပြောလိုက်သည့် စကား ထိသွားကြောင်းကို ထိုက်ယုသိလိုက်၏။

“တော်စမ်းပါ။ ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကျိန်တွယ် ပြောမနေစမ်း ပါနဲ့”

“မောင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ပြောရတာ ခက်တယ် မလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကျယ်င် မလေး နားလည်လာမှာပါ။ မယ်မယ်နဲ့ မောင့်မိဘတွေက လွဲယင် မလေးဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ မောင့်အဖို့ အရင်း အနှီးဆုံး သူပါ။ မောင် ကျိန်တွယ် ပြောရဲပါတယ်”

“အမယ်လေး။ ကျိန်ဖို့လဲ မလိုပါဘူးရှင်။ ဟုတ်ပါတယ်။ မလေးဟာ မောင့်နှလုံးသားထဲမှာ နေရာတစ်နေရာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မောင့်ရင်ထဲမှာ မလေးနေရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဘုံပျောက်သွား ပါပြီ”

“ဒါက မလေးထင်တာကိုး။ မောင်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုမဟုတ်ယင် မနေ့က မောင် လိမ်ပြောနေတာကို ပေါက်ကြည်က ထောက်ခံတော့မှ မလေးကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး အကူအညီ တောင်းနေရတာလဲ။ မလေးသာ ကူပြီးမပြောယင် မောင် ဘယ်လို နေမလဲ”

ထိုစဉ် သူတို့အနားသို့ ပေါက်ကြည်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားကာ မယ်မယ်၏ အဆောင်များဘက်သို့ လာခဲ့၏။ ပေါက်ကြည်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သော်လည်း မမြင်ယောင်ပြုကာ မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ရောက်သည်အထိ ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် စကားပြောလာကာ ခေါင်းကို ငုံထား၏။ သူတို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုတို့ နှစ်ယောက်မှာ ရောက်နှင့် နေလေပြီ။

ပေါက်ကြည်အမေ ဒေါ်လေးဆွေသည် သူ့သမီး ပေါက်ကြည် ကို ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ရွှေဘယက်ပြား ကလေး တစ်ကုံး ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ပေါက်ကြည်မှာ ကျောက်စိမ်းရှိသူ တစ်ဦးနှင့် ဖူးစာဆုံမည်ဟု ဘုန်းကြီးက ဗေဒင်ဟောခဲ့ ကြောင်းဖြင့် သခင်မကြီးဝမ်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ယုနှင့် ခပ်ခွာခွာ နေလေ့ရှိ၏။ ယခု တစ်ဖန် မနေ့က နန်းမတော်ထိပ်ထားက သူနှင့် ပေါက်ယု တို့ကို လက်ဆောင် အတူတူပေးလိုက်သော အခါ၌ ပေါက်ကြည်သည် ထိုအချက်ကို အထူးသတိထားမိပြန်၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာကား ထိုက်ယုနှင့် ပြဿနာ

ရှင်းနေ ရသည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆောင် တူနေကြပုံကို အထူးအထွေ မတွေးမိချေ။

ပေါက်ယုသည် ထိုအချက်ကို သတိမရဘဲ ပေါက်ကြည်နှင့် တွေ့သည်နှင့် ပေါက်ကြည်၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ရှိသည့် ကတိုးနံ့သပ် ကျောက်နီလက်ကောက်ကို အပြခိုင်း၏။ ဤတွင် ပေါက်ကြည်ကလည်း ချွတ်ပြရ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်မှာ အနည်းငယ် ပြည့်ဖြိုးသူ ဖြစ်သည့်အတွက် လက်ကောက်ကို တော်တော်နှင့် ချွတ်မရချေ။ ပေါက်ယုသည် နူးညံ့ဖြူဖွေးသော ပေါက်ကြည်၏ လက်မောင်းကို ငေးကြည့်ရင်း “အင်း ဒီလက်မောင်းတွေသာ ထိုက်ယုရဲ့ လက်မောင်း တွေ ဆိုယင်တော့ ငါ ပွတ်သပ်နေမိမှာပဲ။ ခုတော့ ပေါက်ကြည်ရဲ့ လက်မောင်းတွေ ဖြစ်နေတာက ခက်နေတယ်” ဟု တွေးနေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုပြောသည့် ရွှေနှင့် ကျောက်စိမ်းဆိုသည့် စကားကို သတိရလိုက်သဖြင့် ပေါက်ကြည်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ပေါက်ကြည်၏ မျက်နှာသည် ငွေပန်းကန်ပြားနယ် ဝိုင်းစက်လျက်ရှိ၏။ ဝန်းစက်သည့် မျက်လုံးများသည် အရောင် တဖိတ်ဖိတ် လက်လျက်ရှိကြပြီး နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း ဆေးမဆိုးရဘဲ နီရဲလျက်ရှိကြ၏။ မျက်လုံးတို့မှာလည်း မင်မသုံးဘဲနှင့် မည်းနက်လျက် ရှိကြ၏။ ပေါက်ကြည်သည်လည်း ထိုက်ယုနှင့်မတူ၊ တစ်မျိုးချောမော၍ တစ်မျိုးချစ်စရာ ကောင်းသည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်၏ အလှတွင် ယစ်မူးလျက် ရှိလေရာ ပေါက်ကြည်က လက်ကောက်ကို ချွတ်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည့် အခါတွင် မယူမိဘဲ ခပ်ငိုငိုငိုငိုဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် စူးစူးရဲရဲ ရှိသည့် ပေါက်ယု၏ အကြည့်ကြောင့် ရှက်သွားကာ လက်ကောက်ကို ချထားပြီး ထွက်သွားတော့မည် ပြုလိုက်၏။ ထိုစဉ် လက်ကိုင်ပဝါကို ပါးစပ်တွင် ကိုက်ထားရင်း လှောင်ပြုံးပြုံးရင်း ကြည့်နေသည့် ထိုက်ယုကို အခန်းဝတွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

“အို၊ မလေး၊ အအေးထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေတာလဲ။ တော်ကြာ အအေးမိနေပါ့မယ်” ဟု ပေါက်ကြည်က လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

“စောစောတုန်းကတော့ အထဲမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အပြင်ဘက်နားက ငှက်မြည်သံ ကြားလိုက်လို့ ပြေးထွက် ကြည့်တာ။ ကြည့်လိုက်တော့ ငှက်လဲမဟုတ်ဘူး။ ဘဲငန်းကြီးရယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ။ ပေါက်ကြည်လဲ ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“မလေးလဲ အပြင်ရောက်ရော၊ ပျံပြေးရော”

ထိုသို့ပြောရင်း ထိုက်ယုသည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပေါက်ယုမျက်နှာကို
လှမ်းရိုက်လိုက်သည်တွင် ပေါက်ယုလည်း လန့်၍ အော်လိုက်မိလေ၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ကံမျက်နှာသာပေးခံရသူများသည် ပို၍ ကံကောင်းရန် ဆုတောင်းကြခြင်း။

တစ်ဖက်သတ်ချစ်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အချစ်နာကျခြင်း။

ပေါက်ယုသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ထိုက်ယုက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းရိုက် လိုက်သည့်အခါတွင် လန့်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲဟင်”

ထိုက်ယုက ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ကာ ရယ်လိုက်လျက်

“မတော်လို့ပါ မောင်ရယ်။ မလေး ပေါက်ကြည်က ဘဲငန်းကြီးကို ကြည့်ချင်တယ် ဆိုလို့ ပြလိုက်တာ။ မောင်မောင့်ကို ခိုက်မိသွားလို့ပါ။

ပေါက်ယုက မျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောလိုက်မည်ပြုစဉ် နတ်ငှက်မယ် ရောက်လာ၏။

စကားပြောကြရင်း နတ်ငှက်မယ်က မဟာဝေယန် ကျောင်းတိုက်တွင် ကျင်းပမည့် ကထိန်သွားကာ ဇာတ်ပွဲ ပျော်ပွဲ တို့ကိုကြည့်ရန် ပြော၏။

“ပူလှ အိုက်လှတယ် မလေးငှက်မယ်ရယ်။ ပေါက်ကြည်ကတော့ မကြည့်ဖူးတဲ့ ဇာတ်ဆိုလို့လဲ မရှိသလောက် ရှိနေပြီ။ မလိုက်တော့ပါဘူး”

“အို၊ ပွဲက ကျောင်းတိုက်ကြီး နှစ်တိုက်ကြားထဲက ကွက်လပ်မှာ ကမှာ။ အရိပ်တွေထိုးပြီး အေးက အေးပါ ဘိသန့်။ ကြည့်ယင် စောစောစီးစီး ပြောကြနော်။ ငှက်မယ်က အစေတော်တွေကိုလွှတ်ပြီး နေရာတွေဘာတွေ အပြင်ခိုင်း၊ မင်းစင်တွေ ဘာတွေ အထိုးခိုင်းရဦးမှာ အဲဒီအချိန်လောက်ကျယင် ရာသီဥတုကလဲ ဒီလောက်ပူတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်လေးဝမ်ကိုတော့ ပြောပြီးပြီ။ မလေးတို့ မလိုက်ယင်လဲ ငှက်မယ်ဘာသာ သွားကြည့်မှာ။ ခုတလော နေရတာ ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ လုပ်တဲ့ပွဲတွေတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ စီမံရတာနဲ့ ဘာနဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်မှာ ကောင်းကောင်းကြည့်ရလို့လဲ”

ဤတွင် မယ်မယ်ကလည်း

“ကောင်းတယ်ဟေ့။ ဒီလိုဆိုယင် မယ်မယ်လဲ လိုက်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“မယ်မယ်လိုက်မယ် ဆိုယင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ငှက်မယ်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဇိမ်နဲ့ ကြည့်ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အမယ်လေး။ ကျုပ်က မင်းစင်က ကြည့်ပါ့မယ်တော်။ ညည်းက ဘေးကကြည့်ပေါ့။ ဒီတော့ ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး စောင့်ရှောက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ကြည့်၊ မယ်မယ်က ငှက်မယ်ကို ဘယ်လောက် အလိုလိုက်သလဲ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြော၏။

“ညည်းတို့ သားအမိလဲ လိုက်ခဲ့ကြ။ အိမ်မှာနေယင် အလကား ပျင်းကြော ဆန့်ပြီး အိပ်နေကြမှာ” ဟု မယ်မယ် က ပေါက်ကြည်ကို ပြော၏။

ဤတွင် ပေါက်ကြည်ကလည်း လိုက်ရန် သဘောတူရ၏။

မယ်မယ်သည် အစေတော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ဒေါ်လေးဆွေကို ကထိန်လိုက်ရန်၊ တစ်ဆက်တည်းတွင် သခင်မဝမ် ကိုလည်း မိန်းကလေးများကို ခေါ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ရန် လွှတ်လိုက်၏။ သခင်မဝမ်မှာမူ ကောင်းစွာ နေမကောင်းသည့်ပြင် ထိပ်ထားထဲမှ သတင်းများကိုလည်း စောင့်ဆိုင်းရဦးမည် ဖြစ်သည့်အတွက် မလိုက်တော့ကြောင်း ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ထိုသို့ လာပြောသည့် အခါတွင် သခင်မဝမ်သည် ပြုံးလျက်

“မယ်မယ်ကတော့ ပျော်အောင် ကြံဖန်နေ တတ်ပေတယ်။ ကဲ ကဲ၊ ဥယျာဉ်ထဲက အဆောင်တွေမှာ နေကြတဲ့ သူငယ်မတွေကို ပြောလိုက်။ လဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ မယ်မယ်နဲ့ ကထိန်ကို လိုက်ချင် လိုက်သွားကြလို့ ပြောချည်”

တစ်ခါမျှ အပြင်သို့ မထွက်ရသည့် အစေတော်ကလေးများမှ ထိုသတင်းကြောင့် ဝမ်းသာလျက်ရှိကြ၏။ မိမိတို့ သခင်မ ကလေးများ... ဇာတ်ပွဲသို့သွားရန် အင်တင်တင်ဖြစ်နေလျှင်လည်း သူတို့က အတင်း တိုက်တွန်းလွန်းသည့်အတွက် နောက်ဆုံးတွင် လီဝမ်းပင်လျှင် ကထိန် ဇာတ်ပွဲ သို့လိုက်ရန် သဘောတူလိုက်၏။ မယ်မယ်မှာလည်း ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။ ထိုအတော အတွင်းတွင် ပွဲနေရာ ထိုင်ခင်းတို့ကို ပြင်ဆင်ရန် အစေတော်များကို ကြိုတင်လွှတ်လိုက်၏။

ပဉ္စမ လဆန်းတစ်ရက်နေ့ကို ရောက်လျှင် ယွန်းစံအိမ်ကြီး ရှေ့ရှိ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် က ရထားကြီးများ၊ သန်လျင်းများ၊ လက်ပါးစေများ၊ မြင်းများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုကထိန်မှာ မြောက်နန်းမတော် ထိပ်ထား၏ ကထိန်ဖြစ်ပြီး မယ်မယ်ကိုယ်တိုင်

အမွှေးတိုင်များ ပူဇော်ရန် လာရောက်မည့် ကထိန်ဖြစ်သည့်အတွက် ခါတိုင်းနှင့် မတူဘဲ အထူးစည်ကားလျက် ရှိ၏။

ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ သခင်မများသည် အိမ်ဝင်းဝသို့ ထွက်လာကြ၏။ မယ်မယ်၏ သန်လျင်းကို လူရှစ်ယောက် ထမ်းပြီး လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေတို့၏ သန်လျင်းများကို လူလေးယောက်ထမ်းကြ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုက်ယုတို့ စီးနင်းလိုက်ပါမည့် က ရထားကြီးမှာ အစိမ်းရောင် ယင်းချပ်၊ ပုလဲပန်းပွား၊ ရတနာကိုးသွယ်တို့၏ ပုံစံများဖြင့် မွမ်းမံထား၏။ ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ ကျိမိသားစုဝင် ညီအစ်မ တစ်တွေ လိုက်ပါမည့် က ရထားကြီးမှာ ဟင်္သာပဒီးရောင် ဘီးကြီးများနှင့် ပန်းပွားတွေ ခတ်ထားသည့် ပေါင်းမိုးကြီးကို မိုးထား၏။

ထိုနောက်တွင် မယ်မယ်၏ အစေတော်များဖြစ်သော ယုန်ယွမ်း၊ ယင်ဂူ၊ ဟူပိုနှင့် ချင်ချူတို့ လိုက်ပါလာကြ၏။ ထိုနောက် ထိုက်ယု၏ အစေတော်များဖြစ်သော ဇူချွန်း၊ စွေယင်နှင့် ချွန်ရှန်း။ ပေါက်ကြည် ၏ အစေတော်များ ဖြစ်သော ယင်အဲနှင့် ဝမ်ဆင့်။ ယင်ချွန်း၏ အစေတော်များဖြစ်သော စူချိုနှင့် ရှူချူ။ တန်ချွန်း၏ အစေတော်များဖြစ်သော တိုက်ရှူနှင့် စွီမိုး။ ကျိချွန်း၏ အစေတော်များဖြစ်သော ရှူဝါနှင့် ဆိုင်မင်း။ ဒေါ်လေးဆွေ ၏ အစေတော်များဖြစ်သော တုန်ဆီနှင့် တုန်ကွေ တို့ လိုက်ပါလာကြလေ၏။

ထို့အပြင် ယင်လင်းနှင့်အတူ အစေတော်များဖြစ်သော ချင်အဲ။ လီဝမ်း၏ အစေတော်များဖြစ်သော စုယွန်နှင့် ပီယွေ။ နတ်ငှက်မယ်၏ အစေတော်များ ဖြစ်သော ပင်အဲ၊ ဖုန်အဲနှင့် ရှောက်ဟုန်။ သခင်မဝမ်၏ အစေတော်များဖြစ်သော ချင်ချွန်းနှင့် စိုင်ယွန်းတို့ကလည်း လိုက်ချင်သည် ဆိုသဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။

နတ်ငှက်မယ်၏ သမီးငယ်ဖြစ်သော တာချို၏ နို့ထိန်းနှင့် အစေတော်များကလည်း က ရထားတစ်စင်းနှင့် လိုက်ပါ လာကြ၏။

ထို့အပြင် အသက်ကြီးကြီး အစေတော် အဘွားကြီး နှစ်ယောက်၊ အဆောင် အသီးသီးမှ အထိန်းတော်ကြီးများနှင့် ပစ္စည်းထိန်းများ၏ ဇနီးများလည်း လိုက်ပါလာကြ၏။ လမ်းမတစ်ခုလုံးမှာ သူတို့ရထားများ၊ သန်လျင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိ၏။ ရှေ့ဆုံးမှသွားသည့် မယ်မယ်၏ သန်လျင်းသည် စံအိမ်ကြီးနှင့် တော်တော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွား သည့်တိုင် အစေတော်များမှာ ဝင်းတံခါးဝတွင် ရထားပေါ်သို့ တက်၍ မပြီးကြသေးချေ။ အသံဗလံများ မှာလည်း ဆူညံလျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ တို့ရထားနဲ့ မလိုက်ခဲ့နဲ့။ သွား ဟိုမှာတက်”

“ဟဲ့ကောင်မရဲ့ ထိုင်ယင် ကြည့်လဲထိုင်ပါဟဲ့၊ ငါ့သခင်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေပေါ် ဒီလိုပဲတက်ထိုင်ရသလား။”

“အမယ်လေးတော်။ ငါ့ပန်းတွေတော့ ကြေကုန်ပါပြီ။ တက်နင်းထားလိုက်တာ ကြည့်စမ်းပါဦး။”

“ဟဲ့ကောင်မ၊ အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့။ ယပ်တောင်ကျိုးတော့မယ်”

ရယ်သံ၊ စကားပြောသံများသည် ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် သောသောညံ့လျက်ရှိ၏။ ပစ္စည်းထိန်း ချူယွီ၏ မိန်းမ ကား ရထားများကို တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း လျှောက်ကြည့်ကာ ဆူပူမာန်မဲလျက်ရှိ၏။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ၊ လမ်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဣန္ဒြေရရလဲ လိုက်လာခဲ့ကြနော်။ ဟီးတိုက်ပြီး လိုက်မလာကြနဲ့”

ချူယွီ ၏မိန်းမသည် တဟဲ့ဟဲ့ဖြင့် ဝင်းပေါက်ဝတွင် အစေတော်များကို မာန်မဲနေချိန်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ သွားနှင့်သော သန်လျင်းမှာ ကထိန်ကျင်းပမည့် မဟာဝေယန် ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ပေါက်ယုမှာ မယ်မယ်၏ သန်လျင်း ရှေ့မှ မြင်းဖြင့် လိုက်လာခဲ့လေရာ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကြည့်ရှုသူများမှာ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားလျက် ရှိ၏။

ကျောင်းတိုက်ဝင်း ဝ သို့ ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းလောင်းသံများ နှင့် စည်တော်သံများကို ကြားရ၏။ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီး ချန်းသည် သံဃာတော်များနှင့်အတူ သူတို့ကို ဆီးကြိုခြင်းပြု၏။ သို့ဖြင့် မယ်မယ်၏ သန်လျင်းသည် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ကျောင်းဝင်းကို စောင့်ကြပ်နေသည့် နတ်ရုပ်ကြီး နှစ်ရုပ်အနက် တစ်ရုပ်မှာ ခရီးတိုင် တစ်သောင်း အကွာကို မြင်နိုင်သည်ဟု အဆိုရှိပြီး နောက်တစ်ရုပ်မှာ လေသံသဲ့သဲ့ မျှသာရှိသော ကောလာဟလ စကားတို့ကို ကြားနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိလေ၏။ ကျောင်းဝင်းမှ နတ်ရုပ်ကြီး နှစ်ရုပ်အနီးသို့ ရောက်လျင် မယ်မယ်သည် သန်လျင်းကို အရပ်ခိုင်း၏။ ကျောင်းတိုက်တွင် ကြိုတင်ရောက်နေသည့် ကျိချန်နှင့် လူငယ်များက မယ်မယ်တို့ကို လာကြို ကြ၏။ မယ်မယ်၏ အစေတော်များဖြစ်သည့် ယုန်ယွန်းတို့အသိုက်မှာ အတော်ဝေးဝေးတွင် ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်းကို သိသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်က ရထားပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာကာ မယ်မယ်ကို သန်လျင်းပေါ်မှ တွဲချပေး၏။ ထိုသို့ တွဲချပေးနေစဉ် ကတ်ကြေးတစ်လက်ဖြင့် မီးထွန်းရန် မီးစာများကို ညှပ်နေသည့် အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ် ခန့်ရှိ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်သည် အထူးအဆန်းဖြစ်၍ ကြည့်ချင်သဖြင့် နတ်ငှက်မယ်ဆီသို့ ပြေးလာသည်တွင် ဝင်ဆောင့်မိလေရာ နတ်ငှက်မယ်က ကျောင်းသားကလေး၏ နားရွက်ကို ဆွဲလိမ့်လိုက်ရာ

ကျောင်းသား ကလေးမှာ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားလေ၏။

“ဟဲ့ သေနာကောင်လေးရဲ့၊ လူကြည့်သွားပါလား။ ဘယ်နှယ် အတင်းဝင်တိုးရတာလဲ”

ကျောင်းသားကလေးမှာ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ကတ်ကြေးကို ပြန်မကောက်နိုင်တော့ဘဲ ကျောင်းပြင်သို့ ထွက်ပြေး ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပေါက်ကြည်နှင့် အမျိုးသမီးများမှာ အစေတော်များ၊ လက်ပါးစေများနှင့်အတူ ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်လျက် ရှိချိန် ဖြစ်ရာ သူတို့ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား၏။ ထွက်ပြေးသွားသည့် ကျောင်းသား ကလေးကို မြင်လျှင် အစေတော်များနှင့် လက်ပါးစေများက “ရိုက်ဟာ၊ ချလိုက်ပါလား၊ ဖမ်းထား” စသဖြင့် အော်ကြ၏။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မယ်မယ်က မေး၏။

နတ်ငှက်မယ်က မယ်မယ်ကို သန်လျင်းပေါ်မှ တွဲ၍ချနေစဉ် ကျီချန်က အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းရန် ထွက်သွား၏။

“မီးစာတွေကို ဖြတ်တဲ့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား ကလေးပါ မယ်မယ်။ အချိန်မီ လမ်းဖယ် မပေးတာနဲ့ ဝင်တိုက်မိ လို့ပါ”

“သွား သွား၊ ကျောင်းသား ကလေးကို ခေါ်ချည်စမ်း၊ ကလေးကို ဘာမှမလုပ်ကြပါနဲ့ဟယ်။ ဆင်းရဲသား သားသမီး ဆိုတာ သိပ်အကွပ်အညှပ်ကြီးတော့ လူတောသူတော မတိုးရဲဘဲ ကြောက်တတ်တာပေါ့။ ဒီလို ခမ်းခမ်းနားနား တွေ မမြင်ဖူးတော့ ကြည့်ချင်ရှာတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကလေးကို ကြောက်သွားအောင်မလုပ်ကြပါနဲ့။ အဖေအမေတွေကလဲ ဘယ်ဆုံးမတတ်ပါ့မလဲ။ သွား အသာ ခေါ်လာခဲ့” ဟု ကျီချန်ကို ခိုင်းလိုက်၏။

ကျီချန်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကလေးကို ဆွဲခေါ်လာ၏။ ကျောင်းသားကလေးမှာ တုန်ယင်လျက် ရှိကာ ကတ်ကြေးကို လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ရင်း ဒူးထောက်နေ၏။ မယ်မယ်က ကျောင်းသားလေးကို တွဲထူရန် ကျီချန်ကို ပြောလိုက်ပြီး

“ဟဲ့ သူငယ်လေး၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ ခု အသက် ဘယ်လောက် ရှိပလဲ”

သို့ရာတွင် ကျောင်းသားလေးမှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် စကားတစ်လုံးမျှ မထွက်ရဲဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“သနားပါတယ်ကွယ်” ဟု ဆိုကာ ကျီချန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး “ကဲ ကဲ သွားပါစေတော့၊ သကြားလုံးလေး ဘာလေး ဝယ်စားရအောင် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပါကွယ်။ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါစေနဲ့တော့”

ကျိချန်သည် ကျောင်းသား ကလေးကို ခေါ်သွားသည်တွင် မယ်မယ်လည်း သူ့နောက်လိုက် နောက်ပါများ နှင့်အတူ ဆင်းတုတော်များကို လိုက်ဖူးလျက် ရှိလေ၏။

သူငယ်တော်များသည် တတိယတံခါး၏ အပြင်ဘက်မှ ဘုရားများကိုဖူးနေသည့် မယ်မယ်တို့ကို လှမ်းကြည့် နေစဉ် ကျိချန်သည် ကျောင်းသားကလေးကို သူတို့ထဲသို့ ခေါ်လာကာ ပိုက်ဆံပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရန်၊ ကျောင်းသား ကလေးကို ရိုက်နှက်ကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုရန် ပြောခိုင်းလိုက်၏။ အစေခံများသည် ရောက်လာကြကာ ကျောင်းသား ကလေးကို ခေါ်သွားကြ၏။

ကျိချန်သည် လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ရပ်ရင်း “ပစ္စည်းထိန်းမှူး ကောဟေ့” ဟု လှမ်းမေးလိုက်ရာ သူငယ်တော် များက “ပစ္စည်းထိန်း လာပါ” ဟု ပြိုင်တူ အော်ခေါ်ကြ၏။

ချက်ချင်းပင် ပစ္စည်းထိန်းကြီး လင်ချီရှောက် သည် ဦးထုပ်ကို လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်၍ ရောက်လာ၏။

ကျိချန်က

“နေရာက ကျယ်တော့ကျယ်ပေမယ့် လူက ကျုပ်တို့ ထင်တာထက် များနေတယ်ဗျို့။ ဒီတော့ လိုတဲ့ သူငယ်တော် တွေ၊ အစေခံတွေကိုပဲ ဒီကျောင်းဝင်းထဲမှာထား။ မလိုတဲ့ အစေခံတွေကို အပြင်ထွက်နေပေစေ။ ပြီးတော့ တံခါးမကြီး နှစ်ပေါက်နဲ့ ဘေးမလွယ်ပေါက် တွေမှာလဲ ကောင်လေးတွေ နှစ်ယောက်စီကို အစောင့်ခိုင်းထား။ လိုတာရှိယင် ခိုင်းရ အောင်လို့။ ဒီနေ့ စံအိမ်နှစ်အိမ်စလုံးက မိန်းမပျိုကလေးတွေ လာကြမှာဆိုတော့ ကျောင်းတိုက်ဝင်းထဲကို အပြင်လူ မဝင်ပါ စေနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး။ မှန်ပါတယ် သခင်လေး။ စိတ်ချပါ သခင်လေး” ဟု လင်ချီရှောက်က အမောတကော ပြော၏။

“ကဲ၊ ဒါဖြင့်သွားနိုင်ပြီ။ ကျိယုန်ကိုကော မမြင်ပါလား”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ကျိယုန်သည် ဘောင်းဘီကြယ်သီးကို တပ်၍ ခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ငါကတော့ နေပူကြီးထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်လို့။ သူကတော့ အရိပ်ထဲမှာ ဇိမ်နဲ့”

ကျိချန်သည် ကျိယုန်ကို တံတွေးနှင့် ထွေးရန် အစေခံများကို အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အစေခံ တစ်ယောက်က ကျိယုန်၏ မျက်နှာကို တံတွေးဖြင့်ထွေး၏။

“ပြီးတော့ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ မေးစမ်း”

“သခင်ကျီချန်က နေပူထဲမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျားက အရိပ်ထဲမှာ ဘာသွား လုပ်နေတာလဲ” ဟု အစေတော်တစ်ယောက်က ကျီယုန်ကိုမေးလေ၏။

ကျီယုန်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးချကာ စကား တစ်လုံးမျှ မပြောရဲတော့ချေ။

ဤသည်ကိုမြင်သည့်အခါတွင် ကျီယွန်၊ ကျီချင်းနှင့် ကျီပင်းတို့ မှာလည်း လန့်လျက်ရှိလေ၏။ ကျီဟုန်၊ ကျီပြန်နှင့် ကျီယွမ် တို့သည်လည်း ဦးထုပ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီဆောင်းပြီး အရိပ်ထဲတွင် မနေရဲကြတော့ဘဲ ကျောင်းတိုက် တံတိုင်း နားသို့ သွားနေကြ၏။

ကျီချန်က အနီးတွင် ရပ်နေသည့် သားဖြစ်သူ ကျီယုန်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“သွား၊ ဒီနားမှာ ဘာရပ်နေတာလဲ၊ အိမ်ပြန်ပြီး မင့်အမေကို သွားပြောချည်၊ ဒီမှာ မယ်မယ်တို့အားလုံး ရောက်နေ ကြပြီလို့။ လူကြီးတွေကို လာပြီး ဝတ်ပြုလှည့်လို့”

ကျီယုန်သည် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာကာ မြင်းတစ်စီး ယူခဲ့ရန် အော်ပြောနေ၏။ “စောစောက အခေါ်ခိုင်း ပါလား၊ ခုတော့ သူ့ မိန်းမ မလာတာနဲ့ စိတ်တိုပြီး ငါ့ကို အခြောက်တိုက် ဆူတယ်” ဟု တွေးရင်း အစေတော် သူငယ်တော် တစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဟေ့ကောင်။ ငါ့ကို မြင်းတစ်စီးလောက် ရှာပေးစမ်းပါ ဆိုတာ။ ဘယ်မှာလဲကွ” ဟု အော်ငေါက်လျက်ရှိ၏။

ကျီယုန်သည် သူငယ်တော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းမည် စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် နောင်တွင် ဖခင် သိသွားမည် စိုးသည့်အတွက် မခိုင်းရဲတော့ချေ။ သို့ဖြင့် မြင်းစီးကာ ကိုယ်တိုင်သွား ခေါ်ရ၏။

သို့ရာတွင် ကျီချန်အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ကျီချန် သည် သားဖြစ်သူကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ကျောင်းတိုက် ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော် ချန်းကို တွေ့ရ၏။

“ကျုပ်က အိမ်သည်ဆိုတော့ လာတဲ့ ဒကာတွေ ဒကာမတွေကို ဧည့်ဝတ်ကျေအောင်ပြုစုဖို့ ဝတ္တရားရှိပေတယ်ဗျ။ သို့သော်လဲ အထဲမှာ ဒကာမတွေ ချည်းပဲရှိတဲ့အတွက် ဒကာကြီး အထဲကိုလာယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဆရာတော်ချန်း၏ ရဟန်းဒကာမှာ ကွယ်လွန်သူ ယွန်းကူ မြို့စားကြီး

ဖြစ်လေသည်။ ယွန်းကုမ္ပဏီကြီး သည် ထိုစဉ်က ယတြာချေသည့်သဘောဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့်မိသားစုများမှ ရဟန်းခံလိုသူများကို ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာ အဖြစ် တာဝန်ယူကာ ရဟန်းဘောင်သို့ သွတ်သွင်းပေးခဲ့ရာ ဆရာတော်ချန်းမှာ ထိုစဉ်ကတည်းက ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် ဆရာတော်ချန်းသည် တာအိုရဟန်းများ၏ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီးလျှင် နတ်ရွာစံတော်မူခဲ့သော ဘုရင်မင်းမြတ်က “ဘဒ္ဒန္တမထေရ်” ဟူသောဘွဲ့ကို ဆက်ကပ်ခြင်းခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်လေ၏။ ယခု အချိန်တွင်မူ တာအိုဂိုဏ်း၏ မဟာနာယက ဆရာတော်ကြီး စဖြစ်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်က “ရဟန္တာ” ဟု ကိုးကွယ်ဆည်း ကပ်ခြင်းခံရသည့် ဆရာတော်ကြီးဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် ယွန်းစံအိမ်နှင့် နိန်စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်သို့ မကြာခဏ ဆွမ်းစားကြွ လေ့ရှိသည့် အတွက် ထိုစံအိမ်မှ အိမ်သူ အိမ်သားများ အားလုံးနှင့် သိကျွမ်းလျက် ရှိ၏။

ဆရာတော်ကြီး ကြွလာသည့်အခါတွင် အမျိုးသမီးများက ဝတ်ပြုကြလေ၏။

“ဒကာမကြီးလဲ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်နော်။ အင်း ကြည့်ရတာ ဟိုတလော ကြွလာတုန်းက ထက်တောင် ကျန်းမာရေး ကောင်းတဲ့ ပုံပဲဗျ”

“တင်ပါ။ ကောင်းပါတယ်ဘုရား။ ဆရာတော် ဘုရားကော ကျန်းမာပါရဲ့လား ဘုရား”

“အိမ်း၊ ကျန်းမာပါတယ်ဗျာ။ ဘုန်းကြီးကတော့ ဒကာမကြီးရဲ့ မြေးကလေးအတွက်ပဲ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပူမိတာပဲ။ ခုတော့ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့နော်။ ပြီးခဲ့တဲ့ လပြည့်ကျော် ဆယ့်တစ်ရက် နေ့တုန်းက ကျုပ်တို့ ကျောင်းမှာ တာဝတိံသာ ပူဇော်ပွဲ လုပ်လို့ ဒကာမကြီးရဲ့ မြေးကိုတောင် အခေါ်လွှတ်လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စံအိမ်မှာ မရှိဘူးတဲ့”

“တင်ပါ။ အဲဒီအချိန်လောက်တုန်းက မရှိပါဘူးဘုရား”

မယ်မယ်သည် သူ့မြေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ပေါက်ယုသည် အပြင်မှ ပြန်လာစဉ် ဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော်၏ ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

“တင်ပါ ရှိပါတယ်ဘုရား”

ဆရာတော်ချန်းသည် ပေါက်ယုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း မယ်မယ် ဘက်သို့ လှည့်၍

“တော်တော်တောင် ထွားလာပါလား ဒကာမကြီးရဲ့”

“ထွားတော့ ထွားပါရဲ့ ဘုရား။ ဒါပေမယ့် လူက သိပ်အကြမ်း ပတမ်း မခံနိုင်ဘူး ဘုရား။ နုနောတယ်။ သူ့အဖေက ကလေးကို စာချည်းပဲ အကျက်ခိုင်းနေတော့ ကလေးကျန်းမာရေး ထိခိုက်တာပေါ့ဘုရား”

“သူငယ်လေးရဲ့ လက်ရေးပန်းချီတွေ၊ စာတွေ ကဗျာတွေကို ကျုပ် မကြာခဏ တွေ့ဖူးပါတယ်။ မဆိုးလှပါဘူး။ ဒီလောက် တော်လျက်သားနဲ့ ပျင်းတယ်လို့ ပြောတာကတော့ မကောင်းလှဘူးပေါ့။ ကြည့်ရတာကတော့ မဆိုးလှပါဘူး။ အင်း ဒကာမကြီးရဲ့ မြေးကို ကြည့်ရတာ၊ ရုပ်ရော၊ ဟန်အမူအရာရော သွားလေသူ သူ့ဘိုးအေ ဒကာကြီး မြို့စားကြီးနဲ့ တယ်တူ ပေတာပဲ”

ဆရာတော်ချန်းသည် သက်ပြင်းချ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါတွင် မယ်မယ်မှာလည်း သွားလေသူ မြို့စားကြီးကို အမှတ်ရလာကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာ၏။

“တင်ပါ့ဘုရား။ တပည့်တော်မရဲ့ သားတွေ မြေးတွေအားလုံးမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ မြို့စားကြီးနဲ့ တူပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်ချန်းသည် ကျီချန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း

“ဒကာတို့ကတော့ ဘိုးတော်မြို့စားကြီးကို ဘယ်မြင်ဖူး လိုက်မလဲ။ ဒကာကြီး ကျိရဲ့နဲ့ ဒကာကြီး ကျိချိန်တို့တောင် သူတို့ ခမည်းတော်ကြီးကို မှတ်မိလိုက်ရုံ ကလေးပဲ ရှိမယ်”

“တပည့်တော်မ မှာဖြင့် သူ့အတွက်ပဲ စိတ်ပူ နေရတာပါပဲ ဘုရား။ အရွယ်ရောက်လာ ပြန်တော့လဲ မပျက်စီး အောင် ကြည့်ရ ရှုရတာက နည်းတဲ့ တာဝန်မဟုတ်ဘူး ဘုရား။ သူ့ကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးဖို့ ဆိုပြန်တော့လဲ ဗေဒင်ဟူးရား တတ်တဲ့ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးက သူ့ဇာတာကို ကြည့်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့် ဇာတာ မပါဘူးတဲ့ ဘုရား။ တပည့်တော်မ အလို ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ သူ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတာထိုင်တာကို မြင်ချင်လှပါပြီ ဘုရား။ သူ့ အိမ်ထောင်ဘက်က ရုပ်ရည်ရှိပြီး လိမ္မာယင် တော်ပါပြီ။ စည်းစိမ်တွေ ဂုဏ်တွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ ပြောလိုသာ ပြောရတယ်။ ရုပ်လဲချော မနောလဲကောင်း ဆိုတာကတော့ အရှားသား ကလား ဘုရား”

စကားပြတ်သွားကြစဉ် နတ်ငှက်မယ်က

“တင်ပါ့ဘုရား။ တပည့်တော်မတို့ သမီးလေးအတွက် အဆောင်လက်ဖွဲ့များ စီရင်ပေးမယ်လို့ ဆရာတော် မိန့်ဖူး ပါတယ် ဘုရား။ တစ်နေ့ကလဲ ဖဲဝါစ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ကပ်လိုက်ပါတယ် ဘုရား။ ဆရာတော်

အားယင်သာ တစ်ဆိတ်”

ဆရာတော်ချန်းသည် နတ်ငှက်မယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဪ၊ ဒကာမလေး ငှက်မယ်လဲ ရှိသကဲ့သို့။ ဘုန်းကြီးက မျက်စိမူန်တော့ ဒကာမလေးကို ကောင်းကောင်း မသဲကွဲဘူးဗျ။ လက်ဖွဲ့ကတော့ စီရင်ပြီးပါပြီ။ ဒကာမလေးတို့ဆီကို မောင် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို အပို့ခိုင်းမလို့ လုပ်နေတုန်း ဟောဒီထိပ်ထားရဲ့ ကထိန်ကြောင့် အလုပ်များနေတာနဲ့ မေ့သွားတယ် ဒကာမလေးရေ။ ခုထိ ရုပ်ပွားတော် ရှေ့မှာ ပူဇော်လျက် ရှိသေးတယ်”

ဆရာတော်ကြီးချန်းသည် ရုပ်ပွားတော်ဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ ခဏကြာလျှင် နဂါးရုပ်များ ရေးထားသည့် ပိုးနီစတစ်စ အုပ်ထားသော ဗန်းတစ်ခုထဲတွင် အဆောင်လက်ဖွဲ့ကို ယူလာ၏။ နို့ထိန်းက လက်ဖွဲ့ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် ဆရာတော် ချန်းသည် ကလေး၏ လက်ကို ကိုင်လိုက်၏။

“လက်ဖွဲ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်နဲ့ မကိုင်ဘဲ ဗန်းထဲ ထည့်လာတာ ပါလဲ ဘုရား”

“ပိုပြီးသန့်အောင်လို့ပေါ့ ဒကာမလေးရယ်”

“မသိပါဘူး။ တပည့်တော်မက ဆရာတော်ကြီးက အလှူများ ခံမလား” ဟု ငှက်မယ်ကပြောလိုက်ရာ အားလုံးက ပိုင်းရယ်ကြ၏။

မယ်မယ်က နတ်ငှက်မယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း

“ဟဲ့၊ ငှက်မယ်။ ဆရာတော်ကို ဒီလို မလျှောက်ကောင်းဘူး။ ခက်တော့တာပဲ။ ငှက်မယ်ဟာ တော်တော်ကို နှုတ်လျှာ သွက်တယ်” ဟု ပြော၏။

ဆရာတော်ချန်းက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဘုန်းကြီးက ဗန်းယူလာတာ အကြောင်းရှိတယ်ဗျ။ အလှူခံ မလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက သင်္ကန်းဝတ် တွေနဲ့ ကိုရင်တွေ၊ ကျောင်းဒကာတွေကို ပြဖို့အတွက် ဒကာလေး ပေါက်ယုရဲ့ လည်ပင်းက ကျောက်စိမ်းတုံးကို ခဏ ငှားချင်လို့”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ဆရာတော်ဘုရားကိုယ်တိုင် လိုက်ပြနေဖို့ မလိုပါဘူးဘုရား၊ ပေါက်ယုကိုယ်တိုင် လိုက်အပြခိုင်း လိုက်ယင် ရပါတယ်”

“ရပါတယ် ဒကာမကြီးရဲ့။ ကျုပ်အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒကာမကြီးတို့ ပေးပို့သတဲ့ မေတ္တာ ကြောင့် ကျန်းမာပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ပြလိုက်မယ်”

ဤတွင် မယ်မယ်ကလည်း ပေါက်ယုလည်တွင် ဆွဲထားသည့် မနောမသိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံးကို အဖြုတ်ခိုင်းကာ ဗန်းထဲတွင် ထည့်၍ ကပ်လိုက်၏။ ဆရာတော်ချန်းသည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို တရိတသေ ကိုင်ကာ ပိုးစပေါ်တွင် တင်လိုက် ပြီးနောက် ဗန်းကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရိတသေကိုင်၏။

မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်သည့် ဆရာတော်ကို ဝတ်ပြုပြီးလျှင် ကျောင်းဆောင်များကို လျှောက်ကြည့်ကြ၏။ ကျောင်းတစ်ကျောင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည်အပြုတွင် ကျိချန်ရောက်လာကာ ဆရာတော်ချန်းသည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို လိုက်ပြပြီး ပြန်ယူလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ဆရာတော်ချန်း ကိုယ်တိုင် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဗန်းဖြင့်ထည့်၍ ယူလာ၏။

“ကျောက်စိမ်းတုံးကို ကြိုတောင့်ကြဲခဲ ကြည့်ရလို့ ဝမ်းသာနေ ကြသဗျ။ တချို့ဆင်းရဲတဲ့ ဒကာများကတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးဆိုပြီး လှူချင်တန်းချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်လို့ သူတို့မှာရှိတဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေကို ချွတ်လှူ ကြသဗျ။ ဒကာလေးပေါက်ယု သိမ်းချင်ယင်လဲသိမ်း၊ မသိမ်းချင်ယင်လဲ ပေးချင်တဲ့လူကို ပေးပစ်လိုက်ပေါ့”

မယ်မယ်က ဗန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျောက်စိမ်းလက်ဖွဲ့များနှင့် ရွှေလက်ဖွဲ့များကို တွေ့ရပြီး “လိုရာဆန္ဒပြည့်ပါစေ” “ထာဝရငြိမ်းချမ်းပါစေ” ဆိုသည့် စာတန်းများ ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လက်ဖွဲ့များမှာ ပန်းထိမ်လက်ရာ ကောင်းကောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အဖိုးတန် ပုလဲများ၊ ကျောက်မျက်များလည်း စီခြယ်ထား၏။

“မဟုတ်တာ ဆရာတော်ဘုရားရယ်။ သင်္ကန်းဝတ်တွေဆီက ဒါတွေ ပြန်လှူတာကို လက်ခံရတယ် ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။ လက်မခံပါရ စေနဲ့ ဘုရား”

မယ်မယ်က ပြော၏။

“ဒါကတော့ ဘုန်းကြီးလဲ မတတ်နိုင်ပေဘူး ဒကာမကြီးရဲ့။ သူတို့ သဒ္ဓါတရားရှိလို့ လှူကြတာကိုး။ ဒကာမကြီး တို့က လက်မခံယင်တော့ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ ကြားထဲက မကောင်းဘူးပေါ့”

သို့ဖြင့် မယ်မယ်မှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ ပစ္စည်းများကို လက်ခံယူရန် အစေတော် တစ်ယောက်အား ခိုင်းလိုက်၏။

“ဆရာတော်ဘုရားက တပည့်တော် တို့ကို လက်ခံခိုင်းတာတော့

ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ရယ်၊ မောင့်အတွက် ဒါတွေ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဒီတော့ မောင်နဲ့ မောင့်သူငယ်တော်တွေ ကျောင်းပြင်ဘက် ထွက်ပြီး မရှိဆင်းရဲတဲ့ လူတွေကို လှူလိုက်ယင် မကောင်းဘူးလား”

“အေး၊ ကောင်းသားပဲ”

သို့ရာတွင် ဆရာတော်ကြီးက

“အင်း၊ ဒကာလေးပြောတာလဲ ကုသိုလ်ရတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ သို့သော်လဲ ခု လှူလိုက်ကြတဲ့ ပစ္စည်းများဟာ တန်ဖိုးမကြီး လှသော်လဲ လက်ရာအလွန်မြောက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဖြစ်သမျှ။ ဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ မရှိဆင်းရဲတဲ့ လူရဲ့ လက်ထဲ ရောက်သွားလို့ ထုခွဲပစ်ကြမယ် ဆိုယင် နှမြောစရာ ကောင်းလှတယ်။ ဒကာလေးတို့ စေတနာရှိလို့ လှူချင်တယ် ဆိုယင် ငွေကြေးလှူတာက သူတို့အတွက် ပိုပြီး အကျိုးရှိပေတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဘုရား။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ဒီပစ္စည်းတွေကို တပည့်တော်တို့ သိမ်းထားပါ့မယ်။ ဆင်းရဲသားများကိုလဲ ငွေကြေး လှူလိုက်ပါ့မယ်”

မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်သည့် ဆရာတော်ကြီးကို ကန်တော့ပြီးနောက် ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် အဖော်တစ်သိုက်မှာ ကျောင်းဆောင် ဝရန်တာ အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် ထိုင်ကြ၏။ အစေတော်များမှာ အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင် ထိုင်ကြပြီး မိမိတို့ ဆိုင်ရာ သခင်မများကို အလှည့်ကျ ပြုစုလျက်ရှိကြ၏။

ထိုစဉ် ကျီချန် ရောက်လာပြီးလျှင် ဇာတ်များကပြရန် မဲနှိုက်ရာတွင် “ငွေငန်းမြွေ” ဇာတ်ကရန် ပထမဆုံး မဲပေါက်ကြောင်းဖြင့် လာပြော၏။

“ဇာတ်လမ်းက ကောင်းရဲ့လားကွယ့်” ဟု မယ်မယ်က မေး၏။

“တောထဲမှာ ငန်းမြွေကြီး တစ်ကောင်တွေ့တော့ အဲဒီ ငန်းမြွေကြီး ကိုသတ်ပြီး မင်းဆက် ထူထောင်တဲ့ ဟန်မင်းဆက် ပထမဆုံး ဘုရင်ကြီးအကြောင်းပါ မယ်မယ်။ ဒုတိယ မဲကျတဲ့ ဇာတ်ကတော့ တန်မင်း လက်ထက်က ဆင်းရဲသားမင်း ဖြစ်တဲ့ ‘ကောက်ဇယ်’ ရဲ့ ဇာတ်ထုပ်ပါ”

“ဪ၊ အဲဒီဇာတ်က ဒုတိယကျတဲ့ ဇာတ်လား။ အေးလေ။ သူကနဲ့သူ ကျချင်ရာကျတော့ ဒီအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပေမှာပေါ့။ နို့နေစမ်းပါဦး။ တတိယဇာတ် ကကော”

“တန်မင်းခေတ်က ပေါ်ခဲ့တဲ့ ‘ပညာရှိ အိပ်မက်မက်ခန်း’ ဇာတ်ပါ မယ်မယ်”

မယ်မယ်က မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ ကျီချန်လည်း အခြား

ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန် ထွက်သွားပြီး ပွဲစရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဤမျှနှင့် တော်လောက်ပြီ။

ကျောင်းအပေါ်ထပ် သူ့အတွားအနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည့် ပေါက်ယုသည် လက်ဆောင်များ ထည့်ထားသည့် ဗန်းကို အစေတော် တစ်ယောက်အား အယူခိုင်းလိုက်၏။ ထိုနောက် သူ့ကျောက်စိမ်းတုံး ကိုပါ ဗန်းထဲသို့ ထည့်၍ မွှေနှောက်လိုက်ရင်း ဗန်းကို မယ်မယ်နှင့်တကွ အားလုံးကို လိုက်ပြ၏။ မယ်မယ်၏ မျက်လုံးများသည် စိမ်းနုရောင် ကျောက်တစ်လုံး ခြယ်ထားသည့် ရွှေမြင်းပျံရုပ် ကလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။

“ဟောဒီ မြင်းပုံရင်ထိုးကလေးကို တို့စံအိမ်က သူငယ်မတွေ တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ မြင်ဖူးတယ်ထင်တယ်။ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှန်းတော့ မသိဘူး။”

“မလေးဆိုင်ယွန်းမှာ အဲဒီလိုရင်ထိုးမျိုး တစ်ခု ရှိတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ ဒီလောက်တော့ မကြီးတတ်ဘူး” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

“အေး၊ ဟုတ်ပေသားပဲ” မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

“မလေးဆိုင်ယွန်းက မောင်တို့နဲ့ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတာပဲ။ ဒါကိုတောင် မောင် သတိမပြုမိကြဘူးနော်” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

တန်ချွန်းက

“မလေးပေါက်ကြည်က သိပ် မျက်စိရှင်တာ။ ပြီးတော့ မှတ်ဉာဏ်ကလဲ ကောင်းလိုက်တာ အလွန်ပဲ”

ထိုက်ယုက မခံချင်သည့် အသံဖြင့်

“သူက ဒီပြင်ဟာတွေထက် သူများတွေ ဘာ လက်ဝတ်လက် စားဝတ်သလဲ ဆိုတာကို ပိုပြီး မှတ်မိတာပါ”

ပေါက်ကြည်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ထိုက်ယု၏ စကားကို မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်၏။

ဆိုင်ယွန်းတွင် ဤသို့သော မြင်းပျံရုပ် ရွှေရင်ထိုးကလေး တစ်ခု ရှိကြောင်း သိသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် ဗန်းထဲမှ ရင်ထိုးကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် သူ့ အပြုအမူကို ဘေးလူများ မြင်မည်စိုးသဖြင့် ပတ်ပတ်လည်ကို မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အပြုအမူကို သတိထားလိုက်မိသူ ဆို၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည့် ထိုက်ယုတစ်ယောက် သာလျှင် ရှိသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုလည်း ခပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်သွားကာ မြင်းပျံရုပ်

ရွှေရင်ထိုးကလေးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူ လိုက်ပြီးနောက် ထိုက်ယုကို ပြလိုက်ရင်း ခပ်ပြီးပြီးဖြင့်

“အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ မောင်ယူထားလိုက်မယ်။ မလေး အိမ်ပြန်ရောက်ယင် ပိုးကြိုးလေးနဲ့ ဆွဲနော် မလေး။”

ထိုက်ယုက ခေါင်းယမ်းလိုက်လျက်

“ဟင့်အင်း၊ မလိုချင်ပါဘူး။”

“မလေး မယူချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ မောင်ပဲ သိမ်းထားလိုက်မယ်လေ” ဟု ဆိုကာ အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထား လိုက်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ကျီချန်၏ဇနီး မမယုနှင့် ချွေးမ (ကျီယုန်၏ အမေနှင့် နောက်မိန်းမ) မယ်မယ်ကို လာ၍ ဂါရဝ ပြုကြလေ၏။

“အလကား လာတယ်ကွယ်။ မယ်မယ်က ပျင်းတာနဲ့ ပွဲထွက်ကြည့်တာပါ”

ထိုစဉ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖုန်ဇူယင်ထံမှ မင်းချင်းတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ကျီမိသားစုများက ကထိန်ပွဲ ကျင်းပသည် ဟု သိရသည့် အခါ၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖုန်ဇူယင်သည် သိုး၊ ဝက်၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်နှင့် အချို့ပွဲများကို အပို့ လွှတ်လိုက်၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် လသာဆောင် အစွန်းသို့သွားကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလျက်

“ဟောတော့။ ငှက်မယ်တို့ဖြင့် ဒီလိုလက်ဆောင်တွေ လာလိမ့်မယ်လို့ကို မထင်ဘူး။ ငှက်မယ်တို့က ဘုံကထိန်မှာ ပျင်းတာနဲ့ ပွဲလာကြည့်တာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ငှက်မယ်တို့ကပဲ ကထိန်ခင်းတယ် ထင်ပြီး လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ ပို့ကုန် ကြပြီ။ မယ်မယ်က သေသေချာချာမှ မပြောလိုက်ဘဲကိုး။ ကဲ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ လှူဖွယ်ပစ္စည်း လာပို့တဲ့ အစေတော် တွေကို ဆုကြေးလေးဘာလေးတွေ ပေးဦးမှ”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် ဖုန်ဇူယင်၏ အိမ်မှ ပစ္စည်းထိန်း နှစ်ယောက်၏ မိန်းမ နှစ်ယောက်လည်း ပါလာကြလေ၏။ သူတို့မပြန်မီတွင် လက်ထောက်ဝန်ကြီး ချောနှင့် မိမိတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ မိတ်ဆွေများ ထံမှလည်း လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ပို့ပေးကြလေ၏။

မယ်မယ်မှာ မိမိတို့ အပျော်ပွဲ လာကြည့်သည်ကို နောင်တရလျက် ရှိ၏။

“ဒါက မယ်မယ်တို့က ခင်းတဲ့ အဓိကရ ကထိန်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန် ကျောင်းကထိန်ပါ။ ပွဲရှိတယ် ဆိုလို့ ပွဲလာကြည့်ရုံ သက်သက်ပါ။ ခုတော့

တို့လုပ်လိုက်တာနဲ့ အားလုံး ဒုက္ခတွေ များကုန်ပြီ”

သို့ဖြင့် မယ်မယ်သည် ဇာတ်ပွဲအခန်းတစ်ခန်းကို ကြည့်ပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ သွား၍ပင် မကြည့်တော့ချေ။ “ခုတော့လဲ ဘာထူးတော့သလဲ မယ်မယ်ရယ်။ လူတွေအားလုံး က ဒုက္ခခံပြီး လှူဖွယ်တွေ ပို့ပြီးတော့မှ မထူးတော့ပါဘူး။ ကြည့်ချင်ယင် ကြည့်လိုက်တာပေါ့” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောသေးသော်လည်း မယ်မယ် သည် ပွဲသို့ မသွားတော့ချေ။

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ မယ်မယ်က သူ့အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်ထား နေသံကို ကြားလိုက်ပြီး သည့်နောက်မှ စ၍ သုန်မှုန်လျက် ရှိ၏။ ထိုက်ယုမှာကား ပွဲမှအပြန်တွင် နေပူမိလာသဖြင့် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ် ကပွဲသို့သွားရန် တိုက်တွန်းသည့်တိုင် မသွားလိုတော့ဟု ဆိုကာ ငြင်းလျက်ရှိ၏။ နတ်ငှက်မယ်ကား မယ်မယ် မလိုက်တော့သည့် အတွက် အခြားလိုက်ချင် သူများ ခေါ်ကာ သူခေါင်းဆောင်၍ ဇာတ်ပွဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ပေါက်ယုမှာ ထိုက်ယု နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိကာ ထိုက်ယု၏ အခြေအနေကို မကြာမကြာ သွား၍ ကြည့်၏။ ထိုက်ယုမှာလည်း ပေါက်ယုအတွက် စိုးရိမ်လျက်ရှိ၏။

“မောင်လေး။ ဘာဖြစ်လို့ ဇာတ်ပွဲကို လိုက်မသွားသလဲဟင်။ အိမ်မှာ နေရစ်ခဲ့တာ ပျင်းမှာပေါ့”

သူ့ လက်ထပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တာအိုဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော် နှင့် မယ်မယ်တို့ ပြောသည့် စကားများကြောင့် ပေါက်ယုသည် ယခင်ကထက် စိတ်ထဲတွင် တအံ့နွေးနွေး ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထိုက်ယုက ထိုအကြောင်းကို စကားရှာ၍ ဖော်ကာ သူ့ကို နောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက

“တခြားလူတွေ နောက်ကြ ပြောင်ကြတာကတော့ ထားပါတော့။ ငါ့ကိုမှ ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘဲကိုး။ ဒါပေမယ့် မလေး ထိုက်ယုက နောက်တာကတော့ မကောင်းပါဘူး။ ငါ့ကို နားမလည်သေးဘူး ဆိုတာ ပြတာပဲ” ဟု တွေးနေမိ၏။ ထိုသို့ တွေးမိသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ဒေါပွလာ၏။ ထိုက်ယုသာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူ့ဒေါသသည် ဤနေရာတွင် ပေါက်ကွဲတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုကိုကား သူစိတ်မဆိုးရက်ချေ။ ပေါက်ယု၏ မျက်နှာသည် ညိုမှိုင်းသွား၏။

“ထားပါလေ။ မောင်နဲ့တစ်လျှောက်လုံး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့တဲ့ မလေးကတောင် ဒီလောက်နားမလည်တော့ ဒီပြင်လူတွေကို ဘာပြောစရာ ရှိတော့မှာလဲ”

ထိုက်ယုက ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်။ မလေးလဲ သိပါတယ်။ မလေးက မောင်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မောင်လေး လိုချင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလဲ မလေးမှာ မရှိဘူး”

ပေါက်ယုသည် ဖြုန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ ထိုက်ယုအနားသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက်

“ဘာလဲ မလေး။ မောင့်ကို မြေမျိုစေချင် လို့လား။ မိုးကြိုးရှစ်စိတ် ပစ်သေစေချင်လို့လား” ဟု ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။ ထိုက်ယုသည် သူပြောသည့်စကားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ပေါက်ယုက ဆက်၍

“မနေ့ကတွင် မောင့်အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီနေ့ မလေးက မောင့်ကို ဒီစကားမျိုး ပြောတယ်။ ဘာလဲ။ မောင်လေးကို မြေမျိုစေချင်တယ်။ သွေးစိမ်း အန်သေ စေချင်တယ်ပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်တော့ မလေးမှာ ဘာများ အကျိုးထူးမှာလဲ”

ထိုအခါကျမှ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါကပြောခဲ့သည့် စကားများကို ထိုက်ယု အမှတ်ရကာ ကိုယ့်အမှားကို ပြန်၍ သတိပြုလိုက်မိ၏။ သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် သူ့စကားကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထိုက်ယုသည် ဝမ်းနည်းသွားကာ ငိုရှိုက်လျက်

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ မလေးက မောင့်ကောင်းစားရေးကို လိုလားလို့ ပြောတာပါ။ မလေးမှာ မောင့်အပေါ် စေတနာဆိုး ထားမိတယ်ဆိုယင် မလေး မြေမျိုပါစေ။ မိုးကြိုးပစ်ပါစေ။ မလေး သေရပါတယ်။ မောင်စိတ်ထိခိုက်နေတာကို မလေး ရိပ်မိပါတယ်။ မနေ့က ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးနဲ့ မယ်မယ်တို့ ပြောတဲ့စကားကို ကြားလိုက်တော့ မောင့်ကို မယ်မယ်တို့က အတင်းများ မိန်းမပေးစား လေမလားလို့ မောင် စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်မထပ် ရမှာကို မောင် စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို စိုးရိမ်နေရတဲ့အထဲမှာ မလေးက နောက်လိုက်မိတော့ မလေးကို စိတ်ဆိုး တာပေါ့။ ဟုတ်လား။ သိပါတယ်။ မလေးကလဲ ခံပါတယ်”

ပေါက်ယုမှာ ခပ်ဆန်းဆန်း သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် သူနှင့် ထိုက်ယုတို့မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ရာ သူတို့ နှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ သဘောတူဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ယု ကောင်းကောင်းသိ၏။ ယခု ကြီးလာ၍ စာပေတို့ကို ဖတ်ရှုလာခဲ့ရသည့် အခါတွင်မူကား သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်း ထဲတွင် လည်းကောင်း၊

မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ ထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ထိုက်ယုကဲ့သို့ အဖိုးတန်
မိန်းကလေးဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြောင်းကို သိလာခဲ့လေပြီ။
တော်ပေ့ဆိုသည့် မိန်းကလေးများသည် ထိုက်ယုနောက်က ဖိနပ်ကိုင်၊
မီးတိုင်ထွန်း အဆင့်မျှလောက်သာ ရှိကြောင်းကိုလည်း
သဘောပေါက်လာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို တစ်ဖက်သတ်
ချစ်လျက် ရှိခဲ့သည့်တိုင် ဖွင့်မပြောရက်၊ မပြောရဲဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်
သူ့စိတ်သဘောထားကို စမ်းသပ်ကြည့်ချင်နေ၏။

ထိုက်ယုမှာလည်း ခပ်ဆန်းဆန်း မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်
အတွက် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသည်တို့ကို ဖုံးကွယ်ကာ ပေါက်ယု အကဲကို
စမ်းကြည့်လျက် ရှိ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို
တစ်ယောက် ဖုံးကွယ်လျက် ရှိကြ၏။ ‘အမှားနှင့် အမှား တွေ့ကြလျှင် အမှန်ကို
ရောက်သည်’ ဟူသော စကားပုံရှိပေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့သည်
အမှန်မရောက်မီတွင် အသေးအဖွဲ ကလေးများကြောင့် တကျက်ကျက် ဖြစ်လျက်
ရှိကြ၏။

“ငါဟာ ငါ့ကို နားမလည်တဲ့ တခြားလူတွေကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမယ့် မလေးကတော့ ငါ့ကို နားလည် သင့်တာပဲ။ လောကမှာ ငါ့ကို
နားလည်နိုင်သူဆိုလို့လဲ မလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် ထင်တာပဲ။ မလေးဟာ
ငါခံစား နေရတာတွေကို နားလည်ပြီး နှစ်သိမ့် အားပေးရမယ်။ ခုတော့ ငါ့ကို
နှစ်သိမ့်ပေးရမယ့်အစား လှောင်ရက်လိုက်တာ။ ငါကတော့ သူ့ကို
သံယောဇဉ်ကြီးလိုက်ရတာ။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မိနစ်နဲ့အမျှ အောက်မေ့လိုက်ရတာ။
သူ့နှလုံးသားထဲမှာတော့ ငါ့အတွက် နေရာ မရှိပါဘူး။” ဟု ပေါက်ယုသည်
တစ်ယောက်တည်း တွေးနေ၏။

သို့ရာတွင် စိတ်ထဲ ရှိသည်တို့ကိုမူ ထိုက်ယုအား ဖွင့်မပြောရက်
နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ထိုက်ယု၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း

“သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ငါ့အတွက် နေရာရှိတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်
ရွှေဆိုတာ ကျောက်စိမ်းနဲ့မှ လိုက်တယ်လို့ ငါပြောတဲ့စကားကို သူ
အလေးအနက် ထားပုံမရဘူး။ ငါ့ကိုသာ အလေးအနက် ထားနေပုံ ရတယ်။
တကယ်လို့ ငါက ဒီစကားကို စလာယင် တောင်မှ ဒါတွေဟာ အရေးမကြီးဘူး၊
ငါ့ကိုပဲ သူ့စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတဲ့စကားမျိုး ပြောသင့် တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ခုတော့ ရွှေနဲ့ကျောက်စိမ်း အကြောင်းကိုပြောယင် သူ့မှာ ဖြစ်နေလိုက်ရတာ။
ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဖြစ်နေရသလဲ ဆိုတော့ ငါ့ထက် အဲဒါတွေကို

စိတ်ဝင်စားလို့ ဒီလောက် အဖြစ်သည်းနေတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ
ကျောက်စိမ်းနဲ့ရွှေကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဆိုတာကို ငါရိပ်မိသွားမှာကို
စိုးရိမ်နေပုံ ရတယ်။ ဒါကြောင့် သက်သက်မဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ယောင်
လုပ်ပြနေတာပါ” ဟု တွေးလျက်ရှိ၏။

အမှန်အားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း
ဖြစ်ကြသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အလွန်စိတ်ကြီးသူများ
ဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စိတ်ကောက်ရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်
မကြာခဏ ကြုံကြရ၏။

“မလေးရယ်၊ မလေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတာကိုပဲ မောင်
မြင်ချင်ပါတယ်။ မလေး ပျော်ရွှင်နေတယ်ဆိုယင် မောင့်အဖို့ လောကကြီးမှာ
ဘာမှအရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ မလေးသာ ပျော်မယ်ဆိုယင် မောင် ခုချက်ချင်း
သေရမယ် ဆိုယင်လဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သေရပါတယ်။ မောင် ဒီလို
သဘောထားတာကို မလေး သိချင်မှသိပေမယ့် မောင့်ရင်ထဲ
အသည်းနှလုံးထဲမှာ မလေးနဲ့မောင်ဟာ အတူ ရှိနေတယ်
ဆိုတာလောက်ကိုတော့ အနည်းဆုံး သိဖို့ ကောင်းပါတယ်” ဟု
တစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိ၏။

“မောင်ရယ်၊ မောင့်ကိုယ်မောင် ဂရုစိုက်ပါ။ မောင်ပျော်တယ် ဆိုယင်
မလေးလဲ ပျော်တာပါပဲ။ မလေးအတွက် မောင် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေရတာလဲ။ မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်ဆိုယင် မလေးလဲ စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာပဲ ဆိုတာ မောင်သိဖို့ကောင်းပါတယ်။ မလေးကြောင့်
မောင်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ် ဆိုယင် မလေးနဲ့ မရင်းနှီးချင်ဘူး၊
မလေးနဲ့ ဝေးဝေးမှာ နေချင်တယ် ဆိုတဲ့သဘော မရောက်ပေဘူးလား” ဟု
ထိုက်ယု စိတ်ထဲတွင်လည်း တွေးလျက်ရှိ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက် အတွက် တစ်ယောက်
စိုးရိမ်နေကြရာမှ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့၏
အတွင်းစိတ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည် တို့ကို ရေးပြရန်မှာ ခက်လှသည့် အတွက်
သူတို့နှစ်ယောက်၏ အပြုအမူ များကိုသာ ဆက်လက် ဖော်ပြပေအံ့။

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ လက်မထပ်ရမှာကို စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား”
ဟူသော ထိုက်ယု၏ ခနဲ့တဲ့တဲ့ စကားကို ကြားလိုက်သည့် အခါတွင်
ပေါက်ယုသည် အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွားကာ စကားပင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ
လည်တွင် ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဖြုတ်၍ ကြမ်းပေါ်တွင် တအား
ကိုင်ပေါက်လိုက်၏။

ပေါက်ယုသည် အံ့ကိုကြိတ်ကာ

“သွား၊ ဒီကျောက်စိမ်းတုံး ဂြိုဟ်မွှေတာ။ အလကားဟာ၊ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတယ်၊ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင်ကို လုပ်ပစ်မယ်”

သို့ရာတွင် ကျောက်စိမ်းတုံးမှာ မာကျောသည့်အတွက် ဘာမျှ မဖြစ်ချေ။ ပေါက်ယူသည် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ကြမ်းပေါ်တွင် ကျနေသည့် ကျောက်စိမ်းတုံး ကလေးကို ရိုက်ခွဲရန် တစ်စုံတစ်ရာကို လိုက်ရှာလျက် ရှိ၏။ ထိုက်ယူမှာ ငိုနေလေပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့ သက်မဲ့ပစ္စည်းကို အလကား ဖျက်ဆီးနေရတာလဲ မောင်ရယ်။ ဖျက်ဆီးချင်းဖျက်ဆီးယင် ထိုက်ယူကို အသေသတ်ပြီး ဖျက်ဆီးလိုက်ပါ”

အစေတော်များဖြစ်သည့် ဇူချန်းနှင့် စွေယင်တို့သည် သူတို့ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြသည်ကို ဖျန်ဖြေရန် ပြေးလာခဲ့၏။ ကျောက်စိမ်းတုံးအား တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ရိုက်ခွဲနေသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဝင်လှကြသော်လည်း လှ၍ မရဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ယခုတစ်ခါ ရန်ပွဲမှာ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ကြောင်း ကိုသိရသည့်အတွက် မာလာကို ပြေး၍ အကူအညီတောင်းရ၏။ မာလာ ရောက်လာပြီးလျှင် ကျောက်စိမ်းတုံးလေးကို ယူထား လိုက်၏။

“ပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ယူရတာလဲ။ မောင့်ပစ္စည်း မောင့်ဘာသာမောင် ရိုက်ခွဲတာ မာလာတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ပေး” ဟု ပေါက်ယုက အော်၏။

ပေါက်ယု ဤမျှ စိတ်ဆိုးနေသည်ကို မာလာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးချေ။ မာလာက ပေါက်ယုလက်ကို ဆွဲကိုင် လိုက်ရင်း လေသံအေး အေးဖြင့်

“ဘာမှတော့ မဆိုင်ပါဘူး သခင်လေးရယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးတို့ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ရိုက်ခွဲရမှာလဲ။ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို သခင်လေး ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ယင် မလေး ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်မလဲ ဆိုတာ သခင်လေး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ထိုက်ယုသည် စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သွား၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် သူ့စကားထက် မာလာ့ စကားကို နားထောင်သည်ဟု တွေးမိလိုက်ပြန်သည့် အခါတွင်မူ စိတ်ထဲတွင်ပို၍ ဝမ်းနည်းလာပြန်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလျက်ရှိရာမှ အနီးတွင်ရှိသည့် သူသောက်နေသည့် ဆေးပုလင်းများကို ကောက်၍ လွှင့်ပစ်လျက်ရှိ၏။ ဇူချန်းက လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ကို ယူလာကာ မျက်ရည်သုတ်ပေးပြီး စွေယင်က ကျောကို နှိပ်ပေးလျက်ရှိ၏။

ဇူချွန်းက

“မလေးရယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်မှပေါ့။ ခု ဆေးတွေ မှန်မှန် သောက်လို့ တော်တော်လေး နေထိုင်ကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား။ မလေး ခုလို နေထိုင်မကောင်းတာလဲ သခင်လေးနဲ့ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်နေလို့ ခုလို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ မလေး နေထိုင်မကောင်းဘူး ဆိုယင် သခင်လေး ပေါက်ယုလဲ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ပေါက်ယုသည် ကျေနပ်သွား၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုသည် သူ့စကားထက် ဇူချွန်းစကားကို အလေးထားကြောင်း တွေ့ရသည့်အခါတွင် စိတ်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူလာ ခဲ့ပြန်လေပြီ။ ယခု အချိန်၌ ထိုက်ယုမျက်နှာမှာ မျက်ရည်တို့ စိုရွှဲလျက်ရှိပြီး မျက်ခွံတို့မှာလည်း မိုလျက်ရှိလေပြီ။ ရှိုက်ငိုလျက်ရှိခြင်း၊ ဆို့နင့်လျက်ရှိခြင်း၊ မျက်နှာတွင် ချွေးနှင့် မျက်ရည်တို့ စိုရွှဲလျက်ရှိခြင်း တို့ကြောင့် ထိုက်ယုကို ကြည့်ရသည်မှာ ခါတိုင်းထက်ပင် ချုံးကျကာ ဖျော့တော့လျက် ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ သနားသွား၏။

“တော်ပြီ။ နောက် မလေးနဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီလို မျက်ရည်လည်ရွဲ ဖြစ်အောင် မလုပ် တော့ဘူး။ သူ့ကို ဒီလို ဖြစ်တာ ငါမကြည့်ရက်ဘူး” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေကြသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ မာလာမှာလည်း အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မာလာသည် ပေါက်ယု၏ လက်များကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပေါက်ယု၏ လက်များမှာ ရေခဲကဲ့သို့ အေးစက်လျက်ရှိ၏။ မာလာသည် ပေါက်ယုကို မငိုရန် ပြောလိုက်ချင်၏။ သို့ရာတွင် ချုပ်တည်းထားရလျှင် ပိုဆိုးမည် ကိုသိသဖြင့် မပြောရက်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုကို ချောပြန်လျှင်လည်း ထိုက်ယုကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေမည် စိုးသည့်အတွက် အခက်ကြုံလျက်ရှိ၏။ မျက်ရည်များသည် သူတို့အားလုံး၏ စိတ်ကို တည်ငြိမ် သွားစေ လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသဖြင့် မာလာသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ သနားသွားကာ ငိုနေမိ၏။

ထိုက်ယုကို မျက်ရည်သုတ်ပေးပြီး ယပ်ခတ်ပေးနေသည့် အစေတော် ဇူချွန်းမှာလည်း သူတို့သုံးယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုနေသည်ကို မြင်လျှင် ဓာတ်ကူးသွားကာ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်၍ မျက်လုံးကို သုတ်လျက် ရှိ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့ လေးယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုနေကြစဉ် မာလာသည် အားယူ၍ ပြုံးလိုက်ကာ ပေါက်ယု ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကျောက်စိမ်းတုံးကို မနုဗြေတောင်မှ ကျောက်စိမ်းတုံးမှာ ချည်ထားတဲ့ ပန်းပွားကိုထောက်ပြီး မလေးထိုက်ယူနဲ့ စကားမများပါနဲ့ သခင်လေးရယ်”

ထိုစကားကြောင့် စောစောက ထိုက်ယူရင်ထဲတွင် အော်ဂလီဆန်နေသည်တို့ ပျောက်သွားကာ ထိုက်ယူသည် ဖြုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီးနောက် ပန်းပွားကိုဖြတ်ပစ်ရန် ကတ်ကြေးကို ပြေးယူ၏။ မာလာနှင့် ဇူချွန်းတို့က တားသော်လည်း မမီ လိုက်တော့ချေ။

“ဒီပန်းပွားက ထိုက်ယူ ထိုးပေးထားတဲ့ ပန်းပွား။ ဘာအဖိုးတန်လို့လဲ။ သူကလဲ ဒီပန်းပွားလောက်ကို တန်ဖိုး ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကို သွားအထိုး ခိုင်းခိုင်း ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ပန်းပွားတော့ ရမှာပါ”

မာလာသည် ထိုက်ယူ လက်မှ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်၏။ “မလုပ်ပါနဲ့ မလေးရယ်၊ ကျွန်မ အပြစ်ပါ။ ကျွန်မကိုက အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ သွားပြောလိုက်မိတာ။ ကျွန်မသာ မပြောယင် ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ ဒီပန်းပွားကို မလေး ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ပန်းပွားတွင် မကဘူး၊ မလေး ကြိုက်တာကို လုပ်ပါ။ မောင်လဲ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ဆွဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူတို့ ရန်ဖြစ်နေကြစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်သည် သူတို့ အကြောင်းကို မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်ကို သွား၍ ပြော၏။ ထိုက်ယူက ငိုသည်ရော၊ အန်သည်ရော ဖြစ်နေပြီး ပေါက်ယုကလည်း ကျောက်စိမ်းတုံးကို ခွဲမည်တက်ကဲ လုပ်လျက် ရှိသည်တွင် သူတို့အပေါ် တာဝန်ကျမည်စိုးသဖြင့် သွားပြောခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ ပျာယီးပျာယာ လာပြောသည့် အခါတွင် မယ်မယ်နှင့် သခင်မ ဝမ် တို့လည်း အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ မာလာမှာ ထိတ်လန့်လျက် ရှိကာ ဇူချွန်းကို အပြစ်တင်လျက်ရှိပြီး ဇူချွန်းကလည်း မာလာကို အပြစ်တင်လျက်ရှိ၏။

မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့ ရောက်လာကြ၍ ထိုက်ယူနှင့် ပေါက်ယုတို့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့သည့်အခါတွင် ဘာမျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ကြောင်း သိရသည့် အတွက် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ တာဝန်ခံ အစေတော်များကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

“ကောင်မတွေကိုက ကောင်းကောင်း ဂရုမစိုက်ကြဘဲကိုး။ သူတို့ ရန်ဖြစ်တော့ ညည်းတို့ ဘာမှ မလုပ်တတ် တော့ဘူး လားဟင်။ မဖျန် တတ်တော့ဘူးလား”

အစေတော် နှစ်ယောက်သည် ဆူပူကြိမ်းမောင်း သမျှကို ခေါင်းငုံ့၍

နားထောင်နေကြ၏။ မယ်မယ်က ပေါက်ယုကို ပြန်ခေါ်သွားသည့် အတွက် ရန်ပွဲမှာလည်း ပြီးသွား၏။

နောက်တစ်နေ့ ဖြစ်သည့် လဆန်း သုံးရက်နေ့ ဆွေ့ဖန်၏ မွေးနေ့ဖြစ်လေ၏။ ကျီဆွေမျိုးစု အားလုံးကို စားသောက်ပွဲနှင့် ဇာတ်ပွဲသို့ ဖိတ်ထား၏။ ပေါက်ယုမှာ ရန်ဖြစ်ပြီးနောက် ထိုက်ယုနှင့် တစ်ခါမျှ မတွေ့တော့ချေ။ ပေါက်ယု သည် ဘယ်ကိုမျှလည်း မသွားချင် မလာချင်တော့ဘဲ ထိုက်ယုနှင့် စကားများမိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် နေထိုင်မကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ မွေးနေ့သို့ မလိုက်တော့ချေ။

ထိုက်ယုမှာ အကြီးအကျယ် နေထိုင်မကောင်းခြင်း မဟုတ်ဘဲ အပူလျှပ်ရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ ဆွေ့ဖန်၏ မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲသို့ ပေါက်ယု မလိုက်ဟု ကြားရသည့်အခါ “တကယ်တော့ မောင်လေး ပေါက်ယုဟာ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲတွေကို သိပ်ကြိုက်တာ။ ဒီနေ့ မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲကို သူမသွားဘူးဆိုယင် မနေ့ကဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် စိတ်မကောင်းလို့ ယင်လဲ ဖြစ်ရ မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငါမသွားဘူး ဆိုတာကို သိလို့ယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ထိုက်ယု တွေးလျက်ရှိ၏။ “ဟုတ်တယ်၊ ကျောက်စိမ်းတုံးမှာ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းပွားကို ငါကတ်ကြေးနဲ့ ကိုက်ပစ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ နောက်ထပ် ငါ ပန်းပွားတစ်ခု အသစ်ထိုး မပေးယင် သူ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ဆွဲတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု ထိုက်ယု တွေးလျက်ရှိ၏။

သို့ဖြင့် ထိုက်ယုမှာလည်း သူ့အပြစ်ကို သူမြင်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဇာတ်ပွဲသို့ ခေါ်သွားလျှင် ပြန်၍ သင့်မြတ် သွားကြလိမ့်မည်ဟု မယ်မယ် မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက မလိုက်တော့ဟု ငြင်းလိုက်သည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် ကြံရာမရ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“ဒီလောက်စိတ်ကြီးတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ် တွယ်မိတာဟာ ငါ့အဖို့ အကုသိုလ်ဝင်တာ။ အယင် ဘဝတုန်းက ဘယ်လို အကုသိုလ်တွေများ လုပ်ခဲ့လို့လဲမသိဘူး” ဟု မယ်မယ်သည် တစ်ယောက်တည်း ညည်းလျက်ရှိ၏။ “ခုဆို ငါ့မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အတွက်ပဲ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သောကရောက်နေရတယ်။ “အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီး”ဆိုတဲ့ စကားဟာ တယ်ပြီးမှန်ပေတာပဲ။ ငါ မျက်စိမှိတ် သွားတဲ့နောက်တော့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဖြစ်ချင်သလောက် ဖြစ်ကြ စမ်းပါစေ။ ငါ့မျက်စိ ရှေ့တွင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုတကျက်ကျက် ဖြစ်နေတာကို မမြင်ချင်ဘူး။ မျက်စိမှာ မမြင်ရယင် စိတ်လဲ

ဆင်းရဲစရာ မလိုတော့ဘူး။ ငါကလဲ သေပဲ မသေနိုင်ဘူး” ဟု မယ်မယ်သည် တစ်ယောက်တည်း ညည်းလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ မယ်မယ် ညည်းကြောင်းကို ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်တို့နား သို့ရောက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုစကားပုံ ကို ယခုမှ ကြားဖူးကြသည့် အလျောက် သူတို့ခေါင်းထဲတွင် အသိဉာဏ် လက်ခနဲ ပြက်လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ခေါင်းငုံ့ကာ ထိုစကားပုံ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားရင်း မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ မှန်ပေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ယခုအချိန်အထိ ခွဲခွာနေကြရဆဲ ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်က ဝေဠုဝန်ရိပ်သာ၌ တသုန်သုန် တိုက်သည့် လေညင်းထဲတွင် ငိုယိုလျက်ရှိပြီး တစ်ယောက်က နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာပေါ်မှ လပြည့်ဝန်းကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နှလုံးသားထဲတွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူတစ်ယောက်တည်း ကဲ့သို့ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မာလာကလည်း ပေါက်ယုကို အပြစ်တင်လျက်ရှိ၏။

“ခုလို ဖြစ်ရတာဟာ သခင်လေးရဲ့ အပြစ်ပဲ။ ညီမတွေ အစ်မတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ကိုယ့်မိန်းမ နဲ့ ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို မိန်းမလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို နားမလည်ရ ကောင်းလား ဆိုပြီး သခင်လေး မကြာမကြာ အပြစ်တင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ကော သခင်လေးလဲ သူတို့နဲ့ ဘာထူးသေးသလဲ။ သန်ဘက်ခါ လဆန်း ငါးရက်နေ့ ဆိုယင် နဂါးလှေ ပွဲတော်နေ့ ရောက်တော့မယ်။ သခင်လေးတို့ နှစ်ယောက်က ဒီလို ရန်တစောင်စောင် လုပ်နေကြယင် မယ်မယ်တို့လဲ စိတ်ဆိုးမယ်၊ တခြားလူတွေလဲ စိတ်ညစ်ရမယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းပြီး သခင်လေးကပဲ မလေးကို သွားတောင်းပန်လိုက်ပါ။ ပြီးတာ ပြီးပါစေတော့။ ဒီလိုဆိုယင် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် မကောင်းဘူးလား။”

သူ့အကြံပေးချက်အား ပေါက်ယု လက်ခံမခံ ကိုမူ နောက်တစ်ခန်းတွင် ကြည့်ပါလေ။

<https://t.me/TheBookR>

မြသန်းတင့်

ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS

TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

တတိယတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၅၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၉၁)
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - တင်မောင်မြင့်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်

၁၉၈၈ - ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမ အကြိမ်
အုပ်ရေး - တစ်ထောင်
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

ဒေါ်ခင်စီ (၁၂၅၀၇)၊ ပြည်ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးသန်းမြင့် (၁၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

ပေါက်ကြည်သည် ယပ်တောင်ကို ဖွင့်၍ အနှိပ်အယောင် ပြခြင်း။

မြေကြီးပေါ်တွင် လင်ကွမ်း စာရေးသဖြင့် လူငယ်တစ်ဦး စိတ်ထိခိုက်ရခြင်း။

ပေါက်ယုနှင့် ရန်ဖြစ်မိသည့် အတွက် ထိုက်ယုမှာလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကာ နောင်တရလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုနှင့် ပြေလည်အောင် စကားစမြည် ပြောရန် အကြောင်းရာ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် နေ့ရောညပါ ပူဆွေးလျက်ရှိ၏။ ထိုက်ယု၏ အခြေအနေကို သိသော အစေတော် ဇူချန်းသည် အနီးမှနေ၍ ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်လျက်ရှိ၏။

“မလေးက မနေ့က သိပ်လောကြီးသွားတာကိုး မလေးရဲ့၊ အနည်းဆုံး ဒီပြင်လူကို နားမလည်တောင်မှ သခင်လေး ပေါက်ယုကိုတော့ မလေး နားသည်သင့်တာပေါ့၊ အလျင်တစ်ခါတုန်းကလဲ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကြောင့်ဖြစ်၊ ခုလဲ ဒီ ကျောက်စိမ်းတုံး ကြောင့်ဖြစ် ဆိုတော့”

“ဪ၊ နင်ကလဲ ငါ့ကို အပြစ်ဖို့တယ်ပေါ့၊ သူများတွေ ဘက်က ပါတယ်ပေါ့၊ လောကြီးရအောင် ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မလေးက ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်စိမ်းတုံးက ပန်းပွားကိုသွားပြီး ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြတ်ပစ်ရတာလဲ၊ ခုလို လုပ်လို့ ကတော့ မလေးက သခင်လေး ပေါက်ယုထက်တောင် ဆိုးသွားတာပေါ့၊ တကယ်တော့ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ မလေးကို ချစ်ရှာပါတယ် မလေးရယ်၊ မလေးကသာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေပြီး အထအနကောက်နေတာ”

ထိုက်ယု မည်သို့မျှ ပြန်မပြောရသေးမီ အပြင်ဘက်ဝင်းတံခါးဆီမှ ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟော.... သခင်လေး ပေါက်ယုရဲ့ အသံပဲ၊ ဧကန္တ မမလေးကို လာပြီး တောင်းပန်တယ် ထင်တယ်”

“တော်ပြီ၊ မလာပေစေနဲ့”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ မလေးရယ်၊ အပြင်ဘက်က ပူက ပူပါဘိသနဲ့၊ တော်တော်ကြာ အပူရှုပ်နေ ပါဦးမယ်”

ဇူချန်းသည် ထသွားကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ခပ်ပြီးပြီးပင် ပေါက်ယုကို အဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

“ကျွန်မတို့ အဆောင်ကို သခင်လေး မလာတော့ဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ၊ ခုတော့ လာသေးတယ်နော်”

“ဒါတော့ ဇူချွန်းတို့က သိပ်ပြီး အလေးအနက်ထား နေကြတာကိုး၊ ဘဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲ၊ တကယ်လို့ မောင်သေသွား ယင်တောင် မောင့် လိပ်ပြာဟာ ဇူချွန်းတို့ဆီကို လာပြီး တစ်နေ့ကို အခါတစ်ရာလောက် လာပြနေမှာ၊ မလေးကော နေကောင်းပြီလား”

“လူကတော့ ကောင်းပါပြီ၊ စိတ်ကတော့ မကောင်းသေးဘူး”

“သူဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်”

အိပ်ဆောင်ထဲသို့ ဝင်သည့် အခါတွင် တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေသည့် ထိုက်ယုကို တွေ့ရ၏။ ထိုက်ယုသည် သူ့ဆီသို့ ပေါက်ယု လာသည့်အခါတွင် ဝမ်းနည်းသွားကာ ငိုနေခြင်းဖြစ်၏။

ပေါက်ယုက ရွှင်လန်းသော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အိပ်ရာအနီးသို့ လျှောက်လာကာ

“နေကောင်းပြီလား မလေး”

ထိုက်ယုသည် ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်ရည်များကို သုတ်နေ၏။ ပေါက်ယုက ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လျက်

“မလေး မောင့်ကို တကယ်စိတ်ဆိုးသလားဟင်၊ မလေးနဲ့ မောင်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတွေ့ဘဲ နေကြယင် ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီ ဆိုပြီး မလေးနဲ့မောင်တို့ဟာ သူစိမ်းတရံဆံကြီး တွေလို ဘေးကဝင်ပြီး သင့်မြတ်အောင် လုပ်ပေး ကြဦးမယ်၊ ဒီတော့ မလေး မောင့်ကို ထုချင်ထု၊ ရိုက်ချင်ရိုက်၊ ရေခွေးပူနဲ့ လောင်းချင်လောင်း၊ ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် မောင့်ကို ဥပက္ခာတော့ မပြုပါနဲ့နော် ဟုတ်လား မလေး”

ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုကို လျစ်လျူပြုထားလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့စကားများကို ကြားလိုက်သည့် အခါ၌မူကား လောကတွင် သူနှင့်အရင်းနှီးဆုံး၊ အချစ်ခင်ဆုံးမှာ ပေါက်ယုတစ်ယောက်သာ ရှိတော့ သည်ကို သတိရလိုက်၏။ ထို့ပြင် ပေါက်ယု၏ သာယာချိုပျောင်း စကားများကြောင့်လည်း ထိုက်ယုမှာ စိတ်မဆိုးနိုင် တော့ဘဲ သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ပြေသွား၏။

ထိုက်ယုက ရှိုက်လိုက်ရင်း

“တော်စမ်းပါမောင်ရယ်၊ ခုမှ လာမြှောက်ပင့် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ နောင်မှာ မောင်နဲ့ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆွေ မဖြစ်ရဲ တော့ပါဘူး၊ ကြောက်ပါပြီ၊

လောကကြီးမှာ မလေး မရှိတော့ဘူး၊ သွားပြီလို့ပဲ အောက်မေ့ လိုက်ပါတော့”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“အိမ်ကိုပြန်တော့မယ်”

“မလေးပြန်ယင် မောင်လဲလိုက်မယ်”

“တကယ်လို့ မလေး သေသွားတယ် ဆိုယင်ကော”

“ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ နောက်သလို ပြောင်သလိုနဲ့၊ ဒီက အတည်ပြောနေတာ၊ မောင့်မှာ ခင်စရာ မင်စရာ အစ်မတွေ ညီမတွေ တစ်ပုံကြီးပါ၊ သူတို့ကိုလဲ ထည့်စဉ်းစားပါဦး၊ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် သေတိုင်း မောင်က ဘုန်းကြီး ဝတ်ရအောင် မောင့်ကိုယ်မောင် ဘယ်နှစ်ကိုယ်ခွဲထား နိုင်လို့လဲ၊ ဒီစကားကို သူတို့ကြားယင် စိတ်တောင်ဆိုးလိမ့်ဦးမယ်”

ပေါက်ယုသည် သူ့စကားများသွားသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ထုထောင်း ပစ်လိုက်ချင်၏။ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ မျက်နှာနီရဲလျက် ရှိရင်းက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထား၏။ အခန်းဆောင်ထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိသည်ကိုပင် ကျေးဇူး တင်ရသေး၏။ ထိုက်ယုသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်တွင် ပေါက်ယု၏ပါးများမှ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူ လာသည် ဟုပင် ထင်ရ၏။ ထိုနောက် ထိုက်ယုသည် အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်ပြီး ပေါက်ယု၏နဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက်ရင်းက “သူသိပ်ဆိုးတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုနောက် ထိုက်ယုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ လက်ကိုင်ပဝါ ဖြင့် မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယုမှာလည်း စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိကာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ထိုက်ယုက သူ့နဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်၍ ငိုနေသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာလည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ငိုလျက်ရှိ၏။ လက်ကိုင်ပဝါ ပါမလာ သဖြင့် ပေါက်ယုသည် သူ့အင်္ကျီလက်ဖြင့် မျက်ရည်များကိုသုတ်နေ၏။ ပေါက်ယုသည် နှင်းပန်းပွင့်အဖြူများ ရိုက်ထား သည့် အပြာရောင်အင်္ကျီအသစ် ဝတ်ထားသည်ကို မျက်ရည်များကြားမှ မြင်ရလေ၏။ ထိုက်ယုသည် သူ့မျက်လုံးများကို သုတ်နေရင်း ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဝိုးလက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်၍ ပစ်ပေးလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထား၏။

ပေါက်ယုသည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်လိုက် ပြီးနောက် အနီးသို့ တိုးလာကာ ထိုက်ယု၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်လေ၏။

“မငိုပါနဲ့ မလေးရယ်၊ မလေး ငိုတာကိုမြင်ယင် မောင် ရင်နာလွန်းလို့ပါ။ လာ၊ မယ်မယ့်ဆီကို သွားကြရအောင်”

ထိုက်ယုက သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းလိုက်ရင်း

“ဖယ်ပါ၊ လွှတ်ပါ၊ မောင်ဟာ ကလေးလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကလေးလေးလို အရှက်မရှိ လုပ်မ နေနဲ့၊ မောင် အနေအထိုင် တွေဆင်ခြင်ပါ၊ ကောင်းကောင်းနေပါ”

“အလို၊ ဘုရားရေ”

ထိုအသံကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လန့်သွားကြလေ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မျက်နှာရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဝင်လာသည့် နတ်ငှက်မယ်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“အဘွားကြီးတော့ တော်တော်စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ မောင်တို့ နှစ်ယောက် သင့်မြတ်ပလားဆိုတာ သွားကြည့် ချည်စမ်း ဆိုလို့ ငှက်မယ် လာကြည့်ရတာရှင်။ နေပါစေ မယ်မယ်ရယ်၊ သူတို့နေနိုင် သုံးရက်ပေါ့လို ငှက်မယ်က ပြောပါ သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရဘူး၊ ငှက်မယ်ကို အပျင်း ထူသလေး ဘာလေးနဲ့ ဆူလွှတ်လိုက်လို့ လာကြည့်ရတာ ရှင်ရေ။ ကဲ၊ ခုတော့ ကျုပ် ဘာပြောရမလဲဟင်၊ ဘာကြောင့် ရန်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရမလဲ။ မောင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ခက်ကိုခက်တယ်၊ ခု ရန်ဖြစ်လိုက်၊ တော်တော်ကြာ ပြန်ခေါ်လိုက်နဲ့၊ ခုကျတော့ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်လို့ ငိုနေလိုက်ကြတာ၊ မနေ့တုန်း ကတော့လဲ တိုက်ကြက်ကြီး နှစ်ကောင်လုံးပဲ၊ တစောင်စောင်နဲ့။ ကဲလာ၊ လိုက်ခဲ့ကြ၊ နို့မို့ယင် မယ်မယ် စိတ်ပူ နေလိမ့်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ထိုက်ယု၏ လက်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်၏။ ထိုက်ယုက နောက်ပြန်လှည့်ကာ သူ့အစေတော်များကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်မျှမရှိကြချေ။

“အံ့မယ်လေး၊ အစေတော်တွေကို ဘာလုပ်ခေါ်ဦးမလို့လဲ၊ ငှက်မယ်ပဲ ထိုက်ယုရဲ့ အစေတော်အဖြစ် ပြုစု စောင့်ရှောက်ပါ့မယ် တဲ့ရှင်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုက်ယုကို ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုလည်း သူ့နောက်မှနေ၍ မယ်မယ်၏ အဆောင်များဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

“ကဲ ငှက်မယ် အစက မပြောဘူးလား၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပြန်တည့်သွားကြမှာ ပါလို့ ငှက်မယ် ပြောတယ် မဟုတ်လား။ မယ်မယ်က မယုံဘူးတဲ့၊ ငှက်မယ် သွားပြီး ကျေအေးအောင် လုပ်ချည်တဲ့၊ ခုတော့ တည့်နေလိုက်ကြတာ၊ လင်းယုန်က စွန်ကို ကုတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ သူတို့ကို

ဘယ်သူမှ ပြောစရာ မလိုပါဘူးလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

ငှက်မယ်၏ စကားကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ပွဲကျသွားလေ၏။
ပေါက်ကြည်လည်း အခန်းထဲတွင် ရောက်နေ၏။ ထိုက်ယုက မည်သို့မျှ
မပြောဘဲ မယ်မယ်၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ပေါက်ယု က ပေါက်ကြည်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“အစ်ကိုဆွေဖန်ရဲ့ မွေးနေ့မှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တာနာတယ်
မလေးပေါက်ကြည်ရာ၊ ဒါ့ကြောင့် မောင်ဖြင့် လက်ဆောင်လဲ မပို့နိုင်ခဲ့ဘူး၊
သွားလဲ မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။ မောင် နေမကောင်းဘူး ဆိုတာကို မသိယင်တော့
သူမွေးနေ့ မလာရ ကောင်းလားလို့ စိတ်ဆိုးမှာပဲ၊ မလေးပေါက်ကြည်က
တောင်းပန်ပေးပါနော်”

“အံ့မယ်လေး၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင်တို့လို လူတွေကို
စိတ်မဆိုးရဲပါဘူး၊ နေထိုင်ကောင်းရက်သားနဲ့ မလာဘူး ဆိုယင်လဲ
စိတ်မဆိုးရဲပါဘူး၊ နေထိုင်မကောင်းယင်တော့ မပြောနဲ့တော့ပါ။ ပြီးတော့လဲ
မလေးတို့နဲ့ မောင်တို့ ဆိုတာ ဆွေမျိုးတွေပဲ၊ တစ်ခန်းတွေလို တောင်းပန်တာတွေ
ဘာတွေ မလိုပါဘူး”

“မလေးလို ခွင့်လွှတ်ကြပြီး မလေးလို နားလည်တတ်ယင်တော့
ကောင်းတာပေါ့လေ။ နေစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဇာတ်ပွဲ မကြည့်တော့ဘဲ
ဒီရောက်နေကြတာလဲ”

“ပူလွန်းလို့ မောင်ရဲ့၊ နှစ်ပိုင်းလဲ ကြည့်ပြီးရော ဆက်ကြည့်လို
မရတော့ဘူး၊ သိပ်ပူတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်တွေ ရှိနေတော့ ကိုယ်က ထလို
မကောင်းဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့် နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်ပြီး အသာ
ကလေး လစ်လာတာ”

ပေါက်ယုက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“ဒါ့ကြောင့် မလေးကို မိဖုရားယန်နဲ့ တူတယ်လို့ ပြောကြတာကိုး”
ဟုလှမ်း၍ နောက်လိုက်၏။ (တန်မင်းဆက် ဘုရင်တွမ်၏ မိဖုရားယန်မှာ ဝ
သဖြင့် အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်ဟု ပြောစမှတ် ပြုကြသည်။)

ပေါက်ကြည်သည် သူ့ကို ဤသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ထောင်းခနဲ
ဖြစ်သွားသော်လည်း စိတ်ကို ချုပ်တည်းထား လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့
ပြောလိုက်သည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင်ကား အကြီးအကျယ် ဒေါပွလျက် ရှိလေပြီ။
ပေါက်ကြည် သည် ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်ကာ

“မလေးက မိဖုရားယန်နဲ့ တူတယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ယန်ကိုချုံ့လို မောင်မျိုး
မရှိတာ နာတာပေါ့” ဟုပြော၏။ (ယန်ကိုချုံ့မှာ မိဖုရား၏ မောင်ဖြစ်ပြီး

နှမမြောက်စားသဖြင့် နန်းရင်းဝန်ကြီး ဖြစ်ကာ အာဏာကို
အလွဲသုံးစားပြုခဲ့သည်ဟု နာမည်ကြီး ခဲ့သည်။)

ထိုစဉ် ပေါက်ကြည်၏ အစေတော်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် တန်အဲက

“သခင်မလေး၊ ကျွန်မယပ်တောင်ပျောက်သွားလို့။ သခင်မလေးများ
နောက်ထားသလား။ နောက်ယင်ပြန်ပေးပါ သခင်မလေးရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

ပေါက်ကြည်က သူ့ကို မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ
လက်ညှိုးထောင်ပြလိုက်ပြီး

“ကောင်မ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ ညည်းယပ်တောင်ကို ငါယူတယ်လို့
ထင်ရအောင် ညည်းကို ငါဘယ်တုန်းကများ အရောတဝင် နေခဲ့ဖူး လို့လဲ။
ညည်းကို နောက်နေကျ တခြားသခင်မလေးတွေကို မေးကြည့်ပါလား၊
ငါမယူပါဘူး”

တန်အဲသည် နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောရဲတော့ဘဲ ထွက်သွား၏။
ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်ကို လူပုံထဲတွင် သွားစလိုက်မိသဖြင့်
ဒေါသထွက်နေသည်ကို သိလိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် အစေတော်ကို
မာန်မဲနေခြင်း ဖြစ်သည်ကိုလည်း သိလိုက်၏။ ပေါက်ယုသည် ရှက်ရှက်ဖြင့်
အခြားသူများနှင့်လှည့်၍ စကားပြောနေလေ၏။

ပေါက်ကြည်အား ပေါက်ယုက နောက်ပြောင်နေသံကို
ကြားသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည် ကျိတ်၍ ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ဝင်နောက်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ပေါက်ကြည်က ယပ်တောင်အကြောင်းကို
စောင်းမြောင်း ပြောလိုက်သည့်အတွက် ထိုက်ယုသည် မနောက်တော့ဘဲ
ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရ၏။ ပေါက်ယုက စကားလမ်းလွဲသည့် အနေဖြင့်

“ပြဇာတ်က ကောင်းရဲ့လား မလေး”

မိမိအား ပေါက်ယုက နောက်ပြောင်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယု
ဝမ်းသာလျက် ရှိကြောင်းကို ပေါက်ကြည်ကလဲ သတိမပြုဘဲ နေလိုက်သည်
မဟုတ်ချေ။ ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ပြဇာတ်တစ်ခုကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ လီကွေ့က ဆွန်ကျန်းကို
မာန်မဲဆူပူပြီး ပြန်တောင်းပန်တဲ့အခန်းလေ”

(ယင်းမှာ ရှုဟုဆိုသည့် ရှေးဟောင်း ဇာတ်ဝတ္ထုမှ အခန်းတစ်ခန်း
ဖြစ်ပြီး လယ်သမား သူပုန်ဖြစ်သည့် လီကွေ့က ခေါင်းဆောင် ဆွန်ကျန်းကို
ကတောက်ကဆတ် ပြောပြီးနောက် ပြန်တောင်းပန်ရသည့် အခန်း ဖြစ်သည်။)

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ရင်း

“မလေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင်တွေကိုလဲ တော်တော် နှံ့စပ်သားပဲ။ အဲဒီဇာတ်ရဲ့ နာမည်ကိုပါ ပြောလိုက်ပေါ့။ ဇာတ်ရဲ့နာမည်က “ဒူးထောက်အရှုံးပေးခြင်း” ဆိုတဲ့ ဇာတ်မဟုတ်လား”

“ဘာ၊ ‘ဒူးထောက်ကရှုံးပေးခြင်း’ တဲ့ဟုတ်လား၊ မောင်နဲ့ ထိုက်ယုက ရှေးဟောင်းဂန္ထဝင်တွေကို တော်တော်နှံ့စပ် တာပဲ၊ ‘ဒူးထောက် အရှုံးပေးတယ်’ ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲဆိုတာ မောင်တို့နှစ်ယောက် သိမှာပေါ့၊ ပေါက်ကြည်တို့ကတော့ ဒါမျိုးကို ဉာဏ်မမီပါဘူး”

ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သူတို့အဖြစ်ကို သူတို့ မလုံမလဲ ဖြစ်နေကြသူများ ဖြစ်သည့် အတွက် ထိုစကားကြောင့် မျက်နှာနီရဲသွားကြ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် မည်သည်ကိုရည်ရွယ်၍ ပြောဆိုနေကြကြောင်းကို မရိပ်မိသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိမည်ဟု တွက်လိုက်၏။

“ဒီလောက်ပူတဲ့ ရာသီကြီးမှာ ဘယ်သူများ ငရုတ်ကောင်းစား သလဲမသိဘူးနော်” ဟု ပြုံးစနဲနဲဖြင့် ပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူမှမစားပါဘူး”

နတ်ငှက်မယ်က ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ မျက်လုံးပြူး၍ ပြလိုက်ပြီး

“မသိဘူးလေ၊ တချို့လူတွေမှာ ပါးတွေ မျက်နှာတွေ နီရဲနေလို့ မေးကြည့်တာပါ”

သူ့စကားကြောင့် ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့မှာ ပို၍ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ ပေါက်ယု မျက်နှာပျက်နေသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်သည် ထိုစကားကို မဆက်တော့ဘဲ အသာငြိမ် နေလိုက်၏။ သူတို့လေးယောက် စကားကို ကောင်းကောင်းနားမလည်သည့် အခြားသူများကလည်း ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ကြလေ၏။

ခဏနေလျှင် ပေါက်ကြည်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ ပြန်သွားကြ၏။ ထိုက်ယုက ပေါက်ယုဘက် ပြုံး၍ ကြည့်လိုက် ပြီးလျှင်

“မောင်က မလေးတို့ကိုသာ နိုင်တာပါ၊ မလေးတို့ထက် နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးတဲ့ ဟာမျိုးကျတော့ ငြိမ်နေ လိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။ မလေးလို့ နံတဲ့အတဲ့သူ ကိုသာ စရတာပါ၊ ဒီပြင်လူကို ဒီလိုသွားစမ်းလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ”

ပေါက်ယုသည် စောစောကပင် ပေါက်ကြည်စကားကြောင့် စိတ်တိုလျက်ရှိရာ ယခု ထိုက်ယုက ခန့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပို၍

စိတ်တိုသွားပြန်၏။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် အကျယ်ကျယ်
မဖြစ်လိုတော့သည့်အတွက် သုန်မှုန်သည့် မျက်နှာဖြင့် အခန်းထဲမှ
ထွက်လာခဲ့၏။

အချိန်မှာ နွေလယ်ဖြစ်၏။ နေ့တာရှည်လှသဖြင့် သခင်များနှင့်
အစေတော်များပါ နွေလယ်စာစားပြီး ချိန်ဆိုလျှင် ပင်ပန်းနေလေပြီ။
ပေါက်ယုသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်ကာ ဥယျာဉ်ထဲတွင်
လမ်းလျှောက်လျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယု သည် မယ်မယ်၏အဆောင်မှ ဆင်းလာကာ
အနောက်ဝင်းတံခါးမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင် ဘက်ဆီသို့
လာခဲ့၏။ ဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်လျက်ရှိ၏။ နွေဆိုလျှင် နတ်ငှက်မယ်သည်
နွေလယ်စာစားပြီး အိပ်လေ့ ရှိသည့် အတွက် သူ့ အဆောင်သို့ မဝင်တော့ဘဲ
သူ့မေဖျား သခင်မဝမ်၏ အဆောင်များဘက်သို့ လာခဲ့ရာ တက်တင်းထိုးရင်း
အိပ်ငိုက်နေ ကြသော အစေတော်များကို တွေ့ရ၏။ မေဖျားမှာ အတွင်းဆောင်ရှိ
ညောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ မယ်မယ်၏ခြေသလုံးများကို
နှိပ်ပေးနေသည့် အစေတော် ချင်ချွန်းမှာလည်း အိပ်ငိုက်လျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယုသည် အသာခြေဖျားထောက်၍ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက်
ချင်ချွန်း၏နားဆွဲများကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်တွင် ချင်ချွန်းလည်း အိပ်ငိုက်ရာမှ
နိုးလာလေ၏။

“ဘာအိပ်ငိုက်နေတာလဲ”

ချင်ချွန်းက နှုတ်ခမ်းစူ၍ မဲ့ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကို အနား
မလာရန် လက်ပြလိုက်ကာ မျက်လုံးများကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက်၏။ သို့ရာတွင်
ပေါက်ယုမှာ အနားမှမခွာချင်သေး။ ပေါက်ယုသည် မေဖျားကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပေါက်ယုက
လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ပရပ်ပြားဆေးတစ်လုံးကို ထုတ်၍ ချင်ချွန်း၏ ပါးစပ်ထဲသို့
ထည့်လိုက်ရာ ချင်ချွန်းကလည်း မျက်စိမဖွင့်ဘဲ ဆေးပြားကို ငုံထားလိုက်၏။
ပေါက်ယုသည် အနားသို့ ကပ်လာကာ ချင်ချွန်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျက်

“မနက်ဖြန်ကျယ်င် အနားပေးဖို့ မေဖျားကို ပြောလိုက်မယ်၊ မောင့်ဆီကို
လာမလား”

ချင်ချွန်းက မည်သို့မျှမဖြေ။

“ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ ခုနီးလာတော့ ပြောလိုက်ရမလား”

ချင်ချွန်းသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ကာ သူ့ကို တွန်းလွှတ်လိုက်ရင်း

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အလျင်စလို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရွှေအပ်ဟာ
ရေတွင်းထဲကျပေမယ့် ကိုယ့်ပစ္စည်းဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်း တဲ့၊ ဘယ်အချိန်

ဆယ်ဆယ်ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီစကားပုံကို မကြားဖူးဘူးလား။ ဒါတွေ အသာ ထားစမ်းပါဦး၊ သခင်လေး ပျင်းနေယင် ပျော်စရာတစ်ခု ပြောလိုက်မလို့။ အရှေ့ဘက်က ဝင်းကလေးထဲကို သွားချည်၊ သခင်လေး ရဲ့ ညီကျီဟုန် တို့နဲ့ ဆွေယွန်တို့ ချိန်းတွေ့နေကြတယ်”

“ငါ သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ နင့်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ”

ထိုစဉ် သခင်မဝမ်သည် အိပ်ရာမှ ထထိုင်ကာ ချင်ချွန်း၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ပြီး

“ကောင်မ၊ တော်တော် သောက်ကမြင်း ထတဲ့ကောင်မ။ နင်တို့လို အရှက်မရှိတဲ့ ဟာမတွေကြောင့် လူပျိုကလေး တွေ ဒုက္ခရောက်နေကြတာ”

သခင်မဝမ် ထထိုင်လိုက်သည်နှင့် ပေါက်ယုမှာ မီးခိုးတန်း တစ်ခုကဲ့သို့ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ချင်ချွန်း၏ ပါးမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်လျက်ရှိသော်လည်း မည်သို့မျှမပြောခဲ့ဘဲ ငြိမ်နေ၏။ သခင်မကြီး၏ အသံကို ကြားသဖြင့် အခြား အစေတော်များသည် ပြေးလာကြ၏။

“ယုချွန်း၊ လာစမ်း၊ သွား၊ နင့်အမေကို သွားခေါ်ချည်။ ပြီးတော့ ညည်းညီမကို ပြန်ခေါ်သွားတော့လို့ ပြောလိုက်”

ချင်ချွန်းသည် မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျလာကာ ဒူးထောက်ထိုင် လိုက်ပြီးလျှင်

“ကြောက်ပါပြီ သခင်မကြီးဖျား၊ နောက် ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး။ ကျွန်မကို ဆဲချင်ဆဲပါ၊ ရိုက်ချင်လဲရိုက်ပါ၊ ပေးချင်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ။ ဒါပေမယ့် သနားသောအားဖြင့် အိမ်ကိုတော့ ပြန်မပို့ပါနဲ့ သခင်မကြီးဖျား၊ သခင်မကြီးဆီမှာ ကျွန်မ အမှုထမ်းလာတာ ဆယ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ သခင်မကြီးက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုယင် ကျွန်မ ဒီမျက်နှာတွေကို နောက်ဘယ်မှာ ကြည့်လို့ ရပါတော့မလဲ။ သနားပါ သခင်မကြီးဖျား”

ယေဘုယျအားဖြင့် သခင်မကြီးသည် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိ၍ ပျော်ပျော်နေတတ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အစေတော်များကို ရိုက်နှက်လေ့မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ချင်ချွန်း ယခုကဲ့သို့ အရှက်မရှိ ပြောနေပုံကိုမူ သည်းမခံနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါသထွက်ကာ ထ၍ ပါးကိုရိုက်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ ချင်ချွန်းသည် သခင်မကြီးဝမ်းကို တဖွဖွ တောင်းပန်သည့် တိုင် လက်မခံတော့ချေ။ သူ့အမေ မပိုင်ကို ခေါ်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်၏။ သို့ဖြင့် ချင်ချွန်းသည် ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ အရှက်တကွဲဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရပေ၏။

ပေါက်ယုသည် မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ နေသည်

ကောင်းကင်အမြင့်တွင် ရောက်နေပြီး သစ်ရိပ်တို့ ဝေလျက်ရှိ၏။ ပုစဉ်းရင်ကွဲများ၏ အော်မြည်သံများမှအပ လူသံသူသံဆို၍ ဘာမျှမကြားရချေ။ သို့ရာတွင် နှင်းဆီချုံ တစ်ချုံ အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ပေါက်ယူသည် ရပ်၍ နားစွင့် လိုက်မိ၏။ မှန်သည်။ နှင်းဆီချုံတစ်ဘက်တွင် တစ်ယောက်ယောက် ငိုနေသည့်ကမူ သေချာနေလေပြီ။ ပဉ္စမလ ဖြစ်သည့်အတွက် နှင်းဆီချုံများတွင် နှင်းဆီပွင့်တွေဝေနေအောင် ပွင့်နေကြ၏။ နှင်းဆီချုံများ ကြားမှ ချောင်းကြည့် လိုက်သည့် အခါတွင် ပန်းပွင့်များဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ငိုရှိုက်ကာ မြေပြင်ကို ဆံညှပ်ကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် ခြင်၍ ငိုနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။

“မလေးထိုက်ယုလို ပန်းပွင့်ကြွေလေးတွေကို မြေကြီးထဲမှာ လာမြှုပ်ရင်း ငိုနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပေပဲလား။ ဒီလိုဆိုယင်တော့ တုန်ရှိက ဆီရှိကို အတုခိုးတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘယ်မှာ ကြည့်ကောင်းပါ့မလဲ” ဟု ပေါက်ယု တွေးနေလေ၏။

(ဆီရှိမှာ ရှေးခေတ် ယေခိုင်ငံတွင် အလှမယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး တုန်ရှိမှာ ထိုအလှမယ်ကို အတုခိုးနေသည့် အကျည်းတန် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။)

ပေါက်ယုက ‘မလေး ထိုက်ယုကို တုပြီး ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုယင်တော့ အချည်းနှီးဖြစ်မှာပဲ’ ဟု ပြောမည်ပြုစဉ် ထိုမိန်းမပျိုမှာ အစေတော်ထဲမှ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကချေသည်ဆယ့်နှစ်ဦးထဲမှ မိန်းမပျို ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အခန်းက ပါဝင်ကပြသည့် မိန်းမပျို ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ကောင်းစွာ မမှတ်မိ ချေ။ ပေါက်ယုသည် ပါးစပ်က ထွက်တော့မည်ပြုပြီးမှ ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ပြန်၍ပိတ်လိုက်၏။

“ငါမပြောလိုက်တာ မှန်တယ်၊ ငါက ပရိယာယ်တွေ ဘာတွေကို နားလည်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါအပြောမတတ်လို့ မလေးထိုက်ယု စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးပြီ၊ မလေးပေါက်ကြည်လဲ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးပြီး ကချေသည်မလေး ကို သွားပြောလိုက်ယင် သူလဲ စိတ်ထိခိုက်ဦးမယ်” ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေ၏။

ထိုသို့စဉ်းစားပြီးနောက် ပေါက်ယုသည် ထိုမိန်းမပျိုကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လျက်ရှိ၏။ မိန်းမပျိုမှာ ကွေးညွတ်သော မျက်ခုံး၊ ကြည်လင်သော မျက်လုံး၊ နုနယ်သည့် ရုပ်ဆင်း၊ သေးသွယ်သောခါးနှင့် ကြက်သရေရှိသော လှုပ်ရှားမှုတို့ကြောင့် ထိုက်ယုနှင့်တူနေ၏။ ပေါက်ယုသည် တခြားသို့မသွားနိုင်သေးဘဲ မိန်းမပျိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မိန်းမပျိုသည်

ဆံညပ်ကလေးဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် စာလုံးများကို ရေးခြစ်လျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယုသည် ဆံညပ်ကလေးဖြင့် ရေးခြစ်နေသော စာလုံးများကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ‘နှင်းဆီ’ ဟူသော စာလုံး များကို တွေ့ရ၏။

“အင်း၊ ကဗျာရေးနေဟန် တူရဲ့။ ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို မြင်တော့ ကဗျာစပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာတာနဲ့ တူတာပဲ။ နေဦး၊ သူ့ နောက်ထပ်ဘာရေး ဦးမလဲမသိဘူး” ဟု တွေးကာစောင့်ကြည့်နေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ဆံညပ်ကလေးဖြင့် နှင်းဆီဆိုသည့် စာလုံးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရေးလျက်ရှိလေ၏။

“တစ်ခုခု စိတ်ညစ်စရာရှိလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဒီစာလုံးကလေးတွေကိုများ လျှောက်ရေးနေလေသလား။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုကြည့်ရတာ က နုနုနယ်နယ် ကလေးရယ်၊ သောကရဲ့ဒဏ်ကို သူခံနိုင်ပါ့မလား၊ သူ့ သောကတွေကို မျှခံလို့ရယင် မျှပြီးခံလိုက်ပါရဲ့”

နွေလယ်ရာသီဥတုက အကဲခတ်ရ ခက်လှ၏။ မိုးတိမ်တိုက်တစ်တိုက် သည် တရွေ့ရွေ့တက်လာ၏။ ခဏကြာလျှင် မိုးသက်လေဆင်လာပြီး နောက် မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ကျလာလေ၏။ မိန်းမပျိုကလေးမှာ ရေတွေ စိုရွဲကာ ခေါင်းတွင် အုပ်ထားသည့် ဇာပဝါကလေးမှာလည်း ဆိုဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ မိုးမှာ သည်းသည်ထက် သည်းလာခဲ့လေပြီ။ ဤမျှလောက် သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည့် မိုးဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖွယ်မရှိ။ ပေါက်ယုသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ

“ဘာတွေရေးနေတာလဲ၊ ရပ်တော့လေ၊ မိုးတွေ ဒီလောက်ရွာနေတဲ့အထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ရေးနေရတာလဲ”

နှင်းဆီချုံတစ်ဘက်မှ သူ့အသံကို ကြားလိုက်သည့်အခါတွင် မိန်းမပျိုသည် လန့်သွားကာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်ကြည့် လိုက်၏။ ပေါက်ယုမှာ လှပချောမောသူဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်ကို နှင်းဆီချုံကြီး ကွယ်နေသဖြင့် မိန်းမပျိုသည် သူ့ကို အစေတော်မိန်းမပျို တစ်ဦး ထင်မှတ်သွားကာ ပြုံးလျက်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်မရယ်၊ အစ်မမှာကော မိုးတွေစိုနေမှာပေါ့”

သူပြောသည့်အတိုင်း ပေါက်ယု တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း စိုရွဲကာ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိလေပြီ။

“ငါတော့ သွားတော့မယ်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် မိမိရိပ်သာ အဆောင်ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့၏။ မိန်းမပျိုကား မိုးရေထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်ကား နဂါးလှေပွဲတော်နီးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကချေသည်များမှာ ဇာတ်တိုက်ပြီး၍ အနားယူလျက်ရှိချိန် ဖြစ်သည့်အလျောက်

ဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် လျှောက်၍လည်နေကြ၏။ မိုးရွာသောအခါ၌ ဇာတ်ထဲတွင် သုခမိန့်အမတ်ကြီး အခန်းမှ ပါရသည့် ကချေသည် ပေါက်ကွမ်း နှင့် နန်းတွင်းသူ မိန်းမချောအဖြစ် ပါရသည့် ယုကွမ်း တို့သည် မာလာနှင့် အတူ လျှောက်လည်နေကြ၏။ သူတို့သုံးယောက်သည် မြောင်းကြီးကိုပိတ်လိုက်ပြီး မန်ဒါလီများ၊ စစ္စလီများ၊ တောဘဲများ ကို ဖမ်းလာကာ အတောင်များကို ကြိုးဖြင့်ချည်၍ မြောင်းထဲလွှတ်နေကြ၏။

ထိုနောက် မြောင်းထဲတွင်ကူးနေကြသည့် ဘဲများကို ဝရန်တာမှ ကြည့်နေကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မိုးရွာကြီး ထဲမှ ပြေးလာသည့်အခါတွင် တံခါးမကြီး ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အပြင်ဘက်မှနေ၍ တံခါးကိုထုရင်း တကြော် ကြော် အော်ခေါ်သော်လည်း သူတို့တစ်သိုက်မှာ ရယ်မောစကားများနေကြသဖြင့် ပေါက်ယုခေါ်သံကို မကြားကြချေ။ အတန်ကြာ၍ ပေါက်ယုအသံကို ကြားသည့်အခါ၌ မိုးရွာကြီးထဲတွင် ပြန်လာသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြ၏။ မိုးရွာကြီးထဲတွင် ပြန်လာမည်ဟု မထင်ကြချေ။

“အပြင်ဘက်က ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါ” ဟု ပေါက်ယုကအော်၏။

“မလေးပေါက်ကြည် နဲ့တူတာပဲ” ဟု ရှေ့ယွေ့က ပြော၏။

“ကြံကြီးစည်ရာအေ၊ မိုးရွာကြီးထဲ လာမှာမဟုတ်ပါဘူး” ဟု ချင်ဝမ်းက ပြောသည်။

မာလာက

“နေဦး၊ ချောင်းကြည့်ပေါက်က နေပြီး ငါချောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အရမ်းဖွင့်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တော်တော်ကြာ ခန်းဆောင်ထဲမှာ ရေတွေစိုကုန်လိမ့်မယ်”

မာလာသည် အမိုးမိုးထားသော စကြိုကလေးအတိုင်း ဝင်းတံခါးဆီသို့လာခဲ့၏။ တံခါးမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ရေနစ်ထားသော ကြက်ဖလို ရွဲရွဲစိုနေသည့် ပေါက်ယုကို မြင်ရ၏။ မာလာသည် သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ သူ့အအေးမိမည် ကိုလည်း စိုးရိမ်လျက်ရှိရာမှ ဝင်းတံခါးကြီးကို ကပျာကယာ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီး၍ ရယ်လိုက်ရင်း

“သခင်လေး ပြန်လာမယ်လို့ ဘယ်ထင်မလဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မိုးရွာကြီးထဲမှာ ဘယ်တွေကို လျှောက်သွား နေတာလဲ”

ပေါက်ယုသည် ခပ်စောစောက သူ့ကို တံခါးဖွင့်မပေးသဖြင့်

တံခါးလာဖွင့်ပေးသူကို ဒဏ်ပေးမည်ဟု စိတ်ကူး ထား၏။
တံခါးလာဖွင့်သည်နှင့် မည်သူမည်ဝါဟု မကြည့်ဘဲ လက်အောက် အစေခံမလေး
တစ်ယောက်ဟုထင်ကာ မာလာ ၏ ဘေးကို တအားပိတ်ကန်လိုက်လေရာ
မာလာမှာ နာလွန်းသဖြင့် အော်လိုက်မိ၏။

“ဟင်၊ သောက်ကောင်မတွေ။ နင်တို့ကို မျက်နှာသာပေးယင်
တော်တော်ရောင့်တက်တဲ့ ကောင်မတွေ၊ ငါ့ကို နင်တို့ လှောင်စရာများ
အောက်မေ့နသလား။”

အော်သံကိုကြားသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မာလာကို
မြင်သဖြင့် တောင်းပန်သည့် အပြုံးဖြင့်ပြုံးလျက်

“ဟင်၊ မာလာပါလား၊ ဘယ်ကို ကန်မိသွားသလဲဟင်”

မာလာသည် ပေါက်ယု၏ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်းကို တစ်ခါမျှ
မခံခဲ့ရဖူးချေ။ ယခု ပေါက်ယုက သူ့ကို လူရှေ့ သူရှေ့တွင် ဆဲဆိုကြိမ်း
မောင်းရုံမက ဘေးကို ပိတ်ကန်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ မာလာသည်
ရှက်လည်းရှက်၏။ ဒေါသ လည်း ထွက်၏။ နာလည်းနာ၏။ သို့ရာတွင် တမင်
လုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူမှား၍ လုပ်လိုက်မိသည်ကို သိသည့် အခါတွင်မူ
မာလာသည် နာကျင်မှုကို မပေါ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်လျက် ရှိ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သခင်လေးရဲ့၊ ခဏနေယင် ကောင်းသွားမှာပါ။
သွားလေ၊ ရေစိုနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို လဲလိုက်ဦး။”

အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက

“မောင့်တစ်သက်မှာ စိတ်ဆိုးလို့ လူတစ်ယောက် ထိထိခိုက်ခိုက်
ဖြစ်အောင်လုပ်ဖူးတာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခုတော့ ဒီလိုလုပ်မိတဲ့လူကလဲ
မာလာဖြစ်နေတော့ မောင်စိတ်မကောင်းဘူး။”

မာလာသည် နာကျင်လျက်ရှိရာမှ ပေါက်ယုအား အဝတ်အစား
ကူညီလဲပေးနေ၏။

“မာလာက သခင်လေးရဲ့ နံပါတ်တစ် အစေတော်မဟုတ်လား
သခင်လေးရယ်၊ ဒီတော့ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် မာလာ
ပထမဆုံးခံစားရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလားလို့၊ တခြားလူတွေကို သာ ဒီလို
ထိထိခိုက်ခိုက် မလုပ်မိ ပါစေနဲ့ လို့ မာလာဆုတောင်းပါတယ်။”

“တမင်လုပ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး မာလာရယ်”

“မာလာကလဲ တမင်လုပ်တယ်လို့ မပြောပါဘူး၊ ခါတိုင်းကတော့
အစေခံမလေးတွေက ဝင်းတံခါး လာဖွင့် ပေးနေ ကျကိုး၊ အစေခံမလေးတွေက

စည်းမရှိကမ်းမရှိ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေကြတာ၊ အကြောက်အလန့် ဆိုလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ အစေခံ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို ကန်လိုက်မိယင်လဲ အကောင်းသား၊ ဒါမှ ဒီကောင်မလေးတွေ ကြောက် သွားကြမှာ၊ ဒီနေ့ သူတို့ကို တံခါးအဖွင့်မခိုင်း မိတာက မာလာရဲ့ အပြစ်ပါ”

ထိုအချိန်၌ မိုးတိတ်သွားခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ကွဲမီးနှင့် ယုကွမ်းတို့လည်း ပြန်သွားကြလေပြီ။ ထိုနေ့ ညနေတွင် မာလာမှာ အကန်ခံထား ရသည့် ဒဏ်ရာကလည်းနာ၊ စိတ်ကလည်း ညစ်သဖြင့် ထမင်းမစားတော့။ ရေချိုးရန် အဝတ် အစား လဲသည့်အခါ နံရိုးအောက်နား၌ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပြားလောက် ရှိသည့် ညှိမည်းနေသော ဒဏ်ရာကို မြင်လိုက် သဖြင့် လန့်သွားသော်လည်း ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှမပြောဘဲ နေလိုက်၏။ ထိုနေ့ည အိပ်ရာဝင်သည့် အခါတွင် အနာမှာ ပို၍နာလာပြီး အိပ်ရင်းလည်း ညည်းတွားလျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယုသည် မာလာမှန်းမသိ၍ ကန်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် မာလာ မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ညတွင်အိပ်ပျော်ရင်း ယောင်ယမ်း ညည်းတွားနေသည့် အသံကို ကြားသည့်အခါ၌ မိမိကန်လိုက်သည့် ဒဏ်ရာ မည်မျှပြင်းကြောင်းကို ပေါက်ယု သဘောပေါက်လိုက် လေပြီ။ ပေါက်ယု သည် အိပ်ရာမှထကာ မှန်အိမ်ကို ယူပြီးနောက် မာလာ ကိုကြည့်ရန်လာခဲ့၏။ မာလာ၏ အိပ်ရာနားသို့ အရောက်တွင် မာလာသည် ချောင်းတစ်ဟွပ်ဟွပ် ဆိုးကာ သလိပ်ကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ပါးစပ် ဟကာ ပင်ပန်းစွာ အသက်ရှူလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါတွင် အံ့အားသင့်လျက်ရှိကာ

“သခင်လေး ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“မာလာညည်းသံကြားလို့ ထကြည့်တာ၊ မောင် ကန်တာ တော်တော်နာသွားပြီထင်တယ်။ မှန်းစမ်း၊ မောင်ကြည့် စမ်းမယ်”

“ခေါင်းထဲသိပ်မူးတယ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲကလဲ ခါးတားတားနဲ့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို မှန်အိမ်နဲ့ ကြည့်စမ်းပါ”

ပေါက်ယုက မှန်အိမ်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သွေးတွေ အန်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

“ဟင်...သွေးတွေ” ဟု ပေါက်ယုက အော်လိုက်၏။

မာလာသည် သွေးကွက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး လန့်သွား၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကိုဖတ်ပါလေ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွင် သွေးအန်ခြင်းသည် သက်ဆိုးမရှည်။ ရှည်ပြန်သော်လည်း တစ်သက်လုံး နာတာရှည်ကြီး ဖြစ်နေတတ်သည်ဟု ကြားခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ကြမ်းပေါ်တွင် သွေးများကို မြင်သည့်အခါတွင် မာလာထိတ်လန့်လျက် ရှိ၏။ မိမိ၏ မျှော်မှန်းချက်တို့သည် မီးခိုးကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။ မာလာသည် မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျလျက် ရှိ၏။ ပေါက်ယု၏ နှလုံးသားသည်လည်း နာကျင်လျက်ရှိ၏။

“ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲဟင်”

မာလာက အားယူ၍ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ်”

ပေါက်ယုက အစေခံတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ရှောက်ဆင်း အရက်ကို ကြိုခိုင်းပြီး ဆိတ်သွေးဖြင့် ဖော်ထားသည့် ဆေးလုံးကို အယူခိုင်း မည်ပြုစဉ် မာလာက တားလိုက်၏။

“သိပ်ပြီး အရေးတကြီး လုပ်မနေပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ သခင်လေးက ဒီလောက် ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ယင် လူတွေ ပိုင်းအံ့လာပြီး ဒီကောင်မက ကြီးကျယ်နေလိုက်တာလို့ မာလာကို အပြစ်ဆိုကြဦးမယ်။ ခုဆိုယင် ဘယ်သူမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းကို တခြားလူတွေသိကုန်ယင် မာလာတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ပြောစရာဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်ကျယ်သာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သမားတော် ဝမ်ဆီကိုလွှတ်ပြီး ဆေးအယူခိုင်းပေးပါ။ ဆေး နည်းနည်း ပါးပါးသောက် လိုက်ယင် ပျောက်သွားမှာပါ။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှမသိတာ ကောင်းတယ်”

နောက်တစ်နေ့ မနက် အရုဏ်တက်သည်နှင့် ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၏။ ထိုနောက် မျက်နှာမှ မသစ်နိုင်၊ ခေါင်းကိုမျှ မဖြိုးနိုင်ဘဲ ပေါက်ယုသည် သမားတော် ဝမ်ယုဂျင်း ထံသို့လာကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ သမားတော်ဝမ်သည် အကျိုးအကြောင်းကို သိရသည့်အခါတွင် အတွင်းကြေ ကြေသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ ဆေးအချို့ကို ပေးလိုက်ပြီးလျှင် တိုက်ရန် အညွှန်းကိုလည်း ပေးလိုက်သဖြင့် ပေါက်ယုလည်း အိမ်သို့ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်း ဤတွင် တော်ဦးမည်။

ထိုနေ့မှာ နဂါးလှေပွဲတော်နေ့ဖြစ်၏။ တခါးပေါက်များတွင် ဒေါနခက်များ၊ ကိုင်းပန်းခက်များကို ထားပြီး အိမ်ရှိ လူကုန် ကျားလက်ဖွဲ့ အဆောင်အယောင်များကို ဝတ်ထားကြ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သခင်မ ဝမ်က အကျွေးအမွေး ပြုလုပ် လေရာ ဒေါ်လေးဆွေ နှင့် သူ့သမီးပေါက်ကြည် တို့ကိုလည်း ဖိတ်ကြား၏။

တစ်နေ့က ဖြစ်ခဲ့သောကိစ္စကြောင့် ပေါက်ကြည်သည် သူ့ကို ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေသည်ကို ပေါက်ယု သတိပြုမိ လိုက်၏။ ပေါက်ယု စိတ်ညစ်နေခြင်းမှာ မနေ့က ချင်ချွန်းနှင့် ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကြောင့် ရှက်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သခင်မဝမ် က ပြောသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်ကလည်း ခပ်တန်းတန်း နေပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုက်ယုကမူ ပေါက်ယု စိတ်ညစ်နေ ခြင်းမှာ ပေါက်ကြည်က စိတ်ကောက်နေသည့် အတွက်ဟု ထင်သဖြင့် ပေါက်ယုကို မကျေမနပ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ နတ်ငှက် မယ်မှာမူ ပေါက်ယုနှင့် ချင်ချွန်းတို့ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ဒေါ်လေးဝမ်ထံမှ ကြားပြီးဖြစ်သည့် အတွက် ခါတိုင်းကဲ့သို့ သွက်လက်ချက်ချာခြင်း မရှိလှဘဲ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်ကာ ဧည့်ခံပွဲမှာ ခပ်ခြောက်ခြောက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ယင်းသို့ ခြောက်တီး ခြောက်သွေ့ဖြစ်ကာ ခပ်အေးအေး ဖြစ်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ယင်ချွန်းနှင့် အခြား မိန်းမပျိုကလေးများ ကိုလည်း ဓာတ်ကူးသွားကာ ခဏကြာလျှင် လူစုကွဲသွားကြလေ၏။

ထိုက်ယုမှာ ပင်ကိုယ်ကပင်လျှင် အပေါင်းအသင်းထက် အထီးကျန် နေရခြင်းကို နှစ်သက်သူဖြစ်၏။

“ဪ ဘယ်လိုပဲ ချစ်ခင် ပေါင်းသင်းကြပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ကွေကွင်းခြင်းနဲ့သာ အဆုံးသတ်ကြရပေတာပဲ။ လူတွေဟာ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေနဲ့ လုပ်ရတာကို ပျော်လေလေ၊ အဲဒီ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ တွေ မရှိတဲ့ အခါကျတော့ စိတ်ဆင်းရဲရ လေလေ၊ အထီးကျန် ဖြစ်လေလေ။ ဒီတော့ အစကတည်းက အပေါင်းအသင်း အဖော်ကို မရှာတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တကယ်ကတော့ တို့တစ်တွေဟာ ပန်းတွေနဲ့ အတူတူပဲ။ ပန်းတွေ ဖူးပွင့်နေတုန်း မှာတော့ ကြည့်ရတာ လှပါရဲ့၊ တင့်တယ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေ ညှိုးနွမ်းသွားတာကို မြင်ရတာဟာ သိပ်ရင်နာစရာ ကောင်းပေတာပဲ။ သူတို့တစ်တွေ ဖူးပွင့်မလာတာကမှ ကောင်းလိမ့်မယ်”

ထိုက်ယုသည် ထိုသို့ တွေးလျက်ရှိသဖြင့် အခြားသူများက ပျော်ပါးနေကြချိန်တွင် မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

ပေါက်ယုကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ ပေါက်ယုသည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ

ကိုလည်း ဘယ်အခါမှ အဆုံးမသတ် စေချင်။ ပန်းတွေကိုလည်း ဘယ်အခါမှ မညှိုးစေချင်။ ပေါက်ယုသည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကို အဆုံးမသတ်အောင် မတတ်နိုင် သည့်တိုင်၊ ပန်းပွင့်များကို မညှိုးအောင် မတတ်နိုင်သည့်တိုင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ ပြီးသွားတိုင်း၊ ပန်းတွေ ညှိုးကျသွားတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ယနေ့၌ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများသို့ သွားသူများသည် စိတ်နှလုံးညှိုးငယ် စွာနှင့် လူစုခွဲ ကြသည့်တိုင် ထိုက်ယုအဖို့ကား ပျော်ပွဲသို့ မသွားခဲ့သည့် အတွက် ဘာမျှထူးခြားခြင်း မရှိတော့ပြီ။ ပေါက်ယုမှာကား ပျော်ပွဲပြီး သွားသည့်အတွက် မရွှင်သည့်နှလုံး မပြုံးသည့်မျက်နှာဖြင့် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်၍ အစေတော် ချင်ဝမ်း က သူ့ အဝတ်အစားများကို ကူညီလဲလှယ်ပေးနေစဉ် ယပ်တောင် လွတ်ကျသွားကာ ကျိုးသွားလေ၏။ ပေါက်ယုက သက်ပြင်းချ လိုက်ရင်း

“နင် လုပ်လိုက်ယင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ၊ နင်တို့ ဒီကထွက်သွားပြီး ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့ နေရယင် ဘယ်လိုများနေကြမလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီ အခါကျယင် ဒီလောက် နမော်နမဲ့နေလို့ ဘယ်နှယ်လုပ် ဖြစ်မှာလဲ”

ချင်ဝမ်းက လှောင်သလိုလိုဖြင့် “သခင်လေးကလဲ၊ သူ့ ယပ်တောင်ကလေး ကျိုးသွားတာ ဆူလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ ဘာများဖြစ်သလဲ မသိဘူး။ တစ်ဆိတ်ရှိ အစေတော်တွေကို ချည်းပဲ မဲတော့တာပဲ။ တစ်နေ့ကလဲ မာလာ့ကို ကန်လိုက်တာ၊ သွေးအန်ယူတာပဲ၊ ခုလဲ ကျွန်မကို မာန်ပြန်ပြီ။ ကျွန်မတို့ကို ရိုက်ချင်ရိုက်ပါ၊ ကန်ချင်လဲကန်ပါ၊ သခင်လေးတို့ ကြိုက်သလောက် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုလို ယပ်တောင်ကလေး တစ်ချောင်း ကျိုးတာမျိုးလောက် ကိုတော့ ဒီလောက် ဆူလို့ မကောင်းပါဘူး။ ဟိုတုန်းက ဆိုယင် ဖန်ပန်းအိုးကြီးတွေ၊ မဟူရာ ပန်းစိုက် အိုးကြီးတွေ ကျကွဲတာတောင် ဘာမှမပြောဘူး။ ယင်တောင်ကလေးတစ်ချောင်း ကျကျိုးတာများ၊ ခုတော့ အဖြစ်သည်း နေလိုက်တာ။ ဘာလဲ၊ သခင်လေး က ကျွန်မတို့နဲ့ နေရတာ ငြီးငွေ့သွားပြီ မဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပို့လိုက်ပြီး နောက်ထပ် အစေတော် အသစ်ကလေးတွေနဲ့ နေနိုင်ပါတယ်။ ခွဲကာနီးမှာ အေးအေး ဆေးဆေး ပြန်ပါရစေ”

ပေါက်ယုသည် ပို၍စိတ်တိုသွားကာ

“မပူပါနဲ့၊ မကြာခင်မှာ ခွဲရတော့မှာပါ”

သူတို့ပြောနေသည့်စကားကို ကြားသည့်အခါတွင် မာလာသည် အဆောင်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာကာ

“သခင်လေး၊ ဘာတွေ စိတ်တိုနေပြန်တာလဲ။ မာလာ မရှိတာနဲ့

သခင်လေး တစ်ခုခု အဆင်မပြေ ဖြစ်တော့မှာပဲ လို့ အစက မပြောဘူးလား။”

ချင်ဝမ်းက မာလာဘက်သို့ လှည့်၍

“လာစမ်းပါဦး မာလာရယ်၊ ညည်းကတော့ အကိုင်အတွယ် တတ်ပါတယ်၊ ညည်းလာယင် စိတ်ပြေသွားမှာပါ။ ညည်းကတော့ ရှေးပဝေသဏီ ကတည်းက သူ့ကိုပြုစုလာခဲ့တာ၊ တို့များကတော့ နောက်ပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင် မဟုတ်လား အေ။ ညည်းဆိုယင် ကြည့်ပါလား၊ အပြုအစု ကောင်းတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘေးပိတ်တောင် အကန်ခံရပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ညည်းလောက် အပြုအစု ကောင်းတာတောင် ဘေးပိတ်ကန် ခံရသေးယင် တို့လို ကောင်မတွေ ဘယ်လိုများ ခံရဦးမလဲ မသိဘူး။”

မာလာမှာ သူပြောသည့်စကားကြောင့် စိတ်လည်းဆိုး၊ ရှက်လည်း ရှက်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောမည် ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ မျက်နှာကြီးမည်းကာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးလျက်ရှိလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မာလာသည် သူ့စိတ်ကို သူချုပ်တည်းလိုက်ကာ

“ကဲ၊ ကောင်မ သွားသွား၊ အပြင်မှာ သွားကစားချည်။ တို့အပြစ် ပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“တို့” ဟု ပြောလိုက်ခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူနှင့် ပေါက်ယုကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ချင်ဝမ်းမှာ ပို၍ စိတ်တို လာကာ သရော်လှောင် ပြောင်လိုက်သည့် ဟန်ဖြင့်

“ဘာ တို့အပြစ်ရမှာလဲအေ၊ တို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေကို ပြောတာလဲ။ ဒီမှာ ကောင်မ၊ ဒီလောက်လဲ အောက်ကျို့ မနေနဲ့၊ ညည်းအစား ရှက်တယ်။ ညည်း တိတ်တိတ်ပုန်း ဘာတွေလုပ်နေတယ် ဆိုတာကို မသိဘူးများ အောက်မေ့နေ သလား၊ အကုန်သိတယ်လို့ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ညည်းလဲ အမြှောင် အဆင့်ကို မရောက်သေးပါဘူး၊ သူလို ကိုယ်လို အစေတော် ပါပဲ၊ အစေတော်ချင်း အတူတူ ညည်းက တစ်လုံး ပိုမရှူချင်စမ်းပါနဲ့။ တို့ ဆိုတဲ့အထဲမှာ ငါမပါဘူးအေ”

မာလာမှာ မျက်နှာတွေ နီရဲလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုက

“နင်တို့တစ်တွေ ဒီလောက်တောင် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ကြယင် မာလာကို အမြှောင်အဖြစ် ထားလိုက်ရုံပဲ၊ အဲဒီ တော့ နင်တို့ ဒီထက်ပိုပြီး မနာလိုဖြစ်ကြပေါ့”

မာလာက မပြောရန် ပေါက်ယု၏ လက်ကိုဆွဲ၍ သတိပေးလိုက်သေး၏။

“ကဲ၊ တော်ပါတော့ သခင်လေးရယ်။ ချင်ဝမ်းက မလိမ်မိုး မလိမ်မာလေး မို့လို့ ပြောတာပါ၊ ခါတိုင်း ဒီထက်မက ဟာတွေကိုတောင် သခင်လေး

သည်းခံနေသေးတာပဲ။ ခု ဘာမဟုတ်တာ ကလေးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်တိုနေရတာလဲ။ ဒီနေ့ သခင်လေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

“ဘာ မလိမ်မိုး မလိမ်မာလဲ။ ညည်းကလဲ ဘယ်လောက်များ တတ်လို့ သိလို့လဲ”

“ဒီမှာ ချင်ဝမ်း။ ညည်း ငါနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာလား၊ သခင်လေးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာလား၊ တကယ်လို့ ငါ့ကို မကျေနပ်ဘူးဆိုယင် ငါ့ကိုပြောပါ။ ဘာဖြစ်လို့ သခင်လေးကို သွားပြောနေရတာလဲ။ သခင်လေးနဲ့ ဖြစ်တယ် ဆိုယင်လဲ ဒီလောက် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ပြောနေဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ငါက ညည်းတို့နှစ်ယောက် စကားများနေသံကို ကြားလို့ ပြီးတာ ပြီးသွား ပါစေ ဆိုပြီး ဖျန်ရအောင်လာတာ၊ ခုတော့ ညည်းက ငါ့ကိုပါ လှည့်ပြီး ရန်ထောင်တယ်။ ညည်း ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုး နေတာလဲ။ ငါ့ကိုလား၊ သခင်လေးကိုလား။ တွေ့သမျှ သူ့ကို လိုက်ပြီး ရန်လုပ်နေတာလား။ တော်ပြီ၊ ညည်းကို ငါဘာမှ မပြောတော့ဘူး ။ ညည်းသဘော ညည်း ဘာသာညည်း ပြောချင်ရာပြောတော့”

မာလာသည် အပြင် ထွက်လာခဲ့၏။ ပေါက်ယု က ချင်ဝမ်း ဘက်သို့လှည့်၍

“ဒီလောက် စိတ်ဆိုးလို့ မကောင်းပါဘူး။ နင့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ကောင်းပြီ၊ နင်လဲ အရွယ်ရောက်ပြီ။ ဒီတော့ ခုလောက်ဆိုယင် အိမ်ကိုပြန်ချင်ရောပေါ့။ နင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ ငါ မေဖျားကိုပြောပေးမယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

ချင်ဝမ်း၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တို့ ဝဲကျလာကာ

“အိမ်ကိုမပြန်ဘူး။ သခင်လေးက ကျွန်မကို မကြိုက်လို့ အကြောင်းရှာပြီး အိမ်ပြန်ပို့တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ မပြန်ဘူး။”

“တော်ပြီ။ အလျင်တုန်းက နင်ဒီလိုဖြစ်တာကို ငါတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ခုတော့ နင့်လုပ်ပုံတွေက လွန်လာပြီ။ ဒီတော့ အိမ်ကိုပြန်ပို့တာပဲ ကောင်းတယ်၊ မေဖျားကို ခုသွားပြောမယ်”

ပေါက်ယုက ထွက်သွားမည်အပြုတွင် အခန်းဝ၌ မာလာက ဆီး၍ တားလိုက်ကာ

“သခင်လေး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“မေဖျားဆီကိုသွားပြီး ဒီကောင်မကို အိမ်ပြန်အပို့ခိုင်းမလို့”

မာလာက ချော့မြူသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်လျက်

“မဟုတ်တာ သခင်လေးရယ်၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူ

အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းပြီး ပြန်ရအောင် သခင်လေး လုပ်ရက်သလား။ တကယ်လို့ သူကိုယ်တိုင်က အိမ်ကိုပြန်ချင်တယ်ထား၊ သခင်လေးက သူ စိတ်ပြေ သွားအောင် စောင့်ပြီးမှ ပို့သင့်တာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ သခင်မကြီးကို အမှတ်မဲ့ ပြောသင့်တာပေါ့။ ခုလို ဖြုန်းစားကြီး သွားပြောတယ် ဆိုယင် သခင်မကြီးက တစ်မျိုးတစ်မည်တွေ ထင်ကုန်ယင် မခက်ပါလား။”

“ထုတ်ပစ်ဖို့ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်ကိုက ပြန်ချင်တယ် ဆိုတာကို သွားပြောမှာပေါ့”

“ကျွန်မက ပြန်ချင်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ သခင်လေး။ သခင်လေး ဘာသာ သခင်လေးပြောတဲ့ စကားပဲ၊ သခင်လေးစကားကို ကျွန်မစကားမလုပ်ပါနဲ့။ ကောင်းပြီ၊ ဒီလောက်တောင် ပြောချင်တယ်ဆို ယင်လဲ သခင်လေး သွားပြောချည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ဒီအိမ်က ပြန်ထွက်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ ဟောဒီ အိမ်ထဲမှာတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားမယ်”

“တော်တော်ခက်တဲ့ ကောင်မပဲ။ ဒီအိမ်က မသွားချင်ယင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ နင် ဒီလောက် စကားများနေရတာလဲ။ တော်ပြီ၊ စကားများသံ တွေကို ငါမကြားချင်ဘူး၊ နင်ထွက်သွားတာပဲ ကောင်းတယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုအကြောင်းကို သူ့အမေထံ သွားပြောမည် ပြုလေရာ မာလာလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ကြည့်နေ ရလေ၏။ ဤတွင် မာလာသည် ပေါက်ယုရှေ့တွင် နူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ကာ တောင်းပန်ခြင်းပြုလေ၏။ အကြီးဆုံး အစေတော်ဖြစ်သည့် မာလာ နူးထောက်ထိုင် လိုက်သည့်အခါတွင် အငယ်များဖြစ်သည့် ပီဟင်း၊ ချူဝမ်း၊ ရှေ့ယွေ့ တို့လည်း ပြင်ဘက် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ရပ်နေရာမှ ပြေးဝင်လာကြကာ မာလာဘေးတွင် နူးထောက်ထိုင်လိုက် ကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မာလာကို ဆွဲထူလိုက်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် သက်ပြင်းချ၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် အခြားသော အစေတော်များကို အပြင်သို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။

“မောင် ဘာလုပ်ရမလဲဟင် မာလာ။ မောင့်မှာတော့ စိတ်ညစ်လိုက်ရတာ၊ သောကရောက်လိုက်ရတာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြဘူး”

ပေါက်ယုက ငိုသည့်အခါတွင် မာလာမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ကျလာလေ၏။ သူတို့အနီးတွင် ရှိနေသည့် ချင်ဝမ်းက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်ပြုစဉ် ထိုက်ယု ရောက်လာသဖြင့် ချင်ဝမ်းလည်း အသာထွက် လာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုက ပြုံးလျက်

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ပေါက်စီ အဝေ မတည့်လို့ ရန်ဖြစ်နေကြတာလား။”

ထိုက်ယု၏ စကားကြောင့် ပေါက်ယုနှင့် မာလာတို့သည် ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ကောင်းပြီ၊ မောင်က မပြောဘူးဆိုယင် မာလာ့ဆီကပဲ မေးတော့မယ်။ ဆိုစမ်း မာလာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခု မာလာ တို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ပြောစမ်း၊ မလေးထိုက်ယု ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်” ဟုဆိုကာ မာလာ၏ ပခုံးကို ဖက်ရင်း ပြောနေလေ၏။

မာလာက ထိုက်ယု ဖက်ထားသည့်ကြားမှ ရုန်းထွက်လာကာ

“မမလေး၊ ကျွန်မတို့ ဒီလိုမနောက်နဲ့ မလေး။ ကျွန်မတို့က အစေတော်တွေ၊ တော်တော်ကြာ သူများတွေမြင်ယင် မကောင်းဘူး။”

“မာလာကတော့ အစေတော်လို့ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မလေး ထိုက်ယု တို့ကတော့ အစေတော်လို့ မမြင်ဘူး၊ ကိုယ့်ယောင်းမလို့ပဲ သဘောထားတယ်”

ပေါက်ယုက မကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့်

“မလေးကလဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တော်တော်ကြာ ဒီပြင် ကောင်မတွေ ကြားယင် သူ့ကို စနေကြ လိမ့်ဦးမယ်။ မလေး က ဒီလိုမပြောဘဲနဲ့တောင် ခု မောင်တို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောကြလှပြီ”

“မာလာ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို မလေး မသိပါဘူး မလေးရယ်၊ ကျွန်မသေမှ အေးမှာပါ”

“မာလာသာသေယင် ဒီပြင်လူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်မယ် ဆိုတာတော့ မလေး မပြောတတ်ဘူး၊ မလေးကတော့ မာလာသေယင် ငိုတာနဲ့ပဲ သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“မာလာသေယင် မောင်ကတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်မှာပဲ”

“တော်စမ်းပါ၊ နိမိတ် မရှိတာတွေ မပြောကြစမ်းပါနဲ့”

ထိုက်ယုကပြီးလျက် လက်နှစ်ချောင်းကို ထောင်ပြလိုက်ရင်း

“မောင် ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်လို့ ပြောတာ နှစ်ခါရှိပြီနော်၊ မလေး မှတ်ထားတယ်”

ထိုက်ယုက သူ့အား တစ်ခါက ပြောဖူးသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပေါက်ယုသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ တိတ်တိတ်နေ လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ထိုက်ယုလည်း ပြန်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူတို့နှင့်လာ၍ အရက်သောက်ရန် ဆွေဖန်က ဖိတ်ထားရာ ငြင်း၍ မကောင်းသဖြင့် သွားရလေ၏။ ဧည့်ခံပွဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း မပြီးမချင်း မပြန်ရဘဲ အချိန်ကုန်မှ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ ပေါက်ယု ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် အတန်ငယ် မှောင်နေလေပြီ။ ပေါက်ယုမှာ အနည်းငယ် ထွေလာလေပြီ။ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါ ထိုင်ခုံတစ်ခု ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည့် သဏ္ဌာန်တစ်ခု ကို တွေ့သဖြင့် မာလာထင်မှတ်ကာ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တွက်လိုက်ရင်း

“ဘယ့်နှယ်လဲ တော်တော်နာနေသေးသလား”

ထိုင်ခုံပေါ်တွင် လှဲနေသည့် သဏ္ဌာန်သည် ထထိုင်လိုက်ကာ

“သခင်လေး၊ ကျွန်မကို လာနှောင့်ယှက်ပြန်ပလား”

ထိုသဏ္ဌာန်မှာ မာလာမဟုတ်ဘဲ ချင်ဝမ်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုက သူ့ကို အထိုင် ခိုင်းလိုက် ပြီးနောက်

“နင်ဟာ ခုတလောမှာ တော်တော်ကို စိတ်တိုနေတယ်နော်။ ယပ်တောင်လေး ကျကျိုးလို့ ငါက တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ဆူမိတာနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တာ၊ ပြီးပဲမပြီးနိုင်ဘူး။ ငါ့ကို ပြောတာကတော့ သိပ်အရေးမကြီး ပါဘူးလေ၊ ထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် မဆီမဆိုင် မာလာကို ရန်ထောင်တာကတော့ မကောင်းပါဘူး။ နင့်ကို စေတနာနဲ့ ပြောတာပဲဟာ”

“ပူရအိုက်ရတဲ့ အထဲမှာ လက်က ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ၊ တခြားလူတွေ မြင်ယင် မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မ ဒီနားမှာ သခင်လေးနဲ့ မထိုင်ချင်ဘူး၊ သွားမယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီနားမှာ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်နေရတာလဲ” ဟု ပေါက်ယုက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် မေးလိုက်၏။

ချင်ဝမ်းက တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကာ

“သခင်လေး မလာခင်တုန်းကတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်အိပ်ချင်လို့ အိပ်နေတာပေါ့။ ဖယ်ပါ၊ ထပါ၊ ကျွန်မရေချိုးမလို့။ မာလာနဲ့ ရှေ့ယွေ တို့ကို ခေါ်ထား၊ သူတို့က ရေချိုးပြီးပြီ”

“ငါလဲ အရက်တွေ သောက်ထားတော့ ပူတယ်၊ ရေချိုးချင်တယ်။ သွား၊ စည်ပိုင်းထဲမှာ ရေထည့်ထားနှင့်၊ တို့ အတူတူရေချိုးမယ်”

“အံမယ်လေးတော်၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ မချိုးရဲပါဘူး။ တစ်ခါတုန်းက

သခင်လေးကို ပီဟင်း ချိုးပေးတာကို မမေ့သေး ပါဘူး။ အခန်းထဲမှာ ရေချိုးနေလိုက်ကြတာ၊ နာရီ နှစ်မောင်း သုံးမောင်းကြာတယ်၊ အပြင်ကလူတွေ အထဲတောင် မဝင် ရဲဘူး။ အထဲမှာ ဘာတွေ လုပ်နေကြမှန်းတော့ မသိဘူး၊ သခင်လေးတို့လဲ ရေချိုးပြီးရော ကျွန်မတို့ အထဲဝင်လာတော့ တစ်ခန်းလုံး ရေတွေကို ရွှဲနေတာပဲ။ ခုတင်တိုင်နားမှာလဲ ရေတွေစိုလို့၊ အိပ်ရာပေါ်မှာတောင် ရေတွေစိုနေတာပဲ။ ဘယ်လို ချိုးကြမှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မတို့ဖြင့် အဲဒီအကြောင်း ပြောပြောပြီး ရယ်လိုက်ရတာ။ ဒီတော့ ကျွန်မမှာ သခင်လေး ကိုလဲ ရေချိုး ပေးနေချိန် မရဘူး၊ ကျွန်မနဲ့လဲ အတူတူရေမချိုးနဲ့။ ပြီးတော့ ခုဆို နည်းနည်းအေးလာပြီ၊ သခင်လေးလဲ ရေမချိုးယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မ ရေတစ်ဇလုံ ခပ်ပေးခဲ့မယ်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ခေါင်းလေးဘာလေး ဖြီးလိုက်။ စောစောတုန်းက ယုန်ယန်းရယ်၊ သခင်လေးဖို့ ဖန်အိုးထဲမှာ အအေးစိမ်ထားတဲ့ သစ်သီး ယူလာလို့ ကျွန်မပြောလိုက်မယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် နင်လဲရေမချိုးရဘူး၊ လက်ဆေးပြီး ငါ့ သစ်သီး ဇလုံယူလာခဲ့”

ချင်ဝမ်းက ရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်မက နမောနမဲ့ မဟုတ်လား၊ ယပ်တောင်ကလေးတောင် မှ မကျိုးအောင် မကိုင်တတ်ဘဲ၊ သစ်သီးဖန်အိုးကို ယူလာလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ တော်တော်ကြာ ဖန်အိုး ကွဲသွားယင် ပြောလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အေး၊ ခွဲချင်ယင်လဲ ခွဲပစ်လိုက်၊ ပစ္စည်းဆိုတာ သုံးဖို့ထားတာ။ နင်က တစ်ခုကို ကြိုက်မယ်၊ ငါကျတော့ တခြားတစ်ခုကို ကြိုက်တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်း ဘယ်တူပါ့မလဲ။ ဥပမာ ယပ်တောင် ဆိုပါတော့၊ ယပ်တောင်ဆိုတာ ယပ်ခပ်ဖို့ ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ငါက ချိုးပစ်လိုက်တယ် ဆိုယင် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမှာလဲ။ အပျော် သဘော ချိုးပစ်တယ်ဆိုယင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဆိုးတာနဲ့ ချိုးပစ်တယ် ဆိုယင်တော့ မကောင်းဘူး ပေါ့။ ပန်းကန်တွေ၊ ဖန်အိုးတွေလဲ ဒီနည်းအတိုင်းပေါ့။ သူတို့ကို သုံးဖို့ထားတာ၊ ကွဲသံကို ကြားချင်လို့ တမင် သက်သက် ခွဲတယ် ဆိုယင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဆိုးလို့ ခွဲပစ်တယ် ဆိုယင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် လူတွေကို ပစ္စည်းကို ရိုသေဖို့ ပြောတာပေါ့”

“ဒါဆိုယင် ကျွန်မကို ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ပေးလေ၊ အဲဒီ ယပ်တောင်စုတ်တဲ့ အသံကို ကြားရတာ သိပ်သဘောကျတာပဲ”

ပေါက်ယုက ပြုံး၍ သူ့အိတ်ထဲတွင် ပါလာသည့် ယပ်တောင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ချင်ဝမ်းက ယပ်တောင်ကို နှစ်ပိုင်း ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဆက်ဆုတ်နေ၏။

“ကောင်းတယ်၊ ဒီထက် မြည်အောင်ဆုတ်” ဟု ပေါက်ယုကပြုံး၍ ပြော၏။

ထိုစဉ် ရှေ့ယွေ့ ရောက်လာကာ

“ကြည့်စမ်းဟယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖျက်ဆီးပစ်နေတယ်။ မလုပ်ပါနဲ့”

ပေါက်ယုက မည်သို့မျှမပြောဘဲ ရှေ့ယွေ့ လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသည့် ယပ်တောင်ကို လုယူပြီး ချင်ဝမ်းကို ပေးလိုက်၏။ ချင်ဝမ်းက ချက်ချင်းလှမ်းယူကာ ရယ်၍ဆုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ နင်တို့ဟာက ယပ်တောင်ကို အပျော်သက်သက် ဖျက်ဆီးနေကြတာလား၊ ဟုတ်လား”

“သွား။ ယပ်တောင်သေတ္တာထဲက တစ်ချောင်း သွားယူချည်ဦး။ ယပ်တောင်ကို ဘာနှမြောစရာရှိသလဲ”

“တစ်ချောင်းရယ်လို့တော့ ယူမနေပါနဲ့ သခင်လေးရယ်၊ တစ်သေတ္တာလုံးသာ ချပေးလိုက်ပါ။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆုတ်ပစ် ရအောင်”

“ဒါဖြင့် သွားယူချည်”

“ကျွန်မကတော့ ယူမပေးပေါင် သူ့မှာ ခြေတွေလက်တွေ အကောင်းပကတိ ရှိသားပဲ သူ့ဘာသာသူ သွားယူပေါ့”

ချင်ဝမ်းက ရယ်လျက်

“တော်ပါပြီ၊ ပျင်းသွားပြီ၊ မဆုတ်ချင်တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ ဆုတ်တော့မယ်”

ပေါက်ယုက

“ ‘အပြုံးတစ်ခုကို ရွှေစင်တစ်ထောင် ပေးဝယ်သော်လည်းမရနိုင်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ အပြုံးကို ငါ့မှာ ယပ်တောင်နဲ့ ပေးဝယ်လိုက်ရတယ်၊ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်သလဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားသစ်တို့ကို လဲပြီးသည့် မာလာကို လှမ်းခေါ်ကာ အစေခံမလေး ကျီယီအား ယပ်တောင်စုတ်များကို အလှဲခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် အပြင်တွင် အေးအေးလူလူ စကားပြောနေကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်လောက်၌ သခင်မကြီးဝမ်းနှင့် ကလေးမ တစ်သိုက်သည် မယ်မယ်၏ အခန်းသို့ လာရောက်၍ စကားစမြည်ပြော နေကြစဉ် မယ်မယ်၏ မြေးတူမ ရှိစမ်းယဉ် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် အစေတော် တစ်ယောက်က လာပြော၏။ ရှိစမ်းယဉ်သည် အစေတော်များ၊ အထိန်းတော်များ ခြံရံလျက် ဝင်းထဲသို့

ဝင်လာလေရာ အိမ်ရှိ မိန်းကလေး များက လေကားဝမှ ဆီးကြိုကြ၏။ သူတို့ မတွေ့ကြသည်မှာ တစ်လလောက် ကြာသွားပြီဖြစ်ရာ ပြန်တွေ့ကြသည်နှင့် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် နှုတ်ဆက်ကာ စကားလက်ဆုံ ကျလျက် ရှိ၏။ ရှိစမ်းယဉ်သည် မယ်မယ်ကိုလည်း သွား၍ ကန်တော့၏။

“ပူကပူပါ ဘိသန့်ဟယ်၊ ငါ့မြေးရဲ့ အပေါ်က ဝတ်ရုံကြီးတွေကို ချွတ်ထားလိုက်ပါလား။”

ရှိစမ်းယဉ်က အပေါ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်လိုက်သည့် အခါတွင် သခင်မဝမ်က

“အံ့မယ်လေးကွယ်၊ ငါ့တူမမှာလဲ ဝတ်ထားလိုက်တာ အထပ်ထပ် ပါကလား” ဟု ပြော၏။

“စမ်းယဉ်က ဝတ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ဒေါ်လေးက အတင်းဝတ်ခိုင်းလို့ ဝတ်လာရတာ”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလျက်

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်လေးတို့များ သူများကို အဝတ်အစား ဆင်ပေးရတာ သိပ်ဝါသနာပါတာပဲ။ အလျင်နှစ် ဒီကိုလာတုန်းက ကြည့်ပါလား၊ မောင်လေး ပေါက်ယုကို ဖိနပ်တွေချုပ်ပေး၊ အဝတ်တွေချုပ် ပေးပြီး အဝတ်ခိုင်းနေတာပဲ။ အဲဒီ ကုလားထိုင်နားမှာ ရပ်ပြီး သူတူ ဝတ်စားထားတာကို ကြည့်နေတယ်လေ၊ ဒေါ်လေးက မောင်လေး ပေါက်ယုနဲ့လဲ ရပ်ချင်းဆင်တော့ သူ့ကို ပိုချစ်ဟန်တူပါရဲ့”

“ပေါက်ယု ဒီကို လာစမ်းဟဲ့၊ နင့်ခေါင်းပေါ်က မီးပုံး ပန်းဖွား က ဖုန်တွေ မျက်လုံးထဲဝင်မယ်ဟဲ့။ မောင်လေး ပေါက်ယုကလဲ တစ်ချက်မှ မလှုပ်ဘူး၊ အဲဒီနေရာမှ ပဲရပ်နေတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ အစိုးရိမ်ကြီးပုံကို ကြည့်ပြီး ပေါက်ကြည်တို့မှာ ရယ်လိုက်ရတာ။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်၊ နင်က ယောက်ျားကလေးနဲ့ တူသားပဲတဲ့။ ယောက်ျား ကလေး ပဲ၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ မတူဘဲ ရှိပါ့မလား။”

ထိုက်ယုက

“ပေါက်ကြည်က ဒါပဲသိတာကိုး၊ တစ်မြန်နှစ်က လာတုန်းက ကြည့်ပါလား၊ သူလဲ ဒီရောက်ရော မကြာခင် နှင်းတွေ စကျတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ထိုက်ယုရဲ့ ဘွားအေနဲ့ ထိုက်ယုတို့က ဘိုးဘွားသမီးလေးက ကန်တော့ပြီး ပြန်လာကြ တာလေ။ ဘွားဘွားရဲ့ သိုးမွေးလည်စည်းအနီက ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ စမ်းယဉ်က ကောက်ပြီး ခါးမှာ စည်းထား လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဖေးကွက်လပ်ထဲ သွားပြီး အစေ့တော်တွေနဲ့ နှင်းလူလုပ်တမ်း

သွားကစားကြလို့ ချော်လဲ လိုက်တာ၊ မျက်နှာမှာလဲ ရွံ့တွေချည်းပဲ၊
တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ပေရေလို့”

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သတိရကြသဖြင့် အားလုံးရယ်ကြ၏။
“အထိန်းတော်ကြီး ချိုရေ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ရှင့်သခင်မလေး စမ်းယဉ်
အလျင်တုန်းကလို ဆော့တုန်းပဲလား”

အထိန်းတော်ကြီးသည် ပြုံးနေလေ၏။

“ယင်ချွန်း ကတော့ ဆော့တာကို သည်းခံနိုင်တယ်၊ စကားများတာကို
သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲ။ အိပ်ယင်လဲ စကားပြောတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ရယ်တာရော
ရန်ထောင်တာရော လုပ်တာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ပြောလိုက်တာလဲ ဘာတွေ မှန်း
မသိဘူး၊ ဒီစကားမျိုးတွေ သူ ဘယ်ကများ ကြားဖူးသလဲ မသိဘူး”

သခင်မ ဝမ်က

“ခုတော့ အလျင်ကလောက် ဆိုးတော့မယ် မထင်ပါဘူးကွယ်။
တစ်နေ့ကပဲ သူ့ကို စေ့စပ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ နောက်နှစ်လောက် ဆိုယင်
ယောက္ခမတွေနဲ့ လိုက်နေရတော့မယ်၊ ဒီတော့ အလျင်အတိုင်း နေသွားလို့
ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ၊ အချိုးပြောင်းရတော့မှာပေါ့”

“စမ်းယဉ်က ဒီမှာအိပ်မှာလား၊ နေ့ချင်းပြန်မှာလား” ဟုမယ်မယ် က
မေးလေ၏။

အထိန်းတော်ကြီး ချိုက

“မယ်မယ်က သူယူလာတဲ့ အဝတ်အစားတွေ မမြင်သေးလို့ မေးတာ။
ယူလာလိုက်တာတွေက နည်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ သုံးလေးရက်လောက်
နေဦးမယ်တဲ့”

“မောင်လေး ပေါက်ယုကော အိမ်မှာရှိရဲ့လား” ဟု ရှိစမ်းယဉ်က မေး၏။

ပေါက်ကြည်က ရယ်ကာ

“လုပ်ပြီး တစ်ခါလာယင် သူ့မှာ သူ့မောင်လေး ပေါက်ယုကိုပဲ
သတိရတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အဆော့ သန်တဲ့ သူတွေချည်း ဆိုတော့
သူတို့အချင်းချင်း ကျယ်ပင် ဟန်ကျနေတာပဲ။ ကြည့်လေ၊ မေးကတည်းက
မောင်လေး ပေါက်ယုကို မေးတယ် ဆိုတော့ အလျင်တုန်းကလို ဆော့တုန်းပဲ
ဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့”

“အရွယ်တွေ ရောက်ကုန်ကြပြီနော်၊ ဟိုတုန်းကလို
သိပ်မဆော့ကြနဲ့တော့။ ပြီးတော့ ငယ်နာမည်တွေ ဘာတွေကို တကြော်ကြော်
ခေါ်မနေကြနဲ့” ဟု မယ်မယ်ကပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ပေါက်ယု ရောက်လာလေ၏။

“ဟ၊ မလေးစမ်းယဉ်ပါလား။ အလျင်တစ်ခါ ဖိတ်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ကြည့်လေ၊ ခုတွင် ငယ်နာမည်တွေကို သိပ်မခေါ်ကြနဲ့တော့လို့ မယ်မယ်က ပြောနေသေးတယ်”

ထိုက်ယုက ရှိစမ်းယဉ် ဘက်သို့ လှည့်၍

“သူ့မှာ မလေးဖို့ ပေးစရာတစ်ခုရှိတယ်”

ပေါက်ယု ရယ်လိုက်ရင်း

“သူပြောတာတွေ ယုံမနေနဲ့။ ကြည့်စမ်း၊ မလေး စမ်းယဉ် တော်တော် ထွားလာတယ်နော်၊ အရပ်ကြီးကလဲ ရှည်လာလိုက်တာ”

“မာလာကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“မာလာဖို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ပါလာတယ်” ဟုဆိုကာ ရှိစမ်းယဉ်သည် ထုံးထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ကို ထုတ်၍ ပေးလေ၏။

“ဘာလဲ၊ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ပို့လိုက်တဲ့ မဟူရာနီ လက်စွပ်ကလေးတွေ မပေးဘဲကိုး”

“ဘာလို့ ထင်လို့လဲ” ဟု ပြောကာ ရှိစမ်းယဉ်က ပြုံးလျက် လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြေလိုက်သည့်အခါတွင် မဟူရာနီ လက်စွပ်လေးကွင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုက်ယုက

“ဟောတော့၊ ထိုက်ယုတို့ကို ပေးလိုက်တုန်းက သူ့ကို တစ်ခါတည်း ဘာဖြစ်လို့ မပေးလိုက်တာလဲ။ အဲဒီတုန်းက ပေးလိုက်ယင်လဲ ပြီးတဲ့ ဥစ္စာပဲ။ ခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ယူလာရသေးတယ်။ ယူလာတော့လဲ ဘာမှ ထူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းပဲ။ အဲသလောက် ဉာဏ်ရှိတာ”

ရှိစမ်းယဉ်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ဘယ်သူက ဉာဏ်မရှိတာလဲ၊ နားထောင်ဦး။ မလေးတို့ကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်တုန်းက မလေးတို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ သူငယ်တော် ကလေးနဲ့ ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား။ သူငယ်တော်က ဘာမှမပြောလဲ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ မလေးတို့ကို ပေးလိုက်တယ် ဆိုတာ မလေးတို့ သိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအထဲမှာ အစေတော်တွေ အတွက်ရော ပေးလိုက်ယင်

ဘယ် အစေတော်အတွက်က ဘာပစ္စည်းပဲ ဆိုပြီး အမည်နာမတွေနဲ့ ခွဲပေးလိုက်ရလိမ့်မယ်။ သူငယ်တော်က ဉာဏ်ကောင်းလို့ မှတ်မိယင် တော်ပါရဲ့၊ ခပ်ထိုင်းထိုင်း သူငယ်တော်ဆိုယင် အမည်နာမတွေ မှားကုန်ပြီ၊ ဟိုလူပစ္စည်းကို ဒီလူပေးမိ၊ ဒီလူပစ္စည်းကို ဟိုလူပေးမိနဲ့ ရှုပ်ကုန်မှာ။ မလေးတို့ လက်စွပ်တွေနဲ့ပါ မှားကုန်မှာ။ ပေးလိုက်တဲ့ လူကြိုက်က အစေတော်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတဲ့ အထိန်းကြီးတွေ ဆိုယင်တော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရတဲ့ လူကြိုက်က သူငယ်တော် ကလေးရယ်၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အစေတော် နာမည်တွေကို ကောင်းကောင်း သိနိုင်မလဲ။ ဒါကြောင့် ရှုပ်ကုန်မှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်မျိုးမ ကိုယ်တိုင် ယူလာခဲ့ရတာပါရှင်၊ ကဲ ရှင်းပြီးလား။”

ရှိစမ်းယဉ်က လက်စွပ်လေးကွင်းကို လက်ကိုင်ပဝါထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

“တစ်ကွင်းက မာလာဖို့၊ နောက်တစ်ကွင်းက ယုန်ယွမ်းဖို့၊ နောက်တစ်ကွင်းက ချင်ချွန်းဖို့၊ နောက်တစ်ကွင်းက ပင်အဲဖို့၊ သူငယ်တော်လေး တစ်ယောက်က သူတို့လေးယောက် နာမည်ကို ဘယ်နှယ်လုပ် မှတ်မိနိုင် ပါ့မလဲ”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။

“ရှင်းပါပေတယ်၊ ရှင်းပါပေတယ်”

“မလေး စမ်းယဉ်ကတော့ စကားကလဲ တတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးဘူး” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ သူက မပြောတတ်လဲ သူ့မှာရှိတဲ့ ရွှေမြင်းပျံ ရုပ်ကြီးက ပြောတတ်ပါတယ်” ဟုဆိုကာ ထိုက်ယု သည် သူတို့အနီးမှ ထ သွားလေ၏။

ကံအားလျော်စွာ သူ့စကားကို ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှအပ မည်သူမျှ မကြားလိုက်ကြချေ။ ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာလည်း မလုံမလဲဖြင့် ပြုံးလိုက်ရလေ၏။ ပေါက်ယု ပြုံးလိုက်သည်ကို မြင်သည်တွင် ပေါက်ကြည်လည်း ထိုင်ရာမှထကာ ပေါက်ယု နောက်သို့ လိုက်လာလေ၏။

မယ်မယ်က ရှိစမ်းယဉ်အား

“ကဲ၊ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး သောက်ပြီး နားလိုက်ဦး။ ပြီးတော့ ညီအစ်မ တစ်တွေ ဥယျာဉ်သွားပြီး အေးအေးလူလူ နေချည်ကြ”

ရှိစမ်းယဉ်သည် မယ်မယ်ပြောသည့်အတိုင်း အနားယူလိုက်၏။ ထိုနောက် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ထုပ်ထားသည့် လက်စွပ် သုံးကွင်းကို ထုတ်ကာ

မာလာနှင့်တွေ့၍ လက်ဆောင်ပေးရန်၊ စကားစမြည် ပြောဆိုပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်လာကာ လီဝမ်းဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာရှိ မာလာထံသို့ လာခဲ့လေ၏။

“စွဲလူ တစ်ယောက်ပဲ ငါနဲ့ နေရစ်ခဲ့” ဟု ပြောကာ ကျန်အစေတော်များ၊ အထိန်းတော်များကို ထားပစ်ခဲ့လေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သည့်အခါတွင် စွဲလူက

“ကြာတွေဘာဖြစ်လို့မပွင့်သလဲ မသိဘူးနော် မလေး” ဟု ပြော၏။

“အချိန်မှ မရောက်သေးတာ၊ ဘယ်ပွင့်မလဲဟဲ့”

“သူတို့ ကြာပွင့်ကြီးတွေက ကျွန်မတို့ကန်ထဲမှာရှိတဲ့ ကြာမျိုးနဲ့ အတူတူပဲနော်၊ နှစ်ထပ်ကြာကြီးတွေ”

“ဒါပေမယ့် တို့ကြာတွေလောက်တော့ မလှပါဘူး”

“ဟောဟိုမှာ သလဲပင်တစ်ပင်ရယ် မလေးရေ၊ အကိုင်းလေးငါးကိုင်းလောက်ကို သင်ထားတယ်၊ တစ်ကိုင်းပေါ် တစ်ကိုင်းထပ်လို့ ။ ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်နော် မလေး။ ဒီလိုလှအောင် ပြုပြင်ရတာ သိပ်တော့လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သစ်ပင်တွေလဲ လူလိုပဲ ပေါ့အေ၊ သူတို့မှာ ကိုယ်တွင်းအား ရှိနေယင် မြန်မြန်ကြီးထွားလွယ်တာပေါ့”

စွဲလူက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း

“ကျွန်မတော့ တူတယ်လို့ မထင်ပေါင်။ တူတယ်ဆိုလို့ ရှိယင် သစ်ပင်တွေမှာ တစ်ကိုင်း အပေါ်မှာ နောက် တစ်ကိုင်း ထပ်ထွက်ကြသလို လူတွေမှာလဲ ခေါင်းတစ်လုံးပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ခေါင်းတစ်လုံး ထပ်မထွက် ကြသလဲ”

ရှိစမ်းယဉ်မှာ ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောသည့် သူ့ စကားကြောင့် ပြုံးရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။

“တော်စမ်း ကောင်မရယ်၊ ငါလဲ ညည်းနားလည်အောင် ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ လောကကြီးမှာ ရှိသမျှ အရာတွေဟာ ယင်းနဲ့ယန်း ဆိုတဲ့ ဓာတ်နှစ်ပါးကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာကြတာ ချည်းပဲ။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ အရုပ် ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ လှသည်ဖြစ်စေ ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးဟာ အဲဒီဓာတ်နှစ်ပါးက ဘယ်လိုလွှမ်းမိုးသလဲ ဆိုတာပေါ်မှာ တည်နေတာပဲ။ ဘယ်လောက်ရှားတဲ့ပစ္စည်း၊ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒီဓာတ်နှစ်ပါးရဲ့ ဆုံးဖြတ်စီရင်တာကို

ခံကြရတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှေးကမ္ဘာကြီး ဖြစ်လာကတည်းက လောကမှာ ယင်းဆိုတဲ့ဓာတ်နဲ့ ယန်းဆိုတဲ့ ဓာတ်နှစ်ပါးပဲ ရှိတယ်ပေါ့”

ရှိစမ်းယဉ်က ရပ်လိုက်ရင်း

“အဲဒါကြောင့် ညည်းကိုပြောရတာ ခက်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ယင်းဓာတ်တွေ ယန်းဓာတ်တို့ ဆိုတာ အများကြီး ရှိတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ယင်းဓာတ်နဲ့ ယန်းဓာတ်ဟာ တစ်ခုတည်းပဲ။ ဓာတ်တစ်ခု ဆုံးယင် အခြား ဓာတ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ ယင်းဓာတ် အားကုန်ခန်းချုပ် ငြိမ်းသွားယင် ယန်းဓာတ်ပေါ့။ ယန်းဓာတ်ကုန်ခန်း ချုပ်ငြိမ်းသွားယင် ယင်းဓာတ် ပေါ်လာတာလား ဆိုတော့၊ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပြန်ဘူး”

စွဲလူက

“အံ့မယ်လေး၊ မလေးဟာတွေကလဲ ရှုပ်လိုက်တာနော်။ နေစမ်းပါဦး၊ ယင်းနဲ့ယန်း ဆိုတာကကော ဘာတွေလဲ။ သူတို့ က ပုံသဏ္ဌာန်တို့၊ အကောင်အထည်တို့ ဘာတို့ ရှိသလား၊ ရှိယင်ကော ဘာနဲ့တူသလဲ”

“ယင်းနဲ့ယန်းဆိုတာ သဘာဝ ဓာတ်ကြီးတွေဟဲ့။ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာ ပုံသဏ္ဌာန်မရှိပေမယ့် သူတို့ရှိလာတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေဟာ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဆောင်လာတာပဲ။ ဥပမာ ပြောရယင် ယန်းဆိုတာ အာကာသဓာတ်၊ ယင်းဆိုတာ ပထဝီ ဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်ဟာ ယင်း၊ တေဇောဓာတ် ဟာ ယန်း၊ နေဟာ ယန်း၊ လဟာ ယင်း”

စွဲလူ၏ မျက်နှာသည် လင်းထိန်သွားကာ

“ဪ ဒီလိုလား၊ ဟုတ်ပြီ ကျွန်မနားလည်ပြီ။ ဒါကြောင့် နေကို ယန်းဓာတ် အစုအဝေးကြီးလို့ ခေါ်ကြတာကိုး။ ဗေဒင်ဆရာတွေက ဆိုယင် လကို ယင်းတာရာကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ ရှင်းပြီ”

“အမိဒွဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား၊ ခုမှ ရှင်းတော်မူတယ်ပေါ့”

“နေတို့ လတို့လို အရာဝတ္ထုကြီးတွေမှာ ယင်းကို ယန်းတို့ ပါဝင် ဖွဲ့စည်းနေတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ မလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် ခြင်ကောင်တို့၊ မွှားတို့၊ ဖြုတ်တို့ စတဲ့ အသေးအဖွဲ ကလေးတွေကျတော့ကော။ ပြီးတော့ ပန်းပွင့်တို့၊ မြက်ပင်တို့၊ အုတ်ကြွပ်တို့၊ အုတ်ခဲတို့ စတဲ့ ပစ္စည်းတွေမှာရော၊ ယင်းနဲ့ယန်း ရယ်လို့ ရှိသေးသလား”

“ရှိတာပေါ့။ ဥပမာ၊ သစ်ရွက်မှာ ဆိုယင် သူ့ကို ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ယင်းနဲ့ယန်းရှိတယ်။ အလင်းရောင်ကို မျက်နှာမူ နေတဲ့ဘက်ကို ယန်းလို့

ခေါ်တယ်၊ ကျောဘက်ကို ယင်းလို ခေါ်တယ်”

စွဲလူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်

“အင်း ရှင်းပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ကိုင်ထားတဲ့ ယပ်တောင်တွေ မှာကော ဘယ်ဘက်က ယင်းလဲ၊ ဘယ်ဘက်က ယန်းလဲ”

“ရှေ့ဘက်က ယန်း၊ နောက်ဘက်က ယင်းပေါ့အေ”

စွဲလူသည် နောက်ထပ် မေးခွန်းမေးရန် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုငုံ့လျက် ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် သခင် မလေး ရှိစမ်းယဉ်၏ ရင်အုံပေါ်တွင် လည်ဆွဲအဖြစ် ဆွဲထားသည့် ရွှေမြင်းပျံ ရုပ်ပုံပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

“ဒါဖြင့် မလေးရဲ့ မြင်းပျံရုပ် ရွှေဆွဲကြိုး မှာကော ယန်းဓာတ်ရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့။ တိစ္ဆာန်အထီးတွေ၊ ငှက်အဖိုတွေ အားလုံးဟာ ယန်းချည်းပဲ။ အစ်မတွေက ယင်းတွေ”

“ဒါဖြင့် မလေးရင်မှာ ဆွဲထားတဲ့ မြင်းပျံရုပ်ဟာ အထီးလား အမလား”

“ကောင်မ၊ ဒါတွေ့ ငါဘယ်သိမလဲ အေ”

“ကဲ ဒါဖြင့်ထားပါတော့၊ တခြားအရာဝတ္ထုတွေ၊ တိရစ္ဆာန် တွေမှာတော့ ယင်းနဲ့ယန်းရှိပြီး လူတွေမှာ မရှိဘူးလား”

ရှိစမ်းယဉ်က တံတွေးကို ထွေးလိုက်ပြီး

“သွားစမ်းပါ၊ ဒီကောင်မ။ ပွေပွေလီလီတွေ သိပ်မေးတာပဲ”

“ပြောစမ်းပါ မလေးရဲ့၊ ကျွန်မက သိချင်လို့ မေးတာပါ။ မလေး မပြော ယင်လဲ တစ်နေ့ကျယင် ကျွန်မဘာသာ သိမှာပဲဟာ”

“ညည်းက ဘာသိလို့လဲ” ဟု ရှိစမ်းယဉ်က ရယ်၍ မေးလိုက်၏။

“မလေးက ယန်း၊ ကျွန်မက ယင်းပေါ့”

ရှိစမ်းယဉ်မှာ ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်၍ ရယ်လျက် ရှိ၏။ “မလေးကလဲ၊ ကျွန်မပြောကာ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရယ်နေပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညည်းပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“လူတွေက ပြောတယ်။ သခင်တွေဟာ ယန်းတဲ့၊ ကျွန်တွေ ကတော့ ယင်းတဲ့။ မလေးက ကျွန်မကို အထင်သေး တာပေါ့လေ၊ ဒီကောင်မ ဒါတွေ သိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်ပေါ့လေ”

“သိပါသတဲ့တော်၊ သိပါသတဲ့” ဟု ရှိစမ်းယဉ်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှင်းဆီချုံကြီးများ အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ဟဲ့၊ ဟိုနားမှာ ပြောင်ပြောင်ဟာ ဘာလဲ။ နားဆွဲတို့ ဘာတို့များ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ ကြတာလား မသိဘူး။”

စွဲလူက ဖြတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ကာ ပစ္စည်းကို သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ထားရင်း

“ကဲ၊ ယင်းလား ယန်းလားပြော”

စွဲလူသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ရှိစမ်းယဉ်၏ ရင်အုံပေါ်တွင် ဆွဲထားသည့် ရွှေမြင်းပျံရုပ် ကလေးကို သေချာစွာ ကြည့်လျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ထားသည့် ပစ္စည်းကိုမူ မပြချေ။

“ဒီပစ္စည်းကို မလေးမြင်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီပစ္စည်းက ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ မသိဘူး၊ တော်တော်တော့ ဆန်းတယ်။ ဒီမှာ ဒီလိုပစ္စည်း ရှိတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးဘူး။”

“ညည်းပစ္စည်းက ဘာလဲအေ။ ပြစမ်းပါဦး”

စွဲလူက လက်ဝါးကိုဖြန့်ပြလိုက်၏။

“ဟောဒီမှာ”

ထိုပစ္စည်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ မိမိရင်အုံတွင် ဆွဲထားသည့် ရွှေမြင်းပျံရုပ်ထက် အရွယ်ကြီးပြီး လက်ရာလည်း ကောင်းသည့် ရွှေမြင်းပျံရုပ် တစ်ရုပ်ဖြစ်၏။ ရွှေမြင်းပျံ ရုပ်ကလေးကို ယူ၍ လက်ဝါးပေါ်သို့ တင်ကြည့် လိုက်သည့်အခါ၌ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသည့် အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက် လာခဲ့လေ၏။ ထိုစဉ် သူတို့အနီးသို့ ပေါက်ယု ရောက်လာ၏။

“နေပူကြီးထဲမှာ ရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ မာလာ့ဆီကို သွားကြမလို့ဆို”

ရှိစမ်းယဉ်က ကောက်ရသည့် ရွှေမြင်းပျံရုပ်ကို ဝှက်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ခု သွားမလို့ ထွက်လာကြတာ။ လိုက်မယ် မဟုတ်လား။”

သူတို့ သုံးယောက်သား နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဘက်ဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ မာလာသည် တသုန်သုန် တိုက်နေသည့် လေပြည်ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရင်း လှေကားရင်းတွင် လက်ရန်းကို မှီ၍ရပ်နေ၏။ ရှိစမ်းယဉ်ကို မြင်သည့် အခါတွင် ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားကာ မာကြောင်း သာကြောင်းတို့ကို မေးမြန်းပြောဆိုလျက် ရှိ၏။

ပေါက်ယုက

“မလေး ရှိစမ်းယဉ်တို့က စောစောလာဖို့ ကောင်းတာ။ မလေးကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ပစ္စည်းတစ်ခု လုပ်ထား တယ်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် အိတ်ထဲသို့နှိုက်၍ ရှာလျက်ရှိ၏။

“ဟင်” ဟုအော်ကာ မာလာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ဟို၊ ဟိုပစ္စည်းကလေးကို မာလာသိမ်းထားသလား”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့တုန်းက မောင်လုပ်လာတဲ့ ရွှေမြင်းပျံရုပ်ကလေးလေ”

“အဲဒါ သခင်လေးအိတ်ထဲမှာ အမြဲထည့်ထားတာပဲ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဟင်၊ ဒီလိုဆိုယင်တော့ ကျပျောက်ခဲ့ပြီ ထင်တယ်။ ဘယ်များ ကျခဲ့သလဲမသိဘူး။”

ပေါက်ယုက အပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ ရှာမည် ပြု၏။ ရှိစမ်းယဉ်မှာ သူတို့ ကောက်ရခဲ့သည့် မြင်းပျံရုပ်ကလေး ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်လေပြီ။

“မောင့်ရွှေမြင်းပျံရုပ်က ဘယ်တုန်းက ရှိတာလဲ”

“တစ်နေ့ကတင်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီပစ္စည်းကို လွယ်လွယ်ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ရခဲ့တာ။ ဘယ်တုန်း ကများ ကျပျောက်ခဲ့သလဲ မသိဘူး၊ မောင်ကိုက မကောင်းပါဘူး”

ရှိစမ်းယဉ်က ရယ်လိုက်၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီပစ္စည်းကလေး ကျပျောက်တာများ မောင်ရယ်၊ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရသေးသား” ဟု ရှိစမ်းယဉ်က လက်ကို ဖြေပြလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုမှာ ရှိစမ်းယဉ် လက်ထဲသို့ ထိုပစ္စည်း ရောက်နေသည့် အတွက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွား၏။ နောက် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် ဆက်ဖတ်ပါလေ။

အချစ်စကားကြောင့် ပေါက်ယု ဆွေးရခြင်း။

အရှက်တရားကြောင့် ချင်ချွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ခြင်း။

ရွှေမြင်းပျံရုပ် ကလေးကို တွေ့သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် လှမ်းယူ လိုက်ရင်း

“ကျေးဇူးပဲ မလေးစမ်းယဉ်။ ဘယ်က တွေ့လာတာလဲ”

“ဒီပစ္စည်းလောက်မို့လို့ တော်သေးတာပေါ့။ နောင်မှာ မှူးမတ်ကြီးဖြစ်လို့ မှူးမတ် တံဆိပ်တော်တို့ ဘာတို့ ပျောက်သွားယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အံ့မယ်လေး၊ အဲဒီတံဆိပ်တော် ပျောက်တာက မောင့်အဖို့ အရေး မကြီးပါဘူး၊ ဒီရွှေမြင်းပျံရုပ် ကလေးများ ပျောက်သွားတယ် ဆိုယင်တော့ မောင် သေဒဏ်ခံဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်”

မာလာက လက်ဖက်ရည်ကို ငှဲ့ပေးပြီး ရှိစမ်းယဉ်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“မလေးတို့ ကြောင်းလမ်းတဲ့ သတင်းကို ကြားပါတယ်နော်” မာလာက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောလေ၏။

ရှိစမ်းယဉ်မှာ မျက်နှာနီရဲသွားကာ ဘာမျှမပြောဘဲ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေလေ၏။ မာလာက

“မလေးက ရှက်နေတယ်နော်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက မလေး ကျွန်မကို ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေး ရဲ့လား၊ အဲဒီတုန်းက မလေး ဒီလောက် မရှက်တတ်ဘူးဆို။ ခု ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရှက်နေရတာလဲ”

ရှိစမ်းယဉ်က

“မာလာ ပြောတဲ့ စကားကြောင့်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက စမ်းယဉ်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လောက် ခင်ခဲ့ကြသလဲ၊ အဲဒီတုန်းက မာလာက စမ်းယဉ်ရဲ့ အစေတော် မဟုတ်လား။ ဒီနောက် စမ်းယဉ် မေဖျား ဆုံးလို့ စမ်းယဉ် အိမ်ကို ပြန်ရတယ်၊ အဲဒီ အခါကျတော့ မာလာကို မောင်လေးပေါက်ယုရဲ့ အစေတော်အဖြစ် ပို့လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ မာလာက ဟိုတုန်းက မာလာ မဟုတ်တော့ဘူး”

မာလာက

“ဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး မလေးရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငယ်လဲငယ်ကြသေးတော့ တန်းတူလိုနေခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ မလေး ကတောင် ကျွန်မကို ညီမလို့ ခေါ်သေးတာပဲ။ ဆံပင်ပြီး ခိုင်းချင်ပြီ၊ မျက်နှာသစ် ခိုင်းချင်ပြီ၊ တစ်ခုခု ခိုင်းချင်ပြီ ဆိုယင် ညီမလို့ ခေါ်ခေါ်ပြီး ခိုင်းတယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ မလေးကလဲ ကြီးလာပြီ၊ ပြီးတော့ သခင်မလေး တစ်ယောက် လိုလဲ နေနေရပြီ။ မလေးက သခင်မလေးလို နေတဲ့အခါမျိုး ကျတော့ မာလာတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရောတဝင် နေရဲ ပါ့မလဲ မလေးရယ်”

“မြတ်စွာဘုရား၊ မာလာအပေါ်မှာ စခန်းမကြီး ရပါဘူးကွယ်၊ စခန်းကြီးတယ် ဆိုယင် သေရပါစေရဲ့။ ဒီနေ့ဆိုယင် ဘယ်လောက်ပူသလဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲပူ မာလာ့ဆီကို တစ်ခါတည်း တန်းလာခဲ့တာပဲ။ မယုံယင် စွဲလူကို မေးကြည့်ပေတော့၊ အိမ်မှာဆိုယင်လဲ မာလာ့ အကြောင်းကိုပဲ တဖွဖွပြောနေမိတာ”

“ကဲပါ သခင်မလေးရယ်၊ နောက်တာပါ၊ ဒီလောက်လဲ ဖြေရှင်း မနေပါနဲ့”

“ကြည့်လေ သူများ စိတ်ဆိုးတာကိုသာ ပြောတယ်၊ သူ့ စ,တာ ကျတော့ ဘာမှမပြောဘူး”

ရှိစမ်းယဉ်က လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြေကာ မဟူရာနီရောင် လက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မာလာ ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ မာလာမှာ ကျေးဇူးတင်စကား တဖွဖွပြောလျက် ရှိလေ၏။

“ဒါဖြင့် မလေးက မာလာ့ကို တခြား သခင်မ ညီအစ်မတော် တွေကို ပေးသလို တန်းတူ ပေးတယ်ပေါ့နော်၊ မာလာ့ကို တကယ် ချစ်သေးတယ်ပေါ့နော်။ သတိရ သေးတယ်ဆိုတာ သိရပါပြီ သခင်မလေးရယ်။ တကယ်တော့ လက်စွပ်တွေ ဘာတွေကို မာလာ တန်းဖိုးမထားပါဘူး၊ မာလာ တန်ဖိုးထားတာက စိတ်ပါ”

“မာလာ့ကို တစ်ကွင်းပေးလိုက်တယ် ဆိုတာ ဘယ်သူက ပေးတာလဲ” ဟု ရှိစမ်းယဉ်က မေးလေ၏။

“မလေး ပေါက်ကြည်ရယ်”

“ဪ၊ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ လက်စွပ်ကိုး။ စမ်းယဉ်က မလေး ထိုက်ယုရဲ့ လက်စွပ်လို့ ထင်နေတာ။ အိမ်မှာ တုန်းက စမ်းယဉ်ရဲ့ ညီအစ်မ ဝမ်းကွဲတွေ အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း မလေးပေါက်ကြည်ဟာ သဘော အကောင်းဆုံးပဲလို့ တဖွဖွ ပြောမိသေးတယ်။ ညီအစ်မ အရင်းသာဆိုယင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ မိဘမဲ့ ဖြစ်တောင်မှ သူ့လို ညီအစ်မအရင်း တစ်ယောက်

ရှိနေတယ်ဆိုယင် အားရှိတာပေါ့” ဟုပြောရင်း ရှိစမ်းယဉ်မှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာလေ၏။

“ကဲ ကဲ တော်ပါတော့၊ ဒီအကြောင်းတွေ သိပ်မပြောပါနဲ့တော့” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာတွေများ စိတ်တိုနေပြန်တာလဲ။ မလေး ပေါက်ကြည်ကို ချီးကျူးနေသံကို ကြားယင် မောင့်ရဲ့ မလေးထိုက်ယု စိတ်ဆိုးမှာ စိုးလို့လား၊ ဟုတ်လား”

မာလာက ရယ်လိုက်လျက်

“ဟောဒီ သခင်မလေး စမ်းယဉ်ဟာ ကြီးလာလေလေ ဟောဟော ခိုင်းခိုင်း ပြောလာလေလေ ”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောရတာ အပြောရခက်တယ် ဆိုတာ တကယ်ပဲ။ ခုကြည့်ပါလား၊ ပြောရင်းဆိုရင်း သူတို့ဘာသာ အထအန ကောက်နေတာပဲ”

“ကဲပါ တော်စမ်းပါ၊ မဆီမဆိုင်တာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ခုတော့ မောင်က စမ်းယဉ်တို့ တစ်တွေကို အဖက် လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်မလေး ထိုက်ယုနဲ့ အဆင်မပြေတော့ မှသာ ဒီဘက်ကို ခြေဦးလှည့်တာပါ”

“ကဲ တော်ပါတော့၊ မာလာ တစ်ခု အကူအညီ တောင်းချင်လို့ ပြောစမ်းပါရစေ”

“ဘာလဲ” ဟု ရှိစမ်းယဉ်က မေး၏။

“မာလာ ပိုးဖိနပ်တစ်ရံ ချုပ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ရက် တွေတုန်းက မအားတာနဲ့ အပြီးမသတ်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ မလေး မာလာ့ကို ကူချုပ်ပေးပါလား”

“ဪ၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ စံအိမ်ကြီးမှာ အချုပ်တော်တွေ၊ ပန်းထိုးတတ်သူတွေ ပြည့်လို့ပါတော်။ ဒီအထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ စမ်းယဉ်ကိုမှ ရွေးပြီးလာခိုင်းတာလဲ၊ လာပြီး အကူအညီတောင်းတော့လဲ တစ်ဘက်သားမှာ ငြင်းရအခက် ဘာအခက်နဲ့”

မာလာက ပြုံးလိုက်ကာ

“မလေးကလဲ တယ် အ, တာကိုး။ မာလာတို့ အဆောင်မှာ ရှိတဲ့ အထည်တွေအားလုံး မာလာတို့ ကိုယ်တိုင် ချုပ်ကြတာ။ ဒီအဆောင်ထဲမှာ အပ်ချုပ်သည် ချုပ်တဲ့အထည် ဆိုလို့ တစ်ခုမှ ရှိဘူး”

မာလာပြောသည့် ဖိနပ်မှာ ပေါက်ယုအတွက် ဖြစ်ကြောင်းကို ရှိစမ်းယဉ် ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ရယ်ကာ

“ကဲပါအေ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ချုပ်ပေးပါ့မယ်။ တစ်ခုတော့ ခြွင်းချက် ထားရလိမ့်မယ်၊ စမ်းယဉ် ထိုးပေးတဲ့ ဖိနပ်ကို မာလာပဲ စီးရမယ်၊ မာလာ့ အတွက် ဆိုယင် ထိုးပေးမယ်၊ ဒီပြင် လူအတွက် ဆိုယင် ထိုးမပေးနိုင်ဘူး”

မာလာက မျက်စောင်းထိုးလိုက်လျက်

“ပြောပြန်ပြီ၊ သခင်မလေးကို ဖိနပ်ထိုးခိုင်းပြီး စီးရအောင် မာလာ က ဘယ်လို ကောင်မမျိုး မို့လို့ ခိုင်းရမှာလဲ။ ဖိနပ်က မာလာ့ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ဖို့လဲ ဆိုတာတွေ ဘာတွေ မေးမနေနဲ့”

“အလျင်တုန်းကဆိုယင် မာလာ့အတွက် စမ်းယဉ် ထိုးပေးခဲ့တာ ချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒီလောက်တော့ မာလာ နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မာလာ နားမလည်ပေါင်”

ရှိစမ်းယဉ်က လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်၏။

“ဟိုတစ်နေ့တုန်းက စမ်းယဉ် ချုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ယပ်တောင်အိတ် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ယပ်တောင်အိတ်ကို တခြား ယပ်တောင်အိတ် တစ်ခုနဲ့ သွားပြိုင်မိသတဲ့၊ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီ တခြား ယပ်တောင်အိတ် ပိုင်ရှင် က သူ့ယပ်တောင် အိတ်နဲ့ လာပြိုင်ရပါ့မလားဆိုပြီး အဲဒီ ယပ်တောင်အိတ် ကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ပစ်သတဲ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဒီက အကုန် သိပြီးသားပါ၊ မသိဘူးများ ထင်မနေပါနဲ့။ ဒီတော့ ချုပ်တော့ ချုပ်ပေးချင်ပါတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းနည်း ပါတယ်”

ပေါက်ယုက အလျှော့ပေးသည့် အပြုံးကို ပြုံးလိုက်ရင်း

“အဲဒါ မလေးစမ်းယဉ် ချုပ်ပေးတဲ့ ယပ်တောင်အိတ်လား”

မာလာက ထောက်ခံသည့် အနေဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ် မလေးရယ်၊ မလေး ချုပ်ပေးတဲ့ ယပ်တောင်အိတ်မှန်း သူတကယ် မသိတာပါ။ ဒီနား ရပ်ကွက် ထဲမှာ ပန်းထိုး သိပ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒါ သခင်လေး ယပ်တောင်အိတ်တို့ ဘာတို့ထိုးချင်ယင် ထိုးပါလားလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ သခင်လေးကလဲ အဲဒီမှာ ယပ်တောင်အိတ် သွားထိုးတယ်။ အဲဒီလိုထိုးပြီး သူက မလေး ထိုက်ယုကို သွားပြတယ်၊ ဟိုက စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ သူ့ ယပ်တောင်အိတ်နဲ့ လာနှိုင်းရပါ့မလားဆိုပြီး ယပ်တောင်အိတ်ကို ကတ်ကြေး နဲ့

ညှပ်ပစ်လိုက်တယ်။ သခင်လေးက နောက် ဒါမျိုးတစ်အိတ် ရှာပေးပါဦးလို့ ပူဆာတယ်။ ဒီတော့ မာလာက ဒါမျိုးတော့ မရတော့ဘူး၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ခံပေတော့လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဪ ဒီလိုလား၊ ကြားတာထက်တောင် ဆိုးနေပါလား။ နေ့စမ်းပါဦး၊ မလေးထိုက်ယု က ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုး ရတာတဲ့လဲ။ ကတ်ကြေးနဲ့တော့ ကိုက်တတ်တယ်၊ ဒါမျိုးကျတော့ ဖြစ်မြောက်အောင် မချုပ်တတ်တော့ဘူး တဲ့လား”

“အံ့မယ်လေး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ ခုတောင်မှပဲ မယ်မယ်က သူ့မြေး မချော ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဘာမှ မလုပ်စေခဲ့တဲ့၊ သမားတော်တွေကလဲ သူ့ကို ကောင်းကောင်း အနားယူပေးစေလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကြားထဲမှာ သူ့ကိုသွားပြီး ဘယ်နှယ်လုပ် ယပ်တောင်အိတ် အထိုးခိုင်းရဲ ပါ့မလဲ။ မနှစ်က နံ့သာအိတ်ကလေး တစ်အိတ် ထိုးပါတယ်၊ ထိုးလိုက်ရတာ တစ်နှစ်လုံးလုံးပဲ၊ ပြီးပဲ မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ ဒီနှစ်ကျတော့ အပ်နဲ့ အပ်ချည် ကိုင်တာတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“မဟာဘောဂ လမ်းက ကျီယုဆုန် ဆိုတဲ့ ဧည့်သည် လာပါတယ်။ သခင်လေး ဧည့်ခံလိုက်ပါလို့ သခင်ကြီးက ပြောလိုက်ပါတယ်”

ပေါက်ယုသည် ကျီယုဆုန်မှန်း သိသည့်အတွက် များစွာ မတွေ့ချင်ပေ။ သို့ရာတွင် မာလာက ဝတ်နေကျ အဝတ် အစား များကို ချက်ချင်း ယူပေးလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဖိနပ်ရှည်ကြီးကို စွပ်ရင်း

“ဒီလူကြီးကလဲဗျာ၊ ဖေဖျားနဲ့ တွေ့ယင် ပြီးတာပဲ။ အမြဲတမ်း မောင့်ကို ဘာကြောင့်ခေါ်ခေါ် တွေ့နေမှန်း မသိ ပါဘူး”

ရှိစမ်းယဉ်က ယပ်တောင်ခတ်လျက်

“ဦးလေးကျီချိန်က မောင့်ကို ဧည့်ခံကောင်းတယ် ထင်လို့ ဧည့်ခံခိုင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ နို့မို့ယင် မောင့်ကိုဘာဖြစ်လို့ အခေါ်လွှတ်မှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး မလေးရဲ့၊ ဖေဖျားက ခေါ်ချင်လို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလူကြီး ကိုယ်တိုင်က မောင့်ကိုခေါ်ခေါ် တွေ့နေတာ”

ရှိစမ်းယဉ်က

“အိမ်သည် ယဉ်ပါးယင် ဧည့်သည် အလာများတယ်ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ် မဟုတ်လား မောင်ရဲ့။ အဲဒီလူကြီးက မောင့်ကို တွေ့ချင်တယ် ဆိုတာက မောင့်ဆီက တစ်ခုခု လေ့လာစရာ ရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အံ့မယ်လေး၊ မောင့်ကို ယဉ်ပါးတယ်လို့ မပြောပါနဲ့၊ မောင်က အရမ်းတကွ အရမ်းကားဆုံး လူထဲမှာ ပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ အဲဒီလို လူကြီးတွေနဲ့ သိပ်ပြီး အဆက်အဆံ မလုပ်ချင်ပါဘူး။”

ရှိစမ်းယဉ်က သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

“မောင်ဟာ အလျင်က အတိုင်းပဲကိုး၊ နည်းနည်းလေးမှ မပြောင်းဘူး။ တကယ်ကတော့ မောင်ဟာ လူကြီး ဖြစ်လာပြီ မောင်ရဲ့၊ မောင်ဟာ စာပေတွေကို မသင်ကြားချင် သည့်တိုင်၊ စာပြန်ပွဲတွေကို မဝင်ချင်သည့်တိုင် အရာရှိ အရာခံတွေနဲ့ ပေါင်းတတ်သင်း ရပေလိမ့်မယ်၊ လောကကြီး အကြောင်းကို သိဖို့ လိုပေလိမ့်မယ်၊ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွေကို နားလည်ဖို့ လိုပေလိမ့်မယ်။ ဒါမှသာ မောင်လူကြီး ဖြစ်လာပြီး ကိုယ့်ကိစ္စတွေကို ကိုယ် စီမံအုပ်ချုပ် နိုင်မှာပေါ့။ ဒါမှ မောင့်မှာ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟရယ်လို့ ရှိလာမှာပေါ့။ ဒီပြင် မင်းပျိုမင်းလွင်တွေ ဘယ်လို နေကြ ထိုင်ကြသလဲ ဆိုတာကိုလဲ ကြည့်ဦး၊ မောင့်လို မိန်းကလေးတွေ နဲ့ချည်း အချိန်ကုန်နေတယ် ထင်သလား။”

“ကဲ မလေး၊ မလေးရဲ့ ညီအစ်မတော်တွေ ဆီကို သွားပါတော့ဗျာ။ မလေးလို ပညာရှိ အမျိုးသမီးတွေ မောင့်ဆီ ကို လာယင် မောင့်ဆီ က အညစ်အကြေးတွေ ကူးကုန်ပါလိမ့်မယ်”

မာလာက

“မလေး၊ သူ့ကို ဒါမျိုးတွေ သွားမပြောနဲ့၊ မကြိုက်ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက မလေး ပေါက်ကြည်ကလဲ သူ့ကို ဒီလိုပြော ဖူးတယ်။ ဒီလို ပြောရ ပါ့မလား ဆိုပြီး ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ ထသွားလို့၊ ကျွန်မဖြင့် သူ့အစား အားနာလိုက်တာ။ စကားတောင် ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘူး၊ မလေးပေါက်ကြည်လဲ မျက်နှာတွေဘာတွေ နီရဲလို့၊ စကားကို ရပ်ရအခက်၊ ဆက်ပြောရ အခက်နဲ့။ မလေး ပေါက်ကြည်မို့လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ငိုရုံပဲ ငိုတယ်။ မလေးထိုက်ယုသာ ဆိုယင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး။ ခု မလေးက ဒီစကားမျိုး ပြောပြန်ပြီ၊ စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်။ မလေး ပေါက်ကြည် ကတော့ ဘာမျှ မပြောရှာဘူး၊ ထသွားတာပါပဲ။ ကျွန်မဖြင့် အားနာလိုက်တာလေ။ ဒါပေမယ့် မလေးပေါက်ကြည် ကတော့ ဒီအကြောင်းကို နောက်ထပ် မပြောတော့ဘူး၊ အသာပဲနေလိုက်ပါတယ်။ သခင်လေးက မလေး ပေါက်ကြည်ကို မြင်ယင် ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေတာ။ မလေး ပေါက်ကြည်က စိတ်ရင်းလဲ ကောင်းရှာတယ်၊ သည်းလဲခံတယ်။ မလေးထိုက်ယုကို ဒီလိုသွားလုပ်ယင် ဘယ်ရမလဲ၊ လိုက်ပြီး တောင်းပန်ရမှာ”

“မလေးထိုက်ယု ကလဲ ဒီလို စကားမျိုးမပြောဘူး။ ဒီလိုပြောယင်

သူ့ကိုလဲ အစောကြီး ကတည်းက ဒီက အဆက်ဖြတ် ပြီးပြီ”

မာလာ နှင့် ရှိစမ်းယဉ် တို့က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ရယ်နေကြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ကတော့ ပြောရတာ မလွယ်ပါဘူး”

ရှိစမ်းယဉ် တစ်ယောက် ပေါက်ယု၏ အဆောင်ဘက်ကို ရောက်နေကြောင်းကို ထိုက်ယု သိသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ရွှေမြင်းပျံရုပ်ကလေး ကိစ္စကို ပြောရန်အတွက် သူ့အဆောင်သို့ ပြန်သွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထိုက်ယု တွေးလိုက်၏။ ယခုတလောတွင် ပေါက်ယု ယူလာသော ဝတ္ထုများထဲ၌ ပညာရှိသူခမိန် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် အလှမယ် ကလေးတစ်ယောက်တို့ တွေ့ကြုံပုံ၊ အချစ်ငှက်ရုပ်များ၊ နတ်ငှက်ရုပ်များ၊ ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်များ၊ ရွှေဘယက်များ၊ ပိုး လက်ကိုင်ပဝါများ လဲကြပုံ စသည်တို့ ပါရှိတတ်လေရာ ယခုလည်း ပေါက်ယုထံတွင် ရှိစမ်းယဉ် ဆွဲထားသည့် မြင်းပျံ ရုပ်ကလေးကို တွေ့သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကြားတွင် အချစ်ဇာတ်လမ်း ရှိနိုင်သည်ဟု တွေးမိသဖြင့် ထိုက်ယုသည် သူတို့ရှိရာ အဆောင်ဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။ အဆောင်အနားသို့ အရောက်တွင် “မလေးထိုက်ယုက ဒီလို အမိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ မပြောဘူး၊ ပြောယင် သူ့ကို အစောကြီး ကတည်းက အဆက်ဖြတ် ပြီးပြီ” ဟု ပြောလိုက်သော ပေါက်ယု၏ စကားများကို နားစွန် နားဖျားကြားလိုက်ရ၏။

ထိုစကားကြောင့် ထိုက်ယုသည် ဝမ်းလည်းသာ၏၊ အံ့အားလည်း သင့်၏၊ ဝမ်းလည်းနည်း၏၊ ပူဆွေးခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ဝမ်းသာရခြင်းမှာ ပေါက်ယုသည် မိမိထင်သည့် အတိုင်း မိမိကို နားလည်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အံ့အားသင့်ခြင်းမှာ ပေါက်ယုသည် မိမိအား အခြားသူများထက် အထင်ကြီးကြောင်းကို အများရှေ့တွင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖွင့်ပြော သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဝမ်းနည်းရခြင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အနေဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မည်မျှနားလည်သည် ဆိုစေ ရွှေနှင့်ကျောက်စိမ်းတို့၏ နဖူးစာဆုံလိမ့်မည်ဟူသော ဗေဒင်ဟောကိန်း အရ ပေါက်ယုမှာ ကျောက်စိမ်းလက်ဖွဲ့ ရှိပြီး ပေါက်ကြည်မှာ ကိုရင်ကြီး ပေးထားသည့် ရွှေဘယက် တို့ ရှိသဖြင့် မိမိတို့နှစ်ယောက် ဖူးစာဆုံဖွယ် မရှိဟု တွေးမိသော ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ပူဆွေးရခြင်းမှာ မိမိတွင် မိဘတို့ မရှိတော့သည့် အလျောက် သူတို့ နှစ်ယောက်ကိစ္စကို စီမံ ဖန်တီး ပေးမည့်သူ မရှိတော့သည့် အတွက် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ပြင် မိမိမှာ ယခုတလော မူးမူးနေတတ်သဖြင့် သမားတော် များက ချောင်းဆိုးသွေးပါ ရောဂါ ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်ဟု သတိပေးထားသောကြောင့်လည်း စိတ်တွင် တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်လျက်ရှိ လေ၏။ မိမိနှင့် ပေါက်ယုတို့သည်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြသည့်တိုင် မိမိသည် သက်ဆိုးရှည်ဖွယ် အကြောင်း မမြင်၊ ထိုသို့ သက်ဆိုးမရှည် ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် မိမိနှင့် ပေါက်ယုတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်ကြင်နာ ကြခြင်းမှာလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသေးသနည်း။ ထိုက်ယုသည် ထိုအကြောင်းများကိုတွေးကာ မျက်ရည်တွေစီးကျလာကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုက်ယုသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ကာ လှည့်ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားကို ခပ်သုတ်သုတ် လဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် မျက်ရည်တို့ကို သုတ်နေသည့် ထိုက်ယု နှင့် ပက်ပင်းတိုးနေလေ၏။ ပေါက်ယုသည် နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာခဲ့သည်။

“မလေး ဘယ်သွား မလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ ဘယ်သူက ဘာပြောလို့လဲ”

အသံကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယု ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုက်ယုက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ထိုက်ယု မငိုပါဘူး”

“မလေး မောင့်ကို မလိမ်ပါနဲ့၊ မလေးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့”

ပေါက်ယုက မျက်ရည်သုတ်ပေးရန် လက်ကို မြှောက်လိုက်၏။ ထိုက်ယု က နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ကာ

“ဖယ်ပါ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ မောင့် လက်တွေကို ပြန်ချထားလိုက်စမ်းပါ”

“လက်က အလိုလို ရောက်သွားလို့ပါ မလေးရယ်၊ မလေးငိုယင် မောင် လောကကြီးကို သတိမရတော့ဘူး၊ မောင် သေချင်တယ်”

“မောင်သေယင် ဘယ်သူကမှ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ရဲ့ ရွှေဘယက်ကြီးနဲ့ ရွှေမြင်းပျံရုပ်ကြီးတွေ အတွက်သာ အရေးကြီးတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ပေါက်ယုမှာ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“မလေး ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။ မောင့်ကို ကျိန်စာသင့်သလို ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် မောင့်စိတ်ကို တရိရိ ညှဉ်းဆဲပြီး သတ်ချင်လို့လား”

ယမန်နေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို အမှတ်ရလိုက်သဖြင့် ထိုက်ယုသည် မိမိ လက်လွှတ်စပယ် ပြောလိုက်သည်ကို နောင်တ ရသွားကာ

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ပြောလိုက်မိတာကို ဗွေမယူပါနဲ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နဖူးကြောတွေ ထောင်ပြီး ချွေးတွေ ပြန်လို့”

ထိုက်ယုက အနားသို့ ကပ်လာကာ သူ့မျက်နှာမှ ချွေးများကို အမှတ်တမဲ့ သုတ်ပေးမိသည်။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို ရွန်းရွန်း စားစား ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ အတန်ကြာမှ

“စိတ်မညစ်နဲ့နော် မလေး”

ထိုက်ယုသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာကို စိတ်ညစ်ရမှာလဲ၊ မလေး နားမလည်ဘူး။ မောင် ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

ပေါက်ယုက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

“တကယ် နားမလည်ဘူးလား။ မလေးနဲ့မောင် စတင်သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး မလေးအပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ မောင့်ခံစားချက်တွေဟာ မှန်မှန်ရဲ့လား၊ မှားများ မှားနေသလားလို့ မောင် စဉ်းစားမိတယ်။ တကယ်လို့ မောင်ဟာ မလေးရဲ့ ခံစားချက်တွေကို နားမလည်ဘူး ဆိုယင်တော့ မလေး မောင့်ကို စိတ်ဆိုးသင့်တာပေါ့”

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့လို့ ဘာကြောင့် ပြောတယ်ဆိုတာ မလေး နားမလည်ဘူး”

ပေါက်ယုက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

“မလှောင်ပါနဲ့ မလေးရယ်၊ မလေး တကယ်နားမလည်ဘူး ဆိုယင်တော့ မောင် မြတ်နိုးခဲ့ရသမျှတွေဟာ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ မောင့်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ မလေးရဲ့ စေတနာတွေဟာလဲ အလားတူ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့။ မလေးမှာ သောကတွေ သိပ်များနေတယ်၊ ဒီသောကတွေကြောင့် မလေး ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နေတယ်။ ပြဿနာတွေကို သိပ် အလေးအနက်ထား တွေးနေယင် မလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ တစ်နေ့ တခြား ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာလိမ့်မယ်”

ထိုစကားများသည် ထိုက်ယုနားတွင် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ မြည်ဟည်း သွားသည်ထင်ရ၏။ သေသေချာချာ ပြန်တွေး လိုက်သည့်အခါတွင် ထို စကားများသည် သူ့အသည်းနှလုံးမှ ထွက်လာသည့် စကားများထက် သူ့အတွေးများနှင့် ပို၍ နီးစပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုက်ယု ရင်ထဲတွင် ပြောချင်သည့် စကားတွေ ရင်နှင့်အပြည့်ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်လုံးမျှ မထွက်ဘဲ ပေါက်ယုကိုသာ အငေးသားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ မိလေ၏။ ပေါက်ယုကလည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ စကားတစ်လုံးမျှ မထွက်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုနောက် ထိုက်ယုက တစ်ချက်ရှိက်၍ ငိုလိုက်လေရာ မျက်ရည်တို့သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြလေ၏။ ထိုက်ယုက ပြန်လှည့်ထွက်လိုက်မည် ပြုစဉ် ပေါက်ယုက သူ့လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ရင်း

“နေပါဦး မလေးရယ်၊ စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်ပါရစေဦး။”

ထိုက်ယုက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ရင်း အခြား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပေါက်ယု၏ လက်ကို ဖယ်ရှားနေသည်။

“နောက်ထပ် ဘာပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ မောင်ရယ်၊ မလေး နားလည်ပါတယ်”

ထိုက်ယုသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေရာ ပေါက်ယုသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မလှုပ်မယှက် ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကဗျာကယာ ထွက်လာစဉ် ယပ်တောင် မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် မာလာက ယပ်တောင်ပေးရန် ထွက်လိုက်လာသည့် အခါ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်၍ စကားပြောနေကြသော ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့ကို တွေ့မြင် ရလေ၏။ ထိုက်ယု ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ထိုနေရာမှာပင် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်လို မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည့် ပေါက်ယု ကို တွေ့ရသဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကာ

“သခင်လေး ယပ်တောင် မေ့သွားတယ်လေ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မာလာ လိုက်ပို့တာ။ ဟောဒီမှာ”

ပေါက်ယုသည် မိမိအနားသို့ မည်သူမည်ဝါ ရောက်လာသည်ကိုပင် ကောင်းစွာ သတိ မပြုတော့ဘဲ မာလာ၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ကာ

“မလေးရယ်၊ မောင့်ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ဖွင့်မပြောရဲ့လို့ မောင် မျိုသိပ်လာခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ၊ ခုတော့ အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်ချင်တယ်။ ဒီစကားလေးကို မောင် ပြောလိုက်ရယင် သေယင်တောင်မှ ပျော်ပျော်ကြီး သေနိုင်ပါတယ်။ မောင့် ရင်ထဲမှာ မလေးအတွက် ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မောင် မပြောပြတတ်ဘူး၊ ပြောလဲ မပြောရဲဘူး။ ဒါ့ကြောင့် မောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ မျိုသိပ်ခဲ့တယ်၊ မောင့်အပေါ်မှာ မလေး မကြည်ဖြူယင် မောင်လဲ နေပျော်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မလေးကို မောင် မမေ့နိုင်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ”

မာလာသည် တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိကာ

“မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကယ်တော်မူပါ။ သခင်လေး၊ သခင်လေး၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်။ သခင်လေး နေကောင်းရဲ့လား၊

စုန်းတို့ နတ်တို့များ ပူးပြန်ပလား၊ သခင်လေးသတိထားလေ။ သွားလေ၊ မြန်မြန်၊ သွားသွား”

မာလာသည် ပေါက်ယု တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုင်လှုပ်ရင်း တတွတ်တွတ် ပြောလျက်ရှိလေ၏။

သတိပြန်ရလာ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မိမိအနားတွင်ရပ်နေသည့် မာလာကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ပေါက်ယုမှာ မျက်နှာတွေ ထူပူနီရဲကာ ယပ်တောင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှယူလိုက်ပြီးလျှင် စံအိမ်ကြီးဆီသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့လေ၏။

မာလာသည် ထွက်ပြေးသွားသော ပေါက်ယုကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ စောစောကပြောသည့် စကားများသည် ထိုက်ယုကို ရည်ရွယ်ပြောနေသည့် စကားများ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို သတိရလာကာ အခြားသူသိသွားလျှင် အုတ်အော် သောင်းတင်း ဖြစ်ကြကာ ပြဿနာ အကြီးအကျယ် ဖြစ်တော့မည်ကို သတိရလိုက် လေ၏။ ထိုသို့သာဖြစ်လျှင် အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်ကုန်ကြတော့မည်။ မာလာသည် ထိုပြဿနာကြီးကို မည်သို့ ရှောင်လွှဲရမည်နည်းဟု စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့တွေး၍ ရပ်နေစဉ် ပေါက်ကြည် အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။

“နေပူကျဲကျဲကြီးမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

မာလာက ပြုံးလိုက်ကာ

“ဟို၊ ဟိုမှာ စာကလေးနှစ်ကောင် ရန်ဖြစ်နေကြတာ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့။ ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရပ်ကြည့် နေတာ” ဟု လီဆယ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“မောင်လေး ပေါက်ယုက အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီး ဘယ်ကို ထွက်သွားတာလဲ။ အစကတော့ ခေါ်ပြီး မေးဦး မလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခုတလော မောင်လေးပေါက်ယုက စကားပြောတာက မာဆတ်ဆတ်နဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ မခေါ်လိုက်တာပါ”

“သခင်ကြီးက အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“အလို၊ ဒီလောက်နေပူကျဲကျဲကြီးမှာ ဦးကြီးက ဘာကိစ္စရှိလို့များ အရေးတကြီး အခေါ်ခိုင်းတာတဲ့လဲ။ မောင်လေး ပေါက်ယု တစ်ခုခု အမှားလုပ်မိလို့ ဆူမလို့ များလားမှ မသိတာ”

“မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဧည့်သည် ရောက်လာလို့ အခေါ်ခိုင်း လိုက်တယ် ထင်တာပဲ”

ပေါက်ကြည်က ရယ်ချင် ပက်ကျိဟန်ဖြင့်

“အံမယ်လေးတော်၊ ဧည့်သည်ကလဲ ဘယ်လို ဧည့်သည်များလဲ။ နေချစ်ချစ်တောက် ပူနေရတဲ့အထဲမှာ သူမို့လို့ သူများအိမ် အားအား ယားယား လျှောက်လည်နေတယ်။ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး နေပါလား။”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“နေစမ်းပါဦး၊ မလေးစမ်းယဉ်က မာလာတို့ အဆောင်ဘက်ကို ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ”

“အကြောင်းထူးမရှိပါဘူး၊ ကြုံတာနဲ့ ဝင်လာတာပါ။ တစ်နေ့က ကျွန်မချုပ်နေတဲ့ ဖိနပ်ရုံတယ် မဟုတ်လား မလေး။ အဲ့ဒါ မလေးစမ်းယဉ် ကို ပြီးအောင်ကူ အချုပ်ခိုင်းရတယ်”

ပေါက်ကြည်က အနီးတွင် လူသူရှိမရှိ သေချာအောင် လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီးနောက်

“မာလာကို ပြောတော့ပြောလိုက် ရဦးမယ်။ မာလာက အကင်းပါးလျက်သားနဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးကျတော့လဲ ထူပြန်ရော၊ မလေး ကြားသလောက် မြင်သလောက်ပြော ရမယ် ဆိုယင် စမ်းယဉ်တို့ဆိုတာ သူတို့အိမ် မှာကျတော့ တယ် ဆင်းရဲတယ်ဆိုပဲ၊ ငွေကြေးတို့ ဘာတို့လဲ မတတ်နိုင်တော့ အိမ်မှာ အပ်ချုပ်သည်တို့၊ ပန်းထိုးသမ တို့တောင် မထားနိုင် တော့ဘူးတဲ့၊ ကိုယ့်အဝတ်အစားကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချုပ်ဝတ်ကြရတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ အလျင်တစ်ခေါက် လာတုန်း က ဆိုယင် ပေါက်ကြည်ကို သေသေချာချာကို ပြောသွားတာ၊ အိမ်မှာနေရတာ ပြီးငွေလှပြီတဲ့၊ အလုပ်လုပ်ရ တာကလဲ ခါးချည့်တော့မယ်တဲ့။ သူတို့ နေရေးထိုင်ရေးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးကြည့်တော့ တိုက်ရိုက် မဖြေဘူး၊ ဟိုလိုလိုဒီလိုလို ရှောင်တိမ်းဖြေနေတယ်၊ မျက်ရည်တွေလဲ ဝဲလို့။ ကြည့်ရတာကတော့ မိဘတွေကလဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့ ကြတော့ ဆင်းရဲကျပ်တည်းနေပုံ ရပါရဲ့။ မလေးဖြင့် သူတို့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

မာလာက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်လျက်

“ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ အလျင်လ ထဲတုန်းက ကျွန်မက သူ့ဆီကို လိပ်ပြာရုပ် ဆယ်ရုပ်ထိုးပေးဖို့ မှာလိုက်တယ် သခင်မလေးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် တော်တော်နဲ့ ကျွန်မဆီကို မပို့ဘူး။ ထိုးတော့ ထိုးပြီးပါပြီတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ဒီထက် ကောင်းတဲ့လက်ရာကို လိုချင်ယင် စောင့်ဦးတဲ့၊ သူလာတော့မှ ယူလာခဲ့မယ်လို့ မှာလိုက်တယ်။

“ခု မလေးပြောတာနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မှာ လက်ခံထားတဲ့

အလုပ်တွေက များနေတော့ ညဆိုယင်လဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ထိုင်ပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မှာတာတွေကို ချက်ချင်း ထိုးမပေးနိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်မကိုက အ,ပါတယ် မလေးရယ်၊ ဒီလိုမှန်းသိယင် ကျွန်မ ဘယ်အထိုးခိုင်းပါ့မလဲ”

“အလျင်တစ်ပတ် လာတုန်းက ပေါက်ကြည်ကို ပြောသွားတယ်လေ၊ အိမ်မှာ ညဆိုယင် သန်းခေါင်သန်းလွဲ အထိ အလုပ်လုပ်ရတယ်တဲ့။ ဒီလိုမှ မလုပ်ယင် သူတို့အိမ်က သခင်မတွေက သိပ်မကြိုက်ကြဘူးတဲ့”

“ခက်တာပဲ မလေးပေါက်ကြည်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ သခင်လေးကလဲ ကြေးခပ်များများ ဇီဇာခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်။ သူသုံးတဲ့ ပစ္စည်းဆိုယင် ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် အပ်ချုပ်သည်တွေ ပန်းထိုးသမတွေ ချုပ်တာကို မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မပဲ ချုပ်ပေးရတာ။ ကျွန်မကလဲ ကောင်းကောင်း အားထားတာ မဟုတ်တော့ ခက်တယ်”

“ဒါကတော့ အလွယ်ကလေးပါ မာလာရယ်။ တခြားကောင်မလေးတွေကို အချုပ်ခိုင်းပြီး ညည်းချုပ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ယင် ပြီးတာပဲ”

“အံ့မယ်လေး၊ သူ့ကို လိမ်လို့မရဘူး မလေးရဲ့၊ ပါးလိုက်တာမှ လှစ်နေတာပဲ။ အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဝဋ်ရှိသရွေ့တော့ ကျွန်ခံရ မှာပေါ့”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလျက်

“မလေးထိုး ပေးမယ်ဆိုယင်ကော”

“တကယ် ပြောတာလား မလေး။ ဒီလိုဆိုယင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ မလေးရယ်၊ ဒီနေ့ညပိုင်းကျယင် ဖိနပ်ယူလာခဲ့မယ်”

ထိုသို့စကားပြောနေစဉ် အစေတော် အဘွားကြီးတစ်ယောက် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြေးလာကာ

“မလေးတို့၊ မလေးတို့၊ လာကြပါဦး။ ချင်ချွန်းရယ် ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး၊ ရေတွင်းထဲခုန်ချလို့”

မာလာမှာ ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။

“ဘယ်ချင်ချွန်းလဲ”

“ဘယ်ချင်ချွန်း ရှိရဦးမှာလဲ၊ သခင်မဝမ်ရဲ့ အစေတော် ချင်ချွန်း ပေါ့။ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး၊ သူ့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ် လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ငိုယိုပြီ အိမ်ပြန်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ကြဘူးပေါ့၊ နောက်ကျတော့မှသာ ပျောက်တယ်ဆိုတာ

သိရတာ။ ခုတင် ရေထမ်းသမား တစ်ယောက်က ဝင်းအနောက်မြောက်
ထောင့်မှာရှိတဲ့ ရေတွင်းကို သွားရေခပ်တော့ အလောင်းကို တွေ့ရတာ။ ဒါနဲ့
လူတွေကိုခေါ်ပြီး ဆင်းကြည့်ကြတော့ ချင်ချွန်း အလောင်း ဖြစ်နေတယ်။ သူ
အိမ်ကတော့ မသေသေးဘူးဆိုပြီး သတိပြန်ရအောင်
ကြိုးစားကြသေးတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် မရတော့ပါဘူး”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြော၏။

မာလာမှာသက်ပြင်းချကာ သူနှင့်ချင်ချွန်းတို့ မည်မျှခင်မင်ခဲ့ကြသည်ကို
တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်တွေကျလျက်ရှိ၏။ မာလာသည် မိမိတို့ အဆောင်ရှိရာ
ပြန်လာခဲ့ပြီး ပေါက်ကြည်မှာ သခင်မကြီးဝမ်းကို နှစ်သိမ့်ရန် ထွက်သွား၏။

သခင်မကြီး ဝမ်း၏ အဆောင်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တိတ်ဆိတ်လျက်
ရှိ၏။ သခင်မဝမ်းသည် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ကာ မျက်ရည်တရွဲရွဲဖြင့် ငိုလျက်
ရှိလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ချင်ချွန်း သေသည့်ကိစ္စကို မပြောချင်သဖြင့်
အနီးတွင် ထိုင်နေ၏။ သခင်မဝမ်းက ဘယ်ကလာသနည်းဟု မေးသည့်
အခါတွင်မှ

“ဥယျာဉ်ကလာတာပါ ဒေါ်ကြီး”

“ပေါက်ယုကိုကော တွေ့ခဲ့သေးလား”

“အပြင်ကို ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ ဘယ်ကို သွားမှန်းတော့
မသိပါဘူး”

သခင်မဝမ်းက မျက်ရည်တွေ အရွဲသားဖြင့် ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“ချင်ချွန်း ရေတွင်းထဲ ခုန်ဆင်းသေတာ ကိုကော သိပြီးပလား”

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဘာများ
ဖြစ်လို့လဲမသိဘူး”

“မနေ့က သူ့ကြောင့် ပစ္စည်းတစ်ခု ကွဲသွားတယ်အေ။ အဲဒါ ငါကလဲ
စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ဆူလိုက်မိတယ်၊ ပြီးတော့ ရိုက်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။
ခဏတဖြုတ် ဒဏ်ပေးခဲ့တဲ့ သဘောနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာပါ။ ခဏနေယင်
ပြန်ခေါ်မှာပါ။ ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လဲ ဘယ်ထင်မလဲ။ ငါ့အပြစ်ပါအေ၊
ချင်ချွန်းသေရတာ ငါ့ကြောင့်ပါ”

“ဒေါ်ကြီးက စိတ်ကောင်း သဘောကောင်း ရှိတော့ ဒီလိုပဲ
ထင်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည်ကတော့ ဒီကိစ္စကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး
လုပ်တာလို့ မထင်မိဘူး၊ ရေတွင်းနားမှာ ဆော့ရင်း လိမ့်ကျတယ် ထင်တာပဲ။
ဒေါ်ကြီးရဲ့ အဆောင်ထဲမှာ ချည်းပဲနေရတော့ ပျင်းမှာပေါ့။ ဒါနဲ့

အပြင်ရောက်တော့ ဆော့ရင်း ပြုရင်း လိမ့်ကျတာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။
ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်ပြီး လုပ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်တယ်
ဆိုယင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဒေါ်ကြီး ရယ်၊ သူမိုက်လို့ လုပ်တာပဲ၊
ဘာသနားစရာရှိသလဲ” သခင်မဝမ်က ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“ညည်းပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်တောင်မှ ငါကတော့
စိတ်မကောင်းဘူးအေ”

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဒေါ်ကြီး ဒီလောက်
စိတ်ထိခိုက်နေတယ် ဆိုယင်လဲ သူ့ သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ကိစ္စအတွက် သူ့
မိဘဆွေမျိုးတွေကို ငွေစ နည်းနည်းပါးပါး ထောက်ပံ့လိုက်ရုံပေါ့။
ဒါလောက်ဆိုယင် သနား တတ်တဲ့ သခင်မ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝတ္တရား
ကျေပါပြီ”

“သူ့အမေကိုတော့ ငွေငါးဆယ်ကျပ်သား ပေးလိုက်တာပဲ။ ပြီးတော့
အလောင်းတို့ ဘာတို့ လှအောင် ညည်းတို့ရဲ့ အဝတ်အစား နှစ်စုံလောက်တော့
ပေးလိုက်ချင်သား။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်ကပြောတော့ အဝတ်အစားအသစ်က
အဆင်သင့် မရှိဘူးတဲ့၊ ထိုက်ယုရဲ့မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ချုပ်သွားတဲ့
ဝတ်စုံနှစ်စုံပဲ အသစ်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီဝတ်စုံကို သွားပေးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊
ထိုက်ယုက အထအန ကောက်တတ်ပါဘိသနဲ့၊ ပြီးတော့ စိတ်ကလဲ
တော်တော်ရယ်။ သူ့ မွေးနေ့ဖို့ ချုပ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကို အလောင်းပြင်ဖို့
ပေးပစ်လိုက်တယ်ဆိုယင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်မှာ။ ခုတော့
အပ်ချုပ်သည်တွေကို အဝတ်အစားသစ် နှစ်စုံ အမြန်ဆုံး အချုပ်ခိုင်းထားတာပဲ။
တခြား အစေတော် ဆိုယင်တော့ ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေစကလေး
ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး ထည့်လိုက်ယင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
ဒီကောင်မလေး ကျတော့ ဒီလောက်နဲ့ မကောင်းဘူး၊ ငါနဲ့ နေလာတာ ကြာလှပြီ၊
ငါ့မှာ သမီးအရင်းလို ဖြစ်နေတယ်”

ပေါက်ကြည်က

“အပ်ချုပ်သည်တွေ မပြီးယင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်၊
ပေါက်ကြည်မှာ ချုပ်ပြီးသား နှစ်စုံရှိပါတယ်။ ပေါက်ကြည်
သွားယူလိုက်မယ်လေ၊ ဒီလိုဆိုယင် တော်တော်ဒုက္ခအေးသွားတာပေါ့။
သူရှိတုန်းကလဲ ပေါက်ကြည်ပေးတဲ့ အဝတ်အစားကလေးတွေ ဘာလေးတွေကို
ဝတ်နေကျပါ၊ သူနဲ့ဆိုယင် အတော်ပါပဲ”

“တော်တော်ကြာ ညည်းက နိမိတ် မကောင်းဘူး ဘာဘူးဆိုပြီး
အယူရှိနေဦးမှာလားအေ”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်၏။

“ရပါတယ် ဒေါ်ကြီး၊ ပေါက်ကြည်က အယူမသည်းတတ်ပါဘူး”

ပေါက်ကြည်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သဖြင့် သခင်မဝမ်သည် အစေတော် နှစ်ယောက်ကို ပေါက်ကြည်နောက်သို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ခဏကြာ၍ အဝတ်အစားများကိုယူပြီး ပြန်လာသည့်အခါတွင် သူ့မိခင်အနီးတွင် မျက်ရည် အရွှဲသားဖြင့် ထိုင်နေသော ပေါက်ယုကို တွေ့ရလေ၏။ သခင်မဝမ်သည် ပေါက်ယုကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည် ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ ဆူပူခြင်း မပြုတော့ချေ။ ပေါက်ကြည်မှာ အကင်းပါးသူ ဖြီပြီ အကျိုးအကြောင်း ကို ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ပေါက်ကြည်က အဝတ်အစားများကို ပေးသည့် အခါတွင် သခင်မဝမ်သည် ချင်ချွန်း၏ မိခင်ကို ခေါ်ကာ အဝတ်အစားများကို သူ့လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။

နောက် မည်သို့ဖြစ်ပျက်သည်ကိုမူ လာမည့်အခန်းတွင် ဖော်ပြထားပေ၏။

မနာလိုဝန်တိုသောညီက ကုန်းချောခြင်း

မိုက်မဲသောသား ပြင်းစွာ အရိုက်ခံရခြင်း

ချင်ချွန်း၏ မိခင်ကိုခေါ်၍ အဝတ်အစားများကို ပေးလိုက်ပြီးနောက် သခင်မဝမ်သည် သက်ပျောက်ဆွမ်းသွတ်ရန် ဘုန်းကြီး အပင့်ခိုင်း လိုက်လေ၏။ ချင်ချွန်း၏ မိခင်လည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုကာ ဂါရဝပြုပြီးနောက် ပြန်သွား လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ယုဆုန်နှင့်တွေ့၍ ပြန်လာခဲ့သည်တွင် ချင်ချွန်း တစ်ယောက်ရှက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားကြောင်း သိရသည့် အခါတွင် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့ အမေ ဆူပူကြိမ်းမောင်း သည်ကို အသာငြိမ်၍ နားထောင်နေပြီးနောက် အနီးသို့ ပေါက်ကြည် ရောက်လာသည်နှင့် အသာ လစ်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ ကျောင်းဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ပေါက်ယုသည် ခန်းဆီးချထားသည့် တံခါးမကြီးသို့ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ် တစ်စုံ တစ်ယောက် နှင့် အင့်ခန့် ဝင်တိုက်မိကာ သူ့အား အော်ဟစ်၍ အရပ်ခိုင်းသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် အလန့်တကြားဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ မားမားကြီး ရပ်နေသည့် သူ့ဖခင် ကျိချိန်ကို မြင်လိုက် ရသည့် အတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဘေးတွင်ကပ်၍ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ရပ်ကာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ငေးလာရတာလဲဟင်။ ယုဆုန် လာတုန်းက အခေါ်လွှတ်လိုက်တော့လဲ တော်တော်နဲ့ မပေါ်လာဘူး၊ ရောက်လာတော့လဲ လူက ငိုငိုတိုငိုတိုင်းနဲ့၊ ရုပ်ကိုက နည်းနည်းမှ ကျက်သရေ မရှိဘူး။ ခုလဲ လူကို ကြည့်ရတာ ယောင်တောင်တောင်နဲ့၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းမှာ ဘာများ စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိနေလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုက်ဖမ်းနေရတာလဲ”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ပေါက်ယုသည် နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြင့် အချက်ကျကျ ပြန်ပြောမြဲဖြစ်၏။ ယခုမူ ချင်ချွန်း၏ ကိစ္စကြောင့် သူ့နောက်သို့ လိုက်သေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်လျက်ရှိချိန် ဖြစ်သဖြင့် သူ့ဖခင် ပြောသည့် စကားများကို တစ်ခွန်းမျှမကြားဘဲ ငူငူကြီး ရပ်နေမိလေ၏။ ပေါက်ယုက ထိုသို့

မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျိချိန်သည် ပို၍ ဒေါပွလာလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိချိန် မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ သားတော် တစ်ပါးဖြစ်သူ မင်းသားကြီး ချန်ရှန်း၏ အိမ်တော်မှ မင်းချင်းတစ်ဦး ရောက်လာကြောင်းဖြင့် လာရောက်ပြောဆိုလေ၏။

မိမိတို့နှင့် မင်းသားကြီး ချန်ရှန်းမှာ အဆက်အသွယ် သိပ်မရှိလှသည့်အတွက် ကျိချိန်သည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိချိန်သည် ထိုအရာရှိအား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ရာ မိမိထံ လာရောက်သည့် အရာရှိမှာ ချန်ရှန်းမင်းသား၏ အိမ်တော်မှ ဝင်းမှူးကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ကျိချိန် သည် ဝင်းမှူးကြီးအား နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။

ဝင်းမှူးကြီးက နိဒါန်းပျိုးခြင်းမရှိဘဲ လာရင်းကိစ္စကို ပြော၏။

“ခုလို ဗြုန်းစားကြီး ရောက်လာတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ် ခင်ဗျ။ ကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တော်ကြီး က မြို့စားကြီး ကို အကူအညီတစ်ခု အတောင်းခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ မြို့စားကြီးက ပေးမယ် ဆိုယင်တော့ ကိုယ်တော်ကြီး ဟာ မြို့စားကြီးရဲ့ စောင်မမှုကို အမြဲအောက်မေ့ သတိရနေမှာပဲဗျ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့လဲ မြို့စားကြီးကို အတိုင်းထက် အလွန် ကျေးဇူးကို အမြဲသတိရနေမှာပါ”

ကျိချိန်မှာ ပို၍ပို၍ ဇေဝေဝေါ ဖြစ်သွားကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ပြုံးရင်း

“ဆိုပါဦး ဝင်းမှူးကြီးရယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီးက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုများ အမိန့်တော် ရှိလိုက်လို့လဲ။ ဝင်းမှူးကြီး ပြောပြမယ် ဆိုယင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရမှာပဲ”

ဝင်းမှူးကြီးက ခင်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်၏။

“မြို့စားကြီးအနေနဲ့ များများ စားစား လုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ စကားလေး တစ်ခွန်းပြောရုံပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ နန်းဆောင်မှာ ကပြအသုံးတော်ခံရတဲ့ ချီကွမ်းဆိုတဲ့ ယေကျားမင်းသမီး တစ်ယောက်ရှိတယ်ခင်ဗျ။ အလျင်တုန်းကတော့ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ နန်းဆောင်မှာ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ရက်များ မကြာမီကတော့ အဲဒီယေကျားမင်းသမီး ချီကွမ်းဟာ ပျောက်သွားတယ် ခင်ဗျ။ ရွှေမြို့တော် တစ်မြို့ လုံးလဲ အနံ့လိုက် ရှာပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အထောက်တော်များကို လွှတ်ပြီး သေသေချာချာ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ သက်ဆိုင်မယ်လို့

ထင်ရတဲ့လူများလဲ မေးမြန်းစစ်ဆေးခဲ့တယ်။ စစ်ဆေးကြည့် လိုက်တော့ ချိကွမ်းဟာ ခံတွင်းမှာ ကျောက်စိမ်းတုံးငုံပြီး မွေးလာတဲ့ မြို့စားကြီးရဲ့ သားနဲ့ မကြာသေးမီက အတော် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခဲ့ကြတယ်လို့ စစ်ဆေးခံရသူ ဆယ်ယောက်မှာ ရှစ်ယောက်လောက်က ထွက်ဆိုကြတယ်။ ဒီတော့ သာမန်အိမ်တွေ လုပ်သလို မြို့စားကြီးစံအိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဝင်မရှာချင်ဘူး ခင်ဗျ။ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော်ကြီးဆီကို ကျွန်တော်တို့ အမိန့်တောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တော်ကြီးက ဒီပြင် ကချေသည် တစ်ရာလောက် အဆုံးအရှုံးခံနိုင်တယ်တဲ့။ ချိကွမ်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးတဲ့။ ချိကွမ်းလို ယဉ်ကျေးလိမ္မာပြီး ပါရမီထူးတဲ့ သူငယ်ပျိုလေးကို ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား ကိုယ်တိုင်က နှစ်သက်မြတ်နိုးတော် မူလေတော့ ချိကွမ်း မရှိယင် မဖြစ်ဘူးလို့ မိန့်လိုက်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ထောက်ထားရာ ရောက်လေအောင်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ အချိန်ကုန်လူပန်း မဖြစ် ရအောင် ချိကွမ်းကို ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ပြန်ပို့ဖို့ မြို့စားကြီးရဲ့ သားတော်လေးကို ပြောပေးစေချင်တယ် ခင်ဗျ”

ဝင်းမှူးကြီးသည် ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဦးညွတ်လိုက်၏။

ကျိချိန်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရုံမျှမက ရှက်လည်း ရှက်လှသဖြင့် ပေါက်ယုကို ချက်ချင်း အခေါ်ခိုင်းလိုက် လေရာ ပေါက်ယုမှာလည်း ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် လိုက်လာရလေ၏။

“ဟင်၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်။ အိမ်မှာ စာပေကျမ်းဂန်ကို အသင်ခိုင်းတယ်၊ မသင်ဘူး။ ခုတစ်ခါတွင် မကဘူး၊ အပြင်ထွက်ပြီး ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်နဲ့ ထိုးနေတဲ့ကောင်၊ အယုတ်တမာ ရာဇဝတ်မှုတွေကို ကျူးလွန်နေတဲ့ ကောင်။ ချိကွမ်းဟာ ချန်ရှန်း ကိုယ်တော်ကြီးဆီ ခစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကိုယ်တော်ကြီး အပါးမှာ ခစားနေတဲ့ သူငယ်ကလေးကို မြူဆွယ်ပြီးခေါ်လာသတဲ့။ ခုတော့ ငါပါ ဒုက္ခ ရောက်တော့မယ်။ သိလားဟင်၊ တော်တော် မိုက်လုံး ကြီးတဲ့ကောင်”

ကျိချိန်သည် ဟိန်းနေအောင် အော်လျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ထိုစကားကြောင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး ဖေဖျား။ သူ့ကို မြူခေါ်ဖို့မပြောနဲ့၊ ချိကွမ်းဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် မကြားဖူးဘူးခင်ဗျ”

ပေါက်ယု၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။

ကျိချိန်က မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ဝင်းမှူးကြီးက ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဒီကိစ္စကို ဖုံးထားလို့ အလကားပဲပေါ့ ကျုပ်ညီရယ်။ ဒီစံအိမ်မှာ ရှိသလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားဘယ်ကို သွားသလဲ ဆိုတာပဲ ကျုပ်တို့သိချင်တယ်။ ချက်ချင်း ပြောလိုက်ယင် ကျုပ်တို့မှာ အချိန်ကုန်လူပန်း သက်သာမယ်၊ ကျုပ်ညီလဲ ကျေးဇူးတင် ခံရမယ်”

ပေါက်ယုကား ထိုကိစ္စကို ဘာမျှမသိဟု ငြင်းနေဆဲဖြစ်လေ၏။

“ဝင်းမှူးကြီး တို့ သတင်းရထားတာ မှားနေပြီထင်တယ်”

ဝင်းမှူးကြီးက တမင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေ အထောက်အထားတွေ ရှိတယ်နော။ ကျုပ်ညီ ဒီအတိုင်းလုပ်နေယင် ကျုပ်ညီ ခမည်းတော်ကြီး ရှေ့မှာ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာတွေကို မပြောချင်ဘဲ ဖွင့်ပြောရလိမ့်မယ်။ ဒါတွေကို ပြောလိုက်ယင် ကျုပ်ညီအဖို့ ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တစ်ခွန်းပဲ မေးမယ်၊ အဲဒီနာမည်ကို ကျုပ်ညီ မကြားဖူးဘူး ဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ သူပိုး ခါးစည်းကြိုး အနီဟာ ကျုပ်ညီရဲ့ ခါးပေါ်ကို ရောက်နေ ရသလဲ”

ပေါက်ယုမှာ ကြက်သေသေလျက် ရှိလေ၏။

“အင်း၊ ဒါတွေကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်များ သိထားပါလိမ့်။ ဒီလောက် လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုတောင် သိတယ် ဆိုယင် ကျန်တာတွေကို ဖုံးထားလို့လဲ အလကားပဲ နေတော့မှာပဲ၊ နောက်ထပ် စကားပြောနေယင် ဆိုးသည်ထက် ဆိုးကုန် တော့မှာ။ ဒီတော့ သူတို့မြန်မြန် ပြန်သွားတာက ပိုကောင်းတယ်” ဟု တွေးမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုက

“ဝင်းမှူးကြီးတို့ ဒီလောက်တောင် သိနေပြီဆိုယင်လဲ သူ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တာတို့ ဘာတို့ ဆိုတဲ့ ဒီထက်မက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေကိုလဲ သိမှာပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာပြောစရာ လိုသေးသလဲ။ ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရယင် ရွှေမြို့တော် အရှေ့ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် အကွာမှာ နံ့သာတော ဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သူ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်တယ်၊ မြေလဲ ဝယ်တယ်လို့ ပြေးတာပဲ။ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ ချိကွမ်းဟာ အဲဒီမှာ ရှိမယ် ထင်တာပဲ”

ဝင်းမှူးကြီး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ညီ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုယင် သူ အဲဒီမှာ ရှိရမယ်၊ ကျုပ်တို့ သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်မယ်။ တွေ့ယင် တော့ ပြီးတာပေါ့လေ၊ မတွေ့ဘူး ဆိုယင်တော့ ကျုပ်ညီဆီကို လာပြီး အကူအညီလေး ဘာလေး တောင်းရပေဦး မှာပေါ့”

ဝင်းမှူးကြီးသည် ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်သွားလေ၏။

ကျိချိန်ကား ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများမှာ ခေါင်းမှ ပေါက်ထွက်တော့မည် ဟုပင် ထင်ရပေ၏။ ကျိချိန် သည် ဝင်းမှူးကြီးကို အပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ပြီးနောက် ပေါက်ယု အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာရင်း ပေါက်ယုဘက်သို့လှည့်ကာ

“ခွေးတိရစ္ဆာန်၊ ဒီနားမှာ ရပ်နေ။ ငါ ခုပြန်လာမယ်”

ကျိချိန်သည် ဝင်းမှူးကြီးကို ဝင်းဝသို့ ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပြီးနောက် အိမ်ဘက်သို့ပြန်လာစဉ် အစေတော် အချို့ဖြင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြန်လာသော ကျိဟုန်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ကျိချိန်သည် စိတ်ဆိုးလျက် ရှိသဖြင့် မိမိ လက်ပါးစေ များကို ခေါ်ကာ ကျိဟုန်နှင့် သူငယ်တော်များကို အရိုက်ခိုင်းလေ၏။

ကျိဟုန်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိချိန်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ထိတ်လန့်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိဟုန်သည် ဖခင်ကျိချိန် ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားလေ၏။

“ဘာတွေ ဒီလောက် အရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ မင်းကို ထိန်းဖို့ထားတဲ့ အထိန်းတော်တွေ အစေတော် တွေကော ဘယ်မှာလဲ။ ကောင်မတွေက အလေလိုက်ချင်ရာ လိုက်ပြီး မင်းက ကမြင်းချင်တိုင်း ကမြင်း နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်စ”

ခမည်းတော်ကြီး ကျိချိန်သည် ကျိဟုန် ကျောင်းသွားလျှင် လိုက်ရမည့် အစေခံများကို မာန်မဲနေပြန်၏။ ဤတွင် ကျိဟုန်သည် ဖခင် ခမည်းတော်ကြီးအား လမ်းလွှဲရန် အခွင့်အရေး တစ်ခုကို ရလိုက်ပေပြီ။

“အလကား ဆော့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖျား၊ အစေတော် ခုန်ချပြီး သတ်သေသွားတဲ့ ရေတွင်းနား ရောက်တော့ ကျွန်တော် ကြောက်တာနဲ့ ပြေးလာတာပါ။ သူ့ခေါင်းကြီးက ပုပ်ပွလို့ ခင်ဗျ၊ ကိုယ်ကြီးကလဲ ရေထဲမှာ ပေါလောကြီး ပေါ်ပြီး ဖူးဖူးရောင်လို့။ အလောင်းကြီးကို ကြည့်ရတာ ကြောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ အတင်းပြေးလာတာ”

ကျိချိန်မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။

“ဘယ်အစေတော် ကောင်မလေးများ ရေတွင်းထဲခုန်ချပြီး သေလို့လဲ၊ ငါ့စံအိမ်မှာ အလျင်က ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ဘိုးဘေး အစဉ်အဆက် ကတည်းက ငါတို့ဟာ ကိုယ့် လက်အောက် ငယ်သားတွေ၊ အစေတော်တွေကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံခဲ့တာ ချည်းပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့၊ ခုတလောမှာတော့ ငါဟာ ငါ့စံအိမ်က ကိစ္စတွေကို ဘာမှ သိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စံအိမ်မှာ အကြီးအကဲ လုပ်တဲ့ သူတို့က အာဏာကို

အလွဲသုံးစား လုပ်ပြီး လက်အောက် က အစေတော်တွေကိုများ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကြ လေသလား၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာ များလား။ ဒီသတင်းသာ အပြင်ပေါက်သွားလို့ ရှိယင် ငါတို့ ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်ပါ နာမည်ပျက်တော့မှာပဲ”

ကျိချိန်သည် ဤသို့ တွေးလျက်ရှိကာ ကျိလျှံ၊ လိုင်တနှင့် လိုက်ဆင့် တို့ကို ခေါ်လိုက်လေ၏။

အစေတော်အချို့က ထိုသူများကို သွားခေါ်မည်ပြုစဉ် ကျိဟုန်သည် ရှေ့သို့တက်လာ၍ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိချိန်၏ ဝတ်ရုံကို ကိုင်ကာ ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်လျက်

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဖေဖျား၊ ဒီကိစ္စကို မေမေရဲ့ ခန်းဆောင်ထဲကပဲ သိကြပါတယ်၊ တခြား ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ မေမေက ပြောတော့...”

ကျိဟုန်သည် စကားကိုဆက်မပြောသေးဘဲ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် အစေခံများက လည်း အရိပ်အကဲကို နားလည်ကာ အနီးမှ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြ၏။ ကျိဟုန်က လေသံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“မေမေကပြောတော့ တစ်နေ့တုန်းက အစ်ကိုလေး ပေါက်ယုက ချင်ချွန်းကို မဟားဒယား လုပ်ဖို့ ကြံတယ်တဲ့၊ ချင်ချွန်းက ရုန်းတော့ အစ်ကိုလေး ပေါက်ယုက ရိုက်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ချင်ချွန်းက ရှက်လဲရှက်၊ ဒေါသလဲ ထွက်ပြီး ရေတွင်းထဲ ခုန်ချ သေတာတဲ့”

ကျိဟုန်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ကျိချိန်၏ မျက်နှာ ညိုပုပ်လျက် ရှိလေပြီ။

“သွား၊ ပေါက်ယု ဆိုတဲ့ကောင်ကို ခေါ်ခဲ့စမ်း” ဟု အော်လိုက်လေ၏။

ကျိချိန်သည် ရှူးရှူးရှားရှားဖြင့် စာကြည့်ဆောင် ဘက်သို့ သွားရင်း

“တော်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကိုဘယ်သူမှ မတားကြနဲ့တော့။ ဒီတစ်ခါ တားလို့ရှိယင်တော့ ငါ့ရိတ် ဖြိုးစား ဘွဲ့မည်ရည် အဆောင်ယောင်တွေရော၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေရော သူ့ကိုပဲ ပေးခဲ့တော့မယ်၊ ပေါက်ယုဆီ မှာပဲ အလုပ်လုပ် ပေတော့။ ငါ့မှာ လူတကာ အပြစ်ပြောခံရတဲ့ အဖြစ်က လွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရ ပါမလဲ။ ငါ့ခေါင်းက ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ သာ ကျန်တဲ့ ဆံပင်တွေကို ရိတ်ပစ်လိုက်တော့မယ်၊ ရဟန်းဘောင်ကို ဝင်တော့မယ်။ ဒါမှ ငါ့ဘိုးဘွားတွေကို ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်အောင် ဒီလို သားဆိုးသားမိုက်တွေကို မွေးမိတဲ့ အပြစ်တွေ ကျေတော့မှာ” ဟု တဖျစ်တောက်တောက် ရွတ်ဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ကျိချိန်၏ စာရေးတော်ကြီးများနှင့် လက်ပါးစေများသည် နှုတ်ခမ်းကို

ကိုက်သူကိုက်၊ လက်ချောင်းကို ကိုက်သူ ကိုက်ဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိကြရာမှ နောက်သို့ဆုတ်သွား ကြလေ၏။ ကျီချိန်သည် တရှူးရှူး တရှားရှား ဖြစ်လျက် ရှိရာမှ ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်တွေ စုံစွတ်လျက်ရှိရင်း ကုလားထိုင်တွင် မတ်မတ်ကြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ

“သွား၊ ပေါက်ယုကို ခေါ်ခဲ့ကြစမ်း ကြိမ်တုတ် အကြီးကို ယူခဲ့၊ ဒီကောင်ကို တိုင်မှာချည်ထား၊ ပြီးတော့ တံခါးတွေ အလုပ်ပိတ်။ ပေါက်ယုကို ငါရိုက်နေတယ် ဆိုတာကို အတွင်းဆောင်တွေ ဘက်ကို သွားသတင်း ပေးရဲတဲ့ ကောင် ပေးကြစမ်း၊ အဲဒီနေရာတင် သတင်းပေးတဲ့ကောင်ကို အသေသတ်ပစ်မယ်”

ကျီချိန်သည် ကြောက်စဖွယ် အော်ဟစ်လျက်ရှိ၏။

အစေခံများသည် သူခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ရလေ၏။ အစေတော် အချို့က ပေါက်ယုကို သွားခေါ်ကြသည်။

မိမိအား ဤနေရာတွင် အစောင့်ခိုင်းခဲ့ ကတည်းက မိမိအခြေအနေ မကောင်းမှန်းကို ပေါက်ယုသိလိုက်လေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျီဟုန်ပြောသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဘာမျှ မစဉ်းစားမိသေးချေ။ ပေါက်ယုသည် ခန်းဆောင်ထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့သတင်းကို အတွင်းဆောင်ရှိ မယ်မယ်တို့ထံ ရောက်အောင် မည်သူ ပို့ပေးမည် နည်းဟု တစ်မျှော်မျှော် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အနီးတွင် မည်သူမျှမရှိချေ။ ဖခင်ကြီး၏ သူငယ်တော်ဖြစ်သည့် ပေမင်းကိုပင်လျင် မတွေ့ရချေ။ ပေါက်ယုသည် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လျက်ရှိစဉ် အထိန်းတော် အဘွားကြီးတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ ပေါက်ယုသည် အဘွားကြီးကို အဖိုးတန်ရတနာ ပစ္စည်း တစ်ခုသဖွယ် တယုတယ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“အထိန်းတော်ကြီး၊ အထိန်းတော်ကြီး၊ မောင့်ကို ဖေဖျားက ရိုက်တော့မယ်ဗျ၊ မယ်မယ်တို့ကို သွားပြော ချည်စမ်းပါ၊ မြန်မြန်ပြော ချည်စမ်းပါ”

အထိန်းတော်ကြီးမှာ နားကောင်းကောင်း မကြားသည့် အထဲတွင် ပေါက်ယုကလည်း မဝီမသ ပြောနေသဖြင့် ‘မြန်မြန်’ ဆိုသည့် စကားလုံးကို ‘ရေနစ်သည်’ ဟု တလွဲကြားနေသဖြင့်

“ဒါတော့ သူကိုယ်တိုင်က ရေနစ်သေချင်တာကိုး သခင်လေးရဲ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ” ဟု နှစ်သိမ့်သည့်အသံဖြင့် ပြော၏။

ပေါက်ယုမှာ သူနားလေးသည့်အတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားကာ

“ကဲ သွားစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော့် သူငယ်တော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

“ခုတော့ ကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးသွားပါပြီ သခင်လေးရယ်။ သခင်မကြီးကလဲ ငွေစတို့ အဝတ်အစားတို့ ပေးပြီးပါပြီ၊ ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူ မနေပါနဲ့တော့”

နားလေးလှသော အဘွားကြီးနှင့် စကားပြောရသည်မှာ လက်ဝင်လှသဖြင့် ပေါက်ယု စိတ်တိုနေစဉ် ဖခင်ကြီး၏ အစေခံများ ရောက်လာကာ ခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားရလေ၏။

ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါတွင် ကျိချိန်၏ မျက်လုံးများမှာ မီး ဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိချိန်သည် သူ့သားအား အပြင်တွင် မည်သို့ ရှုပ်ပွေနေကြောင်း၊ ကချေသည်များနှင့် မည်သည့် လက်ဆောင်များကို လဲလှယ်ကြကြောင်း၊ အိမ်တွင် မည်သည့် အတွက် စာပေကျမ်းဂန် တို့ကို မလေ့လာကြောင်း၊ မိခင်၏ အစေတော်တစ်ဦးအား အဘယ့်ကြောင့် မတရားကျင့်ရန် ကြိုးစားကြောင်း စသည်တို့ကို မမေးတော့ချေ။

“ပါးစပ်ကို အဝတ်နဲ့ ဆို့လိုက်။ ရိုက်စမ်း၊ သေအောင်ရိုက်စမ်း။”

အစေခံများသည် သခင်ကြီး၏ စကားကို မငြင်းပယ်ရဲကြချေ။ အမိန့် အတိုင်း ပေါက်ယုကို ခုံရှည်ကြီး တစ်ခု ပေါ်တွင် မှောက်လျက် တုပ်ချည်ပြီးနောက် ကြိမ်တုတ်ကြီးဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်ကြလေ၏။ ကျိချိန်သည် အစေခံများက လျော့၍ ရိုက်နေသည် ထင်သဖြင့် တုတ်ကိုင်သည့် အစေခံကို တစ်ချက် ပိတ်ကန်လိုက်ကာ ကြိမ်တုတ်ကို သူကိုယ်တိုင် ဆွဲယူလိုက်ကာ အံကြိတ်ပြီး အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်လျက်ရှိလေရာ နောက်ဆုံးတွင် လက်လွန်မည် စိုးသည့် အတွက် စာရေးတော်ကြီးများ က အရဲစွန့်ကာ ဝင်၍ တောင်းပန်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိချိန်သည် သူတို့ စကားကိုလည်း နားမဝင်ချေ။

“ဒီလိုအပြုအမူမျိုးကို ခွင့်လွှတ်ထိုက်သလား၊ မလွှတ်ထိုက်ဘူးလား ဆိုတာကို သူ့ကို မေးကြည့်ကြစမ်း။ ဒီကောင် ကို ဖျက်ဆီးတဲ့ အထဲမှာ ခင်ဗျားတို့လဲပါတယ်၊ ခု ဒီလောက်ထိ သောင်းကျန်းရမ်းကား နေတာကိုတောင် ခင်ဗျားတို့က အကာအကွယ် ပေးချင်ကြသေးသလား ဟင်။ ဒီကောင်က အဖေအမေကို သတ်ယင်တောင် ခင်ဗျားတို့ ကာကွယ် နေကြဦးမှာလား။”

မိမိတို့သခင်ကြီးမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည့် အခါတွင် စာရေးတော်ကြီးများ သည်လည်း ဆက်လက် တောင်းပန်ခြင်း မပြုရဲကြတော့ဘဲ အတွင်းဆောင်သို့ သွား၍ အကြောင်းကြားမှ တော်မည်ဟု ယူဆကာ အတွင်းဆောင် ဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့ကြလေ၏။ သခင်မ

ဝမ်သည် ထိုသတင်းကို ယောက္ခမဖြစ်သူ မယ်မယ်အား ချက်ချင်း မပြောရဲသေးချေ။ သခင်မဝမ်သည် အဝတ်အစားကို ခပ်သုတ်သုတ်လဲကာ စာကြည့်ဆောင်သို့ ပြေးလာခဲ့ရာ လမ်းတွင်ရှိသည့် အစေတော်များ၊ စာရေးတော်ကြီးများ သည်လည်း ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရှုနေကြလေ၏။

ကြင်ယာတော် သခင်မဝမ် ရောက်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ကျီချိန်သည် ပို၍ဒေါသထွက်လာကာ သားကို ပို၍ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်ခြင်းပြု၏။ ပေါက်ယုကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့် အစေခန့်စ်ယောက်သည် ချက်ချင်း နောက်သို့ ဆုတ်သွား ကြသည့်တိုင် ပေါက်ယုမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု မပြုနိုင်တော့ချေ။ ကျီချိန်က နောက် ဆက်လက်ရိုက်မည်ပြုစဉ် သခင်မဝမ်သည် အတင်းဝင်ကာ ကြိမ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းဆွဲထားလေ၏။

“ဒီလောက်ဆိုယင် တော်လောက်ပါပြီ မြို့စားကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို သေအောင်ယင်လဲ သတ်လိုက်ပါ”

“သင်းကို အသေသတ်မယ်။ သင်းလဲသေ၊ ငါလဲသေတော့ ကောင်းတာပေါ့” ဟု ကျီချိန်သည် အော်ဟစ်လျက် ရှိလေ၏။

သခင်မဝမ်က ငိုရိုက်လျက်

“ပေါက်ယုကို ရိုက်တာလဲရိုက်ပေါ့ မြို့စားကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လဲ ဒီလောက် စိတ်ဆင်းရဲ မခံပါနဲ့။ နေကလဲ သိပ်ပြင်းတယ်၊ ပြီးတော့ မယ်မယ် လဲ ကောင်းကောင်း ကျန်းမာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်ယုကို သေအောင် ရိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မယ်မယ် တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်သွားယင် ဒုက္ခရောက်မယ်၊ သတိထားပါ”

ကျီချိန်က ကြောက်မက်ဖွယ် လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်လျက်

“တော်ပြီ၊ ငါ့ကို လေချို့ လာမသွေးနဲ့။ ဒီလို သားဆိုးသားမိုက်မျိုး မွေးမိ ကတည်းက ငါလဲ မိဘအပေါ်မှာ ကံကြီး ထိုက်နေပါပြီး မထူးတော့ပါဘူး။ သင်းကို ငါ စည်းကမ်းတွေနဲ့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုပ်ခဲ့တယ်။ မင်းတို့ပဲ သူ့ကို အကာ အကွယ် ပေးခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ထပ် ဒုက္ခ မပေးနိုင်အောင် သင်းကို လည်မျို ညှစ်သတ်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ကျီချိန်သည် ကြိုးတစ်ချောင်း ယူလာခဲ့ရန် ပြောလိုက်၏။ သခင်မဝမ် သည် ကျီချိန်ကို ပြေး၍ ဖက်လိုက်ရင်း

“ကိုယ့်သားကိုယ် ဆုံးမတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မြို့စားကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို မသနား တော့ဘူးလား၊ ကျွန်မအသက် ငါးဆယ်ရှိပါပြီ၊ ကျွန်မမှာ သားဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ သူ့ကို ရှင်ကြိုက်သလို ဆုံးမပါ၊ ကျွန်မ ဘာတစ်လုံးမှ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခု သူ့ကို သေအောင် ရိုက်တော့မယ်

ဆိုတော့ ကျွန်မကိုလဲ သေအောင်လုပ်တာနဲ့ ဘာထူးသေးသလဲ။ သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးစွပ်ပြီးသတ်မယ်ဆိုယင် ကျွန်မ လည်ပင်းကို ကြိုးတပ်သတ်ပြီးမှ သူ့ကိုသတ်ပါ။ ကျွန်မကို အလျင်သတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်လိုက်ပါ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မလဲ သားနဲ့ အတူလိုက်သွားပါရစေ၊ ဒါမှ နောက်ဘဝမှာ ကျွန်မကို ရှာဖွေကျွေးမယ့် သားလေးဆိုပြီး အားကိုး အားထား လုပ်ရမှာ”

သခင်မ ဝမ်သည် ပေါက်ယုကို အတင်းဝင်ဖက်ကာ ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။

ကျိချိန်သည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြလေ၏။ သခင်မ ဝမ်သည် ပေါက်ယုကို ဖက်ထားရာမှ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယု၏ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်လျက်ရှိပြီး အသက်ရှူသံမှာလည်း ခပ်မျှင်းမျှင်းသာ ရှိတော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အစိမ်းရောင် အတွင်းခံအင်္ကျီ ဘောင်းဘီတို့မှာလည်း သွေးတို့ဖြင့် စိုရွှဲလျက်ရှိလေပြီ။ ပေါက်ယု၏ကိုယ်မှ အဝတ်အစား များကို လှန်ကြည့်သည့်အခါတွင် တင်ပါးနှင့် ခြေထောက်များ၊ ပေါင်များမှာ ညိုမည်းလျက်ရှိကာ သွေးကွက်များ၊ ဒဏ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားလေး” ဟု သခင်မဝမ်သည် အော်လျက် ရှိလေ၏။

သားငယ်ကို မြင်သည့်အခါတွင် သခင်မဝမ်သည် ကွယ်လွန်သူသားကြီး ကျိချူကို အမှတ်ရကာ ကျိချူ အမည်ကို ရွတ်၍ ငိုလျက်ရှိလေ၏။ “ငါ့သားကြီးသာ ရှိသေးယင် ဒီပြင်လူတွေ မရှိတောင် မေဖျား ဖြေသာပါတယ်ဟဲ့”

သခင်မဝမ် ထွက်သွားသည့် အခါတွင် အတွင်းဆောင်များထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ခဏကြာလျှင် လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်၊ ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်း စသူတို့လည်း ရောက်လာကြလေ၏။ ကျိချူ၏အမည်ကို ခေါ်၍ငိုနေသံကို ကြားသည့် အခါတွင် အခြားသူများအတွက် မည်သို့မျှ မထူးခြားသော်လည်း ကျိချူ၏ မိန်းမဖြစ်သူ လီဝမ်းမှာကား ဖြေမဆည် နိုင်တော့ချေ။ သူတို့တစ်တွေ ငိုနေကြသည်ကိုမြင်လျှင် ကျိချိန်မှာလည်း စိတ်ထိခိုက်ကာ ငိုလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြစဉ် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ “မယ်မယ် လာနေပြီ” ဟု ပြောလေ ၏။

“ဘာဖြစ်ကြတာတုံးဟင်။ ငါ့ကိုအလျင်သတ်ကြ၊ ငါ့ကိုလာပြီး သတ်လှည့်ကြ၊ ငါသေမှအေးမယ်” ဟု တုန်တုန် ယင်ယင်နှင့် ပြောလာသံကို ကြားရလေ၏။

ကျိချိန်သည် စိတ်ပျက်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ အစေတော်တစ်ယောက် ဆွဲလျက် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ရောက်လာသည့် မယ်မယ်ကို ဆီးကြိုလေ၏။ ကျိချိန်သည် ကြောက်ရွံ့ ရိုသေစွာ မယ်မယ့်အနီးသို့ ကပ်လာကာ

“ဒီလောက် ပူရတဲ့အချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ လာရတာလဲ မယ်မယ်ရယ်။ မယ်မယ် ပြောချင်တာ ရှိယင် ကျွန်တော့်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ ကျွန်တော် လာမှာပေါ့”

မယ်မယ်က အသက်ကို အနိုင်နိုင် ရှူလိုက်လျက်

“ကျိချိန်၊ နင် ငါ့ကိုပြောနေတာလား၊ ဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကို ဆုံးမစရာရှိလို့ ငါလာတာ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ငါ့မှာ ဆုံးမလောက်အောင် လိမ္မာတဲ့သား တစ်ကောင်မှ မမွေးခဲ့လို့ ခက်နေသတဲ့” ဟု မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေ၏။

ကျိချိန်သည် မယ်မယ်၏ စကားကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိကာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် မယ်မယ့် ရှေ့တွင် ခူးထောက်လျက် ရှိလေ၏။

“မယ်မယ့်သားက သူ့သားကို ဆုံးမတာဟာ ရှေးဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် နာမည်မပျက်အောင် ဆုံးမရတာပါ မယ်မယ်ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပြောလို့ မကောင်းပါဘူး”

မယ်မယ်က ထို့ခနဲ တံတွေး ထွေးလိုက်ပြီးနောက်

“ဪ၊ ငါပြောတဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်းလောက် ကိုတော့ နင်မခံနိုင်ဘူး။ စကားတစ်ခွန်း ပြောတာလောက် တောင် နင်မခံနိုင်ယင် ကြိမ်တုတ်ကြီးနဲ့ အရိုက်ခံရတဲ့ကလေး ဘယ်လိုနေမလဲဟဲ့။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း ကျိချိန်၊ ခုနင်က ရှေးဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် နင့်သားကို ဆုံးမသတဲ့။ နင့်ကို နင့်အဖေ ဘယ်လိုဆုံးမခဲ့သလဲ ဆိုတာ ကော နင်ပြန် စဉ်းစားမိရဲ့လားဟင် ကျိချိန်ရဲ့”

မယ်မယ်၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလျက် ရှိလေ၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မယ်မယ်ရယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်သွားလို့ပါ။ နောက်ဘယ်တော့မှ မရိုက်တော့ပါဘူး”

မယ်မယ်က ဟင်းခနဲ တစ်ချက်မဲ့လိုက်ကာ

“ငါ့ကို တောင်းပန်စရာမလိုဘူး။ နင့်သားကို နင်ရိုက်တာ ငါဝင်ပြောစရာလဲ မလိုဘူး။ ငါသိတယ်၊ နင်ဟာ တစ်အိမ်လုံး အပေါ်မှာ ငြီးငွေ့ပြီး စိတ်တိုနေတာ။ ကောင်းပြီ၊ ရှေ့လျှောက် နင်လဲ ဒီဒုက္ခတွေကို တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ငါ နင့်ဆီမှာ မနေဘူး၊ သွားမယ်”

မယ်မယ်သည် အစေခံများအား မြင်းများနှင့် သန်လျင်းများကို ပြင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး နောက်

“ဟဲ့ကောင်တွေ ကောင်မတွေ။ ငါနဲ့ ပေါက်ယု ဒီမှာ မနေဘူး၊ နင်တို့ သခင်မ ဝမ်းလဲ ဒီမှာမနေဘူး၊ ငါနဲ့အတူ နန်ကင်းကို လိုက်နေလိမ့်မယ်။ ပြင်စရာ ရှိတာကို ပြင်ကြ”

အစေခံများနှင့် လက်ပါးစေများမှာ သူ့အမိန့်ကို နာခံယောင် လုပ်ပြကြရလေ၏။ ထိုနောက် မယ်မယ်သည် သူ့ချွေးမ ဖြစ်သည့် သခင်မ ဝမ်း ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဟဲ့ မိဝမ်း၊ ငိုမနေနဲ့။ ပေါက်ယုဟာ ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ ညည်းသူ့ကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ သူကြီးလာလို့ ရွှေနန်းတော် အမှုထမ်းကြီးတွေ ဖြစ်ယင် ညည်းကိုလဲ သတိရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့မှ ညည်း ရင်နာရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ နောင်မှာ ရင်မနာချင်ယင် ခုကတည်းက သူ့ကိုမချစ်နဲ့၊ မချစ်တာက ပိုကောင်းတယ်”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါ၌ ကျိချိန်သည် နဖူးကို ကြမ်းပြင်နှင့် ဆောင့်လျက်ရှိ၏။

“မယ်မယ်ရယ်၊ မယ်မယ်ကတောင် ဒီလိုပြောနေယင် ကျွန်တော် ဘယ်နေရာကို သွားနေစရာ ရှိသေးတော့လို့လဲ။ ဒီလောကကြီးမှာ ကျွန်တော်လဲ နေဖို့မကောင်းတော့ပါဘူး”

မယ်မယ်က သူ့ကို မဲပြီးပြီး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီလောကကြီးမှာ ငါနေစရာ မရှိအောင်လုပ်တာ နင်လုပ်တာ။ ခုတော့ ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်ဆိုသလို နင်ကပဲ ပြောရသေးသလား။ မောင်မင်းကြီးသား စိတ်အေးချမ်းသာ နေတော်မူပါ၊ ကျုပ်တို့သွားမှာပါ။ ကျုပ်မရှိတဲ့ နောက်ကျတော့ မောင်မင်းကြီးသား ကြိုက်သလို ရိုက်ချင်တဲ့လူကို ရိုက်တော်မူပါ”

မယ်မယ်သည် အစေတော်များကို ရထားများ မြင်းများအပြင် ခိုင်းပြီးလျှင် မောင်းယူလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကျိချိန်ကမူ မယ်မယ်ကို ရှိခိုးကာ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ရန် တတွတ်တွတ် တောင်းပန်လျက်ရှိ၏။

မယ်မယ်သည် သူ့သားကြီး ကျိချိန်ကို ရန်ထောင်ပြီးနောက်

အရိုက်ခံရသည့် မြေးရှိရာသို့ ရောက်လာကာ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်၏။ ဒဏ်ရာများကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် မယ်မယ်မှာ ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ကာ ပို၍ ဒေါသ ထွက်လျက်ရှိ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုကိုဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးလျက်ရှိ၏။ သခင်မဝမ် နှင့် နတ်ငှက် မယ်တို့က ချောမော့သော်လည်း ချောမော့၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အစေတော်အချို့သည် ပေါက်ယုကို လာ၍ တွဲထူကြသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“ဟဲ့ ကောင်မတွေ၊ ဒီလောက်မှ မမြင်ကြဘူးလားပင်။ နင်တို့ မျက်စိတွေ ကန်းနေသလား၊ ဒီလောက်နာနေတာ၊ ဘယ်မှာ လမ်းလျှောက် နိုင်ပါတော့မလဲ သွား၊ ကြိမ်ထိုင်ဖုံ ကလေးသွားယူချေ၊ သူငယ်တော်တွေ ထမ်းလိမ့်မယ်”

အစေတော်များသည် ကြိမ်ထိုင်ဖုံကလေးကို ယူလာခဲ့ကြလေ၏။ ပေါက်ယုကို ကြိမ်ထိုင်ဖုံပေါ်တွင် တင်၍ မယ်မယ့် အဆောင်သို့ တင်သွားကြသည့် အခါတွင် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် တို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ မယ်မယ် ဒေါသထွက်လျက် ရှိနေသေးသဖြင့် ကျိချိန်မှာလည်း ထွက်မသွားရဲဘဲ နောက်ကလိုက်လာခဲ့၏။ လိုက်လာရင်း ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို သတိပြုမိရာ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ လက်လွန်သွားကြောင်းကို သိရ၏။ ကျိချိန်သည် ယခု အခါကျမှ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုလိုက်လာသည့် သူ့ကြင်ယာတော် သခင်မ ဝမ် တို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“သားလေးရယ်၊ နင်စောစော သေသွားယင်လဲ အကောင်းသား။ ချင်ချွန်းမသေဘဲ နင်သေသွားယင် ကောင်းတယ်။ နင်စောစော သေယင် ငါတို့လဲ ဒီလောက် စိတ်ဆင်းရဲရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလဲ ဒီလောက်ဒုက္ခခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုနေများ တစ်ခုခု ဖြစ်ယင် အမေ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့တော့မှာ။ အသက်ကြီး လို့တောင် ထောက်ပံ့မယ့်သူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သခင်မဝမ်သည် ထိုသို့ငိုရင်း ‘သားဆိုး သားမိုက်’ ဖြစ်သည့် ပေါက်ယုကို ပြစ်တင်ဆူပူ လာရာ ကျိချိန်မှာ ထိုအခါကျမှ မိမိသည် ပေါက်ယုကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်ခဲ့မိလေပြီဟု တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာခဲ့၏။ ကျိချိန်က သူ့မိခင်ကိုလှည့်၍ တောင်းပန်သည့် အခါတွင် မယ်မယ်သည် သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ကာ

“ဟင်၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာပြန်တာလဲ။ ရိုက်ရတာ အားမရသေးလို့ နောက်ထပ် ရိုက်ချင်သေးလို့လား၊ သေမှ သေရဲ့လားလို့ သေချာအောင် ကြည့်ချင်လို့ လိုက်လာတာလား”

သို့ဖြင့် ကျိချိန်သည် နောက်ထပ် မလိုက်ရဲတော့ဘဲ လှည့်ပြန်လာခဲ့ ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ဒေါ်လေးဆွေ၊ ပေါက်ကြည်၊ ယင်လင်း၊ မာလာ၊ စမ်းယဉ် စသူတို့လည်း ရောက်လာကြလေပြီ။ မာလာမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အဖြစ်ကို လူမသိအောင် မနည်းကြီး ဖုံးဖိ ထားသည့်တိုင် ဖုံးဖိ၍ပင် မရတော့ချေ။ ပေါက်ယုအနီးတွင် လူတွေဝိုင်းအုံကာ အချို့က ရေခပ်ပေးကြ၏။ အချို့က ယပ်ခတ်ပေးကြ၏။ သို့ဖြင့် ဝိုင်း၍ ပြုစုလျက်ရှိရာ မာလာမှာ ဘာလုပ်ရမည် မသိတော့အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မာလာသည် အပြင်သို့ထွက်လာကာ အတွင်းဝင်းတံခါး ဆီသို့ လာခဲ့ပြီး သူငယ်တော်တစ်ယောက်အား ပေမင်းကို အရှာခိုင်းလိုက်၏။

“စောစောက ဘာသံမှ မကြားရပါဘူး၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ စောစောက ဘာဖြစ်လို့ အတွင်းဆောင် ဘက်ကို လာပြီး မပြောတာလဲ” ဟု မာလာက ပေမင်း (ကျိချိန်၏ သူငယ်တော်) ကို မေးလေ၏။

ပေမင်းမှာ လည်း ထိတ်လန့်လျက်

“ကျွန်တော် မရှိတုန်း ဖြစ်တာ အစ်မရဲ့။ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှန်း မသိလိုက်ဘူး၊ ရိုက်သံ ကြားတော့မှ သိတာ။ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီတော့ လမ်းမှာ ရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ အဆောင် ပြန်ရောက်လို့ မေးကြည့်တော့၊ ချိကွမ်း ကိစ္စနဲ့ ချင်ချွန်းတို့ ကိစ္စကြောင့်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေကို သခင်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာတဲ့လဲ”

“ချိကွမ်း ကိစ္စမှာတော့ အဓိကတရားခံက အစ်ကိုလေး ဆွေဖန် ထင်တာပဲ။ အစ်ကိုလေး ဆွေဖန်က အရက်ပွဲ တုန်းက သခင်လေးအပေါ် မကျေနပ်တာ ရှိထားတော့၊ အပြင်က တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားသတင်းပေးပြီး သခင်ကြီးနား ရောက်အောင် လုပ်တယ် ထင်တာပဲ။ ချင်ချွန်းကိစ္စကတော့ သခင်လေး ကျီဟုန်က သွားပြောလို့ သိသွားတာ”

သူပြောသည့် အချက်နှစ်ခုစလုံး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မာလာ ယူဆလိုက်၏။ မာလာသည် ပေါက်ယုကို ဝိုင်းဝန်း ပြုစုနေကြ သူများထံ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းပြုစု ပြီးသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က ပေါက်ယုကို သူ့အဆောင်သို့ ဂရုတစိုက် ထမ်းယူသွားကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုကို အားလုံး ဝိုင်းဝန်းပွေ့ကာ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာရှိ သူခန်းဆောင် ပြန်ပို့လိုက်ကြလေ၏။ အတန်ကြာ ပြောဆိုကြပြီးနောက် လူစုကွဲသွားကြလေ၏။ ထိုအခါကျမှ သာလျှင် မာလာသည် ပေါက်ယုကို လွတ်လပ်စွာ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုနိုင်တော့သည်။ မာလာ၏ မေးခွန်းများအား ပေါက်ယုက မည်သို့ ဖြေကြားပုံကို နောက်အခန်းတွင် ဖော်ပြထားပေ၏။

သူချစ်ကြောင့် ပေါက်ယုအဖို့ ကိုယ်ချစ် ဖြစ်ရခြင်း။

နာကြည်းဖွယ်စကားကြောင့် ပေါက်ကြည်သည် သူ့အစ်ကိုကို နာကြည်းမိခြင်း။

အခြားသူများ ပြန်သွားသည့်အခါ၌ မာလာသည် ပေါက်ယုအနီးတွင် ထိုင်ကာ မည်သည့်အတွက် ဤသို့ အရိုက်ခံရ ကြောင်းကို မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် မေးမြန်းခြင်းပြုလေ၏။

ပေါက်ယုက သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“အလကားပါ။ မေးမနေစမ်းပါနဲ့။ အောက်ပိုင်းကတော့ တစ်ကိုယ်လုံးကို နာနေတာပဲ။ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် များသလဲ ဆိုတာ”

မာလာသည် ပေါက်ယုကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသည့် အောက်ခံ အဝတ်အစားတို့ကို ဖြည်းညင်းစွာချွတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ အကိုင်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်ကာ ထိလိုက်သည်နှင့် အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ညည်းညူ အော်ဟစ်လျက် ရှိသဖြင့် မာလာသည် အဝတ်အစားများကို မချွတ်တော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက်၏။ သုံးလေးကြိမ်မျှ ကြိုးစား၍ ချွတ်သည့်အခါတွင်မူ ပေါက်ယု ကိုယ်မှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ရတော့သည်။ ပေါင်တွင် လက်တစ်ဝါးစာမျှရှိသော အရှိုးကြီးတွေထင်လျက် ရှိသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မာလာ သည် အံ့ကို ကြိတ်ထားလိုက်မိလေ၏။

“ဘုရားရေ၊ ရက်စက် လိုက်တာနော်။ သခင်လေးကလဲ သခင်လေးကို၊ ပြောတဲ့ စကားမှ နားမထောင်တာ။ မာလာ့စကားကို နားထောင်ယင် ဒီလိုအရိုက်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အရိုးတွေ ဘာတွေ မကျိုးလို့ တော်သေးတာပါ။ မတော်လို့ ကျိုးသွားပြီး တစ်သက်လုံး လူစဉ်မမီ ဖြစ်သွားယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

ထိုစဉ် ပေါက်ကြည် ရောက်လာလေ၏။ ပေါက်ယုကို အဝတ်အစား ပြန်ဝတ်ပေးနေချိန် မရသဖြင့် မာလာသည် အနားကွပ်ထားသည့် ဇာခြုံထည်တစ်ခုကို ပေါက်ယုကိုယ်ပေါ်သို့ လွှမ်းထားလိုက်ရလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် လက်ထဲတွင် ဆေးလုံး တစ်လုံးကို ကိုင်၍ ဝင်လာလေ၏။

“ညကျယင် ဒီဆေးလုံးကို အရက်နဲ့ဖျော်ပြီး လိမ်းလိုက်နော်၊ ဒဏ်ရာက အပူတွေနဲ့ အဆိပ်တွေကို စုပ်ယူသွား လိမ့်မယ်”

ပေါက်ကြည်က မာလာကို ဆေးလုံးပေးပြီးနောက်

“ခုကော ဘယ့်နယ်နေသေးသလဲ၊ သက်သာတယ် မဟုတ်လား ဟင်”

ပေါက်ယုက သက်သာကြောင်း ပြောပြီးနောက် ပေါက်ကြည်ကို အထိုင်ခိုင်းလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ပြီး ကောင်းစွာ စကားပြောနိုင်သည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင်မှ ပေါက်ကြည်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရကာ ခေါင်းကို ညိတ်နေလေ၏။

ပေါက်ကြည်က သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“မလေးတို့ စကားတွေကို နားထောင်ယင် မောင်ဒီလို အရိုက်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ မယ်မယ်ရော၊ ဒေါ်ကြီး ဝမ်ရော စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရတယ်။ မောင့်အခြေအနေကို မြင်ရတဲ့ မလေးတို့မှာလဲ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်”

ပေါက်ကြည်သည် သူ့စိတ်ထိခိုက်သည်ကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားထားသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်မိ သည့်အခါတွင် သူ့ အဖြစ်ကို သတိရသွားကာ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာလျက် ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား လေရာ သူ့အမူအရာမှာ တစ်မျိုးချစ်စရာ၊ စွဲမက်စရာ ကောင်းနေလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်နှာကို ငုံ့ကာ ပိုးခါးစည်းကြိုးကို လက်ချောင်း ကလေးများဖြင့် ဆွဲနေပုံမှာ ချစ်စရာ ကောင်းလှသဖြင့် ပေါက်ယုမှာ ကိုယ့်ဒဏ်ရာ ကိုပင် မေ့ပျောက်သွားမိ လေ၏။

“အင်း၊ ငါအရိုက်ခံရတာ မဖြစ်စလောက် ကလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ငါ့ကိုခိုင်းပြီး သနားနေလိုက်ကြတာ။ ငါ့အပေါ်မှာ တော်တော် ကြင်နာ ကြတာပဲ၊ ဘယ်လောက်များ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မတော်တဆများ ငါသေသွားလို့ ရှိယင် သူတို့ တစ်တွေမှာ ပူဆွေးသောက ရောက်လို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အေးလေ၊ သူတို့က ကြင်နာ သနားကြတယ်ဆိုယင်၊ သူတို့အသည်းနှလုံးတွေ ကိုသာ ပိုင်ရမယ် ဆိုယင် ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်ရ သေးဘဲနဲ့ သေသွားတောင်မှ သေပျော်ပါပြီ၊ သူတို့ လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သေသွားမယ်ဆိုယင် တစ္ဆဘဝရောက်တောင် ကျေနပ် ပျော်ရွှင်နေတဲ့ တစ္ဆေ အဖြစ် ငါ နေနိုင်ပါတယ်”

“မောင်က ဘာဖြစ်လို့ အရိုက်ခံရတာတဲ့ လဲဟင်” ဟု ပေါက်ကြည် က မာလာကို လှမ်းမေးလိုက်သည့် အသံကို ကြားသည့် အခါတွင်မူ ပေါက်ယု၏ အတွေးများသည် ပြတ်သွားကြ၏။

မာလာက သူငယ်တော် ပေမင်းထံမှ ကြားခဲ့ရသည့် သတင်းကို ပြန်ပြောပြ၏။ ထိုအခါကျမှ ကျီဟုန် ကုန်းတိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ယု ပထမဆုံး သိရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆွေဖန်ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ပေါက်ကြည် စိတ်ထိခိုက် သွားလေမည်လော ဟု တွေး၍

စိုးရိမ်လျက် ရှိလေ၏။

“အစ်ကိုဆွေဖန်ဟာ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး၊ ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့” ဟု ပေါက်ယုက ဝင်၍ ဟန့်လိုက်၏။

မာလာအား အဘယ့်ကြောင့် ဝင်၍ ဟန့်လိုက် ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ကြည် ရိပ်မိလိုက်လေ၏။

“ဪ မောင်လေးပေါက်ယုဟာ ဘယ်လောက် အကင်းပါးသလဲ၊ ဘယ်လောက် အလိုက်သိလဲ၊ သူ့မှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ အရိုက်ခံရလို့ အပြင်းအထန် နာကျင်နေတဲ့ ကြားထဲကတောင်မှ ငါ စိတ်မကောင်းမှာ စိုးလို့ လိုက်ပြီး ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်ပေးနေရှာသေးတယ်။ မလေးတို့ စိတ်ထိခိုက်မှာကို ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်တတ်ယင် အပြင်မှာလဲ ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကောင်းမနေတာလဲ မောင်ရယ်။ မောင် ဒီလိုနေမယ် ဆိုယင် ခမည်းတော်ကြီးကလဲ ကျေနပ်မယ်၊ ခုလိုလဲ အရိုက်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်က မလေး စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ မာလာ ပြောနေတဲ့စကားကို ဝင်ဟန့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရယ်၊ မလေးရဲ့ အစ်ကို ဆွေဖန် ဘယ်လို သောင်းကျန်းတယ်၊ ဘယ်လို ရမ်းကားတယ် ဆိုတာကို မလေး မသိဘူးလို့များ ထင်နေသလား။ သိပါတယ်၊ မလေး ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ချင်ချွန်းကြောင့် ဒီလောက် ဖြစ်တယ်ဆိုယင် နောက်မှာ ဒီထက် ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ဖြစ်မှာကို မလေး စိုးရိမ်လိုက်ပါဘိတော့”

ထိုသို့တွေးပြီးနောက် ပေါက်ကြည်သည် မာလာဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးလျက်ဖြင့်

“ဟိုလူကြောင့်၊ ဒီလူကြောင့်လို့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ မာလာရယ်၊ မောင်က အနေအထိုင်မှား၊ အပေါင်းအသင်း မှားတော့ ဦးကြီး ကျိချိန် က စိတ်ဆိုးပြီးရိုက်တာပေါ့၊ အစ်ကို ဆွေဖန်က သွားပြောတယ် ဆိုယင် စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ ဖြစ်မာပါ၊ မလိုမုန်းထားတဲ့ စိတ်နဲ့ ပြောတာတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အဖြစ်အပျက်ကလဲ အမှန် ဖြစ်နေတာကိုး။ အစ်ကိုဆွေဖန်ဟာ ဒီလို အတင်းအဖျင်းတွေကို ပြောတတ်တဲ့ လူစားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ကတော့ ပြောသင့်တဲ့ စကားမှ ပြောတယ်၊ တစ်ဘက်သားကို ထောက်ထားတယ်၊ အစ်ကိုဆွေဖန် ကတော့ မှန်တယ်ထင်ယင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘဲ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်လို့ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ဦးကြီးကျိချိန်ကို သွားပြောမိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဆွေဖန်အကြောင်းကို ပြောဆိုနေစဉ် ပေါက်ယုက ဝင်ဟန့်လိုက်ကတည်းက မိမိစကားများကြောင့် ပေါက်ကြည် အနေရအထိုင်ရ ခက်တော့မည်ကို ရိပ်မိလိုက်ရာ ပေါက်ကြည်က ထိုသို့ ပြောလိုက်သည့်အတွက်

မာလာမှာ ပို၍ အနေရ ခက်သွားလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ အမှန်ကို ပြောနေသည့်တိုင် မိမိလည်း အားနာခြင်း မဖြစ်ရလေအောင် ဖြေ၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပေါက်ယု သဘောပေါက်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိအစ်ကို၏ အပြစ်လည်း ပေါ်လေအောင်၊ ပေါက်ယု လည်း အနေအထိုင်ရ ခက်ခြင်း မရှိလေအောင် ဖြေ၍ ပြောတတ်သည့် ပေါက်ကြည်ကို ကြည့်၍ သနားလျက်ရှိ လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ပေါက်ကြည်သည် ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်မှ တစ်ခေါက် လာကြည့်ဦးမယ်လေ။ ကောင်းကောင်း အိပ်လိုက်ပါ။ မောင်လိမ်းဖို့ ဆေးကို မာလာကို ပေးပစ်ခဲ့တယ်၊ လိမ်းလိုက်ယင် သက်သာမှာပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး ပေါက်ကြည်သည် ပြန်သွား၏။ မာလာက သူ့ကို အပြင်ဘက် ဝင်းပေါက်အထိ လိုက်ပို့၏။

“ဒုက္ခခံပြီး လာမေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မလေးရယ်၊ သခင်လေး နေထိုင်ကောင်းလို့ ရှိယင် ကိုယ်တိုင်လာပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပါလိမ့်မယ်”

ပေါက်ကြည်က ပြုံး၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

“မလေးကို ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး၊ သူ့ကိုသာ ကောင်းကောင်း အနားယူဖို့ပြောပါ။ ပြီးတော့ စိတ်ကိုလဲ ငြိမ်ငြိမ် ထားပါလို့၊ ဟိုတွေးဒီတွေး လျှောက်တွေးမနေနဲ့လို့။ မလေး အနေနဲ့တော့ မယ်မယ်ရော၊ ဒေါ်ကြီးဝမ်းရော အို ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထိခိုက်တာ၊ စိတ်ညစ်တာ မမြင်ချင်ဘူး။ တော်တော်ကြာ ဦးကြီးချိန်နားကို ရောက်သွားယင် ခုလောလောဆယ်မှ ဘာမှ မလုပ်သေးယင်တောင် နေပြန်ကောင်းလာယင် ရိုက်နေလိမ့်ဦးမယ်”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ပေါက်ကြည်သည် ပြန်သွား၏။ မာလာသည် ပေါက်ကြည်ကို စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်ရင်း ပေါက်ယုထံသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိသည့်အတွက် မာလာ လည်း တစ်ဘက်ခန်းသို့ ကူးလာကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တတ်နိုင်သမျှ ငြိမ်ငြိမ်နေသည့်တိုင် သူ့တင်ပါးမှာ မီးစကြီးဖြင့် ထိုးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အပ်ချွန်များဖြင့် ပေါက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဓားပါးပါးဖြင့် မွန်းသကဲ့သို့လည်းကောင်း နာကျင်လျက် ရှိကာ လှုပ်လိုက်မိသည်နှင့် တညည်းညည်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ မှောင်စပျိုးလာခဲ့လေပြီ။ မာလာလည်း မရှိတော့သဖြင့် မိမိ အလိုရှိလျှင် ခေါ်မည်ဟုပြောကာ ကျန်အစေတော်များကိုလည်း ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

အိပ်ငိုက်လျက်ရှိစဉ် အိပ်မက်ထဲ၌ ချိကွမ်းရောက်လာပြီး သူ့အား ချုံရုန်းမင်းသားကြီး၏ ဝင်းမှူးက လာရောက် ဖမ်းဆီးသွားသည်ဟု လာပြောကြောင်း မြင်မက်လေ၏။ ထိုနောက် ချင်ချွန်းသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပေါ်လာကာ အဘယ့်ကြောင့် ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းသတ်သေကြောင်း လာပြောသည်ဟု မြင်မက်ပြန်လေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် ပျော်တစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ရှိုက်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်ရသဖြင့် အလန့်တကြား မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ထိုက်ယုကို တွေ့ရ၏။ အစတွင် ပေါက်ယုသည် အိပ်မက်မက်သည်ဟု ထင်လိုက်မိသေး၏။ ပေါက်ယုသည် ခေါင်းထောင်ထလိုက်ကာ သေချာစွာကြည့်လိုက်၏။ ထိုက်ယု၏ မျက်လုံးများမှာ မို့လျက်ရှိပြီး မျက်ရည်တွေ စွန်းထင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုက်ယုဖြစ်ကြောင်း သံသယရှိစရာ မလိုတော့ပြီ။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို ငေး၍ ကြည့်နေစဉ် ဒဏ်ရာက နာလွန်းသဖြင့် ခေါင်းမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ညည်း၍ ပြန်လှဲချလိုက်၏။

“ဘာလို့ လာရတာလဲ မလေးရယ်။ နေဝင်သွားပေမယ့် မြေကြီးက တရှိန်ရှိန်ပူနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ မြေငွေ့ ဟပ်လို့ ပြန်ပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်။ မောင်အရိုက်ခံရတာ ဒီလောက်မနာပါဘူး၊ မေဖျားဆီ သတင်းပေါက် သွားအောင်ဆိုပြီး သူတို့ရှေ့မှာ တမင် နာချင်ဟန်ဆောင် နေတာပါ၊ ဒီလောက်စိတ်မပူပါနဲ့။”

ထိုက်ယုသည် အသံထွက်၍ ငိုခြင်း မပြုတော့ချေ။ ထိုက်ယုသည် ငိုချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ကာ ချုပ်တည်းထားလျက် ရှိသဖြင့် အသက်ကိုမှ ကောင်းစွာမရှူနိုင်ဘဲ ဆို့နစ်လျက်ရှိ၏။ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုကို ပြောစရာ စကားတွေ ရင်နှင့် အပြည့်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်မှ တစ်ခွန်းမျှ ထွက်မလာကြချေ။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုက်ယု၊ ငိုရှိုက်လိုက်ရင်း

“နောင်မှာ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့တော့ မောင်ရယ်” ပေါက်ယုက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်လျက်

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မလေးရယ်၊ ဒါတွေက ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူတို့လို လူတွေအတွက် မောင်ပျော်ပျော်ကြီး သေရဲပါတယ်။ မောင် ခု ဘာမှ မဖြစ်သေးပါဘူး။”

ထိုစဉ် ဝင်းဝတွင် တာဝန်ကျသည့် အစေတော်များ ရောက်လာကာ နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေး လာကြောင်းဖြင့် ပြောဆို၏။ ထိုက်ယုက ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်၏။

“မလေး နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်သွားမယ်လေ။ ပြီးတော့မှ

တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ပေါက်ယုက ထိုက်ယုလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လျက်

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်ရမှာလဲ မလေး၊ သူ့ကို ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ”

ထိုက်ယုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခြေကိုဆောင့်လိုက်ပြီး

“မောင်ကလဲ သိပ်ခက်တာပဲနော်၊ မလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေလဲ ကြည့်ဦးရှင့်၊ မျက်ရည်တွေနဲ့။ တော်တော်ကြာ မလေးငှက်မယ် မြင်သွားယင် သူများကို လှောင်နေဦးမယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

ပေါက်ယုက လွှတ်ပေးလိုက်သည့်အခါ၌ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယု၏ ခုတင်ဘေးမှ ကွေ့ပတ်ကာ နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထို အခိုက်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် အရှေ့ဘက်မှ ဝင်လာလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်၊ သက်သာပြီလား။ တစ်ခုခုစားချင်ယင် လူလွှတ်ပြီး မလေးငှက်မယ်ဆီကို အပြောခိုင်း လိုက်နော်”

ထိုနောက်တွင် ဒေါ်လေးဆွေ ရောက်လာ၏။ တစ်ဖန် အခြေအနေကို မေးမြန်းရန် မယ်မယ်က လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော်များ ရောက်လာကြပြန်သည်။ မီးထွန်းချိန် ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ ဟင်းချိုရည် နှစ်ဇွန်းသုံးဇွန်း လောက် သောက်ပြီး အိပ်ငိုက်စ ပြုလာလေပြီ။ ထိုနောက် ပစ္စည်းထိန်း ချူယွီ၏ မိန်းမ ဟူလို့တိန်၊ ချိန်ဟုတ်ရှိ စသော သက်ကြီး အစေတော်ကြီးများ ရောက်လာကာ သတင်းလာရောက် မေးကြလေ၏။ ယင်းတို့မှာ အလုပ်ပြီးလျှင် ထိုသို့ ရောက်လာကာ စကားစမြည် ပြောလေ့ရှိကြ၏။ မာလာသည် သူတို့အားလုံးကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဆီးကြိုကာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

မာလာက ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“အကြီးတို့လာတာ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်ရှင့်၊ ခုနင် ကလေးပဲ သခင်လေး အိပ်ပျော်သွားတယ်”

မာလာသည် သူတို့ကို အပြင်ခန်းတွင် ထိုင်ခိုင်းကာ လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံ၏။ အစေတော် အဘွားကြီး များလည်း ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြပြီးနောက် သူတို့လာကြောင်း ပြောရန် မှာကြားပြီး ပြန်သွားကြလေ၏။

မာလာသည် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရာ ခန်းကူးစကြို ကလေးထဲသို့ ရောက်လျှင် သခင်မကြီး ဝမ်း၏

အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သခင်လေးပေါက်ယု၏ အစေတော် တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့လိုကြောင်းဖြင့် အခေါ်ခိုင်းလိုက်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ မာလာသည် လျင်မြန်စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ချင်ဝမ်း၊ ရှေ့ယွေ၊ တန်ယွန်းနှင့် ချူဝမ်း တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“တို့အထဲက တစ်ယောက် လာခဲ့စမ်းလို့ သခင်မကြီးက ခေါ်နေတယ်။ ညည်းတို့ ဒီမှာ စောင့်ကြည့် နေရစ်ခဲ့ကြ။ ငါ ခဏနေယင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

မာလာသည် အဖော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ဥယျာဉ်ထဲမှ ထွက်၍ သခင်မ၏ အဆောင်များဘက်ဆီ လာခဲ့ လေ၏။ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ထန်းရွက်ယပ်တောင် တစ်ချောင်းဖြင့် ယပ်ခတ်နေသည့် သခင်မကြီး ဝမ်းကို အဆင်သင့် တွေ့ရလေ၏။

သခင်မ ဝမ်းက

“ဘာဖြစ်လို့ ညည်းကိုယ်တိုင် လာသလဲအေ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ရောပေါ့။ ညည်းမရှိယင် သူ့ကို ဘယ်သူ စောင့်ကြည့်မှာလဲ”

မာလာက စိတ်အေးလက်အေးဖြင့်

“သခင်လေး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေပါတယ်။ ဒို့ပြင် အစေတော်တွေ ကြည့်ပါလိမ့်မယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ သခင်မကြီး။ တခြား အစေတော်တွေကို လွှတ်လိုက်ယင် မရေမလည်နဲ့ ကောင်းကောင်း နားမလည်မှာစိုးလို့ မာလာကိုယ် တိုင် လာခဲ့တာပါ”

“အထူးအထွေ ကိစ္စရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ အခြေအနေကို သိချင်လို့ ခေါ်တာပါ”

“မလေး ပေါက်ကြည်က လိမ်းဆေးလာပေးလို့ လိမ်းပေးတာ ခုဆိုယင် တော်တော်လေးကို သက်သာနေပါပြီ၊ အစတုန်းကတော့ နာလွန်းလို့ သိပ်အိပ်လို့ မရဘူးရှင်၊ ခုတော့ အိပ်လို့လဲ ရပါပြီ”

“အစားအသောက်ကော”

“မယ်မယ် ပို့လိုက်တဲ့ ဟင်းချိုရည် နှစ်ဇွန်းသုံးဇွန်းပဲ သောက်ပါတယ်၊ အာခေါင်တွေ ကွဲပြီး ခြောက်နေလို့ ဆီးချဉ်ရေ သောက်ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မာလာ စဉ်းစားလိုက်တာက အချဉ်က ချုပ်တတ်တယ်၊ ခုနေခါမှာ အရိုက်ခံထားရတော့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ချွဲတို့၊ သလိပ်တို့ကို ကောင်းကောင်း ထွေးထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အူသိမ်အူမတွေထဲမှာ ရောက်နေမယ်။ ဒီတုန်းမှာ ဆီးချဉ်ရည်လို ချုပ်တဲ့ အစာတွေကို စားလိုက်သောက်လိုက်ယင် ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်လို့ မာလာ တွေးမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒါတွေကိုချည်း တိုက်နေလို့တော့ မဖြစ်ချည်ဘူး ဆိုပြီး ဆီးချဉ်ရည်တွေ

မသောက်ဖို့ ပြောင်ဖွင့်ပြီး ပြောပါတယ်။ နောက်တော့ မာလာက ယိုထိုးထားတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ယို ကျွေးပါတယ်။ နှင်းဆီပွင့်ယို ကို ခံတွင်း မတွေ့ဖူးတဲ့ ဒါပေမယ့် ပန်းကန်ဝက် လောက်တော့ ကုန်သွားပါတယ်”

သခင်မဝမ် က

“ဒီလိုဆို စောစောက ငါ့ကို အကြောင်းကြားရောပေါ့အေ။ တစ်နေ့ကတွင် ငါ့မှာ ပန်းမွှေးရည် နှစ်ပုလင်းရလို့ သူ့ဆီကို ပို့မယ်လို့ စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာ၊ မကြိုက်ယင် အလဟဿ ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ဆိုပြီး မပို့ဖြစ်တာ။ နှင်းဆီပွင့်ဖတ် ယိုကို မကြိုက်ယင် ပန်းမွှေးရည်ကို တိုက်ကြည့်စမ်း၊ တစ်ဖန်ခွက်မှ ဇွန်းကလေး တစ်ဇွန်း လောက်ထည့်ရတယ်။ ဟဲ့၊ တစ်နေ့က ယူလာတဲ့ ပန်းမွှေးရည်ပုလင်းတွေ သွားယူချည်စမ်း” ဟု အစေတော် ဆိုင်ယွန်းကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။

မာလာက

“နှစ်ပုလင်းစလုံး ဆိုတော့ များပါတယ် သခင်မကြီးရယ်၊ တော်တော်ကြာ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်လိမ့်ဦး။ မာလာ တို့လဲ အမြဲလာနေတာပဲ၊ ကုန်မှ ထပ်ပြီး အယူခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ခဏကြာလျှင် ဆိုင်ယွန်းသည် ပန်းမွှေးပုလင်း နှစ်လုံးကို ယူ၍ ပြန်လာလေ၏။ ပုလင်း နှစ်ပုလင်းမှာ ငွေ ဝက်အူရစ် ဖုံးကလေးများ တပ်ထားပြီး သုံးလက်မ လောက်သာ ရှိသည့် ပုလင်းငယ်ကလေးများ ဖြစ်လေ၏။ ပုလင်းတွင် အဝါရောင် စက္ကူ တံဆိပ်ကလေးများကိုလည်း ကပ်ထားလေ၏။ တစ်လုံးပေါ်တွင် “ခွာညိုရည်စစ်စစ်” ဟု ရေးထားပြီး နောက် တစ်ပုလင်းတွင်မူ “နှင်းဆီရည်စစ်စစ်” ဟု ရေးထားလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ အဖိုးတန်လိုက်တာ သခင်မကြီးရယ်။ ဒီပုလင်း သေးသေးကလေးတွေ ဆိုတော့ ဘယ်လောက် ပါမှာလဲ” ဟု မာလာက ရယ်၍ ပြောလေ၏။

“ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ သုံးတာဟဲ့၊ တံဆိပ်အဝါကို ကြည့်ပါလား။ သေသေချာချာ သိမ်းထားနော်၊ အလကား မဖြစ်ပေ စေနဲ့”

မာလာက ဝန်ခံပြီးနောက် ပြန်ထွက်မည်ပြုစဉ် သခင်မ ဝမ်က

“ဪ၊ ညည်းကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်”

သခင်မဝမ် သည် အနီးတွင် လူသူ ရှိမရှိကို သေချာအောင် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ပေါက်ယုကို သူ့အဖေက ရိုက်တာ ကျီဟုန်က ပြောလို့ ရိုက်တာဆို။ ညည်းကော ကြားသလား၊ ကြားယင် ဘာကြောင့် ရိုက်တာတဲ့လဲ အေ၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး။ သိရယင် တော်ပါပြီလေ၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်လုပ်ဖို့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညည်းဆီက ကြားရတယ်လို့လဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒါတော့ မာလာ မကြားဘူး သခင်မကြီး။ မာလာ ကြားတာကတော့ သခင်လေးက ရွှေနန်းတော် ကြီးက မင်းသားတစ်ပါးရဲ့ နန်းဆောင်က ဇာတ်မင်းသား တစ်ဦးကို ခေါ်ထားတဲ့အတွက် ရွှေနန်းတော်ကြီးက မင်းသားရဲ့ အဆောင်က အရာရှိတွေ လာပြီး သခင်ကြီးကို လာတိုင်တယ် လို့ပဲ ကြားရတာပဲ”

သခင်မ ဝမ်းက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း

“ဒါက အကြောင်းတစ်ခု ပေါ့အေ။ ဒါပေမယ့် ဒီပြင် အကြောင်း တစ်ကြောင်း ရှိသေးတယ်အေ”

“အဲဒါတော့ မာလာ ဘာမှမသိပါဘူး သခင်မကြီး။ သခင်မကြီးဆီကို ရောက်လာတုန်း တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် သခင်မကြီး၊ ခွင့်ပြုမှာလား။ အကြောင်းက...”

မာလာက စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်၏။

“ပြောပါ”

မာလာက ခပ်ပြီးပြီးဖြင့်

“ဒီကောင်မ ပြောရဲတယ် ဆိုပြီး မာလာ့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော် သခင်မကြီး”

“မဆိုးပါဘူး အေ၊ ပြောမှာကို ပြောစမ်းပါ”

“အမှန်ကတော့ သခင်လေးကို ကွပ်ကွပ်ညှပ်ညှပ် ဆုံးမ ပဲ့ပြင်ဖို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ် သခင်မကြီး။ သခင်မကြီးသာ မဆုံးမဘူး ဆိုယင် သခင်လေး ရှေ့ရေးကို မာလာ မတွေးရဲဘူး”

သခင်မဝမ်းသည် လက်ခုပ်တီး လိုက်လျက်

“ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေအေ၊ ငါ့မှာ ဘာများလဲလို့” ဟု ဆိုကာ နောက်ထပ် ကြားလိုသေးသည့်အတွက် သခင်မကြီး ဝမ်းက

“အင်း မာလာ၊ မာလာ၊ ညည်းကတော့ နားလည်မှု ရှိပါတယ် အေ၊ ညည်းစေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ညည်း ပြောသလို ပေါက်ယုကို ဆုံးမပဲ့ပြင်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ သူ့ အစ်ကိုကြီး ကျီချူတုန်းက ငါ ဘယ်လောက် စည်းကမ်းနဲ့ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်

အုပ်ချုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ ခုထိ မမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အလိုလိုက်ခဲ့တာကတော့ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် အလိုလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါ အလိုလိုက်ခဲ့တာပါ။ ခုဆိုယင် ငါ အသက် ငါးဆယ်ပြည့်ပြီ။ ငါ့မှာ သားဆိုလို့ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ပြီးတော့ သူက နုလဲ နုနယ်တဲ့အပြင် ဘွားအေကလဲ အလိုလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ငါက စည်းကမ်းနဲ့ လုပ်ပြီး အကွပ် အညှပ် အားကြီးလို့ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားယင်၊ ဒါမှမဟုတ် အဘွားကြီး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားယင် စံအိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံး ကိုရိုး ကားရား ဖြစ်ပြီး ဒီထက် ဆိုးသွားမှာ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ သူ့ကို အလိုလိုက်ခဲ့ရတော့ သူလဲ ပျက်စီး တော့တာပေါ့အေ။ ခုလဲ ငါ သူ့ကို မဆုံးမတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုဆူလိုက်၊ မာန်လိုက်၊ ချော့လိုက်၊ ခြောက်လိုက်၊ ငိုပြလိုက်၊ ကြိမ်းပြလိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုးတော့ ပြောတာပဲ၊ ပြောပေမယ့် ခဏပါပဲ၊ ခဏနေတော့ ဒုံရင်းကို ပြန်ဆိုက်တာပါပဲ။ သူ့ကို နာနာကျင်ကျင် ရိုက်ဆုံးမမှပဲ သူလဲပြင်မှာပါ။ နို့မို့ယင်တော့ ပြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်တောင် ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်အောင် ရိုက်လို့တော့လဲ မကောင်းဘူး ပေါ့အေ။ မတော်လို့ ကျိုးကန်းသွားယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ငါ့မှာ အသက်ကြီးလို့တောင် ခိုစရာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သခင်မဝမ်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာလေ၏။ သခင်မဝမ် စိတ်ထိခိုက်သည်ကို မြင်သည့် အခါတွင် မာလာမှာလည်း မျက်ရည်တွေ မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ငိုနေမိလေ၏။

“သခင်လေးဟာ သခင်မကြီးရဲ့ သားပဲလေ။ သခင်မကြီး မပြောနဲ့၊ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတဲ့ မာလာတို့ တစ်တွေတောင် သူ ကောင်းစားတာအတွက် ဝမ်းသာသေးယင် သခင်မကြီးတော့ ဘာပြောစရာရှိတော့မှာလဲ။ ခု သူ ဒီလို ဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ မာလာတို့မှာလဲ စိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတာပေါ့။ မာလာလဲ သခင်လေးကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြောပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက နားမဝင်တာက ခက်နေတယ်။ တချို့ လူတွေက သူ့ကို မျက်နှာလိုအားရ လုပ်ပြီး ပေါင်းကြတာ ကတော့ သူ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မာလာတို့က အဲဒီ လူတွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့လို့ ပြောယင် သူက မကြိုက်ဘူး သခင်မကြီးရဲ့၊ သူ့ အပေါင်းအသင်းကို ထိယင် သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ကြုံတုန်းမှာ မာလာ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သခင်မကြီးဆီက အကြံတောင်းချင်ပါတယ်၊ သခင်မကြီး အထင်လွဲမှာစိုးလို့ မာလာဒီကိစ္စကို တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ သခင်မကြီး အထင်လွဲမယ် ဆိုယင်တော့ မာလာမှာ ပြောရတာလဲ အချည်းနှီးဖြစ်၊ ကျွန်ပါးဝ တယ်လို့ အပြောခံရတဲ့ ဘဝမျိုးကိုလဲ ရောက်ရတော့မှာပါ”

မာလာသည် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောလိုကြောင်း

သခင်မဝမ် သိလိုက်လေပြီ။

“ညည်းစိတ်ထဲရှိတာကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါအေ၊ ညည်းအကြောင်းကို မကောင်းတာရယ်လို့ ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ ညည်းကို စိတ်ချပါတယ်။ ညည်းက ပေါက်ယုကိုလဲ ကောင်းကောင်းပြုစု၊ လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာလဲ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ အခါကျတော့ ညည်းကို အားလုံးကလဲ အကောင်းပြောကြပါတယ်။ ဒီလို အသေးအဖွဲကလေး တွေမှာ ကိုယ်ချင်းစာနာ တတ်တာဟာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ညည်းကို အထိန်းတော် လက်ဟောင်းကြီးတွေလို အထူး အခွင့်အရေး ပေးတာပေါ့။ ညည်းက ဒီပြင် အစေတော်တွေလို ဟေးလားဝါးလား မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်စည်းကမ်းလေးနဲ့ ကိုယ့်မူလေးနဲ့ ကိုယ် နေတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ညည်း စိတ်သဘောထားနဲ့လဲ ငါနဲ့ကိုက်ပါတယ်။ ကဲ၊ ဒီတော့ နီဒါန်းတွေ ဘာတွေ ပျိုးမနေပါနဲ့၊ ညည်းစိတ်ထဲမှာ ရှိတာကိုသာပြောပါ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်လေးကို ဥယျာဉ်ထဲကနေ ပြောင်းပြီး သခင်မကြီးတို့ အနားမှာထားဖို့ပါ”

သခင်မဝမ်မှာ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် အတွက် အံ့အားသင့်သွားကာ မာလာ၏လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်၏။

“ဘာများဖြစ်လို့လဲအေ၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိလိုက်တာ”

“အို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သခင်မကြီး။ မာလာပြောတဲ့ စကားကြောင့် အလွဲမထင်လိုက်ပါနဲ့၊ မဖွယ်မရာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မာလာအထင်ကို ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ သခင်လေးရော သခင်မလေး တွေရောဟာ ကလေးတွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူး၊ အရွယ် ရောက်လာကြပြီ။ ပြီးတော့ မလေး ထိုက်ယု နဲ့ မလေး ပေါက်ကြည်တို့ဟာ သခင်မကြီးတို့ ဆွေမျိုးစုထဲက မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သွေးသား မနီးစပ်သူများဟာ ခပ်ဝေးဝေး နေသင့်တယ်လို့ မာလာ ထင်ပါတယ်။ သူတို့ တစ်တွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တပူးတွဲတွဲ နေကြတာဟာ သူတို့အတွက်လဲ မကောင်းဘူး၊ မာလာတို့ အစေတော်တွေ မှာလဲ အမြဲ စိုးရိမ်နေရတယ်။ ပြီးတော့ အပြင်လူတွေလဲ မြင်လို့ မတင့်တယ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ‘အဆိုးဆုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားရမယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိပါတယ်။ မသိမိုက်မဲတာက မထောင်းတာ လှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိလျက်ရဲ့ ဒီလိုဆက်နေကြမယ်ဆိုယင် ဘေးလူတွေ ပြောစရာ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ပြဿနာ မဖြစ်ခင်မှာ ကြိုတင် ရှင်းထားတာ ဟာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

“သခင်မကြီးလဲ သခင်လေး ပေါက်ယု အကြောင်းကို သိသားပဲ။ သခင်လေးဟာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အရောတဝင် နေတတ်ပါတယ်။ တကယ်လို့

ကြိုတင် တားဆီးထားခဲ့ရသည်။ သခင်လေးကလဲ ခြေလှမ်းတစ်ချက် မှားလိုက်ရင် လူပြော စရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာကတော့ တစ်ပိုင်းပေါ့လေ။ အောက်တန်းစား ဆင်းရဲသားဆိုတာ အင်မတန် အတင်းအဖျင်း ပြောတတ်ပါတယ်။ သူတို့လိုယင် ကောင်းကင်ကို ရောက်အောင် ချီးမြှောက်ပြီး သူတို့မလိုယင် လူကို တိရစ္ဆာန်ထက် ဆိုးအောင် နှိမ့်ချတတ်ကြပါတယ်။ လူတွေက သခင်လေးရဲ့ ကောင်းကြောင်းကို ပြောယင်တော့ အကောင်းဆုံး ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သခင်လေး အပေါ်မှာ ပြောစရာ အစွန်းအထင်း တွေ့လာပြီ ဆိုယင်တော့ ကျွန်မတို့ အစေတော်တွေ အခါတစ်ထောင်လောက် ပြန်သေဖို့သာ ကောင်းပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ အခါတစ်ထောင် ပြန်သေ ရတာက ကိစ္စမရှိဘူး။ သခင်လေးရဲ့ နာမည် တစ်သက်လုံး ပျက်သွားပြီး သခင်ကြီး သိသွားမယ် ဆိုယင်တော့ သခင်မကြီး အနေနဲ့ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ‘အမျိုးကောင်းသားတို့ မည်သည် အမြော်အမြင် ရှိရမယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခင်မှာ ကြိုတင် ကာကွယ်ထား သင့်ပါတယ်။ သခင်မကြီးမှာ၊ ဒီပြင် ကိစ္စတွေ ရှိနေလေတော့ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရမယ် မထင်ပါဘူး။ မာလာတို့ကလဲ မတွေးတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာ ပေါ်လာလို့ မာလာတို့ကလဲ သခင်မကြီးတို့ကို ပြောမပြဘူးဆိုယင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို မာလာစဉ်းစားမိတာ တော်တော်လေးကြာပါပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စအတွက် မာလာမှာ ဘယ်လောက် သောက ရောက်ရတယ်ဆိုတာ မာလာ အိပ်ရာဘေးမှာ ရှိတဲ့ မှန်အိမ်ပဲ သိပါတယ်။”

သခင်မဝမ်သည် မာလာ၏ စကားကို ကြားသည့်အခါတွင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ချင်ချွန်းနှင့် ဖြစ်သည့် ကိစ္စကို မိမိကိုယ်တိုင်ပင် သိခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ သခင်မဝမ်သည် ထိုအကြောင်းကို တွေးမိကာ မာလာကို ကျေးဇူးတင် မဆုံး ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“အင်း၊ ကလေးမ မာလာဟာ ဉာဏ်ရှိပါတယ်ကွယ်၊ အမြော်အမြင် ရှိပါပေတယ်။ ငါလဲ ဒါကို တွေးတော့ တွေးမိ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ တခြားကိစ္စတွေကလဲ တစ်ပုံကြီးမဟုတ်လား။ ခုတော့ ညည်းကလဲ သတိပေးပြီ။ ငါတို့ ဆွေမျိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ညည်း ပူပန်ဖော်ရလို့ ဝမ်းလဲသာပါတယ်။ ညည်း ဒီလောက် စိတ်ကောင်းစေတနာ ရှိမှန်းကို ငါ အစက မသိခဲ့ဘူး။ ကဲ ကဲ ငါ့တူမ၊ သွားတော့၊ ငါကြည့်ပြီး စီစဉ်မယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ငါပြောလိုက်မယ်၊ ညည်း စကားတွေကို ကြားပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ပေါက်ယုကို ညည်းလက်ကိုင်ပဲ စိတ်ချလက်ချ အပ်ပါရစေ။ ညည်းသခင်လေးကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ပါ။ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ယင် ငါ့ကိုစောင့်ရှောက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ညည်းကျေးဇူးကို တို့ မမေ့ပါဘူး။”

မာလာသည် အားတက်သရာ ကတိပေးကာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။
နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ ပေါက်ယုမှာ အိပ်ရာမှ
နိုးနေလေပြီ။ မာလာက သခင်မကြီးဝမ်း ပေးလိုက်သည့် နှင်းဆီရည် နှင့်
သစ်ခွရည်တို့ အကြောင်းကို ပြောပြသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုမှ
ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုက မြည်းစမ်းကြည့်ချင်သည် ဆိုပြီး မြည်းကြည့်ရာ
များစွာ အရသာရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုနှင့် တွေ့ချင်လှသဖြင့် ထိုက်ယုဆီကို
လူလွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းမည် စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ရာတွင် မာလာဆူမည်ကို
ကြောက်သဖြင့် ပရိယာယ်ဆင်ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မာလာအား
ပေါက်ကြည်ထံသွား၍ စာအုပ် ငှားရမ်းခိုင်းလိုက်ပြီး သူထွက်သွားသည်နှင့်
ချင်ဝမ်းကို ခေါ်ကာ

“သွား၊ မလေးထိုက်ယု ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ ကြည့်ချင်စမ်း။
ငါ့အကြောင်းကိုမေးယင် သက်သာပါပြီလို့ ပြောခဲ့”

“သခင်လေး ဟာကလဲ ကျွန်မက ဘာကိစ္စ လာသလဲလို့မေးယင်
ဘယ့်နှယ်ပြောမလဲ၊ အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိရမှာပေါ့။ သခင်လေးက
ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိလို့ လွှတ်လိုက်လို့ ဆိုယင်လဲ တော်သေးရဲ့”

“ငါလဲ ကိစ္စကို စဉ်းစားလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

“သခင်လေးက ပစ္စည်းတစ်ခုခု ယင်လဲ အပို့လွှတ်လိုက်။ ဒါမှမဟုတ်
သူ့ဆီက ယင်လဲ တစ်ခုခု အငှားခိုင်း လိုက်ပေါ့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ယင် ကျွန်မက
သူနဲ့တွေ့တော့ ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကြောင်တက်တက်နဲ့”

ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက် လက်ကိုင်ပဝါ
နှစ်ထည်ကို လှမ်း၍ ပစ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင်

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ဒီ လက်ကိုင်ပဝါ တွေကို သွားပေးချည်။
ငါက ပေးခိုင်းလိုက်တယ်လို့ ပြောခဲ့”

“ဟာ၊ သခင်လေး ဟာကလဲ ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ ဒီလက်ကိုင်ပဝါ
အဟောင်းကြီး နှစ်ထည်ကို သူက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သူ့ကို လှောင်တယ် ထင်ပြီး
စိတ်ဆိုးနေပါဦးမယ်”

“အို နင့်အပူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူသိပါတယ်”

ချင်ဝမ်းသည် သူပေးသည့် လက်ကိုင်ပဝါ နှစ်ထည်ကို ယူကာ
ထိုက်ယုနေထိုင်ရာ ဝေဠုဝန်ဆောင်သို့ လာခဲ့ လေ၏။ ထိုက်ယု၏ အစေတော်
ချွန်းချိန်သည် လက်ကိုင်ပဝါများကို လျှော်ဖွပ်ကာ လက်ရန်းပေါ်တွင်
လှန်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ချွန်းချိန်က လက်ညှိုးကို ပါးစပ်တွင်ကပ်၍ ထောင်ပြလိုက်ပြီး

“သခင်မလေး အိပ်နေတယ်”

ချင်ဝမ်းသည် မီးမထွန်းရသေးသဖြင့် မှောင်နေသည့် အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသည့် ထိုက်ယုက မည်သူမည်ဝါ မေးလေ ၏။

“ကျွန်မ ချင်ဝမ်းပါ သခင်မလေး”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“သခင်လေးက သခင်မလေးဆီကို လက်ကိုင်ပဝါတွေ အပို့ခိုင်းလို့ပါ”

ငါ့ဆီကို ဘာကြောင့်များ လက်ကိုင်ပဝါ ပို့ပါလိမ့်ဟု ထိုက်ယု စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

“သူ ဒီလက်ကိုင်ပဝါတွေကို ဘယ်ကရတာလဲ၊ လက်ကိုင်ပဝါက တော်တော်ကောင်းသားပဲ။ တခြားပေးချင်တဲ့လူ ရှိယင် ပေးပါလို့၊ အခု လောလောဆယ်မှာ ထိုက်ယုအတွက် မလိုသေးပါဘူးလို့ ပြောလိုက်”

ချင်ဝမ်းက ရယ်လိုက်ရင်း

“လက်ကိုင်ပဝါတွေက အသစ်မဟုတ်ဘူး မလေးရဲ့၊ သူ ခဏခဏ ကိုင်နေကျ”

ထိုစကားကြောင့် ထိုက်ယုမှာ ပို၍နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစား လိုက်သည့်အခါ၌ ထိုက်ယု ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်သလိုလို ဖြစ်လာလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့်ထားခဲ့” ဟု ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်၏။

ချင်ဝမ်းသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ထားပစ်ခဲ့ကာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူ့ခေါင်းထဲတွင်လည်း လက်ဆောင်ကိစ္စကို တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုမှာ ဘာကြောင့်ပေးသည်ကို တွေးတောလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် အမြော်အမြင်ရှိ၍ သူတို့ အပေါ်တွင် ကြင်နာသနားသည့် အတွက် ထိုက်ယုသည် ကျေနပ်၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှု တို့သည် အဟောသိကံ ဖြစ်ရတော့မည်ဟု တွေးမိကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် သုံးပြီးသား လက်ကိုင်ပဝါအဟောင်း နှစ်ထည်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်းသည် ရယ်စရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်ရ သော်လည်း ထိုလက်ဆောင်၏ နောက်ကွယ်မှ အဓိပ္ပာယ်ကို ထိုက်ယုကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သုံးပြီးသား လက်ကိုင်ပဝါကို ပေးသူက ပေး၍ လက်ခံသူက လက်ခံခြင်းကြောင့်

ဘေးမှ ပြောစရာ ဖြစ်လာမည်ကိုလည်း ထိုက်ယု တွေးမိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်ရည်လွယ်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် ဤသို့ လက်ကိုင်ပဝါ လက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိကာ ရှက်နေလေ၏။ သို့တွေးနေရင်းကပင် ထိုက်ယု၏ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်လာကာ ငိုချင်စိတ် ပေါက်၍ လာပြန်လေ၏။ ထိုက်ယုသည် မှန်အိမ်ကို အထွန်းခိုင်း၍ မင်သွေးခုံတွင် မင်တောင့်တစ်တောင့်ကို သွေးကာ စုတ်တံကို မင်ထဲတွင် နှစ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ကိုင်ပဝါပေါ်တွင် ကဗျာတိုကလေး တစ်ပုဒ်ကို ကောက်၍ရေးလျက် ရှိလေ၏။

ပုလဲမျက်ရည်၊ ယိုစီးလည်သည်
မည်သူအတွက် ပါလေနည်း။
ဇာဖျင်တစ်စ၊ လက်ဆောင်ရသည်
ငါ့မှာ စိတ်ဝေလည် တော့သည်။
အံ့ပုန်းမျက်ရည်၊ ပုလဲသီသို့
စီးလည်ညွှန်ကျ၊ ခေါင်းအုံးစနှင့်
ပိုးစအင်္ကျီ၊ လက်ဖျားဆီတွင်
မျက်ရည်မြစ်ကြီး၊ တွေ့တွေ့စီးလျက်။
မျက်ရည်တွေဖုံး၊ ပုလဲလုံးကို
သီကုံးမရ၊ မျက်ရည်စတို့
ရှေ့မှဝါးပင်၊ စွန်းပြောက်ဆင်သည်
သခင့်မျက်ရည်ပင်တကား။

[ရှေးက တရုတ်ပုံပြင်တစ်ခုတွင် ရှန်ဘုရင်ကြီး ကွယ်လွန်၍ မိဖုရားနှစ်ပါး ငိုသောမျက်ရည်တို့သည် ဝါးပင်များ ပေါ်တွင် အစက်အပြောက် ဆင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။]

ကဗျာရေးနေစဉ် ထိုက်ယု၏ကိုယ်မှာ ချစ်ချစ်တောက်ပူလာပြီ။ မျက်နှာမှာလည်း ထူအိမ်အိမ်ဖြစ်လာလေ၏။ ထိုက်ယုသည့် မှန်တင်ခုံဆီသို့ ထလာခဲ့ကာ မှန်ပေါ်မှ ပိုးဇာဖုံးကိုဖယ်၍ သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ပါး များသည် မက်မုံပွင့်ထက်ပင် နီရဲလျက်ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုလက္ခဏာမှာ ချောင်းဆိုးသွေးပါ ရောဂါ၏ ရှေ့ပြေး လက္ခဏာ ချက်များ ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကိုမူ ထိုက်ယု မသိချေ။ ထိုက်ယုသည် လက်ကိုင်ပဝါ နှစ်ထည်ကို ရင်တွင်ပိုက်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ရောက်တတ်ရာရာ တို့ကို တွေးတောလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်ထံသို့ စာအုပ်ငှားသွားသည့် မာလာ၏ အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ ပေါက်ကြည်မှာ ဥယျာဉ် ထဲတွင်မရှိဘဲ စံအိမ်ဝင်း ထဲရှိ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေ၏ အိမ်သို့ ထွက်သွားသည်ဟု သိရသည့်အခါ၌ မာလာသည် လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ ဆယ်ချက်တီးကျော်မှ ပြန်လာလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် သူ့အစ်ကို ဆွေဖန် ရမ်းကားကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ချုံရှုန်း မင်းသား၏ ဝင်းမှူး လာရောက်တိုင်တန်းသည့် ကိစ္စတွင် ဆွေဖန်၏ လက်ချက် ပါလိမ့်မည်ဟု အစောကြီးကတည်းက သံသယ ဖြစ်နေခဲ့၏။ မာလာထံမှ ကြားရသော သတင်းအတိုင်း ဆိုလျှင် သူထင်သည့်အတိုင်း မှန်နေလေပြီ။ အမှန် အားဖြင့် မာလာသည် ထိုသတင်းကို ပေမင်းထံမှ ကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပြီး ပေမင်းမှာလည်း အထောက်အထား မရှိဘဲ အထင်ဖြင့် ပြောခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မည်သူဖြစ်စေ ယခု ပေါက်ယု အရိုက်ခံရသည့်ကိစ္စတွင် ဆွေဖန် လက်ချက်ပါနေ ကြောင်းမှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိတော့ပြီ။ ဆွေဖန်မှာ အပြစ်မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့်တိုင် ကွယ်ရာတွင်မူ ဆွေဖန်ကို အပြစ် တင်လျက် ရှိကြလေ၏။

ယနေ့တွင်မူ ဆွေဖန်သည် အရက်မူးပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရာ ပေါက်ကြည် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ပေါက်ယု အရိုက်ခံရတယ် ကြားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါ်လေးဆွေမှာ ပေါက်ယု အရိုက်ခံရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ယခုလို မေးလိုက်သည့် အခါတွင် ဆွပေးသလို ဖြစ်သွားကာ

“နင်ဂြိုဟ်မွေတာပေါ့ဟဲ့၊ နင်ဂြိုဟ်မွေလို့ ဟိုမှာအရိုက်ခံရတာ။ နင်ကပဲ ပြန်မေးရ သေးသတဲ့လား” ဟု အံ့ကြိတ်၍ ပြောလေ၏။

ဆွေဖန်မှ အံ့အားသင့်လျက်

“ဟင်၊ ကျွန်တော်က ဘာဂြိုဟ်မွေလို့လဲ”

“ခုမှ နင်က အပြစ်မရှိချင် ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ နင်သွားပြောလို့ ဒီလိုအရိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ ဘာ မုံလာဥ လုပ်ချင်သေးသလဲ”

“ဘယ်သူပြောလဲ၊ ပြောစမ်း။ ပြောတဲ့ကောင်ကို သတ်ပစ်မယ်”

“နင့်ကြောင့် အရိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ နင့်ညီမဖြစ်တဲ့ ပေါက်ကြည်တောင် သိတယ်။ ကိုယ့်နှမက မဟုတ်ဘဲနဲ့ ယုံမယ် တဲ့လား။”

ပေါက်ကြည်က

“တိုးတိုးပြောကြပါ။ သိပ်အော်မနေကြပါနဲ့၊ လူတွေကြားကုန်ပါမယ်။ ဒီကိစ္စက တဖြည်းဖြည်းတော့ ရှင်းမှပါ” ဟု ပြော၍ ဆွေ့ဖန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက်

“အစ်ကိုပြောသလား မပြောသလားတော့ မသိဘူး၊ အရိုက်ခံရတဲ့ လူကတော့ မသေရုံတစ်မည်ပဲ ကျန်တော့ တယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို သိပ်ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ တောင်ပို့ကို ဟိမဝန္တာဖြစ်အောင် လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ တစ်ခုပဲ ပေါက်ကြည် ပြောချင်တယ်။ အစ်ကို ဒီပြင်လူတွေကို ဒုက္ခရောက်အောင် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မလုပ်ပါနဲ့၊ အပြင်မှာ အစ်ကို လျှောက်ပြီး ပေတေ မနေပါနဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်ပါ။ ခုတော့ အစ်ကိုဟာ က လူရမ်းကားတွေ၊ လူသောင်းကျန်းတွေနဲ့ ပေါင်း၊ ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းနေကြတာ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုယင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်လာတယ် ဆိုယင်တော့ အစ်ကိုတို့ လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ် အစ်ကိုတို့လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ တခြားလူမပြောနဲ့ ညီမ လုပ်တဲ့လူကတောင် ထင်သေးတာ၊ တခြားလူတော့ ဘာပြောစရာ ရှိတော့မှာလဲ”

ဆွေ့ဖန်ကား နဂိုကမှ စိတ်ဆတ်ကာ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း လုပ်တတ်သူပီပီ ပေါက်ကြည်၏ စကားများကို ကြားလိုက် ရသည့်အခါ၌ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လျက်ရှိလေပြီး အပြင်တွင် မူးယစ်ရမ်းကားနေသည်ဟု ပေါက်ကြည်က စပ်စွဲခြင်း၊ ပေါက်ယု အရိုက်ခံရသည့်ကိစ္စတွင် သူ့လက်ချက် ပါသည်ဟု မိခင်ဖြစ်သူက စွပ်စွဲခြင်းတို့ကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ဆွေ့ဖန်သည် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထိုကိစ္စကို ရှင်းရမည်ဟုဆိုကာ

“ပြောစမ်း၊ ကျွန်တော့်လက်ချက်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ ဘယ်မသာ ပြောသလဲ။ ပြောတဲ့ကောင်ကို သွားတွေ တစ်ချောင်းမှ မကျန်အောင် ရိုက်ချိုးပစ်မယ်။ ဘာလဲ၊ အမေတို့က ပေါက်ယု သိက္ခာကို ဆယ်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော့်ကို ဓားစာခံ ခိုင်းကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ပေါက်ယုကတော့ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့၊ သူတော်ကောင်းကြီးပေါ့။ ဟင်း ဖြစ်နေ လိုက်ကြတာ၊ ပေါက်ယုကို သူ့အဖေက ရိုက်တိုင်း တစ်အိမ်လုံး ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။ အလျင်တစ်ခါ အရိုက်ခံရတုန်း ကတော့ ကျီချူက သွားတိုင်လို့ ဒီလို အရိုက်ခံရတာတဲ့၊ သူတို့ ပေါက်ယု သောက်ကမြင်း ထတာတွေကြတော့ ဘာမှ မပြောကြဘူး၊ မဆီဆိုင် ဘေးလူတွေချည်းပဲ လိုက်တရားခံ လုပ်နေကြတယ်။ ခုလဲ ကျွန်တော့်ကို တရားခံ လုပ်ကြပြန်ပြီ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လုပ်ကြပေါ့။ ဆွေ့ဖန်

ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူး၊ ပေါက်ယုဆိုတဲ့ကောင်ကို သွားသတ်ပြီးမှ စက်တိုင် တက်ပြမယ်။ အဲဒီကျတော့ ရှင်းရောပေါ့”

ဆွေဖန်သည် တံခါးထိုးသည့် မင်းတုပ်ကြီးကို ဖြုတ်ကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ဒေါ်လေး ဆွေက အထိတ်တလန့်ဖြင့် သူ့ကို အတင်းလိုက်ခွဲ၏။

“ဟဲ့၊ နင် သဘက်စီးနေသလားဟင်။ ငါ့ကို သေအောင်သတ်၊ ငါ့ကို အသေသတ်ပြီးမှ နင်လုပ်ချင်ရာလုပ်”

ဆွေဖန်၏ မျက်လုံးများမှာ ဒေါသကြောင့် ပြူးထွက်လျက် ရှိကြလေ၏။

“ဖယ်ပါဗျ၊ ခင်ဗျားကြီး တို့တစ်တွေ သူများကိုတော့ ရစရာ မရှိအောင် ဝိုင်းပြောလိုက်ကြတာ၊ ဖယ်၊ ခုသွား ရှင်းမယ်၊ ရှင်းမယ် ဆိုတော့လဲ မရှင်းရဘူးလား။ ပေါက်ယုဆိုတဲ့ ကောင် ရှိနေသေးသမျှ ကျွန်တော့်ကို ဓားစာခံ ဝိုင်းလုပ်ကြဦးမှာပဲ၊ အကုန်လုံး သေကုန်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ကိစ္စငြိမ်းမယ်”

ပေါက်ကြည်သည် အနီးသို့ တိုးလာကာ

“အစ်ကို သိပ်မရမ်းပါနဲ့၊ မေမေ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်။ အစ်ကိုက ချောရမယ့်အစား ခုဒီလိုလုပ်တော့ ပိုဆိုး တာပေါ့။ လူတွေက ကိုယ့်ကို အကြံပေးတယ် ဆိုတာဟာ ကောင်းစေ့ချင်လို့ အကြံပေးတာပဲ၊ ကိုယ့်အမေ ဆိုတော့ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ဘာ ဒီလောက်စိတ်ဆိုးစရာ ရှိသလဲ”

“ဪ၊ နင်က ငါ့ကိုလာပြီး ဆရာ လုပ်နေပြန်ပြီပေါ့။ နင် ဂြိုဟ်မွေတာ၊ နင် စတာ”

“သူများက အကောင်းပြောတာကိုတော့ ဆရာလုပ်တယ်ဆိုပြီး လိုက်အပြစ်တင်တယ်၊ ကိုယ်သောင်းကျန်း ရမ်းကားတာ ကိုတော့ ဘာမှ မပြောဘူး”

“ငါ ရမ်းကားတာလောက်ကိုပဲ ပြောနေကြတာကိုး။ အပြင်ဘက်မှာ ပေါက်ယု သောင်းကျန်းတာကြတော့ နင်တို့ ဘာမှမပြောကြဘူး။ ဒီပြင်ဟာ မကြည့်နဲ့၊ တစ်ခုပဲငါပြောမယ်၊ ချိကွမ်းကိစ္စ ကိုပဲကြည့်။ ငါနဲ့ ချိကွမ်း သိတာကြာလှပြီ၊ တွေ့တာလဲ အကြိမ်ပါင်းများလှပြီ၊ တစ်ခါမှ ပြဿနာမဖြစ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ယုနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျတော့ နာမည် ကိုတောင် မသိကြသေးဘူး၊ ခါးစည်းကြိုးကို ပေးလိုက်တယ်။ ကဲ၊ ဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါ့အပြစ်လို့ နင်တို့ ပြောဦးမှာလား”

ဒေါ်လေးဆွေ နှင့် ပေါက်ကြည်က

“တော်ပါတော့၊ ဒါတွေ ပြောပြခဲ့ပြီသား။ ဒီကိစ္စကြောင့် အရိုက်ခံရတာ၊ ခု ဒီကိစ္စကို နင်ပြောတယ် ဆိုတာ သေချာပါပြီ”

“ဘာလဲ၊ အမေတို့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး လျှောက်ရမ်းအောင် လုပ်နေကြတာလား။”

ဟု ဆွေ့ဖန်က ဟိန်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲတာကို ဒီလောက် မခံချင် မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီပေါက်ယုဆိုတဲ့ ကောင်ကို ရေးကြီး ခွင့်ကျယ် လုပ်နေလို့ ပိုပြီး စိတ်ဆိုးတာ။ ဒီကောင့်အတွက် ပျာယာခတ်နေကြလို့ သောက်မြင်ကတ်တာ”

ပေါက်ကြည်က

“ဘယ်သူ ပျာယာခတ်လို့လဲ၊ အစ်ကိုပဲ မင်းတုပ်ကြီးကိုင်ပြီး ရိုက်မယ် ပုတ်မယ် တကဲကဲ ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ သူကပဲ ပျာယာခတ်သေးတယ်၊ သူကပဲ စွပ်စွဲသေးတယ် ဟင်း။”

ပေါက်ကြည် ပြောသည့်စကားမှာ မှန်နေသည့်အတွက် ချေပရန် ခက်နေသဖြင့် ဆွေ့ဖန်သည် ပေါက်ကြည် တိတ်သွားအောင် လုပ်ရန် ချက်ကောင်းကို ရှာလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက် ဒေါသထွက်လျက်ရှိသည့် အလျောက် ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ထဲရှိသည်တို့ကို ပြောချလိုက်လေ၏။

ဆွေ့ဖန်သည် လှောင်ပြီးပြီးလိုက်ပြီးနောက်

“ဒီမှာပေါက်ကြည်၊ ငါ့ကို ဒီလောက်လဲ ရန်ထောင်မနေနဲ့။ နင့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ နင့်လည်မှာဆွဲထားတဲ့ ရွှေဘယက်ဟာ ကျောက်စိမ်းနဲ့ ဖူးစာဆုံမယ်လို့ ဗေဒင်ဟောသွားတယ် ဆိုတာ မေမေက ငါ့ကို ပြောပြီးပြီ။ ဒီတော့ နင့်ဘယက်နဲ့ လိုက်မယ့် ကျောက်စိမ်းကို နင်လိုက်ရှာနေတာ။ ခုတော့ နင် ပေါက်ယုကို တွေ့နေပြီ မဟုတ်လား။ ပေါက်ယု လည်မှာဆွဲထားတဲ့ ဒီသောက်ကျောက်စိမ်းကို မြင်တော့ နင် သူ့ဘက် လိုက်တော့မှာပေါ့”

ပေါက်ကြည်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်တော့ချေ။ ပေါက်ကြည်သည် ငိုရှိုက်လျက်ရှိရာမှ သူ့မိခင်၏ လက်ကို ဆွဲကာ

“မေမေ သူပြောတာ ကြားတယ်နော်”

ဆွေ့ဖန်သည် မိမိစကားလွန်သွားပြီကို သတိရလိုက်သည့်အတွက် သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်သွား၏။

ဒေါ်လေးဆွေ့မှာ ဒေါသကြောင့် တုန်ယင်လျက်ရှိသည့်တိုင်

သမီးဖြစ်သူကို ချောနေရလေ၏။

“ဒီကောင်ဟာ ဒီလိုပဲ၊ မဟုတ်တရုတ်တွေကို ပြောတတ်တယ် ဆိုတာ သမီးလဲ အသိပဲကွယ်။ မနက်ဖြန်ကျယင် သူ့ကို မေမေ အတောင်းပန် ခိုင်းပါ့မယ်”

ပေါက်ကြည်မှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်သည့်အပြင် မိခင်ကြီး စိတ်မကောင်းမည် စိုးသည့်အတွက် အသာပင်ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ ပေါက်ကြည်သည် မျက်ရည်အရွှေ့သားဖြင့် မိခင်ဆီမှပြန်လာကာ တစ်ညလုံး အိပ်၍မရဘဲ ငိုလျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ပေါက်ကြည်သည် အစောကြီး အိပ်ရာမှထကာ အလှအပကိုပင် ကောင်းစွာ မပြင်နိုင် တော့ဘဲ အဝတ်အစားကို ကပ္ပာကယာ ကောက်လဲ၍ မိခင်ကြီး ဆီသို့လာခဲ့၏။ လမ်းတွင် စိန်ပန်းပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်တွင် ရပ်နေသည့် ထိုက်ယုနှင့် တွေ့သည်တွင် ထိုက်ယုက မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည်နည်းဟု မေးလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ရပ်၍ပင် စကားမပြောတော့ဘဲ အိမ်ပြန်မည်ဟုသာ သာမန်မျှသာ ပြောခဲ့၏။ ပေါက်ကြည်သည် ခါတိုင်းနှင့် မတူဘဲ မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်ကာ ငိုထားသည်ကို ထိုက်ယု သတိထားလိုက်မိလေ၏။ ထိုက်ယုက နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့်

“မလေး ပေါက်ကြည်ရေ၊ သိပ်ငိုမနေနဲ့နော်။ မျက်ရည်တွေ သံစည်ပိုင်းကြီးနဲ့ နှစ်လုံးပြည့်အောင်ငိုဦး၊ သူ့ကိုယ် ပေါ်က အရှိုးအရှိုး ထင်နေတာတွေကို ပျောက်အောင် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပေါက်ကြည်က မည်သို့ပြောသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်အခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ယုချွန်း သည် ကြာရွက်ဟင်းချိုကို မြည်းကြည့်ခြင်း။

ယင်အဲသည် ဆီးတော်ပွင့် ပိုက်ကလေး ထိုးပေးခြင်း။

ပေါက်ကြည်သည် ထိုက်ယု၏စကားကို ကြားလိုက်သော်လည်း မိခင်နှင့် အစ်ကိုတို့ကို တွေ့လိုလှပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ ထိုက်ယုသည် စိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်တွင် ရပ်ရင်း ပေါက်ယု၏ အဆောင် ဖြစ်သည့် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ လီဝမ်း၊ ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်း၊ ဆီချွန်းနှင့် သူတို့ အစေတော်များ ရောက်လာကာ ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းပြီး ပြန်သွားကြသည် ကို မြင်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ အရိပ်အယောင် ကား မတွေ့ရချေ။

“သူဘာဖြစ်လို့ ပေါက်ယုကို လာမမေးတာပါလိမ့်။ ဘယ်လောက် အလုပ်များများ မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်းကို ကျေနပ်အောင်တော့ သူ လာမေးရမယ်၊ လာမမေးတာ အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်” ဟု ထိုက်ယု တွေးနေလေ၏။

ထိုသို့တွေးရင်း ခေါင်းကို မော့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် တောက်ပစွာ ဝတ်စားလာကြသည့် လူတစ်စုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ၏။ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ရှေ့ဆုံးတွင် မယ်မယ်ကို နတ်ငှက်မယ်က တွဲခေါ်လာပြီး နောက်တွင် ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ဒေါ်လေးဆင့်၊ အမြှောင်မယား ချော နှင့် အစေတော်များက နောက်မှ လိုက်လာကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ပေါက်ယု၏ အဆောင်ထဲ ဝင်သွားကြလေ၏။ ထိုက်ယုသည် သူတို့ကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျလျက်ရှိပြီး သူများလို မိဘ အစုံအလင်မရှိသော မိမိအဖြစ်ကို တွေးကာ မျက်ရည်ကျလျက် ရှိလေ၏။ ခဏ ကြာလျှင် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ သားအမိနှင့် အတူ အစေတော် ဇူချွန်းတို့ လာနေကြသည်ကို မြင်ပြန်လေ၏။ ထိုစဉ် သူ့အနားသို့ ဇူချွန်း ရောက်လာပြီး

“မလေး၊ ဆေးသောက်မယ် ဆိုယင် သွားသောက်ချည် တော့လေ။ တော်တော်ကြာ ရေနွေးဆူပြီးသားတွေ အေးနေလိမ့်မယ်”

“နင်ကလဲဟယ်၊ ငါ့ကိုအတင်းချည်းပဲ ခိုင်းနေတာပဲ။ သောက်သောက် မသောက်သောက် နင့်အပူ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မလေး ချောင်းဆိုးတာက တော်တော် သက်သာသွားပြီ မဟုတ်လား။ သက်သာတုန်းမှာ ဆေးကို ရပ်မထား လိုက်နဲ့လေ၊ ရာသီဥတု သိပ်မအေးဘူး ဆိုပြီး ပေါ့မနေလိုက်နဲ့။ ခုလဲ မနက် ဝေလီဝေလင်း ကျီးမနီးခင် ကတည်းက အအေးကြီးထဲမှာ ရပ်နေတာ။ သွားလေ၊ အထဲဝင်တော့”

ထိုအခါကျမှ မိမိတစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းနယ်နေသည်ကို ထိုက်ယု သတိပြုမိတော့သည်။ ထိုက်ယု သည် ဇူချွန်းကို မှီတွဲကာ မိမိ၏ အဆောင်ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူတို့ အဆောင်ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည် အခါတွင် ပြောက်တိပြောက်ကျား ဖြစ်နေသည့် ဝါးရုံရိပ်များကို မြင်သည့်အခါတွင် ‘ရေညှိစိမ်းမြ၊ နှင်းဖြူလွှနှင့်၊ ညသို့တိတ်ဆိတ်၊ ထိုသစ်ရိပ်အောက်၊ လျှောက်လှမ်းခဲ့လျှင်၊ မည်သူပင်ဟု၊ စိတ်တွင်ဝိုးဝါး’ ဟူသော ‘အနောက်ဆောင်’ ဝတ္ထုထဲမှ စာသား အချို့ကို သတိရလေ၏။

“ ‘အနောက်ဆောင်’ ဝတ္ထုထဲက မင်းသမီးလေး စုယဉ်ယဉ် ခမျာ ကံဆိုးလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ကံဆိုးဆိုး၊ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်အဖြစ် အမေမုဆိုးမကြီးနဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ငါ့မှာတော့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ရှေးလူကြီးတွေကတော့ ‘အလှမယ်တို့သည် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတတ်ကြ၏’ လို့ ဆိုလားပဲ။ ငါ့မှာတော့ အလှမယ် မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျနေရတာပါလိမ့်” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။

သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် စဉ်းစား၍ လျှောက်လာခဲ့သည်တွင် အမိုး မိုးထားသည့် စကြိုထဲတွင် နားနေသည့် သူ့ကြက်တူရွေးလေးသည် သူ့ ခေါင်းကိုလာ၍ ထိုးဆိတ်လေ၏။

“ဪ ခေါင်းတော့ ပွကုန်ပြီထင်ပါရဲ့” ဟု ထိုက်ယုပါးစပ်မှ ညည်းလိုက်မိလေ၏။

ကြက်တူရွေးသည် သူနားနေရာ ကြက်တူရွေးတန်းပေါ်သို့ ပျံသွားကာ “စွေ့ယင်၊ ခန်းဆီးဖွင့်ပေး။ သခင်မလေး လာပြီ၊ သခင်မလေး လာပြီ” ဟု အော်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ကြက်တူရွေး အိမ်အနီးတွင် ရပ်ကာ အစာနှင့် ရေ လဲပြီးပြီလားဟု ကြက်တူရွေးကို မေးလေ၏။ ကြက်တူရွေးက ထိုက်ယု သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချသည့် အသံမျိုးဖြင့် မြည်လိုက်ပြီးနောက်

နွေဦးရောက်လေ၊ ပန်းတို့ကြွေ

အလှလည်းပြေ၊ ပန်းလည်းကြွေ

တောင်ပံလည်း စုတ်၊ ပန်းလည်းပြုတ်

ပန်းနဲ့အလှကို ဘယ်သူမြေမြုပ်။

ဟု ရွတ်ဆိုလျက်ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုနှင့် ဇူချွန်းသည် ရယ်လိုက်မိကြ၏။

“အဲဒါ မလေးထိုက်ယု ရွတ်တဲ့ကဗျာလေ။ ကြည့်စမ်း၊ သူတောင် အလွတ်ရနေပြီ” ဇူချွန်းက ပြောလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ကြက်တူရွေးလောင်အိမ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် လေသာပြတင်းဝရှိ ချိတ်တစ်ခုတွင် ဆွဲထား လိုက်၏။ ထိုနောက် အထဲသို့ ဝင်လာကာ ပြတင်းပေါက်တွင် ထိုင်၍ ဆေးသောက်ရန် ပြင်လျက်ရှိလေ၏။ ဇာခန်းဆီး ကြားမှ ယိုဆင်းလာသော ဝါးပင်များ၏ အစိမ်းရောင် ရိပ်ရိပ်ထဲတွင် စားပွဲများ၊ ထိုင်ခုံများသည် အေးမြသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေကြလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ပျင်းပျင်းရှိသဖြင့် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် လောင်အိမ်ထဲမှ ကြက်တူရွေးနှင့် စကားပြောကာ သူနှစ်သက်သည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သင်ပေးနေလေ၏။

အိမ်သို့ မနက်အစောကြီး ပြန်သွားသည့် ပေါက်ကြည်အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ အိမ်သို့ ရောက်သွားသည့် အခါ ၌ သူ့မိခင် ဒေါ်လေးဆွေ သည် ဆံပင်ဖြီးလျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့သမီး၊ မနက်အစောကြီး ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက မေးလေ၏။

“မေမေ့ကို စိတ်မချလို့လာတာ။ မေမေ့သားကော၊ နောက်ထပ် ဆူဆူပူပူ လုပ်သေးသလား၊ ညကကော ပြန်အိပ် ရဲ့လား။”

ပေါက်ကြည်သည် သူ့မိခင်အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ ငိုလျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ ကလည်း ရောယောင် ငိုကာ

“ဒီလောက်လဲ အရေးတကြီး ထားမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဒီသရဲသဘက်ကို မေမေ ဆုံးမပါ့မယ်။ သမီးက ဒီလို စိတ်ထိခိုက်လွယ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားယင် မေမေ ဘယ်သူ့ကို သွားပြီး အားကိုးရမှာလဲဟင်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ဆွေဖန် ဝင်လာကာ ပေါက်ကြည်ကို ဦးညွှတ်ပြလိုက်ပြီးနောက်

“ညီမလေး၊ အစ်ကို့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ မနေ့ညက အစ်ကို အရက်တွေ

မူးလာလို့ ပြောမိတာပါ။ အရက် သောက်ပြီး ပြန်အလာလမ်းမှာ မိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့လို့ ထပ်သောက်တော့ တော်တော်လေး များသွားတယ်။ မနေ့ညက ဘာတွေ ပြောလို့ ပြောမှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ညီမလေး စိတ်ဆိုးတာကို အစ်ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထား ပါဘူး။”

ပေါက်ကြည်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ငိုနေရာမှ ထိုစကားများကို ကြားသည့်အခါတွင် ပြုံး၍ မော့ကြည့် လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ကြည်သည် စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် တံတွေးထွေးလိုက် ပြီးလျှင်

“တော်စမ်းပါ။ ခုမှလာပြီး တောင်းပန်မနေစမ်းပါနဲ့။ ပေါက်ကြည်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်ဟာ အစ်ကိုအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ပေါက်ကြည် သိပါတယ်။ တကယ်ကတော့၊ အစ်ကိုက ညီမလေးတို့နှစ်ယောက် တခြားထွက်သွားအောင် လုပ်နေတာပါ။ ဒါမှ ဒီမှာ အစ်ကိုပျော်ချင်တိုင်း ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ ညီမလေးကတောင် ဒီလိုပြောတယ်ဆိုယင် အစ်ကိုမှာ ဘယ်မှာ နေစရာ ရှိပါတော့ မလဲ။ ညီမလေးဟာ အလျင်နဲ့ကို မတူဘူး၊ ခုတလောမှာ သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ သံသယ ကလဲ ကြီးပါတိသနဲ့”

ဒေါ်လေးဆွေက

“သူ့ကိုတော့ မင်းက ရက်စက်တယ်ပြောတယ်၊ မင်း မနေ့ညက ပြောတာတွေ ကတော့ မရက်စက်ဘူးတဲ့လား။ မနေ့ညက မူးလိုက်တာကလဲ ဒေါင်ချာစိုင်းနေတာပဲ၊ သတိတောင်မှ ရရဲ့လား မပြောတတ်ပါဘူး။”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေမေ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ညီမလေး။ နောင်ဆိုယင် ဒီကောင်တွေနဲ့ အရက်သောက်ပြီး ရမ်းကားတာ မျိုးတွေ မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ်။ ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား။”

ပေါက်ကြည် ပြုံးနေလေ၏။

“ဒါဖြင့် အစ်ကို အသိတရားလေး ဘာလေး ရလာပြီပေါ့”

“ကြည့်ရဦးမှာပေါ့လေ၊ မင်း ကတိတည်တယ် ဆိုယင်တော့ နဂါးတွေလဲ ကောင်းကောင်း ဥအုနိုင်ပြီပေါ့”

“တကယ်ပါ ညီမလေးရယ်၊ နောက်တစ်ခါမှာ အစ်ကို ဒီကောင်တွေနဲ့ ပေါင်းတယ် ဆိုယင် အစ်ကိုကို လူပုံလယ် မှာ တံတွေးနဲ့ထွေးပါ။ အစ်ကိုကို လူလို့မခေါ်ဘဲ တိရစ္ဆာန်လို့ခေါ်ပါ။ အစ်ကိုကြောင့် ညီမလေးတို့ နှစ်ယောက် စိတ်ဒုက္ခ မရောက်စေချင်ပါဘူး၊ အမေ စိတ်ဆင်းရဲ အောင်လုပ်တာ ကိုကပဲ လွန်လှပါပြီ။ ဒီကြားထဲမှာ ညီမလေးကိုပါ စိတ် အနှောင့်အယှက်

ဖြစ်အောင်လုပ်တယ် ဆိုယင် အစ်ကို ဘယ်ကောင်းပါတော့မလဲ၊ လူလို့တောင်
ခေါ်လို့ မကောင်း တော့ဘူး။ တကယ်ကတော့ ဖေဖေ မရှိတဲ့နောက်မှာ
အစ်ကိုဟာ မိဘမိခင်ကို လုပ်ကျွေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုတော့
ညီမလေးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ဒုက္ခရောက် အောင်လုပ်ခဲ့မိတယ်။
အစ်ကိုဟာ လူမိုက်ထက်တောင် ဆိုးနေပြီ”

ထိုသို့ပြောဆို နေရင်း ဆွေဖန်၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ
စီးကျလာကြ၏။ သားမျက်ရည် ကျသည်ကို မြင်လျှင် မိခင်ကြီးမှာလည်း
မနေနိုင်တော့သည့်အတွက် ပေါက်ကြည်က

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒုက္ခတွေ ပေးခဲ့ပေါင်း များလှပါပြီ။ မေမေ
မျက်ရည်ကျအောင် လုပ်ဖို့ မကောင်း ပါဘူး။”

နောက် ဆွေဖန်က မျက်ရည်များကို လျင်မြန်စွာ သုတ်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“မျက်ရည်ကျအောင် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ကဲ တော်ပါပြီ၊
ဒီအကြောင်းကို မပြောကြပါနဲ့တော့၊ မေ့လိုက် ပါတော့။ ယင်လင်း ကိုခေါ်ပြီး
လက်ဖက်ရည် အငဲ့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“တော်ပါပြီ၊ မသောက်တော့ပါဘူး။ မေမေ အဆင်သင့်ဖြစ်ယင်
ညီမလေးတို့ ဥယျာဉ်ထဲကို သွားကြတော့မယ်”

“ညီမလေးရဲ့ ဘယက်ကို ပြစမ်းပါဦး၊ ကြည့်ရအောင်။ နောက်
ရွှေရောင်တင်ဦးမလား”

“မလိုပါဘူး၊ ရွှေရောင် လက်နေသေးတာပဲ”

“ငါ့ညီမ အဝတ်အစားသစ်တို့ ဘာတို့လဲ ဝယ်စမ်းပါဦးဟယ်။ ညီမလေး
ဘယ်လိုအရောင်တွေ ဘယ်လို အဆင် တွေကို ကြိုက်သလဲ”

“ပေါက်ကြည်မှာ ရှိတာတွေတောင် အကုန် မဝတ်ရသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့
အသစ်ဝယ်မလဲ”

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်လေးဆွေမှာ အဝတ်အစား လဲပြီးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက်
သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်သည် ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ လေ၏။
ဆွေဖန်မှာလည်း အပြင်သို့ထွက်သွား၏။

ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းရန်အတွက် နီမောင်းပျော်ဖွယ်
ရိပ်သာသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ ဝရန်တာတွင် ရပ်နေသည့် အစေတော်များ
ပြောပြချက်အရ မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့လည်း ရောက်နေသည်ဟု သိရ၏။
ဒေါ်လေးဆွေ သည် မယ်မယ်နှင့်တကွ သခင်မ ဝမ်တို့ အားလုံးကို
နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပေါက်ယု အခြေအနေ မည်သို့ ရှိသနည်း ဟု

မေးမြန်းလေ၏။ ပေါက်ယုက ထိုင်ဖုံပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက် ပြီးလျှင်

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ကလဲ ဒုက္ခရှာလို့ အလကား လာမေးနေတယ်”

“လိုတာ၊ စားချင်တာ ရှိယင်လဲပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်လေး၊ ပြောပါ့မယ်”

“ငါ့သား ဘာများစားချင်သလဲ၊ မေဖျား အပို့လွှတ်လိုက်မယ်လေ”

“သိပ် တောင့်တောင့်တတ တော့ မရှိပါဘူး မေဖျားရယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတုန်းက မေဖျားချက်ပေးတဲ့ ကြာရွက် နုနု လေးတွေနဲ့ ကြာစေ့နဲ့ ပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်းချိုတော့ သောက်ချင်သလိုလိုပဲ”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“မောင်စားချင်တာက ရှားရှားပါးပါး ထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြံကြံဖန်ဖန် နိုင်လွန်းလှတယ်”

“လုပ်ပေးလိုက်စမ်း၊ လုပ်ပေးလိုက်စမ်း” ဟု မယ်မယ်က အမိန့် ပေးလိုက်၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီလောက်လဲ လောမနေနဲ့ဦး မယ်မယ်ရဲ့။ ကြာစေ့ ဖုတ်တဲ့ ခွက်ကလေးတွေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး၊ စဉ်းစားရဦးမယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော် အဘွားကြီး တစ်ယောက် ခေါ်ကာ စားဖိုမှူးထံသို့ ခွက်ကလေးများ ယူရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် အစေတော်အဘွားကြီး ပြန်ရောက်လာကာ

“ကြာစေ့ ဖုတ်တဲ့ ခွက်ကလေးတွေကို ပြန်ပို့လိုက်ပြီလို့ ပြောပါတယ် သခင်မလေး”

“ဘယ်သူများ အသိမ်းခိုင်းမိသလဲမသိဘူး။ မီးဖိုထဲက ပစ္စည်းခန်းထဲမှာများ ရှိမလား မသိဘူး”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပစ္စည်းထိန်းထံသို့ အမေးခိုင်းလိုက်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာတွင်လည်း မရှိပြန်ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် ရွှေပန်းကန်ပြားနှင့် ငွေပန်းကန်ပြားတို့ကို သိမ်းသည့် ပစ္စည်းထိန်းချုပ်က ထိုခွက်များကို ပို့လိုက်လေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေ သည် ကြာစေ့ဖုတ်သည့် ခွက်ကလေးများထည့်သည့် သေတ္တာကလေးကို ကောက်ကိုင်ကာ သေသေချာချာ ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုခွက်ကလေးမှာ အရှည်တစ်ပေ သာသာ၊ အကျယ်တစ်လက်မ သာသာ

ခန့်ရှိ၍ ပဲစေ့သာသာ အရွယ်လောက် ကလေးရှိသည့် ခွက်ကလေးများ ထွင်းထားပြီးလျှင် အချို့မှာ သစ္စာပန်းပွင့်ပုံ၊ အချို့မှာ ဆီးတော်ပွင့်ပုံ၊ အချို့မှာ ကြာရွက်ပုံ၊ အချို့မှာ လေးညှင်းပွင့်ပုံ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး၊ ပုံဖော်ထားလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေက မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“မယ်မယ်တို့ စံအိမ်ကြီးကတော့ အလှအပ အရာမှာ စံထားထိုက် ပါတယ်ရှင်။ ဟင်းချိုရည် တစ်ခွက်ထဲကို ထည့်ဖို့ ပစ္စည်းကလေးတွေကို လုပ်ထားတာကိုက ပုံစံအမျိုးမျိုးပဲနော်။ တကယ်လို့သာ မပြောယင် ဘာမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး။”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“မနှစ်က ထိပ်ထားလေး ကြွလာတုန်းက စားတော်ဆက်များက စိတ်ကူးရကြတယ်လေ ဒေါ်လေးရဲ့။ ဂျုံမှုန့် လုံးလေးတွေကို ကြာရွက်စိမ်းနဲ့ ပတ်ပြီး ပြုတ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဓိကကတော့ ဟင်းချိုရည် ပြုတ်တာက အဓိက ပေါ့လေ၊ သူကတော့ အလှအပပါ။ ဒီလောက် ကရိုက်ထ များတာ တော်တော်အိမ်မှာ ဘယ်စားနိုင် သောက်နိုင်ပါ့မလဲ ဒေါ်လေးရယ်။ ငှက်မယ်တို့တောင် ဒီခွက်ကလေး တွေရမှ တစ်ခါပဲ ပြုတ်သောက်ဖူးသေးတယ်။ ခုတော့ မောင်က ကြံကြံ ဖန်ဖန် ဒီဟင်းချိုရည်ကို သတိရ သတဲ့လေ” ဟု ပြောကာ နတ်ငှက်မယ်သည် ဟင်းချိုရည် ပြုတ်သည့် ပစ္စည်းများ ထည့်သော သေတ္တာကလေးကို အစေတော် တစ်ယောက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

“စားဖိုကဲကို ပြောလိုက်၊ ကြက်ပေါ်ပြီး လူဆယ့်နှစ်ယောက်စာ လောက်အတွက် ဟင်းချို ကောင်းကောင်း ပြုတ်ခဲ့ ပါလို့ ပြောလိုက်”

“များလှချည်လား ငှက်မယ်ရဲ့”

“မများပါဘူး မယ်မယ်ရဲ့၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ဆယ်ခါတစ်ခါ စားဖြစ်သောက်ဖြစ်တာ။ ခုမောင့်ဖို့ ပြုတ်တော့ မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေးဆွေ တို့လဲ သောက်ရတာပေါ့၊ ငှက်မယ်တို့လဲ မြည်းစမ်း ကြည့်ရတာပါ”

မယ်မယ်က ပြုံးကာ

“မျောက်မကလေးကတော့ တတ်တယ်၊ သူကြီး ဘုရား၊ ရွာသား ကောင်းမှု လုပ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ် လိုက်သည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလျက် “ရပါတယ် မယ်မယ်။ ဒီလောက်ကတော့ နတ်မယ် အကုန်အကျ ခံနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ အစေတော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက် ပြန်လျက်

“စားဖိုကဲကို ပြောလိုက်၊ အကောင်းဆုံးလုပ်လို့၊ ပြီးယင် ငါ့စာရင်းထဲ

ထည့်လိုက်လို့ပြော”

အစေတော် ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ပေါက်ကြည်က

“ဒီကိုရောက်လို့ ပေါက်ကြည် သတိထားလာခဲ့တာ၊ မလေး ငှက်မယ် ဘယ်လောက်ပဲ ပါးတယ် ပြောပြော၊ မယ်မယ့် ကိုတော့ မမီသေးဘူးနော်”

မယ်မယ်က

“ငါက အသက်လဲ ကြီးပါပြီအေ၊ ဉာဏ်လဲ သိပ်မသွားတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အရွယ်တုန်း ကသာဆို ငှက်မယ် မယ်မယ့်ကို ဘယ်မီပျံ့မလဲ၊ သူ့ထက် သာတာပေါ့။ ငှက်မယ်က ငါ့ကိုသာ မမီတာပါအေ၊ သူ့ဒေါ်လေး ဝမ်းထက်တော့ သာပါတယ်။ ညည်းတို့ ဒေါ်လေးဝမ်းကတော့ ပြောမနေနဲ့၊ သစ်တုံးပဲ၊ ဘာဆိုဘာမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ငှက်မယ် စကားတတ်လွန်းလို့ ငှက်မယ်ကိုပဲ ချစ်နေကြရတာပေါ့”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“ဒါဖြင့် မယ်မယ်က စကားများတဲ့ လူကို ချစ်ပြီး စကားမများတဲ့ လူကို မချစ်ဘူး ဆိုပါတော့”

“အို၊ ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။ နှုတ်ချိုတဲ့ လူများမှာ သူတို့နည်းနဲ့ သူတို့ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိသလို စကားနည်းတဲ့ လူများမှာလဲ သူတို့နည်းနဲ့ သူတို့ ကောင်းတာတွေ ရှိတာပေါ့”

“ဒီလိုလဲလုပ်ပါဦး မယ်မယ်ရယ်၊ မလေးလီဝမ်း ဆိုယင် စကား သိပ်မပြောဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကျ တော့လဲ မယ်မယ်က မလေး ငှက်မယ်ကို ချစ်သလို ချစ်သားပဲ။ စကားပြော ကောင်းတဲ့သူကိုမှ မယ်မယ် ချစ်တယ်ဆိုယင် မလေးငှက်မယ်နဲ့ မလေးထိုက်ယုတို့ နှစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်စရာ ရှိတော့မှာပေါ့”

မယ်မယ်က

“ကလေးမတွေ အကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ သူ့အမေ ဒေါ်လေးဆွေ ရှေ့မှာမို့လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့အိမ်က မိန်းကလေး လေးယောက်ကဖြင့် ပေါက်ကြည်နဲ့ ယှဉ်လိုက်ယင် နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ”

ဒေါ်လေးဆွေက ကျေနပ်စွာ ပြုံးကာ

“ဒါတော့ မယ်မယ်က ဘက်လိုက်ပြောတာပါ”

“ဘက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မယ်မယ်က ငါ့ကိုပြောနေတာ ကြာလှပြီ။ ပေါက်ကြည်က တော်တဲ့အကြောင်းကို ငါ့ကို ခဏခဏပြောတယ်” ဟု

သခင်မဝမ်က ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် နေ့လယ်စာ ပြင်ပြီးကြောင်း လာပြောသဖြင့် မယ်မယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုအား ကောင်းကောင်း အနားယူရန်နှင့် အစေတော်များအား ပေါက်ယုကို ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်၏ လက်ကိုတွဲကာ ဒေါ်လေးဆွေ အား ရှေ့မှသွားရန် ပြောလေ၏။ ဟင်းချို အဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ်ကို မေမြန်းသည့်အခါတွင် ဒေါ်လေးဆွေတို့ တစ်သိုက်မှာ မည်သည့်အစာမျိုးကို စားရလေမည်နည်းဟု စိတ်ကူးလျက် ရှိကြလေ၏။

“စားလို့ကောင်းတာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ယင် ငါ့ကိုပြောကြနော်။ ဟောဒီ ရုပ်တေးမ ငှက်မယ် ဘယ်လို စီမံခိုင်း ထားတယ်ဆိုတာ ငါ ပြောပြမယ်”

ဒေါ်လေးဆွေက

“မယ်မယ်က ငှက်မယ်ဆိုယင် သိပ်စတာပဲနော်။ ငှက်မယ်လဲ မယ်မယ်အတွက် စီမံချက်ပြုတ်ခိုင်းလိုက်ရတာ အမောပဲ၊ ပြီးတော့ မယ်မယ် က သိပ်လဲ စားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ငှက်မယ်က

“အံ့မယ်လေး၊ အချိုးကျူးမစောနဲ့ဦး ဒေါ်လေးဆွေရေ။ လူသားများ မပုပ်ဘူး ဆိုယင် ခုလောက်ဆို မယ်မယ်က ငှက်မယ်ကိုတောင် စားပြီးရော့မယ်”

အားလုံးမှာ နတ်ငှက်မယ်စကားကို ပွဲကျသွားလေ၏။ ပေါက်ယုပင်လျှင် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေရာမှ ရယ်မောလျက် ရှိနေလေ၏။

“ဟောဒီ မလေးငှက်မယ်ဟာ တစ်ချက်မှ မခံဘူး၊ တော်တော်ကို စွာတယ်” ဟု မာလာက ပြုံး၍ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မာလာ ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“ရပ်နေရတာ မာလာ ညောင်းလှရောပေါ့ မာလာရယ်”

“အလို ကြည့်စမ်း၊ မေ့တတ်လိုက်တာ။ မလေး ပေါက်ကြည် မသွားခင် ယင်အဲကို လွှတ်လိုက်ဖို့ မှာလိုက်ပါလား၊ ပိုက်ကွန်ကလေးတွေ အရက်ခိုင်းချင်လို့ဆို”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မှာလိုက်စမ်းပါ”

ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက် မှနေ၍ ပေါက်ကြည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“မလေးတို့ ထမင်းစားပြီးယင် ယင်အဲကို လွှတ်လိုက်ပါလား။ သူအားယင် ပိုက်ကွန် ကလေးတွေ အထိုးခိုင်း ချင်လို့”

ပေါက်ကြည်က နောက်ပြန်လှည့်၍

“လွှတ်လိုက်မယ်၊ လွှတ်လိုက်မယ် ခုပဲ လွှတ်လိုက်မယ်”

သူတို့စကားကို မကြားလိုက်သူ အချို့က ပေါက်ယုက ဘာတောင်းသနည်းဟု ပေါက်ကြည်ကို မေးကြ၏။ ပေါက်ကြည်က ပြောပြသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က

“ယင်အဲက သဘောကောင်းရှာ ပါတယ်ကွယ်၊ သူမှာတဲ့ အတိုင်း လွှတ်လိုက်ပါ။ လိုသေးတယ် ဆိုယင် မယ်မယ့် ဆီမှာ အားနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ လိုယင် အခေါ်လွှတ်လိုက်”

“ကျွန်မတို့မှာ မလိုပါဘူး မယ်မယ်ရဲ့၊ ယင်အဲ မရှိလဲ အလုပ်က ပြီးပါတယ်၊ တကယ်တော့ ယင်အဲဆိုတာ နေ့တိုင်း ဘာမှ ဒီလောက် အလုပ်ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူး၊ အားအားရှိ ထိုင်နေတာပဲ။ ခုလို အလုပ်ရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ စိတ်မလေဘူးပေါ့”

ထိုသို့လျှောက်လာစဉ် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပန်းကောက်နေကြသည့် ဆိုင်ယွန်း၊ ယင်လင်း၊ ပင်အဲ စသူတို့ တွေ့သဖြင့် သူတို့နှင့် စကားပြောကြပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲမှ အတူတူ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

မယ်မယ် ပင်ပန်း နေမည်စိုးသဖြင့် သခင်မဝမ်က သူ့ယောက္ခမ ဖြစ်သူ မယ်မယ်အား သူ့အဆောင်တွင် ခဏ တစ်ဖြုတ် နားရန် ပြောလေ၏။ မယ်မယ်မှာလည်း ခြေထောက်တွေ တောင့်လှပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် ချွေးမဖြစ်သူ၏ အဆောင်တွင် နားရန် သဘောတူ လိုက်လေ၏။ အစေတော်များသည် အဆောင်တွင် နေရာထိုင်ခင်း အသင့်ပြင်ဆင် ထားရန် ရှေ့မှ ထွက်သွားကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အမြှောင်ဖြစ်သူ ချော မှာ နေထိုင်မကောင်းဟု ဆိုကာ အဆောင်သို့ မလာသဖြင့် အမြှောင်ဖြစ်သူ ချူ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် အစေတော်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလျက် ရှိ၏။ အစေတော် များသည် ခန်းဆီးများကို မတင်ကာ မှီအုံးများ၊ ထိုင်ဖုံများကို ထုတ်လာကြလေ၏။ မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို မှီတွဲကာ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဒေါ်လေး ဆွေ နှင့်အတူ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ပေါက်ကြည် နှင့် ဆိုင်ယွန်းတို့က အောက်မှထိုင်ကြ၏။ သခင်မဝမ်သည် မယ်မယ့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကို ကိုယ်တိုင်ငှဲ့ပေးပြီးလျှင် ဒေါ်လေးဆွေ အား လီဝမ်း က ငဲ့ပေး၏။

မယ်မယ်က

“နေပါစေလေ၊ ကလေးတွေ ငွေပေးပါလိမ့်မယ်၊ ညည်းကိုယ်တိုင် လုပ်မနေပါနဲ့။ တို့နားသာထိုင်ပြီး စကားပြော လှည့်ပါ”

သခင်မဝမ်သည် အောက်က ခွေးခြေကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ မယ်မယ့်အတွက် စားစရာ ယူခဲ့ရန် နတ်ငှက်မယ်ကို ခိုင်းလိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထွက်သွားကာ မယ်မယ်အတွက် စားဖွယ်တို့ကို ယူလာလို့ မယ်မယ်၏ အစေတော်များကို အကြောင်းကြားရန် ဒေါ်လေးဝမ်၏ အစေတော်များကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သခင်မဝမ် ကမူ အစေ တော်များ အားလွှတ်၍ မိန်းမပျိုများကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။ အတန်ကြာသည့် အခါတွင် တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်း တို့သာ ရောက်လာ၏။ ယင်ချွန်းမှာ ထိုနေ့က စားသောက်လိုစိတ် မရှိသည့်အတွက် မလာတော့ချေ။ ထိုက်ယုမှာလည်း အစား အသောက် နည်းပြီး တစ်ခါစားပြီးလျှင် တစ်နေ့တွင် ထမင်း တစ်နပ်သာ စားလေ့ ရှိသည့်အတွက် သူ့ကို အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေကြ၏။

ခဏကြာလျှင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ရောက်လာကြကာ စားပွဲများကို ခင်းကျင်းပြီးသွား၏။

နတ်ငှက်မယ်က လက်သုတ်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့် ပတ်ထားသော ဆင်စွယ်တူများကို ယူလာကာ

“မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးဆွေ ကတော့ ကြိုက်သလောက် စားကြနော်၊ အားမနာနဲ့။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်ပြောတဲ့ အတိုင်း စားရမယ်”

“တို့အိမ်မှာတော့ သူ့အမိနဲ့အတိုင်း လိုက်နာနေရတာပဲအေ့” ဟု မယ်မယ်က ဒေါ်လေးဆွေကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ဆင်စွယ်တူလေးစုံကို မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေး ဆွေ၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ရှိစမ်းယဉ် တို့ရှေ့သို့ အသီးသီး လာချပေး၏။ သခင်မဝမ်နှင့် လီဝမ်းတို့က ဟင်းလျာပန်းကန်များကို လိုက်ချနေကြ၏။ ထို့နောက် နတ်ငှက်မယ် သည် ပန်းကန်ပြား သန့်သန့်များကို တောင်းကာ ပေါက်ယုထံ ပို့ရန် ဟင်းများကို ရွေးထည့်လျက် ရှိလေ၏။

ကြာရိုး ဟင်းချို ရောက်လာ၍ မယ်မယ်က မြည်းကြည့်ပြီးသည့် အခါတွင် သခင်မဝမ်က သူ့နောက်တွင် ရပ်နေ သည့် ယင်ချွန်းအား ပေါက်ယုထံ ဟင်းအပို့ခိုင်းလိုက်၏။

“ဒေါ်လေးကလဲ ဒီဟင်းပွဲတွေအားလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ ဒေါ်လေးရဲ့” ဟု နတ်ငှက်မယ် က ပြော၏။

ထိုစဉ် အစေတော်များ ဖြစ်သည့် ယင်အဲနှင့် ဆီအဲတို့ ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့မှာ ထမင်းစားပြီးမှ လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း

ပေါက်ကြည် သိလိုက်၏။ ပေါက်ကြည်က ယင်အဲကို လှမ်း၍

“မောင်လေးပေါက်ယုက ညည်းကိုမေးနေတယ်။ ပိုက်ကလေးတွေ အထိုးခိုင်းချင်လို့တဲ့။ ယုချွန်းကိုခေါ်ပြီး သွားလိုက်”

သူတို့နှစ်ယောက်က ထွက်သွားမည်ပြုစဉ် ယင်အဲက

“ဒီလောက်ပူတဲ့ ဟင်းချိုတွေကို ကျွန်မတို့ ယူလို့မနိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“မပူပါနဲ့အေ၊ ငါကြည့်စီမံပါ့မယ်” ဟု ယုချွန်းကပြောလေ၏။ ယုချွန်းသည် အစေတော် အဘွားကြီး တစ်ယောက် ကို ခေါ်ကာ ဟင်းချိုပန်းကန်နှင့် အခြားဟင်းပန်းကန်များကို လက်ဆွဲချင်း တစ်လုံးထဲတွင် ထည့်၍ အဆွဲခိုင်းခဲ့ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘာမျှမယူဘဲ စကားတပြောပြောဖြင့် နီမောင်းပျော်ဖွယ် အဆောင်ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနောက် သူတို့သည် ရှေ့ကသွားနှင့်သော အစေတော် အဘွားကြီးကို မီလာကြကာ သုံးယောက်သား အဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ လေ၏။ ပေါက်ယုအား အပျင်းပြေ ပျော်တော်ဆက်နေ ကြရသည့် မာလာ၊ ရှေ့ယွေနှင့် ချင်ဝမ်းတို့သည် သူတို့ကို မြင်သည့် အခါတွင် ထ၍ နှုတ်ဆက်ကြပြီး

“ညည်းတို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတူတူ ရောက်လာကြတာလဲ” ဟု ဆိုကာ ဆွဲခြင်းကို လှမ်းယူလိုက် လေ၏။

ယုချွန်းက ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်ထိုင် လိုက်သော်လည်း ယင်အဲမှာ မထိုင်ချေ။ မာလာသည် ခွေးခြေ တစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ယင်အဲကို အတင်းထိုင်ခိုင်း လေ၏။

ပေါက်ယုမှာ ယင်အဲ ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ယုချွန်း (ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားသည့် ချင်ချွန်း၏ အစ်မ) လိုက်ပါလာသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်ရုံမျှမက ချင်ချွန်းကို အမှတ်ရကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ယုချွန်းကို ဦးစားပေး၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ မာလာမှာ ဤသည်ကို မြင်လျှင် ယင်အဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မည်စိုးသည့် အထဲတွင် ယင်အဲကလည်း ထိုင်စရာပေးသည်ကိုပင် မထိုင်ဘဲ နေသဖြင့် အပြင်ခန်း သို့ခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်တိုက်ကာ စကားစမြည် ပြောနေရလေ၏။

ရှေ့ယွေ နှင့် အခြား အစေတော်များသည် ပေါက်ယု ထမင်းစားရန်အတွက် ပန်းကန်များကို ယူလာကြ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ ထမင်းကိုပင် မစားနိုင်သေးဘဲ ယုချွန်းနှင့် စကားပြောနေလေ၏။

“နင့်အမေကော နေကောင်းရဲ့လား”

ယုချွန်းသည် တစ်ခွန်းမျှ မဖြေဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်၍

မျက်နှာလွှဲထား၏။ အတန်ကြာမှ

“ကောင်းပါတယ်” ဟု သံပြတ်ဖြင့် ဖြေ၏။

ပေါက်ယုမှာ အနေရ ကျပ်နေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ် နေကြ၏။ ပေါက်ယုသည် နောက်တစ်ခါ စကားပြော ကြည့်ပြန်၏။

“နင့်ကို ဘယ်သူက ထမင်းအပို့ ခိုင်းလိုက်တာလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ သခင်မကြီးနဲ့ သခင်မလေးတွေကပေါ့”

ယုချွန်းက သူ့ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ သူတို့ညီမ ချင်ချွန်းကိစ္စကြောင့် ဖြစ်သည် ကို ပေါက်ယု သိသဖြင့် ပေါက်ယုသည် ယုချွန်း စိတ်ပြေအောင် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြည့်၏။ သို့ရာတွင် အခြားသူများ ရှေ့တွင် ယုချွန်းအား လေချိုသွေးရမည်ကို ရှက်သဖြင့် ပေါက်ယုသည် ကျန်အစေတော်များအားလုံးကို အကြောင်းရှာ၍ ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ယုချွန်းအား တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ ချောမော့လေ၏။ ယုချွန်းသည် ပေါက်ယုကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံ လိုသည့်တိုင် မိမိ ရိုင်းပျစွာ ဆက်ဆံသည်ကို သည်းခံသည့် ပေါက်ယုကို မြင်လျင် အားနာသွားကာ စိတ်ပြေသွား ၏။ ထို့ကြောင့် ယုချွန်းမှာ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

ယုချွန်း၏ မျက်နှာ ကြည်လင်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက

“ကဲ ညီမရယ်၊ ဟင်းချို ပန်းကန်လေး လှမ်းလိုက်ပါကွာ။ မြည်းကြည့်ရအောင်”

“ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွေးဖူး မွေးဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက် လာအောင် စောင့်ပါဦးလား”

“မင်း ကျွေးစရာမလိုပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ အိပ်ရာထဲက ထစားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ငါက အိပ်ရာက မထနိုင် သေးဘူးကွာ၊ ငါ့ဆီကိုသာ ဟင်းချိုပန်းကန်လေး လှမ်းလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ မင်းလဲ ထမင်း မစားရသေးယင် ပြန်စားချည်ဦး ပေါ့၊ စားပြီးမှ လာခဲ့ပေါ့။ မင်းကို အနားမှာထားပြီး စားနေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ မင်းယူမပေးဘူး ဆိုယင်လဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ယူရတော့မှာပေါ့။ ဒဏ်ရာက နာပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ”

ပေါက်ယုက အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ညည်းတွားက ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ယုချွန်းမှာ မငြင်းရက်တော့ချေ။

ယုချွန်းသည် ထိုင်ရာမှထလာပြီးနောက်

“ကဲကဲ အိပ်သာနေပါ၊ သခင်လေးကြည့်ရတာ မသက်သာလိုက်တာ။

အဲဒါ အလျင်ဘဝတုန်းက အကုသိုလ်တွေ များခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်တာ သိရဲ့လား”

ယုချွန်းက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဟင်းချိုပန်းကန်ကို ယူပေးလိုက်၏။
ပေါက်ယုက လေပျော့ကလေးဖြင့်

“ညီမရယ်၊ မင်း ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးတယ် ဆိုယင် ဒီလိုနေရာမှာပဲ စိတ်ဆိုးပါ။
မယ်မယ့်တို့ မေဖျားတို့ ရှေ့မှာ ဆိုယင် တော့ ဒီလို မဆက်ဆံပါနဲ့။
တော်တော်ကြာ သူတို့မြင်သွားယင် မင်းကို စိတ်ဆိုးပြီး အကြိမ်းခံနေရမယ်”

“ကိုယ့်ဟင်းချိုကို သောက်မှာ သောက်စမ်းပါ။ ကျွန်မကို ဒီလို
စကားလုံးလှလှ ကလေးတွေနဲ့ ချောလို့ ပျော့မယ် ထင်နေသလား”

ယုချွန်းသည် ပေါက်ယုအား ဟင်းချိုရည်တိုက်သော်လည်း နှစ်ဇွန်း
သုံးဇွန်း သောက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် အနံ့အရသာကို
မကြိုက်သည့် ဟန်ဆောင်ကာ ကျန်ဟင်းချိုရည်တို့ကို တို့ပင် မတို့တော့ချေ။

“ဘုရားရေ၊ သခင်လေးကို ပြုစုရတာကလဲ မလွယ်ပါလား၊ တယ်လဲ
ကြေးများတာကိုး”

“နင်တို့ ဟင်းချိုရည်က ဘာမှ အရသာမရှိတာ၊ ဘယ်သောက်ချင်
ပါ့မလဲ။ မယုံယင် မြည်းကြည့်ပါလား”

ယုချွန်းသည် သူပြောသည်ကို အဟုတ်ထင်ကာ ဟင်းချိုပန်းကန်ထဲမှ
ဟင်းချိုကို သောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ပေါက်ယုက

“ခုအချိန်လောက်ဆိုယင်တော့ အရသာ ရှိချင်ရှိလောက်ပြီ” ဟု
ပြောလေ၏။

မိမိအား ပေါက်ယုက လိမ်ပြောကြောင်းကို သိလိုက်သည့် အခါတွင်
ယုချွန်းက

“သခင်လေးဟာ စောစောတုန်းကတော့ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ခု
တစ်ခါကျတော့ အရသာ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ တော်ပြီ၊ ဒီလောက်တောင်
ဖြစ်လှတာ သခင်လေးကို မတိုက်တော့ဘူး”

ပေါက်ယုက ပြုံး၍ သူ့ကို ထမင်းကျွေးရန် တောင်းပန်သော်လည်း
ယုချွန်းမှာ ငြင်းဆန်လျက် ရှိလေ၏။ ယုချွန်း သည် ပေါက်ယုကို လာ၍
ထမင်းကျွေးရန် အခြား အစေတော်များကို ခေါ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့
ပြောဆိုနေကြစဉ် သခင်လေး ဖုရိအိမ်မှ အထိန်းတော်ကြီး နှစ်ယောက်
လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

အထိန်းတော်ကြီးနှစ်ဦးမှာ မိမိဖခင်ကြီး၏ တပည့်ဖြစ်သူ
လက်ထောက်မြို့ဝန် ဖုရိ၏ အိမ်မှ အထိန်းတော် ကြီးများ ဖြစ်ကြောင်း ပေါက်ယု

သိလေ၏။ ဖုရီသည် မိမိ၏ ခမည်းတော်ကြီး ကူညီလိုက်သဖြင့် ထိုလက်ထောက်မြို့ဝန် ရာထူးကို ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ခမည်းတော်ကြီး ကျိချိန်လည်း ဖုရီကို အခြားသောတပည့်များထက် ဦးစားပေးလေရာ ဖုရီကလည်း မိမိတွင်ရှိသည့် အစေတော်များကို မကြာခဏ လွှတ်ကာ ပြုစုခိုင်းလေ့ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် ဖျင်းအလှသော အစေတော် အဘွားကြီးများ နှင့် နွေးကွေးလေးလံလှသော ယောက်ျားအစေတော်များကို နှစ်သက်ခြင်း မရှိသည့်တိုင် ယနေ့တွင်မူ ဖုရီ၏ ညီမငယ်ဖြစ်သူ ချုံဖန်မှာ ပညာလည်းတတ်၊ ရုပ်လည်းရုပ်ချောသည်ဟု နာမည်ကြီးသည့်အတွက် အစေတော် အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ချုံဖန်ကို ယခုတိုင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသော်လည်း သူကလွှတ်လိုက်သော အစေတော်များကို လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်း မပြုလျှင် ရိုင်းရာ ရောက်မည် စိုးသည့်အတွက် လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် အစေတော် အဘွားကြီး နှစ်ယောက်ကို အဆောင် ထဲသို့ ခေါ်ခွဲရန် ပြောလိုက်လေ၏။

ဖုရီသည် ရှေ့တက်လမ်းကို ရှာနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အလျောက် ရုပ်လည်းချော၊ ပညာလည်းတတ်သည့် မိမိ၏ ညီမငယ်ကို ချမ်းသာသည့် မှူးမတ်အိမ်ထောင်ထဲမှ တစ်ဦးဦးနှင့် ပေးစားရန် စိတ်ကူးလျက်ရှိလေ၏။ ဖုရီသည် သူ့ညီမ အတွက် ကြိုက်ဈေးကို ရအောင် စောင့်လျက်ရှိရာ သူ့ညီမမှာ ယခု အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် အပျိုကြီးဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဖုရီမှာ ဆင်းရဲ၍ အမျိုးကလည်း မထင်မရှား အမျိုးသာဖြစ်သည့်အတွက် ချမ်းသာသည့် မှူးမျိုးမှူးမတ်မျိုးမှ လူငယ်များက သူ့ညီမကို စိတ်မဝင်စားကြချေ။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ဖုရီသည် ယွန်းစံအိမ်ကြီး မှ ကျိမိသားစုများထံ အောက်ကျို့ ဆက်ဆံနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဖုရီအိမ်မှ စေလွှတ်လိုက်သော အထိန်းတော် နှစ်ဦးမှာ ခါတိုင်း အထိန်းတော်များထက်ပင် ပို၍ဖျင်းသေး၏။ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် အထိန်းတော်အဘွားကြီး နှစ်ယောက်သည် ပေါက်ယုကို နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ယုချွန်းမှာလည်း ပေါက်ယုကို မစတော့ ဘဲ လက်တွင် ဟင်းချိုရည်ပန်းကန်ကိုကိုင်၍ တိုက်နေရင်းက အဘွားကြီး နှစ်ယောက် ပြောသည့်စကားများကို နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထမင်းစားရင်း စကားပြောလျက် ရှိရာမှ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ပေါက်ယုသည် ဟင်းချိုပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်ရာ လက်နှင့်တိုက်မိပြီး မှောက်သွားကာ ဟင်းချိုရည်များ လက်ပေါ်သို့ ဖိတ်ကျကုန်လေ၏။ ယုချွန်းသည် သူ့ကို မလောင်သည့်တိုင် ယောင်၍ အော်လိုက်မိလေ၏။

“သခင်လေး ဘာလုပ်လိုက်တာလဲဟင်”

ထိုစဉ် အခြား အစေတော်များလည်း ပြေးဝင်လာကြလေ၏။
ပေါက်ယုက

“ယုချွန်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပူလောင်အောင်
လုပ်တာလဲဟင်၊ နင် ဘယ်ကိုထိသွားသလဲ”

ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြကာ

“အပူလောင်တာက သခင်လေးရယ်ရှင့်၊ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး” ဟု
ယုချွန်းကပြောလေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ပေါက်ယုသည် သူ့ လက်တွင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်
နေသည်ကို သတိရတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ဖိတ်သွားသော ဟင်းချိုရည်များကို သုတ်ပစ်ကြ၏။
ပေါက်ယုသည် ထမင်းဆက်မစားတော့ဘဲ လက်ဆေးကာ
လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဖုရိုအိမ်မှ လွှတ်လိုက်သည့် အထိန်းတော်
အဘွားကြီးနှစ်ဦးနှင့် စကားပြောလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက်
အဘွားကြီးနှစ်ဦးလည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေရာ ချင်ဝမ်းနှင့်
အစေတော်များက သူတို့ကို တံတားလေး အထိ လိုက်၍ ပို့ကြလေ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ပြန်လာသည့် အခါတွင် အဘွားကြီး တစ်ယောက်က
ရယ်လျက်

“ကျုပ်တို့သခင်လေး ပေါက်ယုက ရုပ်ချောသလောက် ဉာဏ်မရှိတဲ့
ကလေးလို့ခေါ်တာ ဟုတ်တာပေါ့တော့်။ ရုပ်တော့ချောပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ့်လက်ကို အပူလောင်မှန်း တောင် မသိတာကတော့ ဆိုးလွန်းလှတယ်”

“ဒါ ဘာဟုတ်သေး လို့တုံး၊ အလျင်တစ်ခေါက် ကျုပ်လာတုန်းက သူ့ကို
အစေတော် ကောင်မလေးတွေက ကွယ်ရာမှာ အရူးလို့တောင် ခေါ်တာပဲ။
သူကတော့ မိုးရေတွေထဲ လျှောက်သွားပြီး တခြားလူတွေ ကျတော့ မိုးမစိုအောင်
စကြိုက လျှောက်လို့ ပြောသတဲ့။ စိတ်သဘောကောင်း တာလို့တော့
မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ရူးနေတာပဲဖြစ်ရမယ်။ တစ်ခါတလေလဲ တစ်ယောက်တည်း
ငိုချင်ငို၊ ရယ်ချင်ရယ်နေတတ်သတဲ့။ ပျံလွှားငှက်တွေ ပျံနေတာတွေယင်
ပျံလွှားငှက်နဲ့ စကားပြော သတဲ့။ ချောင်းထဲမှာ ငါးတွေကို မြင်ယင် ငါးတွေနဲ့
စကားပြောသတဲ့။ တစ်ခါတလေ ကျတော့လဲ သက်ပြင်းကြီး တချချ လုပ်နေပြီး
လတို့ ကြယ်တို့နဲ့ စကားပြောသတဲ့။ စိတ်နှလုံးလိုက်တာလဲ အလွန်ပဲတဲ့၊
တခါတလေမှာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ပြိုင်ပြီး စိတ်ကောက်ချင်
ကောက်နေတတ်သတဲ့။ တစ်ခါတလေကျတော့ ဘယ်လောက်တောင်

ကပ်စေးနှံသလဲဆိုယင် အပ်ချည် အပြတ်ကလေးကိုတောင် ကောက်သိမ်းချင် သိမ်းထားသတဲ့။ တစ်ခါတလေကျတော့လဲ ငွေကိုသုံးလိုက်တာ ကျောက်ခဲ သလဲ ကျနေတာပဲတဲ့”

အဘွားကြီး နှစ်ယောက်သည် ဤသို့ စကားတပြောပြောဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲမှ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

မာလာအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးဖို့။ အဘွားကြီးနှစ်ယောက် ပြန်သွားသည့်အခါ၌ မာလာသည် ယင်အကို ခေါ်လာကာ မည်သို့သော ပိုက်ကွန်မျိုးကို အထိုးခိုင်းမည်နည်းဟု မေးလေ၏။

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“အဘွားကြီး နှစ်ယောက်နဲ့ စကားကောင်းနေတာနဲ့ နင့်ကိုတောင် မေ့နေတယ်။ ငါ့ကို ပိုက်ထိုးပေးစမ်းပါဟာ”

“ဘယ်လိုပိုက်မျိုး ထိုးပေးရမလဲ သခင်လေး”

“ဘယ်လိုဟာမျိုး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ။ တစ်မျိုးကို နည်းနည်းစီပေါ့”

ယင်အဲက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်လိုက်ကာ

“ဘုရားရေ၊ သခင်လေးဟာ ဘယ်လိုပိုက်မျိုး ထိုးချင်မှန်း မှမသိတာ။ ပိုက်မျိုးစုံကို ထိုးပေးရမယ်ဆိုယင် ဆယ်နှစ်လုံး ထိုင်ထိုး ပေးနေတောင် ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင့်မှာ တခြား ဘာမှလုပ်စရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ငါ့ကို ပိုက်ကလေးတွေ ထိုးပေးပေါ့”

မာလာကပြုံး၍

“သခင်လေးဟာက ဘယ်လိုပိုက်မှန်းမှ မသိတာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ထိုးမလဲ။ သခင်လေး လိုချင်တာကို ပြောမှ ထိုးလို့ရမှာပေါ့”

“ပိုက်က အမျိုးမျိုးရှိတယ် သခင်လေးရဲ့။ ယပ်တောင် ထည့်တဲ့ ပိုက်၊ နံ့သာအိတ် ထည့်တဲ့ ပိုက်၊ ခါးစည်းကြိုး ထည့်တဲ့ပိုက် အမျိုးစုံပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့်ယင် ပိုးခါးစည်းကြိုး ထည့်ဖို့ပိုက်ထိုးပေး”

“ခါးစည်းကြိုးက ဘာရောင်လဲ”

“ကြက်သွေးရောင်”

“ဒီလိုဆိုယင် အနက်ရောင်ပိုက်၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ

သင်ပုန်းကျောက်ရောင် ပိုက်နဲ့မှ လိုက်တယ်”

“ဖက်ဖူးရောင် ခါးစည်းကြိုး ဆိုယင်ကော”

“မက်မုံပွင့်ရောင်၊ ပန်းနုရောင်ပိုက်နဲ့ လိုက်တယ်”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့်ယင် ငါ့ဖို့ မက်မုံပွင့် ပန်းနုရောင်နဲ့ အစိမ်းရင့်ရောင် ထိုးပေး”

“ပုံကကော ဘယ်လိုပုံမျိုး ကြိုက်သလဲ”

“နင်က ဘယ်နှစ်ပုံ ထိုးတတ်လို့လဲ”

“အမျိုးစုံ ထိုးတတ်ပါတယ်။ အမွှေးတိုင်ပုံ၊ လှေကားပုံ၊ မှန်ကူကွက်ပုံ၊ စတုရန်းနှစ်ထပ်ပုံ၊ သံကြိုးပုံ၊ ဆီးတော်ပွင့်ပုံ၊ မိုးမခရွက်ပုံ”

“ဟိုနေ့တုန်းက တန်ချွန်းကို ထိုးပေးတာ ဘယ်လိုပုံလဲ”

“အဲဒါ ဆီးတော်ပွင့်ခိုင်ပုံ”

“အေး၊ ဒီလိုဆိုယင် ငါ့ကိုလဲ အဲဒီပုံပဲ ထိုးပေး” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် မာလာကို ပန်းထိုးချည်များ အယူခိုင်း လိုက်၏။

ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်နားတွင် အစေတော် တစ်ယောက်ရောက်လာကာ ထမင်းပြင်ပြီးပြီ” ဟု လာပြောလေ၏။

“ကဲ ဒါဖြင့် ထမင်းသွားစားချည်ဦး။ စားပြီးယင် မြန်မြန်လာခဲ့”

မာလာကပြုံးလျက်

“ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် စားလို့ ဖြစ်ဦးမလဲ”

“သွားစားချည်ပါ၊ ရပါတယ်” ဟု ယင်အဲက ပြောကာ ပန်းထိုးချည်များကို ရွေးနေ၏။

အစေခံ သူငယ်မလေး နှစ်ယောက် မှအပ မာလာနှင့် ကျန်အစေတော်များသည် ထမင်းစားရန် ထွက်သွားကြ လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ပန်းထိုးနေသည့် ယင်အဲနှင့် ထိုင်၍ စကားပြောလျက်ရှိ၏။

“နင် အသက်ဘယ်လောက် ရှိပလဲ”

ယင်အဲက လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ပန်းထိုးလျက် ရှိရာမူ

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ”

“ဆွေမျိုးစု နာမည်ကကော”

“ဟုန်ပါ”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်၏။

“အင်း၊ ဒီလိုဆိုယင် နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်သားပဲ။ နင့်ကို ကြည့်ရတာ ရွှေဥဩကလေးလိုပဲ”

“အစတုန်း ကတော့ ကျွန်မနာမည်က ချင်ယင်းတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သခင်မကလေးက ဒီနာမည်ကို မကြိုက်ဘူး ဆိုပြီး ယင်အဲလို ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ ခုတော့ အားလုံးက ယင်အဲလို ခေါ်နေကြပါပြီ”

ပေါက်ယုက

“မလေး ပေါက်ကြည်က နင့်ကို တော်တော်ချစ်ဟန် တူတယ်။ သူ အိမ်ထောင်ကျယင် နင့်ကိုလဲ ခေါ်သွားမယ် ထင်တာပဲ”

ယင်အဲသည် သူ့စကားကြောင့် ပြုံးနေလေ၏။ မည်သို့မျှ မပြောချေ။

“မာလာကို ငါခဏခဏပြောမိတယ်။ မလေးပေါက်ကြည်ကိုရတဲ့ လူကတော့ ကံကောင်းတာပဲလို့၊ သခင်မကလဲ အလိမ္မာ၊ အစေတော် ကလဲ အလိမ္မာ။ ဒီလိုဟာမျိုးကို သိပ်ရခဲတာပဲလို့”

ယင်အဲက

“မလေးပေါက်ကြည်က ရုပ်ချောရုံတွင်မကဘူး၊ ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်းလဲရှိတယ်။ ကျွန်မအထင်တော့ ဒီလို အရည်အချင်းမျိုး ရှိတဲ့လူ ကမ္ဘာမှာတောင် ရှိမယ်မထင်ဘူး။ သခင်လေးတို့ကတော့ ဘယ်သိမလဲလေ”

ပေါက်ယုမှာ ယင်အဲ၏ စကားပြောပုံ၊ ချစ်စရာကောင်းသည့် အပြုအမူ၊ သခင်မနှင့် ပတ်သက်၍ ရိုးသားစွာပြောပုံ တို့ကို ကြည့်ကာ သဘောကျလျက် ရှိလေပြီ။

“ဘယ်လို အရည်အချင်းမျိုးတွေ များလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“သူ့ကိုတော့ ပြန်မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူးကွယ်”

ထိုစဉ် “ဘယ့်နှယ်လဲ အထဲက ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား” ဟူသော အသံတစ်သံကို အပြင်ဘက်မှ ကြားရ လေ၏။

ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ကြည် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုက နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည်

ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဘယ်လိုပိုက်မျိုး ထိုးနေသနည်းဟု ယင်အဲကို မေးလေ၏။ ပေါက်ကြည် သည် တစ်ဝက်တပျက် ပြီးနေသည့် ပိုက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဒီပိုက်က မကောင်းပါဘူးဟယ်။ မောင့်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းလေး ထည့်ဖို့ ထိုးပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ပေါက်ယုက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒါကို မေ့နေတယ်။ ဘာရောင်ထိုးယင် ကောင်းမလဲဟင်”

“ဘာရောင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပါတယ်၊ သိပ်ခြောက်တဲ့ အရောင် မဟုတ်ယင် ပြီးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြက်သွေး ရောင်ဆိုယင်တော့ အစိမ်းနဲ့ မလိုက်ဘူး။ အဝါဆိုယင်လဲ မှိန်လွန်းတယ်။ အနက်ဆိုတော့လဲ သိပ်ခြောက်နေပြန် ရော။ အကောင်းဆုံးကတော့ ပိုက်ကွန်ထိပ်ကို အနက်နဲ့ထိုး၊ အောက်ပိုင်းကို ရွှေရောင်နဲ့ထိုး။ ဒီလိုဆိုယင် သိပ်လိုက်မှာပဲ”

ပေါက်ယုမှာ သဘောကျသွားသဖြင့် မာလာကို ခေါ်ကာ ရွှေခြည်များကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် မာလာ သည် စားသောက်ဖွယ် ပန်းကန်နှစ်လုံးကို ကိုင်၍ ရောက်လာလေ၏။

“ဟော့ဒီမှာ သခင်မကြီးဝမ်းက ဟင်းနှစ်ပန်းကန် အပို့ခိုင်းလိုက် ပြန်ပြီ”

“မေဖျားက ဒီနေ့ ဟင်းတွေ ဘယ်လောက်များ ချက်ထားသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ လာသမျှ လူတွေကို ကျွေးမွေးလို့ပဲ မကုန်နိုင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးမလေး၊ ဒီနှစ်ပန်းကန်က မောင့်ဖို့ အထူးချက်ထားတာ”

“ဒါဖြင့်လဲ စားလိုက်ဦးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ထိုင်နေရတာလဲ”

“ဒီလို တစ်ခါမှ မပို့ဖူးဘူး။ မေဖျားက မောင့်ဆီကို ချက်ပို့နေရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ မလေးရယ်၊ စားရတာ ရှက်စရာကြီး”

ပေါက်ကြည်က သိသိသာသာပြုံးလိုက်ကာ

“ဘာရှက်စရာရှိသလဲ မောင်ရယ်၊ တစ်နေ့မှာ ဒီထက်တောင် ရှက်စရာ အားနာစရာ တွေ့ချင်တွေ့ ရဦးမှာ”

ပေါက်ကြည်မှာ နောက်တတ်ပြောင်တတ်သူ မဟုတ်သည့်အတွက် ထိုစကားများ နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိကြောင်းကို မာလာရိပ်မိလိုက်၏။ မာလာသည် ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည် တို့၏ “ကျောက်စိမ်းနှင့် ရွှေ” အကြောင်း သခင်မဝမ် ပြောဖူးသည်ကို

ချက်ချင်းသတိရလိုက်ကာ ထိုအကြောင်းကို ဘာမျှမမေးတော့ဘဲ
ပန်းကန်များကို ချခဲ့ပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“မာလာ လက်တွေ သွားဆေး လိုက်ဦးမယ်နော် သခင်လေး။ ပြီးယင်
ရွှေခြည်တွေ ယူလာခဲ့မယ်”

ထမင်းစားသောက်၍ လက်ဆေးပြီးလျှင် မာလာသည် ရွှေခြည်များကို
ယင်အဲထံ ယူလာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည် မှာ သူ့အစ်ကို ဆွေဖန်က ခေါ်သဖြင့်
ပြန်သွားနှင့် လေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ယင်အဲ ပန်းထိုးနေသည်ကို
ထိုင်ကြည့်နေစဉ် ဒေါ်လေးဆင့်ထံမှ အစေတော် နှစ်ယောက် ရောက်လာကာ
သစ်သီးများ လာပို့လေ၏။

“လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီဆိုယင် မနက်ဖြန်ကျတော့ ဥယျာဉ်ထဲကို
ဆင်းလျှောက်ပါတဲ့။ သူ့ဆီကိုလဲ လာခဲ့ပါဦးလို့ သခင်မကြီးက မှာလိုက်ပါတယ်”

“လမ်းလျှောက်နိုင်ယင် လာမယ်လို့ပြောလိုက်။ ခုလဲ တော်တော်
နေကောင်းသွားပါပြီလို့ သိပ်ပြီး စိတ်မပူပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်”

ပေါက်ယုသည် သစ်သီးလာပို့သည့် အစေတော် သူငယ်မလေးများကို
အထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် သစ်သီးအချို့ကို ထိုက်ယုထံ ချင်ဝမ်းအား
အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ချင်ဝမ်းက သစ်သီးများကို သွားပို့မည် ပြုစဉ်
အပြင်ဘက်မှ ထိုက်ယုအသံ ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပေါက်ယုက
ခန်းဆောင်ထဲသို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် ဆက်ဖတ်ပါလေ။

နီမောင်းပျော်ဖွယ်ဆောင်တွင် မန်ဒါလီဘဲရပ်ကလေးများကို ရွှေ့ခြည်ထိုးပေးနေစဉ်
အိပ်မက်တစ်ခုမြင်မက်ခြင်း။

သစ်တော်မွှေးဆောင်တွင်ရှိစဉ် ပေါက်ယုသည် ရှေးရေစက်ကြောင့် ဖူးစာဆုံသည်ဟု
ထင်မိခြင်း။

ပေါက်ယု၏ အခြေအနေ ကောင်းမွန်လာပြီဟု ကြားရသည့်အတွက်
မယ်မယ်သည် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် သခင်မဝမ်၏ အဆောင်မှ မိမိ၏
အဆောင်များဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုအား နောက်ထပ် ဆူပူကြိမ်း
မောင်းမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် မယ်မယ်သည် ကျိချိန်၏ သူငယ်တော်
ကိုခေါ်၍ အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏။

“နင်တို့သခင်ကြီးကို ပြောလိုက်။ နောက်တစ်ခါ ပေါက်ယုကို
တွေ့ချင်တယ် ဒါမှမဟုတ် ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးချင်တယ် ဆိုယင်
အဋ္ဌမလ အထိ ဒုတိယဝင်းတံခါး အပြင်ဘက်ကို မထွက်ရဘူးလို့ မယ်မယ်က
အမိန့်ထုတ် ထားတယ်လို့ ပြောလိုက်။ ကလေးက ဒီလောက် အရိုက်ခံ
ထားရယင် တော်တော်နဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့
ကလေးရဲ့ဇာတာက ခုတလောမှာ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ယတြာတို့ ဘာတို့
ချေရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် မယ်မယ်က ဘယ်မှ ထွက်ခွင့်မပြုဘူးလို့ ပြောလိုက်၊
ကြားလား။”

သူငယ်တော် ထွက်သွားလျှင် မယ်မယ်သည် အထိန်းတော်ကြီး လီနှင့်
မာလာတို့ကို ခေါ်ကာ ပေါက်ယုကိုလည်း ဘယ်မှမထွက်ဖို့ မှာထားကြောင်းဖြင့်
ပြောရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ပေါက်ယုသည် အိမ်တွင် စာပေပညာရှင်များ၊ မိတ်ဆွေများကို
ခေါ်ယူကျွေးမွေး ဧည့်ခံသည်ကို နှစ်သက်ခြင်း မရှိချေ။ ထို့ပြင်
ပွဲတက်ဝတ်စုံများကို ဝတ်၍ အခမ်းအနားသို့ တက်ရခြင်း၊ အပြန်အလှန်
လည်ပတ် ဂါရဝ ပြုရခြင်း၊ သွားရောက် နှုတ်ဆက်ရခြင်း၊ အသုဘ စသည့်
ကိစ္စများတွင် သွားရောက်မေးမြန်းရခြင်း စသည့်ကိစ္စများ ကိုလည်း မုန်းတီးသူ
ဖြစ်လေ၏။ ယခု မယ်မယ်က ဤသို့ ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယု
ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ဆိုဖွယ်မရှိ တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည်
မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများကို သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်း မရှိတော့ရုံမျှ မက
နံနက်နှင့် ညနေများတွင် လူကြီးမိဘများထံသွားကာ ကျန်းမာရေးကို

မေးမြန်းခြင်း၊ ဂါရဝပြုခြင်း စသည့် ကိစ္စများကိုလည်း မပြုလုပ် ဖြစ်တော့ဘဲ ပျက်ကွက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်နှင့် မိခင်ကြီးကို မနက်တိုင်း သွားရောက်ကန်တော့ပြီး ကျန်အချိန်များ တွင်မူ ဥယျာဉ်တွင်သာ အချိန်ကုန်လျက်ရှိကာ အစေတော်ကလေးများအား တတ်နိုင်သမျှ ကူညီလျက် ရှိ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် အခြားသူများက ထိုသို့ အစေတော်များအား ကူညီခြင်း မပြုရန် တားမြစ်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယု မှာ စိတ်ဆိုး၍ မဆုံးတော့ချေ။

“ကြည့်စမ်း။ ဒီအစေတော်ကလေးတွေဟာ ဘယ်လောက် အပြစ်ကင်းကြသလဲ။ ဘယ်လောက် သန့်ရှင်းကြသလဲ။ သူတို့ဟာ ကိုယ်ကျိုးရှာသမားတွေ၊ ဘောင်းတော်ညိတ်၊ စိတ်တော်သိဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးသမားတွေဆီမှာ ကျွန်ခံနေကြ ရတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ဒီလို မိန်းမအစေတော် တွေကို ဘယ်နှစ်ယောက် ပိုင်သလဲ ဆိုတာကို ဂုဏ်ယူနေကြတယ်။ ဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ရှေးတုန်းက အစဉ်အလာတွေကြောင့် ဖြစ်နေတာ။ ရှေးတုန်းက ပညာရှိဆိုတဲ့လူတွေက အသိဉာဏ် မရှိတဲ့ လူတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့ အတွက် ဓလေ့ထုံးစံတွေ ထွင်ခဲ့ကြတယ်။ နီတိတွေ ထုတ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့မှာ ဒီအလုပ်က လွဲလို့ တခြားဘာမှလုပ်စရာမှ မရှိကြပဲကိုး၊ ခုတော့ ဒီရှေးပညာရှိဆိုတဲ့သူတွေကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးမ ကလေးတွေ ဟာ သူတစ်ပါးဆီမှာ လာပြီး ကျွန်ခံနေကြရတယ်။ ခု မောင်တို့ ခေတ်ကျတော့ အယဉ်ကျေးဆုံး၊ အလှပဆုံးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ငယ်တွေရဲ့ ခန်းဆောင်တောင် မသန့်ရှင်းဘဲ ညစ်ညမ်းကုန်ကြပြီ။ ဘုရားသခင်ဟာ အမျိုးသမီး ငယ်တွေကို ကောင်းမြတ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဒီအမျိုးသမီးငယ်တွေရဲ့ ဘဝဟာလဲ ညစ်ညမ်းခဲ့ရပြီ။ ဒါဟာ အင်မတန် ကြီးလေးတဲ့ ဒုစရိုက်မှုကြီး ဖြစ်တယ်”

ပေါက်ယုသည် ရှေးသူဟောင်း ပညာရှိများကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ကျိန်ဆဲ၏။ သူ့ထံတွင် “ကျမ်းလေးကျမ်း” ဟူသော စာအုပ်မှအပ ကျန် ကွန်ဖြူဒီကျမ်းစာများ အားလုံးကို မီးရှို့ပစ်၏။ ဤသို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်သည့် အတွက် သူ့အား မည်သူကမျှ လေးနက်သည့် စကားမျိုး မပြောကြတော့ချေ။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု တစ်ယောက်ကို သာ တကယ် မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။ မိမိအား ရာထူးကြီးကြီးတွင် ထမ်းဆောင်ရန်၊ ကျော်ကြားမှုကိုရှာရန် တိုက်တွန်း ခြင်း မပြုသူ ဟူ၍ ထိုက်ယု တစ်ယောက်သာ ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ် အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ချင်ချွန်းတစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားပြီးသည့်နောက်၌ အစေတော်များသည် နတ်ငှက်မယ်အား လက်ဆောင်များပေးခြင်း၊ လာရောက်ဂါရဝပြုခြင်း။

မြောက်ပင့်ပြောဆိုခြင်း စသည်တို့ကို သိသိသာသာကြီး လုပ်လာခဲ့ကြ၏။ မိမိအား အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့လက်ဆောင်တွေ ပေးနေကြလေသနည်း ဟု နတ်ငှက်မယ် စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ညနေ လူရှင်းသည့်အချိန်တွင် နတ်ငှက်မယ်က ပင်အဲ အား

“ဟဲ့ ပင်အဲရဲ့၊ တချို့ အစေတော်မတွေရဲ့ အိမ်တွေက ငါ့ဆီကို အလျင်တုန်းက ဒီလိုလက်ဆောင် တွေဘာတွေ မပို့ ဖူးပါဘူး။ ခုမှငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး ခယဝယ လုပ်နေကြသလဲ မသိဘူးတဲ့”

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်ရင်း

“မလေးကလဲ ဒီလောက်မှ မသိဘူးလား။ သခင်မကြီး ဝမ်းဆီ မှာ အစေတော်လုပ်နေတဲ့ သူတို့ သမီးတွေ ရှိလိမ့် မယ်။ သခင်မကြီး ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အစေတော်မှူး လေးယောက်ရှိတယ်။ သူတို့က တစ်လကို ငွေတစ်ကျပ်သား ရတယ်။ ကျန်တဲ့ အစေတော် ကလေးတွေကတော့ ကြေးပြားတစ်ထုပ်ပဲ ရတယ်မဟုတ်လား။ ခု ချင်ချွန်းသေသွားတော့ ချင်ချွန်း နေရာမှာ တစ်လကို ငွေစင်တစ်ကျပ်သား ရတဲ့ အလုပ်ကို လိုချင်ကြတာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ဟုတ်တယ်နော်၊ တချို့လူတွေဟာ လောဘမသတ် နိုင်ကြဘူး။ ပိုက်ဆံကိုတော့ လိုချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်ကိုတော့ မလုပ်ချင်ကြဘူး။ ခု ကိုယ့်သမီးတွေကို လက်လွှတ်လိုက်ရလို့ တာဝန်ပေါ့သွားတဲ့ အတွက် ကျေနပ်နေပြီ ထင်သလား၊ မကျေနပ်ကြသေးဘူး၊ ပိုပြီး လိုချင်ကြတယ်။ ခုလဲ ငါ့ကို ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်ကြတာပါအေ၊ ငါ့ကိုချစ်ခင်လို့ ဒီလို လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ ပေးတတ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က ပေးလာမှတော့ ငါ လက်ခံ ထားလိုက်ဦးမယ်။ သူတို့ သမီးတွေကိုတော့ အစေတော်မှူး ဘယ်ပေးမလဲအေ၊ ဝေးလိုက်တာ၊ ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း ကိုယ်လုပ်ရုံပေါ့”

သို့ဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ပေးသမျှ လက်ဆောင်တို့ကို စိတ်တိုင်းကျ လက်ခံပြီးနောက် အစေတော်မှူးခန့်ရေး ကိစ္စကို သခင်မဝမ်သို့ တင်ပြခြင်း ပြုလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်လေးဆွေ၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုက်ယုတို့သည် ဒေါ်လေးဝမ်၏ အဆောင်ထဲတွင် ဖရဲသီး စားနေကြလေ၏။ ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“ယုချွန်းရဲ့ ညီမချင်ချွန်းသေသွားတော့ ဒေါ်လေးမှာ အစေတော်မှူး တစ်ယောက် လိုနေဦးမှာပေါ့နော် ဒေါ်လေး။ ဒေါ်လေး ခန့်ချင်တဲ့

ကောင်မလေးများ မြင်ထားယင် ငှက်မယ်ကို ပြောလိုက်လေ။ နောက်လဆိုယင် ကောင်မလေးကို လစာ ထုတ်ပေးလိုက်တာပေါ့”

သခင်မ ဝမ်က မည်သူ့ကို ခန့်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

“အစေတော်မှူးက အပြည့်ရှိဖို့ မလိုပါဘူး ထင်ပါကွယ်။ ဒေါ်လေးမှာ လုံလောက်နေပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခန့်ဦးမှာလဲ၊ မခန့်ဘဲ ထားလိုက်တာပေါ့”

“ဒေါ်လေးပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် စံအိမ်သခင်မဆိုယင် အစေတော်မှူးက အနည်းဆုံး လေးယောက် ထားရမယ့် ထုံးစံရှိတယ် ဒေါ်လေးရဲ့။ အမြှောင်တွေမှာတောင် တစ်ယောက်ကို အစေတော် နှစ်ယောက် ထားသေးတာပဲ။ ဒေါ်လေးက ဘာဖြစ်လို့ အပြည့်မထားရမှာလဲ။ မထားလို့ သက်သာအောင် ဆိုယင်လဲ တစ်လမှာ ငွေစင်တစ်ကျပ်သား သက်သာ တော့မပေါ့”

သခင်မဝမ်က နတ်ငှက်မယ် ပြောလိုက်သည်ကို သဘောပေါက် သွားဟန်ဖြင့်

“ကောင်းပြီလေ၊ တစ်ယောက်စာ လစာတော့ ထုတ်ခွင့် ပေးထားလိုက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးအတွက် အစေတော် တစ်ယောက် နောက်ထပ်မရှာနဲ့တော့အေ၊ အဲဒီ ငွေစင်တစ်ကျပ်သားကို ယုချွန်းကို ပေးလိုက်ပေါ့။ သူ့ညီမ ချင်ချွန်းဟာ သေသွားသည်အထိ ငါ့ကိုပဲပြုစုပြီး ငါ့အစေတော်ပဲ လုပ်သွားခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့အစ်မ ယုချွန်းကို နှစ်ယောက်တွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ယုချွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ယုချွန်းက ရှေ့တိုးလာကာ ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ဦးချလေ၏။

“အင်း၊ ညည်းကိုမြင်တော့ ချင်ချွန်းကို သတိရတယ်လေ။ နေစမ်းပါဦး၊ အမြှောင် ချော နဲ့ ချူ တို့ကို တစ်လကို ဘယ်လောက် ထုတ်ပေးသလဲ”

“တစ်ယောက်ကို ငွေစင်နှစ်ကျပ်သားစီ ပေးပါတယ်။ ချောကတော့ သား ကျိဟုန်အတွက်ပါ နောက်ထပ် ငွေစင် နှစ်ကျပ်သားနဲ့ ကြေးပြား တစ်ထုပ်ပေးပါတယ်”

“လစဉ်လတိုင်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပေးကြရဲ့လား”

နတ်ငှက်မယ်က တအံ့တဩဖြင့်

“ပေးပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်နေ့ကတုန်းက ချောကိုပေးတဲ့ ငွေထဲမှာ ကြေးပြားထုပ် တစ်ထုပ် လျော့နေတယ်လို့ ပြောသံကြားလို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လျော့ရတာလဲ”

နတ်ငှက်မယ်က မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးလိုက်၏။

“အမြှောင်တွေရဲ့ အစေတော်တွေ လစာက တစ်လကို ကြေးပြား တစ်ထုပ်ပဲ ရှိတယ် ဒေါ်လေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် မနှစ်ကတော့ ငှက်မယ်တို့ စံအိမ် ငွေကိုင်ဌာနက လူတွေက တစ်ဝက် လျှော့လိုက်တယ်။ တစ်ဝက် လျှော့လိုက်တော့ သူတို့မှာ ကြေးပြားငါးရာပဲ ရတော့တာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်။ ဒီတော့ အမြှောင်တွေမှာ အစေတော် နှစ်ယောက် ရှိတဲ့အနက် ထက်ဝက်စီ လျှော့လိုက်တော့ တစ်ယောက်စာ တစ်ထုပ် လျော့သွားတာပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ငှက်မယ်က လျှော့တာလို့ သူတို့ မပြောနိုင်တော့ဘူးလေ။ ငှက်မယ်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ပေးချင်ပါတယ်၊ မလျှော့ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒါက ငွေကိုင်ဌာနက ဖြတ်လိုက်တာ၊ ငှက်မယ် ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ ငှက်မယ် က ကြားက လစာထုတ်ပေးရတဲ့ လူပဲ၊ ဘာပြော ပိုင်ခွင့်ရှိတာ မှတ်လို့။ ငှက်မယ်ကလဲ သူတို့ထုတ်ပေးတာကိုပဲ ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ငှက်မယ်ကိုယ်တိုင် ကပဲ လစာကို နဂိုမူရင်း အတိုင်း ပြန်ထားဖို့ မကြာခဏပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ပဲ ဝေစုရှိတယ်ဆိုတော့ ငှက်မယ် ဘာတတ် နိုင်တော့မလဲ။ ငှက်မယ် တတ်နိုင်တာက လဆန်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့လက်ထဲကို လစာရောက်အောင် လုပ်ရုံပဲ တတ်နိုင်တော့တယ်။ အလျင်တုန်းကဆိုယင် လစာက တော်တော်နဲ့ မထုတ်ရဘူး။ ငွေကိုင်ဌာနက လူတွေက ဆိုင်းဆိုင်း ထားလို့။ အချိန်မှန်မှန် ရတယ်လို့ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေကြလေ၏။ ထိုနောက် သခင်မဝမ် က

“မယ်မယ်ရဲ့ အစေတော်တွေကကော တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်စီရကြသလဲ။ ငွေစင် တစ်ကျပ်သားရတဲ့ အစေတော် ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိသလဲ”

“အလျင်တုန်းကတော့ ရှစ်ယောက်ရှိတယ် ဒေါ်လေး။ ခုတော့ ခုနစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ငွေစင် တစ်ကျပ် သား ရတဲ့ တခြားလူဆို မာလာတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်။ ပေါက်ယုမှာ ငွေစင် တစ်ကျပ်သားရတဲ့ အစေတော်တန်းထဲက တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး။ မာလာဆိုတာကလဲ ဒီက သွားကတည်းက ငွေစင်တစ်ကျပ်သားရတဲ့ အဆင့်နဲ့ သွားတာ မဟုတ်လား။ မယ်မယ့်ဆီမှာ နေကတည်းက ဒီလောက်တော့ ရနေတာပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်လေး၊ တကယ်ကတော့ မာလာက မယ်မယ်ရဲ့ အဆောင်မှာပဲ စာရင်းရှိသေးတယ်။ မောင်လေး ဆီကို ပို့တာက ခဏငှားတဲ့ အနေနဲ့ပို့တာ။ ဒါ့ကြောင့် မာလာရဲ့ လစာက မယ်မယ့်အဆောင်က အစေတော်တွေရဲ့ လစာနဲ့ ရောတွက်တယ်။ မယ်မယ့်ကိုလဲ နောက်ထပ်

အစေတော်တစ်ယောက် မပေးဘူး။ မောင်လေးပေါက်ယုဆီမှာ ရောက်လို့ ဆိုပြီး မာလာကိုလဲ ငွေစင်တစ်ကျပ်သား အဆင့်က လျှော့မယ် ဆိုယင်တော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ တစ်ခါ မာလာရဲ့ လစာကို မဖြတ်ဘူး ဆိုပြန်ယင် ကျီဟုန်ဆီမှာရှိတဲ့ အစေတော်တွေကို ငွေစင်တစ်ကျပ်သားအဆင့် တိုးပေးမှ မျှတ လိမ့်မယ်။ ချင်ဝမ်းတို့၊ ရှေ့ယွေ့ တို့နဲ့ တခြားအစေတော် ငါးယောက်ကတော့ ကြေးထုပ်တစ်ထုပ်စီ ရပါတယ်။ ကျီယွံ တို့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ကျတော့ ကြေးထုပ်တစ်ဝက် ရပါတယ်။ ဒါကလဲ မောင်လေး အဆောင်က အစေတော်တွေ ကို ဒီအတိုင်း ပေးရမယ်တို့ မယ်မယ် ညွှန်ကြားလေတော့ သူ့အဆောင်က အစေတော်တွေကိုတော့ မဖြတ်ရဲဘူးပေါ့”

ဒေါ်လေးဆွေက ရယ်လိုက်ရင်း

“ငှက်မယ်စကားပြောတာ နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ သစ်ကြားသီး တိုက်လာတဲ့ လှည်းကြီးပေါ်က သစ်ကြားသီးတွေ တဖြောက်ဖြောက်ကျ လာသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချက်မှ မမှားရဘူး။ ပြောလိုက်တာမှ ချောနေတာပဲ”

“ငှက်မယ် ပြတဲ့အထဲမှာ အမှားတော့ မပါပါဘူးနော် ဒေါ်လေး ဆွေ။”

“အံ့မယ်လေး၊ မပါပါဘူးတော်။ ဒါပေမယ့် ငါတူမ ကြည့်ရတာ မောလှတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် သခင်မဝမ်၏ ညွှန်ကြားချက်ကို စောင့်လျက် ရှိလေ၏။ သခင်မဝမ် သည် အတန်ကြာမျှ တွေးနေလေ၏။

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်။ မာလာ မရှိတော့တဲ့အတွက် မယ်မယ်ကို အစား တစ်ယောက် ရှာပေးလိုက်။ ပြီးတော့ မာလာ လစာကိုလဲ အဲဒီထဲက မပေးနဲ့တော့။ ငါသုံးဖို့အတွက် တစ်လကို ငွေစင်နှစ်ဆယ်သား လျာထားတယ်။ အဲဒီထဲက နေပြီး မာလာကို ငွေစင် နှစ်ကျပ်သားနဲ့ ကြေးပြား တစ်ထုပ်ပေးလိုက်၊ နောင်မှာလဲ ဒီအတိုင်းပေးလိုက်။ သူ့ကို အမြှောင် မချောကို ပေးသလို လစဉ်ပေးပါ။ ငွေကတော့ ညည်းတို့စံအိမ် ငွေထဲက မထုတ်နဲ့တော့၊ ငါရမယ့်လစာထဲက ခွဲပေးလိုက်”

နတ်ငှက်မယ်က ဒေါ်လေးဆွေကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်ရင်း

“ကြားရဲ့လား ဒေါ်လေးဆွေ၊ ကျွန်မ အစောကြီးကတည်းက ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်လေးဆွေ က

“အစောကြီးကတည်းက ဒီလိုပေးသင့်နေတာ။ မာလာက ရုပ်ကလေးကလဲ ချောတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလောက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ ကလေးမမျိုးကို ဘယ်မှာသွားရှာမလဲ။ နုနုနယ်နယ်ပေမယ့် မဟုတ်တာ

မမှန်တာကို မခံဘူး၊ သူများ ကိုလဲ မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး။ ဒီလို ကလေးမမျိုးကတော့ တကယ် ရှားပါတယ်”

သခင်မဝမ်က မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေဝဲလျက်

“အံ့မယ်လေး၊ ခု ဒေါ်လေးဆွေတို့ ပြောတာက သူ့ အရည်အချင်း တစ်ဝက်လောက်တောင် မရှိသေးဘူး။ မာလာ ဟာ ငါ့သား ပေါက်ယုထက် ဆယ်ဆ မက တော်တယ်။ ပေါက်ယုကိုသာ မာလာ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားမယ် ဆိုယင် ငါသေပျော်ပါပြီအေ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ မာလာကို အခမ်းအနားနဲ့ အမြှောင်အဖြစ် မြှောက်လိုက်ပါလား ဒေါ်လေးရဲ့” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

“ဒီလိုတော့လဲ မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ငယ်လဲငယ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ဖအကြီးကလဲ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုက သူ ရမ်းကားသောင်းကျန်းလို့ရှိယင် အစေတော် တစ်ယောက်အနေနဲ့ မာလာ ပြောတာကို နားထောင်ပေမယ့် အမြှောင် ဖြစ်သွားပြီ ဆိုတဲ့ အခါကျတော့ နားထောင်ချင်မှ နားထောင်တော့မှာ။ မာလာ ကလဲ သူ့ကို အလျင်တုန်းကလို ပြောစရာရှိတိုင်း ပြောလို့ မကောင်းတော့ဘူးပေါ့။ ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ နေတာ ကောင်းပါတယ်အေ”

သခင်မဝမ်၏ စကားဆုံးသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်လည်း နောက်ထပ် ပြောစရာ မရှိတော့သဖြင့် ပြန်လာခဲ့ လေ၏။ အပြင်ဘက်စကြိုသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မိမိအား စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည့် ပစ္စည်းထိန်းများ၏ မိန်းမများကို တွေ့ရလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်တို့များ ဒီနေ့ အထဲဝင်သွားတာ ကြာလိုက်တာ၊ ဘာတွေများ အလုပ်များနေသလဲ မသိပါဘူး။ အထဲမှာ ဒီလောက်တောင် ထိုင်နေရတာ မပူဘူးလား”

နတ်ငှက်မယ်သည် အင်္ကျီလက်ကို လိပ်တင်လိုက်ပြီးနောက် လှေကားထိပ်တွင် ရပ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပဲ၊ ဒီနားရောက်မှပဲ အေးသွားတော့တယ်။ ဒီနားမှာ ခဏလောက်ရပ်ပြီး အအေးခံလိုက်ဦးမယ်။ အထဲမှာ ဒီလောက်ကြာနေတာ ကတော့ နတ်ငှက်မယ်ရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး တော်တို့ရေ၊ ဒေါ်လေးဝမ် က ရာဇဝင်ကို ပြန်မေးနေလို့ ကျုပ်မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြန်ခင်းပြနေရတာ”

နတ်ငှက်မယ်က ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဒီနေ့ကစပြီး ငှက်မယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အညှာမပေးတော့ဘူး၊

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ လုပ်တော့မယ်။ မကျေနပ်ယင်လဲ ဒေါ်လေးဆီ သွားတိုင်ကြ။
ကောင်မတွေ တော်တော်လူပါးဝတယ်။ သိကြရောပေါ့၊ ခုတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့
ဟုတ်လုပြီ ထင်နေကြမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်ကြည့်ပါ။ ခွေးရူး ကောင်းစား
တစ်မွန်းတည့်ပေါ့။ ဒီကောင်မတွေ ဘယ်လောက် ကြာကြာ
ကောင်းစားနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကြည်စမ်းပါဦး၊ သူတို့အစေတော်တဲ့ လစာ
အဖြတ်ခံရတာနဲ့ ငါ့ကို သွားတိုင်တယ်၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဘာကောင်မတွေများ
အောက်မေ့နေပါလိမ့်။ သူတို့ကကော အစေတော် ထားထိုက်တဲ့
ကောင်မတွေလား ဟင်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပါးစပ်ဖျားမှ တဖျစ်တောက်တောက် ရွတ်ဆိုရင်း
ဒေါ်လေးဝမ်းအတွက် အစေတော်ရှာရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် အဖော်တစ်သိုက်မှာ ဖရဲသီးစားပြီးကြလေပြီ။
အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် မိန်းမပျို များလည်း မိမိတို့
အဆောင်များရှိရာ ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ပြန်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်က
ယင်ချွန်းထံ သွားလည်ရန် ခေါ်သေးသော်လည်း ထိုက်ယုသည် ရေချိုးဦးမည် ဟု
အကြောင်းပြကာ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်
ခွဲလာသည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်သည် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် နီမောင်းပျော်ဖွယ်
ရိပ်သာရှိ ပေါက်ယု၏ အဆောင်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယု၏ အဆောင်မှာ အထူး တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။
ချည်ခင်စွပ် ငှက်ကြီးနှစ်ကောင်မှာ ငှက်ပျောပင်ရိပ်တွင် အိပ်နေသည်ကို
တွေ့ရလေ၏။ ဝရန်တာအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ အပြင်ခန်းတွင်
အေးအေးလူလူ အိပ်နေကြသော ပေါက်ယု၏ အစေတော်များကို တွေ့ရလေ၏။
ပေါက်ကြည်သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ထားသည့် ဗီရိ အနီးမှ ဖြတ်ကာ
ပေါက်ယုအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရာ ပေါက်ယုမှာလည်း
အိပ်ပျော်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မာလာမှာ အနီးတွင် ထိုင်၍ အပ်ချုပ်လျက် ရှိပြီး
သူ့အနားတွင် အဖြူရောင်ခြင်ရိုက် တစ်ခုကို ချထားလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် မာလာထံသို့ ခြေဖျားထောက်၍
လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ အနားသို့ရောက်လျှင် ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်ကာ

“မာလာတို့ကတော့ပိုပြီ။ အထဲမှာ ယင်တို့ခြင်တို့ မရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့
ခြင်ရိုက်ကြီးကို အနားမှာ ချထားရတာလဲ”

မာလာသည် ခေါင်းကိုမော့၍ တအံ့တဩဖြင့် သူ့ကို
လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ချည်ထည်ကို ချကာ မတ်တတ်ထ လိုက်၏။ ထိုနောက်
လေသံကလေးဖြင့်

“ဪ” မလေးပေါက်ကြည်ကိုး၊ လန့်သွားတာပဲ မလေးရယ်။

အဆောင်ထဲမှာ ခြင်တို့ယင်တို့ တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖြုတ်ကလေးတွေ ရှိတယ် မလေးရဲ့။ ဖြုတ်မှ သေးသေးကလေးတွေ၊ ဇာခန်းဆီးပေါက် ထဲက ဝင်လာတာ။ အိပ် နေယင် သိပ်ကိုက်တာပဲ၊ တစ်ခါတလေများ ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်သထက်တောင် နာသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ မာလာတို့ နောက်ဖေးမှာ ကွက်လပ်မှ သိပ်မရှိဘဲကိုး။ ဒါပေမယ့် ပန်းပင်တွေရှိတော့ အဆောင်ထဲမှာ မွေးနေတာပဲနော်။ ပန်းဝတ်မှုန် ကလေးတွေမှာ လာလာနားတဲ့ ပိုးကောင်မွှားကောင် ကလေးတွေက အမွှေးနံ့ဆိုယင် သိပ်ကြိုက်တာ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ပေါက်ကြည်သည် မာလာ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ချုပ်ထည်ကို ကြည့်နေ၏။ ထိုချုပ်ထည်မှာ အနီကွပ်ထားသည် အဖြူရောင် ပိုးရင်လွှမ်း တစ်ထည်ဖြစ်ပြီး ကြာပန်းများကြားတွင် မန်ဒါလီ ဘဲကလေး များ ဆော့ကစားနေပုံကို ရွှေခြည်ဆိုးထားလေ၏။ ကြာပန်းများမှာ ပန်းရောင်ဖြစ်ပြီး ကြာရွက်များမှာ အစိမ်းရောင် ဖြစ်လျက် ဘဲများမှာ ရောင်စုံထိုးထားလေ၏။

“ဟယ်၊ လှလိုက်တာနော်။ ဘယ်သူ့ ဖို့မို့လို့ ဒီလောက်ဒုက္ခခံပြီး ထိုးနေတာလဲ”

မာလာက အိပ်ရာဆီသို့ မေးထိုးပြ၏။

“ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်ကာမှ ရင်လွှမ်းတွေ ဘာတွေ ဝတ်နေဦးမှာလားကွယ်”

မာလာက ပြုံးလိုက်၏။

“သူကလဲ မဝတ်ချင်ဘူးတဲ့၊ သူ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါ သူဝတ်ချင်အောင် ဆိုပြီး မာလာက လှလှ ကလေး ထိုးပေးတာ။ နေက သိပ်ပူတော့ သူက အဝတ်အစားကို သိပ်ဝတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး မလေး၊ ညကို စောင့်ခြံယင် တောင်မှ ဒါလေးလွှမ်းထားယင် အအေးမမိ တော့ဘူးပေါ့။ မလေးက ကျွန်မ ထိုးပေးနေတဲ့ဟာကိုသာ မြင်တာကိုး၊ ခု သူခြံ ထားတဲ့ ခြံစောင်ကိုမှ မတွေ့သေးပဲ”

“မာလာက သိပ်စိတ်ရှည်တာပဲနော်”

ပေါက်ကြည်သည် ခြံစောင်ကလေးကို သဘောကျသွားသဖြင့် မာလာ့နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သူကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ပန်းထိုးပေးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ထိုက်ယုသည် ရှိစမ်းယဉ်နှင့် တွေ့သဖြင့် မာလာအား အဆင့်တိုးပေးသည့်အတွက် မာလာကိုသွား၍ ဝမ်းသာစကားပြောကြရန် နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

အဆောင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည် ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် ရှိစမ်းယဉ်သည် မာလာကို ရှာရန် အစေတော်များနေသည့် နောက်ဖေးတန်းလျားဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယုမှာ ပြတင်းပေါက် ဇာခန်းဆီးမှနေ၍ ပေါက်ယု၏ အဆောင်ထဲသို့ ချောင်းကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ပေါက်ယုမှာ ပန်းရောင်ခြုံထည် တစ်ခုကို ခြုံ၍ အိပ်ပျော်လျက်ရှိပြီး ပေါက်ကြည်မှာ အနီးတွင် ခြင်ရိုက်ကိုချကာ ပန်းထိုး နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ဤသည်ကို ထိုက်ယုမြင်လျှင် ရယ်ချင်သဖြင့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ် ကိုအုပ်ပြီး အခြားလက် တစ်ဖက်ဖြင့် ရှိစမ်းယဉ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ ရှိစမ်းယဉ်သည် ပြေးလာကာ အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ သူ ကိုယ်တိုင် ရယ်ချင်လာသည့်တိုင် ပေါက်ကြည်သည် သူ့အပေါ်တွင် ကောင်းခဲ့သဖြင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်း ထားရလေ၏။

ထိုက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောမီ ရှိစမ်းယဉ်သည် ထိုက်ယု၏လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး

“လာပါကွယ်၊ မာလာက ကန်မှာ အဝတ်တွေ သွားလျှော်မယ်လို့ ပြောထားတာ ခုမှ သတိရတယ်။ အဲဒီကန်နားမှာ သွားရှာချည်ရအောင်”

ထိုက်ယုသည် သူ့ကို ပရိယာယ်ဖြင့် ခေါ်မှန်းသိသော်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရှိစမ်းယဉ်ခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့ လေ၏။

ပေါက်ကြည် ထိုင်၍ ပန်းလွှာနှစ်ချပ်သုံးချပ်ကို ထိုးပြီးနေချိန်တွင် ပေါက်ယုသည် အိပ်ပျော်ရင်း ယောင်နေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဒီကိုရင်ကြီး ပြောတာကို ဘယ်သူကယုံမှာလဲဗျာ တစ်နေ့မှာ ကျောက်စိမ်းနဲ့ နဖူးစာ ဆုံရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။ တကယ်ဆို ကျောက်စိမ်းနဲ့ သစ်သားကမှ နဖူးစာ ဆုံချင်ဆုံဦးမယ်”

ပေါက်ကြည်မှာ ယောင်သံကိုကြားသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် လေ၏။ ထိုစဉ် မာလာပြန်ရောက်လာကာ

“ခုထက်ထိ မနီးသေးဘူးလား”

ပေါက်ကြည်က ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်၏။

“မလေးထိုက်ယုနဲ့ မလေးစမ်းယဉ် တို့ကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဒီကိုလာ သွားကြသေးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မတွေ့လိုက်မိဘူး။ သူတို့က မာလာ့ကို ဘာတွေ ပြောသွားကြသေးသလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း နောက်သွားကြတာပေါ့”

“နောက်တာမဟုတ်ဘူး မာလာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်။ ပေါက်ကြည်တောင် မာလာ့ကိုပြောမလို့၊ မာလာ ထွက်သွားတာနဲ့ မပြောလိုက်ရတာ”

ထိုစဉ် နတ်ငှက်မယ်၏ အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာက မာလာကို လာခေါ်လေ၏။

“ကဲ၊ မပြောဘူးလား” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြော၍ ရယ်လိုက်၏။

မာလာသည် အခြားအစေတော် နှစ်ယောက်ကို နှိုး၍ အစောင့်ထားခဲ့ပြီး ပေါက်ကြည်နှင့်အတူ ရိပ်သာအဆောင် ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်ဘက်ဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်သို့ ရောက်လျှင် တကယ်ပင် သူ့အား အဆင့်တိုးကြောင်း ကြားရပြီး သခင်မဝမ်အား သွား၍ ကန်တော့ရမည် ဟု သိရလေ၏။ မာလာ မှာ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။

သခင်မဝမ်ကို ကန်တော့ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ နိုးနေလေပြီ။ ပေါက်ယု က မာလာ မည်သည့်နေရာ ကို သွားနေကြောင်းကို မေးလေ၏။ မာလာက ရှောင်လွှဲဖြေနေလေ၏။ ထိုနေ့ည သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အခါတွင်မူ မာလာက အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို ပြောပြလေရာ ပေါက်ယုမှာလည်း ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။

“ဒါဖြင့်၊ မာလာအိမ်ကို မပြန်တော့ဘူးပေါ့နော် ဟုတ်လား။ ဟိုအလျင်တစ်ခါ မာလာ အိမ်ပြန်သွားပြီးတော့ ပြောတဲ့စကားကို မာလာ မှတ်မိသေးရဲ့လား။ အိမ်ကို အပြီးပြန်တော့မယ်လို့ မာလာ ပြောခဲ့တာလေ။ အဲဒီတုန်းက မာလာ ပြောတာက ရက်စက်လိုက်တာ မာလာရယ်၊ အိမ်ကို အပြီးပြန်တော့ မယ်တဲ့၊ မာလာ့ကို မာလာရဲ့ အစ်ကိုက ပြန်ရွေး တော့မယ်တဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ မနေရတော့ဘူးတဲ့။ ပြောရက်လိုက်တာ မာလာရယ်။ ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ မာလာ့ကို ဘယ်သူ ခေါ်ရဲသေးသလဲ။ ခေါ်ရဲတဲ့လူ ခေါ်ကြည့်စမ်း။”

မာလာက လှောင်ပြီးလိုက်ကာ

“အံ့မယ်လေး၊ မောင်က ဘာဆိုင်လို့ ဒီစကားမျိုးပြောရတာလဲ။ ရှက်ပါတယ်၊ သူနဲ့လဲ မဆိုင်ဘဲနဲ့။ မာလာက မောင့် အစေတော် မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သခင်မဝမ်ရဲ့ အစေတော်။ ဘယ်သွားသွား မောင့်ဆီကို ခွင့်ပန်ဖို့ မလိုဘူး၊ သခင်မဝမ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရယင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါဖြင့် တကယ်လို့ မောင်ဆိုးသွမ်းနေယင် မာလာက မေဖျားကို ခွင့်ပန်ပြီး ပြန်သွားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီလို ဆိုယင် လူတွေကလဲ မောင့်ကိုပဲ အပြစ်ဆိုကြမှာပါ။ အဲဒီအခါမျိုးကျယင် မာလာ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ဘူးလား။”

မာလာက ရယ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလဲ၊ မောင် လူဆိုးဓားပြကြီး ဖြစ်ယင်
မာလာလဲ နောက်ကလိုက်ခဲ့ရမှာလား။ ဒီမှာမောင်၊ ဘယ်ကိစ္စမှာဖြစ်ဖြစ်
အကျပ်အတည်းတွေ့လာယင် သတ်သေတဲ့ထွက်ပေါက်ရှိတယ်။
မာလာတို့တစ်တွေဟာ အသက်တွေ တစ်ရာနေရသည့်တိုင်အောင်
တစ်နေ့ကျတော့ သေရမှာချည်းပဲ။ မာလာ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို မှုတ်ထုတ်
ပြီးလို့ ဘာကိုမှ မကြားနိုင် မမြင်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ နေ့ကျတော့ မောင်
နောက်ကို လိုက်ခဲ့မယ် စိတ်ချ”

ပေါက်ယုက မာလာ၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ကပ္ပာကယာ အုပ်လိုက်၏။

“ကဲ တော်ပါပြီ မာလာရယ်၊ တော်ပါတော့။ ဒါမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့တော့”

မာလာသည် ပေါက်ယု၏ အားနည်းချက်များကို ကောင်းကောင်း သိ၏။
ပေါက်ယုသည် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် အပေါ်ယံ ပြောသည့်စကားများကို
မုန်းတီး၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲရှိသည်တို့ကို ဖွင့်ပြောပြန်လျှင်လည်း
ပေါက်ယုသည် စိတ်ထိခိုက်တတ်လေ၏။ မိမိက စိတ်ထဲရှိသမျှတို့ကို
ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် မာလာသည် စိတ်မကောင်းသွားကာ
သူစိတ်ဝင်စားမည့် အခြား အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။
နွေဦးလေပြည်နှင့် ဆောင်းဦးလ၊ နံ့သာနှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ နောက်ဆုံးတွင်
မိန်းကလေးတို့၏ အရည်အချင်းကောင်းများအကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်လေ၏။
သို့ဖြင့် စကားပြောကြရင်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေသွားသည့် အကြောင်းကို
မတော်တဆ စကားစပ်မိ သွားသည့်အခါတွင် မာလာသည် စကားကို
ဖြတ်လိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုကလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားပြော၏။ မာလာ က
စကားရပ်လိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

“လူတွေဟာ တစ်နေ့မှာတော့ သေရမှာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
အရေးကြီးတာက ကောင်းသောသေခြင်း ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။ ဘုရင်ကို
ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ပြီး အသေခံသွားကြတဲ့ မှူးမတ်သေနာပတိတွေ၊
စစ်မြေပြင်မှာ အသက် စွန့်သွားကြတဲ့ စစ်သူကြီးတွေကို သူရဲကောင်းတွေအဖြစ်
တချို့လူတွေက ချီးကျူးကြတယ်။ ထာဝရ ကျော်ကြားမှုကို ရတဲ့
အာဇာနည်တွေလို့ ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ မသေဘဲ နေယင် သည်ထက်
ပိုမကောင်းဘူးလား”

“တကယ်ကျတော့ မှူးမတ်သေနာပတိတွေက ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ဖို့
ဆိုတာလဲ ကန့်ကွက်ချင်တိုင်း ကန့်ကွက်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့
ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ဖို့ အတွက် ဘုရင်လုပ်သူ ကိုယ်တိုင်ကလဲ မင်းဆိုးမင်းညစ်

ဖြစ်ဖို့ လိုသေး တယ်။ ခုတော့ သူတို့ဟာက ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အရှင်သခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို မထောက်ဘဲ သူတို့နာမည်ကြီးဖို့၊ ကျော်စောဖို့ အတွက် ဘုရင်ကို စော်ကား မော်ကားပြောပြီး ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်ဆင်းနေကြတယ်။ အလားတူပဲ။ စစ်သူကြီးတွေ စစ်မြေမှာ အသက်စွန့်ချင်ယင် စစ်ပွဲတစ်ပွဲရှိရတယ်၊ စစ်ပွဲရှိမှ စစ်မြေမှာ အသက်စွန့်ဖို့ အခွင့်အရေး ရမှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ အဲဒီစစ်သူကြီးတွေဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ သက်သာချောင်ချိရေးကို မကြည့်ဘဲ ကိုယ်နာမည်ကြီး ချင်တာနဲ့ မိုက်မိုက် ကန်းကန်း အသေခံတိုက်ကြတယ်။ ဒီလိုသေခြင်းမျိုးဟာ အဖိုးတန်တဲ့ သေခြင်းမဟုတ်ဘူးလို့ မောင် ထင်တယ်”

“သစ္စာရှိတဲ့မှူးမတ်နဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ စစ်သူကြီးဆိုတာ လိုအပ်မှ အသေခံတာပါမောင်ရဲ့”

ဟု မာလာက ပြန်ချေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် မောင်မေးမယ်။ တဇောက်ကန်း လုပ်တတ်ပြီး စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာကို ဘာမှ နားမလည်တဲ့ စစ်သူကြီး တစ်ယောက်ဟာ တိုက်ပွဲမှာ ကိုယ်အသုံးမကျလို့ ဆုံးသွားပြီဆိုပါတော့၊ ဒါမျိုးကို လိုအပ်လို့ သေတယ်လို့ ခေါ်မလား။ အရပ်သား အမှုထမ်းကတော့ ဒီထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ ကျမ်းဂန်ထဲက စာလေးပေလေးကို မတောက်တခေါက် ဖတ်ပြီး အလွတ်ကျက်၊ အစိုးရမှာ ပြောစရာ အပြစ်မတွေ့နဲ့၊ နည်းနည်း ကလေး တွေလိုက်တယ် ဆိုယင် အကြီးအကျယ် ပုံကြီးချဲ့ပြော၊ ဒီနည်းအားဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ နိုင်ငံကို သစ္စာရှိတဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်ဟန်ဆောင်။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘုရင်က အမျက်တော်ရှုပြီး သတ်ပစ်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါမျိုးကိုကော လိုအပ်လို့ အသေခံတယ်လို့ ပြောဦးမှာလား။ တကယ်တော့ ပြည့်ရှင်ဧကရာဇ်ဆိုတာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အခွင့်အာဏာကို ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မာလာရဲ့၊ နှယ်နှယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် ကိုတော့ သူတို့ သိဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီလောက် ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်ကြီးကို ဘုရားဟာ လူတိုင်းကို မအပ်နှင်းနိုင်ဘူး၊ အင်မတန် အကျင့်သီလ ပြည့်စုံတဲ့ သူတော်စင်တွေကိုမှ အပ်နိုင်မယ်၊ ဒီတော့ စောစောက မောင်ပြောတဲ့ လူတွေရဲ့ သေခြင်းဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ လောကနိယာမ တရားတွေ အတွက် အသေခံကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့နာမည်ကြီးဖို့ အတွက် အသေခံကြတာပါ”

“မောင်သာသေရမယ်ဆိုယင် သူတို့လို မသေနိုင်ဘူး၊ မသေချင်ဘူး။ မာလာတို့တစ်တွေ ဝိုင်းရံပြီး မောင်သေမယ်။ အကောင်းဆုံး ကတော့ မာလာကို မျက်ရည်တွေဟာ ချောင်းကြီးဖြစ်ပြီး စီးဆင်းသွားတဲ့အခါမှာ မောင့်အလောင်းဟာ အဲဒီ မျက်ရည်ချောင်းမှာ မျောသွားပြီး ငှက်တွေ ကျီးတွေ မရှိတဲ့နေရာ၊ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ နေရာ ကိုရောက်၊

နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်တော့မှ လူ့ဘဝကို ပြန်မရောက်တော့ဘဲ လေနဲ့အတူ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ် သွားယင် အကောင်းဆုံးပဲ။ မောင်သေယင် အဲဒီနည်းနဲ့ပဲ သေချင်တယ်”

မာလာသည် လေးနက်သည့် စကားများကို ပြတ်သွားစေရန် အတွက် ပင်ပန်းပြီဟုဆိုကာ သူမေးသည့် မေးခွန်းများ ကိုလည်း မဖြေတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုလည်း မျက်စိကိုမှိတ်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ပေါက်ယုသည် ထိုအကြောင်းကို ပြန်မကောက်တော့ချေ။

ထိုနေ့တွင် ပေါက်ယုသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် နေရသည်ကို ငြီးငွေ့လှပြီဖြစ်သဖြင့် ‘ခေါင်ရမ်းပွင့် ခန်းဆောင်’ဇာတ်မှ စာသားများကို အမှတ်ရကာ ထိုဇာတ်စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုမျှနှင့် မကျေနပ်သေးသဖြင့် ကချေသည် ဆယ့်နှစ်ယောက် တို့တွင် သီချင်းဆို အကောင်းဆုံးဖြစ်ပြီး နန်းတွင်းသူ မိန်းမချောအခန်းမှ ပါရသည့် ကချေသည် လင်ကွမ်းထံ သွားရန် စီစဉ်ထားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် လင်ကွမ်းကိုရှာရန် သစ်တော်မွှေးရိပ်သာသို့ မလွယ်တံခါးမှ ထွက်လာခဲ့ လေ၏။ ဝင်းထဲတွင် ပေါက်ကွမ်းနှင့် ယုကွမ်းတို့ကို တွေ့သဖြင့် သူတို့က သူ့ကို ဧည့်ခံကြိုဆိုကာ အဆောင်ထဲ သို့ ဝင်ရန် ဖိတ်လေ၏။

“လင်ကွမ်းကော”

“သူ့ အခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်”

ပေါက်ယုသည် အခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာခဲ့လေ၏။ လင်ကွမ်းသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေရ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါတွင် လင်ကွမ်းသည် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိချေ။ ပေါက်ယုသည် မိန်းမပျိုများနှင့် နောက်ပြောင် ကစားနေကြ ဖြစ်သည့်အတိုင်း လင်ကွမ်းသည်လည်း အခြားမိန်းမပျိုများကဲ့သို့ သူနှင့်အတူ နောက်ပြောင်ကျီစယ် လိမ့်မည်ဟု ပေါက်ယု ထင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ထ၍ သူ့ကို သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုပြရန် တောင်းပန်လေ၏။

လင်ကွမ်းသည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ အိပ်ရာမှ ထသွားသဖြင့် ပေါက်ယုမှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။

“ဆိုလို့မရဘူး၊ အသံဝင်နေတယ်။ နန်းမတော် ထိပ်ထားလေး က ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ခေါ်အဆို ခိုင်းတုန်း ကတောင် အသံဝင်နေလို့ မဆိုခဲ့ရဘူး”

လင်ကွမ်းသည် ထထိုင်လိုက်သည့်အခါ၌ နှင်းဆီချုံနားတွင် ထိုင်ကာ “နှင်းဆီ” ဆိုသည့်စာလုံးများကို ဆံညှပ် ကလေးဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ရေးခြစ်နေသူမှာ သူဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ယု သိလိုက်၏။ ပေါက်ယုသည်

ထိုသို့တစ်ခါမျှ အငြင်းခံရသည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ဖူးချေ။ ပေါက်ယုသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် ခန်းဆောင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကွမ်းနှင့် အခြားသူများက အကျိုးအကြောင်းကို မေးသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။

“သခင်လေး ကျိကျန်း ပြန်လာအောင် စောင့်လိုက်ပါလား။ သခင်လေး ကျိကျန်း အဆိုခိုင်းယင် ဒီကောင်မ မငြင်း ရဲပါဘူး၊ ဆိုရမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ကျိကျန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“လင်ကွမ်းက ဘာ ပူဆာလို့မှန်း မသိဘူး၊ အပြင်ကို တစ်ခုခု သွားရှာတယ် ထင်တာပဲ”

ပေါက်ယုသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် စောင့်နေလေ၏။ ထိုစဉ် ကျိကျန်းလည်း ငှက်တစ်ကောင်ကို ထည့်ထားသည့် ငှက်လှောင်အိမ်တစ်ခုနှင့် ခုံလေး တစ်ခုကိုကိုင်ကာ ဝင်လာလေ၏။ ကျိကျန်းသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လင်ကွမ်းရှိရာသို့ ဝင်လာသည်တွင် ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါ၌ ခြေလှမ်း တုံ့သွားလေ၏။

“ဘာငှက်လဲကွ၊ နှုတ်သီးမှာလဲ အလံ တစ်ခု ကိုက်လို့ပါလား။ ပြီးတော့ လှောင်အိမ်ထဲမှာ တန်းကလေးနဲ့”

“ငှက်ဝါ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရသလဲ”

“ငွေစင်တစ်ကျပ်သားနဲ့ ကြေးပြားရှစ်ဆယ်ပေးခဲ့ရတယ်”

ကျိကျန်းသည် ပေါက်ယုကို အစောင့်ခိုင်းခဲ့ပြီးနောက် လင်ကွမ်း၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ယခုအချိန်၌ ပေါက်ယုသည် လင်ကွမ်း သီချင်းဆိုသည်ကို နားမထောင်လိုတော့ဘဲ ကျိကျန်းနှင့် လင်ကွမ်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို သိလိုလျက် ရှိလေပြီ။ ကျိကျန်းသည် ရွှင်ပျစွာဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ

“လင်ကွမ်းရေ၊ ထကွယ်။ ဟောဒီမှာ” ဟု လှမ်းပြောနေလေ၏။

“ဘာလဲ” ဟု လင်ကွမ်းက အိပ်ရာမှ ကိုယ်ကိုထူ၍မေး၏။

“မင်းပျင်းနေမှာ စိုးလို့ အစ်ကို ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ငှက်က ငှက်လိမ္မာကွ၊ လာကြည့် လှည့်စမ်း”

ကျိကျန်းသည် သစ်စေ့အချို့ကို ထုတ်ပြကာ ငှက်ကလေးကို အလံ ကောက်ခိုင်းနေလေ၏။ ငှက်က အလံကို နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်ချီကာ တန်းပတ် ပတ်လည်ကို လျှောက်ပြလေ၏။ အခြားမိန်းကလေးများမှာ သဘောကျ၍

ရယ်ကြ သော်လည်း လင်ကွမ်းက မျက်နှာကို မဲ့ပြလိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပြန်လှဲလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ သဘောမကျဘူးလား” ဟု ကျိကျန်းက ပြုံး၍ မေး၏။

လင်ကွမ်းက

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မတို့ကို ဒီစံအိမ်ဝင်းကြီးထဲမှာ ဒီလောက် ပိတ်လှောင်ထားရယင် တော်ရောပေါ့။ ကျွန်မတို့အတွက် ငှက်ကလေး တစ်ကောင် ဝယ်လာတယ် ဆိုပြီး ကျွန်မတို့လိုပဲ လှောင်ပိတ်ထားဦး မလို့လား။ အမှန် ကတော့ ကျွန်မတို့ အပျင်းပြေအောင် အစ်ကိုဝယ်လာတာ မဟုတ်လား။ ဝယ်လာပြီးမှတော့ ကြိုက်သလား မကြိုက်ဘူးလား ဆိုတာ မေးမနေပါနဲ့တော့”

ကျိကျန်းမှာ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားပြီး မိမိတွင် ထိုသို့သော စေတနာမျိုး မရှိကြောင်းဖြင့် ကျိန်တွယ် ပြောလေ၏။

“အေး ဒါတော့ မင်းတို့သဘောပေါ့ကွာ။ ငါ့မှာတော့ မင်းတို့ အပျင်းမှ ပြေပါစေတော့ ဆိုပြီး စေတနာနဲ့ ဝယ်လာ ရတာ။ ဝယ်လဲ လာရသေးတယ်၊ အကောင်းလဲ အပြောမခံရဘူး။ ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေယင် ဒီငှက်ကို ငါပြန်လွှတ်ပစ် လိုက်မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ကျိကျန်းသည် ငှက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် လှောင်အိမ်ကိုလည်း ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်၏။

“ဒီငှက်ကလေးဟာ လူမဟုတ်ပေမယ့် အသိုက်ထဲမှာ အမေတို့ ဘာတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ။ အစ်ကိုက အပျင်းပြေ ကစားဖို့ အတွက် ဒီငှက်ကလေးကို သူ့အသိုက်မြိုက် ခွဲထုတ်လာတာကတော့ ရက်စက်ရာ ရောက်လွန်းပါတယ်။ ဒီနေ့ဆိုယင် ကျွန်မသွေးအန်တာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ၊ သခင်မဝမ် ကတောင် သမားတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်မယ် ပြောဖော်ရသေး တယ်။ အစ်ကိုကတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို ဝယ်လာတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က ကံဆိုးပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ နေထိုင်မကောင်းလို့မှ စောင့်ရှောက်မယ့်သူမရှိ ဘာမရှိနဲ့”

လင်ကွမ်းသည် ငိုလျက်ရှိလေပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ မနေ့ညက ငါသမားတော်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပါပြီ၊ ဘာရောဂါမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိဘူးတဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင် လာလာကြည့်မယ်တဲ့။ သူပေးတဲ့ဆေးကို တစ်ခါနှစ်ခါလောက် သောက်လိုက်ယင် ပျောက်သွားမှာပါတဲ့။ နောက်တစ်ခါ သွေးအန်တာကတော့ ငါမှ မသိဘဲကိုး။ ဒီလိုဆိုယင် သမားတော်ဆီကို ခုချက်ချင်းပဲ ငါသွားလိုက်မယ်”

ကျိကျန်းက သွားရန်ပြင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် လင်ကွမ်းက လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“နေသိပ်ပူနေတယ်၊ ခု သွားခေါ်မနေပါနဲ့တော့။ နောက်မှ ခေါ်ပါ”

သို့ဖြင့် ကျိကျန်းမှာ သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်နေလေ၏။

ပေါက်ယုသည် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို ကြည့်ရင်း လင်ကွမ်းသည် အဘယ့်ကြောင့် မြေကြီး ပေါ်တွင် “နှင်းဆီ” ဆိုသည့်စကားလုံးများကို ရေးနေကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် ဝေခွဲမရသော စိတ်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကျိကျန်းမှာ လင်ကွမ်း စိတ်ကောက်နေသည်ကို ချောနေရသည့် အတွက် ပေါက်ယုကို လိုက်မပို့နိုင်ဘဲ ရှိလေရာ အခြား ကချေသည် မိန်းကလေးများက ပေါက်ယုကို ဝင်းဝရောက်အောင် လိုက်ပို့ ကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ငိုငိုတိုတိုဖြင့် မိမိအဆောင်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်တွင် မာလာနှင့် စကားပြောနေသော ထိုက်ယုကို တွေ့ရ၏။ ပေါက်ယုသည် မာလာထံသို့လျှောက်လာခဲ့ကာ

“မာလာ မနေ့ညက မောင်ပြောခဲ့မိတာတွေဟာ မှားပါတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မောင့်ခမည်းတော်ကြီးက မောင့်ကို သန်းခေါင် လကွယ်ညလို မိုက်မဲတယ်လို့ ပြောတာနေမှာပဲ၊ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။ မောင်သေယင် မာလာတို့ အားလုံးက ဝိုင်းငိုကြလိမ့်မယ်လို့ ပြောမိတာဟာ မှားတယ်။ ခုတော့ မာလာတို့ မျက်ရည်တွေအားလုံးဟာ မောင့်ဖို့ချည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင်သိပါပြီ။ မာလာတို့မှာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် မျက်ရည်ကျစရာတွေ အများကြီး ရှိကြတယ် ဆိုတာလဲ မောင်သိပါပြီ”

မာလာသည် မနေ့ညက သူ့အမှတ်မဲ့ ပြောခဲ့သည့် စကားများကို မေ့သလောက် ဖြစ်နေလေရာ ပေါက်ယုက ယခု အရေးတကြီး ထား၍ ပြန်ပြောသည်ကို ကြားရသည့်အခါတွင် အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။

“ဪ သခင်လေးဟာ တော်တော် စိတ်ရှူးထတယ်” ဟု မာလာက နောက်ပြောင်၍ ပြော၏။

ပေါက်ယုက မည့်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။ အချစ်ဟူသမျှသည် ရှေးရေစက်အတိုင်း ဖြစ်ကြရ၍ လူတိုင်းတွင် ကိုယ့်ဖူးစာနှင့်ကိုယ် ရှိပြီးဖြစ်သည်ဟု ပေါက်ယု ယုံကြည်လေရာ ငါသေသည့်အခါတွင် မည်သူမျက်ရည် ကျလေမည်နည်း ဟု ပေါက်ယု ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးနေမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု၏ စိတ်ထဲတွင် ရှိနေသမျှကိုမူ အကုန်အစင် မသိနိုင်ပြီ။

ထိုက်ယုသည် ငိုငိုတိုင်းတိုင်းဖြစ်နေသော ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို မြင်သဖြင့် ဘာမျှ မမေးတော့ချေ။ တစ်နေရာရာမှ တစ်ခုခု ဖြစ်လာပြီ ဟုသာ စိတ်တွင် အောက်မေ့လိုက်မိလေ၏။

“ခု ဒေါ်လေးဆွေတို့ ဆီက ပြန်လာတာ၊ မနက်ဖြန်ကျယ်င် ဒေါ်လေးဆွေ ရဲ့ မွေးနေ့တဲ့။ မောင်တို့ သွားမလား၊ မသွားဘူးလား ဆိုတာ အမေးခိုင်းလိုက်လို့၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး အပြောခိုင်းလိုက်နော်”

“မောင်က ဦးကြီးကျီချင်ရဲ့ မွေးနေ့ကိုတောင် သွားတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို အထူး တွေ့စရာ ရှိတယ် ဆိုယင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့လေ။ နို့မို့ယင်တော့ မောင်က ဘယ်မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲကိုမှ မသွားဘူး။ ပြီးတော့ ပူအိုက်ရတဲ့ အထဲမှာ ပွဲတက် အဝတ်အစားကြီးတွေ ဝတ်ပြီး သွားရမှာ စိတ်ပျက်လွန်းလို့။ မောင်မလာယင်လဲ ဒေါ်လေး ဆွေ ကတော့ စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မာလာက

“ဒီလိုလဲ မလုပ်နဲ့လေ၊ ဒေါ်လေးဆွေ နဲ့ သခင်ကြီးကျီချင်နဲ့ တူမှ မတူတာ။ သခင်ကြီး ကျီချင်က ဒါတွေကို ပယ်ထားတဲ့သူ၊ ဒေါ်လေးဆွေက သခင်ကြီးကျီချင် လောက်မှ မရင့်သေးတာ။ ပြီးတော့ သခင်လေးက သိပ်လဲဝေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အနီးအနားတွင် နေတာ။ ဆွေမျိုးချင်းကလဲ တော်နေသေးတယ်။ သခင်လေး မသွားဘူးဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ လဲလို့ စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ပူလွန်းလို့ ဧည့်ခံပွဲကို မသွားချင်တောင်မှ ဒေါ်လေးဆွေကို သွားကန်တော့ ဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

ပေါက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ထိုက်ယုက

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မောင်မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒီပြင်လူတွေအတွက် မသွားတောင်မှ ခြင်ခြောက်ပေးတဲ့ သူရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ဦးမှပေါ့။ သူ့ခမျာ မောင်အိပ်နေတုန်း ထိုင်ပြီး ယပ်တစ်ချောင်းနဲ့ ခတ်ပေးလိုက်ရတာ၊ အမောပဲ”

“ဘာခြင်ခြောက်ပေးတာလဲ” ဟု ပေါက်ယုက မေးလိုက်၏။

သူအိပ်ပျော်နေစဉ် အနားတွင် မည်သူမျှ မရှိသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်က ထိုင်၍ ယပ်ခတ်ပေးနေခဲ့ပုံကို မာလာက ပြောပြလိုက်၏။

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုယင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။ သူလာနေတုန်း မောင်က တခေါခေါ အိပ်ပျော်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား။ အင်း၊ ဒီလိုဆို ယင်တော့လဲ မနက်ဖြန်မှာ သွားမှ ကောင်းတော့မှာပေါ့”

ထိုစဉ် ရှိစမ်းယဉ်သည် အိမ်တွင် ဝတ်နေကျ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ ပေါက်လာလေ၏။ အိမ်မှ ပြန်လာရန် ခေါ်သဖြင့် သူတို့ကို လာရောက် နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သူတို့ အားလုံး ထိုင်ရာမှထကာ ရှိစမ်းယဉ်ကို ထိုင်ရန် ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ရှိစမ်းယဉ်မှာ ထိုင်ချိန် မရသဖြင့် သူ့ကို ဝင်းဝ အထိ လိုက်ပို့လိုက်ကြ၏။ ရှိစမ်းယဉ်၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်ရှိသော်လည်း သူ့အိမ်စေ့များ ရှိနေသည့်အတွက် ဘာမျှမပြောချေ။ ပေါက်ကြည် ရောက်လာသည့် အခါတွင် ရှိစမ်းယဉ်မှာ မခွဲရက်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို အိမ်စေ့များက အိမ်သို့ပြန်ပြောလျှင် ရှိစမ်းယဉ် အဆူခံရမည်ကို ပေါက်ကြည် ကောင်းကောင်း သိ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ကြည်သည် ရှိစမ်းယဉ်ကို မြန်မြန်အပြန်ခိုင်းလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ရှိစမ်းယဉ်ကို ဒုတိယ ဝင်းဝအထိ လိုက်ပို့လိုက်ကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် အဝေးအထိ လိုက်ပို့မည် ပြုသေးသော်လည်း စမ်းယဉ်က နေရစ်ခဲ့ရန် ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ရှိစမ်းယဉ်သည် ပြန်လှည့်လာကာ ပေါက်ယုကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။

“စမ်းယဉ် ဒီကိုပြန်လာမယ်နော် မောင်။ မယ်မယ်များ မေ့နေလို့ ရှိယဉ် ပြန်ခေါ်ဖို့ မယ်မယ့်ကို ပြောပေးပါ”

ပေါက်ယုက မယ်မယ့်ကို ပြောမည်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။

သူတို့တစ်သိုက်သည် ရထားပေါ်သို့ တက်သွားသော ရှိစမ်းယဉ်ကို ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး ရထား ထွက်သွားသည့်အခါတွင်မှ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ နောက် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် ဆက်၍ ဖတ်ပါလေ။

ဟေမာန်ဆန်းသစ်ဆောင်တွင် ဂမုန်းနွယ် ကဗျာအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းခြင်း။

စွယ်တော်ရိပ်၌ ဂန္ဓမာပန်း ကဗျာများကို ဖွဲ့ဆိုရန် အကြောင်းအရာ ရွေးကြခြင်း။

ထိုနှစ်၌ ကျိချိန်သည် ဒေသဆိုင်ရာ စာစစ်မင်းကြီးချုပ် အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည့်အတွက် အဋ္ဌမလ၊ လပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့တွင် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရ၏။ ထိုနေ့၌ ကျိချိန်သည် ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် သင်္ချိုင်းဂူများ နှင့်တကွ မယ်မယ်ကို ကန်တော့ပြီးနောက် ခွဲခွာခြင်းခန်းဆောင်သို့ လာခဲ့သည်တွင် ပေါက်ယုနှင့် အခြားအိမ်သူ အိမ်သားများပါ အစုံအညီ လာရောက် နှုတ်ဆက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျိချိန်၏ စာစစ်ချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ငန်းများ ကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဤနေရာတွင် ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

ကျိချိန် မရှိတော့သည့် အခါ၌ ပေါက်ယုမှာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် လွတ်လပ်ရေးရကာ ထင်တိုင်းကြွလျက်ရှိလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ပေါက်ယုသည် ပျင်းပျင်းနှင့် ထိုင်နေစဉ် အစေတော် ဆွံ့မိုသည် စာရေးစက္ကူ လှလှ ပေါ်တွင် ရေးထားသည့် စာတစ်စောင်ကို ယူလာလေ၏။

“အေး၊ နင်ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ၊ ငါတောင် မေ့နေပြီ၊ ငါလဲ အစ်မတော် တန်ချွန်းဆီကို လာမလို့ စိတ်ကူးနေတာ။ သူကော တော်တော် နေကောင်းပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ကောင်းပါပြီ၊ ဒီနေ့ဆိုယင် ဆေးတောင် စားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါး အအေးမိတာပါ”

ပေါက်ယုသည် စာကိုဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်၏။

“တန်ချွန်းက အစ်ကိုကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“မနေ့ညက မိုးရွာပြီးတော့ လက ထိန်နေအောင် သာနေတယ်။ လရောင်ကို မြင်ရခဲလွန်းလို့ အိပ်လို့တောင်မရဘဲ သန်းခေါင်တိုင်အောင် လရောင်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေမိတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးနှင်းတွေ စိုရွဲပြီး အအေးမိ သွားတယ်။ မနေ့က၊ မောင်ကိုယ်တိုင် လာပြီး လူမမာ မေးရုံမက၊ အစေတော်တွေကို လွှတ်ပြီး လိုင်ချီးသီးနဲ့ တန်ခေတ် လက်ရေးပန်းချီကားတွေ ပို့လိုက်တဲ့အတွက် မောင့်ရဲ့ ကြင်နာမှုကို

အထူးသတိရပြီး ကျေးဇူး တင်ရပါတယ်။

“ဒီနေ့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေရင်း တွေးမိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ရှေးလူကြီးများဟာ ကျော်ကြား မှုကို လိုက်ရှာရင်း၊ အမြတ်အစွန်းအတွက် အလုပ်လုပ်ရင်း သူတို့ စိတ်အပန်းဖြေနိုင်မယ့် ကမူကလေးတွေ၊ စမ်းချောင်းကလေးတွေကို ဖန်တီးထားကြတယ်။ အဲဒီ စမ်းချောင်းလေးတွေရဲ့ ဘေးမှာ အပေါင်းအဖော် ဆွေသဟာများနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ပြီး စာပိုင်း ကဗျာပိုင်း ကလေးတွေ ဖွဲ့ကြတယ်။ ဒီစာပိုင်း ကဗျာ ပိုင်းလေး တွေရဲ့ သတင်းဟာ ခု တန်ချွန်း တို့ခေတ်ထိအောင် ရှိနေခဲ့ကြတယ်။

“တန်ချွန်းဟာ စာဆို ပါရမီဉာဏ် ရင့်သန်တဲ့သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျောက်လိုဏ်ဂူ တွေ၊ ရေပန်းတွေကြားမှာ စာဆိုဉာဏ် ရင့်သန်တဲ့ မလေးပေါက်ကြည်တို့၊ မလေးထိုက်ယုတို့ရဲ့ ကဗျာစာညွန့်တွေ ကို နားထောင်ခွင့်ရတာဟာ ကံထူးလို့ပဲလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။ ရိပ်ငြိမ်တဲ့တလင်းနဲ့ လရောင်ချွန်းတဲ့ လေသာ ဆောင်မှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲကလေးမှာ ကဗျာစာဆိုတွေကို ဖိတ်ပြီး ကဗျာတို့စာတို့ မဆိုယင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ဘယ်မှာ ပြည့်စုံပါ့မလဲ။ မက်မုံ စမ်းချောင်းရဲ့ ဘေးက ဆီးတော်ပင် ရိပ်သာမှာ သူတို့တစ်တွေနဲ့ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းသောက်ရင်း ကဗျာပိုင်းစာပိုင်း မဖွဲ့ယင် ဘယ်မှာ ပြည့်စုံပါ့မလဲ။ စင်္စင်ဆက်ခေတ် ကြာပန်းရေစင် အသင်းဝင်တွေ ခံစားခဲ့ကြတဲ့ အရသာမျိုးကို ယောက်ျားတွေ ချည်းပဲ ခံစားရယင် ဘယ်တရားရာ ရောက်ပါ့မလဲ။ ဒီစာပိုင်း ကဗျာပိုင်းတွေကို တန်ချွန်းတို့လို မိန်းကလေးတွေ မလာရဘူးလို့ ပညတ်ယင် ဘယ်မှာ တရားရာရောက် ပါ့ မလဲ။

“မောင်လာမယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ပန်းဝတ်မှုန်ကလေးတွေ ကြွေကျနေတဲ့လမ်းကို ကိုယ်တိုင်တံမြက် လှည်းပြီး စောင့်နေပါမယ်။ ရှိသေစွာ ရေးသားလိုက်ခြင်းပါ”

ပေါက်ယုက ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးလိုက်၏။

“အံ့မယ်လေးဟဲ့လေ၊ တန်ချွန်း ရေးလိုက်တဲ့ စာကလဲ တယ်ပြီး စာသံပေသံ ပါတာကိုး။ အေး၊ ငါ့ခုပ် လိုက်ခဲ့မယ်”

ပေါက်ယုသည် ဆွဲမိုနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရာ တတိုင်းမွှေးဆောင် အသွိုရောက်လျှင် တာဝန်ကျ အစေတော် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က

စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးလေ၏။

“သခင်လေး ကျီယွန်က ပေးလိုက်ပါတယ်”

ပေါက်ယုသည် စာကိုဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်၏။

“ဖခင်၏ မွေးစားသား အဖြစ် ခံယူရရှိသည့် နေ့မှ စ၍ ဖခင်အား လုပ်ကျွေးပြုစုရန် အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ခဲ့သော်လည်း မရခဲ့ပါ။ သားမောင်မှာ မကြာမီကပင် ဥယျာဉ်တော်အတွက် ပန်းဝယ်သည့်အလုပ်ကို ရရှိခဲ့ပါ သည်။ ဖခင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် သားမောင်မှာ နာမည်ကျော် ဥယျာဉ်မှူးနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ကာ နာမည်ကျော် ဥယျာဉ် ကြီးများသို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ သို့ ရောက်ခဲ့ရာတွင် ဥယျာဉ်တစ်ခု၌ အလွန်ရှားပါးသည့် ကျောက်ချဉ် ပန်းမျိုးကို တွေ့ခဲ့ရာတွင် ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ပန်းအိုးနှစ်အိုး ရလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား မွေးစားသား တစ်ယောက် အနေ ဖြင့် ချစ်ခင်ပါက ထိုပန်းအိုး နှစ်အိုးကို အလှထား စေလိုပါသည်။ လက်ခံစေလိုပါသည်။

“ဥယျာဉ်တော်ထဲရှိ အစ်မတော်လေး များအား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည် စိုးသည့်အတွက် ဥယျာဉ် တော်ထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ ထားပစ်ခဲ့ပါသည်။ ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်လျက်”

စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ပေါက်ယုသည်ပြီးလိုက်လျက်

“သူတစ်ယောက်တည်း လာပို့သွားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပန်းအိုးနှစ်အိုးလဲထားသွားပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ပန်းအိုးတွေကို မောင့်အဆောင်ထဲကို ပို့ထား လိုက်ပါ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယု၊ ယင်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့ရှိရာ ဟေမာန်ဆန်းသစ် ဆောင်သို့ လာခဲ့၏။ သူဝင် လာသည်ကိုမြင်လျှင် မိန်းမပျိုများက

“ဟော တစ်ယောက်တော့ လာပြီ” ဟု အော်ကြ၏။ တန်ချွန်းက ပြီးလိုက်လျက်

“ရုတ်တရက် စီစဉ်လိုက်ရတာ ဆိုတော့ အပြစ်တော့ မတင်နဲ့နော်။ ဖိတ်သာ ဖိတ်ရတယ်၊ လာမှ လာပါ့မလားလို့”

“လာမှာပေါ့။ တကယ်ကတော့ ဒီလို စာပိုင်းကဗျာပိုင်း ကလေး

လုပ်ဖို့ကောင်းတာ ကြာလှပြီ” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

“ဒီစာဝိုင်း ကဗျာဝိုင်း ထဲမှာတော့ ထိုက်ယုတို့ မပါပါရစေနဲ့နော်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ကြပါ။ ထိုက်ယုတို့က အဆင့်မမီပါဘူး” ဟု ထိုက်ယုကပြောလေ၏။

“မလေး မပါယင် ဘယ်မှာ ပွဲစည်ပါ့မလဲ” ဟု ယင်ချွန်းက ပြုံး၍ ပြော၏။

“ဒါက အတည် လုပ်တာလေ၊ ကလေး ကစားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားနာလို့ ပါတာမျိုးလဲ မလုပ်ပါနဲ့။ ကဗျာအကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ဦးတည်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ ကဲ မလေး ပေါက်ကြည့်နဲ့ မလေးထိုက်ယု တို့က ဘာတွေ အကြံပေးချင်သလဲ၊ ပြော”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးကြီးနေရတာလဲ၊ လူမှမစုံသေးတာ”

သူတို့ ပြောနေကြစဉ် လီဝမ်းလည်း ရောက်လာလေ၏။

“တယ်လဲ ဟန်ကျပါလား၊ ကဗျာဝိုင်း စာဝိုင်း ကလေးတစ်ခု ထောင်ချင်တယ် ဆိုလို့ရှိယင် လီဝမ်းက သဘာပတိ လုပ်မယ်လေ။ လီဝမ်း က မနှစ် နွေဦးပေါက်ကတည်းက ဒီလိုဝိုင်းမျိုး ကလေး လုပ်ချင်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် ပြန်တွေးတော့ ကိုယ်က ကဗျာဆိုလို့ တစ်လုံးမှ မရေးတတ်ဘဲ သွားလုပ်ယင် အလကားနေမှာပဲ ဆိုပြီး နောက်ဆုတ် ထားရတာ။ ခု တန်ချွန်း က ဒီလောက် စိတ်ပါနေတယ် ဆိုယင် ကိုယ်တို့ကလဲ ဝိုင်းကူမှာပေါ့”

“စာဝိုင်း ကဗျာဝိုင်း ကလေးဖွဲ့ချင်ယင် ထိုက်ယုတို့ အားလုံးက ကဗျာစာဆိုတွေ ဖြစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ပထမ ဒီကဗျာဝိုင်းဟာ ရှေးအစဉ်အလာတွေ ဘာတွေကို စွန့်ပစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ အချင်းချင်း မောင်တွေ၊ အစ်မတွေ၊ မလေးတွေ၊ မလတ်တွေ ခေါ်တာမျိုးတွေလုပ်မနေနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကလောင်နာမည်တွေ မှည့်ရမယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့် ကလောင်နာမည်ကို ‘စပါးချို တောမှ လယ်လုပ်သား’ လို့ အမည်ပေးမယ်”

“တန်ချွန်းကတော့ ‘ဟေမာန်ဆန်းသစ် သခင်’ လို့ အမည်ပေးမယ်”

“မကောင်းပါဘူး၊ ဒီမှာလာပြီး သခင်တွေ ကဝိတွေ တပ်မနေပါနဲ့။ ဒီနားမှာ ငှက်ပျောတောတွေ၊ မိုးမခတောတွေ ရှိလျက်သားနဲ့ ကလောင်နာမည်ကို ယူယင် လူထုနဲ့ နီးစပ်အောင် ယူစမ်းပါ” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ကတော့ ဒါမျိုးကို ကြိုက်တယ်။ အပင်ထဲမှာ ဆိုယင်လဲ ငှက်ပျောပင်ကို အကြိုက်ဆုံး။ ဒါကြောင့် ‘ငှက်ပျောပင်အောက် က ဧည့်သည်’

ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်ကို ယူမယ်”

အချို့က ထိုအမည်မှာ လူထုနှင့် နီးစပ်သည် ဟုဆို၍ သဘောကျ ကြ၏။
ထိုက်ယုကမူ

“ကောင်းသားပဲ။ ဒီလိုဆိုယင် သူ့အသားကို လှီးခဲ့ကြ။ ကင်ပြီး
အရက်ကလေး ဘာလေးနဲ့ မြည်းရအောင်” ဟု စလေ၏။ အခြားသူများက
ထိုက်ယု၏ ပြက်လုံးကို နားမလည်သဖြင့် ကြောင်ကြည့်ကြစဉ် ထိုက်ယုက

“ရှေးက စာဆိုရှိတယ်လေ။ မကြားဖူးဘူးလား၊ ‘ဒရယ်တစ်ထုပ်၊
ငှက်ပျောအုပ်၍’ ဆိုတဲ့ ကဗျာလေ။ တန်ချွန်းက ငှက်ပျောပင်အောက်က
ဧည့်သည်လို့ နာမည်ပေးတော့ သူက ဒရယ်မကလေးပေါ့။ ကဲ မြန်မြန် ကလေး
ကင်ကြ၊ စားကြ ရအောင်”

သူ စကားကြောင့် အားလုံးပွဲကျသွားလေ၏။ တန်ချွန်းက

“မှတ်ထားပါ၊ ကိုယ့်အလှည့် ရောက်ဦးမှာပါ။ ဒီလိုပဲ၊ သူများကျယ်င်
သူသိပ်လှောင်ချင်တာပဲ။ ဒီကလဲ မလေး ထိုက်ယုဖို့ နာမည်တစ်ခု
ရှာထားပါတယ်။ နာမည်က သိပ်လိုက်တာပဲ” ဟုဆိုကာ အားလုံးဘက်သို့
လှည့်လိုက်ပြီး

“ရှေးတုန်းက သူတော်စင် ဘုရင်ကြီး ရှန်ဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားတွေဟာ
ငိုရလွန်းတော့ သူတို့မျက်ရည်တွေဟာ ဝါးပင် တွေပေါ်ကို ကျပြီး အစက်
အစက်တွေ ထင်သတဲ့။ ဒါကြောင့် ဝါးပိုးမျက်ဆံကျယ် ပင်စည်မှာ
အပြောက်အကျားတွေ ထင်နေတာတဲ့။ အဲ့ဒါ သူတို့မျက်ရည်တွေ
စွန်းထားလို့တဲ့။ ဟော၊ ခု မလေးထိုက်ယုက ဝေဠုဝန်မှာ နေတာ မဟုတ်လား။
ခု ဝေဠုဝန်မှ နေပြီး လွမ်းလို့ ငိုလိုက်ရတာကလဲ နေ့တိုင်းပဲ။ တစ်နေ့ကျယ်င်
သူချစ်သူကို လွမ်းတဲ့ မျက်ရည်တွေက ဝါးပင်တွေကို လာစင်ပြီး ဝေဠုဝန်
မှာရှိတဲ့ ဝါးပင်တွေ အားလုံးဟာ ဝါးပိုးမျက်ဆံကျယ်တွေ ဖြစ်ကုန် တော့မှာ။
ဒီတော့ မလေးထိုက်ယုကလဲ ဝေဠုဝတ်ီ မင်းသမီးကလေးပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ”

အားလုံးက လက်ခုပ်တီးကြ၏။ ထိုက်ယုကား ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ
ခေါင်းကို ငုံ့ထားလေ၏။

“မလေးပေါက်ကြည် အတွက် ကလောင်နာမည် တစ်ခုကိုတော့
ကိုယ်ရွေးထားတယ်၊ တိုတိုပဲ” ဟု လီဝမ်းက ပြော၏။

“ဘာလဲ” ဟု ယင်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့က မေး၏။

“ဂမုန်းဒေဝီလို့ ပေးမယ်လေ။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ” ဟု ယင်ချွန်းကပြောလေ၏။

“မောင့်ကိုကော။ မောင့်အတွက်လဲ ကလောင်နာမည်တစ်ခု ရှာပေးပါဦး”

ပေါက်ကြည်က ရယ်လိုက်ရင်း

“မောင်က ဘာရှာစရာ လိုတော့သလဲ၊ မောင့်မှာ ရှိပြီးသားပဲဟာ။ မောင့် ကလောင်နာမည်က ကိုယျာသာတဲ့”

“ ‘လိုက်ဂူနီမင်းသား’ ဆိုတဲ့ နာမည်ကော။ မောင့် အလျင်နာမည် လေ” လီဝမ်းက ပြော၏။ ပေါက်ယုသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် ပြုံးနေလေ၏။

“အို၊ ဒါက ငယ်ငယ်တုန်းက အရူးထပြီး မှည့်ခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ။ ကြီးမှတော့ ဒီလို ကြောင်တောင်တောင် နာမည် တွေ မမှည့်ချင်တော့ပါဘူး”

တန်ချွန်းက

“မောင့်မှာ ကလောင်နာမည်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိပြီးသား မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ အသစ် ထပ်မှည့်ချင်ရ သေးတာလဲ။ တန်ချွန်းတို့ကတော့ အဲဒီနာမည်တွေထဲက ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ နာမည်ကို ကောက်ခေါ်လိုက်မှာပဲ”

“ပေါက်ကြည် စဉ်းစားထားတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နာမည်က သိပ်တော့ မလှဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင်နဲ့တော့ တကယ့်ကို လိုက်တာ။ လောကမှာ ရနိုင်ခဲ့တဲ့ အရာနှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုက စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ နောက်တစ်ခုက မှူးမတ်ရာထူး အာဏာ၊ တတိယ ရနိုင်ခဲ့တဲ့ အရာကတော့ ပျော်ရွှင်မှုပေါ့။ လူတွေမှာ ဒီသုံးခုအနက် တစ်ခု နှစ်ခုလောက်ပဲ ရှိကြတယ်။ အားလုံးစုံဖို့ ဆိုတာကတော့ မလွယ်ဘူး။ မောင့်မှာတော့ ဒီသုံးခုစလုံး ပြည့်စုံတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မောင့်ကို ‘မျိုးမြတ်ချမ်းသာ သုခ’ လို့”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“ဒီနာမည်က မောင့်အတွက် ကောင်းလွန်းတောင် နေသေးတယ်၊ ခေါ်ပါ၊ ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ယင်ချွန်းတို့ တန်ချွန်းတို့ကကော” ဟု လီဝမ်းက မေး၏။

“အို၊ မလေးတို့က ကဗျာတွေ စာတွေ စပ်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကလောင်နာမည်တွေ ဘာတွေ ထားဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု ယင်ချွန်းက ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုတော့ မှည့်ထားဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ယင်ချွန်းက လေးညှင်းကျွန်း ပေါ်မှာနေတော့ သူ့နာမည်ကို ‘လေးညှင်းကျွန်းသခင်’ ပေါ့။ ဆီချွန်းကတော့ ကြာဖူးငုံဆောင်မှာ နေတော့ ‘ကြာနတ်မယ်’ ပေါ့”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ်က အကြီးဆုံး ဆိုတော့ ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ရမယ်။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ့်အဆောင်က အကြီးဆုံး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်အဆောင်မှာပဲ စုကြပါ။ ကိုယ်က ကဗျာမစပ် ပေမယ့် ဒီကဗျာ စာဆိုကြီးများက ကိုယ့်လို လူငြိန်းတစ်ယောက်ကို လက်ခံမယ်ဆိုယင် ကိုယ်ကပဲ အိမ်သည်လုပ်ပြီး ဧည့်ခံပါရစေ။ ဒီနည်း အားဖြင့် ကိုယ်လဲ ယဉ်ကျေးမှုကို နားလည်အောင် လုပ်ပါရစေ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်။ ကိုယ့်ကို အကြီးအကဲ လုပ်ခိုင်းမယ် ဆိုယင်တော့ ကိုယ်က သိပ်မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်လက်အောက်မှာ လက်ထောက် နှစ်ယောက်လောက် ထားပါရစေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ လေးညှင်းဆောင်က သုခမိန်နဲ့ ကြာပန်းဆောင်က သုခမိန်တို့ ဆိုပါတော့။ တစ်ယောက်က ကဗျာစပ်ဖို့ အကြောင်းအရာကို ရွေးရမယ်၊ ကာရန် ရွေးရမယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီစာတွေ ကဗျာတွေကို ကူးဖို့ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ သုံးယောက်ကတော့ မရေးဘူး။ ကာရန်လွယ်ယင်၊ အကြောင်းအရာ လွယ်ယင် လက်တန်းပဲ စပ်သွားမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလေးယောက်ကတော့ ချရေးပြီး စပ်ရမယ်။ ဒါ ကိုယ့်အဆို တင်တာပဲ၊ ကိုယ့်အဆို ကို လက်မခံဘူး ဆိုယင်တော့ ဒီပညာရှိ အသိုက်အဝန်းမှာ မပါတော့ဘူး။”

ယင်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းမှာ ကဗျာစပ်တတ်သူများ မဟုတ်ကြသည့်ပြင် စပ်တတ်သည် ဆိုလျှင်လည်း မည်နည်းနှင့်မျှ ပေါက်ကြည်တို့၊ ထိုက်ယုတို့ကို သာနိုင်မည် မဟုတ်သည့်အတွက် လီဝမ်း၏အကြံကို သဘောတူကြ၏။ အခြားသူများ ကလည်း အထူးအထွေ ပြောမနေတော့ဘဲ သဘောတူလိုက် ကြလေ၏။

“ကဲ၊ ရုတ်တရက် ကြည့်ယင်တော့ ရယ်စရာ အကောင်းသား။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကဗျာဝိုင်းကလေး တစ်ဝိုင်းတော့ ဖြစ်သွားပြီး ဒါကလဲ တန်ချွန်းစိတ်ကူးကြောင့် ဖြစ်တာ။ ခုတော့ သူတို့သုံးယောက်က ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ကဲ၊ ပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် စပါးချိုတောကို သွားကြမယ်”

“ဒီလောက်လဲ မလောပါနဲ့ ဦးလေ။ ခုမှ စီမံကိန်းချတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တကယ်က ကိုယ်က ဖိတ်ရမှာ”

“တစ်လကို ဘယ်နှစ်ခါလောက် တွေ့မလဲ ဆိုတာလောက်တော့ သတ်မှတ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ခဏခဏ တွေ့တယ်ဆိုယင် ရိုးပြီး ပျင်းသွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ တစ်လကို နှစ်ခါသုံးခါ လောက်ပဲ တွေ့ကြ တာပေါ့” ဟု တန်ချွန်းက

ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်က ခေါင်းညိတ်၏။

“တစ်လကို နှစ်ကြိမ်လောက်ဆိုယင် တော်ပါပြီ။ နောက်ကျတော့ ရက်ချိန်းတာပေါ့။ နေပူပူ မိုးရွာရွာ တွေ့မယ်နော်။ ဒီကြားထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့နေရာကို လာလုပ်ပါလို့ ဖိတ်ယင်လဲ လက်ခံတယ်။ နေရာ အပြောင်းအလဲ ရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

အားလုံးက သဘောတူကြ၏။ တန်ချွန်းက

“တန်ချွန်းပဲ ထပ်ပြီး အကြံပေးမယ်၊ ပထမဆုံး မလေး လီဝမ်းရဲ့ အဆောင်မှာလုပ်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒီလိုဆို မနက်ဖြန်စမယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

‘ဒီနေ့ပဲ လုပ်ပေါ့၊ ပစ္စုပ္ပန်ထက် ကောင်းတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ ရှိဦးမလား။ ကဲ တစ်ယောက်က အကြောင်းအရာ ရွေး။ လေးညှင်းကျွန်း သခင်မ က ကာရန်ရွေး၊ ဘယ်လို ကာရန်မျိုးနဲ့ စပ်ရမလဲ။ ကြာဖူးငုံဆောင်က သဘာပတိလုပ်”

ယင်ချွန်းက

“ကာရန်နဲ့ အကြောင်းအရာကို တစ်ယောက်တည်းက မရွေးပါစေနဲ့၊ မကောင်းဘူး။ အဲဒီလို လုပ်မယ့်အစား ကာရန်နဲ့ အကြောင်းအရာကို မဲနှိုက်ပါ”

လီဝမ်းက

“ကိုယ် ဒီကိုလာခဲ့တုန်းက လမ်းမှာ ကျောက်ချဉ်ပန်းအိုး နှစ်အိုး ယူသွားတာကို မြင်လိုက်တယ်။ လှလိုက်တဲ့ ပန်းတွေကွယ်၊ ဒီတော့ ကျောက်ချဉ်ပန်း အကြောင်းကို ကဗျာစပ်ယင်ကော”

“ဟင်း၊ မလေးကလဲ အဲဒီပန်းကို ယင်ချွန်းတို့မှ မမြင်လိုက်ရဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စပ်မှာလဲ”

ပေါက်ကြည်က

“ကျောက်ချဉ်ပန်း အဖြူရိုးရိုးပါ၊ မမြင်ဖူးစရာ မရှိပါဘူး။ ရှေးစာဆိုကြီးတွေ ကတော့ သူတို့ ခံစားချက်တွေကို ကျောက်ချဉ်ပန်းနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြီး ဖွဲ့တတ်ကြတယ်။ မြင်ဖူးမှသာ ကဗျာစပ်ရမယ် ဆိုယင် ဒီနေ့မှာ ကဗျာတွေ ဘယ်ဒီလောက် များပါ့မလဲ”

“ဒီလိုဆိုယင် ဘယ်ကာရန်နဲ့ ဖွဲ့မလဲ ဆိုတာကို ယင်ချွန်း ရွေးပေးမယ်”

ယင်ချွန်းသည် စာအုပ်စင်မှ ကဗျာကျမ်းတွဲ တစ်တွဲကို

လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် တွေ့ရာကို လှန်လိုက်ရာ အကွေ့ရာ ခုနစ်လုံးပါ လူရှိ ကဗျာ အမျိုးအစားကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ယင်ချွန်းက လူရှိကာရန်ဖြင့် ဖွဲ့ရန်ပြောလေ၏။ ထိုနောက် ကဗျာစာအုပ်ကို ပြန်ထားလိုက်ပြီးလျှင် အစေတော်လေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်လျက်

“ဟဲ့ကောင်မလေး၊ နင့် ခေါင်းထဲမာရောက်လာတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံးကို ပြောလိုက်စမ်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မြန်ပြောလိုက်”

တံခါးဝတွင်ရပ်နေသည့် အစေတော် သူငယ်မ ကလေးက ‘မင်’ (တံခါး) ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ။ သူပြောတဲ့ ကာရန်ဟာ အလင်္ကာကျမ်း အခန်း ဆယ့်သုံးမှာပါတဲ့ ကာရန်ပဲ။ ဒီတော့ ပထမ စာကြောင်းမှာ ဒီကာရန် ပါရမယ်” ဟု ယင်ချွန်းက ပြောလိုက်၏။

ထိုနောက် ယင်ချွန်းသည် ကာရန်ကတ်ပြားများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကလေးကို တောင်းလိုက်ပြီးလျှင် တွေ့ကရာ ကတ်လေး တစ်ကတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ရန် အစေတော် သူငယ်မလေးကို ပြောလေ၏။ ဆွဲယူသည့်အခါတွင် ‘ပင်’ (အိုး)၊ ‘ဖာန်’ (အရက်)၊ ‘ဟင်’ (အစွန်းအထင်း) နှင့် ‘ဝန်’ (မှုန်သော) ဆိုသည့်ကတ်ပြား လေးခုကို ဆွဲယူမိလေ၏။

“အိုးနဲ့ တံခါး ကတော့ ကာရန်ထဲထည့်ဖို့ သိပ်ခက်တယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

အစေတော် ထိုက်ရှူသည် စက္ကူဆေးပုံးနှင့် စုတ်တံများကို ယူလာပြီး ပေးသည့်အခါတွင် သူတို့အားလုံးသည် ကဗျာစပ်ရန် စဉ်းစားနေကြ လေ၏။ ထိုက်ယု တစ်ယောက်သာလျှင် မိုးမခပင်များကို ကြည့်ကာ အစေတော်များနှင့် နောက်ပြောင်လျက် ရှိလေ၏။ ယင်ချွန်း၏ ရှေ့တွင် အမွှေးတိုင် တစ်တိုင် ထွန်းညှိထားလေ၏။ အမွှေးတိုင်မှာ သုံးလက်မခန့် သာရှိပြီး ဆီမီးမီးခွက်စာ လောက်မျှသာ တုတ်သည့် အတွက် ချက်ချင်း လောင်သွားလေ၏။ ကဗျာကို ထိုမီးတိုင် မကုန်မီ အပြီးစပ်ရန်ဖြစ်ပြီး ထိုမီးတိုင် ငြိမ်းသည်အထိ မပြီးလျှင် လျော်ရမည် ဖြစ်၏။

ပထမဆုံးပြီးသူမှာ တန်ချွန်းဖြစ်၏။ တန်ချွန်းသည် တစ်လုံး နှစ်လုံး ပြင်ပြီးနောက် ကဗျာစာရွက်ကို ယင်ချွန်းအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဂမုန်းသခင်မ၊ ပြီးပြီလား”

“အင်း ပြီးတော့ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ အားမရလှဘူး” ဟု ပေါက်ကြည်ကပြော၏။

ပေါက်ယုမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ စကြွီတွင်

ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်ရှိလေ၏။

“ကြားလား မလေး၊ ဟိုမှာ ပြီးကုန်ကြပြီ” ဟု ထိုက်ယုကို ပြော၏။

“အံ့မယ်လေး၊ မလေးအတွက် မပူပါနဲ့”

ပေါက်ကြည်သည် သူ့ကဗျာကို အချောကူးနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

“ဟင် အမွှေးတိုင်က တစ်လက်မလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။
မောင့်မှာတော့ စာကြောင်းလေးကြောင်းပဲ ပြီးသေး ပါလား” ဟုဆိုကာ
ထိုက်ယုဘက်သို့ လှည့်၍

“မလေး အမွှေးတိုင်ကုန်တော့မယ်။ မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်မနေနဲ့လေ”

ထိုက်ယုက မကြားယောင်ပြုနေလေ၏။

“မလေးကို မောင်မကယ်နိုင်ဘူးနော်။ မောင်တောင် ပြီးအောင်
မစပ်ရသေးဘူး။ ကောင်းကောင်း မကောင်း ကောင်း ပြီးအောင်တော့
စပ်ရမှာပဲ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုသည် စားပွဲဆီသို့ သွားကာ ကဗျာကို
စပ်နေလေ၏။

“ကဗျာကို ကြည့်တော့မယ်နော်။ တခြားလူတွေရဲ့ ကဗျာကို
ဖတ်ပြီးတဲ့အထိ စပ်လို့ မပြီးကြသေးဘူး ဆိုယင်တော့ လျော်ရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ စပါးချိုတောက လယ်လုပ်သားကြီးကော၊ ပြီးပလား။
သူ့ကိုယ်တိုင်သာ ကောင်းကောင်း မစပ်တတ် ပေမယ့် အကဲဖြတ်လူကြီးတော့
လုပ်တတ်တယ်မဟုတ်လား။ မောင်တို့တော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ
နာခံရတော့မှာထင်ပါရဲ့”

ပထမတွင် တန်ချွန်းကဗျာကို ဖတ်ကြလေ၏။

တံခါးရှေ့တွင်၊ နေဝင်ဆည်းဆာ

မြကမ္မလာသွင်၊ မြက်ပင်စိမ်းမြ

ချမ်းအေးလှသည့်၊ မိုးရေစိမ့်ကျ

ပန်းအိုးအောက်မှာ၊ စိမ်းမြရေညှိ

သူဇာတိလျှင်၊ ကျောက်စိမ်းထက်ပင်

လန်းလန်းရွှင်၍၊ သခင့်အလှ

နှင်းဖြူ လှသို့၊ မွှေးမြရနံ့

အရိပ်ပြန့်ကာ၊ လရောင်ဝါ၌

အာကာသဝယ်၊ နတ်မိမယ်သို့
အလှကြွယ်ဟန်၊ နတ်တို့ဖန်သည်
ငါ့ထံအလှ စုစေသောဝံ။

ထိုနောက် ပေါက်ကြည်ကဗျာကို ဖတ်ကြပြန်၏။

ရေညှိစိမ်းမြ၊ ပန်းအိုးလှကို
တူးဆွမြေလှန်၊ ရေလောင်းရန်ဟု
လျင်မြန်ပြေးသွား၊ ငါရောက်ငြားလည်း
ခြံတံခါးသည် ပိတ်ထား၏။
နွေနှောင်းလှေကားထစ်၊ ကြောင်လိမ်ရစ်တွင်
ရွက်ရှင်အုပ်မိုး၊ သစ်ရိပ်ထိုး၏။
နှင်းစက်ဖုံးသည့်၊ ကျောက်တုံးဘေးတွင်
ကျောက်ချဉ်ပင်လည်း၊ နှင်းသွင်ဖြူဖွေး
ရေသို့အေး၏။

“ဂမုန်း သခင်မလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မယုံမရှိကြနဲ့နော်” ဟု
လီဝမ်းက ပြုံး၍ ပြောလေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယု၏ ကဗျာကို
ဖတ်ကြပြန်သည်။

နွေနှောင်းပန်းပွင့်၊ ကြဲလွင့်မျောကျ
တံခါးဝမှာ၊ ပန်းမွေ့ရာခင်း
တသင်းရိပ်မှာ၊ ငွေလွှာဖြူလွှာ
လှပရှိန်းရှိန်း၊ မြကျောက်စိမ်းသို့
တိမ်းမူးလေညင်း၊ အတင်းပြေးလှ
ပူဆွေးမှုတွေ၊ ဖြန့်ခြေထားလျက်
မိုးစက်မျက်ရည်၊ ယိုစီးလည်ခဲ့။

အာလုံး ဖတ်ပြီးကြသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုက တန်ချွန်း၏ ကဗျာ ကို ပထမရွေး၏။ သို့ရာတွင် လီဝမ်းက ပေါက်ကြည်၏ ကဗျာ က ထူးခြားတယ်ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် ထိုက်ယုကဗျာကို မေးကြ၏။

“ဟင် အားလုံးပြီးကုန်ကြပလား။”

ထိုက်ယုသည် စုတ်တံကိုကောက်ကိုင်ကာ စာကြောင်းရှစ်ကြောင်း ပါ ကဗျာတိုကလေးတစ်ပုဒ်ကို ရေးပြီး သူတို့ လက်ထဲသို့ ပစ်ပေးလိုက် လေ၏။

“ဟယ်၊ သိပ်ကောင်းတာ ပဲနော်” ဟု ပေါက်ယုကပြောပြီး ဆက်ဖတ်၏။

“တကယ်ကောင်းတာ၊ ဒါမှ ကဗျာအတွေးပါတယ်” ဟု တစ်ယောက်က ဝင်ပြောပြန်၏။

မျှင်ဝါးယင်းလိပ်၊ တစ်ဝက်ပိတ်၍

ပန်းမြိတ်တံခါး၊ ဖွင့်ထားတစ်ဝက်

ကျောက်စက်ပန်းအိုးအလှ။

“အဲဒီနေရာကလေးက အကောင်းဆုံးပဲ” ဟု ကျန်လူများက ထောက်ခံကြ၏။

“အင်း အကောင်းဆုံးတော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဂမုန်းသခင်မလေးရဲ့ ကဗျာက ပိုလေးနက်ပြီး အနှစ်သာရ ပါတယ်” ဟု လီဝမ်းက ပြောလေ၏။ တန်ချွန်းက

“ဟုတ်တယ်၊ ဝေဠုဝတီ မင်းသမီးကို ဒုတိယပေးရမယ်”

“နီမောင်း ပျော်ဖွယ် မင်းသားက နောက်ဆုံး။ ဘယ့်နှယ်လဲ” ဟု လီဝမ်းက မေး၏။

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ်။ မောင့်ကဗျာက ဒီလောက် မကောင်းပါဘူး။ ဆုံးဖြတ်တာ တရားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂမုန်း သခင်မနဲ့ ဝေဠုဝတီ မင်းသမီး တို့ကိစ္စကိုတော့ ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

လီဝမ်းက

“မရဘူးလေ။ ကိုယ်က ခုံသမာဓိပဲ။ ဘေးက ဘာမှ ဝင်ပြောခွင့် မရှိဘူး။

နောက်ထပ် စောဒကတက်တဲ့လူကို ပြစ်ဒဏ်ပေးမယ်”

ဤတွင် ပေါက်ယုလည်း နောင်ထပ် မည်သို့မျှမပြောတော့ချေ။

“ကောင်းပြီ။ နောက်မှာ လဆန်းနှစ်ရက်နဲ့ လပြည့်ကျော်တစ်ရက် နေ့တိုင်း ကိုယ်တို့ ကဗျာဝိုင်းထိုင်ကြမယ်။ ကိုယ်ရွေးပေးတဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ ကိုယ်ရွေးပေးတဲ့ ကာရန်စနစ်ကို လက်ခံရမယ်။ တကယ်လို့ ဒီကြားထဲမှာ တွေ့ချင် ကြတယ်ဆိုယင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေ့ကြပေါ့။ နေ့တိုင်း တွေ့ချင်တယ်ဆိုယင်လဲ သဘောပဲ။ ဒါပေမယ့် လဆန်းနှစ်ရက်နဲ့ လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့မှာတော့ ကိုယ့်ဆီမှာပဲ တွေ့ရမယ်”

“ဒီဝိုင်းကလေးအတွက် နာမည်ကလေးဘာလေး မရွေးတော့ဘူးလား” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

“သိပ်လဲမဆန်းရဘူး။ သိပ်လဲမခက်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီကဗျာကို ဂမုန်းနဲ့ စတဲ့အတွက် ဂမုန်းနွယ် ကဗျာဝိုင်းလို့ ခေါ်ယင် မကောင်းဘူးလား။ နည်းနည်းတော့ ရိုးတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဒါက တကယ့်ဖြစ်ရပ်နဲ့လဲ ကိုက်နေတော့ ဒီနာမည်ပဲ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

သို့ဖြင့် အနည်းငယ် စကားစမြည် ပြောကာ စားသောက်ကြပြီးနောက် လူစုခွဲလိုက် ကြလေ၏။ အချို့က သခင်မဝမ်ထံ သွားကြပြီ။ အချို့က မယ်မယ့်ထံ သွားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်လောက်ပြီ။

ဆွိမိ လာပေးသည့် စာကလေးကို ဖတ်ပြီးနောက် ပေါက်ယု တစ်ယောက် ကဗျာကယာ ထလိုက်သွားသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် မာလာသည် မည်သည့် အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လေသနည်းဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။ အတန်ကြာ၍ အစေတော် နှစ်ယောက်က ကျောက်ချဉ်ပန်းအိုး နှစ်လုံးကို နောက်ဖေးပေါက်မှ သယ်လာကြသည့်အခါ၌ ထို ပန်းပင် များအား မည်သည့်နေရာက ယူလာကြောင်းကို မေးသည်တွင် အကျိုးအကြောင်း ကို သိရလေ၏။ မာလာသည် သူတို့ကို ပန်းအိုးများ ချရန်နေရာပြပြီးနောက် နောက်ဖေး အစေတော် တန်းလျားတွင် ထိုင်အစောင့်ခိုင်းကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် ငွေသားတို့ကို ချိန်၍ ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟောဒီငွေစင်က ပန်းအိုးဝယ်လာတဲ့ သူငယ်ကလေးကို ပေးဖို့၊ ဟောဒီ ပိုက်ဆံကတော့ ရှင်တို့သုံးဖို့”

မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်သည် ဝမ်းသာသော အမူအရာဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ ငွေကိုမယူလိုဟု ငြင်းယောင် ပြုသေး သော်လည်း

နောင်တွင်မာလာက အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် လက်ခံသွားကြလေ၏။

“နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ သူငယ်တော်လေးတွေကော ရှိသေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေ့စဉ်တာဝန်ကျတဲ့ သူငယ်တော်လေး လေးယောက် ရှိပါတယ်။ ဘာလိုချင်လို့လဲ အစ်မ။ ကျုပ်တို့ ပြောလိုက်မယ်လေ”

မာလာက ပြုံးကာ

“ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သခင်လေး ပေါက်ယုက ဒေါ်လေးဆွေတို့အိမ်ကို တစ်ခုခု အပို့ လွှတ်ချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ခုအကြီးတို့လာတာ အတော်ပဲ။ ဝင်းပေါက် ရောက်ယင် ကောင်လေးတွေကို ပြောလိုက် စမ်းပါ။ အပြင်က ရထားတစ်စင်း ငှားခဲ့စမ်းလို့။ ရထားရောက်လာယင် ကျွန်မဆီကိုလာပြီး ပိုက်ဆံထုတ်လှည့်။ အိမ်ရှေ့ ဘက်က မဝင်နဲ့နော်၊ နောက်ဖေးဘက်က လာလို့ပြော”

မိန်းမကြီး နှစ်ယောက် ထွက်သွားလျှင် မာလာသည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ရှာပြီး ရှိစမ်းယဉ် အတွက် လက်ဆောင်ပေးရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပန်းပုပန်းခက်ဖြင့် ဆင်ယင်ထားသည့် ဗီရိုကြီးထဲတွင် သူလိုချင်သည့် ပန်းကန်ပြားကို ရှာ၍မတွေ့ချေ။ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပန်းထိုးနေကြသည့် ချင်ဝမ်း၊ ချူဝမ်းနှင့် ရှေ့ယွေ တို့ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟဲ့ ပန်းနွယ်လေးတွေ ရေးထားတဲ့ မဟူရာ အဖြူ ပန်းကန်ပြား မတွေ့မိဖူးလား”

အစေတော် သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြ။ အတန်ကြာမှ ချင်ဝမ်းက

“သခင်မလေးတန်ချွန်း ဆီကို လိုင်ချီးသီး ပို့တုန်းက အဲဒီပန်းကန်ပြားနဲ့ သွားပို့တာ မဟုတ်လား။ ခုထိ ပြန် မပို့သေးဘူး ထင်တယ်”

“ညည်းတို့နယ်အေ၊ နေ့တိုင်းသုံးနေတဲ့ ပန်းကန်ပြားတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိလျက်သားနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီပန်းကန်ပြား နဲ့မှ သွားပို့ရသလဲ မသိဘူး”

“ကျွန်မလဲ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးက လိုင်ချီးသီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေဟာ အဲဒီ မဟူရာဖြူ ပန်းကန်နဲ့မှ လိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီပန်းကန်နဲ့ သွားပို့တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မကသွားပို့တော့ သခင်မတန်ချွန်း ကလဲ သဘောကျတာနဲ့ သစ်သီးတွေကို အတိုင်းပဲ ထားခဲ့ဆိုတာနဲ့ ထားခဲ့ရတယ်။ ဟောတော့၊ ဟောဟိုစင်ပေါ်က ပန်းအိုးနှစ်လုံးလဲ ပြန်မရ သေးဘူး။

အခုမှကြည့်မိတယ်”

ချူဝမ်းက

“ဒီပန်းအိုး နှစ်လုံး အကြောင်း ပြောတော့ သတိရသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ သခင်လေး ပေါက်ယုက လူကြီးမိဘကို ရိုသေပြီဆိုယင် တကယ် ရိုသေတာ။ လူများလို လူကြားကောင်းအောင် လုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ခွာညိုတွေ ပွင့်တော့ သူ့ဖို့ ခွာညိုနှစ်ခက် ခူးလာသတဲ့။ ခူးလာရင်း ဪ ခွာညိုပန်းဟာ ငါတို့ဥယျာဉ်ထဲကပွင့်တဲ့ ခွာညိုတွေပဲ၊ ကိုယ့်ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းပွင့်ကို ကိုယ်ဦးဦးဖျားဖျား သုံးဖို့ မကောင်းပါဘူးဆိုပြီး ခွာညိုတွေကို ရေဆေး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပန်းအိုး နှစ်အိုးထဲ စိုက်ပြီးတော့ တစ်အိုးကို မယ်မယ့်ကို သွားကန်တော့တယ်။ နောက်တစ်အိုးကို သခင်မကြီး ဝမ်းကို သွားကန် တော့တယ်။”

“လူကြီးမိဘကို ရိုသေကင်းရှိုင်း တတ်တော့ အစေတော်ပါ အကျိုးခံစားရတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မလဲ မယ်မယ့် အဆောင်ကို ရောက်သွားတော့ အဘွားကြီး အကြီးအကျယ် သဘော ကျနေလိုက်တာလေ၊ ပြောလို့ပဲ မဆုံးတော့ဘူး။”

“လာသမျှလူတိုင်းကို ‘ကြည့်စမ်း ၊ငါ့မြေးကြီး ဘယ်လောက် အလိုက်သိတတ်သလဲတဲ့။ ငါ့ကို ပေါ်ဦးပေါ်စ ခွာညို တွေ ပို့လိုက်တယ်အေ့’ တဲ့။ သူတို့ကသာ ခလေးကို ငါအလိုလိုက်တယ်လို့ အပြစ်ပြောကြတာ။ ဒီကလေးလို အလိုက်သိတဲ့ ကလေးကော တွေ့ဖူးရဲ့လား” လို့ ကျွန်မကိုမေးတယ်။

“အဘွားကြီးက ကျွန်မဆိုယင် အလွန်မုန်း။ စကားပြော မတည့်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့ကတော့ အဘွားကြီး က ကျွန်မကို ငွေထုပ် တစ်ထုပ် ပေးလိုက်တဲ့ပြင် ငါ့မြေးမလေးကို သနားပါတယ်ဟယ်၊ ဘာညာနဲ့၊ အံမယ်လေး ချောနေ တာပဲ။ အဲဒါသာကြည့်တော့။ ငွေထုပ်ရတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အဘွားကြီးက ကျွန်မကို ဒီလို တယုတယ ခေါ်တာ ကျွန်မဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်။”

“ဒါနဲ့ အဲဒီကနေပြီး သခင်မကြီးဝမ်းရဲ့ အဆောင်ဘက်ကို ကျန်တဲ့ပန်းအိုးကို သွားပို့တယ်။ သခင်မလေးငှက်မယ် က သေတ္တာတွေကို ထုတ်ဖွင့်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ ဘာတွေကို ကြည့်နေမှန်းတော့မသိဘူး။ သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဝတ်ခဲ့တဲ့ တောက်တောက်ပပ အဝတ်အစားတွေကို သူများကို ပေးဖို့ ရွေးနေတာ ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်မ ရောက်လို့ ပန်းတွေကိုလဲ မြင် လိုက်ရော အဝတ်တွေကိုတောင် မရွေးနိုင်တော့ဘဲ ပန်းတွေကိုပိုင်းကြည့်ကြတာပဲ။ မလေးငှက်မယ်ကလဲ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ မိဘကို ဘယ်လောက် ရိုသေတတ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်လောက် အလိုက်သိတတ်တဲ့

အကြောင်းပြောတော့ သခင်မကြီးက သဘောကျလွန်းလို့ သခင်လေး ပေါက်ယု ဘယ်လောက်တော်ကြောင်း၊ ဘာကြောင်း ညာကြောင်းနဲ့ မလေး ငှက်မယ်ကို ပြောပြနေလိုက်တာ။ ချိန်လို့ တွယ်လို့များရယင် လှည်းနှစ်စီးတိုက်စာလောက် ရှိမယ်ထင်တာပဲ။ သခင်မကြီး ကလဲ သူ့ သားကို လူရှေ့ ဒီလိုအချိုးမွမ်း ခံရတော့ သိပ်သဘောကျသွားတာပေါ့။ သူ့ သားကို မကောင်းပြောနေတဲ့သူတွေ မှတ်ကရောဟဲ့ဆိုပြီး သိပ်ကျေနပ်နေတယ်လေ။ ဒီတွင် ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ သခင်မကြီးတို့ ဝမ်းသာလွန်းတော့ ကျွန်မကို ချက်ချင်း ဝတ်စုံနှစ်စုံ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဝတ်စုံကလဲ အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ တနှစ်တော့ တစ်စုံအသစ်ရ နေတာပဲ။ ဒါက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုလို ဆုချီးမြှင့်တယ် ဆိုတော့ ကျေနပ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ပြတာပေါ့။”

ချင်ဝမ်းက

“ညည်းက အစုတ်ပလုတ်ရတာကို အဟုတ်ထင်နေတာကိုအေး။ ဒီပြင်လူတွေ ရတာ ညည်းထက် ကောင်းတာတွေ ချည်းပဲ။ အသစ်စက်စက်တွေ”

“စုတ်စုတ်အေ၊ အရေးကြီးတာက သခင်မကြီးရဲ့ စေတနာက အရေးကြီးတာပါ”

“ညည်းမို့လို့ယူတာ၊ ငါ့လိုဆို မယူရေးချ မယူထဲကပဲ။ ဘယ်သူ ဝတ်ပြီးသားကိုရရ၊ ဒါကအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်လိုသူလို လူချင်းကိုး။ ဒါပေမယ့် အစေတော်ချင်း အတူတူ ဒီကောင်မက တို့ထက် ဘာများသာလို့လဲ။ သူ့ဖို့ကျတော့ အသစ်တွေရပြီး တို့ကျတော့ ဝတ်ပြီးသားတွေ ပေးတယ်။ ငါလိုဆိုယင် မယူဘူး။ သူတို့ မကျေနပ်ချင်လဲ နေပေါ့။ မယူဘဲ ထားပစ်ခဲ့မှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူအသစ်ရသလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း။ ခုတလောမှာ ငါက ကောင်းကောင်း နေမကောင်းတော့ ဒါတွေကို မသိဘူး။ ပြောစမ်း ကောင်မရယ်”

“ငါပြောလိုက်ယင် အဲဒီဝတ်စုံဟောင်းတွေကို သခင်မကြီးဆီကို ပြန်ပေးမှာလား”

“မဆိုင်တာအေ၊ ဘာလို့ပြန်ပေးရမှာလဲ။ ငါက သိချင်ရုံသက်သက်ပါ။ တတ်နိုင်လို့ သခင်မကြီးက ငါ့ကို ခွေးစား ထားတဲ့ စားကြွင်းစားကျန်ကို ကျွေးဦး၊ တို့ကို စေတနာရှိလို့ ကျွေးတယ်လို့ပဲ ငါယူဆမှာပဲ။ သူတို့ကိစ္စကို ငါလိုက်ပြီး တွေးမပူ တတ်ပါဘူး။ ပေးတာက သူတို့ကိစ္စပဲ။ ဘာပေးပေး”

ကျန်မိန်းကလေးများက ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်ပါတော်။ အကောင်းလေးတွေ ကျယင် နိုင်ငံခြားမျိုး ခွေးပြောက်မလေးကို ကျွေးတာပါ”

(စီယင်ဟူသော အမည်မှာ မာလာဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။
ယောက်ျားများကို ထိုးနှက်ခြင်း၊ အပြောက် အပြောက် ပါခြင်း ဟူ၍လည်း
အနက်ထွက်သည်။)

မာလာက ပြုံးလိုက်ကာ

“ကောင်မတွေ၊ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးတွေနဲ့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ တဆိတ်ရှိ
ငါ့ကို လှောင်ဖော်ပဲ ရတယ်။ သူတော် ကောင်းကို လှောင်တဲ့ ကောင်မတွေ
တစ်နေ့ကျယ်င် ဒုက္ခရောက်မယ်။ မှတ်ထားကြ”

“အစ်မကို ရည်ရွယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်။ တကယ်ပါ” ဟု
ချူဝမ်းကပြော၏။

“ဪ အစ်မလား။ ဒီလိုဆိုယင် တောင်းပန်ပါတယ် အစ်မရယ်၊
တကယ်ပါ”

“တော်ပါအေ၊ ဒါတွေထားစမ်းပါ။ အရေးကြီးတာက
ပန်းကန်ပြားရဖို့အရေးကြီးတယ်”

ရှေ့ယွေ့က

“ပန်းကန်ပြားတင် ဘယ်ကမလဲ အစ်မရဲ့။ ပန်းအိုးတွေလဲ ပြန်ယူတယ်။
သခင်မကြီးရဲ့ အခန်းဆိုတော့ ကိစ္စ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူခန်းဆောင်က
လူပေါင်းစုံလာတာ မဟုတ်လား။ ဒီပြင်လူကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။
ဟိုအမြောင်မ ချောနဲ့ ချူ တို့က စိတ်ထား သိပ်ကောင်းကြတာ မဟုတ်ဘူး။
တော်တော်ကြာ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ မတော်လို့ ဆိုပြီး ပန်းအိုးတွေကို ခွဲသွားယင်
ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ သခင်ကြီးက ဒီပန်းအိုးလောက်ကို ဂရုစိုက်
ကြည့်နေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ စောစောစီး ပြန်ယူထားမှ”

ချင်ဝမ်းက တက်တင်းထိုးနေရာမှ ရပ်လိုက်ကာ

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ငါသွားယူချည်မယ်အေ”

“ငါသွားပါ့မယ်အေ၊ ညည်းက ပန်းကန်ပြား သွားယူချည်” ဟု
ချူဝမ်းကပြော၏။

ချင်ဝမ်းကရယ်လျက်

“ကောင်မ မညစ်နဲ့အေ၊ ဒါ ငါ့အလှည့်။ ရစရာရှိတဲ့ နေရာမျိုးကျတော့
ညည်းပဲ သွားချင်တာပဲ။ ငါတို့ဖို့များ အလှည့်လေး ဘာလေး ပေးပါဦး”

ရှေ့ယွေ့က

“ချူဝမ်းက အဝတ်အစား ကလေး တစ်ခါရဖူးတာပါ။ ဒီနေ့ကျတော့လဲ

အဝတ်အစားပဲရမယ်လို့ ဘယ့်နှယ်လုပ် ပြေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ကံကောင်းလို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရခဲ့ဖူးတာပါ”

ချင်ဝမ်းက ကျေနပ်ဟန်မတူချေ။

“အဝတ်အစားမရလဲ နေပေါ့အေ။ တကယ်လို့ သခင်ကြီးက ငါ့ကိုမျက်စိကျ သွားယင် နည်းသလား။ မျက်စိကျသွားယင် ငါ့ကို သူ့လစာထဲကနေပြီး တစ်လကို ငွေစင်နှစ်ကျပ်သားတို့ ဘာတို့ ပေးနေယင် ဟန်မကျပေဘူးလား။ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ ကောင်မတွေ၊ ငါ့ကို အူကြောင်ကြောင်တော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ ဒီက ကောင်မက ဒါတွေအားလုံး သိတယ်”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ချင်ဝမ်းသည် ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ချူဝမ်းမှာလည်း ပန်းကန်ပြား ပြန်တောင်းရန် ထွက်သွား လေ၏။

ပန်းကန်ပြား ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် မာလာသည် လက်ဆောင်များကို ထည့်ပေးကာ ဝင်း တာဝန်ကျသည့် အထိန်းတော်ကြီး ဆွန်ကို ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ အကြီး။ အဝတ်အစားကလေးဘာလေး သပ်သပ်ရပ်ရပ်လဲ၊ ဟောဒီမှာ မလေးရှိစမ်းယဉ်ဆီကို လက်ဆောင် အပေးခိုင်းချင်လို့”

“ဘာပြောခဲ့ရဦးမလဲ။ အကြီး ခုချက်ချင်းပဲ သွားလိုက်မယ်လေ”

မာလာသည် နှီးချောဖြင့် ယက်ထားသည့် ခြင်းတောင်းကလေး နှစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ပထမ ခြင်းတောင်း အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် သစ်သီးများကို တွေ့ရလေ၏။ ဒုတိယ ခြင်းတောင်းမှာ နံ့သာဖူးနံ့ ထည့်ထား သည့် သစ်ချသီးမုန့် ဖြစ်လေ၏။

“ဟော ဒါတွေ အားလုံး ဥယျာဉ်ထွက်ပစ္စည်းတွေ ချည်းပဲလို့ ပြော။ သခင်လေးပေါက်ယု က လက်ဆောင် အပို့ခိုင်းလိုက်လို့ လို့ပြော။ ပြီးတော့ ဒီမဟူရာပန်းကန်ကိုလဲ မလေး ကြိုက်တယ်ဆိုယင် တစ်ခါတည်း လက်ဆောင် အဖြစ် ပေးလိုက်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့။ ဟော ဒီမှာ ပတ်ထားတဲ့ ပိုးပဝါ ကတော့ သူထိုးခိုင်းထားလို့ မာလာ ထိုးပေးလိုက်တာလို့ ပြော။ ဒီလောက်ဆိုယင် သူ ကြိုက်မှာပါ။ ပြီးတော့ မာလာတို့ကလဲ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်၊ သခင်လေးပေါက်ယုကလဲ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါ”

“သခင်လေးက ဘာများမှာဦးမလဲ မသိဘူး။ ညည်း မေ့ချင်မေ့နေမှာ ဆိုတော့ သွားမေးပါဦးလား”

“သခင်မလေး တန်ချွန်းရဲ့ အဆောင်မှာ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား” ဟု မာလာက ချူဝမ်းကို မေး၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကဗျာဝိုင်းဆိုလား ဘာလားလုပ်ပြီး ကဗျာတွေ စပ်နေကြလေရဲ့။ ဘာမှ မှာစရာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပစ္စည်းပေးပြီး ပြန်လာခဲ့ရုံပါပဲ”

အထိန်းတော်ကြီး ဆွန်သည် ပစ္စည်းများကိုယူ၍ ထွက်မည်ပြုစဉ် မာလာက နောက်ဖေးပေါက်တွင် ရထား စောင့်လျက် ရှိကြောင်း ပြောသဖြင့် အထိန်းတော်ကြီးလည်း နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယု ပြန်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ဂမုန်းပင်များကို လျှောက်ကြည့်ပြီးနောက် သူတို့ ကဗျာဝိုင်း ကလေး အကြောင်းကို မာလာအား ပြောပြ၏။ မာလာ ကလည်း ရှိစမ်းယဉ်ထံသို့ အထိန်းတော်ကြီးကို လွှတ်ပြီး လက်ဆောင်များ ပို့ခိုင်းလိုက်ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ဝမ်းသာသဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ

“ကြည့်စမ်း၊ မောင်တို့ဖြင့် သူ့ကိုတောင်မေ့နေကြတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် လိုနေတယ်လို့တော့ အထင်သား။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ လိုနေတယ်လို့ မစဉ်းစားမိဘူး။ မာလာပြောလိုက်မှပဲ သူ့ကို အမှတ်ရတော့တယ်။ တကယ်ကတော့ သူ့ကိုပါ ဖိတ်မလို့ပါ။ သူပါယင် မောင်တို့ကဗျာဝိုင်း ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းမှာ”

မာလာက

“သခင်လေးတို့ ကဗျာဝိုင်းက ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူး။ အပျင်းပြေ သဘောပဲ မဟုတ်လား။ သခင်မလေး ရှိစမ်းယဉ်က သခင်လေးတို့လို အားနေတာမဟုတ်ဘူး သခင်လေးရဲ့။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်မှာလဲ အရှင်သခင်လို နေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်လေးက ဖိတ်လိုက်တယ် ဆိုယင်တော့ သူ့ခမြာ လာချင်ရှာမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်သာရှိတာ၊ လူကလာ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မလာနိုင်ဘဲနဲ့ သွားဖိတ်ယင် သူ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်သလိုဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲလေ။ သူ့ကို ဒီမှာခေါ်ထားဖို့ မယ်မယ်ကို ပြောရဦးမယ်”

ထိုစဉ် လက်ဆောင်ပစ္စည်း သွားပို့သည့် အထိန်းတော်ကြီး ပြန်ရောက်လာ၏။ ပစ္စည်း ပို့လိုက်သည့်အတွက် ရှိစမ်းယဉ် က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်ဟု ပြောပြပြီးနောက် အထိန်းတော်ကြီးက

“မလေးစမ်းယဉ်က သခင်လေး ဘာလုပ်နေသလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်က ကလေးမတွေနဲ့ ကဗျာရေးပြီး ကဗျာဝိုင်းဆိုလား ဘာလားလုပ်နေတယ်လို့ ပြောတော့ သူလာချင်လိုက်တာတဲ့။ သိယင်လာမှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ် တော့”

ထိုစကားကြောင့် ပေါက်ယုသည် မယ်မယ့်ဆီသို့ ချက်ချင်းသွားကာ ရှိစမ်းယဉ်ကို ခေါ်ရန် ပူဆာလေ၏။ မယ်မယ်က ယခုခေါ်မည်ဆိုလျှင် မိုးချုပ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့မှ အခေါ်လွှတ်သင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သူ့အဆောင်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်လည်း ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်ထံသွားကာ ရှိစမ်းယဉ်ကို အခေါ်ခိုင်းလေရာ ညနေပိုင်း ရှိစမ်းယဉ် ရောက်လာတော့မှပင် စိတ်အေးသွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ရှိစမ်းယဉ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူတို့ ကဗျာဝိုင်း အကြောင်းကိုပြောပြလေ၏။ ပေါက်ယုက သူတို့ ကဗျာများကို ပြမည်ပြုစဉ် လီဝမ်းနှင့် အခြားသူများက မပြရန် တားလေ၏။ လီဝမ်းက

“မပြနဲ့လေ မောင်လေးကလဲ။ ပထမ သူ့ကို ကာရန်ပေးလိုက်၊ အဲဒီကာရန်အလိုက် တစ်ပုဒ်စပ်ပြီးမှ ကိုယ်တို့ ကဗျာဝိုင်းကို ဝင်ခွင့်ပေးမယ်။ နောက်ကျ ရောက်လာတဲ့အတွက် ဒဏ်ဆောင်ရတဲ့ သဘောပေါ့။ အဲဒီကဗျာ ကောင်းမှ ကိုယ်တို့ဝိုင်းမှာ လက်ခံမယ်။ မကောင်းလို့ရှိယင် ကိုယ်တို့ကို တစ်ခုခုကျွေးရဦးမယ်။ အဲဒီတော့မှ ထပ်စဉ်းစားမယ်”

ရှိစမ်းယဉ်က ရယ်လျက်

“အံ့မယ်လေး ဒဏ်ဆောင်ရမှာက စမ်းယဉ်မဟုတ်ဘူးရှင့်။ မလေးတို့က ဒဏ်ဆောင်ရမှာ။ စမ်းယဉ်ကို အကြောင်း ကြားဖို့ မေ့တဲ့အတွက် ဒဏ်ဆောင် သင့်တာပေါ့။ ကဲ လုပ်ပါလေ၊ ဘယ်ကာရန်နဲ့ စပ်ရမလဲသာ ပြောပါ။ စမ်းယဉ်က ကဗျာတော့ ကောင်းကောင်း မစပ်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တတ်သမျှ မှတ်သမျှနဲ့ပဲ စပ်ရတော့မှာပေါ့။ ကိုယ်က ကဗျာဝိုင်း ထဲကို ဝင်ချင်တာကိုး။ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ တံမြက်စည်းလှည်း ဆိုယင်လဲ လှည်းရမှာပေါ့။ အမွှေးတိုင်ထွန်း ဆိုယင်လဲ ထွန်းမှာပေါ့”

ရှိစမ်းယဉ် ရောက်လာသည့်အတွက် ဝိုင်းမှာ မြိုင်ဆိုင်သွားသဖြင့်

“မနေ့က မလေးစမ်းယဉ်ကို မခေါ်မိတာ သိပ်နာတာပဲ” ဟု ပြောကြလေ၏။

သူတို့က ကာရန်ကို ပြောပြကြလေ၏။ ရှိစမ်းယဉ်က ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကဗျာကိုပင် ဖြောင့်အောင် မရေးနိုင် တော့ချေ။ ရှိစမ်းယဉ်သည် အခြားသူများနှင့် စကားပြောဆိုနေရင်း ကဗျာပိုဒ်အချို့ကို အမှတ်တမဲ့ ရေးချလိုက်လေ၏။

“မလေးတို့ပြောတဲ့ ကာရန်အတိုင်း နှစ်ပိုဒ်တော့ ရေးပြီးသွားပြီ။ သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူး။ ဖြစ်ရုံလောက်ပဲ ရှိမှာပဲ”

ရှိစမ်းယဉ်က ကဗျာများကို သူတို့ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“မလေးတို့ လေးယောက် စပ်ထားလို့ ဒီအကြောင်းကို စပ်စရာမှ ကျန်ပါတော့မလားလို့ အောက်မေ့နေတာ။ ခုတော့ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ နှစ်ပုဒ်တောင် ပြီးသွားပြီ။ နောက်ထပ်ကော စပ်နိုင်ပါဦးမလား။ မလေးတို့ စပ်ပြီးသား အကြောင်း တွေ မပါရဘူးနော်”

သူတို့သည် ရှိစမ်းယဉ်၏ ကဗျာကို ဖတ်ကြည့်ကြလေ၏။

မနေ့ညက၊ အလှူသူဇာ

နတ်ကညာလျှင်၊ ကျလာဆင်းသက်

ကျောက်စိမ်းမြရွက်၊ နတ်ပန်းခက်ကို

မြေထက်မှာလျှင် စိုက်ခဲ့၏။

နှင်းပွင့်သခင်၊ နတ်မယ်သျှင်သို့

မရွှင်ညှိုးလျ၊ နွေနှောင်းညတွင်

နှင်းဖြူစင်တို့ ဘယ်ကလာသနည်း။

ညမိုးစက်တို့၊ ဆင်းသက်ကြွေကျ

မြေသို့ခကြောင့် သူ့အလှသည်ညှိုးခဲ့ပြီ။

သို့တိုင်အောင်ပင်၊ စာဆိုရှင်တို့

အစဉ်သူ့ကို၊ စာဖွဲ့ဆိုသည်

ပန်းပျိုလေညင်း၊ ဖော်မကင်း။

အားလုံးက ချီးကျူးပြောဆိုပြီးနောက် ဒုတိယတစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်ကြ ပြန်လေ၏။

ဂမုန်းနွယ်အောက်၊ လျှောက်၍လာပြီး

ငွေလွှာစစ်စစ်၊ ဆင်စွယ်နှစ်သို့

ပွင့်သစ်ဖြူလွှာ၊ တံခါးဝ။

နံရံထောင့်မှာ၊ သူ့နေရာတွင်

ငါလျှင်စိုက်ပျိုး၊ ထိုပန်းအိုး။

သန့်စင်မှုကို၊ နှစ်လိုဆန္ဒ

သူတောင့်တလည်း၊ အလှရ၏။

ဖယောင်းတိုင်မှ၊ မျက်ရည်စကို

လေကဖွဖွ၊ ထုတ်ပေးသည်။

လရောင်ရိပ်သည်၊ ယိုဖိတ်ကျလာ

ကန့်လန့်ကာကြား၊ ပြိုကွဲသွား။

လနတ်သမီးထံ၊ ပန်ကြားချက်ဖြင့်

လျှို့ဝှက်ချက်ကို၊ မေးမြန်းလိုလည်း

လဝန်းကွယ်ဖျောက်၊ လရောင်ပျောက်။

သူတို့သည် စာကြောင်းတိုင်းကို သဘောကျနေကြလေ၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ဂမုန်းအကြောင်းကို စပ်ထားတာ ဘယ်လောက် လှသလဲ။ ကိုယ်တို့ ကဗျာဝိုင်းလေးကို ဂမုန်းနွယ် ကဗျာဝိုင်း လို့ခေါ်တာ သိပ်မှန်တာပဲနော်”

“မနက်ဖြန်ကျယ်င် ဒဏ်ဆောင်တဲ့ အနေနဲ့ စမ်းယဉ်က ကျွေးပါ့မယ်ရှင်။ ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား။”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်” ဟု အားလုံးက အော်ကြလေ၏။ ထိုနောက် မနေ့က သူတို့ စပ်ထားသည့် ကဗျာများ နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို မေးကြလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ပေါက်ကြည်သည် ရှိစမ်းယဉ်ကို သူ့အဆောင်သို့ လိုက်ရန် ခေါ်လေ၏။ ရှိစမ်းယဉ်က သူစိတ်ကူး ထားသည့် အကျွေးအမွှေး များနှင့် ကဗျာစပ်ရန် ရွေးချယ်ထားသည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောပြ၏။ ပေါက်ကြည်ကမူ ထိုအကြံကို သိပ်သဘောမကျလှချေ။

“မနက်ဖြန်တွေ့ဆုံပွဲက စမ်းယဉ်က ခေါ်တဲ့ တွေ့ဆုံပွဲလေ။ ဒီတော့ အပျင်းပြေ လုပ်ကြတာ ဖြစ်ပေမယ့် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်တော့ ကျွေးမှ ဖြစ်မှာ။ သိပ်အကုန်အကျ များတာတွေကိုလဲ မလုပ်နဲ့။ ဒီလိုလုပ်လို

ညံ့လှချည်ရဲ့လို့ အပြောအဆိုခံရအောင် မလုပ်နဲ့။ အားလုံး ကျေနပ်အောင်လဲ ကြည့်ပြီး စီစဉ်ရမှ ”

“အမှန်ကတော့ စမ်းယဉ်က အိမ်မှာ အကြီးအကဲ မဟုတ်ဘူး။ တစ်လ တစ်လမှာ ရတဲ့ ငွေထုပ်ကလေးကလဲ စမ်းယဉ် အတွက်တောင် ကောင်းကောင်း မလောက်ချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ မလိုဘဲနဲ့ ကျွေးတာ မွေးတာတွေ လုပ်နေရတာလဲ။ တကယ်လို့ ဒါကို ဒေါ်လေးသိသွားယင် စမ်းယဉ်ကို ဆူမှာပဲ။ ကိုယ့်မှာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံဖို့ မတတ်မှ မတတ်နိုင်တာ။ ဘာကျွေးဖို့ လိုသလဲ။ ဒီတော့ စမ်းယဉ် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ အိမ်ကို ပိုက်ဆံ ထပ်တောင်းမလား။ သူတို့ ဆီက ပြန်ကောက်မလား။”

ရှိစမ်းယဉ်မှာ ထိုကိစ္စကြောင့် စိတ်ညစ်လျက်ရှိလေ၏။

“ပေါက်ကြည်မှာ စိတ်ကူးတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ပေါက်ကြည် အပေါင်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ ကဏန်းမွေးထားတဲ့ ကန်တစ်ကန်ရှိတယ်။ တစ်နေ့တုန်းကတောင် ပေါက်ကြည်တို့ဆီကို နှစ်ပိဿာ သုံးပိဿာ ပို့လိုက် သေးတယ်။ ဒီတော့၊ မယ်မယ်က အစ ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိတဲ့ မောင်လေး ပေါက်ယုတို့ မလေးတို့ တစ်တွေက ကဏန်းဆိုယင် သိပ်ကြိုက်တယ်။ တစ်နေ့ကတင် ဒေါ်လေးက မယ်မယ့်ကို ဥယျာဉ်ထဲ ဖိတ်ပြီး ခွာညှိပန်း တွေကိုလဲ ပြရင်း ကဏန်းပေါင်း ကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်များတာနဲ့ ဖိတ်ကို မဖိတ်နိုင်သေးဘူး။ ဒီတော့ မယ်မယ်ကိုလဲ ဖိတ်၊ ဒါပေမယ့် ကဗျာဝိုင်းအကြောင်းကို ဘာမှမပြောနဲ့ လူကြီးတွေပြန်တော့မှ ကိုယ်တို့ကြိုက်သလို ကဗျာစပ်ကြရုံပဲ။

“မလေးက အစ်ကို့ကို ဂဏန်းတွေ အယူခိုင်းလိုက်မယ်။ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ အရက်ချို ကောင်းကောင်းလဲ အယူခိုင်း လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ဒွီပြင် ဟင်းပွဲလဲ လေးငါးပွဲလောက် စီစဉ်သေးတာပေါ့။ ဒီလောက်ဆိုယင် ကြည့်လို့လှသွားပါပြီ”

ရှိစမ်းယဉ်မှာ ပေါက်ကြည်ကို များစွာ ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိလေ၏။

“မလေးက သေသေချာချာကို စိတ်ကူးထားတာပဲနော်”

ပေါက်ကြည်က

“မလေးက စမ်းယဉ်အတွက် စဉ်းစားတာပါကွယ်။ ဒီလိုလုပ်ပေး တဲ့အတွက် စမ်းယဉ်ကို အထင်သေးတယ်လို့ မအောက်မေ့လိုက်ပါနဲ့။ မလေးနဲ့ စမ်းယဉ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စမ်းယဉ် အနေနဲ့ ကန့်ကွက် စရာ အကြောင်းမရှိဘူးဆိုယင် ပေါက်ကြည် အစီအစဉ် ခိုင်းလိုက်မယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး၊ စမ်းယဉ်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့။

စမ်းယဉ်သာ အကင်းပါးတဲ့သူ တစ်ယောက် မဟုတ် ပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ်မှာ စေတနာထားတဲ့ လူကိုတော့ သိတတ်ပါတယ်။ အနည်းဆုံး သညာသိနဲ့ သိတယ်ပဲဆိုပါစို့။ မလေး ပေါက်ကြည်ကိုလဲ ညီအစ်မရင်းလိုခင်လို့ အလျင် တစ်ခေါက်တုန်းက စမ်းယဉ်ရဲ့ အိမ်အခြေအနေတွေ၊ အိမ်တွင်းရေးတွေ ကို ဖွင့်ပြောတာပေါ့”

ပေါက်ကြည်သည် အစေခံတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ

“အစ်ကို့ဆီကိုသွားစမ်း။ ကျွန်မတို့အိမ်ကို တစ်နေ့က ယူလာတဲ့ ကဏန်းကြီးတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါမျိုး သုံးလေးသေတ္တာလောက် ပို့လိုက်ပါလို့ပြော။ မနက်ဖြန်ကျယ် မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်ကို ဥယျာဉ်ထဲကိုဖိတ်ပြီး ခွာညို တွေ ပြမလို့၊ ဖိတ်ပြီးပြီလို့၊ ပို့ဖြစ်အောင် ပို့ပါလို့ ပြော”

အစေခံအဘွားကြီး သည် အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ကြည်က ရှိစမ်းယဉ်အား

“ကဗျာစပ်ရမယ့် အကြောင်းအရာတွေက သိပ်ပြီး ဆန်းပြားလို့ မကောင်းဘူး။ ရှေးတုန်းက စာဆိုကြီးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ဆန်းပြား ခက်ခဲတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို မစပ်ကြဘူး။ ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ၊ ခက်ခက်ခဲခဲ အကြောင်း အရာတွေကို ကဗျာစပ်ပြီဆိုယင် အဲဒီကဗျာဟာ ဘယ်တော့မှ ကဗျာကောင်း မဖြစ်ဘူး၊ အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ ကဗျာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဗျာဆိုတာ ဆီသည်မ လက်သုတ်ဖတ်လို အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ချည်းပဲ ထပ်တလဲလဲ စပ်မနေရဘူး။ ဆန်းသစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး ရှိရမယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပိုင် ဆန်းသစ်မှုကို သိပ်အသားပေး လွန်းသွားပြန်ယင်လဲ မကောင်းပြန်ဘူး။ အတွေးအခေါ် ဆန်းသစ်တယ်၊ လန်းဆတ်တယ် ဆိုယင် စကားလုံးဟာလဲ ဆန်းသစ်ရမယ်၊ ဟောင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့အဖို့ ပြောရယင် ကဗျာရေးဖို့က အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ ပေါက်ကြည်တို့ တကယ် လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဗိုင်းငင်တာ၊ အပ်ချုပ်တာ၊ ဇာပန်းထိုးတာပဲ မဟုတ်လား။ အချိန်ရယင်တော့ စာအုပ်ကောင်းလေးတွေကို ဖတ်ဖို့လိုတာပေါ့”

ရှိစမ်းယဉ်က

“မနေ့က စမ်းယဉ်တို့ ဂမုန်းအကြောင်းကို ဖွဲ့ခဲ့ကြတယ်။ မနက်ဖြန် ကျယ်တော့ ဂန္ဓမာပန်းတွေ အကြောင်းကို ဖွဲ့ရယင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်၊ ဆောင်းဦးနဲ့ ဂန္ဓမာပန်းနဲ့လိုက်တယ်။ တစ်ခုပဲ

ပြောစရာရှိတယ်။ ဂန္ဓမာအကြောင်းကို ရှေးတုန်းက စပ်ခဲ့တာကတော့ များလှပြီ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ရှေးကစာနဲ့ ဘယ်မှာလွတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ပေါက်ကြည်က စဉ်းစားနေလေ၏။

“ဒီလိုလုပ်လေ။ ဂန္ဓမာအကြောင်းကို အဓိကထားပြီးမစပ်ဘဲ ဂန္ဓမာပန်းရဲ့ အလှကို ကြည့်နေသူတွေရဲ့ အကြောင်း နဲ့ ပန်းကိုကြည့်ပြီး သူတို့ ရင်ထဲမှာပေါ်လာတဲ့ အတွေးတွေ အကြောင်းကို အဓိကထားပြီး စပ်ကြတာပေါ့။ ဒီနည်းအားဖြင့် မလေးတို့ဟာ ဂန္ဓမာပန်းတွေကိုလဲ ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်ပါတယ်။ ခံစားချက်တွေ ကိုလဲ ဖော်ပြရာ ရောက်တယ်။ ဒီလိုဟာမျိုး ကတော့ ရှေးက မစပ်ဖူးခဲ့ကြသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ရိုးနေပြီလို့လဲ ပြောလဲ မရတော့ဘူး။ ခုလို ရှုခင်းကိုရော၊ အတွေးကိုရော ဖော်ပြလိုက်တော့ ပိုပြီးလဲ ထူးခြားတယ်၊ ဆန်းလဲ ဆန်းသစ်တယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ မလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ခံစားချက်ကို၊ အတွေးတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဖော်မလဲ မလေးရဲ့။ စမ်းယဉ်ကို နမူနာ တစ်ခုလောက်ပြစမ်းပါဦး”

ပေါက်ကြည်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“ဥပမာ “ဂန္ဓမာပန်းများ၏အိပ်မက်” လို့ ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ စမ်းယဉ်လဲ သတိရပြီ။ ဥပမာ “ဂန္ဓမာပန်း၏ အရိပ်” ဆိုတာမျိုး”

“ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သုံးတော့သုံးခဲ့ဖူးပြီ။ သူ့ကိုလဲ ထည့်သင့်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ပြောပါဦး”

“ “ဂန္ဓမာပန်းကို မေးခွန်ထုတ်ခြင်း” ဆိုယင်ကော”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ “ဂန္ဓမာပန်းကို ရှာဖွေခြင်း” ဆိုယင်ကော”

“ကောင်းတယ်။ မလေးတို့ အကြောင်းအရာဆယ်ခုလောက်ကို စဉ်းစားပြီး ရေးချထားမယ်”

မင်သွေးခုံတွင် မင်သွေးပြီးနောက် စုတ်တံကို မင်ထဲသို့ နှစ်လိုက်လေ၏။ ပေါက်ကြည်က အကြောင်းအရာများကို ပါးစပ်မှ ရွတ်ပြပြီး ရှိစမ်းယဉ်က လိုက်ရေးလေရာ ခဏကြာလျှင် ဆယ်ခု ပြည့်သွား လေ၏။ ရှိစမ်းယဉ်သည် ခေါင်းစဉ် များကို ပြန်ဖတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဆယ်ခုဆိုတော့ တစ်စုံမပြည့်ဘူး။ ဒီတော့ ဆယ်နှစ်ခုပြည့်အောင် လုပ်လိုက်ရအောင်”

သို့ဖြင့် ပေါက်ကြည် နောက်ထပ်နှစ်ခု စဉ်းစားပေးသည်တွင် ဆယ်နှစ်ခုပြည့်သွားလေ၏။

“ကဲ အစီအစဉ်တွေကို ရွေးလိုက်ရအောင်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဂန္ဓမာပန်းပေါင်းချုပ်စာအုပ် ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ကဲ ပထမဆုံးက စမယ်၊ ‘ဂန္ဓမာပန်းကို အောက်မေ့သတိရခြင်း’ တဲ့။ သတိရတော့ အဲဒီပန်းပွင့်ကို လိုက်ရှာမယ်။ ပြီးတော့ နံပါတ်နှစ် က “ဂန္ဓမာပန်းထံ အလည်သွားခြင်း”၊ အလည်သွားလို့ တွေ့တော့ သူ့ကို စိုက်ရမယ်။ ဒါ့ကြောင့် ‘ဂန္ဓမာပန်း ကို စိုက်ပျိုးခြင်း’ လို့ရေး။ ပြီးတော့ ပန်းတွေကို မျက်နှာမူပြီး ကြည့်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် နံပါတ်လေးက “ဂန္ဓမာပန်းကို မျက်နှာမူခြင်း” လို့တပ်မယ်။ ပန်းရဲ့ အရသာကို ပိုပြီး ခံစားချင်တော့ ပန်းတွေကို ခူးပြီး ပန်းအိုးထဲမှာ အလှထိုးမယ်။ ဒါ့ကြောင့် “ဂန္ဓမာပန်းကို အလှပြင်ခြင်း” လို့ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် အလှပြင်ထားရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ အသွေးအရောင် တောက်သွားအောင် သူ့အကြောင်းကို ကဗျာတွေ စာတွေ စပ်ရမယ်။ ဒါ့ကြောင့် နံပါတ်ခြောက် “ဂန္ဓမာပန်း အကြောင်းကို ကဗျာဖွဲ့ခြင်း” လို့ပေးမယ်။ ကဗျာတစ်ပုဒ် တော့ဖြစ်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ကဗျာ တစ်ပုဒ်ဟာ ပန်းချီနဲ့ တွဲထားရမယ်။ ဒီတော့ နံပါတ်ခုနစ်က “ဂန္ဓမာပန်းကို ပန်းချီခြယ်ခြင်း” လို့တပ်မယ်။ မလေးတို့ဟာ ဂန္ဓမာပန်းတွေကို တယုတယ စိုက်ပျိုးပြုစုခဲ့ကြပေမယ့် သူ့အရည်အချင်းတွေ ကောင်းကောင်း မသိကြသေးဘူး။ သူ့အရည်အချင်းတွေကို မေးရဦးမယ်။ ဒါ့ကြောင့် နောက်တစ်ပုဒ်ကို “ဂန္ဓမာပန်းအား မေးမြန်းခြင်း” လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်မယ်။ မလေးတို့ မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပန်းတွေက နားလည်ပုံရတယ် ဆိုယင် မလေးတို့ပျော်တယ်။ သူတို့ကို ပန်ဆင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် နောက် တစ်ပုဒ်ကိုတော့ “ဂန္ဓမာပန်းကို ပန်ဆင်ခြင်း”လို့ အမည်ပေးမယ်။

“ဒါတွေကတော့ လူတွေလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တွေ။ ဒါပေမယ့် ပန်းကို သူ့နဂိုအတိုင်း ဖော်ပြဖို့လိုနေသေးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တစ်ဆယ့်နဲ့ တစ်ဆယ့်တစ် ကိုတော့ “ဂန္ဓမာပန်း၏ အရိပ်” နဲ့ “ဂန္ဓမာပန်း ၏အိပ်မက်” လို့ အမည်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီခံစားချက်တွေ၊ အတွေးတွေကို နိဂုံးချုပ်တဲ့အနေနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ “နွမ်းကြွေသွားသော ဂန္ဓမာပန်းပွင့်” လို့ အမည်ပေးမယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ဆောင်းဦးရဲ့ အလှတွေလဲပါမယ်၊ အတွေးတွေလဲ ပါလာမယ်။ မကောင်းဘူးလား”

ရှိစမ်းယဉ်သည် ထိုအစီအစဉ်ကို သေချာစွာ ပြန်ကူးပြီးနောက် ဖတ်ပြလေ၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကာရန်မျိုးနဲ့ စပ်မလဲ”

ပေါက်ကြည်က

“ခါတိုင်းဆိုယင်တော့ မလေးက ကာရန် အသေထားတာကို မကြိုက်ဘူး။ သိပ်လှတဲ့စာလုံးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကာရန်နဲ့ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ် ထားမလဲ။ ကာရန်စနစ်တွေ၊ လင်္ကာစနစ်တွေ ဆိုတဲ့ အသေးအဖွဲ့တွေ နောက်ကို သိပ်လိုက် မနေပါနဲ့။ အကြောင်းအရာကိုပဲ ဦးစားပေးစမ်းပါ။ မလေးတို့ဖြစ်စေချင်တာက ကဗျာလှလှကလေးတွေကို လူတိုင်း ရေးနိုင် စေချင်တယ်။ သူတို့အတွက် ခက်ခဲတဲ့ အရာကြီး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် မလေး။ ဒီလိုဆိုယင် ကဗျာကောင်းတွေ အများကြီး ထွက်လာမှာပဲ။ ခု မလေးတို့ ကဗျာရေးမှာ က ငါးယောက်နော်။ တစ်ယောက်ကို ဆယ့်နှစ်ခု စလုံး ရေးရမှာလား”

“ဒီလောက်တော့ များလွန်းပါတယ်ကွယ်။ ဒီအကြောင်းအရာ တွေကို ပြောထားမယ်။ လူရှိ ကာရန်နဲ့စပ်ရမယ်လို့ ရေးထားမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကြေညာချက်ကို သင်ပုန်းပေါ်မှာ ကပ်ထားလိုက်တာပေါ့။ ဒီထဲက သူတို့ကြိုက်တဲ့ အကြောင်း ကို စပ်ကြပေါ့။ တကယ်လို့ ဆယ့်နှစ်ခုစလုံးကို စပ်ချင်တယ် ဆိုယင်လဲ စပ်ပေါ့။ ကောင်းတာပေါ့။ တစ်ပုဒ်မှ မစပ်ချင် ယင်လဲနေပေါ့။ ရပါတယ်။ အကောင်းဆုံး၊ အမြန်ဆုံး ရေးနိုင်တဲ့လူက ပထမပေါ့။ အကယ်၍ တချို့က ဆယ့်နှစ်ပုဒ်စလုံး ပြီးလျက်သား နဲ့မှ တစ်ပုဒ်မှ မပြီးသေးတဲ့လူ ရှိယင် သူ့ကို ဒဏ်ပေးရမယ်”

ရှိစမ်းယဉ်က ထိုအချက်ကို သဘောတူကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မီးကိုငြိမ်းပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြ လေ၏။

နောက် မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ဝေဠုဝတီ မင်းသမီးသည် ဂန္ဓမာပန်း ကဗျာများကို စပ်ရာတွင် ပထမရခြင်း။

သဇင်မြိုင်သခင်သည် ကဏန်းကောင်များအကြောင်း သရော်စာဖွဲ့ခြင်း။

အစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲ၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပြီးနောက်
နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရှိစမ်းယဉ်သည် ခွာညိုပန်းများကို ကြည့်ရန်
မယ်မယ်နှင့် သခင်မ ဝမ်းတို့ကို ဖိတ်ကြားလိုက်လေ၏။

“ဟယ် အတော်ပဲဟေ့၊ သူက တကူးတကန့် ဖိတ်တာ၊ သွားမှပဲ။ ငါကလဲ
သွားချင်နေတာ”

နေ့လယ်ချိန်တွင် မယ်မယ်သည် သခင်မဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်တို့ကို
ခေါ်ကာ ဒေါလေးဆွေ့ ကိုလည်း ဝင်၍ ခေါ်လေ၏။

“ဘယ်နေရာက ကောင်းမယ်ထင်သလဲ”

“မယ်မယ် ကြိုက်တဲ့နေရာကိုသာ သွားပါ”

“သူတို့က ကြာဖူးငုံဆိပ်ကမ်းမှာ စီစဉ်ထားတယ် ထင်တယ်။ အဲ့ဒီနားက
သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ခွာညိုတွေ ပွင့်လို့။ စမ်းထဲက ရေကလဲ
ကြည်စိမ်းနေတာပဲ။ စမ်းချောင်းလယ်က လေသာဆောင်ကလေးပေါ် ကနေပြီး
ကြည့်ယင်လဲ ရှုခင်းက သိပ်လှတယ်။ ကြည့်လိုက်ရယင် ရင်ထဲမှာ
အေးသွားတာပဲ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

ကြာဖူးငုံဆိပ်ကမ်းတွင် နားရန် မယ်မယ်ကလည်း သဘောတူလိုက်၏။

ကန်လယ်တွင် ဆောက်ထားသည့် လေသာဆောင်ကလေး
ပတ်ပတ်လည်တွင် ပြတင်းပေါက်များ ဖောက်ထားပြီး လက်ဝဲဘက်နှင့်
လက်ျာဘက်တို့တွင် စကြို အကွေ့အကောက် ကလေးများဖြင့် ကမ်းကို
ဆက်ကူးထား၏။ နောက်ဘက် တွင်လည်း ကွေ့ကောက်သော
ဝါးတံတားကလေးဖြင့် ကမ်းကိုကူး၍ ထား၏။ ဝါးတံတားကလေး ပေါ်သို့
တက်လိုက် သည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ့်အနားသို့
ရောက်လာကာ မယ်မယ့်လက်မောင်းကိုတွဲ၍ ခေါ်သွားလေ၏။

“ရဲရဲသာ တက်နင်းလိုက် မယ်မယ်။ ဝါးတံတား ဆိုတော့
ညွတ်တော့ညွတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

လေသာဆောင်ကလေးသို့ ရောက်လျှင် ဝရန်တာတွင် ဝါးစားပွဲ

နှစ်လုံးခင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်လုံး ပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်ကရား နှင့် ပန်းကန်များချထားပြီး နောက်တစ်လုံးပေါ်တွင်မူ ပန်းကန်များ၊ တူများကို ချထား လေ၏။ စားပွဲနှစ်လုံးအနီးတွင် အစေတော်နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုနှစ်လုံးကို ယပ်ခတ်ပေးနေကြ၏။ တစ်ခုမှာ လက်ဖက် ရည် ကြိုရန်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုမှာ အရက်ချို ကျိုရန် ဖြစ်လေ၏။

“လက်ဖက်ရည်လားဟေ့။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဒီနေရာကလေးက လက်ဖက်ရည်ပိုင်းဖွဲ့လို့ သိပ်ကောင်း တဲ့ နေရာကလေး။ သန့်ရှင်းနေတာပဲ”

စမ်းယဉ်က ပြုံးလျက်

“မလေးပေါက်ကြည် စိတ်ကူးတွေလေ”

“ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့။ ပေါက်ကြည်က အင်မတန် ဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးလို့”

မယ်မယ်သည် ယွန်းနက်ပေါ်တွင် ကရုဏာမာမြှုပ်၍ စာတန်း ထိုးထားသည့် စာတန်း နှစ်မျိုးကို တွေ့သဖြင့် အဖတ်ခိုင်းလေ၏။

မယ်မယ်သည် ခေါင်းပေါ်မှ စာတမ်းကို မော့ကြည့်ကာ ဒေါ်လေးဆွေ ဘက်သို့ လှည့်၍

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ အိမ်မှာ ဒီလိုလေသာဆောင်လေး တစ်ဆောင် ဆောက်ထားတယ်အေ့။ နာမည်ကတော့ “သက်တန့်ရောင် လေသာဆောင်” ဆိုလား ဘာလား။ ကောင်းကောင်းတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ငါက သူတို့တစ်တွေ လောက်ပဲရှိဦးမှာပေါ့။ တို့ညီအစ်မ တစ်တွေ ကစားယင် အဲဒီလေသာဆောင်ကိုသွားပြီး ကစားကြတာပဲ။ တစ်ခါတော့ ကစားရင်း လေသာဆောင်ပေါ်က ကန်ထဲကိုချော်ကျပြီး ရေနစ်ပါရောဟေ့။ ညီအစ်မတစ်တွေ ဝိုင်းပြီး ဆွဲတင်ကြပေလို့ပေါ့။ ခေါင်းလဲ သစ်သားငုတ်နဲ့ဆောင့်မိလို့ ဟက်တက်ကွဲသွားတာပဲ။ ဟောဒီနားထင်နားက လက်သန်းလုံး လောက် ရှိတဲ့ အမာရွတ်ဟာ အဲဒီတုန်းက ဒဏ်ရာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ အေးစက်ပြီး သတိမေ့နေလို့။ အားလုံးက ကိစ္စ ချောပြီလို့ အောက်မေ့တာ။ ကံကောင်းလို့ သတိပြန်ရလာတာပေါ့အေ”

မည်သူကမျှ မပြောရသေးမီ နတ်ငှက်မယ်က

“ဒါကြောင့် ဒီနေ့ မယ်မယ့်မှာ စည်းစိမ်နဲ့ နေရတာပေါ့။ မယ်မယ် မှ စည်းစိမ်နဲ့မနေရယင် ဘယ်သူနေရဦးမှာလဲ။ မယ်မယ်တို့များ မွေးကတည်းက အသက်ရှည်ရှည်၊ စည်းစိမ်ရှိရှိ နေရဖို့ ဇာတာ ပါလာတာ။ ဒါကြောင့်မို့ နတ်သိကြား များက လူမမှားရအောင် ဆိုပြီး မယ်မယ့်ခေါင်းမှာ အမာရွတ်နဲ့

မှတ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ အာယုဒေဝဆိုတဲ့ သက်စောင့် နတ်မင်းမှာလဲ ခေါင်းမှာ အမာရွတ်ပါတယ်ဆို။ စောစောကတော့ သူခေါင်းမှာ အခွက်ကြီးတဲ့ နောက်ကျတော့ စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေ များလွန်းလို့ ခေါင်းထဲရောက်လာပြီး ခေါင်းမှာ အဖုကြီးဖြစ်လာတာတဲ့”

နတ်ငှက်မယ်၏ စကားမဆုံးခင် အားလုံးမှာ သီးမတတ် ရယ်ကြလေ၏။

“ဟောဒီ မျောက်မဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာမပေးဘူး။ ငါ့ကိုတောင် လှောင်ဖြစ်အောင် လှောင်လိုက်သေးတယ်။ ညည်းလျှာကို ဆွဲဖြတ်ထားလို့ ရယင်လဲ အကောင်းသား” ဟု မယ်မယ်ကပြောလေ၏။

“ခဏနေယင် မယ်မယ်တို့ကို ကဏန်းပေါင်း ကျွေးမယ်။ ဒီတော့ မယ်မယ် ဗိုက်ချောင်အောင် စောစောစီးစီး ရယ်ထားမှ။ နို့ပို့ယင် အစာမကြေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့၊ ငှက်မယ်က ရယ်စရာ ပြောရတာ။ စိတ်ရွှင်နေတယ် ဆိုယင် တော်တော် တန်တန် စားလို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား မယ်မယ်”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ငါ့ အမြဲ ရယ်နေရအောင် ညည်းကို ငါ့အနား ခေါ်ထားမှပဲ။ အိမ်ကို ပြန်လွှတ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး”

သခင်မ ဝမ် က

“ငှက်မယ် က မယ်မယ် အလိုလိုက်လွန်းလို့ ပျက်စီးနေတာ။ မယ်မယ့် အနားခေါ်ထားယင် ဒီထက်ဆိုးတော့ မှာပေါ့”

မယ်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ငါက ငှက်မယ်ကို သိပ် သဘောကျတာ အေ့။ ဘယ်လိုပဲ အပြောင်အပြက် ပြောပြော၊ သူ့စည်းနဲ့သူ။ ဘယ်တော့မှ စည်းမဖောက်ဘူး။ အိမ်မှာ ဧည့်သည်တို့ ဘာတို့ မသာယင် ငှက်မယ်နဲ့ စကားပြောပြီး ဒီလိုပဲ နောက်ပြောင် နေရတာပေါ့။ နောက်တာ ပြောင်တာက အရေးမကြီးပါဘူးအေ။ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းသိတတ်ပြီး သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိသေယင် ပြီးတာပါပဲ။ တကတဲ မိန်းကလေးဆိုတာ သီလရှင် ကလေးတွေလို ဘယ်မှာ တည်တည်ကြီး နေနိုင်ပါ့မလဲ”

အားလုံးလူစုံသည့်အခါတွင် လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က လက်ဖက်ရည်ကို ငဲ့ပေးလေ၏။ ထိပ်မှစားပွဲတွင် မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆွေ၊ ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ယုတို့ ထိုင်ကြပြီး အရှေ့ဘက်စားပွဲတွင် ရှိစမ်းယဉ်၊ ဒေါ်လေးဝမ်၊ ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့ ထိုင်ကြလေ၏။ တံခါးမကြီးအနီး အနောက်ဘက်မှ စားပွဲ ကလေးတွင်မူ လီဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ ထိုင်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့ကို လက်ဖက်ရည်များ လိုက်၍

ချပေးနေသဖြင့် ထိုင်ခုံလွတ်လျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က အစေတော်များသို့လှည့်၍

“ဟဲ့ကောင်မတွေ၊ ကဏန်းတွေကို သိပ်ထည့်မလာနဲ့နော်။ ခု လောလောဆယ် ဆယ်ကောင်ပဲထည့်ခဲ့။ ကျန်တာ တွေကိုတော့ လိုယင် လိုက်ရအောင် ပေါင်းအိုးထဲမှာ အဆင်သင့်ထည့်ထား”

နတ်ငှက်မယ်သည် လက်ဆေး၍ ဒေါ်လေး ဆွေ့ အနီးတွင် ရပ်ကာ ကဏန်းတစ်ကောင်ကို အခွံသင်ပြီးနောက် အသားကို ဒေါ်လေးဆွေ့ အားပေးသည်တွင် ဒေါ်လေးက ငြင်းလေ၏။

“နေပါစေ၊ ဒေါ်လေးဆွေ့ ဘာသာ လုပ်ပါ့မယ်”

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ပေါက်ယုအနီးတွင်ထိုင်နေသည့် မယ်မယ်ကို လှမ်းပေး၏။ ထိုနောက် ကျိုထားသည့် အရက်ချို ကို အယူခိုင်းလေ၏။ တစ်ဖန် လက်ဆေးရန်အတွက် ကျိုထားသည့် အရက်ချိုနှင့် ခွာညိုနှင့် ဂန္ဓမာရွက်တို့ဖြင့် အနံ့သတ်ထားသည့် ပဲစိမ်းမှုန့်ကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။

ရှိစမ်းယဉ်သည် ဧည့်သည်များနှင့် အတူထိုင်ကာ ဂဏန်း တစ်ကောင်ကို စားခဲ့ပြီးနောက် အခြားသူများကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးရန် ထလာခဲ့ပြီးလျှင် အမြှောင်ဖြစ်သည့် ချော နှင့်ချူ တို့ထံသို့လည်း ကဏန်းနှစ်ပန်းကန် အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က အနားသို့ရောက်လာကာ

“သွားစမ်းပါ စမ်းယဉ်ရယ်။ စမ်းယဉ်က ဧည့်ခံနေကျ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က ဧည့်ခံနေကျပါ။ ကိုယ်လုပ်ပါ့မယ်။ ဧည့်သည်တွေနဲ့ အတူတူ သွားထိုင်ပြီး စားနေပါ။ စမ်းယဉ် အစား ကိုယ်ဧည့်ခံမယ်။ သူတို့ပြန်မှ ကိုယ်စားပါ့မယ်”

သို့ရာတွင် စမ်းယဉ်က မသွားဘဲ စားပွဲနှစ်ချပ်ကို အခင်းခိုင်းကာ ယုန်ယွမ်း၊ ဟုပို၊ ဆိုင်ရှို၊ ဆိုင်ရှုနှင့် ပင်အဲ တို့ကို အထိုင်ခိုင်းလေ၏။

“မလေးငှက်မယ် ဒီမှာကြည့် စီမံနေတုန်း ကျွန်မတို့သွားပြီး စားလိုက်ဦးမယ်” ဟု ယုန်ယွမ်းက နတ်ငှက်မယ်ကို ပြောလေ၏။

“အေး၊ သွားစားချည်ကြ။ ငါနေရစ်ခဲ့မယ်”

သို့ဖြင့် စမ်းယဉ်သည် သူ စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်နေလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် လီဝမ်းတို့သည် ဟန်ပြလောက်သာ စားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် သည် ဝတ်ကျေတမ်းကျေမျှ စားသောက်ပြီးနောက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် နေရာမှထလာ ခဲ့ပြန်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော်များ

ကဏန်းပေါင်းစားရာ လသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူလာသည်ကို မြင်လျှင် အစေတော်များက ထပေးကြလေ၏။ ယုန်ယွမ်းက

“မလေးငှက်မယ် ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာ ရပြန်တာလဲ။ သူများ တကာတွေ ကဏန်းစားတာ ဖြောင့်ဖြောင့် မစားရဘူး။”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်ကာ

“ဟောဒီကောင်မဟာ တော်တော်ကို ကျေးဇူးကန်းတယ်။ ငါကဖြင့် သူတို့အစားလဲ ဝင်လုပ်ပေးရသေးရဲ့။ ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် အပြစ်တောင် တင်နေသေးတယ်။ ကောင်မနော်၊ သတိထား။ ကဲပါ၊ မြန်မြန်စားပြီး ငါ့ကို အရက်ချို့ ကလေး ဘာလေး ငဲ့ခဲ့စမ်းပါ”

ယုန်ယွမ်းက ထသွားကာ အရက်ချို့ တစ်ခွက်ကို အပြည့်ထည့်လာပြီးလျှင် နတ်ငှက်မယ်၏ ပါးစပ်သို့ တွေ့ပေး လေရာ နတ်ငှက်မယ်သည် အရက်ချို့ တစ်ခွက်လုံးကို အကုန် မော့သောက်ပစ်လိုက်လေ၏။ ဟုပိုနှင့် ဆိုင်ရှိတို့ကလည်း တစ်ခွက်စီ ငဲ့လာပြီး ပါးစပ်သို့ တွေ့ပေးပြန်သည်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုနှစ်ခွက်ကိုလည်း ကုန်အောင် သောက်ပစ် လိုက် ပြန်လေ၏။ ပင်အဲက အခွံသင်ပြီးသား ကဏန်းပေါင်း တစ်ပန်းကန်ကို ယူလာလေ၏။

“ချင်းစည်နဲ့ ငရုတ်ချဉ်ရည် နည်းနည်း ထည့်စမ်းပါဦး” ဟုဆိုကာ စားသောက်ပြီးနောက်

“ကဲ ညည်းတို့ဘာသာ ဆက်စားကြဦး၊ ငါသွားမယ်”

“ဟောတော့ ကြည့်ပါဦး။ ရှက်လဲမရှက်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ပွဲကဟာတွေကို စားသွားပြီ” ဟု ယုန်ယွမ်းက နောက်လေ ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ကောင်မ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း။ ညည်းကို ညည်းသခင်ကျိလျှံ က သဘောကျနေတယ် ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ အမြှောင်ထား မလို့ မယ်မယ့်ဆီကို ပြောတော့မလို့ သိရဲ့လား။”

“သခင်မလေး၊ မဟုတ်ကဟုတ်က ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ကျွန်မကို အဲလိုပြောယင် သခင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကို ဟောဒီက ကဏန်းစားထားတဲ့ လက်ကြီးနဲ့ လာသုတ်မှာနော်”

“မလုပ်ပါနဲ့အေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သည်းခံပါ”

ဟုပိုက

“ယုန်ယွမ်းသာ အမြှောင်ဖြစ်ယင်တော့ ပင်အဲတစ်ယောက်

ဆွေးရော့ပေါ့။ ရင်ထဲကို ဗလောင်ဆူနေမှာပဲ။ ခုပဲ ကြည့်ပါဦး၊ စားတော့ ကဏန်းလေး နှစ်ကောင်ရယ်၊ ချင်းရည်က တစ်ပန်းကန်လောက် ကုန်နေပြီ။ ဒီလောက်ဆို ရင်ထဲမှာ တော်တော်ပူနေ ရော့ပေါ့”

ပင်အဲသည် ကဏန်း အသားတစ်ဖတ်ကို ကော်ထုတ်လိုက်ပြီး ဟုပို မျက်နှာကို လာသုတ်လေ၏။

“ကောင်မ မကောင်းဘူး။ သူများကို အလကားလျှောက်ပြောနေတယ်”

ဟုပိုက ရယ်၍ ရှောင်လိုက်သည်တွင် ပင်အဲသည် အရှိန်ဖြင့် လွန်သွားကာ နတ်ငှက်မယ်၏ ပါးကို ကဏန်းဖတ် တွေနှင့် သုတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေလေ၏။ ယုန်ယွမ်းနှင့် စကားပြောနေသော နတ်ငှက်မယ်က လန့်၍ အော်လိုက်သဖြင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်ကြကာ တဝါးဝါး ဖြစ်နေကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း ရောယောင်၍ ရယ်လိုက်ရာက

“ဟောဒီ ကောင်မကို ကဲတယ်။ ကဏန်းတွေ ငါ့ပါး လာသုတ်ရအောင် မျက်စိကန်းနေသလား”

ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်၏ မျက်နှာကို သုတ်ပေးကာ ရေတစ်ပုံးကို မြန်မြန်သွားခပ်လေ၏။

“ကာလဝိပါက် နောက်ပိုးတက်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့” ဟု ယုန်ယွမ်းက ပြောလေ၏။

သူတို့အသံများကို ကြားသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က

“ဟဲ့ ဟိုဘက်က ကောင်မတွေ တသောသောနဲ့ ဘာသဘောကျ နေကြတာလဲ။ တို့များကိုလဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ရယ်စရာ ရှိယင် ရယ်ရအောင်”

အူမြူးလျက်ရှိကြသည့် ယုန်ယွမ်းနှင့် အစေတော်တစ်သိုက်က

“ဟောဒီမှာ မယ်မယ်ဖျား၊ ငှက်မယ် သခင်မလေးရယ်၊ ကျွန်မတို့ ကဏန်းပေါင်းတွေကို ခိုးစားနေလို့။ ပင်အဲက ဒေါပွပြီး သခင်မလေးရဲ့ပါးကို ကဏန်းပေါင်းတွေနဲ့ ထသုတ်ပစ်တာ။ သခင်မနဲ့ အစေတော် အစာလုနေကြတယ်”

မယ်မယ်က ရယ်လျက်

“ဟဲ့ ငါ့မြေး ငှက်မယ် သနားပါတယ်ဟယ်။ ခြေထောက်လေး၊ လက်မကလေး ပေးလိုက်ပါ။ စားပါစေ”

“ရှိတယ် မယ်မယ်ဖျား။ စားပွဲပေါ်မှာ လက်မတွေချည်းပဲ။ မယ်မယ် စားချင်ယင်တောင် ရသေးတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် မယ်မယ့် အနီးသို့သွားကာ ဟင်းများကို ထည့်ပေးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုမှာ နဂိုကမှ အစားနည်းသည့် အလျောက် လက်မတွင် ရှိသည့် အသားအနည်းငယ်ကို ထွင်စားလေ၏။ မယ်မယ် စားသောက်ပြီး သည့်အခါတွင် အားလုံး ထိုင်ရာမှထကာ လက်ဆေးရန် လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနောက် ပန်းများ ကြည့်သူကြည့်၊ ရွှေငါးများကို ကြည့်သူကြည့်၊ လမ်းလျှောက်သူ လျှောက်ဖြင့် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် နေကြလေ၏။

သခင်မဝမ်က ယောက္ခမဖြစ်သူ မယ်မယ်အား

“မယ်မယ် အပြင်က လေတိုက်တယ် ထင်တယ်။ ကဏန်းတွေစားပြီး လေတိုက်ခံလို့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ မယ်မယ်ပြန်ပြီး အနားယူပါတော့လား။ မနက်ဖြန်မှ တစ်ခေါက် လာကြည့်သေးတာပေါ့”

“အင်း လူစုံတုန်းသွားရတာ သိပ်တော့ မသွားချင်လှသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ညည်းပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ။ သွားကြ တာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ရှိစမ်းယဉ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ပေါက်ယုနဲ့ ထိုက်ယုတို့ကို ကဏန်းတွေ သိပ်မကျွေးနဲ့နော်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ကြည်နှင့် ရှိစမ်းယဉ် တို့ကိုလည်း

“ညည်းတို့ နှစ်ယောက်လဲ သိပ်မစားကြနဲ့။ ကဏန်းက စားလို့တော့ အရသာ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မသန့်ဘူး။ သိပ်အစား များယင် ဗိုက်နာတတ်တယ်”

သူတို့သည် မယ်မယ်ကို ဥယျာဉ်ဝ အထိ လိုက်ပို့ပြီးနောက် စားပွဲများကို ရှင်းလင်းခိုင်းလိုက် ကြလေ၏။

“ဒီအတိုင်းထားပါ။ ရပါတယ်။ ကဲ ကဗျာစပ်ကြမယ်။ အလယ်ကောင်က စားပွဲကြီးပေါ်ကို အရက်ချိုနဲ့ စားစရာ ပန်းကန်တွေ တင်ထားလိုက်ကြ။ နေရာလဲ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ နေရာကို ကိုယ်ထိုင်ကြပေါ့။ အဲဒါက ပိုပြီးလွတ်လပ်ပါတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲကောင်းတယ်” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြော၏။

“ဒီပြင်လူတွေကိုလဲ မေးကြည့်ပါဦးလေ” ဟု ရှိစမ်းယဉ်က ပြောသည်။

ရှိစမ်းယဉ်သည် စားပွဲတစ်လုံးကို အခင်းခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် မာလာ၊ ဇူချန်း၊ စုချို၊ တိုက်ရှ၊ ယုဟွာ၊ ယင်အဲနှင့် ဆွိမို တို့အတွက် ကဏန်ပေါင်းများကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။ သူတို့အတွက် ကမူစောင်း ကသစ်ရိပ်တွင် ကော်ဇောကြီး နှစ်ချပ် ခင်းပေးထားကာ စားစရာ၊ သောက်စရာ အပြည့်အစုံ ချပေးထားလေ၏။

ရှိစမ်းယဉ်က နံရံတစ်ခုပေါ်တွင် ကဗျာ စပ်ရမည့်
အကြောင်းအရာများကို စာဖြင့်ရေး၍ ကပ်ထားလေ၏။ အားလုံး
လာကြည့်ကြကာ သဘောကျနေကြလေ၏။

“ဒါမှ ကိုယ်ပိုင်တွေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာပဲ။ ဒါပေမယ့် စပ်ရတာ
နည်းနည်းတော့ ခက်လိမ့်မည် ထင်တယ်”

ရှိစမ်းယဉ်က ကာရန် သတ်မှတ်ချက် မထားကြောင်းကိုလည်း
ရှင်းပြလေ၏။

ပေါက်ယုက

“ကောင်းတယ်၊ မောင်လဲ ကာရန်တွေ ပုံသေကားကျ ထားတာကို
မကြိုက်ဘူး”

ထိုက်ယုသည် ကဏန်းပေါင်း များများမစားဘဲ အနည်းငယ်သာ
စားပြီးနောက် မိမိ၏ အစေတော်တစ်ယောက် အား ပိုးပန်းချည်ထိုး
မှီအုံးတစ်လုံးကို အယူခိုင်းပြီးလျှင် ဝရံတာတွင် ထိုင်ကာ ငါးမျှားနေလေ၏။
ပေါက်ကြည်မှာ ခွာညို ခက်ကလေးများ နှင့်ကစားနေပြီး ပြတင်းပေါက် မှ
ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထွက်၍ ခွာညိုပွင့်ဖတ်လွှာ ကလေးများကို ငါးလေးများ
လာကိုက်ရန် ခြွေချလျက်ရှိ၏။ ရှိစမ်းယဉ်မှာ တွေးချင်ရာ တွေးရာမှ
သတိရလာကာ ကမူစောင်းတွင်ရှိသည့် မာလာတို့ တစ်သိုက်အား
အစားအသောက် ကုန်လျှင် လာယူရန် ပြောလိုက်၏။ တန်ချွန်း လီဝမ်းနှင့်
ဆီချွန်း တို့သည် မိုးမခပင် ရိပ်တွင် ရပ်ရင်း ရေငှက်များကို ကြည့်နေကြ၏။
ယင်ချွန်း မှာ အပွင့်တွေဝေနေသည့် ပန်းပင်ရိပ်တစ်ရိပ်တွင် ထိုင်နေရင်း
စံပယ်ပွင့် ကလေးများကို ကုံးလျက် ရှိလေ၏။

အစတွင် ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု ငါးမျှားနေသည်ကို ကြည့်နေ
သေးသော်လည်း နောက်တွင် ပေါက်ကြည်နှင့် သွား စကားပြော၏။ ထိုနောက်
မာလာတို့ တစ်သိုက်အနီးသို့ ရောက်သွားကာ သူတို့နှင့်အတူ စားသောက်နေ
ပြန်လေ၏။ မာလာသည် ပေါက်ယုအတွက် ကဏန်း တစ်ကောင်ကို
အခွံသင်ပေးကာ အသားများကို ထုတ်ပေးနေ၏။

ထိုစဉ် ထိုက်ယုသည် ငါးမျှားတံကိုချကာ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး
ဆီးတော်ပွင့်သဏ္ဌာန် ပန်းရုပ်ဖော်ထား သည့် ပြောင်လက်နေသော
ငွေကရားတစ်လုံးနှင့် စွဲပလွန်ရွက်ပုံ အနီရောင်ကျောက် အရက်ခွက်ကလေးကို
ကောက်ကိုင် လိုက်သည်တွင် အစေတော် တစ်ယောက်သည် အရက်ငွေ့ပေးရန်
သူ့ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့၏။

“စားပါအေ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ငွေ့ သောက်ပါ့မယ်။ တကယ်ကတော့

အဲဒီလိုသောက်ရမှ အရသာရှိတာ”

ထိုက်ယုသည် အရက်ချိုကို ငွေလိုက်ရာ တစ်ဝက်လောက် အရောက်တွင် အရက်ချိုဝါ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။

“ကဏန်း နည်းနည်းပဲ စားလိုက်တာ၊ ဒါတောင်မှ သိပ်ပြီး အစာမကြေချင်ဘူး။ တော်တော် အရက်ပြင်းပြင်းကို သောက်လိုက်ရမှ ကောင်းမှာ” ဟု ထိုက်ယုကပြော၏။

“သောက်ချင်ယင် ရှိတယ်လေ”

ပေါက်ယုက ပြောကာ နန်းလုံးကြိုင်ပွင့်များ စိမ်ထားသည့် အရက်အိုးကလေး တစ်အိုးကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုက်ယုသည် တစ်ကျိုက်သောက်ပြီးနောက် ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်၏။ ပေါက်ကြည် သည်လည်း အနားသို့ ရောက်လာကာ တစ်ခွက် သောက်ပြီးနောက် စုတ်တံကို မင်တို့ကာ “ဂန္ဓမာပန်းကို အောက်မေ့ သတိရခြင်း” ဆိုသည့် စာတန်းကို သင်ပုန်းပေါ်တွင် ရေးနေလေ၏။ ဘေးမှ ‘ဂမုန်းသခင်’ ဟုလည်း ကလောင်အမည် တပ်ထား၏။

“မလေး ပေါက်ကြည်။ မောင့်မှာ လေးကြောင်း စဉ်းစားထားပြီးပြီ။ အဲဒါကို မလေး မစပ်နဲ့တော့။ မောင်ပဲ စပ်လိုက်တော့မယ်”

ပေါက်ကြည်က ပြောင်သလို နောက်သလိုဖြင့်

“ဟင် သူများမှာ တစ်ကြောင်းပဲ ပြီးသေးတယ်။ မောင်က မြန်လှချည်လား”

ထိုက်ယုက သူထံမှ စုတ်တံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် ဆဌမ ပိုဒ်ကို ကောက်ခြစ်လိုက်ပြီး နှစ်ဆယ်ပုဒ်မြောက် အပိုဒ် ဖြစ်သည့် “ဂန္ဓမာပန်းကို မေးခြင်း” နှင့် ဆယ့်တစ်ပုဒ်မြောက် အပိုက်ဖြစ်သည့် “ဂန္ဓမာပန်းတို့၏ အိပ်မက်” ဆိုသည့် အပိုဒ်တို့ကို ကောက်စပ်လိုက်၏။ ဘေးတွင် ‘ဝေဠုဝတီ’ ဟု ကလောင်အမည် တပ်လိုက်၏။ ပေါက်ယုက စုတ်တံကို ကောက်ကိုင် လိုက်ပြီးလျှင် “ဂန္ဓမာပန်းထံ အလည်သွားခြင်း” ဆိုသည့် အပိုဒ်ကို စပ်ပြီး ဘေးတွင် “နီ” ဟု အမည်တပ် လိုက်၏။

တန်ချွန်းက လျှောက်ကြည့်ကာ

“အံ့မယ် “ဂန္ဓမာပန်းကို ပန်ဆင်ခြင်း” ဆိုတဲ့အပုဒ်ကို ဘယ်သူမှ မစပ်သေးပါလား။ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တို့စပ်မယ်”

တန်ချွန်းသည် ပေါက်ယုကို လက်ညှိုးထောင်ပြလိုက်ကာ

“ကဗျာထဲမှာ အတွင်းဆောင်တွေ အကြောင်းတို့ ထည့်မစပ် ရဘူးနော်။

အဲဒါ သတိထားကြ”

ရှိစမ်းယဉ်က နံပါတ်လေးနှင့် နံပါတ်ငါးကို ခြစ်လိုက်ပြီး “ဂန္ဓမာပန်းကို မျက်နှာမူခြင်း” နှင့် “ဂန္ဓမာပန်းကို အလှပြင်ခြင်း” စသည်တို့ကို ခြစ်လိုက်ပြီးနောက် ဘေးတွင် သူ့အမည်ကို ရေးလိုက်၏။

“ဟေ့၊ ကလောင်နာမည်ကို ရေးလေ”

“စမ်းယဉ်တို့အိမ်မှာ လေသာဆောင်တွေနဲ့ အဆောင်ကလေးတွေ ရှိပေမယ့် စမ်းယဉ်မှ မသိသေးတာ။ ဒီတော့ ဘယ်မှာ ကလောင်နာမည် တပ်လို့ ရဦးမှာလဲ။ သူများရဲ့ အဆောင်နာမည်ကိုလဲ မထည့်ချင်ပါဘူး”

ပေါက်ကြည်က

“ဟေ စောစောကပဲ မယ်မယ်က ပြောသွားသေးတယ်။ စမ်းယဉ်တို့ အိမ်မှာ သက်တန့်ရောင် လေသာဆောင် ဆိုတာ ရှိတယ်ဆို။ ဒါ စမ်းယဉ်တို့ အဆောင်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ ခု သူများလက်ထဲ ရောက်နေပေမယ့် အလျင်တုန်းက စမ်းယဉ်တို့ ပိုင်ခဲ့တာပဲဟာ”

“ဟုတ်သားပဲ” ဟု ကျန်လူများကလည်း ထောက်ခံကြလေ၏။

ရှိစမ်းယဉ်က မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ပေါက်ယုက သူ့ကဗျာ ဘေးတွင် “သက်တန့်ရောင်” ဟု ရေးပေးလိုက် လေ၏။

ထမင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်း မသိမ်းမီ အချိန်လောက်အတွင်း၌ ကဗျာ ဆယ့်နှစ်ပုဒ်စလုံး စပ်၍ပြီးသွားလေပြီ။ ယင်ချွန်းက ထိုကဗျာ များကို ဆွေတောက်စာရေး စက္ကူလှလှကလေးပေါ်တွင် ကူးပေးလေ၏။ လီဝမ်း နှင့် အခြားသူများက ကဗျာများ ကို ဝိုင်းဖတ်ကြလေ၏။

ဂန္ဓမာပန်းများကို အောက်မေ့ခြင်း

အနောက်လေတွင်၊ ငါလျှင်ပူဆွေး

သောကတေးဖြင့်၊ ဘေးပတ်လည်ကိုကြည့်မိ၏။

သစ်စေ့ဖြူလှ၊ သော်ကနင်းပန်း

အနန်းခတ္တာ၊ ပန်းတစ်ရာလည်း

ငါကဲ့သို့ပင် ပူဆွေးလျက်။

စည်းရိုးခြံဝ၊ တံခါးမ၌

ဆောင်းနတ်မယ်လျှာ၊ ပဝါစကို
ရေးရေးမျှပင် မမြင်ရ။
သို့တစေလည်း (လဲ)၊ ငါ့စိတ်ထဲတွင်
ပင်လုံးဝေမျှ၊ ပန်းပွင့်လှကို မြင်မိသည်။
တောင်ဆီပျံသန်း၊ ဖော်မဲ့ငန်းသို့
မျက်ဝန်းဝေလည် သီတော့သည်။
နေညိုဆည်းဆာ ဖော်မပါဘဲ
တစ်ယောက်တည်း(ထဲ)လျှင်၊ ထိုင်နေစဉ်၌
ကျောက်ပျဉ်ကျောက်ချပ်၊ အဝတ်ဖွပ်ဆံ
ငါကြားပြန်၏။ ရွှေလျှံ ပန်းဖွင့်
မျှော်လင့်နေသူ၊ စာဖွဲ့သူကို
မည်သူသနားပါမည်နည်း။

ဂမုန်းသခင်

ဂန္ဓမာပန်းများထံသို့ အလည်သွားခြင်း

နှင်းမှုန်ဝဲစ၊ ချမ်းမြမြတွင်
သောက်လျှင်ချိုရှ၊ ယမကာရည်
လက်ဖက်ရည်ဖြင့်၊ မျောလွင့်မနေ
ခြေဦးတည့်ရာ၊ လျှောက်သွားရာတွင်
ငွေဇာဖိတ်လက်၊ လရောင်ပြက်၌
ပွင့်လျက်ပန်းဝါ၊ မြင်ရပါသည်
ဘဇာဘယ်သူစိုက်သနည်း။
လှေကားလက်ရန်း၊ ခြံစောင်ရန်း၌
ပွင့်လန်းငုံဖူး၊ နွေဦးအလှ
ဤပန်းမြကို ဘယ်ခါ ဘယ်ကစိုက်သနည်း။

အဝေးဆီက၊ ဖယောင်းသုတ်ထား
ဖိနပ်များ၏၊ ပြေးလွှားဆော့ဟန်
အသံများကိုကြားမိသည်။
စာဆိုနှလုံး၊ ရွှင်ကြည်ပြီး၍
မဆုံးကဗျာ သီမိသည်။
ပွင့်ဝါပန်းလျှင်၊ စာဆိုရှင်အား
သင်သနားမှ၊ ရွှေလမ်းခင်း၍ကြိုသင့်သည်။

နီမောင်းပျော်ဖွယ်မင်းသား

ဂန္ဓမာပန်းများကို စိုက်ပျိုးခြင်း

နွေနှောင်းရောက်လျှင်၊ လက်တွင်တူရွှင်း
တစ်ဘက်ခြင်းနှင့်၊ အိမ်ဝင်းခြံဖျား
စည်းရိုးနားတွင်၊ ထိုပန်းပင်ကို
ငါလျင်ရွှေယူစိုက်ခဲ့သည်။
မနေ့ညက၊ မိုးတစ်မ၊ကြောင့်
စိမ်းမြပန်းပင်၊ လန်းလန်းရွှင်၍
မနက်ခင်းတွင်၊ ပွင့်ချင်းဆိုင်၍
အပြိုင်ပွင့်ကြ၊ ပန်းဝါမြ။
နွေနှောင်းအလှ၊ ပန်းငုံလှတွက်
ချိုမြကဗျာ၊ ပုဒ်များစွာကို
ငါသီဆို၏။ ချိုအေးမွှေးပျံ့
သူရနံ့ကို ၊ စိမ်းဖန့်မြခွက်
ဝိုင်အရက်ဖြင့်၊ ငါမြည်းလျက်။

နီမောင်းပျော်ဖွယ်မင်းသား

သစ္စာပန်းများကို မျက်နှာမူခြင်း

တခြားမြေမှ၊ ရွှေဆက်ဖိုးထိုက်
ငါယူစိုက်သည့်၊ ယွန်းငိုက်ပန်းလှ
ဖြူလွှတစ်ခိုင်၊ ရင့်တစ်ခိုင်နှင့်
ယိုင်ကျလဲပြီ၊ စည်းရိုးအိုတွင်
မွေးချိုသင်းပျံ့၊ သင့်ရနံ့သည်
ကမ္ဘာအနှံ့တိုင်သတည်း။
သင့်လောက်ဂုဏ်ပေါင်း၊ မရှိကြောင်းကို
ကောင်းစွာငါလျှင် သိပေ၏။
နွေယွန်းဟေမာန်၊ ဆီးကျံကျံတွင်
ငါလျှင် သင့်ထံ မျက်နှာမူမိသည်။

ဇာမြိတ်ခေါင်းအုံး၏ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦး

သစ္စာပန်းများကို အလှ ခင်းကျင်းပြခြင်း

ငွေပန်းအိုး၌၊ ထိုးစိုက်တင့်ဆန်း
သစ္စာပန်းသည်၊ နီမြန်းအရက်ချို
တေးနုပျို နှင့် ပနံတင့်။
ဥယျာဉ်လမ်းမှ၊ ပက်ဖျန်းသည့်နှယ်
ရနံ့ကြွယ်သည်၊ နှင်းငွေရည်ဆမ်း
မွှေးကြိုင်လန်း။
စာအုပ်ကိုချ၊ အသာထ၍
ရှေ့ဝတူရူ၊ မျက်နှာမူသည်
ငွေရည်တစ်ပြက်၊ နှင်းယွန်းရက်။
နှင်းမှုန်ပက်ဖျန်း၊ အိပ်မက်ပန်းလဲ
ဆန်းဆန်းထွေထွေ၊ ပွင့်ကြလေသည်
ငွေဇာမျှင်ပါး ခန်းဆီးကြား။

ဥယျာဉ်ဝမှ၊ ဆည်းဆာလှတွင်
ယခင်လာဖူး၊ အချစ်ဦး။
သင်လည်းအတူ၊ ငါနည်းတူပင်
အမြင်ချင်းထပ်၊ ဉာဏ်ချင်းအပ်၍
မြိုင်ရပ်သို့လာ၊ နွေချိန်ခါ၏
ပွင့်အာငုံလင့်၊ မက်မုံပွင့်နှင့်
ဆီးပွင့်ဝါဝါ၊ ပန်းမာလာကို
ငါလည်းမမက်၊ သင်မမက်။

ဇာမြိတ်ခေါင်းအုံး၏ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦး

ဂန္ဓမာပန်းများကို စာဖွဲ့ခြင်း

နေ့ညမဟူ၊ လူဝိညာဉ်မှာ
ကဗျာတစ္ဆေ ခြောက်လှန့်၏။
ခြံစည်းရိုးနား၊ ကျောက်ဆောင်ဖျားမှာ
အသာရပ်ရင်း၊ တေးချင်း ညည်းဆို
စုတ်တံအိုဖြင့်၊ ကာရံချို့နဲ့
တေးဖွဲ့ကြ၏။
လ ကိုမျှော်ကြည့်၊ အလွမ်းပိ၍
မချိနှလုံး၊ မပြုံးမရွှင်
တေးပဉ္စင်ကို သံလွင်ချိုမြ
တေးသီကြ၏။
ဝမ်းပါးစိတ်ငယ်၊ အလွမ်းသယ်လျက်
စက္ကူထက်တွင်၊ အက္ခရာတင်ကြ
သို့စင်လျက်လည်း၊ နွေဝင်သာမော
အလှတောကို၊ လွမ်းမောအောင်ပင်
စာဆိုရှင်တို့၊ ဖွဲ့ဖို့ပိုင်ပိုင်

မတတ်နိုင်ခဲ့။

တန်ခေတ်ကဗျာရှင်၊ တန်ယုံမင်က
ဖွဲ့သီဆိုပြ၊ ထိုနောက်မှလျှင်
လန်းရွှင်ဆန်းတင့်၊ ထိုပန်းပွင့်၏
သခင့်အလှ၊ ထိုအလှက
အားလုံးဖွဲ့ကြ၊ နတ်ပန်းမြ။

ဝေဠုဝတီ မင်းသမီး

ဂန္ဓမာပန်းများကို ပန်းချီရေးခြင်း

ကဗျာဖွဲ့ပြီး၊ ရှုမငြီးဖွယ်
ပန်းချီခြယ်ရန်၊ စုတ်တံကိုကောက်
ကောက်ကြောင်းဆွဲကာ၊ အပြာအနီ
ဟိုသည်ရေးခြစ်နေမိ၏။
မင်စက်ရာထောင်၊ မှောင်ပိန်းတစ်ဝက်
သစ်ရွက်စိမ်းများ ဖြစ်လာကြ။
ပန်းပွင့်ငိုက်ယွန်း၊ နှင်းစက်စွန်းလျက်
လေညင်းပွေ့ဖက်၊ နှုတ်ဆက်သွားသော်
တစ်ဝက်အလင်း၊ ဝင်းခနဲပြက်
တစ်ဝက်အမှောင်၊ ပြိုကျယောင်သို့
ကလောင်တံအို၊ စုတ်တံအိုကြောင့်
နေ့ပျို မွေးပျံ့လာသယောင်။
ထိုပန်းများအား၊ စည်းရိုးနားမှ
အပြေးအလွှား၊ ကောက်ယူလာခြင်း
အလျင်းမဟုတ်။
ပွဲတော်နေ့တွင်၊ ဆင်ယင်ဖို့သာ
ဝိတ်ကားပေါ်မှာ၊ ငါရေးပါ၏။

ဂန္ဓမာပန်းများကို မေးခွန်းထုတ်ခြင်း

နေ့နှောင်းအကြောင်း၊ သောင်းပြောင်းပေါင်းချုပ်

ပုစ္ဆာထုတ်လည်း၊ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင်

မဖြေနိုင်ကြ၊ နွမ်းလျတွေးတော

စိတ်မောမောဖြင့်၊ ဝါးတောအဖျား

စည်းရိုးနားသို့၊ လျှောက်သွားခဲ့မိ။

အရည်ကင်၊ ဓုတင်ဆောက်တည်

တောပျော်မှီသည့်၊ မောဓာဝီနယ်

သင်စံပယ်သည်၊ အိုဘယ့်တင့်ဆန်း

သစ္စာပန်း။

ပန်းဟူသမျှ၊ ပွင့်ကြရ၏

ဘာကြောင့်လျှင်၊ သင်သည်နောက်ကျ

ပွင့်ရသနည်း။

နှင်းဆွတ်ဥယျာဉ်၊ ရင်ပြင်အလှ

နှင်းခဲမြဲ၌၊ ဖြူလွှရောင်ဝါ

သင့်ခြုံလွှာနှင့်၊ ဖူးကာပွင့်သည်

သင့်မှာသာလျှင်၊ တစ်ပွင့်တည်း။

ပုရစ်ဆူညံ၊ ငွေငန်းပျံလျှင်

အသင်နှလုံး ပူဆွေးလေသလော။

ဤလောက၌၊ စကားပြောဖက်

အရှာခက်ဟု၊ မပြောရက်ပါလေနှင့်။

သင့်စကားကို ငါနာကြား၍

ငါ့စကားကို၊ သင်ကြားလိုမူ

အတူနှစ်ယောက် ပြောကြအံ့။

ဝေဠုပတိ မင်းသမီး

ဂန္ဓမာပန်းများကို ဆင်မြန်းခြင်း

ခြံစည်းရိုးတွင်၊ နေ့စဉ်စိုက်ပျိုး

ပန်းအိုးထိုးလျက်၊ သူ့ခေါင်းထက်တွင်

မပန်ဆင်ရက်၊ နှမြောလျက်ဖြင့်

ဆယ်ကျော်သက်လျင်၊ ကျန်အန်းသခင်သည်

ပန်းပွင့်များတွင် ချစ်နေ၏။

ချင်မင်းဆက်ခေတ်တွင်၊ စာဆိုရှင်လျှင်

ချိုချင်ခါးသက် ဝိုင်အရက်ကို

ခုံမင် ရှိုက်မက်၊ သူနှစ်သက်သို့။

သူ့ဆံစတွင်၊ နှင်းမြစိုရွဲ

ပိုးဖဲဦးထုပ်၊ နှင်းရည်သုတ်လျက်။

အထီးကျန်စာဆို၊ သူရူးလိုဟု

ဆိုဖဲစကား၊ ကဲ့ရဲ့သွား၍

လက်ခုပ်လက်ဝါး၊ တီးကြငြားလည်း

ငါကားမမှု၊ ပြုလိုကြရာ

ပြုကြပါစေ၊ တိတ်ဆိတ်နေအံ့။

ငှက်ပျောပင်အောက်က ဧည့်သည်

ဂန္ဓမာပန်း၏အရိပ်

လှပတင့်တယ်၊ ငွေနတ်မယ်၏
မူန့်ပြယ်အရိပ်၊ တောင်ထိပ်လမ်းမှာ
လူးလာလျှောက်လည် နေချိန်၌။
ပြတင်းဝမှ၊ လျှံကျမီးရောင်
ညအမှောင်တွင်၊ အရိပ်အယောင်
ဖြာနေဆဲ။
ဇာမျှင်ရက်သို့၊ ကြိမ်ကွက်ကြားမှ
စိမ်းပြက်လရောင် ထိုးကျလာနေ၏။
ဤလရောင်တွင်၊ မွေးပျံ့ဝိညာဉ်
အရိပ်ထင်၏။
ခြေကိုဖော့ကာ၊ အသာနင်းပြီး
ပန်းခင်းမှေးမှိတ်၊ ထိုအရိပ်ကို
ပွေ့သိပ် ဂရုစိုက်ပါလေ။

ဇာမြိတ်ခေါင်းအုံး၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး

ဂန္ဓမာပန်းများ၏ အိပ်မက်

နေဦးလု၍၊ တိမ်နုဇာပြောက်
လရောင်ဖောက်စဉ်၊ နှင်းသောက်စည်းရိုး
အမိုးသစ်ရိပ်၊ ငါမှေးမှိတ်၏။
ရှေးစာဆိုရှင်၊ ချောင်ဇူယင်၏
ပျော်ရွှင်စရာ၊ လိပ်ပြာအိပ်မက်
ငါမမက်ချင်။
အိပ်မက်ဆဲ၌၊ ဖက်လှဲတကင်း

သူငယ်ချင်းများ၊ တွေ့ဆုံကြ။
ငန်းပုံသည့်နှယ်။ အိပ်မက်ပြယ်သော်
ကျီကျာအော်ဟစ်၊ ထိုပရစ်ကို
ရန်ငြိုးသိုမိ။
အိပ်နိုးထတွင်၊ လွမ်းတပူဆွေး
အချစ်ရေးကို၊ မည်သူ့ကိုလျှင်
ဖွင့်ပြောရပါမည်နည်း။ ။

ဝေဠုဝတီ မင်းသမီး

ညှိုးရော်သွားသော ဂန္ဓမာပန်း

ဆောင်းဦးစတွင်၊ နှင်းသောက်ရွှင်လည်း
ကြာလျှင်နှင်းပွင့်၊ မိုးစက်ပွင့်ကြောင့်
သခင့်ပန်းသည် ရော်ခဲ့ပြီ။
ပန်းပွင့်ချပ်လွှာ၊ ညှိုးရော်ပါလည်း
ကြည်သာသင်းပျံ့၊ ထိုရနံ့သည်
နှင်းနံ့မပြယ် ရှိချေသေး။
သစ်ရွက်စိမ်းမြ၊ ညှာတံမှလျှင်
ညှိုးလျသွေ့ရော် နေလေပြီ။
ရိုးတံသွေ့ခြောက်၊ သစ်ကိုင်းအောက်မှာ
ကျီကျာတေးသီ၊ ပုရစ်မြည်လျက်။
ဖြူဆွတ်နှင်းခဲ၊ တိမ်တိုက်ထဲတွင်
ငန်းရိုင်းဝဲပျံ့၊ လူးလာဆန်လျက်။

ယခုခွဲခွာ၊ နေကြပါလည်း

နောင်ခါရှေ့နှစ်၊ တစ်ဆောင်းသစ်လျှင်

ငါနဲ့သင်တို့၊ တွေ့ဦးစို့။

ငှက်ပျောပင်အောက်ကညွှံ့သည်

သူတို့သည် တစ်ယောက် ကဗျာကို တစ်ယောက်ဖက်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချီးမွမ်းလျက်ရှိလေ၏။

လီဝမ်းက ပြုံးလျက်

“ကဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာမလိုက်ဘဲ အမှတ်ပေးရမယ်။ ကဗျာတိုင်းမှာ ထူးခြားတဲ့ အပိုဒ်တွေတွေ့ ပါတာ ချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘက်မလိုက်ဘဲ ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ “ဂန္ဓမာပန်းကို ကဗျာဖွဲ့ခြင်း” ကို ပထမ ပေးမယ်။ “ဂန္ဓမာ ပန်းကို မေးမြန်းခြင်း” ကို ဒုတိယ၊ “ဂန္ဓမာပန်းကို အိပ်မက်မက်ခြင်း” ကို တတိယ။ သူတို့သုံးပုဒ်စလုံးဟာ အတွေးအခေါ် မှာရော၊ ဟန်မှာရော၊ အကြောင်း အရာမှာရော ကိုယ်ပိုင် ရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဝေဠုဝတီ မင်းသမီးကို ပထမဆုံးပေးရမယ်။ နောက်အစဉ်အလိုက် အမှတ်ရတဲ့ ကဗျာတွေကတော့ “ဂန္ဓမာပန်းကို ပန်ဆင်ခြင်း” ရယ်၊ “ဂန္ဓမာပန်းကို မျက်နှာမူခြင်း” ရယ်၊ “ဂန္ဓမာပန်းကို အလှပြင်ခြင်း” ရယ်၊ “ဂန္ဓမာပန်းများကို ပန်းချီရေးခြင်း” ရယ်နဲ့ နောက်ဆုံး ကတော့ “ဂန္ဓမာပန်းကို တွေးတောခြင်း” တို့ဖြစ်တယ်”

ပေါက်ယုက လက်ခုပ်တီးကာ

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်၊ တရားတယ်”

“မလေးရဲ့ ကဗျာက ဒီလောက် မကောင်းလှပါဘူး၊ အတင်း ဖျစ်ညှစ် စပ်ရတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။

“ဒါပေမယ့် ပြေတယ်၊ မထောင့်ဘူး၊ စကားအပိုတွေ မပါဘူး”

“ထိုက်ယု အထင်တော့ အကောင်းဆုံး စာကြောင်းက “ဥယျာဉ်အေးမြ၊ ဆည်းဆာလှ၍၊ ရှေးကတစ်လည်၊ ရောက်ဖူးသည်ကို၊ မပီပီးဝါး၊ အမှတ်မှားခဲ့” ဆိုတဲ့ စာပုဒ်လို့ ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့ “ထိုခဏတွင်၊ စာအုပ်ကိုချ၊ မတ်တတ် ထ၍၊ မိုးဝတစ်ဝိုက်၊ မျှော်စင်ကြိုက်တွင်၊ တစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်၊ ဖျန်းပက်လိုက်သည့်၊ ဆောင်း၌ပေါ်စ၊ နတ်ပန်းမြကို” ဆိုတဲ့ စကားအပိုဒ်ကတော့ ဆောင်းရိပ်ကလေး လွဲလွဲပြေးလာတာနဲ့ ဂန္ဓမာတွေ ပွင့်စပြုလာတာကလေးကို ရေးပြထားတာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ မလေးရဲ့ ကဗျာက အသံကချိုနေတာပဲ”

တန်ချွန်းက

“အံ့မယ်လေး၊ သူများကဗျာကိုချည်း ဝိုင်းပြီး ချီးကျူးခန်း ဖွင့်မနေကြပါနဲ့ဦး။ ဒီက ကဗျာကိုလဲ နားထောင်ကြည့်စမ်းပါဦး။ “ဆောင်းရိပ်မထင်၊ နွေအဝင်၌” ဆိုတဲ့အပိုဒ်ရယ်၊ ပြီးတော့ “အိပ်မက် ယောင်ယမ်း၊ အလွမ်းနာကျ၊ ထိုပန်းလှကြောင့်” ဆိုတဲ့ စကားအပိုဒ် ကိုရော”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ “ကေသာထက်တွင်၊ နှင်းစက်ရွှင်၍” ဆိုတဲ့အပိုဒ်က “မွှေးနံ့သစ်သစ်၊ ထိုဦးရစ်တွင်” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ လိုက်ပါတယ်”

ရှိစမ်းယဉ်က ခပ်မြူးမြူးဖြင့်

“ ‘ဘယ့်တွက်ဖူးငုံ၊ နှောင်းသနည်း’ ဆိုတဲ့ အမေးပိုဒ်တွေ၊ ‘ဘယ်တွင်ကျောင်းရိပ် ခိုသနည်း’ ဆိုတဲ့ အမေးအပိုဒ် တွေက ပန်းကို ထုံထိုင်းသွား စေတတ်တယ်”

လီဝမ်းက

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ရှင့်ကဗျာ ထဲကလို နှင်းတောကြီး ထဲမှာ ခူးပိုက်ထိုင်ရင်း ပန်းတွေက ကဗျာတွေကို ရွတ်နေလို့ ကတော့ ပန်းတွေမှာ အာရုံကြောတွေ ရယ်လို့ ရှိခဲ့ယင် ရူးတောင်ကုန်လိမ့်ဦးမယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ဝါးခနဲပွဲကျသွားလေ၏။

“ကဲ ဒီတော့ ဒီတစ်ခါလဲ မောင်နောက်ဆုံးဖြစ်ပြန်ပြီ”

“မောင့်ကဗျာတွေလဲ သိပ်တော့ မဆိုးပါလှဘူး။ တခြားကဗျာတွေလောက် ထူးထူး ခြားခြား မရှိတာ တစ်ခုပါပဲ” ဟု လီဝမ်းက ပြော၏။

ကဗျာအကြောင်းကို ပြောဆိုကြပြီးနောက် ကဏန်းပေါင်းများကို အယူခိုင်းကာ နောက်တစ်ကြိမ် စားကြပြန် သည်။ ပေါက်ယုက

“ခုဟာ မောင်တို့ဟာ ခွာညိုနဲ့တွေကို ရှူပြီး ကဏန်းတွေကို စားနေကြတော့ သူတို့ အကြောင်းကိုလဲ ကဗျာစပ်လို့ မကောင်းပေဘူးလား၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော် တစ်ပုဒ် စပ်ထားတယ်” ဟုဆိုကာ ရွတ်၍ ပြလေ၏။

ကဏန်းစားခြင်း

ခွာညိုရိပ်တွင်၊ ကဏန်းသင်၍
ဖွဲ့ထွင်စားရ၊ ပျော်ပါလှ။
လက်မခြေချောင်း၊ ငရုတ်ကောင်းနှင့်
ချင်းထောင်းချဉ်ငန်၊ တို့ကြဟန်ရှင့်။
စားမြိန်ကြိုက်သူ၊ အရက်ကူလော့။
ကားရားကားရား၊ ဘေးတိုက်သွားသည်
ကဏန်းကောင်များ၊ နှလုံးသားမရှိ။
လောဘတန်းလန်း၊ အာသာဖမ်း၍
အငမ်းမရ၊ စားသောက်ကြလည်း
လေထအစာမကြေ၊ ဖြစ်တတ်ပေရှင့်။
ပါးစပ်လက်များ၊ ဆေးပြီးသွားလည်း
အညှီနံ့များ၊ ပျောက်မသွား။

“ဒါ ကဗျာ တဲ့လား။ ဒါမျိုးကတော့ အပိုဒ် တစ်ရာလောက်
တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ရေးနိုင်တာပေါ့” ဟု ထိုက်ယု က စလေ၏။

“မလေးရဲ့ ကဗျာဉာဏ်တွေ မကုန်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီလို ဆိုယင်
တစ်ပုဒ်စပ်ကြည့်လေ”

ထိုက်ယုသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်ကာ
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကောက်စပ်လိုက်၏။

သေသည့်တိုင်အောင်၊ ကဏန်းကောင်သည်
တောက်ပြောင်အင်္ကျီ၊ ဝတ်ရုံနီနှင့်
သံကြပ်အင်္ကျီ၊ လှံတံရှည်ကို
တည်တည်ကြည်ကြည်စွဲကိုင်ထား။
ပန်းကန်ပြားတွင်၊ ကားကားစွင့်စွင့်
လှူနှံ့နှင့်။
လက်မကြားတွင်၊ ကျောက်စိမ်းဆင်သို့

မျှင်မျှင်အသား၊ သူညှပ်ထား။

ခြေထောက်ရှစ်ချောင်း၊ စွယ်ငေါင်းငေါင်းကို

ပေါင်း၍ပြုတ်၍၊ တို့ကာစား။

သို့တိုင်အောင်ပင်၊ ငါ့ရင်ထဲက

ဆွေးသမျှတို့၊ ပျောက်ရလေအောင်

တစ်ထောင်သောခွက်၊ ထိုအရက်ကို

သောက်လျက်ပင်လေ၊ ရှိပါစေဟု

မည်သူတွေ့လျှင် ပြောမည်နည်း။

ပေါက်ယုက ဖတ်ကြည့်ပြီး ချီးမွမ်းနေစဉ် ထိုက်ယုက ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီး
အစေတော် တစ်ယောက်ကို မီးရှို့ ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ပြုံးလျက်

“မလေးကဗျာက မောင့်ကဗျာလောက် မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကြောင့်
မီးရှို့ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ခုကဗျာက မောင့်ရဲ့ ဂန္ဓမာပန်း ကဗျာ ထက်တောင်
ကောင်းသေးတယ်။ အဲဒီကဗျာလေးကို သိမ်းထားပါ။ တခြားလူတွေကို
ပြရတာပေါ့”

“ပေါက်ကြည်လဲ စပ်ထားတယ်။ သိပ်တော့ မကောင်းဘူးနော်၊
မရယ်ကြနဲ့” ဟုဆိုကာ ပေါက်ကြည်က

ခွာညှိရိပ်အောက်၊ ခွက်ကိုမြှောက်၍

သောက်မည်ဟုပင်၊ ထိုင်စဉ်တွင်၌

ကဏန်းကောင်လျှင်၊ ဦးထောင်ပဲ မြုပ်

လူဇာတ်ရှုပ်သို့၊ ကုပ်ကပ်တက်လာ

ကြည့်လိုက်ပါသော်၊ အဝါဖြူကျား

ကားရရားဖြင့်၊ ရေးထားသည့်နှယ်

ပန်းရုပ်ငယ်။

သူတို့အားလုံးက ပေါက်ကြည်၏ကဗျာကို ဝိုင်းဖတ်ကြပြီး ချီးမွမ်းကြ၏။

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင့်ကဗျာကိုတော့ ဖတ်ပြီး
မီးရှို့ပစ်ရမယ်နော်” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုက သူ့ကဗျာကို ဖတ်ပြပြန်၏။

ကဏန်းညှီကို၊ ယစ်ရွှေရည်လည်း

မဆေးနိုင်။

မွှေးကြိုင်သင်းပျံ၊ ဂန္ဓမာ သာ

ဆေးနိုင်ရာ၏။

ဝမ်းမပျက်လို၊ ချင်းချိုကိုထောင်း

ငရုတ်ကောင်းနှင့်၊ အပေါင်းသဟာ စားကြရာ၏။

“ကဏန်းပေါင်းစားတဲ့ ကိစ္စမျိုးကလေးကို ဒီလိုကဗျာဖွဲ့နိုင်တယ် ဆိုတာ
နည်းတဲ့အရည်အချင်းလား။ ဒါပေမယ့် သရော်စာ အဖြစ်နဲ့ ကြည့်ယင်တော့
လောကကြီးကို လှောင်ပြောင်လွန်းရာ မရောက်ပေဘူးလား။”

ထိုစဉ် သူတို့ထံ ပင်အဲ ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက်
စကားပြတ်သွားကြလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ပင်အဲ ပြန်လာ ကြောင်းကို
သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ကျေးတောသူ အဘွားအိုကြီးက ယုံတမ်းပုံပြင်များကို ပြောဆိုခြင်း။
စိတ်ကူးယဉ်သော လုလင်ဖျိုသည် ထိုပုံပြင်များကို အဟုတ်ထင်ခြင်း။

“ဟဲ့၊ နင်တို့ သခင်မလေးငှက်မယ် ဘာလုပ်နေသလဲ၊ သူ့ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲ”

ပင်အဲ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် အားလုံးက မေးကြသည်။

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်လျက်

“သခင်မလေး ငှက်မယ်က သိပ်အလုပ်များနေတယ်၊ ဒီမှာတုန်းကလဲ ကောင်းကောင်းစားချိန် မရဘူး၊ အလုပ်လဲ များနေလို့ နောက်ထပ်လဲ မလာနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ကဏန်းပေါင်းကျန်သေးယင် ပေးလိုက်စမ်းပါတဲ့၊ အယူခိုင်း လိုက်လို့”

“အံ့မယ်လေး၊ ရပါတယ်။ အများကြီးပါ” ဟု ရှိစမ်းယဉ်က ပြော၏။
ရှိစမ်းယဉ်သည် ကဏန်းပေါင်း ဆယ်ကောင် ကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။

“အမတွေကို ရွေးပေးလိုက်နော်”

ပင်အဲကို အထိုင်ခိုင်းသော်လည်း ပင်အဲက မထိုင်ချေ။

“လာပါဟဲ့၊ ထိုင်ပါ” ဟု လီဝမ်းက ပြောကာ သူ့ဘေးက နေရာလွတ်တွင် အထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် အရက်ချိုကို ငှဲ့ပေးလေ၏။ ပင်အဲသည် ခပ်သုတ်သုတ် သောက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက် ပြန်ရန် ပြင်၏။

“နေပါဦး၊ မသွားပါနဲ့ဦး။ ညည်းကလဲ ညည်းသခင်မ ငှက်မယ်လောက်ပဲ လူစာရင်းထဲ သွင်းတယ် ထင်ပါရဲ့။ တို့ပြောတာ ဆိုယင် ဂရုကို မစိုက်ဘူး”

လီဝမ်းသည် ကဏန်းပေါင်းများကို ခြင်းထဲထည့်၍ အစေတော် အဘွားကြီး တစ်ယောက်အား အပို့ခိုင်းလိုက် ပြီးလျှင် ပင်အဲအား ခေါ်ထားလိုက်ကြောင်း နတ်ငှက်မယ်အား ပြောရန်မှာလိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် သွားပို့သည့် အစေတော်လည်း ခြင်းလွတ် တစ်လုံးကို ကိုင်၍ ပြန်ရောက်လာ၏။

“သခင်မလေး ငှက်မယ်က ပြောလိုက်တယ်ရှင့်၊ သူ့လောဘကြီးတယ် ဆိုပြီး အတင်းပြော မနေနဲ့တဲ့။ သခင်မ ကြီး ဝမ်းကလဲ သစ်ကြားသီးမုန့်နဲ့

ကြက်ဆီမုန့်တွေ ပေးလိုက်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ပင်အဲ ကိုလဲ မှာလိုက်တယ်။
ဒီရောက် ယင် ပင်အဲ တော်တော်နဲ့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ
သိတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အရက်ချိုတွေကို သိပ်မူးအောင် သောက်မလာနဲ့လို့
မှာလိုက်တယ်”

ပင်အဲက နောက်ထပ် အရက်ချို တစ်ခွက်ကို မော့လိုက်ပြီး
ကဏန်းပေါင်း တစ်ဖွဲကို ယူစားလိုက်ရင်း

“အံမယ်လေး၊ မူးတော့ ဘာဖြစ်တာ လိုက်လို့”

လီဝမ်းက ပင်အဲ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်လျက်

“ပင်အဲကမှ ချစ်စရာ ကောင်းတာ။ တကယ်က ညည်း ကတော်ဖြစ်ဖို့
မကောင်းဘူး။ ညည်း ကြည့်လိုက်ယင် မသိတဲ့လူတွေ ကတော့ သခင်မလိုပဲ
အောက်မေ့မှာ”

ပင်အဲက ပေါက်ကြည်၊ စမ်းယဉ် စသူတို့ နှင့် စားသောက်နေရင်းမှ
နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

“မလေး ကျွန်မကို ဒီလောက်လဲ မြှောက်မနေနဲ့။ ကြည့်ပါလား၊ ခါးကိုလဲ
ကလိထိုးနေပြန်ပြီ”

“ဟဲ့ ညည်းခါးထဲက မာမာကြီးတွေက ဘာတွေလဲ”

“သော့တွေပါ”

“ညည်းသော့ကြီးတွေကို သွားလေရာ တကိုင်ကိုင်နဲ့။ အိမ်မှာ
ဘာတွေများ ခိုးစရာရှိလို့လဲ။ ငါ ခဏခဏ ပြောဖူးသလိုပဲ၊
တန်မင်းဆက်ခေတ်က ရှင်ကြိပိဋက ပိဋက သုံးပုံကို သွားရှာတော့
နတ်မြင်းဖြူကြီး ရသတဲ့။ ဟန် မင်းဆက် ခေတ်က စစ်သူကြီး လူချီယွမ်
စစ်တိုက်သွားတော့ ဖရဲခင်းစောင့်နတ်က သံချပ်အင်္ကျီကြီးကို ထုတ်ပေးလိုက်
သတဲ့။ ခု ငှက်မယ်မှာလဲ ညည်းကို လက်ကိုင်ရထားတာ တစ်အားပါပဲ။
ညည်းက သူ့အတွက် အစစ အရာရာ သော့ကြီး တစ်ချောင်းလို ဖြစ်နေပြီပဲ။
ဒီသော့တွေ ဘာလိုသေးသလဲ”

ပင်အဲက ရယ်လိုက်ရင်း

“မလေးက ကျွန်မကို အရက်ချိုလေးတစ်ခွက် တိုက်ပြီး
လှောင်တယ်ပေါ့”

ပေါက်ကြည်က ကြားဖြတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပြောတာ။ မလေးတို့တစ်တွေ အတင်းအဖျင်း
ပြောတာက တစ်ပိုင်းပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီစံအိမ်က အစေတော်တွေဟာ

တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်ဆိုသလို ရှာမှရှားတယ် ဆိုတာကတော့ အားလုံးသဘောတူတယ်။ ပိုပြီး အံ့သြစရာကောင်းတာက ပင်အဲတို့လို အစေတော်တွေမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ခုကောင်းတော့ ရှိကြတာချည်းပဲ”

လီဝမ်းက

“ဘယ်အရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘုရားက အဆင်ပြေအောင်တော့ ဖန်ဆင်းပေးတော် မူခဲ့တာပဲ။ ဥပမာ မယ်မယ်ကို ကြည့်ပါလား။ မယ်မယ့်မှာ အစေတော် ယုန်ယွမ်း မရှိယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ မယ်မယ်ကို ဘယ်သူမှ လွန်ဆန်ရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်လေးဝမ် တောင် ပြန်ပြောရဲတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ယုန်ယွမ်း ပြောကြည့်ပါလား၊ အဘွားကြီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ သူ့စကားကို နားထောင်တယ်။ မယ်မယ့်မှာ လက်ဝတ်ရတနာတွေ၊ အဝတ်အစားတွေ ဘယ်လောက် ရှိမှန်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ယုန်ယွမ်း အကုန်သိတယ်။ တကယ်လို့သာ ယုန်ယွမ်းက မထိန်းသိမ်းယင် မယ်မယ် ဘယ်လောက် လိမ်ခံနေရမလဲ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ယုန်ယွမ်းဟာ မယ်မယ့်အပေါ်မှာ ဩဇာရှိတဲ့အတွက် အခွင့်အရေး ယူသလား ဆိုတော့၊ မယူဘူး။ စိတ်ကောင်း သဘောကောင်း ရှိတယ်။ တခြားလူတွေကိုလဲ ကူညီတတ်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ မနေ့ကတင် မယ်မယ်က ပြောလိုက်သေးတယ်။ ယုန်ယွမ်းဟာ မလေးတို့ တစ်တွေ ထက်တောင် သာ သေးတယ်တဲ့” ဟု ဆီချွန်းက ပြုံး၍ပြော၏။

ပင်အဲက

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ယုန်ယွမ်းက တကယ် တော်ရှာပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေနဲ့တောင် မနှိုင်းသင့်ပါဘူး”

“မေဖျားရဲ့ အဆောင်က အစေတော် ဆိုင်ရှလဲ ရိုးပါတယ်” ဟု ပေါက်ယုကပြောလေ၏။

တန်ချွန်းက

“ရိုးပုံတော့ ကျပါတယ်၊ ရိုးပေမယ့် မအဘူး၊ မေဖျားကတော့ ဘာကိုမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ဆိုင်ရှကပဲ အကုန်လုံး လုပ်ပေးရတာ။ မေဖျားရဲ့ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ကိစ္စတွေကိုလဲ သူပဲလိုက်ပြီး ကြီးကြပ်ပေးရတာ။ မေဖျားက မေ့နေယင်လဲ သူပဲ သတိပေးပြီး ဆော်သြနေရတာ”

လီဝမ်းက ပေါက်ယုကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက်

“ဟုတ်တယ်၊ ဟောဒီ မောင်လေး ပေါက်ယုရဲ့ အဆောင်ကို ကြည့်ပါလား။ မာလာ မရှိယင် ဘယ့်နှယ်နေမယ် ထင်သလဲ။ ပြီးတော့

ဟောဒီက ပင်အဲကို ကြည့်လိုက်ဦး။ သူတို့သခင်မ ငှက်မယ်က ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ် လုပ်နိုင်တယ် ပြောပြော၊ ရှေးတုန်းက ချဲ့ဘုရင်လို အချိန်တစ်ထောင်ရှိတဲ့ ကြေးဒေါင်းလန်းကြီးကို မြှောက်နိုင်တယ်ပဲ ဆိုဆို၊ ပင်အဲ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ပင်အဲရဲ့ အကူအညီတော့ လိုသေးတာပဲ”

ပင်အဲက

“ကျွန်မတို့ မလေး ငှက်မယ် အိမ်ထောင်ကျတော့ အစေတော် လေးယောက် ပါလာကြတယ်၊ ခုတော့ အဲဒီ လေးယောက် မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ သေတဲ့လူသေ၊ ထွက်သွားတဲ့လူက ထွက်သွား”

လီဝမ်းက

“ခုတော့ ညည်းအတွက်လဲကောင်း၊ မလေးငှက်မယ် အတွက်လဲ ကောင်းပါတယ်အေ။ ညည်းတို့သခင်လေး ကျိချူ ရှိတုန်းကဆိုယင် တို့မှာလဲ အစေတော်နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ ငါဆိုတာ မနာလိုတတ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါက မနာလိုရဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မနာလိုဖြစ်ပြီး နေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်နေကြ တာပဲ။ ဒါနဲ့ ညည်းတို့ သခင်လေးလဲ ဆုံးရော ဒီကောင်မ နှစ်ယောက်ကို မြန်မြန် ယောက်ျားပေးစားပြီး လွှတ်လိုက်ရတယ်၊ သူတို့သာ တော်ယင် ခုဆိုငါ့မှာလဲ အားကိုးရတဲ့ အစေတော်လေး ဘာလေး ရှိတာပေါ့အေ၊ ခုတော့...”

“အံမယ်လေး၊ စိတ်ချရတဲ့ လက်ရုံးအစေတော် မရှိလို့ အားမငယ်ပါနဲ့၊ ခု မလေး လီဝမ်းလို နေရတာက ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်” ဟု အခြားသူများက နှစ်သိမ့်ကြလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် လက်ဆေးပြီးနောက် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်ကို ကန်တော့ရန် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အခြား အစေတော်များက စားပွဲများကို သိမ်းကာ နေရာကို ရှင်းလင်းလျက် ရှိစဉ် မာလာသည် ပင်အဲကို သူ့အခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ အခန်းသို့ရောက်လျှင် မာလာက

“ဟဲ့ နေစမ်းပါဦး ပင်အဲရဲ့၊ ဒီလမှာ အစေတော်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ခုထက်ထိ လစာ မရကြသေးတာတဲ့ လဲဟင်”

ပင်အဲက လေသံကလေးဖြင့်

“ထုတ်ပေးတော့မှာပါ၊

သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။

တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် နေယင်ရမှာပါ၊ သခင်မလေး ငှက်မယ် က လစာကို စောစောစီးစီး ထုတ်ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီငွေတွေကို အပြင်ဘက်ကို အတိုးနဲ့ ထုတ်ချေးထားလို့၊ အတိုးတွေ ပြန်ရယင် လစာတွေကို ထုတ်ပေးတော့မှာပါ။

ဘယ်သူမှ သွားမပြောနဲ့နော် မာလာ”

“နေစမ်းပါဦးအေ၊ သူက အပြင်မှာ ငွေတိုးချ စားရအောင် သူ့မှာ ပိုက်ဆံလိုလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခရူပြီး ငွေတိုး ချေးစားနေတာတဲ့လဲ”

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်ကာ

“သူ့လစာရော၊ အစေတော်တွေ အားလုံးရဲ့ လစာရော အပြင်ကို အတိုးနဲ့ ချေးနေတာ ကြာလှပြီကောအေ၊ ရတဲ့ အတိုးကလဲ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို ငွေစင် ဆယ်ပိဿာ ကျော်သေးတယ်”

“ဪ ဒါဖြင့် ညည်းတို့သခင်မနဲ့ အစေတော်က ငါတို့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ အပြင်ကို ငွေတိုးချေးပြီး ငါတို့ လစာတွေ ကိုတော့ နောက်ကျမှ ထုတ်ပေးနေ ကြတယ်ပေါ့” ဟု မာလာက ပြုံး၍ပြောလေ၏။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့အေ၊ ဘာလဲ ညည်းမှာ ပိုက်ဆံအသုံး လိုနေလို့လား”

“ငါ့မှာတော့ မလိုပါဘူး၊ ငါ့မှာ သုံးစရာမှ မရှိတာ။ ဒါပေမယ့် သခင်လေး တောင်းယင် ပေးဖို့ အဆင်သင့် ထားရ တယ်အေ”

“အရေးတကြီးလိုယင် ယူလိုက်ပါ။ ငါ့မှာ ငွေ နည်းနည်းရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ညည်း လစာထဲက နှုတ်ယူလိုက် ရုံပေါ့”

“ခုတော့ မလိုသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လိုယင် ညည်းဆီကို လူလွှတ်ပြီး အယူခိုင်းလိုက်မယ်”

ပင်အဲသည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဥယျာဉ်မှ အဆောင်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မိမိတို့ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်မှာ အပြင်ထွက်သွားသဖြင့် မတွေ့ရချေ။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ အခန်းထဲတွင် တစ်ခါက နတ်ငှက်မယ်ထံ အကူအညီလာ၍ တောင်းဖူးသည့် အဘွားလူနှင့် သူ့မြေးငယ် ပင်အဲတို့သည် ပစ္စည်းထိန်း ချန်ဆေနှင့် လှူယွှိ၏ ဇနီးတို့ နှင့်အတူ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အစေတော်အချို့သည် တောင်ယာမှ ထွက်သည့် ဖရုံသီးများ၊ စွန်ပလွံသီးများနှင့် အခြားသီးနှံများကို အိတ်ကြီးများထဲမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွန်ချလျက် ရှိကြလေ၏။ ပင်အဲ ရောက်လာသည့်အခါတွင် သူတို့ အားလုံး မတ်တတ်ထ လိုက်ကြ၏။

ပင်အဲမှာ ကျိလျှံ၏ အမြှောင်ဖြစ်သည်ကို ယခင်တစ်ပတ် လာစဉ်က သိခဲ့သည့်အတွက် အဘွားလူသည် ခုတင် မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကပျာကယာ ဆင်းလာ၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“အိမ်က သားတွေ ချွေးမတွေကပါ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ခပ်စောစော

ကတည်းက သခင်မလေးငှက်မယ် ကိုရော၊ မလေးပင်အဲ ကိုရော လာပြီး နှုတ်ဆက်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် တောင်ယာမှာက သိပ်အလုပ်များ နေကြတာနဲ့ ခုမှပဲ လာဖြစ် တော့တယ်။ ဒီနှစ်တော့ အဘွားတို့ တောင်ယာက ကောက်နှံကလဲ ခါတိုင်းထက် အချိန်တစ်ရာလောက် ပိုထွက်တယ်။ ဖရုံနဲ့ တခြားဟင်းသီးဟင်းရွက်လဲ တော်တော်များများထွက်တယ်။ ဟောဒါ အဘွားတို့ တောင်ယာက ဦးဦးဖျားဖျား သီးတဲ့ ဖရုံသီးတွေပဲ။ မရောင်းဘဲနဲ့ မလေးတို့ မြည်းကြည့်ဖို့ ယူလာတာ။ မလေးတို့က စားကောင်းသောက်ဖွယ် တွေကိုချည်း နေ့တိုင်း စားသောက်နေရတော့ ငြီးမှာပေါ့။ အငြီးပြေ တောစာကလေး ဘာလေး စားရအောင်ဆိုပြီး ယူလာတာ အဘွားတို့ကတော့ ဒီလောက်ပဲ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်တယ် မလေး။”

ပင်အဲသည် အဘွားလူကို ကျေးဇူးတင် စကားပြောဆိုပြီးနောက် အထိုင်ခိုင်းလေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ထိုင်လိုက် ပြီးလျှင် ပစ္စည်းထိန်းနှစ်ဦး၏ ဇနီးများ ဖြစ်သည့် ချူနှင့်ချန်း ကိုလည်း အထိုင်ခိုင်းကာ အစေတော် တစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည် အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ဒီနေ့ မလေးကို ကြည့်ရတာ မျက်နှာတွေ နီလို့ပါလား။ မျက်လုံးတွေကလဲ ရဲလို့” ဟု ပစ္စည်းထိန်း နှစ်ယောက်၏ ဇနီးတစ်ယောက်က ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မက အရက်ချို့တို့ ဘာတို့ကို သိပ်မသောက်နိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ မလေးလီဝမ်းနဲ့ သခင်မလေးတွေက အတင်းတိုက်လွှတ် လိုက်ကြလို့၊ အရက်ချို့ တစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက် သောက်လာတော့ မျက်နှာ နီနေတာပေါ့”

အဘွားချန်းက

“အံ့မယ်လေး၊ ကျုပ်တို့ဖြင့် သောက်ချင်ပါတော်။ တိုက်မယ့်လူ မရှိလို့ ခက်နေတယ်။ နောက်တစ်ခါ မလေးကို ဖိတ်လို့များရှိယင် ကျုပ်ကိုခေါ်စမ်းပါတော်”

အားလုံး ရယ်လိုက်ကြ၏။ အဘွားချူက

“မနက်က ကဏန်းကြီးတွေကို စံအိမ်ကဝယ်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်။ နည်းတဲ့ကောင်ကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး တော်။ ကျုပ် အထင်ပြောရယင်တော့ သုံးလေးကောင်ဆိုယင် တစ်ပိဿာနီးပါးရှိမယ် ထင်တာပဲ။ သေတ္တာကြီး သုံးလုံးနဲ့ သယ်သွားကာပဲ၊ မရှိဘူးဆို အချိန် သုံးလေးဆယ်တော့ ရှိမှာပေါ့။ ဒါတောင် အိမ်ရှိလူကုန် စားသောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ကြံကြံဖန်ဖန် အဒေါ်ရယ်။ သခင်မလေးတွေတောင် နှစ်ကောင် သုံးကောင်စီ လောက်ပဲ စားလိုက်ရတယ်။ တချို့ ကျတော့ တစ်ကောင်မှ တောင်

မစားလိုက်ကြရဘူး”

အဘွားလူက

“ဒီနှစ် ကဏန်း တော်တော်ရှားတယ်။ ဒီလောက် ကဏန်းမျိုးဆိုယင် တစ်ပိဿာကို ငွေဒင်္ဂါး ငါးပြားလောက် ပေးရတယ်။ ဒီတော့ ဆယ်ပိဿာ ဆိုယင် ငွေပြား ငါးဆယ်။ အချိန် ငါးဆယ်လောက် ဆိုတော့ ငွေစင် နှစ်ကျပ်ခွဲသား လောက် ကျမှာပေါ့။ အရက်ချို တို့ဘာတို့၊ ဒီပြင် စားစရာတို့နဲ့ ဆိုယင် ငွေစင်နှစ်ကျပ်သား ကျော်ကျော်လောက် ကုန်မှာပေါ့။ မြတ်စွာဘုရား။ ဒီငွေလောက် ဆိုယင် ကျုပ်တို့တောသူတောင်သား တစ်နှစ်စာ ထိုင်စားလောက်တယ်”

“သခင်မလေး ငှက်မယ် ကိုကော တွေ့ပြီးပလား” ဟု အဘွားလူကို ပင်အဲက မေး၏။

“တွေ့ပြီးပါပြီ။ ခဏစောင့်ဦး ဆိုလို့ စောင့်နေတာ” ဟု ဆိုကာ အဘွားလူသည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ကောင်းကင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီးလျှင်

“တော်တော်တောင် နေနည်းသွားပြီးတော့။ ကျုပ်တို့ ပြန်ဖို့ ကောင်းပြီ၊ တော်တော်ကြာ မြို့တံခါးတွေ ပိတ်နေယင် ခက်နေလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် ကျုပ် သခင်မလေး ငှက်မယ်ကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ အဘွားချူ ထ၍ သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ပြုံးလျက် ပြန်လာကာ

“အဘွားလူတော့ ထိပေါက်တာပဲ တော်ရေ။ သခင်မ နှစ်ယောက်ကတော့ တော့်ကို သဘောကျသွား ကြပြီ”

ပင်အဲနှင့် အခြားသူများက အကျိုးအကြောင်းကိုမေးကြ၏။

“ကျုပ်ရောက်သွားတော့ မလေးငှက်မယ်က မယ်မယ့်အဆောင်မှာ ရောက်နေတယ်တော့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က မလေး ငှက်မယ် အနားကပ်ပြီး အဘွားလူတို့ ပြန်တော့မယ်ပြောတယ်။ မြို့တံခါး ပိတ်နေမှာစိုးလို့ ပြောတော့ အဘွားလူ ခမျာ ဒီလောက် အလေးကြီးကို ထမ်းပြီး အဝေးကြီး ကလာရတာတဲ့။ သိပ်ပင်ပန်း နေမှာပေါ့တဲ့။ ဒီနေ့ည ဒီမှာပဲအိပ်ပေစေတဲ့။ မနက်ဖြန်မှ ပြန်ပေစေလို့ ပြောတယ်။ ဒီကတည်းက မလေးငှက်မယ် အဘွားလူကို သဘောကျနေပြီဆိုတာ ကျုပ်သိလိုက် ပါပြီ။

“ဒါပေမယ့် ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူးတော့။ မယ်မယ်က အဘွား ဆိုတာ ဘယ်သူလဲတဲ့။ ဒါနဲ့ မလေးငှက်မယ်က ဘယ်သူ ဆိုတာ ပြောပြတော့၊ အတော်ပဲတဲ့၊ ငါက ဒီလို သက်ကြီးရွယ်အိုတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောချင်နေတာတဲ့။ ငါ့ဆီကိုခေါ် ခဲ့တဲ့။ ကဲ

ဒီတော့ ဒီထက် ကံကောင်းတာ ရှိဦးမှာလားတော်”

အဘွားချူက အဘွားလူအား မယ်မယ့်အဆောင်သို့ သွားရန် တိုက်တွန်းလေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့တော်၊ မသွားရဲပါဘူး။ ကျုပ်တို့ တောသူတောင်သား ဘယ်သွားလို့ ကောင်းပါ့မလဲ။ ပြန်သွားပြီလို့သာ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ပါ”

“သွားပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မယ်မယ်က သဘောကောင်းပါတယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေနဲ့ မရှိဆင်းရဲသား တို့အပေါ်မှာ ဆိုယင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ တချို့ မှူးမတ် ကတော်ကြီးတွေလို သွေးမကြီးပါဘူး။ အဘွားလူ တစ် ယောက်တည်း သွားရမှာ ရှက်တယ် ဆိုယင် အဘွားချူနဲ့ ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မယ် ”

သို့ဖြင့် ပင်အဲ၊ ချူယွီ၏ ဇနီးနှင့် အဘွားလူ တို့သည် မယ်မယ်။ အဆောင်များဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

အတွင်းဆောင် ဝင်းတံခါးဝတွင် တာဝန်ကျနေသည့် သူငယ်တော်များသည် ပင်အဲကို မြင်သည့်အခါတွင် မတ်တတ်ရပ်၍ အရိုအသေ ပေးကြလေ၏။ ထိုနောက် သူငယ်တော် နှစ်ယောက်သည် ပင်အဲထံ သို့ ပြေးလာကာ တရိုတသေ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော့် အမေ သိပ်နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေလို့ အစ်မ။ ဆေးဆရာပင့်ချင်လို့ ခပ်စောစော ပြန်ခွင့်ရမလား လို့ပါ”

“အင်း၊ နင်တို့ တော်တော်ဉာဏ်များတဲ့ ကောင်တွေနော်။ နေ့တိုင်း အကြောင်းပြပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ခွင့်ယူ နေကြတယ်။ ပြီးတော့ မလေးငှက်မယ် ကိုတော့ နင်တို့ကိုယ်တိုင် မပြောဘူး ။တစ်ဆိတ်ရှိယင် ငါ့ဆီကိုပဲ လာပြော နေကြတယ်။ တစ်နေ့ကလဲ ချူအဲရယ်၊ အစောကြီး ခွင့်တိုင် ပြန်သွားတယ်။ ငါကတော့ အဟုတ်မှတ်လို့ ပေးလိုက်တာပေါ့။ သခင်လေး ကျိုလျှံက ကိစ္စရှိလို့ ခေါ်တော့ မရှိတော့ဘူး။ ခွင့်ပေးလိုက်ရမလား လို့ဆိုပြီး ငါ့ကိုတောင် ဆူသေးတယ်။ ခုလဲ တစ်ယောက် လာပြန်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မလေးရယ်၊ သူ့အမေက တကယ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာပါ။ သွားပါစေ” ဟု အဘွားချူက ဝင်၍ ပြောလေ၏။

“ဒါဖြင့်ယင် မနက်ဖြန် မနက်ကျယ်တော့ စောစောဆင်းနော်။ မနက်ဖြန် ကျယ်တော့ နင့်ကို ခိုင်းစရာ တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါ နေဖင်ထိုးမှ အိပ်ရာက ထမလာခဲ့နဲ့။ ဪ အိမ်ပြန်တော့ လိုင်ဝမ်းကို ဝင်ပြောခဲ့စမ်း။

မလေးငှက်မယ် က မှာလိုက်တယ်လို့၊ ဒီလအတွက် အတိုးတွေကို မနက်ဖြန် နောက်ဆုံးထားပြီး လာပေးလှည့်ပါလို့။ မနက်ဖြန်မှ လာ မပေးယင်လဲ မပေးနဲ့ တော့လို့၊ နေပေ့စေလို့ မှာလိုက်တယ်လို့ ဝင်ပြောခဲ့၊ ကြားလား။”

သူငယ်တော်ကလေးသည် ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောကာ ဝမ်းသာအားရ ဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။

ပင်အဲနှင့် အဘွားကြီး နှစ်ယောက်သည် မယ်မယ်၏ အဆောင်များ ဘက်ဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ အဆောင်တွင် ဥယျာဉ်ထဲမှ သခင်မကလေး များလည်း ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပုလဲ၊ မြ စသည့် လက်ဝတ် ရတနာတို့ကို ဝတ်ထားသည့် ဤသူငယ်မ ချောချောကလေး များသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းကို အဘွားလူမသိချေ။ သို့ရာတွင် ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိပြီး လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်က ခြေထောက်ကို နှိပ်ပေးနေသည့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကိုမူ အဘွားလူ ကောင်းစွာသတိထားလိုက်မိ၏။ သခင်မလေး နတ်ငှက်မယ် သည် ထိုအဘွားကြီး အနီးတွင်ရပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအဘွားကြီးသည် မယ်မယ်ဖြစ်ရမည် ဟု တွက်လိုက်မိသဖြင့် အဘွားလူသည် ရှေ့သို့ ရိုသေစွာ တိုးလာခဲ့ကာ နှုတ်ခွန်းဆက် လေ၏။

“မယ်မယ် ကျန်းမာရဲ့လားဗျာ” ဟု အဘွားလူက နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

အနှိပ်ခံနေသည့် အဘွားကြီးသည် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူလာခဲ့ရန် ချူယွီ၏ ဇနီးကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အဘွားလူ၏ မြေးငယ် ပန်အဲ မှာကား နှုတ်မဆက်ရဲဘဲ ရှက်လျက်ရှိလေ၏။

“အမယ်ကြီး အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

“ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပါ” ဟု အဘွားလူက မတ်တတ်ရပ်၍ ဖြေလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ အိုပေမယ့် တယ်ပြီး ကျန်းမာပါကလား။ ကျုပ် ထက်တောင် အများကြီး ကြီးသေးတာကပဲ။ အင်း အမယ်ကြီး အရွယ် ရောက်ယင် ကျုပ်တို့ ဒီလောက်မှ ကျန်းမာပါဦးမလား မသိဘူး။”

အဘွားလူက ပြုံးလိုက်လျက်

“အကျွန်တို့က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နေလာတာ၊ မယ်မယ်တို့က စည်းစိမ်နဲ့ နေလာတာကို ဖျာ။ မယ်မယ်တို့လို ချည်းသာ ဆိုယင်လဲ လယ်လုပ်တဲ့လူ ဘယ်မှာ ရှိပါတော့မလဲ”

“မျက်စိတွေ၊ သွားတွေကော ကောင်းသေးရဲ့လား။”

“ကောင်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်တော့ လက်ဝဲဘက် အံသွား ကျိုးသွားပြီဗျာ”

“အင်း ကျုပ်တို့လဲ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်ပါပြီတော်၊ သိပ်သုံးစားလို့ မရတော့ပါဘူး။ မျက်စိကလဲ မှုန်စပြုပါပြီ၊ နားကလဲ မကောင်းချင်တော့ဘူး။ မှတ်ဉာဏ်ကလဲ ချွတ်ယွင်းလာပြီ၊ ဆွေမျိုးတွေကိုတောင် အကုန် မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူတို့ လာလည်ယင်တောင် ထွက်မတွေ့တော့ဘူး။ တော်တော်ကြာ ဟိုလူမမှတ်မိ၊ သည်လူမမှတ်မိနဲ့၊ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေ မှာ။ ခုတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ စားတာရယ်၊ အိပ်တာရယ်၊ ပျင်းယင် မြေးတွေနဲ့ အပျင်းဖြေတာရယ်၊ ဒီလောက်ပဲ လုပ်နိုင်တော့တယ်”

အဘွားလူက ပြုံးလိုက်၏။

“ကုသိုလ်ကံ ထူးတာပေါ့ မယ်မယ်ရယ်၊ အကျွန်တို့မှာ ဒီလိုနေချင်လို့ တောင်မှ မနေရတာ”

“ဘယ်ကလာ ကုသိုလ်ထူးရမှာလဲတော်။ ဘာမှ အသုံးမကျတော့တဲ့ အမယ်အို ရွတ်တွကြီး ဖြစ်နေပြီကပဲ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။ မယ်မယ်က ဆက်၍

“ကျုပ်တို့ဖို့ ဖရုံသီးတွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ လာပို့တယ်ဆို၊ ငှက်မယ်က ပြောတယ်။ ခုပဲ အချက်ခိုင်း လိုက်တယ်။ ဒီလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဟင်းသီးဟင်းရွက် စားချင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ဈေးကဝယ်တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် တွေက အမယ်ကြီးအို တို့အခင်းကလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ထွက်လာတာတွေမှ မဟုတ်တာ”

အဘွားလူက

“ခုဟာတွေကတော့ အကျွန်တို့ တောင်ယာက လောလောလတ်လတ် ခူးလာတာတွေပါ မယ်မယ်။ အကျွန်တို့ ကတော့ ဒါတွေကို မစားချင်တော့ပါဘူး၊ အသားတို့ ငါးတို့ကို စားချင်တာပေါ့။ မတတ်နိုင်လို့သာ နေရတာ”

“ခု ကျုပ်စံအိမ်မှာ ဆွေတွေမျိုးတွေ စုံတုန်း အေးအေးဆေးဆေး နေပြီး ကြည့်စရာ ရှိတာတွေ ကြည့်သွားဦး။ ပျော်ယင်လဲ တစ်ရက်တန်သည်၊ နှစ်ရက်တန်သည် နေဦးပေါ့။ ကျုပ်တို့ စံအိမ်ဝင်းထဲမှာ ဥယျာဉ်လဲရှိတယ်၊ အသီးတွေ ဘာတွေတောင် သီးကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ဥယျာဉ်ထဲက သစ်သီးတွေကို မြည်းသွားဦး။ အိမ်ဖို့လဲ ယူသွား၊ ဟိုရောက်တော့ ရွှေမြို့တော်က တို့အမျိုးဆီက ယူလာတာဟဲ့ လို့ပြောတာပေါ့”

မယ်မယ်က အဘွားလူကို သဘောကျကြောင်း တွေ့သည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်ကလည်း အတင်းတိုက်တွန်း လေ၏။

“ကျွန်မတို့မြို့က စံအိမ်က အဘွားလူတို့ လယ်တောလောက် မကျယ်ပေမယ့် အခန်းတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိပါတယ် အဘွားလူရဲ့။ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်နေပြီး တောကအကြောင်းတွေ ဘာတွေကို မယ်မယ့်ကို ပြောပြသွားပါဦး”

မယ်မယ်က

“ဟဲ့ငှက်မယ် စကားအိုးမ။ သူ့ကို သွားမစပါနဲ့အေ။ တောသူ တောင်သား ဆိုတာ ရိုးကရိုးပါ ဘိသန့်၊ စလို့ သိချင်မှ သိတာ”

မယ်မယ်က အစေတော်များကို ခေါ်ကာ အဘွားလူ၏ မြေးငယ် ပန်အဲအား သစ်သီးများ အကျွေးခိုင်း၏။ သို့ရာတွင် ပန်အဲမှာ လူတွေကြားထဲတွင် မစားရဲဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ကလေးအား ငွေတစ်ထုပ် ပေးလိုက်ပြီး အပြင်တွင် သူငယ်တော် ကလေးများနှင့် သွား၍ ကစားရန် အပို့ခိုင်းလိုက် လေ၏။ အဘွားလူ မှာကား လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း တောမှ အကြောင်းများကို ပြောပြလျက် ရှိလေရာ မယ်မယ်မှာ သူစကားများကို နားထောင်၍ သဘောကျ နေလေ၏။

အဘွားလူသည် မယ်မယ်ကို တောမှအကြောင်းကို ပြောဆိုနေစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ အဘွားလူအား ထမင်းစားရန် အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ မယ်မယ်ကလည်း သူစားမည့် ဟင်းထဲမှ အချို့ဟင်းများကို ခွဲ၍ အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ စားသောက်ပြီးလျှင် နတ်ငှက်မယ်သည် အဘွားလူကို မယ်မယ်အနီးသို့ ပြန်ပို့လိုက်ပြန်၏။ ယုန်ယွမ်းက အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ အဘွားလူအား ရေချိုးခိုင်းစေပြီးနောက် အဘွားလူ ဝတ်ရန် အဝတ်အစား များကို ရွေးလေ၏။ ထိုနောက်တွင် အဘွားလူသည် မယ်မယ်၏ ထိုင်ခုံဘေးတွင် ထိုင်ကာ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များ နှင့်တကွ အတင်းအဖျင်းများကို ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် မိန်းမပျိုများ မှာလည်း ထိုသို့သော စကားမျိုးကို ယခုမှ ကြားဖူးကြသဖြင့် အနီးတွင် ဝိုင်းအုံနားထောင်လျက် ရှိကြလေ၏။ သူတို့အဖို့ အဘွားလူ၏ ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်များသည် မျက်မမြင် သူတောင်းစားကြီး ပြောပြသည့် ပုံပြင်များထက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလျက် ရှိလေ၏။

အဘွားအိုမှာ တောသူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့်တိုင် နလပိန်းတုံး တစ်ဦး မဟုတ်ချေ။ ထိုမျှမက အသက်လည်းကြီး၊ အတွေ့အကြုံလည်း ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတွက် သူပြောသည့် အဖြစ်အပျက်များကို မယ်မယ် နှင့်တကွ လူငယ် တစ်သိုက်ပါ စိတ်ပါဝင်စားကြောင်းကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ သို့ဖြင့် အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောစရာ ကုန်သွားသည့် အခါတွင် အဘွားလူ သည်

သူစိတ်ကူးဖြင့် သူတီထွင်၍ ပုံတိုပတ်စများကို ပြောလျက်ရှိလေ၏။

“အကျွန်တို့ တောမှာဆိုယင် စပါးတို့ဘာတို့ စိုက်ရတယ်။ စပါးပြီးယင် အသီးအရွက်တို့ ဘာတို့ စိုက်ပြီး တောင်ယာလုပ်ရတယ်။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ရာသီတိုင်း လုပ်နေရတာပဲ။ နေပူတယ်၊ မိုးရွာတယ် ဆိုပြီး နားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ နားဖို့ကို အချိန်မရဘူး။ သိပ်ပင်ပန်းလွန်းတဲ့ အခါကျတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်း တောင်ယာထဲမှာပဲ တစ်ရေး တမော နားရတယ်။ တောင်ယာထဲမှာ ဆိုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေလဲ မြင်ရတာပေါ့လေ”

“ဥပမာ မနှစ် ဆောင်းတွင်းတုန်းက ဆိုပါတော့။ နှင်းတွေကလဲ ကျလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကျလိုက်တာ၊ မြေကြီးပေါ်မှာ သုံးလေးပေလောက် ထူလာတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ အကျွန်လဲ တောင်ယာထဲကို စောစော သွားမယ်ဆိုပြီး အိပ်ရာကစောစောထ၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ပြင်ဆင်နေတုန်း အိမ်ဘေး ထင်းပုံဆီက တချွတ်ချွတ် မြည်နေတဲ့ အသံကို ကြားရတယ်။ အိမ်က ထင်းပုံကိုလာပြီး ထင်းလာခိုးတာပဲဆိုပြီး အကျွန်လဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့် လိုက်တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရွာကလူ မဟုတ်ဘူးတော်ရေ။”

“တခြားရွာက ဖြစ်မလား။ သိပ်ချမ်းလွန်းတော့ ထင်းပုံတွေတာနဲ့ မီးလှုံရအောင်ဆိုပြီး ဝင်ဆွဲတာနေမှာပေါ့”

မယ်မယ်ကပြောလေ၏။

“ဒါလဲမဟုတ်ဘူးရှင်၊ တခြားက ခရီးသွားလဲ မဟုတ်ဘူးရှင်။ ဒါကြောင့်မို့ ထူးဆန်းတယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ဘယ်သူမှတ်သလဲ၊ ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးရယ်၊ အပျိုမလေး၊ ဘာရှိဦးမလဲ၊ အလွန်ဆုံး ရှိလှယင် ဆယ့်ရှစ်နှစ် လောက်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။ လှလိုက်တာလဲ မပြောပါနဲ့တော့၊ ပန်းချီကားထဲက အရုပ်ကလေး ကျနေတာပဲ။ ဆံပင်ကလဲ နက်မှောင်လို့။ အင်္ကျီက အနီရောင်၊ လုံချည်က ပိုးလုံချည် အဖြူရောင်ကလေး ဝတ်လို့”

ထိုစဉ်တွင် အပြင်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားရလေ၏။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မယ်မယ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပါ့မယ်” ဟု တစ်ယောက်ကပြော၏။

အပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်လေ၏။ စံအိမ်ဝင်းကြီး တောင်ဘက်ခြမ်းရှိ မြင်းစောင်း များကို မီးလောင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ခုအချိန်၌ မီးကိုနိုင်နေပြီ ဖြစ်၍ ဘာမှ စိုးရိမ်းစရာ မရှိတော့ကြောင်းဖြင့် အစေတော် တစ်ယောက်က လာရောက် ပြောဆိုလေ၏။

မယ်မယ်မှာ ထစ်ခနဲရှိလျှင် ထိတ်လန့်တတ်သူ ဖြစ်လေရာ ချက်ချင်း

ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ကို အပြင်ဘက် ဝရန်တာဘက်သို့ တွဲ၍ အပို့ခိုင်းလေ၏။
စံအိမ်ဝင်း အရှေ့တောင်ထောင့်မှ မီးတောက်ကြီးများကို မြင်သည့်အခါ
မယ်မယ် သည် ဘုရားတလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ပြင် အမွှေးတိုင်များ ထွန်း၍လည်း
မီးနတ်ကို ပူဇော်ခိုင်းလေ၏။ သခင်မဝမ်နှင့် အခြားသူများသည် မယ်မယ်ကို
နှစ်သိမ့်ရန် အဆောင်သို့ ပြေးလာကြလေ၏။

“ခဏနေယင် ငြိမ်းသွားတော့မှာပါ မယ်မယ်ရဲ့၊ အဆောင်ထဲမှာသာ
ပြန်ဝင်နေပါ” ဟု သူတို့က ပြောကြလေ၏။

သို့ရာတွင် မယ်မယ်သည် တော်တော်နှင့် မပြန်ဘဲ မီးတောက်များ
ကျသွားသည့် အခါတွင်မူ အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင် လာခဲ့လေ၏။ ထိုစဉ်
ပေါက်ယုက အဘွားလူအား

“ခုတွင်က စကားကို ဆက်စမ်းပါဦး၊ ဒီလောက်တောင် နှင်းတွေ
ကျနေတဲ့အထဲမှာ ကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ ထင်းလာယူ နေတာလဲ၊ အအေး
မမိဘူးလားဟင်”

မယ်မယ်က

“တော်စမ်းပါကွယ်၊ ဒီအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့တော့။ စောစောက
အဲဒီ ထင်းရှာတဲ့ အကြောင်းကို ပြောနေတုန်း မှာပဲ မီးလန့်တာ မဟုတ်လား။
ဒီပြင် အကြောင်းကို ပြောစမ်းပါ”

ဤတွင် ပေါက်ယုလည်း ထိုအကြောင်းကို မမေးရ တော့ချေ။
အဘွားလူမှာလည်း နောက်ထပ်ပုံ တစ်ပုံကို ပြောရ ပြန်လေ၏။

“အကျွန်တို့ရွာရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ အသက်ကိုးဆယ်လောက်ရှိတဲ့
အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဘွားကြီးက နေ့တိုင်းဥပုသ်စောင့်ပြီး
နေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ဘုရားတရားကို သိပ်ကြည်ညိုတော့ ဂရုဏ
နတ်သမီးနဲ့ တွေ့တယ်လို့ တစ်ညမှာ အိပ်မက် မက်သတဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ
နတ်သမီးက “အဘွားဟာ ဘုရားတရားလဲ သိပ်ကြည်ညိုတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အဘွားမှာ သားထောက် မြေးခံ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သိကြားမင်းကို သူ
ကိုယ်တိုင် လျှောက်ထားခဲ့တဲ့ အတွက် အဘွားကို သိကြားမင်းက
မြေးယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ပေးလိမ့်မယ်” လို့ ပြောသတဲ့”

“အစတုန်းကတော့ အဲဒီအဘွားကြီးမှာ သားယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ ဒါပေမယ့် အသက် ဆယ့်ခုနစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်
ရှိတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီသားလေးကလဲ သေသွားသတဲ့။ ဒါနဲ့ သောက
ရောက်နေကြတာ ပေါ့လေ။ မကြာပါဘူး၊ အဲဒီလို အိပ်မက်မက်ပြီး
မကြာခင်မှာပဲ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ထပ်မွေးတာပဲတဲ့။ ခုဆိုယင်

အဲဒီကလေးက ဆယ့်လေးငါးနှစ် လောက်တောင် ရှိနေပြီ။ ဖြူဖြူ ၀၀ ကလေး ရယ်။ အဲဒီတော့ မယုံမရှိကြနဲ့၊ နတ်တို့ သိကြားတို့ ဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်”

ထိုပုံပြင်မျိုးမှာ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ကြိုက်တတ်သော ပုံပြင်များ ဖြစ်လေ၏။ သခင်မ ဝမ် မှာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုမှာကား ထိုအကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ စောစောကပုံပြင်ထဲတွင် ပါသော ထင်းလာယူသည့် မိန်းမပျိုကလေး အကြောင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် တန်ချွန်းက

“မနေ့က စမ်းယဉ်က မလေးတို့ကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံတယ် မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါကျယင် အဘွားလူ ကို ခေါ်ပြီး ပုံပြောခိုင်းရယင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

“နေဦး၊ စမ်းယဉ်က ဧည့်ခံတဲ့အတွက် မယ်မယ်က သူ့ကို ပြန်ကာနီး ထမင်းဖိတ် ကျွေးဦးမယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ အဲဒီကျယင် မောင်တို့ကိုလဲ ဖိတ်မှာ။ ဒီတော့ အဲဒီပွဲပြီးအောင် စောင့်လိုက်ကြဦး”

“အဲဒီပွဲပြီးမှ ဆိုယင် ဆောင်းဝင်နေပြီ၊ ဆောင်းတွင်းကျယင် မယ်မယ်က ဒီလိုပွဲတွေ လမ်းတွေ လုပ်တာ သိပ် မကြိုက်ဘူး။ လူတွေ အအေးမိပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တတ်လွန်းလို့တဲ့”

“ရပါတယ်၊ အဘွားကြီးက မိုးတို့ နှင်းတို့ ဆိုယင် သိပ်သဘောကျတာ။ ပထမဆုံး နှင်းပွင့်တွေ ကျအောင် စောင့်ဦး၊ အဲဒီအခါကျယင် အဘွားကြီးကို နှင်းပွင့်ပွဲ အလုပ်ခိုင်းမယ်။ မောင်တို့လဲ နှင်းတွေထဲမှာ ကဗျာတွေ စပ်ရတာ ပေါ့”

ထိုက်ယုက

“ဘာ၊ နှင်းပွင့်တွေထဲမှာ ကဗျာရေးမယ် ဟုတ်လား။ နှင်းတွေထဲမှာ ကဗျာရေးရတာက နှင်းတောထဲမှာ ထင်းတွေ စုပုံပြီး မီးပုံပွဲ လုပ်ရတာလောက် ပျော်စရာမကောင်းပါဘူး”

ပေါက်ကြည်နှင့် အခြားသူများက ရယ်လိုက်ကြ၏။ ပေါက်ယုက ထိုက်ယုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မပြောချေ။

လူစုကွဲသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုသည် အဘွားလူ အနီးသို့ ကပ်သွားကာ စောစောက ထင်းပုံနားတွင် မြင်ခဲ့သည် ဟု ပြောသည့် မိန်းကလေးမှာ မည်သူ ဖြစ်ကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။ ဤတွင် အဘွားလူမှာလည်း ကြံဖန်တီထွင် ပြောရ ပြန်၏။

“အကျွန်တို့ ရွာမြောက်ဘက်မှာ နတ်စင်တစ်စင် ရှိတယ်။ တစ်ခါကျတော့ လူတစ်ယောက်က၊ အဲ သူ့နာမည် ကတော့”

“နာမည်တွေ ဘာတွေ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဇာတ်လမ်းကိုသာ ပြောပြစမ်းပါ” ဟု ပေါက်ယုကပြော၏။

“အဲဒီလူမှာ သားယောက်ျား ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ သမီးလေး တစ်ယောက်သာ ရှိတယ်။ သူငယ်မလေးက စာလဲ ရေးတတ် ဖတ်တတ်တယ်။ မိဘတွေကလဲ သူတို့သမီးလေးကို သိပ်ချစ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီသူငယ်မလေး အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ် လောက်လဲ ရောက်ရော မကျန်းမမာ ဖြစ်ပြီး သေသွားတယ်”

ပေါက်ယုက မကျေမနပ်ဖြင့်

“နောက်တော့ကော ဘာဖြစ်သေးသလဲ”

“သူ့မိဘတွေက သူတို့ သမီးလေးကို သိပ်လွမ်းတဲ့ အတွက် နတ်ကွန်းကလေး တစ်ခုဆောက်ပြီး အဲဒီနတ်ကွန်းမှာ သူတို့သမီးနဲ့ တူတဲ့ နတ်ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ် တင်ပြီး ထားကြသတဲ့။ အဲဒီနားမှာလဲ နတ်ကွန်းကို ဖယောင်းတိုင်တို့၊ အမွှေးတိုင်တို့ ပူဇော်ဖို့ နတ်ကတော်ကြီး တစ်ယောက်ကိုလဲ ပင့်ထားသတဲ့။ အဲဒါက ကြာတော့ကြာပါပြီ၊ ခုတော့ အဲဒီလူ တွေလဲ မရှိကြတော့ပါဘူး။ နတ်ကွန်းလေးလဲ ပျက်နေပါပြီ။ နောက်တော့ အဲဒီနတ်ကွန်းမှာ တင်ပြီး ကိုးထားတဲ့ အရုပ် ကလေးကလဲ အသက်ဝင်သွားပြီး ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်သွားရောတဲ့”

“ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး အဘွားလူရဲ့၊ အဲဒီလူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မသေဘူးတဲ့။ တစ်ဘဝကနေ တစ်ဘဝ ကူးနေတာတဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ကျတော့ အဲဒီ ဥစ္စာစောင့်မလေးဟာ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ရွာတွေ၊ တောင်ယာတဲတွေ၊ လယ်တဲတွေထဲကို လျှောက်လည် တတ်သတဲ့။ စောစောက အဘွားတို့ အိမ်ဝင်းထဲကို လာပြီး ထင်းယူတယ် ဆိုတဲ့ သူငယ်မကလေးဟာ သူပေါ့။ ဒါကြောင့် ရွာကလူတွေက အဲဒီနတ်စင်ကိုလဲ မီးရှို့၊ အဲဒီနတ်စင်က နတ်ရုပ်ကလေး ကိုလဲ ရိုက်ချိုးဖို့ ပြောနေကြတယ်”

ပေါက်ယုက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်

“မလုပ်ပါစေနဲ့ အဘွားရယ်။ နတ်ကွန်းကို ဖျက်လို့ ဘယ်ကောင်း ပါ့မလဲ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အကျွန်မြေးကြီး ပြောတာမှန်တယ်။ မနက်ဖြန် ရွာကို ပြန်ရောက်ယင်တော့ အဘွားလဲ ရွာက လူတွေကို ပြောပြရဦးမယ်”

“ကျွန်တော့် အဘွား မယ်မယ်နဲ့ အမေက အပေးအကမ်း အလှူအတန်း ရက်ရောပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံးဟာ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ဖို့ ဝါသနာပါကြတယ်။ ကျောင်းဆောက်တာတို့၊ ဘုရားတည်တာတို့၊ နတ်ကွန်းဆောက်တာတို့ဆို လုပ်ရယင် သိပ်ဝမ်းသာကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မနက်ဖြန်ကျယ် အဘွား တို့အတွက် ကျွန်တော်တို့စံအိမ်က အိမ်သူအိမ်သားတွေဆီမှာ အလှူငွေ လိုက်ကောက်မယ်။ ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ အဘွားကပဲ ကြီးကြပ်ပြီး အဲဒီနတ်ကွန်းကလေးကို ပြင်ဆောက်၊ နတ်ရုပ်ကလေးကိုလဲ မွမ်းမံပေးပါ။ အမွှေးတိုင်ဖိုးကိုတော့ ကျွန်တော် ကပဲ လှူပါမယ်၊ မကောင်းဘူးလား။”

“ကောင်းတာပေါ့တော်၊ သခင်လေး ထည့်ယင် အကျွန်တို့က တတ်အားသမျှ ထည့်မှာပေါ့။”

ပေါက်ယုသည် အဘွားလူ နေသည့် ရွာအမည်၊ အကွာအဝေးနှင့် တကွ နတ်ကွန်းရှိသည် နေရာတို့ကို မေးမြန်း လေ၏။ အဘွားလူက ပါးစပ်ထဲတွင် တွေ့ရာကို ကောက်ပြော သွားသည့်တိုင် ပေါက်ယုမှာ တကယ် ယုံကြည်လျက်ရှိ၏။ မိမိ အဆောင်သို့ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း ပေါက်ယုသည် ထို အကြောင်းကို တွေးလျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးလင်းသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် သူ့ အစေတော် မိန့်ယန်းကိုခေါ်ကာ ပိုက်ဆံ အမြောက်အမြား ပေးလိုက်ပြီးလျှင် အဘွားလူ ပြောသည့်နတ်ကွန်းကို အရှာခိုင်းလိုက်လေ၏။ မိန့်ယန်း ပြန်လာလျှင် အခြေအနေ ကိုကြည့်ကာ နောက်ထပ် မည်သို့ ပြုပြင်မွမ်းမံရန် ကိုလည်း စိတ်ကူးထားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မိန့်ယန်းကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အိုးကင်းပူ ပေါ်သို့ ရောက်နေသည့် ပုရွက်ဆိတ် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ယောက်ယက်လျက် ရှိလေ၏။ နေဝင်ရီသရော အချိန် လောက်တွင် မိန့်ယန်းသည် ကျေနပ်အားရသော မျက်နှာနှင့် ပြန်လာလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟင် တွေ့ခဲ့ရဲ့လား။”

“သခင်လေး ပြောတာက မှားနေတယ်ဗျ။ ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲဗျာ။ နေရာကလဲ သခင်လေး ပြောတဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး။ နာမည်ကလဲ သခင်လေးပြောတဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဟိုမေး ဒီမေးနဲ့ တစ်နေ့လုံး လိုက်ရှာ လိုက်တာ၊ ညနေစောင်းတော့မှ အဲဒီ နတ်ကွန်းကို သွားတွေ့တယ်။ ရွာရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက် တော်တော်ဝေးဝေး ကွင်းထဲမှာ။ နတ်ကွန်းက ပြိုတောင်နေပါပြီ။”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“အဘွားလူက အသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လားကွ။ အသက်ကြီးတော့လဲ မေ့မှားပေါ့။ အဲဒီရောက်တော့ ဘာတွေ့သလဲ ပြောစမ်းပါဦး။”

“သူပြောတဲ့အတိုင်း နတ်ကွန်းက တောင်ဘက်ကိုတော့ မျက်နှာမူ နေတယ်ခင်ဗျ။ ပြိုတော့ပြိုကျနေပြီ။ ကျွန်တော် လဲ မောမောနဲ့၊ အံ့မယ်လေး တွေမှ တွေ့သေးတယ်လို့ ပြောပြီး နတ်ကွန်းနား ကပ်သွားတာပေါ့။ နတ်ကွန်းနားလဲ ရောက်ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ သခင်လေးရေ၊ ကျွန်တော်လဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ တစ်ချိုးတည်း ပြန်ပြေးလာခဲ့တာပဲ။ နတ်ရုပ်ကြီးက နည်းနည်းနောနော မှ မဟုတ်တာ၊ လူတစ်ရပ်လောက် ရှိတယ်။”

“သူက လူယောင် ဖန်ဆင်းတတ်တော့ လူ့ကိုယ်လုံးလောက် ရှိချင်လဲ ရှိမှာပေါ့ကွ”

မိန့်ယန်းက လက်ခုပ်တီးလိုက်လျက်

“နတ်ရုပ်က နတ်သမီးရုပ်ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ သခင်လေးရဲ့။ လက်စသတ်တော့ မယ်ကုဝဏ် ရုပ်ပဲ။ အစွယ်ကြီး ငေါငေါနဲ့”

ပေါက်ယုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“မင်း တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်ကွ။ ဒီလောက် ကလေးတောင်မှ ရအောင်မရှာနိုင်ဘူးလား။”

“သခင်လေးဟာ ဘယ်လိုစာအုပ်တွေကို ဖတ်နေမှန်း မသိပါဘူး။ ပြီးတော့ တောရမ်းပယ်ဖွဲ့ စကားတွေကိုလဲ ယုံနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ၊ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကို အသုံးမကျဘူးတဲ့”

ပေါက်ယုက လေပျော့ကလေးဖြင့်

“ဒီလောက်လဲ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဦးကွာ။ အားတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ လိုက်ရှာစမ်းပါဦး။ တို့ကို လိမ်ပြောတယ် ဆိုယင် တော့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သူပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ယင်တော့ မင်းလဲ ကုသိုလ် ရပါတယ်။ မင်းကိုလဲ ကောင်းကောင်း ဆုချပါမယ်”

ထိုစဉ် အတွင်းဆောင်ဘက်မှ သူငယ်တော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“မယ်မယ်ရဲ့ အဆောင်မှာ သခင်လေးကို စောင့်နေကြတယ်ခင်ဗျ။ ခုချက်ချင်း အတွင်းဆောင်ကို လာခဲ့ပါတဲ့”

အဘယ့်ကြောင့် ခေါ်သည်ကိုသိလိုလျှင် နောက်အခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်တွင် မယ်မယ်က ကျွေးမွေးဧည့်ခံခြင်း။

အရက်ပွဲတွင် စာစပ်ပြိုင်ရာ၌ ယုန်ယွမ်းက ဒိုင်လုပ်ခြင်း။

ပေါက်ယုသည် အပြင်သို့ ထွက်လာသည့် အခါတွင် ခန်းဆီးလိုက်ကာ အနီးတွင် အစေတော် ဟုပိုကို တွေ့ရလေ၏။

“သခင်လေး၊ မြန်မြန်လာရှင့်။ မယ်မယ် စောင့်နေတယ်”

မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မယ်မယ်သည် သခင်မဝမ်၊ မိန်းမပျိုများနှင့်အတူ ရှိစမ်းယဉ် ပြန်တော့မည် ဖြစ်သည့် အတွက် နှုတ်ဆက် ထမင်းကျွေးရန် တိုင်ပင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပေါက်ယုက

“မောင်ပြောမယ်လေ။ ခုထမင်းပွဲမှာ အပြင်က ဧည့်သည်တွေကို ဖိတ်မှာမှမဟုတ်တာ၊ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ လုပ်ကြတာပေါ့။ မောင်တို့ကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေချည်းပဲ အချက်ခိုင်းမယ်။ စားပွဲတွေလဲ များများခင်းစရာ မလိုဘူး။ လူတစ်ယောက် ကို သုံးချောင်းထောက် လက်ဖက်ရည်စားပွဲ ကလေး တစ်လုံးစီ ခင်းပြီးတော့ ဟင်းကောင်းကောင်း နှစ်ခွက်ရယ်၊ အချို အချဉ် ထည့်တဲ့ ဆယ်ခန်းတဲ့ ယွန်းအစ်ကလေး တစ်လုံးစီရယ်၊ အရက်ချိုအိုး တစ်အိုးစီရယ် ချပေး။ ဒီလောက်ဆိုယင် တော်လောက် ပြီပေါ့”

မယ်မယ်ကလည်း ထိုအစီအစဉ်ကို သဘောတူလိုက်၏။ မယ်မယ်သည် သူကြိုက်သည့် ဟင်းလျာများကို စီမံရန် ချိုချဉ်ခဲဖွယ်တို့ကို ယွန်းအစ်ကလေးများတွင် ထည့်ပြီး ဥယျာဉ်ထဲတွင် တည်ခင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုကိစ္စကို ပြောဆိုပြီးသည့် အခါတွင် မီးအိမ်များကို ထွန်းညှိလိုက် ကြပြီးနောက် သူတို့အားလုံးသည် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် နောက်တစ်နေ့မှာ ရာသီဥတု သာယာကြည်လင်လျက် ရှိလေ၏။ နံနက်လင်းသည်နှင့် လီဝမ်း သည် အိပ်ရာမှထကာ အစေတော်ထိန်းများ၊ အစေတော်များကိုခေါ်ကာ ဥယျာဉ်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်များကို လှည်းကျင်း ခြင်း၊ စားပွဲများ ကုလားထိုင်များကို ဖုန်သုတ်ခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ အရက်အိုးများကို ပြင်ဆင်ခြင်း စသည့် ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်များလျက်ရှိလေ၏။ ထိုသို့ အလုပ်များလျက်ရှိစဉ် အစေတော် ဖုန်အဲသည် အဘွားလူနှင့် သူ့မြေး ပန်အဲတို့

နှင့်အတူ ရောက်လာ၏။

“သခင်မလေးတော့ အတော် အလုပ်များနေပြီနော်” ဟု အဘွားလူက ပြောလေ၏။

လီဝမ်းက ပြုံးလိုက်လျက်

“မနေ့တုန်းက အဘွားလူ ပြန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်မ သိသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် အရေး တကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ”

“မယ်မယ်ကတော့ တစ်နေ့လောက်နေပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေစေချင်တယ် ထင်ပါရဲ့”

ဖုန်အဲက သော့တွဲတစ်တွဲကို ထုတ်လိုက်ကာ

“မလေးငှက်မယ်က ပြောလိုက်တယ်၊ အပြင်ဘက်မှာ သုံးချောင်းထောက် လက်ဖက်ရည် စားပွဲကလေးတွေ ထုတ်ပြီးသား များများစားစား မရှိဘူးတဲ့။ မျှော်စင်ပေါ်က ပစ္စည်းခန်းကိုတက်ပြီး ယူမှ လောက်မယ်တဲ့။ အစတုန်းကတော့ မလေးငှက်မယ် ကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းခန်းကို တက်ကြည့်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သခင်မဝမ်နဲ့ စကားပြောနေလို့၊ မလေးကိုယ်တိုင် တက်ကြည့်လိုက်ပါတဲ့”

လီဝမ်းသည် စုယွန်ကို သော့တွဲအကိုင်ခိုင်းပြီးနောက် အတွင်းဝင်းတံခါးရှိ သူငယ်တော် အချို့ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက် လေ၏။ လီဝမ်းသည် မဟာနန္ဒာဥယျာဉ် ရှုခင်းသာခန်းဆောင် အောက်မှနေ၍ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း သူငယ်တော် များအား သာနိုးပျော်ဖွယ်မျှော်စင် အပေါ်ထပ် ပစ္စည်းခန်းကိုဖွင့်၍ လက်ဖက်ရည် စားပွဲကလေးများကို ချရန် ညွှန်ကြားလျက် ရှိလေ၏။ သူငယ်တော်များ၊ အစေတော်ထိန်းများနှင့် အစေတော် များသည် ပစ္စည်းများကို အောက်သို့ချနေကြ၏။ လီဝမ်းက

“ဟဲ့၊ သေသေချာချာတက်နော်၊ လိမ့်ကျနေကြဦးမယ်။ ဟိုတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် သုတ်သီး သုတ်ပျာ နိုင်နေရတာလဲ၊ နောက်က ကျားလိုက်လာလို့လား ဟင်” ဟု အော်ဟစ် သတိပေးလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် လီဝမ်းသည် အဘွားလူဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“အဘွားကော အပေါ်ကို တက်ကြည့်မလား”

အဘွားလူမှာ နောက်ထပ် တိုက်တွန်းစရာပင် မလိုတော့ဘဲ မြေးဖြစ်သူ ပင်အဲကိုခေါ်ကာ မျှော်စင်လှေကားဝသို့ ရောက်နေလေပြီ။ မျှော်စင်ပေါ်ရှိ ပစ္စည်းလှောင်ခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းတွေ ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ လိုက်ကာများ၊ စားပွဲများ၊ အလှထွန်းသည့် မီးပုံးရောင်စုံ အကြီးအသေးများနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို တွေ့ရလေ၏။ အချို့ ပစ္စည်းများမှာ အမျိုးအမည်

မသိသည့်တိုင် အရောင်စုံ၊ လက်ရာလှလှဖြင့် ပြုလုပ်သည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည့်အတွက် အဘွားလူမှာ တစ်အံ့တစ်ည ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ တယ်လဲများပါကလား” ဟုပင် ပြောမိလေ၏။

ပြန်ထွက်လာသည့် အခါတွင် သူငယ်တော်များသည် အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ကာ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ လေ၏။

မယ်မယ်သည် လှေစီးလိမ့်မည်ဟု တွက်မိသဖြင့် လီဝမ်းသည် လှေစီးရန် ပစ္စည်းများကို အထုတ်ခိုင်းပြန်လေ၏။ သူငယ်တော်များသည် ပစ္စည်းခန်းကိုဖွင့်ပြီးနောက် ခတ်တက်များ၊ ထိုးဝါးများနှင့် ယင်းများကို ယူလာကြလေ၏။ လှေရုံသို့ သွားပြီး လှေနှစ်စင်းကို အသင့်ပြင်ထားရန် လှေလှော်သည့် အမျိုးသမီးများအား အပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။

လီဝမ်းတစ်ယောက် ထိုသို့ အလုပ်များနေစဉ် မယ်မယ်သည် နောက်ပါများနှင့်အတူ သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာ လေ၏။ လီဝမ်း က မယ်မယ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ

“မယ်မယ်ကလဲ မနက်အစောကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းလာရတာလဲ။ မလေးက မယ်မယ်တော့ မျက်နှာသစ်၊ ဘုရားဝတ်ပြု နေဦးမှာပဲလို့ ထင်နေတာ။ ဂန္ဓမာပန်းတွေ ကိုတောင် ခူးပြီး အပို့ခိုင်းမလို့”

အစေတော် ပီယွေသည် ကြာရွက်ပုံ ထုထားသည့် မြပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ဂန္ဓမာပန်းများကို ထည့်၍ အနီးတွင် ရပ်နေလေ၏။ မယ်မယ်သည် အနီရောင် ဂန္ဓမာပန်းပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်ကို ရွေးယူပြီး ခေါင်းတွင် ထိုးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် အဘွားလူကို မြင်သွားသည်တွင်

“လာ... အမယ်ကြီးအို၊ ကြိုက်ရာရွေးပြီ ပန်လှည့်”

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်က အဘွားလူကို အတင်းဆွဲခေါ်လာကာ

“လာပါ အဘွားရဲ့၊ အဘွားကို ငှက်မယ်တို့ အလှပြင်ပေးပါ့မယ် နတ်ငှက်မယ်သည် ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်ထားသည့် ဂန္ဓမာပန်းများကို ယူကာ အဘွားလူ၏ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံးတွင် ပြည့်နေအောင် ပန်ပေးလေ၏။ အားလုံး မှာ ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ရယ်နေကြလေ၏။

“အင်း... တစ်သက်မှာ ဂန္ဓမာပန်းကို တစ်ခါမှ မပန်ဖူးပါဘူးတော်၊ ဒီလိုပန်းများကို ပန်ရတယ်ဆိုတော့ ရှေးတုန်း က အကျွန်ုပ်ခေါင်းက ဘယ်လိုကုသိုလ်များ လုပ်ခဲ့လို့လဲမသိဘူး။ ဒီနေ့ ဘွားလူတို့ ကံကောင်းလိုက်ပုံများ”

“အဘွားလူက ပန်းတွေနဲ့ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ မျက်နှာကို

ပြန်ပေါက်ပါလား၊ သက်သက်မဲ့ အဘွားလူကို အစိမ်း သူရဲမကြီးနဲ့ တူအောင် လုပ်ပေးနေတာ” ဟု ဘေးမှ ဝိုင်းနောက်ကြ၏။

“ဘွားလူတို့က အိုလို့သာပေါ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့လဲ ခုလိုပဲ ပန်းကြိုက်ပါတော်။ ဟောဒီလို ပန်းတွေ ဝေနေအောင် ပန်ပြီး ကာလသားတွေကို ကစားပြခဲ့တာပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို မရှုပ်တေး ပြန်ဖြစ်ဦးမှာပေါ့”

ထိုသို့ ရယ်မောပြောဆို လာကြရင်း သူတို့တစ်သိုက်သည် တတိုင်းမွှေးဆောင် အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ လသာဆောင် လက်ရန်း အကျယ်ကြီးပေါ်တွင် အစေတော်များသည် အဆင်သင့် ယူလာသည့် ဖဲထိုင်ဖုံကြီးကို ခင်းပေးကြ လေ၏။ မယ်မယ်သည် တိုင်ကြီးတစ်လုံးကို မှီကာ ထိုင်ဖုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း အဘွားလူအား သူ့အနီးတွင် လာထိုင်ရန် ခေါ်လေ၏။

“အမယ်ကြီးအို၊ ဒီလိုဥယျာဉ်ကြီးကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“မြတ်စွာ ဘုရား၊ အကျွန်တို့ တောသူတောင်သားများ နှစ်သစ်ကူး ခါနီးတော့ မြို့တက်လာပြီး ပြက္ခဒိန်တွေ၊ အရပ်ကားတွေ ဝယ်တယ်ဖျာ။ အရပ်ကားတွေက လှလွန်းတော့ ဒီလိုအရပ်ကားတွေထဲမှာ လျှောက်သွားနေချင်လိုက်တာ လို့ ပြောမိကြတယ်ဖျာ။ အဲဒီထဲမှာ ဆွဲထားတဲ့ရှင်တွေ၊ ဥယျာဉ်တွေက လှလွန်းလို့ လူ့ပြည်မှာ တကယ်မှ ရှိပါ့မလား လို့တောင် ထင်မိတယ်ဖျာ။ ခု မယ်မယ်တို့ ဥယျာဉ်ကြီးကို မြင်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ပန်းချီကားတွေထဲမှာ တွေ့ရတာ ထက် ဆယ်ဆလောက် လှနေတာကိုးဖျာ။ ဒီလို ဥယျာဉ်ကြီးကို ပန်းချီဆွဲပြီး အိမ်ကလူတွေကို ပြချင်လိုက်တာ။ ဒီလို ပြနိုင်ယင် သေပျော်ပါပြီ”

မယ်မယ်က ဆီချွန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ကာ

“ဟောဒီမှာ ကျုပ်မြေးမ ဆီချွန်းက ပန်းချီ အလွန်ကောင်းပါတော်၊ ဒါမျိုးဆို ဆွဲနိုင်တာပေါ့။ အမယ်ကြီးအို လိုချင်တယ် ဆိုယင် မနက်ဖြန် အမိ အဆွဲခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

အဘွားလူသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဆီချွန်း၏ လက်ကို သွား၍ ဆွဲထားလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ သခင်မလေးက ဆွဲတတ်သလား။ ရုပ်ကလဲချော၊ ငယ်ကလဲငယ်၊ ဒီလိုအရွယ်ကလေးနဲ့ ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဆွဲတတ်တယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်ထူးလို့ ပေါ့တော်။ ကျုပ်ဖြင့် နတ်ပြည်က ဆင်းလာတဲ့ နတ်သမီးတွေနဲ့များ တွေ့နေသလားတောင် အောက်မေ့မိတယ်”

ခဏနားကြပြီးနောက် မယ်မယ်သည် အဘွားလူအား ဥယျာဉ်ကို လိုက်ပြလေရာ ပထမဆုံး ဝေဠုဝန် ရိပ်သာသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ အတွင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဝါးပင်များ အုပ်မိုးလျက်ရှိသည့် ကျောက်စရစ်ခင်း လမ်းကလေးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ကျောက်စရစ် လမ်းဘေး မြေပြင်မှာ စိမ်းညိုသော ရေညှိတို့ဖြင့် ပုံလျက် ရှိလေ၏။ အဘွားလူသည် အခြားသူများကို ကျောက်စရစ်လမ်းပေါ်မှ လျှောက်စေပြီး သူကိုယ်တိုင်မှာမူ ဘေးမှ ဆင်းလျှောက်လေ၏။

“အဘွားလူ၊ ဒီကလျှောက်လေ။ ရေညှိတွေကချောနေတယ်” ဟု ဟုပိုက အဘွားလူကို ဆွဲခေါ်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဘွားလူတို့က လျှောက်နေကျပါ။ သွား၊ သွား၊ သခင်မလေးတွေသာ ရှေ့ကသွားကြ။ ဖဲဖိနပ်ကလေးတွေ ညစ်ပတ်ကုန် လိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် အဘွားလူသည် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားကာ ချောသွားပြီး ဗိုင်းခနဲလဲကျသွားလေရာ အားလုံးက လက်ခုပ် လက်ဝါး တီး၍ ရယ်ကြလေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ၊ ထူဖို့ဖြင့် စိတ်မကူးကြဘူး။ ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတယ်။ ထူလိုက်ပါဦး” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။ အဘွားလူက ရယ်လိုက်ရင်း

“အကြွေးသန်သွားတော့ ဒီလိုဖြစ်တာပေါ့”

“ခါးတွေ ဘာတွေများ နာသွားသေးလား၊ အစေတော် ကောင်မ တစ်ယောက်လောက် အနှိပ်ခိုင်းလိုက်”

“အံ့မယ်လေး အကျွန်တို့က ဒီလောက်တော့ ရိုးနေပြီ။ နေ့တိုင်းလောက်လဲ လဲနေတာ။ လဲတိုင်းသာ အနှိပ်ခံ နေရယင် ခက်ရောပေါ့”

အစေတော်ဇူချွန်းသည် သူတို့ဝင်နိုင်ရန်အတွက် အဆောင်ဝမှ ဝါးကန့်လန့်တာကို မ၊ ပေးထားလေ၏။ မယ်မယ် နှင့် အခြားသူများသည်လည်း အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ အသီးသီး ထိုင်ကြလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ထိုက်ယုသည် ဗန်းငယ် တစ်ခုပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်ကရား တစ်ခုကိုတင်၍ မယ်မယ်အား လာရောက်ပေးလေ၏။

“ဒေါ်လေးတို့အတွက်တော့ လက်ဖက်ရည် မငဲ့နဲ့တော့ ဟေ့။ တော်ပြီ” ဟု သခင်မဝမ်က ပြောလေ၏။

ထိုနောက် ထိုက်ယု က သခင်မဝမ် ထိုင်ရန်အတွက် သူထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်ကို အစေတော် တစ်ယောက်အား အယူခိုင်းလိုက် လေ၏။

အဘွားလူမှာ ပြတင်းပေါက် အနီးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော စုတ်တံများ၊
မှင်သွေးခုံများနှင့် စာအုပ်များကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒါ သခင်လေးရဲ့ စာကြည့်ဆောင် ထင်တယ်” မယ်မယ်က ပြုံး၍
ထိုက်ယုကို လက်ညှိုးထိုးပြ လိုက်၏။

“ကျုပ်မြေးမ အဆောင်လေ”

အဘွားလူက ထိုက်ယုကို စိုက်ကြည့်လိုက် ပြီးနောက်

“အဆောင်ကို ကြည့်ရတာက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အဆောင် နဲ့
မတူဘူး။ စာကြည့်ဆောင်ကြီးလို ဟိန်းနေတာပဲ”

“ဟဲ့ ပေါက်ယု တစ်ယောက်ကော” ဟု မယ်မယ် က မေးလိုက်၏။

“ကန်ထဲမှာ လှေစီးနေပါတယ် မယ်မယ်” ဟု အစေတော်များက
ပြောကြလေ၏။

“လှေတွေကို ဘယ်သူက အထုတ်ခိုင်း လို့လဲ” လီဝမ်းက
ခပ်သွက်သွက်ဖြင့်

“မလေး အထုတ်ခိုင်းတာပါ မယ်မယ်။ မျှော်စင်ပေါ်ကနေပြီး
ပစ္စည်းတွေချရင်း မယ်မယ် စီးချင်ယင် စီးရအောင် ဆိုပြီး ခတ်တက်တွေပါ
ချလာခဲ့ပါတယ်”

မယ်မယ်က မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ဒေါ်လေးဆွေ ရောက်လာလေ၏။
သူတို့က ထိုင်ရာမှထ၍ အရိုအသေ မပြုရသေးမီမှာပင် ဒေါ်လေးဆွေ မှာ
ခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်နေလေပြီ။ အားလုံး ပြန်ထိုင်ကြသည့် အခါတွင်
ဒေါ်လေး ဆွေက

“မယ်မယ် ဒီလိုအစောကြီး ရောက်လာပုံ ထောက်တော့ တော်တော်
စိတ်လက်ကြည်လင်ပုံ ရတယ်”

“စောစောကတွင် ပြောနေသေးသတော့။ နောက်ကျတဲ့လူကို
ဒဏ်ရိုက်ရမယ်လို့။ ခုတော့ ညည်း ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဒဏ်အရိုက် ခံရတော့မယ်
ထင်တယ်”

အတန်ကြာ စကားပြောဆို နေကြပြီးနောက် မယ်မယ်က ပြတင်းတွင်
တပ်ထားသည့် ဇာခန်းဆီးကို ကြည့်ကာ အရောင် လွင့်နေပြီဟု ပြောလေ၏။
သခင်မဝမ်က

“အဲဒီခန်းဆီးက အသစ်တုန်းက သိပ်လှတာ။ အစိမ်းရောင်ကို
လွင့်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်မခံလိုက်ဘူး၊ ခဏကြာတော့ အရောင်လွင့်
သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဝင်းထဲမှာ ဆီးတော်တို့၊ မက်မုံပင်တို့

မရှိဘဲ ဝါးပင်တွေချည်း ဆိုတော့ နဂိုကပဲ စိမ်းနေတာ။ အစိမ်းရောင် မရှိလဲ ကိစ္စရှိပါဘူး။ စံအိမ်မှာ ခန်းဆီးအရောင် လေးငါးမျိုး ရှိပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကျတော့ လဲပေးလိုက်ပါ့မယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ပစ္စည်းလှောင်ခန်းကို မနေ့က ငှက်မယ် ဖွင့်ကြည့်တော့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးထဲမှာ ပုစဉ်းတောင် ဇာခန်းဆီး ပန်းနီရောင်တွေ တစ်အုပ်ကြီး တွေ့တယ်။ အဆင်ကတော့ အမျိုးမျိုးပဲ။ တချို့က ပန်းတွေ ဆုပ်ကြ ထားသလိုပဲ။ တချို့ ကျတော့ တိမ်လိပ်တွေ၊ ငှက်တွေ၊ လိပ်ပြာတွေ၊ ပန်းပွင့်တွေနဲ့။ အရောင်တွေကလဲ လွင်နေတာပဲ။ နုလိုက်တဲ့ ဇာကလဲ မပြောပါနဲ့တော့။ တစ်ခါမှ ဒါမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး။ အိပ်ရာဖုံး လုပ်ရအောင်ဆိုပြီး ငှက်မယ်တောင် နှစ်အုပ် ဆုတ်ခဲ့သေးတယ်”

မယ်မယ်က

“ဘာရယ်အေ့။ ညည်းမမြင်ဖူးတာ၊ မကြားဖူးတာရယ်လို့ မရှိဘူးဆို။ ခုတော့ ဒီဇာကို ခုမှမြင်ဖူးတယ်လား။ ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ မရွှေစ။ ရှေ့မှာအကြားကလေးလဲ နည်းနည်းလျှော့ပါဦးနော်”

ဒေါ်လေးဆွေ က

“ငှက်မယ် ဘယ်လောက်ပဲ သိတယ်ပြောပြော၊ မယ်မယ့်ကိုတော့ ဘယ်မိပါ့မလဲ မယ်မယ်ရယ်။ ငှက်မယ်ကို ပညာလေး ဘာလေးလဲ ပေးစမ်းပါဦး။ ကျွန်မတို့လဲ ကြားရအောင်”

“ဟုတ်သားပဲ မယ်မယ်။ ငှက်မယ်ကို ပညာပေးပါဦး” ဟု ငှက်မယ်က ပြုံး၍ပြောလေ၏။

ဤတွင် မယ်မယ်က ပြောသည်မှာ

“အဲဒီဇာအုပ်ဟာ ညည်းတို့ထက်တောင် အသက်ကြီးသေးတယ်အေ့။ ငှက်မယ်က ပုစဉ်းတောင်ဇာလို့ ပြောတာ လဲ အပြစ်မဆိုနဲ့၊ အဲဒီ ဇာအုပ်နဲ့ ပုစဉ်းတောင် ဇာအုပ်က သိပ်တူလွန်းတော့ တော်တော်လူဆိုယင် မခွဲတတ်ဘူး။ အမှန်က အဲဒါ ပုစဉ်းတောင်ဇာ မဟုတ်ဘူး၊ နှင်းအိမြူပိုး တဲ့တော်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဟယ် နှင်းအိမြူတဲ့လား။ နာမည်ကလေးက ချစ်စရာကလေးနော်၊ လှလိုက်တာနော်။ ငှက်မယ်လဲ ပိုးတွေ အများကြီးကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနှင်းအိမြူပိုး ဆိုတာကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“ကြားဖူးမလားအေ့၊ ညည်းတို့ လူဖြစ်လာတာ ဘယ်လောက်

ကြာသေးလို့လဲ။ ဒီလို ရှားရှားပါးပါး ဟာတွေက ဘယ်လောက်များ မြင်ဖူး
တွေ့ဖူးကြလို့လဲ။ ညည်းတို့က ကြွားချင်လို့သာ ကြွားနေကြတာ၊ အဲဒီ
နှင်းအိမြူပိုး ဆိုတာက အရောင်လေးမျိုးပဲ ရှိတယ်။ အပြာနုရယ်၊ မရမ်းရယ်၊
အစိမ်းရင့်ရယ်၊ ပန်းရောင်ရယ် လေးမျိုးပဲ ထုတ်တယ်။ အိပ်ရာ ကန့်လန့်ကာတို့
ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးတို့မှာ သုံးရတယ်။ အဝေးကနေကြည့်ယင် မီးခိုးလိုလို၊
နှင်းလိုလို၊ မြူလိုလိုပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို နှင်းအိမြူပိုးလို့ ခေါ်တာ။ ပန်းနုရောင်
နှင်းအိမြူပိုး ကျတော့ တိမ်နှင်းဆီဇာ တဲ့တော့။ ဒီနေ့ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ
သုံးနေတဲ့ ဇာတောင် သူ့လောက် မနုချင်ဘူး”

“ငှက်မယ် မမြင်ဖူးကတော့ ထားပါတော့၊ ငယ်သေးလို့။ ကျွန်မတောင်
ခုမှပဲ မြင်ဖူးတယ်” ဟု ဒေါ်လေးဆွေ ကပြော၏။

နတ်ငှက်မယ်က အယူခိုင်းလိုက် သဖြင့် ဇာအုပ်တစ်အုပ် ရောက်လာ၏။
မယ်မယ်က

“ဟော့ဒါပဲအေ့၊ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီး သုံးတယ်။ နောက်တော့
အိပ်ရာဖုံးတွေ၊ အိပ်ရာခန်းဆီးတွေ အတွက်လဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး
သုံးကြတယ်။ မနက်ဖြန်ကျယင် ထပ်ထုတ်ပြီး ထိုက်ယုခန်းဆောင်က
ခန်းဆီးတွေကို လဲပေးလိုက်ပါ အေ”

နတ်ငှက်မယ်က ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးမည်
ဖြစ်ကြောင်းပြောနေစဉ် အခြားသူများသည် ဇာအုပ်ကို ကိုင်ကြည့် နေကြ၏။
အဘွားလူကား မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် စူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီလိုဇာမျိုး ဘယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ
သုံးတယ်ဆိုတော့ နှမြောစရာကြီး”

“အင်္ကျီတို့ဘာတို့ ချုပ်ဝတ်လို့တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ” ဟု
မယ်မယ်ကပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် သူဝတ်ထားသည့် ဇာအင်္ကျီနီ ရင်ဖုံးကို ပြလိုက်ကာ

“ငှက်မယ်ရဲ့ အင်္ကျီကိုကြည့်စမ်းပါဦး”

မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေ တို့က

“ဒါလဲ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ဇာပဲ။ ခုဆိုယင် ရွှေနန်းတော်ကြီး
အတွက်ပဲ ရက်တော့တယ်။ ဒါတောင် ခုတင် ကပြတဲ့ နှင်းအိမြူနဲ့ စာယင်
သိပ်မကောင်းသေးဘူး”

“အံမယ်လေး မယ်မယ်ရယ်၊ ဒီလောက်ညှိတဲ့ ဇာမျိုးကို
ရွှေနန်းတော်ကြီးက သုံးသတဲ့လား။ တကယ်ကတော့ အရာရှိကတော်

မယားလောက်တောင် သုံးမယ်မထင်ပါဘူး”

မယ်မယ်က

“အပြာနုရောင် ရှိသေးသလား၊ အပြာနုရောင်ရှိယင် အဘွားလူကို တစ်အုပ်လောက် ပေးလိုက်ကြပါအေ။ အိမ်မှာ အိပ်ရာခန်းဆီး သုံးရတာပေါ့။ ပိုတဲ့အစကို လိုက်တဲ့အရောင်နဲ့ အနားကွပ်ပြီး အစေတော်တွေ အတွက် အပေါ်အကျို လက်ပြတ် ချုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ကြာကြာ သိမ်းမထားပါနဲ့။ တော်တော်ကြာ ခြတိုပိုးတို့ ကိုက်ပြီး အလကားဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ဟုတ်ကဲ့ဟုပြောကာ ပစ္စည်းများကို အသိမ်းခိုင်းလိုက်လေ၏။ မယ်မယ်လည်း ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။

“ကဲ လျှောက်ကြည့်ကြဦးစို့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာကြာကြာ ထိုင်နေဦးမလဲ”

အဘွားလူက မကြာခဏ ဘုရားတကာ “အင်း မြတ်တဲ့သူများဟာ မြတ်တဲ့အိမ်ကြီးတွေမှာ နေကြရတယ် ဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲနော်၊ မနေ့က မယ်မယ်ရဲ့ အဆောင်ကို ရောက်တော့ အကျွန်ုပ်ဖြင့် အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး၊ သေတ္တာကြီးတွေကလဲ နည်းတဲ့ သေတ္တာကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဗီရိုကြီးတွေကလဲ နည်းတဲ့ ဗီရိုကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ စားပွဲကြီးတွေကလဲ အကြီးကြီး၊ အိပ်ရာကြီးကလဲ မပြောနဲ့တော့။ အဝတ်ဗီရိုကြီးကပဲ အကျွန်ုပ်တို့အိမ်က အခန်းကလေးထက် မြင့်လဲမြင့် ကြီးလဲကြီး နေတယ်။ ဗီရိုကြီးနောက်မှာ လှေကားတပ်ထားရတာ ဘာအံ့ဩစရာ ရှိတော့သလဲ၊ သူတို့တစ်တွေက ပစ္စည်းတွေကို ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး နေပူပြတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလှေကားကြီးက ဘာလုပ်ဖို့ပါ လိမ့်မလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ နောက်တော့မှ ဗီရိုအပေါ်အံ့တွေကို ပစ္စည်းတွေထည့်ဖို့ ဒီလှေကားကြီးကို သုံးတာကိုးလို့ သိရတယ်။ ပစ္စည်းလှောင်တဲ့ အခန်းထဲကျတော့ အခန်းကျယ်ကြီးမှာ ထက်တောင် ပစ္စည်းစုံ နေသေးတယ်၊ အထဲမှာ ပစ္စည်း အလှအပတွေ ချည်းပဲ၊ နည်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ဟာတွေဆိုယင် ဘာပစ္စည်းတွေ မှန်းတောင် မသိဘူး။ ကြည့်လေလေ အခန်းထဲက မထွက် ချင် လေလေပဲ”

နတ်ငှက်မယ်က

“အဘွားလူကို ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နေရာတွေကို လိုက်ပြရဦးမယ်”

ဝေဠုဝန် ဆောင်မှ ထွက်လာသည့်အခါ ကန်ထဲတွင် လှေစီးနေကြသူ တစ်သိုက်ကို မြင်ရ၏။

“လှေတွေ ထုတ်ပြီးသား ဆိုယင်လဲ စီးကြရအောင်အေ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

သူတို့ တစ်သိုက်သည် လေးညှင်းကျွန်းညှိနှင့် ဗေဒါကမ်းသို့ ရောက်လာကြစဉ် ရွှေရေး ယွန်းချိုင့်ကြီး များကို ကိုင်၍ စောင့်နေကြသည့် အစေတော်ထိန်းများကို တွေ့ရလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် မည်သည့်နေရာတွင် မနက်စာ စားမည်နည်းဟု သခင်မဝမ်ကို မေးလေ၏။

“မယ်မယ် သဘောကျတဲ့ နေရာပါလေ”

သူတို့ပြောနေသည်ကို ကြားသည့်အခါတွင် မယ်မယ်သည် ရှေ့သွားနေရာမှ နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့် လိုက်ရင်း

“တန်ချွန်းရဲ့ အဆောင်မှာ မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီနေရာကလေး က သာယာသားပဲ၊ ယွန်းချိုင့်တွေကို အဲဒီကို ယူသွားခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ တို့က လှေခွံသွားကြတာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် လီဝမ်း၊ တန်ချင်း၊ ယုန်ယွမ်း၊ ဟုပို တို့နှင့်အတူ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူ၍ ပြန်လှည့် လာခဲ့ကြလေ၏။ ဟေမန်ဆန်းသစ် ဆောင်သို့ ဖြတ်လမ်းမှ လာခဲ့ကြပြီးလျှင် မနက်ခင်း မြစ်မ်းခန်းဆောင်တွင် စားပွဲများကို ပြင်ဆင် ခင်းကျင်းလျက် ရှိလေ၏။

ယုန်ယွမ်းက ရယ်လိုက်လျက်

“အပြင်မှာ ယောက်ျားတွေ စားသောက်ပွဲကြီး ခင်းယင် သူတို့ကို ဖျော်ဖြေဖို့ လူပြက်တစ်ယောက် ပါရသတဲ့။ ဒီနေ့ ကျွန်မတို့မှာလဲ မိန်းမ လူပြက်တစ်ယောက် ပါတယ်”

လီဝမ်းမှာ ရိုးသဖြင့် သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ နားမလည်သည့်တိုင် အဘွားလူအား ရည်ရွယ်ပြော ဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို နတ်ငှက်မယ်သိလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဘွားလူပါယင် ရယ်ရမယ်”

ထို့နောက် နတ်ငှက်မယ်နှင့် ယုန်ယွမ်းသည် သူတို့အစီအစဉ်များကို တိုင်ပင်နေကြလေ၏။

“ဟောဒီမလေး ငှက်မယ်ဟာ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ကလေးဆိုးပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို မယ်မယ်က ခဏခဏ ကြိမ်းတာ” ဟု လီဝမ်းက ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

“မလေး လီဝမ်း မပါပါဘူး။ အဘွားလူကို ရယ်အောင်လုပ်ဖို့ ကျွန်မတာဝန်ထားပါ” ဟု ယုန်ယွမ်းက ပြောလေ၏။

သူတို့ စကားပြောနေကြစဉ် ကျန်လူများလည်း ရောက်လာကြလေ၏။

ကိုယ်ကြိုက်သည့် နေရာတွင် ဝင်ထိုင် ကြစဉ် အစေတော်များက လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ပိုးလက်သုတ်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့် ပတ်လာသော ငွေပန်းခက် မြှုပ်၍ တည်နှစ်ဖြင့် လုပ်ထားသည့်တူများ ကို လိုက်ချပေးလေ၏။

“ဟဲ့၊ အဲဒီ စားပွဲခုံကလေးကို ဒီဘက်ကိုယူခဲ့ပါ။ ငါ့မှာ မယ်ကြီးအိုနဲ့ စကားပြောရအောင်” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

မယ်မယ်၏ အမိန့်အတိုင်း စားပွဲခုံကို ရွှေစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်ဖြင့် ယုန်ယွမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်သည် အဘွားလူအနီးသို့ သွားကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောဆိုပြီးနောက်

“အဲဒါ ကျွန်မတို့စံအိမ်ရဲ့ ထုံးစံနော် အဘွားလူ၊ ဒီထုံးစံအတိုင်း မလိုက်ယင် လူရယ်စရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သည့်အခါ စားပွဲများတွင် နေရာယူကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ မနက်စာစားပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ဘာမျှ မစားတော့ဘဲ အနီးတွင်ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်လျက် ရှိလေ၏။ မယ်မယ်၏ စားပွဲတွင် ပေါက်ယု၊ ရှိစမ်းယဉ်၊ ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ ထိုင်လျက်ရှိပြီး သခင်မဝမ်၏ စားပွဲတွင် ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့ ထိုင်လျက်ရှိပြီး အဘွားလူမှာ မယ်မယ့်စားပွဲ အနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ယုန်ယွမ်းသည် မယ်မယ့်အနီးတွင် လက်ဆေးခွက်၊ ခြင်ရိုက်နှင့် လက်သုတ်ပဝါ တို့ကို ကိုင်လျက် အစေတော်များကို အဆင်သင့် စောင့်ခိုင်းတတ်၏။ ယနေ့တွင်မူ ယုန်ယွမ်းသည် အစေတော် ငယ်များအား အနားသို့ မလာစေတော့ဘဲ သူကိုယ်တိုင် ခြင်ရိုက်ကိုကိုင်၍ မယ်မယ့်အနီးတွင် စောင့်လျက်ရှိလေရာ အဘွားလူကို နောက်ပြောင်လို သည့်အတွက် တမင်စီစဉ်ဖို့ နေကြောင်းကို အစေတော်ငယ်များ ရိပ်မိကြ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် အဘွားလူ အနားသို့ကပ်ကာ “မမေ့နဲ့နော် အဘွားလူ” ဟု သတိပေးလိုက်သည်။ အဘွားလူ ကလည်း “စိတ်ချပါ မလေးရယ်” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

အဘွားလူသည် သူ့နေရာတွင် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တူများကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရာ တူများမှာ အကိုင်ရ ခက်နေ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ယုန်ယွမ်းသည် အဘွားလူ ရှေ့တွင် ရွှေပန်းခက်မြှုပ်ထားသည့် လေးထောင့် ဆင်စွယ်တူကြီးတစ်စုံကို ချပေးထားသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“ဒီညပ်ကြီးတွေကလဲတော် အကျွန်တို့တောက သံဂေါ်ပြားကြီးတွေ

ထက်တောင် လေးပါသေးကလား၊ ဘယ်လို လုပ်ကိုင်ရမယ် လို့တောင် မပြောတတ်တော့ဘူး”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်က သေတ္တာတစ်လုံးကိုယူ၍ အနားတွင် လာရပ်နေပြီး အခြား အစေတော် တစ်ယောက်က အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်ရာ ပန်းကန်နှစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ လီဝမ်းက တစ်လုံးကို မယ်မယ့်စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး နတ်မယ်က ခိုဥများပါသည့် ပန်းကန်ကို အဘွားလူ၏ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေ၏။ မယ်မယ်က စားရန် တိုက်တွန်းလေ၏။

ဤတွင် အဘွားလူသည် ရုတ်တရက်ထ၍ ရပ်လိုက်ကာ

“တောင်ယာတောက အဘွား လူ

နွားမကြီးထက်ဆူ

ဆူပေမယ်လို့ အသားများ

ရတာအကုန်စား”

ဟု ဆိုကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် ရှေ့မှပန်းကန်ကို ကြည့်နေလေ၏။

ရုတ်တရက်သော် အားလုံး ကြောင်သွားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ခဏကြာလျှင် အားလုံး တဝါးဝါး ဖြစ်နေကြ လေပြီ။ ရှိစမ်းယဉ်မှာ ထမင်းတွေ ပါးစပ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ကုန်လေ၏။ ထိုက်ယုမှာလည်း သီးကာ စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းတင် ကာ မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ မယ်မယ့်ကိုဖက်၍ တအားရယ်လျက် ရှိလေ၏။ သခင်မဝမ် ကမူ နတ်ငှက်မယ်ကို လက်ညှိုးထောင်၍ သတိပေးလျက်ရှိသည့်တိုင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရယ်လျက်ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ လက်ဖက်ရည်တွေ သီးကာ ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်တွင် တန်ချွန်း၏ အင်္ကျီတွေ စိုကုန်လေ၏။ တန်ချွန်းကလန့်ပြီး လက်မှ ပန်းကန်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်တွင် ထမင်းတွေ ယင်ချွန်းကိုယ်ပေါ်သို့ ဖိတ်ကုန်လေ၏။ ဆီချွန်းမှာ ထိုင်ရာမှ ထကာ အူနှိပ်၍ ရယ်လျက်ရှိလေ၏။

အစေတော်များမှာလည်း အော်သူအော်၊ ထိုင်ချ၍ ရယ်သူရယ် ဖြစ်လျက်ရှိပြီး အချို့အစေတော်များက သခင်မ လေးများ အင်္ကျီကို သုတ်ပေးရန် အဝတ်များကို ပြေးယူကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်နှင့် ယုန်ယွမ်းတို့ နှစ်ယောက်ကမူ မပြုံးမရယ်

ရှုတည်တည်ဖြင့် အဘွားလူကို အစားခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် အဘွားလူသည် တူကို ကိုင်လိုက်သည့်အခါတွင် ကိုင်၍မရဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“စံအိမ်တော်မှာ လူမပြောနဲ့ ကြက်ကလေးတွေကတောင် လှတယ်နော်။ ကြည့်ပါဦး၊ ဥကလေးတွေ အုထား လိုက်တာ သေးသေးလေးတွေ၊ ချစ်စရာ ကောင်းပါတိသနဲ့။ ကဲ၊ အကျွန် တစ်လုံးဆော်လိုက်ဦးမယ်”

ဤတွင် အားလုံး ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြပြန်လေ၏။ မယ်မယ်မှာ ရယ်ရလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တွေ ထွက်နေလေပြီ။

“ဧကန္တ မျောက်မ ငှက်မယ် နောက်တာနေမှာပဲ။ မယ်ကြီးအို၊ ငှက်မယ် ပြောတာတွေကို ယုံမနေနဲ့။ အလကား၊ မယ်ကြီးအို ကို နောက်နေတာ”

“ကြက်ဥ ကလေးတွေက ချစ်စရာကလေးတွေတော်၊ သေးသေးကလေးတွေရယ်၊ အကျွန် တစ်လုံးလောက် ဆော်လိုက်ဦးမှပဲ” ဟုဆိုကာ အဘွားလူသည် ခိုဥတစ်လုံးကို တူဖြင့် ကော်၍နေလေရာ ညပ်၍မရဘဲ ရှိလေ၏။

“တစ်လုံးကို ငွေစင် တစ်ကျပ်သားတောင် ပေးရတာ အဘွားလူရဲ့။ ပူပူလေး သုံးဆောင်လိုက်၊ ဒါမှ အရသာ ရှိတာ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

အဘွားလူသည် ဥတစ်လုံးကို တူဖြင့် ညပ်ယူလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ညပ်၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် လွတ်သွားလိုက်၊ ညပ်လိုက်ဖြင့် အတော်ကြာသည့် အခါမှ ဥကို ညပ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် စားမည်ဟု ပါးစပ်ကို ဟလိုက်စဉ် ဥသည် ကြမ်းပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားလေ၏။ အဘွားလူက တူကိုချ၍ ကုန်းကောက်မည်ပြုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်က ကောက်ပေးလိုက်ပြီး

“အဘွားရေ ကြက်ဥတစ်လုံး ကြမ်းပေါ်ကျတာဟာ ငွေစင် ငွေစ တစ်ကျပ်သား ကျသွားတာနဲ့ အတူတူပဲနော်၊ ချွင်ချွင် မမြည်တာ တစ်ခုပဲ ” ဟု ပြောလေ၏။

အဘွားလူသည် ဥကိုတူဖြင့် ညပ်သော်လည်း ညပ်၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ အခြားသူများလည်း ဆက်၍ မစားနိုင်ကြသေးဘဲ အဘွားလူကို ကြည့်လျက် ရှိကြလေ၏။

“ဒါက ပွဲလမ်းနဲ့ ကျွေးတဲ့ပွဲမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတူကို ဘယ်သူ ထုတ်ပေးတာလဲအေ့။ ဧကန္တ ရုပ်တေးမ မိငှက်မယ်ပဲ နေမှာပဲ။ သွားပါ၊ တူကို လဲပေးလိုက်ကြစမ်းပါ”

အဘွားလူအတွက် ဆင်စွယ်တူများကို ယူလာသူများမှာ

နတ်ငှက်မယ်နှင့် ယုန်ယွမ်းတို့ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါကျမှ ငွေပန်းမြှုပ်
တည်နှစ်သား တူများကို ယူလာကြလေ၏။

“အင်း ခုတွင်က ရွှေကွပ်တဲ့ တူတွေပြီးလို့ ငွေကွပ်တဲ့တူတွေ
ရောက်လာပြန်ပြီပေါ့။ ဒါတောင်မှ အကျွန်တို့ တောမှာ သုံးတဲ့ တူတွေလို ကိုင်လို့
မကောင်းသေးဘူး”

“ငွေကွပ်ထားတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး အဘွားလူရဲ့။
အစာထဲမှာအဆိပ်ပါယင် ကွပ်ထားတဲ့ငွေတွေက အရောင်ပြောင်းသွားတယ်။
ဒါကြောင့်မို့ ငွေကွပ်ထားတာ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။ “အလို အဆိပ်၊
ဟုတ်လား။ ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ အစာထဲမှာတောင် အဆိပ် ပါတယ်ဆိုယင်
အကျွန်တို့တောမှာ စားတဲ့ အစာတွေ ကတော့ စိန် ထည့်ထားတာနဲ့
အတူတူပေါ့။ ဒီလောက် ကောင်းတာထဲမှာ အဆိပ်ယင်လဲ ပါစမ်းပါစေတော်။
သေချင်လဲသေ စားပစ် လိုက်မယ်”

မယ်မယ်မှာ အဘွားလူ ရိုးအပုံ ကြည့်၍ ရယ်လျက်ရှိရာမှ
သနားသွားကာ သူစားနေသည့် ဟင်းခွက် အချို့ကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။
ထို့ပြင် အဘွားလူ၏ မြေးပန်အဲ ကိုလည်း ဝအောင်ကျွေးရန် အစေတော်များကို
အမိန့်ပေးလျက် ရှိလေ၏။

စားသောက်ပြီးသည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် တန်ချွန်း၏
အိပ်ခန်းဆောင်ထဲသို့ဝင်ကာ ထိုင်၍ စကားပြောလျက် ရှိလေ၏။
အစေတော်များက စားပွဲများကို သိမ်းလျက်ရှိပြီး လီဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်
စားရန် စားပွဲတစ်ချပ်ကို ခင်းနေ လေ၏။

အဘွားလူက အစေတော်များ လုပ်ကိုင်နေကြသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း

“ဒို့ပြင်ဟာတွေတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကျွန်တော့ သခင်မလေးတို့
အိမ်မှာ လုပ်တာ ကိုင်တာတွေကို သိပ် သဘောကျတာပဲ။ ဒါကြောင့်
“ကောင်းသောအမှုအရာ၊ အပြောအဆိုတို့သည် အိမ်ကြီး၊ အိမ်ကောင်း
များတွင်သာ ရှိသည်” လို့ ရှေးလူကြီးများ ပြောကြတာကိုး”

နတ်ငှက်မယ်က

“အဘွားလူ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ငှက်မယ်တို့က ပျော်လို့နောက်တာ”
ယုန်ယွမ်းကလည်း ပြုံးလျက်

“အဘွား ကန်တော့နော်၊ ကျွန်မတို့က ပျော်ရအောင် နောက်တာပါ”

“အံ့မယ်လေး ကိစ္စမရှိပါဘူးတော်။ အကျွန်တို့က မယ်မယ်ပျော်အောင်
နောက်ပြောင်ကြတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ ဒီစံအိမ်မှာ
ဘယ်လိုထုံးစံတွေ ရှိတယ်ဆိုပြီး အကျွန်နို့ကို လာပြောကတည်းက သူတို့ တစ်ခုခု

ရယ်စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်ကြတော့မယ် လို့တော့ အထင်လိုက်သား။
စိတ်ဆိုးယင် အကျွန် ဒီလိုနေပါ့မလားတော်”

အဘွားလူအား လက်ဖက်ရည် မပေးသည့်အတွက် ယုန်ယွမ်းသည်
အစေတော်ငယ်များအား ဆူပူလျက်ရှိလေ၏။

“မဆူပါနဲ့ကွယ်၊ ဟောဟို ငါ့မြေးလာပေးလို့ လက်ဖက်ရည် ရပါပြီ။
တော်ပါပြီ။ နောက်ထပ် မသောက်တော့ ပါဘူး။ ငါ့မြေးများသာ ထမင်း
မစားရသေးယင် စားကြ”

နတ်ငှက်မယ်က ယုန်ယွမ်းအား ဆွဲ၍ အထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး

“လာ ငါနဲ့အတူ စားလှည့်”

ယုန်ယွမ်းက သူတို့စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် အစေတော်များသည်
ပန်းကန်နှင့်တူများကို ယူလာကြ၏။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ခပ်သုတ်သုတ်
စားနေသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် အဘွားလူက

“သခင်မလေးတို့ စားတာကလဲ နည်းနည်းကလေး ရယ်နော်။ ဒီလို
သာစားနေယင် လေတိုက်လိုက်လို့ လဲသွား မယ်နော်၊ များများ စားပေးကြ”

“ကျန်တာတွေကော” ဟု ယုန်ယွမ်းကမေး၏။

“ဘာမှ မလုပ်ရသေးပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ထားပါသေးတယ်”

“ဒီမှာ ဘာလုပ်မလဲ၊ အများကြီး ပိုနေတာပဲ။ ပင်အဲ အတွက်
ဟင်းနှစ်ပန်းကန်လောက် အပိုခိုင်းလိုက်ပါ”

“မပိုနဲ့တော့၊ ပင်အဲက စားပြီးနေပြီ”

“အို သူမစားယင်လဲ မလေးရဲ့ ကြောင်တွေ စားရတာပေါ့”

အစေတော် တစ်ယောက်သည် ဟင်းနှစ်ခွက် လက်ဆွဲချင်းတွင် ထည့်၍
ထွက်သွားလေ၏။

“စုယွန်ကော” ဟု ယုန်ယွမ်းက မေး၏။

“ဒီမှာပဲ စားသွားတာပဲဟာ။ ဘာဖြစ်လို့ သူတစ်ယောက်တည်းကို
ကွက်ပြီး မေးနေရတာလဲ” ဟု လီဝမ်းက မေးလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပြီးတာပါပဲ” ဟု ယုန်ယွမ်းက ပြောလေ၏။

“မာလာလဲ မပါဘူး။ မာလာ့ဆီကိုလဲ ဟင်းလေးဘာလေး ပို့လိုက်ပါ” ဟု
နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် အစေတော် တစ်ယောက်ခေါ်၍

အပို့ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် အရက်ချိုနှင့် အမြည်းစုံ အစ်ကလေးများ အဆင်သင့် ရှိမရှိ မေးလေ၏။ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးသည်ကို သိရသည့်အတွက် မြန်မြန်ပြင်ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်နှင့် လီဝမ်းတို့သည် တန်ချွန်းအခန်းတွင် စကားပြောနေကြသည့် မယ်မယ်တို့ထံသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ တန်ချွန်းမှာ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် နေချင်သည်ဆိုသဖြင့် သုံးခန်းကို တစ်ခန်းတည်း ပေါင်း၍ အိပ်ခန်း လုပ်ထား၏။ ကျောက်ဖြူ ခင်းထားသည့် မဟော်ဂနီ စားပွဲကြီးပေါ်တွင် နာမည်ကျော် လက်ရေးပန်ချီဆရာများ၏ လက်ရေး ပန်းချီကား များကို အုပ်တွဲကြီးများ ချုပ်၍ တင်ထားလေ၏။ ထို့ပြင် အကောင်းစား မင်သွေးခုံများ၊ စုတ်တံများ ထည့်ထားသည့် စဉ့်အိုးကလေးများ ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ တစ်နေရာတွင်မူ တန်ခေတ် စဉ့်ပန် စိုက်အိုးထဲတွင် ဂန္ဓမာ ပန်းပွင့်အဆုပ်ကြီး များကို ထိုးစိုက်ထားလေ၏။ အနောက်ဘက်နံရံတွင် ပန်းချီကျော် မိဖေ့ ရေးဆွဲသည့် “မိုးနှင့်မြူ” ဆိုသည့် ပန်းချီကားကြီး ကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး အောက်တွင် ယင်ချင်ကျန်း၏ လက်ရေးကဗျာတစ်ခုကို စာတန်းထိုးထားလေ၏။

အခြား စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင်မူ ကြီးမားသည့် သုံးချောင်းထောက် ဒေါင်းလန်းကြီးကို တင်ထားလေ၏။ ထို ကြေးဒေါင်းလန်းကြီး၏ ဘေး နံသာနီသားဖြင့် လုပ်ထားသည့် စင်တစ်ခုပေါ်တွင် ခေတ်ကြွေထည် ပန်းကန်ပြားကြီး တစ်ချပ်ရှိပြီး အထဲတွင် လှပသည့် ရွှေငှက်ပျောသီးကြီးများကို စီထည့်ထားလေ၏။ ထိုအနီးတွင် ယွန်းထောက် တစ်ခု ပေါ်တွင်မူ ဂီတသံမြည်သည့် ကျောက်စိမ်းတုံးကလေး တစ်တုံးကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး အနီးတွင်လည်း လက်ရိုက်ကလေး တစ်လက်ကို ချထားလေ၏။ ပန်အဲသည် မနေနိုင်တော့သဖြင့် လက်ရိုက်ကလေးကို ကောက်ပြီး ယွန်းထောက်တွင် တွဲလဲ ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းတုံးကလေးကို ထုလိုက်တော့မည် ပြုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲထားလိုက် လေ၏။ ပန်အဲသည် ရွှေငှက်ပျောသီးများကို ယူ၍ စားမည် ပြုပြန်သည်။ ဤတွင် အစေတော်က ထိုငှက်ပျောများမှာ စားဖို့ မဟုတ်ဘဲ အလှထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

အခန်း၏ အရှေ့ဘက်နံရံနားတွင်မူ ကြီးမားသော အိပ်ရာကြီး တစ်ခုရှိလေ၏။ အိပ်ရာခန်းဆီး ကန့်လန့်ကာကြီးမှာ အစိမ်းပုပ်ရောင် ဖြစ်ပြီး ပန်းပွင့်ရပ်များ၊ ပိုးကောင်ရပ်လေးများကို ရွှေခြည်ထိုးထားလေ၏။ ပန်အဲသည် ခန်းဆီး ကန့်လန့် ကာကြီးနားသို့ ပြေးကာ ရွှေခြည်ထိုးထားသည့် ပိုးကောင်ကလေးများကို ပြ၍ “ဟောဒါက ပုရစ်ရယ်၊ ဟောဒါက ကျိုင်းကောင်” ဟု ပြောနေလေ၏။

အဘွားလူက ပန်အဲကို တစ်ချက် ရိုက်လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့ကောင်လေး၊ နင့်လက်ကြီးက ပေလို့။ ဟိုလျှောက်ကိုင်၊
ဒီလျှောက်ကိုင် မကိုင်နဲ့၊ ကြည့်ယင် ကောင်းကောင်း ကြည့်”

ပန်အဲက အော်ငိုနေသဖြင့် အခြားသူများက မြေးအဘွား
နှစ်ယောက်ကြားတွင် ကလေးကိုချောရလေ၏။ မယ်မယ်ကား
ပြတင်းဇာခန်းဆီး ကြားမှနေ၍ နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟောဟို တံစက်မြိတ်နားက မိုးမခပင် ကလေးက သိပ်လှတာပဲနော်။
သိပ်လဲ မကြီးသေးဘူး”

ထိုစဉ် လေတစ်ချက် တိုက်လိုက်သဖြင့် ဆိုင်းသံဗုံသံများကို
ကြားရလေ၏။

“အလို၊ လမ်းမနဲ့ နီးတယ် ထင်တယ်။ ဆိုင်းသံဗုံသံတွေ ကိုတောင်
ကြားရတယ်။ ဘယ်သူများ မင်္ဂလာဆောင် သလဲ မသိဘူး”

“လမ်းမနဲ့ မနီးပါဘူး မယ်မယ်၊ ခု ဆိုင်းသံဗုံသံတွေက လမ်းမ ကလာတဲ့
အသံတွေ မဟုတ်ဘူး။ ငှက်မယ်တို့ စံအိမ်ဝင်းကြီး ထဲမှာ ငှားထားတဲ့
ကချေသည် ကောင်မလေးတွေ ဇာတ်တိုက် နေကြတာ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲအေ၊ ဒီကိုခေါ်ပြီး ဇာတ်ကခိုင်းပါလား။ သူတို့လဲ
အပြင်ထွက်ရ၊ တို့လဲ အပျင်းပြေရတာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် ကချေသည်များကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက်
ကော်ဇာနီကြီး တစ်ချပ်ကို အခင်းခိုင်းပြီးလျှင် စားပွဲများကိုလည်း အခင်း
ခိုင်းလိုက်လေ၏။ မယ်မယ်က

“ဒီမှာမလုပ်နဲ့လေ။ ကြာဖူးငုံဆိပ်က ကန်လေးထဲက အဆောင်ပေါ်မှာ
ကြည့်ရအောင်။ ဂီတသံများဟာ ရေထဲက နေပြီး နားထောင်ရယင် ပိုပြီး
အရသာရှိတယ်အေ။ တို့က သာနီးပျော်ဖွယ် မျှော်စင်ပေါ်တက်ပြီး
အရက်ချိုကလေး သောက်ရင်း နားထောင်ရတာပေါ့”

အားလုံးကပင် ထိုအကြံကို သဘောတူကြလေ၏။

ထိုနောက် မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆွေဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ
ခပ်ပြီးပြီးဖြင့်

“လာ လာ သွားကြရအောင်၊ ဒီကောင်မလေးတွေက သူတို့ အခန်းထဲကို
လူတွေသိပ်လာတာ မကြိုက်ဘူး။ ညစ်ပတ်မှာ စိုးလို့တဲ့။ သူတို့ မနေစေချင်ဘဲ
နေရတာ မကောင်းဘူး။ လှေစီးရင်း အရက်ချို ကလေး သောက်ချည်ကြ
ရအောင်”

သူတို့သည် အခန်းဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြရာ ခဏကြာလျှင်

ကန်စွန်းနွယ်ကျွန်းသို့ ရောက်လေ၏။ ဆူချောင်မှ ခေါ်ထားသည့် လှေလှော်အမျိုးသမီးများသည် သစ်တော်သားဖြင့် ထွင်းထားသည့် လှေကလေး နှစ်စင်းကို အဆင်သင့် ပြင်ထားကြလေ၏။ မယ်မယ်၊ သခင်မဝမ်၊ ဒေါ်လေး ဆွေ၊ အဘွားလူ၊ ယုန်ယွမ်းနှင့် ယင်ချွန်းတို့က လှေပေါ်သို့ အလျင် တက်နှင့်ကြသည်။ နောက်တွင် လီဝမ်း တက်လာပြီး နောက်ဆုံး၌ နတ်ငှက်မယ် တက်လာကာ လှေကို ကိုယ်တိုင် လှော်မည့်ဟန်ဖြင့် ဦးတွင် ထိုင်နေလေ၏။

“မယ်မယ် ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ချ”

နတ်ငှက်မယ်သည် လှေကို ကမ်းမှ တွန်းထုတ်လိုက်ရာ လှေကလေး က သေးပြီး လူက များနေသည့်အတွက် လှေငယ်မှာ လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ထိုးဝါးကို လှေလှော် အမျိုးသမီးလက်သို့ ပေးကာ မြန်မြန် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ယင်ချွန်းနှင့် အခြားမိန်းကလေးများက နောက်လှေတစ်စင်းနှင့် လိုက်လာကြ၏။ အစေတော်များမှာ ကမ်းမှ ခြေကျင် လိုက်ပါလာကြလေ၏။

“ကြည့်စမ်းနော်။ ကြာပန်းတွေက ခြောက်နေပြီ။ ကြည့်လို့ မကောင်းတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့များ နှုတ်အပစ် မခိုင်း ကြသလဲ မသိဘူး”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလျက်

“နှုတ်ချိန် ဘယ်မှာရှိလို့လဲ မောင်ရဲ့။ ခုတစ်လောမှာ ပေါက်ကြည်တို့က ကန်ဘက်ကို နေ့တိုင်း ရောက်ပြီး နေကြတာ။ ကန်ထဲမှ လူတွေနဲ့ ဆိုတော့ နှုတ်ချိန် မရတော့ဘူးပေါ့”

ထိုက်ယုက

“လီရှန်ယင့် (တန်မင်းဆက်ခေတ် ကဗျာစာဆိုကြီး) ရဲ့ “ကြာရွက် ခြောက်တွင်၊ မိုးပေါက် မိုးစက်၊ ဖျန်းပက် နေသံ၊ ကာရန် ရှာလျက်” ဆိုတဲ့ ကဗျာစာပိုဒ်ကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ကြာရွက်ခြောက်တွေကို နှုတ်မပစ်ပါနဲ့တဲ့။ အဲဒီပေါ်ကို မိုးစက်ကလေးတွေ ကျသံကို နားထောင်ပြီး ကာရန်ရှာရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ခု မောင်တို့ နှစ်ယောက် ကတော့ ကြာရွက်ခြောက်တွေကို နှုတ်ပစ်ချင် နေကြတယ်ပေါ့”

သူတို့ လှေကလေးသည် ကျူတောချောင်းနှင့် ပန်းမျောဆိပ်သို့ ရောက်ရလေ၏။ အရိပ်ထဲတွင် ဖြစ်၍ အေးလျက် ရှိလေ၏။ မြက်ပင်ကလေးတွေ ခြောက်သွေ့စ ပြုလေပြီ။ လေးခွဆိုင် မြက်ကလေးတွေ ရော်စပြုလေပြီ။ ဆောင်းဦး၏ ရနံ့ ကလေးများ သင်းပျံ့စ ပြုလာလေပြီ။ မယ်မယ်သည် ကမ်းတွင်ရှိသည့် မျှော်စင်ကို လှမ်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“အဲဒီအဆောင်က ပေါက်ကြည်ရဲ့ အဆောင် မဟုတ်လား” ဟု မေးရာ

ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောကြလေ၏။

ဤတွင် မယ်မယ်သည် လှေကို ကျောက်ဖြူ လှေကားရင်းတွင် ဆိုက်စေကာ သင်္ဃေမြိုင်သို့ တက်လာခဲ့ရာ သင်္ဃေမြိုင်မှာ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့လျက် ရှိလေ၏။ ရှားပါးသည့် ပန်းပင်များ၊ နွယ်ပင်များသည် ဆောင်းရိပ်ကြောင့် အရောင် ပြောင်းစ ပြုလေပြီ။ အချို့ နွယ်ပင်များမှ အသီးများသည် သန္တာသီးကလေးများ ကဲ့သို့ ရဲရဲနီကာ တွဲလောင်းကျလျက် ရှိလေ၏။ သူတို့ဝင်ခဲ့သည့် အဆောင်မှာ နှင်းလိုဏ်ဂူကြီး တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက်ရှိပြီး အစွန်းအထင်းဆို၍ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိလေ၏။ အဆင်းတန်ဆာ ဆို၍ ဘာမျှမရှိဘဲ ပြောင်တင်းလျက် ရှိလေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း ဂန္ဓမာပန်းခိုင် တစ်ခိုင် စိုက်ထားသည့် ပန်းအိုးတစ်အိုး၊ စာအုပ်စင်ကလေး နှစ်စင်နှင့် လက်ဖက်ရည် ဗန်းတစ်ဗန်း တို့မှအပ အခြားဘာမျှ မရှိချေ။ အပြာရောင် အိပ်ရာခန်းဆီး နှင့် အိပ်ရာမှာလည်း ခပ်ရိုးရိုးသာ ဖြစ်လေ၏။

“ဟောဒီ ကလေးမကတော့ ဖြစ်သလိုကို နေတတ်တယ်။ ဒေါ်လေးဝမ်းဆီမှာ တောင်းပြီး အခန်းကို ပြင်ပါတော့လား။ ပေါက်ကြည်အခန်းဟာ ဒီလိုနေလိမ့်လို့ကို မထင်ဘူး။ ဘာလဲ၊ တချို့ပစ္စည်းတွေကို ဆူချောင်အိမ်မှာ ထားပစ်ခဲ့ သလား” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

မယ်မယ်က ယုန်ယွမ်းအား ရှေးဟောင်း အလှအပ ပစ္စည်းများ ထုတ်ပေးရန် ပြောလိုက်ပြီး နတ်ငှက်မယ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဘာဖြစ်လို့ ပေါက်ကြည်အခန်းကို အလှအပ ပစ္စည်းတွေ ပို့မပေးလဲ ငှက်မယ်။ ဒီလောက်တောင်ပဲ နှမြောသလား”

သခင်မဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး က

“သူက ဒါမျိုးတွေ မလိုချင်ဘူးတဲ့ မယ်မယ်။ ပို့လိုက်တိုင်း ပြန် ပြန်ပို့လိုက်တာချည်းပဲ”

“ဟိုမှာနေတုန်းကလဲ သူက ဒါမျိုးတွေ သိပ်ဝါသနာမပါဘူး” ဟု ဒေါ်လေးဆွေ က ပြောလေ၏။

မယ်မယ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူကတော့ ရိုးရိုးနေချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆွေမျိုးတွေလာယင် မြင်လို့မကောင်းပါဘူး။ ပြီးတော့ မိန်းကလေး ဆိုတာ သိပ်ပြီးလဲ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် မဖြစ်ရဘူး။ မိန်းကလေးများ အပြင်အဆင်၊ အမွမ်းအမံ နည်းလွန်း ပြန်ယင်လဲ ကံဆိုးတတ်တယ်။ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ဝတ်စားပေးရတယ်။ ကြည့်ပါဦး၊ သူ့လို အပျို နုနုထွတ်ထွတ် ကလေးက

ဒီလိုနေတယ် ဆိုတော့ တို့လိုအမယ်ကြီးတွေ မြင်းဇောင်းထဲမှာ နေရမယ့်ပုံ ပေါက်နေပြီ။ ရှေးစာဆိုတွေ၊ ဇာတ်တွေထဲမှာ မိန်းမချောတွေရဲ့ အိပ်ခန်းဆောင် ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတယ် ဆိုတာ ညည်းတို့လဲ ကြည့်ဖူး ဖတ်ဖူးသား ကပဲ။ တို့အိမ်က ကလေးမ ကလေးတွေရဲ့ အိပ်ခန်းဟာ အဲဒီဇာတ်တွေထဲက ဘုရင့်သမီးတော်တွေရဲ့ အိပ်ခန်းဆောင် တွေလောက် ခမ်းနားရမယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုလို ရှင်းရှင်းကြီး ဆိုတော့လဲ ဘယ်ကောင်း မလဲ။ တစ်ဘက်အစွန်းကို ရောက်လွန်းလှတယ်။ စံအိမ်မှာ အလှအပ ပစ္စည်းတွေ ရှိလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အလကား ထားမလဲ၊ သုံးရမှာပေါ့။ ကိုယ်က ရိုးရိုးနေတာမျိုးကို ကြိုက်တယ် ဆိုယင်တောင် သူများလို များများမပြင်ဆင်ချင် နေပေါ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ ပြင်ရဆင်ရမှာပဲ။

“မယ်မယ်ငယ်ငယ်တုန်းက အခန်းအလှပြင်တာတို့၊ အိမ်အလှပြင်တာတို့ကို သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုအသက်ကြီးတော့ ဒါတွေကို လုပ်နိုင်တဲ့အားလဲ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီကလေးမတွေက ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာကပဲ၊ အခန်း အလှပြင်တာတို့၊ အိမ်အလှပြင်တာ တို့ကို တတ်ထားဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ အလှကိုလဲ ရွေးတတ်ရတယ်။ ပြင်တတ်ရတယ်။ မပြင်တတ်ယင် ဘယ်လောက်ပဲလှတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဆင်ဆင် ကြည့်ရတာ ဟုန်ပြီး ရိုင်းနေတယ်။ ဆင်တတ် ပြင်တတ်တဲ့ လူကျတော့ တော်တော်တန်တန် ပြင်ရုံကလေးနဲ့ကို ကြည့်လို့ယဉ်နေတယ်။ တို့စံအိမ်က ကလေးမ တွေ ကတော့ ဒီလောက် မျက်စိ မရိုင်းသေးပါဘူး၊ ယဉ်အောင် ပြင်တတ်ပါတယ်။ ကဲ ဒီအခန်းကို မယ်မယ်ပဲ ကြည့်ဆင် ပေးပါ့မယ်အေ၊ မရိုင်းစေရဘူး၊ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ယဉ်စေရမယ်။ မယ်မယ့်မှာ ပေါက်ယု မသိအောင်သိမ်းထားတဲ့ အလှအပ ပစ္စည်း ကလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်။ လူ မြင်သွားလို့ကတော့ ဒီလောက်ဆိုယင် ဘယ်မှာရှိတော့ မလဲ”

မယ်မယ်သည် ယုန်ယွမ်းကိုခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“သွား၊ ငါသိမ်းထားတဲ့ ကျောက်ခက်ပန်းပင် ကလေးတွေ ထုတ်ခဲ့။ ပြီးတော့ ဇာခန်းဆီး လိုက်ကာ ကလေးရယ်၊ ကန့်ကူကျောက် သုံးချောင်းထောက် ဒေါင်းလန်းကြီးရယ် ယူခဲ့။ ဒီစားပွဲမှာ ဒီသုံးခုလောက် တင်လိုက်ယင် တော်တော် ကြည့်လို့ လှသွားပြီ။ ပြီးတော့ လက်ရေးပန်းချီ ရေးထားတဲ့ ပိုးအိပ်ရာ ခန်းဆီးအဖြူတွေလဲ ထုတ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပစ္စည်းတွေက အရှေ့ဘက် ထပ်ခိုးက သေတ္တာကြီးတွေထဲမှာ ရောက်နေ တယ်၊ မနည်းရှာရမှာ။ မနက်ဖြန်လောက်ကျမှ ရမယ်ထင်တယ်”

“အေးပေါ့အေ။ မနက်ဖြန်ရရ၊ သဘက်ခါရရပေါ့။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ မေ့တော့မေ့မနေနဲ့”

ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာ ထိုင်ပြီးနောက် သူတို့သည် သာနီးပျော်ဖွယ်ဆောင် သို့လာကာ ကချေသည်များ ဇာတ်လိုက်နေကြသည်ကို ကြည့်ကြလေ၏။ ဝင်ကွမ်းက မည်သည့်ဇာတ်ကို ကြည့်ချင်သနည်း ဟုမေးလေ၏။

“ညည်းတို့ ကြိုက်တာ က,ပေါ့အေ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏

ကချေသည်များသည် ကြာဖူးငုံ ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်သွားကြကာ အသင့်ပြင်ဆင် နေကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား နတ်ငှက်မယ်နှင့် သူ့အစေတော်များသည် ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်တို့ကို အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးစီး နေလေပြီ။ မြောက်ဘက်တွင် ထိုင်ဖုံကြီး နှစ်ဖုံကိုချထားပြီး ကတ္တီပါ စွပ်ထားသည့် ဖဲမှီအုံးကြီး နှစ်လုံးစီ ဆင့်ထား လေ၏။ ထိုင်ဖုံများရှေ့တွင် ယွန်းစားပွဲများ ချထားပြီး ထိုအပေါ်တွင် သစ်တော်ပွင့်ပုံ ယွန်းဗန်း၊ ဆီးပွင့်ပုံ ယွန်းဗန်း၊ ကြာပွင့်ပုံနှင့် နေကြာပွင့်ပုံတို့ ရေးထားသည့် ယွန်းဗန်းများတင်ကာ လက်ဖက်ရည်အိုးများနှင့် ပန်းကန်များ ချထားလေ၏။ ယွန်းဗန်းကြီး တစ်ခုထဲတွင်မူ အမွှေးတိုင်ခုံ၊ ပန်းစိုက်အိုးနှင့် ချိုချဉ်ခဲဖွယ်တို့ ထည့်ထားသည့် ယွန်းအစ်တစ်လုံး တင်ထားလေ၏။ အခြားဗန်းတစ်ခုမှာ ဟင်းပန်းကန်များ ထားရန်အတွက် အသင့်ပြင်ထားလေ၏။ ထိုင်ဖုံနှစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်ရည်စားပွဲ လေးလုံး မှာ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေ တို့အတွက် ဖြစ်လေ၏။ ကုလားထိုင်တစ်လုံး နှင့် လက်ဖက်ရည်စားပွဲ နှစ်လုံးမှာ သခင်မဝမ် အတွက် ဖြစ်လေ၏။ အခြားသူများမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီနှင့် လက်ဖက်ရည် တစ်ပွဲစီ ဖြစ်၏။ အဘွားလူ၏ နေရာမှာ အရှေ့ဘက်ဖြစ်ပြီး သခင်မဝမ်၏ နေရာမှာ ထိုအောက်နားတွင် ဖြစ်လေ၏။

အနောက်ဘက်တန်းတွင် ရှိစမ်းယဉ်၊ ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယု၊ ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်းတို့ အစဉ်အလိုက် ထိုင်နေကြပြီး ပေါက်ယု၊ လီဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့မှာ တတိယ လက်ရန်း၏ကြား လိုက်ကာ၏ အပြင်ဘက်တွင် ထိုင်ကြလေ၏။ သူတို့ ရှေ့တွင် ချထားသည့် အမြည်းစုံထည့် ယွန်းအစ်များမှာ ယွန်းလက်ဖက်ရည် စားပွဲများနှင့် လိုက်အောင် ပုံစံတူ ချထား လေ၏။ သူတို့ အသီးသီး၏ ရှေ့တွင်လည်း ပြောင်လက်နေသည့် ပန်းကြွဖော် ငွေအရက်အိုး တစ်လုံးစီနှင့် ငွေအရက်ခွက် တစ်လုံးစီ ချထားလေ၏။

လူစုံသည်နှင့် မယ်မယ်က

“ကဲ အရက်ချို ကလေးသောက်ပြီး အရက်သောက်ရင်း စာစပ်ပွဲ ကလေး

လုပ်ကြရအောင်”

ဒေါ်လေးဆွေက

“မယ်မယ်က အရက်သောက်ရင်း စာစပ်တာကို သိပ်ကျွမ်းကျင်တာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့က ဘယ်ကျွမ်းကျင် ပါ့မလဲ။ ကျွန်မတို့ ရှုံးပြီး အရက်ချို သောက်ရအောင် လုပ်တာလား။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ စာမစပ်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ သောက်ပါ့မယ်”

“အံ့မယ်လေး၊ ညည်း ဒီနေ့ သိပ်ချို နေပါကလား။ ဘာလဲ၊ ငါလဲ ညည်းတို့နဲ့ မပြိုင်နိုင်တော့ဘူးလို့ အောင်းမေ့ နေလို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး မယ်မယ်ရဲ့။ ကျွန်မက မဖြေတတ်ယင် အရယ်ခံရမှာ စိုးလို့ပါ။ အရက်ရှိန်ရှိ နေယင်တော့ အရယ်ခံရလဲ အကြောင်းမဟုတ် တော့ဘူးလေ”

သခင်မဝမ်က

“မဖြေနိုင်ယင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ မှားယင် တစ်ခွက် သောက်ရရုံပါ။ မသောက်နိုင်တော့ဘူး၊ မူးသွားလို့ ဆိုယင် လဲ ဟောဟိုမှာ သွားလဲ့နေရုံပေါ့၊ ဘယ်သူကမှ မရယ်ပါဘူး။”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်က တစ်ခွက် ပိုသောက် ထားရမယ်နော် မယ်မယ်”

“သဘောပါတော်”

မယ်မယ်က သူ့ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်လိုက်၏။

“စာစပ်ပွဲလုပ်ချင်ယင် ယုန်ယွမ်းက ခိုင်လုပ်”

မယ်မယ်က အရက်ချို သောက်ရင်း စာစပ်ပြိုင်ပွဲလုပ်ပြီဆိုလျှင် ယုန်ယွမ်း သတ်မှတ်ပေးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမူ နာခံတတ်သည့်အတွက် အားလုံးကလည်း သဘောတူလိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ယုန်ယွမ်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။

သခင်မဝမ်က

“လာ၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ ညည်းပါဝင်ထိုင်”

ဟု ခေါ်ကာ အစေတော် တစ်ယောက်ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံး အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် နတ်ငှက်မယ်တို့ စားပွဲတွင် အထိုင်ခိုင်းလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ငြင်းပြီးနောက် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လျက်

“အရက်သောက်တာကလဲ စစ်စည်းကမ်းလို တင်းကျပ်တယ်နော်။ ဒီတော့ ကျွန်မကို ခိုင်အလုပ်ခိုင်းယင် ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံရမယ်။ လျော်ဆိုလျော်ရမယ်”

သခင်မဝမ်က ပြုံးကာ

“ကဲ ရှည်မနေစမ်းပါနဲ့ အေ။ စည်းကမ်းချက်တွေ ကိုသာ ပြောစမ်းပါ”

အဘွားလူက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက်

“အကျွန်တို့တော့ မပါတတ်ဘူးတော့”

“ရပါတယ်၊ နောက်ကျတော့ လုပ်တတ်သွားမှာပါ”

ယုန်ယွမ်းက အစေတော် တချို့အား အဘွားလူကို ကုလားထိုင်တွင် အတင်းဆွဲ၍ အထိုင်ခိုင်းရန် ပြောလေ၏။

“ကဲ၊ အားလုံး ကိုယ့်အလှည့်နဲ့ ကိုယ် စာစပ်ရမယ်။ မစပ်နိုင်တဲ့ လူက အရက်ချို တစ်အိုးလုံး ကုန်အောင် သောက်ရမယ်” ဟု ယုန်ယွမ်းက ပြောလိုက်သည့် အခါတွင် အဘွားလူလည်း ငြိမ်သွားလေ၏။

“ဟောဒီမှာ ကျွန်မ အံစာသုံးပြား ရှိတယ်။ မယ်မယ်ကစပြီး နောက်ဆုံး အဘွားလူ အထိ တစ်လှည့်စီ စာစပ် ရမယ်။ ဥပမာ ကျွန်မက အံစာပြား သုံးပြားပေါ်မှာ ရှိတဲ့ စာတန်းကို တစ်ခုစီ ဖတ်သွားမယ်။ ပြီးယင် အဲဒီသုံးပြားပေါင်းပြီး စကားထာ ဝှက်မယ်။ စာတန်းတစ်ခုကို ဖတ်လိုက်တိုင်း ဖြေတဲ့လူက ရှေးကဗျာထဲကဖြစ်ဖြစ်၊ စကားပုံထဲကဖြစ်ဖြစ်၊ ဆုံးမစာထဲက ဖြစ်ဖြစ် အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ကောက်ရွတ်ပြနိုင်ရမယ်။ အဲဒီလို ကောက်ရွတ်ပြလိုက်တဲ့ စာဟာလဲ ရှေ့က အံစာ ထဲမှာပါတဲ့ စာတန်းနဲ့ ကာရန်ကိုက်နေရမယ်။ မှားယင် လျော်ကြေးပေးတဲ့ အနေနဲ့ အရက် တစ်ခွက်စီ သောက်ရမယ်”

အားလုံးက သဘောတူ သဖြင့် စာစပ်ပွဲကို စလေ၏။

“ဟောဒီမှာ အံစာသုံးပြား။ လက်ဝဲဘက်မှာ ကြည့်လိုက်ပါ။ “ကောင်းကင် အဇ္ဈော”လို့ ရေးထားတယ်”

“ဟိုအမြင့်မှာပြာတာတာ၊ ကောင်းကင်အဇ္ဈော” ဟု မယ်မယ် က ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်”

“အလယ်ကောင်လောက်၊ လူမရောက်၊ ရှိတာ ငါးနဲ့ခြောက်” လို့ ရေးထားတယ်”

“တံတားပေါ်ရောက် ရှေ့နဲ့နောက်၊ ကြိုငုံလှိုင်းပန်းနဲ့လျှောက်”

“နောက်ဆုံးအဖြစ် သူခွင့်လွတ်၊ ရှိတာ ခြောက်နှင့် တစ်”

“အရင်းကိုစစ်၊ တိမ်လွှာဖြစ်၊ နေနီထွန်းသစ်သစ်”

“ဘေးရန်ကင်းပျောက်၊ ရောင်ဝါတောက်၊ တစ္ဆေသူမကြောက်”

“သရဲလူနောက်၊ ကြောက်၍ ခြောက်၊ ထော့ကျိုးသူ့ခြေထောက်”

အားလုံးဝိုင်း၍ ဩဘာပေးလိုက်ကြသည်တွင် မယ်မယ်လည်း
အရက်တစ်ခွက်ကို ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက် လေ၏။

ယုန်ယွမ်းက

“လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ပုဒ်၊ လက်ဝဲဘက်နား၊ အံစားထား၊
ငါးနဲ့အမြောက် ငါး”

ဒေါ်လေးဆွေက

“ဆီးတော်ပွင့်များ၊ ခုန်လှုပ်ရှား၊ လေတွင် ဆော့ကစား”

“လက်ယာဘက်နား၊ နောက်ပြန်သွား၊ နောက်ထပ် အမြောက် ငါး”

“ဆယ်လစွန်ဖျား၊ ရောက်သော်ငြား၊ ဆီးတော်ပွင့်ခေါင်ဖျား”

“အလယ်ကောင်တွင်၊ နှစ်ငါးရှစ်၊ အပေါင်းခုနစ်ပင်”

“ရက်ကန်းပျိုခင်၊ သိုးငယ်ရှင်၊ အချစ်တဲသို့ဝင်”

“တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ၊ နတ်ဒေဝါ၊ ကြိမ်စကြာလှည့်လာ”

“နတ်တို့ပျော်ရာ၊ ဝတီသာ၊ လူနှင့်မဆိုင်ပါ”

အားလုံးက လက်ခုပ်တီးကြပြီး ဒေါ်လေးဆွေ က သူ့ အရက်ကို
သောက်လိုက်လေ၏။

“ဟော ဒီမှာ နောက်တစ်ပုဒ်၊ လက်ဝဲဘက်မှာ နှစ် နှစ်ခါ၊ ပေါင်းကာ
ဆုံတော့သည်”

ရှိစမ်းယဉ်က

“လနဲ့နေဟာ၊ ဤကမ္ဘာ၊ ထွန်းကာလင်းတော့သည်”

“လက်ယာမူလ၊ တစ်နှစ်ဗွေ၊ အသွင်ထူးဆန်းပေ”

“အသံဆိတ်ပေ၊ ထူးဆန်းလေ၊ မြေမှာပန်းပွင့်ကြွေ”

“အလယ်ကောင်တွင်၊ တစ်ငါးယှဉ်၊ အသွင်ထူးဆန်းလျှင်”

“ဆီးတော်ပွင့်တင်၊ တိမ်ပန်းမျှင်၊ နေနှင့်ကပ်လို့ယှဉ်”

“ချယ်ရီနီနီ၊ မြေနှင့်နီး၊ မည်သူတို့ကြောင့်နည်း”

“နန်းတော်နှင့်နီး၊ ကျေးနှင့်ကျီး၊ သူတို့လက်ချက်တည်း”

သူ့အလှည့် ပြီးသည်နှင့် ရှိစမ်းသည်သည် ခွက်ကို မော့လိုက်လေ၏။

“နောက်တစ်ပုဒ်။ သုံးနှင့်သုံးလီ၊ ကိုးဖြစ်သည်၊ လက်ဝဲဘက်မှာတည်း”

ပေါက်ကြည်က

“ပျံလွှားစုံညီ၊ ကောင်းကင်ဆီ၊ ဆိုမြည်ကျူးနှင့် သီ”

“သုံးသုံးခါရောက်၊ ပြန်လှန်မြောက်၊ လက်ယာဘက်မှ ရောက်”

“လေတိုက်ရှေ့နောက်၊ ပေါင်းမြက်ခြောက်၊ ခါးစည်းကဲ့သို့မြှောက်”

“သုံးနှင့်ခြောက်လျင်၊ အတူယှဉ်၊ ကိုးပင်ဖြစ်တော့သည်”

“ကောင်းကင်ပြာတွင်၊ တောင်ထွတ်ယှဉ်၊ အောက်တွင် ငိုက်ယွန်းသည်”

“လှေနာဝါငယ်၊ ချည်တိုင်ဝယ်၊ ကြိုးနှယ်မြဲတော့သည်”

“လှိုင်းနဲ့ ဝေနှယ်၊ ပေါင်းဆုံလွယ်၊ လွမ်းဖွယ်ကောင်းတော့သည်”

ပေါက်ကြည်က ခွက်ကို မော့လိုက်ပြန်သည်။

“လက်ယာဘက်တွင်၊ နိမိတ်ထင်၊ ကောင်းကင်မိုးပြာပြာ”

ထိုက်ယုကဖြေ၏။

“ရာသီတော်ဦး၊ နွေမူးမူး၊ တိမ်ဦးလေပြည်လာ”

ပေါက်ကြည်က သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည့်တိုင် ထိုက်ယုက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ဆက်ဖြေသည်။

“အလယ်ဘက်တွင်၊ ဇာပိုးမျှင်၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ရက်”

“မယုတ်မလွန်၊ စာသဝဏ်၊ ယုံကျွန်ရောက်ခဲလျက်”

“ခြောက်ကိုနှစ်တင်၊ ပေါင်းခဲ့လျှင်၊ အစဉ်ရှစ်သာဖြစ်”

“ဘုရင့်ထံတွင်၊ ခစားဝင်၊ နောင်တွင်မော်ကွန်းစစ်”

“စွင့်စွင့်လန်းလန်း၊ အသွင်ဆန်း၊ ဘယ်ပန်းသာလို့ယှဉ်”

“အနန်းအနန်း၊ သဇင်ပန်း၊ ခေါင်ရန်းသာလို့ယှဉ်”

ကိုယ့်အလှည့် ပြီးသည့် အခါတွင် ပေါက်ယူသည် အရက်တစ်ခွက်ကို မော့လိုက်လေ၏။

ယုန်ယွမ်းက

“လေးနှင့်ငါးတက်၊ ဘယ်အတွက်၊ ကိုးကြိမ်ကိုးခါတွက်”

ယင်ချွန်းက

“မက်မုံပွင့်လျက်၊ မိုးရေစက်၊ မြေမှာစိုလို့ခွဲ”

“ဟော၊ ကာရန်မကိုက်ဘူး။ မှားနေပြီ မှားနေပြီ။ ဒဏ်ပေးပါ” ဟု ဝိုင်းအော်ကြလေ၏။

ယင်ချွန်းက ပြုံး၍ အရက်တစ်ကျိုက်ကို သောက်ပြလိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ယုန်ယွမ်းတို့သည် အဘွားလူ ကို နောက်ပြောင်မေးချင် လှပြီဖြစ်သည့် အတွက် အခြားသူများအား အမှားကို အဖြေ ခိုင်းထားကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သခင်မဝမ် အလှည့်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ယုန်ယွမ်းက သူ့အစား ဖြေပေးလေ၏။ ထိုနောက် အဘွားလူ ၏ အလှည့်သို့ ရောက်လာလေ၏။

“အကျွန်တို့ တောမှာလဲ ပျင်းယင် ဒီလိုတော့ ကစားလေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကျွန်တို့ အဖြေတွေက သခင်မလေး အဖြေတွေလို နန်းမဆန်ဘူးတော့၊ တောသံပါတယ်။ ကဲ၊ မေးလေ၊ ဖြေကြည့်ရတာပ”

“လွယ်ပါတယ် အဘွားလူရယ်၊ စိတ်ထဲ ထင်တာသာ ဖြေလိုက်ပေါ့”

ယုန်ယွမ်းက

“လေးနဲ့လေးပေါင်း၊ လက်ဝဲစောင်း၊ လူကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်”

အဘွားလူက စဉ်းစားလိုက်ပြီး “လယ်သမား ပြောတာတော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြလေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တောမှာ ဒီလိုပဲ ဖြေကြတာပဲ၊ မရယ်ပါနဲ့” ဟု မယ်မယ်ကပြောလေ၏။ အဘွားလူကရယ်လျက်

“အကျွန်တို့ တောကတော့ ကိုယ်သိတာပဲ ကိုယ်ဖြေရတာကိုး တော့။ ရယ်တော့ မရယ်ကြနဲ့”

“အစိမ်းအနီ၊ သုံးလေးတည်၊ အလယ်ဖြစ်တော့သည်”

“ဟိုတောအုပ်ဆီ၊ တောမီးနီ၊ တစ်ချို့ လောင်လိမ့်မည်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ် ဖြေတတ်သလိုဖြေ”

“လက်ယာဘက်ဆင့်၊ တစ်နှစ်ပွင့်၊ လွန်စွာ ပဏာတင့်”

“ကြက်သွန်ဖြူမြစ်၊ ချင်းစိမ်းမြစ်၊ အတူမထားရစ်”

အားလုံး တခစ်ခစ် ဖြစ်နေကြလေပြီ။

“ပန်းကုံးသီပြီး၊ သူတို့နည်း၊ ပန်းကုံးဘယ်လောက်ကြီး”

အဘွားလူက လက်ကို ဝိုင်းပြလိုက်ကာ

“ကျုပ်တို့အရီး၊ ဖရုံသီး၊ ဟောသည်လောက်ကြီး” ဟု ဆိုလိုက် လေ၏။

အားလုံး တဝါးဝါး ဖြစ်နေကြစဉ် အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားရလေ၏။ အကြောင်းကို နောက် တစ်ခန်းတွင် ပြောပြပေအံ့။

မြစိမ်းမှန်ကူ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်တွင် ပေါက်ယု လက်ဖက်ရည်သောက်ခြင်း။

နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာတွင် အဘွားလူ ယစ်ရွှေရည်မူးခြင်း။

“အကျွန်တို့ ယာမှာသီးတဲ့ ဖရုံသီးဟာ ဟောဒီလောက်ကြီး” ဟု အဘွားလူက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် လုပ်ပြ လိုက်သောအခါတွင် အားလုံး တဝါးဝါး ပွဲကျသွားလေ၏။ အဘွားလူသည် အရက်ချိုကို တစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက် ပြီးနောက် ပြက်လုံး ထုတ်လိုသည့်ဟန်ဖြင့်

“အကျွန်တို့ တောသူတောင်သား ဆိုတာက ခပ်အအ ရယ်တော့၊ ခု ယမကာ ကလေးကလဲ နည်းနည်းဝင် နေတော့ အရှိန်ရနေပါပြီ။ လက်ထဲက ကြွေခွက်ကလေး လွတ်မကျအောင်တောင် မနည်း သတိထားနေရတာ။ တကယ်ဆို အကျွန်တို့ကို သစ်သားခွက်ကလေးနဲ့ တိုက်ရော့ပါ။ လွတ်ကျယ်လဲ မကွဲတော့ဘူးပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ရပါတယ် အဘွားရယ်၊ အဘွား သောက်ချင်တယ်ဆိုယင် သစ်သားခွက်ကို အယူခိုင်း လိုက်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် အဘွား၊ သစ်သားခွက်က ကြွေခွက်လို မဟုတ်ဘူး၊ အစုံနဲ့ရှိတာ။ ငှက်မယ်တို့ ရွှေမြို့တော်ထုံးစံက သစ်သားခွက်နဲ့ အရက်ချို သောက်တယ်ဆိုယင် တစ်ခွက်တည်းနဲ့ သောက်လို့မရဘူး။ အစုံလိုက် ပြည့်အောင်ထည့်ပြီး အဲဒီ ခွက်တွေထဲက အရက်ချိုတွေ အားလုံး ကုန်အောင်သောက်ရတာ။ ဒီတော့ သစ်သားခွက်နဲ့ သောက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

အဘွားလူသည် စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ “ငါကတော့ သူတို့ရယ်ရအောင် တမင်သက်သက် နောက်ပြောင်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် ခု မလေး ငှက်မယ် ပြောတဲ့ပုံအတိုင်း ဆိုယင်တော့ သူတို့စံအိမ်မှာ သစ်သားခွက်တွေ တကယ်ရှိတဲ့ပုံပဲ။ တို့တောက လူကုထံတွေအိမ်မှာ ဆိုယင်တော့ ငွေအရက်ခွက်တွေ၊ ရွှေအရက်ခွက်တွေနဲ့ သောက်တာ မြင်ဖူးတာပဲ။ သစ်သားခွက် ရယ်လို့တော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ခု သူတို့ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သစ်သားခွက်တွေဟာ ကလေးကစားတဲ့ ခွက်ကလေးတွေ ဖြစ်မှာပဲ၊ မလေးငှက်မယ် ကတော့ ငါ့ကို အရက်များများ သောက်အောင် ညာတိုက်နေပြီ ထင်တယ်။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ သူတို့အရက်ချိုက တို့တောက ပျားရည်အရက်ထက် ပိုပြင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အကုန်လုံး

သောက်လိုက်ရ ယင်လဲ ဘာဖြစ်သလဲ။ သောက်လိုက်ရုံပေါ့” ဟု
တွေးလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် အဘွားလူက

“ရပါတယ် သခင်မလေးရယ်၊ သောက်ဆိုယင်လဲ သောက်ရမှာပေါ့”

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်က ဖုန်အဲဘက်သို့ လှည့်၍

“အတွင်းဆောင်ဘက်က စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ ဝါးမြစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့
အရက်ခွက်ကလေး တစ်စုံရှိတယ်၊ ဆယ်လုံး ပါတယ်။ သွားယူချည်စမ်း”

အစေတော်ဖုန်အဲက သွားယူမည်ပြုသည့်အခါတွင် ယုန်ယွမ်းက
ပြုံးလိုက်လျက်

“မလေးငှက်မယ်ကလဲ အဲဒီခွက်ကလေးတွေက
တကယ့်သေးသေးကလေးတွေပဲ။ ပြီးတော့ သစ်သားခွက်လို့ ပြောထားပြီး
ခုတော့ သစ်သားခွက်လဲမဟုတ်ဘူး ဝါးခွက်တွေ။ သစ်မာသားနဲ့လုပ်ထားတဲ့
သစ်သားခွက်တစ်စုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဆယ်လုံးပါတယ်လေ။ အဲဒါကိုယူခဲ့၊
အဲဒီခွက်တွေနဲ့ တိုက်ပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်ကလည်း သဘောတူသဖြင့် ယုန်ယွမ်းသည် ထိုခွက်များကို
အစေတော် တစ်ယောက်အား အယူခိုင်းလိုက် လေ၏။ ယူလာသည့်အခါတွင်
အဘွားလူသည် ထိုသစ်သားခွက်များကို ကြည့်၍ တအံ့တဩဖြစ်ကာ
သဘောကျလျက်ရှိလေ၏။ အံ့ဩရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊
ခွက်ဆယ်လုံးသည် တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ကြီးစဉ် ငယ်လိုက်
အံ့ကိုက်ထည့်ထား၍ ရသောကြောင့်ဖြစ်ပြီး ခွက်အကြီးဆုံးမှာ ဟင်းသောက်
ပန်းကန်လုံး သာသာလောက် ရှိလျက် ခွက်အသေးမှာ လက်ထဲတွင်
သူကိုင်ထားသည့် ကြွေပန်းကန် ကလေးလောက်သာ ရှိလေ၏။ သဘောကျခြင်း
မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ထိုသစ်သားခွက်ငယ်များ ပေါ်တွင် သစ်ပင်များ၊
တောတောင်များ၊ ရှုခင်းများကို ရေးခြယ်ထားပြီး စံအိမ်တံဆိပ်များနှင့်
စာတန်းများ ရေးထိုးထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ခွက်အငယ်ကလေးနဲ့ပဲ
သောက်မယ်လေ။ အားလုံး ကုန်အောင်တော့ အကျွန် မသောက်နိုင်ဘူး
ထင်တယ်တော့”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“တစ်ခွက်တည်းသောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အဘွားရဲ့။ ငှက်မယ်
အိမ်မှာတော့ ဒီလောက် သောက်နိုင်တဲ့လူ မရှိတဲ့ အတွက် ဒီခွက်စုံကို ဘယ်သူမှ
မသုံးရဲကြဘူး။ အခု အဘွားသောက်မယ်ဆိုလို့ ငှက်မယ်တို့မှာ တကူးတကန့်
ယူပေးခဲ့ ရတာ။ ဒီတော့ ငြင်းမနေနဲ့၊ ဒီခွက်တွေနဲ့ တစ်လှည့်စီ
ကုန်အောင်သောက်ပေတော့”

အဘွားလူမှာ ထိတ်လန့်လျက်ရှိကာ

“မလုပ်ပါနဲ့ မလေးရယ်။ အကျွန် မသောက်နိုင်လို့ပါ။
မသောက်ပါရစေနဲ့”

မယ်မယ်၊ သခင်မ ဆင့်နှင့် သခင်မ ဝမ်းတို့မှာ ဤမျှ များပြားသော
အရက်များကို အဘွားလူ အသက်အရွယ်ဖြင့် သောက်နိုင်မည် မဟုတ်သည်ကို
သိလိုက်သဖြင့်

“ဟဲ့ အကုန် ဘယ်သောက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ အကြီးဆုံးခွက်နဲ့
တစ်ခွက်လောက်ဆိုယင် တော်ရောပေါ့”

“အမိဒွမြတ်စွာဘုရား၊ ဒီခွက်ကြီးနဲ့တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ အငယ်ဆုံး
ခွက်ကလေးနဲ့ပဲ သောက်ပါရစေ၊ ကျန်တာကို တော့ နည်းနည်းသောက်ရအောင်
အိမ်ကိုယူသွားတော့မယ်”

ယုန်ယွမ်းက ခွက်ကြီးထဲ အရက်ငဲ့ပြီး အဘွားလူကို လှမ်းပေးလိုက်၏။
အဘွားလူသည် အရက်ခွက်ကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ကိုင်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွင်
တော့လိုက်လေ၏။

မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဆင့်က

“ဖြည်းဖြည်းလဲ သောက်ပါ အဘွားလူရယ်၊ သီးနေပါ့မယ်”

ဒေါ်လေးဆွေက အမြည်းပေးလိုက်ရန် နတ်ငှက်မယ်ကို ပြောလေ၏။

“အဘွားလူ၊ ဘာမြည်းမလဲ။ ကြိုက်တာပြော”

“သခင်မလေးရဲ့ ဟင်းပန်းကန်တွေက ဘာတွေမှန်းမှ မသိတာ။
ဘယ်ပြောတတ်ပါ့မလဲ သခင်မလေးရဲ့။ ကြည့်ရ တာကတော့ အားလုံး
စားသချင့်ဖွယ်တွေ ချည်းပဲ”

မယ်မယ်က ပြုံးလျက်

“ခရမ်းသီးကြော်ကလေး ပေးလိုက်ပါလားအေ”

နတ်ငှက်မယ်က တူဖြင့် ခရမ်းသီးကြော် တစ်ဖတ်ကို လှမ်းယူပြီး
အဘွားလူ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

“အဘွားလူတို့က ခရမ်းသီးတော့ နေ့တိုင်းစားရမှာပါ ဒါပေမယ့်
ငှက်မယ်တို့ ခရမ်းသီးကြော်လေးကိုလဲ မြည်းကြည့် စမ်းပါဦး”

အဘွားလူက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးနောက်

“သခင်မလေးတို့က အကျွန်ကို လိမ်မနေကြစမ်းပါနဲ့။ ဘယ်က

ခရမ်းသီးကြော်ရမှာလဲ။ ခရမ်းသီးကြော်က ဒီလို မကောင်းပါဘူး။ ခရမ်းသီးကြော် ဒီလောက် ကောင်းယင် အကျွန်တို့ ခုစိုက်နေတဲ့ သီးနှံတွေကို မစိုက်တော့ဘူး၊ ခရမ်းသီး ချည်းပဲ စိုက်တော့မယ်”

“အဟုတ်ပြောတာ အဘွားလူရဲ့။ အဲဒါ ခရမ်းသီးကြော်ပါ”

အဘွားလူက တအံ့တဩဖြင့်

“တကယ် ပြောတာလားတော်။ အကျွန်ဖြင့် ခရမ်းသီးကြော်လို့ကို မထင်မိဘူး။ နည်းနည်း ထပ်ပေးစမ်းပါဦး သခင်မ လေးရယ်။ သေသေ ချာချာ စားကြည့်ရအောင်”

နတ်ငှက်မယ်က တူဖြင့် နောက်တစ်ခါ ကျွေးပြန်၏။

အဘွားလူသည် သေချာစွာ ဝါးပြီးနောက်

“ဘယ်လိုများလုပ်ပြီး ကြော်ထားသလဲ သခင်မလေးရယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်ယင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြော်စား ကြည့်ရအောင်။ ပြောပြ စမ်းပါဦး”

နတ်ငှက်မယ်က မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်

“သိပ်မခက်ပါဘူး အဘွားလူရဲ့။ ခရမ်းသီးနုကို အခွံသင်။ သင်ပြီးတော့ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ အလယ်သားကို အတုံးကလေး တွေလှီး။ ကြက်ဆီနဲ့ ကြော်ထားလိုက်။ ပြီးတော့ ကြက်ရင်အုပ်သား နုနုရယ်၊ မှို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရယ်၊ မျှစ်ရယ်၊ မှိုခြောက်ရယ်၊ တို့ဟူး ခြောက်အစပ်ရယ်၊ သစ်ချတို့ သစ်အယ်တို့စတဲ့ သစ်သီးခြောက် အမျိုးမျိုးရယ်။ သူတို့ အားလုံးကိုလဲ အတုံးကလေးတွေ ဖြစ်အောင်လှီး၊ ခုတွင်က ကြော်ထားတဲ့ ခရမ်းသီး နုနုကလေးတွေနဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်နဲ့ ခန်းအောင် ပြုတ်ပစ်လိုက်၊ ပြီးတော့မှ နှမ်းဆီရွှဲရွှဲ ကလေးနဲ့ လှိမ့်လိုက်။ အချဉ်ကြိုက်ယင်လဲ သနပ် ကလေး ဘာလေး အထဲမှာထည့်လိုက်။ ပြီးယင် ကြွေအိုးထဲမှာ လှုံလှုံထည့်ပြီး ပေါင်းထားလိုက်။ ဒါပဲ”

အဘွားလူသည် ခေါင်းကိုယမ်းကာ တအံ့တဩ ဖြစ်ဟန်ဖြင့် လျှာကိုထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ ကောင်းတာလဲ မပြောနဲ့လေ။ သခင်မလေးတို့ဟာ ကြက်တစ်ဒါဇင်လောက်က အဆီကိုထုတ်ပြီး လုပ်ထားတော့ ကောင်းတော့မှာပေါ့”

အဘွားလူက စကားပြောရင်းဖြင့် သောက်လာခဲ့ရာ ယခုအချိန်တွင် ခွက်ကြီးတစ်ခွက် ကုန်ခါနီးနေလေပြီ။ အဘွားလူ သည် အရက်ချိုကို

သောက်ပြီးလျှင် သစ်သားခွက်ကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိပြန်လေ၏။

“တော်ပြီလား အဘွားလူ၊ သောက်ဦးမလား။ ကြည့်ရတာ မဝသေးဘူး ထင်တယ်”

“အံ့မယ်လေး၊ တော်ပါပြီ သခင်မလေးရယ်။ ဒီထက် သောက်ယင် သေလိမ့်မယ်။ အဘွားက ခွက်ကလေးကို လှလို့ ကြည့်နေတာပါ။ တော်တော်လှတဲ့ လက်ရာ”

ယုန်ယွမ်းက

“ကဲ၊ အရက်ချိုတော့ သောက်လို့ တစ်ခွက်ကုန်သွားပြီ။ ကိုယ် သောက်တဲ့ ခွက်က ဘာသားနဲ့ လုပ်ထားတာလဲ သိရဲ့လား အဘွားလူ”

“သမီးတို့လဲ မသိဘူး မဟုတ်လား၊ အေးလေ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ရွှေပိန်းချ ဝင်းတံခါးကြီးရဲ့ နောက်မှာ၊ ရွှေခြည်ထိုး ကန့်လန့်ကာကြီးတွေ ကာပြီးနေကြတာ။ သစ်အကြောင်း ဝါးအကြောင်း ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် အကျွန်တို့ကတော့ သစ်နဲ့ဝါးနဲ့ မွေးကတည်းက အတူဖက်နေ လာကြရတာ။ အိပ်တော့လဲ သစ်သားခေါင်းအုံး၊ ထိုင်တော့လဲ သစ်သားခုံ၊ မိုးခေါင်လို့ သရောကြီးများ ခိုင်းယင် သစ်ခေါက်ကိုတောင် စားလာခဲ့ရသေးတာပဲ။ သစ်ဝါးကို နေ့တိုင်းမြင်၊ အဲဒီ သစ်ဝါးကို နေ့တိုင်းကြားပြီး သစ်ဝါးအကြောင်းကို နေ့တိုင်းပြောလာကြတော့ ဘွားလူတို့က ဘယ်သစ် ကောင်းတယ် မကောင်းဘူး၊ ဘယ်သစ်က စစ်တယ် မစစ်ဘူး ဆိုတာ ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်တာပေါ့။ ဒီတော့ ခု မလေးတို့အိမ်က သစ်သားခွက်တွေ က ဘာသားလဲ ဆိုတာကို ကြည့်စမ်းမယ်၊ မှန်း”

အဘွားလူသည် ထိုသို့ပြောကာ သစ်သားခွက်ကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“မလေးတို့ စံအိမ်ဟာ ပေါပေါလောလော ရမယ့် သစ်တွေကို သုံးမှာ မဟုတ်တာသေချာတယ်။ ပြီးတော့ ရရာသစ်နဲ့ ကောက်လုပ်မှာ မဟုတ်တာလဲ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ဒီသစ်သားဟာ ဝက်သစ်ချ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝိုင်းသား ဖြစ်ရမယ်”

အားလုံး ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားစဉ် လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းသည့် အစေတော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာကာ မယ်မယ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလေ၏။

“ကချေသည်တွေ ကြာဖူးငုံကို ရောက်နေပါပြီ။ မယ်မယ်တို့ လာကြည့်မှာကို စောင့်နေကြပါတယ်။ ဇာတ်ပွဲကို အစ ခိုင်းထားရမလား၊

အစောင့် ခိုင်းထားရမလားလို့ အမိန့်ရှိပါ”

မယ်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ တို့များ မေ့တောင်မေ့နေတယ်။ စ နှင့်လို့ ပြောလိုက်”

အစေတော် မိန်းမကြီး ထွက်သွား၍ မကြာမီမှာပင် ပလွေသံနှင့် နံသံများကို ကြားရလေ၏။ လေမှာ ညင်းညင်း ပြေပြေ တိုက်ခတ်လျက်ရှိပြီး ဂီတသံသည် ရေပြင်နှင့် တောအုပ်များကို ဖြတ်သန်းလာသည့်အတွက် ကြည်နူး ရွှင်မြူးစရာ ကောင်းလျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဂီတသံကို ကြားရသဖြင့် ပို၍ကြည်နူးလာကာ အရက်ချို တစ်ခွက်ကို ထပ်ငဲ့ပြီးနောက် တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်လေ၏။ သူ့မိခင် သခင်မဝမ် မှာလည်း အရက်ချို သောက်ချင်လာသဖြင့် အရက်ချိုကို အကျိုခိုင်းလိုက်၏။ ပေါက်ယု သည် မိခင်ကြီးကို မြင်လျှင် နောက်တစ်ခွက်ငဲ့၍ မိခင်ကြီးကို လှမ်းပေး လိုက်၏။ သခင်မဝမ်သည် နှစ်ကျိုက်မျှ ဆက်တိုက်သောက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အကျိုခိုင်းလိုက်သည့် အရက်ချို ရောက်လာလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့နေရာသို့ ပြန်လာသည်တွင် သခင်မ ဝမ်သည် အရက်ချိုအိုးကို ကိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆင့်မှာလည်း လိုက်၍ မတ်တတ် ရပ်ရလေ၏။ မယ်မယ်က လီဝမ် နှင့် နတ်ငှက်မယ် တို့အား သခင်မ ဝမ်၏ လက်မှ အရက်ချိုအိုးကို လှမ်းယူရန် ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့၊ ညည်းတို့ ဒေါ်လေးဝမ်ကို ထိုင်ပါစေအေ။ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားတွေ ဒီလောက်မလိုပါဘူး။”

သခင်မ ဝမ်သည် အရက်ချိုအိုးကို နတ်ငှက်မယ်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်လေ၏။

မယ်မယ်က

“ဒီနေ့ သိပ် ပျော်တာပဲကွယ်။ ကဲ ပျော်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ နည်းနည်းလောက် သောက်လိုက်ကြဦးစို့ရဲ့”

မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆွေ့ကို အရက်ချို သောက်ခိုင်းပြီးနောက် ရှိစမ်းယဉ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“လာ၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက်လဲ သောက်ကြရမယ်။ ထိုက်ယုလဲ မသောက်နိုင်ပေမယ့် နည်းနည်းတော့ သောက်ရ မယ်”

မယ်မယ်က သူ့ခွက်ကို ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်သဖြင့် ရှိစမ်းယဉ်၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုက်ယုတို့မှာလည်း လိုက်သောက်ရလေ၏။

ဂီတသံကလည်းမြူး၊ အရက်ကလေးကလည်း မူးနေသည့်အတွက် အဘွားလူသည် မအောင့်နိုင် တော့ပဲ ထ၍ ကလေး၏။ ပေါက်ယုက ထိုက်ယုအနီး ကပ်ကာ

“အဘွားလူကို ကြည့်စမ်း”

“သူတော်စင် ဘုရင်အိုကြီးက တူရိယာကိုတီးတော့ တောတိရစ္ဆာန်တွေက လိုက်က ကြရတာပေါ့။ ကြည့်လေ၊ အဘွားလူ ဆိုယင် တကယ့် နွားမကြီးကျနေတာပဲ” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်ဝိုင်းလုံး ပွဲကျသွားလေ၏။

ထိုစဉ် ဂီတသံ ရပ်သွားကာ ဒေါ်လေးဆွေက ထိုင်ရာမှထ၍ ရပ်လိုက်လျက်

“ကဲ၊ ဒီလောက် သောက်ရယင် တော်ရောပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ပွဲမကြည့်ခင် အညောင်းပြေ အညာပြေ တစ်ပတ်လောက် လျှောက်ကြည့် လိုက်ဦးစို့”

မယ်မယ် အတွက်လည်း အညောင်းပြေ လျှောက်ရန် ဆိုသည့် အတွက် အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေသည် အဘွားလူအား တောင်ကမူလေးတစ်ခု ခြေရင်းသို့ ခေါ်သွားကာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဥယျာဉ်ထဲတွင် စိုက်ထားသည့် သစ်ပင်တို့၏ အမျိုးအမည်ကို ပြောပြလျက် ရှိလေ၏။

အဘွားလူသည် ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီးနောက်

“အင်း၊ သခင်မလေး ရွှေမြို့တော်မှာတော့ လူတွေတွင် အထက်တန်းကျကျ နေရတာ မဟုတ်ပါဘူးတော်။ ငှက်တွေ တောင်မှ အထက်တန်းကျကျ နေရတာပါ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူတို့ ဒီရောက်လာ ကာစတုန်းက ဒီငှက်တွေဟာ ဘယ်မှာ စကားပြောတတ်ပါ့မလဲ။ ဒီကို ရောက်မှ တတ်လာကြတာ”

“ဘယ်လိုငှက်တွေများလဲ အဘွားလူရဲ့”

“ဟောဟိုစကြိုမှာ ချိတ်ထားတဲ့အိမ်ထဲက နှုတ်သီးနီနီ၊ ကိုယ်လုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့ ငှက်ပေါ့ မလေးတို့ရဲ့။ အဲဒီငှက်က ကြက်တူရွေးရယ်။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီ လှောင်အိမ်ထဲက တောကျီးကန်းကတော့ ဘာဖြစ်လို့ နတ်ငှက် အမောက်မျိုး ပေါက်ပြီး စကားပြောတတ် သွားသလဲ မသိပါဘူး” ဟု ပြောသဖြင့် အားလုံး တဝါးဝါး ဖြစ်နေကြပြန်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် အစေတော်များ ရောက်လာကာ စားသောက်ဖွယ် အချို့ယမကာ တို့ တည်ခင်းရတော့မည် လောဟု မေးမြန်းကြလေ၏။

မယ်မယ်က

“အရက်ချိုတွေ ဒီလောက် သောက်ထားတော့ သိပ်မဆာလှ ပါဘူးအေ။ ဒါပေမယ့် ဆာတဲ့လူ စားရတာပေါ့။ ယူချင်လဲ ယူခဲ့ကြ”

အစေတော်များသည် လက်ဖက်ရည် စားပွဲခုံကလေး နှစ်လုံးနှင့် ယွန်းအစ် နှစ်လုံးကို ယူလာကြလေ၏။ ယွန်းအစ် ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ မုန့်မျိုးစုံ ထည့်ယူလာခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်မျိုးမှာ ကြာမြစ်ကို အမှုန့်ကြိတ် ထားပြီး နို့သာပုန့် အုပ်ထားသည့် မုန့်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်မျိုးမှာ ထင်းရှူးစေ့လှော်၊ ငန်းဆီဖြင့် ကြော်ထားသည့် မုန့်တို့ ဖြစ်ပြီး အခြား တစ်အစ်ထဲမှ မုန့်မှာ တစ်လက်မ လောက်မျှသာ ရှည်သည့် မုန့်လုံးကြော်ကလေးများ ဖြစ်လေ၏။

“အထဲက ဘာ အစာ သွတ်ထားသလဲဟဲ့” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

“ကဏန်းပေါင်းပါ မယ်မယ်”

မယ်မယ်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်လျက်

“ညည်းတို့ဟာက အအီတွေ၊ အဆိမ့်တွေချည်းပဲ ကိုးအေ့”

မလိုင့်ဖြင့် လုပ်ထားသည့် ရောင်စုံ မုန့်အချို့ကလေးများ ကိုလည်း မယ်မယ် မကြိုက်ပြန်ချေ။ ဒေါ်လေးဆွေသည် ငန်းဆီကြော်မုန့်ကို တစ်ကိုက် ကိုက်ပြီးလျှင် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

အဘွားလူမှာ အရသာရှိခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ မုန့်အမျိုးစုံခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ အဘွားလူသည် ခေါင်ရန်းပွင့်ပုံ ရှိသည့် မုန့်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင်

“အကျွန်တို့ရွာက မုန့်လုပ်အကောင်းဆုံး ကောင်မလေးကို ဒီမုန့်ကို လုပ်ဖို့မပြောနဲ့ ဒီမုန့်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ကိုက်ပြီး လုပ်ပြစမ်း ဆိုတောင် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတော်။ အကျွန် ဒီလိုမုန့်မျိုးကို လုပ်ကြည့်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ ကြာလှပြီ။ ဒါပေမယ့် စားရတာ မရဲတာနဲ့ မလုပ်ဖြစ်တာ။ အကျွန်တို့ရွာကို မုန့်နမူနာ ပြဖို့ ယူသွားချင်လိုက်တာ”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။

“အမယ်ကြီးအို ပြန်ယင် တစ်အိုးလောက် လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်တော်၊ ကဲ ပူပူလေးရှိတုန်း စားကြည့်စမ်းပါဦး”

အချို့က တစ်ဖဲ့ တလေ ယူ၍ မြည်းစမ်းကြည့်ကြ၏။ အဘွားလူမှာ ထိုမုန့်မျိုးကို တစ်ခါမျှ မစားခဲ့ဖူးချေ။ ထို့ပြင် ထိုမျှ သေးငယ်လှပသည့် မုန့်ကလေးထဲတွင် ဌာပနာ သွတ်ထားသည်ကိုလည်း တအံ့တဩ

ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြင့် အဘွားလူတို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်သည် မုန့်မျိုးစုံကို စမ်းမြည်းကြည့်ရာ တစ်ဝက်ခန့်မျှ ကုန်သွားခဲ့လေပြီ။ နတ် ငှက်မယ် သည် ကျန်မုန့်များကို ယွန်းအစ်တစ်ခုတွင် ထည့်စေပြီးနောက် ကချေသည် များထံ အပို့ခိုင်းလိုက်၏။

ထိုစဉ် နတ်ငှက်မယ်နှင့် ကျီလျှံတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးသည် အထိန်းတော်နှင့်အတူ ရောက်လာကာ သူတို့ အနီးတွင် အတန်ကြာ ကစားနေကြလေ၏။ ကလေးငယ်သည် ကျွဲကောသီး တစ်လုံးဖြင့် ကစားနေရာမှ ပန်အဲ လက်ထဲရှိ ရွှေငှက်ပျောသီးကို မြင်သည့်အခါတွင် ထိုငှက်ပျောသီးကို ပူဆာလျက်ရှိ၏။ အစေတော်များက ခဏနေလျှင် သွားယူပေးမည်ဟု ပြောသည့်တိုင် မရဘဲ ယခုလိုချင်သည်ဟု ဆိုကာ ငိုလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အစေတော်များသည် ကျွဲကောသီးနှင့် ငှက်ပျောသီး လဲရန် ပန်အဲကို ချော့ပြောရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ပန်အဲမှာ ရွှေငှက်ပျောသီးနှင့် ကစား နေသည်မှာ အတန်ကြာခဲ့လေပြီ။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း မုန့်တွေ အပြည့်ကိုင်ထား၏။ ကျွဲကောသီးမှာ မွေးလျက် ရှိသည့် အတွက် ပို၍သဘောကျသွားကာ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ရွှေငှက်ပျောသီးကို ဘောလုံးကန်သလို ကန်လိုက်ပြီး လှမ်းပေး လိုက်လေ၏။

စားသောက်ပြီးကြသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က အဘွားလူအား ဥယျာဉ်ထဲတွင်ရှိသည့် မြစိမ်းမှန်ကူ သီလရှင် ကျောင်းတိုက်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ပန်းပင် သစ်ပင်တို့ ဝေဆာလျက်ရှိသည့် ကျောင်းပေါက်ဝသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျောင်းထိုင် သီလရှင်ဖြစ်သည့် ဆရာလေးမြောင်ယု က သူတို့ကိုဆီးကြိုလေ၏။

အင်း လောကီကိစ္စ ဝိစ္စတွေ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ သူတို့ နေရာထိုင်ခင်းတွေကို သန့်ရှင်း အောင် လုပ်ဖို့ အချိန်ရတာ။ ဒါကြောင့်ပေါ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ၊ သီလရှင်ကျောင်းတွေကို ကြည့်လိုက်ယင် အမြဲ သန့်ရှင်းနေတာပဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုရင်း မယ်မယ်တို့တစ်သိုက်သည် ကျောင်းတိုက် အရှေ့ဘက်ရှိ ကမ္မဋ္ဌာန်းဧရိယာလေး ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ မြောင်ယုက ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းကလေးကို ဝင်ကြည့်ရန် ပြောလေ၏။

“မယ်မယ်တို့က ခုတွင် အရက်ချိုကလေး ဘာလေးသောက်ပြီး အသားတွေစားလာကြတာ ဆရာလေးရဲ့။ အထဲ မှာလဲ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် နဲ့ဆိုတော့ ငရဲကြီး နေပါဦးမယ်။ မယ်မယ်တို့ အပြင်မှာပဲ နေပါ့မယ်။ ဆရာလေးက လက်ဖက်ရည် အကျို ကောင်းလှတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဆရာလေးကျိုတဲ့ လက်ဖက်ရည် ကလေးကိုသာ တိုက်ပါတော့”

သီလရှင်မြောင်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ကျိုရန် ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မြောင်ယုလုပ်ကိုင်နေပုံကို သေချာစွာ ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုသည် တိမ်နဂါးမင်းက အာယုဗလ ဆေးကို ပူဇော်နေသည့်ဟန်၊ ရွှေပွင့် ရေးထားသည့် ပန်းသီးချဉ်ရိုင်းပွင့်ပုံ ယွန်း လက်ဖက်ရည် ဗန်းတစ်ချပ်ကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်ယူခဲ့လေ၏။ ယွန်းဗန်းပေါ်တွင်မူ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်သုံးရာကျော် လေးရာခန့် ချိန်ဟွာမင်း ခေတ်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ရွှေမင်ပန်းရေး ကြွေလက်ဖက်ရည်အုပ်ကို အဖုံးဖုံး၍ ယူလာပြီးလျှင် မယ်မယ်ရှေ့တွင် ချလိုက် လေ၏။

“မယ်မယ်က လီယွန် လက်ဖက်ခြောက်ဆိုယင် မသောက်ဖူး ဆရာလေးရဲ့” ဟု မယ်မယ်က ပြော၏။

“ဆရာလေး သိပါတယ်။ ခုလက်ဖက်ခြောက်က စော်ဘွား မျက်ခုံးမွှေး လက်ဖက်ခြောက်ပါ။ စော်ဘွားကြီးများရဲ့ မျက်ခုံးမွှေးလို့ အဖျား က ကော့နေလို့ခေါ်တာ”

“ရေနွေးကျိုတော့ကော၊ ဘာရေနဲ့ကျိုတာလဲ ဆရာလေး”

“မနှစ်ကခံထားတဲ့ မိုးရေနဲ့ပါ”

မယ်မယ်သည် တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ခြောက်ကို မြည်းစမ်းကြည့်ရန် အဘွားလူဘက်သို့ ကမ်းလိုက်လေ၏။ အဘွားလူသည် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်ပြီးနောက်

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အကျွန်တို့ အကြိုက်နဲ့ ပြောရယင်တော့ နည်းနည်းပေါ့နေ သေးတယ်။ လက်ဖက်ခြောက်ကို ကျအောင် ခပ်ကြာကြာကလေး နှပ်ထားလိုက်ယင် ပိုကောင်းမယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြပြန်လေ၏။

အခြားလူများမှာလည်း ဘုရင့်ကြွေထည် စက်ရုံမှ ထုတ်လုပ်သည့် ဖရဲသီးစိမ်း ရောင်ပေါ်တွင် ရွှေမင်ပန်းရေးကာ အဖုံးဖုံးထားသည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များ ရှေ့တွင် ချထားလျက်ရှိလေ၏။

သီလရှင် မြောင်ယုသည် ဧည့်သည်များကို လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းပေးပြီးလျှင် ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကို လက်တို့၍ ခေါ်သွားသည့် အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း သီလရှင်နောက်မှ လိုက်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ယုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် နောက်မှ အသာထလိုက် လာခဲ့လေ၏။ ဆရာလေး မြောင်ယုသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘေးအခန်း တစ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ထိုင်ဖုံတစ်ခုပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ထိုက်ယုမှာ ဆရာလေး မြောင်ယု ထိုင်လေ့ရှိသည့် မြက်ဖျာပေါ်တွင်

ထိုင်နေလေ၏။ ဆရာလေး မြောင်ယုမှာ မီးဖိုကို ယပ်ခတ်လျက်ရှိပြီး ရေနွေး ဆူသည်နှင့် လက်ဖက်ခြောက်များကို ခတ်၍ ကျိုနေလေ၏။ ပေါက်ယုက သူတို့အခန်းထဲသို့ အသာလိုက်လာကာ

“ဒီမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း ကျိတ်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြတယ်ပေါ့” ဟု စလေ၏။

သူတို့သုံးယောက်က ရယ်လိုက်ကြ၏။

“မောင် ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ။ ဒီမှာ မောင့်ဖို့ ဘာမှ မရှိဘူး”

မြောင်ယုက လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်များကို ရှာနေစဉ် သီလရှင် အဘွားကြီးတစ်ပါးသည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် အဟောင်းများကို ကိုင်၍ ဝင်လာလေ၏။

“ဆရာကြီး၊ ချိန်ဟွာ ကြွေခွက်ကြီးကို အထဲကို သိမ်းမသွားနဲ့နော်၊ ထားခဲ့၊ အပြင်မှာထားခဲ့” ဟု မြောင်ယုက ပြောလေ၏။

ထိုကြွေခွက်ကို အဘွားလူ သောက်ပြီးသား ဖြစ်သည့်အတွက် ညစ်ပတ်သည်ဟု ထင်သောကြောင့် အပြင်သို့ အထုတ်ခိုင်း လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ပေါက်ယု သိလိုက်လေ၏။ ဆရာလေး မြောင်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် အသစ်နှစ်လုံးကို ထုတ်လာလေရာ တစ်လုံးမှာ လက်ကိုင်နှင့် ဖြစ်၍ ထိုခွက်ပေါ်တွင် “ဘူးသီးခြောက်ခွက်” ဟု ရေးထားလျက် နောက်တလုံးမှာ အောက်တွင် စာလုံးသေး ကလေးများဖြင့် “ဆင့်မင်းဆက်ခေတ် က ဝမ်ခိုင်သောက်သုံးခဲ့သော ခွက်” ဟု ရေးထားပြီးလျှင် ထိုအောက်မှ တစ်ဖန် “ဘွန်မင်းဆက်၊ ဟွန်ယုန်မင်းခေတ်၊ ပဉ္စမနှစ် စတုတ္ထလတွင် သီလရှင် ဆရာကြီး ဆူရှိသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လွှတ်တော်ဝန်ကြီးများရုံးတွင် ဤခွက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ဖူးသည်” ဟု ရေးထားလေ၏။ ဆရာလေး မြောင်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ကို ထိုခွက်ထဲ ငွဲ့ပြီးနောက် ပေါက်ကြည်ကို လှမ်းပေးလိုက် လေ၏။ နောက်တစ်ခွက် မှာ သပိတ်ပုံဖြစ်ပြီး “ကြွေခွက်” ဟု စာတန်းထိုး ထားလေ၏။ ထိုခွက်ကို ထိုက်ယုကို ပေးပြီး ပေါက်ယုကိုမူ သူသောက်နေကျ ဖြစ်သည့် အစိမ်းရောင် နှုတ်သီးချွန်နှင့် လက်ဖက်ရည် ခွက်ကလေးထဲက ထည့်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

“တရားတော်မှာ သတ္တဝါ ဝေနယျ အားလုံးဟာ အတူတူပဲလို့ ပါတယ်နော်။ သူတို့ကျတော့ အဖိုးတန် လက်ဖက်ရည် ခွက်တွေနဲ့ ထည့်ပေးပြီး ကျွန်တော့် ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီခွက်စုတ်ကြီးနဲ့ ထည့်ပေးတာလဲ ဆရာလေးရဲ့” ဟု ပေါက်ယုက မေးလိုက်၏။

“ဘာ ခွက်စုတ်ကြီး ဟုတ်လား။ မောင်တို့ စံအိမ်မှာတောင် သည့်တစ်ဝက် အဖိုးတန်တဲ့ ခွက်တောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သိရဲ့လား” ဟု ဆရာလေး မြောင်ယုက ပြောလေ၏။

“သူများနိုင်ငံမှာ သူများနည်း အတိုင်း လုပ်ရတယ်လို့” စာဆို ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ရွှေတွေ၊ ပုလဲတွေ၊ ကျောက်စိမ်းတွေ၊ ကျောက်မျက် ရတနာတွေကို စီထားတဲ့ခွက်က ဆရာလေးလို ပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ ယုတ်ညံ့နိမ့်ကျရာ မရောက်ပေဘူးလား”

ဆရာလေး မြောင်ယုသည် ထိုစကားကြောင့် အကြီးအကျယ် သဘောကျသွားကာ ပေါက်ယုအား ဝါးမြစ်ဖြင့် လုပ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည် ခွက်တစ်ခွက်ကို ထုတ်၍ ပေးလေ၏။ ဝါးမြစ်ခွက်မှာ အဖုအထစ်များ အဆစ်များဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိ၏။

“ဆရာလေးမှာတော့ ခွက်ပိုဆိုလို ခွက်တစ်ခွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ခွက်ထဲက လက်ဖက်ရည် တွေကို ကုန်အောင် သောက်နိုင်ပါ့မလား”

“သောက်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“မောင်ကသောက်နိုင်ပေမယ့် ဆရာလေးက မတိုက်နိုင်ဘူးနော်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုတာ ပထမခွက်ဟာ မြည်းဖို့တဲ့၊ ဒုတိယခွက်ဟာ လူမိုက်ကို ရေငတ်ပြေစေဖို့တဲ့၊ တတိယခွက်ကတော့ နွားတစ်ကောင်ကို ရေချိုးပေးဖို့တဲ့၊ စာဆိုရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ခွက်ကြီးထဲက လက်ဖက်ရည်တွေကို မောင်သောက်တယ်ဆိုတော့ မောင်ဘယ်ဘဝ ရောက်သွား မလဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

ပေါက်ယုနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ရယ်လိုက်ကြ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ကရားကို ယူကာ ပေါက်ယု၏ ခွက်ကြီးထဲသို့ ခွက်ကလေးတစ်ခွက်စာ ငွဲ့ပေးလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ကို ကောက်၍ မြည်းကြည့်လိုက်ရာ အရသာ ကောင်းလှသဖြင့် မချီးမွမ်းပဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“ဒီလက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရတာ မောင့်အစ်မတွေကို ကျေးဇူးတင်နော်။ မောင်တစ်ယောက်တည်း လာယင် ဆရာလေးက ကျိုတိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာလေးကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။ သူတို့ကြောင့် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ကျွန်တော်သောက်ရတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

“ဒီလက်ဖက်ရည်ကကော မနှစ်ကမိုးရေနဲ့ ကျိုတာပဲလား” ဟု ထိုက်ယုက မေးလိုက်၏။ ဆရာလေး မြောင်ယုက

“မလေးတို့က ဒီလောက်ကွဲပြားနေတာကိုတောင် မခွဲခြားတတ်သေးပဲကိုး။ မိုးရေမဟုတ်ဘူး မလေးရေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်းက ဆွမ်းမှုတောင်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ နံ့သာနီ သီလရှင် ကျောင်းတိုက်မှာ ဆရာလေး စာလိုက်ခဲ့တုန်းက ဆီးတော်ပွင့်တွေပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ နှင်းရေကို စုဆောင်းပြီး လှောင်ထားတာ။ ခုဟာက အဲဒီနှင်းရေနဲ့ ကျိုတဲ့ လက်ဖက် ရည်။ အဲဒီတုန်းက နှင်းရည်တွေကို ဟောဟိုက ကြွေအိုးအပြာကလေးနဲ့ စုလှောင်ပြီး မြေကြီးထဲ မြှုပ်ထားခဲ့တယ်။ နှမြောတာနဲ့ ဖွင့်ကိုမဖွင့်ဘူး ခုနှစ်နေ့ကျ ပြန်ဖော်ထားတာ။ တစ်လောက တစ်ခါကျပြီးပြီ၊ ခု ဒုတိယ အကြိမ် ကျိုတာပဲ။ အရသာ မတူဘူး မဟုတ်လား။ မနှစ်က မိုးရေ ဆိုယင် ဒီလောက် ဘယ်ကြည်နေပါ့မလဲ”

ထိုက်ယုမှာ သီလရှင်ဆရာလေး အလွန် အသန့်အပြန့် ကြိုက်တတ်ကြောင်းကို သိသည့်အတွက် ဤနေရာတွင် ကြာကြာလည်း မနေချင်၊ စကားလည်း များများမပြောချင်ဘဲ ပြန်ချင်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုကို မျက်ရိပ်ပြကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာကြသည်တွင် ပေါက်ယုလည်း သူတို့နှင့်အတူ ပြန်လိုက်လာခဲ့လေ၏။

အပေါက်ဝသို့ အရောက်၌ ပေါက်ယုက

“ဆရာလေးရေ။ ခုတွင်က အပြင်ကို ထုတ်ထားတဲ့ ခွက်ကြီးဟာ သန့်ချင်မှတော့ သန့်တော့မယ်ပါလေ။ ဒါပေမယ့် ဒီခွက်ကို လွှင့်ပစ်မယ်ဆိုယင် နှမြောစရာကြီး ဆရာလေးရယ်။ အဘွားလူကို ပေးလိုက်ပါလား။ အဘွားကြီး ဒီခွက်ကို ရောင်းစားယင် တော်တော်ကြာကြာ အထိ စားရေး သောက်ရေး ချောင်လည်သွားမှာ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဆရာလေး မြောင်ယုသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေလေ၏။ နောက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း

“ကောင်းသားပဲ။ ဆရာလေးလဲ နောက် ဒီခွက်ကို သုံးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက် မလို့တောင် စိတ်ကူး ထားတာ။ ပေးချင်တယ် ဆိုယင် ပေးလိုက်လေ။ ယူသွားပါလား”

“ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ ဒီခွက်ကိုသုံးနေယင် ဆရာလေးပါ မသန့်မရှင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်”

သီလရှင် မြောင်ယုသည် ခွက်ကိုယူပြီး ပေါက်ယုကို ပေးလိုက်လေ၏။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့လာလို့ ဆရာလေး နေရာမှာ

ညစ်ညမ်းသွားတယ် ဆိုယင်လဲ သူငယ်တော်တချို့ကို လွှတ်ပြီး ကြမ်းတွေကို ရေ အဆေးခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုလဲ အထဲ အဝင်မခိုင်းနဲ့နော်။ ရေပုံးတွေကို ကျောင်းတံတိုင်း အပြင်ဘက် မှာပဲ ထားပစ်ခဲ့ ပေစေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဝင်မခိုင်းဘူး ပါဘူး”

ပေါက်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးကို အင်္ကျီလက်ထဲတွင် ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် မယ်မယ်၏ အဖော် တစ်ယောက်ကို ပေးကာ “ရော့ ဒီခွက်ကို မနက်ဖြန် အဘွားလူ အပြန်မှာ ပေးလိုက်” ဟုပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား မယ်မယ်တို့မှာလည်း ပြန်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ ဆရာလေး မြောင်ယုကလည်း တားဆီးခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကျောင်းပေါက်ဝ အထိ လိုက်ပို့ကာ သူတို့ ထွက်လာခဲ့သည်နှင့် ကျောင်းဝင်း တံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

မယ်မယ်မှာ အတန်ငယ် ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် သခင်မဝမ်အား ဒေါ်လေးဆွေ နှင့်အတူ လက်ဖက် ရည် သောက်ရင်း စကား စမြည်ပြောနေရန် မှာခဲ့ပြီးလျှင် စပါးချို တဲသို့သွားကာ အနားယူမည်ကို ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်သည် သံလျင်းငယ် တစ်စင်းဟု အယူခိုင်းလိုက်၏။ မယ်မယ်သည် အစေတော်မိန်းမကြီး နှစ်ယောက် ထမ်းသည့် သံလျင်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်၊ လီဝမ်းနှင့် မယ်မယ်၏ အစေတော်များ၊ အခိုင်းတော်များသည် နောက်မှ လိုက်ပါ လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်လေးဆွေ မှာလည်း နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သခင်မဝမ်သည် ကချေသည် များကို ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ ယွန်းအစ်ထဲတွင် ကြွင်းကျန်သည့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ် တို့ကိုလည်း အစေတော်များအား ခွဲဝေပေးလိုက်ပြီးနောက် ယောက္ခမဖြစ်သူ မယ်မယ်ထိုင်ခဲ့သည့် ထိုင်ဖုံ ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေမိလေ၏။ သခင်မဝမ်သည် ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာကို ချရန် ပြောလိုက်ပြီးနောက် အစေတော်တစ်ယောက် ကို ခေါ်ကာ ခြေထောက်များကို အနှိပ်ခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

“အဘွားကြီးနိုးယင် ငါ့ကို လာပြောလှည့်ကြ” ဟုဆိုကာ သခင်မ ဝမ်သည် တရေးတမော အိပ်လျက်ရှိသည်တွင် လူစုကွဲသွား ကြလေ၏။

ပေါက်ယု၊ ရှိစမ်းယဉ်နှင့် အခြားမိန်းကလေးများသည် ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် စားစရာ သေတ္တာကလေး များကို တင်နေသည့် အစေတော်များကို ကြည့်နေကြ၏။ အချို့က ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်၊ အချို့က သစ်ပင် များကို မှီလျက်၊ အချို့က ကန်ဘေးတွင်

လမ်းလျှောက်လျက်ဖြင့် သူတို့အားလုံး ပျော်မြူးလျက် ရှိကြလေ၏။

ယုံယွမ်းသည် အဘွားလူအား ဥယျာဉ်ထဲသို့ လိုက်ပြရန် ခေါ်သွားစေ၏။ အချို့မှာမူ ဝိုင်းဖွဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ အချို့မှာနောက်မှ အုပ်ဖွဲ့၍ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ မြောက်နန်းမိဖုရား စံအိမ်သို့လာရောက်စဉ်က ဆောက်ခဲ့သည့် မုခ်ဦးကြီး ကို မြင်သည့် အခါတွင် အဘွားလူက

“အလို တယ်ကြီးတဲ့ ဝတ်ကျောင်းကြီးပါလား” ဟုဆိုကာ ထိုင်၍ ရှိခိုးမည် ပြုသဖြင့် အားလုံး တဝါးဝါး ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“အလိုတော် ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ကြတာလဲ။ ဒီမုခ်ဦးကြီးပေါ်က စာတွေကို အကျွန် ဖတ်တတ်ပါတယ် တော့။ အကျွန်တို့ ရွာမှာလဲ ဒီလို ဘုရားကျောင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ မုခ်ဦးကလဲ ဒီလိုမုခ်ဦးကြီးတွေပဲ။ မုခ်ဦးပေါ်က စာလုံး တွေက ဘုရားဝတ်ကျောင်းရဲ့ အမည် မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဒါဖြင့် ဘာဝတ်ကျောင်းတဲ့လဲ”

အဘွားလူက စာတန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ကာ

“ကျောက်စိမ်းသခင် ဝတ်ကျောင်းတော် မဟုတ်ဘူးလား။”

အားလုံးမှာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အဘွားလူကို ကြည့်၍ နောက်ပြောင်ကျီစယ် ကြမည် ပြုစဉ် အဘွားလူမှာ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဂိုးဂိုး ပွံ့ပွံ့ ဖြစ်လာသည့်အတွက် စက္ကူ တောင်းကာ အခင်းကြီးသွားရန် ပြင်ဆင်နေသဖြင့် အားလုံးမှာ နောက်ပြောင်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ “အို အဘွား ဒီနားမှာမလုပ်နဲ့လေ၊ အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ” ဟု အော်ကြလေ၏။

သို့ဖြင့် အဘွားလူကို အရှေ့ မြောက်ဖျားရှိ ရေအိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးရန် အစေတော် အဘွားကြီး တစ်ယောက်အား အပို့ ခိုင်းလိုက်ရလေ၏။ အဘွားကြီးမှာလည်း အဘွားလူကို လိုက်လိုရာ ခရီးရောက်အောင် လိုက်ပို့ပြီးနောက် ကိုယ့်နေရာ သို့ ကိုယ်လာကာ နားနေလေ၏။

အဘွားလူမှာ အဝါရောင် အရက်ချိုနှင့် ကောင်းကောင်း မတည့်ချေ။ ထို့ပြင် အဆီအအိမ်ကို အဝအပြဲ စားသောက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်တို့ကို အဝ သောက်ထားသဖြင့် ဝမ်းဗိုက်မှာ ကသိကအောက် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ အဘွားလူသည် ရေအိမ်ထဲတွင် အတန်ကြာမျှ ထိုင်နေလေ၏။ ကိစ္စပြီးသည့်အခါတွင်မူ သောက်ထားသည့် အရက်ချိုမှာ ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လျက် ရှိလေပြီ။ ထို့ပြင် ရေအိမ်ထဲတွင် အချိန်ကြာကြာ ထိုင်လိုက်သည့် အတွက်လည်း ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်လျက်ရှိကာ လာသည့်လမ်းကို မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

အဘွားလူသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သစ်ပင်များ၊ ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခက်များ၊ မျှော်စင်များ၊
လေသာဆောင်များကို မြင်နေရလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျောက်စရစ်ခင်းသည့်
လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ရာ အဆောက်အအုံ တစ်ခုရှေ့ကို
ရောက်သွားလေ၏။ ဝင်းပေါက်ကို လိုက်ရှာသည်တွင် ဝါးခြံစည်းရိုး
ကလေးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ၏။ “ဪ သူတို့ဆီမှာလဲ တို့ဆီမှာလို
ပဲစင်တွေ ဘာတွေ ရှိပါကလား” ဟု အောင်းမေ့မိ၏။ အဘွားလူသည်
ခြံစည်းရိုးအတိုင်း ပတ်လာခဲ့ရာ မလွယ်ပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်ကို
တွေ့သဖြင့် ထိုတံခါးပေါက်အတိုင်း ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ရှေ့တွင်
အနက်ငါးပေ ခြောက်ပေခန့် ရှိသည့် ကန်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။
ကန်ပေါင်ကို ကျောက်တုံးများ စီထားလေ၏။ ကြည်လင်သော
စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုသည် ထိုအနီးတွင် ဖြတ်သန်း စီးဆင်းလျက်
ရှိလေ၏။ ထို စမ်းချောင်းကလေးကို ကျောက်ဖြူတံတား ကလေးတစ်ခုဖြင့်
ဖြတ်ကူးထားလေ၏။ အဘွားလူသည် ထိုတံတားဖြူ ကလေးကို ဖြတ်လာခဲ့ရာ
ဒီလုံး ကျောက်ခဲကလေးများ ခင်းထားသည့် လမ်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ
ခဲ့လေ၏။ ကွေ့ကောက်လျက် ရှိသည့် လူသွားလမ်းကလေး အတိုင်း
လိုက်ခဲ့သည်တွင် နောက်ဆုံး၌ အဆောက်အအုံ တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။
တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့သည့်အခါ မိမိအားပြုံး၍ နှုတ်ဆက်နေသည့်
မိန်းမပျို တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“အဘွားကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့လို အဘွားကိုယ်တိုင်
ဒီနေရာကို ရှာလာရတာ” ဟု အဘွားလူက ပြောလိုက်၏။

မိန်းမပျိုက မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မရှိသည့်အခါတွင်
အဘွားလူသည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး လက်ဖြင့် ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်တွင်
ဒိုင်းခနဲမြည်ကာ သစ်သားနံရံကြီးနှင့် ဝင်ဆောင့်မိလေ၏။ သေချာစွာ
ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ထိုအရာမှာ တကယ့် လူအစစ် မဟုတ်ဘဲ
ပန်းချီကား တစ်ကားဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မည်မျှ ထူးဆန်းသနည်း။
လူအလုံးအထည်နှင့် တူအောင် ရေးထုထားသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းလေစွဟု အဘွားအောက်မေ့မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် လက်ဖြင့်
စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လူအလုံးအထည်ကို မတွေ့ရဘဲ
သစ်သားပြားပေါ်တွင် ရေးဆွဲထား ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ အဘွားလူသည်
ခေါင်းညိတ်ကာ တအံ့တဩဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးလျှင် အစိမ်းနုရောင်
ပန်းရိုက် ခန်းဆီး တပ်ထားသည့် တံခါးငယ်ကလေး တစ်ခုဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။
အဘွားလူသည် ခန်းဆီးကိုမကာ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် ပတ်ပတ်လည်ကို
လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

နံရံလေးဘက် စလုံးမှာ အဆန်းတကြယ် ပန်းပု ထွင်းထားသည့်

စင်ကြီးများ ရှိပြီး ထိုစင်ကြီးများ ပေါ်တွင် စောင်းများ၊ ဓားလွယ်များ၊ ပန်းအိုးများနှင့် အမွှေးတိုင်ထွန်းခုံများ တင်ထားလေ၏။ ထိုပစ္စည်းများကို ရွှေခြည်ထိုး ကန့်လန့်ကာများ၊ ရွှေရောင်နှင့် ပုလဲရောင်တို့ တောက်ပနေသည့် ကတ္တီပါစများဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလေ၏။ ကြမ်းပြင်တွင် ခင်းထားသည့် အစိမ်းရောင် အုတ်ကျွတ်ပြားများပေါ်တွင်ပင် ပန်းပွင့်များ ရေးချယ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အဘွားလူ သည် တအံ့တဩဖြင့် ပြန်ထွက်ရန် လှည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် တံခါးပေါက်ကို ရှာမတွေ့ တော့ချေ။ လက်ဝဲဘက်တွင် စာအုပ်စင်ကြီး တစ်ခုရှိပြီး လက်ယာဘက်တွင် ခန်းဆီလိုက်ကာကြီး တစ်ခုရှိလေ၏။ ထိုခန်းဆီးနောက်တွင် တံခါးပေါက် တစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် တံခါးဆီသို့ လာခဲ့ရာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် မိမိထံလာနေသည့် မိမိ၏ ခမက်ဖြစ်သူကို တွေ့လိုက် ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။

“အလို ဘယ်နှယ် ဒီကို ရောက်နေတာတုန်း။ ခုတလော အကျွန်ကို အိမ်မှာ မတွေ့လို့ ဒီကို သွားမှာပဲ ဆိုပြီး လိုက်လာတာ ထင်တယ် ဟုတ်စ။ ဘယ်သူ့ လိုက်ပို့တာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

အဘွားကြီးက မည်သို့မျှမပြောဘဲ ပြုံးပြလေ၏။

“ကြည့်စမ်းတော်၊ အကျွန်တို့ဖြင့် မျက်စိရှိလို့သာ ယုံရတယ်။ ဘယ်လောက် ခမ်းနားသလဲ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပန်းပွင့်တွေ ကလဲ လှကလှပါ ဘိသနဲ့။ ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းတွေကို ခူးပြီး ပန်လာတယ် ဆိုတော့ နှမြောစရာကြီး”

ဤတွင်လည်း ထိုအဘွားကြီးက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။

ထိုသို့ပြောနေစဉ် လူချမ်းသာများ စံအိမ်ကြီးများတွင် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးများ ရှိသည်ဟု ကြားဖူးကြောင်းကို အဘွားလူ ချက်ချင်း အမှတ်ရလိုက်လေ၏။ ထိုအခါတွင်မူ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရပ်နေသည့် အဘွားကြီးမှာ မိမိ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေကြောင်းကို အဘွားလူ သတိရလိုက်လေ၏။ အဘွားလူသည် မှန်ကို လက်ဖြင့် သေချာစွာ စမ်းသပ် ကြည့်နေလေ၏။ မှန်ပေ၏။ မိမိကိုင်တွယ် စမ်းသပ်ကြည့်နေသည့် ပစ္စည်းမှာ ပန်းခက် ပန်းနွယ်တို့ ဖော်ထားသော နံ့သာနီ သား ဘောင်ကြီးလေးဘက် တပ်ထားသော ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်တစ်ချပ် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရလေ၏။

“အင်း ငါ့ရှေ့မှာ မှန်ကြီးပိတ်နေတော့ ဘယ်ကနေပြီး ထွက်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး” ဟု ညည်းလိုက် မိသည်။

သို့ဖြင့် အဘွားလူသည် မှန်ကို စမ်းသပ်ကြည့်လျက်ရှိရာ သူ့လက် ချောင်းများသည် ပတ္တာတစ်ခုကို သွားထိမိပြီး ကလစ်ဟူသော မြည်သံ နှင့်အတူ မှန်သည် ခေါက်၍ ပွင့်လေ၏။ ဖြစ်ပုံမှာ အဘွားလူသည် ပတ္တာ တပ်ထားသည့်

စပရိန် ကို သွား၍ နှိပ်လိုက်မိသဖြင့် မှန်သည် ခေါက်သွားကာ တံခါးပွင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အဘွားလူသည် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် နောက်ခန်းဆောင် တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် လှပသည့် အိပ်ရာ ကန့်လန့်ကာကြီး တစ်ခုကို မြင်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား အဘွားလူမှာ အရက်ရှိန်ကလည်း တက်၊ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရ သဖြင့် အတန်ငယ်လည်း ပင်ပန်းလျက်ရှိလေပြီ။ သို့ဖြင့် အဘွားလူသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ မောမောဖြင့် မှီချလိုက်လေ၏။ အဘွားလူသည် ခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ် မူးလျက် ရှိရာမှ မျက်လုံးလည်း ဖွင့်၍မရတော့ဘဲ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေသတည်း။

ထိုအတောအတွင်း ၌ကား ကျန်ရစ်ခဲ့သူတို့သည် အဘွားလူ ပြန်မလာနိုင်သဖြင့် တစောင့်စောင့်နှင့် ဖြစ်နေကြ လေ၏။ မြေးဖြစ်သူ ပန်အဲမှာ သူ့ အဘွား ပြန်မလာသဖြင့် တစာစာ အော်ဟစ်ငိုယိုလျက် ရှိလေပြီ။

“အိမ်သာကျင်းထဲများ ကျနေပလား မသိဘူး။ သွားကြည့်ပါလား” ဟု တစ်ယောက်ကပြော၏။

သို့ဖြင့် အခိုင်းမိန်းမကြီး နှစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အကြည့်ခိုင်းလေရာ ဘာမျှမတွေ့ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။ ဥယျာဉ်အနံ့ လိုက်ရှာကြသော်လည်း အဘွားလူကို ရှာ၍ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။

“အင်း အဘွားလူတော့ မူးမူးနဲ့ မျက်စိလည် လမ်းမှားသွားပြီ ထင်တယ်” ဟု မာလာ တွေးလိုက်မိလေ၏။ “ရေအိမ်က အထွက်မှာ တို့နေတဲ့ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာ နောက်ကို ရောက်သွားဟန် တူရဲ့။ ခြံစည်းရိုး ပေါက်ဝင်ပြီး နောက်ဖေး အတိုင်း ထွက်လာယင်လဲ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့မယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီနားကို မရောက်ဘဲ အနောက်ဆောင် ဘက်ကို ထွက်သွားယင်လဲ လမ်းတွေ့မှာပဲ။ အဲဒီကို မရောက်သေးဘူး ဆိုယင်တော့ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာ တဝိုက်မှာပဲ ရှိနေဦးမှာပဲ။ ငါ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟု တွေးမိလေ၏။ မာလာသည် ထိုသို့တွေးကာ လက်အောက် အစေတော် ကလေးများကို ခေါ်၍ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာ ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ တချို့ကိုလည်း အနောက်တောင်ဘက်သို့ ရှာရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် အစေတော် သူငယ်မ ကလေးများမှာ လိုက်ရှာခြင်း မပြုဘဲ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပြေးလွှားဆော့နေလေ၏။ မာလာသည် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ခန်းဆောင် ကြက်တူရွေးကွက် လိုက်ကာ အနီးမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့စဉ် မိုးခြိမ်းသံမျှ ကျယ်လောင်လှသော ဟောက်သံကို ကြားရသဖြင့် အိပ်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ကသောကမျော ဝင်လာခဲ့ရာ ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ အရက်နံ့၊ လေလည်သည့်

အနံ့ဖြင့် မွန်ထူလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ခုတင်ပေါ်တွင်မူကား အဘွားလူသည် စနံ့စနံ့ကြီး အိပ်ပျော်လျက် ရှိလေ၏။ မာလာမှာ ထိုရှုခင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားလေ၏။ မာလာသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကာ အဘွားလူကို အတင်း လှုပ်နှိုးသည်တွင်မှ အဘွားလူမှာ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့လေ၏။ မာလာကို မြင်သည့်အခါတွင် အဘွားလူသည် ရုတ်တရက် ထထိုင် လိုက်လေ၏။ အဘွားလူသည် အလန့်တကြားဖြင့်

“အကျွန် မှားပါတယ် မလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် အကျွန် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်တာပါ။ အကျွန်ကြောင့် အိပ်ရာ မညစ်ပတ် သွားပါဘူး။”

ဟု ဆိုကာ အဘွားလူသည် တွန့်ကြေနေသော အိပ်ရာခင်းကို လက်ဖြင့် သပ်၍ ဖြန့်နေလေ၏။

ထိုသတင်းကို ပေါက်ယုကြားလျှင် စိတ်ဆိုးမည် စိုးသည့်အတွက် အဘွားလူအား တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြ လိုက်လေ၏။ မာလာသည် သုံးချောင်းထောက် ကြေးအုပ်ကြီးထဲသို့ အမွှေးတိုင်များကို ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် အဖုံးကို ပြန်ပိတ် လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် အခန်းထဲတွင် အနေအထား ပျက်နေသည် တို့ကိုလည်း အနည်းငယ် သပ်ရပ်အောင် လိုက်ပြင် နေ၏။ အဘွားလူတွင် ရောဂါမရှိဘဲ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေသေး၍ တော်ပေတော့သည်။

မာလာက လေသံကလေးဖြင့်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အဘွားလူရယ်။ မာလာ ကြည့်စီစဉ်ပါ့မယ်။ ဟို ရောက်ယင်သာ နည်းနည်းမှူးတာနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲက ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခု အရိပ်မှာ အိပ်ပျော်နေတယ်လို့ပြော ကြားလား။ ကဲ လာလာ မာလာနဲ့လိုက်ခဲ့”

မာလာသည် အဘွားလူအား နောက်ဖေးရှိ သူ့အခန်းကလေး ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ရာ အဘွားလူမှာလည်း နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ပါ လာခဲ့လေ၏။ မာလာ၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်၍ လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက် သည့် အခါတွင်မှ အဘွားလူမှာ စိတ်တည်ငြိမ်သွားကာ

“ဘယ်သခင်မလေးရဲ့ အခန်းလဲဟင်၊ လှလဲလှ။ ခမ်းလဲ ခမ်းနား လိုက်တာနော်။ မပြောပါနဲ့တော့။ လှလိုက်တာ ကလဲ အိပ်ရက်စရာတောင် မရှိဘူး။ နတ်ပြည် ရောက်နေသလား လို့တောင် အောက်မေ့ရတယ်”

မာလာက ပြုံးလိုက်လျက်

“သခင်လေး၊ သခင်လေး ပေါက်ယုရဲ့ အခန်းဆောင် အဘွားလူရဲ့”

အဘွားလူမှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် စကားကိုပင် မပြောနိုင်တော့ချေ။
ခဏကြာလျှင် မာလာသည် အဘွားလူကို နဂို လူစုရှိရာသို့ ပြန်ခေါ်လာ
ခဲ့လေ၏။

“အဘွားလူက မြက်ခင်းပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေလို့ နိုးလာခဲ့ရတယ်”
ဟုသာ မာလာက ပြောလေ၏။

ဤတွင် အခြားလူများ ကလည်း ဘာမျှ မမေးကြတော့သည့် အတွက်
ထိုကိစ္စမှာ စခန်းရပ်၍ သွားလေ၏။ နောက်မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင်
နောက်တစ်ခန်းကိုဆက်၍ ဖတ်ပါလေ။

သဇင်မြိုင် သခင်မကလေးက စာပေ အရသာခံနည်းကို ရှင်းပြခြင်း။

ဝေဠုဝတီ မင်းသမီးက အများပျော်ရွှင်စေရန် နောက်ပြောင် ပြောဆိုခြင်း။

မယ်မယ် နီးလာသည့်အခါ၌ ညစာကို စပါးချိုတဲတွင် တည်ခင်းကျွေးမွေးလေ၏။ မယ်မယ်မှာ ကိုယ်လက် မအီမသာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် စားသောက်ခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ သံလျင်းတစ်စင်းဖြင့် သူ့အဆောင်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်နှင့် တကွ ကျန်လူများအားလုံး ဆက်လက်စားသောက်ကြရန် အတင်းနေခိုင်းခဲ့သဖြင့် သူတို့ တစ်သိုက်သည် မယ်မယ်ကို ဥယျာဉ်ဝသို့ အရောက်လိုက်ပို့ပြီးနောက် စပါးချိုတဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ စားသောက် ပြီးလျှင် အသီးသီး ကိုယ့်အဆောင်သို့ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

အဘွားလူသည် နတ်ငှက်မယ်ကို တွေ့ရန် ပန်အဲကို ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

“မနက်ဖြန်ဆိုယင် အကျွန် တောပြန်တော့မယ် မလေးငှက်မယ်။ အကျွန် ဒီလာတာ နှစ်ရက်သုံးရက်ပေမယ့် မစားဖူးတာလဲ စားခဲ့ရပေါ့။ မမြင်ဖူးတာတွေကို မြင်ခဲ့ရပေါ့။ လူပြည်မှာ ရှိမယ်လို့ မထင်တာတွေလဲ တွေ့ရပေါ့။ မယ်မယ်ရော၊ သခင်မကြီးတွေရော၊ သခင်မလေးတွေရော၊ အစေတော်တွေရော အားလုံး အကျွန်လို ဆင်းရဲသားအပေါ်မှာ ကောင်းကြပါပေတယ်။ သနားတတ်ကြပါပေတယ်။ အကျွန်တို့ကတော့ ပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်စရာ မရှိဘူး။ နေ့တိုင်း ဘုရားမှာ ဆီမီးပူဇော်ပြီး သခင်မလေးတို့ တတွေ အသက်တစ်ရာအထိ ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရုံပဲ တတ်နိုင်တယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ဒီလောက်လဲ ပီတိတွေ ဖြစ်မနေနဲ့ဦး အဘွားလူရဲ့။ ခုအဘွားလူကြောင့် မယ်မယ် အအေးမိပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေပြီ။ ငှက်မယ်တို့ သမီးလေးလဲ အအေးမိလို့ ဖျားနေတယ်”

အဘွားလူက သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်လျက်

“မယ်မယ်က အသက်လဲကြီးပြီလေ။ ပြီးတော့ အကြမ်းပတမ်း တို့ကိုလဲ ခံနေကျ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

နတ်ငှက်မယ်က

“အလကား ပြောတာပါ အဘွားလူရယ်။ မယ်မယ် မနေ့ကလောက် ပျော်တာ ငှက်မယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး သေးဘူး။ ခါတိုင်းဆိုယင် တစ်နေရာ နှစ်နေရာလောက် ရောက်ယင် ပြန်တာပဲ။ မနေ့ကတော့ အဘွားလူကို လိုက်ပြရင်း ဥယျာဉ်ထဲကို လျှောက်ကြည့်လိုက်တာ ဥယျာဉ်တဝက်လောက် နဲ့လို့ပါပဲလား။ သမီးလေး ဆိုယင်လဲ ငှက်မယ်ကို ပူဆာနေလို့ ဒေါ်လေးဝမ်းက ချောပြီး မုန့်တစ်ခု ကျွေးလိုက်တာရယ်၊ လေစိမ်းမိသွားတာ ရယ်ကြောင့် ဖျားတာပါ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။”

“မလေးငှက်မယ်တို့ သမီးလေးက ဥယျာဉ်ထဲမှာလဲ သိပ်မသွားလိုက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာကိုလဲ သွားတာမဟုတ်ပါဘူး။ အကျွန်တို့ တောက ကလေးတွေမှာသာ ပေါက်လွှတ်ပဲစား သွားချင်ရာ သွားနေကြ တာပါ။ သဒ္ဓါပုံတွေ ပေါ်မှာလဲ ဆော့ကြတာပဲ။ ကြည့်ရတာကလော့ လေစိမ်းတိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ လေစိမ်းတိုက်တာ မဟုတ်ယင်တော့ တစ္ဆေပါသလား၊ နတ်ကိုင်သလား တစ်ခုခု ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ။ စိတ်ချရအောင် အစွဲချွတ်ကျမ်းတို့ ဘာတို့ကို ကြည့်စမ်းပါလား သခင်မလေးရဲ့”

အဘွားလူ အကြံပေးသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် ဆိုင်မင်း ကိုခေါ်ကာ “ကျောက်စိမ်းကြုတ်မှတ်တမ်း” စာအုပ်ကို အရှာခိုင်းလိုက် ပြီးလျင် သက်ဆိုင်ရာအခန်းတွင် လှန်လှော ရှာဖွေ ကြည့်ခိုင်းလေ၏။ ဆိုင်မင်းသည် သက်ဆိုင်ရာ အခန်းကို လိုက်ရှာကာ

“အဋ္ဌမလပြည့်ကျော် ဆယ်ရက်နေ့တွင် အရှေ့တောင်အရပ်သို့ သွားက ပန်းနတ်ကိုင်တတ်သည်။ ကုသရန်မှာ ရောင်စုံစက္ကူ ၁၀၀၀ လေးဆယ်ကို အရှေ့တောင်အရပ်သို့ အလှမ်းလေးဆယ် ယူသွားပြီးလျှင် တစ်လှမ်းလျှင် စက္ကူ၁၀၀၀ တစ်ပြားစီချခဲ့က ရောဂါ ပျောက်သောဟူ၏ လို့ပါတယ် သခင်မလေး” ဟု ဖတ်ပြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပန်းနတ်ရှိတယ် ထင်တယ်။ မယ်မယ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တာလဲ ပန်းနတ် ကိုင်တာပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် စက္ကူ၁၀၀၀နဲ့နှစ်ထုပ်ကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် မိမိ၏သမီးငယ်နှင့် မယ်မယ်တို့ နှစ်ယောက် အတွက် ထိုနတ်များကို နှင်ထုတ်ရန် အစေတော် နှစ်ယောက်အား ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ နတ်ငှက်မယ်၏ သမီးငယ် တာချိမှာ တအိအိလုပ်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဘာပဲပြောပြော အသက်ကြီးတဲ့လူများ ကျမှပဲ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝတာပဲနော်။ ပြောစမ်းပါဦး အဘွားလူရယ်။ ငှက်မယ်တို့ သမီးလေး တာချီဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ချူချာနေရသလဲ မသိဘူး။ ငှက်မယ် တို့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒါကတော့ ဒီလိုပါပဲ သခင်မလေးရယ်။ လူချမ်းသာ သားသမီးများဟာ နုနယ်ကြလေတော့ အကြမ်းပတမ်းကို မခံနိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား။ တကယ်ကတော့ ကလေးတွေကို သိပ်ယုယလွန်းတာလဲ မကောင်းပါဘူး သခင်မလေးရယ်။ ဒီတော့ သခင်မလေးရဲ့ သမီးလေးကို သိပ်အလို မလိုက်နဲ့။ ဒီလိုဆိုယင် မကြာခင် ကျန်းမာလာမှာပဲ”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဟုတ်တယ်၊ ငှက်မယ်လဲ အဘွားလူ ပြောတာကို သဘောတူတယ်။ စကားမစပ် ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ငှက်မယ်တို့ သမီးလေးမှာ နာမည် မမှည့်ရသေးဘူး အဘွားလူရဲ့။ ဒီတော့ အဘွားလူလို ကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်ရှည် နေနိုင်ဖို့အတွက် အဘွားလူက နာမည်တစ်ခုလောက် မှည့်ပေးခဲ့ပါလား။ ပြီးတော့ စိတ်လဲမရှိနဲ့၊ ပြောတော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ အဘွားလူတို့ တောသူတောင်သားဆိုတော့ များသောအားဖြင့် ဆင်းရဲသားတွေ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဘွားလူလို ဆင်းရဲရှားပါး တဲ့ လူတစ်ယောက်က နာမည်ပေးလိုက်ယင် နည်းနည်းမျှမျှတတ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

အဘွားလူက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် “ကလေးက ဘယ်နေ့ဖွားလဲ”

“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့ အဘွားလူရဲ့။ ခုနစ်လ၊ လဆန်း ခုနစ်ရက်ဖွား ဖြစ်နေတယ်”

“အံ့မယ်လေး မခက်ပေါင်တော်။ ကောင်းပါ့။ ဒီလိုဆိုယင် သူ့ကို ချောကို လို့မှည့်။ ဗေဒင်ယတြာ အလိုအရ အဆိပ်ကို အဆိပ်နဲ့ သတ်ရာ၏။ မီးကို မီးနှင့် သတ်ရာ၏ လိုဆိုတော့ ဒီနာမည်နဲ့ သင့်တယ်။ ဒီနာမည်ကို မှည့်ယင် သခင်မလေး သမီး အသက်ရှည်မယ်။ ချောဆိုတာက ချမ်းသာသော တိုက်ဆိုင်မှု အနက်ရတယ်။ ကိုဆိုတာက သူငယ် ကလေးတဲ့။ ယောက်ျားကလေးတဲ့။ ဒီတော့ ဓာတ်စီးအောင် မှည့်ရတာ။ အဆိပ်ကို အဆိပ်ဖြင့် သတ်ရာ၏။ မီးကို မီးဖြင့် သတ်ရာ၏ ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ ဒီအတိုင်းသာ မှည့်ယင် မလေးရဲ့သမီး အသက်ရှည်မယ်။ အနာကင်းမယ်။ အကယ်၍ ကြီးပြင်းလာလို့ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ပြီး ကံဇာတာ နိမ့်တာမျိုး တစ်ခုခု တွေ့တောင်မှ သူ့နာမည်မှာ ချော ဆိုတဲ့ နာမည် ပါနေတဲ့ အတွက် အဆိုးက အကောင်းကို မတိုးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ကျေနပ်သွားကာ

“အဘွားလူ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ အဘွားလူရဲ့”

ထိုနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော်ပင်အဲကို ခေါ်ကာ

“မနက်ဖြန်ကျယ် မလေးငှက်မယ်တို့ အလုပ်များလိမ့်မယ်။ ခု အားနေတုန်းမှာ အဘွားလူကို လက်ဆောင် ပေးမည့် ပစ္စည်းတွေကို ရွေးထားလိုက်ပါ။ ဒီနေ့ ကြိုကြိုတင်တင် ရွေးထားတော့ မနက်ဖြန် အဘွားလူတို့ ကြိုက်တဲ့အချိန် ပြန်နိုင်တာပေါ့”

“အို အကျွန်ုပ်ကို လက်ဆောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့ မလေးရယ်။ ခုဒီလောက် ရက်ရှည် လာ စားသောက် နေတာတောင် လွန်လှပြီ။ ဒီအထဲမှာ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေယူဦးမယ် ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ”

နတ်ငှက်မယ်က

“များလဲ မများပါဘူး။ ထူးပြီးလဲ ပေးရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကိုတော့ လက်ခံရလိမ့်မယ်။ လက်ဆောင်လေး ဘာလေးပါလာတော့ အိမ်နီးနားချင်းလဲ ပြလို့ ကောင်းတာပေါ့။ ရွာက လူတွေကို မြို့ပြန် လက်ဆောင်ပြရတာပေါ့”

ထိုစဉ် ပင်အဲ ပြန်ရောက်လာကာ “လာ အဘွားလူ၊ လိုက်ကြည့် လှည့်ဦး” ဟု ခေါ်သဖြင့် အဘွားလူမှာ ပင်အဲ နောက်သို့ လိုက်သွားရလေ၏။

အဘွားလူသည် ပင်အဲ ခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်တွင် ခုတင်မီးဖိုကြီး တစ်ခုလုံးပေါ်တွင် လက်ဆောင်ပစ္စည်း တွေ ပြန့်ကြဲလျက် ရှိလေ၏။ ပင်အဲသည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကောက်ပြနေ၏။

“ဟောဒါက မနွေက အဘွား ကြိုက်တယ်လို့ ပြောတဲ့ အစိမ်းနုရောင်ဇာအုပ်၊ ဟောဒါက အင်္ကျီချုပ်ယင် အတွင်း ကင်းခြေလိုက်တဲ့ မီးခိုးရောင်ဇာနု။ အဲဒါက ကျွန်မတို့ သခင်မလေး ငှက်မယ်က ပေးလိုက်တာ။ ဟောဒါက သင်တိုင်း အင်္ကျီရှည်တို၊ ထဘီတို ချုပ်ဝတ်လို့ ကောင်းတဲ့ ပိုးဖျင် အကောင်းစားနှစ်အုပ်၊ ဟောဒီထဲမှာလဲ နှစ်သစ်ကူးပွဲမှာ ချုပ်ဝတ် ရအောင် ပိုးစနှစ်ဝတ်စာ ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဟောဒါက ရွှေနန်းတော်ကြီး စားဖိုဆောင်က စံအိမ်ကိုပို့လိုက်တဲ့ မုန့်မျိုးစုံ အစ်တစ်အစ်၊ အပြင်မှာ မရှိဘူး။ အချို့ကိုတော့ အဘွားလူ မြည်းဖူးပြီး တစ်ချို့ကို မမြည်းဖူးသေးဘူး။ အပြင်မှာ ဝယ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုတုန်းဆုံတုန်းမို့ ရတာ။ အိမ်ကို ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်း လာယင် ဧည့်ခံရတာပေါ့။ အဘွားလူ ကို

ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ထည့်ယူလာခဲ့တဲ့ အိတ်ထဲမှာလဲ ဆန်အကောင်းစားတွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါလဲ ဘုရင့် လယ်တော်ကထွက်တဲ့ ဆန်တွေ။ ဆန်ကလေးတွေက နုပြီး ဆန်ပြုတ်ပြုတ်လို့ သိပ်ကောင်းတာ။ အိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်မတို့ ဥယျာဉ်ကထွက်တဲ့ အသီးအနှံတွေ ပေးလိုက်တယ်။ ဟောဒီ အိတ်ကလေးထဲမှာ ငွေစ ရှစ်ကျပ်သား ထည့်ပေး လိုက်တယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးကို နတ်ငှက်မယ် သခင်မလေးက ပေးလိုက်တာ။ ဟောဒီ အိတ်ကလေး ထဲကတော့ ငွေစင် ငါးဆယ်ကျပ်သား စီပါတယ်။ အားလုံး ပေါင်းယင်တော့ ငွေစင်တစ်ပိဿာ ပေါ့၊ သခင်မကြီးဝမ်းက ပေးလိုက်တာ။ ရင်းနှီး စားသောက်ဖို့တဲ့။ မြေယာလေး ဘာလေး ဝယ်ချင်လဲ ဝယ်တဲ့။ နောင်မှာ သူများဆီ လက်ဖြန့်ပြီး အကူအညီ တောင်းရတယ် ဆိုတော့ မကောင်းဘူးတဲ့”

ထိုနောက် ပင်အဲသည် ပြုံးလျက် လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ဟောဒီမှာ သင်တိုင်း အင်္ကျီရှည် နှစ်ထည်ရယ်၊ ထဘီရယ်၊ ခေါင်းစည်းပဝါ လေးထည်ရယ်၊ ရွှေခြည်ထိုး ပိုးစတွေရယ်က အဘွားကို ကျွန်မ ပေးလိုက်တာ။ အဝတ်အစားတွေက အသစ်စက်စက်ကြီး တွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မဝတ် ရသေးပါဘူး။ တစ်ခါ နှစ်ခါပဲ ဝတ်ရသေးတယ်။ သိပ် မသတိဘူး ဆိုယင်တော့လဲ သဘောပါလေ”

အဘွားလူသည် ပစ္စည်းတစ်ခုအမည်ကို ပြောလိုက်တိုင်း “ဘုရားရေ” ဟုရွတ်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိလေရာ အဘွားလူ ဘုရား ရွတ်သည်မှာ အကြိမ်တစ်ရာထက် နည်းမည် မဟုတ်တော့ချေ။ ပင်အဲမှာ ရက်ရောသည့်တိုင် သူ့လက်ဆောင် ပစ္စည်းအတွက် များစွာနှိမ့်ချတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် အဘွားလူမှာ အားနာလျက်ရှိကာ “အံ့မယ်လေးတော်၊ ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ဘယ့်နှယ် မသတိဖြစ်ရမှာလဲ။ အကျွန်ုပ်မှာ ပိုက်ဆံရှိယင်တောင် ဒီလိုပစ္စည်းတွေကို ဝယ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အကျွန်ုပ်မှာ ဒီလောက်များတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ယူရမှာ ရှက်တောင်ရှက်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် တူမတို့ကိုက အတင်း ပေးနေတော့လဲ ယူရတော့မှာပေါ့”

ပင်အဲက ရယ်လိုက်လျက်

“တစ်မ်းလို စကားမျိုးတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ အဘွားလူရယ်။ ကျွန်မတို့ အချင်းချင်း ဒီလောက်ခင်လို့ ဒီလို လက်ဆောင်တွေ ပေးတာပေါ့။ မခင်ယင် ဘယ်ပေးပါ့မလဲ။ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတွေ မို့လို့ ပေးတာပေါ့၊ ဒီတော့ ရှက်မနေ ပါနဲ့၊ လက်ခံပါ။ ကျွန်မတို့ကလဲ တောင်းစရာရှိပါတယ်။ နှစ်သစ်ကူးလို့ရှိယင် အဘွားလူတို့ တောင်ယာက ထွက်တဲ့ မုန်လာဥခြောက်တို့၊ ပဲတောင့်ရှည်ခြောက်တို့၊ ပဲရာဇာတို့၊ ခရမ်းသီးတို့၊ ဘူးသီးတို့သာ ယူခဲ့စမ်းပါ။ စံအိမ်မှာ အဲဒီလို အသီးအနှံ ဆိုယင် လူတိုင်းကြိုက်ကြတယ်။ ဒါလောက်ပဲ

ယူခဲ့နော်၊ ဒီထက် များများစားစား ယူမလာခဲ့နဲ့”

အဘွားလူက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုကာ မှာလိုက်သည့် ပစ္စည်းများကို ယူလာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

“ကဲ ဒီတော့ အဘွားလူအိပ်တော့။ အဘွားလူကို ပေးလိုက်မယ့် ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မ အဆင်သင့် ထုပ်ပိုးပြီး ပြင်ဆင်ပေးထားမယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်စောစောကျတော့ သူငယ်တော် ကလေးတွေကို ရထားတစ်စီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး အဲဒီရထားပေါ်ကို တင်ပေးလိုက်မယ်။ အဘွားလူ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့”

အဘွားလူသည် ပို၍ကျေးဇူးတင်ကာ နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ နောက်တစ်ခေါက် သွား၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ အဘွားလူသည် နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းသည်နှင့် မယ်မယ်ကို နှုတ်ဆက်ရန် အသင့် စောင့်ဆိုင်း နှုတ်ဆက်နိုင်ရန်အတွက် မယ်မယ်၏ အဆောင်ထဲတွင် သွား၍ အိပ်လေ၏။

သို့ရာတွင် မယ်မယ်မှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည့်အတွက် နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းသည်နှင့် စံအိမ်ရှိ ဆွေမျိုးများ သည် မယ်မယ်၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းရန် ရောက်လာကြပြီးနောက် သမားတော် တစ်ယောက်ကိုလည်း ပင့်ထားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ သမားတော် ကြွလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို သဖြင့် အခိုင်းအစေ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ခုတင်အနီးသို့ တိုးလာကာ အိပ်ရာကန့်လန့်ကာကိုဆွဲ၍ ဖုံးပေးလိုက်လေ၏။

“ငါက ကြီးပါပြီအေ၊ သမားတော်က ငါ့သားအရွယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အပျိုကလေးမှ မဟုတ်တာ ဘာရှက်စရာ ရှိသလဲ၊ ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲစေ့မနေပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်းသာ ထားလိုက်ပါ”

အစေတော် တစ်ယောက်သည် စားပွဲသေးသေး တစ်လုံးကို အိပ်ရာနားသို့ ယူလာကာ ထိုင်ခုံကလေးတစ်ခုကို အိပ်ရာနားသို့ ယူလာပြီးလျှင် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဖုံကလေးတစ်ခုကို ချပေးပြီးနောက် သမားတော်ကို ထိုနေရာသို့ကြွရန် ပင့်လေ၏။ ကျီချန်၊ ကျီလျှံ နှင့် ကျီယုန် တို့သည် သမားတော် ဝမ်းကို ခန်းဆောင်ထဲ ပင့်လာခဲ့ကြလေ၏။ သမားတော် ဝမ်းသည် အလည်စင်ပေါ်သို့ တက်မလာပဲ ခုတင်ဘေး ကျီချန်နောက်ဘက်ရှိ ခုံ တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။ အခိုင်း မိန်းမနှစ်ယောက်က ကန့်လန့်ကာ ကိုဖွင့်ပေးပြီး အခြားနှစ်ယောက်က သမားတော်ကို ခုတင်နားသို့ ခေါ်သွားရာ ပေါက်ယု သည် သမားတော်ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။

သိုးရေ ကွပ်ထားသည့် ပိုးပျော့သင်တိုင်းကို ဝတ်ထားသည့်

မယ်မယ်သည် ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်တွင် ဆံလေးတို့နှင့် အစေတော် နှစ်ယောက်စီ ရပ်လျက်ရှိပြီး ယပ်တောင်များ၊ ထွေးအန်များကို ကိုင်ထားကြလေ၏။ သူတို့ အနီးတွင်လည်း အထိန်းတော်မိန်းမကြီး ခြောက်ယောက်တို့ အဆင်သင့် ရပ်လျက် ရှိကြပြီး ထိုနောက် မလှမ်းမကမ်း ပိုးဇာခန်းဆီး နောက်ကွယ်တွင်မူ တောက်ပသစ်လွင်သည့် ပိုးအင်္ကျီ၊ ကျောက်မျက် ရတနာတို့ စီခြယ်ထားသည့် လက်ဝတ်လက်စားတို့ကို ဝတ်ထားသည့် မိန်းမပျိုများ ရပ်နေသည်ကို မြင်ရ လေ၏။ သမားတော်မှာ ဆဋ္ဌမဆင့် ဝတ်လုံကို ဝတ်ထားသည့်အတွက် ရွှေနန်းတော်သုံး ဘုရင့်သမားတော် တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို မယ်မယ် သတိထားလိုက် မိလေ၏။

မယ်မယ်သည် သမားတော်ကိုပြီး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် ကျိချိန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“သမားတော်ကြီးရဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတုန်းဟဲ့”

“သမားတော်ဝမ်ပါ”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဘုရင့်သမားတော်ကြီးများ အဖွဲ့ နာယက လုပ်ခဲ့တဲ့ သမားတော်ကြီး ဝမ်ချွန်ရှောက် ဆိုတာ ရှိတယ်။ ရောဂါကို ခွဲခြားတဲ့ နေရာမှာတော့ အင်မတန်တော်သတဲ့”

သမားတော်ဝမ်က ဦးညွှတ်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီးလျှင်

“သမားတော်ကြီး ဝမ်ချွန်ရှောက် ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဘိုးလေး တော်ပါတယ်”

“ဪ လက်စသတ်တော့ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ ဖြစ်နေကြတာကိုး” ဟု ပြောကာ မယ်မယ်သည် လက်တစ်ဘက်ကို ထိုင်ဖုံပေါ်သို့ အသာတင်ပေးလိုက်လေ၏။ အစေတော် တစ်ယောက်သည် ထိုင်ဖုံနိမ့်နိမ့်လေး တစ်ခုကို စားပွဲနိမ့် ကလေးဘေးသို့ အသာရွှေ့လာကာ သမားတော်ဝမ်သည် နံနိမ့်ကလေးပေါ်တွင် ရှိသေစွာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ဒူးတစ်ဘက်ကို ကွေးကာ ညောင်စောင်း ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ သမားတော်ကြီးဝမ်သည် လက်နှစ်ဘက်ရှိ သွေးကြောများကို အတန်ကြာမျှစမ်းကာ ခေါင်းကိုငုံကာ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၍ ဦးညွှတ် လိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းကိုငုံ၍ အပါးမှ ထလိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမားတော်ကြီးရယ်။ ကျိချိန်ရေ သမားတော်ကြီးကို စာကြည့်ဆောင်ထဲ ပင့်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်များ တည်ပါဟဲ့” ဟု မယ်မယ်ကပြောလေ၏။

ကျိချန်နှင့် ကျိလှုံတို့သည် မယ်မယ်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သမားတော်ကြီးအား ဧည့်ခန်းဆောင်ဘက်သို့ ခေါ်သွား ကြလေ၏။

စာကြည့်ခန်းသို့ ရောက်လျှင် သမားတော်ကြီးဝမ်းက

“နည်းနည်း အအေးမိတာက လွဲလို့ မယ်မယ်မှာ ဘာမှ ထူးထူး ထွေထွေ ရောဂါမရှိပါဘူး။ ဆေးဝါးလဲ မှီဝဲဖို့ မလိုပါဘူး။ အစာကြေလွယ်တဲ့ အစားအစာတွေကို စားပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး နေလိုက်ယင် ကောင်းသွားမှာပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဆေးညွှန်းတမယ် ရေးပေးခဲ့ပါမယ်။ မယ်မယ် မှီဝဲချင်တယ် ဆိုယင် မှီဝဲနိုင်ပါတယ်။ မသောက် ချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ ရပါတယ်”

သမားတော်ကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးညွှန်းကို ရေးပေးလေ၏။ သမားတော်ကြီး ပြန်တော့မည်ပြုစဉ် နတ်ငှက်မယ်၏ သမီးလေး တာချီ၏ အထိန်းတော်သည် ကလေးငယ်ကို ချီ၍ ရောက်လာကာ

“ဟောဒီ ကလေးကိုလဲ ကြည့်ပေးပါဦး သမားတော်ကြီးရယ်”

သမားတော်သည် ထိုင်ရာမှ ရပ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကလေးကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ယူလိုက်ပြီးနောက် ညာ ဘက်လက်ဖြင့် သွေးစမ်းလျက် ရှိလေ၏။ တစ်ဖန် နဖူးကိုစမ်းပြီး လျှာကို ကြည့်ပြန်လေ၏။

သမားတော်က သူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြီးလိုက်ရင်း

“ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားကို ကြားရယင် လူမမာရှင်ကတော့ သိပ်ကျေနပ်မယ် မထင်ဘူးခင်ဗျ။ ကလေးကို အစာမကျွေးဘဲ ထားလိုက်ယင် ချက်ချင်း ကောင်းသွားမှာပါ။ ဘာဆေးမှ တိုက်ဖို့လဲ မလိုပါဘူး။ ဆေးလုံးလေး တွေတော့ ပို့လိုက်မယ်လေ။ မအိပ်ခင်မှာ ဂျင်းရေလေးနဲ့ သောက်လိုက်ပါ”

သမားတော်သည် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားရာ ကျိချန်တို့ ကလည်း တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ကြလေ၏။ သူတို့သည် သမားတော်ပြောသည့် စကားများကို မယ်မယ်ထံသွားပြောကြပြီး ဆေးညွှန်းစာရွက်ကို မယ်မယ် ညောင်စောင်းဘေး စားပွဲခုံ ကလေးပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေ၏။ သမားတော် ပြန်သွားသည့် အခါ၌ ဇာခန်းဆီးနောက်တွင် ရပ်နေကြသည့် သခင်မ ဝမ်းနံ့နှင့် မိန်းမပျို တစ်သိုက်တို့ သည်လည်း မယ်မယ်အနားသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ သခင်မ ဝမ်းသည် ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာမျှ ထိုင်နေပြီးနောက် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လူရှင်းသွားသည့်အခါ၌ အဘွားလူသည် မယ်မယ်ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။ မယ်မယ် က အဘွားလူအား နောက်တစ်ခေါက် အလည်လာရန် ပြောပြီးနောက် ယန်ယွမ်းဘက်သို့ လှည့်၍

“ကဲ အဘွားလူကို အပြင်ရောက်အောင်လို့ ပို့လိုက်ကြပါအေ။ ငါကတော့ နေထိုင်မကောင်းတာနဲ့ မပို့နိုင် တော့ဘူး”

အဘွားလူသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျေးဇူးစကားဆိုကာ ယုန်ယွမ်းနှင့်အတူ အစေတော်များ အဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ယုန်ယွမ်းက ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် တင်ထားသည့် အထုပ်ကြီးတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ

“အဲဒီအထုပ်ထဲက ပစ္စည်းတွေက မယ်မယ်ရဲ့ ဝတ်စုံတွေ။ အယင်နှစ်တွေ တုန်းက ကန်တော့လို့ ရထားတာ၊ ဒါပေမယ့် မယ်မယ် တစ်ခါမှမဝတ် ရသေးဘူး။ မယ်မယ်က စံအိမ်ပြင်ဘက်က ချုပ်တဲ့ အထည်တွေဆိုယင် ဘယ်တော့မှ မဝတ်ဘူး။ ဒါတွေကို ဒီတိုင်း သိမ်းထားယင်လဲ မကြာခင်မှာ ပျက်စီးကုန်တော့မှာ။ မနေ့ကတင် ကျွန်မကို အရှာခိုင်း ထားပြီး အဲဒါတွေကို အဘွားလူကို ပေးလိုက်တဲ့။ အိမ်မှာနေရင်း ဝတ်ချင်ယင်လဲဝတ်၊ မဝတ်ချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက်ပါတဲ့။ ဟောဒီအစ်ထဲမှာက အဘွားလူ ကြိုက်တတ်တဲ့ မုန့်တွေ၊ ဟောဒီ အထုပ်ထဲမှာက ဆေးတွေ။ ဆီးတော်ပွင့်မှုန့်ရယ်၊ ရွှေမရန် သက်စောင့်အားတိုး ဆေးပြားရယ်၊ သွေးအားကောင်းပြီး အားရှိတယ်တဲ့။ အထုပ်ထဲမှာလဲ ဆေးညွှန်းပါတယ်။ ဟောဒါက အဘွား ကိုင်ချင်ယင် ကိုင်ရအောင် လို့တဲ့။ ရွှေခြည်ထိုး လက်ကိုင် အိတ်နှစ်လုံး” ဟု ဆိုကာ ယုန်ယွမ်းသည် လက်ဆွဲအိတ် ကြိုးများကို ဖြေလိုက်ပြီးနောက် အထဲမှ ငွေချောင်းနှစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ငွေချောင်းပေါ်တွင် “လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ပါစ” ဟု စာတန်းထိုးထားလေ၏။ ထိုနောက် ယုန်ယွမ်းကပြုံးကာ

“အဲဒီတော့ ရွှေခြည်ထိုး လက်ကိုင်အိတ်ကိုတော့ အဘွားလူ ယူသွားပေါ့။ ငွေချောင်းနှစ်ချောင်း ကတော့ ကျွန်မကို ပေးချင် ပေးပစ်ခဲ့လေ” အဘွားလူသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဘုရားကို တလျက် ရှိပြီးနောက်

“ယူချင်ယင် ယူလိုက်ပါတော်၊ ရပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

အဘွားလူသည် သူ့စကားကို အဟုတ်ထင်ပြီး တကယ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည့် အခါတွင် ယုန်ယွမ်းက ပြုံးကာ

“အလကားပြောတာပါ အဘွားလူရယ်၊ ကျွန်မမှာ ရှိပါတယ်။ နှစ်သစ်ကူးတို့ ဘာတို့မှာ ကလေးတွေ လာ ကန်တော့ယင် ပေးဖို့ အဘွားလူ သာ ယူပါ”

ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်သည် သူတို့အနားသို့ ရောက်လာကာ ချိန်ဟွာမင်း ခေတ်တွင် လုပ်သည့် ကြွေ လက်ဖက်ရည်အုပ် တစ်လုံးကို ပေးလေ၏။

“သခင်လေး ပေါက်ယုရဲ့ လက်ဆောင်ပါ” ဟု အစေတော်က ပြောလေ၏။

အဘွားလူက လက်ဖက်ရည်အုပ်ကို ယူလိုက်ပြီးလျှင်

“အံမယ်လေး အဖိုးတန်ကြီး ပါလားတော်။ ဘွားလူတို့ အယင်တုန်းက ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခဲ့လို့ ဒီနေ့လို နေ့မျိုး တွေ့ရတာပဲ ထင်ပါရဲ့”

ယုန်ယွမ်းက

“ဟိုတစ်နေ့ အဘွားလူ ရောက်တဲ့နေ့က ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစား အလဲခိုင်းတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အဝတ် အစားတွေက ကျွန်မရဲ့ အဝတ်အစားတွေ။ အဲဒါတွေကို အဘွားလူပဲ ယူသွားတော့လေ။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် လိုချင်သေး ယင်လဲ ယူသွားဦး”

အဘွားလူက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ယုန်ယွမ်းသည် နောက်ထပ် အဝတ်နှစ်စုံကို ယူလာကာ ထုတ်၍ ပေးနေလေ၏။ အဘွားလူက သခင်မဝမ်း၊ ပေါက်ယုနှင့် မိန်းမပျိုများကို နှုတ်ဆက်ရန် ဥယျာဉ်ထဲသို့ သွားချင်၏။ သို့ရာတွင် ယုန်ယွမ်းက

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အဘွားလူရယ်၊ မသွားပါနဲ့တော့။ ဒီအချိန်ဆိုယင် သူတို့ ဧည့်သည်တို့ ဘာတို့ကို လက်ခံတွေ့လေ့ မရှိဘူး။ ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါမယ်။ နောင်မှာ အဘွားလူ အားယင်လဲ အလည်လာခဲ့ဦးနော်”

အဘွားလူ၏ ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးရန်အတွက် အတွင်းဆောင်ထဲမှ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ကိုခေါ်ရန် အခိုင်း မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် လက်ဆောင်ထုပ်များကို ယူရန်အတွက် နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ သူငယ်တော် တစ်ယောက်သည် အထုပ်များကို ဘေးမလွယ်ပေါက်မှ သယ်လာကာ အပြင်တွင် အသင့်ဖြစ်နေသည့် ရထားပေါ်သို့ တင်လျက်ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် အဘွားလူ ကို ရထားအထိ လိုက်ပို့ကာ နှုတ်ဆက်လေ၏။

နေ့လယ်စာစားပြီးနောက် ပေါက်ယုနှင့် မိန်းမပျိုများသည် မယ်မယ်ကို လာရောက်ကန်တော့ကြပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ထဲရှိ အဆောင်များသို့ ပြန်လာကြလေ၏။ ခွဲကာနီးတွင် ပေါက်ကြည်က ထိုက်ယုအား

“မလေး၊ ပေါက်ကြည်နဲ့ ခဏ လိုက်ခဲ့ပါလား။ စကားကလေး ပြောစရာရှိလို့”

သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် သင်္ဃေမြိုင် ရိပ်သာသို့ လိုက်လာခဲ့ လေ၏။

အဆောင်သို့ ရောက်လျှင် ပေါက်ကြည်က နောက်သလိုလိုဖြင့်

“ကဲ မရွေ့ယု၊ မရွေ့ယုကို စစ်ဆေးစရာ ရှိတယ်။ ရှေ့တော်ကို ခူးထောက် ခစားစမ်း”

ထိုက်ယုက တအံ့တသြဖြင့်

“မလေး ဘာအရူးထတာလဲ။ ထိုက်ယုမှာ ဘာစစ်ဆေးစရာ ရှိလို့လဲ”

“မလေး ထိုက်ယုက ဘာမှ မသိရှာဘူးပေါ့။ အလွန် အပြစ်မဲ့တဲ့ သူငယ်မလေးပေါ့ ဟုတ်လား။ ကိုယ် ဘာတွေ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တယ် ဆိုတာ မေ့နေပြီ ထင်တယ်။ ယီးတီးယားတား လုပ်မနေနဲ့ မြန်မြန် ဖြောင့်ချက်ပေးနော်”

ထိုက်ယုသည် ခပ်စောစောက မည်သို့မျှ မဖြစ်သော်လည်း သူ့စကားကြောင့် စိတ်ရှုပ်စ ပြုလာ၏။

“မလေး ဘာများပြောမိလို့လဲ၊ မလေးကို အပြစ်ရှာနေတာလား။ ပြောလေ၊ မလေး ဘာပြောလို့လဲ”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ခုထက်ထိ မသိချင် ယောင်ဆောင်နေတာ ပေါ့လေ။ ပေါက်ကြည်တို့ မနွေက အရက်ချို သောက်ရင်း စာစပ် ကြတွေ့ မလေး ရွတ်သွားတဲ့ စာက ဘာတဲ့လဲ၊ ဘယ်ထဲမှာ ပါတဲ့ စာလဲ”

မနွေက အရက်ချို သောက်ရင်း စာစပ်ကြစဉ် မိမိသည် “ခေါင်ရန်းဆောင်” နှင့် “အနောက်ဆောင်” ဆိုသည့် ပြဇာတ်ထဲမှ စာနှစ်ကြောင်း ကို အမှတ်တမဲ့ ရွတ်လိုက်မိသည်ကို ထိုက်ယု သတိရလာလေ၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်နှာ နီရဲသွားရာမှ ပေါက်ကြည်၏ လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်ရင်း ရယ်လိုက်လျက်

“ဟုတ်တယ်ကွယ်။ အမှတ်တမဲ့ ဒီစာကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ထိုက်ယု မှားသွားတယ်။ နောင်ဆိုယင် ဒီစာကြောင်းတွေကို မရွတ်တော့ပါဘူးနော်”

“ပေါက်ကြည်တော့ ဒီစာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘယ်ထဲက ပါလာတဲ့ စာလဲ ဆိုတာ သိပ်သိချင်နေတာပါ”

“ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့နော်။ နောင်မှာ ထိုက်ယု ဒီစာကို မရွတ်တော့ပါဘူး”

ထိုက်ယုမှာ ရှက်သွေးဖြာလျက်ရှိကာ သူ့ကို တဖွဖွ တောင်းပန်နေသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်မှာ ထပ်မေးရမည် ကို မမေးရက်လောက်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ထိုက်ယုကို

အထိုင်ခိုင်းပြီး လက်ဖက်ရည် တည်ခင်း လေ၏။

ပေါက်ကြည်က ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“မလေးကတော့ ယုံချင်မှယုံမယ်။ ပေါက်ကြည်ကလဲ တော်တော်ဆိုးတယ်။ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ် သမီးလောက်တုန်းက ဆိုယင် သိပ်ပြီး စိတ်ကောက်တတ်တာပဲ။ ပေါက်ကြည်တို့ မိသားစုဟာ ပညာတတ် မိသားစုလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ပေါက်ကြည်တို့ အဘိုးဆိုယင် စာအုပ်စာတမ်း စုတာကို သိပ်ဝါသနာ ပါတာ။ အဲဒီတုန်းက ပေါက်ကြည်တို့ ဆွေမျိုးသား ချင်းတွေကလဲ မနည်းဘူး။ ပေါက်ကြည်တို့ လူတွေကတော့ လေးနက်တဲ့ စာအုပ်တွေဆိုယင် သိပ်မုန်းတာပဲ။ ပေါက်ကြည် ရဲ့ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ တချို့ ကတော့ ကဗျာတို့၊ သီချင်းတို့ကို ဝါသနာပါတယ်။ “အနောက်ဆောင်”တို့၊ “စောင်းအိုရှင်”တို့၊ “ယွန်ခေတ် ပြဇာတ်ဆရာ”တို့ဆိုတဲ့ စာအုပ်တွေရှိတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို လူကြီးတွေ မသိအောင် တိတ်တိတ် ဖတ်ကြ ရတယ်။ လူကြီးတွေ မိသွားယင် အဆူ အရိုက်ခံရတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ စာအုပ်တွေကို မီးရှို့ပစ်တယ်”

“ဒီတော့ ဟိုတုန်းက မိန်းကလေးဆိုယင် စာမဖတ်ရဘူး၊ ဝတ္ထု မဖတ်ရဘူး။ ယောက်ျားကလေးတွေ ဆိုယင်လဲ စာကောင်း ပေကောင်းကို မဖတ်မယ့် အတူတူ ဘယ်စာကိုမှ မသင်တာက ပိုကောင်းတယ် ဆိုပြီး သင်မပေးကြဘူး။ ပေါက်ကြည်တို့လို မိန်းကလေးတွေ ကျတော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။ လက်ရေး ပန်းချီတို့၊ ကဗျာတို့ကိုလဲ မရေးရဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေ ဆိုယင် ရာဇဝါဒကို သင်လို့ အစိုးရ အုပ်ချုပ်ရေး မှာဝင်ပြီး လူထုတွေကို အုပ်ချုပ်တတ်တယ် ဆိုယင်တော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူးပေါ့လေ။ ခုတော့ ဒီလို စာကောင်းပေကောင်းတွေ မှေးမှိန်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးမရှိတဲ့ စာတွေက များနေတယ်။ ပညာသင်ပြီး သင်တာက တခြား၊ ဖြစ်တာက တခြား ဖြစ်နေတော့ မသင်တာဘဲ ကောင်းတယ်လို့ လူတွေက ယူဆလာကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ ဖတ်ကြတဲ့ စာပေတွေကလဲ အဆင့်အတန်း နိမ့်တဲ့ စာပေတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ လူတွေက ဘယ်လို ယူဆလာကြသလဲ။ ပညာသင်တာဟာ အလကားပဲ။ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်တာတို့၊ ကုန်အရောင်းအဝယ် လုပ်တာတို့ကမှ တော်သေးတယ်လို့ ယူဆလာကြတယ်။ မိန်းကလေး ဆိုယင်လဲ ပညာတွေ သင်နေမယ့် အစား အချုပ်အလုပ်တို့ကို သင်တာမှ ဟုတ်တုတ်တုတ် ရှိသေးတယ် ဆိုပြီး ပစ်ပယ် လာကြတယ်။ ဒီတော့ ပေါက်ကြည်တို့လို စာနည်းနည်း ပါးပါးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ စာအုပ်ကောင်းတွေကို ရွေးပြီး ဖတ်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ မကောင်းတဲ့ စာပေတွေရဲ့ ဩဇာ အရှိန်အဝါ အောက်ကို ရောက်သွားယင် ပေါက်ကြည်တို့ရဲ့ ဘဝဟာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတဲ့ဘဝကို ရောက်သွားနိုင်တယ်”

ထိုက်ယုသည် ခေါင်းကိုငုံကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပေါက်ကြည်၏ စကားများကို နားထောင်လျက် ရှိလေ ၏။ ပေါက်ကြည်၏ စကားများမှာ မှန်သည်ဟု သဘောပေါက်ကာ “ဟုတ်တာပေါ့” ဟု ထောက်ခံ ပြောဆိုမိလေ၏။

ထိုစဉ် စုယွန် ပေါက်လာကာ

“မလေးငှက်မယ်က အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့ပါတဲ့။ ဒီပြင် သခင်မလေးတွေလဲ သခင်လေး ပေါက်ယု အခန်းမှာ ရောက်နေကြတယ်”

“ဘာကိစ္စများလဲ မဆိုနိုင်ဘူး” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

“ဟိုရောက်တော့ သိမှာပေါ့ကွယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စပါးချိုတ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြရာ အခြားသူများ အစုံအညီ ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

လီဝမ်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ကိုယ်တို့ ဂမုန်းနွယ် ကဗျာအဖွဲ့က ထောင်မှ မထောင်ရသေးဘူး။ အသင်းဝင် တစ်ယောက် လျော့တော့မယ်။ ဆီချွန်းက ဒီနှစ် တစ်နှစ်လုံး အတွက် ခွင့်တောင်းနေတယ်”

“မနေ့က သူ့ကို မယ်မယ်က ဥယျာဉ်ပုံ ပန်းချီ အဆွဲခိုင်းနေတယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ အဖွဲ့ထဲကို မပါချင်တုန်း အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်း ရသွားတာပေါ့” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။

တန်ချွန်းက

“မယ်မယ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး မလေးရယ်။ ဒီကိစ္စကို စတာက အဘွားလူရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒီအဘွားလူ ပြိုဟ်မွေတာ။ အဘွား လူ ဆိုလို့သာ ခေါ်ရတယ်။ ဘယ်သူ့ အဘွားမှန်းလဲ မသိပါဘူး။ အမှန်ကတော့ အဘွားလူလို့ ခေါ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ အဘွား နံဖျက်ပိုးလို့ ခေါ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

ထိုက်ယု၏ စကားကြောင့် အားလုံး ပိုင်းရယ်လိုက် ကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်က

“မလေးငှက်မယ်က နှုတ်သီးကောင်းတယ် လို့သာ နာမည်ကြီးနေတာ။ သူက စာတို့ဘာတို့ သိပ်မတတ်တော့ သူပြောတဲ့ စကားက အပြော မတတ် ဆဲသလိုဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်ကတော့ ဟောဒီက မလေးထိုက်ယုကို မမီဘူး။ ကွန်ဖြူဇီရဲ့ သမိုင်းကျမ်းထဲကလို ပြောလိုက်ယင်လဲ ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ၊ ဥပမာ ဥပမေယျကလဲ ကောင်းတော့ မလေးငှက်မယ် ပြောတာထက်

ပိုထိတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ မနေ့က အဘွားလူကြောင့် ပေါက်ကြည် တို့တတွေ စာတွေစပ်ကြ၊ အရက်ကလေး တမြဲမြဲ ဖြစ်ကြတာတွေကို အဘွားနံဖျက်ပိုး ကြောင့်လို့ တစ်လုံးတည်းနဲ့ ပြောချလိုက်တော့ ရှင်းရောပေါ့။ သူမို့လို့ ရှာရှာဖွေဖွေ ပြောတတ်ပေလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ မလေးထိုက်ယု မလေး အကြောင်းကို ပေါက်ကြည် ပြောလိုက်မှပဲ သရုပ်ပေါ် တော့တယ်” ဟု အားလုံးက ပြောကြလေ၏။

လိဝမ်းက

“ကဲ၊ ဒီတော့ ဆီချွန်းကို ခွင့် ဘယ်လောက်ပေးမလဲ စဉ်းစားကြဦး။ ကိုယ်က တစ်လလောက်ပဲ ပေးချင်တာ။ သူကတော့ နည်းလွန်းတယ်တဲ့။ ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ထိုက်ယုက

“တစ်နှစ်ဆိုတာ သိပ်တော့ မများပါဘူး။ ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို ဆောက်တာက တစ်နှစ်ကြာတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို ပန်းချီရေးယင်လဲ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ကြာမှာပေါ့။ မင်ဖျော်ရတာ၊ စက္ကူကိုဖြန့်ရတာ၊ စုတ်တံကို မင်ထဲ နှစ်ရတာနဲ့ ဆိုတော့”

အခြားသူများမှာ ထိုက်ယုသည် ဆီချွန်းကို စတော့မည်ဟု သိလိုက်သည့်အတွက် အခြားသူများက စကား ဆုံးအောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ

“ပြီးတော့ကော”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ဪ၊ ပြီးတော့လဲ ဥယျာဉ်ကြီးကို တအိအိနဲ့ ဆွဲရမယ်ဆိုတော့ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ကြာမှာပေါ့လို့ ပြောမလို့ ပါ”

ထိုစကားကြောင့် ပွဲကျသွားကြပြန်၏။ ပေါက်ကြည်က

“ဟုတ်တယ်၊ တအိအိနဲ့ ဆွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်မှန်တာပဲ။ ဒီမှာ ပန်းချီဆွဲတာက အဓိက မဟုတ်လား။ မနေ့က ပြောခဲ့တဲ့ ပြက်လုံးတွေက အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ ရယ်စရာ ကောင်းချင် ကောင်းနေပေမယ့် ခုပြန်စဉ်းစား ကြည့်ယင် သိပ်မရယ်ရတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ စကားကတော့ ခုလဲ ရယ်ရတယ်။ နောင် ပြန်စဉ်းစားယင်လဲ ရယ်နေဦး မှာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ပေါက်ကြည်ကတော့ တကယ် သဘောကျတယ်”

“ဘာလဲ မလေးက သူ့ကို မြှောက်ပေးပြီး ဆီချွန်းကို ရယ်စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ထိုက်ယုက ဆီချွန်း၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဖက်လိုက်ကာ

“တကယ်ပြောတာပါ။ ခု ပန်းချီရေးမှာက ဥယျာဉ်ကြီးတွင် ပဲလား။
မလေးတို့ ပုံတွေကိုကော မဆွဲတော့ဘူးလား။”

“အစတုန်းကတော့ ဥယျာဉ်ပုံကို ဆွဲဖို့ စိတ်ကူးတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
ဒီအတိုင်းကြီး ဆွဲယင် ပုံက ပန်းချီနဲ့ မတူဘဲ ဗိသုကာ ပုံစံ ထုတ်ထားတဲ့ ပုံကြီးနဲ့
တူနေလိမ့်မယ်လို့ မယ်မယ်က ပြောနေတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ပျော်ပွဲစား
ထွက်တဲ့ပုံမျိုး လူတွေရဲ့ပုံပါ ထည့်ဆွဲယင် ကောင်းမယ်တဲ့။ ခက်တာက
ဆီချွန်းကလဲ အဆောက်အအုံတို့ လူတို့ကို အသေးစိတ် သိပ်ဆွဲတတ်တာ
မဟုတ်ဘူး။ ခု မယ်မယ်က ခိုင်းနေတော့ ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့။”

“လူပုံကို ဆွဲရတာက လွယ်ပါတယ်ကွယ်။ ပိုးကောင်တို့ ဘာတို့
ပုံကိုကော မဆွဲတတ်တော့ဘူးလား။” ဟု ထိုက်ယုက မေးလိုက်၏။

“ထိုက်ယု တို့ကတော့ လုပ်ပြီ၊ လူဆွဲတတ်ယင် တော်ရောပေါ့။
ပိုးကောင် မွှားကောင်က ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ဦး မှာလဲ။ အလွန်ဆုံး ထည့်ချင်ယင်
ငှက်ကလေး တစ်ကောင် နှစ်ကောင်လောက် ထည့်ပေါ့။”

“တခြားပိုးကောင် နှံ့ကောင်တွေ မထည့်ယင် နေလေ။ ဒါပေမယ့်
မနေ့က နှံ့ဖျက် ပိုးကောင်ကြီး မပါယင်တော့ ပန်းချီကား က ဘယ်နှယ်လုပ်မှ
မကောင်းနိုင်ဘူး။”

ဤတွင် ရယ်ကြပြန်လေ၏။ ထိုက်ယုက ရင်ကို လက်ဖြင့် ဖိလိုက်ရင်း

“ဆွဲယင်လဲ မြန်မြန်ဆွဲပါ။ ဒီက ပန်းချီကားကို နာမည်ပေးချင်လှပြီ။
ပြီးယင် “နှံ့ဖျက်ပိုး နှင့်အတူ အပင်းဆို့ ကြခြင်း” လို့ နာမည်ပေးရမယ်။”

ဤတွင် သူတို့တစ်သိုက်မှာ သောသော လှုပ်လှုပ် ရယ်မောကြလေရာ
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်ခုခု လဲကျသည့် အသံ တစ်သံကို ကြားတော့မှ
အရယ်ရပ်သွားကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အသံလာရာသို့
ကြည့်လိုက်မိကြ လေ၏။ ရှိစမ်းယဉ်မှာ ကုလားထိုင် နောက်မီကိုမီ၍
ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လျက်ရှိသည်တွင် မဟန်နိုင်တော့ ဘဲ နောက်ပြန်
လန်ကျသွားလေရာ နောက်မှ နံရံကြီးရှိ၍သာ မြေကြီးပေါ်အထိ
ပက်လက်လန်ကျ မသွားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ဤတွင် ခြေနှစ်ချောင်း ထောင်ကာ
ပက်လက်လန်နေသည် ရှိစမ်းယဉ်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်၍ တဝါးဝါးဖြစ်လျက်
ရှိပြန်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပေါက်ယုက သူ့ကိုသွား၍ ထူပေးရလေ၏။

အတန်ကြာမှ အသီးသီး ဣန္ဒြေဆည်နိုင်ကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင်
ထိုက်ယုကလည်း မိမိကို တစ်စုံတစ်ရာ အရိပ်ပြ သည်ဟု ထင်လိုက်မိသဖြင့်

အိပ်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာကာ မှန်ရှေ့တွင်ရပ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ့ဆံပင်များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မှန်တင်ခုံပေါ်မှ လီဝမ်း၏ ဘီးကိုယူကာ ဆံပင်တို့ကို သပ်ရပ် စေပြီးနောက် အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယုက လီဝမ်းအား လက်ညှိုးထောင်ပြလိုက်ကာ

“ဘယ်လိုလဲ မမ၊ ထိုက်ယုတို့ကို အချုပ်အလုပ် သင်ပေးမှာလား။ ပညာတွေ သင်ပေးမှာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ယင်လဲ ဒီမှာလာပြီး ဟားတိုက်ခိုင်းနေတာလား။”

လီဝမ်းက

“သူပြောတာကို ကြည့်ကြနော်၊ ဟားတိုက်ရအောင် လုပ်တာက သူ။ အပြစ်ပုံချတော့ ကိုယ့်အပေါ် ပုံချတယ်၊ ထိုက်ယုက တကယ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ကြည့်ပါ၊ သူ ယောက်ျားရယင် ယောက္ခမဆိုးဆိုးနဲ့ ယင်လဲ တွေ့မှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ ယောင်းမ ခပ်စွာစွာတွေနဲ့ တွေ့မှာပါ။ အဲဒီ အခါကျတော့ သူ ဒီလောက် နှုတ်သီးကောင်းနိုင်ဦးမလား ကြည့်ရသေးတာပေါ့။”

ထိုက်ယုက ပေါက်ကြည်၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကဲပါ ဒီလောက်တောင် ခွင့်လိုချင်ယင်လဲ သူတောင်းတဲ့အတိုင်း တစ်နှစ်သာ ပေးလိုက်ပါ။”

ပေါက်ကြည်က

“ပေါက်ကြည် မျက်နှာမလိုက်ဘဲ ပြောမယ်၊ နားထောင်ကြ။ ဆီချွန်းက ပန်းချီရေးကောင်းတယ် ဆိုတာက စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်တဲ့ပန်းချီကို အဆွဲကောင်းတာ။ ခုလို ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ် ပုံတူဆွဲ ရမယ်ဆိုတော့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို မျက်စိထဲမှာ သေသေချာချာမြင်နေဖို့ လိုတာပေါ့။ တကယ်ကတော့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ကျောက်ခက် ကျောက်ဆောင်က မရေတွက်နိုင်ဘူး။ သစ်ပင်တွေ၊ အဆောင်တွေ၊ လေသာဆောင်တွေ၊ လေညင်းဆောင်တွေက အများကြီး။ တစ်ချို့က ခပ်နီးနီး၊ တစ်ချို့က ခပ်ဝေးဝေး၊ ဒီလောက်များပြီး ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးကို စက္ကူလေး တစ်ချပ်ပေါ်မှာ ဆွဲအောင် ဆွဲရမယ်ဆိုတော့ သိပ်မလွယ်ဘူးပေါ့။ စက္ကူပေါ်မှာရှိတဲ့ ကွက်လပ်ကိုကြည့်ရဦးမယ်၊ နောက်ခံ ကားကို ဘယ်လိုထည့်မလဲ၊ ရှေ့အနီးရှုခင်းကို ဘယ်လိုပေးမလဲ၊ ဘယ်အရာတွေကို မှီနီပြီး ဘယ်အရာတွေကို အသား ပေးမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားရမယ်။ တစ်ချို့အရာတွေကို ကြည့်ကောင်းအောင် ထပ်ဖြည့်ထည့်ရမယ်။ တစ်ချို့အရာတွေကို နှုတ်ပစ်ရမယ်၊ တစ်ချို့ကိုဖော်ပြီး တစ်ချို့ကို ဖုံးပစ်ရမယ်။

ပန်းချီကားကို အကြမ်းဆွဲပြီး ဖွဲ့စည်းပုံအနေအထား ကောင်း မကောင်း ကြည့်ရဦးမယ်။

“ဒုတိယအချက်က အဆောက်အအုံတွေ ရေးတဲ့အခါမှာ အချိုးမှန်ဖို့အတွက် ပေတံကိုသုံးရမယ်။ တစ်ချက် ချော်လိုက်တာနဲ့ လှေကားလက်ရန်းက ကောက်နေတာ၊ တိုင်က ယိုင်နေတာ၊ ပြတင်းပေါက်က ရွဲ့နေတာ၊ လှေကားထစ်က စောင်းနေတာ၊ စားပွဲက နံရံထဲဝင်နေတာ၊ ပန်းအိုးက လိုက်ကာထိပ်မှာ တင်နေတာတို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုယင် ပန်းချီကားက လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့။

“ပန်းချီဆွဲရာမှာ နောက်အရေးကြီးတဲ့ တတိယအချက် တစ်ခုက ကိုယ်ရေးထည့်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ နေရာ မှန်ရဲ့လား၊ လူရုပ်ဟာ အကွာအဝေး မှန်ဖို့၊ အနိမ့်အမြင့် ကွဲပြားဖို့လိုတယ်။ လူတွေဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ တွန့်နေပုံ၊ ခါးစည်းကြိုးတွေ၊ လက်ချောင်းတွေနဲ့ လမ်းလျှောက်ပုံတွေက အထူးအရေးကြီးတယ်။ စုတ်တစ်ချက် ချော်သွားတာနဲ့ လက်ချောင်းကြီးတွေက ဖောင်းပြီး ပုပ်ပွနေတဲ့ လက်ချောင်းကြီးတွေလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ခြေထောက်တွေကလဲ ပုံပျက်နေတတ်တယ်။ လက်ချောင်းနဲ့ ခြေထောက်တွေ ပုံပျက်တာက မျက်နှာမလှတာ၊ ဆံပင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတာထက် အကြည့်ရဆိုးတယ်။

“ဒါကြောင့် ဥယျာဉ်ကိုလဲ ဆွဲမယ်၊ လူတွေကိုလဲ ဆွဲရမယ်ဆိုယင် သိပ်မလွယ်လှဘူး။ ပုံဆွဲကျင့်ဖို့ တစ်နှစ် ဆိုတာလဲ များလွန်းတယ်။ တစ်လ ဆိုပြန်တော့လဲ နည်းလွန်းတယ်။ ဒီတော့ ခြောက်လ ဆိုယင် တော်ပါပြီ။ ဒီအတွင်းမှာ မောင်လေးပေါက်ယု က သူ့ကိုကူပေါ့။ ကူတယ်ဆို ပေါက်ယုက ပန်းချီသင်ပေးနိုင်လို့ ပန်းချီတတ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ တခြား အကူအညီမျိုး ကိုပြောတာ။ ဥပမာ အခက်အခဲ တွေ့နေရယင် မောင်လေးက အပြင်က ပန်းချီ တတ်ကျွမ်းသူများဆီမှာ အကြံဉာဏ် တောင်းပေးနိုင်တယ်။ တိုင်ပင်နိုင်တယ်”

“ကောင်းတယ်။ ချန်နုလျှံ ဆိုယင် ခန်းဆောင်တွေ ဘာတွေကို ရေးတဲ့နေရာမှာ အသေးစိတ် ရေးနိုင်တယ်။ ချန်ဂျီရှန် ဆိုယင် မိန်းကလေး ရုပ်တွေကိုဆွဲရာမှာ တော်တော်လက်ရာမြောက်တယ်။ မောင် သူတို့ဆီကို ခုပဲ သွားပြီး အကြံဉာဏ် တောင်းမယ်လေ”

ပေါက်ကြည် က

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီလောက် ပျာယာခတ် မနေစမ်းပါနဲ့။ ဒီမှာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး လိုအပ်မှ သွားတောင်းပါ။ အရေးကြီးတာက ပန်းချီဆွဲဖို့ ဘယ်ပစ္စည်းတွေ လိုမလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားပါဦး”

“မောင်တို့ စံအိမ်မှာ ပန်းချီရေးလို့ ကောင်းတဲ့ ဆွေလန်း စက္ကူတွေ

ရှိတယ်လေ။ မင်စုပ်တော့ ပန်းချီရေးလို့ ကောင်းတာပေါ့”

ပေါက်ကြည်က နှိမ်သလိုလိုဖြင့်

“မောင့်စက္ကူတွေ ဘာသုံးလို့ရမှာလဲ။ ဆွေ့လန်း စက္ကူက မင်သိပ်စုပ်တော့ လက်ရေးပန်းချီ တို့ဘာတို့ ရေးယင် ကောင်းချင် ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ပိုင်း ပန်းချီဂိုဏ်းက ဆွဲတဲ့ ရှုခင်းပုံလို မင်ရေးပန်းချီ ဆွဲယင်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုလို ရောင်စုံဆေးနဲ့ ဆွဲယင်တော့ ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆေးလဲ စုတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ချက်ချင်းဆေးတွေ ပျံ့ကုန်မှာ။ ပန်းချီကားပျက်ပြီး စက္ကူကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မှာပဲ”

“ဒီတော့ ပေါက်ကြည် အကြံတစ်ခုပေးမယ်။ ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို ဆောက်တုန်းက အသေးစိတ် ဆွဲထားတဲ့ ဗိသုကာ ပုံစံတစ်ခု ရှိတယ်။ ဆွဲတာက ပုံဆွဲဆရာတွေ ဆွဲတာပေမယ့် အတိုင်းအတာတို့၊ အရှေ့အနောက်တို့ ဆွဲတာ တိကျတယ်။ အဲဒီပုံစံကို ဒေါ်လေးဝမ်ဆီမှာ တောင်းကြည့်။ အဲဒီပုံစံကားချပ်နဲ့ တရွယ်တည်း ပိုးသားထူထူ တစ်စကို မလေးငှက်မယ်ဆီ မှာတောင်း။ စာရေးတော်ကြီးတွေ ဆီကို အဲဒီပိုးစကို ပေးလိုက်ပြီး ပုံကြမ်းကို အဆွဲခိုင်းလိုက်။ တချို့ ဖြုတ်တန်တာဖြုတ်၊ ထပ်ထည့်တန်တာကို ထပ်ထည့်ခိုင်းပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီပုံကြမ်းပေါ်မှာ လူရုပ်တွေ ထည့်ရေးလိုက်ယင် ပန်းချီကား ဖြစ်ရောပေါ့။ စာရေးတော်ကြီး တွေကိုပဲ အစိမ်းရောင်နဲ့ အပြာရောင်ကို အစပ်ခိုင်းလိုက်။ ရွှေမင်နဲ့ ငွေမင်လဲ သူတို့ကိုပဲ အစပ်ခိုင်းလိုက်။ ပြီးတော့ ကော်ကျိုဖို့နဲ့ စုတ်တံတွေကို ဆေးဖို့ ရေနွေးတည်ဖို့ အတွက် လက်ဆွဲမီးဖိုကလေး တစ်လုံးလဲ လိုသေးတယ်။ အရောင်သွင်းတဲ့ အခါမှာ အောက်က ပန်းချီကားဖြန့်ဖို့ သတ္တလုပ်ခင်းတဲ့ စားပွဲတစ်လုံးလဲ လိုတယ်။ မောင့်မှာ ဆေးစပ်ပန်းကန်ပြားနဲ့ စုတ်တံတွေလဲ ကောင်းကောင်း မရှိသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူတို့ကိုလဲ အသစ် ဝယ်ရမယ်”

“ဟင် ဆီချွန်းမှာ ဒီပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှမရှိဘူး။ ဆီချွန်း ပန်းချီဆွဲယင် စာရေးတဲ့ စုတ်တံတွေနဲ့ပဲ ဆွဲတာပဲ။ ပြီးတော့ ဆေးဆိုလို့လဲ အနီရင့်ရယ်၊ အပြာရယ်၊ မြေနီဝါရယ်၊ ပန်းရောင်ရယ် ဒါပဲရှိတယ်။ ဒါကလွဲယင် ဆီချွန်းမှာ ဆေးရောင်စုံ ဆွဲတဲ့ စုတ်တံနှစ်ချောင်းပဲ ရှိတယ်”

ပေါက်ကြည်က

“ဘာဖြစ်လို့ စောစောက မပြောတာလဲ။ ပေါက်ကြည်ဆီမှာ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ပစ္စည်း တော်တော်စုံစုံ ရှိတယ်။ ဆီချွန်း ဆွဲချင်တယ် ဆိုယင် ယူစမ်းပါ။ ဆွဲလို့တောင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဆီချွန်းအတွက် သိမ်းထားပါမယ်။ လိုယင် လာယူ လှည့်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည်ဆီမှာရှိတဲ့ ပန်းချီစုတ်တံတွေက

ယပ်တောင်တွေပေါ်မှာပဲ ရေးလိုကောင်းမှာ။ ဒီလောက် ကြီးတဲ့ ပန်းချီကားကြီးကိုတော့ ဆွဲလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဆီချွန်းအတွက် လိုအပ်မယ့် ပန်းချီပစ္စည်းတွေကို ပေါက်ကြည် စာရင်းလုပ်ပေးမယ်လေ။ အဲဒီစာရင်းကို မယ်မယ်ကိုပြပေါ့။ ကဲ စာရင်းရွတ်ပြမယ်လေ။ မောင်လေးက လိုက်ရေးပေးလိုက်”

ပေါက်ယုက စုတ်တံနှင့် မှင်ခုံကို ယူလိုက်၏။ ပေါက်ကြည်၏ စကားကို ကြားသည့်အခါတွင် စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်ကာ လိုက်ရေးရန် အသင့်ပြင်ထားလေ၏။

“ပုံကြမ်း ကောက်ဖို့ စုတ်ပြားကြီး လေးချောင်း၊ စုတ်အလတ် လေးချောင်း၊ စုတ်အသေး လေးချောင်း”

ပေါက်ကြည်က ပါးစပ်မှ ပြော၏။

“ဆေးရောင်တင်ဖို့ စုတ်ပြားကြီးလေးချောင်း၊ စုတ်အလတ်လေးချောင်း၊ အသေးလေးချောင်း။ အသေးစိတ် ကောက်ကြောင်းတွေကို ရေးဖို့အတွက် စုတ်တံ အကြီးဆယ်ချောင်းနဲ့ အသေးဆယ်ချောင်း။ မှတ်ဆိတ်နဲ့ မျက်ခုံးမွှေး ဆွဲတဲ့ စုတ်တံဆယ်ချောင်း။ ရေဆေးတင်ဖို့အတွက် စုတ်တံကြီး အချောင်းနှစ်ဆယ်နဲ့ အသေး အချောင်းနှစ်ဆယ်။ လူရုပ် ရေးဖို့ စုတ်တံဆယ်ချောင်း နဲ့ မိုးမခပင် ဆွဲတဲ့ စုတ်တံဆယ်ချောင်း။

“ပြီးတော့ မြားခေါင်းတံဆိပ် ဟင်္သာပဒါးရောင်ဆေး လေးအောင်စ၊ အဝါနုရယ်၊ အဝါရင့်ရယ်၊ အပြာနုရယ် အစိမ်းနုရယ်၊ မြေနီ အဝါရယ်က လေး အောင်စ စီ၊ အပြာက ရှစ်အောင်စ၊ ခဲဖြူရောင်က လေးဘူး။ ပန်းနုရောင် စက္ကူက ဆယ်ချပ်။ အနီရောင် ရွှေပြားစက္ကူနဲ့ အစိမ်းရောင် ရွှေပြားစက္ကူက အချပ် နှစ်ရာစီ။ ကော်စေးနဲ့ ကျောက်ချဉ်စစ်စစ် က လေးအောင်စစီ။ ဒါတွေက ပန်းချီရေးမယ့် ပိုးစကိုသုတ်ဖို့ မပါသေးဘူးနော်။ အဲဒီကိစ္စတွေကိုတော့ ကိုယ်တိုင် လုပ်မနေ ပါနဲ့လေ။ စာရေးတော်ကြီးတွေကို အလုပ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့။ အဲဒီ ဆေးတွေကို သန့်သန့်ဖျော်။ တချို့ကို အမှုန့်ကြိတ်ပြီးစပ်၊ ကော်နဲ့ ရောကျိုလိုက်ပြီးယင် စိတ်ကြိုက် ဆွဲပေတော့။ တစ်သက်လုံး အရောင်မပျက်တော့ဘူး။

“ပြီးတော့ ပိုးသားနဲ့ ယက်ထားတဲ့ ဆန်ကာ နုနုက လေးချပ်။ ဆန်ကာကြကြ လေးချပ်။ ငှက်မွေးပုံ စုတ်တံ လေးချောင်း။ ဆေးမှုန့်ကြိတ်ဖို့ ဆုံအကြီးအငယ် လေးလုံး။ စဉ့်ခွက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း အလုံးနှစ်ဆယ်၊ ငါးလက်မပတ်လည် ဆေးစပ် ပန်းကန်ပြား ဆယ်ချပ်၊ သုံးလက်မပတ်လည် အဖြူရောင် ပန်ကန်ပြားကြမ်း အလုံးနှစ်ဆယ်။ လက်ဆွဲမီးဖို ကလေးနှစ်လုံး။ ဟင်းအိုးအရွယ် ဟင်းချက်တဲ့ မြေအိုး အကြီးအသေး လေးလုံး။

ကြွေအိုးအသစ်နှစ်လုံး။ ရေဆွဲပုံးသစ် နှစ်လုံး။ တစ်ပေစီရည်တဲ့ အဝတ်ဖြူ အိတ်လေးလုံး။ ကျောက်မီးသွေး အကောင်းစား တစ်ဆယ်သား။ အံဆွဲ သုံးလုံးပါတဲ့ ဗီရို တစ်လုံး။ ပြောင်စောစ ဆယ်ပေ။ ဂျင်းရည် နှစ်အောင်စ။ ပဲပိစပ် အရည်က နှစ်ကျပ်ခွဲသား”

“ဒယ်အိုးတစ်လုံးနဲ့ သံယောင်းမ တစ်ချောင်း” ဟု ထိုက်ယုက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မလေးက ဂျင်းရေနဲ့ ပဲပိစပ်ရေတွေ ထည့်တော့ အဲဒီဆေးတွေကို ကြော်စားဖို့ ဒယ်အိုးတို့ ဘာတို့များ လိုမလား လို့ပါ”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။ ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဒါတွေကို မလေး နားမလည်ပါဘူးကွယ်။ အဲဒီ ပန်းကန်ကြမ်းတွေက သိပ်အပူ မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဆေးကျိုတော့မယ်ဆိုယင် မီးအပူကို ခံနိုင်အောင် ပန်းကန်တွေမှာ အောက်က ဂျင်းရည်နဲ့ ပဲပိစပ်ရည်ကို သုတ်ပေးရတယ်။ နို့ မဟုတ်ယင် ချက်ချင်းကွဲသွားမှာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်” ဟု အခြားသူများက ထောက်ခံကြလေ၏။

ထိုက်ယုသည် စာရင်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီးလျှင် တန်ချွန်းကို တစ်တောင်ဖြင့် တွက်၍

“ပန်းချီကားလေး တကားဆွဲဖို့အတွက် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ၊ ဗီရိုတွေကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ သူမင်္ဂလာ ဆောင်ယင် ဝယ်မယ့် ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေကို ရောပြီး တစ်ခါတည်း စာရင်းမှတ်နေပြီ ထင်တယ်” ဟု တိုးတိုးပြောလေ၏။

တန်ချွန်းက မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရ ရယ်လေ၏။

“မလေးပေါက်ကြည်။ ဟောဒီမှာ မလေးထိုက်ယုရယ် ပြောနေတယ်။ ဘာပြောသလဲ ဆိုတာကိုတော့ သူ့ကိုပဲ မေးကြည့်တော့”

“သူ့ကို မေးစရာ မလိုပါဘူး တန်ချွန်းရယ်။ ခွေးပါးစပ် ဟကြည့်ယင် ခွေးစွယ်ပဲ တွေ့မှာပေါ့။ ဆင်စွယ်ကို ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ”

ပေါက်ကြည်သည် ထိုသို့ပြောကာ ထိုက်ယုကို ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ တွန်းချလိုက်ပြီးနောက် ပါးကို လိမ်ဆွဲလိုက် လေ၏။ ထိုက်ယုက တစ်ခစ်ခစ် ရယ်ရင်း

“တောင်းပန်ပါတယ် မလေးရယ်။ ထိုက်ယုက မလေးထက် ငယ်တော့ မလိမ်မိုး မလိမ်မာပဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကိုယ့်ညီမလေးကို

ဆုံးမမှပေါ်နေ၏။ မလေးကမှ ထိုက်ယုကို ဗွေယူနေယင် ထိုက်ယုမှာ ဘယ်သူ့ကို သွားပြီး အားကိုးရတော့မှာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားနောက်ကွယ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးချင်းသာ သိသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်များ ပါနေကြောင်း ကိုမူ အခြားသူများ မသိကြချေ။

“အံ့မယ်လေး သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာနော်။ ဟုတ်ပါတယ် မလေး ပေါက်ကြည်ရယ်၊ ဗွေမယူပါနဲ့ သနားပါတယ်” ဟုအခြား သူများက ဝိုင်းနောက်ကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် နောက်ပြောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မကောင်းသည့် စာပေများကို ဖတ်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ ပြောဆိုခဲ့သည့် စကားများကို အမှတ်ရလာသည့်အတွက် နောက်ပြောင်ခြင်း မပြုတော့ပဲ အရှိန်သတ်၍ နေလိုက်လေ၏။ ထိုက်ယုက

“မလေး ပေါက်ကြည်ဟာ သိပ် သဘောကောင်းတယ်နော်။ ထိုက်ယု သာဆိုယင် ဒီလောက် ခွင့်လွှတ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပေါက်ကြည်သည် ထိုက်ယုကို လက်ညှိုးထောင်၍ ပြလိုက်လျက်

“မယ်မယ်ကရော လူတွေကရော ထိုက်ယုကို ချစ်နေကြတာလဲ မပြောနဲ့လေ။ ခု ပေါက်ကြည်တောင် မလေးကို ချစ်စပြုလာပြီ။ ကဲလာ မလေးရဲ့ ဆံပင်ကို ပေါက်ကြည် ပြင်ပေးပါရစေ”

ထိုက်ယုက သူ့စကားကို နားထောင်ကာ အနားသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ ပေါက်ကြည်သည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် ထိုက်ယု၏ ဆံပင်များကို ပြင်ပေးလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ ပေါက်ကြည် ဆံပင်ထုံးပေးပုံမှာ များစွာလှပသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ယခင် တစ်ခေါက်တုန်း ကတည်းက ပင်လျှင် သူ့ကို အထုံးခိုင်းရလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ ထိုသို့ တွေးနေစဉ် ပေါက်ကြည်က

“အဲဒီစာရင်း ရေးပြီးလို့ ရှိယင် မယ်မယ့်ကို ပြလိုက်လေ။ တချို့လဲ စံအိမ်မှာ ရှိမှာပေါ့။ မရှိတဲ့ ပစ္စည်းကိုတော့ ဝယ်ရမှာပေါ့။ ဆေးစပ်တဲ့ အခါမှာ ပေါက်ကြည်လဲ ကူစပ်ပေးမယ်လေ”

ပေါက်ယုသည် စာရင်းကို ယူလာခဲ့လေသည်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း စကားပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့ည ညစာစားပြီးသည့် အခါ၌ သူတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း မယ်မယ်ကို သွား၍ ကန်တော့ကြလေ၏။ မယ်မယ်မှာ ပင်ပန်းနေစဉ်တွင် အအေးပတ်သွားခြင်း မျှသာ ဖြစ်သည့်အတွက် အိပ်ရာထဲတွင် တစ်ရက်လောက်နားပြီး ဆေးတစ်ခွက်

သောက်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ညနေပိုင်း၌ အတော် နေကောင်းနေလေပြီ။

ထိုနောက်တစ်နေ့၌ မည်သို့ဖြစ်ပျက်သည်ကိုမူ နောက်အခန်းတွင်
ဖော်ပြထားပေ၏။

အချိန်ဖြုန်း၍ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရန် ရန်ပုံငွေကောက်ခြင်း။

မပျက်ပြုန်းနိုင်သော အချစ်အတွက် မြေပြင်တွင် ဆီမီးထွန်းဆုတောင်းခြင်း။

မယ်မယ်မှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထိုနေ့က ဥယျာဉ်ထဲသို့ လျှောက်လည်စဉ် အနည်းငယ် အအေးမိ သွားခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ သမားတော်ကြီး လာလည်ပြီး ဆေးပေးသွားလျှင် ပျောက်ကင်းသွားမည် ဖြစ်ကြောင်းကို သိပြီးသည့်အခါ သခင်မဝမ်သည် အထူးအထွေ စိတ်သောက ရောက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ နတ်ငှက်မယ်ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျိချိန်ထံ စားသောက်ဖွယ်တစ်ခုခု ပို့ဖို့ အစီအစဉ် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ တိုင်ပင်နေကြစဉ် မယ်မယ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခေါ်ခိုင်း လိုက်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခပ်သုတ်သုတ် ထလိုက်လာခဲ့ကြ လေ၏။

“တော်တော် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွားပြီလား မယ်မယ်” ဟု သခင်မဝမ်က မေးလိုက်၏။

“အင်း တော်တော်လေး ကောင်းသွားပါပြီ။ ခုတွင် ညည်းတို့ ပို့လိုက်တဲ့ ငုံးသားဟင်းချိုကလေးကို သောက်ပြီး သွားတယ်။ အရသာ ရှိလိုက်တာအေ။ အသားလဲ နည်းနည်း စားလိုက်တယ်။ အသားကလဲ ကောင်းပါ”

“နတ်ငှက်က မယ်မယ်ကို ကန်တော့ဖို့ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင်စီမံတာလေ မယ်မယ်ရဲ့။ သူ့အပေါ်မှာ ကြင်နာသနားတော့ သူကလဲ လူကြီးမိဘတွေကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းပြီး ကျေးဇူးတင်တာပေါ့လေ”

မယ်မယ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ

“အင်း လိမ္မာပါပေတယ်။ သိတတ်ပါပေတယ်။ ငုံးသားကို အကုန် ပြုတ်ပစ်လိုက်ပြီလား။ ကျန်သေးယင် ခပ်လေးလေး ကလေးကြော်ပြီး ဆန်ပြုတ်နဲ့ သောက်ရယင် တယ်အရသာ ရှိတာပဲ။ ငုံးသားပြုတ်က ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဆန်ပြုတ်ကလေးနဲ့ သောက်ရတာလောက် ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

နတ်ငှက်မယ်က လုပ်ပေးမည်ဟု ပြောကာ မီးဖိုထဲသို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် မယ်မယ်က သခင်မဝမ်အား ပြောသည်မှာ

“ညည်းကို အခေါ်လွှတ် လိုက်ရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး အေး။ နောက်လ လဆန်း နှစ်ရက်နေ့က ငှက်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့ ကျတယ်။ မနှစ် တမြန်နှစ်လောက် ကတည်းက သူ့မွေးနေ့ကို လုပ်ဖို့ပဲ စံအိမ်မှာလဲ လူစုံတယ်။ အရေး တကြီး ကိစ္စလဲ ပေါ်စရာမရှိတော့ သူ့မွေးနေ့ကို လုပ်မလို့ စိတ်ကူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မလဲ စိတ်ကူးထားမယ်။ မယ်မယ် လုပ်ချင်တယ်ဆိုယင် လုပ်တာပေါ့ မယ်မယ်” ဟု သခင်မ ဝမ် က ပြောလေ၏။

“အယင်တုန်းကတော့ မွေးနေ့ကျင်းပတယ်ဆိုယင် တို့ကလဲ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေပို့ပြီး ထုံးစံအတိုင်း သမားရိုးကျ လုပ်လိုက်တာပဲအေး။ ခုတော့ သမားရိုးကျ မလုပ်ဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းလဲ ဖြစ်အောင် ပျော်လဲ ပျော်ရအောင် လုပ်မလို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“လုပ်ပါ။ မယ်မယ် စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပါ”

“မယ်မယ် စိတ်ကူးတာက ဆင်းရဲသားများ လုပ်ကြသလို လူတိုင်းက ပိုက်ဆံထည့်၊ ပြီးတော့ စားသောက်ကြ။ အဲဒီလို လုပ်မလို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ။ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် မယ်မယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ချင်ပါသလဲ”

မယ်မယ်သည် အထူး စိတ်လက်ရွှင်လန်းလျက် ရှိကာ ဒေါ်လေးဆွေ၊ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မိန်းမပျိုများ အပြင် ပေါက်ယု နှင့် ကျီချန်၏ မိန်းမ မမယုနှင့် လိုင်တော့ စသည့် ပစ္စည်းထိန်းတို့၏ ဇနီးများကိုပါ အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။ အစေတော် များမှာလည်း မယ်မယ်၏ ဓာတ်ကူးသွားကာ အထူးပျော်မြူးကာ သူတို့တစ်တွေကို လိုက်၍ ခေါ်လေ၏။ ထမင်းတစ်ဝိုင်းစာမျှ ကြာသည့်အခါ၌ကား မယ်မယ်၏ ခန်းဆောင်ထဲတွင် သခင်မများနှင့် အစေတော်များ အထိ လူကြီးလူငယ် အားလုံး စုံလင်လျက် ရှိလေပြီ။

ဒေါ်လေးဆွေ နှင့် မယ်မယ်တို့က အထူးသီးသန့်နေရာ ဖြစ်သည့် ထိပ်ဆုံးနေရာတွင် ထိုင်ကြလေ၏။ ဒေါ်လေး ဆင့် နှင့် သခင်မ ဝမ် တို့က တံခါးပေါက်အနီးရှိ ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ကြသည်။ ပေါက်ကြည် နှင့် အခြားမိန်းမပျို လေးငါးယောက်က ခုတင်မီးဖိုကြီး ပေါ်တွင် ထိုင်ကြလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ မယ်မယ့်အနီးတွင် ထိုင်ပြီး အခြားလူများမှာ ကြမ်းပြင်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိကြလေ၏။

မယ်မယ်သည် လိုင်တ၏ အမေအိုကြီးနှင့် အခြား အထိန်းတော် အဘွားကြီးများ ထိုင်ရန်အတွက် ခွေးခြေများကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။ မိမိတို့သားသမီးများထက် မိဘတို့ လက်ထက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည့် အစေတော်၊ အထိန်းတော် များကို နေရာထိုင်ခင်း ဦးစားပေးခြင်းမှာ မိမိတို့ စံအိမ်၏

ထုံးစံဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြင့် နတ်ငှက်မယ်နှင့် မမယုမှာ ကြမ်းပြင်တွင် ရပ်လျက်ရှိကြပြီး လိုင်တ၏ အမေအိုကြီးနှင့် အခြား အသက်ကြီးသည့် အထိန်းတော်၊ အစေတော်တို့မှာ ငြင်းဆန် နေကြသေးသည့်တိုင် နောက်ဆုံးတွင် ခွေးခြေများပေါ်တွင် ထိုင်ကြရလေ၏။

ထိုနောက် မယ်မယ်သည် သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြလေ၏။ အားလုံးကလည်း ဆန်းသစ်သော မယ်မယ်၏ အကြံကို သဘောကျ ကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်ကို ချစ်သူများကလည်း ထိုအကြံအစည်ကို သဘောကျလျက် သူ့ကို ကြောက်သူများကလည်း မျက်နှာလိုအားရ လုပ်သည့် အနေဖြင့် ထိုအကြံအစည်ကို လက်ခံကြလေ၏။ ထို့ပြင် ပါဝင်ရမည့် ငွေကလည်း မများ လှသဖြင့် အားလုံးကပင် အားတက်သရော ထည့်ဝင်ကြလေ၏။

မယ်မယ်က ငွေစင် နှစ်ဆယ်ကျပ်သား ထည့်လေ၏။

“ကျွန်မကလဲ ငွေစင်နှစ်ဆယ်ကျပ်သား ထည့်ပါ့မယ်” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက ပြော၏။

သခင်မဝမ်နှင့် သခင်မဆင့် တို့ကမူ

“ကျွန်မတို့ကတော့ မယ်မယ်တို့နဲ့ ပြိုင်ပြီး ထည့်လို့ မကောင်းဘူး။ ကျွန်မတို့က မယ်မယ်တို့ထက် အဆင့် နိမ့်တော့ ဆယ့်ခြောက်ကျပ်သားစီ ဆိုယင် တော်ရောပေါ့”

မမယုနှင့် လီဝမ်းတို့က

“ကျွန်မတို့က ဒီထက် တစ်ဆင့်နိမ့်နေတော့ ဆယ့်နှစ်ကျပ်သားစီ ပေါ့”

မယ်မယ်က လီဝမ်းဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ညည်းကတော့ မုဆိုးမ ဆိုတော့ ဒီလောက် မထည့်ပါနဲ့အေ။ ညည်းကို ညှစ်ထုတ်သလို ဖြစ်နေပါ့မယ်။ ဒီတော့ ညည်းဝေစုကို ငါကပဲ ထည့်လိုက်ပါ့မယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“အရမ်းလဲ လျော့မနေနဲ့ဦး မယ်မယ်ရဲ့။ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမလဲ ဆိုတာကို တွက်ကြည့်လိုက်ဦး။ မယ်မယ်မှာ နောက်ထပ် စိုက်ထည့်ရမယ့် အစုနှစ်စုလောက် ကျန်သေးတယ်။ ဒီတော့သူ့ကို ဆယ့်နှစ်ကျပ်သား ထည့်မယ်လို့ ချက်ချင်း ပြောလို့မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ်။ ခုသာ မယ်မယ်က စိတ်ကောင်းဝင်နေလို့ ရက်ရက်ရောရော ထည့်နေတာ။ နောက်ကျ ယင် အင်း ဟိုပျံလွှားမ ငှက်မယ်အတွက် ငါ့မှာ ငွေတွေ တော်တော်ကုန်သွားပြီလို့

နောင်တရနေဦးမယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်။ မယ်မယ်တို့က စိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ တောင့်တော်ကြာ အကုန်အကျတွေ သိပ်များနေပြီး ငှက်မယ် က အဲဒါတွေထက် နှစ်ဆသုံးဆလောက် စိုက်နေရယင်လဲ မဖြစ်သေးဘူး။”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်သည်။ မယ်မယ်က “ဒီတော့ ညည်းက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ငှက်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့က လိုတော့ လိုပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်ကတော့ တော်တော်ပျော်နေပြီ။ ခုပဲ ကြည့်လေ၊ ငှက်မယ်က တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ရဘဲ မွေးနေ့ပွဲ လုပ်ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီတော့ ငှက်မယ် အားနာပါတယ်။ ဒါကြောင့် မလေးကို ထိုက်ယုအစား ငှက်မယ်က စိုက်ထည့်ပါမယ်။ အဲ့ဒီနေ့ ကျယင် စားစရာ ရှိတာကိုတော့ ငှက်မယ်က သူ့အတွက် ပိုစားလိုက်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဖူးလား။”

ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် အခြားသူများက သဘောတွေ ကျသဖြင့် မယ်မယ်ကလည်း သဘောတူလိုက် လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ဆက်၍

“ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုလဲ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်။ မယ်မယ်မှာ သူကိုယ်တိုင်က ငွေနှစ်ကျပ်သားလဲ ထည့်တယ်၊ ထိုက်ယုနဲ့ ပေါက်ယုအတွက် လဲထည့်တယ်။ ဒေါ်လေးဆွေ ဆိုယင်လဲ သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက် နှစ်ဆယ် ကျပ်သားအပြင် ပေါက်ကြည်အတွက် ထည့်ရသေးတယ်။ ဒါကြောင့် တရားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဝမ်နဲ့ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ကတော့ သူတို့ အတွက် ဆယ့်ခြောက်ကျပ်သား စီလောက်နဲ့ပဲ ပြီးသွားတာကတော့ မတရားဘူး ထင်တယ်။ မယ်မယ့်ဘက်က နေပြီး ကြည့်ယင် နာတာပေါ့၊ မဟုတ်ဖူးလား။”

မယ်မယ်က အားရပါးရ ရယ်လိုက်လျက်

“ဒီပျံလွှားမ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ဘက်က ပါသားပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ သူတို့ ငါ့ကိုညာချ သွားကြတာ”

“ဒီတော့ မယ်မယ်က ပေါက်ယုနဲ့ ထိုက်ယုကို သူတို့ ခွဲပေးလိုက်ပေါ့ မယ်မယ်ရဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက် အတွက်ကို စိုက်ပေစေပေါ့” ဟု ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။ မယ်မယ်က

“ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒါတရားတယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ညည်းတို့နှစ်ယောက် က ပေါက်ယုနဲ့ ထိုက်ယု အတွက် ထည့်ကြ”

လိုင်တ၏ အမေအိုကြီးက မကျေနပ်ဟန်ဆောင်ကာ

“ဒါတော့ ဘယ်တရားမလဲ မယ်မယ်ရဲ့။ သခင်မဝမ်နဲ့ သခင်မဆင့် တို့ဘက်က ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး။ တစ်ယောက် က ဆိုယင် မလေး ငှက်မယ်ရဲ့

ယောက္ခမ၊ တစ်ယောက်က ဆိုယင်လဲ အဖေရဲ့ညီမ၊ ဒီတော့ မလေး ငှက်မယ်အနေနဲ့ ဘက်လိုက်ချင်း လိုက်ယင် သူတို့ဘက် လိုက်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ သူတို့လောက်မှ မနီးစပ်တဲ့ မယ်မယ့် ဘက်က လိုက်နေ တော့ ဘယ် တရားပါ့မလဲ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံး ပွဲကျ သွားကြလေ၏။ လိုင်တ ၏ အမေက ဆက်၍

“မမယုနဲ့ မမလီဝမ်း တို့က တစ်ယောက်ကို ဆယ့်နှစ်ကျပ်သားစီ တဲ့။ ကျွန်မတို့ ကျတော့ ဒီထက် နည်းရမှာပေါ့”

“ဒီလိုတော့လဲ မတွက်နဲ့ အေ။ ညည်းတို့က မမယုတို့ လီဝမ်းတို့ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်တာ မှန်ပေမယ့် ညည်းတို့က သူဌေးတွေပါ။ ငါသိပါတယ်။ ညည်းတို့က သူတို့ ထက်တောင် ချမ်းသာလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီတော့ ညည်းတို့က တစ်ဆင့်နိမ့် နေပေမယ့် အတူတူ ထည့်ပေါ့”

ဤတွင် ပစ္စည်းထိန်းများ၏ မိန်းမများကလည်း သဘောတူသွား ကြလေ၏။

“ကလေးတွေကိုတော့ သိပ်မထည့်ပါစေနဲ့အေ။ စတိအဖြစ် သူတို့ ရတဲ့လစာ တစ်လစာလောက် ဆိုယင် တော်ပြီ။ ကဲ ယုန်ယွမ်းရေ ညည်းတို့ ဘယ်လောက် ထည့်ချင်ကြ သလဲ။ ညည်းတို့ ဘာသာ ညည်းတို့ တိုင်ပင်ပြီး ထည့်ကြ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် အပြင်ထွက်သွားပြီး ခဏကြာလျှင် ပင်အဲ၊ မာလာ၊ ဆိုင်ရှနှင့် အခြား အစေတော်များ နှင့်အတူ ပြန်၍ ဝင်လာလေ၏။ အချို့က ငွေနှစ်ကျပ်သား၊ အချို့က တစ်ကျပ်သား ထည့်မည်ဟု ပြောကြလေ၏။

မယ်မယ်က ပင်အဲဘက်သို့ လှည့်၍

“ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီထဲမှာ စုပြီး ထည့်တာလဲ။ ကိုယ့်သခင်မ ပဲဟာ။ သတ်သတ်ထည့်ပါလား။ ကိုယ့်သခင်မ မွေးနေ့ပဲ။ အထူး လက်ဆောင် ပေးချင်ယင်လဲ ပေးပေါ့အေ”

ပင်အဲက ရွှင်မြူးစွာဖြင့်

“ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲ သတ်သတ် ပေးတာလဲ ရှိပါတယ် မယ်မယ် ရဲ့။ ပြီးတော့ ခုအများထဲမှာလဲ ထည့်ချင် သေးလို့ပါ”

“အေးအေး သာဓုပါတော်” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ခု ဒီမှာလာတဲ့ လူတိုင်းကတော့ သိပ်ပြဿနာ မရှိလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ယဉ်ကျေးသမှုအနေနဲ့ ဦးကြီးကျိချိန်ရဲ့ အမြှောင်နှစ်ယောက် ကိုလဲ ပါမလားလို့

မေးသင့်တယ် ထင်တယ်။ တော်တော်ကြာ သူတို့ကိုတော့ စာရင်းထဲမထည့်ဘူး ဆိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့အေ။ ကြည့်စမ်း။ လုံးလုံးကို မေ့နေတယ်။ မအားလို့ မလာတာ ထင်ပါရဲ့။ ဟဲ့ တစ်ယောက် သူတို့ကို သွားခေါ်ချည်စမ်း”

အစေတော် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ပြန်ရောက်လာကာ

“သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ငွေနှစ်ကျပ်သားစီ ထည့်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

မယ်မယ်မှာ အားရကျေနပ်လျက် ရှိကာ

“ကဲကဲ စုတ်တံတစ်ချောင်းကို ယူပြီး ဘယ်လောက်ရသလဲ ဆိုတာ ပေါင်းကြည့်ကြစမ်း”

မမယုက နတ်ငှက်မယ်၏ အနားသို့ကပ်ကာ လေသံကလေးဖြင့် “ငှက်မယ်တို့များ တယ်လဲ တတ်နိုင်ပါပေရဲ့နော်။ သူ့မွေးနေ့ အတွက် ယောက္ခမတွေရော၊ အထိန်းတော်တွေ ဆီကရော လှီးထုတ်ရုံတင် မကသေးဘူး။ ဘာမှ မရှိတဲ့ အမြှောင် နှစ်ယောက်ဆီကတောင် ပါးပါး လွှာမိအောင် လွှာလိုက်သေးတယ်”

“အံ့မယ်လေး မမယုက ဘာသိလို့လဲ။ သူတို့လား ဆင်းရဲတာ။ တခြားလူတွေကို ပေးကမ်းနေတာမှ မယု မသိဘဲကိုး။ ခုတော့ တခြားလူတွေ ပေးကမ်းပစ်မယ့်အတူ ဖိတ်ချင်းဖိတ် အိတ်ထဲဖိတ်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ထိုအချိန်၌ကား ထည့်ဝင်သည့်စာရင်းကို ပေါင်းပြီးလေပြီ။ စုစုပေါင်း ငွေစင် ဆယ်ပိဿာနှင့် ငါးဆယ်ကျပ်သား ရှိ၏။

“အင်း တစ်နေ့စာ စားသောက်ပွဲ ခင်းဖို့နဲ့ ဇာတ်က၊ ဖို့တော့ လုံလောက်ပါတယ်အေ။ ပိုတောင် နေသေးတယ်” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

မမယုက

“ကျွန်မတို့က အပြင်လူ သိပ်ဖိတ်မှာ မဟုတ်တော့ အစားအသောက် အတွက် သိပ်ကုန်စရာမရှိပါဘူး မယ်မယ်။ နှစ်ရက်သုံးရက်တောင် လုပ်လို့ ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ဇာတ်ပွဲတွေ အတွက်ကလဲ ဘာကုန်စရာရှိတာ မှတ်လို့။ စံအိမ်မှာ ငှားထားတဲ့ ကချေသည်တွေ ရှိပြီးသားပဲ ဥစ္စာ”

“ငှက်မယ်ကြိုက်တဲ့ ဇာတ်ငှားပါစေအေ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ငှက်မယ်တို့ဆီမှာရှိတဲ့ ကချေသည်တွေကိုတော့ ခဏခဏ ကြည့်ဖူးကြားဖူးနေပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ငွေနည်းနည်း အကုန်ခံပြီး အပြင်က ကချေသည် တွေကို ငှားတာပေါ့”

“ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးအတွက် မမယုက စီစဉ်လိုက်အေ။ ငှက်မယ်ကို ဒီတစ်ခါ အနားပေးလိုက်။ အဲဒီနေ့မှ ငှက်မယ် စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ပါစေ”

မမယုကလည်း စီစဉ်ပေးမည်ဟု သဘောတူလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူတို့အသိုက်သည် စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြရာ မယ်မယ် ပင်ပန်းလာသည့် အခါတွင်မှ တဖြည်းဖြည်း လူစုခွဲခဲ့ကြလေ၏။

မမယုသည် သခင်မဝမ်နှင့် သခင်မဆင့်တို့ကို တွေ့ပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ ရောက်လာကာ မွေးနေ့အတွက် အစီအစဉ်များကို လာရောက်တိုင်ပင်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ငှက်မယ်ကိုတော့ မေးမနေနဲ့လေ။ မယ်မယ် သဘောကျသလို သာလုပ်ပါစေ။ သူ့စိတ်ကြိုက် လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟောဒီ ပျံလွှားမ ငှက်မယ်ဟာ တကယ်ကို ကံကောင်းတယ်။ မယ်မယ်က ခေါ်တယ်ဆိုတော့ ဘာကိစ္စများရှိလို့ ပါလိမ့်လို့ တထင့်ထင့်နဲ့ လက်စသတ်တော့မှ ဒီကိစ္စဖြစ်နေတာကိုး။ ကြည့်ပါဦး။ ခုတော့ ပိုက်ဆံထည့်ရုံနဲ့ ကိစ္စမပြီး သေးဘူး။ မွေးနေ့ပွဲလုပ်ဖို့ ကိစ္စတွေကိုလဲ လိုက်ပြီး စီစဉ်ရဦးမတဲ့။ ကဲ ပြောစမ်း၊ လိုက်လုပ်ပေးရတဲ့ အတွက် မမယုကို ဘယ်လိုများ ကျေးဇူးဆပ်မှာလဲ”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်လျက်

“တော်စမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးဆပ်ရမှာလဲ။ ငှက်မယ်ကမှ အလုပ်ခိုင်းတာမဟုတ်တာ။ ပင်ပန်းတယ် ထင်ယင် မလုပ်နဲ့လေ။ မယ်မယ့် ဆီကိုသွားပြီး ကျွန်မတော့ မလုပ်ချင်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို အလုပ်ခိုင်းပါလို့ သွားပြောချည် ပါလား”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း မမယုကို သက်သက် ချောက်တွန်းနေတာပေါ့လေ။ မိငှက်မယ် သိပ်မထနဲ့နော်။ ကောင်းကောင်း သတိထား။ ထလွန်းတော့ ကျတတ်သတဲ့ သိလား”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် မမယုလည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ မမယုသည် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် အလှပြင်နေစဉ် မိမိထံသို့ ငွေများ ရောက်လာလေ၏။

“ဘယ်သူလာပို့တာလဲ ”

ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ ပစ္စည်းထိန်း လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမ လာပို့ကြောင်း အစေတော်များက ပြောလေ၏။ ဤတွင် မမယုသည် အစေတော်များ တန်းလျားတွင် စောင့်နေသည့် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ မမယု သည် သူ့ကို ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် ခေါင်းဖြီးလျက်ရှိရာ

“အထုပ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပါသလဲ”

“ကျွန်မတို့ အစေတော်တွေ စုလို့ ရတဲ့ငွေပါ။ သခင်မကြီးတွေနဲ့ သခင်မလေးတွေရဲ့ ငွေတွေမပါသေးပါဘူး”

ထိုစဉ် နောက်ထပ် အစေတော်များ ရောက်လာကြပြန်ကာ

“ဒေါ်လေးဆွေတို့ ဆီက ပို့လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ သခင်မလေးတွေ အပို့လွှတ်လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရောက်လာ ပါတယ်”

မမယုက ပြုံးလိုက်ရင်း

“ညည်းတို့ ကောင်မတွေ ဘာမှနားမလည်ဘူး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ စကားတွေလောက်ကိုပဲ အမှတ်ရတယ်။ တကယ် အရေးကြီးတဲ့ စကားကျတော့ အမှတ်မရဘူး။ မနေ့က မယ်မယ် ပြောတာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ ခု မွေးနေ့ကို လုပ်တာဟာ ဆင်းရဲသားများ လုပ်သလို ရန်ပုံငွေကောက်ပြီး အပျော်သက်သက် လုပ်တာတဲ့။ ဒါပေမယ့် ညည်းတို့က ဒါကို တကယ်ထင်ပြီး ပြောနေကြတယ်။ ကဲ ကဲ ပိုက်ဆံတွေ ငွေစတွေကို သွားယူချည်ကြ။ သူတို့ကိုလဲ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးတိုက်ကြပါဦး”

အစေတော်များသည် ငွေစများထည့်ထားသည့် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ယူလာကြလေ၏။ တစ်ထုပ်မှာ ပေါက်ကြည် နှင့် ထိုက်ယုတို့ အတွက် ထည့်လိုက်သည့် ဝေစုများလည်း ပါလေ၏။

“ဘယ်သူ ကျန်သေးသလဲ”

“မယ်မယ်ရယ်၊ သခင်မဆင့်ရယ်၊ သခင်မလေးတွေရယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့အစေတော်တွေရယ် ကျန်ပါသေးတယ်”

“လီဝမ်းဆီ ကကော”

“ဟိုကျယင် မလေးငှက်မယ်က ထည့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူတို့အားလုံး အဲဒီမှာ ရောက်နေကြပါပြီ”

အလှပြင်ပြီးနောက် မမယုသည် ရထားကို အထုတ်ခိုင်းကာ ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့လေ၏။ မမယုသည် ငွေထုပ်နှင့် အသင့်စောင့်နေသည့်

နတ်ငှက်မယ်ကို ဝင်ခေါ်ခဲ့လေ၏။

“လူစုံကြပြီလား”

“စုံပြီ။ ငွေတွေကို မြန်မြန်ယူသွားနော်။ အပျောက်အရှ ရှိယင် တာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံး၍ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကလဲ ငှက်မယ်ကို သိပ်ယုံတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတောင် ရေတွက်ပြီး လက်ခံမှဖြစ်မှာ” ဟုဆိုကာ နတ်ငှက်မယ် ရှေ့တွင် အထုပ်ကို ဖြေ၍ ရေတွက်လေရာ လီဝမ်း၏ ဝေစုမပါသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟောကြည့် မပြောဘူးလား။ ဘယ်မှာလဲ လီဝမ်းအတွက် ငွေစ”

“ခု ရသလောက်ဆိုယင် လောက်ပြီမဟုတ်လား မမယုရဲ့။ တစ်စုလောက် လိုနေတာကို ပြောမနေပါနဲ့တော့။ နောင်လို တော့မှ ထုတ်ပေးယင် မဖြစ်ဖူးလား”

“အင်း မနေ့က လူတွေရှေ့ကျတော့ တကယ့် စေတနာရှင်ကြီး ကျနေတာပဲ။ ထည့်ပါ့မယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ပြောသွားလိုက်တာ။ ရွန်းရွန်းကို ဝေလို့။ ခုတော့ ဝေစုတစ်စုကို လျှော့ပါဆိုပြီး ကတ်သီ ကတ်သတ် လုပ်နေတယ်ပေါ့။ မရဘူး။ မလျှော့နိုင်ဘူး။ မထည့်ယင်တော့ မယ်မယ့်ကို တိုင်မှာပဲ”

“ကြည့် ကြည့် သူ့အလှည့်ကျတော့ ဒီလိုပေါ့လေ။ ဟုတ်လား။ တော်ပြီ။ နောင်မှာ အရေးရှိယင်၊ ငှက်မယ်ဆီကို လာပြီး အကူအညီ မတောင်းနဲ့။ ပေးကိုမပေးဘူး”

“ကြည့် ကြောက်တတ်တာကလဲ လွန်ပါရော။ ကောင်းပြီ ဒီလိုဆိုယင် လျော့လိုက်မယ်”

မမယုသည် ပင်အဲအတွက် ဝေစုကို ပြန်ထုတ်ပေးလိုက်ကာ

“ပင်အဲရေ၊ ရော့ဟေ့ ညည်းအတွက် မယူပါဘူးဟယ်။ လိုယင် တို့ဘာသာတို့ စိုက်ထည့်လိုက်ပါ့မယ်”

“နေပါစေ မမယုရယ်။ ယူသာထားလိုက်ပါ။ ပေးချင်တယ် ဆိုယင်လဲ သုံးလို့ ပိုမှ ပြန်ပေးပေါ့”

“အင်း ညည်းက ညည်းသခင်မ လိမ်တာ ညာတာ ကျတော့ ခံတယ်။ ငါလာဘ်ထိုးတာ ကျတော့ လက်မခံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား” ဟုမမယု က ပြုံး၍ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ပင်အဲမှာလည်း သူထည့်ထားသည့် ငွေစကို ပြန်ယူလိုက်ရလေ၏။

“ညည်းသခင်မက သိပ်ကပ်စေးနဲ့တာပဲ။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတွေ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာ။ ဘာများလုပ်ပစ်တယ် မသိဘူး။ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ခုမသုံးယင် သေမှ တလားထဲ အတူတူယူသွားပြီး သုံးပစ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

ထိုနောက် မယ်မယ်ကို သွားရောက်၍ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်လေ၏။ အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် ယုန်ယွမ်း၏ အခန်းသို့ သွားကာ မွေးနေ့နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ စီစဉ်ထားကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။ ထိုသို့ တိုင်ပင် ပြီးနောက် ပြန်ကာနီးတွင် မမယူသည် ယုန်ယွမ်း ထည့်ထားသည့် ငွေစင်နှစ်ကျပ်သားကို ပြန်ပေးကာ

“ညည်းပိုက်ဆံ မလိုတော့ပါဘူးအေ”

မမယူသည် သခင်မဝမ်၏ အဆောင်သို့ သွားကာ စကားစမြည် ပြောဆိုနေပြီးလျှင် သခင်မဝမ် ဘုရားရှိခိုး ဆောင်သို့ ဝင်သွားသည်နှင့် ဆိုင်ယွန်းကို ခေါ်ကာ သူဝေစုကိုလည်း ပြန်ပေးလေ၏။ ထိုနောက် နတ်ငှက်မယ် မရှိသည့် အတွက် အမြှောင်နှစ်ယောက် ဖြစ်သော ချောနှင့် ချူ တို့၏ ဝေစုများကိုလည်း ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ပြန်မယူရဲသဖြင့် ငြင်းနေသည့်အခါတွင် မမယူက

“ညည်းတို့မှာ ချောင်လည်တာ မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ငါသိပါတယ်။ ငှက်မယ်သီလို့ ဆူတယ်ဆိုယင်လဲ ငါရှင်းပြ ပါမယ်”

ထိုအခါကျမှ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ထိုဝေစုကို ပြန်၍ယူကြလေ၏။

မကြာမီ နဝမလ လဆန်းနှစ်ရက်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မမယူသည် ဇာတ်ပွဲများကိုသာမက ကျွမ်းသည်များ၊ နဝင်း သည်များ အပြင် ယောက်ျား မိန်းမ မျက်မမြင် စာတော်ဆရာများ ကိုလည်း ခေါ်ထားကာ မွေးနေ့ပွဲကို အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်ထားကြောင်း ဥယျာဉ်ထဲရှိသူများ အားလုံးသိရှိပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်မွေးနေ့ကို မျှော်လင့် စောင့်စားလျက် ရှိကြလေ၏။

လိဝမ်းက မိန်းမပျိုများအား

“ဒီနေ့ဟာ ကိုယ်တို့ ဂမုန်းနွယ် ကဗျာအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ရှိတဲ့ နေ့နော်။ ပေါက်ယုကတော့ မွေးနေ့ပွဲမှာ သွားပြီး ပျော်ချင်တာနဲ့ ကိုယ်တို့ ကဗျာအဖွဲ့ အစည်းအဝေးကို မေ့နေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

လိဝမ်းသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ပေါက်ယုအား

အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် အစေတော် ပြန်လာကာ “မနက်အစောကြီး ကတည်းက ထွက်သွားတယ်လို့ မာလာက ပြောလိုက် ပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ ဘာတွေ ပြောလိုက်မှန်း မသိပါဘူး” ဟု သူတို့ကဆိုကြ၏။

ထို့ကြောင့် အစေတော် ဆွိမိုကို နောက်တစ်ကြိမ် လွှတ်လိုက်ပြန်ရာ ပေါက်ယု မနက်အစောကြီးက ထွက်သွား သည်မှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူနှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ကွယ်လွန်သည့်အတွက် သွားရောက်မေးမြန်း ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ နေ့မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ အပြင်ကို ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မာလာကို ငါကိုယ်တိုင် မေးကြည့်မယ်။ သွား မာလာကို ခေါ်ချည်စမ်း” ဟု တန်ချွန်းကပြောလေ၏။ ထိုသို့ ပြောနေစဉ် မာလာ ရောက်လာလေ၏။

“ဘယ်လောက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိနေနေ ဒီနေ့ သူအပြင်ကို သွားဖို့ မကောင်းဘူးအေ။ ပထမအချက်က ဒီနေ့ဟာ ငှက်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့။ မယ်မယ် ကိုယ်တိုင်က စိတ်လက် ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ အလုပ်ခိုင်းလို့ စံအိမ် နှစ်အိမ်စလုံး မှာရှိတဲ့ လူအားလုံးက ပျော်ပွဲကြီးကို နွဲ့လိုက်မယ်လို့ အားခဲ ထားကြတာ။ နောက်တစ်ချက်က ဒီနေ့ဟာ တို့ကဗျာအဖွဲ့ရဲ့ ပထမဆုံး အစည်းအဝေး လုပ်မယ့်နေ့။ ခုတော့ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်” ဟု လီဝမ်းက ပြောလေ၏။

မာလာက ရှင်းပြသည်မှာ

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ မနက်စောစော သွားရမယ်လို့ မနေ့ညက မာလာ့ကို ပြောတယ်။ ပေကျင် ကိုယ်တော် လေးရဲ့ စံအိမ်တော်ကို သွားမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ မာလာ က မသွားဖို့ ပြောပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ဒီနေ့ မနက် အိပ်ရာကထတော့ မာလာ့ကို အသုဘမေးတဲ့ အဝတ်အစား အထုတ်ခိုင်းတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ ပေကျင် ကိုယ်တော်လေးရဲ့ စံအိမ်တော်မှာ အရေးကြီးတဲ့ အပျိုတော် တစ်ယောက် ဆုံးတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ”

“အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုယင်တော့ သွားရမှာပေါ့ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုအချိန်လောက်ဆိုယင် ပြန်ရောက်ဖို့ ကောင်းပြီပေါ့” ဟု လီဝမ်း က ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့တစ်သိုက်သည် ထိုကိစ္စကို ဖြေရှင်းရန် ဆွေးနွေးလျက်

ရှိလေ၏။

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ မလေးတို့ကဗျာဝိုင်းကို လုပ်မြဲလုပ်တာပေါ့။ သူလာတော့ သူ့ကို ဒဏ်ရိုက်ပေါ့” အခြားသူများက အကြံပေး ကြလေ၏။

သို့ရာတွင် မယ်မယ်၏ အဆောင်မှ အခေါ် ရောက်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံး လိုက်သွားကြရလေ၏။ ပေါက်ယု အပြင်သို့ ထွက်သွားကြောင်း မာလာက ပြောသည့်အခါတွင် မယ်မယ်မှာ စိတ်တိုလျက် ရှိလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ကြည်ကို လူလွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ယမန်နေ့ညက ပေါက်ယုသည် စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်လျက်ရှိရာမှ သူ့သူငယ်တော် မိန်ယန်းကို ညွှန်ကြားချက် ပေးလျက် ရှိလေ၏။

“မနက်ဖြန် မနက်စောစော ငါ အပြင်ထွက်စရာ ရှိတယ်ကွာ။ ဒီတော့ နောက်ဖေးဝင်းပေါက်မှာ မြင်းနှစ်စီး အသင့် ပြင်ထား။ တို့နဲ့ တစ်ယောက်မှ မလိုက်ခဲ့ပေစေနဲ့။ မင်းနဲ့ငါပဲ သွားမယ်။ ပြီးတော့လဲ ပြောခဲ့။ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး ဆီကို အခစားသွားမယ်လို့ ပြောခဲ့။ ငါ့ကို လိုက်ရှာခိုင်းယင် မရှိဘူး လို့သာ ပြောလိုက်လို့။ ပြီးတော့ အပြင်ကို လိုက်ရှာမယ့် လူတွေကိုလဲ ထွက်ခွင့်မပေးနဲ့လို့ ပြောခဲ့။ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး ခေါ်ထားလို့ ကြာနေတယ်လို့။ ခဏကြာ အတတ်နိုင်ဆုံး မြန်မြန် ပြန်ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်လို့ မှာသွားတယ်ဆိုတာလဲ ပြောခဲ့”

မိန်ယန်းသည် အကျိုးအကြောင်းကို ဘာမျှ မသိရသော်လည်း အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နေသေး၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် နောက်ဖေးဝင်းပေါက်ဝတွင် မြင်းနှစ်စီးကို ကုန်းတင်၍ အသင့်ပြင်ထား ရလေ၏။

နံနက်ဝေလီဝေလင်း အချိန်၌ အသုဘမေး အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပေါက်ယုသည် မလွယ်တံခါး မှ ထွက်လာကာ အသင့်ပြင်ထားသော မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်လေ၏။ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောချေ။ ထိုနောက် မြင်းကျောပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ဝပ်ကာ လမ်းမတစ်လျှောက် စီးလာခဲ့လေ၏။ မိန်ယန်းမှာ သူ့မြင်းပေါ် အတင်း ခုန်တက်ကာ သူ့သခင်ကို မီရန် မြင်းကို ကြိမ်သွင်း၍ လိုက်လာခဲ့ရင်း

“ဘယ်သွားမလို့လဲ သခင်လေး”

“ဒီလမ်းက ဘယ်ကိုရောက်သလဲ”

“ဒါက မြောက်တံခါးကို ထွက်တဲ့ မင်းလမ်းမကြီးခင်ဗျ။ မြို့ရိုး အပြင်ဘက်မှာ ဘာမျှမရှိဘူး။ တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ် နေမှာပေါ့”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း

“အေး အဲဒီလို တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ နေရာမျိုးကိုပဲ သွားချင်တာ”

ပေါက်ယုသည် မြင်းကို ကြိမ်သွင်း၍ စီးလာခဲ့ရာ လမ်းများကို ချိုးကွေ့ပြီး နောက်တွင် မြောက်မြို့တံခါးကို ဖြတ်သန်းကာ၊ မြို့ပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မိန့်ယန်းမှာ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရင်း ဝေခွဲမရ ဖြစ်သည်ထက် ဖြစ်လာခဲ့ လေပြီ။ သို့ဖြင့် စီးလာခဲ့ကြရာ ခုနစ်မိုင် ရှစ်မိုင်ခန့် ပေါက်လာခဲ့ပြီး လူနေအိမ်ခြေများမှာလည်း ကြသည်ထက် ကြလာခဲ့ လေ၏။ ထိုစဉ် ပေါက်ယုသည် မြင်းဇက်ကို သပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်၍

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အမွှေးတိုင် တို့ဘာတို့ ဝယ်လို့ရမလား”

“ရမှာပါ။ သခင်လေးက ဘယ်လို အမွှေးတိုင်မျိုး လိုချင်လို့လဲ”

ပေါက်ယု က အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီး နောက်

“ဒီပြင် အမွှေးတိုင် ဆိုယင်တော့ သိပ်မကောင်းဘူးကွ နံ့သာဖြူ အမွှေးတိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကရမက် အမွှေးတိုင် ဖြစ်ဖြစ်၊ သနပ်ခါး အမွှေးတိုင် ဖြစ်ဖြစ်”

“ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အမွှေးတိုင်ကတော့ ဒီနားမှာ ရမှာ မဟုတ်ဘူး သခင်လေး” ဟု မိန့်ယန်းက ပြုံးပြီးပြီးဖြင့် ပြောလေ၏။ ပေါက်ယု မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် မိန့်ယန်းက

“ဘာဖြစ်လို့ အမွှေးတိုင်ကို ဒီလောက် အရေးတကြီး လိုနေတာလဲ သခင်လေး။ သခင်လေးရဲ့ လက်ဆွဲအိတ် ကလေးထဲမှာ အမွှေးတိုင်တွေ ပါတတ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအိတ်ထဲက အမွှေးတိုင်တွေကို သုံးပါလား”

ပေါက်ယုသည် ထိုအခါကျမှ အမှတ်ရလာကာ အင်္ကျီအတွင်းတွင် ထည့်လာသည့် နံ့သာအိတ်ကလေးကို ထုတ်ကြည့် လိုက်ရာ အထဲတွင် ထင်းရှူးသား အမွှေးတိုင် နှစ်ချောင်းကို အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရလေ၏။

“အင်း၊ ထင်းရှူးသား အမွှေးတိုင်နဲ့ ဆိုယင်တော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ဝယ်လို့မရတော့ ဒါနဲ့ပဲ လုပ်ရမှာပဲလေ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် မိန့်ယန်း ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဒီနားမှာ အမွှေးတိုင် ထွန်းတဲ့ခုံများကော ဝယ်လို့မရဘူးလား”

“ဘာရယ် သခင်လေး။ အမွှေးတိုင် ထွန်းတဲ့ခုံ ဟုတ်လား တောခေါင်ခေါင်မှာ ဘာဝယ်လို့ရမလဲ သခင်လေးရယ်။ လိုတယ်ဆိုယင် စောစောကပြောပါလား။ ကျွန်တော် ယူလာမှာပေါ့”

“ဒါတွေပြောချိန် မရလို့ပေါ့ကွ။ ဒါတွေကို ပြောချိန် ရနေယင် မြင်းကို

ဒီလောက် တရကြမ်း စီးလာခဲ့ပါ့မလား”

မိန့်ယန်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက်

“ဒီလိုဆိုယင် ဒီလိုလုပ်ပါလား သခင်လေး။ ဒီနားမှာတော့ ဘာမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သခင်လေးကလဲ တော်တော် ကြာ ဟိုဟာလို ဒီဟာလို ဖြစ်ဦးမှာ။ ဒီတော့ ရှေ့နည်းနည်း ဆက်စီးသွားယင် နဒီဒေဝီ သီလရှင် ကျောင်းတိုက်ရှိတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်မိုင်လောက် စီးလိုက်ယင် ရောက်သွားမှာပဲ။ အဲဒီ ရောက်ယင်တော့ သခင်လေး လိုချင်တာ အကုန်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်လား။ နဒီဒေဝီ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်က ဒီနားတွင်လား။ ဒီလိုဆိုယင် ကောင်းတာပေါ့ကွ။ လာ သွားမယ်”

ပေါက်ယုသည် ရွမ်းခနဲမြည်အောင် မြင်းကို ကြာပွတ်ဖြင့် တစ်ချက်ရိုက် လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့လှည့်၍

“အဲဒီ ကျောင်းတိုက်က ဆရာလေးတွေက တို့စံအိမ်မှာ ဆန်ခံနေကျကွ။ သူတို့ဆီမှာ မီးထွန်းခုံ တစ်ခုံလောက် ငှားရ မှာပဲ။ ရတန် ကောင်းပါရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က သူတို့တကာတွေပဲ သခင်လေးရဲ့၊ သူတို့ကျောင်းမှာ လာပြီး အကူအညီတောင်းယင် မငြင်းတန် ကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သခင်လေး ဒီနေ့ နဒီဒေဝီ ကျောင်းတိုက်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် သွားချင်နေတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ခါတိုင်းဆိုယင် ဒီကျောင်းတိုက်ကို သခင်လေး သိပ်မသွား ချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ငါက အားအားရှိ နတ်တွေကိုကိုး၊ နတ်ကွန်းတွေ ဝတ်ကျောင်းတွေ ဆောက်နေတဲ့ နလပိန်းတုံးတွေ ဆိုယင် သိပ်မုန်းတယ်ကွ။ ပိုက်ဆံကို ရေလို ဖြုန်းနေကျတဲ့ မိန်းမစိုးတွေနဲ့ ဘာမှမသိတဲ့ မိန်းမကြီးတွေဟာ နတ်တစ်ပါးပါးရဲ့ အမည်ကို မကြားလိုက်နဲ့၊ ကြားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီနတ်အကြောင်းကို ဘာမှမသိဘဲ နတ်ကွန်းတို့ ဝတ်ကျောင်းတို့ ဆောက်လှူ လိုက်တော့တာပဲ။ သူတို့မှာ အဲဒီနတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ယုံတမ်း ဒဏ္ဍာရီတွေ ပုံပြင်တွေကို အဟုတ်ကြီးထင်လို့။ ဥပမာ ဒီ နဒီဒေဝီ ကျောင်းတိုက်ဆိုပါတော့။ သူတို့က လို့ မြစ်ကိုစောင့်တဲ့ နတ်သမီးကို ကိုးကွယ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ သီလရှင် ကျောင်းတိုက်ကို နဒီဒေဝီ ကျောင်းတိုက်လို့ ခေါ်တာ။ ငါ အထင်ကတော့ ရှေးတုန်းက အဲဒီအမည်နဲ့ နတ်သမီး ဟာ တကယ်ရှိချင်မှ ရှိခဲ့မှာပါ။ အမှန်က အဲဒီနတ်သမီးက ရှေးခေတ်တုန်းက ကဗျာစာဆိုကြီး ဆောင်ဇုကဗျာထဲ ကကွ။ ဆောင်ဇု (သက္ကရာဇ် ၁၉၂-၂၃၂) က လို့မြစ်ကို စောင့်တဲ့ နဒီဒေဝီ အကြောင်းကို ကဗျာရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကဗျာထဲက နတ်သမီးကို နောက်လူတွေက အဟုတ်တကယ် ရှိတယ်ထင်ပြီး ရုပ်တုတွေထု၊ နတ်ကွန်းတွေ ဆောက်ပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဒီနေ့တော့ ဒီ နဒီဒေဝီ နတ်ကွန်းနဲ့ ကျောင်းတိုက်ဟာ ငါ့အတွက်တော့ အသုံးတည့် နေတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် အသုံးချရမယ်”

ထိုအချိန်၌ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ သီလရှင်ကျောင်းတိုက် တံခါးဝသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ တိုက်အုပ် သီလရှင် ဆရာကြီးမှာ သူတို့ကို မြင်သည့်အခါတွင် ကောင်းကင်မှ နဂါးကိုးကောင် ပျံဆင်းလာသည်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ အံ့အား သင့်လျက် ရှိလေ၏။ ဆရာကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆီးကြိုကာ အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို လည်း မြင်းများကို အကြည့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျောင်းတိုက် ပလ္လင်ခန်းသို့ ဝင်လာကာ နဒီဒေဝီ နတ်သမီး ရုပ်တုကို အမြတ်တနိုးဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ဦးချခြင်းကား မပြုချေ။ ရုပ်တုမှာ ရွှံ့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် ရှေးစာဆို ဆောင်ဇု၏ ကဗျာထဲက ကဲ့သို့ “တိမ်တွင်မျောသွား၊ ငွေကုန်းသို့၊ မြားချက်လန့်ပျံ၊ ငန်းရိုင်းဟန်သို့၊ ကြက်သရေ ရှိပြီး၊ စိမ်းမြရေထက်၊ ကြာပွင့်ထက်သို့၊ မနက်အခါ၊ မြူနှင်းလွှာမှ၊ သူရိယနေဝန်း၊ ရောင်ဝါထွန်းသို့” လှပ တင့်တယ် လှပေ၏။

ပေါက်ယုသည် နဒီဒေဝီ နတ်သမီး ရုပ်တုကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲကျလာလေ၏။

တိုက်အုပ်ဆရာကြီးက သူ့ကို လက်ဖက်ရည်တည်ခင်းသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုက အမွှေးတိုင်ထွန်းခုံ ငှားပါရန် ပြောလေ၏။ တိုက်အုပ်ဆရာကြီး သည် အမွှေးတိုင် ထွန်းခုံသာမက အမွှေးတိုင်များနှင့် မီးပူဇော်ရန် ပန်းစက္ကူ များကိုလည်း ယူလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် ထိုပစ္စည်းများကို မယူဘဲ အမွှေးတိုင် ထွန်းခုံကိုသာ ယူလာခဲ့ ရ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျောင်းတိုက်နောက်ဖေး တလင်းသန့်သန့် တစ်နေရာတွင် အမွှေးတိုင်ထွန်းခုံကို ယူသွားရန် ပြောလေ၏။ တလင်းသန့်သန့် မရှိသည့်အတွက် မိန့်ယန်းသည် ပြန်လာလေ၏။

“ကျောင်းဘေးက ရေတွင်းအုတ်ခုံမှာ ဆိုယင်ကော သခင်လေး”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်ပြကာ မိန့်ယန်းနှင့်အတူ ရေတွင်းဆီသို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ မိန့်ယန်းသည် အမွှေးတိုင် ထွန်းခုံကို ချပေးလိုက် ပြီးလျှင် နောက်သို့ ဆုတ်နေလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် နံ့သာအိတ်ထဲတွင် ထည့်လာသည့် ထင်းရှူးသား အမွှေးတိုင် နှစ်ချောင်းကို ထွန်းပြီးလျှင် မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်ရှိရာမှ ဦးခိုက်ပူဇော်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် မိန့်ယန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ အမွှေးတိုင်ထွန်းခုံကို ပြန်ပေးရန် ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် မိန့်ယန်းသည် အမွှေးတိုင်ထွန်းခုံကို မယူနိုင်သေးဘဲ အမွှေးတိုင် ရှေ့တွင် ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်ကာ

“ကျွန်တော် မိန့်ယန်းဟာ သခင်လေးပေါက်ယုဆီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အလျောက် သခင်လေးရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို အကုန်အစင် သိသူ ဖြစ်ပါတယ် နဒီဒေဝီ သခင်မခင်ဗျား။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ သခင်မကို ဘာကြောင့် လာပြီး ပူဇော်ပသခြင်း ပြုတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မိန့်ယန်း လုံးဝမသိပါခင်ဗျား။ မေးလဲမမေးရဲပါ နဒီဒေဝီ သခင်မခင်ဗျား၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့် သခင်ပေါက်ယု လာရောက်ပူဇော်ခြင်း ပြုတဲ့ နဒီဒေဝီ သခင်မခင်ဗျား။ သခင်မရဲ့ အမည်နာမကို ယခင်က ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မကြားခဲ့ဖူးသော်လဲ သခင်မဟာ ကောင်းကင် မှာသော် လည်းကောင်း၊ မြေကြီးမှာသော် လည်းကောင်း စိုးပိုင်သူ မရှိတဲ့ နတ်မိမယ်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ် ဗျား။ ဒါတွင်မက အသိဉာဏ်ပညာ မှာသော်လည်းကောင်း၊ အလှအပ မှာသော်လည်းကောင်း တုနှိုင်းမရသူ တစ်ဦး ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့် သခင်လေးဟာ သူလိုချင်တဲ့ဆုကို သခင်မထံမှာ ထုတ်ဖော်တောင်းဆို လို့ မဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ကိုယ်စား ဆုတောင်းပါရစေဗျား”

“သခင်မဟာ ဖိုသတ္တဝါတို့နဲ့ ကင်းဝေးစွာ နေထိုင်သည့်တိုင် သခင်မရဲ့ မွေးပုံတဲ လိပ်ပြာဟာ အတွေ့အာရုံနဲ့ သနားကရုဏာတို့ ရှိခဲ့သင် သခင်မကို တောင့်တနေတဲ့ ကျွန်တော့်သခင်လေးဆီကို မကြာခဏ လာရောက် ကိုယ်ထင်ပြ တော်မူပါ သခင်မခင်ဗျား။ ဤဘဝမှ စုတေ မနေ သေလွန်ပြီးဖြစ်လို့ နောက်ဘဝကို ရောက်တဲ့အခါမှာလဲ ကျွန်တော့် သခင်လေးကို မျက်ခုံးမွေး မည်းညစ်ညစ် မုတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နဲ့ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်မယ့်အစား သခင်မတို့လို ချောချောလှလှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကူညီမှိုင်းမတော်မူပါ နဒီဒေဝီ သခင်မခင်ဗျား”

ဤသို့ဆုတောင်းကာ မိန့်ယန်းသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဦးချပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။ ပေါက်ယု မှာ သူ့တပည့်ကျော်၏ ဆုတောင်းသံကြောင့် အားရပါးရ ရယ်လိုက်မိရာက မိန့်ယန်း၏ တင်ပါးကို တစ်ချက်ပိတ် ကန်လိုက် ပြီးလျှင်

“သောက်ကန်းမသား၊ ဘာတွေလျှောက် ဆုတောင်းနေတာလဲ။ ငါအဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ လူတွေ ကြားယင် ရယ်လိမ့်မယ်”

မိန့်ယန်းသည် အမွှေးတိုင်ထွန်းခုံကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ထိုနောက် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်သည် ကျောင်းတိုက် ဘက်သို့ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

“တိုက်အုပ်ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်၊ သခင်လေး မနက်အစောကြီးက ထွက်လာတာမို့ ဘာမှ မစားရ သေးဘူးလို့။ ဒါကြောင့် တစ်ခုခုတော့ကျွေးပါလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သခင်လေး

နည်းနည်းပါးပါးတော့ စားဦးပေါ့။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒီနေ့ စံအိမ်မှာ စားသောက်ပွဲကြီးလုပ်ပြီး ဆူဆူညံညံလုပ်တာတွေ မကြားချင်တာနဲ့ သခင်လေး ရှောင်ထွက် လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒီမှာဆိုတော့ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ရှိတော့ သမာဓိရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဗိုက်ထဲမှာ အစာမရှိလို့ကတော့ ဘာကိုမှ အာရုံရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး သခင်လေး။”

“စားသောက်ပွဲကြီးတောင် ရှောင်ထွက်လာ တာပဲကွာ၊ ဒီမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ကလေးနဲ့ သက်သတ်လွတ် တစ်ခုခု ရယင် တော်လောက်ပါပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် သခင်လေး။ မွေးနေ့ပွဲ မရှိယင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပြန်ချင်တဲ့ အချိန်ကျမှ ပြန်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပွဲရှိနေတော့ သိပ်စိတ်ပူနေကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်ပြန်တာ ကောင်းတယ် သခင်လေး။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်ပြန်ယင် မယ်မယ်နဲ့ သခင်မဝမ် တို့ စိတ်အေးရမယ်။ နောက်တစ်ချက်က သခင်လေးလဲ ဒီမှာ လာပြီး စိတ်ကြိုက် ပူဇော်ကန်တော့ ရပြီးပြီ၊ ဒီလောက် ဆိုယင် ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့။ တကယ်လို့ သခင်လေး အိမ်ပြန်ပြီး မွေးနေ့မှာ စားလို့သောက်လို့၊ ပျော်လို့ပါးလို့ ဆိုယင် လူကြီးမိဘ စကားကိုလဲ နားထောင်ရာ ရောက်တယ်၊ သူတို့ကိုလဲ စိတ်ချမ်းသာမှု ရအောင် လုပ်ရာရောက်တယ်။ တကယ်လို့ သခင်လေး ဒီမှာ ကြာကြာနေမယ် ဆိုယင် မယ်မယ်တို့ သခင်မကြီး ဝမ်တို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်သလို ဖြစ်တဲ့အတွက် သခင်လေး လာပူဇော်တဲ့ နဒီဒေဝီ လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ရင်း

“မင်း ဘာကြောင့် ပြောနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ။ မင်းက ငါနဲ့လိုက်လာမိတော့ စံအိမ်ရောက်ယင် အရိုက်ခံရတော့မှာကို တွေးပြီးကြောက်တာနဲ့ ငါ့ကို စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောပြီး အပြန်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်လား။ စိတ်ချပါကွာ၊ ဒီမှာကြာကြာမနေပါဘူး။ ခဏနေယင် ပြန်ပြီး မွေးနေ့ပွဲ သွားမှာပါ။ ဒီမှာ တစ်နေ့လုံးနေမယ်လို့ ငါ ဘယ်တုန်း က ပြောလို့လဲ။ ကဲ ခု ငါ့ကိစ္စပြီးပြီ၊ အဘွားကြီးတွေ တထင့်ထင့် ဖြစ်မနေအောင် မြန်မြန်ပြန်ကြမယ်။ ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား။”

“အကောင်းဆုံးပေါ့ သခင်လေး။”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကျောင်းတိုက်ခန်းမကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့ ကြသည်တွင် တိုက်အုပ် ဆရာတော်ကြီး သည် သတ်သတ်လွတ် တစ်ပွဲကို အသင့်ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနည်းငယ်စီသာ စားသောက် ပြီးနောက် မြင်းပေါ်သို့ တက်စီးကာ

မြို့သို့ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

“သခင်လေး၊ သိပ်မစီးနဲ့နော်၊ မြဲမြဲကိုင်ထား။ ဒီမြင်းက သိပ်မကျင့်ရသေးဘူး။ ဇက်ကို မြဲမြဲဆုပ်ထား” ဟု မိန်းယန်း က နောက်မှတဖွဖွ သတိပေးလိုက်လာ ခဲ့ လေ၏။

ခဏကြာလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့တွင်းသို့ဝင်လာခဲ့ကြကာ နောက်ဘက် ဝင်းတံခါးကြီးမှ ဝင်လာခဲ့ကြ လေ၏။ ပေါက်ယုသည် မိမိ၏အဆောင်ဖြစ်သည့် နီမောင်းပျော်ဖွယ်ဆောင်သို့ တန်းလာခဲ့လေ၏။ အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မာလာနှင့် အခြားအစေတော် များမှာ သွားနှင့်ကြပြီဖြစ်သဖြင့် အသက်ကြီးကြီး အစေတော်ကြီးများ ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။ ပေါက်ယုကို မြင်သည်နှင့်

“အမိဒွဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား။ သခင်လေး ပြန်ရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့ သခင်လေးရယ်။ မာလာဖြင့် သခင်လေးကို လိုက်ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ စားသောက်နေကြပြီ ထင်တယ်။ သွား သွား၊ သခင်လေး မြန်မြန်သွား”

ပေါက်ယုသည် ပွဲတက်ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ပြီးနောက် မည်သည့် နေရာတွင် သူတို့ စုနေကြသနည်းဟု မေးမြန်း လေ၏။

“ဥယျာဉ်ကလေးထဲက ခန်းဆောင်သစ်မှာ သခင်လေး”

ပေါက်ယုသည် ထိုနေရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လျှင် သီချင်းဆိုသံနှင့် ပုလွေသံကို ကြားရလေ၏။ အဝင်ဝသို့ ရောက်လျှင် အပြင်ဘက်တွင် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထွက်ထိုင်နေသည့် ယုချွန်းကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့ကို မြင်သည့်အခါတွင် ယုချွန်းမှာ အငိုရပ်သွားလေ၏။

“ဪ သခင်လေးက လာမှ လာပေးသေးသကိုး၊ ကဲ ကြွတော်မူပါရှင့်။ ဘယ်များ ရွှေစကြာ ဖြန့်တော်မူနေသလဲ မသိဘူး”

“မောင် ဘယ်ရောက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ သိရဲ့လား” ဟု ပေါက်ယုက ပြုံး၍မေးလေ၏။

ယုချွန်းမှာ မည်သို့မျှမပြောဘဲ မျက်ရည်များသုတ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ ပြီးလျှင် မယ်မယ်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ သခင်မဝမ်ကို ဂါရဝပြုလေ၏။ သူတို့အားလုံးမှာ နတ်ငှက်တစ်ကောင်ကို ကောက်ရ သည့်နှယ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ပေါက်ယုက နတ်ငှက်မယ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ မွေးနေ့ဆုတောင်း စကား ပြောလေ၏။

မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် က

“ပေါက်ယု နင်ရူးနေသလားဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ ထွက်သွားရတာလဲ။ တော်တော် ကမြင်းထ။ နောက်တစ်ခါ ဒီလို ထွက်သွားယင် မောင့်ခမည်းတော် ပြန်လာတော့ တိုင်ဦးမယ်။ အဲဒီအခါ ကျတော့ အရိုက်ခံ”

ထိုနောက် မယ်မယ်သည် အခိုင်းများကို လှည့်၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိလေ၏။

“သူခိုင်းတာတွေကို နင်တို့ အကုန်လျှောက်လုပ်ပေးနေ ရသလား ဟင်။ သူသွားချင်ရာကို နင်တို့ က လိုက်ပို့၊ လူကြီးတွေကိုတော့ ဘာမှ မပြောဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဟင် လာစမ်း ပေါက်ယု၊ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။ ထမင်းတို့ ဘာတို့ကော စားပြီးပလား။ ဘာတွေကို တွေ့ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာခဲ့သလဲ”

ပေါက်ယုက

“ပေ့ကျင် ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အလွန်နှစ်သက်တဲ့ ကိုယ်လုပ်တော် တစ်ယောက် မနေ့ကဆုံးလို့ ကျွန်တော် သွားမေးတာပါ မယ်မယ်။ ကိုယ်တော်လေးက တော်တော် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ငိုနေတော့ မောင်လဲ ရုတ်တရက် မပြန်ရဲတာနဲ့ ထိုင်နေရတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကြာသွားတာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ နောက်တစ်ခါ မယ်မယ်မသိဘဲ အပြင်ကိုထွက်တယ် ဆိုယင်တော့ မောင့် ခမည်းတော်ကြီးကို တိုင်ပြီး အရိုက်ခိုင်း ရလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ”

ပေါက်ယုက မယ်မယ့်စကားကို နားထောင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလေ၏။ မယ်မယ်သည် မကျေနပ်သေးဘဲ ပေါက်ယု၏ အစေတော်များ နှင့် သူငယ်တော်များကို ရိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်း၍ တောင်းပန် ကြလေ၏။

“တော်ပါတော့ မယ်မယ်ရယ်၊ ပြန်ရောက်လဲလာပြီပဲ။ ဒီလောက် စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေပါ”

မယ်မယ်မှာ ပေါက်ယု အပြင်သို့ သွားနေသည့်အတွက် စိတ်တိုနေခြင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ပေါက်ယု ပြန်လာသည့် အခါတွင် စိတ်တိုသည်တို့ ပျောက်ကာ ရွှင်လန်းစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုကို ဆူပူကြိမ်း မောင်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ လမ်းတွင် အစားအသောက် စားခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်တို့ကို တွေ့ခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ စုံစမ်း မေးမြန်း လေ၏။ ထိုနောက် မာလာလည်း ရောက်လာသဖြင့် သူတို့သည် ပြဇာတ်ပွဲကို ဆက်လက် ကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုနေ့က ကပြသည့်ဇာတ်မှာ “ဆူးအပ်တစ်ချောင်း၏ ဇာတ်လမ်း”

ဆိုသည့် ဇာတ်ထုပ်ဖြစ်ရာ အလွမ်းကောင်းလှ သဖြင့် မယ်မယ်နှင့်ဒေါ်လေး
ဆွေတို့မှာ မျက်ရည်အရွဲသားဖြင့် ဖြစ်နေကြလေ၏။ အခြားသူများကမူ
ထိုဇာတ်ကို ကြည့်၍ ရယ်သူရယ်ကြလျက် ဇာတ်ကောင်များကို ကျိန်ဆဲသူက
ကျိန်ဆဲလျက် ရှိကြလေ၏။

နောက်မည်သို့ဖြစ်သည်ကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်ဖတ်
ပါလေ။

အဖြစ်မှန်ကို ရုတ်တရက် သိရသဖြင့် နတ်ငှက်မယ် စိတ်ဆိုးခြင်း။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျေနပ်မှု ရသဖြင့် ပင်အဲ အလှပြင်ခြင်း။

ဇာတ်ပွဲတွင် ပေါက်ယုသည် မိန်းမများနှင့် အတူထိုင်၍ ကြည့်နေလေ၏။ မယားရေနစ်သေသဖြင့် လင်ဖြစ်သူက ရေလှူဒါန်း ပူဇော်သည့် အခန်းသို့ ရောက်လျှင် ထိုက်ယုက ပေါက်ကြည်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ညှို့လိုက်တဲ့ ဝမ်းရှိပင်းနော်၊ ကိုယ့်မိန်းမသေလို့ ရေလှူချင်တာများ မြစ်ကမ်းနားသွားပြီး မြစ်ထဲက ရေကို ခပ်နေရသေး သတဲ့လား။ သူ့ မိန်းမဟာ ရေနစ်သေလို့ မြစ်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ဆိုတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရေပဲ ဘယ်ရေဖြစ်ဖြစ် အတူတူပေါ့။ ဘယ်ရေဖြစ်ဖြစ် ရေတစ်ဖလား ခပ်လိုက်ပြီး လှူလိုက်ယင် ပြီးတဲ့ကိစ္စပဲ။ မြစ်နားကို သွားနေရသေးတယ်”

ပေါက်ကြည်က မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ပွဲကို ဆက်ကြည့်နေ၏။ ပေါက်ယုသည် နတ်ငှက်မယ်၏ မွေးနေ့တွင် ဆုတောင်းသောက်ရန် အရက်ချိုကို အကျိုခိုင်းလိုက်လေ၏။

ယနေ့မှာ အထူးပွဲ ဖြစ်သဖြင့် နတ်ငှက်မယ်အား မည်သည့်တာဝန် ကိုမျှ မယူစေဘဲ တစ်နေကုန် စိတ်ရှိလက်ရှိ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ခွင့်ပေးထားလေ၏။ မယ်မယ်သည် ကောင်းစွာ နေထိုင်မကောင်း သေးသည့်အတွက် စားသောက်ပွဲတွင် မပါနိုင်ဘဲ အတွင်းခန်းရှိ ထိုင်ဖုံတစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်းက ဒေါ်လေးဆွေနှင့်အတူ ဇာတ်ပွဲကို ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ဒေါ်လေးဆွေနှင့် စကားစမြည် ပြောဆိုနေရင်း မိမိအနီးတွင် ချထားသည့် လက်ဖက်ရည် စားပွဲခုံ ကလေးပေါ်တွင် တင်ထားသော အစ်ထဲမှ သရေစာများကို ယူစားလျက်ရှိ၏။ မိမိအတွက် ပြင်ပေးထားသည့် ထမင်းပွဲ နှစ်ပွဲကိုမူ မယ်မယ်သည် စားသောက်ပွဲတွင် ဝင်ခွင့်မရသည့် အစေတော်များနှင့် အခိုင်းမိန်းမများကို ခွဲဝေပေးလိုက် လေ၏။ ထို့ပြင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မိမိအနီးတွင် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားတို့ဖြင့် ရုပ်မနေဘဲ ဝရန်တာသို့ သွားကာ ထိုင်စားရန်၊ ပွဲကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည့်ရန်လည်း အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

သခင်မဝမ် နှင့် သခင်မဆင့် တို့မှာ မယ်မယ်၏ ခန်းဆောင်မှာ စားပွဲမြင့်ကြီးအနီးတွင် ထိုင်၍ ပွဲကြည့်လျက်ရှိပြီး မိန်းမပျိုများမှာ အပြင်ဆောင်ရှိ စားပွဲများတွင် ထိုင်၍ ကြည့်နေကြ၏။

မယ်မယ်က မမယုကို ခေါ်၍

“ဒီနေ့ဟာ ငှက်မယ် မွေးနေ့နော်။ ဒီတော့ ငှက်မယ်ကို အထူးနေရာမှာ ထိုင်ပါစေ။ ပြီးတော့ ငှက်မယ်အလုပ် ကြိုးစားတာတွေကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီနေ့တော့ သူ့ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီး ညည်းကပဲ အိမ်သည်အဖြစ် ဧည့်ခံ ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့မယ်မယ်၊ ကျွန်မအတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်က ဒီလိုအထူးနေရာတွေမှာ ထိုင်လေ့မရှိတော့ မထိုင်ချင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီမှာနေယင် ထိုင်လို့လဲ အားမရဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ အဲဒီမှာထိုင်ပြီး ဘာမှလဲ မသောက်ဘူးမယ်မယ်”

“ညည်းတိုက်လို့ မသောက်ယင် ငါ့ကိုယ်တိုင် မွေးနေ့ဆုတောင်းရင်း သောက်အောင် တိုက်ရမှာပေါ့အေ” ဟု ဆိုကာ မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်အနီးသို့ ထလာခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ကြားဝင်၍

“သူ အလကား ပြောတာ မယ်မယ်၊ သူပြောတာ မယုံနဲ့။ ငှက်မယ် သုံး လေးခွက် သောက်ပြီးပြီ”

မယ်မယ်က နောက်ပြောင်သည့်သဘောဖြင့် မယုအားလှမ်း၍

“မရဘူး။ မိယု သူ့ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့စမ်း။ ပြီးတော့ သူ့နေရာမှာ အထိုင်ခိုင်း၊ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ သွားပြီး ခွက်မြှောက် ဆုတောင်း သောက်ကြစမ်း၊ သူငြင်းသေးတယ် ဆိုယင် ငါ့ကိုတိုင် လာတိုက်မယ်”

မယုသည် ရယ်ကာ မောကာဖြင့် နတ်ငှက်မယ်ကို ဆွဲခေါ်လာပြီးလျှင် စားပွဲထိပ်ရှိ အထူးနေရာတွင် ထိုင်ခိုင်း လေ၏။ ထိုနောက် ချိုင့်ခွက်ကြီး တစ်လုံးထဲသို့ အရက်ချိုများကို ငဲ့၍ ယူလာလေ၏။

“ဒီနှစ်ကုန် ကစပြီး နောက်တစ်နှစ် ကုန်သည်အထိ ငှယ်မယ်ဟာ မယ်မယ်ကိုရော၊ ဒေါ်လေးဝမ်ကိုရော၊ မမယု ကိုရော ရှိသေလေးစားစွာနဲ့ တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးခဲ့မယ်။ ဒီနေ့မယုမှာ ငှက်မယ်ကို ပေးဖို့ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဆိုလို့ ဘာမှပါမလာဘူး။ ဒါကြောင့် အရက်ချို ချိုင့်ခွက်ကြီးနဲ့ တစ်လုံး ငှဲ့လာခဲ့တယ်။ ရော၊ လိမ္မာတယ်ဆိုယင် တစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင်သောက်လိုက်”

“မမယုတို့က ငှက်မယ်ကို ချီးမွမ်း သဘောကျတယ် ဆိုယင်၊ ပြီးတော့လဲ ငှက်မယ် ဒါတွေကို အကုန် သောက်ရမယ် ဆိုယင် ခူးထောက် ထိုင်နေ ကြလေ။ အဲဒီတုန်းမှာ ငှက်မယ် အကုန်သောက်လိုက်မယ်”

“ဘုံမယ်လေး မရွှေ့ငှက်မယ် ဒီလောက်လဲ သွေးကြီးမနေနဲ့ဦးနော်။ ဒီလိုကံကောင်းပြီး စန်းပွင့်တဲ့အခါမျိုး ဆိုတာ ရခဲဘိခြင်း။ ဒီလောက်စန်းပွင့်ပြီး ဒီလောက် ကံကောင်းတဲ့နေ့မျိုး နောင်လာဦးမယ်လို့ ဘယ်သူမှ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လာချင်မှလာတော့မှာ။ ဒါကြောင့် ကံကောင်းတုန်း၊ စန်းထတုန်းမှာ ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်လိုက်စမ်း။ ရော့နှစ်ခွက် သောက်လိုက်”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့ဘဲ ပြောသည့် အတိုင်း အရက်ချိုကို နှစ်ခွက်ဆင့်၍ သောက်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက်တွင် မိန်းမပျိုများကလည်း သူ့ ထံလာ၍ ဆုတောင်းကြပြန်သဖြင့် သူတို့အထဲမှ အရက်ကို အနည်းငယ်စီ မြည်းလိုက် ရလေသေး၏။ မယ်မယ် စိတ်လက် ရွှင်မြူးနေသည့်အခါ၌ ပစ္စည်းထိန်း လိုင်တ၏ မိန်းမသည် အခိုင်း မိန်းမကြီးများနှင့် အစေတော် သူငယ်မလေးများကို ခေါ်လာပြန်ကာ ခွက်မြှောက် ဆုတောင်းကြသည်တွင် နတ်ငှက်မယ် မှာလည်း ငြင်း၍မရတော့ဘဲ သောက်ရပြန်လေ၏။ ယုန်ယွမ်းနှင့် လက်အောက် အစေတော် သူငယ်မကလေး များက နောက်ထပ် ရောက်လာပြီး ခွက်မြှောက်ဆုတောင်းကြပြန်သည့် အခါတွင်ကား နတ်ငှက်မယ်မှာ အတော်မူးနေလေခဲ့ လေပြီ။

“ကဲ၊ တော်ကြပါတော့ဟယ်။ နောင်များမှ နင်တို့နဲ့ ငါအတူ အရက်ချို သောက်ပါမယ်။ ခုတော့ ချမ်းသာပေးကြပါ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က တောင်းပန်လေ၏။

ဤတွင် ယုန်ယွမ်းက

“ဪ ကျွန်မတို့က မျက်နှာမရှိလို့ပေါ့ ဟုတ်လား။ မယ်မယ်တောင် ကျွန်မတို့နဲ့အတူ သောက်သေးတာပဲ၊ မလေး ငှက်မယ်လဲ ခါတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ခါတိုင်းဆိုယင် မလေးငှက်မယ် ဘယ်တုန်းက ငြင်းဘူးလို့လဲ။ ခုတော့ လူတွေစုံတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ဒီကျွန်မတွေနဲ့ အရောတဝင် လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သခင်မဝီပီ နေမှပဲဆိုပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ အတူ မသောက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မတို့ လာပြောမိတာ မှားပါတယ်။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ မသောက်ချင်ယင်လဲ နေပါစေတော့”

ယုန်ယွမ်းက ပြန်ရန် တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ကဲ လာလာ၊ ညည်း တော်တော် နားပူနားဆာ လုပ်တဲ့ကောင်မ၊ လာ သောက်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် အရက်ချိုအိုးကို ကောက်ယူကာ ခွက်အပြည့် လောင်းထည့်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်တိုက် မော့ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှ ယုန်ယွမ်းသည် ပြုံးလျက် ပြန်သွားလေ၏။

နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်၏ ခေါင်းထဲတွင် အရက်ချို၏ တန်ခိုးသည် ပြစ ပြုလာ လေပြီ။ နှလုံးမှာ လျင်မြန်စွာ ခုန်လျက်ရှိသည့်အတွက် အဆောင်သို့ပြန်ပြီး အနားယူရန် နတ်ငှက်မယ် ဆုံးဖြတ်လိုက် လေ၏။ မျက်လှည့်ဆရာများ ဝင်လာသည့်အခါတွင် ထိုက်သင့်သည့် ဆုကြေးကို ချီးမြှင့်လိုက်စေလိုကြောင်း မမယုကို မှာကြားခဲ့လေ၏။

မမယုက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မိမိအား မည်သူကမျှ တားဆီးခြင်း မပြုသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် စားပွဲမှ ထကာ နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သခင်မကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ပင်အဲသည် နောက်မှလိုက်လာကာ နတ်ငှက်မယ်၏ လက်မောင်းကို တွဲခေါ်လာလေ၏။ အမိုးမိုးထားသည့် စကြိုကလေးအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အမှောင်ကို ကွယ်၍ ရပ်နေသည့် နတ်ငှက်မယ်၏ အငယ်တန်း အစေတော် သူငယ်မလေး တစ်ယောက်ကို မြင်သည့် အခါတွင် အစေတော် သူငယ်မလေးသည် ထွက်ပြေးလေ၏။ သူ့လုပ်ပုံကြောင့် နတ်ငှက်မယ်သည် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာကာ ထိုသူငယ်မလေးကို ရပ်ရန် အော်ပြောလေ၏။ အစတွင် သူငယ်မကလေးသည် မကြားယောင် ပြုလျက် ရှိသော်လည်း ပင်အဲကပါ ကူ၍ အော်ခေါ်ပေးသည့် အခါတွင် ပြန်လှည့်လာလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ ပို၍ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာခဲ့ကာ ဝင်းစခန်းဆောင်ထဲသို့ ပင်အဲနှင့်အတူ လာခဲ့ကာ အစေတော် သူငယ်မကလေးအား တံခါးကို အပိတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် လှေခါးထစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက် ပြီးလျှင် သူငယ်မလေးကိုလည်း ခူးထောက် အထိုင်ခိုင်းလေ၏။

“သွား၊ အတွင်းဆောင်က သူငယ်တော်လေး နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ကြိုးနဲ့ကြိမ် ယူခဲ့စမ်းလို့ ပြောလိုက်။ ဒီကောင်မကို ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်ပေးရမယ်” ဟု ပင်အဲကို ခပ်ထန်ထန်ဖြင့် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

သူငယ်မကလေးမှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းကို မြေကြီးနှင့် ထိကာ ငိုယိုတောင်းပန်လျက် ရှိလေ၏။

“ညည်း ငါလာတာကို မြင်ယင် အရိုအသေပေးပြီး ရပ်နေပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးရတာလဲ။ ငါက သရဲမမို့ လို့လား။ ပြောစမ်း ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးသလဲ”

သူငယ်မကလေးက ငိုရှိုက်လျက်ရှိရာမှ

“မမြင်လို့ပါ သခင်မလေး။ ကျွန်မတို့အဆောင်မှာ ဘယ်သူမှ မကျန်ခဲ့တာကို အမှတ်ရတာနဲ့ ပြန်ပြေးတာပါ”

“ကောင်းပြီး ဒီလိုဆိုယင် အဆောင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲနဲ့ ညည်းက ဘာကိစ္စ ဒီဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ရတာလဲ။ တို့ကို ညည်းမမြင်ဘူးလား။ ညည်းကို လှမ်းခေါ်တာ အကြိမ်ပေါင်း မရေနိုင်ဘူး၊ ကြားလျက်သားနဲ့ ညည်း အတင်း ပြေးတာ။ ခေါ်လေပြေးလေပဲ။ ဒီလောက်ကလေး ခေါ်တာကို မကြားရအောင် တို့ကလဲ အဝေးကြီး မဟုတ်ဘူး။ ညည်း ကလဲ နားပင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်မ တော်တော်လူပါးဝတဲ့ ကောင်မ”

နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော် သူငယ်မကလေး၏ ပါးကိုတစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်ရာ ပြင်းထန်လွန်းသည့်အတွက် သူငယ်မ ကလေးမှာ နောက်သို့ ယိုင်သွားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် နောက်တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ပြန်၏။ ထို အချိန်၌ကား သူငယ်မ ကလေး၏ ပါးမှာ ဖူးဖူးရောင်ကာ ညိုမည်းလာခဲ့ လေပြီ။

“မလေးငှက်မယ်၊ လက်တွေ့ဘာတွေ နာကုန်ပါ့မယ်” ဟု ပင်အဲ က ပြောလေ၏။

“ဒါဖြင့် ငါ့အစား ရိုက်စမ်း။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးသလဲ ဆိုတာကို ရအောင်မေး၊ မပြောယင် ပါးစပ်ကို ဆုတ်ဖြုတ်”

သူငယ်မကလေးက ရိုးရိုးထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောလျက်ရှိသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်က သူ့ပါးကို သံပူ ကပ်ပစ် မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခြင်း ပြုလေရာ ထိုအခါ ကျမှပင် သူငယ်မ ကလေးက မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြင့် အမှန်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံ လေ၏။

“သခင်လေး ကျိုလျှံ အိမ်ကို ပြန်ရောက်နေပါတယ်။ သူက သခင်မလေး ငှက်မယ်ကို သွားစောင့်ချည်လို့ ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ မလေးငှက်မယ် ပြန်လာယင် မြန်မြန်ပြေးလာပြီး သူ့ကိုလာပြောတဲ့။ သခင်လေးက မလေးငှက်မယ် စောစော စီးစီးတော့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေပါတယ်”

အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလိမ့်မည်ဟု နတ်ငှက်မယ် တွက်လိုက်လေ၏။

“ညည်းကို ဘာကြောင့် အကြည့်ခိုင်းရတာလဲ။ ငါပြန်လာမှာကိုကော သူက ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်နေရတာလဲ၊ အကြောင်း ရှိရမှာပေါ့။ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မှန်မှန်ပြောယင် ညည်းကို သက်ညှာမယ်။ မှန်မှန် မပြောလို့ ကတော့ ခုခား ယူပြီး ညည်းပါးစပ်ကို ဆုတ်ဖြုတ်မယ်၊ သိရဲ့လား။”

အစေတော် သူငယ်မကလေးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားရာမှ ငိုရှိုက်လျက်

“ပြောပါမယ် သခင်မလေးရဲ့၊ ကြောက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ပြောတယ် ဆိုတာ ကိုတော့ သခင်လေးကို မပြောပါနဲ့”

ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်အား တစ်ဘက်က ချော့မော့ရင်း တစ်ဘက်ကလည်း သူငယ်မလေးကို မြန်မြန်ပြောရန် ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

“သခင်လေး ကျိလျှံဟာ ဇာတ်ပွဲက ခပ်စောစော ပြန်လာပြီး အိပ်တယ်ရှင့်။ အိပ်ရာက နိုးလာတော့ သခင်မလေး ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာကို သွားကြည့်ချည်စမ်းလို့ တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်ရှင့်။ သူက ပြန်လာတော့ သခင်မလေးတို့ စားသောက်ပွဲ စရုံကလေး ရှိသေးတယ်တဲ့၊ တော်တော်နဲ့ ပြီးမှာ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ပြောတယ်ရှင့်။ ဒီတင် သခင်လေးက သေတ္တာထဲက ငွေစနစ်စရယ်၊ ဆံထိုးနှစ်ချောင်းရယ်၊ ဖဲနှစ်အုပ်ရယ် ယူပြီးတော့ ပေါက်အဲ မိန်းမကို သွားပေးချည်တဲ့၊ ဘယ်သူမှ မမြင်ပေစေနဲ့တဲ့။ ပြီးတော့ ဒီကိုလာဖို့လဲ ပြောခဲ့လို့ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်ရှင့်။ ပေါက်အဲ မိန်းမက အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ယူလိုက်ပြီး ဒီကိုလိုက်လာတယ်ရှင့်။ ပြီးတော့ သခင်မလေးကို စောင့်ကြည့်ချည်လို့ လွှတ်လိုက်တာနဲ့ လာကြည့်နေရတာရှင့်။ ဒီရောက်တော့ ဘာဖြစ်မှန်း ကျွန်မလဲ မသိဘူးရှင့်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါသကြောင့် တုန်ယင်လျက်ရှိရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီးနောက် မိမိတို့ အဆောင်ဘက်သို့ ထလာခဲ့လေ၏။ ဝင်းတံခါး ဝတွင် အစေတော် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရပြီး နတ်ငှက်မယ် လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ အဆောင်ဘက်သို့ ပြေးသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။ နတ်ငှက်မယ်က ထိုသူငယ်မ ကလေးကို အမည် တပ်၍ ခေါ်လိုက်၏။ ထိုသူငယ်မ ကလေးကား ခပ်စောစောက သူငယ်မကလေးထက် ဉာဏ်ရှိသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်လေ၏။ ပြေး၍ မရတော့ကြောင်းကို သိသည့်အခါတွင် ပြန်လှည့်လာလေ၏။

“မလေးဆီကို သတင်းလာပို့ မလို့ရှင့်။ မလေး ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ” ဟု ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

“ညည်းက ဘာကို သတင်းပို့ မလို့လဲ”

“သခင်လေးကျိလျှံ ပြန်ရောက်လာပြီတော့”

သူငယ်မကလေးက ခပ်စောစောက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောမည် ပြုစဉ် နတ်ငှက်မယ်က စက်ဆုပ်စွာ တံတွေး ထွေးလိုက်ပြီးနောက်

“ခုမှလာပြောရအောင် တစ်ချိန်လုံး ညည်းဘာလုပ်နေလို့လဲ။ မိတော့မှ ဒီစကားကို ပြောတာမဟုတ်လား”

နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုသူငယ်မကလေးကိုလည်း ပါးကိုရိုက်ချလိုက်ပြန်ရာ သူငယ်မကလေးမှာ နောက်သို့ ယိုင်ကျသွားလေ၏။ ထိုနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် ခြေဖျားထောက်၍ တလင်းပြင်ကို

ဖြတ်လာပြီးလျှင် ပြတင်းဝတွင် ရပ်၍ အထဲမှ စကားပြောဆိုနေသည်ကို ချောင်း၍ နားထောင်နေလေ၏။

“သခင်လေး လျှာကြမ်း အာကြမ်း မယားကြီးသေသွားယင်ကော”

အထဲမှ ရယ်မော၍ မေးလိုက်သော မိန်းမသံတစ်သံကို ကြားလိုက် ရလေ၏။

“သူသေတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ သူ့လို အာကြမ်းလျှာကြမ်း တစ်ယောက်ကို ရှာယူမှပေါ့” ဟု ကျီလျှံက ဖြေလေ၏။

“သူသေသွားယင် ပင်အဲကို မယားအရာ မြှောက်လို့ ရသားပဲ။ သူ့ဆိုယင် ကိုယ်စိတ်တိုင်းကျ ကိုင်နိုင်တာပေါ့”

“ခုတလောမှာ ငှက်မယ်က ငါ့ကို ပင်အဲအနားတောင် ကပ်ခွင့် မပေးဘူး။ ဒီတော့ ပင်အဲကလဲ ဘယ်ကျေနပ် မလဲဟ။ သူ့အနားကို ကပ်စေချင်တာပေါ့။ သူ့သခင်မကို မပြောရဲလို့သာ အသာနေရတာ။ အင်း ဒေါသကြီးတဲ့ မိန်းမကို ရတဲ့ ယောက်ျားများ တယ်ကံဆိုးတာပဲ”

သူတို့ စကားမှာ မိမိကို နှိမ့်ချသလောက် ပင်အဲကို ချီးမြှောက် ပြောဆိုရာ ရောက်လျက် ရှိလေရာ ပင်အဲသည် ထိုစကားများကို ကိုင်ကာ မိမိနောက်ကွယ်တွင် အတင်းပြောဦးမည်ဟု တွေးမိသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်မှာ အကြီး အကျယ် ဒေါသထွက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေ၏။ ယခုအချိန်၌ ခေါင်းထဲတွင် အရက်ရှိန် ပို၍ တက်လာကာ နတ်ငှက်မယ်သည် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့လှည့်၍ ပင်အဲ၏ ပါးကိုလည်း ရိုက်ချလိုက် ပြန်လေ၏။ ထိုနောက် တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ဖွင့်လိုက်ကာ အခန်းထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်လာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ဘဲ ပေါက်အဲ၏ မိန်းမ ပါးကို ဆွဲ၍ ပါးရိုက်တွန်းထုတ် လိုက်ပြီးလျှင် ကျီလျှံ မထွက်နိုင်အောင် တံခါးဝတွင် ပိတ်၍ ရပ်နေလိုက်လေ၏။

“မိန်းမယုတ်မ၊ ကိုယ့်သခင်မရဲ့ လင်ကိုခိုးပြီး ကိုယ့်သခင်မကို ကိုယ် ပြန်သတ်ဖို့ ကြံစည်တဲ့ကောင်မ။ ပင်အဲ ညည်းရောလာဦး။ ညည်းတို့ မိန်းမယုတ်မတွေနဲ့ လင်ခိုးမတွေ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းပေါ့ ဟုတ်လား။ အပေါ်ယံ ကျတော့ ငါ့ကို လိုလားသယောင်ယောင်နဲ့ ငါကျေနပ်အောင် လုပ်ပြနေတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပင်အဲ၏ ပါးကိုလည်း နောက်တစ်ခါ ရိုက်ပြန်လေ၏။ ပင်အဲမှာ မတရား အရိုက်ခံရ သော်လည်း တိုင်တန်းရမည့်သူ မရှိဘဲ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကျိတ်ခံနေရလေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မ၊ ညည်းဘာသာညည်း ကမြင်းကြော ထရုံတင် မကဘူး။ ခုတော့ ငါ့ကိုဆွဲထည့်တယ်။ ဟင်၊ နင့်ကြောင့် ငါ့ပါ အချောင် ပါးရိုက်ခံရတယ်” ဟုဆိုကာ ပင်အဲသည် ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ပေါက်အဲ၏ မိန်းမကို ကုတ်ခြစ်ကာ ပါးကိုလည်း ရိုက်လေ၏။

ကျီလျှံသည် အရက်လေးထွေထွေဖြင့် မြူးပြီးအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကာ တခြားမိန်းမကိုခေါ်၍ ပျော်ပါးနေစဉ် အလစ် မိလိုက်သည့် အတွက် ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ခံနေရလေ၏။ ယခု ပင်အဲကပါ ဝင်၍ရိုက်သည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် နဂိုကလည်း အရက်မူးနေသည့်အတွက် ကျီလျှံမှာ ဒေါသထွက်လာလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ပေါက်အဲ၏ မိန်းမကို ရိုက်သည့်အခါတွင် မကျေနပ်သည့်တိုင် အသာကုပ်၍ ကြည့်နေရသော်လည်း ပင်အဲကပါ ဝင်ရိုက်သည်ကို မြင်သည့် အခါ၌ ကျီလျှံသည် ပင်အဲဆီသို့ ပြေးလာကာ ပိတ်ကန်လိုက်လေ၏။

“သောက်ကောင်မ၊ မိန်းမယုတ်မ နင်က ရိုက်ရအောင် နင်က ဘာမို့လို့တုံး”

ကျီလျှံက သူ့ကို ရိုက်တော့မည်ဟု သိသည့်အခါတွင် ပင်အဲသည် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်

“သခင်မလေးတို့ ဘာသာ သခင်မလေးတို့ ပြောချင်ရာပြောပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ထည့်ပြောရတာလဲ” ဟု မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ပင်အဲက ကျီလျှံကို ကြောက်ရွံ့နေသည်ကို မြင်ရသည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်သည် ပို၍ ဒေါသထွက်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပင်အဲဘက်သို့ လှည့်ကာ ပါးကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန်ရိုက်ရင်း ပေါက်အဲ၏ မိန်းမကို ပါးရိုက်ရန် အတင်းခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ ပင်အဲသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ သေမည်ဆိုကာ ခန်းဆောင်ထဲမှထွက်၍ ဓားကိုပြေးယူသည်တွင် အစေတော်များ၊ အခိုင်းမိန်းမများက ပိုင်း၍ ဆွဲထားရလေ၏။

ပင်အဲက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမည်ဟု ပြောဆိုနေသည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်သည် ကျီလျှံ၏ ရင်ဘတ်ကို ခေါင်းဖြင့် ပစ်ဆောင်ရင်း

“ရှင်တို့အားလုံး တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းတွေ၊ သိရဲ့လား။ ခု ကျွန်မ မိသွားတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေကြတာ။ သတ်လိုက်ပါ။ ဒီကောင်မကို သတ်လိုက်တာ အေးပါတယ်”

ကျီလျှံသည် ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်ကာ နံရံတွင်

ချိတ်ထားသည့် ဓားလွယ်ကြီးကို ဖြုတ်ယူလိုက် လေ၏။

“သူ့ကိုယ်သူ သတ်မသေရဘူးဟ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်မယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် နင်တို့ အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်။ ပြီးတော့မှ ငါ့ဘာသာငါ သတ်သေမယ်” ဟု အော်ဟစ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုသို့ အော်ဟစ်ဆူပူလျက် ရှိကြစဉ် မမယုနှင့် အခြားသူများ ရောက်လာကြလေ၏။

“ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ စောစောတုန်းက ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ရှိလျက်သားနဲ့။ ခုမှဘာဖြစ်ကြတာလဲ ”

သူတို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် နဂိုကမူ့နေသည့် ကျိုလျှံသည် ပို၍ရဲလာကာ နတ်ငှက်မယ်ကို သတ်ပစ်မည်ဟု အော်ဟစ်လျက်ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ သူတို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် မျက်ရည်ကို သုတ်ကာ မယ်မယ့်ကို တိုင်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဇာတ်ပွဲလည်းပြီးလေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ့်ထံ ပြေးလာကာ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်လှဲလိုက်ရင်း

“မယ်မယ် ငှက်မယ်ကို ကယ်ပါဦး။ မောင်မောင်က ငှက်မယ်ကို သတ်မလိုတဲ့”

မယ်မယ်၊ သခင်မဝမ်နှင့် သခင်မဆင့်တို့က အကျိုးအကြောင်းကို မေးကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ရှိုက်လျက်ဖြင့်

“ငှက်မယ်က အဝတ်အစား လဲမလို့ အိမ်ကို ခဏပြန်သွားတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ အိမ်နားရောက်တော့ အိမ်ထဲက စကားပြောသံ ကြားတာနဲ့ သူတို့ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြတင်းပေါက်မှာ အသာရပ်နေတယ်။ ကျိုလျှံ နဲ့ ပေါက်အဲ မိန်းမရယ် မယ်မယ်ရဲ့။ ငှက်မယ်ကို အဆိပ်ခတ်သတ်ပြီး ငှက်မယ်နေရာမှာ ပင်အဲကိုထားဖို့ ကြံစည်နေကြတယ်။ ငှက်မယ် စိတ်ဆိုးပေမယ့် သူတို့ ဘာမှမပြောရဲပါဘူး ဒါနဲ့ ငှက်မယ်က ပင်အဲပါးကို ရိုက်မိတယ်။ ငှက်မယ်ကို ဘာကြောင့် ဒီလို အကောက်ကြံရသလဲလို့ မေးမိတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ ဒီတွင် ကျိုလျှံက သူ့မယားငယ်ကို ထိရပါ့မလား ဆိုပြီး သတ်မယ် ပုတ်မယ် တကဲကဲလုပ်နေတယ် မယ်မယ်”

မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများသည် နတ်ငှက်မယ်၏ စကားကို ယုံကြည်သွားကြလေ၏။

“အလိုလေး၊ ကြောက်စရာ ပါလားတော်။ အဲ့ဒီကောင်မကို ခေါ်ခဲ့စမ်း”

ထိုစဉ် ကျိလျှံသည် ဓားလွယ်ကြီးကို ကိုင်၍ ပြေးဝင်လာရာ သူ့နောက်မှလည်း လူတွေ လိုက်လာကြလေ၏။ မယ်မယ်မှာ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အလိုလိုက်တတ်သည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူ သခင်မဝမ်နှင့် ဒေါ်လေး ဆင့် တို့မှာလည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်မှန်း သိကြသည့် အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျိလျှံသည် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းကာ ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းလျက်ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် သခင်မဝမ် တို့က သူ့ကို ရှေ့မှဆီး၍ ပိတ်ထားကာ “ဟဲ့ ကျိလျှံ၊ နင်ရူးနေသလားဟင်။ မယ်မယ့်ရှေ့မှာ နင်ဒီလောက် မိုက်ရိုင်းရသလားဟင်”

ကျိလျှံသည် သူတို့ကို တစ်ချက်စွေ ကြည့်လိုက်ရင်း

“မယ်မယ် အလိုလိုက်လို့ သူ ဒီလောက် ကဲနေတာပေါ့။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဖော်ကားလာပြီ။ ဆဲသရော၊ ဆိုသရော၊ ဟင်း၊ လူပါးဝလို့”

သခင်မဆင့်က သူ့လက်ထဲမှ ဓားလွယ်ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ကာ သူ့သားကြီး ကျိလျှံကို အပြင်သို့ မောင်းထုတ် လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိလျှံက မသွားဘဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိလေ၏။ မယ်မယ်က

“အင်း၊ သူက တို့ကို ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သွား၊ သူ့အဖေကို ခေါ်ချည်စမ်း”

ထိုအခါတွင်မူ ကျိလျှံသည် ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါသထွက်နေသဖြင့် အိမ်သို့ မပြန်သေးဘဲ အပြင်ဘက် စာကြည့်ဆောင်ဝင်းထဲသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ သခင်မဆင့်နှင့် သခင်မဝမ် တို့က နတ်ငှက်မယ်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ မယ်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒီလောက်လဲ အရေးတကြီး ထားမနေပါအေ။ ကျိလျှံက ငယ်လဲ ငယ်သေးတယ်။ ဒါမျိုးကတော့ ဘယ်တတ်နိုင် ပါ့မလဲ။ လူငယ်ဆိုတာ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အမှန်ကတော့ မယ်မယ်က ငှက်မယ်ကို အရက်များများ တိုက်လိုက်လို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာပါ။ အရက်ချို့ က ချဉ်ရည်ဖြစ်သွားပြီးပေါ့”

ဤတွင် အားလုံးက ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ မယ်မယ်က နတ်ငှက်မယ်အား

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့အေ။ မနက်ဖြန်ကျွယ်င် ညည်းကို တောင်းပန်အောင် မယ်မယ် ပြောပါမယ်။ ဒီနေ့တော့ သူလဲ ရှက်နေလိမ့်မယ်။ အိမ်ကို မပြန်နဲ့တော့။ ပင်အဲ ဆိုတဲ့ ကောင်မတော့ အစတုန်းကတော့ ကောင်းရှာသားပဲ။ ခု ဒီကောင်မ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖောက်သွားသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

မမယုက လေသံအေးအေးဖြင့်

“ပင်အဲကိုလဲ အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါဘူး မယ်မယ်ရယ်။ ငှက်မယ်က သူ့ကို သက်သက်မဲတာပါ။ လင်နဲ့မယား နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မလုပ်ရကြတော့ ကြားထဲက ပင်အဲကိုပဲ မဲကြတော့တာပေါ့။ သူ့ခမြာ သနားပါတယ်။ ဆူမနေပါနဲ့တော့ မယ်မယ်ရယ်”

“ဪ ဇီလိုလား။ ပင်အဲဟာ ဇီလိုအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး လို့တော့ အောက်မေ့မိသား။ ခုတော့ သူ့ခမျာ ဓားစာခံရတာပေါ့။ ဟဲ့ ဟုပို၊ သွား၊ ပင်အဲကို ငါက အပြောလွှတ်လိုက်တယ်လို့ သွားပြောချည်စမ်း။ ဇီနဲ့ ဖြစ်တာဟာ ကြားထဲက အပြစ်မရှိဘဲ ခံရတယ် ဆိုတာ မယ်မယ် သိတယ်လို့ ပြောခဲ့။ မနက်ဖြန်ကျယ် ငှက်မယ်ကို အတောင်း ပန်ခိုင်းပေးမယ်လို့ ငါမှာလိုက်တယ် ဆိုတာလဲ ပြောခဲ့။ ဇီနဲ့တော့ ကိုယ့် သခင်မမွေးနေ့မို့ ကောင်းကောင်းနေလို့”

ထိုအတောအတွင်း၌ လီဝမ်းသည် ပင်အဲကို မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ခေါ်လာကာ ချောမောနှစ်သိမ့်လျက်ရှိသည့်တိုင် ပင်အဲမှာ တရှုပ်ရှုပ် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ကြည်က

“ပင်အဲရယ်၊ နင်လဲ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ နင့်ကို မလေး ငှက်မယ် အမြဲတမ်း ဘယ်လို ဆက်ဆံတယ် ဆိုတာ နင်လဲ အသိသားပဲ။ ဇီနဲ့တော့ အရက်ကလဲ တော်တော်များသွားတော့ ဒေါသထွက်သွားတာပေါ့။ ညည်းကိုမှ မမဲရယ်လဲ သူ့မှာ ဘယ်သူ့ကို သွားမဲရမှာလဲ။ ခုတော့ သူမူးရမလား ဆိုပြီး လူတွေကလဲ ရယ်ကုန်ကြပါပြီ။ ခုမှ ညည်း အခဲမကျေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုယင် တစ်သက်လုံး သူ့ဆိုးမျိုးကို ခံခဲ့တာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လုပ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်စရာ ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

ထိုအခိုက်တွင် ဟုပိုမှာ မယ်မယ် ပြောခိုင်းသည့် အတိုင်း သွားရောက်ပြောရာမှ ပြန်လာခဲ့ကာ မယ်မယ်စကား ကြောင့် ပင်အဲမှာ စိတ်ပြေသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ သို့ရာတွင် ပင်အဲသည် ငှက်မယ်၏ အဆောင်သို့ကား ပြန်မသွားတော့ချေ။

အတန်ကြာမျှ နားနေကြပြီးလျှင် ပေါက်ကြည်နှင့် အခြား မိန်းမပျိုများသည် မယ်မယ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်ထံ ရောက်လာ ကြလေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုက ပင်အဲအား သူ၏ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ လာရန်ဖိတ်သည်တွင် မာလာက အပေါက်ဝမှ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ကိုယ်အလျင် လာမေးမလို့၊ ဒါပေမယ့် မမယုနဲ့ သခင်မလေးတွေက အလျင်ရောက်သွားတာနဲ့ မလာ ဖြစ်တော့ဘူး” ဟု မာလာက ပြုံး၍ ပြော၏။

ပင်အဲကလည်း ပြန်ပြီးကာ

“ကောင်းကင်မှာ နေသာနေရာကနေပြီး မုန်တိုင်းတိုက်လာတာလေ။ တကယ်ကတော့အေ၊ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ် ရအောင် ငါဘာမှ လုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခါတိုင်းဆိုယင်တော့ မလေးငှက်မယ်ဟာ ညည်းအပေါ်မှာ ကောင်းပါတယ်ဟယ်။ ဒီနေ့မှသာ စိတ်ဆိုးတာပါ”

“ငါက ငါ့သခင်မကို ဒီလောက်စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ဟိုကောင်မကိုပါ။ သက်သက်မယ့် ငါ့နာမည်ကိုဆွဲ ထည့်တယ်။ ဒီအထဲ တို့သခင်လေးကလဲ မွန်ထူပြီး ငါ့ကို ရိုက်တယ်။ သူ့ကောင်မ ကျတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

ပင်အဲသည် သူ့အဖြစ်ကို သူတွေ့၍ အမှတ်ရလာပြန်ကာ နောက်တစ်ကျော့ ငိုပြန်၏။

“ဒီလောက်လဲ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့ ပင်အဲရယ်။ သူတို့ကို မယ်မယ်က အတောင်းပန်ခိုင်းပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ကိုယ်စား မောင်ကလဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။ ပင်အဲက ငိုရာမှ ပြုံးလိုက်ရင်း

“သခင်လေးနဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့။ သခင်လေးက ဘာဖြစ်လို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ”

“ဪ၊ မောင်တို့က ဆွေမျိုးတွေ မဟုတ်လား။ သူတို့ တစ်ယောက်ယောက် စော်ကားမိတယ်ဆိုယင် ကြားထဲက မောင်တို့မှာ တောင်းပန်ဖို့ ဝတ္တရား ရှိတာပေါ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အဝတ်အစား အသစ်တွေလဲ ပေရေကုန်ပြီ၊ နှမြောစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ မာလာ အဝတ်အစားတွေကို ခဏလဲထားလိုက်ပါလား။ ပင်အဲရဲ့ အဝတ်တွေကို ရေမှုတ်ပြီး မီးပူတိုက် ခိုင်းထားလိုက်။ ဆံပင်တွေ ဘာတွေကိုလဲ ဖြီးစမ်းပါဦး”

ပေါက်ယုသည် အစေတော် သူငယ်မကလေး အချို့အား ရေနင့် မီးပူအိုးယူလာရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် မိန်းကလေးများအား မည်သို့ ဂရုစိုက်ကြောင်းကို လူပြောသူပြောဖြင့် သိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏၊ ပင်အဲ သည် ကျီလျှံ၏ အနှစ်သက်ဆုံး အမြှောင်မယား ဖြစ်ပြီး နတ်ငှက်မယ်၏ လူယုံတော်လည်း ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယု သည် သူ့အကြောင်းကို ကောင်းစွာ မသိချေ။ သို့ရာတွင် ပင်အဲအား ကောင်းစွာ ဂရုမစိုက်ခဲ့ မိသည့်အတွက် နောင်တ ရလျက် ရှိလေ၏။ ယနေ့တွင်မူ ပေါက်ယုက သူ့ကို ဂရုတစိုက်ရှိပုံကို မြင်ရသည့် အတွက် “ဪ ဟုတ်ပေသားပဲ။ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ တော်တော်

ကြင်နာသနားတတ်ပေတာပဲ” ဟု ပင်အဲသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောမိလေ၏။

မာလာသည် သူကိုယ်တိုင် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဝတ်လေ့ရှိသည့် အဝတ်အစားသစ်များကို သေတ္တာထဲမှ ထုတ်လာ လေရာ ပင်အဲလည်း မျက်နှာသစ်ကာ အဝတ်အစားများကို လဲရလေ၏။

ပေါက်ယုက အနားမှထိုင်နေရင်း

“မျက်နှာကို နံ့သာလေး ဘာလေးလူး၊ နှုတ်ခမ်းနီလေး ဘာလေးလဲ ဆိုးလိုက်ပါဦး။ နို့မို့ယင် မလေးငှက်မယ်ကို ခုထက်ထိ စိတ်ဆိုး မပြေသေးလို့ ထင်နေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့က သူ့ မွေးနေ့ မဟုတ်လား။ မယ်မယ်က တစ်ယောက်ယောက် လွှတ်ပြီး ပြေရာပြေကြောင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှာပါ”

ပင်အဲသည် သူပြောသည်ကို သဘောပေါက်သွားကာ နံ့သာလူးရန် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်သော်လည်း ဘာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ပေါက်ယုသည် မှန်တင်ခုံသို့သွားကာ လေးနာရီ ပန်းမှုန့်ကို ထောင်း၍ လုပ်ထားသည့် နံ့သာချောင်း ဆယ်ချောင်း ထည့်ထားသော ဆွန်ဟေ့မင်း ခေတ်က လုပ်သည့် ကြွေအစ်ကလေးတစ်ခုကို လုပ်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ထိုကြွေအစ်ကလေး ကို ပင်အဲအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ရော့၊ ခဲမှုန့်တွေကို လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ လေးနာရီပန်းစေ့ တွေကို ထောင်းပြီး ရေမွှေးနဲ့ ရောထားတာ”

ပင်အဲသည် နံ့သာမှုန့်များကို လက်ဖဝါးပေါ်သို့ တင်ကြည့်လိုက်ရာ နံ့သာမှုန့်များမှာ ပေါ့ပါးပြီး ပန်းရောင်လဲ့လဲ့ သမ်းလျက်ရှိကာ မွှေးကြိုင်လျက် ရှိသည် တွေ့ရလေ၏။ ပင်အဲသည် ပါးကို ပွတ်လိုက်ရာ နံ့သာမှုန့်မှာ ခါတိုင်း နံ့သာမှုန့်များ ကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စေးကပ်ကပ် မဟုတ်ဘဲ ပါးပြင်တွင် ညက်နုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျောက်စိမ်းဖြူ သေတ္တာကလေးဖြင့် ထည့်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးမှာလည်း ခါတိုင်းလို ပန်းစက္ကူချပ်တွေ မဟုတ်ဘဲ နှင်းဆီဝတ်လွှာ ဖတ်ကလေးများကဲ့သို့ နူးညံ့လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပေါက်ယုက

“ဈေးထဲမှာ ရောင်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတို့၊ ပါးဆိုးဆေးတို့က မသန့်ရှင်းဘူး။ အရောင်ကလဲ မှိန်သေးတယ်။ ခုဆိုးဆေးက အကောင်းဆုံး ဆူးပန်းပွင့်တွေကို ပေါင်း၊ အဆီထုတ်ပြီး နှင်းဆီအဆီနဲ့ ရောထားတာ။ သိပ်မတိုရဘူး၊ အပ်ဖျားကလေးနဲ့တို့၊ လက်ဝါးပေါ်မှာ အစက်ချပွတ်၊ ရေကလေးနဲ့ ဆွတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ဆိုးရတယ်။ လက်ဝါးပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တာကို ပါးမှာလိမ်းလို့ရတယ်”

ပင်အဲသည် သူပြောသည့်အတိုင်း ဆေးစက်ကလေးကို လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်ပြီး ရေနင့်ရော၍ ပွတ်ရာ အရောင်မှာ နီရဲလျက်ရှိပြီး အနံ့မှာလည်း မွှေးကြိုင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် အနီးရှိ ပန်းအိုးထဲတွင် စိုက်ထားသည့် ဆောင်းဦး သဇင်ခက် ကလေး တစ်ခက် နှစ်ခက်ကို ဝါးကတ်ကြေး ကလေးဖြင့် ဖြတ်ယူလိုက်ကာ ခေါင်းတွင်ပန်ရန် ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ လီဝမ်းက အခေါ်ခိုင်းသည့်အတွက် ပင်အဲသည် လိုက်သွားရ၏။

ပင်အဲမှာ တခြားသော အစေတော်များနှင့် မတူ၊ အသိဉာဏ် ထက်မြက်ရုံမျှမက ရုပ်ချောသည့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကို ယခုမှ သတိထားမိလေခြင်းဟု ပေါက်ယုသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနေ့က ချင်ချွန်း၏ မွေးနေ့ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ခွေလျက်ရှိစဉ် ယခုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပင်အဲကို ဂရုစိုက်ခွင့်ရလိုက်သဖြင့် အကြီးအကျယ် ကျေနပ်သွားကာ ပျော်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ဘယ်သို့မျှ မထွက်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း ကြည်နူးလျက်ရှိလေ၏။

“အင်း အစ်ကိုကျီလျှံဟာ လိင်ကိစ္စလောက်ကိုပဲ ဂရုစိုက်တာပဲ။ မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်လို ညှာတာသနား ရမယ် ဆိုတာကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ခု ပင်အဲကို ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လောက် သနားစရာ ကောင်းသလဲ။ သူ့မှာ ဆွေမျိုးလဲမရှိ၊ မိဘလဲမရှိ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမရယ်လို့လဲ မရှိရှာဘူး။ ကျီလျှံနဲ့ မလေးငှက်မယ်ကိုပဲ ပြုစုနေရပြီး ကျီလျှံ ကာမ ဆန္ဒကိုဖြည့်၊ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ အနိုင်ကျင့်တာကို ခံနေရရှာတယ်။ ဒါတောင်မှ သူ့မှာ မျက်နှာကောင်းမရရှာဘူး။ ဒီနေ့လို အနိုင်ကျင့်တာမျိုး ကို ခံရရှာသေးတယ်။ ကံတရားများ ရက်စက်လိုက်တာနော်၊ သူ့ခမျာ ထိုက်ယု ထက်တောင် အဖြစ်ဆိုးရှာသေးတယ်”

ထိုသို့တွေးကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိရာမှ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြလေ၏။ မာလာ နှင့် အခြားသူများ အခန်းဆောင်ထဲမှ ထွက်သွားသည့် အခါတွင်မူ ပေါက်ယုသည် ကြူကြူပါအောင် ငိုကြွေးမိလေ၏။ ပင်အဲ၏ အဝတ်ကို အရက်ဖျန်းထားသည်မှာ ခြောက်သွေ့လောက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပေါက်ယုသည် ပင်အဲ၏ အဝတ်များကို ယူကာ ကိုယ်တိုင် မီးပူတိုက် ပေးပြီးနောက် သေသပ်စွာ ခေါက်ထားလေ၏။ မီးပူ တိုက်နေစဉ် ပင်အဲ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လက်ကိုင်ပဝါ

ကလေးကို တွေ့ရလေ၏။ လက်ကိုင်ပဝါတွင် မျက်ရည်တို့ စွန်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဇလုံထဲတွင် ထည့်၍လျှော်ကာ လှန်းပေးလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ပျင်းပျင်းရှိသဖြင့် စပါးချိုတဲသို့ ထွက်လာကာ အခြားသူများနှင့် စကားစမြည် ပြောဆိုပြီးနောက် မီးထွန်းချိန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ည၌ ပင်အဲသည် လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်တို့ နှင့်အတူ မယ်မယ်၏ အဆောင်တွင် အိပ်လေ၏။ သို့ဖြင့် ထိုနေ့ညနေ ကျိလျှံအိမ်သို့ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းကာ တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ကို သွားခေါ်ရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်သည့်အတွက် ကျိလျှံသည် ထိုနေ့ ညက တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက် နေမြင့်မှ အိပ်ရာက နိုးလာသည့်အခါတွင် ကျိလျှံသည် မနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့် ကိစ္စအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ နောင်တရလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သခင်မဆင့် ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျိလျှံသည် မနေ့က သူ့အပြစ် အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သခင်မဆင့် နှင့်အတူ မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျိလျှံသည် အသာလိုက်လာကာ မယ်မယ်ရှေ့တွင် ခူးထောက်ပြီး မနေ့ကကိစ္စကို တောင်းပန်ခြင်းပြုလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု မယ်မယ်ကမေးလေ၏။ ကျိလျှံ ပြုံးလိုက်လျက်

“မနေ့က သောက်တာများသွားပြီး မယ်မယ် စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်မိပါတယ် မယ်မယ်၊ ခု ကျွန်တော် အပြစ်ဒဏ် ခံဖို့လာတာပါ”

မယ်မယ်က စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ တံတွေးထွေးလိုက်ပြီးလျှင်

“လူမိုက်၊ အရက်သောက်ပြီး ကိုယ့်မယားကို ရိုက်ရတယ်လို့ပဲ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ အသေကောင်လို စန့်စန့်ကြီး အိပ်နေယင်လဲ တော်သေးရဲ့။ ငှက်မယ်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်တတ်တဲ့ မိန်းမစားမဟုတ်ဘူး။ ဆတ်ဆတ်ကြွယ်က။ ခုတော့ နင် မနေ့က ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက်၊ ခြောက်လှန့်လိုက် လုပ်လိုက်တာ သူ့ခမျာ တုန်နေတာပဲ။ ငါသာမရှိယင် နင် ငှက်မယ်ကို သတ်များသတ်မလား မသိဘူး။ ကဲ နင် ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ ပြောစမ်း”

ကျိလျှံမှာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ မယ်မယ်ပြောသည်ကို ခေါင်းငုံ့၍ ခံနေလေ၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ငှက်မယ်ဟာ ဘယ်လောက်လှတဲ့ မိန်းမလဲ။ ပင်အဲကော ဘယ်လောက်လှသလဲ။ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်ကို ရထားတာတောင်

နင်မကျေနပ်သေးဘူး လားဟင်။ နင်ဟာ အမြဲတမ်း အလေလိုက်လို့ပဲ မဆုံးနိုင် တော့ဘူးလား။ အိမ်ခန်းထဲကိုလဲ ဘယ်က အစုတ်ပလုတ်တွေ ခေါ်လာမှန်း မသိဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အပျက်မ တစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်မယားနဲ့ ကိုယ့်အမြောင်ကို ရိုက်လိုက် နှက်လိုက်တာ။ နင် မရှက်ဘူးလား။ လူကဲ့သို့သား ဖြစ်လျက်နဲ့ နင်လုပ်နေပုံတွေကို နင်မရှက်ဘူးလား။ မိဘဆွေမျိုးဂုဏ်ကို ဖျက်မယ့်ကောင်။ ထ၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက် မနေနဲ့။ နင့်မိန်းမကို နင်တောင်းပန်ပြီး အိမ်ကို ပြန်ခေါ်သွား။ ဒီလိုဆိုယင် ငါကျေနပ်မယ်။ ဒီလို မဟုတ်ယင်တော့ နင့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ငါ့ရှေ့မှာတောင် လာပြီး ဒူးမထောက်နဲ့တော့”

မယ်မယ်က ထိုသို့ ကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိစဉ် ခါတိုင်းကဲ့သို့ လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိဘဲ ညှိုးငယ်စွာ ရပ်နေသော နတ်ငှက်မယ်ကို ကျိလျှံ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ မျက်လုံးများမှာ ငိုထားသည့် အတွက် မို့လျက် ရှိပြီး မျက်နှာမှာလည်း နို့သာလူးထားခြင်း၊ ပါးနီဆိုးထားခြင်းမရှိဘဲ ဖျော့တော့ပြောင်တင်းလျက် ရှိကာ သနားစရာ ကောင်းနေရုံမျှမက ခါတိုင်းထက်ပင် ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ငှက်မယ်ကို တောင်းပန်ရမယ်။ တောင်းပန်မှ မယ်မယ် ကျေနပ်မှာ” ဟုလည်း တွေးလျက် ရှိလေ၏။

ကျိလျှံက ပြုံးလိုက်လျက်

“နားက ကြားတယ်ဆိုယင် နားထောင်ရမယ် ဆိုတဲ့ စကား ရှိပါတယ် မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က တောင်းပန်လိုက်ယင် ငှက်မယ်ဟာ ခါတိုင်းထက် ခေါင်းမာသွားမှာကို စိုးရိမ်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာကွယ်။ ငှက်မယ်ဟာ အလွန်အကင်းပါးပြီး စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးကွယ်။ နောင်မှာ သူ ဒီလို ဘယ်တော့မှ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်အောင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ နောင်မှာ မင်းကို စော်ကားမိတယ်ဆိုယင် ငါကပဲ သူ့ကို အတောင်းပန်ခိုင်းမှာပေါ့”

ကျိလျှံသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက် ပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်ကို ဦးညွှတ်ပြလိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်အပြစ်ပါ။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် အားလုံးက ရယ်ကြလေ၏။

မယ်မယ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကဲ ငှက်မယ်။ ရန်မဖြစ်နဲ့တော့နော်။ ဒီတစ်ခါဖြစ်ယင် ညည်းကို

အရိုက်ပဲ”

ထိုနောက် မယ်မယ်သည် ပင်အဲကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ကျီလျှံ၊ နတ်ငှက်မယ်တို့အား ပင်အဲနှင့် ကျေအေးအောင် လုပ်ပေးလေ၏။ ကျီလျှံက လိုလိုချင်ချင် ဖြင့်ပင် ရှေ့သို့ တက်လာကာ

“မနေ့က ပင်အဲကို နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်သလို ဖြစ်သွားတာဟာ ငါ့အပြစ်ပါ ပင်အဲ။ ငါ့ကြောင့် နင့်မှာ မလေး ငှက်မယ်က အထင်လွဲပြီး ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်တာကိုလဲ ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ရော နင့်သခင်မ ငှက်မယ် အတွက်ရော ငါတောင်းပန်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ ကျီလျှံသည် ဦးညွတ်လေ၏။ ဤတွင် မယ်မယ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ ကလည်း ရယ်ကြလေ၏။

ထိုနောက် မယ်မယ်က နတ်ငှက်မယ်အား ပင်အဲကို တောင်းပန်ရန် ပြော၏။ သို့ရာတွင် ပင်အဲက နတ်ငှက်မယ် အား ထိုင်၍ကန်တော့ကာ

“မလေးရဲ့ မွေးနေ့မှာ မလေး စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ မလေး။ ကျွန်မတောင် သေထိုက် ပါတယ်” ဟု ပြော၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ မနေ့က သူ့အရက်မူးပြီး မိမိအပေါ်တွင် သစ္စာရှိခဲ့သည် ကိုမျှ ထောက်ထားခြင်း မရှိဘဲ ကြားလူ တစ်ယောက်၏ စကားကြောင့် ပင်အဲ အပေါ်တွင် နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ခဲ့မိသည်တို့ကို တွေးမိသဖြင့် ရှက်နေလေ၏။ ပင်အဲက သူ့ကို ထိုင်ကန်တော့သည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့ကိုဆွဲထူလိုက်၏။ စိတ်ထိခိုက်သဖြင့် မျက်ရည်များ သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြလေ၏။

ပင်အဲမှာလည်း ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“မလေးကို ကျွန်မ ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မလေးဟာ ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့ဖူးဘူးနော်။ မနေ့ မလေး ကျွန်မကိုရိုက်တဲ့အတွက် မလေးကို ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ အပြစ်လဲ မတင်ပါဘူး၊ ဟို ကောင်မကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။ ဟိုကောင်မ စကားကို ကြားတော့လဲ စိတ်ဆိုးမိမှာပေါ့”

မယ်မယ်က သူတို့ သုံးယောက်အား သူတို့ အဆောင်သို့ လိုက်ပို့ရန် လက်ပါးစေများကို အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ဒီကိစ္စကို နောက် ဘယ်သူမှ မပြောပေစေနဲ့။ ပြောတဲ့လူ ရှိယင် ငါ့ကိုလာပြော။ ဘယ်သူပြောပြော၊ ပြောတဲ့လူကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြိမ်နဲ့ရိုက်ပစ်မယ်”

သူတို့ သုံးယောက်သည် မယ်မယ်၊ သခင်မဝမ်နှင့် သခင်မဆင့်တို့ကို

နောက်တစ်ကြိမ် ကန်တော့ကာ အထိန်းတော်ကြီးများ လိုက်ပို့သဖြင့် ပြန်သွားကြလေ၏။

သူတို့ချည်း ရှိသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“ပြောစမ်း၊ ငှက်မယ်က အာကြမ်းလျှာကြမ်းဆို ဆတ်ဆတ်ကြဲဆို။ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတာလဲ။ ဟိုကောင်မ က ပြောတော့ မောင်မောင်ကပါ ဘာဖြစ်လို့ သံယောင်လိုက်ရတာလဲ။ ငှက်မယ် ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးတယ် ပြောပြော၊ နေ့ပေါင်းတစ်ထောင်မှာ ငှက်မယ်ကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့တော့ ရှိရမှာပဲ။ ခုတော့ ငှက်မယ်ကို ဟိုအပျက်မလောက်မှ တန်ဖိုး မရှိသယောင် ပြောတယ်။ ငှက်မယ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာပြောင်တိုက်ရ မှာလဲ” ဟု ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် နောက်တစ်ခါ ငိုပြန်လေ၏။ ကျိလျှံက

“မင်းကို ငါဒီထက် ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲကွ၊ မနေ့က စော်ကားတော့ မင်းက။ ဒါပေမယ့် လူတွေရှေ့မှာ ခူးထောက် တောင်းပန်ခဲ့ရတာက ငါက တောင်းပန်ခဲ့ရတာ။ ဒီလောက်ဆိုယင် မင်းကျေနပ်လောက် ရောပေါ့၊ မင်း ငါ့ကို တော့ ဂျီမတိုက်နဲ့။ ဘာလဲ ခုနောက်တစ်ခါ မင်းကို ခူးထောက် တောင်းပန်ရဦးမှာလား။ ဒီလောက်ထိတော့ လွန်ပြီကွာ”

နတ်ငှက်မယ်က အငိုရပ် သွားကာ ခစ်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်၏။

“အေး ဒီလိုလဲ နေစမ်းပါဦး မိန်းမရယ်။ ဘယ်လို ချောရမယ်မှန်းတောင် မသိအောင် ဖြစ်နေပြီ”

ထိုအတောအတွင်း အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ပေါက်အဲ မိန်းမမှာ ကြိုးဆွဲချ သေသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုသတင်းကြောင့် များစွာ အံ့အားသင့်သွား ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက် မယ်သည် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည် လိုက်လေ၏။

“သေလဲသေပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

သို့ရာတွင် ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမရောက်လာကာ နတ်ငှက်မယ် အနီးသို့ ကပ်၍

“ပေါက်အဲ မိန်းမတော့ ကြိုးဆွဲချ သေသွားတယ် မလေး။ အဲဒါ သူ့ဆွေမျိုးတွေက မလေးကို တရားစွဲမလို့ ပြောနေကြတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်လျက်

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကလဲ ရုံးပြင်ကနွားကို ရောက်ဖူးချင် နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ကျွန်မတို့ကတော့ နင်တို့ သွားမလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်က ငွေတို့ ဘာတို့လဲ

“မနေ့က ငါမူးသွားတယ် ပင်အဲရယ်၊ ငါ့ကို ဗွေမယူနဲ့နော်။ ဘယ်မှာ ခိုက်မိသွားသလဲ၊ မုန်းစမ်း ကြည့်ရအောင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မလေးရယ်၊ မလေး ရိုက်တာ မနာပါဘူး”

“မမယုနဲ့ သခင်မလေးတို့ လာပါတယ်”ဟူသော အသံကို အပြင်မှ
ကြားလိုက်ရလေ၏။

လာရောက်သည့် အကြောင်းကိုသိလိုလျှင် ဆက်ဖတ်ပါလေ။

မြသန်းတင့်

ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS

TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

စတုတ္ထတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၅၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၉၁)
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - တင်မောင်မြင့်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်

၁၉၈၈ - ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမ အကြိမ်
အုပ်ရေး - တစ်ထောင်
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

ဒေါ်ခင်စီ (၁၂၅၀၇)၊ ပြည်ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးသန်းမြင့် (၁၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ရင်ဖွင့်ကြပြီးနောက် သူငယ်ချင်းများအဖြစ် သစ္စာ
ဆိုကြခြင်း။

မိုးလေထန်သော ညတစ်ည၌ လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သီကုံးခြင်း။

နတ်ငှက်မယ်က ပင်အဲကို ချော့မော့နှစ်သိမ့် နေစဉ်တွင် မိန်းမပျို
တစ်ယောက် ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက်
ပင်အဲက လက်ဖက်ရည်လိုက် ငွေပေးလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ဘယ့်နှယ် ဘယ်လိုဖိတ်စာများ ရလို့ အင်နဲ့အားနဲ့
ချီတက်လာကြတာလဲ”

တန်ချွန်းက

“ကိစ္စနှစ်ခု ရှိလို့ လာတာ၊ တစ်ခုက ဆီချွန်း ကိစ္စ၊ နောက်တစ်ခုက
မယ်မယ်က ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စ”

“ဘာတွေများ အရေးကြီးနေလို့လဲ”

“တန်ချွန်းတို့မှာ ကဗျာ အဖွဲ့ကလေး တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ထားတယ်လေ။
ဒါပေမယ့် တန်ချွန်းတို့အဖွဲ့က စည်းကမ်းတို့ဘာတို့ ကျကျနန လုပ်မထားတော့
ပထမ အစည်းအဝေးမှာတောင် လူစုံမတက်ချင်တော့ဘူး။ ဒီတော့
မလေးငှက်မယ်က တန်ချွန်းတို့ အဖွဲ့မှာ နာယက လာလုပ်ပါ။ စည်းကမ်း
တို့ဘာတို့ကို တင်းတင်ကျင်ကျပ် လုပ်ပေးစမ်းပါ။ ပြီးတော့ ဆီချွန်းမှာ
ခုဥယျာဉ်ပုံကို ဆွဲမလို့ဟာ ပစ္စည်း မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေတယ်။ မယ်မယ်ဆီ
တောင်းတဲ့အခါကျတော့ မယ်မယ်က နောက်ဖေးခန်း
ပစ္စည်းသိုလှောင်ခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ ရှိတယ်တဲ့။
ရှာလို့တွေ့ယင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရှာလို့ မတွေ့ယင်တော့
အသစ်ဝယ်ရလိမ့်မယ်”

“ငှက်မယ်က ကဗျာတွေ ဘာတွေ စပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အစား ပဲ
စားတတ်တာ”

တန်ချွန်းက

“မလေးငှက်မယ်က ကဗျာစပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ အစည်းအဝေး

မှန်မှန်မတက်တဲ့လူ၊ စည်းကမ်း မလိုက်နာတဲ့လူကို ကြပ်မတ်ပြီး ဒဏ်ပေးဖို့ လောက်ပါ။ မလေးငှက်မယ် ကြိုက်သလို ဒဏ်ပေးပေါ့”

ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ငှက်မယ်ကို တစ်ပတ်ရိုက် မနေပါနဲ့ကွယ်။ မလေးကို လိုချင်တာက ကြီးကြပ်ဖို့က အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ လိုလာယင် ငွေတို့ဘာတို့ စိုက်ဖို့ တကာ လိုနေတာ မဟုတ်လား။ မလေးတို့ ကဗျာအဖွဲ့မှာက တစ်ယောက်တစ်လှည့် အိမ်သည်လုပ်ပြီး ကျွေးရမွေးရမယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မလေးတို့ ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်ဘူး။ မလောက်တော့ ငှက်မယ်ကို တကာခံခိုင်းမယ်၊ ငှက်မယ်ဆီက ညှဉ်းမလို့ မဟုတ်လား။ မသိများ မသိယင် ခက်မယ်”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။

“ငှက်မယ်တို့ကတော့ ပါးလိုက်တာမှ လှစ်နေတာပဲနော်” ဟု လီဝမ်းက ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“လီဝမ်းက ဒီအထဲမှာ အကြီးဆုံး၊ တကယ်ဆို သူတို့တစ်တွေ စာပေတွေကို လေ့လာရဲ့လား၊ အနေအထိုင် တော်ရဲ့လား ဆိုတာ ကြည့်ရမယ်။ အနေအထိုင် မတတ်ယင် လီဝမ်းက သင်ရမယ်။ အချုပ်အလုပ်တွေကို ကြီးကြပ်ရမယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ အနေအထိုင် မတတ်ယင်၊ အမှားတွေယင် သူတို့ကို ဆုံးမရမယ်။ ခု သူတို့ ကဗျာအဖွဲ့ကလေး ဖွဲ့တော့ ပိုက်ဆံ ဒီလောက် ကုန်ကျလို့ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် မလေး လီဝမ်းက သူတို့ကို မကုန်တန် မကုန်ရအောင် သူတို့ကို မကြီးကြပ်ဘူး။ ကိုယ်ကပါ ရောပါနေတယ်။ မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ် ဆိုတာက ဂုဏ်ပဲ့ရှိတာ။ ဒါပေမယ့် လီဝမ်းက တစ်လကို ငွေစင်တစ်ဆယ်သား ရတယ်။ အဲဒါက ငှက်မယ်တို့ ရတာထက် နှစ်ဆလောက် ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဝမ် ကတော့ သူတို့သားရဲ့ မိန်းမ မုဆိုးမကလေး သနားပါတယ်၊ ဆင်းရဲရှာတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါတွင် မကဘူး၊ သားအတွက်က ငွေစင်တစ်ဆယ်သား ရသေးတယ်။ အဲဒါပါ ထည့်ပေါင်းလိုက်ယင် မလေးလီဝမ်း ရတာက မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့နဲ့ တန်းတူဖြစ်သွားပြီ။ ပြီးတော့ နှစ်စဉ် ဆုကြေးတွေကလဲ အများကြီး။ ဒီအထဲမှာ မြေပိုင်ရှိလို့ မြေကောက်ခကလဲ ရလိုက်သေးတယ်။ မလေးလီဝမ်းရဲ့ အိမ်မှာ အစေတော်တွေ အားလုံးပါ ပေါင်းယင်တောင်မှ လူ ဆယ်ယောက်ထက် မပိုဘူး။ မလေးလီဝမ်းရဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ အစားအသောက် ကလဲ စံအိမ်ဘုံငွေထဲက စိုက်ထားတာ။ ဒီတော့ မလေး လီဝမ်းရဲ့ ဝင်ငွေဟာ တစ်နှစ်ကို ငွေစင် ငါးပိဿာလောက် ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီသူငယ်မ ကလေးတွေ ပျော်ဖို့ရွှင်ဖို့ အတွက် တစ်နှစ် ငွေစင် တစ်ပိဿာ နှစ်ပိဿာလောက် မသုံးနိုင်ဘူးလား။

ပြီးတော့လဲ တစ်သက်လုံး သုံးနေ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ်ပါ။ သူတို့ အိမ်ထောင်ကျသွားယင် မလေးလီဝမ်း က ခန်းဝင်ပစ္စည်းတို့ ဘာတို့လဲ ဝယ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး။ သူ့ပိုက်ဆံကို တစ်ပြား နှစ်ပြားမှတ်လို့ ခွာစေပြီး ငှက်မယ်ကို ဆွဲထည့် ထားတယ်။ ငှက်မယ်က သူများလို စကားလောက်နဲ့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အိမ်လာပြီး ရှိသမျှကို အကုန် စားပစ်မှာ၊ သိရဲ့လား။”

လီဝမ်းက ရယ်လိုက်ရင်း

“သူပြောတာ နားထောင်ကြနော်။ ကိုယ်က စကားကလေး တစ်ခွန်းပဲပြောတာ။ သူကဖြင့် ပြောသွားလိုက်တာ၊ လူကို တကယ့် စီးပွားရေးသမားကြီး၊ ကပ်စေးနဲ့ ကော်တရာကြီး ကျနေတာပဲ။ ပြောလို့ပဲ မဆုံးနိုင်တော့ဘူး။ ငှက်မယ် ဟာလေ တော်တော်ကို ကံကောင်းတယ်။ မွေးလာတော့ ပညာတတ် အိမ်ထောင်က မွေးလာပြီး ယောက်ျားရတော့လဲ ဒီလို ဆွေကြီးမျိုးကြီး အိမ်ထောင်စုထဲက ယောက်ျားကို ရလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကျတော့ တကယ့် ဈေးသည် ကျနေတာပဲ။ တွက်တတ်လိုက်တာ။ တကယ်လို့သာ ဆင်းရဲတဲ့ အိမ်ထောင်က မွေးလာတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် သာဆိုယင် တဘက်သားကို ဘယ်လောက်များ ပြောလိုက်မလဲ မသိဘူး။”

“မနေ့က ပင်အဲကို ရိုက်တာကို ကြည့်ပါလား။ သူမို့လို့ မရှက် ပလေတယ်။ တောအရက် သောက်ပြီး မူးလာတာ ကျနေတာပဲ။ တကယ်ပဲ ကိုယ်တောင် ခံပြင်းတယ်။ ပင်အဲကို မြှောက်ပေးပြီး တင်းပုတ်နဲ့ အရိုက်ခိုင်းမယ်တောင် စိတ်ကူးမိ သေးတယ်၊ ပြီးမှ ဪ ဒါ သူ့မွေးနေ့ ပါလား၊ မယ်မယ်လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ် ဆိုပြီး အသာနေလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို လီဝမ်း ခုထက်ထိ မကျေနပ်သေးဘူး။ ခုသူက လာပြီး ရန်စနေပြန်ပြီ။ တကယ်ကတော့ ငှက်မယ်ဟာ ပင်အဲရဲ့ ဖိနပ်ကိုတောင် ကိုင်ဖို့ မကောင်းဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် နေရာချင်းလဲဖို့ ကောင်းတယ်။”

ဤတွင် မိန်းကလေးများ အားလုံးက ပိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်။ လက်စသတ်တော့ မရွှေ့လီဝမ်း ရောက်လာတာက ကဗျာအဖွဲ့ကိစ္စလဲ မဟုတ်၊ ဥယျာဉ်ပန်းချီ ဆွဲဖို့ ကိစ္စလဲ မဟုတ်ဘဲ ပင်အဲ အစား လက်စားချေဖို့ လာတာကိုး။ မရွှေ့ပင်အဲ တို့မှာ ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ ရှေ့နေ ရထားမှန်း မသိဘဲကိုး။ သိယင် ငှက်မယ်တို့ ဒီလို ဘယ်လိုလုပ်ရဲပါ့မလဲ။ သိကြားမင်းကြီး နားကင်းနဲ့ ဆင်းလာပြီး ခိုင်းတောင် မလုပ်ရဲပါဘူး။ ကဲ မမပင်အဲရေ ကျွန်တော်မျိုးမ မိုက်မှားမိခဲ့သမျှ ဟောဒီက မမလီဝမ်းနဲ့

မလေးတွေ ရှေ့မှာ ဝန်ချ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ လွန်တာရှိ ဝန္တာမိပါ”

ဤတွင် မိန်းကလေးတစ်သိုက်လည်း သဘောခွေကာ တသောသော ရယ်ကြပြန်လေ၏။

လီဝမ်းက ပင်အဲဘက်သို့ လှည့်၍

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဟေ့ ပင်အဲ။ ညည်းအစား ငါ လက်စားချေပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“မမတို့ ကတော့ အချင်းချင်းမို့လို့ နောက်ကြ ပြောင်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မကြားဝံ့ပါဘူး မမရယ်။ ဒီစကားမျိုးတွေ မပြောကြပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မကြားရဲ ရမှာလဲအေ။ ညည်းဘက်မှာ ငါရှိပါတယ်။ ကဲ သော့သွားယူပြီး သိုလှောင်ခန်းတွေထဲက စားစရာ သောက်စရာတွေကို ထုတ်ခဲ့လို့ ညည်းတို့ သခင်မကို သွားပြောချည်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီမှာ ယောင်းမရေ။ နံပတ်တစ်က မမရဲ့ ကဗျာအဖွဲ့ဝင် ကလေးမတွေကို ဥယျာဉ်ထဲကို တစ်ဆိတ် ပြန်ခေါ် သွားတော်မူပါ။ ကျုပ်မှာ ဆန်စာရင်းတွေ တွက်စရာ ရှိသေးတယ်။ ဒေါ်လေးဆင့်က ကိစ္စရှိလို့ ခေါ်ထားသေးတယ်။ ပြီးတော့လဲ နှစ်သစ်ကူး အတွက်က အစေတော်တွေ၊ အိမ် အမှုထမ်းတွေ အားလုံးကို အဝတ်အစားတွေ ထုတ်ပေး ရဦးမယ်”

“ကျန်တာတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘေးချိတ် ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ် ကိစ္စကို အလျင် ရှင်းစမ်းပါ။ ဒါမှ ဒီကလေးမတွေ အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းနဲ့ လီဝမ်းတို့ အိမ်ပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နိုင်မှာ”

နတ်ငှက်မယ်က

“နည်းနည်းစောင့်ပါဦး ယောင်းမရယ်။ ခါတိုင်းဆိုယင် ကိုယ့် အပေါ်မှာ ကောင်းရဲ့သားနဲ့။ ဒီနေ့မှ ပင်အဲ ကိစ္စ ကြောင့် ကိုယ့်ကို ဒီလောက်တောင် အညှိုးတကြီးနဲ့ နှိပ်စက်နေရသလား။ ဟိုတုန်းကတော့ ယောင်းမရယ်၊ ဒီလောက် အလုပ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုလဲ ဂရုစိုက်ပြီး နားနားနေနေလဲ နေစမ်းပါဦးဆို။ ခုတော့ ကိုယ့်ကို အလုပ်တွေ အတင်း ဆက်တိုက်ခိုင်းပြီး မြန်မြန်သေအောင် လုပ်နေတာလား။ တခြားလူတွေကို အဝတ်အစား ထုတ်ပေးတာ နောက်ကျ လို့ ကိစ္စမရှိဘူးရှင်။ ဟောဒီက မမလေးတွေ အဝတ်အစား ထုတ်ပေးတာ နောက်ကျယင် ယောင်းမ ခေါင်းပေါ်ကိုလဲ ရောက်လာ နိုင်တယ်။ သိရဲ့လား။ သူတို့ အဝတ်အစားတွေ အချိန်မီမရောက်ယင် မယ်မယ်က ဟဲ့ လီဝမ်း၊ နင် ငှက်မယ်ကို သတိမပေးဘူးလား ဘာလားနဲ့ အဆူခံထိမှာ မြင်ရဲ့လား။ ဒီတော့ မယ်မင်းကြီးမ

အဆူခံ ထိချင်းထိယင် ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်ပဲခံပါမယ်။ မယ်မင်းကြီးမ ပါတော်မမူနဲ့”

လီဝမ်းက ပြုံးလိုက်ကာ

“ကြားကြရဲ့လား။ စကားလေးတွေက ဘယ်လောက်လှသလဲ။ ပါးစပ်ကလေးက ပြောလဲပြောတတ် ပါပေတယ်။ ကဲပါ ရှုပ်မနေပါနဲ့။ ကိုယ်တို့ ကဗျာအဖွဲ့ကို လာပြီး ကြီးကြပ်လှည့်စမ်းပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“မလုပ်ယင်ကော ဘာဖြစ်မှာလဲ။ လီဝမ်းတို့ ကဗျာအဖွဲ့မှာလဲ မပါဘူး။ ပိုက်ဆံလဲ မထုတ်ဘူး ဆိုယင် မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ထဲက လူတွေက သစ္စာဖောက်လို့ သတ်မှတ်ကြမှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် ကျုပ် ဒီမှာနေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ။ ဒီတော့ ပါရတော့မှာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် မနက်ဖြန်ကျယ် ဤဖေကိုယ်သည် နာယက ရာထူးကို လက်ခံအံ့။ ထိုသို့ လက်ခံပြီးနောက် အဆောင်အယောင် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်တို့ကို ဆင်မြန်းအံ့။ သို့ဆင်မြန်းပြီးနောက် သင်တို့အဖွဲ့ စားသောက်ရေး ရန်ပုံငွေ အတွက် ငွေစင် ငါးဆယ်ကျပ်သား ချီးမြှင့်တော်မူအံ့။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် နတ်ငှက်မယ်သည် ကဗျာ စာပေတို့ကို သီကုံး နှုန်းဖွဲ့ တတ်ခြင်း မရှိဘဲ၊ သဒ္ဒါမတတ်၊ စာမတတ်သည့် အောက်တန်းကျသူ ဖြစ်သည့်အတွက် သင်တို့က ကျွန်ုပ်အား နာယကဟု ခေါ်ဆိုသည်ဖြစ်စေ၊ မခေါ်သည်ဖြစ်စေ သင်တို့ စားသောက်ရေး ရန်ပုံငွေကို ပေးပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ် ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်အား သင်တို့အဖွဲ့မှ မောင်းထုတ်လိုက မောင်းထုတ်နိုင်ကြောင်း”

မိန်းကလေးတစ်သိုက်မှာ အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်လျက်ရှိကြ လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ဆက်၍

“တကယ်ပြောတာပါ။ ခု မလေးတို့အတွက် ငှက်မယ် ပစ္စည်းခန်းကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ပန်းချီပစ္စည်းတွေကို အထုတ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ မလေးတို့ လိုချင်တာ ပါမပါ ကြည့်ကြပေါ့။ အသုံးလိုတာ ပါယင်ယူပေါ့။ တကယ်လို့ လိုတာ မပါလာယင်လဲ စာရင်း လုပ်ထားလိုက်။ ငှက်မယ် အဝယ်လွှတ်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ပန်းချီရေးဖို့ ပိုးစကိုလဲ ငှက်မယ် ရှာထားလိုက်ပါမယ်။ ဥယျာဉ်ရဲ့ ပုံစံကတော့ ဒေါ်လေးဝမ် ဆီမှာ မရှိဘူး။ ဦးကြီးကျိချိန် ဆီမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီတော့ အဲဒါကိုတော့ အချိန်ကုန်ခံပြီး သွားရှာ မနေကြတော့။ စာရေးတော်ကြီးတွေကို အယူခိုင်းလိုက်မယ်။ ပိုးဖျင် ပေးလိုက်ပြီး ပုံကြမ်းကို သူတို့ကိုပဲ အဆွဲခိုင်းလိုက်မယ်။ မကောင်းဘူးလား”

လီဝမ်းက ခေါင်းညိတ်ကာ

“ကောင်းပြီး ဒီလိုဆိုယင် စောစော ကဟာတွေကို မေ့ပျောက် ထားလိုက်မယ်။ ကဲ သွားကြစို့။ အချိန်တန်လို့မှ အပို့ မလွှတ်ယင် သူ့ကို သွားပြီး

နားပူနားဆာ လာလုပ်သေးတာပေါ့”

သူတို့ပြန်ကာနီးတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“မလေးတို့ကို နိုင်တာကတော့ မောင်လေးပေါက်ယု တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

လိဝမ်းက ပြန်ပြီး၍ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်တယ်၊ မေ့နေတယ်။ ခု သူ့ဆီကို လာတာ။ အဖွဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် အစည်းအဝေးကို သူ တစ်ယောက်ပဲ မတက်တာ။ ကိုယ်တို့ကလဲ သူ့ကျတော့ အလိုလိုက်ရတယ်။ ဘယ်လို အပြစ်မျိုး ပေးယင် ကောင်းမယ် ထင်သလဲ”

အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်က

“အကောင်းဆုံး ကတော့ မလေးတို့ အခန်းက ကြမ်းပြင်တွေကို တံမြက်လှည်းပြီး ဖုန်သုတ်ခိုင်းတာ အကောင်း ဆုံးပဲ”

သူတို့ အသိုက်က ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံပြောဆိုကာ ပြန်သွား ကြတော့မည် အပြုတွင် အဘွားလိုင်သည် အစေတော်ငယ် ကလေး တစ်ယောက်ကိုတွဲ၍ ရောက်လာလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်နှင့် မိန်းကလေးများက ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ကို ခရီးဦးကြို ပြုပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ အဘွားလိုင်သည် ခုတင် မီးဖိုကြီး အစွန်းတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်

“အဘွားတို့ သခင်များ သခင်မများကတော့ သူတို့တစ်တွေ စီးပွားဖြစ်လာတာ မလေးငှက်မယ်ကြောင့် ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံး ဖြစ်နေကြလေရဲ့။ ပြီးတော့ မနေ့ကလဲ ဆိုင်မင်းကို လွှတ်ပြီး လက်ဆောင်တွေ ပို့ခိုင်းလိုက်တော့ ကျုပ် မြေးက ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဝင်းပေါက်ကို ထိုင်ပြီး ကန်တော့တယ်တော့”

“အဘွားမြေးကကော ဘယ်တော့လောက်မှာ အလုပ်ဝင်ရမလဲ အဘွား”

အဘွားလိုင်က သက်ပြင်းချ လိုက်လျက်

“သူတို့ကိစ္စတွေကို ကျုပ်မသိပါဘူးတော်။ သူတို့ကလဲ သူတို့ထင်ရာ သူတို့လုပ်နေတာပါ။ ကျုပ်ကို ဘာမှ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့ကတော့ ကျုပ်ကို လာကန်တော့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ “ငါ့မြေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရာရှိ ဖြစ်ပြီ ဆိုပြီး ဘဝင်မမြင့်နဲ့။ ခုနှစ်ဆိုယင် ငါ့မြေး သုံးဆယ်ပြည့်တော့မယ်။ မင်းမွေးလာတုန်းက ကျွန်မရဲ့ သားပေမယ့် သခင်များ သနားကြတာနဲ့ မင်းကို မွေးလာကတည်းက ကျွန်ဘဝက လွှတ်လိုက်တယ်။ မင်းမှာ သခင်များရဲ့ ရက်ရောမှု၊ စောင်မမှုကြောင့် လူကုထံသားလို ပညာသင်ခဲ့ပြီး

ကောင်းကင်ကလာတဲ့ နတ်ငှက်များလို အစေတော်တွေ၊ အထိန်းတော် တွေနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ မင်းမှာ ခု အရွယ်သာ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဘယ်လို ရေးရမှန်းတောင် သိချင်မှ သိမယ်၊ မင်းသိတာက ပျော်ပါးဖို့လောက်ပဲ သိတယ်”လို့ ကျုပ်ကပြောတယ်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်က ဆက်ပြောတယ်၊ ခု မင်း ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာရတာဟာ မင်းဘိုးဘွားမိဘများ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံပြီး ဘဝကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့လို့ ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာရတာ။

“မင်းမှာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကတည်းက ဒုက္ခတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မင်းအတွက် မိဘမှာ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ကုန်ကျ ခဲ့ရသလဲ ဆိုယင် မင်းတစ်ကိုယ်စာ လောက်တောင် ငွေတွေနဲ့ ရပ်တု လုပ်လို့ရတယ်။ မင်းအသက် နှစ်ဆယ် ရောက်တော့ သခင်များက မင်းအတွက် အစိုးရ ရာထူးတစ်ခုကို သနားသဖြင့် ဝယ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ တကယ် လူကုထံတွေ ငတ်ပြတ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းကို သူတို့ ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့။ မင်းဟာ ကျွန်မရဲ့ သား။ မွေးတုန်းက ကျွန်အဖြစ် မွေးလာခဲ့တာ။ ဒီတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ဒီလောက် အားမကျနဲ့၊ ခုဆိုယင် မင်း စည်းစိမ်နဲ့ နေလာခဲ့ရတာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ ဒီ ဆယ်နှစ် အတွင်းမှာ မင်းအနေအထိုင် ကောင်းလို့ မင်းသခင်တွေက သဘောကျပြီး မင်းကို ဒီရာထူးရအောင် လုပ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ခုံမင်း ဆိုတာဟာ ရာထူး အားဖြင့် သိပ်မမြင့်ပေမယ့် ရပ်မိရပ်ဖလို ဖြစ်နေတော့ အလွန် အလုပ်များတယ်။ အစိုးရရဲ့ တာဝန်ကို မကျေပွန်ယင်၊ သစ္စာမရှိယင် မင်းသခင်တွေရဲ့ သနားကြင်နာမှုနဲ့ ထိုက်တန်အောင် အစိုးရရဲ့ သစ္စာကို စောင့်သိခြင်း မပြုခဲ့ယင် မင်းကို ဘုရားက ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်”

လိဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က ပြီးလျက်

“အဘွားက တယ်ပြီး စိတ်ပူတတ်တာကိုး အဘွားရဲ့၊ သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်သွားမှာပါ ။လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေတုန်း ကတော့ မကြာမကြာ လာတတ်တယ်နော်။ ခုတလောမှာ မပေါ်လာပြန်ဘူး။ နှစ်သစ်ကူးတို့၊ မွေးနေ့တို့မှာ လက်ဆောင်သဝဏ်လွှာ ပို့လိုက်တာကိုပဲ တွေ့တော့တယ်။ မနေ့ကတော့ မယ်မယ့်အဆောင်ကို ကျွန်မတို့အသွားမှာ သူ့ကိုဝင်းထဲမှာ လှမ်းမြင်လိုက် ရတယ်။ ခုံမင်း ဝတ်ရုံကြီးနဲ့ဆိုတော့ တော်တော်ကြည့်လို့ ကောင်းသားပဲ။ နည်းနည်းလဲ ဝလာတယ် ထင်တယ်နော်။ ကိုယ့်မြေး ခုံမင်းရာထူးရတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့ အဘွားရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိုးရိမ်နေရတာလဲ။ တကယ်လို့ သူမလိမ္မာယင်လဲ သူ့မိဘများရှိသားပဲ၊ ဆုံးမကြလိမ့်မပေါ့။ အဘွားသာ စိတ်လက်ချမ်းသာ နေစမ်းပါ။ အချိန်ရယင် တစ်နေ့လောက် သန်လျင်းနဲ့ လာပြီး မယ်မယ်နဲ့ ဖဲကစားလှည့်ပါလား။

ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ စကားလေးဘာလေး ပြောရ တာပေါ့။ အဘွားကို ဘယ်သူကမှ မထိမဲ့မြင် မပြုရဲပါဘူး။ အဘွားလဲ အိမ်ကြီးရခိုင်နဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာလဲ အိမ်မှာ ကိုယ့်သခင် ကိုယ့်အရှင်လို နေတာပဲဥစ္စာ”

ထိုစဉ် ပင်အဲသည် လက်ဖက်ရည် လာရောက် တည်ခင်းလေ၏။ အဘွားလိုင်က မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ဖက်ရည် ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း

“လက်အောက်က အစေတော် သူငယ်မကလေးတွေကို ခိုင်းရောပေါ့ တူမရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တိုင် လာပေး နေရတာလဲ”

အဘွားလိုင်သည် လက်ဖက်ရည် သောက်နေရင်းက စကားကို ဆက်ပြောပြန်လေ၏။

“မလေးတို့ မသိလို့၊ ကလေးဆိုယင် ဘယ်ကလေး ဖြစ်ဖြစ် အလို မလိုက်ရဘူး။ ခပ်တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ကလေး ကိုင်ရတယ်။ ဒီလောက် တင်းကျပ်တာတောင်မှ ခိုးကြောင်ခိုးငှက် လုပ်လာလို့ လူကြီးတွေမှာ မကြာခဏ စိတ်ညစ် ကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘွားတို့ကို သိတဲ့ လူများကတော့ အရေးမကြီးဘူးပေါ့။ ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလို့ ပြောကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဘွား အကြောင်းကို မသိတဲ့လူတွေကတော့ အဘွားတို့က ဓနဂုဏ် ရာထူးဂုဏ်ကို အားကိုးပြီး လူတွေကို အနိုင်ကျင့်နေကြတယ်လို့ ပြောကြမှာပဲ။ ဒီလို အပြောခံရယင် သခင်ကြီးတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား။ အဘွား စိတ်ဆိုးယင်တော့ သူ့အဖေကို သွားတိုင်ပြီး အရိုက်ခိုင်းတာပဲ။ ခဏတစ်ဖြုတ် ဖြစ်စေ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်တော့ နေတာပေါ့လေ”

အဘွားလိုင်က ပေါက်ယုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ကာ

“ကျုပ်ပြောတာကို ဟောဒီက သခင်လေးတော့ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးမှာ ခမည်းတော် ကြီး ကလဲ ဒီလောက် မတင်းကျပ်ဘူး။ ဒီအထဲမှာ မယ်မယ်ကလဲ တစ်ဆိတ်ရှိယင် ကာဆီးကာဆီးနဲ့။ မောင့်ဖခင် သခင်ကြီး ကျိချိန် ငယ်ငယ်က ဆိုယင် မောင့်အဘိုးက ရိုက်လိုက်တာလေ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဒါတောင် ငရဲမကြောက် ဘာမကြောက်နဲ့ မောင့်လို ရမ်းရမ်းကားကား နေသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အရှေ့စံအိမ်က သခင်ကျိရဲ့ ဆိုယင်လဲ လူက အပြင်မှာ ဆော့ချင်ဆော့မယ်၊ ရမ်းချင်ရမ်းမယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာတော့ မောင့်လိုမဟုတ်ဘူး။ မဆိုးရဲဘူး။ ဒါလဲ သူ့ခမျာ နေ့တိုင်း အရိုက်ခံရတာပဲ။ ဖအကြီးကလဲ တယ်ပြီး ဒေါသကြီးတာကိုး။ တစ်လုံး အမှားမခံဘူး။ မှားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သားကို ကျွဲရိုက်နွားရိုက် ရိုက်တာပဲ။ အဲ သူတို့အထဲမှာ အဖေနဲ့တူတာဆိုလို့ သခင် ကျိချိန် တစ်ယောက်ပဲ နည်းနည်းတူတယ်။ သားသမီးကို သိပ်ပြီး အလို

မလိုက်ဘူး။ သားဆိုယင် စည်းကမ်းနဲ့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထားတယ်။ သူ့ အဖေနဲ့ နည်းနည်း တူချင်သလိုလို ရှိရဲ့။ သားသမီးကို အလိုမလိုက်ဘဲ သားကိုလဲ စည်းကမ်းနဲ့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လုပ်ချင်ပုံ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူက စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်ပြီး နေပုံထိုင်ပုံ မဟုတ်တော့ သားတွေ သမီးတွေ အားလုံးက သူ့ကို မကြောက်ကြဘူးပေါ့။ ဒီတော့ မောင် စဉ်းစားဉာဏ် ရှိတယ်ဆိုယင် အဘွား သတိပေးတာကို စိတ်မဆိုးနဲ့။ ဝမ်းသာရမှာ။ ဉာဏ်မရှိဘူး ဆိုယင်တော့ ပါးစပ်ကသာ အားနာလို့ ဖွင့်မပြော ရှိမယ်။ စိတ်ထဲကတော့ ကျိန်ဆဲနေမှာပေါ့ ဟုတ်စ”

ထိုစဉ် လိုင်တ၏ မိန်းမသည် ပစ္စည်းထိန်းများဖြစ်သော ချူယွီ၊ လင်ချိုရှောက် စသူတို့၏ မိန်းမများနှင့်အတူ ရောက်လာ လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမ တော်တော် ဟန်ကျသားပဲ၊ ချွေးမက ယောက္ခမ မလာနိုင်တာနဲ့ လိုက်လာတယ် ထင်တယ်”

“အမေ့ဆီ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး မလေးရယ်။ မလေးတို့ တစ်သိုက်ကို လာဖိတ်တာပါ ဟု လိုင်တ၏ မိန်းမက ပြောလေ၏။ အဘွားလိုင်က

“ဟောတော့၊ ကြည့်စမ်း။ ငါလာတဲ့ ကိစ္စကို မေ့ပြီး စကားတွေ ဖောင်နေတယ်။ ကျွန်မလာတာက ဒီလိုမယ်မယ်။ ကျွန်မရဲ့ မြေးက ခု ခုံမင်း ရာထူးရတယ်။ ခု သူ အလုပ်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ တွေကို ဖိတ်ကျွေးမလို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ လူတိုင်းကိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ဖိတ်သင့် ဖိတ်ထိုက်တဲ့ လူတချို့ ကိုသာ ဖိတ်တာပါ။ ဒီတော့ မယ်မယ်တို့ကိုလဲ ကျွန်မတို့ ဖိတ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မြေးမှာ ဒီလို အိပ်မက်တောင် မမက်ရဲတဲ့ ရာထူးမျိုးကို ရတာဟာ ဆရာသမားများရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ရတာပါ။ ဒီတော့ မယ်မယ်တို့ကို ဖိတ်ကျွေးရတာဟာ ရှိလို့ ဖိတ်ကျွေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှိသမျှ ကုန်သွားလဲ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မက သူတို့အဖေကို ပြောတယ်။ နင့်သား အလုပ်ရတဲ့အတွက် သုံးရက်သုံးလီ ကျွေးပွဲ လုပ်ဟယ်လို့ ပြောပါ တယ်။ ပထမနေ့မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ခြံကလေး ဝင်းကလေးထဲမှာ ဧည့်ကောင်း ဆောင်ကောင်း တွေကို ဖိတ်ကျွေးပြီး ပြဇာတ် ကမယ်လို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ မယ်မယ်ရယ်၊ သခင်မကြီး များရယ်၊ သခင်မလေး များရယ် ကြွစေချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သခင်ကြီးများနဲ့ သခင်လေးများကိုလဲ အိမ်ဦးမှာ ပွဲတစ်ပွဲတည်ခင်းပြီး ဇာတ်နဲ့ဧည့်ခံမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ဒုတိယနေ့မှာ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို ဖိတ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ တတိယနေ့ မှာတော့ စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်က ကျွန်မတို့နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်တဲ့ အစေတော်တွေကို ဖိတ်မှာပါ။ ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ တကယ့်ပွဲလမ်း

သဘင်ကြီးပေါ့ မယ်မယ်ရယ်၊ သုံးရက်သုံးလီ ကျွေးတယ်ဆိုတာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာကလား။ ဒါပေမယ့် ဒါက ဆရာသမားများ ကျေးဇူးကြောင့် ဒီလိုလုပ်နိုင်တာပါ”

လိဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က

“ဘယ်တော့လောက် လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ။ ငှက်မယ်တို့ကတော့ သေချာပေါက် လာမယ်။ မယ်မယ်လဲ လာမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သေချာပေါက်တော့ မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့”

လိုင်တ၏ မိန်းမက

“လဆန်း ဆယ့်လေးရက်နေ့မှာ လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ် မလေး ငှက်မယ်။ မယ်မယ်တော့ လာဖြစ်အောင် လာစေချင်တာပဲ မလေးရယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီပြင်လူတော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ ငှက်မယ်ကတော့ လာဖြစ်အောင် လာမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကြိုကြို တင်တင် ပြောထားလိုက်မယ်နော်။ ငှက်မယ်မှာ လက်ဆောင်တို့ အကူငွေတို့ ယူလာစရာ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် စားသောက်ပြီး ထပြန်သွားယင် ရယ်တော့ မရယ်ကြနဲ့”

လိုင်တ၏ မိန်းမက ပြုံးကာ

“မလေးရယ် မရှိဘူးလို့ မပြောပါနဲ့။ မလေး ဒီလိုပြောယင် မလေးတို့မှာ ငွေစင်ပိဿာ နှစ်ထောင် သုံးထောင် ပေးနိုင်ပြီ ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

အဘွားလိုင်က

“ခုပဲ မယ်မယ်ကို ငါတွေ့ပြီးပြီဟေ့။ မယ်မယ်က သူကိုယ်တိုင် လာမယ်တဲ့။ ငါတော့ မျက်နှာပန်းလှပြီပေါ့”

အဘွားလိုင်သည် သူတို့ဧည့်ခံပွဲသို့ မပျက်မကွက်လာရန် တဖွဖွ ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်တော့မည်ဟု ထလိုက် စဉ် ချူယွီ၏ မိန်းမက တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါတွင်မှ အဘွားလိုင်သည် နတ်ငှက်မယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“ဪ၊ မလေးငှက်မယ်ကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ချူယွီရဲ့သားကို အလုပ်က ထုတ်မလို့ဆို။ ဘာများ အပြစ်ရှိလို့လဲ မလေးငှက်မယ်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငှက်မယ်ကလဲ အဲဒါကို အဘွားရဲ့ ချွေးမကို ပြောမလို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ အလုပ်တွေ များတာနဲ့ မေ့နေတယ်။ ဒီမှာ ဒေါ်လိုင် ပြန်သွားလို့ရှိယင် ရှင့်ယောက်ျားကို ပြောလိုက်ပါ။ စံအိမ်နှစ်အိမ် စလုံးမှာ

မလုပ်ပေစေနဲ့ တော့လို့။ ထွက်သွားပေ စေတော့လို့ ပြောလိုက်ပါ”

လိုင်၏ ဇနီးက မည်သို့မျှ မပြောသော်လည်း ချူယွီ၏ ဇနီးမှာမူ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ သူ့သားကို အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း မပြုရန် တဖွဖွ တောင်းပန်လျက်ရှိလေ၏။

အဘွားလိုင်က

“ဘာဖြစ်လို့လဲသခင်မလေး၊ ကျွန်မကို ပြောပြစမ်းပါဦး။ သခင်မလေး ကိုယ်စား ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပေးပါ့မယ်”

“မနေ့က ငှက်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့မှာ မွေးနေ့ပွဲမှ မစရသေးဘူး မူးလိုက်တာ ဒေါင်ချာကို စိုင်းနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ငှက်မယ်ရဲ့ မိဘတွေဆီက ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ကြည့်ပြီး သိမ်းပါလို့ ပြောထားတာ ဘာမှမလုပ်ဘဲ မူးပြီး ဟိုလူ့ လျှောက်ဆဲ ဒီလူ့ လျှောက်ဆဲ လုပ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ အခိုင်း မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က မနေနိုင်လို့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းထား တော့မှ သူက သူငယ်တော်ကလေး နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းလာတယ်။ ကောင်လေးတွေ လုပ်တာ ကိုင်တာ ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူသယ်လာတာ ယွန်းအစ်ကြီး မှောက်ကျလို့ တစ်ဝင်းလုံး ပေါက်စီတွေ ပွေးနေတာပဲ။ ဒါနဲ့ အခိုင်းမိန်းမကြီး နှစ်ယောက်ပြန်သွားတော့မှ ငှက်မယ်လဲ ဆိုင်မင်းကို ခေါ်ပြီး သူ့ကိုသွား အခေါ်ခိုင်း လိုက်တယ်။ ခေါ်ခိုင်းတော့ ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ၊ ဆိုင်မင်းကို ကော်ဆဲတယ်လေ။ စံအိမ်မှာ ဒီလောက် စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတဲ့ အစေတော်မျိုးကို ငှက်မယ် ဘယ့်နှယ်လုပ် ထားနိုင်မလဲ။ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ”

အဘွားလိုင်က ပြုံးကာ

“ဒါပဲလား သခင်မလေး။ အင်း ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဆိုးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ အကြံပေးချင်တယ်။ တကယ်လို့ သူ မှားမိတယ် ဆိုယင် ရိုက်ပါ၊ ဆုံးမပါ၊ ဆူပါ။ အလုပ်ကတော့ ထုတ်မပစ်စေချင်ဘူး။ အဲဒီသူငယ်က ကျွန်မတို့ ကလေးတွေနဲ့ မတူပေဘူးပေါ့။ ကျွန်မတို့ ကလေးတွေက တစ်သက်လုံး ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကစပြီး ဒီစံအိမ်မှာ အမှုထမ်း လာကြတာ။ သူတို့ကျတော့ သူ့အမေဆိုတာ အိမ်ထောင်ကျမှ သူ့သခင်မနဲ့ ပါလာပြီး ဒီစံအိမ်ကြီးကို ရောက်ဖူးတာကိုး။ ဒီတော့ သူ့ကို ထုတ်ပစ်လိုက်တယ် ဆိုယင် သခင်မကြီးဝမ်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါ့မယ်။ အိမ်တော်ပါ ကျွန်ရဲ့သား မဟုတ်လား မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်မ အကြံပေးချင်တာက အလုပ်ကတော့ ထုတ်မပစ်ပါနဲ့ မလေးငှက်မယ်ရယ်။ သူ့ကိုရိုက်ပါ။ နောက်မှာ ဒီလို စည်းကမ်းမဲ့ မနေအောင် ဆုံးမပါ။ သူ့ အမေ မျက်နှာကို မထောက် ယင်တောင် သခင်မကြီးရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ပါ”

နတ်ငှက်မယ်က လိုင်တ၏ မိန်းမဘက်သို့ လှည့်၍

“ကောင်းပြီး ဒီလိုဆိုယင် သူ့ကို ကြိမ်ဒဏ်အချက် လေးဆယ် ရိုက်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ နောင်ကို ဘယ်တော့မှ အရက် မမူးပါစေနဲ့”

လိုင်တ၏ မိန်းမက အမိန့်အတိုင်း လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ ချူယွီ၏ မိန်းမက ကျေးဇူးတင်သဖြင့် ထိုင်၍ ကန်တော့လေ၏။ အဘွားလိုင်နှင့် လိုင်တ၏ မိန်းမတို့ကို ကန်တော့မည်ပြုစဉ် လိုင်တ၏ မိန်းမက အတင်းဆွဲ၍ အရပ်ခိုင်းလေ၏။ ထိုနောက် သူတို့သုံးယောက်လည်း ပြန်သွားကြသဖြင့် လိမ်းနှင့် မိန်းမပျိုများသည်လည်း ဥယျာဉ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ လေ၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့ကတိအတိုင်း ချူယွီ၏ သားကို အလုပ်တွင် ပြန်ခန့်ထားလိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် သူငယ်တော်များကို ခေါ်ပြီးလျှင် ပစ္စည်း သိုလှောင်ခန်းထဲမှ ပန်းချီရေးသည့် ပစ္စည်းများကို လျှောက်ကြည့် ကြရာ သူလိုချင်သည့် ပစ္စည်း တစ်ဝက်လောက်မျှသာ ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်အား အဝယ် ခိုင်းရန် စာရင်း တစ်ခုရေးကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

မကြာမီတွင် ပိုးဖျင်စကို ကျောက်ချဉ်ရည် နှစ်ပြီးလေပြီ။ ဆွဲထားသည့် ပုံစံကြမ်းများလည်း ရောက်လာလေပြီ။ ပေါက်ယု သည် ဆီချွန်းကို နေ့တိုင်း တတ်နိုင်သည့် အကူအညီ ပေးလျက်ရှိပြီး တန်ချွန်း၊ ယင်ချွန်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှာ အနီး ရောက်လာကြကာ ပန်းချီဆွဲသည်ကို လာရောက် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ရာသီမှာ အေးစပြုလာကာ ညတာကလည်း ရှည်စ ပြုလာသဖြင့် ပေါက်ကြည်သည် ပျင်းလျက်ရှိလေရာ သူ့မခင် ဒေါ်လေးဆွေ ထံတွင် ချုပ်စရာအထည်များ တောင်းပြီး ချုပ်နေလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့ ထံသို့လည်း တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ အရောက်သွား၍ ဂါရဝပြုကာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့နှင့် စကားပြောဆို နေတတ် လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ဥယျာဉ်ထဲရှိ မိန်းမပျိုများနှင့် သွားရောက် စကားပြောလျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ကြည်မှာ နေ့လယ်ပိုင်းတွင်လည်း အားချိန်မရ။ ညဆိုလျှင်လည်း သန်းခေါင်သန်းလွဲ အထိ မီးအိမ်နားတွင် ထိုင်ကာ မအားနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုမှာ နွေဦးရာသီအကူးနှင့် ဆောင်းဦးရာသီအကူး ဆိုလျှင် အကြီးအကျယ် ချောင်းဆိုးတတ် လေ၏။ ယခုနှစ်တွင်မူ မယ်မယ်ကိုယ်တိုင် က အပျော်အပါး ပွဲလမ်းသဘင်တို့ကို မကြာခဏ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့် အလျောက် ထိုက်ယုမှာလည်း အပြင်သို့ အထွက်များနေသဖြင့် ပင်ပန်းကာ

ချောင်းဆိုးရောဂါမှာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုက်ယုမှာ ယခုတလောတွင် ဘယ်ကိုမှ မထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းကာ အနားယူလျက်ရှိလေ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ပျင်းလွန်းသဖြင့် သူထံလာမည့် ဧည့်သည်ကိုသာ မျှော်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်နှင့် မိန်းမပျိုများ လာရောက်ကာ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မေးမြန်းကြသည့် အခါ၌ကား ထိုက်ယုမှာ ကြာကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ မောလျက် ရှိလေ၏။ ကျန်မိန်းကလေးများမှာ ထိုက်ယု၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ နှင့် ထိုက်ယု၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးသား ဖြစ်ကြသည့် အတွက် ထိုက်ယုက ဧည့်ဝတ် မကျေဖြစ်ခြင်း၊ ထိုက်ယု ဆက်ဆံရာတွင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မရှိခြင်း တို့ကို ခွင့်လွှတ်ထားကြ လေ၏။

တစ်နေ့တွင်မူ ပေါက်ကြည် ရောက်လာကာ ထိုက်ယု၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စကားစပ်မိ သွားလေ၏။

“ဒီကို ကြွလာတဲ့ သမားတော်ကြီးတွေက နာမည်ကျော် သမားတော်ကြီး တွေပဲနော်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ပေးတဲ့ ဆေးညွှန်းတွေက မလေး ထိုက်ယုအဖို့တော့ သိပ်မထူးခြားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ သမားတော်ကြီး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြကြည့်ယင် မကောင်းပေဘူးလား။ ရောဂါရှင်းရှင်း ပျောက်မပျောက် သိရတာပေါ့။ ခုဟာက မလေးမှာ နွေဦးပေါက်နဲ့ ဆောင်းဦးပေါက် ဆိုယင် ဒီလိုချည်း ဖြစ်ဖြစ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘယ်နှယ် အဘွားအို ကြီးလဲ မဟုတ်၊ ကလေးလေး လဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလောက် ချူချာနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ထိုက်ယုက

“သမားတော်ကြီးတွေကို ပင့်ဖိတ်ပြနေလို့လဲ မထူးပါဘူးကွယ်။ ထိုက်ယု အထင်တော့ ထိုက်ယုဟာ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်တော့မယ် မထင်တော့ပါဘူး၊ နေထိုင်ကောင်းတုန်းမှာတောင် ဒီလောက် နုနယ်နေသေးယင် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ ဆိုတာ မလေး စဉ်းစားကြည့်တော့ပေါ့”

ပေါက်ကြည်က ခေါင်းညိတ်ရင်း

“အင်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ အာဟာရသည် အသက်လို့ ရှေးလူကြီးများ ပြောခဲ့ကြတာပဲ၊ ခက်တာက ထိုက်ယုမှာ နေ့စဉ် စားသောက်နေပေမယ့် အားမဖြစ်တာက ခက်နေတယ်”

ထိုက်ယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း

“ရာထူး စည်းစိမ် တို့ကို ကောင်းကင်ဘုံက ပြဋ္ဌာန်းသတဲ့၊ အသက်ရှည် မရှည်ကိုတော့ ကံကြမ္မာက ဆုံးဖြတ် သတဲ့၊ ထိုက်ယု အထင်တော့

ချောင်းဆိုးရောဂါဟာ ဒီနှစ် ပိုဆိုးလာတယ် ထင်တာပဲ” ဟု ပြော၍ မဆုံးခင် ချောင်း တဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာလေ၏။

“မနေ့က ထိုက်ယုရဲ့ ဆေးညွှန်းစာရွက်ကို မလေး ယူကြည့်တယ်၊ ကောလိသိမ်နဲ့ သစ်ကြမ်းပိုးက တော်တော်များ နေတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီ ဆေးတွေက အသက်ဓာတ်အား ကိုတော့ ကောင်းစေပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မလေးထိုက်ယုရဲ့ ရောဂါနဲ့ ဆိုယင် အပူတွေကို ဒီလောက် မစားသင့်ဘူး ထင်တာပဲ၊ အရေးကြီးတာက သည်းခြေငြိမ်ဖို့နဲ့ အစာချေအား ကောင်းလာဖို့ လိုတယ်၊ သည်းခြေမှာရှိတဲ့ တေဇောဓာတ် ငြိမ်းသွားလို့ရှိယင် ပထဝီဓာတ်ကို မနိုင်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုဆိုယင် အစာချေအား ကောင်းလာလိမ့်မယ်။ မနက်အိပ်ရာကနီးယင် ငွေအိုးကလေးထဲမှာ ငှက်သိုက် အကောင်းစား တစ်ကျပ်သား လောက်ကို အရေ ပျစ်ပျစ်ကလေး နေအောင် ပြုတ်၊ ပြီးတော့ သကြား နှစ်ကျပ်သားလောက် ထည့်ပြီး သောက် သောက် ကြည့်စမ်းပါလား၊ မှန်မှန်သောက်သွား ယင် တော်တော်တန်တန် ဆေးထက် ကောင်းပါတယ်”

ထိုက်ယုက သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“ပေါက်ကြည်ဟာ သူတစ်ဘက်သား အပေါ်မှာ အမြဲ စေတနာ ထားတတ်တယ်နော်။ ထိုက်ယုက လူတကာကို မသင်္ကာတဲ့ မျက်စိနဲ့ချည်းပဲ ကြည့်လေတော့ တစ်ခါတလေမှာ ပေါက်ကြည်ဟာ စေတနာမှန်မှန်နဲ့ ပြောတာတွေမှ ဟုတ်ပါလေရဲ့ လားလို့ သံသယဖြစ်မိတယ်။ စာပေတွေကို ဖတ်တဲ့နေရာမှာ စာကောင်းပေမွန်တွေကို ဖတ်သင့်တယ်လို့ ထိုက်ယုကို အကြံပေးလိုက်တုန်း ကစပြီး မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ စေတနာမှန်ကို ထိုက်ယု ကောင်းကောင်း နားလည်သွားခဲ့ ပါပြီ။ ဪ ငါဟာ မလေးပေါက်ကြည် အပေါ်မှာ အထင်မှားခဲ့ ပါကလား လို့လဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်၊ ထိုက်ယုမှာ အမေကလဲ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက ဆိုးသွားခဲ့တယ်။ မောင်နှစ်မသားချင်း ဆိုလို့လဲ တစ်ယောက်မှ မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ထိုက်ယုဘဝကို မလေးပေါက်ကြည်ပဲ စာနာကြည့်ပါ။ ထိုက်ယုအသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ဒီဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းမှာ ထိုက်ယုကို မလေးပေါက်ကြည် အကြံပေးသလို တစ်ယောက်မှ မပေးဖူးသေးဘူး။ ရှိစမ်းယဉ်က မလေးပေါက်ကြည် ကောင်းကြောင်းကို တဖွဖွပြောပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့ သူ့ဘာသာ သူထင်ရာတွေ ပြောနေတယ်လို့ ထိုက်ယု ထင်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ရှိစမ်းယဉ်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲလို့ ထိုက်ယု သဘောပေါက်လာတယ်။ ဥပမာ အားဖြင့် မလေးပေါက်ကြည် စကား တစ်ခွန်းမပြောလိုက်နဲ့၊ ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ထိုက်ယုက တစ်လုံးမှ အတင်စီးမခံဘူး၊ ပြန်ချေပ ခဲ့တာချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မလေးပေါက်ကြည်ဟာ ထိုက်ယုကို ဗွေမယူခဲ့ဘူး၊ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းကို ပေးမြဲပေးခဲ့တယ်။ ဒီအခါကျမှ ထိုက်ယုရဲ့ အထင်တွေဟာ

ပါစင်အောင် လွဲနေတယ်ဆိုတာ သိလာရတယ်။ ထိုက်ယု ဒီအချက်ကို တစ်နေ့က ပြန်စဉ်းစားရင်း သဘောပေါက်လာလို့ မလေးပေါက်ကြည်ကို ပြောနေတာနော်။ ဒီလို သဘော ပေါက်မလာယင် ထိုက်ယု မပြောဘူး။

“ထိုက်ယုဟာ ငှက်သိုက်တို့ဘာတို့ စားဖို့ကောင်းတယ်လို့ မလေးပေါက်ကြည်က ခုတွင် ကလေးတွင် ပြောသွား ခဲ့တယ်။ ငှက်သိုက်ကို ဝယ်ရတာ လွယ်ပါတယ် မလေးပေါက်ကြည်ရယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုက်ယုရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ က သိပ်မကောင်းလေတော့ နှစ်တိုင်းလိုလိုပဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ အကြီးအကျယ် ဖြစ်သလား ဆိုတော့လဲ မဟုတ်ဘူး။ အသည်းအသန် ဖြစ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ထိုက်ယုအတွက် သမားတော်ပင့်ရ၊ ဆေးညွှန်းတောင်းရ၊ ဆေးဖော် ရ၊ တော်တော်ကြာ ကောလိသိမ် ရှာရ၊ သစ်ကြမ်းပိုး ရှာရနဲ့ လူတွေမှာ ဒုက္ခရောက်ကြတာပဲ။ ခုလဲ ထိုက်ယုက ငှက်သိုက် ဝယ်ပေးလို့ ပြောယင် မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့၊ ဒေါ်လေးဆင့်တို့၊ မလေးငှက်မယ်တို့ကတော့ ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လက်အောက်ငယ်သားတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။ ဇီဇာကြောင်တယ်၊ အကဲပါလွန်းတယ်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့။ ခုပဲ ကြည့်လေ၊ မယ်မယ်က ပေါက်ယုနဲ့ မလေးငှက်မယ်ကို အလိုလိုက်တော့ အောက်လက်ငယ်သား တွေက ဘယ်လောက်ပြောကြပြီလဲ။ ထိုက်ယုဆိုယင်တော့ ဒီလောက်တွင် ဘယ်ကတော့မလဲ။ သူတို့ကို အရေးပေး ရမလား ဆိုပြီး ဒေါသထွက်ကြမှာပေါ့။ ထိုက်ယုက ဒီအိမ်က မိသားစုလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ထိုက်ယု ဒီစံအိမ်ကြီးကို ရောက်လာ ရတာဟာ တခြား ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမရှိလို့ ရောက်လာရတာ။ တကယ်ကတော့ ထိုက်ယုဟာ ခွေးဝင်စားပါ မလေး ပေါက်ကြည်။ ခွေးဝင်စားဘဝနဲ့ ဒီကို ရောက်လာကတည်းက သူတို့တစ်တွေက မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတာ။ ခုလိုဇာချဲ့ယင် ပိုပြီး ထိုက်ယုကို အမြင်ကတ်ကြတော့ မှာပေါ့။ ဒီအထဲက ဇွတ်တိုး လုပ်မယ်ဆိုယင် ထိုက်ယုကို ကျိန်ဆဲကြမှာပေါ့”

“ဒါတော့ကွယ် ထိုက်ယု တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေါက်ကြည်လဲ ဒီလိုပါပဲ။ မလေးထိုက်ယုနဲ့ ပေါက်ကြည် တို့ဟာ ဘဝတူတွေပါ”

“အမယ်လေး၊ မဆိုင်ပါဘူးကွယ်။ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ ထိုက်ယုနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်သာပါဘူး။ မလေး ပေါက်ကြည် မှာ အမေရှိသေးတယ်၊ အစ်ကိုရှိသေးတယ်၊ တောမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေအပြင် မြေယာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဒီမှာလဲ ဆိုင်တွေ ရှိသေးတယ်၊ မလေးပေါက်ကြည်တို့ ဒီမှာ လာနေတယ်ဆိုတာက မတတ်နိုင်လို့၊ ချို့ငဲ့လို့မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဆွေမျိုး နဲ့ နီးနီးနေချင်လို့ တမင်လာနေတာ။ သူတို့ပိုက်ဆံနဲ့ စားသောက်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်စားနေတာ။ မနေချင်ဘူးဆိုယင် ဒီဝင်းထဲက

ထွက်ချင်တဲ့အချိန်မှာ ထွက်သွားနိုင်တယ်။ ထိုက်ယုမှာတော့ ဘာမှ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ထိုက်ယုဟာ အစားအသောက် မှာရော၊ အဝတ်အစား မှာရော၊ အသုံးအစွဲမှာရော၊ အို ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ မြက်ပင်ကလေး က အစ၊ စက္ကူကလေး တစ်စုတ်က အစ ဒီမှာရှိတဲ့ သခင်မလေးတွေနဲ့ အတူတူ ခံစားခွင့်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ် သဘောထား သေးနပ်တဲ့ သူများ ကတော့ ထိုက်ယုကို မနှစ်မြို့ကြပေဘူးပေါ့”

“သူတို့ မနှစ်မြို့လဲ ဘာဖြစ်သလဲ မလေးထိုက်ယုရယ်။ လက်ထပ်တော့ အဲဒီပစ္စည်းကိုလဲ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ယူသွားရုံပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ကဲပါ၊ ဒါတွေပြောပြီး ဒီလောက်လဲ စိတ်ညစ်မနေစမ်းပါနဲ့”

ပေါက်ကြည်က ရယ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုက်ယု၏ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားရာမှ

“ထိုက်ယုကတော့ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ အလေးအနက် ထားမှာပဲလို့ ယူဆလို့ ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ပြော တာပါ၊ ဒါပေမယ့် မလေးက လှောင်ရက်တယ်နော်”

“နောက်တာပါကွယ်။ မလေးထိုက်ယု ပြောတာတွေဟာ မှန်ပါတယ်။ ဒီလောက်လဲ တွေးပြီး စိတ်မညစ်ပါနဲ့။ ပေါက်ကြည် ဒီမှာရှိနေသမျှ မလေးအနားမှာ ပေါက်ကြည် အမြဲရှိနေပါတယ်။ မလေး အခက်အခဲရှိယင် ပြောချင်တာ ရှိယင် ပေါက်ကြည်ကို ပြောပါ။ ပေါက်ကြည် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူပါမယ်။ ပေါက်ကြည်ရဲ့ အစ်ကိုဆွေဖန် ကတော့ မလေး ထိုက်ယုလဲသိသားပဲ။ ဒီတော့ သူ့ကို စာရင်းထဲ ထည့်မတွက်ပါဘူး။ ပေါက်ကြည်မှာ မလေးထက်သာတာ ဆိုလို့ မအေ တစ်ယောက်ရှိတာပဲ ပိုပါတယ်။ ဘဝတူချင်းဆိုတာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြင်နာတတ်ကြပါတယ်။ မလေးလို ဉာဏ်ကောင်းပြီး ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ အစ်ကိုတို့ မောင်တို့ မရှိလို့လဲ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုယ် နေထိုင်မကောင်း တဲ့အတွက် လူတွေကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်အတွက် လူတွေ တာဝန်မတက် စေချင်ဘူးလို့ မလေး ပြောသွားတာကတော့ မှန်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကျယင် ပေါက်ကြည်လဲ အိမ်ကိုသွားပြီး အိမ်မှာ ငှက်သိုက် ရှိသလား လို့ သွားကြည့်လိုက်ပါ ဦးမယ်။ အိမ်မှာ မေမေသိမ်းထားလို့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိတယ် ထင်တာပဲ။ ရှိယင် ငါးကျပ်သား လောက် ပေါက်ကြည် ယူလာခဲ့ပါ့မယ် ဒီရောက်တော့ အစေတော်တွေကို နေ့တိုင်းအကျို ခိုင်းပေါ့။ တန်ဖိုးလဲ သိပ်မကြီး ပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ အပူရှာစရာ မလိုတော့ဘူး”

“မလေးပေါက်ကြည် ကူညီတာဟာ ဘာမှ မပြောလောက်တဲ့အရာ

ကလေးပေမယ့် မလေးရဲ့ စေတနာကို ထိုက်ယူ လေးစားပါတယ်ကွယ်” ဟု ထိုက်ယူက လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေ၏။

“အံ့မယ်လေး မဖြစ်လောက်ပါဘူးကွယ်။ ဒီလောက် ကလေးတွေကို ထည့်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ တကယ် ကတော့ ပေါက်ကြည်ကသာ မေ့တိ မေ့လျော့ နေခဲ့မိလို့ ဝတ္တရားမကျေသလို ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကဲ ထိုက်ယူလဲ ပင်ပန်းလှရော့မယ်။ နားလိုက်ဦးနော်”

“အားယင် ညနေပိုင်းကျတော့ တစ်ခေါက် လျှောက်ခဲ့ပါဦးလား မလေးရယ်။ စကားလေး ဘာလေး ပြောရ တာပေါ့”

ပေါက်ကြည်သည် လာမည်ဟုပြောဆိုကာ ပြန်သွားလေ၏။

ထိုက်ယူသည် ဆန်ပြုတ် နှစ်ဇွန်း သုံးဇွန်း သောက်ပြီးနောက် နားနေလေ၏။

ညနေမိုးချုပ်တွင် ရာသီဥတုမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားကာ မိုးဖွဲ ကလေးများ ကျလာလေ၏။ ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီဆိုသည်မှာ မထင်ဘဲနှင့် မိုးဖွဲကလေးတွေ ကျပြီး ရပ်ချင်ရပ်သွား တတ်သည့် ရာသီမျိုး ဖြစ်လေ၏။ ညနေဆည်းဆာ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ အတန်ငယ် မှောင်လာခဲ့လေပြီ။ မိုးစက်များသည် ဝါးရွက်များပေါ်တွင် တဖြောက်ဖြောက် ကျလျက် ရှိလေရာ ထိုက်ယူ၏ ဝေဠုဝန် အဆောင်သည် ပို၍တိတ်ဆိတ်ကာ အထီးကျန်နိုင်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုက်ယူသည် တွေ့ရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ မီးတိုင်အောက်တွင် ထိုင်နေလေ၏။ စာအုပ်မှာ စာဆိုကြီးယွေဖု ၏ ကဗျာ ပေါင်းချုပ်ကျမ်း ဖြစ်၍ ‘သတို့သမီးငယ်၏ အဆောင်မှ ဆောင်းဦးအလွမ်း’၊ ‘ခွဲခွာခြင်းဝေဒနာ’ စသည့် ကဗျာများ ပါရှိလေ၏။ ထိုက်ယူသည် ခွဲခွာခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးမည်ဟု စိတ်ကူးကာ ‘ဆောင်းဦး ပြတင်းမှ မိုးသည်းည’ ဟူသည့် ကဗျာခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကဗျာ ရေးလေ၏။ ထိုက်ယူ၏ ကဗျာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ဆောင်းဦးမြက်နှင့်၊ ဆောင်းပန်းပွင့်တို့

ကြွေလွင့်လျှောကျ၊ ဆောင်းဦးညဉ်

ဝင်းပ လက်ထိန်၊ ဆောင်းမီးအိမ်သည်

မငြိမ်မှိတ်တုတ် လင်းသတည်း။

စမ်းပါးငယ်လျှ၊ သွန်ကျ လေညင်း

ဆောင်းပြတင်း၌၊ လေပြင်းတိုက်၍

ခိုက်ခိုက်တုန်အေး၊ ဆောင်းမိုးသေးတို့
ဘေးတိုက်ကျဟန်၊ ရွာသွန်းပြန်သော်
ဟေမာန်မဆုံးနိုင်တကား။
ပြတင်းဘေးတွင်၊ ငိုက်မှေးအိပ်စက်
ဆောင်းအိပ်မက်လည်း၊ တစ်ဝက်ပြယ်ခဲ့ပြန်လေပြီ။
စာဆိုရှင်၏ မရွှင်နှလုံး
ဆောင်းငွေ့ဖုံးခဲ့၊ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ယမ်း
ဆောင်ခန်းဆီးဘေး၊ မနီးမဝေး၌
မျှေးမျှေးစီးလျက်၊ ဖယောင်းစက်ကို
ထက်အောင်ဘယ်ညာ၊ ခွာချကာဖြင့်။
ဖယောင်းတိုင်လည်း၊ သည်းအူပြတ်မျှ
ငိုကြွေးရသူ၊ စီးကျမျက်ရည်
ဝေ့ကာလည်သည်၊ အိုဘယ့်...ဖယောင်းစက်များ။
ကွေ့ကွင်းကြရ၊ ထိုဒုက္ခကြောင့်
ရင်မှဝေဒနာ၊ ခံရပါ၏။
ဆောင်းဦးတလင်း၊ လေပြင်းခတ်၍
ပြတင်းလက်ရန်း၊ ဆောင်းမိုးဖျန်း၏။
ဆောင်းလေညင်းလည်း၊ ဆော်သွင်းတိုက်ခတ်
ထပ်ထပ်စောင်ခြုံ၊ မလုံနိုင်သေး
ခိုက်တုန်အေးလျက်၊ မြဲမျှေးနှင်းလောင်း
ဆောင်းဗဟိုရံစည်၊ ရေနာရီဟု
ဆိုမြည်ခေါ်ကြွေး၊ ဆောင်းမိုးသေးလည်း
အဝေးအနီး၊ ထန်သည်ရွာချ
မျက်ရည်စကို၊ လှောင်သလိုနှင့်
ဆောင်းတလင်းတွင်၊ မိုးနှင်းရွှင်၍
ဝါးပင်ယိမ်းထိုး၊ မိုးနှင့်လေပါ

ဘယ်ခါတွင်မှ၊ ရပ်ပါစဟု
မည်သူဖြေနိုင်၊ ပိုင်ပိုင်မသိ
ရှိကြဘိလည်း၊ ပြောက်တိပြောက်ကျား
ခန်းဆီးများတွင်၊ အလွမ်းမျက်ရည်စိုတော့သည်။

ထိုက်ယုသည် သူ့ကဗျာကို နောက်တစ်ခေါက် ဖတ်ပြီးလျှင် စုတ်တံကို
ဘေးသို့ချလိုက်ကာ အိပ်ရာဝင်တော့မည် ပြုစဉ် ပေါက်ယု
ရောက်လာကြောင်းဖြင့် အစေတော် တစ်ယောက် လာရောက်ပြောကြားလေ၏။
ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပေါက်ယုသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။
ပေါက်ယုသည် ဝါးခမောက်ကြီး တစ်လုံးကို ဆောင်းထားပြီး ဝတ်ရုံကြီး
တစ်ခုကို ခြုံထားလေ၏။

“ဟင် ဘယ်က တံငါသည်များ အလည်လာပါလိမ့်” ဟု ထိုက်ယု ရယ်၍
မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဒီနေ့ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်နော်။ ဆေးကော
သောက်ပြီးပြီလား။ စားလို့သောက်လို့ကော ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။”

ပေါက်ယုသည် ခမောက်နှင့် ဝတ်ရုံကို ချွတ်ကာ မှန်အိမ်ကို ယူပြီးလျှင်
ထိုက်ယု၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒီနေ့ ကြည့်ရတာ အများကြီး ကောင်းပါတယ်” ဟု ပေါက်ယုက
ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ ပိုးအင်္ကျီ
ခပ်နှမ်းနှမ်း၊ အစိမ်းရောင် ပိုးခါးစည်းကြိုး၊ ပန်းရိုက် ပိုးခေါင်းစည်းစိမ်း နှင့်
ရွှေခြည်ထိုးထားသည့် ခြေအိတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
ခြေနင်းမှာ လိပ်ပြာရုပ်ကလေးများနှင့် ပန်းပွင့် ရုပ်ကလေးများ ထိုးထားလေ၏။

“ဟင် ခေါင်းနဲ့ ကိုယ်မှာသာ မိုးမစိုအောင်ကာပြီး ဖိနပ်ကျတော့
ဘာမှလဲမပါဘဲနဲ့ မိုးရေတစ်စက်မှ မစိုပါဘဲလား” ဟု ထိုက်ယုက မေးလေ၏။

“မောင်က ဒီကို မိုးကာအပြည့်အစုံနဲ့လာတာ မလေးရဲ့၊ ကျူရီး
ပက္ကလာကြီး ပါတယ်။ အပြင်မှာ ထားပစ်ခဲ့တယ်”

ထိုအခါမှ ပေါက်ယု ဝတ်ဆင်လာသည့် ဝတ်ရုံနှင့် ဝါးဦးထုပ်ကို
ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဈေးထဲတွင် တွေ့ရ သည့် ရောင်းတန်း ပစ္စည်းမျိုး
မဟုတ်ဘဲ လက်ရာနုနုဖြင့် ရက်ထားသည့် ဝါးခမောက်ဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရလေ၏။

“ဘာနဲ့ ရက်ထားသလဲ မသိဘူး။ တကယ်ဆိုယင် ဒီဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်လာတာ ဖြူကောင်းနဲ့ တူဖို့ကောင်းတာ၊ ခု မတူဘူး။ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဒီပစ္စည်း သုံးခုစလုံးက ပေကျင် ကိုယ်တော်လေးက ချီးမြှင့်တာ။ ကိုယ်တော်လေးက မိုးရွာတုန်း စံအိမ်တော် ထဲမှာ လျှောက်သွားယင် ဒီ အဝတ်အစားမျိုးတွေကိုပဲ ဝတ်တော်မူတယ်။ မလေး သဘောကျယင် မောင် တစ်စုံလောက် ရှာပေးမယ်လေ။ ကောင်းတာက ခမောက်အပျော့ ဆိုတော့ ပုံအမျိုးမျိုး ချိုးလို့ရတယ်။ ထိပ်က သရဖူကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ယင်လဲ ရတယ်။ ဒီတော့ ဆောင်းတွင်း နှင်းတွေကျယင် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းလို့ရတယ်။ ဒီနှစ် ဆောင်းတွင်း နှင်းကျချိန်ရောက်ယင် မလေးဖို့ မောင် တစ်လုံးရှာပေးမယ်လေ”

ထိုက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“တော်ပါပြီ မောင်ရယ်။ မောင့်ဟာကြီးတွေကို ဝတ်ယင် မလေးက ပန်းချီကားတွေ ဇာတ်တွေထဲမှာ မြင်ရ တတ်တဲ့ တံငါသည်မယားနဲ့ တူနေမှာပေါ့”

ထိုစကားများကို ပြောလိုက်မိပြီးမှ ပေါက်ယု ရောက်လာကာစက သူ့အား တံငါသည်နှင့် တူသည်ဟု ပြောလိုက် မိခြင်းကို ထိုက်ယု အမှတ်ရလိုက်မိလေ၏။ ထိုက်ယု၏မျက်နှာသည် ရှက်သွေးကြောင့် နီရဲရာမှ ညိုမှိုင်းသွားကာ စားပွဲ ပေါ်သို့ ကုန်း၍ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးနေပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုကား ထိုက်ယု စကားမှားသွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိဟန် မတူချေ။ ပေါက်ယုသည် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ကဗျာစာရွက်ကို တွေ့သွားကာ ကောက်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ချီးမွမ်းပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုဖတ်နေသံကို ကြားလျှင် ချက်ချင်း ဆွဲလုလိုက်ပြီးနောက် ကဗျာစာရွက်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်လေ၏။

“အံ့မယ်လေး ရှို့တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ မောင်က အလွတ်ရလိုက်ပြီ” ဟု ပေါက်ယုက ရွှင်လန်းစွာ ပြောလေ၏။

“မောင်လာလိုက်တာ ထိုက်ယု တော်တော် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းသွားတယ်။ မိုးထဲလေထဲ မှာတောင် ထိုက်ယု ဆီကို လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်။ ကဲ ခုတော့ ညဉ့်လဲနက်လှပြီ။ မလေးလဲ အိပ်ချင်ပြီ၊ ပြန်တော့။ မနက်ဖြန် ကျယင်တော့ လာခဲ့ဦးနော်”

ထိုအခါ၌ ပေါက်ယုသည် အိတ်ထဲမှ သစ်ချသီးလောက် ရှိသည့် ရွှေနာရီကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက် လေ၏။ နာရီလက်တံမှာ ကိုးနာရီကျော်သို့ ပြန်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုက နာရီကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက် ပြီးလျှင်

“ဟုတ်တယ်၊ ပြန်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ။ မလေးကို နှောင့်ယှက်မိတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်” ဟုဆိုကာ ဝတ်ရုံကို ဝတ်၍ ခမောက်ကို ဆောင်းပြီး လှည့်ထွက်မည် အပြု တံခါးနားသို့ အရောက်တွင် ပြန်လှည့်လိုက်ရင်း

“မလေး ဘာစားချင်သလဲ၊ စားချင်တာကို ပြောလိုက်လေ။ မနက်ကျယ် မယ်မယ်ကို သွားပြောလိုက်မယ်။ အစေတော် အဘွားကြီးတွေကို ခိုင်းတာထက် မောင့်ကို ခိုင်းရတာက မြန်ပါတယ်”

“ဥမှာ စဉ်းစားထား လိုက်မယ်လေ။ မနက်ကျတော့ ပြောမယ်။ အပြင်မှာ မိုးတွေ သိပ်ရွာနေတယ်နော်၊ မြန်မြန် သွား။ မောင်နဲ့အတူ ဘယ်သူပါသေးသလဲ”

အပြင်ဘက်မှ အခိုင်းမိန်းမကြီး နှစ်ယောက်၏ ခြေသံကို ကြားရလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဘွားကြီး နှစ်ယောက်ပါတယ်။ အပြင်မှာ ထီးနဲ့ မှန်အိမ် ကိုင်ပြီး စောင့်နေကြတယ်”

“ဘာ၊ မှန်အိမ် ဟုတ်လား။ ဒီလောက် မိုးထဲလေထဲမှာ မီးပုံးတွေ ယူလာသေးသလား” ဟု ထိုက်ယှက် မေးလေ၏။

“ရပါတယ်၊ ကျွဲချို မှန်အိမ်ကြီးတွေပါ။ မိုးရေခံပါတယ်”

ထိုက်ယှက် မှန်ဗီရိထဲမှ အလှဆင်သည့် ဖန်မှန်အိမ်ကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် အထဲတွင် ထွန်းရန် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကိုလည်း လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ဒါက ပိုလင်းတယ်။ မိုးရွာတဲ့ ညတွေမှာ ဒီလို မှန်အိမ်မျိုးက သိပ်အသုံးဝင်တာ”

“ဒါမျိုး မောင့်မှာလဲ တစ်လုံး ရှိတယ်။ ချော်လဲပြီး ကွဲမှာစိုးလို့ မယူခဲ့တာ” ဟု ပေါက်ယှက် ပြောလေ၏။

“မှန်အိမ်နဲ့လူ ဘယ်သူက အဖိုးတန်သလဲ မောင်ရယ်။ မောင်က မိုးကာဝတ်နေကျ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ သူတို့ကို ရှေ့ကနေပြီး ကျွဲချိုမီးအိမ်နဲ့ လွှတ်လိုက်။ မောင်က ဒီမှန်အိမ်ကိုယူပြီး နောက်ကလိုက်။ မှန်အိမ်က ပေါ့လဲ ပေါ့တယ်၊ ကိုင်ရတာလဲ လွယ်တယ်။ ပြီးတော့ မိုးရေထဲမှာ ကိုင်ရအောင် လုပ်ထားတာ မကောင်းဘူးလား။ ဟိုရောက် တော့ ပြန်ပို့လိုက်ပေါ့။ မောင့်ကြောင့် ကွဲသွားတယ် ဆိုယင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ထိုက်ယှက်ကို ရေးကြီးသုတ်ပျာ လာရတာလဲ မောင်ရယ်။ ဖြည်းဖြည်းမှ လာလဲ ဖြစ်တဲ့ဥစ္စာပဲ။ “ပုလဲလုံးကို ဝှက်ချင်တာနဲ့ ဗိုက်ကို ခွဲတယ်” ဆိုတဲ့ ကိန်းမျိုး ဖြစ်နေပြီ”

ပေါက်ယုသည် မှန်အိမ်ကို ချက်ချင်း လှမ်းယူလိုက်လေ၏။ အခိုင်းမိန်းမကြီး နှစ်ယောက်က ထီးနှင့် ကွဲချို မီးအိမ်ကို ကိုင်၍ ရှေ့မှ လမ်းပြသွားလေ၏။ သူတို့နောက်မှ အစေတော် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့ ထီးဖြင့် လိုက်လာ ခဲ့ကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မှန်အိမ်ကို အစေတော်မိန်းကလေး တစ်ယောက်လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက် ပြီးလျှင် တစ်ယောက်၏ ပခုံးကိုဖက်၍ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယု ထွက်သွားပြီး မကြာမီပင် အစေတော် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် လက်တွင် ထီးနှင့် မီးအိမ်ကို ကိုင်ကာ အခြားတစ်ဘက်တွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို မနိုင်မနင်း ကိုင်လျက် ရောက်လာလေ၏။ ထိုအထုပ်မှာ ငှက်သိုက်ထုပ် နှင့် ပန်းလွှာနှင်းဖြူ သကြားဖြစ်ပြီး သဇင်မြိုင်ရိပ်သာမှ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“မလေးပေါက်ကြည်က အပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ် မလေး။ ဈေးက ပစ္စည်းတွေနဲ့ မတူဘူးတဲ့၊ ကုန်ယင် ထပ်ပို့ လိုက်ဦးမယ်တဲ့”

ထိုက်ယုသည် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုပြီးလျှင် အစေတော် မိန်းမကြီးအား အထိုင်ခိုင်းပြီး လက်ဖက်ရည် တိုက်လေ၏။

“နေပေ့စေ သခင်မလေး၊ မသောက်တော့ဘူး။ ဒီပြင် အလုပ်တွေ ရှိနေသေးလို့” ဟု အစေတော် မိန်းမကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“အကြီးတို့ ဘာတွေ အလုပ်များနေတယ် ဆိုတာကို မလေး သိပါတယ်။ ခုရာသီမှာ အေးကလဲအေး၊ ညတာကလဲ ရှည်လာတော့ အကြီးတို့ တစ်သိုက်စုပြီး အရက်ချို ဝိုင်းကလေး ဘာလေး လုပ်ကြတာ မဟုတ်လား”

အစေတော်မိန်းမကြီးက ပြုံးလိုက်ရင်း

“မလေး သိနေမှတော့ မထူးတော့ဘူး။ ဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်ပါတော့မယ်။ မလေးရေ၊ ဒီနှစ်များလေ ကျွန်မဖြင့် ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး။ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မတို့အစုက ညအိပ်ဖန်စောင့်ကျတယ် မလေးရဲ့။ အိပ်ဖန်စောင့်ဆိုတော့ ဘယ်အိပ်လို့ ဖြစ်မလဲ မလေးရယ်၊ တစ်ညလုံး နေရတာပေါ့။ ဒီတော့ အိပ်ချင်လဲပြေအောင် အပျင်းလဲပြေအောင် ဆိုပြီး ဝိုင်းကလေး ဖွဲ့ရတာပေါ့။ ဒီနေ့ညက ကျွန်မ ခိုင်ခံ့ရမယ့်အလှည့် မလေးရဲ့။ ခု ဥယျာဉ်တံခါးတွေ ပိတ်သွားပြီလေ။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ဝိုင်း စ တော့မယ်”

“ကဲ ကဲ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပြန်ပါတော့လေ။ မိုးထဲလေထဲမှာ လာပို့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နိုင်မယ့် ငွေကလေးတွေ မနိုင်အောင် အချိန်ဆွဲထားမိတဲ့ အတွက်လဲ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ထိုက်ယုက မိမိ၏ အစေတော်များကို ခေါ်ကာ အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်ရန်အတွက် အရက်ချိုဖိုးအဖြစ် ငွေတစ်ထုပ် ပေးလိုက်ရန် ပြောလေ၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ မလေးရယ်” ဟုဆိုကာ အစေတော် အမျိုးသမီးကြီးသည် ထိုက်ယုကို အရိုအသေ ပေးပြီးနောက် ငွေထုပ်ကို ယူကာ မိုးရွာကြီးထဲတွင် ထီးတစ်လက်ဖြင့် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုက်ယု၏ အစေတော် ဖြစ်သည့် ဇူချန်းသည် အထုပ်များကို သိမ်းဆည်းပြီးနောက် မှန်အိမ်ကို တခြားသို့ရွှေ့ကာ ခန်းဆီးများကို အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်ပြီးလျှင် သူ့သခင်မလေး ထိုက်ယုကို အိပ်ရာထဲသို့ ပို့လေ၏။

ထိုက်ယုသည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ခေါင်းချရင်း ပေါက်ကြည် အကြောင်းကို တွေးနေမိလေ၏။ ထိုသို့ တွေးရင်း အမေ တစ်ယောက်နှင့် အစ်ကို တစ်ယောက် ရှိသည့် သူ့ကို မနာလို သဝန်တို့ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယု အကြောင်းကိုလည်း တွေးမိပြန်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် မိမိအပေါ်တွင် စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်း၍ ကြင်နာယုယ သည့်တိုင် မိမိတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ကွာလှမ်းနေသည်ဟု ထင်မိလေ၏။ မိုးစက်များသည် အပြင်ဘက်ရှိ ဝါးရွက်နှင့် ငှက်ပျောရွက်များပေါ်သို့ ကျလျက်ရှိလေရာ ထိုမိုးစက်များ၏ အအေးဒဏ်သည် ခန်းဆီးကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ ခန်းဆောင်ထဲ ဝင်လာလေ၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်ရည်တွေ အလိုလို စီးကျလာလေ၏။ မနက်လင်းကာနီးမှ ထိုက်ယုသည် အိပ်ပျော်သွား လေ၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

လူသောင်းကျန်းက မတန်မရာ ချစ်ခွင့်တောင်းခြင်း။

မည်သည့်အခါမျှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဟု ယုန်ယွမ်း သစ္စာဆိုခြင်း။

မနက်လင်းကာနီးမှ ထိုက်ယုသည် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုလောလောဆယ် ထိုက်ယုအကြောင်းကို ခဏထား၍ နတ်ငှက်မယ် အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆင့်က အရေးတကြီးလာရန် ထူးဆန်းစွာ အခေါ်လွှတ်လိုက် သည့်အတွက် အဝတ်အစားကို ကပ္ပာကသီ လဲကာ မိမိရထားကို ပြင်ဆင်စေပြီးနောက် အရှေ့ဝင်းထဲသို့ လာခဲ့လေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်သည် သူ့ အစေတော်များကို နှင်ထုတ်လိုက်ကာ နတ်ငှက်မယ်အား နှစ်ယောက်ချင်း ဤသို့ပြော လေ၏။

“ငှက်မယ်ရေ၊ ငါတော့ ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေပြီ။ ညည်းတို့ အစ်ကိုကြီး ကျိရဲ့ရယ် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေ ပြန်ပြီ။ ငါလဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ အကြံဉာဏ်ကလေး ဘာလေးများ ရမလားလို့ ညည်းဆီ လွှတ်လိုက် တာ။ ကျိရဲ့က မယ်မယ်ရဲ့ အစေတော် ယုန်ယွမ်းကို သဘောကျနေ တယ်အေ။ ယုန်ယွမ်းကို အမြှောင်အဖြစ် သူမြှောက် ချင်တယ် အဲဒါ မယ်မယ့်ဆီကို တောင်းပေးစမ်းပါလို့ လာပြောနေတယ်။ သူပြောတာ ကတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့အထင်တော့ အဘွားကြီးက သဘောတူမယ် မထင်ဘူး။ အဲဒါ ငါ့ကို အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေးလဲ ပေးစမ်း ပါဦး။”

နတ်ငှက်မယ်က မဆိုင်းမတွပင်

“ငှက်မယ်သာ ဒေါ်လေးဆင့်နေရာမှာ ဆိုယင်တော့ အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ခေါင်းနဲ့ ဝင်ဆောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ယုန်ယွမ်း မရှိယင် မယ်မယ်ဟာ ထမင်းတောင်မှ ဖြောင့်အောင် စားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ် ယုန်ယွမ်းကို ခွဲနိုင်မလဲ။ ပြီးတော့လဲ မယ်မယ်နဲ့ စကားပြောရင်း နတ်ငှက်မယ် မကြာခဏ ကြားဖူးတာ ရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီး ကျိရဲ့ဟာ အသက်ကြီးပြီတဲ့၊ အမြှောင်တွေ ဘယ်ညှာထားပြီး ခံစားနေဖို့ အချိန် မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ တစ်ချက်က သူ အမြှောင် ထားလိုက်တာနဲ့ ဒီကလေး မလေးတွေကို အမြှောင်ထားပြီး အစိုးရတာဝန်တွေ ဘာတွေ ပျက်ကွက်ရုံတင် မကဘူး၊ သူ ကျန်းမာရေးကိုလဲ ထိခိုက်စေတယ်တဲ့။ အသောက်အစား အပျော်အပါးနဲ့ အချိန်ကုန် နေမှာပဲတဲ့။ ဒီစကားကို ကြည့်ယင် မယ်မယ်ဟာ

အစ်ကိုကြီးကျိရဲ့ရဲ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောမယ် မထင်ဘူး။ ငှက်မယ် အထင် ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ မယ်မယ့်ဆီကို မပြောဘဲ နေလိုက်တာက ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ပြောမိယင် ကျား နှာခေါင်းကို ကောက်ရိုးနဲ့ သွားကလိသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒေါ်လေးဆင့် စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့နော် ငှက်မယ်တို့တော့ မပြောရဲဘူး။ ဒေါ်လေးဆင့် သွားပြောယင်လဲ ပြောတာပဲ အဖတ်တင်မှာပဲ။ ပြီးတော့ စိတ်မချမ်းမသာလဲ ဖြစ်ရဦးမယ်။ အစ်ကိုကြီး ကျိရဲ့ လုပ်နေပုံက လူကြီးလူကောင်းနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူး။ ကိုယ့် အသက်အရွယ်ကိုလဲ ထောက်ဦးမှပေါ့။ ဒေါ်လေးဆင့် သူ့ကို ပြောင်ဖွင့် ပြောလိုက်ယင် ကောင်းမယ်။ ကိုယ့်မှာ ညီငယ်တွေ၊ တူတွေ၊ သားသမီးတွေ၊ မြေးတွေနဲ့ ဖြစ်နေကာမှ ဒီလိုလုပ်တာမျိုးကတော့ ကြည့်ကြားလို့လဲ မကောင်းပါဘူး။

ဒေါ်လေးဆင့်က

“ဒါကတော့အေ၊ တချို့စံအိမ်ကြီးက ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေ ဆိုယင် အမြှောင် သုံးလေးယောက် ယူထားတာ၊ တို့စံအိမ်မှာလဲ ဘာဖြစ်လို့ မထားနိုင်ရမှာလဲ။ ငါ့အထင် ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ ငါဖျက်လို့ရမယ် မထင်ဘူး။ ယုန်ယွမ်းဟာ မယ်မယ်ရဲ့ ကျွန်ယုံတော် ဖြစ်ပေမယ့် ရာထူးလဲကြီး၊ ဂုဏ်လဲကြီးတဲ့ သူ သားအကြီးဆုံးက အမြှောင်ထားချင်တယ် ဆိုယင်တော့ မယ်မယ်လဲ မငြင်းတန် ကောင်းဘူးလို့ အောက်မေ့တာပဲ။ ငါ အကူအညီကလေး ဘာလေးများ ရမလားလို့ ညည်းကို ခေါ်ပါတယ်။ ညည်းက အတင်းကို ဖျက်နေတော့တာကိုး။ အဖျက်ခိုင်းရအောင် ခေါ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒီလို ဆိုယင်လဲ ငါ့ဘာသာငါပဲ ပြောကြည့်ရတော့မှာပေါ့။ ညည်းကတော့ ငါ့ကို မဖျက်ကောင်းလားလို့ အပြစ်တင်ချင် တင်မှာပဲ။ ညည်းယောက္ခမ အထီးကြီး အကြောင်းကို ညည်းသိသားပဲ။ ငါကသာ ကန့်ကွက်ယင် ငါ့ကိုရန်လုပ်ဦးမှာ”

မိမိ၏ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆင့်သည် စိတ်ပျော့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး နားအေးလျှင်ပြီးရော ဟု သဘော ထားကာ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကျိရဲ့ကို အစစအရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်လေးဆင့်သည် ယောက်ျားဖြစ်သူကို လွှတ်ထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စုဖို့လောက်သာ စိတ်စောလျက် ရှိကြောင်းကို ငှက်မယ်သိပြီး ဖြစ်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ စံအိမ်တွင် ကိစ္စကြီးငယ်ဟူသမျှကို ကျိရဲ့ကသာ ဆုံးဖြတ်ခြင်း ပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံ ရောက်သွားသည့် အခါတွင်မူကား ဒေါ်လေးဆင့်သည် ပြန်၍မထုတ်တော့ဘဲ ကျိရဲ့ အသုံးအဖြုန်း အားကြီး၍ ချွေတာ စုဆောင်း ရသည်ဆိုကာ ရသမျှပိုက်ဆံကို အတင်း ဆုပ်ထားတတ်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်သည် မည်သည့်သားသမီး၊ မည်သည့် အစေတော်ကို မျှလည်း ယုံကြည်ခြင်းမရှိဘဲ သူတို့ပေးသည့် အကြံဉာဏ်များကိုလည်း ဘယ်တော့မျှ

လက်ခံလေ့ မရှိချေ။ ဒေါ်လေးဆင့်မှာ တစ်ယူသန်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် ယခုအချိန်တွင် သူနှင့် ငြင်းခုံနေ၍လည်း ဘာမျှ အကျိုးထူး တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ချိုသာစွာ ပြုံးလိုက်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒေါ်လေးဆင့် ပြောတာမှန်ပါတယ်။ ငှက်မယ်က ငယ်သေးတော့ ဘာသိမှာလဲ။ တကယ် တော့ ဦးကြီးကျိရဲ့ဟာ မယ်မယ်ရဲ့ သားဆိုတော့ သူ့သား တောင်းဆိုတာကို မယ်မယ်ကလဲ ငြင်းပယ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ယုန်ယွမ်းလို အဖိုးတန် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဘယ်မှာ လက်လွှတ်ခံချင်မှာလဲ။ ဖိတ်ချင်းဖိတ် အိတ်ထဲဖိတ် ဆိုသလို ကိုယ့်သား အကြီးဆုံးနဲ့ ရစေချင်မှာပေါ့။ မယ်မယ်က တစ်ခါတလေ စိတ်ထဲပေါ်တာကို ပြောလိုက်တာကို ငှက်မယ်မလဲ အဟုတ်ထင်ပြီး မှတ်လိုက်မိတာကိုး။ တကယ်တော့ ငှက်မယ် အမှတ်မှားတာပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ကျိလျှံ ကိစ္စတုန်းကပဲ ကြည့်ပါလား။ ရုတ်တရက်တော့ ဦးကြီးကျိရဲ့ရော ဒေါ်လေးဆင့်ရော ဒေါ်ပွပြီး ရိုက်မယ်ပုတ်မယ် တကဲကဲနဲ့ ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်လား။ ဟော သားရဲ့မျက်နှာကိုလဲ မြင်လိုက်ရော ဒေါ်လေးဆင့်တို့ အဖိုးအထားဆုံး ပစ္စည်းကို ပေးလိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မယ်မယ်ကလဲ သူ့သားကြီး ကျိရဲ့ကို ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးပေမယ့် သားမျက်နှာမြင်လိုက်ယင် စိတ်ပြေသွားမှာပါ။ ဒီနေ့ မယ်မယ်ကို ကြည့်ရတာ တော်တော်လေးလဲ စိတ်လက် ကြည်ကြည်သာသာ ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ဒီနေ့ပြောယင် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ။ ရှေ့ပြေးအဖြစ်နဲ့ ငှက်မယ်သွားပြီး စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေအောင် လုပ်ထားရမလား။ ဒေါ်လေးဆင့် လာတော့ ငှက်မယ်က အကြောင်းတစ်ခုခု ပြပြီးထသွားမယ်လေ။ အနားမှာရှိတဲ့ လူတွေ ကိုလဲ ခေါ်သွားမယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးနဲ့ မယ်မယ် နှစ်ယောက်တည်း ဒီကိစ္စကို အေးအေး ဆေးဆေး ပြောနိုင်တာပေါ့။ တကယ်လို့ သဘောမတူဘူး ဆိုယင်လဲ ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်တော့ မယ်မယ်စိတ်ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး။”

ဤတွင် ဒေါ်လေးဆင့် မှာလည်း စိတ်ဆိုးပြေ သွားလေ၏။

“ငါ့သဘောကတော့ အဘွားကြီးကို တိုက်ရိုက် မပြောချင်သေးဘူး။ တကယ်လို့ ငြင်းလိုက်ယင် တစ်ခါတည်း ပြတ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ယုန်ယွမ်းကို နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ပြီး တီးခေါက်ကြည့်ချင်တယ်။ အစတော့ ရှက်ချင် ရှက်မှာ ပေါ့အေ။ ဒါပေမယ့် ရေရေလည်လည် ရှင်းပြယင် ဘာမှပြောမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီလို ပြန်မပြောဘူးဆိုယင် သဘော တူတယ်လို့ ယူဆနိုင်တာပေါ့အေ။ ဒီလိုပြောပြီးမှ အဘွားကြီးကို သွားပြောယင် ကောင်မလေးကို မခွဲနိုင်သည့်တိုင် သူလဲ ငြင်းဖို့ ခက်သွားတော့တာပေါ့။ “သွားချင်တဲ့လူကို တားနေလို့ အချည်းနှီးပဲ” ဆိုတဲ့ စကားလို

ကောင်မလေးကိုက စိတ်ပါ နေတယ် ဆိုယင်လဲ သူကလဲ တားချင်မှ တားတော့မှာပါ။ ဒီလိုဆိုယင် အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဒါတော့ ဒေါ်လေးဆင့် အသိသင့်ဆုံးပေါ့ ဒေါ်လေးဆင့်။ ယုန်ယွမ်း လိုဟာမျိုး မပြောနဲ့၊ ဒီထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ အစေတော်တွေတောင် ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ရယင် ဘယ်လက်လွှတ်မလဲ။ ဒေါ်လေးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သခင်မလဲ တစ်ပိုင်း ဖြစ်ရသေးတယ်။ အလုပ်အတွက် လစာလဲ ရသေးတယ်ဆိုတော့ အားကျကြမှာပေါ့။ တကယ်လို ဒီလိုမဟုတ်ယင် သူတို့မှာ ဘာမျှော်လင့်ချက် ရှိလို့လဲ။ နောက်ဆုံး ယောက်ျား ရယင်တောင် အစေခံပဲ ရမှာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ပြောတာပေါ့အေ။ ယုန်ယွမ်းလို ကောင်မလေးမျိုး မပြောနဲ့။ ပထမတန်းစား အဆင့်ရှိတဲ့ အစေတော် တွေတောင် ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးရယင် ဘယ်ငြင်းမလဲ။ က၊ပြီး လက်ခံမှာပေါ့။ ဒီတော့ အယင်သွားပြီး မယ်မယ် စိတ်လက်ကြည်သာအောင် ကြည့်လုပ်နဲ့အေ။ ဒီကိစ္စကိုတော့ တစ်ခွန်းမှ မဟလေနဲ့။ ထမင်းစားပြီးယင် ငါလာ ခဲ့မယ်”

“ယုန်ယွမ်းဟာ အကွက်ကောင်းကို မြင်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကိုတော့ လက်ခံမယ် မထင်ဘူး။ ခုနေ ငါအယင် သွားနှင့်လို့ ယုန်ယွမ်းကလဲ သဘောတူတယ် ဆိုယင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ယုန်ယွမ်း က ငြင်းတယ် ဆိုယင်တော့ ငါ့ယောက္ခမကြီး ကလဲ သူတကာကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တတ်ပါ ဘိသနဲ့။ ကောင်မလေးကို ငါမြှောက်ပေးပြီး ဖျက်တာနဲ့ ကောင်မလေး ငြင်းတာပဲလို့ ထင်တော့မှာပဲ။ အဲဒီအခါကျယင် ငါပြောတာက မှန်သွားပြီး သူ့တွက်ကိန်း က မှားသွားတဲ့အတွက် အရှက်ရပြီး ငါ့ကို ပြီးတော့မှာပဲ။ ငါ့ကို သူငြိုးယင် ငါလဲ မလွယ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ တို့နှစ်ယောက် အတူသွားတာပဲ ကောင်းတယ်။ ဒါမှ ငါ့အပေါ်မှာ သံသယ ရှင်းနိုင်မယ်။ အဲဒီအခါ ကျယင်တော့ ယုန်ယွမ်းက သဘောတူတူ မတူတူ ငါနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး” ဟု နတ်ငှက်မယ်သည် တစ်ယောက်တည်း တွေးလျက် ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်က အသံကို ချုံနိုင်သမျှ ချုံအောင် ထားလိုက်ကာ

“ဪ တစ်ခုရှိတယ် ဒေါ်လေးဆင့်ရေ။ ခုငှက်မယ် ထွက်လာတုန်းမှာ ငှက်မယ်ရဲ့ ဦးကြီးအိမ်က ငုံးနှစ်ခြင်း ပို့လိုက်တယ်ရှင်။ ဒီထွက် မလာခင် ကလေးမှာပဲ အဲဒီငုံးတွေကို ဒေါ်လေးဆင့်ဖို့ ကြော်ပြီး ဒေါ်လေးဆီကို အပို့ခိုင်းထား ပစ်ခဲ့တယ်။ ငှက်မယ် ဒီကိုလာတော့ ဝင်းဝမှာ ဒေါ်လေးဆင့်ရဲ့

သူငယ်တော်ကလေးတွေ ဒေါ်လေးရထားကို အပြင် ထုတ်မလို့ လုပ်နေတာ တွေ့ခဲ့တယ်။ ငှက်မယ်က ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးတော့ ရထားကို ရထားဆိုင်ကို ပို့မလိုတဲ့။ ရထား ကျိုးနေလို့တဲ့။ ဒီတော့ ဒေါ်လေး မယ်မယ့်ဆီကို သွားမယ်ဆိုယင် ငှက်မယ် ရထားနဲ့ပဲ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား။ အတူတူ သွားကြတာပေါ့”

ဒေါ်လေးဆင့်သည် သူ့အစေတော်များကို ခေါ်ကာ သူ့ကို အဝတ်အစား လဲပေးရန် ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် ကလည်း ယောက္ခမ ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆင့်ကို အဝတ်အစား ကူလဲပေးပြီးလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရထားပေါ်သို့ တက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ရထားပေါ် ရောက်သည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“ဒေါ်လေးဆင့်နဲ့ အတူ မယ်မယ့်ဆီကို ငှက်မယ် လိုက်လာယင် ဘာကိစ္စ လိုက်လာတာလဲလို့ မယ်မယ်က မေးချင် မေးနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခါကျယင် ငှက်မယ်လဲ အဖြေရခက်နေမယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးဆင့် အယင် သွားနှင့် ပါလား။ ငှက်မယ် အဝတ်အစား လဲပြီး နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

သူပြောသည်မှာ ယုတ္တိရှိသဖြင့် ဒေါ်လေးဆင့်လည်း မယ်မယ်ထံသို့ ဆင်းနေရစ်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်သည် မယ်မယ်နှင့် အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် သခင်မဝမ်ထံ သွားဦးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ ထလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဖေးသို့ ရောက်သည်နှင့် ယုန်ယွမ်း၏ အခန်းဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။ အခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ အပ်ချုပ် နေသည့် ယုန်ယွမ်းသည် ဒေါ်လေးဆင့် လာသည်ကိုမြင်လျှင် အပ်ချုပ်ထည်ကိုချကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် လေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်က

“ဘာတွေများ ချုပ်နေသလဲ ယုန်ယွမ်းရဲ့၊ မှန်း။ လက်ရာ ခါတိုင်းထက် နုလာပါကလား” ဟု ဒေါ်လေးဆင့်က ပြုံး၍ မေးလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်က အခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ ချုပ်ထည်ကို ကောက်ယူပြီးလျှင် သေချာစွာ ကြည့်လျက်ရှိကာ ချီးမွမ်း ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်သည် ချုပ်ထည်ကို ပြန်ချကာ ယုန်ယွမ်းကို သေချာစွာ အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် မရမ်းနုရောင် ပိုးပျော့သင်တိုင်း၊ ပိုးသားကွပ် ထားသည့် အနက်ရောင် ဖဲလက်ပြတ်အင်္ကျီနှင့် အစိမ်းရောင် ထဘီကို ဝတ်ထားလေ၏။ ယုန်ယွမ်း ခါးကလေးမှာ ခါချဉ်ကောင်၏ ခါးလို သေးသွယ်လျက်ရှိပြီး မျက်နှာမှာ ခပ်သွယ်သွယ် ဖြစ်လေ၏။ ဆံပင်တို့မှာ နက်မှောင်လျက်ရှိပြီး နှာတံမှာ ဖြောင့်စင်းလှပလျက် ရှိလေ၏။ မျက်နှာတွင်မူ မဲ့ခြောက် အနည်းငယ် ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ်လေး ဆင့်က အနီးကပ်ကာ

သေချာစွာကြည့်လျက် ရှိသဖြင့် ယုန်ယွမ်းမှာ အနေရခက်လျက် ရှိလေ၏။

“သခင်မကြီး၊ ဒီအချိန်ကျမှ ဒီအိမ်ဝင်းဘက်ကို ဘာများ အရေးကြီးလို့ပါလဲ” ဟု ယုန်ယွမ်းက ပြုံး၍မေးလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်သည် မိမိနောက်တွင် လိုက်ပါလာသည့် လက်ပါးစေကို အပြင်သို့ ထွက်သွားရန် အချက်ပြလိုက် ပြီးလျှင် ယုန်ယွမ်း အနီးတွင်ထိုင်ကာ သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်လေ၏။

“တခြား မဟုတ်ဘူးတော့။ ညည်းကို ဝမ်းသာစကား ပြောရအောင် လာတာ”

ယုန်ယွမ်းကား ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်လိုက် လေပြီ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာနီရဲ သွားရာက ခေါင်းကို ငုံ့ထား လိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေး ဆင့်က

“ညည်းတို့သခင်ကြီး ကျိရဲ့မှာ စိတ်ချရတဲ့ ဆေးပေးမီးယူ မိန်းကလေးဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဝယ်မယ် ဆိုယင်တော့ ဖြစ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပွဲစားတွေဆီက တစ်ဆင့် ဝယ်ရမှာဆိုတော့ ပွဲစားဆိုတာ ညည်းသိတဲ့အတိုင်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ခပ်ညစ်ညစ် တွေချည်းပဲ။ ပြီးတော့ ပွဲစားကတစ်ဆင့် ဝယ်ရတဲ့ ကောင်မ ကလေးတွေက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထဲက သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုလဲ ကိုယ်က ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ရောက်လာလို့ သုံးလေးရက်လောက် ရှိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဟိုလိမ် ဒီလိမ်၊ ဟိုဟာခိုး ဒီဟာခိုးနဲ့ တစ်စက် ကလေးမှ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ညည်းတို့သခင်ကြီးက စံအိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ စိတ်ချရတဲ့ သူငယ်မ ကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ရှာနေတယ်အေ။ အစတုန်းကတော့ တစ်ယောက်မှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ တစ်ယောက်ကျတော့လဲ အရပ်ဆိုး၊ တစ်ယောက်ကျတော့လဲ စိတ်ထားပုပ်၊ နောက်တစ်ယောက် ကျတော့လဲ ချွတ်ယွင်းချက်တွေ ရှိပြန်ရော။ ဒါနဲ့ သူ ကောင်မလေးတွေကို အကဲခတ်ကြည့်နေတာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ။ ကြည့်ပြီး တော့မှ ဒီမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ညည်းကတော့ အသင့်တော်ဆုံးဆိုပြီး ရွေးလိုက်တာပဲ။ ရုပ်ကလဲ ပြောစရာမရှိ၊ စိတ်လဲချရတယ်။ သဘောလဲကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ညည်းသခင်ကြီးက ညည်းကို ဆေးပေးမီးယူ အဖြစ်ထားဖို့ ဝယ်မလို့ စိတ်ကူးထားတယ်။

“ညည်းသာဆိုယင် အပြင်ကဝယ်တဲ့ ဟာမတွေနဲ့ ဘယ်မှာ တစ်တန်းတည်း ထားပုံမလဲအေ။ သူတို့ထက် အဆင့်တော့ မြင့်မှာပေါ့။ တို့အိမ် စံအိမ်ကို ပြောင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ညည်းကို ဒုတိယ မယား အဖြစ် အခမ်းအနားနဲ့ လက်ခံပြီး ယူမှာပါ။ ပြီးတော့ ညည်းလဲ စဉ်းစား ချင့်ချိန်တတ်တဲ့

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ “ရွှေစစ်ယင် ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ရှာတတ်ကြ၏” ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပေါ့။ ခုတော့ သခင်ကြီးကလဲ ညည်းကို သဘောကျလို့ ရွေးလိုက်ပြီ။ ညည်းမှာလဲ တစ်သက်လုံး မျှော်မှန်းခဲ့တဲ့ မျှော်မှန်းချက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အခွင့်ကောင်း ရလိုက်ပြီ။ ဒီလိုဆိုယင် ညည်းကို အမနာပ ပြောကြတာတွေလဲ ရပ်သွားကြ တော့မှာပဲ။ ဒီတော့ ငါနဲ့လိုက်ပြီး မယ်မယ်ကို လိုက်ပြောလှည့်ပါအေ”

ဒေါ်လေးဆင့်သည် ယုန်ယွမ်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ အပြင်သို့ အတင်းခေါ်လျက် ရှိလေ၏။ ယုန်ယွမ်းမှာ မျက်နှာ နီရဲလျက် ရှိရင်းက ရုန်းလျက် ရှိလေ၏။

“ဘာရှက်စရာ ရှိလဲအေ။ ဟိုရောက်ယင် ညည်းက ဘာမှ ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ငါနဲ့ လိုက်ရုံ လိုက်ခဲ့ပါ”

ယုန်ယွမ်းကား ခေါင်းကို ငုံ့ထားရင်း အတင်း ပေကတ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟိုရောက်ယင် ညည်း သဘောမတူဘူးလို့ မပြောလိုက်နဲ့နော်။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးမှ မယူယင် ညည်းထက်မိုက်တဲ့ မိန်းမတော့ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်မအဖြစ် မြှောက်တာကို ငြင်းပြီး အစေခံအဖြစ် နေတယ် ဆိုယင် ညည်း မိုက်ရာ ကျမှာပေါ့။ အလွန်ဆုံး ညည်း မျှော်မှန်းနိုင်ယင် နောက် သုံးလေးနှစ်လောက်ရှိယင် အစေခံ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရုံ လောက်ပဲ မှန်းနိုင်မှာပေါ့။ ညည်းအဖို့ ကျွန်ဟာ ကျွန်ပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ဒီတော့ တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ ငါ ညည်းအတွက် ပြောနေ တာပါ။ ငါက မနာလိုဝန်တို ဖြစ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သခင်ကြီးကလဲ ညည်းဆိုယင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားမှာပါ။ နောင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ရှိလို့ ကလေးတွေဘာတွေ မွေးယင်လဲ တစ်အိမ်လုံး ညည်းလက် ညည်းခြေ ချည်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီအခွင့်အရေးကို ညည်း ငြင်းတယ် ဆိုယင်တော့ နောင် တစ်နေ့မှာ ညည်း အကြီးအကျယ် နောင်တ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ကျမှတော့ ဘာမှလုပ်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သို့တိုင်အောင် ယုန်ယွမ်းမှာ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်က ဆက်၍

“ညည်းဟာ စိတ်ထားဖြောင့်မတ်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ညည်းဟာ ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် စိတ်ဖြောင့်တဲ့ မိန်းကလေး။ အင်မတန် ပွင့်လင်းတဲ့ မိန်းကလေး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကျမှ ဒီလောက် မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဘာစိတ်ညစ်စရာ ရှိသလဲ။ ငါ့ကို ပြောစမ်း။ ညည်း စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်”

ယုန်ယွမ်းကား တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။
ဒေါ်လေးဆင့်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ဘာလဲ ညည်းက ညည်းကိုယ်တိုင် သဘောတူတယ်လို့ ပြောရမှာ
ရှက်နေလို့လား။ မိဘတွေကို ပြောစေ ချင်လို့လား။ အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ
ကောင်းပါတယ်။ နည်းမှန် လမ်းမှန် ဖြစ်တာပေါ့။ ငါ ညည်းမိဘများကို
ပြောလိုက် ပါမယ်။ ညည်းမိဘတွေက ညည်းကို တစ်ဆင့်ပြောကြမှာပေါ့။
ညည်းမိဘတွေနဲ့ ကျယ်ဝန်းတဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင် တာပေါ့”

ဒေါ်လေးဆင့်သည် ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်ကို ရှာရန်
ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ ထိုအချိန်၌ အဝတ်အစားလဲ ပြီးသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။
မိမိအဆောင်ထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုသတင်းကို
ပင်အဲအား ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ပင်အဲက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း

“ကျွန်မနဲ့ သူနဲ့ စကားပြောဖူးသလောက် ဆိုယင်တော့ သူ လက်ခံမယ်
မထင်ဘူး။ တီးခေါက် ကြည့်ဦး ပေါ့လေ” ဟု ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ယုန်ယွမ်းကို မေးမြန်းကြည့်ရအောင် ဒေါ်လေးဆင့် ခေါ်လာလိမ့်မယ်။
ယုန်ယွမ်းက သဘောတူတယ် ဆိုယင် တော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။
ဒါပေမယ့် သူက သဘောမတူဘူး ဆိုယင်တော့ သူ အနေရ ခက်နေလိမ့်မယ်။
ဒီမှာ တခြားလူတွေ ရှိနေတော့ ရှက်လဲ ရှက်နေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့
တခြားလူတွေကို ခေါ်ထုတ်သွားပြီး ငုံးကို ခပ်ကျက်ကျက် ကလေး
အကြော်ခိုင်းထားချည်။ ငုံးကြော်နဲ့ စားဖို့ ဒီပြင်စားစရာ တွေကိုလဲ
အပြင်ထုတ်ထားလိုက်။ ပြီးတော့ ညည်းလဲ တခြားကို ရှောင်နေလိုက်။
သူပြန်သွားချိန် လောက်ကျမှ ပြန်လာခဲ့”

ပင်အဲသည် တခြား အစေတော်များကို အလုပ်သွားလုပ်ရန်
ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင်လည်း ဥယျာဉ် ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဒေါ်လေးဆင့်သည် ထိုကိစ္စကို သခင်မလေး
နတ်ငှက်မယ်နှင့် သွားရောက် တိုင်ပင်လျက် ရှိကာ မိမိထံသို့လည်း လာရောက်
တီးခေါက်မေးမြန်း ကြဦးမည်ကို ယုန်ယွမ်း သိလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့်
ရှောင်နေသည် က အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည့် ဟုပိုကိုခေါ်ကာ

“မယ်မယ်က ငါ့ကို အခေါ်ခိုင်းယင် နေမကောင်းဘူးလို့၊ မနက်စာလဲ
မစားဘူးလို့ ပြောလိုက်အေ။ ငါ ဥယျာဉ်ထဲ ခဏ ဆင်းသွားလိုက် ဦးမယ်၊
သိပ်မကြာပါဘူး”

ဟုပိုက ပြောလိုက်မည်ဟု ကတိပေးသဖြင့် ယုန်ယွမ်းလည်း ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပင်အဲကို တွေ့သဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ပင်အဲက နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့်

“ဟော ဒုတိယ သခင်မလေး လာပြီ”

ယုန်ယွမ်းမှာ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာသွားရာမှ

“ဘာလဲ ညည်းလဲ ဒီကိစ္စမှာ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းပေါ့ ဟုတ်လား။ ညည်းနဲ့ ညည်း မမလေး နတ်ငှက်မယ် တို့က ဘေးတီး ပေးနေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။”

ပင်အဲမှာ မိမိ နောက်လိုက်မိသည့် အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကာ ယုန်ယွမ်းအား ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခု အနီးရှိ စိန်ပန်းပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့ ခေါ်သွားကာ နတ်ငှက်မယ်ထံမှ ကြားရသမျှကို ပြန်ပြောလေ၏။

ယုန်ယွမ်းမှာ မျက်နှာနီရဲလျက် ရှိနေသေးရာမှ

“ညည်း စဉ်းစားကြည့်ပါအေ။ ဒီစံအိမ်မှာ ရင်းနှီးတဲ့ အစေတော်ဆိုလို့ သိပ်များများရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လေးငါး ဆယ်ယောက် လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ညည်းရယ်၊ ငါရယ်၊ မာလာရယ်၊ ဟုပိုရယ်၊ စုယွန်ရယ်၊ ဇူချွန်းရယ်၊ ဆိုင်ရှရယ်၊ ယုချွန်းရယ်၊ ဆွီပိုရယ်၊ စေ့လူရယ်၊ ဆိုင်ယွန်းရယ်၊ ကိုဂျင်းရယ်၊ သတ်သေသွားတဲ့ ချန်ချွန်းရယ်။ ဒီလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ပြီးတော့ ထွက်သွားတဲ့ ကောင်မ ချိန်စွေရယ်။ ဒီလောက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ ခု ကြီးလာ ကြတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ငါတစ်ယောက်ပဲ ဒီမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ညည်းကိုတော့ ဘာမှ ဖုံးကွယ်နေစရာ မလိုပါဘူးအေ။ ဒီတော့ ညည်းကို ငါ့စိတ်ထဲရှိတာ ဖွင့်ပြောမယ်။ ညည်းသခင်မ မလေးငှက်မယ် ကိုတော့ သွားမပြောလိုက်နဲ့နော်။ ခုလို သခင်ကြီးကျိရဲ့က ငါ့ကို အမြှောင်ထားဖို့ ခေါ်တာမျိုးကို မပြောနဲ့ သခင်မကြီးဆင့် သေသွားလို့ ငါ့ကို မယားကြီးအရာမှာ ထားပါ့မယ် ပြောပြီး လူကြီးစုံရာနဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ် လက်ထပ်ယူမယ် ဆိုယင် တောင် ငါတော့ လက်မခံဘူးအေ ”

ပင်အဲက မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ကျောက်ဆောင်ကွယ်မှ ရယ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီး

“ရှက်ပါတယ်ဟေ့၊ ဒီမှာလာပြီး ဘာတွေ အတင်းပြောနေကြတာလဲ” ဟူသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက် ရလေ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လန့်ဖျပ်သွားကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ကျောက်ဆောင် နောက်ကွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် ကြလေ၏။ မာလာသည်

ကျောက်ဆောင်ကြီး နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းနေရာမှ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ထွက်လာလေ၏။

“ကောင်မတွေ၊ ဘာကျိတ်ပြီး တိုင်ပင်နေတာလဲ။ ငါ့ကိုပြောစမ်း”

သူတို့သုံးယောက်သည် ထိုင်၍ စကားပြောနေ ကြလေ၏။ ပင်အဲက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။ မာလာက

“ပြောတော့ မပြောကောင်းဘူးပေါ့အေ။ ဒါပေမယ့် အဘိုးကြီးက တဏှာအိုးကြီးပါ။ မိန်းကလေးချောချော မြင်ယင် ခြေတော်တင် လိုက်ချင်တာပဲ”

“ညည်း သဘောမတူဘူး ဆိုယင် ရှောင်တဲ့နည်း ရှိပါတယ်အေ” ဟု ပင်အဲက ပြောလေ၏။

“ဘယ်လို ရှောင်မလဲ”

“သခင်လေးကျိလျှံ လာလာနေတယ်လို့ မယ်မယ့်ကို ပြောလိုက်ပေါ့အေ။ သားက ခြေတော်တင်နေတယ် ဆိုယင် အဘိုးကြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ” ဟု ပင်အဲက ရယ်၍ ပြောလေ၏။

ယုန်ယွမ်းက တံတွေးထွေးလိုက်ရင်း

“တော်စမ်းပါအေ။ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ မနေ့ကတွင် ညည်းသခင်မ မလေးငှက်မယ်က ဆူနေသေးတယ်။ အဆူခံ ရချင်ပြန်ပလား”

ဤတွင် မာလာက

“ဒါဖြင့်လဲ ဒီလိုလုပ်အေ။ သခင်လေး ပေါက်ယု လာလာနေတယ်လို့ မယ်မယ်ကို ပြောလိုက်” ဟု နောက်ပြန် လေ၏။

ယုန်ယွမ်းက ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်းဆိုးသဖြင့် ကျိန်ဆဲလိုက်ကာ

“သောက်ကောင်မတွေ၊ ငါ့မှာဖြင့် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ရမလားလို့ အောက်မေ့ပါတယ်။ ငါ့ကို သက်သက် လာပြီး ချောက်တွန်းနေကြတယ်ပေါ့လေ။ ငါကတော့ ဒုက္ခရောက်နေတုန်းမှာ ငါ့ကို ကူညီတန်ကောင်းရဲ့ဆိုပြီး သူတို့ကို အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး အကြံဉာဏ် တောင်းပါတယ်။ သူတို့က ငါ့ကိုလာပြီး လှောင်နေတယ်ပေါ့။ ညည်းတို့ကတော့ ညည်းတို့ နောင်ရေး စိတ်အေးရပြီ၊ အနည်းဆုံး ဒုတိယ မယားလောက်တော့ ဖြစ်မှာလို့ ညည်းတို့က ထင်နေကြတယ် ပေါ့လေ။ ငါကတော့ မထင်ပေါင်။ လောကကြီးက ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ကောင်မတွေ ငါပြောလိုက်မယ်။ ကြက်ဥတွေ မပေါက်သေးခင်မှာ ကြက်ကလေး

ဘယ်နှစ်ကောင် ရှိတယ်ဆိုပြီး ရေ မနေကြနဲ့”

ယုန်ယွမ်း စိတ်ဆိုးသွားမှန်း သိသဖြင့် ပင်အဲနှင့် မာလာတို့က ဆက်မနောက်ကြတော့ဘဲ တောင်းပန်ကြလေ၏။

“အလကား ပြောတာပါ ကောင်မရယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ တကယ်ဆိုတော့ တို့တစ်တွေဟာ ညီအစ်မတွေလိုပါ။ ငယ်ငယ် ကလေး ကတည်းက ပေါင်းလာခဲ့ကြတာပဲ။ ကဲပါအေ။ ညည်း ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ ဒါမှ တို့များလဲ စိတ်အေးရတာပေါ့”

“ဘာစိတ်ကူးရမှာလဲဟေ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့”

ပင်အဲက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း

“ဒီလိုပြောလိုက်ရုံနဲ့ အဘိုးကြီးက ရပ်သွားမယ် ထင်သလား။ ကျိရဲ့ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးအကြောင်း ညည်းသိသားနဲ့၊ မယ်မယ်နဲ့ နေတုန်းမှာတော့ ညည်းကို ဘာမှ လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ညည်းက မယ်မယ့်ဆီမှာ တစ်သက်လုံး နေနိုင်မှာတဲ့လား။ တစ်နေ့ကျတော့ မယ်မယ့်ဆီက ထွက်မှာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါကျမှ သူ့လက်ခုပ်ထဲကို ရောက်ယင် ပိုဆိုးမယ်နော်”

“ဟင်း အဘွားကြီး မသေသေးသမျှ ငါလဲ ဒီအိမ်က မသွားဘူး။ သေသွားယင်လဲ အဘိုးကြီး ဘာမှလုပ်လို့ရဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ သုံးနှစ်လုံးလုံး ဝမ်းနည်းတဲ့ ဥပုသ် စောင့်ရဦးမှာ။ အမေ သေပြီးခါစမှာ အမြှောင်ချက်ချင်း ကောက်ယူလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သုံးနှစ် ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်။ စဉ်းစားစရာ အချိန်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ နောက်ဆုံး အဆိုးတကာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်လာပြီဆိုယင်လဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်းတုံးတုံးပြီး သီလရှင် ဝတ်လိုက်ရုံပေါ့။ ဒါနဲ့မှ မရသေးဘူးဆိုယင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမယ်ဟယ်။ ယောက်ျား မယူရယင် ပြီးတာပဲ။ ယောက်ျား မရယင်လဲ နေပေစေတော့။ ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်”

“ကောင်မက လုပ်ချင်ရာ စွတ်လုပ်မယ့် ကောင်မ” ဟု ပင်အဲက ရယ်၍ ပြောလေ၏။

“ဟဲ့ ဒီမှာ လာပြီး မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေတွေ ဘာတွေ လုပ်နေလို့မရဘူး ကောင်မရဲ့။ မယုံယင် ညည်းစောင့်ကြည့်နေ။ သခင်မဆင့်က ငါ့ မိဘတွေကို သွားပြောယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ငါ့မိဘတွေကလဲ ငြင်းရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခု အဲဒီကိစ္စ အတွက် ငါ့မိဘတွေ ရှိတဲ့ နန်ကင်းကို သွားမလို့ ပြင်နေပြီ”

ပင်အဲက

“ညည်းအဖေနဲ့ ညည်းအမေက တောင်ပိုင်းသွားပြီး အလုပ်လုပ်

နေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီမှာ မရှိသည့်တိုင် လိုက်ရှာယင်
တွေ့မှာပေါ့အေ။ ပြီးတော့ ညည်းရဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ယောက်မကလဲ ဒီမှာ
ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ညည်းက ငယ်မွေးခြံပေါက် ကျွန်ဖြစ်နေတော့
ခက်တာပေါ့အေ။ ကို့လို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ရောက်လာတာ မဟုတ်တော့
ညည်းအတွက် ခက်နေတာပေါ့”

“ဒါကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးအေ။ ဘယ်မှာပဲ ပေါက်ပေါက်
နွားများ ရေတိုက်ချင်ယင် သူသောက်ချင်မှ ဖြစ်တာပါ။ ခေါင်းနှိပ်ပြီး
အတင်းသောက်ခိုင်းလို့ ရတာမှမဟုတ်တာ။ ငါက ငြင်းတယ်ဆိုယင် သူတို့
ငါ့မိဘတွေကို သတ်ပစ်လို့ ရမှာတဲ့လား။”

ထိုအခိုက်တွင် သူတို့ဆီသို့ လာနေသည့် ယုန်ယွမ်း၏ ယောက်မကို
မြင်ရလေ၏။

“ညည်းမိဘတွေ မရှိယင် ညည်းယောက်မကို သွားပြောချင်
ပြောမှာပေါ့” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။

ယုန်ယွမ်းက

“အလကား ဖာသည်မ။ ကုလားအုတ် ကုန်သည် လုပ်လာတဲ့
ကောင်မပဲ။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို ဘယ်မှာ လက်လွှတ်ပါ့မလဲ။
ခေါင်းပုံဖြတ်မှာပေါ့”

ထိုအချိန်၌ ယုန်ယွမ်း၏ ယောက်မသည် အနီးသို့ ရောက်လာကာ

“ယုန်ယွမ်းတို့များ ရှာလိုက်ရတာဟယ်။ နုံနေတာပဲ။ လက်စသတ်တော့
ဒီကိုရောက်နေတာကိုး။ ညည်းနဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း
ပြောစရာရှိလို့အေ”

ပင်အဲနှင့် မာလာတို့က ထိုင်ရန် ပြောလေ၏။

“မထိုင်တော့ဘူးလေ။ ငါ ယောက်မနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့”

သူတို့သုံးယောက်စလုံးက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ

“ဘာများ ဒီလောက် အရေးတကြီး ဖြစ်နေရလဲတော့။ ကျွန်မတို့
သုံးယောက် ဒီမှာလာပြီး လောင်းကြေးစားကြေး စကားထာ ဝှက်နေကြတာ။
ခဏလောက်နေဦးတော်။ ဒီမှာ သူဖော်ရမှာ တစ်ပုဒ်ကျန် သေးတယ်။ အဲဒီ
တစ်ပုဒ်ဖော်ပြီးမှ ခေါ်”

ယုန်ယွမ်းက

“အစ်မ ဘာကိစ္စလဲ။ ဒီမှာတွင် ပြောပါ”

“ငါနဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်တော့ ပြောပါမယ်။ ညည်းတို့ သတင်းကောင်းပါအေ့”

“ဘာလဲ သခင်မဆင့် ပြောလိုက်တဲ့ကိစ္စလား”

“ညည်း သိပြီးသား ဆိုယင်လဲ အကြောင်ရိုက် မနေစမ်းပါနဲ့။ လာ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ ညည်းကို အသေးစိတ် ပြောပြမယ်။ ညည်းတော့ ထိပေါက်တာပဲ”

ယုန်ယွမ်းသည် ဖြုန်းခနဲထကာ သူ့ယောက်မ၏ မျက်နှာကို တံတွေးဖြင့် ထွေးချလိုက်ပြီးနောက် လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက် ထိုးကာ

“တော်ပြီ၊ ကျွန်မကို ဒီလိုစကားတွေ လာမပြောနဲ့။ ဘယ်လို ကောင်မမျိုး အောက်မေ့နေသလဲ။ ရှင့်ဘာသာရှင် သတင်း ကောင်းချင်ကောင်း မကောင်းချင်နေ။ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဘာထိပေါက်တာလဲ။ ဘာသတင်းကောင်းလဲ။ အေးလေ ရှင့်လိုမိန်းမ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်က ကိုယ့်တူမသားချင်းတွေ၊ သမီးတွေ အမြှောင်မယားအဖြစ်ခံပြီး လူရာဝင်ချင်တဲ့ အိမ်ထောင်တွေကို သဘောကျနေတဲ့ မိန်းမပဲ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အမြှောင် မယား ဖြစ်ချင်နေကြတာ။ မတတ်သာလို့ ကြည့်နေကြရတဲ့မိန်းမမျိုး။ ဒီမှာ ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်။ သူများအမြှောင်မယား ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ငရဲတွင်းထဲ ဆင်းရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ကျွန်မကိုလဲ ဒီငရဲတွင်းထဲကို ပို့လို့ ရလိမ့်မယ် မထင် လိုက်ပါနဲ့။ တစ်သက်လုံးမရဘူး မှတ်ပါ။ ရှင်လုပ်မယ့် အပေါက်တွေကို မြင်ပြီးသား။ ကျွန်မ အမြှောင်မယားဖြစ်ယင် အမြှောင်မယားရဲ့ ယောက်မဆိုပြီး ရှင်လူတွေကို အနိုင်ကျင့်မယ်။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ကျိဆွေမျိုးစုရဲ့ အနွယ်ထဲကလို့ လျှောက်ကြားမယ်။ တကယ်လို့ အမြှောင်မယား ဖြစ်လို့ ကျွန်မဒုက္ခရောက်ယင် ရှင်တို့က လိပ်ခေါင်း အခွံထဲကို ပြန်ဝင် သွားသလို အသာလေးရှောင်ထွက်သွားပြီး ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်တာကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေမယ်”

ယုန်ယွမ်းသည် ထိုသို့ ရန်တွေ့ပြီးနောက် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ မာလာနှင့် ပင်အဲတို့က သူ့ကို ချော့မော့နှစ်သိမ့် ရလေ၏။

ယုန်ယွမ်း၏ ယောက်မမှာလည်း လူတွေရှေ့တွင် အပြောခံရသဖြင့် အကြီးအကျယ် ရှက်သွားကာ

“ဒါတော့ ညည်းသဘောပေါ့အေ။ အမြှောင်မယား ဖြစ်ချင်တယ်ဖြင့် ဖြစ်ချင်တယ်။ မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုယင် မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုတာ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပေါ့။ ဒုဟာကတော့ မဆီမဆိုင် ဟိုလူထိ ဒီလူထိနဲ့ ဝါးလုံးစုတ် ချေးသုတ် ယမ်းနေတာနဲ့ မတူဘူးလား။ “အရပ်ပုတဲ့လူတွေ ရှေ့မှာ လူပုတွေအကြောင်းကို

မပြောကောင်းဘူး” ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ် တဲ့။ ညည်း ဒီလောက်မှ ဗဟုသုတ မရှိဘူးလား။ ငါ့ကို ပြောတာကတော့ ထားပါ။ ငါကလဲ နင်ပြောတာလောက်ကို သောက်ရေး မစိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီက ကောင်မလေးတွေ ရှေ့မှာ အမြှောင်မယားဆိုတာ ဘာဖြစ်သလေး ညာဖြစ် သလေးနဲ့ ပြောတာကတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ကောင်မလေးတွေက ညည်းကို ဘာပြောလို့တုံး”

မာလာနှင့် ပင်အဲတို့က

“အမယ်လေး။ ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့။ သူက ကျွန်မတို့ကို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကို ဆွဲထည့် ပြောတာက ရှင်ပါ။ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သခင်တွေ သခင်မ တွေကမှ အမြှောင်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လဲ ကျွန်မတို့ကိုမှီပြီး လူတွေအပေါ်မှာ မော်ရကြွားရအောင် ကျွန်မတို့မှာ မိဘတွေလဲ မရှိတော့ဘူး။ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေလဲ မရှိတော့ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ ယုန်ယွမ်း ပြောသလို သမီးတွေ၊ ညီမတွေကို အမြှောင်လုပ်ခိုင်းပြီး လူတွေကို အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ လူတွေ ရှိတယ်။ ယုန်ယွမ်းပြောတာက ဒီလိုလူမျိုးတွေကို ပြောနေတာ။ ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဘာမှလဲ စိတ်ဆိုးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ငါက သူ့ကို ရှက်အောင်ပြောတာ။ အဲဒါ သူ့ဘာသာသူ မလုံတော့ ညည်းတို့ကို ဆွဲထည့်တာပေါ့။ ညည်းတို့နဲ့ လှည့်တိုက်ပေးတာအေ့။ ညည်းတို့ ငါပြောတာကို နားလည်လို့ ဝမ်းသာတယ်။ ငါလဲ စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတာနဲ့ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာကို ပက်ခနဲပြောချလိုက်တာ။ ဒီတွင် သူက ညည်းတို့နဲ့လှည့်တိုက်ဖို့ အကွက်ကောင်း ပေါ်ပြီဆိုပြီး လှည့်တိုက်တာ”

ယုန်ယွမ်း ယောက်မသည် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ထွက်သွားလေရာ ယုန်ယွမ်းသည် တဖျစ်တောက်တောက် ပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယုန်ယွမ်းကို ချောမောနှစ်သိမ့်ပြီး သည့်အခါတွင် ပင်အဲက မာလာအား

“နေစမ်းပါဦး။ ညည်းက ကျောက်ဆောင်ကြီး နောက်မှာ ပုန်းပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သခင်မလေးဆီချွန်း အဆောင်ကို သွားပြီး သခင်လေး ပေါက်ယုကို သွားရှာတာ။ ခုလေးတွင် ထွက်သွားပြီဆိုလို့ ပြန်လာတာ။ ငါကတော့ ပြန်သွားပြီဆိုတာ သိပ်မယုံချင်ဘူး။ ပြန်သွားယင် လမ်းမှာ ငါနဲ့ တွေ့ရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ မလေး ထိုက်ယုရဲ့ အဆောင်မှာ ရှိလိုရှိငြား အဲဒီကို သွားရှာတော့လဲ လမ်းမှာတွင် မလေးထိုက်ယုရဲ့ အဆောင်က အစေတော်တွေနဲ့ တွေ့လို့ မေးကြည့်တော့ သူတို့ဆီမှာလဲ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲကနေပြီး အပြင်ထွက်သွားမယ် ထင်တယ်လို့ စိတ်ကူး လာတုန်း ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကို

လှမ်းမြင်လိုက်တာပဲ။ ငါ ကျောက်ဆောင်ကြီးကိုကွယ်ပြီး ပုန်းနေတုန်း ယုန်ယွမ်း လာနေ တာကို မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီ သစ်ပင်ကြီး နောက်ကနေ ပြီးမှ ဒီကျောက်ဆောင်ကြီး နောက်ကို ရောက်လာတာ။ ဒါပေမယ့် ညည်းတို့ နှစ်ယောက်က စကားတွေများနေတော့ မျက်လုံးလေးလုံးနဲ့ ကြည့်တာတောင် ငါ့ကို မမြင်ဘူး မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မျက်လုံးလေးလုံးနဲ့ ကြည့်တာတောင် နင့်ကို မမြင်ဘူး။ မျက်လုံး ခြောက်လုံးနဲ့ ကြည့်တော့လဲ ငါ့ကို မမြင်ကြဘူး ပေါ့” ဟူသော အသံနှင့် ရယ်သံကို ကျောက်ဆောင်နောက်မှ ကြားလိုက်ရလေ၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် အလန့်တကြားဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့အနီးသို့ လာနေသော ပေါက်ယု ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မာလာက ပြုံးလိုက်ကာ

“အမယ်လေး သခင်လေးရယ်။ ရှာလိုက်ရတာ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးလဲ နံ့နေပြီ။ ဘယ်ကိုများ ကြွတော်မူနေတာလဲ”

“ဆီချွန်းရဲ့ အဆောင်က ထွက်လာတော့ မာလာ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်သားပဲ။ ဒါနဲ့ သူ့ကိုစရအောင် ပုန်းနေဦးမယ် ဆိုပြီး ပုန်းနေတာ။ အဆောင်ဝင်းထဲကို သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတာကို မြင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လမ်းမှာ တွေ့သမျှ လူတိုင်းကို မောင့်ကို မမြင်ဘူးလားဆိုပြီး မေးနေတာကိုလဲ ကြားသားပဲ။ တစ်ခါကတော့ မောင့်အနား က ကပ်သွားတာ။ လူကို ရယ်ချင်လိုက်တာလဲ ပါးစပ်ကို အင်္ကျီလက်နဲ့ မနည်းကြီး ပိတ်ပြီး အောင့်ထားရတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျတော့ မာလာက ကျောက်ဆောင်ကြီးနား အသာကပ်သွားပြီး ပုန်းနေတော့ သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို စ နေ တာပဲလို့ ထင်လိုက်မိတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အသာကလေး ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ မာလာ့နောက်က အသာလိုက်လာပြီး မာလာလဲ သူတို့ကို သွားပြီး စကားပြောရော၊ မောင်လဲ မာလာပုန်းတဲ့ နေရာကို အသာကလေး ဝင်ပုန်းနေလိုက်တာပေါ့”

ပင်အဲက ရယ်လိုက်ရင်း

“အဲဒီနေရာကို သွားပြီး သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ နောက်ထပ်များ ပုန်းတဲ့လူ ရှိဦးမလားလို့”

“ခုတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါဘူး” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် သူတို့ပြောနေသည့် စကားများကို ကြားသွားကြောင်းကို သတိပြုလိုက်မိသည့်အတွက် ယုန်ယွမ်း သည် ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင်

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုတင်ကာ ထိုအပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုက ယုန်ယွမ်းကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်ကာ

“ကျောက်ဆောင်ပေါ်က အေးတယ်လေ။ မောင့် အဆောင်ကို သွားအိပ်ချည်ပါလား။”

ပေါက်ယုသည် ယုန်ယွမ်းကို ဆွဲထူလိုက်ပြီးနောက် ပင်အဲတို့ကိုလည်း လက်ဖက်ရည်သောက် လိုက်ခဲ့ရန် ဖိတ်လေ၏။ ပင်အဲနှင့် မာလာ တို့ကလည်း လိုက်ရန် အတင်းခေါ်သဖြင့် ယုန်ယွမ်း သည် သူတို့ အဆောင်သို့ လိုက်ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။ သူတို့လေးယောက်သည် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဘက်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူတို့ပြောသည့် စကားကို ကြားလိုက်သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သူတို့သုံးယောက် အပြင်ခန်းတွင် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း စကားပြောလျက်ရှိစဉ် ပေါက်ယုသည် အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲရင်း ထိုအကြောင်းကို တွေးနေမိလေ၏။

သခင်မဆင့်၏ အကြောင်းကို ပြန်ကောက်အံ့။ ယုန်ယွမ်း၏ မိဘဖြစ်သည့် ချင်ဆွေတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် နန်ကင်းတွင် ဝင်းစောင့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြောင်း၊ ရွှေမြို့တော်သို့ လာလေ့မရှိကြောင်းဖြင့် နတ်ငှက်မယ်ထံမှ သိခဲ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ယုန်ယွမ်း၏ အစ်ကိုကြီးမှာ မယ်မယ်၏ အဆောင်တွင် အဝယ်တော်ဖြစ်ပြီး သူ့ယောက်မမှာ ထိုအဆောင်တွင် ခဝါသည် ဖြစ်လေ၏။

သခင်မဆင့်သည် ယုန်ယွမ်း၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ဝင်ကျန်း၏ မိန်းမကို ချက်ချင်း အခေါ်ခိုင်းလိုက်ကာ မိမိ၏ စိတ်ကူးကို ဖွင့်ပြောလေ၏။ ဤတွင် ယုန်ယွမ်း၏ ယောက်မလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ယုန်ယွမ်းကို လိုက်၍ ရှာလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလျှင် ယုန်ယွမ်းသည် ချက်ချင်း လက်ခံလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၍လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း မဖြစ်လာခဲ့ပဲ ယုန်ယွမ်းက သူ့ကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောလွှတ်လိုက်ကာ မာလာနှင့် ပင်အဲတို့ ကလည်း သူ့ကို ဝိုင်း၍ လှောင်ပြောင်သရော်သည်နှင့် ကြုံခဲ့ရလေ၏။

ယုန်ယွမ်း၏ ယောက်မသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကာ အကျိုးအကြောင်းကို သခင်မဆင့်အား ပြန်ပြောလေ၏

“သွားပြောလို့ အလကားပဲ သခင်မကြီး။ ကောင်မက ကျွန်မကိုတောင် ပက်ပက်စက်စက် ပြောလွှတ်လိုက်တယ်”

နတ်ငှက်မယ် ရှိနေသဖြင့် ပင်အဲ အကြောင်းကိုကား မပြောရဲချေ။

“မာလာဆိုတဲ့ကောင်မကလဲ သူ့ဘက်ဝင်ပြီး ကျွန်မကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောလွှတ်လိုက်တယ်ရှင်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်တာတွေကလဲ စုံလို့ပါပဲ သခင်မကြီးရယ်။ ကျွန်မဖြင့် သခင်မကြီးကိုတောင် ပြန်မပြောရဲပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီကောင်မကို မဝယ်ဘဲ တခြားက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဝယ်ဖို့သာ သခင်ကြီးကိုပြောပါတော့။ ဒီကောင်မက ဒါမျိုးနဲ့ မတန်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့လဲ ကံမလိုက်တော့ မကောင်းစားတော့ဘူးပဲ ဆိုရတော့မှာပေါ့”

သခင်မဆင့်က

“ဟဲ့ နေစမ်းပါဦး။ ဒီကိစ္စက မာလာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ မာလာ့ အပြင် အနားမှာ ဘယ်သူရှိသေးသလဲ”

“ပင်အဲလဲ ရှိတယ်ရှင်”

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်က ကြားဖြတ်၍

“ညည်းက ပင်အဲ ဆိုတဲ့ ကောင်မကို ပါးရိုက်မပစ်ခဲ့ဘူးလား။ ဒီကောင်မဟာ ငါမရှိဘူး ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အပြင်ထွက်ပြီး အလေလိုက်နေတဲ့ ကောင်မ။ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒီကောင်မကို အရိပ်အယောင်တောင် မမြင် ရဘူး။ ဒီကောင်မကလဲ ယုန်ယွမ်းဘက်က ပါမှာ ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“အဲဒီနားမှာတော့ မရှိဘူးရှင်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ။ ပြောတော့ ပြောနေကြတာပဲ။ ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်းတော့ မသိဘူး။ ဒီအကြောင်းပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သူတို့ပြောနေတာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆိုတော့ သေသေချာချာ တော့ မကြားရဘူးရှင်”

နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ပင်အဲကို ချက်ချင်းလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“သွား ပင်အဲကို ခေါ်ချည်စမ်း။ ခုလိုက်ခဲ့လို့။ ငါပြန်ရောက်နေပြီ လို့။ ဒီမှာ သခင်မ ဆင့်လဲ ရောက်နေတယ်လို့ ပြောခဲ့။ သူ့ကို ခိုင်းစရာ ရှိလို့ လို့”

ဖုန်အဲက ကြားဖြတ်ကာ

“မလေးထိုက်ယုက အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းနေလို့ လိုက်သွားတယ်ရှင်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက မလေးငှက်မယ် ပြန်ရောက်လာတော့ သွားခေါ်တယ်။ သွားခေါ်တော့ မလေးထိုက်ယုက ငါ ခိုင်းထားတာလေး တစ်ခုရှိလို့ နေပါဦး။ ပြီးတော့မှ လွှတ်လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“မရွှေထိုက်ယုကလဲတော် နေ့တိုင်း ခေါ်ခေါ်ခိုင်းနေတာပဲ။ ဘာကိစ္စများလဲမသိဘူး”

ဟုဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုအကြောင်းကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက်လေ၏။

သခင်မဆင့်သည် နောက်ထပ် ဘာမျှ ပြောရန်မရှိတော့သဖြင့် ညစာစားပြီးလျှင် စံအိမ်သို့ပြန်လာကာ မိမိ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျိရဲ့အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ကျိရဲ့သည် ထိုကိစ္စကို စဉ်းစားပြီးနောက် သားဖြစ်သူ ကျိလျှံ ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

“နန်ကင်းက တို့စံအိမ်မှာ ဒီပြင်ဝင်းစောင့်တွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ချင်ဆွေကို ဒီကိုလာခဲ့လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်စမ်း”

ကျိလျှံက

“နန်ကင်းက နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ စာတစ်စောင်အရ ဆိုယင် ချင်ဆွေဟာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေနေတယ်လို့ သိရပါတယ် ဖေဖေ။ ဒါ့ကြောင့် သူ့အတွက် ခေါင်းဝယ်ဖို့တောင် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးထားပါတယ်။ ခုလောက်ဆိုယင် သေများ သေပြီလားတောင် မဆိုနိုင်ဘူး။ မသေသေးယင်လဲ ဒီလောက်ဆိုယင် သတိတောင် လစ်လောက်ရောပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို ခေါ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“သောက်ကန်းမသား၊ မင်းက နေရာတကာ သိနေတယ်ပေါ့လေ။ သွားသွား” ဟု ကျိရဲ့သည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အော်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျိလျှံသည် အံ့အားသင့်လျက်ဖြင့် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုနောက် ဝမ်ချင်း၏ မိန်းမ ချင်ဟမ်ချင်းကို အခေါ် လွှတ်လိုက်သံ ကြားရလေ၏။ ကျိလျှံသည် အိမ်သို့လည်းမပြန်ရဲ၊ အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ဖခင်နှင့်လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲဘဲ ခန်းဆောင် အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက် ဝမ်ချင်း ရောက်လာသည်တွင် သူငယ်တော်များသည် ဝမ်ချင်းကို ခန်းဆောင်ထဲသို့ ခေါ်သွားကြ လေ၏။ ဝမ်ချင်းသည် ခန်းဆောင်ထဲတွင် သူ့သခင်ကြီး ကျိရဲ့နှင့် ထမင်းလေးငါးခြောက် ပန်းကန်စားကြာမျှ စကားပြောဆို ပြီးနောက် ပြန်ထွက်လာလေ၏။ ကျိလျှံမှာ မည်သို့မျှ မမေးရဲသဖြင့် အသာနေရလေ၏။ ဖခင်ကြီး အိပ်ပျော်သွား၍ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ဇနီးသည် နတ်ငှက်မယ်နှင့် တွေ့သည့် အခါတွင်မှ အကြောင်းစုံကို သိရလေ၏။

ထိုည၌ ယုန်ယွမ်းမှာ အိပ်၍မပျော်တော့ချေ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူ့အစ်ကို ဝမ်ချင်းရောက်လာကာ ယုန်ယွမ်းအား အနားယူခွင့်ပေးရန်

မယ်မယ့်အား လာရောက်ပြောဆိုကာ အိမ်သို့ခေါ်သွားလေ၏။
မယ်မယ်ကလည်း လိုက်သွားရန် ပြောလေ၏။ ယုန်ယွမ်းမှာ
မလိုက်ချင်သည့်တိုင် မယ်မယ်ဆူမည် စိုးသည့်အတွက် လိုက်သွားရလေ၏။
ယုန်ယွမ်း၏ အစ်ကိုက သူ့ကို ကျိရုံက တွေ့ခေါ်တွေ့ပြုကို ပြောပြပြီးလျှင်
ဒုတိယမယားအဖြစ် မည်မျှတင့်တင့်တယ်တယ် ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်းကို
ဆွယ်တရားဟော လေ၏။ သို့ရာတွင် ယုန်ယွမ်းမှာ ငြင်းဆန်မြဲ
ငြင်းဆန်လျက်ရှိလေ၏။ ပြော၍ မရသည့် အဆုံးတွင် ယုန်ယွမ်း၏ အစ်ကို
ဝမ်းချင်းသည် သခင်ကြီး ကျိရုံထံသို့သွားကာ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို ပြောပြလေ၏။

ကျိရုံမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွလျက်ရှိလေပြီ။

“သွား မင့်မိန်းမကို သွားပြီး အပြောခိုင်းလိုက်။ ရှေးတုန်း ကတည်းက
နတ်သမီးငယ်ငယ် ကလေးတွေဟာ အဘိုးကြီးတွေကို မလိုချင်ဘူး။
ကောင်လေးတွေကိုသာ ကြိုက်တယ်။ ငါ့ကိုတော့ အဘိုးကြီး ရွတ်တွကြီး ထင်ပြီး
ငြင်းတော့မှာပေါ့။ သူ တကယ် သဘောကျနေတာ က ပေါက်ယုတို့လို ငါ့သား
ကျိလျှံတို့ လိုဆိုယင် သူ ဘယ်ငြင်းမလဲ။ ဒီတော့ ဒီကောင်လေးတွေ ကိုတော့
မျှော်မနေနဲ့တော့လို့။ ငါ့ကိုငြင်းယင် တို့အထဲက ဘယ်ကမှ စရဲတော့မှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ ငါက ပြောတယ်လို့ အပြောခိုင်းလိုက်။ ကြားရဲ့လား၊ ဒါက
တစ်ချက်။

“နောက်တစ်ချက်က သူ့ကို အဘွားကြီးမယ်မယ်က လင်ကောင်း
သားကောင်းရှာပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်မနေနဲ့လို့။ သူ ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်ထပ်၊
လက်ထပ်လိုချင် လိုချင်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ရအောင်ယူနိုင်တယ်လို့။ ဒီတော့
သေယင်သေ၊ မသေယင် အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်မယ် ဆိုယင်တော့
မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်လို့ကတော့ ငါ့လက်ထဲက ဘယ်တော့မှ
ပြေးလွတ်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့လို့ ပြောခိုင်းလိုက်စမ်း။ အကောင်းဆုံးကတော့
သူသဘော စိတ် နောက်တစ်ခါ ပြန်စဉ်းစားယင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောလိုက်”

ဝမ်းချင်းမှာ ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောသမျှကို ဟုတ်ကဲ့ လိုက်နေရလေ၏။
နောက်ဆုံးတွင် ကျိရုံက

“မင်းလဲ မှတ်ထားပါ။ ငါ့ကိုတော့ တစ်ပတ်ရိုက်မယ် မကြံကြနဲ့။
မနက်ဖြန်ကျယ်သင် သခင်မဆင့်ကို ကောင်မလေး ဆီ တစ်ခါ ထပ်လွှတ်ဦးမယ်။
မင်းက တကယ်ပြောလျက်သားနဲ့ ကောင်မလေးက ငြင်းနေသေးယင်
မင်းတာဝန် မဟုတ်ဘူး။ ဒါသူတာဝန်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့က ဒီတစ်ခါမေးလို့ သူက
သဘောတူတယ် ဆိုယင်တော့ မင်း ခေါင်းပြန်ရ အောင် ပြန်ပေတော့”

ဝမ်းချင်းသည် သူပြောသည်ကို သဘောတူကာ ခပ်မြန်မြန်ထွက်
လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ဝမ်းချင်းသည် သခင်ကြီးကျိရုံ

ပြောလိုက်သည့်စကားများကို သူ့မိန်းမကိုပင် တစ်ဆင့် အပြောမခိုင်းတော့ဘဲ ယုန်ယွမ်းကို ခေါ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောလေ၏။ ယုန်ယွမ်းမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် စကားကိုပင် ကောင်းစွာ မပြောနိုင်တော့ချေ။

ယုန်ယွမ်းသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက်

“တကယ်လို့ ကျွန်မက သဘောတူလိုက်တယ် ဆိုယင် ဒီအကြောင်းကို မယ်မယ်ကို သွားပြောဖို့ လိုက်ပို့ ပေးမလား”

ဝမ်ချင်းတို့ လင်မယားမှာ ယုန်ယွမ်း စိတ်ပြောင်းသွားသည့် အတွက် အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။ ယုန်ယွမ်း ၏ ယောက်မသည် သူ့ကို ချက်ချင်းပင် မယ်မယ်ထံသို့ လိုက်ပို့လေ၏။ သူတို့ရောက်သည့်အခါ၌ မယ်မယ်မှာ သခင်မဝမ်နှင့် စကားပြောလျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ၊ လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်၊ ပေါက်ကြည်နှင့် အခြားမိန်းမပျိုများ အပြင် ပစ္စည်းထိန်းများ၏ မိန်းမများလည်း ရောက်ရှိနေကြသဖြင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောလျက် ရှိကြလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် အခွင့်အရေးကောင်းကို မြင်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ သူ့ယောက်မကိုပါ အတင်း ရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်လာပြီးနောက် မယ်မယ်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ကြူကြူပါအောင် ငိုရင်း မိမိအား ဒေါ်လေး ဆင့်က လာရောက်ပြောဆိုပုံ၊ မိမိ၏ ယောက်မ က ဥယျာဉ်ထဲသို့ အတင်းလာပြောပုံနှင့် နောက်ဆုံးတွင် သူ့အစ်ကိုက သူ့အား ခြိမ်းခြောက်ပုံတို့ကို ပြောပြလေ၏။

“ကျွန်မက သူ့ကို မယူဘူးလို့ ငြင်းတော့ ဘယ်ယူမလဲ၊ နင်က သခင်လေး ပေါက်ယုကို မျက်စိကျနေတာကိုးလို့ ပြောလိုက်တယ်ရှင်။ ပြီးတော့ သူ့ လက်ထဲက ဘယ်တော့မှ မလွတ်ဘူးတဲ့။ ယောက်ျားရယင် လဲ မလွတ်ဘူးတဲ့။ ကမ္ဘာမြေဆုံး ထွက်ပြေးလဲ ပြေးလို့ မလွတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မကို မရအရ ယူပြီး လက်စားချေမယ်တဲ့။ တော်ပါပြီ မယ်မယ်။ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားမယူတော့ပါဘူး။ သခင်ကြီး ကျိရဲ့ ပြောသလို ကျောက်စိမ်းနဲ့ မွေးလာတဲ့ သခင်လေးပေါက်ယု ကိုလဲ မယူပါဘူး၊ ရွှေတွေ ငွေတွေ ပုံပြီးမွေးလာတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မယူပါဘူး။ သိကြားမင်းရဲ့ မိဖုရား လုပ်ဆိုတောင် မလုပ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ။

“မယ်မယ်က ကျွန်မကို အတင်းယူခိုင်းယင်လဲ မယူဘူးရှင်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သတ်သေတော့မယ်။ မယ်မယ် ရှေ့မှာတွင် သတ်သေမယ်။ ဒါပေမယ့် မယူရဘူးဆိုယင် သေသည်အထိ မယ်မယ်အပါးမှာ နေပြီး မယ်မယ်ကိုပဲ ပြုစု လုပ်ကျွေးသွားပါမယ်။ ကျွန်မ အစ်ကိုတွေ၊ မိဘတွေ ဆီကိုလဲ ပြန်မသွားပါရစေနဲ့တော့။ သူတို့ဆီကို သွားရမယ်ဆိုယင် လဲ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ

သတ်သေယင်သေ၊ မသေယင်လဲ သီလရှင်ဝတ် နေတော့မယ်။ တကယ်ပြောတာ မယ်မယ်ရဲ့။ တကယ်လို့ လိမ်ပြောတာဖြစ်လို့ ရှိယင် ရှိသမျှ အရှင်ကြီးအပေါင်း ကိုင်ပါစေ။ လနတ်၊ နေနတ်၊ မြေစောင့်နတ်၊ ကောင်းကင်စောင့် နတ်မင်းကြီးများက ကျွန်မပါးစပ်မှာ အနာကြီး ပေါက်စေပြီး သေအောင် ဖန်တီးကြပါစေ။ ကျွန်မလဲ အရှင်လတ်လတ်က ပုပ်ပြီး သေပါစေ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ယုန်ယွမ်းသည် အင်္ကျီလက်ရှည်ကြီး ထဲတွင် ဝှက်ယူလာခဲ့သည့် ကတ်ကြေးကို ထုတ်ကာ ဆံပင်ကို ဘယ်လက်ဖြင့်စု၍ ကိုင်ထားလေ၏။ အစေတော်များသည် ယုန်ယွမ်းအနီးသို့ တိုးလာကြကာ အတင်းဆွဲထားကြ လေ၏။ သို့ရာတွင် ယုန်ယွမ်းမှာ ဆံပင် တစ်ဖြတ်နှစ်ဖြတ် ကိုက်ပြီးနေ လေပြီ။ သို့ရာတွင် ယုန်ယွမ်းဆံပင်မှာ ထူသည့် အတွက် များစွာ မကိုက်မိချေ။ အစေတော်များသည် ယုန်ယွမ်း လက်မှ ကတ်ကြေးကို လုယူကာ ချောမော့လျက် ရှိကြလေ၏။

မယ်မယ်မှာ ဒေါသဖြစ်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက်ရှိလေ၏။

“ငါ့မှာ စိတ်ချရတဲ့ အစေတော်ဆိုလို့ ဒီကောင်မတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာ။ ခု ဒီကောင်မကိုလဲ သင်းတို့က ငါနဲ့ ခွဲပစ်ကြတော့မယ် ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

မယ်မယ်သည် အသံတုန်တုန်ဖြင့် အော်လိုက်ပြီးနောက် အနီးတွင်ရှိသည့် သခင်မဝမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“ညည်းတို့လဲ ရှိသေသယောင်၊ ဝတ္ထုရားကျေသယောင် ဆောင်ပြီး ငါ့ကို မကောင်းကြံနေ ကြတာပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ငါ့မှာရှိတုန်းကတော့ လာပြီးတောင်းလိုက်ကြတာ။ ခုလဲ ငါ့မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး အစေတော်ကို လာတောင်း နေကြပြန်ပြီ။ ငါ့မှာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဟဲ့။ ငါ ဒီလောက် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ကောင်မလေးကို နင်တို့မို့လို့ တောင်းရက်တယ် ဟင်။ ငါက ဒီကောင်မလေးကို မျက်နှာသာ ပေးတော့ နင်တို့ မနာလိုကြဘူး မဟုတ်လား။ ဒီ ကောင်မလေးကို တခြားကို လှော်ထုတ်ပြီး ငါ့ကို နင်တို့ ခြယ်လှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်ကြမလို့ မဟုတ်လား”

သို့ရာတွင် တန်ချွန်းမှာ ထိုကိစ္စတွင် သခင်မဝမ်နှင့် ကျန်တစ်သိုက် ဘာမျှမသိဘဲ အချောင် အထင်လွဲခံရ ကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်လေ၏။ သခင်မဝမ်မှာလည်း မယ်မယ့်ကို ပြန်မပြောရဲ။ ဒေါ်လေးဆွေမှာလည်း သူ့အစ်မအတွက် ဝင်၍မပြောရဲ။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း သူ့ဒေါ်ကြီး အတွက် ဝင်မပြောသာ။ လိဝမ်း၊ ငှက်မယ်နှင့် ပေါက်ယုတို့မှာလည်း မယ်မယ်ကို ပြန်မပြောရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် မိမိက ပြောမည်လော။ ယင်ချွန်းမှာ ခပ်ထုံထုံ ခပ်ထိုင်းထိုင်း ဖြစ်ပြီး ဆီချွန်းမှာလည်း

ငယ်သေးသည့်အတွက် ဘာမျှပြောတတ်မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်၍ နားထောင်နေရာမှ တန်ခွန်းသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် ဝင်ရောက်လာကာ

“မယ်မယ်ကလဲ အရမ်းဆူနေတာကိုး။ ဒီကိစ္စက ဒေါ်ကြီးဝမ်းနဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့။ ဦးကြီးကျိရဲ့ သူ့ဘာသာသူ အမြှောင်ရှာတာကို ခယ်မလုပ်တဲ့ ဒေါ်လေးဝမ် က ဘယ့်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ မယ်မယ်ရဲ့၊ သိတော့ကော သူ ဘာပြောနိုင်မှာလဲ”

ဤတွင် မယ်မယ်လည်း စိတ်ပြေသွားကာ ရယ်လိုက်ရင်း

“အင်း အသက်ကြီးတော့လဲ စိတ်တိုတယ် ထင်ပါရဲ့လေ။ မဆွေ့ရေ၊ ငါ့ကိုမရယ်နဲ့။ ညည်းအစ်မဝမ်ဟာ ချွေးမကောင်း တစ်ယောက်။ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ ငါ့သားကြီး ကျိရဲ့ရဲ့ မိန်းမ မဆင့်လို မဟုတ်ဘူး။ မဆင့်ဟာ သူ့ယောက်ျားကို ကြောက်ဖို့ပဲ တတ်တယ်။ ကျန်တာ ဘာမှမသိဘူး။ ငါ့ကိုတောင် ရိုသေရမှန်းသိတဲ့ ကောင်မ မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်အေ၊ မဝမ် ကို ငါဆူမိတာ ငါမှားပါတယ်”

ဒေါ်လေးဆွေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက်

“မယ်မယ်က သားအလတ်ရဲ့ မိန်းမ မဝမ်ကို မျက်နှာလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မျက်နှာလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ အမှန်ကိုပြောတာပါ။ ဟဲ့ ပေါက်ယု၊ မင်းအမေကို မယ်မယ်ဆူနေတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ အမေ့ဘက် မကာကွယ်သလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မဆူအောင် မယ်မယ့်ကို မတားဘဲ ထားသလဲ”

“မယ်မယ်က မေဖျားကို မကြိမ်းရယင် ဦးကြီးကျိရဲ့နဲ့ ဒေါ်ကြီးဆင့်တို့ ဘက်ကို လှည့်တော့မှာကိုး။ ဒီတော့ မောင်လဲ အသာပဲ ကြည့်နေလိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်မိတာတော့ လုပ်မိပြီ။ ဒီတော့ မေဖျားသာ ဒီနေရာကို မရောက်လာယင် မယ်မယ် ဘယ်သူ့ကို ကြိမ်းမလဲ။ မောင့်အပြစ်ပါလို့ ပြောယင်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုပြောလို့ မယ်မယ်က ဘယ်ယုံပါ့မလဲ”

မယ်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ကဲ ဒူးထောက်ပြီး မင့်မေမေကို တောင်းပန်လိုက်စမ်း။ အိုမင်း တွင်းဆုံးကျလု နီးနေတဲ့ မယ်မယ့်ကိုလဲ မောင့် မျက်နှာကို ထောက်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောလိုက်”

ပေါက်ယုက မယ်မယ်ခိုင်းသည့် အတိုင်း ဒူးထောက်၍ တောင်းပန်မည်ပြုသည်တွင် သခင်မဝမ်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ အထခိုင်း

လိုက်ပြီး ပြုံးလျက်

“ထစမ်းပါကွယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ မလုပ်စမ်းပါနဲ့။ မယ်မယ့်ကိုယ်စား
မင်းက ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး တောင်းပန်ရမှာလဲ”

ပေါက်ယုက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်စဉ် မယ်မယ်က

“ငှက်မယ်ကကော ငါ့ကို အပြစ်မတင်ပါပဲလား”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လျက်

“ငှက်မယ်က မယ်မယ့်ကို တစ်ခွန်းမှ မကောင်း မပြောသေးဘူးနော်။
ဘယ့်နှယ် ငှက်မယ်ကို ရန်ရှာနေရတာလဲ”

ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။ မယ်မယ်က

“ဒါကြောင့်မို့ ဆန်းနေတာပေါ့အေ။ ကဲ ပြောပါဦး။ ဘာများ
အပြစ်ပြောချင်သေးသလဲ”

“မယ်မယ်တို့ အစေတော်ထိန်းပုံများ သိပ်အားကျဖို့ ကောင်းတာပဲနော်။
မယ်မယ်က အစေတော်ကလေး တစ်ယောက်ကို လေ့ကျင့်
သင်ကြားပေးလိုက်တာနဲ့ အဲဒီအစေတော်ကလေးကို လူတိုင်းက လိုချင်
လာတာပဲ။ ငှက်မယ်က မယ်မယ့်ရဲ့ မြေး မိန်းမဖြစ်နေလို့ တော်သေးတာပေါ့။
ငှက်မယ်သာ မယ်မယ့်မြေး ဖြစ်ယင် ခုလောက်ထိ ဘယ်စောင့်နေ မလဲ။
ယုန်ယွမ်းကို အစောကြီးကတည်းက ခိုးပြေးမှာ”

“ဒါဖြင့် ခုလိုဖြစ်ရတာ ငါ့အပြစ်လို ညည်းက ဆိုချင်သပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မယ်မယ်က အလေ့အကျင့် ကောင်းတော့
သူ့ကိုလိုချင်ကြတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုယင် ယုန်ယွမ်းကို ငါ့ဆီမှာ မထားတော့ဘူး။ ညည်းပဲ
ယူသွားတော့”

“နေဦးမယ်မယ်ရယ်။ ငှက်မယ် ဒီဘဝမှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ကောင်းကောင်း လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ် တွေကြောင့် နောင်ဘဝ မှာ
ယောက်ျားဖြစ်တော့မှ ယုန်ယွမ်းကို လက်ထပ်ယူမယ်”

“ခုလဲ ယုန်ယွမ်းကိုခေါ်ပြီး ကျီလျှံကို ပေးလိုက်ပေါ့အေ။
အဲဒီအခါကျတော့မှ ညည်းယောက္ခမကြီး ဘယ်လို နေမလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့”

“ကျီလျှံက ယုန်ယွမ်းလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မတန်ပါဘူး မယ်မယ်။
ငှက်မယ်လို ပင်အဲလို စာခြောက်ရုပ်တွေ လောက်နဲ့ပဲ တန်တာပါ”

ထိုသို့ ရယ်မောပြောဆိုနေကြစဉ် သခင်မဆင့် ရောက်လာသည့်

အတွက် သခင်မဝမ်သည် အပြင်သို့ထွက်၍ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။
မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မိန်းမရွပ်ပွေသဖြင့် မိုက်မဲသည့် လူရမ်းကား တစ်ယောက် အရိုက်ခံရခြင်း။

**လက်စားချေခံရမည် စိုးသည့်အတွက် အေးဆေးငြိမ်သက်သည့်
လူကောင်းတစ်ယောက် အိမ်မှ ထွက်သွားခြင်း။**

ယုန်ယွမ်းကိစ္စကို မယ်မယ် မသိသေး အထင်ဖြင့် ထင်မြင်ချက်ကို လာရောက် စနည်းနာသော ဒေါ်လေးဆင့်အား သခင်မဝမ်သည် ထွက်၍ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လေ၏။ သို့ရာတွင် အဆောင်ဝင်းထဲသို့ ရောက်လိုက်သည် နှင့် ထိုကိစ္စကို မယ်မယ်သိကြောင်း အခိုင်းမိန်းမအချို့ထံမှ တစ်ဆင့် ဒေါ်လေးဆင့် သိလိုက်လေပြီ။ သို့တိုင်အောင် မိမိ လာရောက် ကြောင်းကို အစေတော်များက သွားရောက်ပြောပြီး ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် သိကြောင်း သခင်မဝမ် ကိုယ်တိုင် ထွက်၍ ကြိုနေပြီကို တွေ့ရသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း သခင်မ ဆင့်မှာ ပြန်ဆုတ်ရန် မဖြစ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အဆောင်ထဲသို့ဝင်လာကာ မယ်မယ်ကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ရလေ၏။

မယ်မယ်က နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိသဖြင့် သခင်မဆင့်မှာ ထိတ်လန့်လျက်ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ ကိစ္စရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ထွက်သွားပြီး ယုန်ယွမ်းမှာလည်း သူ့အခန်း ပြန်အိပ်နေလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေ၊ သခင်မဝမ်နှင့် အခြားသူများသည်လည်း သခင်မဆင့် အနေရခက်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သခင်မဆင့်ကား မပြန်ရဲသေးချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်အခါတွင်မှ မယ်မယ်သည် လှောင်ပြောင်သရော်သည့်အသံဖြင့်

“ညည်းယောက်ျားဖို့ အောင်သွယ် လိုက်လုပ်ပေးနေတယ် ကြားတယ် ဟုတ်လား၊ အင်း မယားကောင်း မယားမြတ် ပီသပါပေတယ် အေ။ ကိုယ့်ယောက်ျား မငြိုငြင်အောင် ပြုစုတဲ့နေရာမှာတော့ စံထား လောက်ပါပေတယ်။ ယောက်ျားကို အပြုစုကောင်း လွန်သွားတယ်လို့ ဆိုချင်တယ်။ ညည်းမှာ သားတွေ မြေးတွေလဲရပြီ။ ဒါတောင်ယောက်ျား ကို ဒီလောက် ကြောက်ရသေးသကိုး။ တကယ်ဆို သူက ရမ်းကားချင်တောင်မှ ညည်းက တားတန်တားရမယ့်ကိစ္စ။ ခုတော့ ညည်းကိုယ်တိုင်က ယောက်ျား သဘောကျ ခွင့်ပြုထားပေသကိုး။”

သခင်မဆင့်မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလျက်ရှိလေပြီ။

“ကျွန်မ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြပြီး အမျိုးမျိုး ပြောပါသေးတယ် မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစကားကို တစ်လုံးမှ နား မထောင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မမှာ သူ့အလိုလိုက်ပြီး သူ့အကြိုက် ဆောင်ဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

“မဆိုင်ပါဘူးအေ။ သူက လူသတ်ပါလို့ ခိုင်းယင် ညည်းသတ်မှာလား။ စကားပြောယင် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ပြောစမ်းပါ။ ညည်းရဲ့ လင်ညီအစ်မ မိဝမ်ဟာ တော်တော် စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ မိန်းမ။ သူ့မှာ ကျန်းမာရေး မကောင်း သည့်တိုင် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးအတွက် ပူရပန်ရတာတွေ မနည်းဘူး။ ညည်းချွေးမ နတ်ငှက်မယ်က အိမ် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စ တွေကို ကူညီလုပ်ပေးသည့်တိုင် သူ့မှာ အားရတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ ငါ့အတွက် ဘာမှ တာဝန်မတက် စေချင်ဘူး။ သူတို့က သိပ်အလုပ်များလို့ ငါ့အတွက် လစ်ဟင်းတာရှိယင် ငါ့မှာ ယုန်ယွမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အလိုက်တသိ လုပ်ပေးဖော် ရတယ်။ ငါ ဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။ ဘယ်ဟာလိုတယ် ဆိုတာ သူတို့ကို အကုန်ပြောပြတယ်။ သူ့သာမရှိယင် မိဝမ်နဲ့ ငှက်မယ်က အလုပ်များတာနဲ့ ငါ့မှာ ဟိုဟာလို ဒီဟာလိုနဲ့။ ဘယ်သူ ကမှ လုပ်ပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကကော နေရာတကာ လိုက်ကြည့်နေနိုင်မှာတဲ့လား။ ငါ ဘာလိုနေတယ် ဆိုတာကို ငါက နေ့တိုင်း လိုက်ကြည့်နေရ တော့မှာလား။ ခုငါ့မှာ ငါ့စိတ် ငါ့အထာကိုသိတဲ့ အစေတော်ဆိုလို့ ကြီးကြီးမားမားထဲက သူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ နောက်တစ်ချက်က ယုန်ယွမ်းဟာ ဒီမှာရှိတဲ့ သခင်ကြီးတွေနဲ့ရော၊ သခင်မလေး တွေနဲ့ရော အားလုံးနဲ့သင့်မြတ်တယ်။ ငါ့နာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ဘယ်သခင်မဆီကမှ ပိုက်ဆံတို့၊ အဝတ်အစားတို့၊ အခွင့်အရေးတို့ကို မတောင်းဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သူရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပဲ မိဝမ်ရော၊ ငှက်မယ်ကရော အားလုံးက သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ဆက်ဆံခဲ့ကြတယ်။ သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချကြတယ်။ သူရှိတဲ့အတွက် ငါ့မှာလဲ အားကိုးတစ်ခု ရရုံတွင် မကဘူး၊ ကျန်တဲ့လူတွေမှာလဲ ငါ့ ကရိုကထတွေကို မခံရတော့ဘဲ အလုပ်တွေကို ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်နိုင်တယ်။ ငါ့မှာ တစ်ခုခုလိုနေလို့ ချွေးမတွေ၊ မြေးချွေးမတွေက မေ့နေဦး၊ ယုန်ယွမ်း ရှိနေယင် ငါ့မှာ ဘာမှပူစရာမလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ခု ယုန်ယွမ်းမရှိယင် ငါ့အတွက် ဘယ်သူ့ကို ရှာပေးကြမှာလဲ။ တတ်နိုင်လို့ ညည်းတို့က ငါ့အတွက် လူလောက်ရှိတဲ့ အရပ်ကြီးကို ပုလဲတွေ ရွှေတွေနဲ့ ထုပေးဦး စကားမှ မပြောတတ်တာ ဘာလုပ်မှာလဲ။

“ငါ ခုတွင် ညည်းယောက်ျားဆီကို လူလွှတ်ပြီး အပြောခိုင်းမလို့ လုပ်နေတာ။ အပြင်က အမြှောင်တစ်ယောက် လိုချင်တယ်ဆိုယင် အပြင်က ဝယ်ယူလို့။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်လို့။ ငွေစင်တစ်ထောင် ပေးရယင်လဲ

ငါပေးမယ်လို့။ ဒါပေမယ့် ယုန်ယွမ်း ကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငါ အပြောခိုင်းမလို့လုပ်နေတာ။ ယုန်ယွမ်းကို ငါ့အနားမှာ ပြုစု စောင့်ရှောက် ခိုင်းတာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် သားကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ မိခင်အနားမှာ စောင့်ရှောက် ပြုစုနေတာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ညည်း ယောက်ျားကို ပြောလိုက်။ ခု ညည်းလာတာ ကောင်းပါတယ်။ စကားတွေကို ညည်းကတစ်ဆင့် ပြန်ကြားရတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့”

မယ်မယ်သည် သူ့အစေတော်များကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“သွား ဒေါ်လေးဆွေ့နဲ့ သခင်မလေးတွေကို ပြန်လာခဲ့လို့ ခေါ်ချည်စမ်း။ ငါတို့တစ်တွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး စကား ပြောနေကြတာ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သွားကြတာလဲ”

အစေတော်များသည် မယ်မယ် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြလေ၏။

အားလုံး ပြန်လာကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ့ ကမူ “ပြန်လာကာမှ ဘာဖြစ်လို့ အခေါ်လွှတ်တာတဲ့ လဲအေ။ ရှုပ်လိုက်တာ၊ အိပ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်” ဟု ဆိုကာ လိုက်မလာချေ။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးဆွေ့ရယ်။ ကျွန်မတို့ကို သနားသောအားဖြင့် လိုက်ခဲ့ပါ။ မယ်မယ် စိတ်ဆိုးနေတုန်းမို့ပါ။ လိုက်မလာယင်တော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကို သနားသောအားဖြင့် လိုက်ခဲ့ပါ။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ ဒေါ်လေးဆွေ့ ညောင်းလို့ မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုလျှင် ချီပိုးခေါ်ပါ့မယ်”

ဒေါ်လေးဆွေ့က ရယ်လိုက်လျက်

“ညည်းတို့ တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်မတွေအေ။ ဒီလောက်လဲ ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ညည်းတို့ကို လျှာအရသာ ခံပြီး ဆဲရုံအပြင် သူ ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး”

သို့တိုင်အောင် ဒေါ်လေးဆွေ့မှာ မလိုက်ဘဲ မနေရဲသဖြင့် အစေတော်များနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အဆောင်သို့ရောက်လျှင် မယ်မယ်က သူ့ကို အထိုင်ခိုင်းကာ

“ဖဲကလေးဘာလေး ကစားရအောင်အေ။ ညည်းလဲ မရိုက်တာကြာပြီ။ ဒီတော့ ငှက်မယ်နဲ့ ထိုင်ပြီး တစ်ပွဲ နှစ်ပွဲလောက် ကစားကြရအောင်။ တို့ကို သူလိမ်ရိုက် မရိုက် ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်မယ်မယ်။ ကောင်းတယ်။ ဘာကစားကြမလဲ။

ကျွန်မတို့မှာ လေးယောက်တောင် ရှိတာပဲ။ တစ်အိမ်ချင်း ကစားမလား။ လက်လှန် ကစားကြမလား။”

“ဟုတ်သားပဲ။ လေးယောက်ရှိသားပဲ” ဟု သခင်မဝမ် က ပြောလေ၏။

“ငါးယောက် ကစားယင် ပိုပျော်စရာ ကောင်းတာပေါ့အေ။ ယုန်ယွမ်းကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါလား။ သူက ငါ့လက်ထိပ်က ထိုင်ပေ့စေ။ ညည်းကတော့ ဒေါ်လေးလက်ထိပ် ကထိုင်။ ဒေါ်လေးဆွေ မျက်လုံးက သိပ်မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ အလယ်က ထိုင်တော့ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကို ကူနိုင်တာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က သက်ပြင်းချလိုက်ကာ တန်ချွန်းဘက်သို့လှည့်၍

“တန်ချွန်းတို့ကလဲ ပညာတွေတော့ တတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဗေဒင်တို့ဘာတို့ မဟောတတ်တာက ခက်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“အလို ဗေဒင်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ဗေဒင် ဟောတာကို နားထောင်မယ့် အစား မယ်မယ်တို့ဆီက ဖဲနိုင်အောင် ရိုက်ယူ တာက အကျိုးမရှိဘူးလား” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

“တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒီနေ့ ငှက်မယ် ဘယ်လောက် ရှုံးမလဲဆိုတာ ဗေဒင်မေးချင်လို့ပါ။ ဒီလို မဟုတ်ယင်လဲ ဘယ်လောက်များ နိုင်နိုင်မလဲလို့ မေးရတာပေါ့။ ခုပဲကြည့်လေ။ ဖဲဝိုင်းမှ မစရသေးဘူး။ ငှက်မယ်ကို ချုံခို တိုက်မလို့ အထက်အောက် ညှပ်ပိတ်ထားပြီးပြီ”

မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေတို့က ရယ်ကြလေ၏။

ထိုစဉ် ယုန်ယွမ်း ရောက်လာကာ မယ်မယ်နှင့် ငှက်မယ်ကြားတွင် ထိုင်လေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် သက္ကလတ် အနီစ ခင်းကာ ဖဲချပ်များကို ကုလားဖန်ထိုးလျက် ရှိလေ၏။ အတန်ကြာ ကစားလိုက်သည့်အခါတွင် မယ်မယ်မှာနိုင်ဖို့ စက်ဝိုင်း နှစ်ဝိုင်း လောက်သာ လိုတော့သည်အတွက် ယုန်ယွမ်းက ဖဲပစ်ရတော့မည့် နတ်ငှက်မယ်ကို လှမ်း၍ မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ဖဲမပစ်သေးဘဲ အတန်ကြာအောင် ဆိုင်းထားရင်း

“ငှက်မယ် လိုချင်တဲ့ ဖဲက ဒေါ်လေးဆွေ လက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ဟောဒီဖဲကို မပစ်လို့ကတော့ ငှက်မယ်လိုချင်တဲ့ဖဲ ဘယ်တော့မှ သူ့ လက်ထဲက ကျလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး မရှိပါဘူးတော်”

“ရှိပါတယ်၊ မကြည့်ရမချင်း ငှက်မယ်တော့ မယုံသေးဘူး”

“အမယ်လေး၊ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုယင် ကြည့်နိုင်ပါတယ်တော်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ စောစောက ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ ဖဲကို ပစ်ပြီးမှကြည့်”

နတ်ငှက်မယ်က နှစ်ဖဲချပ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ဒေါ်လေး ဆွေက

“ညည်းဖဲကို မလိုချင်ပါဘူး။ ကဲ တည့်ဖဲပစ်အေ။ တော်တော်ကြာ
မယ်မယ် ဒေါင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ကဲ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ မဟုတ်တဲ့ဖဲကို ပစ်လိုက်မယ်။ ရော့”

သို့ရာတွင် မယ်မယ်က ပြုံးရွှင်လျက်ဖြင့် ဖဲကိုကောက်ရန်
လက်လှမ်းထား လိုက်ပြီးလျှင်

“ဘာလဲ ညည်း ပြန်ကောက်ချင်သေး လို့လား။ မဟုတ်တဲ့ ဖဲလို့
ညည်းကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“ကဲ ဒါ့ကြောင့်မို့ ခပ်စောစောက ဗေဒင်ဆရာကို ဗေဒင်မေးချင်တယ်လို့
ပြောတာပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ငှက်မယ် အပြစ်ပဲ”

မယ်မယ်က ရယ်ကာ

“ဟုတ်ပါတော်။ မိငှက်မယ်တို့ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ပါးကိုတောင်
ပြန်ရိုက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကဲ မဆွေ့ရေ။ မြင်တယ်မ ဟုတ်လား။ ငါက
ဖဲရိုက်ကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူးအော့။ ကံကောင်းလို့ နိုင်နိုင်နေတာ။
မြင်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မယ်မယ်ကိုက ကံကောင်းလွန်းလို့ နိုင်တာပါ”

နတ်ငှက်မယ်သည် လျော်စရာရှိသည့် ငွေများကို ရေတွက်လျက်
ရှိပြီးနောက် ငွေများကို ကြိုးနှင့်ပြန်၍ သီလိုက် ပြီးနောက်

“ဪ မယ်မယ်က ဖဲကစားတာဟာ နိုင်ချင်လို့ ကစားတာ မဟုတ်ဘူး။
ကံကို စမ်းချင်လို့ ကစားတာလား။ ဒီလိုဆိုယင် ငှက်မယ် ကလဲ ပေးရမယ့်
ငွေတွေကို ဘာရေတွက် ပေးနေစရာ လိုသေးသလဲ။ လက်ထဲ ပါသလောက်
ပေးလိုက်ယင် မယ်မယ် လက်ခံမှာပဲ မဟုတ်လား”

မယ်မယ်သည် သူ ဖဲကိုင်ရမည့် အလှည့်ရောက်လျှင် ကိုယ်တိုင်
ကိုင်လေ့မရှိဘဲ ယုန်ယွမ်းကို ကုလားဖန်ထိုး ခိုင်းလေ့ရှိရာ ဤတစ်ကြိမ်တွင်
ဒေါ်လေးဆွေနှင့် စကားပြောနေစဉ် ယုန်ယွမ်းသည် ကုလားဖန်ထိုးခြင်း၊
ဖဲကိုင်ခြင်းမပြုဘဲ ငှက်ကြီး ထိုင်နေသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် မယ်မယ်က

“ဟဲ့ ယုန်ယွမ်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့အတွက်တောင် ဖဲကိုင်
မပေးတော့ဘူးလား”

ယုန်ယွမ်းက ဖဲထုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်လျက်

“မလေး ငှက်မယ် ကမှ ပိုက်ဆံ မလျော်သေးတာပဲ မယ်မယ်”

“ဟုတ်လား။ ဟဲ့ ငှက်မယ် လျော်ဦးလေ။ လျော်တော့ ပိုပြီး ကံကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာတာပေါ့အေ”

မယ်မယ်သည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ နတ်ငှက်မယ်၏ ရှေ့တွင် ကြိုးဖြင့် သီထားသည့် ငွေစအတွဲကြီး တစ်တွဲကို ယူလာရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ အစေတော် တစ်ယောက်သည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ငွေစအတွဲကို ယူလာကာ မယ်မယ့်ရှေ့တွင် ချထားလေ၏။

“ပြန်ပေးလေ မယ်မယ်။ ကဲပါ။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ငှက်မယ်ပေး ရမယ့်ငွေကို လျော်ပါမယ်။ ငွေတွဲ ကိုတော့ ပြန်ပေးပါ”

ဒေါ်လေးဆွေက ရယ်လိုက်လျက်

“မယ်မယ်တို့ ကတော့ တကယ် ကပ်စေးနဲ့တယ်ဟေ့။ ဒါက အပျော်ကစားတာပဲကွယ်”

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုင်ရာမှထလာကာ ဒေါ်လေး ဆွေ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီးနောက် မယ်မယ်ငွေ ထည့်သည့် သစ်သား သေတ္တာကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးလျှင်

“ဒေါ်လေးဆွေ၊ အဲဒီ သေတ္တာကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ ဒီသေတ္တာကြီးဟာ ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်လောက်ဝါးမျို ထားသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ခု ငှက်မယ်တို့ကစားတာ တစ်နာရီတောင် မပြည့်ချင်သေးဘူး။ ဒီသေတ္တာကြီးက ငွေတွဲတွေကို လက်ယပ်ခေါ်နေပြီ။ ဒီပိုက်ဆံတွဲတွေလဲ သေတ္တာကြီးထဲ ရောက်သွားရော မယ်မယ်လဲ စိတ်တိုလာရော၊ အဲဒီတော့ ငှက်မယ်တို့ ဝိုင်းလဲ ပျက်ရော။ အဲဒီအခါ ကျတော့ မယ်မယ်က ငှက်မယ်ကို အိမ်တာဝန်တွေ သွားလုပ်ချည်ဆိုပြီး ပြန်လွှတ်တော့မယ်”

အားလုံး အားရပါးရ ရယ်လျက်ရှိစဉ် ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်တွင် ငွေမလောက်ဟု အထင်ရှိသဖြင့် ငွေတွဲ တစ်တွဲကို ကိုင်၍ ရောက်လာလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ပင်အဲရယ်။ ဒါတွေကို ကိုယ့်ရှေ့မှာ လာချဖို့ မလိုပါဘူး။ မယ်မယ်ရဲ့ရှေ့က အပုံပေါ်ကိုသာ တင်လိုက်ပါ။ ဒီတော့ သေတ္တာကြီးထဲ မှာလဲ ငွေတွေ လက်ယပ် မခေါ်ရတော့ဘူးပေါ့”

မယ်မယ်မှာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်လျက်ရှိလေရာ ဖဲချပ်များကိုပင် ကောင်းကောင်းမကိုင် နိုင်တော့သဖြင့် စားပွဲပေါ်တွင် ဖဲချပ်တို့ လွင့်စဉ်ကျကုန်လေ၏။ မယ်မယ်က ယုန်ယွမ်းကို တံတောင်ဖြင့် တွက်ကာ နတ်ငှက်မယ်၏ နှုတ်ခမ်းကို ဆိတ်ရန် ပြောလေ၏။

ပင်အဲသည် ပိုက်ဆံတွဲကို မယ်မယ့်ရှေ့တွင် ချကာ ရယ်၍
ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်လျှင် ကျိလျှံနှင့် တွေ့လေ၏။

“ပင်အဲ။ မေမေ့ကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား။ ဖေဖေ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“သခင်မကြီးဆင့်လား။ မယ်မယ့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေလေရဲ့။
တုတ်တုတ်မှတောင် မလှုပ်ရဲဘူး။ အရမ်းသွားသွား ခေါ်မ နေနဲ့။ အဘွားကြီး
စိတ်တိုနေလို့ စိတ်လက်ကြည်လင်အောင် မနည်းလုပ်ထားရတာ”

“ငါက ဒီပြင်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ လဆန်း ဆယ့်လေးရက်နေ့မှာ
လိုင်တတို့သား ခုံမင်းဖြစ်လို့ ဧည့်ခံပွဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ မေမေ
သွားမလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ။ သွားမယ်ဆိုယင် သူ့သန်လျင်းကို အဆင်သင့်
ပြင်ထားရ အောင်လို့။ နေ့စမ်းပါဦး။ ငါက ငါ့အမေ သွားခေါ်တာ ဘာဖြစ်သလဲ။
မယ်မယ်ကကော ဘာတွေ စိတ်တိုနေတာလဲ”

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်ကာ

“ကျွန်မ သတိပေးတာကို သခင်လေး ကောင်းကောင်း နားထောင်ပါ။
တစ်အိမ်လုံး သခင်မကြီး ဝမ်းရော၊ သခင်လေး ပေါက်ယုရော
အကြိမ်းခံနေရတယ်။ ခု သခင်လေးပါ ရောပြီး အကြိမ်းခံချင်လို့လား”

“ဒီကိစ္စက ပြီးသွားပါပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဘာပူစရာ
ရှိတော့သလဲ။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက ငါနဲ့လဲ ဘာမှဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခု ဖေဖေက
အခေါ်ခိုင်းလို့ လာခေါ်ရတဲ့ကိစ္စပဲ။ ငါက ကိုယ်တိုင်မခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်
ယောက်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ယင် ငါ့အပေါ်မှာ မဲပြီး ကြိမ်းဦးမှာ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျိလျှံသည် ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။
သူပြောသည်မှာ ယုတ္တိရှိသဖြင့် ပင်အဲသည် နောက်မှ လိုက်လာခဲ့လေ၏။
ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျိလျှံသည် ခြေဖျားထောက်ကာ
အတွင်းဆောင် အနီးသို့ လာခဲ့ပြီး အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်လေ၏။
သခင်မဆင့်မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိပြီး မျက်စိရှင် သော နတ်ငှက်မယ်မှာ
သူ့ကို မြင်သွားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က အသာရှောင်နေရန်
မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီးနောက် သခင်မ ဆင့်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပြု၍
လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် သခင်မဆင့်မှာ မယ်မယ် ခွင့်မပြုဘဲ
မပြန်ရဲသည့်အတွက် ထိုနေရာမှာပင် ရပ်လျက်ရှိကာ မယ်မယ်ကို
လက်ဖက်ရည် ငွဲ့ပေးနေလေ၏။ မယ်မယ်က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လှည့်ယူ
လိုက်သည့်အခါတွင် အချိန်မီ ကွယ်ချိန် မရလိုက်သည့်အတွက်
ပြတင်းပေါက်ပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသည့် ကျိလျှံကို လှမ်းမြင်လိုက်လေ၏။

“ဟိုအပြင်ဘက်က ချောင်းကြည့်နေတာ ဘယ်သူလဲဟင်။ အထဲကို

ချောင်းကြည့်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မယ်မယ်။ ငှက်မယ်လဲ ချောင်းကြည့်နေတယ်လို့ ထင်လိုက်တာပဲ။ ငှက်မယ် သွားကြည့်လိုက် မယ်လေ” ဟု ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကျီလျှံသည် စပ်ဖြဖြလုပ်ကာ အထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

“လဆန်း ဆယ့်လေးရက်နေ့ အလှူကို မေမေ သွားမလားလို့ လာမေးတာပါ။ သွားမယ်ဆိုယင် သန်လျင်း အဆင်သင့် ပြင်ထားရအောင်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ အထဲကို ဝင်မမေးဘဲ အပြင်ဘက်မှာ ပြုတစ်ပြုတစ် လုပ်နေရတာလဲ” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

“မယ်မယ်တို့ ဖဲကစားနေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ငှက်မယ် ထွက်လာယင် ငှက်မယ်ကိုပဲ မေးမယ် ဆိုပြီး ငှက်မယ်ကို စောင့်နေတာပါ”

“အမယ်လေးကွာ။ ဒါများ ဒီကို လာမေးနေရသေးသလား။ ကိုယ့်မယားကိုယ် မေးမှာများ အိမ်ပြန်လာသည်အထိ ဘာဖြစ်လို့ မစောင့်နိုင်ရတာလဲ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုယ့်မယားကို မေးချင်သလောက် မေးပါလေ့။ ဘာများ ဒီလောက် အရေးကြီးနေလို့လဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူ့ကို မသင်္ကာလို့ ချောင်းကြည့်နေတာလဲ။ တော်တော် ခိုးကြောင် ခိုးငှက် လုပ်တတ်တဲ့ကောင်။ လူကိုလန့်သွားတာပဲ။ သွား။ မင်းမိန်းမ မအားသေးဘူး။ ငါနဲ့ ဖဲကစားရဦးမယ်။ အိမ်ပြန်ပြီး ချောအဲရဲ့ မိန်းမနဲ့ တွေ့ပြီး ငှက်မယ်ကို ဘယ်လိုမကောင်းကြိလဲ ဆိုတာ တိုင်ပင်ချည်ဦး”

အားလုံးရယ်မောနေကြစဉ် ယုန်ယွမ်းက

“ချောအဲရဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး မယ်မယ်။ ပေါက်အဲရဲ့ မိန်းမ”

“အေး၊ အေး ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ နာမည်တွေကို ငါ ဘယ်မှတ်ထားနိုင်ပါ့မလဲအေ။ ပေါက်လား အဲလား ပေအဲလား ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဒီအကြောင်းပြောယင် ငါစိတ်တိုလွန်းလို့။ ငါ ဒီစံအိမ်ကြီး ရောက်စတုန်းက မြစ်ရဲ့ သတို့သမီး အဖြစ် ရောက်လာတာအေ။ ခု မြစ်ချွေးမ တွေတောင် ရနေပြီ။ ဒီစံအိမ်ကို ရောက်လာတဲ့ ငါးဆယ့်လေးနှစ် အတွင်းမှာ ထိတ်စရာ လန့်စရာတွေလဲ တွေ့ခဲ့ပြီ။ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာတွေကိုလဲ တွေ့ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကိစ္စ လောက် ရှက်စရာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စမျိုးကိုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး။ သွား၊ ပြောရင်း ဆိုရင်း စိတ်တိုတယ်။ ငါ့မျက်စိ ရှေ့မှာ လာမနေစမ်းနဲ့”

ကျီလျှံသည် မည်သို့မျှ မပြောရဲတော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ်

ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသည့် ပင်အဲက

“ကဲ ဘယ့်နှယ်ရှိစ။ အစတုန်းက မပြောဘူးလား။ ခုတော့ အကြိမ်းခံ လိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။”

ထိုစဉ် သခင်မဆင့် ထွက်လာသည့်အတွက် ကျိလျှံက

“အမှန်က ဖေဖေကြောင့် ဖြစ်ရတာဗျ။ ခုတော့ သူ့ကိစ္စကြောင့် မီးခိုးကြွက်လျှောက် အဆူခံရကုန်တာပေါ့။”

သခင်မဆင့်က

“ဟဲ့ကောင်၊ တော်စမ်း၊ မပြောစမ်းနဲ့။ မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မယ်။ တချို့သားများ မိဘကိုရိုသေလိုက်တာ။ အဖေအတွက် အသေခံ ဆိုယင်တောင် အသေခံကြမှာ။ ဒါပေမယ့် နင့်မှာတော့ ဒီလောက် ကလေးအပြောခံရတာနဲ့ ညည်းလိုက်တာ။ သတိ ကြပ်ကြပ်ထားပါနော်။ ခုတလောမှာ နင့်အဖေကြီး စိတ်လက်မကြည်သာဘူး။ တော်တော်ကြာ အရိုက်ခံရယင် မကောင်းဘူး။”

“ကဲ အိမ်ကိုပြန်မှာ မြန်မြန်ပြန်စမ်းပါ မေမေရယ်။ ကျွန်တော်ကို အရှာခိုင်းလိုက်တာ ကြာလှပြီ။”

ကျိလျှံသည် သူ့မိခင်နှင့်အတူ ဝင်းပေါက်မှထွက်ကာ အခြားဝင်းတစ်ခုသို့ ကူးလာခဲ့ကြလေ၏။

သခင်မဆင့်က မယ်မယ်၏ သဘောထားကို အတိုချုပ်၍ ပြောပြသည့်အခါ၌ ကျိရဲ့သည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ကျိရဲ့သည် နေထိုင်မကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ မယ်မယ်ထံသို့ မသွားတော့ပဲ နေ့တိုင်း မိန်းမနှင့် သားဖြစ်သူ ကျိလျှံကိုသာ ဂါရဝပြုရန် လွှတ်လေ့ ရှိလေ၏။ ကျိရဲ့သည် မယ်မယ်ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိရဲ့သည် အမြှောင်တစ်ယောက် ယူရေး စီမံကိန်း ကိုမူ စွန့်လွှတ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ သူ လူများကိုစေလွှတ်ကာ အမြှောင်တစ်ယောက်ကို အရှာခိုင်းသည်တွင်

နောက်ဆုံး၌ ယင့်ဟုန် ဆိုသည့် အသက်ဆယ့်ခုနစ် နှစ်အရွယ် သူငယ်မလေး တစ်ယောက်ကို ငွေစင်ရှစ်ပိဿာ ပေးကာ အမြှောင်မယားအဖြစ် ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။ ဤအကြောင်းကို တော်လောက်ပြီ။

မယ်မယ်၏ ခန်းဆောင်ထဲမှ ဖဲပိုင်းမှာ ညနေစာစားချိန်မရောက်မီ ပိုင်းသိမ်းလေ၏။ နောက်ရက်များမှာ များစွာ ထူးခြားမှု မရှိကြဘဲ ကုန်လွန်သွားခဲ့ကြလေ၏။

မကြာမီ လဆန်းဆယ့်လေးရက်နေ့သို့ ကပ်လာသည့်အခါ၌ လိုင်တ၏မိန်းမသည် မနက်အစောကြီးပေါက်လာကာ သူတို့အလှူကို လာ၍ဖိတ်လေ၏။ မယ်မယ်သည် စိတ်လက်ရွှင်ပျလျက် ရှိသည့်အလျောက် သခင်မ ဝမ်း၊ ဒေါ်လေးဆွေ၊ ပေါက်ယုနှင့် မိန်းကလေးများကိုပါ ခေါ်ကာ လိုင်တတို့၏ ခြံထဲတွင် နေ့ဝက်မျှ အချိန်ဖြုန်းလေ၏။ လိုင်တတို့၏ ဥယျာဉ်မှာ မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ မဖြစ်သည့်တိုင် ကျယ်ကျယ် လွင့်လွင့် ရှိသည့်ပြင် စမ်းချောင်းကလေးများ၊ ကျောက်ခက် ကျောက်ဆောင်များ၊ သစ်ပင်များနှင့်တကွ အဆောင်ကလေးများ ပါရှိလေ၏။

ဆွေဖန်၊ ကျီချန်၊ ကျီလျှံ၊ ကျီယုန်နှင့် နိန် စံအိမ်နှင့် ယွန်း စံအိမ်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းများ အားလုံးကိုလည်း အပြင်ခန်းဆောင်တွင် ဧည့်ခံလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှင့် ခပ်ဝေးဝေး ဆွေမျိုးများမှာ လာရောက်ခြင်း မပြုကြချေ။ ကျီရှဲ့လည်း လာရောက်ခြင်း မရှိချေ။

သူတို့နှင့်အတူ အရာရှိများနှင့် လူကုံထံသားများကိုလည်း ဖိတ်ကြားထားလေ၏။ ထိုအထဲတွင် လူစဉ်လျှံဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ပါလေ၏။ သူ့ကို တစ်ခါမျှသာ တွေ့ရပြီး နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့သဖြင့် သူ့ကို တွေ့ချင်လျက်ရှိရာ အခန့်သင့် ဖြစ်သွားလေ၏။ လူစဉ်လျှံမှာ ပြဇာတ်များတွင် ပါလေ့ရှိသဖြင့် အချို့က သူ့ကို မိန်းမလျာ ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည့် အတွက် ဆွေဖန်သည် သူ့ကို တွေ့ချင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ဆွေဖန်သည် လူစဉ်လျှံကို တွေ့ချင်နေတုန်းတွင် အခန့်သင့် တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။

လူစဉ်လျှံ၏ သတင်းကို အခြားသူများလည်း ကြားသိပြီး ဖြစ်ရာ အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်လာသော အခါ၌ ကျီချန်သည် နှုတ်သွက်လာခဲ့ကာ ပြဇာတ်နှစ်ပုဒ်လောက်ကို ဝင်ကပေးရန် ပြောဆို၍ ကပြီးသည့်အခါတွင်လည်း လူစဉ်လျှံနှင့် အတူထိုင်ကာ ထွေရာလေးပါး တို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

လူစဉ်လျှံမှာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်းသက်လာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်စဉ် ကတည်းက ပင်လျှင် မိဘများ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့လေ၏။ လူစဉ်လျှံသည် ပညာတတ်တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် ပွင့်လင်းရက်ရော၍ စိတ်သဘောထား ကြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ပြင် နေထိုင်ရာတွင်လည်း ရှေးမဆန်ဘဲ ခေတ်နှင့်အညီ လိုက်လျောစွာ နေထိုင်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ လူစဉ်လျှံသည် လုံ့ပစ်ကောင်းသူ၊ ဓားရေးကျွမ်းသူ ဖြစ်သည့်ပြင် အရက်နှင့် လောင်းကစားမှုတွင်လည်း ဝါသနာကြီးလှသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ပြင် အစေတော် မိန်းကလေးများ နှင့် တရုန်းရုန်း နေလေ့ ရှိပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂီတသမား တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ရပ်ချော၍ နုသဖြင့် သူ့ကို မသိသူ အချို့က ဇာတ်မင်းသားဟု

ထင်ကြလေ၏။ ယနေ့အလှူတွင် သူ့ကို ဖိတ်ခြင်းမှာ လိုင်တ၏ သား ခုံမင်းအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည့် ရှန်းယုန် နှင့် ခင်မင်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ အခြားဧည့်သည်များမှာ အရက် သောက်ကြသည့်တိုင် လူကြွေးရရ နေကြသော်လည်း ဆွေဖန်မှာ သူ ထုံးစံအတိုင်း မူးလျှင် ဆူပူသောင်းကျန်းစ ပြုလာသည့်အတွက် လူစင်လျှံ သည် စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြင့် ထပြန်တော့မည် ပြုစဉ် ရှန်းယုန်က တားထားလေ၏။

“ခင်ဗျားကို ပေါက်ယုက ဝင်လာလာချင်း မြင်လိုက်တယ်တဲ့။ ဧည့်သည်တွေ များနေလို့ စကား မပြောသေး တာပါတဲ့။ ပြီးတော့ ပွဲပြီးယင်လဲ မပြန်ပါနဲ့ဦးတဲ့။ ခင်ဗျားကို မေးချင်တာလေး ရှိလို့ပါတဲ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ပြန်တော့မယ် ဆိုယင် ကျွန်တော် သူ့ကို သွားခေါ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ အချင်းချင်း တွေ့ပြီးမှ ပြန်တော့ ကျွန်တော့် ဝတ္တရားလဲ ကျေသွား တာပေါ့”

ရှန်းယုန်သည် သူငယ်တော်အချို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“သွား ဟောဟိုမှာရှိတဲ့ အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ယောက် ကို ခပ်တိုးတိုးပြောခဲ့။ သခင်လေး ပေါက်ယု အပြင် ထွက်ခဲ့ပါလို့ မှာနေတယ်လို့”

လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ကုန်စာလောက် အကြာတွင် ပေါက်ယုသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။

ရှန်းယုန်က ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“ဟောဒီမှာ ညီမောင် တွေချင်နေတယ် ဆိုတဲ့ လူစင်လျှံရယ်။ စကားပြောနှင့်ကြဦး။ ကျွန်တော်တော့ တခြား ဧည့်သည်တွေကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ပေါက်ယုနှင့် လူစင်လျှံတို့သည် ဘေးရှိ ဧည့်ခန်းဆောင်ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် နေရာ အသီးသီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

“မကြာခင်တုန်းက အစ်ကိုလေး ချင်ချွန်းရဲ့ သင်္ချိုင်းကို ရောက်ခဲ့တယ်နော်” ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့တယ် အစ်ကိုလေး။ တလောတုန်းက ကျွန်တော်တို့ သူ့သင်္ချိုင်းနားမှာ သွားပြီး သိမ်းငှက်လွှတ်ပြိုင်ပွဲ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ မိုးတွင်း မိုးသည်းလို့ရှိယင် သင်္ချိုင်းတော့ ပျက်စီးတော့ မှာပဲလို့ ထင်လို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မြင်းနဲ့သွားပြီး သေသေချာချာ သွားကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ သင်္ချိုင်းက တော်တော်လေးတောင် ပျက်စီးစပြုနေပြီ။ ဒါနဲ့ အိမ်ပြန်လာပြီး နောက်နှစ်ရက်လောက် ရှိတော့ ကျွန်တော် ပန်းရံသမားနှစ်ယောက် ငှားပြီး သွားပြင်ခဲ့တယ်”

ပေါက်ယုက

“ဪ ဟုတ်ပြီ။ ဒါကြောင့်ကိုး။ လွန်ခဲ့တဲ့ လထဲတုန်းက ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်မှာရှိတဲ့ မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ကန် ထဲက ကြာစေ့တွေ မှည့်တာနဲ့ ကျွန်တော် မိန်းမနဲ့ကို လွှတ်ပြီး ကြာစေ့ ဆယ်စေ့ပို့ပြီး သင်္ချိုင်းမှာ အလှူခိုင်းလိုက်တယ်။ သူ ပြန်ရောက်လာတော့ မိုးတို့ ဘာတို့ရွာလို့ သင်္ချိုင်းမှာ ပျက်တာတွေ ဘာတွေ ရှိသေးသလားလို့ မေးကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက မပျက်ဘူးတဲ့။ တလောကတုန်းက ထက်တောင် ကောင်းနေသေးတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်ယောက် လာပြီး ပြင်သွားတယ် ထင်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ သူ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ထဲက ပြင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆ လိုက်တယ်လေ။ ကျွန်တော်ကလဲ အိမ်ထဲမှာချည်းပဲ ကုပ်နေရပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပိုင်သလို ဖြစ်နေတော့ ခက်တယ်ဗျာ။ တစ်ချက်ကလေး မလှုပ်လိုက်နဲ့။ လှုပ်လိုက်တာနဲ့ လူသိတော့တာပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်မယ် မကြံနဲ့။ တစ်ယောက် ယောက်က ဖျက်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အချုပ်အချယ်တွေ များတော့ ဘာမှ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ မလုပ်နိုင်ဘူးဗျ။ ပိုက်ဆံ ရှိပေမယ့် ကျွန်တော် သုံးချင်တာကို မသုံးနိုင်ပါဘူး။”

လူစဉ်လျှံက

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့လေ။ အပြင်မှာ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တာတွေကို ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ သူ့ကို သတိရ နေတယ်ဆိုယင် ပြီးတာပါပဲ။ မကြာခင် ဒသမ လဆန်း တစ်ရက်နေ့ ရောက်တော့မှာပါ။ အဲဒီအခါကျယ်င် သူ့သင်္ချိုင်းကို သွားပြီး ကျွန်တော် လှူဦးမှာပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ သိသားပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင် ပိုက်ဆံရယ်လို့ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရသမျှ ပိုက်ဆံလဲ လက်ကြားထဲက ယိုကျသလို လျှော့ခနဲ ကုန်သွားတာပဲ။ အရေးကိစ္စ ကြုံလာယင် လက်မဲ့ မဖြစ်အောင် ပိုက်ဆံတွေကို စုစုဆောင်းဆောင်း လုပ်သင့်တာပေါ့။”

“ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားအခြေအနေကို သိရအောင် ကျွန်တော် မိန်းမနဲ့ကို လွှတ်မလို့ စီစဉ်နေတာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကလဲ အိမ်မှာ ဖမ်းလို့ကို မရနိုင်ဘူး။ ဒိုက်ပုံများလို မျောနေတာပဲ။ ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေတယ်။”

“ကျွန်တော့်ကို မတွေ့လို့လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်တာကို လုပ်သွားကြတာပေါ့။ ဒါတောင် မကြာခင် ကျွန်တော် ခရီးရှည်တစ်ခု ထွက်စရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ သုံးလေးနှစ်နဲ့ ပြန်ရောက်မယ် မထင်ဘူး။”

“ဒီလောက် အကြာကြီး သွားရအောင် ဘာကိစ္စမို့လို့လဲဗျာ”

လူစဉ်လျှံ က နာကြည်းစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်မှာ

မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အချိန်တန်တော့ သိရ မှာပေါ့။ ခု လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ပြန်မှပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း တွေ့ခဲ့ပါတယ်ဗျာ။ ဒီနေ့ည သူတို့ အလှူပြီးလို့ လူရှင်းအောင် မနေနိုင်တော့ဘူးလား။”

“ခင်ဗျားနဲ့ အမေဘက်က ဆွေမျိုးတော်မလား မသိဘူး။ ဆွေ့ဖန်ရယ်လေ။ သောင်းကျန်းနေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆက်နေယင် တစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခပ်စောစောက ရှောင်တာ ကောင်းတယ်”

ပေါက်ယုက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ သူနဲ့ ရှင်းအောင်နေတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် အကြာကြီး ခရီးရှည် ထွက်သွားဖို့ တော့ မကောင်းဘူး ပေါ့ဗျာ။ ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိရဘူးလား။ တိတ်တိတ်ကလေးတော့ ထွက်မ သွားပါနဲ့”

ပြောရင်း ဆိုရင်း ပေါက်ယုမှာ မျက်ရည်တွေ ကျလာလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ သွားခါနီးတော့ ခင်ဗျားကို လာနှုတ်ဆက် ပါဦးမယ်။ ဘယ်သူ့မှတော့ မပြောပါနဲ့”

လူစဉ်းလျှံသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရင်း

“နေပါစေ၊ ကျွန်တော့်ကို အပြင်ထိအောင် လိုက်မပို့ ပါနဲ့တော့”

လူစဉ်းလျှံ သည် ခန်းဆောင်ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ သူ ဝင်းပေါက်လောက် အရောက်တွင်

“ဟေ့၊ လူစဉ်းလျှံကို ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်တာ ဘယ်ကောင်လဲကွ” ဟု အော်နေသော ဆွေ့ဖန်၏ အသံကို ကြားရ လေ၏။

လူစဉ်းလျှံ၏ မျက်လုံးမှာ ဒေါသကြောင့် ဝင်းလက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ လူစဉ်းလျှံသည် ဆွေ့ဖန်ကို တစ်ချက်တည်းဖြင့် အလဲထိုးသတ်ပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့ရာတွင် မူး၍ ရန်ဖြစ်လျှင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ရှန်းယုန်ကို အားနာသည့် အတွက် စိတ်ကို မနည်း ချုပ်တည်းထားလိုက် ရလေ၏။

လူစဉ်းလျှံကို မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ ဆွေ့ဖန်မှာ အဖိုးတန်ရတနာ တစ်ခုကို ကောက်ရလိုက် သကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ဆွေ့ဖန်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ လူစဉ်းလျှံ၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီးလျှင်

“ငါ့ညီ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီနားတွင်ပါ။ ခုလေးတွင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ငါ့ညီ ပြန်သွားယင် ဘယ်ပျော်စရာ ကောင်းတော့မလဲ။ ကိုယ့်ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ခဏလောက်နေပါဦး ကိုယ့်ညီရာ။ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ရှိယင် ကိုယ့်တာဝန် ထားလိုက်စမ်းပါ။ မသွားပါနဲ့ဦး။ ကိုယ့်ညီ ရာထူးလိုချင်သလား။ ပိုက်ဆံလိုချင်သလား။ ကိုယ့်ညီရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဖန်တီးပေးမှာပေါ့”

လူစဉ်လျှံသည် ထိုစကားကြောင့် ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်း ဆိုးသဖြင့် အကြံတစ်ခုရကာ ဆွေ့ဖန်ကို ဘေးသို့ ခေါ်သွားပြီး

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့် ကိုယ့်ညီရယ်။ တကယ်ပြောနေတာပါ။ မဟုတ်ယင် ခုချက်ချင်း လဲကျပြီး သေရပါစေရဲ့”

“ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုယင် ဒီမှာတော့ ပြောလို့မကောင်းဘူး။ ခဏနေယင် ကျွန်တော် အယင်သွားနဲ့မယ်။ တအောင့်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့။ တစ်ညလုံး ထိုင်စကားပြောကြပြီ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ ကောင်လေး နှစ်ယောက် မွေးထားတာရှိတယ်။ အစိမ်းသက်သက် ကလေးတွေ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား အစေတော်တွေကို ခေါ်မလာခဲ့နဲ့။ ဟိုမှာ ခင်ဗျားကို ပြုစု စောင့်ရှောက်မယ့် လူတွေ ရှိပါတယ်”

ဆွေ့ဖန်မှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် တစ်ဝက်လောက် အမူးပြေ သွားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်ရလေ၏။

“တကယ် ပြောနေတာလား ကိုယ့်ညီ”

“ခက်ပါတိတော့ဗျာ။ ခင်ဗျားကလဲ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ညာပြောနေရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ။ ကိုယ့်ညီကို ကိုယ်ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ညီရဲ့ နေရာကို ကိုယ်မသိဘူးကွ။ ကိုယ့်ညီက သွားနှင့်ယင် ကိုယ်ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ရှာရမလဲ”

“ကျွန်တော် နန်းမြို့မြောက်တံခါး အပြင်ဘက်မှာ နေတယ်။ တစ်ညလောက် ကျွန်တော်နဲ့ လာအိပ်ပေါ့ဗျာ”

“ကိုယ့်ညီနဲ့သာ နေရမယ်ဆိုယင် ကိုယ့်အိမ်က အရေး မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒီလိုဆိုယင် မြောက်နန်းမြို့တံခါး တံတားပေါ်က စောင့်နေမယ်။ ကဲ

ဧည့်ခံပွဲထဲကို သွားကြဦးစို့ရဲ့။ ကျွန်တော် ထွက်သွားတာ မြင်ယင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဆွေဖန်က သဘောတူလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်နေရာတွင် ကိုယ်ပြန်ထိုင်ကာ အရက်တစ်ခိုင်း ထပ် သောက်ကြလေ၏။ ဆွေဖန်ကား ဂနာမငြိမ် နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေပြီ။ သောက်ရင်းလည်း ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် လူစင်လျှံကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိပြီး ဝမ်းသာလျက်ရှိလေရာ ခဏကြာလျှင် ဆွေဖန်သည် သူများ အလှည့်ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ အရက်ကို တစ်အိုးပြီး တစ်အိုး သောက်လျက်ရှိလေ၏။ အတန်ကြာသည့်အခါတွင် လူစင်လျှံသည် ထိုင်ရာမှထကာ အပြင်သို့ အသာထွက်လာခဲ့လေ၏။ အပြင်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် မိမိသည် မြို့ပြင်သို့ ခဏသွားဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်သို့ ပြန်နှင့်စေလိုကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုကာ မိမိ၏ သူငယ်တော် ဆင်နုအား အိမ်သို့ အပြန်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် လူစင်လျှံသည် မြင်းပေါ်သို့တက်စီး၍ နန်းမြို့ မြောက်တံခါးအတိုင်း ထွက်လာခဲ့ပြီး ကျုံးတံတား ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဆွေဖန်ကို စောင့်လျက်ရှိလေ၏။ ထမင်းတစ်ခိုင်း စာလောက်မျှ မကြာမီတွင် မိမိထံသို့ မြင်းစီး လာနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုလူမှာ ဆွေဖန် ဖြစ်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် အထမ်းသည်၏ အုံးမောင်းကဲ့သို့ ခေါင်းကို ဘယ်ညာလှည့်ကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လာလေ၏။ ဆွေဖန် သည် အဝေးသို့သာ အာရုံစိုက်၍ ငေးကြည့်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် လမ်းဘေးတွင် ချည်ထားသည့် လူစင်လျှံ၏ မြင်းကို မမြင်ဘဲ ကျော်၍ စီးသွားလေ၏။ လူစင်လျှံသည် စက်လည်းစက်ဆုပ်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်လျက် ရှိရာမှ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း ကာ သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ဆွေဖန်သည် မြင်းကိုစီးလာရင်း အိမ်ခြေတို့ တဖြည်းဖြည်း ကျလာသည်ကို သတိ ထားမိလာ၏။ ဆွေဖန် သည် နောက်သို့ပြန်လှည့်၍ ရှာသည်တွင် မိမိဆီသို့ လာနေသည့် လူစင်လျှံကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ကိုယ့်ညီ ကတိတည်မှာပဲလို့ ကိုယ်ထင်သားပဲ”

“စီးစီး၊ မြန်မြန်စီး။ ကျွန်တော်တို့ လူတွေ မြင်လို့ လိုက်လာကြ လိမ့်မယ်” ဟု လူစင်လျှံက ပြောလေ၏။

လူစင်လျှံသည် မိမိမြင်းကို ဒုန်းစီးလာခဲ့ရာ ဆွေဖန်သည်လည်း နောက်မှ ဒုန်းစီး၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ကိုင်းတောတို့ ဖုံးနေသည့် စိမ့်ကြီးတစ်ခုအနားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လူစင်လျှံသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ မြင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ချည်ထားလေ၏။

“ဆင်းလေဗျာ။ သစ္စာတော့ ဆိုရမယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်ယောက် က

သစ္စာဖောက်တယ် ဆိုယင် ကျိန်စာမိပါ စေသား လို့တော့ သစ္စာဆိုရမယ်”

ဆွေဖန်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ကုန်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်ညီပြောတာ မှန်တယ်”

ထို့နောက် ဆွေဖန်သည် မြင်းကို တိုင်တွင်ချည်ကာ
ခူးထောက်လိုက်ပြီးနောက်

“တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ယင် သစ္စာဖောက်ယင်
ကောင်းကင်စောင့်နတ်၊ မြေစောင့်နတ်တို့သည် ကျွန်ုပ်အား”

သူသစ္စာဆို၍ မပြီးမီမှာပင် ရွမ်းဆိုသော အသံကို နောက်ဘက်ဆီမှ
ကြားလိုက်ရပြီး နောက်မှ တူကြီးဖြင့် ထုလိုက်သကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်ရလေ၏။
ဆွေဖန်၏ မျက်လုံးထဲတွင် မှောင်အတိကျသွားကာ ငွေကြယ်ပွင့်များသည်
ပြုံးပြက် လက်သွားပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

လူစဉ်လျှံသည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။
ထို့နောက် ဆွေဖန်သည် ထိုသို့ အငိုက်ခံရဖူးသူ မဟုတ်ကြောင်းကို
သိသည့်အတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ မျက်နှာကို
သုံးလေးချက်လောက်မျှသာ ခပ်ဖော့ဖော့ထိုးလေရာ ခဏကြာလျှင် ဆွေဖန်၏
မျက်နှာပေါ်တွင် သစ်သီးဆိုင်မှ သစ်သီးကြီးများကဲ့သို့ အရောင်မျိုးစုံ သော
အလုံးကြီးများသည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာလေ၏။ ဆွေဖန်က ရုန်း၍
ပြန်ထရန် ကြိုးစားတိုင်း လူစဉ်လျှံက ခြေထိုး၍ လှဲလိုက်သဖြင့် ဆွေဖန်မှာ
မြေကြီးပေါ်တွင် တပုန်းပုန်း ပက်လက်လန်ကျလျက် ရှိလေ၏။

“ဒီကိစ္စကို တို့နှစ်ယောက် သဘောတူပြီးသားပဲကွ။ တကယ်လို့
မင်းသဘောမတူဘူး ဆိုယင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါလား။ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့
ညာခေါ်ပြီး ရိုက်ရတာလဲ”

ဆွေဖန်သည် ထိုသို့ ပြောဆိုကာ ပါးစပ်ကလည်း ညစ်ညမ်းစွာ
ဆဲရေးလျက် ရှိလေ၏။

လူစဉ်လျှံက

“ကိုယ့်ဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား။ ခုခင်ဗျား
ကျုပ်ကို တောင်းပန်ရမယ့် အစား ထပ်ပြီး စော်ကားနေပြန်ပြီ။ ခင်ဗျားကို
သတ်လို့လဲ အလကားပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို သင်ခန်းစာ ပေးရမယ်”

လူစဉ်လျှံသည် ကြာပွတ်ကိုယူကာ ဆွေဖန်၏ ကျောပြင်ကို
လေးငါးဆယ်ချက်ခန့် ရိုက်လေရာ ဆွေဖန်မှာ အရက်မူးပြေလျက်
နာကျင်လွန်းသဖြင့် အော်နေလေ၏။

“ခင်ဗျား တော်တော် သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူပဲ။ ဒီလောက် ကလေး ရိုက်တာကိုတောင် မခံနိုင်ဘူးလား” ဟု ဆိုကာ လူစဉ်လျှံသည် ဆွေဖန်ကို စိမ့်မြေအစပ်သို့ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားကာ သူ့ကို ရွံ့ထဲတွင် နှစ်လေ၏။

“ကဲ ကျုပ် ဘာကောင်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီ မဟုတ်လား”

ဆွေဖန်ကား မှောက်လျက်ကြီး လဲကာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ညည်းလျက်ရှိလေ၏။ လူစဉ်လျှံသည် ကြာပွတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ကာ လက်သီးဖြင့် ထိုးပြန်လေ၏။ ဆွေဖန်မှာ အော်ဟစ်ကာ ဟိုမှ သည်မှ လှိမ့်လျက်ရှိလေ၏။

“အမယ်လေး၊ နံရိုးတွေ ကျိုးကုန်ရောပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါမှားပါတယ်၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါကြားတဲ့သတင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါပြီ။ သူများပြောတိုင်း မယုံသင့်ဘူးဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်ပါပြီ”

“တခြားလူတွေကို ဒီအထဲ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်ဝန်ခံပါ”

“မင်းဟာ ငါထင်သလို မိန်းမလျာ မဟုတ်ဘူး။ ငါမှားပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီကောကွာ။ နောက်ထပ် ဘာပြောရ ဦးမှာလဲ”

“မရဘူး၊ ဒီလောက်နဲ့တော့ မရဘူး၊ တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်”

“ကိုယ့်ညီရယ်” ဟု ဆွေဖန်က ပြော၍မဆုံးမီ လူစဉ်လျှံက လက်သီးဖြင့် တစ်ချက် ပိတ်ထိုးပြန်လေ၏။

“အမယ်လေး ငါ့ညီရယ်”

လူစဉ်လျှံက နှစ်ချက်ဆင့်၍ ထိုးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် မသိလို့ မိုက်မှားမိပါတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ နောက်ဆိုယင် ဆရာ့ကို ကျွန်တော် မလေးမစား မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကြောက်ပါပြီ”

“အဲဒီ စိမ့်ထဲက ရေတွေကို နှစ်ငုံလောက် သောက်လိုက်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ရေတွေက ညစ်ပတ်ပါတယ်”

လူစဉ်လျှံက လက်သီးဖြင့်ထိုးရန် ရွယ်လိုက်၏။

“သောက်ပါ့မယ်၊ သောက်ပါ့မယ်”

ဆွေဖန်သည် ခေါင်းကိုငုံကာ ကျူပင်များကြားရှိ စိမ့်ရေကို သောက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ငုံလိုက်ရုံမျှ ဖြင့်ပင် မမျို နိုင်တော့ဘဲ ရေတွေ ပြန်ကျလာလေ၏။

“အလကားလူ။ ခင်ဗျားအန်ဖတ်တွေကို ပြန်လျက်”

ဆွေဖန်သည် ထိုင်၍ရှိခိုးကာ

“သနားပါ ကိုယ့်ညီရယ်။ ကိုယ် ပြန်ပါရစေတော့။ နံလွန်းလို့ ပြန်မျိုလို့ မရတော့လို့ပါ”

“ခင်ဗျား အန်ဖတ်တွေက နံစော်နေတာပဲ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် လူစင်လျှံသည် ဆွေဖန်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ကာ မြင်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် မြို့ဘက်သို့ စီးလာခဲ့လေ၏။ သူ ပြန်သွားသည့် အခါ၌ ဆွေဖန်သည် ထိုလူကို အထင်မှား မိမိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နောင်တရ၍မဆုံး ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ဆွေဖန်သည် ကိုယ်ကို ကုန်း၍ ထရန် ကြိုးစားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒဏ်ရာများမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လျက် ရှိလေ၏။

ဧည့်ခံပွဲမှ သူတို့နှစ်ယောက် ပျောက်သွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည့် အခါ၌ ကျီချန်နှင့် အခြားသူများသည် နေရာအနှံ့ လိုက်၍ ရှာကြသော်လည်း မတွေ့ကြတော့ချေ။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နန်းမြို့ မြောက်တံခါးမှနေ၍ မြို့ပြင် ထွက်သွားကြကြောင်းဖြင့် သတင်းဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဆွေဖန်၏ သူငယ်တော်များသည် ဆွေဖန် အမိန့်မရဘဲ လိုက်လာ သည်ကို ဆူခံရမည် စိုးသဖြင့် မလိုက်ရဲဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျီချန်မှာ စိတ်မချသဖြင့် ကျီယုန်နှင့် သူငယ်တော် တစ်ယောက်ကို မြို့မြောက် တံခါး အပြင်ဘက်သို့ အရှာခိုင်းလိုက်လေ၏။ လိုက်ရှာသူများသည် နန်းမြို့ မြောက်တံခါးမှ တံတားကိုဖြတ်ပြီး မြို့ပြင်ဘက် နှစ်မိုင်ခန့်အထိ မြင်းစီး၍ လိုက်ရှာကြလေရာ ကျူပင်တွေ ပေါက်လျက်ရှိသည့် စိမ့်မြေ တစ်ခု အနီးရှိ သစ်ပင်တွင် ကြိုးချည်ထားသော ဆွေဖန်၏မြင်းကို တွေ့ကြလေ၏။

“မြင်း ဒီနားမှာရှိယင် လူလဲ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိရမယ်”

မြင်းနား ကပ်လာသည့်အခါတွင် လမ်းဘေး ကျူတော ကြားထဲမှ ညည်းသံတစ်ခုကို ကြားသဖြင့် အသံကြားရာ သို့ လာကြည့်သည့် အခါ၌ အဝတ်အစားတွေ စုတ်ပြတ်ကာ မျက်နှာတွေ ဖူးဖူးရောင်လျက်ရှိပြီး ဝက်လူးထားသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေ အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေသည့် ဆွေဖန်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျီယုန်ကား အကင်းပါးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အဖြစ်အပျက်ကို ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ကျီယုန်သည် မြင်းပေါ်မှ လျင်မြန်စွာဆင်းကာ သူလူများအား ဆွေဖန်ကို သယ်ယူ၍ မြင်းပေါ်သို့ အတင်ခိုင်းလေ၏။

“အချစ်ကိုလိုက်ရှာတဲ့ အစ်ကိုဆွေဖန်တစ်ယောက်တော့ အချစ်ကို မတွေ့ဘဲ ရွံ့အိုင်ထဲ ရောက်နေပြီကွ။ ကြည့်ရတာကတော့ ဒီလောက်တောင် အတတ်ဆန်းချင်တဲ့လူ ငါ့သမက်လုပ်ခိုင်းယင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး နဂါးမင်းကြီးက နဂါးပြည် ခေါ်သွားတာထင်တယ်။ ခုတော့ နဂါးပြည်မရောက်ဘဲ နဂါးချိုနဲ့ သွားဆောင့်မိတယ် ထင်တယ်”

ဆွေဖန်မှာ ရှက်လွန်းသဖြင့် မြေမျိုခံလိုက်ချင် စိတ်ပင် ပေါက်နေလေ၏။ ဆွေဖန်သည် မြင်းမစီးနိုင်သဖြင့် နန်းမြို့ မြောက်ဘက်တွင် သန်လျင်းတစ်စင်းကို အငှားခိုင်းလိုက်ရလေ၏။ ထိုနောက်တွင် သူတို့ အားလုံးသည် မြို့ထဲသို့ ပြန်လာ ခဲ့ကြလေ၏။ ကျီယုန်က သူ့အား အလှူသို့ ပြန်ခေါ်သွားမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်နေသေး သော်လည်း ဆွေဖန်က ရှိခိုး မတတ် တောင်းပန်သည့်အတွက် သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျီယုန်သည် အလှူအိမ်သို့ပြန်လာကာ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ကျီချန်အားပြောပြလေ၏။ လူစင်လျှံက ဆွေဖန် အား ရိုက်နှက်လိုက်ကြောင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကျီချန်သည် ပြုံးကာ

“အင်း ဒီကောင်တော့ ဒီလိုဆုံးမပေးမှ တော်ကာကျတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့ည ဧည့်ခံပွဲပြီးသည့်အခါ၌ ကျီချန်သည် ဆွေဖန်၏ အခြေအနေကို သွားရောက်မေးမြန်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆွေဖန်မှာ နေမကောင်း သည့်အတွက် ထွက်၍ မတွေ့နိုင်ကြောင်းဖြင့် အိမ်ခန်းထဲမှ ပြောခိုင်းလေ၏။

မယ်မယ်တို့အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ မိမိတို့ အဆောင် အသီးသီးသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ ယင်လင်း၏ မျက်လုံးများမှာ ငိုထားသဖြင့် မို့လျက်ရှိသည်ကို ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ သတိပြုမိကြလေ၏။ ယင်လင်းထံမှ အကျိုးအကြောင်းကို သိရသည့်အခါတွင် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့သည် ဆွေဖန်ကို သွားကြည့်ကြလေ၏။ ဆွေဖန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေ ပြည့်လျက်ရှိသော်လည်း အရိုးကျိုးခြင်း မရှိချေ။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ သားကို ချစ်လည်းချစ် ဒေါသလည်းထွက်သဖြင့် ဆွေဖန်ကိုရော၊ လူစင်လျှံကိုပါ ထည့်၍ ကျိန်ဆဲလျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်ကို တိုင်တန်း လိုက်သည့်အတွက် ဒေါ်လေး ဆွေသည် ယင်လင်းကို မယ်မယ်ထံသို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“သိပ်တော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်ဟန် မတူပါဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက်အတူတူ အရက်သောက်နေကြတာပဲ။ အရက်သောက်ပြီး

ရန်ဖြစ်တာမျိုးကတော့ ရိုးနေပါပြီ။ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ မူးလာယင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အရိုက်တော့ ခံကြရတာပဲ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုဆွေဖန် ဆိုးတယ် ဆိုတာလဲ လူတိုင်းအသိ မဟုတ်လား။ မေမေသားအတွက် ဘယ်လောက် သောက ရောက်နေတယ် ဆိုတာ သမီးသိပါတယ် မေမေ။ အစ်ကို နေကောင်းသွားယင် ဦးလေး ကျိချန်တို့ ကျိလျှံတို့ကလဲ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူကိုခေါ်ပြီး လူတွေရှေ့မှာ တောင်းပန်ခိုင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ခုနေမှာ မေမေက ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်ပြီး ဟိုတိုင်သည်တိုင် တိုင်နေယင် မေမေသားကို အလိုလိုက် လွန်းတယ်လို့ ဘေးလူတွေ က ပြောကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်သားကို မြှောက်ပေး၊ ကိုယ့်သား အရိုက်ခံရတော့ အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီး ဆွေမျိုးအားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်တယ်လို့ ပြောကြလိမ့်မယ်”

“အင်း ငါ့သမီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒေါသထွက်တော့ ခေါင်းပူပူနဲ့ ပြောမိတာပေါ့အေ”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်ကာ

“အမှန်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်တာလဲ ကောင်းကောင်းပဲ မေမေ။ မေမေ သားက မေမေကိုလဲ မကြောက်ဘူး။ တခြားလူတွေ ပြောတဲ့ စကားကိုလဲ နားထောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုပြီးတောင် ဆိုးလာသေးတယ်။ ဒီလို နာနာလေးလဲ ထိပေးဦးမှ။ ဒါမှ မေမေသား ဆင်ခြင်မယ်”

ဆွေဖန်ကား ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် လှဲနေရင်းက လူစင်လျှံကို အခဲမကြေနိုင်သေးချေ။ လူစင်လျှံ၏ အိမ်ကို မီးရှို့ရန်၊ ရိုက်ရန်၊ ရုံးတင်တရားစွဲရန် သူလူများကို ပြောလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဆွေ က သူလူများကို တားဆီး ထားကာ

“လူစင်လျှံက မူးပြီးလွန်မိတဲ့ အတွက် သူ့မှာ နောင်တရလို့ မဆုံး ဖြစ်နေပါပြီကွယ်။ ခုတော့ ကြောက်လို့ ရွှေမြို့တော် မှာတောင် မရှိတော့ပါဘူး။ ထွက်ပြေးပါပြီ”

ထိုသတင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင်မှ ဆွေဖန်၏ ဒေါသတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားလေ၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် ဆက်ဖတ်ပါလေ။

အရိုက်ခံရသည့် လူရမ်းကား တစ်ယောက် ခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

အစေတော် ကဗျာရူးမလေး တစ်ယောက်က ကဗျာစပ်ရန် ကြိုးစားခြင်း။

လူစဉ်လျှံ ထွက်ပြေးပြီဟု သိရသည့်အခါ၌ ဆွေဖန်မှာ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပြေလာခဲ့လေပြီ။ ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါ၌ ဒဏ်ရာများလည်း ပျောက်ကင်းစ ပြုလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆွေဖန်သည် ရက်သဖြင့် ဒဏ်ရာများ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားသည် အထိ နေထိုင်မကောင်းချင်ယောင် ဆောင်လျက်ရှိလေ၏။

မကြာမီ ဒသမလသို့ ရောက်လာသည်ခွဲတွင် ဆွေဖန်တို့ ဆိုင်များတွင် အလုပ်လုပ်သည့် ဆိုင်တာဝန်ခံ များသည် နှစ်ချုပ်စာရင်းများ ပြုလုပ်ရန် တောင်ပိုင်းသို့ ခရီးထွက်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဆွေဖန်တို့ အိမ်သားစု အနေဖြင့် ထိုစာရင်းကို များကို နှုတ်ဆက်ပွဲ ကျင်းပရလေ၏။

ထိုသို့ ခရီးထွက်ရမည့် သူများတွင် ကျန်းတေဟီး ဆိုသူ တစ်ယောက် ပါရှိလေ၏။ ကျန်းတေဟီးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိပြီး ဆွေဖန်တို့၏ အပေါင်ဆိုင်များတွင် ငယ်ငယ်ကတည်းက လုပ်ကိုင်လာသူ လူဟောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ယခုအချိန်တွင်ကား ငွေဝိဿာ နှစ်ရာသုံးရာခန့် စုမိဆောင်းမိခဲ့လေပြီ။ ကျန်းတေဟီး သည် နွေဦးပေါက်သည် အထိ ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်မလာလိုသည့် အတွက် ဤသို့ပြောလေ၏။

“ဒီနှစ်မှာ သင်္ချိုင်းပူဇော်ပွဲလုပ်တဲ့ ပန်းစက္ကူတွေနဲ့ အမွှေးနံ့သာတွေ တော်တော်ရှားတယ်။ ဒီလိုရှားပုံမျိုးနဲ့ဆိုယင် နောက်နှစ်မှာ တော်တော်ဈေးကောင်းလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ နှစ်သစ်ကူးပြီးလို့ရှိယင် ဒီက အပေါင်ဆိုင်ကို ကြီးကြပ်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော့်သားအကြီးကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သင်္ချိုင်းပူဇော်ပွဲသုံး ပန်းစက္ကူတွေနဲ့ နံ့သာယပ်တောင် တွေကို လိုက်ဝယ်ချည်ဦးမယ်။ နဂါးလှေပွဲတော် မတိုင်ခင် အဲဒီပစ္စည်းတွေကို အမီရောင်းနိုင်အောင် အရောက်ပို့လိုက်မယ်။ အကောက်တွေနဲ့ ကုန်ကျစရိတ် နုတ်ပြီးသား အမြတ်ချည်းပဲ ရာနှုန်းတော်တော်များများ ကျန်လိမ့်မယ်”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင် ဆွေဖန် စဉ်းစားမိသည်မှာ “ငါ့မှာ လူရိုက်ခံရလို့ လူတောထဲမှာ မျက်နှာ ကိုတောင် မပြရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ရွှေမြို့တော်က နေပြီး တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည်

ရှောင်နေ နိုင်ယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ခက်တာက ရွှေမြို့တော်မှာ ဘယ်သွားပုန်းရမလဲ မသိဘူး။ ဒီလိုချည်းပဲ နေထိုင် မကောင်း ချင်ယောင် ဆောင်နေလို့လဲ ကြာရှည်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ ငါဟာ စာအုပ်တို့ ဘာတို့ကိုလဲ ယောင်လို့ မကိုင်ဖူးဘူး။ စစ်မှုလဲ မထမ်းခဲ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့မှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်နေတယ်။ ဝင်ငွေထွက်ငွေ စာရင်းကို တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး။ ပေသီးတွက်ခုံကိုလဲ တစ်ခါမှ မကိုင်ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ဒေသဆိုင်ရာ ထုံးစံလေ့တွေ ကိုလဲ မသိဘူး။ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီတော့ ငွေနည်းနည်းပါးပါး ယူပြီး ကျန်းတေ့ဟီးနဲ့ တစ်နှစ်လောက် လိုက်သွားရယင် ကောင်းမလားမသိဘူး။ လိုက်သွားရလို့ ပိုက်ဆံကုန်တာ မကုန်တာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မျက်နှာကြီးကို လူမမြင်အောင် တစ်နှစ်လောက် ရှောင်နေဖို့က အရေးကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ဒေသန္တရ ဗဟု သုတ တို့ဘာတို့ လဲ ရတာပေါ့”

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် စားသောက်ပွဲပြီးသည့်အခါ၌ ဆွေ့ဖန်သည် ကျန်းတေ့ဟီး ကို အနီးသို့ခေါ်ကာ မိမိ၏ အကြံအစည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီးလျှင် အတူသွားနိုင်ရန် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် အစောင့်ခိုင်းလေ၏။

ထိုနေ့ ညနေတွင် ဆွေ့ဖန်သည် သူ့စီမံကိန်းကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေအား ဖွင့်ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် ရွှေမြို့တော်တွင် ဆွေ့ဖန်မရှိသည့်အတွက် ဝမ်းသာသည့်တိုင် မိမိမျက်ကွယ်တွင် ဒုက္ခရောက်မည် စိုးရိမ်လျက် ရှိလေ၏။ ပိုက်ဆံကုန်သည် ကမူ အရေးမကြီးလှချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆွေသည် သဘောမတူနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“မေမေနဲ့ နေယင်တော့ မျက်စိရှေ့မှာ မို့လို ဒီလောက် မစိုးရိမ် ပါဘူးကွယ်။ ခု မင်းလိုက်သွားမယ် ဆိုတော့ မေမေတို့မှာ စီးပွားရေး ကိစ္စတွေ စီမံခန့်ခွဲဖို့ ငွေရေးကြပ်တည်းလို့ပဲ လုပ်ရသလိုလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ မေမေ့ သဘော ကတော့ အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေစေချင်တာပဲ။ မင်းငြိမ်ငြိမ်နေမယ် ဆိုယင် ငွေစင် ဆယ်ပိဿာ ရှာပေးတာ ထက်တောင် မေမေဝမ်းသာမှာပဲ”

သို့ရာတွင် ဆွေ့ဖန်မှာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် အမေ့ စကားကို နားမဝင်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ခက်တယ် မေမေ။ ကျွန်တော် အိမ်မှာနေတော့လဲ မင်းဟာ အလုပ်မလုပ်ဘူး။ စာမသင်ဘူး၊ ဘာဘူးနဲ့ အမြဲ ဆူနေတယ်။ ခု ကျွန်တော်က ပေတာတေတာတွေကို ရပ်ပြီး အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်

လုပ်တော့မယ် ဆိုပြန် တော့လဲ မလုပ်ရပြန်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မိန်းကလေးလို အိမ်ထဲမှာ တကုပ်ကုပ် နေရတော့ မှာလား။ ခုမဟုတ်လဲ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ မေမေ ကျွန်တော့်ကို အပြင်ကို ခိုင်းရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျန်းတော့ဟီး ဟာ အသက်လဲ ကြီးပြီ။ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးဆိုလို့လဲ ဘာမှမရှိဘူး။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့တဲ့ လူယုံတစ်ဦး။ ဒီလိုလူနဲ့ လိုက်သွားတာ ဘာ စိတ်မချစရာရှိသလဲ။ ကျွန်တော်မှားယင် သူပြင်ပေးမှာပေါ့။ သူဆုံးမမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူက အရောင်းအဝယ် အကြောင်းကိုလဲ ကောင်းကောင်း နားလည်တော့ ဒီလိုလူနဲ့ လိုက်ရတာ ကျွန်တော့် အတွက် အများကြီး အကျိုးရှိပါတယ် မေမေ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ခုတော့ မသွားရဘူးတဲ့။ မသွားရလဲ နေပေါ့လေ။ တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်ထွက်ပြေးမှာပဲ။ လုပ်ကိုင်ပြီး ကြီးပွားတော့မှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ကျွန်တော် ပြောသလို ဟုတ် မဟုတ် စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့။”

ဆွေဖန်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အိပ်ရာဝင်သွားလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေသည် သမီးဖြစ်သူ ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုအကြောင်း ကို ပြောဆိုကျန်ရစ်ခဲ့ ကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“သူ တကယ် အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း လုပ်ချင်တယ် ဆိုယင်လဲ ကောင်းတာပေါ့ မေမေရယ်။ ဒါပေမယ့် ညာပြောတာ ဆိုယင်တော့ အိမ်ပြင်ကို ရောက်တာနဲ့ မေ့မေ့သား ပေဦးတေဦးမှာပဲ။ အဲဒီ အခါကျယ်င် သူ့ကို ထိန်းရတာ ပိုတောင် ခက်ဦးမယ်။ ကဲပါ မေမေရယ်၊ ဒီလောက် စိတ်ညစ်ခံ တွေးမနေပါနဲ့။ သူတကယ် ပြင်သွားတယ် ဆိုယင်လဲ သူ့အတွက် ကောင်းတာပေါ့။ မပြင်ဘူး ဆိုယင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ တော့မလဲ။ သူ့ထိုက်နဲ့သူကံပေါ့။ တစ်ချက်က သူကံ ပေါ်မှာ တည်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို ဘယ်လောက် ကြပ်ပေးနိုင်သလဲဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ တည်တယ်။ သူလဲ သူငယ်နှပ်စား ကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့တာ။ သူ့ကို ခရီးမသွားတတ် သေးဘူး၊ အလုပ်အကိုင် မလုပ်တတ်သေးဘူးလို့ အစိုးရိမ်ကြီးပြီး အိမ်မှာပဲထားယင် နောက်နှစ်ကျတော့လဲ ဒီလိုပဲဖြစ်ဦးမှာပဲ။ သူပြောတာလဲ ဟုတ်သင့် သလောက် ဟုတ်သားပဲ။ သူ စီးပွားရေး လုပ်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုယင် စမ်းကြည့်ပေစေပေါ့။ အလွန်ရှုံးယင် ငွေစင်ပိဿာ ကိုးဆယ် တစ်ရာပေါ့။ ပြီးတော့လဲ စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတွေလဲ ပါသားပဲ။ ဒီမှာလဲ သူမရှိဘူး ဆိုယင် လောလောဆယ် သူ့အတွက် စိတ်အေးရတာပေါ့။ သူ့ကို ကူညီမယ့်လူ မစမယ့်လူ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ အားကိုး ရတော့မှာ။ စားစရာရှိယင် စားရမယ်။ စားစရာမရှိယင် ငတ်မယ် ဆိုတာကို သူသိလာမှာပေါ့။ ဒီလို သူတစ်ယောက်တည်း နေလာယင် သူ့ကိုယ်သူ

ထိန်းသိမ်းပြီး အိမ်မှာထက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေမှာပေါ့”

ဒေါ်လေးဆွေသည် ထိုကိစ္စကို အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

“အင်း ငါ့သမီးပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်လေ။ သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်သွားတယ် ဆိုယင်လဲ အသုံးအဖြုန်း တို့ ဘာတို့ ချွေတာ သွားတော့မှာပါ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် သားအမိ နှစ်ယောက်သည် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် ကျန်းတေ့ဟီး ကို ထမင်းစား ဖိတ်လေ၏။ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခါနီးတွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် သူ့သားအား ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုရန် ကျန်းတေ့ဟီးကို တတွတ်တွတ် မှာကြားလျက် ရှိလေ၏။ ကျန်းတေ့ဟီး ကလည်း အစစ အရာရာ စိတ်ချရန် ကတိပေးလေ၏။

စားသောက်ပြီး၍ ပြန်ခါနီးသည့်အခါတွင် ကျန်းတေ့ဟီး က

“လဆန်း ဆယ့်လေးရက်ကတော့ ရက်ရာဇာပဲခင်ဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်တူ ဆွေဖန်ရေ အထုပ်အပိုးတွေ ဘာတွေကို အသင့်ပြင်ပြီး ဝန်တင်လားကို အသင့်ငှားထား။ လဆန်း ဆယ့်လေးရက် မနက် စောစောထွက် ကြရအောင်”

ဆွေဖန်မှာ ဝမ်းသာလျက်ရှိကာ ထိုသတင်းကို မိခင်ကြီးအား သွားရောက် ပြောကြားလေရာ မိခင်ကြီးနှင့် ညီမ ဖြစ်သူ ပေါက်ကြည်တို့သည် ဆွေဖန် ခရီးသွားရန်အတွက် ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်တို့ကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဆွေဖန်၏ နို့ထိန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် နို့ထိန်းကြီး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပစ္စည်းထိန်းတစ်ယောက်၊ အတွေ့အကြုံရှိသည့် ဝါရင့် ကျွန် နှစ်ယောက်၊ ဆွေဖန်နှင့် အမြဲပါလေ့ ရှိသည့် သူငယ်တော် နှစ်ယောက် ကိုလည်း ထည့်လိုက်သေးရာ သူတို့အားလုံးပေါင်း ခြောက်ယောက် နှင်နှင် ရှိလေ၏။ ဝန်စည်စလယ်များတင်ရန် လှည်းသုံးစီးနှင့် လား ကောင်းကောင်း သုံးစီးကိုလည်း ငှားထားလေ၏။ ဆွေဖန်မှာ အိမ်ရှိ မြင်းဇောင်းမှ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် အနက်ရောင်လားကြီးကို အသုံးပြုမည် ဖြစ်ပြီး မြင်းတစ်ကောင် ကိုလည်း အရန်အဖြစ် ယူခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ပြီးနောက်တွင် ဆွေဖန်၏ မိခင်နှင့် ညီမဖြစ်သူ ပေါက်ကြည်တို့သည် ဆွေဖန်အား သတိပေးစကား၊ အကြံပေးစကား ပြောကြားကြလေ၏။ ထိုအကြောင်းများကိုမူ ဤနေရာတွင် ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

ကျား လဆန်း ဆယ့်သုံးရက်နေ့သို့ ရောက်လျှင် ဆွေဖန်သည် မိခင်ဘက်မှ တော်သည့် ဦးကြီးကို သွားရောက် ကန်တော့ပြီးနောက် ကျဆွေမျိုးစု များကိုလည်း သွားရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျချန်

စသည့် ဆွေမျိုးများက ဆွေ့ဖန်အား နှုတ်ဆက်ညစာ ထမင်းကျွေး ဧည့်ခံသည့် အကြောင်းတို့ကို ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

လဆန်းဆယ့်လေးရက် မနက်လင်းအားကြီး အချိန်လောက်တွင် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ညီမပေါက်ကြည် တို့သည် ဆွေ့ဖန်အား ပွဲတက်တံခါးဝ အထိ လိုက်ပို့ကြပြီး မျက်စိအောက်မှ ဆွေ့ဖန် ပျောက်သွားသည်အထိ မျက်ရည် ဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးမျှော်ကြည့် နေကြပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေသည် ရွှေမြို့တော်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ရာတွင် အသက်ကြီးကြီး အထိန်းတော်ကြီးများနှင့် အစေတော် သူငယ်မ ကလေး အချို့အပြင် အိမ်စေ အိမ်ထောင်စု လေးငါးစုလောက်ကိုသာ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ယခုအချိန်တွင် အစေတော် ငါးယောက်မှာ ဆွေ့ဖန်နှင့် ပါသွားပြီ ဖြစ်လေရာ ရွှေမြို့တော်ရှိ မိမိတို့အိမ်တွင် ယောက်ျား အစေတော်ဆို၍ တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ထိုနေ့တွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် ဆွေ့ဖန်၏ အိပ်ဆောင်မှ အလှအပပစ္စည်းများ၊ ကန့်လန့်ကာများ၊ အခြား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ အားလုံးကို ဖြုတ်ယူ၍ သိမ်းထားလိုက်လေ၏။ ဆွေ့ဖန်နှင့်အတူ လိုက်သွားသည့် ယောက်ျား အစေတော် နှစ်ယောက်၏ မိန်းမများကိုလည်း အတွင်းဆောင် များဘက်သို့ ပြောင်းနေရန် အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။ ထို့ပြင် ဆွေ့ဖန်၏ ပျော်တော်ဆက်ကလေး တစ်ဦးဖြစ်သည့် ယင်လင်းကိုလည်း သူ့အခန်းကို ပိတ်ပြီး မိမိတို့အခန်းသို့ လာနေရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“မေမေ့မှာ အဖော်တွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ။ ယင်လင်းကို သမီးဆီကို ပို့လိုက်ပါလား။ ဥယျာဉ်ထဲဆိုယင် နေရာလဲကျယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ ညတာကလဲ ရှည်လာတော့ သမီး တစ်ယောက်တည်း သိပ်ပျင်း တာပဲ။ အဖော်အပေါင်း ကလေး ရှိတော့ အပျင်းပြေတာပေါ့” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေက ပြုံးလိုက်ကာ

“အေး ဟုတ်သားပဲ။ မေမေ မေ့သွားတယ်။ နို့မို့ယင် အစ ကတည်းက မေမေကပဲ အခေါ်ခိုင်းတာပေါ့။ တစ်နေ့ကတွင် သမီးရဲ့ အစ်ကိုကို ပြောမိသေးတယ်။ တို့မှာ ဝမ်းဆင့် ဆိုတဲ့ ကောင်မကလေးကလဲ ငယ်သေးတော့ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း မတတ်သေးဘူး။ ယင်အဲ ဆိုတဲ့ ကောင်မကလဲ မင်းကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုစုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အစေတော် တစ်ယောက်လောက် ဝယ်ရယင် မကောင်းဘူး လားလို့ ပြောမိသေးတယ်”

ပေါက်ကြည်က

“အကြောင်းမသိဘဲ အပြင်ကဝယ်ယူတဲ့ အစေတော်ဆိုတာ မြင်းကို

ရမ်းဝယ်ရသလိုပါပဲ မေမေရာ။ ကောင်းယင် တော်ပါရဲ့။ ကောင်းယင် ပိုက်ဆံကုန်ရုံပဲ။ ပိုက်ဆံကုန်တာနဲ့ ပြီးယင် တော်သေးတယ်။ နောက်မှာ သူက ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးဦးမယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဝယ်မယ် ဆိုယင်လဲ စုံစမ်းပြီးမှ ဝယ်ပါ။ ဘုမသိ ဘမသိ နဲ့တော့ မဝယ်လိုက်ပါနဲ့”

ပေါက်ကြည်သည် ယင်လင်းအား သူ၏ အိပ်ရာလိပ်များကို ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုး ခိုင်းပြီးနောက် ပစ္စည်းများအား အထိန်း အဘွားကြီး တစ်ယောက်နှင့် ချင်အဲ တို့ကို ခေါ်ကာ သဇင်မြိုင်ရိပ်သာသို့ အပို့ခိုင်း လိုက်လေ၏။

ယင်လင်းက

“သခင်လေးဆွေဖန် မရှိယင် သခင်မလေး ပေါက်ကြည်နဲ့ လိုက်နေဖို့ မေမေ့ဆီကို ခွင့်တောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူး ထားတာ။ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကမြင်းချင်တယ် ဘာတယ်နဲ့ ပြောမှာစိုးလို့ မပြောခဲ့ဘူး။ ခု မလေးပေါက်ကြည် က ခေါ်တော့ ဟန်ကျသွားတာပေါ့”

ပေါက်ကြည်က

“ဥယျာဉ်ကြီးထဲကို ညည်း ကောင်းကောင်း မရောက်ဖူးပေမယ့် ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို ညည်း ဘယ်လောက် သဘောကျနေတယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ် ယင်လင်းရယ်။ ခဏတဖြုတ် လာကြည့်လို့ကတော့ အလကားပေါ့။ ခုလို ငါနဲ့ အတူ တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည် လာနေတော့ ညည်းလဲ ညည်းကြည့်ချင်တဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးကို ကြည့်ရ၊ ငါ့မှာလဲ အဖော်ရ ဆိုတော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“မလေး ပေါက်ကြည်နဲ့ နေတုန်းမှာ ကျွန်မ ကဗျာစပ် သင်ချင်လိုက်တာ။ သင်ပေးပါလားဟင်”

“အင်း ညည်းကတော့ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေ့ ညည်းရောက်တဲ့နေ့မှာ ငါ အကြံပေးမယ်။ ဒီနေ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ သခင်မကလေးတွေကို လိုက်ပြီးနှုတ်ဆက်ပါ။ ဥယျာဉ်အပြင်ဘက် အရှေ့တံခါးမှာရှိတဲ့ သခင်မကြီး တွေကို လိုက်ဂါရဝပြုပါ။ မယ်မယ်က စပြီး ကန်တော့။ ဥယျာဉ်ထဲကို ပြောင်းလာပြီလို့ မပြောနဲ့။ သူတို့က မေးမှ ငါက ခေါ်လို့ ဥယျာဉ်ထဲကို ပြောင်းလာတယ် ဆိုတာပြော။ အပြင်ဘက်က သခင်မကြီးတွေကို ကန်တော့ပြီး ဥယျာဉ်ထဲက သခင်မလေး တွေကို လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ချည်”

ယင်လင်းက သဘောတူကြောင်း ပြောဆိုကာ သွားတော့မည် အပြုတွင်

ပင်အဲ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ရောက်လာ လေ၏။ ယင်လင်းက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည့်အခါတွင် ပင်အဲသည် မပြုံးချင့် ပြုံးချင့်ဖြင့် သူ့ကို ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ပေါက်ကြည်က ပင်အဲသို့ လှမ်း၍ပြောသည်မှာ

“ငါ ပျင်းနေတာနဲ့ ယင်လင်းကို ဥယျာဉ်ထဲကို ခေါ်လာတာ။ ညည်းတို့ သခင်မလေး နတ်ငှက်မယ်ကို အကြောင်းကြား ခိုင်းမလို့ စိတ်ကူးနေတာ”

“မလေးကလဲ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။ ဘာသွားပြောနေစရာ လိုသလဲ” ဟု ပင်အဲက ပြောလိုက်လေ၏။

“လိုတာပေါ့ကွယ်။ “ဧည့်ရိပ်သာတို့တွင် ဧည့်သည်ရှိရာ၏။ ကျောင်းတို့တွင် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် ရှိရာ၏” ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိသားပဲ။ အရေးတော့ မကြီးဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုပြောထားယင် ညကျတော့ ဝင်းမှူးက တံခါးမပိတ်ခင် ဘယ်သူ ကျန်တယ် မကျန်ဘူးဆိုတာ သိတာပေါ့။ မလေး ငှက်မယ်ဆီကို ညည်းပြန်ရောက်ယင် မလေး ပေါက်ကြည် အစား ပြောလိုက်ပါနော်။ မလေးပေါက်ကြည်ဆီကို တစ်ယောက် သတ်သတ် မလွှတ်ရတော့ဘူးပေါ့”

ပင်အဲက ပြောလိုက်မည်ဟု အလိုက်သင့် ပြောဆိုလေ၏။

“ယင်လင်းက ဒီကိုရောက်တာ သခင်မလေးတွေဆီကို သွားမလည်ဘူးလား”

“ခု ပေါက်ကြည်လဲ ဒါကိုပြောနေတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ အိမ်ကိုတော့ လာမလည်နဲ့ဦး။ သခင်လေး ကျိလျှံ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်”

ယင်လင်းသည် ပြောသည့်အတိုင်း သခင်မလေးများထံ သွား၍ လည်လေ၏။ ပထမတွင် မယ်မယ်ထံ သွားလည် လေ၏။ သူ ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ပင်အဲသည် ပေါက်ကြည်၏ လက်ကို ကိုင်လိုက်လျက်

“မလေး ကျွန်မတို့ အိမ်က နောက်ဆုံးသတင်းကို ကြားပြီးပြီလား” ဟု ခပ်တိုးတိုးမေးလေ၏။

“ဟင့်အင်း မကြားပါလား။ ခုတလောမှာ အစ်ကို ဆွေဖန် ခရီးထွက်မယ့်ကိစ္စနဲ့ အလုပ်များနေတာနဲ့ ဘာကိုမှ မကြားမိဘူး။ ပင်အဲတို့ အဆောင်တွေဘက်မှာ ဘာများဖြစ်လို့လဲ။ ညီအစ်မ တစ်တွေ မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ”

“ဒါဖြင့် သခင်ကြီး ကျိရဲ့က သခင်လေး ကျိလျှံကို ရိုက်တဲ့ အကြောင်းကို

မသိသေးဘူးပေါ့။ ရိုက်တာမှ တော်တော်ကို နာတယ်”

“အင်း ခု မနက်တုန်းကတော့ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတော့ မယုံလိုက်ပါဘူး။ ပင်အဲ မလာယင် ကိုယ်တောင် မလေး ငှက်မယ်ဆီကို အလည်သွားမလို့ စိတ်ကူးနေတာ။ နေစမ်းပါဦး။ ကျိလျှံ ကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာ တဲ့လဲ”

“အဲဒီ သူတောင်းစား မင်းဖြစ် ဆိုတဲ့ ကျီယုဆုန်ကြောင့်ပေါ့။ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေပါစေတော်။ အဲဒီလူကို ကျွန်မတို့ သိလာတာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိလာပြီ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှ ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့ဘူး။ အမြဲ သူချည်းပဲ ပြုဟ်မွေတာပဲ။ ဒီနှစ် နွေဦးပေါက်တုန်းက သခင်ကြီး ကျိရဲက တော်တော်ကောင်းတဲ့ ရှေးယပ်တောင်တွေကို တစ်နေရာမှာ တွေ့လာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်က ယပ်တောင်တွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး အဲဒီလို ရှေးယပ်တောင်တွေကို လိုက်အရှာခိုင်းလိုက်တယ်။ ဘယ်မှာ သွားတွေ့သလဲ ဆိုတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်ဆီမှာ သွားတွေ့တယ်။ သူတို့ကတော့ ကျောက်ရူးလို့ ခေါ်တာပဲ။ နာမည်ရင်းကိုတော့ မသိပါဘူး။ သူ့ဆီမှာ ရှေးယပ်တောင် နှစ်ဆယ်လောက် သွားတွေ့တယ်။ လူကတော့ စားစရာ မရှိလို့ ငတ်သေတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ယပ်တောင်တွေကို ရောင်းပါ။ ဈေးကောင်းကောင်း ပေးပါ့မယ် ဆိုတော့ မရောင်းလိုက်ဘူးလေ။ သေယင် ယပ်တောင်တွေကို ဖက်ပြီး သေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သခင်လေး ကျိလျှံမှာ လူနိုင်တွေကို ရှာပြီး သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစားလိုက်ရတာ။ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး အဆက်ရပြီး သူက ယပ်တောင်တွေကို ကြည့်ချင်ပါတယ်လို့ တပူဆာဆာ လုပ်တာနဲ့ အဲဒီလူက သူ့အိမ်ကို ဖိတ်ပြီး ရှေးယပ်တောင်တွေကို ပြတယ်။ သခင်လေး ကျိလျှံ အပြောအတိုင်း ဆိုယင်တော့ ယပ်တောင်တွေက တော်တော် ကောင်းတယ်တဲ့။ တော်တော်ရှားတဲ့ ဝါးမျိုးနဲ့ ရက်ထားတာတဲ့။ ပြီးတော့ ယပ်တောင်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ လက်ရေးပန်းချီနဲ့ ပန်းချီကားတွေကလဲ ရှေး ပန်းချီကျော်ကြီးတွေရဲ့ လက်ရာစစ်စစ်တွေတဲ့။

“ဒါနဲ့ သခင်လေးက ပြန်လာပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ သခင်ကြီး ကျိရဲကလဲ ဒီလိုဆိုယင် သွားဝယ်ချည်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရ ပေးခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ကျောက်ရူးက သူ့ယပ်တောင်တွေကို ငွေစင်ပိဿာ တစ်ရာပေးတောင် မရောင်းနိုင်ဘူးတဲ့။ ငတ်လို့ပဲသေသေ၊ အေးလို့ပဲသေသေ၊ သေချင် သေပေ့စေတဲ့။ ယပ်တောင် တွေကိုတော့ မရောင်းနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီတွင် သခင်ကြီး ကျိရဲက သခင်လေးကို နေ့တိုင်း တဆူဆူ လုပ်နေတော့တာပဲ။ အဲဒီ ကျောက်ရူးဆိုတဲ့ လူကလဲ တစ်ချောင်းကို

ငွေပိဿာငါးဆယ် ပေးပါမယ် ဆိုတာတောင် မရောင်းဘူးဆိုပြီး လုပ်နေတယ်။ မရောင်းနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီယပ်တောင်တွေနဲ့ ခွဲလိုက်ရယင် သူ သေလိမ့်မယ်လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ မလေး ပေါက်ကြည်ရယ်။

“ဒီတုန်းမှာ ကျီယုဆုန် ဆိုတဲ့လူက ဒီသတင်းကိုကြားပြီး စီမံကိန်း တစ်ခု ချတော့တာပဲ။ ကျီယုဆုန်က မြို့ဝန် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဲဒီလူကို အစိုးရကို ဆောင်စရာရှိတဲ့ အခွန်တွေ မဆောင်ဘူးဆိုပြီး ရုံးကို ဆင့်ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကြွေးတွေကို မပေးနိုင်ယင် ရှိတဲ့ပစ္စည်းကို ဝရမ်းဖမ်းပြီး လေလံတင်မယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ယပ်တောင်တွေကိုသိမ်း၊ အစိုးရဈေးနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ် ရောင်းလိုက်တော့ နောက်ဆုံး အဲဒီယပ်တောင်တွေ ပင်အဲတို့ စံအိမ်ကို ရောက်လာတယ် ဆိုပါစို့။ ယပ်တောင်ပိုင်ရှင် ကျောက်ရူးဆိုတဲ့ လူကတော့ သေသလား ရှင်သလား မသိဘူးပေါ့။

“ဒါနဲ့ ယပ်တောင်တွေကို ရတော့ သခင်ကြီးကျိရဲ့က သခင်လေး ကျိလျှံကို ခေါ်ပြီး မင်း ဒီယပ်တောင်တွေကို ရအောင်မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကြည့်စမ်း မင်း ဘာသောက်သုံးကျသလဲ။ ကျီယုဆုန် လုပ်ပေးတော့ ဘာဖြစ်လို့ရသလဲ ဘာလဲနဲ့ ဆူတာပေါ့။ ဒီတော့ သခင်လေးက ဒါက ဒီလောက်ကြားစရာကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်။ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်ပြီးမှ ယူလို့ရတဲ့ ကိစ္စပါလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတွင် အဘိုးကြီးက သူ့ကို သူများပစ္စည်း မတရား ယူရတယ်လို့ ပြောရမလားဆိုပြီး အကြီးအကျယ် ဒေါပွတော့တာပဲ။ အဲဒါကတော့ အဓိက အကြောင်းပေါ့လေ။

“တခြား အသေးအဖွဲ့ အကြောင်းကလေး တွေကတော့ အများကြီးပဲ။ တချို့များ သေးဖွဲ့လွန်းလို့ ပင်အဲဖြင့် ကောင်းကောင်းတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတွေ အားလုံး ပေါင်းပြီးတော့ အဘိုးကြီးက သခင်လေးကို ရိုက်တော့တာပါပဲ။ တကယ်ဆိုယင် အလှဲခိုင်းပြီး ကြိမ်တို့ တုတ်တို့နဲ့ ရိုက်ပါလား မလေးရယ်၊ ခုတော့ မတ်တတ် ရပ်နေတုန်းမှာ ဘာနဲ့ ကောက်ရိုက်လိုက်မှန်း မသိပါဘူး။ မျက်နှာမှာ နှစ်နေရာ စုတ်သွားတယ်။ ဒေါ်လေးဆွေ မှာ အဲဒီလို ရှုမိခြစ်မိတဲ့ ဒဏ်ရာတွေအတွက် ဆေးကောင်းကောင်း ရှိတယ် ကြားလို့။ မလေးပေါက်ကြည် ဒေါ်လေးဆွေ ဆီက တောင်းပေးပါလားဟင်”

ပေါက်ကြည်သည် ချက်ချင်းပင် ပင်အဲကို ခေါ်ကာ ဆေး အတောင်းခိုင်း လိုက်ပြီးနောက် ပင်အဲကို ပေးလိုက် လေ၏။

“ကဲ ကိစ္စက အရေးကြီးနေလို့ ဒေါ်လေးဆွေကို သွားမတွေ့ တော့ဘူး။ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ် ဆိုတာသာ ပြောလိုက်ပါတော့”

“ရော ဒီလိုဆိုယင် မလေးပေါက်ကြည် မလာတော့ဘူးလေ။

မလေးငှက်မယ် ကိုသာ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတော့”

ပင်အဲသည် မှာသည့်အတိုင်း ပြောမည်ဟု သဘောတူကာ ထွက်သွားလေ၏။

မယ်မယ်နှင့် သခင်မကလေး တို့ကို လိုက်နှုတ်ဆက် နေသည့် ယင်လင်း အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် မလေးပေါက်ကြည်က မယ်မယ်ကို သွား၍ ကန်တော့နေစဉ် ယင်လင်းသည် ဝေဠုဝန်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းမွန်လျက်ရှိကာ မိမိတို့ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ယင်လင်း ပြောင်းလာသည်ဟု သိရသဖြင့် ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။

“ဒီမှာ ဆိုယင်တော့ သိပ် အလုပ်မများ တော့ဘူးပေါ့ မလေး ထိုက်ယုရယ်။ မလေးက ကျွန်မကို ကဗျာ သင်ပေးမယ် ဆိုယင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပဲ”

ထိုက်ယုက နောက်သလိုလိုဖြင့်

“ကဗျာ သင်ချင်တယ် ဆိုယင် မလေးထိုက်ယုကို ဆရာ တင်ရမယ်နော်။ မလေးကိုယ်တိုင်လဲ ကဗျာစာဆို မဟုတ်ပေမယ့် ယင်လင်းကိုတော့ သင်ပေးနိုင်မှာပါ”

“မလေးဆီမှာ တပည့်ခံရမယ် ဆိုယင် ဝမ်းသာပါတယ် မလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်က နည်းနည်းထိုင်းတော့ စိတ်တော့ ရှည်ရမယ်နော် မလေး”

ထိုက်ယုက

“လွယ်ပါတယ် ယင်လင်းရယ်။ ဒီလောက်ခက်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ထိုက်ယုတို့ရဲ့ ရှစ်ကြောင်းဖွဲ့ကဗျာ အချို့ရယ်၊ အခံရယ်၊ အပြောင်းရယ်၊ အအုပ်ရယ် ဆိုပြီး လေးဆင့်ရှိတယ်။ အခံ ဆိုတာကတော့ အဖွင့်ကို ပြောတာ။ အဖွင့်ပိုဒ် ပြီးတော့ အချိန်ပိုဒ်နဲ့ အပြောင်းပိုဒ်က အလယ်ကလာတယ်။ အလယ်မှာရှိတဲ့ အဲဒီအချိန်ပိုဒ်နဲ့ အပြောင်းပိုဒ်နှစ်ခုဟာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ပိရောမိ ဖြစ်ရတယ်။ သဘောက အဲဒီနှစ်ပိုဒ်မှာ အချိန်ပိုဒ်က သံပြေဖြစ်ယင် အပြောင်းပိုဒ်က သံဖြတ် ဖြစ်ရတယ်။ အချိန်ပိုဒ်မှာပါတဲ့ စကားလုံးက ခြပ်မဲ့နာမ်၊ ခြပ်မဲ့စကားလုံး ဖြစ်ယင် အပြောင်းပိုဒ်က စကားလုံးဟာ ခြပ်ရှိနာမ်၊ ခြပ်ရှိ စကားလုံး ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် စာကြောင်းတွေက လှနေတယ် ဆိုယင်တော့ ဒီကဗျာပဒေသတွေကို ချိုးဖောက်လို့ ရပါတယ်လေ”

ယင်လင်းက

“ဪ ဒါကြောင့်ကိုး မလေးရဲ့။ အချိန်ရတုန်း ရှေးကဗျာ

ကလေးတွေကို ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ တချို့ စာကြောင်းတွေက ကာရန်နဘော လှလှကလေးတွေ ထပ်နေပြီး တချို့ စာကြောင်းတွေကျ တော့ ဘာမှ ကာရန်မထပ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မနားလည်သလောက် ဆိုယင် ရှစ်ကြောင်းဖွဲ့ ကဗျာမှာ စာတစ်ကြောင်းမှာ ပါတဲ့ ပထမအလုံး၊ တတိယ အလုံးနဲ့ ပဉ္စမ အလုံးဟာ အသံပုံစံ စနစ်ကို လိုက်စရာမလိုဘူး၊ ဒုတိယ၊ စတုတ္ထနဲ့ ဆဋ္ဌမအလုံးတို့သာ အသံပုံစံစနစ်ကို လိုက်ရမယ် လို့ သိလာတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့ ရှေးကဗျာတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဒုတိယ၊ စတုတ္ထ၊ ဆဋ္ဌမစတဲ့ အလုံးတွေဟာ ကဗျူပဒေသကို ချိုးဖောက်နေတယ်ဆိုတာ သွားတွေ့ရတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ ကျွန်မဘာသာ စဉ်းစားတုန်းက သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ မလေးပြောလို့ သိရပါပြီ။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ကဗျာ စာကြောင်းဟာ ကိုယ်ပိုင်ဖွဲ့တာလဲ ဖြစ်တယ်၊ အသစ်ဖြစ်တယ်၊ သူများဆီက ကူးတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုယင် ဒီကဗျူပဒေသ တွေကို သိပ်လိုက်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကဗျာမှာ ကဗျူပဒေသဟာ လက်အောက်ခံ ကိစ္စသာ ဖြစ်တယ်။ အတွေးအခေါ်ဟာ အဓိက ဖြစ်တယ်။ ခံစားမှုရှိတယ် ဆိုယင် စာကြောင်းတွေက ဒီလောက် မကောင်းတောင်မှ အဲဒီကဗျာဟာ ကဗျာကောင်း တစ်ပုဒ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ “အဓိပ္ပာယ်ကို စကားလုံးက ဝင် မနှောင့်ယှက်ရဘူး” ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်”

ယင်လင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတော့လေ လူယုရဲ့ ‘ခန်းဆီးပင့်တိုင်၊ မွေးတိုင်ရနံ့ သင်းသင်းပျံ့လျက်၊ ဝင်းဖန့်စိမ်းပြောက်၊ မင်သွေးကျောက်တွင်၊ မင်စွန်းထင်လျက်’ ဆိုတဲ့စာကြောင်းတွေကို သိပ်သဘောကျတာပဲ။ စာလုံးလေးတွေက သိပ်သန့်ပြီး သိပ်သရုပ် ပေါ်တာပဲ”

“ဒီလိုကဗျာမျိုးတွေကို သိပ်ဖတ်မနေနဲ့လေ။ ဒီလိုစကားလုံး အသစ်အဆန်းတွေ၊ အပေါ်ယံတွေကို ကြိုက်တယ် ဆိုကတည်းက ယဉ်လင်းဟာ ကဗျာကို ကောင်းကောင်း နားမလည်သေးဘူး ဆိုတာကို ပြနေတယ်။ စကားလုံး အသစ် အဆန်းကို ကြိုက်ပြီး အဲဒီနောက်ကိုချည်း လိုက်နေယင် ကြာတော့ ဘိန်းစွဲသလို ကုမရဘဲ အကျင့် ပါသွားတတ်တယ်။ ဒီတော့ မလေးပြောမယ် နားထောင်။ ကဗျာရေးတတ်ချင်ယင် ဝမ်ဝေရဲ့ ကဗျာပေါင်းချုပ်ကိုဖတ်။ မလေးဆီမှာရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ ကဗျာပေါင်းချုပ် ထဲက တစ်ကြောင်းကို အသံခုနစ်ခုပါတဲ့ ရှစ်ကြောင်းကဗျာ အပုဒ်တစ်ရာ နှစ်ရာလောက်ကို ကြေအောင်ဖတ်။ ပြီးတော့ လီဝိုင်းရဲ့ တစ်ကြောင်းကို အသံခုနစ်ခုပါတဲ့ လေးချိုး တစ်ရာ နှစ်ရာလောက်ကို ကြေအောင် ဖတ်။ ဝမ်ဝေရယ်၊ ထူဖူးရယ်၊ လီဝိုင်းရယ် ဆိုတဲ့ စာဆိုကြီးသုံးဦးရဲ့ ကဗျာတွေကို ကြေအောင်ဖတ်။ သူတို့ကို ကြေပြီ

ဆိုတော့မှ တောက်ယုန်မင်း၊ ယင်ယန်း၊ ဆွေယင်ယွန်း၊ ယွန်ချို၊ ယုဆင့်၊ ပေါက်ချောဆိုတဲ့ ကဗျာစာဆိုကြီးတွေရဲ့ ကဗျာတွေကို ဆက်လေ့လာပါ။ အဲဒီလောက် လေ့လာလိုက်ယင် ယင်လင်းလို ဉာဏ်မျိုးနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကဗျာကောင်းကောင်း စပ်တတ်လာပြီး ကဗျာဆရာဖြစ်လာမှာပဲ”

ယင်လင်းက

“ဟန်ကျလိုက်တာ မလေးရယ်။ ဒါဖြင့် ခုတွင်က မလေးပြောတဲ့ စာအုပ်ကို ခဏငှားလိုက်ပါနော်။ ညကျယင် ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်ရ အောင်လို့”

ထိုက်ယုသည် ဇူချွန်းကို ခေါ်ကာ ဝမ်ဝေ၏ ကဗျာပေါင်းချုပ်ကျမ်းကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ယင်လင်းကို ပေးလေ၏။

“ဟောဒီမှာ စက်ဝိုင်းအနီ ခြစ်ထားတဲ့ ကဗျာတွေကိုဖတ်။ ထိုက်ယု ရွေးပေးလိုက်တာတွေကို အကုန်ဖတ်နော်။ နားမလည်တာ တွေ့ယင် ယင်လင်းရဲ့ သခင်မလေး ပေါက်ကြည်ကိုမေး။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ နောက်တစ်ခါ ထိုက်ယုဆီကို အလည်လာတဲ့ အခါကျတော့ ထိုက်ယု ရှင်းပြမယ်”

ယင်လင်းသည် ကဗျာစာအုပ်ကို ယူ၍ သဇင်မြိုင်ရိပ်သာသို့ ပြန်လေ၏။ ပြန်ရောက်လျှင် အားလုံးကိုမေ့ကာ မီးတိုင်အနီးတွင် ထိုင်ရင်း ကဗျာများကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဖတ်လျက်ရှိလေရာ အိပ်ရာဝင်ရန် ပေါက်ကြည်က မကြာခဏ သတိပေးရလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပေါက်ကြည်လည်း ပြော၍ မရတော့သဖြင့် လက်လျှော့လိုက် ရလေ၏။

တစ်ခုသော မနက်ခင်း၌ ထိုက်ယု ကိုယ်လက်သန့်စင် ပြီးစတွင် ယင်လင်းသည် ဝင်းပသောမျက်နှာဖြင့် ရောက်လာကာ ဝမ်ဝေ၏ ကဗျာပေါင်းချုပ်ကို ပြန်ပေးပြီး ထူဖူး၏ ကဗျာပေါင်းချုပ်ကို ငှားလေ၏။

“ကဗျာ ဘယ်နှစ်ပုဒ် မှတ်မိသလဲ” ဟု ထိုက်ယုက မေးလေ၏။

“မင်နီပြထားတဲ့ ကဗျာတွေအားလုံးကိုတော့ ဖတ်တာပဲ”

“ကဗျာကို ပိုပြီးနားလည်လာပြီလား”

“နားလည်ပြီလို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မသေချာသေးဘူး။ မလေး ထင်မြင်ချက်ကိုလဲ သိပါရစေ”

“ဆိုပါဦးလေ။ ပြောလိုက်ရင်းနဲ့ သိလာမှာပေါ့”

“ကျွန်မအထင် ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ ကဗျာရဲ့အလှကို စာလုံးတွေနဲ့

ရေးပြလို့မရဘဲ စိတ်ကူးနဲ့အာရုံနဲ့ မှန်းဆကြည့်မှ ရနိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်။ အာရုံနဲ့ ခံစားကြည့်လိုက်တော့ ကဗျာရဲ့ အလှဟာ အမှန် အဖြစ် ထင်ထင်ရှားရှား ကြီး တွေ့လာရတယ်။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ယင် ကဗျာရဲ့ အလှဟာ ယုတ္တိမရှိဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် ပြန်စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေပြန်ရော”

“အင်း ယင်လင်း ပြောတဲ့စကားက နည်းနည်းလေးနက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ”

“မြောက်ပိုင်း ရိုးမတောင်တန်းတွေ အကြောင်းကို စပ်ထားတဲ့ ကဗျာကို မလေးကြည့်လေ။ ‘ကန္တာရလမ်း၊ ဖြောင့်တန်းမီးခိုး၊ ငှက်တောင်တိုးသို့၊ မြစ်ရိုးတစ်ခွင်၊ နေဝင်ပတ်ကုံး၊ မီးလျှံလုံးလည်း’ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်မှာ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ နေဝင်ခါနီး နေလုံးကြီးကို ကြည့်ရတာ မီးလျှံလုံးကြီး ဝဲနေတာနဲ့ တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြောင့်တန်းမီးခိုး ဆိုတဲ့ စကား ကျတော့ မီးခိုးက ဘယ်နှယ်လုပ် ဖြောင့်တန်းနေမလဲ မလေး။ ပထမအပိုဒ်က ယုတ္တိမရှိသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒုတိယ စာကြောင်း ကျတော့လဲ ရိုးလွန်းလို့ ဆီသည်မ လက်သုတ်ဖတ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့် လိုက်တော့လဲ ကဗျာဆရာ ရေးပြတဲ့ ရှုခင်းကြီးကို မျက်စိထဲမှာ မြင်လာတယ်။ ဒီထက် ကောင်းတဲ့ စကားလုံးရွေးဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ပြီးတော့ ‘နေမင်းဝင်က၊ မြစ်မထုံးအိုင်၊ ဂနိုင်ဖြူလွ၊ ဒီကျဒီတက်၊ ကောင်းကင်ထက်၌၊ မှိုင်းလျက်ပြာယောင်’ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်။ နေဝင်ချိန်မှာ မြစ်တွေ အင်းအိုင်တွေဟာ အရောင်ဟပ်လို့ ဖြူလွလွ ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ကြီးကလဲ မှိုင်းပြာနေတယ်တဲ့။ ဖြူလွနဲ့ မှိုင်းပြာဆိုတဲ့ နာမ ဝိသေသနပုဒ် နှစ်ခုစလုံးဟာ ယုတ္တိကင်း နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ သဘာဝ မကျဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေ ချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဟုတ်သားပဲ။ နေရောင်က ကောင်းကင်ကိုဟပ်၊ နေဝင်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ကောင်းကင်မှာ အလင်းရောင်ဖြူဖြူပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒီအဖြူရောင်ကလေး ရေပြင်ဟပ်နေတာကို ပြောတာ။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်က တဖြည်းဖြည်း ဖြူရာက တဖြည်းဖြည်း မှိုင်းလာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မှိုင်းလျက်ပြာယောင်လို့ သုံးထားတယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒီထက်ကောင်းမယ့် စကားလုံးတောင် ရေးဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ အသံထွက်ပြီး ရွတ်လိုက်တော့မှ ကဗျာရဲ့ အလှဟာ ထင်ရှားလာပြီး ပိုလေးနက်လာတယ်။

“ပြီးတော့ရှိသေးတယ်။ ‘ဝင်လုဆဲနေ၊ သက်ဆင်းကြွေချိန်၊ စည်းတိမ်သောင်နား၊ တွားသွားဆင်းလျက်၊ ငှက်တောင်မီးခိုး၊ ရွာတစ်ရိုးမှ၊ တိုးဝှေ့ဆင်းလာ’ ဆိုတဲ့ အပုဒ်။ ‘တွားသွားဆင်းလျက်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ‘တိုးဝှေ့ ဆင်းလာ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံး နှစ်လုံးကို ကျွန်မ တော်တော်

သဘောကျတယ်။ ကျွန်မတို့ တစ်နှစ်က ရွှေမြို့တော်ကို ဆန်လာကြတော့ တစ်ညနေမှာ ကျွန်မတို့ လှေဟာ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုမှာ တိုက်တယ်။ ကမ်းနားမှာ လူသူရှင်းလို့။ သစ်ပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲပဲ ရှိတယ်။ ဟိုအဝေး တဲသိုက်ဆီက မီးခိုးတန်းကလေးက တလူလူလွင့်လို့။ ပြာလဲ့ပြီး တိမ်တိုက်တွေဆီကို တန်းတန်း မတ်မတ် တက်နေတယ်။ မနေ့ညက အဲဒီကဗျာကို ဖတ်ရင်း အဲဒီရှုခင်းကားကို မြင်ယောင်နေတယ်”

ထိုစဉ် ပေါက်ယုနှင့် တန်ချွန်းတို့ ရောက်လာကာ သူတို့ပြောနေသည့် ကဗျာအကြောင်းကို နားထောင်နေကြလေ၏။

ပေါက်ယုက ပြုံးကာ

“ဒီလိုဆိုယင် ယင်လင်း နောက်ထပ် ကဗျာတွေ ဘာတွေကို ဖတ်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး။ “စစ်မှန်သော အသိကို အဝေးတွင် မရှာရာ” ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ ခု ယင်လင်းပြောတာကို နားထောင် ကြည့်လိုက်တော့ ယင်လင်းဟာ တကယ့်အနှစ်သာရကို နားလည်နေတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီပဲ”

ထိုက်ယုက

“ယင်လင်းက ‘ငှက်တောင်မီးခိုး၊ ရွာတစ်ရိုးမှာ၊ တိုးဝှေ့တက်လာ’ ဆိုတဲ့ စကားကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာပိုဒ်က သူ့ကိုယ်ပိုင်စာပိုဒ် မဟုတ်ဘူး။ ရှေးစာဆို တစ်ယောက်ရဲ့ စာကို ကူးယူတာ။ ဟောဒီစာကြောင်းကို ဖတ်ကြည့်လေ။ ပိုပြီးတောင် သဘာဝ ကျသေးတယ်” ဟု ဆိုကာ ထိုက်ယုသည် တောက်ယုန်မင်း၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြလေ၏။

“ ‘အဝေးမှရွာ၊ နှင်းမြူဖြာလျက်၊ အိမ်ယာတို့မှာ၊ မှိုင်းပျမီးခိုး၊ မိုးကိုထိုးလျက်’ လို့ ရေးထားတယ်။ သူက အဲဒီက ယူထားတာ”

ယင်လင်းက ထိုစာအုပ်ကို ယူဖတ်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မီးခိုးတက်လျက် ဆိုတာက မိုးကိုထိုးလျက် ဆိုတဲ့ အပိုဒ်က ယူထားတာ”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ဒီလောက်သိယင် တော်လောက်ပါပြီလေ။ ဒီထက် အနက်ဖွင့်နေယင် တော်တော်ကြာ ဝေးသွားလိမ့်မယ်။ ခုလောက် သိယင် ကဗျာ ရေးလို့ ရပါပြီ။ ကဗျာမှ ကောင်းကောင်းတွေကို ထွက်လာနိုင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် မနက်ဖြန်ကျတော့ ကိုယ့်ကို ကဗျာအဖွဲ့ကို အဝင်ခိုင်းမှ ဖြစ်မယ်” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။ ယင်လင်းက

“သခင်မလေး တို့က နောက်မနေနဲ့။ သခင်မလေးတွေကို အားကျလွန်းလို့ ကျွန်မက ကဗျာကို အပျော်သဘော လောက် လေ့လာနေတာ”

တန်ချွန်းနှင့် ထိုက်ယုတို့က

“တို့လဲ အပျော်သဘောနဲ့ ရေးနေတာပါကွယ်။ ဘယ်မှာ အလေးအနက် ထားပြီး ရေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်တို့သာ ကဗျာစာဆိုကြီးတွေလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြေညာနေယင် အပြင်ဘက်က လူတွေက ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ကြမှာပေါ့”

ပေါက်ယုက

“ဒီလောက်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ချမနေကြပါနဲ့လေ။ မနေ့က ဥယျာဉ်ပုံကို မောင်တို့ ဆွဲနေကြတော့ မောင်တို့ တစ်တွေ ကဗျာအဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး ကဗျာတွေ စပ်နေမှန်းသိတော့ စာရေးတော်ကြီးတွေက မောင်တို့ကဗျာတွေကို ဖတ်ချင်လို့တဲ့။ တောင်းနေကြတယ်။ ဒါနဲ့ မောင်က ကဗျာတစ်ပုဒ် ချက်ချင်း ကောက်စပ်ပေးလိုက်တာ။ သဘောကျကြလွန်းလို့။ အပြင်မှာ ပုံနှိပ်ပြီး မိတ်ဆွေတွေကြားထဲမှာ လှည့်ဖတ်ကြမလို့တဲ့”

“အဟုတ်လား” ဟု တန်ချွန်းနှင့် ထိုက်ယုတို့က မေးလေ၏။

“အလည်လေး။ မောင်က လိမ်ရအောင် ဟောဟိုတန်းပေါ်က ကြက်တူရွေးမှ မဟုတ်တာ”

“မောင်ဟာ တော်တော် နောက်တယ်။ တကယ်ကျတော့ မမလေးတို့စပ်တဲ့ ကဗျာတွေက ကောင်းမှ မကောင်းတာ။ အပြင်လူတွေကို ပြယင် ရှက်စရာကြီး။ ကောင်းတယ် ဆိုယင်လဲ အပြင်မှာတော့ မထုတ်ပါနဲ့”

“ထုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ ဟိုတုန်းက ဆိုယင် အမျိုးသမီး စာဆိုတွေ ရေးတာတွေက သိပ်မရှိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

ထိုစဉ် ဆီချွန်း၏ အစေတော် ယုဟွာ ရောက်လာပြီး ခေါ်သဖြင့် ပေါက်ယုမှာ လိုက်သွားရလေ၏။

ယင်လင်းသည် ထိုက်ယုထံမှ ထူဖူး၏ ကဗျာပေါင်းချုပ်ကျမ်းကို အတင်းငှားကာ သူ့အား ကဗျာစပ်ရန် အကြောင်းအရာ တစ်ခု ပေးဖို့ တန်ချွန်းနှင့် ထိုက်ယုကို ပူဆာလျက်ရှိလေ၏။

“တကယ်ပြောတာပါ မလေးတို့ရယ်။ ကျွန်မ ကဗျာ တစ်ပုဒ်လောက် စပ်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

ထိုက်ယုက

“မနေ့ညတုန်းက လမင်းကလဲ သာလိုက်တာ ထိန်လို့။ ဒါနဲ့ လမင်းအကြောင်းကို ကဗျာစပ်မလို့ စဉ်းစား လိုက်တာ။ စိတ်ကူးလို့ကို

မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ လသာညအကြောင်းကိုပဲ စပ်ကြည့်ခဲ့။
ပြီးတော့ ကာရန်ကို ဧ ကာရန်နဲ့ချ”

ယင်လင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ကဗျာပေါင်းချုပ်ကျမ်းကို ယူ၍
ပြန်သွားလေ၏။ ယင်လင်းသည် ဖျစ်ညစ်၍ ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်လိုက်၊ ထူဖူး၏
ကဗျာပေါင်းချုပ်ကျမ်းကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့်
ယင်လင်းမှာ ကဗျာဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိလေရာ အစားအအိပ်ကို
မေ့လျော့လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံနေရတာလဲ ယင်လင်းရယ်။
ထိုက်ယုကလဲ တော်တော် ခက်တာပဲ။ နဂိုကမှ သူက ခပ်ရှူးရှူးရယ်။ ထိုက်ယုက
မြှောက်ပေးလိုက်တော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။”

“မလေးရယ် ကျွန်မစပ်နေတာကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ရှိခိုးပါရဲ့။”

ပေါက်ကြည်က ကဗျာကိုဖတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ပြုံး၍

“ညည်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်။ ရှက်တော့ ရှက်မနေနဲ့လေ။
ထိုက်ယုကို ပြကြည့်ဦးပေါ့။ သူ ဘာပြောမလဲ သိရတာပေါ့။”

သို့ဖြင့် ယင်လင်းသည် သူစပ်သည့် ကဗျာကို ထိုက်ယုအား
သွားပြသဖြင့် ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

ကောင်းကင်ထဲ၌၊ လဝန်းတွဲချိတ်

တိတ်ဆိတ်သည့်ည၊ အေးမြလှရှင်။

လ၏အရိပ်၊ လက်လက်ဖိတ်၏။

လ၏အရောင်၊ ပြုံးပြုံးပြောင်လျက်။

ထိုရှုခင်းကို၊ ရှေးစာဆိုတို့

ဖွဲ့နွဲ့ဆိုလည်း၊ ကံနည်းသူတို့

အဖို့မှာမူ၊ မရှုရက်နိုင်

မမြင်နိုင်ကြ၊ မြသားခန်းမ

ဆောင်အဝ၌၊ လှပရှိန်းရှိန်း

ကျောက်စိမ်းကြေးမုံ ဆွဲချိတ်လျက်။

ပုလဲကန့်လန့်ကာ၊ ပြင်ဘက်မှာလျှင်

နှင်းလွဖြူမွေး၊ ငွေရောင်ပြေးသည်
ဖြူမွေးဖယောင်းတိုင်၊ မလိုသည့်ည
ရွှေပိန်းပိတ်မွမ်း၊ ထိုလက်ရန်းတွင်
ပက်ဖျန်းလရောင် ဖြာ၍ကျ။

ထိုက်ယုက ပြုံးကာ

“အတွေးအခေါ်ကတော့ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စကားလုံးက သိပ်မသန့်သေးဘူး။ ကိုယ်က ကဗျာ အဖတ် နည်းနေသေးတော့ စကားလုံး ခေါင်းပါးနေသေးတာပေါ့။ ဒီကဗျာကို ဖတ်ပြီး နောက်တစ်ပုဒ်စပ်ကြည့်ပါဦး။ ကိုယ်ကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စပ်ပါ”

ယင်လင်းသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ပြန်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ခန်းဆောင်သို့ မပြန်သေးဘဲ ကန်ဘေးရှိ သစ်ပင်တန်းများ အောက်တွင် လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစား၏။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍လည်း စဉ်းစား၏။ မြေကြီးတွင် ထိုင်၍ မြေကိုခြစ်ရင်းလည်း စဉ်းစား၏။ သို့ဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာ များသည် ယင်လင်းကို အထူးအဆန်း သဖွယ် ကြည့်၍ သွားကြလေ၏။

ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါ၌ လီဝမ်း၊ တန်ချွန်း၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ယုတို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကမူတစ်ခု ပေါ်မှ ရပ်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်များလျက် ရှိသော ယင်လင်းကို ကြည့်၍ ရယ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်က တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်ရင်း

“ဒီကောင်မတော့ ဒီနှုန်းအတိုင်းသွားယင် မကြာခင် ရူးတော့မှာပဲ။ မနေ့ညကလဲ ကောင်းကောင်းမအိပ်ဘူး။ တစ်ညလုံး တချွတ်ချွတ်နဲ့။ မနက်လင်းခါနီးမှ အိပ်တော့တယ်။ မနက်ကျတော့လဲ အိပ်ရာက ကပျာကယာထပြီး ထိုက်ယု ဆီကို ပြေးတော့တာပဲ။ ပြန်လာတော့လဲ တငူငူ တငိုင်ငိုင်နဲ့။ သူရေးတဲ့ ကဗျာက ကောင်းလို့ နောက်တစ်ပုဒ် စပ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့”

ပေါက်ယုက

“ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တွေကို မွေးထုတ်တဲ့ ထူးခြားတဲ့ နေရာဆိုတာ ဒီလိုနေရာမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကောင်မလေး က ရုပ်ချောရုံတွင်မကဘူး။ စာပေစိတ်ဓာတ်ကလေးလဲ ရှိသားပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘုရားသခင်က ညီညီမျှမျှ

ဖန်ဆင်းပေး လိုက်ပေတာပေါ့။ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီလိုရုပ်ချောတဲ့
မိန်းကလေးတွေမှာ စာပေမတတ်ကြဘူးဆိုပြီး မောင်တို့ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ဟန်ကျပြီပေါ့။ ဒီလိုဆိုတော့ လောကကြီးဟာ
သိပ်မဆိုးသေးဘူးပေါ့”

“မောင်လဲ အဲဒီလို ကြိုးစားပေါ့။ ကြိုးစားယင် မောင် စာတွေ
တတ်မှာပေါ့” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောချေ။

ယင်လင်းသည် ရွှင်လန်းသော မျက်နှာဖြင့် ထိုက်ယု၏
အဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“လာ၊ သူကဗျာ ဘယ့်နှယ်နေသလဲမသိဘူး၊ လိုက်ကြည့်ချည်ရအောင်”
ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့တစ်သိုက်သည် ဝေဠုဝန်သို့ လာခဲ့ကြရာ ယင်လင်းနှင့်
ကဗျာအကြောင်း ပြောနေကြသည့် ထိုက်ယု ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်နေသလဲ” ဟု မေးသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုက

“တော်တော်တော့ ကြိုးစားထားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့
မကောင်းလှသေးဘူး။ တစ်ပုဒ်က သိပ်ပြီး ဖျစ်ညှစ် ထုတ်ထားတာ။
များနေတယ်။ ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး”

သူတို့သည် ကဗျာကို ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

ဤအချမ်းသည်၊ လက်ရန်းပေါ်တွင်

ငွေမင်မရေး၊ ရောင်မပြေးသည့်

ကျောက်စိမ်းပြားလျှင်၊ ကောင်းကင်မှာချိတ်

တဖိတ်ဖိတ်တည့်၊ ပန်းမြိတ်နီရင့်

ဆီးတော်ပွင့်တို့၊ မွေးစချင့်ဖွယ်

သေးသွယ်မိုးမခ၊ ဆီးနှင်းကျပြိုက်

သွေ့ခြောက်လိုက်နှင့်၊ သခင့်ခြေရာ

မှုန်နံ့သာဖျန်း၊ လက်ရန်းကျောက်ဖြူသား

နှင်းတွေခဲသွား၊ မြသားအနောက်ဆောင်

လူရောင်မပြ၊ တိတ်ဆိတ်လှလည်း

ဇာတကန့်လန့်ကာ၊ နောက်ကွယ်မှာလျှင်
ပုံသွင်အရိပ်အယောင် ကျန်ခဲ့သည်။

ပေါက်ကြည်က ခပ်မြူးမြူးဖြင့်

“ဒီကဗျာက လမင်းအကြောင်းကို စပ်ထားတဲ့ကဗျာနဲ့ မတူဘူး။
လမင်းရဲ့ အသွေးအရောင်များလို့ အမည် ပြောင်းယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာကြောင်းတိုင်းမှာ အရောင်တွေချည်း ပါနေတယ်။
ဒါပေမယ့် ရပါတယ်လေ။ ကဗျာဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အကြောင်းကစပြီး
ဖွဲ့ရတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ဆိုယင် ကောင်းလာ မှာပေါ့”

ထို ဝေဖန်ချက်များကို ကြားရသည့်အခါ၌ ကြိုးစားပမ်းစား စပ်ခဲ့ရသည့်
ယင်လင်းမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက် သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ယင်လင်းသည်
အားမလျှော့ဘဲ နောက်တစ်ပုဒ် စပ်ပြန်လေ၏။ ယင်လင်းသည် အပြင်သို့
ထွက်လာကာ ဝါးပင်များအောက်တွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ကာရန်ရှာလျက်
ရှိလေရာ မိမိဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သတိမပြု မိတော့ချေ။

ထိုစဉ် တန်ချွန်းက ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍

“ယင်လင်းရယ်။ နားပါဦးဟဲ့”

“နားဆိုတာ ဆယ့်ငါးစုမြောက် ကာရန်အစုထဲမှာ ပါတယ်။ ဒီကာရန်
မဟုတ်သေးဘူး” ဟု ယောင်၍ ပြန်ပြော လေ၏။

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ လေ၏။

“ယင်လင်းတော့ တကယ့် ကဗျာရူးမလေး ဖြစ်နေပြီ။ ထိုက်ယု
မြှောက်ပေးတာပဲ”

“သူတစ်ပါးကို ပညာပေးရာမှာ ရက်ရောတယ်လို့ ကွန်ဖြူဇီက
ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ မလေးဆီကို လာမေးတော့ မလေးကလဲ ပြောရတာပေါ့။
ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ယင်လင်းကို ဆီချွန်းဆီ ခေါ်သွားရယင် မကောင်းဘူးလား။
ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး ကဗျာဉာဏ် ကွန်မြူးလာနိုင် တာပေါ့” ဟု တန်ချွန်းက
ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ယင်လင်းကို ဆီချွန်း ပန်းချီဆွဲနေရာသို့
ခေါ်သွားကြလေ၏။ သူတို့သည် ကြားဖူးငုံဆိပ်မှ ဖြတ်လာကာ
သင်းပျံ့အေးကြည် ပန်းပေါင်းကူးရိပ်သာသို့ လာခဲ့ရာ ထိုင်ဖုံတစ်ခုပေါ်တွင်
တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နေသော ဆီချွန်းကို တွေ့ရလေ၏။ နံရံကို မှီ၍

ထောင်ထားသည့် ပန်းချီကားကြီးကို ဇာတစ်ခုဖြင့် အုပ်ထားလေ၏။ ဆီချွန်းကို နှိုးပြီးနောက် ဇာတစ်ခုဖြင့်လိုက်ရာ ပန်းချီကားမှာ သုံးပုံ တစ်ပုံသာ ပြီးသေးသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယင်လင်းသည် ပန်းချီကား ထဲတွင် လှပသည့် မိန်းမပျိုကလေးကို မြင်သည့်အခါတွင် ယင်လင်းက

“ဟောဒါက မလေးပေါက်ကြည်ရယ်။ ဟောဒါကတော့ မလေး ထိုက်ယု”

တန်ချွန်းက ရယ်ကာ

“ဟုတ်တယ်။ ကဗျာစပ်တတ်တဲ့ မိန်းမပျို ကလေးတွေကို ဒီထဲမှာ အကုန်ထည့်ဆွဲတာ။ ညည်းလဲ ပါချင်ယင် ကဗျာမြန်မြန် စပ်တတ်အောင် ကြိုးစား”

သူတို့သည် နောက်ပြောင်ရယ်မောကာ လူစုခွဲလာခဲ့ကြလေ၏။

ယင်လင်းစိတ်ကား ကဗျာတွင်သာ ကျက်စားလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနေ့ည၌ ယင်လင်းသည် မှန်အိမ်ကို ကြည့်ရင်း တွေးတောလျက် ရှိလေ၏။ သန်းခေါင်ကျော်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သော်လည်း မအိပ်နိုင်သေးဘဲ မျက်လုံးကြောင်လျက် ရှိလေရာ မနက်လင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ပေါက်ကြည်နီးလာ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည့် ယင်လင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း ယင်လင်းတော့ တစ်ညလုံး တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်နဲ့။ သူ့ ကဗျာကော စပ်လို့ ပြီးသွားပလား မသိဘူး။ တော်တော် အိပ်ရေးပျက် နေဟန် တူပါရဲ့။ အိပ်ပါစေလေ။ မနှိုးတော့ပါဘူး” ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောမိလေ၏။

ယင်လင်းသည် အိပ်ပျော်ရင်းမှ ယောင်ယမ်းကာ

“ဟုတ်ပြီ။ ရပြီ။ ဒီကာရန်ဆိုယင် ကောင်းတယ်။ ဒီလိုဆိုယင် သူ ဘာပြောလို့ ရတော့မှာလဲ” ဟု ယောင်ယမ်းလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် သနားလည်းသနား၊ ရယ်လည်းရယ်ချင် ဖြစ်သွားကာ ယင်လင်းကို အိပ်ရာမှ နှိုးလိုက် ပြီးနောက်

“ဘာရတာလဲ။ ညည်း ဒီလောက် ဇွဲနပဲ ကြီးတာကိုတော့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ် တွေက သနားကြမှာပါအေ။ ဒါပေမယ့် ညည်းမလဲ တစ်ဒုက္ခ၊ ကဗျာကောင်းယင် ကောင်းမှ၊ မကောင်းယင် ဒီကဗျာစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲတော့မယ်”

ပေါက်ကြည်သည် အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် တခြားမိန်းမပျို များနှင့်အတူ မယ်မယ်အား ဂါရဝပြုရန် ထွက်သွားလေ၏။

ယင်လင်းမှာ ကဗျာတွင် အကြီးအကျယ် စိတ်သန်လျက်ရှိကာ ကဗျာထဲသို့သာ စိတ်ရောက်လျက် ရှိလေရာ အိပ်ရာတွင်ပင် ကောင်းကောင်း မအိပ်နိုင်ဘဲ ကဗျာအိပ်မက်တွေ မက်လျက်ရှိလေ၏။ အပြင်တွင် ရှာမတွေ့သည့် ကာရန်များကို အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့နေလေ၏။ ယင်လင်းသည် အဝတ်အစား ကဗျာကယာ လဲပြီးနောက် အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့သည့် ကာရန်များကို ချရေးကြည့်လေ၏။ ကောင်းသည် မကောင်းသည် မစဉ်းစားမိဘဲ ထိုက်ယုထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ တတိုင်းမွှေး ရိပ်သာနားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မယ်မယ်ထံမှ ပြန်လာရင်း ယင်လင်း ကဗျာရူးထုပ်ကို ပေါက်ကြည်က ပြန်ပြောသဖြင့် တဝါးဝါး ရယ်လာကြသော မိန်းကလေး တစ်သိုက်၏ ရယ်သံကို ကြားရလေ၏။ ယင်လင်းကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့အားလုံးကပင် ယင်လင်းအား သူစပ်သည့် ကဗျာကို ပြရန် ပူဆာကြလေ၏။

မည်သို့သော ကဗျာမျိုးဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

နှင်းဖြူဖြူ နှင့် ဆီးတော်ပွင့် နီနီတို့ကြောင့် ဥယျာဉ်ကြီးသည် လှပတင့်မောနေခြင်း။
ပြိုင်ညှိခင်တန်းတွင် မိန်းမပျိုတစ်သိုက် သိုးကောင်လုံးကင် ပျော်ပွဲစားထွက်ခြင်း။

မိမိအကြောင်း ပြောနေသံကိုကြားရလျှင် ယင်လင်းသည် ပြုံးလျက်
သူတို့ဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။

“ရော့ ဒီကဗျာကလေး ကိုလဲ ဖတ်ကြည့်ကြပါဦး။ ကောင်းတယ်ဆိုယင်
ကျွန်မဆက်ကြိုးစားမယ်။ မကောင်းဘူး ဆိုယင်တော့ ကျွန်မ နောက်ကို
ကဗျာမစပ်တော့ဘူး။ လက်လျှော့လိုက်တော့မယ်”

ယင်လင်းက သူ့ကဗျာကို ထိုက်ယုသို့ လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် အားလုံး
ဝိုင်းဖတ်ကြလေ၏။

သည်လောက်လှသူ၊ နတ်ရည်တူကို
မည်သူပိုင်ပိုင်၊ ဖွေရှာနိုင်လိမ့်
အရုဏ်တက်၍၊ ကြက်ဖတွန်သော်
ညှိုးလျော် လခြမ်းကလေးသာ ကျန်ရစ်၏။
မြစ်ယံသဲခုံ၊ ဝတ်ရုံခြံ၍
ခြေစုံရပ်ရင်း၊ ညှင်းညှင်းညံ့ညံ့
မြွေကျူသံကို၊ ဖန်ဖန်သူနားထောင်မိသည်။
ချစ်သူတစ်ယောက်၊ ကျောက်ဖြူ လက်ရန်း
ခိုမှီလှမ်းလျက်၊ ညဉ့်နက်သည်တိုင် မအိပ်နိုင်။
အဘယ့်ကြောင့်လျှင်၊ ချစ်ခင်ကြည်နူး
ထိုနှစ်ဦးတို့၊ ပျော်မြူးရွှင်လန်း
အချစ်ပန်းကို၊ မနမ်းသလော
စောကြောမေးမြန်း၊ သူစူးစမ်းလျှင်
ငါလျှင် မည်သို့ဖြေရပါမည်နည်း။

အားလုံးကပင်

“သိပ်ကောင်းတယ်။ ကောင်းရုံတွင် မကဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အဖွဲ့ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆန်းလဲ ဆန်းသစ်တယ်။ စိတ်ပါ လက်ပါ ကြိုးစား အားထုတ်ယင် လောကမှာ အခက်အခဲဟူသမျှကို အောင်မြင်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့။ ကဲ ဒီတော့ ယင်လင်းလဲ ကိုယ်တို့ကဗျာအဖွဲ့ကို ဝင်ပေတော့”

ယင်လင်းမှာ ကိုယ့်နားကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကာ အတည်ပြောခြင်းလောဟု ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည် တို့ကို မေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် အစေတော်အချို့နှင့် အထိန်းတော်အချို့သည် သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့် ဝင်ရောက် လာကြလေ၏။

“သခင်မလေးတို့၊ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတယ်ရှင့်၊ သခင်မတွေ အများကြီးပဲ။ အသက်ကြီးကြီးတွေရော၊ ငယ်ငယ်တွေရော။ ကျွန်မတို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် သခင်မလေးတို့ ဆွေမျိုးတွေထဲ ကပဲ။ သွားနှုတ်ဆက်ချေ ကြဦးရှင့်”

“ဟဲ့ကောင်မတွေ။ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဗလုံးဗထွေးနဲ့။ ဘယ်သူ့ဆွေမျိုးတွေလဲ” ဟု လီဝမ်းက မေးလေ၏။

“နှစ်ယောက်က သခင်မလေး လီဝမ်းရဲ့ ညီမတွေရှင့်။ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ ညီအစ်မ ထင်တာပဲရှင့်။ ပြီးတော့ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ မောင်လား အစ်ကိုလား မသိဘူး။ သခင်လေး တစ်ယောက်လဲ ပါသေးတယ်ရှင့်။ ခု ကျွန်မတို့ မလေးပေါက်ကြည်ကို သွားခေါ်မလို့ရှင့်။ သခင်မလေးတို့ အယင်သွားနှင့်ကြ”

သူတို့အားလုံး ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်က

“ပေါက်ကြည်တို့ အမျိုးထဲက ဆွေကိုနဲ့ သူ့အစ်မထင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“အင်း ကိုယ့်ဒေါ်လေးတော့ ရွှေမြို့တော်ကို အလည်လာပြန်ပြီ ထင်တယ်။ ဘယ်က ဘယ်လိုများ ဆုံလာကြသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

သူတို့တစ်သိုက်သည် သခင်မဝမ်း၏ အဆောင်သို့ ဇေဝေဝါဖြင့် လာခဲ့ကြရာ အဆောင်ထဲတွင် လူတွေ ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သခင်မဆင့်၏ အစ်မ၊ အစ်ကိုနှင့် သူ့ယောက်မတို့သည် သူတို့သမီးငယ် စုယဉ်ကို သူတို့နှင့် အတူထားရန် ခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့နှင့် အတူ ရွှေမြို့တော်သို့ အလည်လာသော နတ်ငှက်မယ်၏ အစ်ကို ဝမ်ကျင်း လည်း ပါလာလေ၏။ လမ်းရှိ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုတွင် လှေဆိုက်စဉ် ရွှေမြို့တော်သို့ လာသော လီဝမ်း၏

မုဆိုးမ အဒေါ် ဖြစ်သူနှင့် သူ့သမီးဖြစ်သော လီဝင်း နှင့် လီချိုတို့နှင့် တွေ့ပြန်လေ၏။ ထို့အပြင် ဆွေဖုန်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်သူ ဆွေကို မှာလည်း သူညီမဖြစ်သူ ပေါက်ချင်း၏ မင်္ဂလာဆောင် အတွက် ရွှေမြို့တော်သို့လာစဉ် လမ်းတွင် ဆုံမိကြပြန်လေ၏။ ပေါက်ချင်းမှာ ရွှေမြို့တော်ရှိ ပါမောက္ခဆရာကြီးမေ၏ သားနှင့် ကြောင်းလမ်းထားပြီးသား ဖြစ်လေ၏။ ဆွေကိုသည် ဝမ်းကျင်း တစ်ယောက် ရွှေမြို့တော် သွားသည်ဟု သိရသဖြင့် အမိလိုက်လာကာ နောက်ဆုံးတွင် အတူ ရောက်လာခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြင့် ဧည့်သည်များ အားလုံးသည် အိမ်ကြီးနှစ်လုံးရှိ မိမိတို့ ဆွေမျိုးများရှိရာသို့ ပြိုင်တူ ရောက်လာ ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် တို့သည် ထိုဧည့်သည်များကို လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုကြလေ၏။ မယ်မယ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဒါကြောင့်မို့ မနေ့ညက တို့အဆောင်ထဲက မီးအိမ်တွေမှာ မီးစာတွေ သီးသီးပြီး တဖျတ်ဖျတ် ဖြစ်တာကိုးအေ့။ မီးအိမ်တွေမှာ မီးစာသီးပြီဆိုယင် ဧည့်သည်ရောက်တော့တာပဲ”

မယ်မယ်သည် မာကြောင်းသာကြောင်းများကို မေးမြန်းပြောဆိုနေကာ ပါလာသည့် လက်ဆောင်များကို လက်ခံ နေစဉ်တွင် မယ်မယ်သည် ဧည့်သည်များအတွက် ထမင်းပြင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ လီဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှာ သူတို့ ဆွေမျိုးများနှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိသည် အတွက် နတ်ငှက်မယ်မှာ ခါတိုင်းထက် အလုပ်များလျက် ရှိသည်ကိုမူ ပြောစရာ လိုမည် မထင်တော့ချေ။ ထိုက်ယုမှာ သူတို့ ပြောသည်တို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နားထောင်လျက် ရှိနေရာမှ နောက်ဆုံးတွင် စံအိမ်၌ ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိသူဆို၍ မိမိတစ်ယောက်သာ ရှိသည်ကို တွေးမိသည့်အခါ၌ အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းသွားကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုအခြေအနေကို သတိထားလိုက် မိသဖြင့် ထိုက်ယုကို ချောမောနှစ်သိမ့်ခဲ့ပြီးနောက် မိမိ၏ အဆောင်ဖြစ်သော နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် မာလာ၊ ရှေ့ယွေနှင့် ချင်ဝမ်းတို့အား

“သွား၊ သွား။ ဧည့်သည်တွေကို သွားကြည့်ချည်စမ်း။ ဝမ်းကွဲ အစ်ကိုက သူ့အစ်ကို ဆွေဖုန်နဲ့ လုံးလုံးမတူဘူး။ သူကမှ တကယ့် အစ်ကို အရင်းနဲ့ တူတာ။ ပိုပြီး အံ့ဩစရာ ကောင်းတာတွေကိုလဲ တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်။ မာလာတို့က ပြောတယ် မဟုတ်လား။ မလေးပေါက်ကြည်လောက် ချောတဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးတဲ့။ သူ့ကို ပြိုင်နိုင်တဲ့အလှမျိုး မရှိဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့

ညီမ ဝမ်းကွဲနဲ့ မလေးလီဝမ်းရဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို သွားကြည့်ချည်စမ်း။ ဘယ်လို ချောမွန်းမသိဘူး။ ကောင်းကင်ဘုံက ဗြဟ္မာကြီးများ ဘယ်လို ရွှေမှုန်တွေ စားပြီး ဘယ်လို ရွှေရည်တွေများ သောက်လို့ ဒီလောက် ချောတဲ့လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုများ မွေးပေးနိုင်သလဲ မသိဘူး။ အစတုန်းကတော့ မောင်တို့ စံအိမ်မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေး တွေဟာ ချောလှပြီလို့ မောင်ထင်ခဲ့တာ။ လက်စသတ်တော့ မောင့်အထင်ဟာ ရေတွင်းထဲက ဖားသူငယ်လို အမြင်မျိုးပါလား။ ခုတော့ ဘယ်မှ လိုက်မရှာရဘဲ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တွင် အဆများစွာ လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လာတွေ့ နေရပြီ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံတော့ ယုံရပြီပေါ့။ လောကမှာ သူတို့ထက် လှတာတောင် ရှိမှ ရှိပါဦးမလား မသိဘူး။”

ပေါက်ယုမှာ ရယ်မောကာ တအံ့တဩ ပြောဆိုလျက် ရှိသဖြင့် မာလာက သွား၍ မကြည့်ဟု ငြင်းလေ၏။ ချင်ဝမ်းနှင့် အခြားအစေတော်များက သူပြောသည့်အတိုင်း သွားကြည့်ပြီး ပြန်ပြေးလာကာ

“ဟုတ်တယ် မာလာရေ၊ သွားကြည့်ချည်စမ်း။ ဒေါ်လေးဆင့်ရဲ့ တူမရယ်၊ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ အစ်မရယ်၊ မလေးလီဝမ်းရဲ့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ရယ်က တကယ်ချောတာ။ သူတို့လေးယောက်ကို ကြည့်ရတာ ကြက်သွန်ဥ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လေးဥကို မြင်လိုက်ရ သလိုပဲ”

သူတို့ စကားပြောနေကြစဉ် တန်ချွန်း ပေါက်လာကာ

“မမလေးတို့ ကဗျာအဖွဲ့အတွက် ကောင်းသွားတာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ကဗျာအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ဖို့လဲ မလေးပဲ ဆော်ဩခဲ့တယ်။ အခု အဖွဲ့ဝင်တွေထည့်ဖို့လဲ မလေးပဲ စိတ်ကူး ရတယ်။ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဆိုသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကဗျာ စပ်တတ်သလား မစပ်တတ်ဘူး လားတော့ မသိဘူး။”

“မလေး ခုပဲ မေးခဲ့ပြီ။ သူတို့ကတော့ ခပ်ချိုချိုပဲ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြည့်ရတာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စပ်တတ်ပုံ ရပါတယ်။ မစပ်တတ်ဘူး ဆိုယင်လဲ သင်ရမှာပေါ့။ ယင်လင်းတောင် သင်သေးတာပဲ”

“ကြည့်ရတာကတော့ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ အစ်မက ပိုပြီး တော်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဘယ်လိုထင်သလဲ မလေး” ဟု မာလာက မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်။ မလေးတို့တစ်တွေ ထက်ရော ပေါက်ကြည်ထက်ရော သာလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

“သာတယ် ဆိုသင်တော့ အံ့ဩစရာပဲ။ မာလာ အထင်တော့

မလေးပေါက်ကြည်ထက် တော်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဗာလာ တစ်ခေါက် သွားပြီး အကဲခတ်လိုက်ဦးမယ်”

“မယ်မယ်ကတော့ သူ့ကို တော်တော် မျက်စိကျသွားပုံ ရတယ်။ သခင်မဝမ်ကို မွေးစားဖို့ ပြောနေတယ်။ သူ့မြေး အဖြစ် ထားချင် တယ်ထင်ပါရဲ့။ သခင်မဝမ်ကလဲ မွေးစားမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“တကယ်လား” ဟု ပေါက်ယုက ဝမ်းသာအားရ မေးလေ၏။ တန်ချွန်းက

“မောင့်ကို မလေး ဘယ်တုန်းက လိမ်ပြောဖူးလို့လဲ။ ခုတော့ မယ်မယ်က မြေးမသစ် ကလေးရတော့ မြေးဖြစ်တဲ့ မောင့်ကိုတောင် သတိရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေကို ပိုချစ်ရမှာပေါ့။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် လပြည့်ကျော်တစ်ရက်။ ဒီတော့ မောင်တို့ ကဗျာအဖွဲ့ အစည်းအဝေး လုပ်ရမယ်”

“မလေးထိုက်ယု ကတော့ နေကောင်းသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မလေးယုချွန်းက နေမကောင်း ဖြစ်နေပြန်ပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်က တော့ အမြဲပျက်ကွက်နေတာပဲ”

“တကယ်ဆိုယင် မလေးယင်ချွန်း ပျက်ကွက်ယင် တော်သေးရဲ့။ သူက ကဗျာတို့ဘာတို့ ကောင်းကောင်း မစပ် တတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဧည့်သည်တွေကို ခုလောလောဆယ် မဖိတ်ပါနဲ့ဦး။ သူတို့ နေသားကျသွားတဲ့ အချိန်လောက်ကျမှ ဖိတ်တာပေါ့။ ခုလောလောဆယ်မှာ မမလီဝမ်းရော၊ မလေးပေါက်ကြည်ရော ကဗျာဉာဏ်ကွန့်နိုင်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူတို့ကိစ္စတွေနဲ့ သူတို့ အလုပ်များနေကြဦးမှာ။ ရှိစမ်းယဉ်လဲ မရှိဘူး။ ထိုက်ယုကလဲ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းသေးဘူး။ ဒီတော့ ရွှေ့ထား လိုက်ပါဦး။ စမ်းယဉ် ပြန်ရောက်လောက်ချိန် ကျမှ ပြန်စကြတာပေါ့။ အဲဒီ အချိန်လောက်ဆိုယင် ဧည့်သည်တွေ ကလဲ မလေးတို့နဲ့ ရင်းနှီးသွားကြပြီ။ မလေးထိုက်ယုလဲ နေပြန်ကောင်းပြီ။ မမလီဝမ်းနဲ့ မလေးပေါက်ကြည်တို့လဲ အလုပ် အားသွားပြီ။ ယင်လင်းလဲ ကဗျာကောင်းကောင်း စပ်တတ်နေပြီ။ အဲဒီအခါကျတော့ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း လုပ်ကြတာပေါ့။ ခုတော့ မယ်မယ့်အဆောင်ကို သွားပြီး ဧည့်သည်တွေကို ကြည့်ချည်ရအောင်။ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ အစ်မကတော့ သူစိမ်း မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ မွေးစားလိုက်ပြီ ဆိုတော့ အိမ်သားလို ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ သူတို့အားလုံးကိုလဲ ဥယျာဉ်ထဲမှာ နေခွင့်ပေးဖို့ မယ်မယ့်ကို ပြောရမယ်။ လူများတော့ ပိုပျော်စရာကောင်းတာပေါ့”

ပေါက်ယုမှာ မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားကာ

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကြည့်စမ်း မောင်တို့များ ဘယ်လောက် အသလဲ။ သူတို့လာလို့ ပျော်နေတာနဲ့ ဒီစိတ်ကူး ကို မကူးမိဘူး။”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မယ်မယ့်အဆောင်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ မယ်မယ်မှာ ပေါက်ချင်းကို သဘောကျကာ သခင်မဝမ်အား မွေးစားသမီးအဖြစ် မွေးစားခိုင်းလေ၏။ မယ်မယ်မှာ ဝမ်းသာလျက်ရှိသဖြင့် ပေါက်ချင်းကို ဥယျာဉ်ထဲတွင် နေခွင့် မပေးတော့ဘဲ သူနှင့်အတူ အိပ်ရန် စီစဉ်လေ၏။ မဆွေ့ကိုမူ ဆွေ့ဖန်၏ အိပ်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ပေးလေ၏။

မယ်မယ်က ဒေါ်လေးဆင့်အား

“ညည်းတူမကိုတော့ ချက်ချင်း မခေါ်နဲ့ဦး။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ခဏတဖြုတ် နေပါစေဦး” ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်၏ မောင်နှင့် ယောက်မတို့မှာ နွမ်းပါးသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် ရွှေမြို့တော်သို့ အလည်ရောက်နေစဉ်တွင် နေရေးထိုင်ရေး၊ စားရေးသောက်ရေး ကိစ္စ အဝဝ ကို ဒေါ်လေးဆင့် ကပင် တာဝန်ယူရလေ၏။ ထို့ကြောင့် စုယဉ် ကိုမူ နတ်ငှက်မယ်က တာဝန်ယူရလေ၏။ ယခုအချိန်တွင် စိတ်နေ သဘာထား အမျိုးမျိုးရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ စုပြု ရောက်နေကြလေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်သည် စုယဉ်အတွက် အဆောင်တစ်ခု သတ်သတ်စီစဉ် မပေးတော့ဘဲ ယင်ချွန်းနှင့် အတူ ထားရန် စီစဉ်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်သည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့မ စုယဉ်က မကျေနပ်ကြောင်းကို နောင်တွင် ကြားရသော်လည်း နတ်ငှက်မယ်ကို မည်သို့မျှ အပြစ်မပြောတော့ချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် စုယဉ်ကိုလည်း ယင်ချွန်း နှင့်အညီ အသုံးစရိတ်များ ထုတ်ပေးလေ၏။ စုယဉ်၏ စရိုက်ကို အကဲ ခတ်ကြည့်သည့်အခါတွင် စုယဉ်မှာ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့်သော် လည်းကောင်း၊ သူ့ မိဘများနှင့်သော် လည်းကောင်း မတူဘဲ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် စုယဉ် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ပင်ပန်း ငွေကြေးချို့တဲ့သည့် အတွက် ကြောင့် တစ်ကြောင်း စုယဉ်ကို အထူးအသနားပိုကာ ဦးစား ပေးလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဆင့်မှာမူ ကိုယ့်တူမ ကလေးကို ကောင်းစွာ ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိချေ။

လီဝမ်းသည် ယောက်ျားဆုံးပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဣန္ဒြေရရဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကောင်း သဘောကောင်း ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း မယ်မယ်နှင့် သခင်မ ဝမ်သည် လီဝမ်းကို များစွာ လေးစားချစ်ခင်ကြလေရာ လီဝမ်း၏ အဒေါ်ဖြစ်သူ မုဆိုးမအား

တခြားနေရာတွင် တည်းခိုသည်ကို လက်မခံနိုင်ကြဘဲ မိမိတို့ စံအိမ်တွင် တည်းခိုရမည်ဟု ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် လီဝမ်း၏ အဒေါ်သည် သူတို့ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမည် စိုးသည့်အတွက် တည်းခိုခြင်း မပြုလိုသည့်တိုင် မယ်မယ်၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် မငြင်းသာတော့ဘဲ သမီးနှစ်ယောက် နှင့်အတူ စပါးချိုတဲ သို့ ပြောင်းလာခဲ့ရလေ၏။

စံအိမ်သို့ ဧည့်သည်များရောက်၍ မကြာမီ ပေါက်လင်းမြို့စား ရှိတင်သည် နယ်သို့ မြို့ဝန်ရာထူးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ လေ၏။ ရှိတင်သည် မကြာမီတွင် သူ့အိမ်သားများကို နယ်သို့ခေါ်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်သည် ရှိတင်၏ သမီးဖြစ်သူ ရှိစမ်းယဉ်ကို ချစ်သည့်အတွက် သူ့ကို နယ်သို့ မထည့်လိုက်ချင်သဖြင့် သူ့ကို မိမိတို့စံအိမ် ဥယျာဉ်ထဲတွင် အဆောင်တစ်ဆောင်ပေး၍ ခေါ်ထားရန် နတ်ငှက်မယ်အား အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ရှိစမ်းယဉ်သည် အကျောက်အကန် ငြင်းသေးသော်လည်း မယ်မယ်တိုက်တွန်းသည့်အတွက် လိုက်လံနေရလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်တည်း အဆောင် တစ်ဆောင်ဖြင့် မနေလိုဟု ဆိုသဖြင့် ပေါက်ကြည်နှင့်အတူ တွဲထားလေ၏။

ယခုအချိန်၌ နတ်ငှက်မယ်ပါ ထည့်၍ ရေတွက်လျှင် မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် နေထိုင်သူပေါင်းမှာ စုစုပေါင်း တစ်ဆယ့်သုံးယောက်မျှ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ဥယျာဉ်ကြီးမှာ ခါတိုင်းထက် ပျော်စရာကောင်းကာ စည်စည်ကားကား ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲ၌ အထက်တန်းအဆင့်ကို ရရှိထားသည့် လီဝမ်းအပြင် ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်း၊ ဆီချွန်း၊ ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယု၊ စမ်းယဉ်၊ လီဝင်း၊ လီချို၊ ပေါက်ချင်း၊ စုယဉ်တို့အပြင် နတ်ငှက်မယ်တို့နှင့် ပေါက်ယုတို့ လည်း ရှိလေ၏။ လက်ထပ်ပြီးဖြစ်သည့် လီဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ မှလွဲလျှင် ကျန်ဆယ့်တစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်ကြပြီး ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်စီ လောက်သာ ရှိကြသေး၏။ အချို့မှာ တစ်လတည်း၊ တစ်နေ့တည်း၊ တစ်နာရီတည်း မွေးသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် အသက်ချင်း မှားတတ်ကြလေသေး၏။ ထို့ကြောင့် မမ၊ ညီမ၊ မောင်လေး၊ အစ်ကိုဟု တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလျဉ်း သင့်သလို ခေါ်နေကြလေ၏။

ယင်လင်းကား ကဗျာကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစား၍ ရေးလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်ကို များစွာ ဒုက္ခပေးလိုချေ။ မပေါက်ကြည် အဖို့ရာတွင်မူ စကားများသော စမ်းယဉ် ရောက်လာသည့် အတွက် များစွာ ဟန်ကျလျက် ရှိလေ၏။ စမ်းယဉ်မှာ ကဗျာကြောင်း စာကြောင်းကိုလည်း ပြောတတ်၍ ကဗျာအကြောင်းကို ပြောရမည် ဆိုလျှင်

မမောနိုင် မပန်းနိုင် ပြောတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

ပေါက်ကြည်က နောက်ပြောင်ကျီစယ်ဟန်ဖြင့်

“မလေးစမ်းယဉ် အသံက သိပ်ဆူတာပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကဗျာကို ဒီလောက်အရေးတကြီး အလေး အနက် လေ့လာပြောဆို နေတာကို တကယ့်ပညာရှိ သုခမိန်ကြီးတွေ မြင်ယင်တော့ ရယ်ချင်မှာပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကို မေ့ပြီး နေရာပျောက်နေတယ် လို့လဲ ပြောကြမှာပဲ။ ပေါက်ကြည်မှာ စောစောကမှ ကဗျာရူးမ ယင်လင်းကြောင့် စိတ်ညစ် နေရတဲ့ အထဲမှာ ကဗျာတွေအကြောင်း တတွတ်တွတ် ပြောမယ့်သူ တစ်ယောက် တိုးလာပြန်ပြီနော်။ စာဆိုကြီး ထူဖူး ကတော့ ဉာဏ်ရွှင်သတဲ့။ ဝေယင်စု ကတော့ ပြောင်မြောက်သတဲ့။ လီရှန့်ယင်ကတော့ တည်ငြိမ်သတဲ့။ စာဆိုရှိတယ်။ သူတို့က ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကဗျာစာဆိုကြီးတွေ အကြောင်း လောက်ကိုပဲ မှတ်တမ်းတင်ကြတာကိုး။ ပေါက်ကြည်ဆီက အသက် ထင်ရှားရှိနေတဲ့ စာဆိုနှစ်ယောက်ကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့များ မှတ်တမ်း မတင်ခဲ့သလဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဘယ်စာဆိုနှစ်ဦးလဲ” ဟု စမ်းယဉ်က မေးလေ၏။

“တကုပ်ကုပ်နဲ့ ကဗျာတွေ ချည်းစပ်နေတဲ့ ကဗျာရူးမ ယင်လင်းရယ်၊ စကားများတဲ့ ကဗျာရူးမ စမ်းယဉ် ရယ်လေ”

ယင်လင်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့သည် သူ့စကားကို သဘောကျကာ အားရပါးရ ရယ်မောလျက်ရှိစဉ် ပေါက်ချင်း ရောက်လာလေ၏။ ပေါက်ချင်းသည် ပြောင်လက်တောက်ပနေသည့် အစိမ်းရောင်နှင့် ရွှေရောင် သင်တိုင်းကို ဝတ်ထားပြီး သူတို့ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသည့် အဝတ်အစားမျိုး ဖြစ်လေ၏။

“ဘယ်ကလာတဲ့ အစလဲဟင်” ဟု ပေါက်ကြည်က မေးလေ၏။

“မယ်မယ်ကထုတ်ပေးတာ။ ဆွေးကုန်မှာစိုးလို့တဲ့” ယဉ်လင်းက အနီးသို့ကပ်၍ သေချာစွာကြည့်ရှုပြီးလျှင်

“လှမှာပေါ့ မလေးတို့ကလဲ။ ဘာအံ့ဩစရာရှိသလဲ။ ဒေါင်းမြီးကို ရက်ထားတာကိုး” ဟု ပြောလေ၏။ စမ်းယဉ်က

“ဒေါင်းမြီး မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ တောဘဲရိုင်းခေါင်းက အမွှေးကလေးတွေ။ မယ်မယ်က ပေါက်ချင်းကို တော်တော် ချစ်ပုံရတယ်။ ပေါက်ယုကို ချစ်တယ်လို့သာ ပြောပေမယ့် ဒီလောက်အဖိုးတန်တာ တစ်ခုမှ မပေးဖူးသေးဘူး”

ပေါက်ကြည်က

“ဒါတော့ သူ့ကံနဲ့သူ ဖြစ်လာကြတာပေါ့လေ။ ပေါက်ချင်းဟာ ဒီလိုအချိန်မှာ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့လဲ မထင်ဘူး။ ရောက်လာယင်လဲ မယ်မယ်က သူ့ကို ဒီလောက်ချစ်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး။”

စမ်းယဉ်က ပေါက်ချင်းဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒီမှာ ပျင်းနေယင် သွားဖို့နေရာ နှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်နေရာက မယ်မယ်ရဲ့ အဆောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ ဟောဒီ ဥယျာဉ်၊ ဒေါ်လေး ဝမ် ဆီကို သွားတယ် ဆိုယင်တော့ ဒေါ်လေးဝမ်ရှိယင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး စကားစမြည် ပြောနေလို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေး ဝမ် မရှိဘူး ဆိုယင်တော့ ယောင်လို့မှ မသွားလေနဲ့။ သူတို့ အားလုံးက ကိုယ်တို့ လာစေချင်တဲ့ လူချည်းပဲ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ လေ၏။
ပေါက်ကြည်က

“ဒီလောက်စကားများတဲ့ မိန်းမက ရယ်စရာ မောစရာလဲ ပြောတတ်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် စမ်းယဉ်ပြောပုံက နည်းနည်း ပြောင်ကျလွန်းနေတယ်။ ပေါက်ချင်းကလဲ စမ်းယဉ်နဲ့ တော်တော်တူတယ်။ ပေါက်ကြည်နဲ့ ညီအစ်မ တော်ချင် တယ်ဆို။ ခု ပေါက်ကြည်ရဲ့ ညီမလေးကိုပဲ ညီမတော်ပေတော့”

စမ်းယဉ်က ပေါက်ချင်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီသင်တိုင်းကို ဝတ်ထိုက်သူ ဆိုလို့ ဒီမှာ ပေါက်ချင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကိုယ်တို့အတွက်က သိပ်ကောင်းလွန်းတော့ ကိုယ်တို့နဲ့ မထိုက်ဘူး မဟုတ်လား။”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် အစေတော် ဟုပိုရောက်လာကာ

“မယ်မယ်ကမှာလိုက်တယ်။ မလေးပေါက်ကြည်က မလေးပေါက်ချင်းကို ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း ဖြစ်အောင် သိပ်မချုပ်ချယ်ပါနဲ့တဲ့။ မလေးပေါက်ချင်းက ငယ်သေးတယ်တဲ့။ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ပါစေတဲ့။ သူလိုချင်တာ ရှိယင်လဲ ပေးလိုက်ပါတဲ့။ သူ့ကို မဟန့်ပါနဲ့တဲ့”

ပေါက်ကြည်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးလျှင် ပေါက်ချင်းကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်ရင်း

“ပေါက်ချင်းတို့များ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကံကောင်းနေရသလဲ မသိပါဘူး။ ကဲ မြန်မြန်သွားတော့။ ကြာယင် ကိုယ်တို့ မနာလိုဝန်တို့တွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ တကယ်က ကိုယ်လဲ သူ့လောက်တော့ ချစ်စရာ ကောင်းတာပါပဲ” ဟု နောက်ပြောင်နေစဉ် ပေါက်ယု နှင့် ထိုက်ယုတို့

ရောက်လာကြလေ၏။

စမ်းယဉ်က

“မလေးပေါက်ကြည်ကသာ နောက်နေတာနော်။ တချို့လူတွေ ကျတော့ တကယ်ကို မနာလိုဖြစ်တာ”

“ဒီလိုဆိုယင် သခင်လေးပဲဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ဟုပိုက ပေါက်ယုကို လက်ညှိုးထိုး၍ ရယ်ရင်း ပြောလေ၏။

“အို မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပေါက်ကြည်နှင့် စမ်းယဉ်တို့က ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြ၏။

“ဒါဖြင့် မလေးထိုက်ယုလား” ဟု ဟုပိုက လက်ညှိုး ထိုးရင်း အော်ပြန်၏။

စမ်းယဉ်က ဘာမျှမပြောတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်က

“ညည်းဟာက ပိုတောင် လွဲသွားသေးတယ်။ မလေးထိုက်ယုက ပေါက်ချင်းကို ငါချစ်တာ ထက်တောင် ပိုချစ်ပါ သေးတယ်။ ဒီတော့ မလေးထိုက်ယုက ဘာဖြစ်လို့ မနာလိုဝန်တို ဖြစ်ရမှာလဲ။ စမ်းယဉ်ပြောတာ ဆိုယင် ဆယ်ခွက် တစ်ခွက် ချင့်ယုံ”

ထိုက်ယုမှာ စိတ်သဘောထား ကျဉ်းမြောင်း၍ မနာလိုတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ယု သိသည့်အပြင် ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ အကြားတွင်လည်း မကြာသေးမီက တစ်ယောက်ရင်ကို တစ်ယောက် ဖွင့်ဟခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်ကို မသိသဖြင့် မယ်မယ်က ပေါက်ချင်းအား မျက်နှာသာပေးခြင်းအတွက် စိတ်ဆိုးမည်ကို စိုးရိမ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ မဟုတ်။ ပေါက်ကြည်နှင့် စမ်းယဉ် နောက်ပြောင်သည်ကို ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သည်းခံနေသည့် အတွက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“အင်း သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေး တော်တော် ပြောင်းသွားတာပဲ။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တခြားလူတွေထက် ခင်မင်ရင်းနှီး နေပုံရတယ်” ဟု တွေးနေလေ၏။ ထို့ပြင် ထိုက်ယုသည် ပေါက်ချင်းကိုလည်း နာမည်တပ်၍ ခေါ်လေ့မရှိဘဲ ညီမအရင်းသဖွယ်၊ ညီမလေးဟု ခေါ်သည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

ပေါက်ချင်းမှာ ငယ်ရွယ်၍ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိပြီးလျှင် အကင်းပါးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ငယ်ငယ် ကတည်းက စာပေကို သင်ကြားခဲ့သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေ၏။ ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် စံအိမ် တစ်အိမ်လုံးက ချစ်ခင် ကြလေ၏။ မိန်းမပျိုများ အားလုံးက သူ့ကို ဟန်ကြီးပန်ကြီးမလုပ်ဘဲ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံကြသည့်အတွက် ပေါက်ချင်း

ကလည်း သူတို့အပေါ်တွင် ချစ်အောင် အလိုက်အထိုက် နေပြတတ်လေ၏။
ထိုက်ယုမှာ အခြားသူများနှင့် မတူသည်ကို သတိပြုမိသည့်အတွက်
ထိုက်ယုအပေါ်တွင် ပို၍ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံလေ့ ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည်
ထိုအခြင်းအရာ များကို ကြည့်ကာ ကျိတ်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ခဏနေလျှင် ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ချင်းသည် သူတို့အိမ်သို့
ပြန်သွားကြပြီး စမ်းယဉ်မှာ မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ပြန်သွားသည့် အတွက်
ထိုက်ယုမှာလည်း ကိုယ့်အဆောင်သို့ကိုယ် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ရင်း

“ ‘အနောက်ဆောင်’ ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်ကိုဖတ်ပြီး အဲဒီအထဲက
အကြောင်းတစ်ကြောင်းကို မောင်ရွတ်ပြခဲ့လို့ မလေးတောင် မောင့်ကို
စိတ်ကောက်ခဲ့သေးတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် စာကြောင်းတစ်ကြောင်း ကိုတောင်
မောင် ခုထိ နားမလည်သေးဘူး။ မောင် ရွတ်ပြမယ် မလေး ရှင်းပြစမ်းပါလေ။

ပေါက်ယုသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရည်ရွယ်ပြောဆိုနေမှန်း သိသဖြင့်
ထိုက်ယုက လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်

“ပြောပါဦး”

“မေတ္တာစာတစ်ပုဒ် အတွက် ပြဿနာဖြစ်ခြင်းဆိုတဲ့ အခန်းမှာ
လျန်းဟုန်နဲ့ မိန့်ကွမ်း၊ ဘယ်အချိန်မှာ ချစ်ကျွမ်းကြပါလိမ့်” ဆိုတဲ့ စာပုဒ်လေ။
စာသွားပုံကလေးက လှတယ်နော်။ လျန်းဟုန်နဲ့ မိန့်ကွမ်း ဆိုတာ ရှေးက
ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောထားတာ မဟုတ်လား။
ဒါပေမယ့် ဘယ်အချိန်မှာ ချစ်ကျွမ်းခဲ့ကြ ပါလိမ့်လို့ ရေးထားပုံလေးက
တစ်မျိုးပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်အချိန်က ချစ်ကျွမ်းခဲ့ကြသလဲ။ ဟင်၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ထိုက်ယုက မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်လျက်

“အင်း မေးပုံကလေးက မဆိုးပါဘူး။ ပြဇာတ်ထဲမှာ မေးပုံ ကလေးကလဲ
လှတယ်။ ခု မောင်မေးပုံ ကလေးကလဲ လှတယ်”

“အယင်တုန်းကသာ မောင် ဒီမေးခွန်းကိုမေးယင် မလေး နားမလည်ဘူး
မဟုတ်လား။ ခုတော့ နားလည်ရောပေါ့။ မလေးတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ
သိပ်ချစ်ကြပုံပဲ။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို ချစ်သွားကြတာလဲ ဟင်”

“ပေါက်ကြည်ဟာ ဒီလို စိတ်သဘောထား ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ
မထင်ခဲ့ဘူး။ ဟန်ဆောင်နေတာပဲလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်”

ထိုက်ယုက အရက်ချိုသောက်ရင်း စာစပ်ပြိုင်ပွဲတွင် သူမှားသွား၍ သူ့ကို
ပြင်ပေးသည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်က မည်သို့ ပြောခဲ့ပုံ၊ မိမိ နေမကောင်းစဉ်

ငှက်သိုက်ဟင်းချို လာပေးပုံတို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြလေ၏။ ဤတွင်မှ ပေါက်ယုမှာ သဘောပေါက်သွားကာ

“မလေးထိုက်ယုနဲ့ မလေးပေါက်ကြည်တို့ ခင်မင်နေကြတာ မြင်တော့ ‘အနောက်ဆောင်’ ထဲက လျန်းဟုန်နဲ့ မိန်ကွမ်း တို့ကို သွားပြီး သတိရလို့ မေးမိတာပါ။ ဒါမျိုးဆိုတာ ငယ်ရွယ်ပြီး ရင်ထဲမှာရှိတာကို ဖွင့်ပြောတဲ့သူ အချင်းချင်းကျမှ ဒီလိုရင်းနှီးမှုမျိုးကို ရနိုင်တာပဲနော်”

ထိုက်ယုက ပေါက်ချင်းအကြောင်းကို ပြောဆိုကာ မိမိတွင် ညီမအရင်းဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိဟု ဆိုကာ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ငိုလေ၏။ ပေါက်ယုက

“ဟော ငိုပြန်ပြီမလေးကလဲ။ အလကား ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ် ဝမ်းနည်းနေတာကိုး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ဂရုစိုက်ဦး မလေးရဲ့။ မလေးကို ကြည့်ရတာ မနှစ်က ထက်တောင် ပိန်လာတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာလဲ ဟိုဟာတွေ ဒီဟာတွေနဲ့ ငိုငို မနေနဲ့”

ထိုက်ယုက မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီးနောက်

“ထိုက်ယု စိတ်ညစ်နေတယ်မောင်။ ဒါပေမယ့် အယင်တုန်းက လောက်တော့ မငိုတော့ပါဘူး။ နှလုံးသားမှာ နာကျင်နေပေမယ့် ငိုစရာ မျက်ရည်တွေကတော့ မရှိတော့ပါဘူး။”

“ဒါကတော့ မလေးက ငိုနေကျမို့ ဒီလိုထင်တာပါ။ တကယ်တော့ မျက်ရည်ဆိုတာ ဘယ်မှာခန်းပါ့မလဲ”

ထိုစဉ် ထိုက်ယု၏ အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ မရန်းရောင် သိုးမွေး ဝတ်လုံတစ်ထည်ကို ယူလာကာ

“မမလီဝမ်းက မလေးနဲ့ ကဗျာအဖွဲ့အကြောင်းကို တိုင်ပင်ချင်လို့တဲ့။ မကြာခင် နှင်းတွေကျတော့မှာဆိုတော့ သိပ် အချိန်မရှိတော့ဘူးတဲ့”

သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် လီဝမ်းထံမှ ရောက်လာသည့် အစေတော် တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ပေါက်ယုက သူနှင့် စပါးချိုတဲ သို့သွားရန် အဖော်ညှိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် တိမ်တိုက်ပုံ ရွှေချည် ထိုးထားပြီး သိုးကလေး ရေ ကွပ်ထားသည့် အနီရောင်ဖိနပ်ရှည်၊ အဖြူရောင် မြေခွေးမွေးကွပ် မရန်းရောင် ပိုးဝတ်လုံ၊ ကွင်းနှစ်ထပ်တပ် အစိမ်းနှင့် ရွှေချည်ကျစ်ခါးစည်းနှင့် နှင်းကာဦးထုပ်တို့ကို ဆောင်းကာ လီဝမ်း၏အဆောင်သို့ ပေါက်ယုနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ လီဝမ်း၏ အဆောင်တွင် အခြားမိန်းကလေးများလည်း ရောက်နေကြလေ၏။ သူတို့ အားလုံးမှာ အနီရောင်ဝတ်လုံနှင့် သိုးမွေး သို့မဟုတ် ဖဲဝတ်လုံတို့ကို

ဝတ်ထားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် လီဝမ်းမှာ အလယ်အထိ ကြယ်သီးတပ်သည့် အပြာရောင် ကတ္တီပါဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားပြီး ပေါက်ကြည်မှာ ပန်းပွင့်များ ဖော်ထားသည့် မရန်းနုရောင် သိုးမွေးဝတ်လုံ ကို ဝတ်ထားလေ၏။ စုယဉ်မှာ အပေါ် အဝတ်အစား မပါဘဲ သာမန် အိမ်တွင်းဝတ် အဝတ်အစားမျှ ကိုသာ ဝတ်ထား လေ၏။

ထိုစဉ် စမ်းယဉ်သည် မယ်မယ်လက်ဆောင်ပေးသည့် ရှဉ့်မွေးကွပ် သားမွေးအင်္ကျီ အဝါရောင်ပန်းပွင့်တို့ ရေးခြယ်ထားသည့် ဇော်ဂျီရောင် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားလေ၏။ သူ့အင်္ကျီမှာ ရွှေနားကွပ်ထားပြီး ကော်လံတွင် မြွေပါမွေး ကွပ်ထားလေ၏။

ထိုက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ဟော ပျောက်ဘုရင်ကြီး လာပြီ။ ဝတ်လုံကြီးကိုလဲ ခြံထားလိုက် သေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တာတာတွေ ဝတ်သလို တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ကျပ်နေတာပဲ”

“အထဲက ဘာဝတ်လာသလဲ ဆိုတာကိုလဲ ကြည့်လိုက်ဦးလေ” ဟု ဆိုကာ စမ်းယဉ်သည် အပေါ်ဝတ်ရုံကြီးကို ချွတ်လိုက်လေ၏။

ဝတ်ရုံကြီးကို ချွတ်လိုက်သည့်အခါတွင် အဖြူရောင် ရှဉ့်မွေးကွပ် လက်အိုးကျဉ်း၊ အဖြူရောင် ရှဉ့်မွေးကွပ် သားမွေး လက်ဖျားနှင့် ကော်လံတပ် ဝါစိမ်းရောင် ဖဲသင်တိုင်းကို ဝတ်ထားလေ၏။ သင်တိုင်းပေါ်တွင် ပိုးရောင်စုံဖြင့် နဂါးရုပ်ကြီးများ ထိုးထားလေ၏။ ပန်းနုရောင် ဖဲဒူးကျပ် ဘောင်းဘီမှာလည်း မြေခွေးမွေး ကွပ်ထားလေ၏။ ရောင်စုံ လိပ်ပြာရုပ် ပန်းပွားခါးစည်းကြိုးကို ခါးတွင် ခပ်ကျပ်ကျပ် စည်းလေ၏။ ဖိနပ်ရှည်ကြီးမှာ အစိမ်းရောင် သားရေဖိနပ် ရှည်ကြီးများ ဖြစ်လေ၏။ သေးသေးသွယ်သွယ် အရပ်မြင့်မြင့် စမ်းယဉ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် လို ကြည့်၍ကောင်းကာ ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးသော အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

“စမ်းယဉ်က ယောက်ျားလေးလို သူမို့ ဝတ်တတ်တယ်။ ခု အဝတ်အစားနဲ့ ကြည့်ရတာက မိန်းကလေး အဝတ်အစား နဲ့ ကြည့်ရတာထက် လိုက်တယ်” ဟု နောက်ကြလေ၏။

“ကဲ လုပ်ကြ။ ကဗျာ အစည်းအဝေး စ မယ်။ အိမ်ရှင်က ဘယ်သူလဲ” ဟု စမ်းယဉ်က မေးလေ၏။

လီဝမ်းက

“ကိုယ် စပြီး အကြံ ရတာပါကွယ်။ အမှန်ကတော့ ကိုယ်တို့ မနေ့ကတည်းက တွေ့ဖို့ကောင်းတာ။ နောက်ဆိုယင် နှင်းတွေ ကျလို့

တော်တော်နဲ့ တွေ့ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ နောက်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ကြိုဆိုရအောင်၊ ကဗျာသစ်တွေလဲ စပ်ရအောင် တွေ့ယင် ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး ကိုယ်ကပဲ အကြံပေးတာပါ။ ဘာအကြံ ပေးချင်ကြသေး လို့လဲ”

ပေါက်ယုက

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် ရာသီဥတု ကောင်းသွားယင်လဲ ဒီလို ပျော်စရာကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“မနက်ဖြန်ဆိုယင် နှင်းကျဦးမှာပါ။ မရပ်သေးပါဘူး။ မနက်ဖြန် နှင်းမကျတော့ဘူး ဆိုယင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခုည ကျထားတဲ့ နှင်းက နည်းတဲ့နှင်းမှ မဟုတ်တာ”

လီဝမ်းက

“ဒီနေရာက ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှင်းမှုန် ကျူတောရိပ်သာက ဒီထက်တောင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ခု အဲဒီမှာ မီးမွှေးပြီး အခန်းကို နွေးအောင် လုပ်ထားဖို့ အစေတော်တွေ ခိုင်းလိုက်ပြီ။ အဲဒီမှာ မီးလှိုရင်း ကဗျာ စပ်ယင် မကောင်းဘူးလား။ မယ်မယ်ကတော့ ကိုယ်တို့ဆီ လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့က ဟိုမှာ အပျော် သွားကြတာ ဆိုတော့ မလေး ငှက်မယ်ကို အသိ ပေးယင် ပြီးတာပဲ။ တစ်ယောက်ကို ငွေစင်တစ်ကျပ်သား စီထည့်”

လီဝမ်းက ယင်လင်း၊ ပေါက်ချင်း၊ လီဝင်း၊ လီချီနှင့် စုယဉ်တို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ

“သူတို့ လူသစ် ငါးယောက်ရယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ ယင်ချွန်းရယ်၊ ခွင့်ယူထားတဲ့ လီချွန်းတို့ကတော့ မပေးပါနဲ့တော့။ ခုလာတဲ့ လေးယောက်ကသာ ကိုယ့်ဝေစုကို ကိုယ်ထည့်သွားယင် လောက်ပါတယ်”

ပေါက်ကြည်နှင့် ကျန်လူများက သဘောတူကြောင်း ပြောဆိုကာ စပ်ရမည့် ကဗျာအကြောင်းအရာနှင့် ကာရန်ကို မေးလေ၏။

“ကိုယ်စဉ်းစားထားတာတော့ ရှိပြီးပြီ။ မနက်ဖြန်ကျယင် ပြောမယ်လေ”

အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် သူတို့သည် မယ်မယ်ကို သွား၍ ကန်တော့ကြလေ၏။ ထိုနေ့တွင် အရေးကြီးသည့် အဖြစ်အပျက် ဟူ၍ မရှိချေ။

ပေါက်ယုသည် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

အိပ်ရာမှလူးလဲထကာ ခန်းဆီးများကို ဘေးသို့ ဆွဲဖယ်လိုက်လေ၏။
ခန်းဆီးများကို မတပ်ရသေးသည့်တိုင် အပြင်ဘက်တွင် လင်းထိန်လျက်
ရှိသဖြင့် ရာသီဥတု ကြည်လင်ကာ နေရောင်လင်းထိန်နေကြောင်း သိရလေ၏။
သို့ရာတွင် ခန်းဆီးများကို မ၍ မှန်ပြတင်းမှ ကြည့်လိုက်သည် အခါတွင်
လင်းထိန် ဖြူဖွေးနေခြင်းမှာ နေရောင်ကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း သိရလေ၏။
မနုဉ္ဇက တစ်ညလုံး နှင်းတို့ ထူထပ်စွာ ကျရောက်ခဲ့သဖြင့် နှင်းထုမှာ
မြေပြင်တွင် လေးပေခန့် ထူလျက်ရှိပြီး ယခု မနက်လင်းသည့် တိုင်အောင်လည်း
လဲမှုန်များကဲ့သို့ တဖွဲဖွဲ ကျလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ မျက်နှာသစ်ရေ ယူခဲ့ဖို့
တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြောလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မြေခွေးမွေးကပ် မရန်းရောင်
ကတ္တီပါဝတ်လုံ၊ ဖုံရေခါးပြတ်အင်္ကျီ တို့ကိုဝတ်ကာ ခါးစည်းကြိုးကို
စည်းပြီးနောက် ပခုံးပေါ်တွင် ဝတ်လုံကြီးကို ခြုံကာ ကြိမ်ခမောက်ကို
ခေါင်းတွင်ဆောင်း၍ ခြေတွင် ခြေနင်းကို ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် နှင်းမှုန်
ကျူတောရိပ်သာ ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မိမိ၏ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဝင်းဝသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်
ပေါက်ယုသည် ဝင်းပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် မိလေ၏။
အဝေးတွင်ရှိသည့် မြစ်မ်းရောင် ဝါးတောများနှင့် ဝိုင်းပတ်များမှအပ
အရာအားလုံးသည် ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိလေရာ ကြည်လင်သော ဖန်အိုးတစ်လုံး
ထဲတွင် ရောက်နေသကဲ့သို့ ထင်မိလေ၏။ ကမူခြေရင်းသို့ ဆင်းလာသည် အခါ၌
အေးမြသည့် အမွှေးနံ့ကို ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်
သီလရှင်ဆရာလေး မြောင်ယု နေထိုင်သည့် မှန်ကူသီလရှင်ကျောင်းတိုက်
တစ်ဝိုက်တွင် ဆီးတော်တွေ ရဲပထောင်းထအောင် ပွင့်နေကြသည်ကို
တွေ့ရလေ၏။ နှုတ်ခမ်းဆိုးသည့် ဒန်းနီကဲ့သို့ ရဲရဲနီလျက်ရှိသည့်
ဆီးတော်ပွင့်များသည် အဖြူရောင်ထဲတွင် ပို၍ ထင်ရှား နေလေ၏။
ပေါက်ယုသည် ခဏမျှ ရပ်ကာ ရှုခင်းကို လှမ်းကြည့်နေမိလေ၏။ သို့
ရပ်ကြည့်နေစဉ် ခါချဉ်ခါး တံတား ပေါ်တွင် ထီးတစ်စင်းကို ဆောင်း၍
လာနေသော အစေတော် တစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုအစေတော်မှာ
နတ်ငှက် မယ်ကို ဖိတ်ရန် လီဝမ်းက လွှတ်လိုက်သော အစေတော်ဖြစ်လေ၏။

နှင်းမှုန်ကျူတောရိပ်သာ အပြင်ဘက်တွင် အစေတော်များသည်
လူသွားလမ်းကလေးပေါ်မှ နှင်းများကို လှည်းကျင်းလျက်ရှိလေ၏။
ရိပ်သာအဆောင်မှာ တောင်ကုန်းအနီး ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့်
စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခု ဘေးတွင် ဆောက်ထားလေ၏။ ရွှံ့ကာ၍
သက်ကယ်မိုးထားပြီး ဝါးပြတင်းတံခါးများ တပ်ထားသည့် တဲကလေး ပတ်ပတ်
လည်တွင် ဝါးရံတွေပေါက်နေလေ၏။ ပြတင်းမှ စမ်းချောင်းထဲသို့ လှမ်း၍

ငါးများလျှင်ပင် ရနိုင်ပေ၏။ တဲပတ်ပတ်လည်တွင် ကျူပင်များ ပေါက်နေပြီး ထိုကျူတောထဲမှ လမ်းကလေး တစ်လမ်းသည် ကွေ့ကောက်လျက်ရှိကာ ကြာဖူးငုံဆိပ်မှ ဝါးတံတားဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိလေ၏။

အစေတော်များသည် ကြိမ်ခမောက်ကြီးကို ဆောင်း၍ ဝတ်ရုံကြီးကို ခြုံလာသည့် ပေါက်ယုကို မြင်လျှင် ဝိုင်း၍ ရယ်ကြလေ၏။

“အတော်ပဲ ကျွန်မတို့မှာ တံငါသည် တစ်ယောက်လောက် ရှိယင် ကောင်းမှာလို့ ပြောနေတုန်း သခင်လေး ရောက်လာတယ်။ သခင်မလေးတွေက မနက်စာစားပြီးမှ လာကြမှာ။ သခင်လေးက ဘယ်နှယ် စိတ်စောပြီး အစောကြီး ရောက်နေရတာလဲ”

ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုမှာ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရလေ၏။ တတိုင်းမွှေး ရိပ်သာအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယု သည် မရန်းရောင် ခါးစည်းနှင့် ဝတ်ရုံကိုခြုံကာ ဟေမန်ဆန်းသစ် ရိပ်သာမှ ထွက်လာသည့် တန်ချွန်းကို မြင်ရလေ၏။ သူ့ကို အစေတော် တစ်ယောက် တွဲလာပြီးလျှင် အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကလည်း ထီးမိုးလိုက်ပါလာလေ၏။ တန်ချွန်းသည် မယ်မယ်ကို ကန်တော့ရန် ထွက်လာကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် ပေါက်ယုသည် အဆောင်အနီးမှ ရပ်စောင့် ကာ သူရောက်လာသည်နှင့် မယ်မယ်ဆီသို့ နှစ်ယောက်အတူ လာခဲ့ကြလေ၏။

မယ်မယ်၏ အတွင်းဆောင်ထဲတွင်မူ ပေါက်ချင်းသည် ဆံပင်ကို ပြင်၍ထုံးကာ အဝတ်အစားများကို လဲလျက် ရှိလေ၏။ အချို့သော မိန်းမပျိုများလည်း ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဆာလှပြီ ဖြစ်သဖြင့် မနက်စာကို မြန်မြန် အပြင်ခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ စားပွဲများ ခင်းပြီး၍ ဟင်းခွက် လာချသဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ပထမဆုံး ဟင်းခွက်မှာ နွားနို့ နှင့်ပေါင်းထားသော သိုး မြေမနင်းသား ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မယ်မယ်က

“တို့လို အသက်ကြီးတဲ့ လူကြီးတွေမှာတော့ ဒီဟင်းဟာ အားဆေးတစ်မျိုးပဲကွယ့်။ သိုးမရဲ့ ဝမ်းထဲက မကျ သေးဘူး။ ကောင်းကင်ကို လဲ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ မြေကြီးကိုလဲ မနင်းဖူးသေးဘူး။ နေရောင်ကိုလဲ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ ဒါ့ကြောင့် မင်းတို့ကလေးတွေ မစားယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ မင်းတို့ဖို့ သိုးကလေးသား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိတယ်”

အားလုံးက သဘောတူကြ၏။ ပေါက်ယုကား မစောင့်နိုင်တော့ပြီ။ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ပူပူ လောင်းထည့် လိုက်ပြီးနောက်

အသားတုံးကလေးများကို ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကမန်းကတန်း
စားပစ်လိုက်လေ၏။

“မင်းတို့တစ်တွေ ဒီနေ့အလုပ်များပြီး အစားအသောက်ကို အချိန်ယူပြီး
မစားနိုင်ဘူးဆိုတာ မယ်မယ် သိပါတယ် ကွယ်။ သိုးသားကို ညနေကျမှ
စားဖို့ချန်ထားလိုက်” ဟု မယ်မယ်က အစေတော်များကို ပြောလိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က သိုးသားဟင်းများ လုံလောက်စွာ ရှိကြောင်း
ပြောသည့်အခါတွင်မှ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယု အတွက် ချန်ရန်ပြောဆိုခြင်း
မရှိတော့ဘဲ တိတ်သွားလေ၏။

စမ်းယဉ်က ပေါက်ယုအနားသို့ ကပ်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“သိုးသားမချက်ရသေးတာရှိယင် တောင်းခဲ့ပါလား။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ
စမ်းယဉ်တို့ဘာသာ ချက်ပြုတ်စားရတာပေါ့။ ပျော်ပွဲစားတဲ့ သဘောပေါ့”

ပေါက်ယုက သူတို့အတွက် သိုးသားစိမ်း ပေးလိုက်ရန် နတ်ငှက်မယ်ထံ
တောင်းလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က အခိုင်း မိန်းမကြီး တစ်ယောက် အား
ဥယျာဉ်ထဲသို့ ယူသွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် သူတို့တစ်သိုက်သည် ဥယျာဉ်ထဲ လာခဲ့ကြလေ၏။
နှင်းမှုန်ကျူတော ရိပ်သာသို့ ရောက်၍ လီဝမ်းက သူရေးလာသည့်ကဗျာ
အကြောင်းအရာနှင့် စပ်ရမည့် ကာရန်အကြောင်းကို ပြောတော့မည် ပြုစဉ်
ပေါက်ယုနှင့် စမ်းယဉ် တို့ ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုက်ယုက

“အဲဒီနှစ်ယောက် ပေါင်းမိယင် ကောင်းကိုမကောင်းဘူး။ တစ်ခု ခုတော့
ဖြစ်တော့တာပဲ။ ကြည့်ရတာကတော့ သိုးသားဟင်းချက်မလို့
လစ်ထွက်သွားကြဟန်တူတယ်”

ထိုစဉ် လီဝမ်း၏ အဒေါ်သည် သူတို့ပျော်ပွဲကိုကြည့်ရန်
ရောက်လာလေ၏။ လီဝမ်း၏ ဒေါ်လေးက လီဝမ်းအား

“ပါးစပ်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းငုံမွေးလာတဲ့ သူငယ်ကလေးနဲ့ လည်ပင်းမှာ
ရွှေနယားပျံ့ရုပ် ဆွဲထားတဲ့ သူငယ်မ ကလေး ဟာ ဘယ်ဘဝကများ
ငတ်လာကြသလဲ မသိပါဘူးတော်။ ရုပ်ကလေးတွေ ကတော့ ချောပါရဲ့။
ဒါပေမယ့် ခုတော့ အသားကို အစိမ်းစားကြမလို့တဲ့။ တိုင်ပင်နေကြတယ်။ ငါဖြင့်
ကြုံပဲမကြုံဖူးပေါင်”

ဤတွင် အားလုံးက ရယ်လိုက်ကြကာ

“ဟုတ်လား။ ဘယ်မှာလဲ။ သွား သွား၊ သူတို့ကို လိုက်ခေါ်ကြစမ်း”

“အဲဒါ စမ်းယဉ် အခါပေးလုပ်နေတာပေါ့။ ထိုက်ယု မပြောဘူးလား” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။

လီဝမ်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာလေ၏။

“ဒီမှာမောင်၊ အသားစိမ်းစားချင်ယင် မယ်မယ့်အဆောင်ကို မမလိုက်ပို့ပေးမယ်။ မယ်မယ့်ရှေ့ကျမှ မောင့်ဘာသာ ချေ တစ်ကောင်လုံးကိုပဲ စားစား၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခံနိုင်ယင် စားရုံပဲ။ ဒီမှာတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ အရေးကိစ္စ တစ်ခုခုဖြစ်ယင် မမခေါင်းပေါ်မှာ ရောက်နေပါ့မယ်။ မမကိုတော့ ဒုက္ခပေးတော် မမူပါနဲ့”

“အစိမ်းစားတာ မဟုတ်ပါဘူး မမလီဝမ်းရဲ့။ ကင်နေတာပါ” လီဝမ်းက သိုးသား ကောင်လုံးကင်နှင့် တံစို့ကြီး များကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“သတိထားနော်။ လက်ကိုစားပြတ်ယင်တော့ မငိုနဲ့” ဟု ပြောကာ လီဝမ်းသည် တန်ချွန်းနှင့်အတူ အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ လေ၏။

ထိုအခိုက် ပင်အဲ ရောက်လာကာ နတ်ငှက်မယ်မှာ နှစ်သစ်ကူး လက်ဆောင်များကို ထုတ်ပေးနေရသဖြင့် မအားသည့် အတွက် လာရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ စမ်းယဉ်က ပင်အဲအား သူတို့နှင့်အတူ ပျော်ပွဲစား ခေါ်ရာ ပင်အဲမှာလည်း နဂိုက ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် သခင်မလေးများနှင့် နောက်လား ပြောင်လား နေတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် မပြန်တော့ဘဲ သူတို့နှင့်အတူ ဥယျာဉ်ထဲတွင် နေလေ၏။ ပင်အဲသည် လက်ကောက်ကို ချွတ်ကာ သိုးသားတုံးများကို ကင်နေသည့် ပေါက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်တို့ကို ကူလုပ်ပေးရင်း အစမ်းသဘော ဖြင့် သိုးသားသုံးတုံးကို ကင်ရန် ပြောလေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုက်ယုတို့မှာ ဤလို ပျော်ပွဲမျိုးကို မကြာခဏ ကြုံဖူးပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် အံ့ဩခြင်း မရှိလှသော်လည်း ပေါက်ချင်းနှင့် လီဝမ်း၏ အဒေါ်တို့မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိကြ လေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား လီဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းတို့သည် ကဗျာစပ်ရန် အကြောင်းအရာနှင့် ကာရန်ကို ရွေးပြီးကြလေပြီ။

တန်ချွန်းက လီဝမ်းအား

“မမ ဟောဒီ သိုးသားကင်လေးကို နမ်းကြည့်စမ်း။ အနံ့ကလေး က မွှေးနေတာပဲ။ ဒီနေရာကတောင် ဒီလောက် မွှေးနေယင် ဘယ်လောက် စားလို့ကောင်းမလဲ မသိဘူး။ လာ သွားပြီး မြည်းချည်ရအောင်”

လီဝမ်းလည်း အပြင်သို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

“ဟေ့ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီနော်။ သူတို့ချည်း စားမနေကြနဲ့”

စမ်းယဉ်က သိုးသားကင်ကို ပလုတ်ပလောင်း ဝါးရင်း

“သိုးသားကင်ကို စားကြည့်လိုက်တော့မှ အရက်ချိုက သောက်ချင်လာတယ်။ အရက်ချိုကလေးနဲ့ သိုးသားကင် ကလေး စားပြီး ကဗျာ စပ်ရယင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။ ဒီနေ့ သိုးသားကင် ကလေးကိုသာ မစားရယင် ကဗျာတောင် စပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

စမ်းယဉ်သည် ပေါက်ချင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူဝတ်ထားသည့် တောဘဲမွေးဖြင့် ရက်ထားသည့် ဝတ်ရုံဖြင့် ရပ်နေသော ပေါက်ချင်းကို မြင်လိုက်သည့်အခါ “လာ စားလှည့်လေ သိပ်ကောင်းတာပဲ” ဟု အော်ခေါ်လေ၏။

ပေါက်ချင်းက

“ဟင့်အင်း သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ”

“လာ နည်းနည်း မြည်းကြည့်စမ်း။ သိပ်ကောင်းတယ်။ မလေး ထိုက်ယုကတော့ သိပ်နေမကောင်းလို့ မစားဘူး တဲ့။ အစာမကြေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မစားတာ။ နို့မို့ယင် သူလဲသိပ်ကြိုက်မှာ”

ပေါက်ချင်းသည် သူတို့ဝိုင်းထဲသို့ဝင်၍ သိုးသားကင်ကို မြည်းကြည့်ရာ ကောင်းလှသဖြင့် နောက်ထပ် စားနေ လေ၏။

ထိုစဉ် အစေတော် ကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာကာ နတ်ငှက်မယ်က အခေါ်ခိုင်း လိုက်သဖြင့် ပင်အဲကို လာခေါ်လေ၏။

“ငါ့ကို မလေးစမ်းယဉ်က ပြန်မလွှတ်သေးဘူး။ နောက်မှ လာခဲ့မယ်၊ သွားနှင့်” ဟု ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ခဏကြာလျှင် နတ်ငှက်မယ်သည် ဝတ်ရုံကြီး တစ်ထည်ကို ခြုံ၍ သူကိုယ်တိုင် လိုက်လာလေ၏။

“ဪ ညည်းချည်းပဲ စားနေတယ်ပေါ့။ ငါ့ကိုတော့ အခေါ်မလွှတ်ဘူး” ဟု ဆိုကာ သူတို့ဝိုင်းထဲတွင် ဝင်ထိုင် နေလေ၏။

“အလို ဘယ်က သူတောင်းစားတွေ ရောက်နေကြပါလိမ့်။ ဒီနေ့တော့ နှင်းမှုန်ကျူတော ရိပ်သာ ကံဆိုးတာ ပေါ့နော်။ လီဝမ်းနဲ့ စမ်းယဉ်တို့ လုပ်တာနဲ့ ရှုပ်ကုန်ပြီ။ မလေးတို့တော့ ငိုချင်တယ်”

“အမယ်လေး ပညာရှိမကြီးက ပြောတယ်။ တကယ့်ပညာရှိတွေက ကြောင်တောင်တောင် နိုင်တယ် ဆိုယင် တော်ပါသေးရဲ့။ ခုပညာရှိ ဟန်ဆောင်တဲ့လူက ကြောင်တောင်တောင် လုပ်ပြတာကတော့ ဆိုးလှတယ်။ ခု ဒီ သိုးသားကင် တွေကို စားနေရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးရှင်။ ကဗျာ ကောင်းကောင်း စပ်နိုင်အောင်လို့ စိတ်ကူးဉာဏ် ကွန့်မြူး နိုင်အောင်လို့

စားနေရတာ။ သိရဲ့လား။”

စမ်းယဉ်က ပြန်၍ချေပလေ၏။ ပေါက်ကြည်က

“သိပ်လဲ ကြားမနေပါနဲ့နော်။ ကဗျာကောင်း စပ်နိုင်ယင်စပ်၊
မစပ်နိုင်ယင်တော့ သိုးသားကင်တွေ စားထားတာ ပြန်လျော်ရမယ်။
မလျော်နိုင်ဘူးဆိုယင် ဟောဟို နှင်းပွင့်တွေအောက်မှာ ရောက်နေတဲ့
ကျူရွက်တွေကို စားပြရမယ်”

စားသောက်ပြီးသည့် အခါတွင် လက်များ၊ ပါးစပ်များကို
ဆေးကြောကြလေ၏။ ပင်အဲသည် လက်ဆေးပြီးနောက် စောစောက
ချွတ်ခဲ့သည့် လက်ကောက်ကို ရှာရာ မတွေ့တော့ဘဲ ပျောက်နေလေ၏။
နေရာအနှံ့ ရှာသော်လည်း အရိပ် အယောင် ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် အားလုံး
တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ ငှက်မယ်သိပါတယ်။ လိုက်ရှာ
မနေကြနဲ့။ ကိုယ်စပ်မယ့် ကဗျာကိုသာ စပ်ကြ။ နောက်သုံးရက် လောက်ရှိယင်
ပြန်တွေ့မှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍

“နေစမ်းပါဦး။ ဒီနေ့ ဘယ်လိုကဗျာတွေ ရေးကြမှာလဲ။ မယ်မယ်က
ပြောတော့ မကြာခင် နှစ်သစ် ကူးတော့မယ် တဲ့။ အဲဒီအခါ ကျယင်
မီးပုံးစကားထာ ဝှက်ရမယ်တဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ မလေးတို့ မေ့နေတယ်။ အဲဒီအခါကျယင် ဝှက်ဖို့ ခုထဲက
စကားထာတွေကို စုထားရမယ်”

သူတို့သည် ကြမ်းပြင်အောက်တွင် မီးဖိုထားသည့် ခန်းဆောင်ထဲသို့
ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။ ခန်းဆောင်ထဲတွင် စားသောက်ဖွယ် တို့ကို
ပြင်ဆင်ထားလေ၏။ နံရံပေါ်တွင်မူ သူတို့စပ်ရမည့် ကဗျာအကြောင်း တရာနှင့်
ကာရန်တို့ကို ရေးထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက် တင်ထားလေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့်
စမ်းယဉ်တို့ သွားကြည့်သည့်အခါတွင် မိမိတို့မှာ ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို
စုပေါင်းစပ်ကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ မည်သူကစ၍ ရေးရမည်
ဆိုသည်ကိုမူ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိချေ။

လီဝမ်းက

“ကိုယ်က ကဗျာစပ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့
ကိုယ်က ပထမအခံပုဒ် သုံးကြောင်းကို အယင် စပ်မယ်။ ဒီနောက်တော့
ဦးတဲ့သူက ဖြည့်စပ်သွားကြပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ဘယ်သူပြီးယင် ဘယ်သူ ဆိုတာကိုတော့
ရွေးထားမှပေါ့” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

နောက်ဆက်တွဲကို သိလိုလျှင် ရှေ့တစ်ခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

နှင်းမှုန်ကျူတောရိပ်သာတွင် မိန်းမပျိုတစ်သိုက် စုပေါင်းကဗျာစပ်ကြခြင်း။

သင်းယုံအေးကြည်ပန်းရုံတွင် မီးပုံးစကားထာ ဂှက်ကြခြင်း။

“အစီအစဉ်လိုက် လုပ်ပါ။ ဒီတော့ မလေးက စပ်ရမယ့်သူတွေကို အစီအစဉ် ချရေးမယ်” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် မဲလိပ်ကလေးများကို လိပ်၍ မဲဖောက်လေ၏။ ကံအားလျော်စွာ လီဝမ်းမှာ ပထမကျလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် ငှက်မယ်က ပထမစာကြောင်းကို စပ်ပေးမယ်လေ”

“ကောင်းတယ်” ဟု အခြားသူများက ရယ်မော၍ ထောက်ခံကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်က လီဝမ်း၏ ကလောင်နာမည်ဖြစ်သော “စပါးချိုတဲမှ လယ်လုပ်သား” ဟူသည့် အမည်ရှေ့တွင် “နတ်ငှက်မယ်” ဟု ရေးလိုက်လေ၏။ လီဝမ်းက စပ်မည့်အကြောင်းအရာကို နတ်ငှက်မယ်အား ရှင်းပြလေ၏။ နတ်ငှက် မယ်သည် အတန်ကြာ တွေးတောလျက် ရှိရာမှ

“ရယ်တော့ မရယ်ကြနဲ့နော်။ ငှက်မယ်ခေါင်းထဲမှာ စာကြောင်း တစ်ကြောင်းပဲ ရှိတယ်။ သိပ်တော့ ကဗျာမဆန် လှဘူး။ ကြမ်းတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ။ အဲဒီနောက်ကို ဘယ်လို ဆက်စပ်ရမယ် လို့တော့မသိဘူး”

“ကြမ်းလေကောင်းလေပေါ့။ ကြားရအောင်၊ ဆိုစမ်းပါဦး။ အဲဒီအကြောင်း စပ်ပြီးတော့ မလေးငှက်မယ် ကိစ္စရှိယင် သွားလုပ် ချည်တော့လေ”

နတ်ငှက်မယ်က

“နှင်းတွေကျပြီဆိုယင် မြောက်လေတိုက်ရမယ်။ မနေ့ညကလဲ မြောက်လေပြင်းတိုက်သံကို ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် ငှက်မယ်ရဲ့ ကဗျာက

“ညကမှောင်မိုက်၊ မြောက်လေတိုက်လျက်.... ဒီလောက်ဆိုယင် ရတယ်မဟုတ်လား”

အခြားသူများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ ပြီးနောက်

“နည်းနည်းတော့ကြမ်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ရပါတယ်။ ကဗျာရဲ့

အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ထားတဲ့အတွက် နောက်မှာ လိုက်ချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို လိုက်စပ်လို့ရတယ်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရဲ့ အစဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ ကဗျာဟာ ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ နောက်မှာလဲ အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုက်သလို စပ်ယူနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီစာပုဒ် နောက်က လိုက်စပ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကဲ စပါးချိုတဲက လယ်လုပ်သားကြီး ချရေးလေ။ ပြီးတော့ နောက်က လိုက်စပ်ပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်၊ ဒေါ်လေးလီနှင့် ပင်အဲတို့သည် အရက်ချို တစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးနောက် အလုပ်ရှိသဖြင့် ပြန်သွားကြ လေ၏။ လီဝမ်းက စာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

ညကမှောင်မိုက်၊ မြောက်လေတိုက်လျက်

ထိုနောက် မိမိရေးသည့် ကဗျာစာကြောင်းများနှင့် အခြားသူများ၏ စာကြောင်းများကို အောက်ပါအတိုင်း လိုက်ရေးလေ၏။

လီဝမ်း

တံခါးပျက်မှ၊ နှင်းဖျန်းပက်သော်

ရွံ့စက်ပေကျံ၊ နှင်းဖြူဟန်သည်၊ အမှန်သနားစရာတကား။

ယင်လင်း

ကျောက်စိမ်းကွဲစ၊ မြေသို့ခသည်

ညှိုးလျမြက်ပင်၊ လန်းလန်းရွှင်လိမ့်။

တန်ချွန်း

စိမ်းညိုမြရွက်၊ ရှာရခက်သော်

တောအရက်ချို၊ စိမ်လိုရာအိုး

မရှိနိုင်သည် အဖိုးတန်လိမ့်ပေတကား။

လီချို

ကောက်နှံတိုး၍၊ စပါးကျိဖြိုး
စည်းစိမ်တိုး၏။ ဆေးအိုးထက်မှ
ပြာမှုန့်ကျသော်၊ ရက်လရာသီ
ပြောင်းခဲ့ပြီဟု၊ ဆိုမြည်ဖော်ညွှန်းယောင်တကား။

လိဝမ်း

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင်၊ အမြီးထောင်၍
သန်းခေါင်သို့ချဉ်း၊ ည အိုမင်းသော်
တောင်ပေါ်တောတန်း၊ မြရောင်သမ်း၍
စိမ်းလန်းရာမှ မှောင်ခဲ့ပြီ။

စုယဉ်

ရေခဲမြစ်မ၊ တက်ကျဒီရေသံ
ဆိတ်ညံ့ပကတိ၊ သာလျှင်ရှိ၏။
ရိုးတံပြိုင်းပြိုင်း၊ မိုးမခကိုင်းတွင်
အရိုင်းနှင်းပွင့်၊ တွဲလဲလွင့်လျက်။

စမ်းယဉ်

ငှက်ပျောရွက်ဖတ်၊ စုတ်ပြတ်ငိုက်ယွန်း
ပြဆိုညွှန်းလည်း၊ မွမ်းထုံမွေးပျံ့
ကတိုးနံ့မင်၊ ရွှေစင်မင်ခွက်
ကလောင်စွက်၍

ပေါက်ချင်း

အောက်ခံပတ်လျက်၊ ပိုးဖျင်လက်အား
သားမွေးဝတ်ရုံ၊ ထပ်၍ခြုံသော်

သူပုံရပ်လွှာ၊ ကြေးမုံမှာလျှင်
ပြက်ပြက်ထင်၏။

ထိုက်ယု

နံရံရွှေပိန်းချ၊ မွှေးထုံမြလျက်
ဖျန်းပက်လေညင်း၊ တသင်းသင်းတည့်။

ပေါက်ယု

ကြည်လင်အိပ်မက်၊ ပျက်ပြယ်မှုန့်ဝါး
ဝေး၍သွားသော်၊ ဆီးတော်ပွင့်ပလွေသံ
တစ်ရံမလတ်၊ ကြားရတတ်၏။

ပေါက်ကြည်

ကျောက်စိမ်းပနွေသံ၊ ဆူညံသံကြောင့်
တစ်ရံမအိပ်၊ ကမ္ဘာလိပ်လည်း
မြေကြီးပြိုမည် ထင်မိသည်။

စမ်းယဉ်

နဂါးချင်းပြိုင်၊ အနိုင်သတ်ကြ
မြစ်မရေလှိုင်း၊ ဒီရိုင်းအုံကြွ
ဆူညံလှ၍၊ တက်မကိုင်မှူး
ယမုန်ဦးသို့၊ ဖြတ်ကူးလှော်ခတ်။

ပေါက်ချင်း

စာဆိုရှင်အား၊ နှင်တံများဖြင့်
သွားသွားနှင်ထုတ်၊ ရုတ်တရက်ပင်
ရဲမက်မိုလ်ပါ၊ ဝတ်ဆင်လာကြ

လွလွဖြူဖွေး၊ သားမွေးအင်္ကျီ
ရွှေစီကြယ်ပေါက်၊ အပြောက်ပြောက်ဖြင့်။

စမ်းယဉ်

စစ်သည်ရဲမက်၊ ချမ်းလျက်ခိုက်တုန်
ဆောင်းဝတ်စုံလည်း၊ မလုံအေးလျက်
တက်သက်တောတောင်၊ လျှို့မြောင်စိမ့်စမ်း
ပန်းရိန္ဒမ်းကြ။

ပေါက်ကြည်

နှင်းစက်နှင်းခဲ၊ တွဲလဲဆိုင်းကျ
သစ်ကိုင်းခက်ကို၊ မထိစေရ ချီ တက်ကြဟု၊
စည်းမျဉ်းချအပ် မိန့်တော်မှတ်လျက်။

ပေါက်ချင်း

မိုးသို့ခုံးခုံး၊ ဆင်ကျောကုန်းသို့
တောင်လုံးတောင်တန်း၊ ဝိုက်သန်းပတ်ချုပ်
သစ်ခုတ်သမား၊ ထိုယောက်ျား၏
လှံသွားပုဆိန်၊ ထိန်ထိန်မြည်သံ
တောယံတိတ်ဆိတ်၊ အတိတ်ကြီးတိတ်လျက်။

ထိုက်ယု

မြွေလိမ်မြွေကောက်၊ လမ်းတစ်လျှောက်လည်း
ပန်းပြောက်နှင်းခဲ၊ ဖုံးအုပ်ဆဲရှင့်။

တန်ချွန်း

နှင်းခါးဖျက်လည်း၊ မပျက်သည်မှာ

အလှသာတည့်။
ဆောင်းတွင်းရောက်လည်း၊ မပျောက်သည်မှာ
အလှသာတည့်။
လေညင်းမြွေလည်း၊ မကြွေသည်မှာ
အလှသာတည့်။
အတိန်ရှိုင်း၊ ဆောင်းအရိုင်းတွင်
သစ်ကိုင်းမှာနား၊ စာကလေးများသည်
အားငယ်ထိတ်လန့်နေကြ၏။

စုယဉ်

တိတ်ဆိတ်မှောင်သန်း၊ မြိုင်ညိုတန်းတွင်
ဝမ်းပန်းတနည်း၊ ဇီးကွက်တစ်ကောင်
ကျယ်လောင်ပူဆွေး၊ ငိုကြွေးနေလေ၏။
လှေကားရင်းတွင်၊ နှင်းပွင့်တစ်ဆုပ်
ယိမ်းလှုပ်ကခုန်နေကြ၏။

စမ်းယဉ်

အရုဏ်ခြည်၏၊ မှုန်ရီပျပျ
အလင်းစသည်၊ တောက်ပငွေခဲ
ကန်ရေထဲတွင်၊ ဟိုသည်ကူးခတ်နေကြ၏။

ပေါက်ချင်း

နှင်းပွင့်နှင်းပေါက်၊ ချိုးလည်ပြောက်ဟန်
ခါးပတ်သဏ္ဌာန်သို့။

စမ်းယဉ်

မြစိမ်းဆံညှပ်၊ အထပ်ထပ်ဖြင့်

ရစ်ပတ်ထားဟန်။

ထိုက်ယု

လေမတိုက်ဘဲ၊ ကောင်းကင်ထဲတွင်

တွဲလွဲချိတ်ခို၊ နှင်းပွင့်ပျံတို့။

ယခုအချိန်၌ စမ်းယဉ်မှာ သူ့ကိုယ်ကို သူပင် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ
ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျန်သူ များမှာ သူတို့သုံးယောက်
ကဗျာစွမ်းရည် ပြိုင်ကြသည်ကို ကြည့်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုက်ယုသည်
စမ်းယဉ်အား ဆက်၍ ကဗျာအစပ်ခိုင်းလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဉာဏ်စွမ်းတွေ ကုန်သွားပြီလား၊ နောက်ထပ်
မကြားရတော့ဘူးလား” ဟု ထိုက်ယုက စလေ၏။

စမ်းယဉ်မှာ ပေါက်ကြည်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် လဲလျောင်းရင်း
သဘောကျသဖြင့် ရယ်လျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်က သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်ပြီးလျှင်

“အဲဒီ ချနည်းထဲက ကာရန်တွေအားလုံးနဲ့ စပ်ပြနိုင်ယင်
စမ်းယဉ်နိုင်ပြီလို့ အရှုံးပေးမယ်”

“ဪ ပြောတတ်တယ်။ ဒါ ကဗျာအစပ် ခိုင်းတာတဲ့လား။
လူကိုသေအောင် ညှဉ်းဆဲတာရင့် သိရဲ့လား”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး ပိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။

“ဒါတော့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ခံပေါ့။ ကိုယ်က အတတ်
ဆန်းချင်တာကိုး”

တန်ချွန်းမှာ စောစောကတည်းက အရှုံးပေး၍ နုတ်ထွက်ပြီး
ဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့ ရေးစပ်သည့် ကဗျာများကို လိုက်ရေးနေရ လေ၏။

“ကဲ ကဲ အဆုံးမသတ်ကြတော့ဘူးတဲ့လား”

လီဝင်းက နောက်ဆုံးစာပုဒ်ကို စပ်လေ၏။

လီဝင်း။

လီချီက နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို အုပ်၏။

လီဝမ်းက

“ကဲ ဒီလောက်ဆိုယင် တော်လောက်ပါပြီ။ ရှိသမျှ ချနည်းတွေထဲက ကာရန်တွေကို လိုက်သုံးနေယင် ဘာကောင်းတော့မှာလဲ”

အားလုံး ပြန်ဖတ် ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် စမ်းယဉ်မှာ ကြောင်းရေအများဆုံး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“စပ်နိုင်မှာပေါ့။ သိုးသားကင်တွေကို အဝစားထားတာကိုး”

“အားလုံးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ယင်တော့ မဆိုးပါဘူး။ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု အဆက်အစပ် မိပါတယ်။ ပေါက်ယု ကဗျာ ကသာ နည်းနည်း ပေါ်ထွက်နေတာပါ”

“မောင်က အဲဒီလို စုပေါင်း စပ်တာမျိုးကို မစပ်တတ်ဘူး။ ဒီတော့ မောင့်ကိုတော့ ခြွင်းချက်အဖြစ် ထားမှဖြစ်မှာ”

“အို အမြဲတမ်းတော့ ဘယ်ခြွင်းချက် ထားနိုင်ပါ့မလဲ။ မောင်က အမြဲတမ်း ခြွင်းချက်တောင်းပြီး အကြောင်း တစ်ခုခု ပြနေတာပဲ။ တော်တော်ကြာ ကာရန်က ခက်တယ်တဲ့။ တော်တော်ကြာ အကဲဖြတ်လူကြီးတွေ မတရားဘူးတဲ့။ တော်တော်ကြာ စုပေါင်းပြီးစပ်တဲ့ ကဗျာမျိုးကို မစပ်တတ်ဘူးတဲ့။ အမျိုးမျိုးပဲ။ ဒီတော့ မောင် ဒဏ်ဆောင်ရမယ်။ ခုလေးတွင် မြစ်မ်းမှန်ကူ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်ထဲက ဆီးတော်ပွင့် နီနီတွေကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ သိပ်လှတာပဲ။ ဒီပန်းအိုး ထဲမှာ စိုက်ဖို့ ပန်းခက် တစ်ခက် ခူးခဲ့မလို့ဟာ။ ဒါပေမယ့် ဆရာလေး မြောင်ယု ပြောတာဆိုတာ မခံချင်တာနဲ့ မခူးခဲ့တာ။ လီဝမ်းက သူနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ နေချင်တယ်။ ဒီတော့ ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်ထဲက ဆီးတော်ပွင့် တစ်ခိုင်နှစ်ခိုင်လောက် သွားခူးချည်”

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဒဏ်ပေးနည်းပဲ။ အကျိုးလဲရှိတယ်”

ပေါက်ယုက ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်လေ၏။ သွားခါနီးတွင် စမ်းယဉ်နှင့် ထိုက်ယုတို့က

“အပြင်မှာ သိပ်အေးနေတယ်။ အရက်ချို ကလေး ဘာလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်သွားပါလား”

စမ်းယဉ်က အရက်ချိုအိုးကို ယူပေးပြီး ထိုက်ယုက အရက်ခွက်ကြီး တစ်ခွက်ထဲသို့ ငဲ့ပေးလေ၏။

ပေါက်ယုသည် အရက်ချိုကို တဆက်တည်း မော့သောက်လိုက် ပြီးလျှင် နှင်းတောထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ လီဝမ်းက လက်ပါးစေ အချို့ကို သူ့နောက်မှ

လိုက်သွားရန် ပြောသေးသော်လည်း ထိုက်ယုက ဟန့်လိုက်ကာ

“မလိုပါဘူး မလေးရဲ့။ ဒီပြင်လူတွေ ပါသွားယင် သူတောင်းလို့ ရခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်” ဟု ဆိုကာ လီဝမ်းသည် လည်ပင်းရှည်ရှည်၊ ကိုယ်ထည် ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ပန်းအိုးကလေးကို ယူလာပြီး ရေထည့်ရန် အစေတော်များကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ဆီးတော်ပွင့်နီနီတွေအကြောင်း ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် စပ်ရယင် မကောင်းဘူးလား” ဟု လီဝမ်းက ပြောလေ၏။

စမ်းယဉ်က သူ ပထမဆုံး စပ်မည်ဟု ဆိုလေ၏။ ပေါက်ကြည်က

“ဟင့်အင်း မလေး မစပ်ရဘူး။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မလေးစပ်တာ များလှပြီ။ မလေးကချည်းပဲ ကဗျာတွေကို ထိုင်စပ်နေပြီး ကိုယ်တို့က စောင့်နေရမယ် ဆိုယင် ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ပြန်လာယင် မောင်လေးပေါက်ယုကို အစပ်ခိုင်းရမယ်။ သူက စုပေါင်းစပ်တဲ့ ကဗျာမျိုးဆိုယင် မစပ်တတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒဏ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ အဲဒီ ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံးကို သူတစ်ယောက်တည်းပဲ စပ်ပေစေ”

ထိုက်ယုက

“ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ထိုက်ယု အကြံတစ်ခု ရသေးတယ်။ ခုထိ ထိုက်ယုတို့မှာ အခံအအုပ် စုံတဲ့ ကဗျာတွေ သိပ်မရှိသေးဘူး။ ဒီတော့ ဆီးတော်ပွင့် နီနီတွေအကြောင်းကို သိပ်မစပ်နိုင်တဲ့လူက အဲဒီ ဒွေးချိုးတွေကို စပ်ပေစေ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ပေါက်ကြည်က

“ကောင်းတယ်။ စုယဉ်ရယ်၊ လီဝင်းရယ်၊ လီချိုရယ်က ဧည့်သည်တွေ ဆိုတော့ ကဗျာကောင်းကောင်း မစပ်ကြရ သေးဘူး။ ပေါက်ချင်းရယ်၊ ထိုက်ယုရယ်၊ စမ်းယဉ်ရယ်၊ လောဘကြီးပြီး ကဗျာတွေကို သူတို့ချည်းပဲ စပ်နေကြတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်တို့ အိမ်သည်တွေက ဘေးဖယ်နေပြီး သူတို့သုံးယောက်ကိုပဲ အစပ်ခိုင်းရမယ်”

“လီချိုက ကောင်းကောင်း ကဗျာမစပ်တတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ သူ့အစား ပေါက်ချင်းက စပ်ပေစေ” ဟု လီဝမ်းက ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာလည်း လက်ခံလိုက်ရလေ၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကာရန်ရွေးတဲ့ နေရာမှာ ခုကတည်းက ကိုယ်တို့က ရွေးပေးလိုက်ရမယ်။ တစ်ပုဒ်က နီကာရန်နဲ့ စပ်ရမယ်။

နောက်တစ်ပုဒ်က ဆီးတော် ကာရန်နဲ့ စပ်ရမယ်။ နောက်တစ်ပုဒ်က ပန်းဆိုတဲ့ ကာရန်နဲ့ စပ်ရမယ်။ စုယဉ်က နီ ကာရန်နဲ့စပ်၊ လီဝမ်းက ဆီးတော် ကာရန်နဲ့စပ်။ ပေါက်ချင်းက ပန်း ကာရန်နဲ့စပ်”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ပေါက်ယုကိုကော ဘာကဗျာ အစပ်ခိုင်းမလဲ” ဟု လီဝမ်းက မေးလေ၏။

စမ်းယဉ်က

“သူ့အတွက် သတ်သတ်ရွေးထားတာ ရှိပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ မည်သည့် အကြောင်းအရာမျိုး နည်းဟု မေးသည့် အခါတွင် စမ်းယဉ်က

“ကဗျာရဲ့ ခေါင်းစဉ်က ‘သီလရှင် ဆရာလေးထံ ဆီးတော်ပွင့် အလှူခံခြင်း’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ မကောင်းဘူးလား”

သူတို့အားလုံးက ထောက်ခံ ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ပေါက်ယုသည် ဆီးတော်ခိုင် တစ်ခိုင်ကို ကိုင်၍ တပြုံးပြုံးဖြင့် ပြန်ရောက်လာလေ၏။ အစေတော်များက ဆီးတော်ခိုင်ကို ယူပြီးလျှင် ပန်းအိုးထဲသို့ စိုက်ကြလေ၏။ အခြားသူများ ကလည်း သဘောကျလျက် ရှိလေ၏။

“ကဲ ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ယူခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ” ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။

တန်ချွန်းက နောက်ထပ် ကျိုထားသည့် အရက်ချို တစ်ခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး အစေတော်များက သူဝတ်ရုံနှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပေးကာ နှင်းများကို ခါချနေလေ၏။ အစေတော်များသည် သူ့ သခင်မများအတွက် အဝတ်အစား အပိုများကို ယူလာခဲ့ကြရာ မာလာသည် သူ့သခင်လေး ပေါက်ယုအတွက် မြေခွေးမွေး ဝတ်ရုံတစ်ထည်ကို ပို့လိုက်လေ၏။ လီဝမ်းက ပိန်းဥပြုတ် နှစ်ပန်းကန်၊ ရှောက်ချိုသီး၊ လိမ္မော်သီးနှင့် သံလွင်သီး နှစ်ပန်းကန်ကို မာလာသို့ ပြန်အပေးခိုင်း လိုက်လေ၏။ တန်ချွန်းက ပေါက်ယုအတွက် ရွေးထားသည့် ကဗျာ အကြောင်းအရာနှင့် ကာရန်ကို ပြောပြပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို မြန်မြန် အစပ်ခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

“မောင့်ဘာသာမောင် ကာရန်ရှာလို့ မရဘူးလား။ သူများ ရွေးထားတဲ့ ကာရန်နဲ့ မစပ်ပါရစေနဲ့”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ မောင့်ကာရန်နဲ့ မောင်စပ်ပေါ့”

ပေါက်ယုက ကဗျာစပ်နေစဉ် မိန်းမပျို တစ်သိုက်သည် ဆီးတော်ပွင့်ခိုင်ကို ကြည့်နေကြလေ၏။ ဆီးတော်ခိုင်မှာ အမြင့် နှစ်ပေခန့်ရှိပြီး ဘေးမှ ဖြာထွက်သည့်ကိုင်မှာ ခြောက်ပေခန့်ရှိ၍ အခက်ကလေးများမှ နဂါးများကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တီကောင်များကဲ့သို့ လည်းကောင်း

လိမ်ရစ်ပတ်လျက်ရှိပြီး အချို့မှာလည်း ချုံနွယ်များကဲ့သို့ ထူထပ်စွာ
ဖြာထွက်လျက်ရှိကြလေ၏။ ပန်းဝတ်လွှာကလေးများမှာလည်း
နှုတ်ခမ်းဆိုးသည့် ဒန်းနီရောင်ကဲ့သို့ နီရဲလျက် ရှိပြီးလျှင် သစ်ခွကဲ့သို့
မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လျက် ရှိလေ၏။ အခြားသူများက ဆီးတော်ပွင့်ခိုင် အလှကို
ငေးကြည့်နေကြစဉ် စုယဉ်၊ လီဝင်းနှင့် ပေါက်ချင်းတို့မှာ ကဗျာစပ်လျက်
ရှိကြလေ၏။ သူတို့၏ ကဗျာများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ဆီးတော်ပွင့် နီနီ

သစ်တော်မက်မုံ၊ ဖူးငုံကင်းစ
သမယ၌၊ အလှချင်းပြိုင်
အခိုင်ချင်းယှက်၊ အရွက်ချင်းထပ်
အချပ်ချပ်ဖြင့်၊ ဆီးတော်ပွင့်တွေ
ပင်လုံးဝေသည်၊ အရှေ့လေကို အန်တုမည်။
အိပ်မက်မက်သည်၊ နှင်းဆီတိမ်တိုက်
ဘေးတိုက်ဖြတ်သွား၊ တိမ်သားထူထူ
လို့ဖူတောင်ထိပ်၊ ညအိပ်ရပ်နား
ခရီးသွားကို၊ ထိပါးပိတ်ဆို့
တိမ်မှိုမှို။
သို့တိုင်အောင်ပင်လျှင်၊ ဆီးတော်ပင်၏
ဝိညာဉ်နုပျို၊ ရွန်းရွန်းစိုသည်
မအိုမသေ၊ မနာလေသည့်
နတ်ဘုံနွေဦး ရောက်လေပြီ။
စိမ်းမြရွက်များ၊ အနီဖြစ်သွား
ပတ္တမြားရည် နီစွေးလျက်။
နှင်းပွင့်ရေခဲ၊ အဖြူထဲတွင်
ရဲရဲမြင်ရ၊ ထိုအလှသည်
အညတရ မဟုတ်ပါတကား။

သေရည်ထုံယစ် ၊အချစ်ဖြင့်ဖူး
ကြည်နူးရွှင်ပြုံး၊ ငါ့မျက်လုံး၌
အဆုံးဘာကိုမြင်သနည်း။
အဖြူရောင်ကို၊ မဖွဲ့လိုဘဲ
ရဲရဲနီတျာ၊ ဆီးပွင့်ကိုသာ
ဖွဲ့လိုပါ၏။
ပန်းပွင့်ပါးပြင်၊ သွေးရှင်နီရွှန်း
မျက်ရည်စွန်းလျက်၊ ပန်းနှလုံးသား
သောကပါးလည်း၊ နွဲ့အပြားတွင်
ထုံကျင်ကိုက်ခဲလျက်။
နှုတ်ဆေးရည်ကို၊ မကြမ်းစိတ်ထား
မှား၍သောက်မိ၊ သို့အရှိကြောင့်
နတ်မိဘုံက၊ ကျလာရ၏။
နဒီတောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်မြစ်ကမ်း
နွေဆန်းပေါ်လု၊ ထိုရတုသည်
အထူးသာယာဟန် တကား။
ထိုစကားကို၊ ပျားနှင့်လိပ်ပြာ
မယုံပါလျှင်၊ မလာကြပါလေနှင့်။

လီဝမ်း

သစ်ကိုင်းကျိုးကျဲ၊ ပေါက်ပြဲထွက်သွား
ပန်းများအဖြစ်၊ အသစ်အသစ်ဖူးပွင့်သွား
လုံမငယ်တို့၊ နွေဝယ်ဆင်သ
အလှချင်းပြိုင်၊ အနိုင်ဝတ်ကြစားကြသကဲ့သို့။
ဆီးတော်ပွင့်များ၊ သစ်ကိုင်းဖျားတွင်

အလှဆင်ကြ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၊ တလင်းကွက်နှင့်

နှင်းပြက်ကွေ့၊ စွေ့စွေ့လက်ရန်း

ကျောက်ဖြူလမ်းတွင်၊ ပန်းပွင့်ဆီးတော်

ဖြူလျော်မရှိ၊ အနီရှိ၏။

ဆည်းဆာမှိုင်းဝေ၊ ထိုညနေတွင်

တောခြေစမ်းချောင်း၊ နီမောင်းမောင်းတည့်။

နှမ်းလျှင်းမှိုင်း၊ ပန်းစုံမြိုင်မှ

မိန်းမလှထံ၊ ဝဲပျံရောက်လာ

ပလွေသံသာကြောင့်

ပန်းမာလာတို့၊ ဖူးပွင့်သည်။

ပေါက်ချင်း

သူတို့အားလုံးက ထိုကဗျာများကို အားရဝမ်းသာ ချီးကျူးပြောဆိုကြပြီး နောက်ဆုံးကဗျာမှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြလေ၏။ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ပေါက်ချင်းက ဤမျှကောင်းသည့် ကဗျာမျိုးကို စပ်နိုင်သဖြင့် ပေါက်ယု မှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုကဗျာနှင့် စမ်းယဉ်တို့ကလည်း သူ့ကို ချီးကျူးသည့်အနေဖြင့် အရက်ချို့ခွက် ကလေး တစ်ခွက်ဖြင့် ငဲ့၍တိုက်လေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“ကဗျာ သုံးပုဒ်စလုံးမှာ သူ့နည်းနဲ့သူ ကောင်းတာတွေ ရှိပါတယ်။ မလေးတို့နှစ်ယောက်က ပေါက်ကြည်ကို ချည်းပဲ နေ့တိုင်း နောက်ပြောင်နေရတော့ ပျင်းလာတာနဲ့ ခု သူ့ကို နောက်ကြတာပေါ့”

“ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကိုယ်တော်လေး။ ပြီးပြီလား” ဟု လိဝမ်းက ပေါက်ယုကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“စောစောတုန်းကတော့ ရေးချတော့မလို စိတ်ထဲမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကဗျာတွေကို မြင်လိုက်တော့ လန့်ပြီး ဘယ်တောင်

ရောက်သွားမှန်း မသိပြန်ဘူး။ ပြန်စဉ်းစားရဦးမယ်”

စမ်းယဉ်က သူ့လက်ဆွဲ မီးဖိုကလေးကို ကြေးမီးညှပ် တစ်ချောင်းဖြင့်
မီးဆွလိုက်ပြီး

“ကဲ အချက်ပေးတော့မယ်နော်။ စပ်တော့။ အချက် စတာနဲ့ တောင်
မစပ်နိုင်သေးဘူးဆိုယင် နောက်တစ်ပုဒ် ထပ်လျော်ရဦးမယ်”

“ကဲ စပ်တော့မယ်၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

“ကိုယ် လိုက်ရေးမယ်လေ” ဟု ဆိုကာ ထိုက်ယုက စုတ်တံ
တစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်လေ၏။

စမ်းယဉ်က မီးဖိုနှုတ်ခမ်းကို မီးညှပ်ဖြင့် ခေါက်လိုက်ရင်း

“တစ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ စရေး” ဟု ဆိုကာ ကဗျာကို ရွတ်ပြလေ၏။

“ယစ်ရွှေရည်ခွက်၊ ကဗျာစွက်လျက်”

ထိုက်ယုက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး

“ဟင် ကဗျာ အစချီပုံကြီး ကလဲ ညံ့လိုက်တာ၊ ဘာမှ ထူးထူး ခြားခြား
မပါဘူး”

“မြန်မြန်၊ မြန်မြန်” ဟု စမ်းယဉ်က အော်လေ၏။

နတ်သမီးကျွန်းသို့၊ စိမ့်စမ်းဖွေရာ၊

သွားသောအခါ၌

ထိုက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်က ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင် သိပ်မဆိုးဘူး”

ကျောင်းတော်ရာမှ၊ ဖြူလွှန်းရည်၊

ကောင်းမည်မဟုတ်၊ မှိုင်းအုပ်ရိပ်ကြီး

လ နတ်သမီး၏၊ ဆီးတော်ပန်းခက်၊

တောင်းရန်ထွက်ရှင့်။

ထိုက်ယုက လိုက်ရေးရင်း ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်ပြီးလျှင်

“ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် နိုင်လွန်းတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ဤတွင် စမ်းယဉ်က မီးဖိုနှုတ်ခမ်းကို ခေါက်၍ သတိပေး ပြန်၏။

ပေါက်ယုက ကဗျာကိုဆက်၍ စပ်ပြန်သည်မှာ

အေးမြနီရဲ၊ နှင်းခဲတစ်ဆုပ်

လက်တွင်ဆုပ်၍၊ လှုပ်လှုပ်သဲသဲ

လောကထဲသို့၊ ပျံဝဲသူရောက်လာခဲ့၏။

ထိုက်ယုက သူရွတ်ပြသည့် ကဗျာကို လိုက်ရေးနေစဉ်တွင် အစေတော်အချို့ ပြေးဝင်လာကာ

“မယ်မယ်လာနေတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

မယ်မယ်သည် မီးခိုးရောင် ရှဉ့်မွေးကွပ် ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ကာ အနက်ရောင် ဝိုးထီးကာထားသည့် ဝါးသန်လျင်း ငယ် တစ်စင်းဖြင့် လာနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ သူ့နောက်မှလည်း အစေတော်များသည် ထီးကိုယ်စီဖြင့် လိုက်လာကြ လေ၏။ လီဝမ်းနှင့် မိန်းမပျိုတစ်သိုက်က သွား၍ ကြိုမည်ပြုစဉ် မယ်မယ်က အစေတော်တစ်ယောက် လွှတ်ကာ သူ့ကို ထွက်ကြိုခြင်း မပြုရန် ပြောလေ၏။

သူတို့ ဆီသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မယ်မယ်က

“မိဝမ်နဲ့ ငှက်မယ်ကို မပြောဘဲ အသာကလေး ထွက်လာတာ ဟေ့။ နှင်းကျပြီး သိပ်အေးနေပေမယ့် သန်လျင်း ပေါ်က လိုက်လာရတော့ ဒီလောက်မအေးပါဘူးဟယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုတော့ နှင်းထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ လိုက်မလာ စေချင်ပါဘူး။”

မိန်းမပျိုများသည် မယ်မယ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ သန်လျင်းပေါ်မှ တွဲ၍ ချကြလေ၏။

မယ်မယ်သည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်

“အလို ဆီးတော်ပွင့် ခိုင်ကြီးက တယ်လှပါလားဟေ့။ ညည်းတို့လဲ ညည်းတို့ဘာသာ ပျော်အောင် ကြံဖန်နေတတ် ကြသားပဲ။ မယ်မယ် ရောက်လာတာ အတော်ပေါ့။”

လီဝမ်းက မယ်မယ်ထိုင်ရန် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ကြီးမားသည့်

ဝံပုလွေရေ ကော်ဇောကြီးကို အစေတော် များအား အခင်းခိုင်းလေ၏။

မယ်မယ်သည် ကော်ဇောပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်

“လုပ်လေ။ ညည်းတို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြပါ။ စားစရာ သောက်စရာရှိယင်လဲ ဆက်လုပ်ကြ။ နေ့တာက တိုလာတော့ မယ်မယ်လဲ နေ့လယ်စာ စားပြီး မအိပ်တော့ပါဘူး။ ဖဲကစားနေရင်းက ညည်းတို့ကို အမှတ်ရတာနဲ့ ထလာ တာ”

လီဝမ်းသည် မယ်မယ့်အနားသို့ လက်ဆွဲမီးဖိုကလေးကို ယူလာကာ တန်ချွန်းက ခွက်တစ်လုံးနှင့် တူတစ်စုံကို ယူလာပြီးလျှင် ကျိုထားသည့် အရက်ချို ပူပူတစ်ခွက်ကို ငဲ့ပေးလေ၏။

မယ်မယ်က တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ရင်း

“အဲဟို ပန်းကန်ထဲက ဟာက ဘာလဲဟဲ့”

“အရက်ချို စိမ်ထားတဲ့ ငုံးသားပါ”

“အေး ကောင်းသဟဲ့။ မယ်မယ်ဖို့ ခြေထောက်က အသားကလေး ကို နှံ့ပေးစမ်း”

လီဝမ်းက ရေတစ်ခွက် တောင်း၍ လက်ဆေးပြီးလျှင် ငုံးခြေထောက်မှ အသားဖတ်များကို နှံ့ပေးလေ၏။

“ကဲ ထိုင်ပြီး စကားလေး ဘာလေး ပြောစမ်းပါဦးအေ့။ ငါက စကားပြောတာကို သိပ်နားထောင်ချင်တာ။ ညည်းတို့ မထိုင်ယင်တော့ ငါလဲ ချက်ချင်းပြန်သွားမှာနော်”

အားလုံးက မယ်မယ့်အနီးတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြလေ၏။ လီဝမ်းမှာ ထိုင်ခုံ နိမ့်နိမ့်ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မယ်မယ် စားရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။

“ကဲ ဆိုစမ်း။ ငါ့မြေးတွေ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ” ဟု မေးသဖြင့် ကဗျာစပ်နေကြောင်း ပြောသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က

“နှစ်သစ်ကူးယင် ကစားဖို့ မီးပုံးစကားထာ ဝှက်ကြပါလားအေ” ဟု ပြောလေ၏။

သူတို့ကလည်း လက်ခံကြလေ၏။

အတန်ကြာ စကားပြောပြီးနောက် မယ်မယ်က

“ဒီနေရာက နည်းနည်းအေးတယ်နော်။ သိပ်ကြာကြာ မနေကြနဲ့။ အအေးမိနေကြမယ်။ ဆီချွန်းရဲ့ အဆောင်က ပိုပြီး မနွေးဘူးလား။ ဥယျာဉ်ပုံ ပန်းချီကားကြီး ဆွဲတာ ဘယ်အခြေရောက်နေပြီလဲ မသိဘူး။ နှစ်သစ်ကူးတောင်

ပြီးမှ ပြီးပါ့မလား”

“ဘယ်ပြီးမလဲ မယ်မယ်ရယ်။ နဂါးလှေပွဲတော်မှာ ပြီးယင် ကံကောင်းပေါ့”

“အင်း ငါ့မြေး တော်တော် ပင်ပန်းနေပြီပေါ့။ သူ့ဥယျာဉ်ပုံ ဆွဲတာက လက်သမားတွေ ဗီသုကာတွေ ဥယျာဉ်ကြီး ကို ဆောက်တာ ထက်တောင် ကြာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

မယ်မယ်သည် သန်လျင်းပေါ်သို့ တက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေရာ မိန်းမပျိုတစ်သိုက်သည် မယ်မယ်အား ကြာဖူးငုံ အဆောင်အထိ လိုက်ပို့ကြလေ၏။ ကြာဖူးငုံအဆောင်သို့ သွားသောစင်္ကြံမှာ အမိုး မိုးထားပြီး ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ကျောက်စာတိုင်များ စိုက်ထူထားလေ၏။ သူတို့ တစ်သိုက်သည် အနောက်မုခ်ဦးဘက်သို့ လာခဲ့ကြရာ မုခ်ဝတွင် “တိမ်တိုက်ကိုကျော်” ဟု ကမ္မည်း ထိုးထားပြီး အတွင်းဘက်တွင်မူ “လဝန်းကိုဖြတ်” ဟု ရေးထိုးထားလေ၏။ ထိုမုခ်ဦးကို ဖြတ်ပြီးနောက် မြောက်ဘက်တံခါး မှနေ၍ ဆီချွန်း၏ အဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။ သန်လျင်းပေါ်မှ မယ်မယ် ဆင်းလာသည့်အခါတွင်မူ ဆီချွန်းသည် ထလာ၍ ကြိုကာ ဝရန်တာ တစ်လျှောက်အတိုင်း သူတို့အားလုံးကို အိပ်ဆောင်ထဲ ခေါ်သွားလေ၏။ ခန်းဆောင်ဝတွင်မူ “သင်းပျံအေးကြည်ရိပ်သာ” ဟု အမည်ထိုးထားလေ၏။ အစေတော် များက ခန်းဆီးကို မတင်ပေးလိုက်သည့် အခါတွင် မွေးကြိုင်သော ရေမွှေးနံ့သည် သူတို့မျက်နှာကို ပက်ဖျန်းလိုက် သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ခန်းဆောင်ထဲသို့ရောက်လျှင် မည်သူမျှ မထိုင်ရသေးမီ မယ်မယ်က သူဆွဲနေသည့် ဥယျာဉ်တော် ပန်းချီကားကို ပြသရန် ပြောလေ၏။

ဆီချွန်းက ယခုလိုအေးသည့် ရာသီဥတုတွင် ဆေးများမှာ ခဲနေတတ်သဖြင့် အရောင်စပ်ရန် ခက်ခဲကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

“ရာသီဥတုက သိပ်အေးတော့ ပျက်စီးမှာ စိုးတာနဲ့ ပန်းချီကားကို တခြားမှာ ထားတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“နှစ်သစ်ကူးအမီ လိုချင်တယ်နော်။ သိပ်အပျင်းထူမနေနဲ့။ သွားကြည့်ရအောင် ယူချည်စမ်းပါဦး” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

ထိုသို့ပြောနေစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် မရန်းရောင် ဝက်ဝံမွေး ဝတ်ရုံကို ခြုံ၍ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

“ရှာလိုက်ရတာ မယ်မယ်ရယ်။ နံ့နေတာပဲ။ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ကို ပြောမသွားဘူး”

မယ်မယ်မှာ

နတ်ငှက်မယ်ကို

တွေ့ရသည့်အတွက်

ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။

“ပြောယင် ညည်းတို့ပါ အအေးကြီးထဲမှာ လိုက်နေမှာစိုးလို့ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်လာတာ။ ညည်းကတော့ တကယ်လည်တဲ့ ကောင်မ။ ငါ့ကို ဒီနေရာမှာလာပြီး တွေ့အောင်ရှာတတ်တယ်။ ဝတ္တရားကျေတယ် ဆိုတာကို ဒီလောက်လဲ ပြစရာမလိုပါဘူးအေ့”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ဝတ္တရားကျေတာကို ပြချင်လို့ ဒီလိုလိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး မယ်မယ်ရေ။ မယ်မယ့်အဆောင်က သိပ် တိတ်ဆိတ်နေတာနဲ့ အစေတော်တွေကို မေးကြည့်တော့ သူတို့ကလဲ ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲမှာများ ရှိမလား မသိဘူးလို့ မရေမရာ ပြောလွှတ်လိုက်တာ။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်း မသိ ဖြစ်နေတုန်း ငှက်မယ်ဆီကို သီလရှင်ဆရာလေးတွေ ရောက်လာတယ်။ ဆွမ်းဆန်ဖိုး အလှူခံလာသလား၊ အမွှေးတိုင်ဖိုး အလှူခံလာသလား လို့တော့ မပြောတတ်ဘူး။ နှစ်သစ်ကူးခါနီးယင် မယ်မယ့်ဆီကို ဒီလိုပဲ လာပြီး အလှူခံ တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ မယ်မယ်တော့ အလှူခံတွေကို ရှောင်ပြေးနေတာ ဖြစ်မှာပဲလို့ တွက်လိုက်တယ်။ ခုတော့ အလှူခံတွေ ပြန်ကုန်ကြလို့ မယ်မယ် ပုန်းနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူးလို့ လာပြောတာ။ မယ်မယ်ဖို့လဲ ရစ်သားနုနုကလေး ချက်ထားပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ ထမင်းသုံး ဆောင်ရအောင် မယ်မယ်ကြွပါ။ မယ်မယ် မလာယင်တော့ ဟင်းတွေ တူးကုန်မှာ စိုးရပါတယ်”

မိန်းကလေးတစ်သိုက်က တသောသော ရယ်လျက်ရှိစဉ် မယ်မယ်က မည်သို့မျှ ပြန်လှန်ချေပခြင်း မပြုရသေးမီ နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ်၏ သန်လျင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်၏ အကူအညီဖြင့် နတ်ငှက်မယ် ပြောသည့်အတိုင်း ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် သန်လျင်းပေါ်သို့တက်ကာ နောက်မှ လိုက်လာသူ အချို့နှင့် စကားပြော ရင်း အရှေ့ဘက် ဝင်းပေါက် အတိုင်း သန်လျင်း သယ်ဆောင်ရာသို့ ပါသွားလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ နှင်းတွေ ကျလျက်ရှိပြီး နှင်းမှုန်ကလေးများသည် နံ့သာမှုန်ကလေးများနှယ် နူးညံ့ကာ ငွေသားပမာ တောက်ပလျက်ရှိလေ၏။ တောင်ကမူ အဆင်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လျှင် တောဘဲမွေးဖြင့်ရက်သည့် ဝတ်ရုံကို ခြုံကာ နောက်တွင် အစေတော် တစ်ယောက် ထီးမိုးပေးလျက် လာနေသော ပေါက်ချင်းကို မြင်ရလေ၏။ ပေါက်ချင်း နှင့်အတူ လက်တွင် ဆီးတော်ပွင့်နီနီ ထိုးစိုက်ထားသည့် ပန်းအိုးကို ကိုင်ထားသည့် အစေတော် တစ်ယောက် တို့ကို မြင်ရလေ၏။

“လက်စသတ်တော့ သူတို့က ဒီကို ရောက်နေကြတာကိုး။ လူနှစ်ယောက် ပျောက်နေပါတယ်လို့ အောက်မေ့ နေတာ။ ပေါက်ချင်းကလဲ ဆီးတော်ပွင့်ခိုင် တွေကို လိုက်ရှာနေတာကိုး”

မယ်မယ်က

“ကြည့်စမ်း၊ တောင်ကမူပေါ်မှာ နှင်းတွေကျနေတုန်းမှာ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဒီအဝတ်အစားတွေနဲ့ နောက်ကလဲ ဆီးတော်ပွင့် အခိုင်တွေနဲ့ ဆိုတော့ ကြည့်လို့ မလှဘူးလား။ ဘာနဲ့တူသလဲ သိကြရဲ့လား” ဟု မေးလေ၏။

“မယ်မယ့် ခန်းဆောင်ထဲမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ‘နှင်းတောထဲက မိန်းမပျို’ ဆိုတဲ့ ချူယင်ရဲ့ ပန်းချီကားကို သွားပြီး သတိရတယ်” ဟု ပြောကြလေ၏။

မယ်မယ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်လျက်

“မတူပါဘူးအေ။ အဲဒီ ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးက ဒီလို အဝတ်အစားမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲ။ ပြီးတော့ ပေါက်ချင်း လောက်လဲ မလှပါဘူး”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် သက္ကလတ် ဝတ်ရုံနီကို ခြုံထားသည့် လူတစ်ယောက် တောင်ကမူပေါ်မှာ နောက်ထပ် ဆင်းလာ သည်ကို မြင်ရပြန်လေ၏။

“ဟဲ့ သူကကော ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ”

“သခင်မကလေးတွေ အားလုံး ရှိပါတယ် မယ်မယ်။ သူက သခင်လေး ပေါက်ယုရယ်ပါ”

“အင်း မျက်စိများကလဲ ကောင်းကောင်း မကွဲတော့ပါဘူး ဟယ်” ဟု ဆိုကာ မယ်မယ်သည် သက်ပြင်းချနေ လေ၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ချင်းတို့သည် သူတို့ အနားသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ပေါက်ယုက

“ခုတွင် မြစိမ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်က ပြန်လာတာ။ ဆရာလေး မြောင်ယုက မလေးတို့ဖို့ ဆီးတော်ပွင့် တစ်ယောက် တစ်ခိုင်စီ ပေးလိုက်တယ်။ မလေးတို့ အဆောင်တွေကို ပို့လိုက်ပြီ”

သူတို့တစ်သိုက်သည် ဆီးတော်ပွင့်များကို ယူပေးသည့်အတွက် ပေါက်ယုကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲမှ ထွက်ကာ မယ်မယ့်အဆောင်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေ၏။ ညစာ စားသောက်ပြီး စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ဒေါ်လေးဆွေ ရောက်လာလေ၏။

“နှင်းတွေ သိပ်ကျလွန်းတာနဲ့ တစ်နေ့လုံး ထွက်လို့မရဘူး မယ်မယ်ရေ။

ခုမှပဲ မယ်မယ့်ကို လာကန်တော့ရတယ်။ မယ်မယ် စိတ်လက် ကြည်သာယာ နှင်းကျတဲ့ ရှုခင်းတွေကို ထွက်ကြည့်ပါလား မယ်မယ်”

“ဘာကြောင့် စိတ်လက် မကြည်မသာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်တာလဲ။ ကျုပ်က အပြင်ထွက် ရှုခင်းတွေကိုကြည့်၊ ကလေးမ တစ်သိုက်နဲ့ အတူ ရှုခင်းတွေကို လျှောက်ကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပြီတော့”

“မမဝမ်ဆီကို ခွင့်တောင်းပြီး ဥယျာဉ်ထဲက နှင်းတွေ ကြည့်ရအောင် မယ်မယ့်ကို ဖိတ်မယ်လို့ မနေ့ညတုန်းက စိတ်ကူးထားတာ မယ်မယ်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်က အစောကြီး အိပ်ရာဝင်သွားတာနဲ့ မပြောလိုက်ရဘူး။ ပြီးတော့ သမီးပေါက်ကြည်က ပြောတော့လဲ မယ်မယ် ခုတလောမှာ သိပ်ပြီး နေထိုင်ကောင်းဟန် မတူဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ မယ်မယ့်ကို ဒုက္ခ မပေးတော့ပါဘူးလေ ဆိုပြီး မလာဘဲနေတာ။ ဒီလိုမှန်း သိယင် ကျွန်မ မဖိတ်ရပါလား မယ်မယ်ရယ်”

“ခုမှ ဒသမလ နှင်းကျစ ရှိပါသေးတယ်အေ။ နောင်မှာ တစ်ဆောင်းလုံး ကျန်ပါသေးတယ်။ အချိန်တွေ အများကြီးပါ” ဟု မယ်မယ် က ပြောလေ၏။

“ကောင်းပါလေရှင်။ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မမှာ မယ်မယ့်ကို ဂါရဝပြုဖို့အခွင့်အရေး ရှိသေးတာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က ခပ်နောက်နောက်ဖြင့်

“ဒေါ်လေး ငှက်မယ် ကိုလဲ မမေ့ရဘူးနော်။ ငွေစင် ငါးဆယ်သားချိန်ပြီး ထုတ်ပေးထားနှင့်လေ။ နှင်းတွေကျတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပွဲတော်လုပ်ဖို့ ငှက်မယ် စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒုက္ခလဲ မခံရတော့ဘူး။ မေ့မှာကိုလဲ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး”

မယ်မယ်က ရယ်လိုက်ကာ ဒေါ်လေးဆွေ ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကဲ သူ့ကို ငွေငါးဆယ်သား ပေးလိုက်စမ်းပါအေ။ ညည်းနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ ထည့်တာပေါ့။ နှင်းတွေကျတဲ့ နေ့ကျတော့ ငါက နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်လိုက်မယ်။ ငါမလာယင် ညည်းလဲ လာမှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ အဲဒီတော့မှ တိတ်တိတ်လာပြီး ငါနဲ့ ငှက်မယ်တို့ နှစ်ယောက် ရှိတာတွေကို ဇိမ်နဲ့ စားပစ်လိုက်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်က လက်ခုပ်တီးလိုက်ရင်း

“ဟုတ်တယ်၊ ငှက်မယ်လဲ အဲဒီလိုလုပ်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ၊ အတော်ပဲ”

ဤတွင် အားလုံးက ရယ်ကြပြန်လေ၏။ မယ်မယ်က

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ရှက်စရာကြီး။ ညည်းက တဆိတ်ရှိ အကွက်ကောင်းကို ချောင်းပြီး အမဲဖမ်းဖို့လောက် စိတ်ကူးနေတာ။ မရှက်ဘူးလား။ တကယ်ဆိုယင် ဒေါ်လေးဆွေက တို့ဆီမှာ ခဏလာနေတဲ့

ဧည့်သည်။ ကျွေးချင်း ကျွေးယင် တို့ကပဲ ဖိတ်ကျွေးရမှာပေါ့။ သူ့ဆီက ဘယ်ပိုက်ဆံ ကောက်လို့ ကောင်းပါ့မလဲ။ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး။ သူ့ဆီက ပိုက်ဆံကောက်ဦး မလို့တဲ့။ ငှက်မယ် ညည်း မရှက်ဘူးလားဟင်”

နတ်ငှက်မယ်က

“လောကကြီးမှာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပါးတယ် နပ်တယ် ပြောပြော မယ်မယ့်ကို မိတဲ့လူတော့ ငှက်မယ် ဖြင့် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ မယ်မယ်ပြောတာကို အဟုတ်မှတ်မနေနဲ့နော် ဒေါ်လေး။ အဲဒါ ဒေါ်လေးကို တီးခေါက်ကြည့်နေတာ။ ဒေါ်လေးဆွေက ငွေ ငါးဆယ်သား ပေးလိုက်တာနဲ့ မယ်မယ်က ငှက်မယ်နဲ့ တစ်ဝက်စီ ခွဲယူမှာ။ ခုတော့ မယ်မယ်က သူစီမံတဲ့အတိုင်း မဖြစ်လာလို့ ရှောင်ထွက်ပြီး ငှက်မယ် တစ်ယောက်တည်း ပေါ်မှာ ပုံချနေတာ။ ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုယင် ဒေါ်လေးဆွေဆီက ငှက်မယ် ပိုက်ဆံမတောင်းတော့ဘူး။ မယ်မယ့်ကို ပြုစုတဲ့နေရာမှာ ငှက်မယ်ကပဲ အကုန်ခံပါတော့မယ်။ ပြီးတော့လဲ မယ်မယ့်ကို အထင်မှားပြီး ပြောမိတဲ့အတွက် နောက်ထပ် ငွေ ငါးဆယ်သားနဲ့ ကန်တော့ပါ့မယ်” ဟု ပြောသည်တွင် အားလုံးမှာ ငှက်မယ်နှင့် မယ်မယ်တို့ စကားနိုင်လှ ကြသည်ကို ကြည့်၍ ပွဲကျလျက် ရှိကြလေ၏။

မယ်မယ်က ဆီးတော်ပွင့် အခိုင်နီနီတွေကို ကိုင်လာသော ပေါက်ချင်းကို မြင်ရသည်မှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို လှကြောင်း ပြောဆိုပြီးနောက် ပေါက်ချင်း၏ မွေးနှစ်၊ မွေးလ၊ မွေးရက်၊ မွေးချိန်နှင့် ပေါက်ချင်း၏ မိသားစုများ အကြောင်း ကို မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုသို့ မေးမြန်းခြင်းမှာ မယ်မယ်သည် သူတို့ ပေါက်ချင်းနှင့် ပေါက်ယုတို့အား အိမ်ထောင် ဖက်ရန် စိတ်ကူးရှိသောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဒေါ်လေးဆွေ တွက်လိုက်မိလေ၏။ ပေါက်ချင်းကို မိသားစုထဲမှ ကတိ လွန် မထားခဲ့လျှင် ဒေါ်လေးဆွေကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူ မိမည်သာ ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်က တိုက်ရိုက်ပြောဆိုခြင်း မပြုသဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေမှာလည်း တိုက်ရိုက်မပြောနိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆွေသည် သွယ်ဝိုက်၍ဖြေလျက် ရှိလေ၏။

“ပေါက်ချင်းဆိုတဲ့ ကလေးမကလေးက ကံဆိုးရှာပါတယ်။ မယ်မယ်ရယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက် အဖေမဆုံး ခင်တုန်းကတော့ တော်တော် နို့နို့စပ်စပ် ရောက်ဖူးပါတယ်။ မိဘတွေနဲ့အတူ လှပပေ သာယာပေ ဆိုတဲ့ နေရာတွေကိုလဲ ရောက်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ သူ့အဖေကြီးက ကောင်းကောင်းလဲ စီးပွားရှာတယ်။ ကောင်းကောင်းလဲ နေတယ်။ သူ့ ဆိုင်တွေကလဲ တစ်ပြည်လုံးမှာ နေရာတကာဆိုသလို ရှိနေတော့ ဆိုင်တွေ စစ်ပြီဆိုယင် သားမယားတွေကို ခေါ်သွားတာကလား။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်ဆိုယင်

အဲဒီလိုနယ်တွေကို လျှောက်ထွက်တာကိုက တော်တော်ကြာတာပဲ။
မနှစ်တုန်းကဆိုယင် သူတို့ အဖေက ရွှေမြို့တော်ကိုတောင်
ရောက်လာခဲ့သေးတယ်။ ပေါက်ချင်းနဲ့ ပါမောက္ခ ဆရာကြီးမေရဲ့ သားကို
ကြောင်းလမ်း ကြတာလေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ နောက်တစ်နှစ်မှာ ဆုံးရှာတာပါပဲ။
ခုတော့ မအေကြီးကလဲ ပန်းနာရောဂါသည်ကြီး”

ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် နတ်ငှက်မယ်က သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက်ကို
ချလိုက်ကာ

“ဒီလိုဆိုယင် သိပ်ဆိုးသွားပြီပေါ့ ဒေါ်လေးဆွေရယ်။ ငှက်မယ်က
ပေါက်ချင်းကို အိမ်ထောင်ဘက် ရှာပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ သူက
စေ့စပ်ထားပြီးသားဆိုတော့ ခက်သွားတာပေါ့”

“မလေးငှက်မယ်က ဘယ်သူနဲ့များ စေ့စပ်ပေးဦးမလို့လဲ” ဟု
ဒေါ်လေးဆွေက ပြုံး၍မေးလေ၏။

“မပြောချင်တော့ပါဘူး မယ်မယ်ရယ်။ ငှက်မယ် စိတ်ထဲမှာတော့
သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရှေ့သွားနောက်လိုက် အညီဆုံး အောက်မေ့နေတာ။
ဒါပေမယ့် စေ့စပ်ပြီးပြီဆိုတော့ ထုတ်ပြောနေလို့လဲ အလကားပဲ
ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ မပြော တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် မည်သူ့ကို ရည်ရွယ် ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
မယ်မယ်သိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ချင်းမှာ စေ့စပ်ပြီးသား ဖြစ်သည့်အတွက်
မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ ခဏကြာလျှင် သူတို့ဝိုင်းလည်း လူစုကွဲသွား လေ၏။
ထိုနေ့ညတွင် နောက်ထပ်ထူးခြားသည့် အဖြစ်အပျက် မရှိတော့ချေ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကောင်းကင်မှာ ကြည်လင်လျက်ရှိလေ၏။ မနက်စာ
စားပြီးသည့်နောက်တွင် မယ်မယ်က ဆီချွန်းအား ပြောသည်မှာ

“ရာသီဥတုကို ဒီလောက် အရေးထား မနေပါနဲ့အေ။ ကိုယ့်
ပန်းချီကားကိုသာ ဆက်ပြီးဆွဲပါ။ နှစ်သစ်မကူးခင်မှာ ပြီးအောင်ဆွဲ၊ ပြီးအောင်
မဆွဲနိုင်ဘူး ဆိုယင်တော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲအေ။ ပြီးသလောက်ပေါ့။
အရေးကြီးတာက ပန်းချီကားထဲမှာ ပေါက်ချင်းနဲ့ သူ့အစေတော်ကို ဆီးတော်ပွင့်
အခိုင်တွေ ယူလာတဲ့ ပုံကလေးကို ထည့်ဖို့လိုတယ်။ မနေ့က မြင်ခဲ့တဲ့
ရှုခင်းလေးကို ထည့်ဆွဲပေါ့”

အမိန့်က သိပ်လွယ်သည့်ကိစ္စ မဟုတ်သည့်တိုင် ဆီချွန်းမှာ မငြင်းရဲဘဲ
လက်ခံရလေ၏။ သူ ပန်းချီဆွဲ နေရာသို့ လာကြည့်ကြသည့် အခါတွင်
တွေးတောစဉ်းစားလျက် ရှိသော ဆီချွန်းကို တွေ့ရလေ၏။

လိဝမ်းက

“သူစဉ်းစားနေတုန်း ကိုယ်တို့က စကားလေးဘာလေး ပြောကြရအောင်။ မနေ့တုန်းက မယ်မယ်က မီးပုံ စကားထာတွေ ဂုဏ်ဖို့ ကိုယ်တို့ကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ အဆောင်ကို ရောက်တော့ ကိုယ်ရယ်။ လီချီရယ်။ လီဝင်းရယ် မအိပ်နိုင်ကြသေးဘဲ စကားထိုင်ပြောနေကြတယ်။ ကိုယ်က ကျမ်းလေးကျမ်းထဲမှာ ပါတဲ့ ကောက်နုတ်ချက် နှစ်ခုကို စဉ်းစားတယ်။ သူတို့ကလဲ ကောက်နုတ်ချက် နှစ်ခုကို စဉ်းစားထားတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မလေးတို့လဲ စကားထာတွေကို စဉ်းစားထားရမယ်။ ကဲ မမရဲ့ စကားထာ တစ်ပုဒ်ကို ဂုဏ်ကြည့် စမ်းပါဦး။ မလေး စဉ်းစားကြည့်ရအောင်”

“ကရုဏာရှင်မဖြစ်တဲ့ ကွမ်ယင်းမယ်တော်မှာ မှတ်တမ်းတစ်စောင် လိုနေတယ်တဲ့။ အဲ အဖြေကတော့ ကျမ်း လေးကျမ်း ထဲက စာကြောင်း တစ်ကြောင်း ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီစာကြောင်းက ဘယ်စာကြောင်းလဲ”

စမ်းယဉ်က နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြင့်

“ ‘အဆုံးစွန်သောအရာသည် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ကောင်းမြတ်ခြင်းဖြစ်၏’ ဆိုတဲ့ စာကြောင်း”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“မှတ်တမ်းဆိုတဲ့ စကားကို စဉ်းစားရမယ်”

“စဉ်းစားကြလေ” ဟု လိဝမ်းကပြောလေ၏။ ထိုက်ယုက

“မလေး စမ်းဖြေကြည့်မယ်လေ။ ‘ကောင်းကား ကောင်း၏။ အမှတ်အသားမရှိ’ ဆိုတဲ့စာပုဒ်များ ဖြစ်နေမလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ မှန်နိုင်တယ်” ဟု အခြားသူများက ဝိုင်းအော် ကြလေ၏။

“ကဲ ဒါဖြင့် နောက်တစ်ပုဒ်။ ‘သီချင်းမဟုတ်၊ ပလွေမဟုတ်၊ လေမှာလွင့် အလံမဟုတ်’ ဆိုတာ ဘာလဲပြောစမ်း”

စမ်းယဉ်က မဆိုင်းမတွဖြင့်

“ကျူပင်ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီ၊ မှန်တယ်။ နောက်တစ်ပုဒ်က လီဝင်းရဲ့ စကားထာ။ ‘ကျောက်ဆောင်နံဘေး၊ ရေအေးအေး၊ အပြေးအလွှားစီး’ တဲ့။ အဖြေက ရှေးခေတ်ပညာရှိ တစ်ဦးရဲ့ နာမည်”

“ရှန်းတောက်ပေါ့” ဟု တန်ခွန်းက ဖြေလေ၏။ (ရှန်းမှာ တောင်ဖြစ်ပြီး တောက်မှာ ချောင်းရေစီး ဟု အနက် ထွက်သည်။)

“မှန်တယ်” ဟု လီဝမ်းကပြောလေ၏။

“လီချီရဲ့ စကားထာကတော့ တစ်လုံးတည်းပဲ။” “ပိုးစုန်းကြူး”တဲ့။ အဖြေကလဲ တစ်လုံးတည်းပဲ” ဟု လီဝမ်းက ပြောလေ၏။

သူတို့သည် အတန်ကြာမျှ အကြံထုတ်၍ စဉ်းစားနေကြလေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ကြည်က

“နည်းနည်းတော့ ခက်တယ်။ ကဲ ဖော်မယ် “ပန်း” မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်” ဟု လီချီက ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး။ ပိုးစုန်းကြူးနဲ့ ပန်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သက်ဆိုင်နေလို့လဲ”

ထိုက်ယုက ပြုံးလျက်

“နည်းနည်းတော့ ဆက်စပ်ယူ ရတာပေါ့လေ။ မြက်ကကော ပိုးစုန်းကြူးအဖြစ် မပြောင်းနိုင်ဘူးလား။ ကျမ်း လေးကျမ်း ထဲမှာ ပိုးစုန်းကြူးသည် မြက်တို့မှ ဘဝပြောင်း၍ စုတေလာကြ၏ လို့ ဆိုထားတယ်လေ။ ပန်း ဆိုတဲ့စာလုံးကို ချရေးကြည့်ယင် ပထမ မြက်ကို အယင်ရေးရမယ်။ ပြီးတော့မှ နောက်က အကိုင်အခက်တွေ ထည့်ယူရတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း ဒီလို စဉ်းစားယူယင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ရယ်ကြလေ၏။

“ခု ပြောနေတဲ့ စကားထာတွေက ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်လိုချင်တဲ့ စကားထာမျိုးတွေ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီတုန်း လူတိုင်းလဲ နားလည်အောင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာ မြင်နေရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စကားထာ ဝှက်ယင် မကောင်းဘူးလား” ဟု ပေါက် ကြည်က မေးလေ၏။

အားလုံးက သဘောတူကြလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ရှိစမ်းယဉ်က

“ဒီလိုဆို စမ်းယဉ်၊ ငှက်မယ်၊ ဒီအရာကို လူတိုင်းသိတယ်။ ဖော်နိုင်ယင် ဖော်ကြပေတော့”

“ရိပ်ကြီး မြိုင်ကြီး သူပျော်မှီး။ ထီးတည်းဦးငွေဖွယ်။

ဂါမဝါသီ၊ လူ့ရပ်ဆီ၊ အမှီချဉ်းကပ်လယ်။

ဘာမျှ ရှာမရ၊ အသာရက၊ ခဏစိတ်ပျက်ဖွယ်၊

စည်းစိမ်အစု၊ ကျော်ကြားမှု၊ ယခု ပျက်ပြုန်းလွယ်။

နောက်ကျောမှာကွယ်၊ ဟင်းလင်းနှယ်၊ ဘာမျှမကျန်တယ်။

“ကဲ ဘာကိုပြောတာလဲ။ ဖော်နိုင်ယင် ဖော်ကြပေတော့”

သူတို့သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေကြလင်။ အချို့က ရသေ့ရဟန်းဟု ပြောကြလေ၏။ အချို့က တာအို ဘုန်းကြီးဟု ပြောကြလေ၏။

ပေါက်ယုက သူတို့စကားကို နားထောင်၍ ရယ်နေရင်းက “မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးမှားတယ်။ ဆပ်ကပ်ပွဲထဲက မျောက်ကို ပြောတာ” ဟု ပြောလေ၏။

ရှိစမ်းယဉ်က ပေါက်ကြည်၏ အဖြေ မှန်ကြောင်း ပြောလေ၏။ “ရှေ့ပိုင်းတွေကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးစာကြောင်းမှာ ပါတဲ့ နောက်ကျောမှာကွယ်၊ ဟင်းလင်းနှယ်၊ ဘာမျှမကျန်တယ် ဆိုတာက ဘာလဲ”

“မျောက်ပွဲထဲက မျောက်ဆိုတော့ အမြီးကို ဖြတ်ထားတာကို ပြောတာလေ။ ဆပ်ကပ်ထဲမှာ အမြီးဖြတ်မခံရတဲ့ မျောက်ရယ်လို့ မြင်လို့လား”

သူ့ စကားကို အခြားသူများက လက်မခံကြချေ။

“ကြည့်စမ်း၊ သူ့ စကားထာ ဝှက်တဲ့နေရာမှာတောင် မျောက်လွဲကျော်နည်းတွေ သုံးတုန်း ရှိသေးတယ်” ဟု နောက်ကြလေ၏။

လီဝမ်းက ပေါက်ချင်းဘက်သို့ လှည့်၍

“မနေ့တုန်းက ဒေါ်လေးဆွေက ပြောတယ်။ ပေါက်ချင်းက တော်တော် အနံ့ရောက်ဖူးတယ်ဆို။ ဒီတော့ စကားထာတွေ ဘာတွေ ဝှက်ကြည့်ပါလား။ ပြီးတော့ ပေါက်ချင်းက ကဗျာလဲ အရေးကောင်း ဆိုတော့ ကဗျာနဲ့ စကားထာ ဝှက်ကြည့်ပေါ့”

ပေါက်ချင်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် စကားထာ ဝှက်ရန် စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် ပေါက်ကြည်က စိတ်ကူးရကာ စကားထာ တစ်ခုကို ကောက်၍ ဝှက်လိုက်လေ၏။

စန္ဒကူးသားသန်း ကြွရပ်တွေ တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ်

ဘယ်ပညာရှင်မှ လုပ်တာမဟုတ်။

ကောင်းကင်ကြီးကို လေနဲ့မိုးက လှည်းကျင်း

ဆည်းလည်းသံလည်းမညှင်း၊ ခေါင်းလောင်းသံလည်းကင်း....တဲ့။

ကျန်လူများက စကားထာကို ဖော်ရန် စဉ်းစားနေကြစဉ် ပေါက်ယုက

ကောင်းကင်ကလည်းပျောက်၊ မြေပြင်ကလည်းပျောက်

ဝါးလက်ခုပ်သံက တတောက်တောက်။

အထက်ကိုမျှော်ကြည့်၊ နတ်ငှက်ကိုမြင်မိ

သက်ပြင်းချပြီး အဖြေကို ကောင်းကင်မှာကြည့်....တဲ့။

ထိုက်ယုကလည်း အားကျမခံ စကားထာတစ်ခု ဝှက်ပြန်လေ၏။

မြင်းကြီးတွေကို ကြိုးနဲ့လည်း လှန်ထားဖို့မလို

မြို့ရိုးပတ်ပတ်လည်မှာ ဒုန်းစီးလို့ငို။

သခင်က အမိန့်ပေးတော့၊ လျှပ်စီးပမာ အမြန်သော့

လိပ်ကမ္ဘာမကြီးရဲ့ ကျောကုန်းမှာ ကျွန်းတုံးကျွန်းသားပေါ့....တဲ့။

တန်ချွန်းကလည်း စကားထာတစ်ခုဝှက်ရန် ပြင်နေစဉ် ပေါက်ချင်းက
ပြန်လာကာ

“ပေါက်ချင်း ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက ရာဇဝင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
နေရာ တော်တော်များများကို ရောက်ခဲ့ ဖူးတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ရာဇဝင်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ နေရာဆယ်ခုအကြောင်းကို ကဗျာဆယ်ပုဒ် စပ်ထားတယ်။
ကဗျာတွေ ကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ။ သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူး။ ဒါပေမယ့်
အတိတ်ကို ပြန်သတိရစရာလဲ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ နေတိုင်း တွေ့မြင် နေရတဲ့
ပစ္စည်းတွေလဲ ဖြစ်တယ်။ ဖော်နိုင်သူ ဖော်ကြ”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ရေးပြပါ” ဟု အချို့က ပြောကြလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းတွင် ဖတ်ပါလေ။

ရှေးခေတ်အကြောင်းကို ပေါက်ချင်း ကဗျာစပ်ခြင်း။

ကျွမ်းကျင်ခြင်းမရှိသော သမားတော်က ဆေးပြင်းများကို တိုက်ကျွေးခြင်း။

ပေါက်ချင်းသည် သူ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သော ရာဇဝင် အဆောက်အအုံများနှင့် ပတ်သက်၍ စကားထာ ဆယ်ခုကို ကဗျာဖြင့် ဖွဲ့လေ၏။ “ဟင် ကိုယ်ပိုင်စပ်တာ ဆိုတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်”

သူတို့အားလုံးသည် ပေါက်ချင်း၏ ကဗျာများကို ဝိုင်းဖတ်ကြ လေ၏။

သူတို့အားလုံးသည် ပေါက်ချင်း၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စကားထာ ကဗျာကလေးများကို ဖတ်၍ အံ့ဩ ချီးမွမ်းလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်က

“ပထမ ရှစ်ပုဒ်ကတော့ ရာဇဝင်မှာ တကယ်ရှိတာတွေကို စပ်ခဲ့လို့ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်နှစ်ပုဒ်ကတော့ ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးနဲ့ စပ်ထားတာဖြစ်လို့ ပေါက်ကြည်တို့တော့ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးနဲ့ စပ်မယ့်အစား ရာဇဝင်မှာ တကယ်ရှိတာတွေကို ပြန်စပ်ကြည့်ပါလား။”

ဤတွင် ထိုက်ယုက ကန့်ကွက်သည်မှာ

“ဒီလောက်လဲ ရာဇဝင်ကို တိတိကျကျ လိုက်မနေပါနဲ့ကွယ်။ နောက်နှစ်ပုဒ်ထဲမှာပါတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ရာဇဝင်ထဲမှာ ပါချင်မှ ပါမယ်။ ပြီးတော့ မလေးတို့ကလဲ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တွေပါတဲ့ ဇာတ်ဝတ္ထု တွေကို ဖတ်ဖူးကြတာ မဟုတ်တော့ အသေးစိတ် မသိနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဇာတ်ဝတ္ထုတွေ ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ကတဲ့ ဇာတ်ထုပ်တွေ ဘာတွေကို မလေးတို့ ကြည့်ခဲ့ကြဖူးသားပဲ။ မလေးတို့ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒီလောက်တော့ သုံးနှစ်သားကလေး တွေတောင် သိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

လိဝမ်းက ထပ်ပြောသည်မှာ

“ပြီးတော့ ဒီနေရာက ပေါက်ချင်းကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာတွေ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီနှစ်နေရာ အကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဇာတ်လမ်းကလေးထွင်ပြီး ထည့်ထားတာက သိပ် အရေးကြီးတော့ပါဘူး။

ဒဏ္ဍာရီဆိုတာ ဟို ရှေးအစဉ်အဆက် ကတည်းက ဆင်းသက်လာခဲ့ကြတာတွေပဲ။ တချို့ဆိုယင် ဒဏ္ဍာရီတွေ တီထွင်ရုံတွင် ဘယ်ကမလဲ။ အရိုးတွေကို ဘာတွေကိုတောင် စွယ်တော်တို့ ဘာတို့ဆိုပြီး လူတွေကို ညာပြောခဲ့ကြသေးတာပဲ။ တချို့ ရှေးသင်္ချိုင်းတွေ ဘာတွေကိုတောင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရဲ့ သင်္ချိုင်းပဲ ဘာပဲဆိုပြီး ညာကြသေးတာပဲ။ ဥပမာ ဒီနှစ် ကိုယ်တို့ ရွှေမြို့တော်ကို လာခဲ့တုန်းက အမတ်ကြီး ကွမ်းရဲ့ သင်္ချိုင်းလို့ပြောတဲ့ သင်္ချိုင်းဂူချည်းပဲ သုံးလေးခုလောက် တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အမတ်ကြီးကွမ်း ဟာ ရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ သင်္ချိုင်းကတော့ တစ်ခုပဲ ရှိနိုင်တာပေါ့။ ကြည့်ရတာကတော့ နောင်လာ နောက်သားတွေက သူ့ကို ကြည်ညိုကြတာနဲ့ သင်္ချိုင်းဂူတွေ ဆောက်ပြီး ဝတ်ပြု ကန်တော့ရာက အစ သင်္ချိုင်းဂူတွေ သုံးလေးခု ပေါ်လာတာ ထင်ပါရဲ့။ မမ လေ့လာဖူးသလောက် ဆိုယင် သင်္ချိုင်းဂူတွေ အများကြီးရှိတာ အမတ်ကြီး ကွမ်း တစ်ယောက်တွင် မကပါဘူး။ ရှေးတုန်းက ပညာရှိအမတ်ကြီးတွေ တော်တော်များများမှာလဲ သင်္ချိုင်းဂူတွေ အများကြီး ရှိကြတာပဲ။ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲမှာ နဂိုကတည်းက ပါခဲ့တဲ့ နေရာမျိုးတွေ ဆိုယင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ ပညာရှိတွေ၊ စာဆိုတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းတွေဟာ ရေတွက်လို့တောင် ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ပေါက်ချင်းရဲ့ စကားထာ နှစ်ပုဒ် ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးနဲ့ ရေးထားတာ ဖြစ်ပေမယ့် ရာဇဝင်ထဲမှာတော့ မပါဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပြဇာတ် တွေ၊ သီချင်းတွေ၊ ဝတ်ကျောင်းက ကျောက်စာတွေထဲမှာတော့ ပါသားပဲ။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းတွေကို လူတိုင်းသိပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကို သွားမေးမေး မသိတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့လဲ အလဇ္ဇီ စာပေလို့ ပြောနေကြတဲ့ ‘အနောက်ဆောင်’တို့၊ ‘ခေါင်ရန်းရိပ်သာ’ တို့ ဆိုတဲ့ စာအုပ် မမတို့ ဖတ်ဖူးပြီးသားတွေပဲ။ ဒီတော့ နောက်ဆုံးနှစ်ပုဒ် ပါယင်လဲ အရေး မကြီးပါဘူး။”

ပေါက်ကြည်ကလည်း မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ သူတို့တစ်သိုက်သည် အဖြေကို စဉ်းစားကြသော်လည်း မဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။

ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် နေ့တာတိုသည့်အတွက် မကြာမီ ညစာစားချိန်သို့ ရောက်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ တစ်သိုက်သည် ထမင်းစားရန် စံအိမ်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုစဉ် သခင်မ ဝမ်းထံသို့ အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ မာလာ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟွာချီဖန် ရောက်လာပြီး သူတို့ အမေ နေထိုင်မကောင်းသဖြင့် ခေါ်နေကြောင်း၊ ထိုကြောင့် ဟွာချီဖန်က သူညီမကို အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်ခွင့်ပြုရန် တောင်းနေကြောင်း ဖြင့်လည်း အစေတော်က ပြောပြ လေ၏။

“အင်း သူ့အမေက တွေ့ချင်တယ် ဆိုယင်တော့ ပြန်လွှတ်ရမှာပေါ့အေ။ ဘယ်တားလို့ ကောင်းပါ့မလဲ” ဟု ဆိုကာ သခင်မဝမ်သည် နတ်ငှက်မယ်အား ထိုကိစ္စကို ကြည့်စီစဉ်ရန် ပြောလိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ပြောသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မည်ဟု ပြောဆိုကာ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ချူယွီ ၏ မိန်းမကိုခေါ်ကာ ထိုအကြောင်းကို မာလာအား သွားပြောရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ပြီးတော့ ရှင်ရယ်၊ အထိန်းတစ်ယောက်ရယ် ခေါ်ပြီး လိုက်သွား။ မာလာနဲ့အတူ အငယ်တန်း အစေတော် နှစ်ယောက်လဲ ထည့်လိုက်။ ပြီးတော့ သူ့ရထားပေါ်မှာ လက်ပါးစေ လေးယောက်လဲ ပါသွားပေစေ။ ရှင်တို့က ရထား အကြီးကို စီးပြီး အစေတော် ကောင်မလေးတွေကို ရထားအသေး စီးပေစေ” ဟုလည်း ညွှန်ကြားလိုက်လေ၏။

ချူယွီ ၏မိန်းမက ထိုအမိန့်များကို အကောင်အထည် ဖော်ရန် ထွက်ခွာသွားမည်ပြုစဉ် နတ်ငှက်မယ်က

“မာလာလဲ ဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲလေ။ အဝတ် အစားကို ကောင်းကောင်းဝတ်သွားလို့။ ပြီးတော့ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကိုလဲ အိတ်လှလှကလေးနဲ့ အလုံအလောက် ထည့်သွားလို့ ပြောလိုက်။ လက်ဆွဲ မီးဖိုလေး တစ်လုံးလဲ ယူသွား။ မသွားခင်မှာ ငှက်မယ်ကို လာတွေ့လှည့်ဦး လို့လဲ ပြောခဲ့”

ချူယွီ ၏ မိန်းမသည် ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည့် မာလာသည် ချူယွီ၏ မိန်းမနှင့်အတူ ရောက်လာ လေ၏။ သူ့နောက်မှ အစေတော်သူငယ်မလေး နှစ်ယောက်တို့သည် လက်ဆွဲမီးဖိုကလေး နှင့် အဝတ်အိတ်ကို ယူ၍ လိုက်ပါ လာကြလေ၏။ မာလာသည် ခေါင်းတွင် ပုလဲစီထားသည့် တစ်တန်းသွား ရွှေဆံထိုးကလေးကို စိုက်ထားပြီး သားမွေးကွပ်၊ ပုတီးစေ့စီ၊ မက်မုံပွင့်နီရောင် ရွှေချည်ထိုး ပိုးအင်္ကျီ၊ ရွှေမျှင်နှင့် ပန်းပိုးချည် ရောင်စုံထိုး စိမ်းဝါရောင် သင်တိုင်းရှည်နှင့် ရှည်မွေးကွပ် အနက်ရောင် ဖဲအပေါ် အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်လျက်

“ဒေါ်ကြီးဝမ် ပေးထားတဲ့အထဲက ဝတ်စုံသုံးစုံ ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပေါ် အင်္ကျီက နည်းနည်း နွမ်းနေတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်လဲနွေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီထက် ခပ်ထူထူ သားမွေး အပေါ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ယူသွား”

“ရှဉ့်မွေးကွပ် အင်္ကျီရယ်၊ သားမွေးအင်္ကျီရယ်က သခင်မကြီးက ပေးတာရှင်။ နှစ်သစ်ကူးယင်လဲ မြေခွေးမွေးကွပ် အင်္ကျီတစ်ထည် ပေးဦးမယ်လို့ သခင်မကြီးက ပြောပါတယ်”

“အင်း ငှက်မယ်မှာလဲ မြေခွေးမွေးကွပ် အင်္ကျီတစ်ထည် ရှိတယ်။ အနားကွပ်ထားပုံ သိပ်မကြိုက်လို့ ပြင်တပ် ရဦးမယ်။ လောလောဆယ် အဲဒီအင်္ကျီကို ယူသွားပါလား။ နှစ်သစ်ကူးလို့ ဒေါ်လေးဝမ် ချုပ်ပေးတဲ့ အခါကျတော့မှ ငှက်မယ် အတွက် တစ်ထည် သတ်သတ် ချုပ်တော့မယ်။ မာလာ့ကို ပေးတဲ့ အင်္ကျီအစား တစ်ထည်ယူရမှာပေါ့”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။

“မလေးငှက်မယ် တို့ကတော့ တော်ပါပေတယ်ရှင်။ တစ်ခါတည်း ကိုယ်မကြိုက်တာ မှန်သမျှကို ပေးချင်တဲ့လူ အကုန်လျှောက်ပေး ပြီးတော့မှ သခင်မကြီးဆီက ကိုယ်ကြိုက်တာ ပြန်တောင်း။ ဒီလိုနဲ့ ဘယ်လောက်များ ပွနေပြီလဲ မသိဘူး” ဟု တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သဖြင့် ပွဲကျသွားလေ၏။

“ဒေါ်လေးဝမ်က ဒီလောက် အသေးအဖွဲ ကလေးတွေ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး မှတ်မိပါတော့ နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ချုပ်ပြီးပေးမယ့်လဲ မချုပ်ရသေးဘူးလို့ ပြောယင် ချုပ်ပေးမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ကလူ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နေတာ မြင်ရယင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ။ ကိုယ့်စံအိမ်ပဲ သိက္ခာကျမယ် မဟုတ်လား။ ငှက်မယ်လဲ ဒီလောက် မတွန့်တိုပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်မှာ နေတဲ့ အစေတော်တွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်စားတာ မြင်ချင်တာပေါ့။ မြင်ချင်တဲ့အတွက် ငှက်မယ် အိတ်ထဲ ကလဲ စိုက်ထုတ် ဝယ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒီလို ဝယ်ပေးတာဟာ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် ဝယ်ပေးရတာပဲ။ ဒီအိမ်မှာ ငှက်မယ်ပဲ အစစအရာရာ စီမံနေရတာ။ ကိုယ့်အိမ်က အစေတော်တစ်ယောက် အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ သူတောင်းစား လိုနေတာ မြင်ယင် လူတွေက ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်မလဲ။ နတ်မယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်မှာပေါ့”

ဤတွင် သူတို့အားလုံး ကလည်း လက်ခံလိုက်ရလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ မလေးငှက်မယ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ငှက်မယ်ကို ဘယ်သူမှ နိုင်အောင်ပြောနိုင်မှာ မဟုတ် ပါဘူး။ စကားပြိုင်ဖို့ မပြောနဲ့။ ဖယောင်းတိုင်ချင်း ပြိုင်ထွန်းတောင် မလေးငှက်မယ်ရဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မလေးငှက်မယ်ဟာ သခင်မကြီး အပေါ်မှာလဲ ဝတ္တရားကျေပါပေတယ်။ ကျွန်မတို့ အောက်လက်ငယ်သားများ အပေါ် မှာလဲ ထောက်ထားညှာတာ တတ်ပါပေတယ်ရှင်”

နတ်ငှက်မယ်သည် သူဝတ်နေကျ ဖြစ်သည့် မြေခွေးမွေးကွပ် စက်ဝိုင်းခြမ်းဖော် အပြာရောင် ရွှေချည်ထိုး ပိုးအင်္ကျီကို မာလာ့အတွက်

ပင်အဲအား အယူခိုင်း လိုက်လေ၏။ မာလာ ယူလာသည့် အိတ်မှာ အနက်နှင့် အဖြူပိုးဇာ ဖြစ်၍ ပန်းနုရောင်ပိုးသား အနားကွပ်ထားပြီးလျှင် အထဲတွင် ဝတ်ပြီးသား ပိုးဝွမ်းကပ် နှစ်ထည်နှင့် သားမွေးအပေါ် အင်္ကျီ တစ်ထည်ကိုသာ မြင်လိုက်သဖြင့် နတ်ငှက်မယ်က ပိုးနားကွပ် ကျောက်စိမ်းရောင်အိတ်ကို ပင်အဲအား အယူခိုင်းလိုက် ပြီးလျှင် နှင်းထဲတွင် ခြုံရန်အတွက် ဝတ်ရုံတစ်ထည် ကိုလည်း ပေးလိုက်လေ၏။ ပင်အဲသည် နှစ်ထည်ကို ယူလာရာ တစ်ထည်မှာ မရန်းရောင် သက္ကလတ်ဝတ်ရုံ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ထည်မှာ အတော် သစ်သေးသည့် ဖဲအနီရောင် ဖဲဝတ်ရုံ ဖြစ်လေ၏။

“တစ်ထည်ရယင်တောင် များလှပါပြီ မလေးငှက်မယ်ရယ်” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။ ပင်အဲက

“သက္ကလတ်ဝတ်ရုံက ညည်းဖို့လေ။ နောက်တစ်ထည်ကတော့ စွေ့ယင်ဖို့။ မနေ့တုန်းက နှင်းတွေသိပ်ကျတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သခင်မလေးတွေရော၊ ကိုယ်တို့ အစေတော်တွေရော ဝတ်လုံနီကြီးတွေ ဝတ်လာကြတာ သိပ်ပြီး ကြည့်လို့ လှတာပဲ။ နောက်ခံ နှင်းအဖြူရောင်ပေါ်မှာ ဝတ်လုံနီတွေဟာ ရဲနေတာပဲ။ အဲ ဝတ်လုံမပါဘဲ ဝတ်လုံအဟောင်း ကလေးကို ခြုံပြီး လိုက်လာတာဆိုလို့ စွေ့ယင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူ့ခမျာ ချမ်းရှာလွန်းလို့ တုန်နေတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဒီဖဲဝတ်လုံနီ က စွေ့ယင်ဖို့ ယူလာတာ”

နတ်ငှက်မယ်က

“ပင်အဲတို့များ ကြည့်လေ။ လက်စသတ်တော့ ငါ့အဝတ်အစား တွေနဲ့ ညည်းက မျက်နှာလုပ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ငါ့မှာ ကိုယ်ဘာသာကိုယ်မှ ပေးလို့ကမ်းလို့ မလောက်နိုင်ရတဲ့ အထဲမှာ သူကပါ ဝင်ပြီး အလှူကြီး ပေးနေ ပြန်ပြီ။ တော်ပါပေတယ်အေ”

“ဒါကတော့ မလေးအပြစ်နဲ့ မလေးကိုး။ သခင်မကြီး အပေါ်မှာလဲ တာဝန်ကျေ၊ ကိုယ့်လက်အောက် အစေတော် တွေ အပေါ်ကျယ်လဲ ထောက်ထားသက်ညှာတယ် ဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ရမှာပေါ့။ မလေးကသာ ကပ်စေးနှဲပြီး ရသမျှကို ခြစ်ခြုတ် စုထားစမ်းပါလား။ ပင်အဲ ဘယ်မှာ ဒီလိုပေးရဲပါ့မလဲ”

“သူကလဲ ငါနဲ့ စရိုက်ချင်းတူတော့ အပေးအကမ်း ရက်ရောတော့တာ ပေါ့အေ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောကာ မာလာဘက်သို့လှည့်၍

“မာလာ့အမေကြီးလဲ မြန်မြန်နေကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်။ နို့မို့ယင် တော်တော်နဲ့ ပြန်လာနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ဟိုရောက်ယင် တစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ဦး။

အိပ်ရာ တို့ဘာတို့ ထပ်အပို့ခိုင်းလိုက် ဦးမယ်။ ဟိုက အိပ်ရာလိပ်နဲ့ ဘီးတွေကို မသုံးနဲ့နော်”

နတ်ငှက်မယ်က ချူယွီ၏ ဇနီးဘက်သို့လှည့်၍

“အဒေါ် ကျွန်မတို့ စံအိမ် စည်းကမ်းတွေကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်လေ။ ပြောစရာမလိုပါဘူး။”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဟိုရောက်ယင် ကျွန်မတို့ တစ်တွေ သူတို့နဲ့ အတူမနေပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေမှာပါ။ အနားကိုလဲ အကပ် မခံပါဘူး။ ကျွန်မတို့က အတွင်းခန်းမှာပဲ နေမှာပါ”

ချူယွီ၏ ဇနီးသည် အပြင်သို့ထွက်သွားကာ ရထားထိန်းများကို ရထားတွင် မီးအထွန်းခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ရထားပေါ်သို့ တက်ကာ မာလာ၏ အစ်ကို ဟွာချိဖန်၏ အိမ်သို့ လာခဲ့ကြ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ နတ်ငှက်မယ်သည် ပေါက်ယု၏ အဆောင်မှ အထိန်းတော်ကြီး နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ

“ဒီနေ့ မာလာ ပြန်လာချင်မှ ပြန်လာလိမ့်မယ်။ အကြီးအစေတော်တွေထဲမှာ ဘယ်သူ လိမ္မာရေးခြား ရှိသလဲ ဆိုတာ အဒေါ်တို့ အသိပဲ။ ဒီတော့ ဒီနေ့ည အစေတော် နှစ်ယောက်ကို ပေါက်ယုအတွက် အိပ်ဖန်စောင့်ဖို့ လွှတ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ လိုတာကို ရှာပေးလိုက်ကြ။ မောင်လေး ပေါက်ယု စိတ်မဆိုးအောင် မသောင်းကျန်းအောင်လဲ ကြည့်ထိန်းကြ”

အထိန်းတော်ကြီး နှစ်ယောက်သည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ ထွက်သွားပြီးနောက် ခဏကြာလျှင် ပြန်လာလေ၏။

“အစေတော်ထဲက ချင်ဝမ်းနဲ့ စွေယင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ အထိန်းတော် နှစ်ယောက်ရယ် သခင်လေး အခန်းမှာ စောင့်ပါ့မယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း

“စောစောအိပ်ပြီး စောစောထပေစေနော်”

သူတို့သည် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်သွားကြလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မာလာ၏ မိခင်ကြီးမှာ ဆုံးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နှင့် မာလာနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားသူ ချူယွီ၏ မိန်းမထံမှ သတင်း ရောက်လာလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုသတင်းကို သခင်မကြီးဝမ်းထံ ပို့ပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လူလွှတ်ကာ မာလာ၏ အိပ်ရာလိပ်နှင့် အဝတ်အစားသေတ္တာကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုပစ္စည်းများကို လိုက်ရှာနေ

စဉ်တွင် ချင်ဝမ်းနှင့် စွေယင်တို့က တွေ့သွားကာ ထိုပစ္စည်းများကို ယူပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် အစေတော် နှစ်ယောက်သည် ညအိပ် အဝတ်အစားများကို လဲကြလေ၏။ ချင်ဝမ်းမှာ မီးဖိုပေါ်ရှိ အဝတ် တင်သည့် ကြေးခုံကြီး ပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“အမယ်လေးဟယ်၊ ကောင်မက သခင်မဂိုက် ဖမ်းမနေစမ်းပါနဲ့။ တစ်ခုခုလုပ်စမ်းပါ” ဟု ရှေ့ယွေ့ က ပြောလေ၏။

“ညည်းတို့အားလုံး အိပ်ရာဝင်တော့မှ ငါအလုပ်လုပ်မယ်။ ခုတော့ ဇိမ်နဲ့နေလိုက်ဦးမယ်”

“ငါက အိပ်ရာခင်းမယ်အေ။ ညည်းက မှန်ပေါ်က ဇာဖုံးတွေကို လိုက်ဖုံး။ ပြီးတော့ ချိတ်တွေကိုလဲ အပေါ် ပြန်တင်။ ညည်းက ငါ့ထက် အရပ်ရှည်တယ်” ဟု ဆိုကာ ရှေ့ယွေ့သည် ပေါက်ယု၏ အိပ်ရာကို သွား၍ ပြင်ပေးလေ၏။

“ကောင်မကလဲအေ။ ဒီကြေးခုံကြီးမှာ အနွေးခံပြီး ဇိမ်ကျနေတာ။ ငါ့ကို နှောင့်ယှက်ပြန်ပြီ” ဟု ချင်ဝမ်းက ပြောင်သလို နောက်သလိုဖြင့် သက်ပြင်းချလေ၏။

ပေါက်ယုမှာ ငေးငိုင်လျက်ရှိကာ မာလာ၏ အမေကြီး ပြန်၍ ကျန်းမာပါဦး မည်လောဟု တွေးတောလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် မှန်ကို ကိုယ်တိုင် ဇာဖြင့် သွား၍ ဖုံးပြီး ချိတ်ကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် သွား၍ ချိတ်လေ၏။

“နွေးနွေးထွေးထွေး နေချင်နေကြပါ။ ကျန်တာတွေကို မောင့် ဘာသာ မောင်လုပ်ပါမယ်”

ချင်ဝမ်းက

“အမယ်လေး။ ဒီမှာထိုင်ပြီး မီးကင် မနေနိုင်သေးပါဘူး။ သခင်လေးဖို့ အိပ်ရာအောက် ထားတဲ့ မီးဖို သွားယူရဦး မှာပါ”

ရှေ့ယွေ့က

“ဒီလိုဆိုတော့လဲ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သားပဲ။ တကယ်ကတော့ သခင်လေးက အိပ်ရာအောက်မှာ မီးဖိုထားမအိပ် တတ်ပါဘူးအေ။ တို့ကတော့ အပြင်ဘက်မှာ မအိပ်ဘဲ ဟောဒီ အဝတ်လှန်းတဲ့ ကြေးခုံကြီးပေါ်မှာပဲ အိပ်တော့မယ်။ အိပ်ရာသုံး မီးဖိုတောင် မလိုဘူး”

“နင်တို့နှစ်ယောက်က အဝတ်လှန်းတဲ့ ကြေးခုံကြီး ပေါ်မှာ အိပ်မယ်ဆိုယင် မောင်တော့ ဒီနေရာမှာပဲ ထိုင်နေ တော့မယ်။ အိပ်လို့လဲ ပျော်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှေ့ယွေ့။ ကောင်မ။ ငါက အဝတ်လှန်းတဲ့ ကြေးခုံကြီး ပေါ်မှာ အိပ်မယ်လေ။ ညည်းက သခင်လေးရဲ့ အခန်းထဲ သွားအိပ် ပါလား။”

ထိုအချိန်၌ကား သန်းခေါင်သို့ ကပ်လာခဲ့လေပြီ။ ရှေ့ယွေ့သည် ခန်းဆီးတို့ကို ဆွဲချလိုက်ပြီးနောက် မီးအိမ်ကို ဖြုတ်ကာ အမွှေးတိုင်အိုးထဲတွင် အမွှေးတိုင် ထပ်ထည့်ပြီးလျှင် ပေါက်ယုကို အိပ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့လေ၏။ ထိုနောက်တွင် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့ သည်လည်း အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ချင်ဝမ်းမှာ အပြင်ဘက်က အဝတ်လှန်းသည့် ကြေးမုံ ကြီးပေါ်တွင် အိပ်ပြီး ရှေ့ယွေ့မှာ ပေါက်ယုအခန်း အပြင်ဘက်မှ ထောင့်ချိုးကလေးထဲတွင် အိပ်လေ၏။

တစ်ရေးနီးသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုသည် မာလာ၏ အမည်ကို ယောင်ယမ်း၍ အော်ခေါ်လျက်ရှိလေ၏။ အတန်ကြာအောင် ခေါ်သည့်တိုင် မည်သူကမျှ ပြန်ထူးသံကို မကြားရချေ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ လေ၏။ ထိုအခါကျမှ မာလာ ပြန်သွားကြောင်းကို သတိရကာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေး၍ ရယ်မိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့် ချင်ဝမ်းကလည်း ရှေ့ယွေ့ကို လှမ်း၍နှိုးကာ

“ကောင်မကလဲဟယ် အိပ်လိုက်တာ။ အသေကောင် ကျနေတာပဲ။ အခန်းထဲက ယောင်နေတာ အဝေးက အိပ်နေတဲ့ ငါတောင် လန့်နိုးတယ်။ သူက အပေါက်ဝမှာတွင် အိပ်လျက်သားနဲ့ ဘာမှမသိဘူး။”

ရှေ့ယွေ့က တွန့်လိမ်လိုက်၍ သမ်းဝေလိုက်ရင်း

“သူ ခေါ်တာက မာလာကို ခေါ်တာပဲအေ့။ ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုအား အကျိုး အကြောင်းကို မေးလေ၏။

“လက်ဖက်ရည် နည်းနည်း သောက်ချင်တယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ရှေ့ယွေ့သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ လက်ဖက်ရည်အိုးကို သွားယူလေ၏။ ညဝတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အနီရောင် ပိုးစ အုပ်သည့် ဂွမ်းကပ်တစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ထားလေ၏။

“အပြင်ဘက် ထွက်ယင် မောင့်သားမွေးအင်္ကျီ တစ်ထည်လောက် ကောက်ဝတ်သွားလေ။ တော်တော်ကြာ အအေး မိနေလိမ့်မယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရှေ့ယွေ့သည် ပေါက်ယု ဝတ်လေ့ရှိသည့် မြွေပါမွေး အင်္ကျီကြီးကို ကောက်ဝတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဇေယျာထဲတွင် လက်ဆေးပြီးနောက်

ပေါက်ယူအတွက် ပလုတ်ကျင်းရန် ရေနွေးတစ်ပန်းကန်နှင့် ထွေးခံတို့ကို ယူလာခဲ့ လေ၏။ ထို့နောက် ကြောင်အိမ်ထဲမှ ရေနွေးကရား တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလာကာ ရေနွေးဖြင့် ပလုတ်ကျင်းလိုက် ပြီးနောက် ရေနွေးအိုးထဲတွင် နှပ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည် တစ်ဝက်လောက်ကို ကရားထဲသို့ ထည့်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ရှေ့ယွေ့ သည် သူ့ ပါးစပ်ကိုလည်း ကျင်းပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန် တစ်ဝက်လောက် သောက်လေ၏။

“ကောင်မရယ်၊ ငါ့ဖို့လဲ တစ်ခွက်လောက် ယူခဲ့ဟယ်”

“ကောင်မက သူ့ကိုယ်သူ ဘာများ အောက်မေ့နေသလဲ မသိဘူး” ဟု ရှေ့ယွေ့က ပြောလေ၏။

“လုပ်ပါ ကောင်မရယ်။ မနက်ဖြန်ည ဆိုယင် ညည်း ကောင်းကောင်း အိပ်ပါ။ ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်”

ရှေ့ယွေ့သည် ပါးစပ်ကျင်းရန် ရေနွေးတစ်ခွက် နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို ယူလာပြီး ချင်ဝမ်းကို ပေးလေ၏။ ရှေ့ယွေ့က

“ကောင်မ ညည်းနဲ့ သခင်လေး ပေါက်ယူနဲ့ စကားပြောနေရစ် ကြဦးနော်၊ မအိပ်နဲ့ဦး။ ငါ အပြင်ဘက်ကို ခဏ ကလေး သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်မ ကြည့်လဲသွားနော်။ အပြင်မှာ တစ္ဆေ မကြောက်ဘူးလား”

ပေါက်ယူက လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်ပြီးနောက်

“လသာပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သွား မောင်တို့ နှစ်ယောက် စကားပြောနေရစ် ခဲ့ကြမယ်။ မြန်မြန်ပြေး”

ရှေ့ယွေ့သည် နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်ကာ သက္ကလတ် ခန်းဆီးကို မတင်လိုက်လေ၏။ အမှန်ပင် ထိုညမှာ လရောင်က ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိလေ၏။ သူ ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ချင်ဝမ်းသည် အပျော်သဘောဖြင့် သူ့ကို ခြောက်လှန့်လိုသော စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ချင်ဝမ်းမှာ မိန်းကလေးများထဲတွင် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရာ ထိုမျှလောက် အအေးဒဏ်ကိုမူ သူများထက် ခံနိုင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ချင်ဝမ်းသည် အဝတ်လှန်းသည့် ကြေးခုံကြီး မှ ဆင်းလာကာ အဝတ်ပါးပါး ကလေးမျှသာ ဝတ်လျက် ဘာမျှ ခြံခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့ယွေ့နောက်မှ တိတ်တိတ်လိုက်ပါ သွားလေ၏။

“အဝတ်ထူထူ မဝတ်ဘဲနဲ့ လိုက်မသွားနဲ့လေ။ အအေးမိ သွားလိမ့်မယ်” ဟု ပေါက်ယူက သတိပေးလေ၏။

ချင်ဝမ်းက သူ့ကို စကားမပြောရန် အချက်ပြပြီးနောက် အပြင်ဘက်သို့

အသာလိုက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်ရောက်သည်နှင့် လေတိုက်သဖြင့် ချင်ဝမ်းမှာ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းစပြုလာခဲ့လေပြီ။

“နွေးနေရာကနေပြီး ရုတ်တရက် အအေးထဲကို မထွက်နဲ့လို့ ဒါ့ကြောင့် ပြောကြတာကိုး။ အမယ်လေး အေးလိုက်တာများ ဓားမြှောင်နဲ့ ဆွနေသလား အောက်မေ့ရတယ်” ဟု ချင်ဝမ်းစိတ်ထဲမှ ထင်မိလေ၏။

ချင်ဝမ်းသည် ရှေ့ယွေ့ကို ခြောက်လှန့်ခြင်း မပြုရသေးမီ ခန်းဆောင်ဘက်ဆီမှ “ချင်ဝမ်းလား၊ ချင်ဝမ်း အပြင် ထွက်သွားတယ်” ဟု ပြောနေသော ပေါက်ယု၏ အသံကို ကြားရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ချင်ဝမ်းသည် အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ဘာလဲ သခင်လေးက ချင်ဝမ်း ခြောက်ယင် ရှေ့ယွေ့ သိပ်ကြောက်သွားမယ်လို့ ထင်လို့လား။ မောင် သခင်လေး ဟာ တော်တော်ကို စိုးရိမ်တတ်တယ်။ စိုးရိမ်တတ်တာမှ အဘွားကြီးတွေ ကျနေတာ” ဟု ချင်ဝမ်းက ပြောလေ၏။

“ဒါ့ကြောင့်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး ချင်ဝမ်းရယ်။ တစ်ချက်က ချင်ဝမ်း အအေးမိသွားမှာစိုးလို့။ နောက်တစ်ချက်က ချင်ဝမ်းက ခြောက်လိုက်လို့ သူကလဲ တကယ်ထင်ပြီး လန့်အော်လိုက်ယင် ဒီပြင်လူတွေ နိုးကုန်မှာ စိုးရတယ်။ နိုးလာယင် မောင်တို့ကတော့ အပျော် နောက်ကြ ပြောင်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မာလာ မရှိတာနဲ့ သောင်းကျန်း ဆူပူနေကြတယ်လို့ အောက်မေ့ ကြမယ်။ ကဲ လာ မောင်နဲ့အတူ လာအိပ်လှည့်”

ချင်ဝမ်းသည် သူ့အိပ်ရာဘေးတွင် ထိုင်ကာ လက်များကို သူ့ စောင်ခြုံထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

“ဟင် လက်တွေကလဲ အေးစက်လို့ပါလား။ ရေခဲတုံး ကျနေတာပဲ။ အအေးမိ လိမ့်မယ်လို့ မောင်ပြောတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ချင်ဝမ်း၏ ပါးများသည် ဒန်းနီ ဆိုးထားသကဲ့သို့ နီရဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပါးနှစ်ဖက်ကို စမ်းကြည့် လိုက်သည့် အခါ၌ ပါးများမှာလည်း ရေခဲတုံးကဲ့သို့ အေးစက်လျက် ရှိလေ၏။

“လာလေ၊ မောင့် စောင်ခြုံထဲကို ဝင်ခဲ့ပါလား၊ လာ” ဟု ပေါက်ယုက ခေါ်လေ၏။

ထိုစဉ် တံခါးသည် ဖြုန်းခနဲ ပွင့်လာကာ ရှေ့ယွေ့သည် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ဝင်လာလေ၏။

“အမယ်လေး လန့်လိုက်တာအေ။ ကျောက်ဆောင်ကြီးနား ရောက်တော့ ကျောက်ဆောင်နောက်မှာ တစ်ယောက် ယောက် လိုက်ချောင်းပြီး ကုန်းကုန်းကြီး လုပ်နေတယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်လိုက်တာ။ လန့်ပြီး အော်လိုက်မယ် လုပ်တုန်းမှာ အတောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ် အလင်းရောင်ထဲ ထွက်လာတော့မှ ဒေါင်းကြီး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အော်များ အော်လိုက် မိယင်တော့ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး လန့်နိုးကုန်ကြမှာ”

ရှေ့ယွေ့သည် လက်ဆေးလိုက်ရင်း

“ဘာလဲ သခင်လေး။ ချင်ဝမ်းကော အပြင်ထွက်သွားသလား။ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ အပြင်မှာလဲ မတွေ့ ပါလား။ တန်တော့ ကျွန်မကို လိုက်ခြောက်မလို့ ချောင်းနေတယ်ထင်တယ်”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ရှိပါတယ်။ စောင့်ခြုံထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ မောင်သာ လှမ်းမခေါ်ယင် ချင်ဝမ်းက တကယ်လိုက်ခြောက်မှာ”

ချင်ဝမ်းက

“ခုတော့ ကျွန်မလဲ လိုက်ပြီး ခြောက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သခင်လေးရယ်။ ကောင်မ သူ့ဘာသာသူ ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်လာပြီ မဟုတ်လား” ဟု ဆိုကာ ချင်ဝမ်းလည်း မိမိအိပ်ရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး။ အပြင်ထွက်တုန်းက ခုလို မြင်းသူခိုး အင်္ကျီလို ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီကလေးနဲ့ ထွက်လာတာလား” ဟု ရှေ့ယွေ့က မေးလေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒီအတိုင်း ထွက်သွားတာ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“ကောင်မ၊ အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်လုပ်၊ အအေးမိပြီး သေလိမ့်မယ်။ ဒီလို ညမျိုးမှာ ဒီအဝတ်အစားမျိုးနဲ့ အပြင် ထွက်လိုက်လာတာ အံ့ပါပဲ။ ခဏကလေး ရပ်လိုက်ရုံနဲ့ အသားတွေ ကွဲကုန်မှာ”

ရှေ့ယွေ့သည် မီးဖိုကြီးကို ဖုံးထားသည့် ကြေးဖုံးကြီးကို ဖွင့်လိုက်ကာ ပြာများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မီးဆွ လိုက်ကာ အမွှေးတိုင် နှစ်တိုင်ကို ထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ကန့်လန့်ကာနောက်သို့ ဝင်သွားကာ မီးမှိန်လိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ချင်ဝမ်းမှာ အေးနေရာမှ နွေးစပြုလာကာ တစ်ချက်တစ်ချက် ချေဆတ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ မောင်မပြောဘူးလား။ ခုတော့ အအေးမိပြီ မဟုတ်လား”

“မနက်ကတွင် ကောင်းကောင်း နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းဘူးလို့ ပြောနေသေးတယ်။ ပြီးတော့ တစ်နေ့လုံးလဲ ဘာမှ စားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သတိမထားဘူး။ သူများကို လိုက်ခြောက်ဦး မလိုတဲ့။ မနက်ဖြန် ဖျားယင် တော့မှ အကြောင်းသိမယ်။ ဒီလောက်တောင် ဆတ်ဆော့တဲ့ မိန်းမ”

“အဖျားရှိသလား” ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။

“မရှိပါဘူး။ ကျွန်မက သူများလို နုနုနယ်နယ်ကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ရပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ချင်ဝမ်းမှာ ချောင်း တဟုတ်ဟုတ် ဆိုးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် အပြင်ဘက် နာရီစင်ပေါ်မှ နှစ်နာရီ ထိုးသံကို ကြားရလေ၏။ အိပ်ဖန်စောင့်ကျသည့် အထိန်းတော်ကြီးက သူတို့ကို သတိပေးသည့် အနေဖြင့် ချောင်းဆိုးပြလေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မလေးတွေ၊ မအိပ်ကြသေးဘူးလား။ မနက်ဖြန်မှာ ပြောစရာအချိန်တွေ အများကြီး”

“အဘွားကြီးတွေ ဆူနေပြီ။ တော်ကြတော့” ဟု ပေါက်ယုက လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သည် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ချင်ဝမ်းမှာ ကိုယ်လက်မအီမသာ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ နှာခေါင်းမှာ ပိတ်လျက်ရှိပြီး အသံ မှာလည်း ခြောက်ကပ်ကွဲအက်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒီအကြောင်းကို ဘာမှမပြောနဲ့။ တော်တော်ကြာ မလေး ငှက်မယ် သိသွားယင် အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူချည်ဦးလို့ ပြောနေလိမ့်မယ်။ အိမ်ပြန်ယင် ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာလို နွေးနွေး ထွေးထွေး ဘယ်ရှိပါမလဲ။ ဒီမှာပဲနေ။ အတွင်းဆောင်ဘက်မှာ အသာလှဲနေပေါ့။ နောက်ဖေးပေါက်က နေပြီး သမားတော် တစ်ယောက် သွားပင့်ပေးမယ်။ သူ တိတ်တိတ်ကု ပေးလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါတယ်။ ခေါ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မလေးငှက်မယ် ကိုတော့ ပြောထားယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ နို့မို့ယင် သမားတော်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပင့်သလဲလို့ မေးလာယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

သူပြောသည့်စကားမှာ ယုတ္တိရှိသဖြင့် ပေါက်ယုသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ

“သွား မမလီဝမ်းကို သွားပြောချည်စမ်း။ ချင်ဝမ်း နည်းနည်း အအေးမိနေတယ်လို့။ သိပ်တော့ အရေးတကြီး မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုပြန်လွှတ်ယင် ဒီမှာ မာလာလဲ မရှိတော့ ဘယ်သူမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့။ ပြီးတော့ သမားတော် တစ်ယောက်ကို ပင့်ပေးပါလို့။ နောက်ဖေးပေါက်က နေပြီး ဒီကို ပို့လိုက်ပါလို့ ပြောခဲ့။ မယ်မယ်တို့ ဘယ်သူ တို့ကို မပြောနဲ့လို့လဲ ပြောခဲ့”

အတန်ကြာလျှင် အစေတော်အဘွားကြီးသည် ပြန်လာလေ၏။

“မမလီဝမ်းကို ပြောခဲ့ပြီ သခင်လေး။ ဆေးနည်းနည်း တိုက်လို့ ပျောက်သွားတယ် ဆိုယင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးတဲ့။ ဆေးတိုက်လို့ မပျောက်သေးဘူး ဆိုယင် သူ့ကို အိမ်ကိုပြန်ပို့ဖို့ ကောင်းတယ်တဲ့။ ခုအချိန်မှာ ရာသီဥတုကလဲ စိတ်မချရဘူးတဲ့။ အပြင်ကလူတွေ ရောဂါကူးယင် ကိစ္စမရှိဘူးတဲ့။ ဥယျာဉ်ထဲက သခင်မလေးတွေကို အဖျားကူးကုန်မှာ စိုးရတယ် တဲ့”

ချင်ဝမ်းသည် ထောင့်ကလေးထဲရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်း ထိုစကားများကိုသာ ကြားနေရ လေ၏။

“အင်း သူပြောလိုက်ပုံက ကျွန်မမှာ ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်တာ ကျနေတာပဲ။ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကို ကူးရမှာလဲ။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ယင် မနေပါဘူး။ ဒီကလဲ သွားမှာပါ။ ဒီနောက် ကျွန်မသွားတော့ကော သူတို့မှာ နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်တော့ဘူးတဲ့လား။ ခေါင်းကိုက်သလေး ဖင်ကိုက်သလေး လို့သာ မကြားပါရစေနဲ့”

ချင်ဝမ်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ချင်ဝမ်းရယ်။ မမလီဝမ်းကလဲ သူ့တာဝန် အရ ပြောရတာပါ။ လူတွေ နေထိုင်မကောင်းဘူး ဆိုယင် သူ့ကို မယ်မယ်ဆူမယ် မဟုတ်လား။ ဒီလောက် အရေးတကြီး ထားပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ချင်ဝမ်းက နဂိုကမှ စိတ်တိုရတဲ့ အထဲမှာ ဒီနေ့က နေလို့ထိုင်လို့ ကလဲ မကောင်းတော့ ပိုပြီး စိတ်တိုနေတာကိုး”

ထိုစဉ် သမားတော် ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လာရောက်ပြောဆိုလေ၏။ အစေတော် အချို့က နောက်ဖေး ပေါက်မှ နေ၍ သမားတော်ကို ပင့်လာစဉ်တွင် ပေါက်ယုသည် စာအုပ်စင်ကြီး တစ်ခု၏ နောက်တွင် ပုန်းနေလိုက်လေ၏။ အစေတော် ကလေးများမှာ ထွက်သွားကြလေရာ အနီးတွင် အစေတော် အဘွားကြီး သုံးလေးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။ အဘွားကြီး တစ်ယောက်က ချင်ဝမ်း လှဲနေသည့် ထောင့်ကလေးတွင် ကာထားသည့် အနီရောင်ကတ္တီပါ ကန့်လန့် ကာကြီး ကို

ချပေးလိုက်လေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် ကန့်လန့်ကာကြား မှနေ၍ လက်တစ်ဖက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ သမားတော်သည် ဒါန်းနီဆိုးထား၍ နှစ်လက်မ သုံးလက်မခန့် ရှည်သည့် လက်သည်းနှစ်ချောင်းကို မြင်လိုက်သည့် အခါ၌ မျက်နှာကို တခြားသို့ လွှဲထားလိုက်လေ၏။ အထိန်းတော် အဘွားကြီးတစ်ဦးက လက်ကို လျင်မြန်စွာ အဝတ်ဖြင့် အုပ်ပေး လိုက်လေ၏။ လူမမာ၏ ကိုယ်အတန်ကြာမျှ သွေးစမ်းပြီးနောက် သမားတော်သည် ထိုင်ရာမှထကာ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ လေ၏။

“သူငယ်မကလေးက အအေးမိပြီး အစာမကြေ ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ ခုတလောမှာလဲ ရာသီဥတုက သိပ်ဆိုးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ နည်းနည်းပါးပါး အအေးမိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူငယ်မကလေးက အစားအသောက် ဆင်ခြင်ပြီး ငယ်လဲ ငယ်သေးတော့ သိပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နည်းနည်း နုနယ်လေတော့ ရောဂါပိုး နည်းနည်း ဝင်နေတယ်၊ ဆေးနည်းနည်း သောက်လိုက်ယင် ပျောက်သွားမှာပါ”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် သမားတော်ကြီးသည် အစေတော် အဘွားကြီးများနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ လိဝမ်းသည် ဥယျာဉ်ထဲရှိ အစေတော်များ၊ အခိုင်းမိန်းမများကို ကိုယ့်အဆောင်ထဲတွင် နေရန် အမိန့်ထုတ်ထားသည့် အတွက် သမားတော်သည် လမ်းတွင် မိန်းမပျို ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ ဥယျာဉ်ကြီး၏ အလှအပကို သာလျှင် မျက်စိစားပွဲ ထိုင်သွားရလေ၏။ နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်သို့ ရောက်လျှင် သမားတော်ကြီးသည် ဝင်းမှူး သူငယ်တော် ကလေးများ ထိုင်သည့် တဲကလေးထဲတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ဆေးညွှန်းကို ရေးပေးလေ၏။

အထိန်းတော်ကြီးများက ချက်ချင်းမသွားဘဲ ခဏစောင့်ရန် ပြောလေ၏။

“ကျွန်မတို့ သခင်လေးက တော်တော် တိတိကျကျ လုပ်တတ်တယ် သမားတော်ကြီးရယ်။ ဘာများမေးဦးမလဲ မသိဘူး။ ခဏစောင့်ပါဦး။”

“ဗျာ... သခင်လေး ဟုတ်စ၊ နို့ နေစမ်းပါဦး။ ခု ကျုပ်ကြည့်ခဲ့တာ မိန်းကလေးလူနာ မဟုတ်လား။ ကြည့်ရတာ ကလဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အဆောင်နဲ့ တူနေပါလား။ ပြီးတော့ ကန့်လန့်ကာတွေ ကိုလဲ ချထားတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး သခင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ အဆောင်ဖြစ်ရမှာလဲ”

အစေတော် အဘွားကြီးက အသံကိုနှိမ့်၍

“ဒါကြောင့် သူငယ်တော် ကလေးတွေက သမားတော် အသစ် တစ်ယောက်ကို ပင့်ထားတယ်လို့ ပြောတာကိုး သမားတော်ကြီးရဲ့။

သမားတော်ကြီးက ကျွန်မတို့ စံအိမ်အကြောင်းကို မသိသေး ပဲကိုး။ ခု သမားတော်ကြီး ထွက်လာခဲ့တဲ့ အဆောင်က ကျွန်မတို့ သခင်လေးရဲ့ အဆောင်ရှင်။ ခု သမားတော်ကြီး ကြည့်ခဲ့တဲ့ လူနာဟာလဲ သခင်မလေး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ သခင်လေးရဲ့ အစေတော်တွေထဲက တစ်ယောက်။ အကြီးတန်း အစေတော်ထဲက။ ကျွန်မတို့ သခင်မကလေး တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အဆောင်ဆိုယင် ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ဝင်ခွင့်ရမလဲ သမားတော်ကြီးရယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် အထိန်းတော်ကြီးလည်း ဆေးညွှန် စာရွက်ကို ယူ၍ ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ဆေးညွှန်းစာရွက်ကို ယူကြည့်ရာ ရှမ်းနှမ်း၊ ကန့်ကြုတ်နီ၊ ဘီလူးဂမုန်း စသည့် ဆေးပြင်းများကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒီသမားတော်က တော်တော် ခက်တဲ့ သမားတော်ပဲ။ ယောက်ျားကြီးတွေကို ပေးတဲ့ ဆေးတွေကို ပေးနေတယ်။ ဒီလောက်ပြင်းတဲ့ ဆေးပြင်းကြီးတွေကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သောက်လို့ရမလဲ။ အစာမကြေဘူးဘဲ ထားပါဦး။ ဆေးတွေကို သောက်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒီသမားတော်ကို ဘယ်သူပင့်တာလဲ။ သွား။ ဒီသမားတော်ကို ပြန်ပို့ပြီး နောက်တစ်ယောက် ပင့်ခဲ့”

အထိန်းတော်ကြီး တစ်ယောက်က

“ဒါတော့ သခင်လေးရယ်။ သူ ဘာဆေးတွေ ပေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့လဲ မမှန်းတတ်ဘူးပေါ့။ ဒီလိုယင်လဲ ကျွန်မတို့ ပင့်နေကျ သမားတော်ကြီး ဝမ်ကိုပဲ ပင့်ရုံပေါ့။ ဒါပေမယ့် သမားတော် ခြေကြွခတွေနဲ့ သန်လျင်းခတွေကို ကျွန်မတို့ ကပဲ စိုက်ပေးရမှာ။ ဝင်းမှူးက တစ်ဆင့် ဖိတ်တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တိတ်တိတ်ဖိတ်တာ မဟုတ်လား”

“ဆိုစမ်းဗျာ။ ဘယ်လောက် ကျသလဲ”

“သန်လျင်းခကိုက နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့လို စံအိမ်မျိုးက ခေါ်ယင် အနည်းဆုံး ငွေတစ်ကျပ်သား လောက်တော့ ပေးရမှာ”

“သမားတော်ကြီးဝမ် ဆိုယင်ကော ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

“သမားတော်ကြီး ဝမ်နဲ့ သမားတော်ကြီး ကျန်းတို့ကတော့ ကျွန်မတို့ လက်စွဲ သမားတော်ကြီးများ ဖြစ်လို့ တစ်ခါစီလီပြီး ပေးရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးပေါင်းပြီး ပေးရတာပါ။ နှစ်တိုင်း အဓိက ပွဲတော်ချိန်ကြီးတွေ ရောက်လို့ ရှိယင် တစ်လုံးတည်း ပေါင်းပေါင်းပြီး ပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ ခုသမားတော်ကတော့ ကျွန်မတို့စံအိမ်ကို ဒီတစ်ခေါက်သာ လာဖူးသေးတဲ့ အတွက် ငွေတစ်ကျပ်သားလောက် ဆိုယင် တော်လောက်ပြီ လို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

ပေါက်ယုသည် ရှေ့ယွေ့အား ငွေအယူခိုင်းလိုက် လေ၏။

“ကျွန်မတို့ သခင်မလေး မာလာက ဘယ်နားမှာ ထားပစ်ခဲ့မှန်း မသိဘူးရှင်” ဟု ရှေ့ယွေ့ ရယ်၍ ပြောလေ၏။

“ဟောဟို ငွေပန်းခက်ကလေးတွေ မြှုပ်ထားတဲ့ သေတ္တာကလေးထဲက ထုတ်တာ မြင်တာပဲ၊ မှန်းစမ်း၊ ငါရှာကြည့် စမ်းမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပစ္စည်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြကာ ဗီရိကလေး ကိုဖွင့်ကြလေ၏။ အပေါ်ဆုံးအံထဲတွင် စုတ်တံများ၊ မင်တောင့်များ၊ ယပ်တောင်များ၊ အမွှေးဆီခဲများ၊ ရောင်မျိုးစုံနံ့သာအိတ်များ၊ ခါးစည်းကြိုးများ စသည့် ပစ္စည်းများ ရှိလေ၏။ အောက်ထပ်တွင်မူ ငွေထုပ်အချို့ ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် အံဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ ငွေချောင်းများနှင့် ငွေချောင်းချိန်သည့် ချိန်ခွင်ကလေးတစ်ခု ထည့်ထားသည့် ကြိမ်ခြင်းတောင်းကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

ရှေ့ယွေ့ က ချိန်ခွင်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ငွေချောင်း တစ်ချောင်းကို ချိန်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဘယ်ဟာက တစ်ကျပ်သားအမှတ်လဲ သခင်လေး”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ဪ နင်က ပြန်မေးနေရသေးသလား၊ နင် ပိုသိရမှာပေါ့”

ရှေ့ယွေ့သည် ပြုံး၍ အပြင်ထွက်မေးမည်ပြုစဉ် ပေါက်ယုက

“အကြီးဆုံး ငွေချောင်းတစ်ချောင်းကို ကောက်ချိန်ကြည့်လိုက်ဟာ။ တို့က ဈေးသည်တွေမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်မှာ ဒီလောက် တိကျနိုင်ပါ့မလဲ”

ရှေ့ယွေ့ သည် ချိန်ခွင်ကလေးကို ချလိုက်ပြီး ငွေချောင်း တစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ လက်ထဲတွင် ဆ၍ ကြည့်နေလေ၏။

“တစ်ကျပ်သား လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တာပဲ။ ပိုပိုမိုမို ပေးလိုက်တာပေါ့ သခင်လေးရယ်။ တော်တော်ကြာ ကျွန်မတို့ကို ကပ်စေးနှံတွေလို့ ထင်နေပါဦးမယ်။ ကျွန်မတို့ ချိန်ခွင်မကိုင်တတ်တာကို သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သက်သက်မဲ့ ကပ်စေးနှံတယ်လို့ ထင်မှာ”

ထိုစဉ် အခန်းအပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသည့် အစေတော်မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဝင်လာကာ

“အဲဒါက နှစ်ကျပ်ခွဲသား တောင့်တွေတော့။ နှစ်ကျပ်ခွဲသား မရှိတောင် နှစ်ကျပ်သားတော့ အဖျင်းဆုံးရှိတယ်။ ဒီငွေချောင်းကြီးကို ဖြတ်စရာလဲ ဒီမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီတော့ သူ့ထက် ငယ်တာ တစ်တောင့် ရှာကြည့်ပါဦး”

ထိုအချိန်၌ ရှေ့ယွေ့မှာ ဗီရိုကို ပိတ်လိုက်ပြီးလေပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်။ တော်ပါပြီ။ ပိုတာကို အဒေါ် ယူချင် ယူလိုက်တော့” ဟု ရှေ့ယွေ့က ပြောလေ၏။

“ပြီးတော့ သမားတော် ဝမ်ကိုလဲ သွားပင့်ချည်ဦး” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

အထိန်းမိန်းမကြီးသည် ငွေစကို ယူ၍ထွက်သွားလေ၏။

မကြာမီတွင် မိန်ယန်းသည် သမားတော်ဝမ်ကို ပင့်၍လာလေ၏။ သမားတော်ဝမ် သည် လူမမာကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပြီးနောက် ခပ်စောစောက သမားတော် ပြောသွားသည့်အတိုင်း ရောဂါကို ခွဲခြား၏။ သို့ရာတွင် သမားတော်ကြီး ဝမ်သည် စောစောက သမားတော်ပေးသည့် ကန့်ကြုတ်နီ၊ တောရှောက်၊ ဂမုန်းဘီလူးစသည့် ဆေးများကို မပေးဘဲ လိမ္မော်ခွံ၊ ရှောက်ခွံနှင့် ခေါင်ရန်းဖြူပွင့် တို့ကို ပေးလေ၏။ ထို့ပြင် သောက်ရမည့် ဆေးပမာဏ မှာလည်း အနည်းငယ် မျှသာ ဖြစ်လေ၏။

ပေါက်ယုက

“အဲ မိန်းကလေးကို ပေးတဲ့ဆေး ဆိုတာ ဒီလောက်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ အအေးမိတာ မြန်မြန်ပျောက်အောင်ဆိုပြီး ဆေးပြင်းတွေကို မချိန်မဆပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အယင်တစ်ခါ မောင် ဒီလိုပဲ အအေးမိတုန်းက ဆိုယင် သမားတော် ဝမ်က ပြင်းတဲ့ဆေးတွေကို တစ်ခုမှ မပေးဘူး။ မောင်နဲ့ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ စာယင် မောင်က သိချိုင်းပုံပေါ် ပေါက်နေတဲ့ ပေါ်ပလာပင်ကြီးလို ရင့်ပြီး ကျီးပေါင်းတက်နေပြီ။ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေက သဇင်ခက်ကလေးလို သိပ်နုတာ။ မောင့်လို ယောက်ျားတွေ အတွက်တောင် သိပ်ပြင်းတဲ့ ဆေးကြီးတွေကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး မိန်းကလေးတွေ တိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ရှေ့ယွေ့ က

“သိချိုင်းမှာစိုက်တာ ပေါ်ပလာပင် တစ်ခုတည်းသာ ရှိတော့သလား သခင်လေးရယ်။ ထင်းရှူးတို့၊ တောင်တမာ တို့လဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မကတော့ ပေါ်ပလာပင်ဆိုယင် သိပ်မုန်းတာပဲ။ အပင်ကြီးသလောက် ရိုးတံကျဲကျဲ၊ အရွက် နည်းနည်းနဲ့။ လေတစ်ချက်လောက် မတိုက်လိုက်နဲ့။ တစ်ချက် တိုက်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တရှဲ့ရှဲ့ မြည်နေတော့တာပဲ။ မောင်က ရှေ့ယွေ့ ကိုယ်ကို ဒီလောက် အောက်တန်းကျတဲ့ ပေါ်ပလာပင်နဲ့တော့ နှိုင်းဖို့ မကောင်းပါဘူး”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“မောင်က မောင့်ကိုယ်မောင် ထင်းရှူးတို့၊ တောင်တမာတို့နဲ့ မနှိုင်းရဲပါဘူး။ ‘ဆောင်းတွင်းသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ထင်းရှူးနှင့် တောင်တမာပင် တို့သည် ပို၍ စိမ်းလန်းလာကြ၏’ လို့ ကွန်ဖြူဇီက ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလောက် ထုထည် ကြီးပြီး ဒီလောက်ကြံ့ခိုင်တဲ့ အပင်ကြီးတွေကို မောင်နဲ့မနှိုင်းသင့်ပါဘူး။ တကယ့်ကြံ့ခိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေနဲ့ မှသာ နှိုင်းသင့်တာပါ”

ထိုသို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် အခိုင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက် သည် ဆေးများကို ယူလာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ဆေးဖျော်သည့် ငွေအိုးကလေးကို ယူလာခဲ့ရန် ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ဆေးကိုဖျော်၍ မီးဖိုပေါ်သို့ တင်ထားလေ၏။

“သခင်လေးကလဲ မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်မခိုင်းလိုက် ဘဲကိုး။ သခင်လေးအိပ်တဲ့ အခန်းထဲမှာ ဆေးစော်တွေ နံကုန် တော့မှာပေါ့” ဟု ချင်ဝမ်း က ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုက

“ဆေးရဲ့ အနံ့ဟာ ပန်းပွင့်တို့၊ သစ်သီးတို့ အနံ့ထက် မွှေးတာချည်းပဲ။ ဝိဇ္ဇာတို့၊ ဇော်ဂျီတို့၊ တပသီတို့ စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆေးကြိတ်ကြတဲ့ ဒီ ဆေးပေါင်းခတဲ့ ဆေးမြစ်တွေထက် မွှေးတဲ့ ကောင်းတဲ့ အနံ့ ရှိပါဦးမလား ချင်ဝမ်းရယ်။ မောင်တို့စံအိမ်မှာ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီ။ ခုပြောတဲ့ ဆေးဖက်ဝင် အပင်တွေ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့ နေဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ အဲဒီ ဆေးဖက်ဝင်ပင်တွေ ရှိယင် မောင်တို့ စံအိမ်ကြီးမှာ ပြည့်စုံသွားပြီ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ဆေးကျို၍ ပြီးသွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ရှေ့ယွေ့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် မာလာထံသို့ ပစ္စည်းတစ်ခု အပို့ခိုင်းရန် ပြောပြီး သူ့မိခင်ကြီးအတွက်လည်း အလွန်အမင်း စိတ်မပူရန် ပြောခဲ့ဖို့ မှာကြားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်နှင့် မိခင်ကြီးကို ကန်တော့ရန်နှင့် မနက်စာစားရန် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

“ခု ရာသီဥတုကလဲ အေးလာတယ်။ နေ့တာကလဲ တိုလာတယ်။ ဒီတော့ ဥယျာဉ်ထဲက မလေးတို့တစ်သိုက်ကို စံအိမ်ဘက်ကို ကူးပြီး မစားတော့ဘဲနဲ့ လီဝမ်းဆီမှာပဲ အစားခိုင်းလိုက်ရယင် မကောင်းဘူးလား မယ်မယ်။ နောင် ရာသီဥတု နွေးလာတော့မှ စံအိမ်ဘက်ကို ကူးစားကြပေါ့”

သခင်မဝမ် က

“အေး ညည်းအကြံ ကောင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် လေပြင်းတို့၊ နှင်းမုန်တိုင်းတို့ ကျတဲ့ အခါမျိုး ကျယ်လောင် သွားရ လာရတာ သိပ်ခက်တာပေါ့။ အစားအသောက် စားသောက်ပြီးစ အအေးခံတာဟာ ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အစာမရှိတုန်း လေအေးကို ရှူတာဟာလဲ ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းဘူး။ ဥယျာဉ်ရဲ့ နောက်ဘက်က ခန်းဆောင် ငါးဆောင်ထဲမှာ အစေတော်တွေ အချိန်မရွေး ရှိနေကြတာပဲ။ ဒီတော့ စံအိမ်ကနေ အခိုင်းမိန်းမကြီး နှစ်ယောက် ထပ်ပို့လိုက်ယင် သူတို့ ထမင်းချက်စားဖို့အတွက် ကောင်းကောင်း အကူအညီရတာပေါ့။ ပစ္စည်းထိန်းချုပ်ဆီ လိုတာ တောင်းသွားကြပေါ့။ အသီးအရွက် လိုချင်တယ်ဆိုယင်လဲ အသီးအရွက်ပေါ့။ ပိုက်ဆံလိုတယ် ဆိုယင်လဲ ပိုက်ဆံပေါ့။ ပြီးတော့ ရစ်တို့ ငုံးတို့ ပစ်လာယင် သူတို့လဲပဲ ဝေစုရမှာပေါ့”

မယ်မယ်က

“ငါလဲ စိတ်တော့ ကူးမိပါတယ်အေ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ပိုနေများ ပိုနေမလားဆိုပြီး အသာနေလိုက်တာ။ ဟိုမှာ ချက်မယ်ဆိုယင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ စားဖို့ဆောင် တို့ဘာတို့ ဆောက်ရဦးမယ် မဟုတ်လား။”

“ထူးတော့ အလုပ်ပိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး မယ်မယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ချက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်နေရာမှာ ပိုသွားပေမယ့် တစ်နေရာမှာ လျော့သွားတာပေါ့။ နည်းနည်းပိုပြီး ဒုက္ခများတယ်ပဲ ထားပါဦး။ သူတို့မှာ အအေးကြီးထဲ မလာရတော့ဘူးပေါ့။ နို့မို့ယင် အအေးတို့ ဘာတို့ မိပြီး ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နေမယ်။ ဒီပြင်လူတွေကတော့ ဒီလောက် အရေးမကြီး လှပါဘူး။ ခံနိုင်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ထိုက်ယုနဲ့ ပေါက်ယုကတော့ ဒီရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံချင်မှခံနိုင်မှာ။ တကယ်တမ်း ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ ဘယ်သူမှ သိပ်ပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး။”

“အင်း ဒီလိုဆိုယင်လဲ သူတို့အတွက် အဲဒီမှာ စီစဉ်လိုက်ပေါ့အေ။ ငါလဲ စိတ်ကူးတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညည်းတို့ လက်တွေ့ လုပ်ရကိုင်ရတဲ့လူတွေက အလုပ်များနေတော့ မပြောဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ ညည်းတို့မှာ သိပ်တာဝန် မကြီးသည့်တိုင် ငါက သူ့မြေးတွေ မြေးမတွေလောက်ပဲ ဂရုစိုက်တယ်။ တခြား ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ် များများ ထည့်စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ အပြစ်တင်ခံရမှာကိုလဲ ကြောက်ရသေးတယ် မဟုတ်လားအေ။ ခု ညည်းက ဒီလိုပြောတော့ ပိုကောင်း သွားတာပေါ့”

ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မမယုတို့က မယ်မယ်ကို လာရောက် ကန်တော့နေစဉ်တွင် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ဒေါ်လေးလီ တို့ကလည်း မယ်မယ်ကို

ကန်တော့ရန် ရောက်လာကြပြန်လေ၏။

မယ်မယ်က

“ငှက်မယ်က မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ မနာလိုဝန်တို့ မဖြစ်ယင်လဲ သူ့အလုပ်များမှာစိုးလို့ ငါ့မှာ လုပ်ချင် ရက်သားနဲ့ အောင့်ထားခဲ့ရတာ။ ညည်းတို့မှာလဲ ကိုယ့်မောင်ဘက်က ရတဲ့ ယောက်မတွေ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားဘက်က ရတဲ့ ယောက်မတွေ အများကြီး ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ယောက်မတွေထဲမှာ ငှက်မယ်လို အလိုက်သိတဲ့ ယောက်မကို ညည်းတို့ တွေ့ကော တွေ့ဖူးရဲ့လား။”

ဒေါ်လေးဆွေ၊ ဒေါ်လေးလီနှင့် မမယုတို့က ထိုယောက်မမျိုး မရှိကြောင်း ဝန်ခံကြလေ၏။

“ရှားပါတယ် မမရယ်။ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်တွေ့ဖို့တောင် လွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ယောက်မတွေ ကောင်းတယ် ဆိုတာက အပေါ်ယံ ဝတ်ကျေတန်းကျေ လောက်ပဲ ကောင်းတာ။ ငှက်မယ် ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ယောက်ျားဘက်က ဆွေမျိုးကို တကယ့်ကို ဂရုစိုက်တာ။ ပြီးတော့ မယ်မယ်တို့ အပေါ်မှာ ဆိုယင်လဲ ဆိုစရာ မရှိဘူး။”

မယ်မယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒါပေမယ့် ငါက သူ့ကိုချစ်တာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုပါ တစ်ပတ်ရိုက်သွားမှာကို စိုးတယ်အေ”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ဒါတော့ မယ်မယ်မှားသွားပြီ။ လိမ္မာတဲ့လူများဟာ အသက် မရှည်တတ်ဘူးတဲ့။ ဒီပြင်လူတွေ အဖို့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်အတွက်တော့ ဒီစကားက မမှန်ပေါင်။ မယ်မယ်ဟာ ငှက်မယ်တို့ ပါးတာနပ်တာ လိမ္မာတာထက် အဆများစွာ သာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်မှာ ဘာမှမဖြစ်ပေါင်။ အသက်ရှည်လို့၊ စည်းစိမ် ဥစ္စာ ဆိုယင်လဲ လိုလေသေး မရှိဘူး။ ဒီတော့ ငှက်မယ်ကလဲ ပါးတယ်၊ မယ်မယ်ကလဲ ပါးတယ်ဆိုယင် အသက်ရှည်မယ့်လူ ဆိုလို့ မယ်မယ်နဲ့ ငှက်မယ် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။”

“ညည်းဟာကအေ။ ညည်းနဲ့ငါနဲ့ ပဲတော့ မကျန်ရစ်ပရစေနဲ့။ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး သေကုန်ပြီး တို့စုန်းမအိုကြီး နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်လို့တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

ဤတွင် မယ်မယ်၏ စကားကြောင့် အားလုံး ပွဲကျသွားလေ၏။ မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို နောက်တစ်ခန်းတွင် ဖော်ပြ ထားပေ၏။

လိမ္မာသော ပင်အဲသည် သူ့ ရွှေလက်ကောက် အခိုးခံရသည်ကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်း။

သတ္တိကောင်းသော ချင်ဝမ်းသည် အိပ်ရာထဲတွင် ဥဒေါင်းတောင် ဝတ်လုံကို ချုပ်လုပ်ခြင်း။

အားလုံး ပြန်သွားကြသည့်အခါ၌ ပေါက်ကြည်နှင့် မိန်းမပျိုများသည် မယ်မယ်နှင့်အတူ ညစာ စားကြလေ၏။ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ မကြာမီတွင် ပေါက်ယုသည် ချင်ဝမ်းကို အမှတ်ရသဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူ့ ခန်းဆောင် တစ်ခုလုံးမှာ ဆေးနံ့ကြောင့် စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့ကြီး ထွက်လျက်ရှိပြီး ချင်ဝမ်းမှာ ခုတင် မီးဖိုကြီး ပေါ်တွင် လဲကာ အဖျားတက်လျက် ရှိလေ၏။ သူ့မျက်နှာသည် နီရဲလျက်ရှိက စမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် အေးစက်နေသည့် မိမိလက်များကို မီးဖိုပေါ်တွင် ခပ်မြန်မြန် ကင်လိုက် ပြီးနောက် စောင်ခြုံအောက်တွင် ရှိနေသည့် ချင်ဝမ်း၏ ကိုယ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကိုယ်မှာလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒီပြင်လူတွေ သွားတာကတော့ ထားပါတော့။ ရှေ့ယွေ့နဲ့ ချူဝမ်က ဘာဖြစ်လို့ နင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ ရတာလဲ”

“ချူဝမ်ကို ထမင်းသွားစားချည်လို့ ကျွန်မလွှတ်လိုက်တာပါ။ ရှေ့ယွေ့ကတော့ စကားပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ပင်အဲ ခေါ်သွားလို့ အပြင်ကို ခုတွင်ထွက်သွားတယ်။ ဘာများ နှစ်ယောက်တည်း အရေးတကြီး တိုင်ပင်စရာ ရှိလို့လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီမှာပြောယင်လဲ ရပါတယ်။ ကျွန်မက နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာ။ သူတို့စကားတွေ ကို နားမထောင် နိုင်ပါဘူး။”

ပေါက်ယုက

“ပင်အဲကတော့ ဒီလို သိုသိုဝှက်ဝှက် ကိစ္စမျိုး မလုပ်တတ်ပါဘူး ချင်ဝမ်းရယ်။ ပြီးတော့လဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာကိုလဲ သိပုံ မရပါဘူး။ ပင်အဲက ရှေ့ယွေ့ဆီကို ကိစ္စရှိလို့လာတာ ထင်ပါတယ်။ ရောက်မှ နင် အိပ်ရာထဲလဲပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာ မြင်တော့ နေမကောင်းတာ လာမေးတာလို့ ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကတော့ ယဉ်ကျေးသမှု အနေနဲ့ ပြောရမှာပေါ့။ ဒီအခန်းထဲမှာ နင်ရှိနေလို့ မပြောဘူးဆိုယင်လဲ သူ့ကိစ္စတော့

ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ နင်တို့နှစ်ယောက် သင့်သင့်မြတ်မြတ်လဲ ရှိကြသားပဲ။ သူ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ နင့်ကို အထင်လွဲအောင် ဒီလိုလုပ်မယ် မထင်ပါဘူး။”

ချင်ဝမ်းက

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ မသိအောင် သူတို့က သိုဝှက်ထားနေရတာတဲ့လဲ”

“နင် ဒီလောက်တောင် သိချင်ယင်လဲ ငါ နောက်ဖေးပေါက် ထွက်ပြီး ချောင်းနားထောင်ချည်မယ်လေ။ ပြီးတော့ နင့်ကို ပြောပြမယ်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ရှေ့ယွေ့နှင့် ပင်အဲတို့ နှစ်ယောက် ပြောနေသည် နေရာသို့ ချောင်းနားထောင်ကြည့်သည့်အခါတွင် ပင်အဲ၏ မေးနေသံကို ကြားရလေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်တွေ့တာလဲ”

“အဲဒီနေ့က ငါ့လက်ဆေးတုန်း လက်ကောက်ပျောက်သွားတော့ သခင်မလေး ငှက်မယ်က သိပ် ပျာယာမခတ် နဲ့တဲ့။ အသာပဲနေတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်ထဲက ပြန်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မလေးငှက်မယ်က အစေတော်ထိန်းတွေကို ခေါ်ပြီး အဲဒီကိစ္စကို သေသေချာချာ အစုံစမ်း ခိုင်းလိုက်တယ်။ ငါတို့ ထင်တာကတော့ သခင်မလေး စုယဉ်ရဲ့ အစေတော် ခိုးတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ကောင်မလေးက ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးက တစ်ခါမှလဲ မမြင်ဖူးဘူး၊ ဆင်းလဲဆင်းရဲတော့ သူပဲ ကောက်သွားမှာပဲလို့ ထင်လိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူး တော်ရေ။ ညည်းတို့ လက်အောက်က အစေတော် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရယ်၊ သခင်မလေး ငှက်မယ် အပြင်ထွက်သွားတုန်းမှာ ပစ္စည်းထိန်း ဆုန်ရဲ့ မိန်းမ ပေါက်လာပြီး လက်ကောက်ကို လာပေးတယ်။ ညည်းတို့ လက်အောက်က ချူအဲ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ကောက်သွားတာကို သူ မြင်လိုက်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ကောင်မလေးဆီက တောင်းလာပြီး မလေးငှက်မယ်ကို လာပေးတာတဲ့။ ငါ့အနေနဲ့ ကတော့ ငါ့လက်ကောက် ပြန်ရယင် တော်ပါပြီအေ။”

“ဒီတော့မှ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ အစေတော်မ ကလေးတွေ အပေါ်မှာ သက်ညှာရုံတွင် မကဘူး။ ညည်းတို့ အတွက်လဲ ဂုဏ်ယူတတ်ပါ ကလား ဆိုတာ ငါသိရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းကလဲ လျန်အဲဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ကျောက်စိမ်းတုံးကို ခိုးသွားခဲ့ဖူးတယ် အေ။ ခု ပြောပြောနေကြတဲ့ မနောမသိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံးဆိုတာပေါ့။ ခုလဲ ညည်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ခိုးတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ သခင်လေးပေါက်ယုရဲ့ အစေတော်က ခိုးတယ် ဆိုတော့ သခင်လေးမှာ နာမည်ပျက်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ငါက ဒေါ်ဆုန်ကို သွားပြီး ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့လို့

သွားပိတ်ရတယ်။ ဒီကိစ္စ မယ်မယ်နှင့် သခင်မကြီး ဝမ်းတို့ သိယင် ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးကြမလဲ ဆိုတာ ညည်းပဲ စဉ်းစား ကြည့်တော့ပေါ့အေ။ သူ ဒီလိုလုပ်တာဟာ မာလာတို့ရော၊ တခြား အစေတော်တွေရော ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။

“ဒါနဲ့ ငါ့လက်ကောက်ပျောက်တာကို သခင်မလေး ငှက်မယ် ကိုလဲ မပြောရဲဘူးပေါ့။ လက်ကောက်က နှိပ်စေ့ ကလေးက ချောင်နေတယ်။ အဲဒါ ချူယွီရဲ့ မိန်းမဆီကို သွားရင်း မြက်တောထဲမှာ ကျပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ နှင်းတွေ ကလဲ သိပ်ကျနေတော့ နှင်းထဲမှာမြုပ်ပြီး ပျောက်သွားပြီ ထင်တယ်လို့ ပြောရတာပေါ့။ ဒီနေ့မှ နှင်းတွေ ပျော်သွားတော့ နေရောင်ထဲမှာ ပြောင်ပြောင် ပြောင်ပြောင်နဲ့ မြင်လို့ သွားကြည့်တော့မှ ကျွန်မ လက်ကောက်ကလေး ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောရတာပေါ့။ မလေး ငှက်မယ်ကလဲ ငါပြောတာ အဟုတ်လို့ပဲ ထင်နေတာပေါ့။ ခု ငါ ညည်းကို ပြောရတာက တခြား ကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နောင်မှာ ညည်းကောင်မလေး ချူအဲကို ခိုင်းယင် ကြည့်ခိုင်းလို့ ပြောမလို့ပါ။ မာလာ ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ သူနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကောင်မလေးကို အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ထုတ်ဖို့ လုပ်ကြပေါ့အေ”

ရှေ့ယွေ့ က

“ကောင်မလေးက ဒါမျိုးတွေကို သိပ်မြင်ဖူး တွေဖူးဟန်မတူလို့ ထင်ပါရဲ့ဟယ်”

“ငါ့လက်ကောက်က ရွှေကတော့ သိပ်မများပါဘူးအေ။ ပုလဲကတော့ တော်တော်လေးတန်တယ်။ ငါ့ကို မလေး ငှက်မယ်က ပေးထားတာ။ မလေးငှက်မယ်က ခေါ်တော့ အဲဒီလက်ကောက်ကို ပုစွန်နှုတ်ခမ်းမွှေးကြိုး လက်ကောက်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ငါ ချင်ဝမ်းကိုတော့ မပြောပါဘူး။ ချင်ဝမ်းက စိတ်ဆတ်တယ် မဟုတ်လား။ ငါသွား ပြောလိုက်ယင် ဒေါပွပြီး ကောင်မလေးကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်ဦးမှာ။ ဒီလိုဖြစ်ယင် ဒီကိစ္စ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ဦးမှာ။ ဒါ့ကြောင့် ညည်းကို သတိထားဖို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ငါပြောတာပါ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ပင်အဲသည် ပြန်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူတို့ပြောသည့်စကားကို နားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သူ့ကိုထိခိုက်မည်စိုးသည့်အတွက် ယင်အဲ ကွယ်ဝှက် ထားခဲ့ပုံ၊ ချူအဲ မရိုးဖြောင့်ပုံကို တွေး၍ စိတ်ဆိုးမိလေ၏။ ချူအဲလို အကင်းပါ၊ ထက်မြက်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ဤသို့လုပ်ရသလောဟု တွေးမိကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ချင်ဝမ်းထံသို့ ပြန်လာကာ သူကြားခဲ့ရသမျှကို

ပြန်၍ပြောလေ၏။

“နင်နေကောင်းမှ ဒီအကြောင်း ပြောမယ်တဲ့။ နင်က စိတ်ထိခိုက်လွယ်တော့ ဒီသတင်းကိုကြားပြီး ရောဂါတိုး နေမှာစိုးလို့ အခုမပြောသေးဘူးတဲ့”

နားထောင်နေရင်းပင် ချင်ဝမ်း၏ မျက်ခုံးသည် အထက်သို့ ပင့်တက်သွားကာ မျက်လုံးများမှာ ပြူးထွက်လာခဲ့ လေပြီ။ ချင်ဝမ်းသည် ချူအဲကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး ရိုက်ပုတ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်နေလေ၏။

“ဒီလိုလုပ်လိုက်ယင် ပင်အဲက နင့်ကို စေ့တနာကောင်းနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့မိသမျှ အလကား ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့၊ ချင်ဝမ်းရယ်။ ပင်အဲဟာ နင့်ကို စေ့တနာထားပြီး သက်သက်ညာညာနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားတော့ သူဖြစ်စေချင်သလို အသာ နေလိုက်ပြီး နောက်ကျတော့မှ ချူအဲကို ထုတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့။”

“သခင်လေးတို့ အနေနဲ့ ကတော့ ပြောရတာ လွယ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်တာ ကို သိပ်ရှက်တယ်။ စိတ်လဲဆိုးတယ်”

“ခု လောလောဆယ် စိတ်ဆိုးလို့ အလကားပဲလေ။ နေကောင်းအောင်သာ နေပါ”

ချင်ဝမ်းသည် ဆေးတစ်ခွက်သောက်လေ၏။ ညပိုင်းတွင်လည်း နောက်ထပ်တစ်ခွက် သောက်ပြန်လေ၏။ ညတွင် အနည်းငယ် ချွေးရသည့်တိုင် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အဖျားတက်မြဲတက်ကာ ခေါင်းကိုက်လျက်ရှိပြီး နှာခေါင်းကလည်း ပိတ်လျက်ရှိကာ လည်ချောင်းကလည်း နာနေလေ၏။ သမားတော်ကြီးဝမ် ကို ပင့်၍ ပြသသည့်အခါ၌ သမားတော်ကြီးက ဆေးညွှန်းပြောင်း၍ ပေးလေ၏။ သို့တိုင် အဖျားကျ သွားသော်လည်း ခေါင်းကိုက်ကတော့ မပျောက်သေးချေ။

ပေါက်ယုက

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ နှာမူတ်ပေးလိုက်လေ။ နှာချေသွားလိုက်ယင် တော်တော်ကလေး ကောင်းသွားမှာပါ” ဟု ရှေ့ယွေ့ ကို ပြောလေ၏။

ရှေ့ယွေ့သည် ရွှေကလစ်ကလေး နှစ်ဖက်ပါ၍ အဖုံးပေါ်တွင် ရွှေကြယ်ရေးထားသည့် ခပ်ပြားပြား ဖန်ဘူးကလေး တစ်ခုကို ယူလာခဲ့သဖြင့် ပေါက်ယုက ဖွင့်လိုက်လေ၏။ သဘောဆေးတွေ သုတ်ထားသည့် အဖုံးအတွင်းဘက်တွင် ဆံပင်ကိုဖြန့်၍ အတောင်ပံနှစ်ဖက်ဖြင့် ပျံသန်းနေသည့် ကိုယ်လုံးတီး မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်၏ပုံကို ရေးထား လေ၏။ ထိုဘူးကလေးမှာ အနောက်နိုင်ငံမှ လာသည့် နှာဘူး ဖြစ်လေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် နှာဘူးကို မရှုသေးဘဲ အရုပ် ကလေးကို ကြည့်နေလေ၏။

“ကဲပါ ချင်ဝမ်းရယ်၊ ရှူလိုက်စမ်းပါ။ နာမှုန့်တွေကို အကြာကြီး လေသလပ်ခံထားလို့ မကောင်းဘူး”

ချင်ဝမ်းသည် လက်သည်းဖြင့် နာမှုန့်ကိုကော်ပြီး နာဝသို့ တွေကာ ရှူချလိုက်လေ၏။ မည်သို့မျှ ချေဆတ်ခြင်း မပြုသည့် အခါတွင် ခပ်များများ ယူ၍ ရှူလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား နာခေါင်းတွင် မခံနိုင်လောက်အောင် ယားလာခဲ့ကာ နာနထဲသို့ ပေါက်သွားအောင် နာကျင်ခဲ့လေပြီ။ ချင်ဝမ်းသည် လေးငါးကြိမ်မျှ ပြင်းထန်စွာ ချေဆတ်လိုက်လေရာ နာခေါင်း နှင့် မျက်လုံးတို့မှ နာရည်တွေ မျက်ရည်တွေ ကျလာလေ၏။

“အင်း ခုမှ နေလို့ ထိုင်လို့ ပေါ့သွားပေတော့တယ်။ စက္ကူ တစ်ဖြတ်လောက် ယူပေးစမ်းဟယ်” ဟု သူငယ်မ ကလေး တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်ပြီး နာဘူးကို ပိတ်နေလေ၏။

သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်က စက္ကူ အနုစား တစ်ဖြတ်ကို ယူလာသည့်အခါ၌ ချင်ဝမ်းသည် နာခေါင်းကို မှုတ်ထုတ်ကာ နာရည်များကို သုတ်နေလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ” ဟု ပေါက်ယုက မေး၏။

“သက်တော့သက်သာသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နားထင်တွေကတော့ ကိုက်တုန်းပဲ”

“ဒီလိုဆိုယင် အနောက်တိုင်းလိမ်းဆေး လိမ်းကြည့်ပါလား”

ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် သူငယ်မလေး တစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍

“မလေးငှက်မယ် ဆီကို သွားပြီး အနောက်တိုင်းလိမ်းဆေး ပေးလိုက်စမ်းပါလို့ တောင်းချေစမ်း။ ခေါင်းကိုက်ယင် လိမ်းတဲ့ လိမ်းဆေး ရှိတယ်။ ယိဖုဏလို့ ခေါ်တယ်”

ရှေ့ယွေသည် နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကာ ခဏကြာလျှင် ဆေးကိုတောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ လေ၏။ ထို့နောက် ရှေ့ယွေသည် ချုပ်စပိုသည့်ဖဲသားစထဲမှ ဖဲသားစနှစ်စကို လက်သည်းပိုင်းလောက် ညှပ်ယူလိုက်လေ၏။ တစ်ဖန် လိမ်းဆေးကို မီးကင်ပြီးလျှင် ဆံညှပ်ကလေးဖြင့် တို့ကာ ထိုဖဲစပေါ်တွင် လိမ်းဆေးကို သုတ်နေလေ၏။ ချင်ဝမ်းက မှန်တစ်ချပ်ကို ထောင်ကာ ဆေးလိမ်းထားသည့် ထို အစ ကလေးနှစ်စကို နားထင် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကပ်လိုက်လေ၏။

“ညည်း ကြည့်ရတာက စောစောက ဆံပင် ဖရိုဖရဲနဲ့ ဆိုတော့ သရဲမကြီး ကျနေတာပဲ။ ခု ဒီအစကလေး နှစ်စ ကပ်လိုက်တော့မှ ကြည့်လှသွားတယ်။ မလေးငှက်မယ်ကတော့ ဒီအစကလေးတွေ ကပ်နေကျ ဆိုတော့ သူ့ နားထင်မှာ

ကပ်ထားယင် သိပ်တောင် မသိသာတော့ဘူး” ဟု ရှေ့ယွေ့ က ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ရှေ့ယွေ့သည် ပေါက်ယု ဘက်သို့ လှည့်၍

“မနက်ဖြန်ကျယင် ဦးကြီးဝမ်ရဲ့ မွေးနေ့လို့ ပြောတယ်။ သခင်လေး သွားပြီး ကန်တော့ပါလို့ မလေး ငှက်မယ်က မှာလိုက်တယ်။ သခင်လေး သွားယင် ဘာဝတ်သွားမလဲ။ ကျွန်မကို ပြောထားလေ။ မနက်ဖြန် မနက်စောစောမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ညကတည်းက ထုတ်ထားလိုက်မယ်”

“လွယ်တာ ကောက်ဝတ်သွားတာပေါ့။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်မှာ မွေးနေ့တွေ လိုက်နေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပဲ” ဟု ပေါက်ယုက ညည်းလေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးလျှင် ပေါက်ယုသည် ဆီချွန်း ပန်းချီဆွဲနေသည်ကို ကြည့်ရန် ထလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အဆောင် ဝင်းအပြင်ဘက်သို့ အရောက်၌ ပေါက်ချင်း၏ အစေတော် သူငယ်မကလေး ရှောက်လိုသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဖြတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် သူ့ကို အမီလိုက်လာကာ ဘယ်သွား မည်နည်းဟု စုံစမ်းလေ၏။

“မလေး ပေါက်ချင်းတို့ နှစ်ယောက်က မလေးထိုက်ယု အဆောင်မှာ ရောက်နေတယ် သခင်လေး။ သူတို့ဆီကို သွားမလို့”

ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ပန်းချီဆွဲရာသို့ သွားမကြည့်တော့ဘဲ ထိုက်ယု၏ အဆောင်ဖြစ်သည့် ဝေဠုဝန်သို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယု၏ အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မီးလင်းဖိုနား၌ ဝိုင်းထိုင်နေသည့် ပေါက်ချင်းနှင့် ပေါက်ကြည် တို့ကိုသာမက စုယဉ်ကိုပါ တွေ့ရလေ၏။ ဇူချွန်းမှာ ပြတင်းပေါက် အကွေ့ ချောင်ကလေးထဲတွင် ထိုင်၍ အပ်ချုပ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟော တစ်ယောက်လာပြန်ပြီ။ နေရာတော့ မရှိတော့ဘူးနော်” ဟု သူတို့သုံးယောက်က လှမ်းအော်ကြလေ၏။

“မလေးတို့တတွေ ထိုင်နေတာကို မြင်ရတာ ပန်းချီကားလှလှ ကလေး တစ်ချပ်ကို ကြည့်ရတာနဲ့ တူလိုက်တာ။ ဆောင်းရာသီခန်းဆောင် ထဲမှာ အလှမယ်တွေ ထိုင်နေကြတဲ့ပုံလေ။ စောစောက လာလိုက်မိယင် အကောင်းသား။ နေရာ ကောင်းကောင်း ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရယင်လဲ သိပ်တော့ အေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်ဖြစ်သည့် ရှဉ့်မွေး ကော်ဇောခင်းသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ပေါက်ယု၏ မျက်လုံးများသည် ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ချောင်ကလေးနားမှ ငွေပန်းစိုက်အိုးကလေး တစ်ခု ထဲတွင် စိုက်ထားသည့် ကျောက်ပန်းခက် နှင့်

ဖယောင်းပန်းများ ပေါ်ကို ရောက်သွားလေ၏။

“တော်တော်လှတဲ့ ပန်းတွေနော်။ အခန်းသာနွေးယင် သူတို့ ရနံ့က တစ်ခန်းလုံး သင်းနေတာပဲ။ မနေ့က လာတုန်း က မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။”

ထိုက်ယုက

“မောင်တို့ စံအိမ်က ပစ္စည်းထိန်းချုပ် လိုတရဲ့ မိန်းမက ဆီးတော်ပွင့်နှစ်အိုးနဲ့ ဖယောင်းပန်း နှစ်အိုး ပို့လိုက် တယ်လေ။ ပေါက်ချင်းက ဖယောင်းပန်းတစ်အိုး ပေးပြီး တန်ချွန်းက ဆီးတော်ပန်းတစ်အိုး ပေးတယ်။ ထိုက်ယုက သူတို့ကို အားနာလို့ ယူလိုက်တာပါ။ ဒီလောက် မလိုချင်လှပါဘူး။ မောင်လိုချင်ယင် ယူသွားလေ”

“မောင့်အခန်းထဲမှာလဲ နှစ်အိုးတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပန်းတွေလောက် မကောင်းဘူး။ ပေါက်ချင်းကပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို တခြားကို ပေးပစ်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ မလေးရယ်”

“မလေး အခန်းထဲမှာ နေ့တိုင်း ဆေးကျိုနေရတယ် မဟုတ်လား။ အမှန်ကတော့ မလေးမှာ ဆေးသက်ပဲ ကျန်တော့တာပါ။ ဒီတော့ ပန်းနဲ့တွေ ဘာတွေကို ရှူမနေနိုင်တော့ဘူး။ ပန်းနဲ့ကို ရှူရတာကိုက အားကုန်လွန်းလို့။ ပြီးတော့ မလေးရဲ့ အခန်းက ဆေးနဲ့လွှမ်းနေတော့ တော်တော် ပန်းနဲ့လဲ မတိုးတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ မောင့်အခန်းကို ယူသွားယင် ဒီပန်းနဲ့ တွေကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှူနိုင်တာပေါ့။ တခြား ဘယ်အနံ့ တွေမှ ဝင်ပြီး မနှောင့်ယှက်တော့ဘူးပေါ့”

“အမယ် မလေးက ဘာသိလို့လဲ။ မောင့်အခန်းမှာလဲ လူမမာ တစ်ယောက်ရှိနေပြီ”

“အလို ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆို မလေးကပဲ အရိပ်အမြွက်ပေးပြီး ပြောလိုက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ တကယ်တော့ မလေး ဘာမှမသိပါဘူး။ မောင့်အခန်းမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မလေးတို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ။ ခုမှလာပြီး ဟိုမေးဒီမေး မေးမနေနဲ့။ စောစောလာပြီး မလေးတို့ စကားတွေ လာနားထောင်တာမဟုတ်ဘူး”

ပေါက်ယုက

“မောင်တို့ ကဗျာအဖွဲ့ နောက်တစ်ပတ် အစည်းအဝေးမှာ ဆွေးနွေးဖို့အတွက် အကြောင်းအရာတစ်ရပ် ရလာခဲ့ပြီ။ နောက်တစ်ခါကျယင် ဖယောင်းပန်းတွေနဲ့ ဆီးတော်ပွင့်တွေ အကြောင်း ကဗျာစပ်ရယင် မကောင်းဘူးလား”

“မလေးကိုတော့ မထည့်ပါနဲ့။ မလေးတော့ ကဗျာမစပ်ချင်တော့ဘူး။

စပ်တိုင်း ဒဏ်တပ်ခံနေရတာ ရှက်လှပြီ” ဟု ထိုက်ယုက မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“ဒါ မောင့်ကို စောင်းပြောတာပေါ့လေ။ ခဏခဏ ဒဏ်ခတ်ခံ နေရတဲ့ မောင်က မရှက်ရဘဲ မလေးက ရှက်နေ တယ်ပေါ့”

ပေါက်ကြည်က

“နောက်တစ်ခါ အစည်းအဝေး ကျယ် အဆိုတစ်ခု တင်ရမယ်။ တစ်ကြောင်းကို ဆယ်လုံးပါတဲ့ ရှိပါဒအဖွဲ့နဲ့ လေးပုဒ်၊ ဇူပါဒ အဖွဲ့နဲ့ လေးပုဒ်စီ အစပ်ခိုင်းရမယ်။ ပထမကဗျာက ကျမ်းလေးကျမ်း ထဲက အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို စပ်ရမယ်။ ကာရန်က စိန်ကာရန်နဲ့ စပ်ရမယ်”

ပေါက်ချင်းက

“မလေး ပေါက်ကြည်က ပေါက်ချင်းတို့ မပါစေချင်လို ဒီလောက် ခက်တဲ့ကဗျာကို အစပ်ခိုင်းတာပါ။ ကျမ်းလေးကျမ်းထဲက စာကြောင်းတွေ လျှောက်ထည့်ယင်တော့ စပ်လို့ ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင် မစပ်ရတဲ့အခါ ကျတော့ ဘယ်မှာပျော်စရာ ကောင်းပါတော့မလဲ။ ပေါက်ချင်း ရှစ်နှစ်သမီး လောက်တုန်းက ဖေဖေက ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေကို နိုင်ငံခြားကုန်တွေ သွားဝယ်တော့ ပေါက်ချင်းကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ နိုင်ငံခြားက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မြင်ခဲ့ ရတယ်။ အသက်က ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိမှာပေါ့။ ဆံပင်က ရွှေရောင်တောက်လို့။ ဝတ်ထားလိုက်တဲ့ ကျောက်မျက် ရတနာ တွေကလဲ အဖိုးတန် ကျောက်မျက် ရတနာတွေချည်းပဲ။ သန္တာ၊ ပယင်း၊ ကြောင်မျက်လုံးနဲ့ မြကျောက်တွေ။ သူ့လက်ထဲမှာလဲ လက်ကိုင်မှာ ရွှေတွေကွပ်ပြီး ကျောက်မျက်တွေ စီခြယ်ထားတဲ့ ဂျပန် ဓားရှည်ကြီး တစ်လက်ကို ကိုင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရွှေသံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်လို့။ အဲဒီပေါ်ကမှ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဖဲအင်္ကျီကို ဝတ်ထား တယ်။ တိုင်းတစ်ပါး ပန်းချီကားတွေထဲမှာပါတဲ့ အလှမယ်တွေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ ပေါက်ချင်းတို့ တရုတ် ရှေးဟောင်းစာပေ တွေကိုလဲ ကျွမ်းကျင်တယ်။ ကဗျာတွေကိုလဲ ရေးတတ်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကျမ်းငါးကျမ်းကိုလဲ အကုန်တတ်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ဖေဖေက စကားပြန်ကနေတစ်ဆင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တရုတ်ကဗျာတွေကို ရေးသလဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ သူ့လက်ရေးနဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးခိုင်းလာခဲ့တယ်”

သူတို့အားလုံးသည် ပေါက်ချင်း၏ စကားကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“အဲဒီကဗျာကို ကြည့်ချင်လိုက်တာ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“ဒီမှာ မပါတော့ဘူး။ နန်ကင်းအိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ခုချက်ချင်း ကောက်ဆိုလို့လဲ မဆိုတတ်ဘူး။”

ပေါက်ယုမှာ ထိုကဗျာကို မမြင်ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်လေ၏။ ထိုက်ယု က ပေါက်ချင်း၏ အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင်

“ကိုယ်ကိုတော့ မညာနဲ့ကွယ်။ ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးကို အိမ်မှာ ထားရစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယူလာမှာပါ။ သူတို့ကတော့ ပေါက်ချင်း ပြောတာကို ယုံချင်ယုံကြမှာပေါ့။ မလေးကတော့ မယုံဘူးနော်”

ပေါက်ချင်းသည် ပြုံးနေလေ၏။ ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်နှာ နီရဲလျက်ရှိလေ၏။

“မလေးထိုက်ယုကို သွားညာလို့ မရဘူးနော်။ သူက သိပ်ပါးတာ” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

“ကဲ ယူလာတယ်ဆိုယင် ပြပါကွယ်။ ကြည့်ရအောင်ပါ” ဟု ထိုက်ယုက ပြော၏။

ပေါက်ကြည်က

“အိမ်မှာ ပစ္စည်းသေတ္တာတွေက သေသေချာချာ ရွေးမထုတ်ရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဘယ်သေတ္တာထဲမှာ ရောက်နေမှန်း မသိသေးဘူး။ ဒီတော့ သေတ္တာ ရှင်းပြီးသည်အထိ စောင့်သေးတာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ သူ ပြချင်တဲ့ စေတနာ ရှိမရှိ ကြည့်ရမှာပဲ။ ကဲ အလွတ် မရဘူးလားကွယ်။ ရယင် ရွတ်ပြစမ်းပါ” ဟု ပေါက်ချင်းဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလေ၏။

“သူရေးတဲ့ ဆယ်လုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်တော့ ရတယ်။ နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ မဆိုးလှပါဘူး။”

ပေါက်ကြည်က

“ခဏနေပါဦး။ မရွတ်ပါနဲ့ဦး။ စမ်းယဉ်ပါ နားထောင်ရအောင်၊ ခေါ်လိုက်ပါရစေဦး” ဟု ဆိုကာ သူ့အစေတော် ရှောက်လိုသို့ လှမ်း၍

“သွား တို့အဆောင်သွားပြီး ကဗျာရူးမ ယင်လင်းကို သွားခေါ် ချည်စမ်းပါ။ တို့ နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်ရေးတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်မလို့ နားထောင်ချင်ယင် လိုက်ခဲ့လို့။ ပြီးတော့ တခြား ကဗျာရူး တစ်ယောက်ကိုလဲ ခေါ်ခဲ့ဦးလို့”

ရှောက်လိုသည် စမ်းယဉ်ကို ခေါ်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် “နိုင်ငံခြားသူ လှလှကလေးဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။
ယင်လင်းကို ပြောတာများလား မသိဘူး” ဟူသော နောက်ပြောင်
ပြောဆိုအသံနှင့်အတူ ဝင်လာသော ယင်လင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“နေဦးလေ။ လူကိုမမြင်ရခင် အသံကို နားထောင်ကြည့်ဦးပေါ့” ဟု
အခြားသူများက စကြလေ၏။ ပေါက်ချင်းနှင့် အခြားသူများက သူ့ကို
နေရာထိုင်ခင်း ဆီးပေးပြီးလျှင် စောစောက နိုင်ငံခြားသူ စပ်သည့် ကဗျာ
အကြောင်းကို ပြောပြ လေ၏။

“ကဲ ရွတ်ပါတော့။ ကြားချင်လှပြီ” ဟု ယင်လင်းက ပြောလေ၏။
ပေါက်ချင်းက ကဗျာကို ရွတ်လေ၏။

ခန်းဆောင်နီ၌၊ အိပ်မက်တစ်နိုက်
မက်လိုက်မိ၏။ ယနေ့၌ပင်
တေးပဉ္စင်ကို၊ ပင်လယ်ပြင်မှ
ငါကြားရ၏။ တိမ်စ တိမ်မျှင်
ပင်လယ်ပြင်ထက်၊ ဖုံးအုပ်လျက်တည့်။
နှင်းမြူတောင်ခိုး၊ တောကိုမိုးလျက်
ကောင်းကင်ထက်က၊ လစန္ဒာလျှင်
အတိတ်ယခင်၊ အသွင်မခြား
အဆင်းသဏ္ဌာန်၊ ပစ္စုပ္ပန်တည့်။
လူ၏စိတ်ကား၊ လွန်ထွေပြားလျက်
အနားမရှိ၊ ပြောင်းလဲဘိ၏။

“ကောင်းသားပဲ။ တချို့ ကိုယ်တို့ တရုတ်တွေ စပ်တာထက်တောင်
ကောင်းသေးတယ်” ဟု ပြောကြလေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ရှေ့ယွေ့ ရောက်လာကာ

“သခင်မဝမ်က မှာလိုက်တယ်။ သခင်လေးပေါက်ယု မနက်ဖြန်
မနက်လင်းလင်းချင်း ဦးကြီးကျိရဲ့ကို သွားတွေ့ပါလို့ မှာလိုက်တယ်။

သူကိုယ်တိုင် သိပ်နေမကောင်းလို့ သူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုလဲ ဦးကြီးကို ပြောခဲ့ပါတဲ့”

ပေါက်ယုသည် ထိုညွှန်ကြားချက်ကို မတ်တတ်ထ၍ နားထောင်ပြီးနောက် ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ချင်းတို့ကို လည်း ဦးကြီးထံ လိုက်မည်လောဟု မေးလေ၏။

“ဟင့်အင်း၊ မလေးတို့ မလိုက်တော့ဘူး။ မနေ့က လက်ဆောင်တွေ ပို့လိုက်ပြီးပြီ” ဟု သူတို့နှစ်ယောက်က ပြောလေ၏။ ခဏကြာလျှင် သူတို့လည်း လူစုကွဲသွားကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် သူတို့တစ်သိုက်ကို သွားနှင့်စေပြီး သူကိုယ်တိုင်မှာ ထိုက်ယုအဆောင်တွင် နေရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယုက

“မာလာ ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရောက်မှာတဲ့လဲ”

“အသုဘကိစ္စပြီးမှ ပြန်လာမယ် ထင်တယ်”

ထိုက်ယုသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်မည် ပြုပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ကဲ သွားတော့လေ” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုမှာလည်း ပြောစရာတွေ ရင်နှင့်အပြည့် ရှိသည့်တိုင် မည်သို့ ပြောရမည်မသိဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ အတန်ကြာ တွေးနေပြီးမှ “မနက်ဖြန်ကျမှ ဆက်ပြောကြဦးစို့” ဟု ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ခေါင်းကိုငုံကာ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့စဉ် တစ်ဝက်လောက် အရောက်တွင် နောက်သို့ ပြန်လှည့် လိုက်ရင်း

“ညညမှာ ပိုပြီးအေးလာတယ်။ ချောင်းကော ပိုပြီးဆိုးလာ သေးသလား။ အိပ်လို့ကော ပျော်ရဲ့လား။ ခဏခဏ နိုးနေ သလား”

“မနေ့ညတုန်းကတော့ ကောင်းကောင်း အိပ်လို့ရပါတယ်။ ချောင်းနှစ်ခါလောက် ထဆိုးတာပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လင်းခါနီး နိုးတဲ့ အခါကျတော့ ပြန်အိပ်လို့ မရတော့ဘူး”

ပေါက်ယုက သူ့အနားသို့ တိုးလာကာ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“ဪ အရေးကြီးတာကို ခုမှ အမှတ်ရတယ်။ မလေးကို ပေါက်ကြည်က ငှက်သိုက် ပေးတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့...”

စကားမဆုံးမီ သူတို့အနီးသို့ ကျိချိန်၏ အမြှောင်မယားဖြစ်သူ

ချောရောက်လာကာ ထိုက်ယု၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းနေသဖြင့် စကားပြတ်သွားလေ၏။

စင်စစ် ချောသည် တန်ချွန်းထံမှ အပြန်တွင် မိမိ၏ ကျန်းမာရေးကို လမ်းကြို၍ဝင်မေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ထိုက်ယု သိလိုက်လေ၏။ ထိုက်ယုက ချောကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးကာ “ဒီလောက်အေးတဲ့ ရာသီဥတုမှာ လာပြီး မေးနေရသေးတယ် အဒေါ်ရယ်၊ ဒုက္ခရှာလို့” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ လက်ဖက်ရည် မှာလိုက်လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယု လည်း အရိပ်အကဲကို သိလိုက်သဖြင့် ညစာစားရန် မိခင်ကြီးအဆောင်သို့ လာခဲ့လေ၏။ အဆောင်သို့ ရောက်လျှင် မိခင်ကြီး က မနက်စောစောထ၍ ဦးကြီးကျိရဲ့ကို သွားရောက်ကန်တော့ရန် သတိပေးလေ၏။ မိမိ၏ အဆောင်ဖြစ်သည့် နီမောင်း ပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ပေါက်ယု ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ချင်ဝမ်းမှာ စားသောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရှေ့ယွေ နှင့် ပေါက်ယုသည် အိပ်ပျော်နေသည့် ချင်ဝမ်း အနီးသို့ ကျောက်မီးသွေး မီးဖိုကို ရွှေ့ပေးလေ၏။ ရှေ့ယွေမှာ အဝတ်တင်သည့် ကြေးခုံကြီးပေါ်တွင် အိပ်လေ၏။ ထိုနေ့ညမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ လွန်မြောက်သွားခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးမလင်းမီတွင် ချင်ဝမ်းသည် ရှေ့ယွေကို အိပ်ရာမှနှိုးလေ၏။

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ ထတော့လေ။ ဒီလောက်အိပ်ရတာတောင် အိပ်ရေးမဝသေးဘူးလား။ သွား လက်ဖက်ရည်ကျို ချည်။ ငါ သခင်လေးကို နှိုးလိုက်မယ်”

ရှေ့ယွေက အဝတ်အစား ကောက်ဝတ်လေ၏။

“နေဦးအဲ့ ကောင်မရဲ့။ သခင်လေးကို နှိုးပြီး ဒီအဝတ်တင်တဲ့ ကြေးခုံကြီးကို အယင် ရွှေ့ထားရဦးမယ်။ ပြီးတော့ မှ ဒီပြင်လူတွေကို လက်ဖက်ရည်သောက် ခေါ်လို့ကောင်းမှာပေါ့။ သူ့ကို အဖျားကူးမှာ စိုးလို့ ဒီအခန်းထဲမှာ မအိပ်ရဘူးလို့ အထိန်းတော်တွေက ပြောထားတယ်။ ခုနေ တစ်ခန်းတည်းမှာ အိပ်နေတာ တွေ့သွားယင် ဆူနေလိမ့်ဦးမယ်”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်” ဟု ချင်ဝမ်းကလည်း သဘောတူလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က သူ့ကိုနှိုးရန် တိုင်ပင်နေကြစဉ် ပေါက်ယုလည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကိုယ်လက် သန့်စင်ကာ အဝတ်အစားလဲ၏။ ရှေ့ယွေက အခန်းကို သန့်ရှင်းရန်အတွက် လက်အောက်

အစေတော် ကလေးများကို သွားခေါ်နေလေ၏။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ပြီး နောက်မှသာလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေါက်ယုအား ပြုစုရန် ချူဝမ်းနှင့် တန်ယွန်းတို့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုကို အဝတ်အစား လဲပေးနေစဉ် ရှေ့ယွေ့က အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

“အပြင်မှာ မိုးသားတွေ ဖုံးနေတာကို ထောက်တော့ နှင်းကျနေတယ် ထင်တယ်။ သခင်လေး ဒီနေ့ သိုးမွေး အဝတ်အစားကို ဝတ်ပါလား။”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အစေတော် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် ယွန်းဗန်းဖြင့် လာပေးသည့် ကြာစေ့ နှင့် စွန်ပလုံသီးပြုတ် ဟင်းချိုရည်ကို သောက်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ဖန် ရှေ့ယွေ့ ယူလာသည့် ပန်းကန်ပြားထဲမှ ဂျင်းပြား တစ်ပြားကို ဖဲ့စား နေလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ချင်ဝမ်းအား ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရန် သတိပေးပြီးလျှင် မယ်မယ်၏ အဆောင်ဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။

မယ်မယ်မှာ အိပ်ရာမှ မထသေးချေ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု၏ အသံကို ကြားသည့်အခါ၌ အိပ်ခန်းထဲ လာရန် ခေါ်လိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရာ ခုတင်ပေါ်တွင် နံရံဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ အိပ်ပျော်နေသော ပေါက်ချင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မြေခွေးမွေးကွပ် သမင်ရောင် လေးသည်တော် ကတ္တီပါအင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး အပေါ်မှ ရွှေချည် ထိုးထားသည့် မရန်းရောင် သက္ကလတ် အပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်ကို မယ်မယ် သတိပြုလိုက်၏။ အပြာရောင် အနား ကွပ်များ ပေါ်တွင် ပန်းပွားလေးတွေ ဝဲကျလျက် ရှိလေ၏။

“အပြင်မှာ နှင်းကျနေသလား။”

“ကျတော့ မကျသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျလိမ့်မယ် ထင်တယ် မယ်မယ်”

“ဟဲ့ ယုန်ယွမ်း။ မနေ့က ထုတ်ထားတဲ့ ဒေါင်းတောင်နဲ့ ရက်ထားတဲ့ ဝတ်လုံကို သွားယူပေးလိုက်စမ်း” ဟု ယုန်ယွမ်းကို ခိုင်းလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် ရွှေရောင်၊ အစိမ်းရောင်နှင့် အပြာရောင်တို့ တောက်နေသည့် လှပသော ဒေါင်းမြီး ဝတ်လုံ တစ်ထည်ကို ယူလာလေ၏။ ထိုအင်္ကျီမှာ ပေါက်ချင်းကို မယ်မယ်ပေးလိုက်သည့် တောဘဲရိုင်းမွေးအင်္ကျီကဲ့သို့ လှပပေ၏။

မယ်မယ်က ပြုံးကာ

“အဲဒါ ရွှေဒေါင်းတောင် သက္ကလတ် ခေါ်တယ်ကွယ့်။ ရုရှားပြည်မှာ ဒေါင်းမြီးနဲ့ရက်တဲ့ သက္ကလတ်ရယ်၊ မနေ့တုန်း ကတော့ ငါ့မြေးရဲ့ညီမ ပေါက်ချင်းကို မယ်မယ်က တောဘဲရိုင်းမွေးနဲ့ ရက်တဲ့ ဝတ်လုံ တစ်ထည် လက်ဆောင် ပေးခဲ့တယ်။ ခု ငါ့မြေးကို ဒေါင်းမြီးနဲ့ ရက်တဲ့ ဝတ်လုံတစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးရဦးမယ်”

ပေါက်ယုက ကျေးဇူးတင်သည့် အနေဖြင့် ဦးချလိုက်ပြီးလျှင် ဝတ်လုံကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

“အပြင်ကို သွားခါနီးကျယ် မောင့်မေမေကိုလဲ ပြလိုက်ဦးနော်” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုသို့ပြောဆိုကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် အဆောင်ကြားထဲတွင် မျက်လုံးကို ပွတ်၍ ငိုနေသော ယုန်ယွမ်းကို တွေ့ရလေ၏။ မိမိသည် တစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မျှ အိမ်ထောင် မပြုတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်သည့် အချိန်မှ စ၍ ယုန်ယွမ်းသည် ပေါက်ယုကို ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်လျက်ရှိရာ ပေါက်ယုမှာ မိမိအား ဤသို့ ရှောင်နေသဖြင့် ယုန်ယွမ်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ယုန်ယွမ်းသည် ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရှောင်ထွက်မည် အပြုတွင် ပေါက်ယုက ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားကာ

“ယုန်ယွမ်း၊ ဒီတစ်ခါ ဘယ်ကို ရှောင်ပြေးဦးမလဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် မယ်မယ်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မယ်မယ် လက်ဆောင်ပေးသည့် ဒေါင်းမြီးဝတ်လုံကို မိခင်ဖြစ်သူအား ပြသပြီးနောက် ဥယျာဉ် ထဲရှိ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာကာ ချင်ဝမ်းနှင့် ရှေ့ယွေ့ တို့ကိုလည်း ပြသလေ၏။ ထိုနောက် မယ်မယ့်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ လေ၏။

“မေဖျားကို ပြခဲ့ပြီးပါပြီ မယ်မယ်။ မေဖျား ကတော့ ဒီလောက် အဖိုးတန်ကြီးကို ဝတ်ရတာ နှမြောစရာကြီးတဲ့။ ပျက်စီးသွားမှာ စိုးရတယ်တဲ့။ ကောင်းကောင်း သတိထားဝတ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

မယ်မယ်က

“ဒီတစ်ထည်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီတစ်ထည် ပျက်စီးသွားယင်လဲ နောက်ထပ် ပေးစရာ မရှိတော့ဘူး။ ပြန်ပြီး ချုပ်လို့ ရတာမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး”

မယ်မယ်က ထိုနေ့ည ဧည့်ခံပွဲတွင် အရက်များစွာ မသောက်ရန်နှင့် စောစောပြန်လာရန် မှာလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် အထိန်းတော်ကြီးများ နှင့်အတူ ဝင်းရှေ့ရှိ အဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ပစ္စည်းထိန်းများ ဖြစ်ကြသော အထိန်းတော်လီ ၏သား လီကွေ၊ ဝမ်ယုန်၊ ကျန်းကျိချင်း၊ ချောယိဟွာ၊ ကျိန်းချိနှင့် ချူယွီ တို့သည် သူကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့ နှင့်အတူ ပေါက်ယု၏ သူငယ်တော်လေး ဖြစ်သည့် မိန်ယန်း၊ ပန်ဟေ၊ ချူယောင်နှင့် ရှောက်ဟုန် တို့ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ သူတို့ လက်ထဲတွင် ပေါက်ယု လဲရမည့် အဝတ်အစားများနှင့် ထိုင်ဖုံတစ်လုံးကို ကိုင်ထားကြလေ၏။ ကုန်းနှီးနှင့်တကွ ကကြိုးတန်ဆာ အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားသည့် မြင်းကြီး တစ်စီး ကိုလည်း အဆင်သင့် တွေ့ရလေ၏။ ပစ္စည်းထိန်းများသည် အထိန်းတော်ကြီးများထံမှ ညွှန်ကြားချက် ရသည့်အခါတွင် မြင်းထိန်းများ သဖွယ် ပေါက်ယုကို မြင်းပေါ်သို့ တင်ပေးကြလေ၏။ ထိုနောက် လီကွေ နှင့် ဝမ်ယုန်တို့က မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ပြီးလျှင် ကျိန်းချိနှင့် ချူယွီတို့ နှစ်ယောက်က ရှေ့မှ လမ်းပြသွားကြလေ၏။ ကျန်းကျိချင်းနှင့် ချောယိဟွာ တို့က မြင်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ လိုက်ပါလာကြလေ၏။

ပေါက်ယုက ကျိန်းချိနှင့် ချူယွီ တို့ဘက်သို့ လှမ်း၍

“ဘေးမလွယ် ပေါက်က ထွက်ကြရအောင်ဗျာ။ နို့မို့ယင် ဖေဖျား အဆောင်ရှေ့က ဖြတ်ယင် မြင်းပေါ်က ဆင်းလျှောက် နေရလိမ့်ဦးမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ချူယွီ က သူ့ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဆင်းလျှောက်ဖို့ မလိုပါဘူး သခင်လေးရဲ့။ သခင်ကြီးမှ မရှိတာ။ သခင်ကြီးရဲ့ အဆောင်ကိုလဲ သော့ခတ်ထား ပါတယ်”

“ရှိရှိ မရှိရှိ၊ သူ့အဆောင်ရှေ့ ဖြတ်ယင် ကျွန်တော့်မှာ ဆင်းလျှောက်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်လေ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။ လီကွေ နှင့် ကျိန်းချိတို့က ရယ်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်တာပေါ့ သခင်လေးရဲ့။ သခင်လေးကလဲ မြင်းပေါ်က ဆင်းရမှာ ခပ်ပျင်းပျင်းရယ်။ ဒီလို စီးလာရင်း ကျိလျှံတို့၊ ကျိလင်းတို့ တွေ့လို့ ဆူနေယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ သခင်လေးကိုတော့ ဆူမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကွယ်ရာမှာ ပြောကြမှာပေါ့။ ဒီတော့ သခင်လေးကို ကောင်းကောင်း နေတတ်ထိုင်တတ်အောင် မသင်ရကောင်းလား ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ် တာဝန်ပုံကျလာမယ်”

သို့ဖြင့် ချူယွီ နှင့် ကျိန်းချိ တို့သည် မလွယ်ပေါက် ဆီသို့ မြင်းကို ဆွဲလာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် လိုင်တနှင့် ပက်ပင်း တိုးနေသည် အတွက် ပေါက်ယုသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းရန် ပြင်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင်

စံအိမ်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ပစ္စည်းထိန်းချုပ် လိုင်တသည် သူ့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကာ ပေါက်ယု၏ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပိုက်လိုက်လေရာ ပေါက်ယု ကလည်း ခြေနင်းကွင်းထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်၍ အရိုအသေ ပေးရင်း နှုတ်ဆက်စကား ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် တံမြက်စည်းများ၊ ဂေါ်ပြားများကို ကိုင်လာသည့် လူခြောက်ယောက်ကို ဦးဆောင်လာသည့် သူငယ်တော် ကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့လူသိုက်သည် သခင်လေးပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် အုတ်ရိုး အနီးတွင် တန်းစီရပ်ကာ အရိုအသေပြု ကြလေ၏။ သူငယ်တော်ကလေးမှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ အရိုအသေ ပြုလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ထိုသူငယ်တော် ကလေး၏ အမည်ကို ကောင်းစွာ မသိသည့်အတွက် အမည်တပ်၍ နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ ပြီး၍ သာ နှုတ်ဆက်လိုက် ရလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ပေါက်ယုတို့ ထွက်သွားသည့် အခါကျမှ နေရာမှခွဲကာ ကိုယ့် လုပ်ငန်း ကို ဆက်၍ လုပ်နေကြလေ၏။

ပေါက်ယုနှင့် ပစ္စည်းထိန်း တစ်သိုက်သည် ဘေးမလွယ်ပေါက် တစ်ခုဆီသို့ လာခဲ့ကြရာ ထိုနေရာတွင် ပစ္စည်းထိန်း ခြောက်ဦးတို့သည် မြင်းထိန်းများ၊ မြင်းများဖြင့် စောင့်ဆိုင်း နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝင်းအပြင် ရောက်သည်နှင့် လီကွေနှင့် ကျန်ပစ္စည်းထိန်း တို့သည် မြင်းများပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ထိုနောက်၌ကား ယင်းတို့ တစ်သိုက် သည် ပေါက်ယုကို ခြံရံကာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ စီးသွားကြလေ၏။

ချင်ဝမ်းအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ချင်ဝမ်းမှာ ဆေးများကို သောက်သော်လည်း ရောဂါသက်သာခြင်း မရှိသဖြင့် သမားတော် တို့ကို ကျိန်ဆဲလျက် ရှိလေ၏။

“အလကားသမားတု သမားယောင်တွေ။ သူတို့ပေးတဲ့ ဆေးတွေက ဘာမှလဲ မပျောက်ဘူး၊ အလကားပဲ”

ရှေ့ယွေ့က

“စိတ်ရှည်မှပေါ့ ချင်ဝမ်းရယ်။ ‘ရောဂါဆိုတာ တံတိုင်းကြီး ပြိုကျသလို ချက်ချင်း ရောက်လာတတ်ပြီး ပျောက်တာ ကျတော့ ပိုးဥက နေပြီး ပိုးကြိုးဖြေရသလို သိပ်ကြာတတ်တယ်’ တဲ့။ စကားပုံရှိသားပဲ။ ညည်းရောဂါကို ချက်ချင်း ပျောက်အောင် သူလဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူက မသေဆေးကို တွေ့ထားတဲ့ လာအိုဇီ မှ မဟုတ်တာ။ နောက်သုံးလေးရက်လောက် ဆိုယင် ပျောက်သွားမှာပါ။ စိတ်ရှည်မှပေါ့။ စိတ်တိုလေ ရောဂါတိုးလေ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဤတွင် ချင်ဝမ်းသည် စိတ်တိုတိုဖြင့် သူတို့အောက်မှ တစ်ဆင့်နိမ့်သော

အစေတော် သူငယ်မကလေးများကို ဆဲရေးလျက် ရှိပြန်လေ၏။

“အဲဒီသောက်ကောင်မတွေကလဲ ဘယ်များသွားသေနေကြသလဲ မသိဘူး။ အရေးရှိယင် ခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ ငါ နေမကောင်းတော့ ကောင်မတွေလဲ ဘာကိုမှ ကောင်းကောင်းမလုပ်တော့ဘူး။ အတင့်ရဲချင်တိုင်း ရဲနေကြပြီ။ နေနှင့်ကြဦး ပေါ့အေ။ ငါနေကောင်းမှ ဒီကောင်မတွေကို ခပ်စပ်စပ်ကလေး ဆော်ထားဦးမယ်”

သူ့အသံကို ချွန်အဲဆိုသည့် အစေတော် သူငယ်မကလေး ကြားသဖြင့် လန့်၍ ပြေးဝင်လာကာ

“အစ်မ ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ကျွန်မကိုပြောလေ”

“ဒီပြင်ကောင်မတွေကော။ ဘယ်သွားပြီး သေကုန်ကြပြီလဲ။ ညည်းတစ်ယောက်တည်း ရှိသလား”

ထိုစဉ် ချူအဲ ဝင်လာကာ

“အဲဒီကောင်မကို ကြည့်ပါလား။ သူ့ မခေါ်ယင် ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် လစာထုတ်တဲ့ရက်တို့၊ သကြားလုံးဝေတဲ့ရက်တို့ကို ကြည့်လိုက်ယင် ဒီကောင်မကို အမြဲတမ်းရှေ့ဆုံးက မြင်ရတယ်။ လာခဲ့ ကောင်မတွေ။ ညည်းတို့က ငါ့ဆီကို မလာချင်ရအောင် ငါက ကျားမို့လို့လား။ ကိုက်စားမှာလား”

ချူအဲသည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အနားသို့ကပ်လာလေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် ချူအဲ၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် စိုက်ထားသည့် ဆံညပ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး ချူအဲ၏လက်ကို ပေါက်နေလေ၏။

“ညည်းလက်က ဘာသောက်သုံးကျ လို့လဲဟင်။ အပ်လဲ မချုပ်တတ်၊ ဘာမှလဲ မလုပ်တတ်။ ခိုးဖို့ပဲတတ်တဲ့လက်။ ကောင်မက မျက်စိကလဲ သူခိုးမျက်စိ။ လက်ကလဲ ကမြင်းလိုက်သေးတယ်။ ညည်းလက်ကမြင်းလို့ ငါတို့အားလုံး မျက်နှာ ပျက်ရတယ်။ ညည်းကို အရေခွာပစ်မယ်၊ သိလား”

ချူအဲမှာ နာလွန်းသဖြင့် အော်ဟစ်လျက်ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရှေ့ယွေ့က သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ချင်ဝမ်း ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲသိပ်လိုက်လေ၏။

“ချင်ဝမ်း၊ ညည်း ဒီလောက် စိတ်တိုနေယင် ဒီစိတ်နဲ့ ညည်း ဒုက္ခရောက်ပြီး သေနေလိမ့်မယ်။ ဒီလောက်တောင် ရိုက်ချင်ယင်လဲ နေထိုင်ကောင်းမှ ရိုက်ပေါ့၊ ခုတော့ ညည်းဟာက တဆူဆူနဲ့”

ရှေ့ယွေ့က ချင်ဝမ်းကို ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ချင်ဝမ်းမှာ မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ အစေတော်ထိန်း ဆုန်ကို ခေါ်ကာ

“သခင်လေး ပေါက်ယုက မှာသွားတယ်။ ချူအဲဆိုတဲ့ ကောင်မဟာ ပျင်းလဲပျင်းတယ်၊ ဖျင်းလဲဖျင်းတယ်တဲ့။ တစ်ခုခု ခိုင်းလိုက် ယင်လဲ တော်တော်နဲ့ မပြီးဘူးတဲ့။ သူ့ကို မာလာက တစ်ခုခု ခိုင်းလိုက်ယင် ကွယ်ရာမှာ မာလာကို ဆဲနေတာပဲတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်မကို ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ကထုတ်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တော့တဲ့။ မနက်ဖြန်ကျယ် သူကိုယ်တိုင် သခင်မဝမ် ဆီကို ပြောမယ်လို့ မှာသွားတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းမှာ လက်ကောက်ခိုးသည့် ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း အစေတော်ထိန်းဆုန် ကောင်းစွာသိလိုက် လေ၏။

“ထုတ်ဆိုယင်လဲ ထုတ်ရတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မာလာ ပြန်လာအောင် စောင့်လိုက်ယင် မကောင်းဘူးလား ချင်ဝမ်းရယ်”

ချင်ဝမ်းက

“သခင်လေးက သေသေချာချာ ပြောသွားတာရှင်။ မာလာတွေ မာလက်တွေ လုပ်မနေနဲ့။ ကျွန်မပြောတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်ပါ။ ဒီနေ့ညနေ လာခေါ်ဖို့ သူ့အိမ်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ဒါပဲ”

ရှေ့ယွေ့က

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ ပြန်ပို့လိုက်စမ်းပါ ဆုန်ရယ်။ ခုမပို့လဲ သူ့ကို ပြန်ပို့တော့မှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ပို့မယ့်အတူတူ မြန်မြန်ပို့တော့ ကျွန်မတို့ နားအေးတာပေါ့”

သို့ဖြင့် အစေတော်ထိန်း ဆုန်သည် ချူအဲ၏ အမေကို သွားခေါ်လေ၏။ ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ပြီးသည့် အခါတွင် ချူအဲ၏ အမေသည် ချင်ဝမ်းနှင့် ရှေ့ယွေ့တို့ကို လာရောက် နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး တူမတို့ ရယ်။ တကယ်လို့ အဒေါ်သမီး မကောင်းယင် ရိုက်နှက်ဆုံးမ ကြပေါ့။ ခုတော့ ဒီလို နှင်ထုတ်ဖို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ အဒေါ်တို့ မျက်နှာကိုပဲ ထောက်ဦးတော့”

“ကျွန်မတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးရှင်။ ဘာမှပြောမနေနဲ့။ ပြောချင်ယင် ပေါက်ယုကို ပြော”

“ဟဲ့ သူ့သွားပြောလို့တော့ ဖြစ်မလားအေ့။ သူက ညည်းတို့ ပြောတာကိုပဲ ယုံနေရတာ။ သူ ဘာသိတာ မှတ်လို့။ သူက ငါ့သမီးကို ဆက်ထားချင်သည့် တိုင်အောင်လဲ ညည်းတို့က ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ညည်းတို့ကိုယ် ညည်းတို့ ဘာတွေများ အောက်မေ့နေကြသလဲ မသိဘူး။ ခုပဲကြည့်လေ။ ကိုယ့်သခင်ကို သခင်လေးတောင် မခေါ်ဘူး၊ ပေါက်ယုတဲ့ ငါတို့ကသာ ဒီလိုခေါ်ယင်တော့ ရိုင်းတယ် ပြောမှာပေါ့။ ညည်းတို့ခေါ်တော့ မရိုင်းတော့ဘူးတဲ့လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ခေါ်တယ်။ ခေါ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ရှင်နဲ့ကော ဘာဆိုင်သလဲ။ မကျေနပ်ယင် သွားတိုင်ချည်။ ချင်ဝမ်း ဆိုတဲ့ ကောင်မ ရမ်းကားနေတယ်၊ အဲဒီ ကောင်မကိုလဲ ထုတ်ပစ်ပါလို့ အဘွားကြီးကို သွားတိုင်ချင် တိုင်ချည်”

“ကဲ အဒေါ်ရယ်။ တော်ပါတော့။ ကိုယ့်သမီးသာ ကိုယ်ခေါ်သွားစမ်းပါ။ ပြောစရာရှိယင် တခြားအချိန်ကျမှ ပြောပါ။ ဒီလာပြီး ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့။ ဒါ ရန်ဖြစ်စရာ နေရာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ကျွန်မတို့ ဒီလို တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးဘူး။ ရှင့်လို အပြင်က မိန်းမ မပြောနဲ့။ ဒီမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းထိန်း လိုင်တတို့၊ လင်ချီရှောက် မိန်းမတို့တောင် ကျွန်မတို့ကို ဒီလို မပြောဘူး။”

“ပေါက်ယုလို့ ခေါ်တာကတော့ ကျွန်မတို့အဖို့ အဆန်း မဟုတ်ဘူး။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်း သူငယ်ငယ်ကတည်းက မယ်မယ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ ကျွန်မတို့ ခေါ်လာတာ။ ကြာလှပြီ။ သူငယ်ငယ်တုန်းက ချူချာလွန်းလို့ ဆိုပြီး ယတြာချေတဲ့ သဘောနဲ့ သူ့နာမည်ကို စာရွက်ကြီးတွေ ပေါ်မှာရေး၊ သစ်ပင်တွေမှာကပ်ပြီး သူ့ကို နာမည်ရင်း အတိုင်းတောင် အခေါ် ခိုင်းခဲ့သေးတာပဲ။ ရှင် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ မပြောနဲ့။ ရေထမ်းသမားတွေ၊ ညအိမ်သာ သိမ်းတဲ့လူတွေနဲ့ သူတောင်းစားတွေတောင် သူ့နာမည်ရင်းကို ခေါ်ခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား။ တစ်နေ့ကတွင် လင်ချီရှောက်ရဲ့ မိန်းမဟာ ပေါက်ယုကို သခင်လေးလို့ ခေါ်မိလို့ မယ်မယ်က ဒဏ်ပေးတာကို ရှင်သိရဲ့လား။ ကျွန်မပြောချင်တာက ဒါက တစ်ချက်။

“နောက်တစ်ချက်က ကျွန်မတို့မှာ မယ်မယ်နဲ့ သခင်မတွေ ဆီကို အမြဲသွားပြီး သတင်းပို့ပို့ နေရတဲ့ အတွက် သူ့ကို အမြဲတမ်း သခင်လေး ဆိုပြီး ပြောမနေနိုင်ဘူး။ တစ်နေ့ကို ပေါက်ယုဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အကြိမ် တစ်ရာလောက် ပြောနေရတယ်။ ဒီတော့ ရှင်က ကျွန်မတို့က သူ့ကို ပေါက်ယုလို့ ပြောတာကို လာပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အပြစ်ရှာမနေနဲ့။ ရှင်အားတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ မယ်မယ်တို့၊ သခင်မ ဝမ်း တို့နဲ့ သူ့အကြောင်း ပြောတာကို လာနားထောင် ကြည့်လှည့်။ ပေါက်ယု လို့ပဲ ပြောနေသံကို ရှင် ကြားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ရှင်းသွားလိမ့်မယ်။ ရှင်က သခင်မကြီးတွေ၊ သခင်မလေးတွေ အနားရောက်အောင် မင်းပါးစိုးခွင် ဝင်ခွင့်ရတဲ့လူ မဟုတ်လေတော့ အတွင်းဆောင်တွေမှာ ဘယ်လို ထုံးစံလေ့တွေ ရှိသလဲ ဆိုတာကို ရှင် နားမလည်တာကလဲ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး။ ရှင်က ဝင်းပြင်မှာရှိတဲ့

တာဝန် လောက်ပဲ ယူရတဲ့ အဆင့်ပဲရှိတာပဲ။

“ဒီတော့ အဒေါ်။ ရှင် ဒီမှာ ကြာကြာမနေပါနဲ့။ ဒီနေရာက ရှင်နေရမယ့် နေရာမဟုတ်ဘူး။ ရှင် ဒီမှာ ကြာကြာ နေယင် ကျွန်မတို့က မပြောချင်သည့်တိုင် ရှင် ဘာကိစ္စလာတာလဲ ဘာလဲနဲ့ မေးကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မပြောချင်တာ က ရှင့်သမီးကို ရှင် ပြန်ခေါ်သွားပါ။ ရှင် မကျေနပ်လို့ ရှိယင် ပစ္စည်းထိန်း လင်ချိုရှောက် မိန်းမကို တိုင်ပါ။ ဒီကိစ္စကို သခင်လေး ပေါက်ယုကို တိုင်ပေးပါလို့ သူ့ကို ပြောပါ။ ဒီစံအိမ်ကြီးထဲမှာ လူပေါင်းတစ်ထောင်လောက် ရှိတယ်။ ရှင်တို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လာတိုင်နေကြတာကို ကျွန်မတို့က ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး မှတ်မိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ဒီနေရာ ကိုလဲ လူပေါင်းစုံ ဝင်ချည် ထွက်ချည် အလုပ်မခံနိုင်ဘူး။”

ရှေ့ယွေ့ သည် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ သူရပ်သည့် ကြမ်းပြင်ကို အဝတ်ဖြင့် အသုတ်ခိုင်းလေ၏။

ချူအဲ၏ အမေမှာ တိတ်ဆိတ်သွားကာ နောက်ထပ် မည်သို့မျှ မပြောရဲတော့ချေ။ ချူအဲ၏ အမေသည် ဒေါသကို မျှိုသိပ်ကာ သမီးငယ်ကို ခေါ်၍ ပြန်သွားလေ၏။

အစေတော်ထိန်းကြီး ဆုန်က ချူအဲတို့ သားအမိဘက်သို့ လှည့်၍

“ညည်းတို့ကလဲ ညည်းတို့ပဲအေ။ တကယ်ဆိုယင် ညည်းသမီးလဲ ဒီမှာ အစေတော် လုပ်လာတာ ကြာပြီပဲ။ ပြန်ခါနီးကျယင် ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ အစေတော်ကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ပြန်ရတယ်။ သူတို့က လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေကို ဒီလောက် မျှော်လင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂါရဝတော့ ထားမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ခုတော့ ညည်းတို့က ဆောင့်အောင့်ပြီး ထွက်လာကြတယ်။”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ချူအဲသည် ပြန်ဝင်လာကာ ချင်ဝမ်း၊ ရှေ့ယွေ့ နှင့် ချူဝမ်းတို့ကို ဂါရဝပြုရလေ၏။ သူတို့က ချူအဲ ကို လှည့်၍ မကြည့်ကြချေ။ ချူအဲ၏ အမေမှာမူ ဒေါသတကြီးဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။

ချင်ဝမ်းမှာ နောက်တစ်ကြိမ် အအေးမိသွားသည့် အထဲတွင် ဒေါသထွက်နေသဖြင့် ရောဂါမှာ ပို၍ဆိုးလာလေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူး တလှိမ့်လှိမ့် ဖြစ်လျက်ရှိရာ ညနေ မီးထွန်းချိန်လောက်တွင် ပေါက်ယုက တဒန်းဒန်း တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ပြေးဝင်လာသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင်မှ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ရှေ့ယွေ့က အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

“ဒီနေ့ မယ်မယ် စိတ်လက် ကြည်လင် နေတုန်းမို့ မောင့်ကို ဒေါင်းမြီးဝတ်လုံ အသစ်ကြီး ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့မှ

ဝတ်သွားတာ နောက်ကျောမှာ မတော်တဆ မီးလောင်သွားလို့ အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မှောင်သွားလို့ မယ်မယ်နဲ့ မေဖျားတော့ မမြင်သေးဘူးပေါ့”

ပေါက်ယုက ဝတ်လုံကြီးကို ချွတ်ပေးသဖြင့် ရှေ့ယွေ့က ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လက်သည်းခွံလောက်ရှိသည့် မီးလောင်ပေါက်ကြီးကို မြင်ရလေ၏။

“လက်ဆွဲမီးဖိုက မီးပွားလွင့်ပြီး လောင်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်။ အပြင်မှာ အပ်ချုပ်သည် ကောင်းကောင်းဆီ တိတ်တဆိတ် ပို့ပြီး အဖာ ခိုင်းမှ ဖြစ်မှာ” ဟု ဆိုကာ ရှေ့ယွေ့သည် ဝတ်လုံကြီးကို ခေါက်၍ ရပ်ပြီးလျှင် အခိုင်းမိန်းမ တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွား၍ အအပ်ခိုင်းလိုက် လေ၏။

“မနက်ဖြန် မနက်မှာ ပြီးအောင်ဖာပေးပါလို့ ပြောခဲ့။ မယ်မယ်တို့၊ သခင်မကြီးဝမ်းတို့ ယောင်လိုမှ မသိပေစေ နဲ့နော်”

အခိုင်းမိန်းမသည် ထွက်သွားပြီး အတန်ကြာလျှင် ဝတ်လုံကို ယူ၍ ပြန်လာလေ၏။

“မလေးတို့ရေ၊ ရက်ကန်းသည်တွေဆီရော၊ အပ်ချုပ်သည်တွေ ဆီရော၊ ရွှေချည်ထိုးသည်တွေ ဆီရော ရောက်ခဲ့ တာစုံနေပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဒီလိုဝတ်လုံမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့ မကိုင်ရဲဘူးတဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ မနက်ဖြန်ကျယ်င် သခင်လေး ဒီဝတ်လုံကို ဝတ်ရမှာမဟုတ်လား” ဟု ရှေ့ယွေ့က မေးလေ၏။

“မနက်ဖြန်က ဦးကြီးရဲ့ မွေးနေ့။ မယ်မယ်နဲ့ မေဖျားက ဒီပြင် နေ့တွေမှာ မဝတ်ချင်နေတဲ့။ အဲဒီနေ့ ကျယ်င်တော့ ဝတ်ဖြစ်အောင် ဝတ်ရမယ်တဲ့။ ခုတော့ တစ်ရက်ကြို ဝတ်မိလို့ မီးလောင်ပေါက်သွားတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့”

ချင်ဝမ်းသည် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည့် စကားများကို ကြားသဖြင့် ကြာရှည် တိတ်မနေနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာ ထက်တွင် ထထိုင်လိုက်လျက်

“မှန်းစမ်း၊ ကျွန်မကြည့်စမ်းမယ်။ ဒီဝတ်လုံကို ဝတ်ဖို့ သိပ်ကိန်းခန်း မကြုံသေးဘူး ထင်တယ်။ ကိုယ့်ဇာတာ ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေတယ် ဆိုတာကိုလဲ ကြည့်ဦး”

“ဟုတ်တယ် ကြည့်ရဦးမယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြုံး၍ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ဒေါင်းမြီး ဝတ်လုံကြီးကို ချင်ဝမ်း လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် မှန်အိမ်ကိုလည်း အနီးသို့ ယူလာလေ၏။

ချင်ဝမ်းက ဝတ်လုံကို အတန်ကြာမျှ သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင်

“ဝတ်လုံက ဒေါင်းမြီးနဲ့ ရွှေချည်မျှင်ကို ရက်ပြီးချုပ်ထားတာ သူ့ပစ္စည်းနဲ့သူ ပြန်ဖာမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“တို့မှာ ဒေါင်းမြီးနဲ့ ရွှေချည်မျှင်တော့ ရှိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖာတတ်တာက ညည်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲအေ့”

“ခုတော့ ငါပဲ ထပြီး ချုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့ ကောင်းမရဲ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ဦး ချင်ဝမ်းရယ်။ နည်းနည်း နေထိုင်ကောင်းမှ လုပ်ပါ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ဘာသာ သိပါတယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ချင်ဝမ်းသည် ဆံပင်ကို ပြင်ထုံးကာ အဝတ်အစားတို့ကို ပြင်ဝတ်လေ၏။ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်နှင့် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ကြယ်ပွင့်တွေ ပြူးပြက်သွားကာ လဲကျသွားတော့မည် ထင်လိုက်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ချင်ဝမ်းသည် လက်မလျှော့ဘဲ အံ့ကိုကြိတ်ကာ ဆက်၍လုပ်လေရာ ပေါက်ယုမှာ စိတ်ပူလျက် ရှိလေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် ရှေ့ယွေ့ကို အပ်ချည်ကြိုး အကျစ်ခိုင်းပြီးလျှင် ဝတ်လုံတွင်ပါသည့် အသားနှင့် ယှဉ်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“ကြိုးချင်း မတူဘူး။ အမှန်ဖြစ်ရမှာက အစားထိုးတဲ့ အစဟာ မူရင်းနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေရမယ်။ ရုရှားအပ်ချုပ်သည်မတွေ ဘာတွေများ မရှိဘူးလား”

ချင်ဝမ်းသည် ဝတ်လုံအနားကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ဝတ်လုံ၏ နောက်ဘက်တွင် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပိုင်းလောက် ရှိသည့် ဝါးပန်းထိုးခွေ ကလေးကို တပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မီးလောင်၍ ဖွာထွက်နေသော အစ ကလေးများကို ကတ်ကြေးဖြင့် လိုက်ညှိလေ၏။ ထိုနောက် အပြင်ဘက်မှစ၍ နှစ်ကြိုးပူးစီဖြင့် အတွင်းသို့ ရက်လာခဲ့ရာ ခဏကြာလျှင် အပေါက် မရှိတော့ဘဲ နဂိုပကတိအတိုင်း ဖြစ်သွားလေ၏။ လေးရက်ခန့် ချုပ်ပြီးသည့် အခါ၌ သူ့လက်ရာ ကောင်းမကောင်း ပြန်ကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ လေးငါးခါ ကြည့်ပြီးချိန်လောက်တွင်မူ ခေါင်းထဲမှ တရိပ်ရိပ် မူးလာကာ အားကုန်ပြီး အသက်ရှူကျပ် လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ချင်ဝမ်းသည် ခေါင်းအုံးကို မှီလိုက်ပြီး အတန်ကြာမျှ နားနေရလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ အနားတွင် ပျာယာခပ်လျက် ရှိပြီး ရေနွေးယူပေးခြင်း၊ အနားယူရန် ပြောဆိုခြင်း၊ ရှဉ့်မွေး ဝတ်လုံတစ်ထည်ကို ခြုံပေးခြင်း၊ နောက်ကျောတွင် ခေါင်းအုံးခုပေးခြင်းဖြင့်

အလုပ်များလျက်ရှိလေရာ ချင်ဝမ်းမှာ သူ့ကိုကြည့်၍ စိတ်မရှည်နိုင် တော့ဘဲ စိတ်တို၍ လာလေ၏။

“အဲ မယ်ကြီးအိုလေးရယ်၊ သွားပြီး အိပ်တော်မူစမ်းပါ။ အိပ်ပျက်လို့ ရှိယင် မနက်ကျတော့ မျက်တွင်း ဟောက်ပက်နဲ့ ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

သူ ကျေနပ်သွားစေရန် ပေါက်ယုသည် အိပ်နေရလေ၏။ သို့ရာတွင် အိပ်၍ကား မပျော်ချေ။ ချင်ဝမ်းကား သူ့ဝတ်လုံကို ဖာပေးပြီး သွားပွတ်တံကလေးဖြင့် အစကို ခြစ်ချနေသံ ကြားနေရသည့်အချိန်၌ မနက်လေးနာရီ ထိုးခဲ့နေ လေပြီ။

“ကောင်းတယ်တော့။ သေသေချာချာ မကြည့်ယင် ဖာထားတာလို့ ဘယ်သူမှ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သော ရှေ့ပွေ့ အသံကို ကြားရလေ၏။

ပေါက်ယုကလည်း ထ၍ ကြည့်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်နော်။ အသစ်အတိုင်းပဲ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ချင်ဝမ်းသည် အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် မောပန်းသွားကာ ချောင်းဆိုးလိုက်ပြီး

“နည်းနည်းတော့ အရာထင်တုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ဒီလောက်ပဲ လုပ်တတ်တယ်” ဟု ဆိုကာ မောမောပန်းပန်း ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေ၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

သင်္ချိုင်းကန်တော့ပွဲကို နှစ်သစ်ကူးအကြိုညက နိန့်စံအိမ်တွင် ကျင်းပခြင်း။

ညစာစားပွဲကြီးကို မီးပုံးပွဲတော်ည၌ ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် ကျင်းပခြင်း။

မိမိ၏ ဒေါင်းမြီး ဝတ်လုံကို ချုပ်ရသဖြင့် ချင်ဝမ်း တစ်ယောက် အိပ်ရေးပျက်ကာ အားပြတ်လဲသည်ကို မြင်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုသည် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် အနှိပ်ခိုင်းလေ၏။ ထိုနောက် သူတို့ နား၍ ထမင်းတစ်ဝိုင်းစာ စားလောက်မျှ မကြာမီတွင် မိုးထိန်ထိန်လင်းစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ယုသည် အပြင်သို့ မထွက်တော့ဘဲ သမားတော်တစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းအပင့်ခိုင်းလေ၏။

ခဏကြာလျှင် သမားတော်ဝမ် ရောက်လာကာ လူနာကို သွေးစမ်းကြည့်လေ၏။ သမားတော်ကြီးသည် တအံ့ တဩ ဖြစ်လျက်ရှိရာမှ

“မနေ့တုန်းက တော်တော်ကောင်းနေပြီပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ အဖျား ပြန်တက်သွားရတာလဲ။ အစာများသွား လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ပင်ပန်းသွားလို့လား။ အအေးမိတာ ကတော့ တော်တော်သက်သာနေပြီ ကပဲ။ ဒါပေမယ့် ချွေးသိပ် ထွက်ပြီးတဲ့နောက် အနားယူပုံ မရဘူး။ ဒီတစ်ခါ ဖြစ်ယင်တော့ ဆိုးနိုင်တယ်”

သမားတော်ကြီးသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားကာ ဆေးညွှန်း ရေးပေးပြီး ပြန်ဝင်လာလေ၏။ ပေါက်ယုက ဆေးညွှန်းကို ယူ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အဖျားရောဂါနှင့် ကူးစက်တတ်သည့် ရောဂါများအတွက် ဆေးသိပ်မပါ တော့ဘဲ သာမန်ဆေးများသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုဆေးများကို ချက်ချင်း အဝယ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မပြောတတ်ဘူး။ သူ့သာ တစ်ခုခုဖြစ်ယင် ကျွန်တော့်အပြစ် ဖြစ်နေတော့မှာ” ဟု ပေါက်ယု ပြောရင်း သက်ပြင်းချလေ၏။

ချင်ဝမ်းက အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေရင်းက

“သခင်လေးကလဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် သွားလုပ်ချည်စမ်းပါ။ လူတစ်ယောက် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် သူ့အနားမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင်

ညနေရောက်သည့်အခါတွင် နေမကောင်းဟု ဆိုကာ အိမ်သို့ စောစောပြန်လာ
လေ၏။ ချင်ဝမ်း၏ ရောဂါမှာ သေးငယ်သည့် ရောဂါ မဟုတ်သည့်တိုင်
ချင်ဝမ်းသည် စိတ်ညစ်တတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ချင်ဝမ်းသည်
အစားအသောက်ကို များစွာမစားဘဲ သင့်ရုံမျှသာ စားသောက်လေ၏။
ကျိမိသားစု စံအိမ်ကြီးတွင် အအေးမိလျှင် ကုသလေ့ ရှိသည့် ကုထုံးမှာ
သင့်လျော်ရာ ဆေးတို့ကို မှီဝဲပြီးနောက် အစားအသောက် မစားဘဲ
နေခြင်းဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ချင်ဝမ်းသည် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ကတည်းက
နှစ်ရက်လောက် အစာမစားဘဲ နေကာ သမားတော် ပေးသည့် ဆေးတို့ကို
မှန်မှန်သောက်လျက် ရှိလေ၏။ ဤတွင် ချင်ဝမ်းသည် နေမကောင်း
ဖြစ်နေစဉ်တွင် အနားယူခြင်းမရှိဘဲ အလုပ်အရှား များသည့်တိုင် နောက်ထပ်
ရက်အနည်းငယ် ကုသလိုက်သည့် အခါတွင် နေကောင်းစ ပြုလာလေ၏။
ယခုအချိန်၌ ဥယျာဉ်ထဲရှိ မိန်းမပျိုများ အားလုံးမှာ စံအိမ်ကြီးသို့ သွား၍
မစားကြတော့ဘဲ ဥယျာဉ်ထဲရှိ စားဖိုအဆောင်မှာ
ချက်ပြုတ်စားကြသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် ချင်ဝမ်းအတွက် ဓာတ်စာများနှင့်
ဆန်ပြုတ်ကို မိမိတို့အဆောင်ရှိ စားဖိုမှာပင် အလွယ်တကူ ချက်ပြုတ်စီမံ
ကျွေးမွေးနိုင်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

အမေ၏ အသုဘ ပြီး၍ မာလာ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါ၌ ရှေ့ယွေသည်
ပင်အဲရောက်လာကာ လက်ကောက် ပျောက်သည့် ကိစ္စကို ပြောပြပုံ၊ ချင်ဝမ်းက
ချူအဲအား ထုတ်ပစ်လိုက်ပုံ တို့ကို မာလာအား အသေးစိတ် ပြောပြလေရာ
မာလာကလည်း ပေါက်ယုသို့ ချက်ချင်းပြောပြ လေ၏။

“ချူအဲကို ထုတ်ပစ်လိုက်တာက မြန်တော့ မြန်လွန်းလှတယ်” ဟု
မာလာက ပြောလေ၏။

ထိုရက်များ အတွင်း၌ လီဝမ်းမှာလည်း အဝတ်အစားကို ထူထူထဲထဲ
မဝတ်မိသဖြင့် အအေးမိလျက် ရှိလေ၏။ ယင်ချွန်းနှင့် ဧွေယင်တို့မှာ
မျက်စိနာလျက်ရှိသည့် သခင်မဆင့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက် နေရလေ၏။
ဒေါ်လေးလီနှင့် သူ့သမီး နှစ်ယောက်တို့မှာ သူတို့ မောင်အငယ်က
ဖိတ်ထားသဖြင့် တခြားသို့ ရောက်နေလေ၏။ မာလာမှာ မိခင်ဆုံးပြီး
ပူဆွေးသောက ရောက်လျက်ရှိသဖြင့် ပေါက်ယုမှာ မာလာကို ကြည့်၍
စိတ်ညစ်နေလေ၏။ ချင်ဝမ်း၏ နာလန်ထ နှေးနေသည့်အတွက် ပေါက်ယု
စိတ်သောကရောက်လျက် ရှိလေ၏။ မည်သူမျှ ကဗျာရွတ်ပွဲတွေ လုပ်ရန်
စိတ်မဝင်စား ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ရက်များသည် လျင်မြန်စွာ
ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ ကြလေ၏။

အချိန်မှာ ဒွါဒသမ လပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်

နီးလာသည့် အတွက် သခင်မဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့မှာ နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဝမ်ဇူတိန်မှာ ကိုးပြည်နယ် ဘုရင်ခံချုပ် အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရပြီး ကျီယုဆုန်မှာ စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရကာ စစ်ရေး စစ်ရာ များနှင့် နိုင်ငံတော်၏ ကိစ္စများကို စီမံခန့်ခွဲလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်ဦးမည်။

နိန်စံအိမ်ကြီးတွင်မူ ကျီချန်သည် ဝတ်ကျောင်းကို ဖွင့်လှစ်ပေးကာ ဝတ်ကျောင်းကို လှည်းကျင်းသန့်ရှင်းစေ၏။ ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်း ပူဇော်ရန် အတွက် ထားသည့် အုပ်၊ ခွက်ယောက်၊ ဒေါင်းလန်းတို့ကို ပြင်ဆင်စေ၏။ ဘိုးဘွားမိဘတို့၏ သင်္ချိုင်းဂူမှ ကျောက်ပြားတို့ကို နေရာတကျ စိုက်ထူစေ၏။ မိဘဘိုးဘွား၏ ရုပ်ပုံများကို ချိတ်ဆွဲရန် ဥတ္တရဆောင် ကိုလည်း သန့်ရှင်းပြင်ဆင်စေ၏။ သို့ဖြင့် စံအိမ်ကြီးနှစ်အိမ်ရှိ ကြီးသူငယ်သူ၊ နိမ့်သူမြင့်သူအားလုံးတို့မှာ အလုပ်နှင့် လက်နှင့် မပြတ်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြလေ၏။

တစ်နေ့မနက်၌ နိန်စံအိမ်ကြီးတွင် မမယုနှင့် ချွေးမ နတ်ငှက်မယ် တို့သည် အခြားစံအိမ်ကြီးမှ လူများအတွက် လက်ဆောင်များနှင့် အတူ ရွှေချည်ထိုး အဝတ်စများကို ရွေးချယ်လျက်ရှိကြစဉ် နှစ်သစ်ကူး ရွှေချောင်းများကို ဗန်း တစ်ချပ်တွင် ထည့်လျက် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

“မနေ့က ရတဲ့ ရွှေက အထည်ပျက် ရွှေ အလေးချိန်ပေါင်း တစ်ပိဿာ ငါးဆယ့်သုံးကျပ်သားနဲ့ ခြောက်ဆယ့်ခုနစ် ရွေးသား ရှိတယ်လို့ ဆင့်အဲက သတင်းပို့ပါတယ် သခင်မကြီး။ အားလုံးပေါင်းလိုက်တော့ ရွှေချောင်း နှစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

သခင်မဆင့်၏ အစေတော်သည် ရွှေချောင်းများကို သခင်မဆင့် နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့အား ပြလေ၏။ ရွှေချောင်း တို့မှာ ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုး ဖြစ်လေ၏။ အချို့မှာ ဆီးတော်ပွင့်ပုံ၊ အချို့မှာ ပန်းသီးချဉ်ရိုင်း ပွင့်ပုံ၊ အချို့မှာ စာရေးသည့် စုတ်တံပုံတို့ ဖြစ်ပြီး “ကောင်းသောဆုနှင့် ပြည့်ပါစေ” ဟူသော စာတန်း၊ “နေဦးရာသီ၏ ရတနာရှစ်သွယ်” ဟူသော စာတန်းများ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မမယုသည် ထိုပစ္စည်းများကို သိမ်းထားရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပြီးလျှင် ငွေချောင်းများကိုလည်း လာရောက် ပေးသွင်းရန် ဆင့်အဲကိုပြောဖို့ ခိုင်းလိုက်လေ၏။ အစေတော် ထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ကျီချန်

ဝင်လာသဖြင့် သူ့ချွေးမ နတ်ငှက်မယ်လည်း အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ရှင်မရဲ့။ ကျုပ်တို့ နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်များကော ခံပြီးပြီလား” ဟု မေးလေ၏။

“ဒီနေ့တွင် သားကြီး ကျီယုန်ကို အလျှောက်ခိုင်းထားတာပဲ”

“ကျုပ်တို့စံအိမ်က ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား ချီးမြှင့်တော်မူတဲ့ ရွှေပေါ်မှာ အမှီပြုလုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ။ သို့သော်လဲ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက အခွင့်အရေး ပေးတော်မူတယ် ဆိုတဲ့ စတိ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်းပွဲတော်မှာ မသုံးခင် မယ်မယ့် အတွက်လဲ ကောက်စရာရှိတဲ့ ငွေတွေကို စောစောစီးစီး ကောက်ထားယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ခုလို ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား ချီးမြှင့်တဲ့ ငွေတော်ကို ရတယ်ဆိုတာဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လောက် အရေးပေးတော်မူတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားမိဘများရဲ့ စည်းစိမ် အရှိန်အဝါဟာ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ကြီးမားတယ်ဆိုတာကို သက်သေ ထင်ထင်ရှားရှားပြနေတာ ဖြစ်တယ်ဗျ။ တတ်နိုင်လို့ ကျုပ်တို့ သင်္ချိုင်းပူဇော်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့ရွှေစတွေ ပိဿာထောင်ချီ သုံးနေဦး၊ ခုလို ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ငွေတော် ချီးမြှင့်ခံရတယ် ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သတင်း လောက်တော့ ကြီးကျယ်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့ စံအိမ် တစ်အိမ်နှစ်အိမ်က လွဲယင် ကျန်တဲ့ ဆင်းရဲသား အိမ်ထောင်တွေ မှာတော့ ဒီလို ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ချီးမြှင့်ငွေ ကလေးလောက်ကိုပဲ အားကိုးနေကြရတာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားဟာ ခုလို မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မျှူးမတ်တွေကို ဆုတော်ငွေ ချီးမြှင့်တယ် ဆိုတာဟာ အလွန်ကို ကောင်းမြတ်တဲ့ အစဉ်အလာဖြစ်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ ဘယ်မျှ ကရုဏာ ကြီးတော်မူတယ် ဆိုတာကို ပြရာရောက်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်တာပေါ့တော်” ဟု မမယုက ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် သူတို့သားကြီး ကျီယုန် ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း အစေတော်တစ်ယောက်က လာပြောသည့်အတွက် ကျီယုန်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ကျီယုန်သည် အိတ်အဝါကလေး တစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ ဝင်လာ လေ၏။

“ကြာလှချေလားကွ” ဟု ဖခင်ကျီချန်က ပြောလေ၏။

ကျီယုန်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ကြာဆို မပြောနဲ့တော့ ဖေဖေရေ။ ပထမ ဆုတော်ငွေများ ချီးမြှင့်တဲ့

ဘုရင်စားတော်ဆက် ဌာနကို သွားရတယ်။ ခု ဆုတော်ငွေ တွေကို ခါတိုင်းလို ရိုးရာပူဇော်ပွဲ ဝန်ကြီးဌာနက ထုတ်ပေးတော့ဘူး ဖေဖေရဲ့။ အဲဒီဌာနက လူတွေကလဲ ဖေဖေကို မေးလိုက်ကြတယ်။ ဖေဖေကို မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာပြီတဲ့။ မတွေ့ပေမယ့် အမြဲ သတိရနေပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ကြတယ် ဖေဖေ”

ကျီချန်က ရယ်လိုက်ရင်း

“အလကားပါကွာ။ ငါ့ကို အမှတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်သစ်ကူးနီးတော့ လက်ဆောင်တို့ ဘာတို့ကို အမှတ်ရ တာပါ။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ ညစာစားပွဲ ဖိတ်စာတို့၊ ပြဇာတ်ကြည့်ဖို့ ဖိတ်စာတို့ကို အမှတ်ရတာပါ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ကျီချန်သည် “ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကရုဏာတော် ကြေးငွေတော်” ဟူသော စာတန်းနှင့် ရိုးရာပွဲတော် ဝန်ကြီးဌာန ပူဇော်ပွဲ ဌာနခွဲတံဆိပ် ရိုက်ထားသည့် အိတ်ဝါကလေးကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ထိုစာတန်းများ အောက်တွင်မူ စာလုံးသေး ကလေးများဖြင့် “နိန်ကူမြို့စားကြီး ကျီယင်နှင့် ယွန်းကူမြို့စားကြီး ကျီယွန် တို့အား နွေဦး ဘိုးဘွားများ သင်္ချိုင်းပူဇော်ပွဲအတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်က ပေးသနားတော်မူသည့် ကရုဏာတော် ကြေးငွေတော်” ဟု ရေးသားထားလေ၏။ ထို့ပြင် ငွေတော်ကို ထုတ်ပေးသည့်နေ့စွဲ၊ ငွေ အရေအတွက်နှင့် ငွေထုတ်ယူသူ ဘုရင့် ကိုယ်ရံတော် တပ်ဗိုလ် ကျီယွန်နှင့် ထုတ်ပေးသူ အရာရှိတို့ အမည်များကိုလည်း ကြက်သွေးရောင်မင်ဖြင့် ရေးထားလေ၏။

ညစာစားသောက်ပြီးလျှင် ကျီချန်သည် လက်ဆေး၍ ပါးစပ်ကိုကျင်းပြီး ဖိနပ်ရှည်ကြီးကိုဝတ်ကာ သားဖြစ်သူ ကျီယုန်နှင့်အတူ ငွေထုပ်ကို ပိုက်၍ မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့ သခင်မဆင့်တို့ထံ သွား၍ ပြလေ၏။ ထိုမှ ပြန်လာ ပြီးသည့် အခါတွင် ကျီချန်သည် ငွေစတို့ကို ထုတ်ယူကာ အိတ်ကို ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်း ဝတ်ကျောင်းထဲတွင် ရှိသည့် အမွှေးတိုင်အိုး ထဲတွင် ထည့်၍ အမွှေးတိုင်များနှင့် အတူ ပူဇော်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ထိုနောက် ကျီချန်က သားဖြစ်သူ ကျီယုန်ကို ပြောသည်မှာ

“ကဲ ပထမ ဘယ်ရက်တွေမှာ နှစ်သစ်ကူး စတုဒိသာ ကျွေးပွဲတွေ လုပ်မှာလဲလို့ မင်း ဒေါ်လေးဝမ် ကို သွားမေး ချည်စမ်း။ တော်တော်ကြာယင် တို့ဖိတ်တဲ့လူတွေနဲ့ သူတို့ဖိတ်တဲ့လူတွေ ထပ်နေမယ်။ စာရေးကြီးတွေကိုလဲ ဖိတ်တဲ့ လူစာရင်းကို အကူးခိုင်းခဲ့။ မနှစ်ကဆိုယင် တို့ စံအိမ် နှစ်အိမ်က တစ်နေ့တည်း မတိုင်ပင်ဘဲ ဖိတ်လိုက်မိလို့ တချို့တွေ ဘယ်သွားရမှန်းမသိ ဘာမသိနဲ့။ တော်တော် ဒုက္ခ ရောက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မတော်တဆ

ဖြစ်တယ်လို့ မထင်ဘူး။ တို့ကပဲ တမင်လုပ်ပြီး ဖိတ်တယ်လို့ ထင်တဲ့လူက ထင်ကြသေးတယ်။ ကုသိုလ်လုပ်ပြီး ကုသိုလ်မရ ဆိုတာ အဲဒီလို ဟာမျိုးပေါ့ကွ”

ကျီယုန်သည် ဖခင်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ထွက်သွားလေရာ ခဏကြာတွင် အကျွေးအမွေး လုပ်မည့် ရက်များနှင့် ဖိတ်ကြားမည့် သူများ၏ စာရင်းများကို ကူးယူလာခဲ့လေ၏။ ကျီချန်သည် အကျွေးအမွေး ရက်များနှင့် ဖိတ်ကြားမည့် လူစာရင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကောင်းပြီလေ။ လိုင်ရှန်းကို ပေးလိုက်။ အဲဒီရက်တွေမှာ ထပ်ပြီး မဖိတ်မိအောင် လူတွေကို သေသေချာချာ ရွေးလို့ပြော”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျီချန်သည် အိမ်ဦးခန်းသို့ ထွက်သွားကာ အစေတော်များ ခန်းဆီးကြီး၊ လိုက်ကာကြီး များကို ရွှေ့သူရွှေ့၊ စားပွဲများကို ဆေးသူဆေး၊ ပူဇော်ပွဲလုပ်သည့် ရွှေအိုး၊ ငွေအိုးများကို ဆေးကြောသန့်ရှင်းသူက သန့်ရှင်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် သူငယ်တော် ကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ ကတ်ပြားတစ်ခုကို လာ၍ ပေးလေ၏။

“တောင်ဘက်ရွာက တောခေါင်း ဝူချင်းရှောက် ရောက်လာပါတယ် သခင်လေး” ဟု ပြောကာ စာရင်းတစ်ခုကို ပေးလေ၏။

“ခွေးမသား၊ ခုမှလာပေးတယ်” ဟု ကျီချန်က ကျိန်ဆဲလေ၏။

ကျီယုန်သည် ကတ်ပြားနှင့် စာရင်းစာရွက်ကိုယူ၍ ဖတ်ပြလေ၏။ ကျီချန်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။ အနီရောင် ကတ်ပြားပေါ်တွင်မူ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားလေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးဖြစ်သူ တောခေါင်း ဝူချင်းရှောက်က သခင်နှင့် သခင်မတို့အား ဂါရဝပြုလျက် ကျန်းမာချမ်းသာ စေကြောင်း ဆုတောင်းကာ သခင်လေးနှင့် သခင်မလေးတို့ ကျန်းမာစေကြောင်း ကိုလည်း ဆုတောင်းပါသည်။ နှစ်သစ်တွင် သခင်တို့အားလုံး ကာယသုခ စိတ္တသုခတို့အပြင် ဥစ္စာပေါခြင်း၊ အမျိုးမြင့်ခြင်းနှင့်တကွ ငြိမ်းချမ်းခြင်းတို့ ရရှိစေရန် ဆုတောင်းပါသည်။ ရာထူးဂုဏ်သိန် တိုးမြင့်၍ ကောင်းသောဆုများ အားလုံး ပြည့်စုံကြစေရန် ဆန္ဒပြုပါသည်”

ကျီချန်က သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးကာ

“အင်း တောသူ တောင်သားတွေဟာ တကယ် စဉ်းစားဉာဏ် ရှိတယ်ကွ”

“ဒါပေါ့ ဖေဖေရယ်။ စာရေးသားပုံက အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက သူတို့စေတနာပါ” ဟု ကျီယုန်က ပြောလေ၏။ ထိုနောက် စာရင်းကို ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

“သမင် အကောင်ရေ သုံးဆယ် ဒရယ်ကောင်ရေ ငါးဆယ်
ချေကောင်ရေ ငါးဆယ်
ဝက်နှင့် ဝက်မအမျိုး သုံးမျိုး၊ တစ်မျိုးလျှင် အကောင်နှစ်ဆယ်စီ
တောဝက်အကောင်ရေ နှစ်ဆယ်
တောင်ဆိတ် အကောင်ရေ နှစ်ဆယ်
ဆိတ်နှင့် သိုး အမျိုးသုံးမျိုး၊ တစ်မျိုးလျှင် အကောင်နှစ်ဆယ်စီ
ငါးကြင်းကြီး နှစ်ကောင်
အခြားငါး အမျိုးမျိုး ပိဿာနှစ်ဆယ်
ကြက်၊ ဘဲနှင့် ငန်း အကောင် နှစ်ရာစီ
ကြက်၊ ဘဲနှင့် ငန်းကြပ်တင်ခြောက် အကောင်နှစ်ရာစီ
ရစ်ကြပ်တင် အကောင် နှစ်ရာ
ယုန်ကြပ်တင် အကောင် နှစ်ရာ
ဝံခြေထောက် အစုံနှစ်ဆယ်
ဒရယ် ရိုးတွင်းခြင်ဆီ နှစ်ပိဿာ
ပင်လယ်ခရု ငါးပိဿာ
ဒရယ်လျှာ ငါးဆယ်
နွားလျှာ ငါးဆယ်
ကမာခြောက် နှစ်ပိဿာ
လွန်ဆံ၊ ထင်းရှူးစေ့ ၊ မက်မုံနှင့် တည်ဆံ နှစ်အိတ်
ပုစွန်ထုပ်ကြီး အကောင်တစ်ရာ
ပုစွန်ခြောက် ပိဿာ နှစ်ဆယ်
အကောင်းစားကျောက်မီးသွေး ပိဿာတစ်ရာ
ဒုတိယတန်းစား ကျောက်မီးသွေး ပိဿာနှစ်ရာ
ရိုးရိုးကျောက်မီးသွေး ပိဿာသုံးရာ
ဘုရင့်လယ်တော်ထွက် နှင်းဆီဆန်အကောင်းစား နှစ်တင်း

ဆန်အကောင်းစား ပြည်ငါးရာ

အခြားသီးနှံ အမျိုးမျိုး ပြည်ငါးရာ

ရိုးရိုးဆန် ပြည်ငါးရာ

ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခြောက် လှည်းတစ်စီး

တိရစ္ဆာန်များနှင့် ကောက်ပဲသီးနှံများ ရောင်းရငွေ ပိဿာ
နှစ်ရာငါးဆယ်

၎င်းတို့အပြင် သခင်လေးများနှင့် သခင်မလေးများအတွက်

ဒရယ် အရှင်နှစ်ကောင်

ယုန်ဖြူအရှင်နှစ်ကောင်

ယုန်နက်အရှင်လေးကောင်

ရစ်အရှင်နှစ်ကောင်

နိုင်ငံခြားဘဲမျိုးနှစ်ကောင်”

ကျီချန်သည် ထိုစာရင်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် “သူ့ကို အထဲ
ခေါ်လိုက်စမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဂူချင်းရှောက် ဝင်လာကာ ကျီချန်ကို ဦးခိုက်
ဂါရဝပြုလေ၏။

ကျီချန်က သူ့ကိုဆွဲထူရန် အစေတော်များကို အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“အင်း အဘိုးကြီး ခုထိ တော်တော် ကျန်းမာသေးတာ ကပဲ”

“သခင်ကြီးတို့ရဲ့ မေတ္တာစေတနာကြောင့် ကျန်းမာတုန်းပဲ
ရှိပါသေးတယ် သခင်ကြီး”

“သားတွေကြီးလှပြီပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တိုင်လာပို့နေရတာလဲ။ သူတို့ကို
အပို့မခိုင်းဘဲကိုး”

“ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင်လာပို့ရမှ ကျေနပ်ပါတယ်သခင်ကြီးရဲ့။
ပြီးတော့ ဒါမျိုးကိုလဲ သွားနေကျ လာနေကျ ဖြစ်နေပါပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က
အိမ်မှာလဲ သိပ်နေချင်လှတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာနေရတာ တယ်ပျင်းတာပဲ။
သားတွေကလဲ သွားချင်ပါတယ်။ ဘုန်းတော် ကြီးသော ဘုရားရဲ့
စက်တော်ရင်းမှာ ဘယ်လိုနေကြ ထိုင်ကြတယ် ဆိုတာကို သူတို့လဲ
ကြည့်ဖူးမြင်ဖူးချင် ကြတာပ။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေက

ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား သခင်ကြီး။ တော်တော်ကြာ လမ်းမှာ ဒုက္ခ
ရောက်မှာ စိုးရတယ်။ နောက်သုံးလေးနှစ် ဆိုယင်တော့ ဒီလောက် မစိုးရိမ်ရ
တော့ပါဘူး။”

“လမ်းမှာ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့သလဲ”

“ဒီနှစ် နှင်းကျတာ သိပ်များပါတယ် သခင်ကြီး။ တောမှာ ဆိုယင်
လေးငါးပေလောက်တောင် ထူပါတယ်။ ဒီတုန်း ဖြုန်းဆို နှင်းခဲတွေ
အရည်ပျော်တာနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းမှာ တော်တော်ကြာ စောင့်နေရပါသေးတယ်။
အိမ်ကထွက်တဲ့နေ့က စပြီး စုစုပေါင်း တစ်လနဲ့ နှစ်ရက်လောက် ကြာပါတယ်။
ဒါတောင် ပွဲတော်ချိန်လဲ မိအောင်၊ သခင်ကြီးလဲ တမျှော်မျှော် ဖြစ်မနေ ရအောင်
ဆိုပြီး လမ်းမှာ သိပ်နားတာ မဟုတ်ဘူး။”

“အင်း ကျွန်တော်ကတော့ အဘိုးကြီး တယ်နောက်ကျတာပဲလို့
အောက်မေ့နေတာ။ ခုလဲ အဘိုးကြီးပြတဲ့ မြေထောက်ခ စာရင်းကို
ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာမှမရှိပါကလား အဘိုးကြီးရဲ့။ ဒီနှစ်လဲ ကျုပ်တို့ကို
လိမ်ပြန်ပြီထင်တယ် ဟုတ်စ”

ဂူချင်းရှောက်သည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ

“မဟုတ်ရပါဘူး သခင်ကြီးရယ်။ ဒီနှစ်က သီးထွက် မကောင်းပါဘူး။
မိုးကလဲ ရွာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ တတိယလက စပြီး ရွာလိုက်တဲ့မိုးဟာ
အဋ္ဌမလအထိ တစ်ချက်မှ မပြတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေများ ငါးရက်လုံးလုံး
မရပ်ဘူး။ စွေနေလိုက်သေးတယ်။ နဝမလထဲ ရောက်တော့
ဘာပြောကောင်းမလဲ ရွာလိုက်တဲ့မိုး။ ကျွန်တော်တို့ရွာနဲ့ မိုင်တစ်ထောင်
ပတ်လည်မှာ မိုးသီးကြီးတွေ ကျလိုက်တာ။ တစ်လုံး တစ်လုံးကို
ဟင်းသောက်ပန်းကန် လောက်ကြီးတွေ ရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန် တွေ၊
ကောက်ပဲသီးနှံ တွေကို မပြောနဲ့၊ လူတွေနဲ့ အိမ်တွေတောင် မခံနိုင်ဘူး။ လူတွေ
ထောင်ချီပြီး ဒဏ်ရာရ၊ အိမ်တွေပျက်စီးနဲ့။ တော်တော်လေးကို
အခြေအနေဆိုးတယ် သခင်ကြီး။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလောက်ပဲ ရတာပါ။
ကျွန်တော်တို့ မလိမ်ပါဘူး။”

ကျိချန်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ရင်း

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ဆီက အနည်းဆုံး ငွေပိဿာ ငါးရာလောက်တော့
ရမယ်လို့ မှန်းထားတာ။ ခုတော့ ဒီပိုက်ဆံ ကလေးလောက်နဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲဗျ။
ခုဆိုယင် ကျုပ်တို့မှာ လယ်ပွဲ ရှစ်ပွဲ ကိုးပွဲလောက် ကျန်သေးတယ်။ အဲဒီအထဲက
ရေကြီးလို့ ရေမြုပ်တဲ့လယ်က နှစ်ပွဲ လောက်ရှိတယ်။ ဒီလယ်
လေးငါးခြောက်ပွဲကရတဲ့ လယ်ထောက်ခ ကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး
နှစ်သစ်ကူးပွဲ လုပ်လို့ ရမှာလဲ။ ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားက ခုလို နည်းနည်းကလေး

ပေးတယ် ဆိုတော့ ပြီးရော့ပေါ့”

ဂူချင်းရှောက်က

“ဒီနှစ် သခင်ကြီး လယ်တွေက ကောင်းကောင်းမထွက်ပါဘူး သခင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ လယ်ပွဲနဲ့ မိုင်တစ်ရာ လောက်ဝေးတဲ့ ကျွန်တော့်ညီရဲ့ လယ်တွေဆိုယင် ဒီထက်တောင် ဆိုးပါသေးတယ်။ သူဦးစီး လုပ်တဲ့ လယ်တွေဟာ ခု ကျွန်တော် ဦးစီးလုပ်တဲ့ လယ်တွေထက် ဧက များပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အထွက်ကျတော့ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ လယ်လောက် တောင် မထွက်ပါဘူး။ ငွေပိဿာနှစ်ရာ သုံးရာလောက်ပဲ ရပါတယ်။ ဒီပြင် ဘာမှမရပါဘူး။ သူတို့လယ်တွေလဲ တော်တော် လေးကို ဆိုးပါတယ်”

ကျိချန်က

“အေးလေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ။ ဒီနှစ်တော့ နှစ်သစ်ကူး အတွက် ခါတိုင်းထက် ပိုသုံးလို့ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ ခါတိုင်းသုံး သလောက်ပဲ သုံးရတော့မှာပဲ။ ဒီထက်ပျော်ချင်ယင် ဒီထက်ပိုသုံးပေါ့။ လိုအပ်ယင် ကျွန်တော် ချွေတာ သုံးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်သစ်ကူး လက်ဆောင်တွေနဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ အတွက်ကတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မလျှော့ နိုင်ဘူး။ ဒီပြင် စံအိမ်က လျှော့ချင်ယင်လျှော့။ အယင်နှစ်တွေတုန်းက နောက်ထပ် အပိုဝင်ငွေ မရှိဘဲ ပိုသုံးခဲ့ကြလို့ နှစ်ချုပ် လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူတို့မှာ ဝင်ငွေတွေ အများကြီးလျော့ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဆီက အခွန်အတုပ် ပိုမကောက် ယင် သူတို့ ဘယ်သူ့ဆီက ကောက်မှာတဲ့လဲ”

ဂူချင်းရှောက်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“သူတို့မှာ အသုံးစရိတ်တွေက ပိုချင်ပိုမှာပေါ့ သခင်ကြီး။ ဒါပေမယ့် သူတို့အဖို့ ဒီလောက်ပိုတာက ဘာအရေး ကြီးလို့ သခင်ကြီးရယ်။ သူတို့မှာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားနဲ့ မြောက်နန်းမတော်ဆီက လက်ဆောင်တော်များ ရနေတာ ပဲဟာ”

ကျိချန်က သူ့သား ကျိယုန်နှင့် အခြားသူများ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“သူပြောတာ ကြားကြတယ် မဟုတ်လား”

ကျိယုန်က ဂူချင်းရှောက် ဘက်သို့ လှည့်၍

“ခင်ဗျားတို့ တောက အဘိုးကြီးတွေ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး။ မြောက်နန်းမတော်က ကျွန်တော်တို့ကို ဘုရင့် ရွှေတိုက်တော်ကြီး ထိုးပေးလို့ ရမတဲ့လား။ သူက ပေးချင်ဦး၊ သူ့မှာ ပေးနိုင်တဲ့ အာဏာမှ မရှိတာ။ ပွဲတွေလမ်းတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ၊ ဖဲအုပ်တွေ၊

ခါသာအုပ်တွေ ဘာတွေတော့ ပေးချင်ပေးမှာပေါ့။ ငွေကြေးဆိုယင်လဲ တစ်နှစ်ကို အလွန်ဆုံးပေးယင် ရွှေတစ်ပိဿာပေါ့။ အလွန်ဆုံးတန်ယင် ငွေဆယ်ပိဿာပေါ့ဗျာ။ ဒီလောက် နဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာလုပ်မှာလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ဆိုယင် သူတို့မှာ ငွေဆယ်ပိဿာလောက် ပိုကုန်တယ်။ ဒီတော့ မြောက်နန်းမတော် အလည်ကြွလာတုန်းက ဒီဥယျာဉ်ကြီး ဆောက်ရတာ ဘယ်လောက်ကုန်သလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့ပေါ့။ နောက်တစ်ခါ လာလည်တယ်ဆိုယင်တော့ မွဲပဲ မွဲရချည်ရဲ့”

ကျိချန်က ရယ်လျက်

“တောသူ တောင်သားကတော့ ပြောင်ပြောင်မြင်ယင် ရွှေလို့ပဲ ထင်မှာပေါ့ကွာ။ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဒန့်သလွန်သီး တောင့်ထဲကို အကျော်မှုန့်တွေ ထောင်းထည့်ထားယင် အတောင့်တော့ ကြည့်လို့ လှမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အထဲက ခါးတာကို သူတို့ ဘယ်သိမလဲ”

ကျိချန်၏သား ကျိယုန်က

“ဟိုဘက်က စံအိမ်ကြီးမှာ အကျပ်အတည်း တွေ့နေတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ တစ်နေ့ကတွင် ဒေါ်လေးဝမ်က ယုန်ယွမ်းကို ခေါ်ပြီး မယ်မယ်ရဲ့ ပစ္စည်းတချို့ကို အပေါင်ခိုင်းနေသံ ကြားခဲ့ရတယ်”

ကျိချန်က ရယ်လိုက်လျက်

“မင့်ဒေါ်လေး နတ်ငှက်မယ်ရဲ့ လှည့်ကွက်ပါကွာ။ သူတို့က ဒီလောက်လဲ မဆင်းရဲသေးပါဘူး။ အသုံးအစွဲက သိပ်များတော့ သူတို့ စီးပွားရေးမှာ ထိခိုက်မယ်။ သိပ်ပြီး အသုံးအစွဲ မများအောင် အပေါ်က ဟန်ပြလုပ်တာပါ။ ဒီတော့ အသုံးအစွဲကို လျှော့ချချင်လို့ အကွက်ဆင် တာပေါ့။ ဒီလောက်တော့ ငါလဲမြင်ပါတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျိချန်သည် ဂူချင်းရှောက် အား ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးပြုစုစည့်ခံရန် လက်ပါးစေများကို ခိုင်းလိုက် လေ၏။

ထိုနောက် ကျိချန်သည် သူတို့ရသည့် မြေထောက်ခများကို အောက်ပါအတိုင်း ဝေခွဲသုံးစွဲရန် သတ်မှတ်ပေးလိုက် လေ၏။ ယင်းတို့မှာ အချို့ကို ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်းပူဇော်ပွဲတွင် သုံးရန်၊ အချို့ကို ယွန်း စံအိမ်ကြီးသို့ ခွဲဝေပေးရန်၊ ကျန်ပစ္စည်း တို့ကို ဝေပုံကျ ခွဲဝေပေးကာ ဗဟိုခန်းဆောင်ရှိ စင်ပေါ်တွင် တင်ထားရန်၊ ဝေစုရသူ သခင်လေးများနှင့် သခင်မကလေး များက သူတို့ဝေစုများကို ယူသွားရန် ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ စီမံခန့်ခွဲနေစဉ် ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှာ ကန်တော့သည့် ပစ္စည်းများ

ကျိချန်ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကျိချန်သည် ထိုပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပမည့် ပစ္စည်းများ ထည့်ရန် ဒေါင်းလန်းများ၊ လင်ပန်း များကို ပြင်ဆင်ခိုင်းလေ၏။ ကျိချန်သည် ခြေညှပ်ဖိနပ်ကို စီးပြီး ကန်တော့ရာတွင် ဝတ်လေ့ရှိသည့် ဝတ်ရုံကြီးကို ခြုံကာ လှေကားထိပ်တွင် ဝံပုလွေကော်ဇောကြီးကို အခင်းခိုင်းလေ၏။ ကျိချန်သည် ထိုကော်ဇောကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မိမိတို့ ဆွေမျိုးစုဝင်များ ဝေစုများ လာယူကြသည်ကို ထိုင်ကြည့်ရမည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်နေစဉ် ကျိချန်သည် မိမိဝေစု အတွက် လာယူသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ကျိချန်က ကျိချန်အား လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“မင်းက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဘယ်သူက ခေါ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဝေစုတွေကို လာယူတာပါ ဦးကြီး။ ဦးကြီး အခေါ်မလွှတ်ခင် ကျွန်တော် ကိစ္စပြီးသွားအောင် လာယူ တာပါ”

“ဒီဝေစုတွေက မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်သေးဘူးကွ။ မင်းဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေလောက်နဲ့ပဲ ဆိုင်တာ။ အလုပ်အကိုင် မရှိ၊ ပစ္စည်းမရှိတဲ့ မင်းဦးလေးတွေ၊ ဒေါ်လေးတွေလောက်ပဲ ရမှာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက် တုန်းက မင်းမှာ အလုပ် မရှိတော့ ငါပဲ ခေါ်ပြီး ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ခု မင်းမှာ တို့ဆွေမျိုးစုတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ ဝတ်ကျောင်းမှာ ကျောင်းကြပ်အဖြစ် ခန့်ထားပြီးပဲ။ ဒီတော့ မင်းမှာ ကျောင်းကြပ် အဖြစ် လစာလဲ ရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတွေ၊ ကိုရင်တွေအတွက် ဆွမ်းကွမ်း အလှူငွေတွေလဲ မင်းလက်ထဲကပဲ ဖြတ်သွားရတာပဲ။ ဒီကြားထဲက မင်းက မရှိလို့ ဆွေမျိုး ကို လှူဒါန်းပေးကမ်းတဲ့ ဝေစုထဲက ဟာကိုလဲ ယူဦးမယ်ဆိုတာ မလွန်လွန်းဘူးလား။ ဒီလောက် မြော်မြင်လို့တော့ မကောင်းဘူး ပေါ့ကွာ။ ခု မင်းကိုယ်မင်းလဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး။ မင်း ဝတ်စားထားပုံက တာဝန်ရှိတဲ့ လူရည်တတ်တွေ ဝတ်တဲ့ ပုံမျိုးကော ရှိသေးရဲ့ လားလို့။ ဟိုတုန်းက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေတုန်းကတော့ မင်းမှာ အလုပ်အကိုင် မရှိလို့ ဝင်ငွေ မရှိလို့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် နေတယ် ဆိုယင် ထားပါတော့။ ခု မင်းမှာ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ရှိတဲ့အခါ ကျတော့လဲ အယင်က ထက်တောင် စုတ်ပြတ်နေပါသေးကလား။”

“ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်က ကြီးပါတယ် ဦးကြီး။ အကုန်အကျလဲ များပါတယ်”

ကျိချန်က လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်လျက်

“ငါတူ ဒီအပေါက်မျိုး မချိုးပါနဲ့ကွာ။ ဝတ်ကျောင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ငါအကုန်သိပါတယ်။ အဲဒီမှာ မင်း ထင်တိုင်း

ကြံနေတာမဟုတ်လား။ မင်းကို ဘယ်သူမှ ဘာမျှမပြောရဲဘူး မဟုတ်လား။ မင်းလက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေကိုင်း၊ ကြောက်ရမယ့်လူလဲ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ ညဆိုယင် မင်း ကစားဝိုင်းတွေထောင်၊ မကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေခေါ်၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာ ငါမသိဘူး မှတ်လို့လား။ ဒီနည်းနဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို သုံးချင်တိုင်းသုံးပြီး ခုမရှိတော့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာဝေစုယူတယ်။ သွား၊ သွား၊ မင်းကို ရိုက်လွှတ်မိမယ်။ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ပြီးယင်တော့ မင်းကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်ဖို့ မင်းဦးလေး ကျိလျှံကို ပြောမှဖြစ်မယ်”

ကျိချင်မှာ မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး နီရဲလျက် ရှိလေ၏။ ဘာမျှလည်း မပြောတော့ချေ။

ထိုစဉ် ပေကျင် ကိုယ်တော်ကလေးက လက်ရေးပန်းချီကားများ နှင့် နံ့သာအိတ်များ လက်ဆောင်ပေးလိုက် ကြောင်းဖြင့် အစေတော် တစ်ယောက်က လာ၍ပြောလေ၏။ ကျိချန်က ထိုလာပို့သူအား ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးရန်နှင့် မိမိ မရှိကြောင်း ပြောဆိုရန် သားဖြစ်သူ ကျိယုန်အား ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ကျိယုန်လည်း ထွက်သွားလေ၏။ ကျိချန်သည် ဝေစုများ ခွဲဝေ ပြီးသည်အထိ စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ညစာစားရန် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုညမှာ ထူးခြားချက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ လွန်မြောက်ခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ပွဲတော်အတွက် ပြင်ဆင်စရာများ ရှိသော် လည်း ထိုအကြောင်းတို့ကို အကျယ် မရေးတော့ပြီ။

ဒသမလ လကွယ်နေ့ မတိုင်မီ တစ်ရက်နေ့တွင် နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်အတွက် အစစ အရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးလေပြီ။ စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးမှာ တံခါးစောင့်နတ်ရုပ်များ၊ စာတန်းများ၊ ဂါထာများ။ နှစ်သစ်ကူး ဆုတောင်းစာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေ၏။ နိန့်စံအိမ်ကြီးရှိ ဗဟိုတံခါးကြီးနှင့် ပွဲတက် တံခါးကြီးများ မှာလည်း ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ရှိလေ၏။ ဗဟိုခန်းဆောင်ရှိ တံခါးကြီးများ၊ ဧည့်ခန်းဆောင် နှင့် အတွင်းဆောင် တံခါးများ၊ အတွင်းဝင်း တံခါးမကြီး သုံးပေါက် တံခါးများ၊ အတွင်းဒုတိယ တံခါးများမှာလည်း ပွင့်လျက်ရှိလေ၏။ လှေကားထစ်များ တစ်ဖက်တစ်ချက် တွင်လည်း ကြက်သွေးရောင် ဖယောင်းတိုင်ကြီးများမှ မီးတောက်များသည် ရွှေနဂါးကြီးများ ပါးပျဉ်းထောင်သကဲ့သို့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မယ်မယ်မှအစ စံအိမ်ကြီးရှိ အဆင့်ရှိသူများ အားလုံးတို့သည် မိမိတို့အဆင့်နှင့်အညီ အဝတ်အစား များကို ဝတ်ကာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိပ်ဆုံးမှ မယ်မယ်သည် လူရှစ်ယောက်ထမ်းသည့် သန်လျင်းကြီးကို စီး၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ယင်းတို့ အားလုံးသည် ဖူးမြော် အခစားဝင်ရန်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား တည်ခင်းကျွေးမွေးသည့် ထမင်းစားပွဲသို့ တက်ရောက်ရန်

လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေ၏။ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ပြန်လာသည့် အခါတွင် သူတို့ အသီးသီးသည် နိန့်စံအိမ်ကြီးရှေ့ ဝင်းတံခါးတွင် သန့်လျင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ အဖူးအမြော် ဝင်ခွင့်မရသည့် လူငယ်များသည် ဝင်းဝမှ ဆီးကြိုကာ သူတို့ကို ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်း ဝတ်ကျောင်းသို့ ခေါ်သွား ကြလေ၏။

ပေါက်ချင်းမှာ ထိုနေရာသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဝတ်ကျောင်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။ ဝတ်ကျောင်းမှာ အနက်ရောင် စောင်ရန်းတိုင်ကြီးများ အခိုင်အလုံကာထားသည့် ဘုံငါးဆင့်ရှိ ဝတ်ကျောင်း ကြီး ဖြစ်ပြီး နိန့်စံအိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် သူဝင်းနှင့်သူ သီးခြားတည်ဆောက်ထားသည့် ဝတ်ကျောင်းကြီး ဖြစ်လေ၏။ မှန်ဝတွင် စာလုံးကြီးများဖြင့် “ကျိမိသားစု ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်းဂူ ဝတ်ကျောင်း” ဟု ရေးထားလေ၏။ ထိုစာတန်း ကြီး၏ ဘေးတွင်မူ “ကွန်ဖြူဇီမှ ဆင်းသက်လာသော မျိုးရိုးစဉ် မြို့စားကြီး ကွန်ချီဆုန် ရေးပေးသည်” ဟု စာလုံးသေးဖြင့် ရေးထားကာ ထိုဘေးတွင်

“ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းကို ခံရသူတို့သည် ဦးခေါင်းကို မြေသို့ထိ၍ ပူဇော် ကန်တော့ပါ၏။

ကောင်ကင်တစ်ရိုး၊ ကျော်ဟိုးရိုက်ဟည်း၊ ဘုန်းမီးနေလ၊
တောက်ပသူတို့ ပြုခဲ့သည့် ကောင်းမှု အဖြာဖြာတို့ အတွက်
နောင်လာနောင်သား တို့သည် ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ပါ၏”

ဤစာတန်းကိုလည်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မြို့စားကြီး ကွန်ချီဆုန် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဝတ်ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ၌ ပူဇော်ကန်တော့ လာသူများသည် ဘေးတွင် ထင်းရှူးပင် စိုက်ထားသည့် ကျောက်ခင်းလမ်း ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြပြီးလျှင် စင်မြင့်တစ်ခုဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုစင်မြင့်ပေါ်၌ကား အမွှေးတိုင်ထွန်းသည့် သုံးချောင်းထောက် ကြေးအုပ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် စိမ်းနေသည့် ရေစက်သွန်းချ သည့် ခွက်အသီးသီးကို တွေ့ရလေ၏။ မှန်ဦးအဝင်တွင် နဂါးကိုးကောင် ကနေသည့် အရုပ်ရေးဆွဲထားသည့် “ကြယ်တို့ သည် အောက်လက်ငယ်သားတို့ အပေါ်တွင် တောက်ပ ထွန်းလင်းကြကုန်၏” ဟူသော စာတန်းကို ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်ရေးဖြင့် ရေးထိုးထားလေ၏။ ထိုစာတန်းကြီးဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်လည်း

“သူတို့၏ ကြိုးပမ်းအောင်မြင်မှုတို့သည် နေနှင့်လထက် ထွန်းလင်း
တောက်ပကုန်၏။

သူတို့၏ ဂုဏ်သတင်းသည် နှောင်းလူတို့ခေတ်တိုင် အခွန်ရည် ကုန်၏”

ဆိုသော စာတန်းများကို ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်ရေးများဖြင့်
ရေးထားလေ၏။

အလယ် ခန်းဆောင်ကြီးသို့ ဝင်သည့် အဝတွင်မူ ကနေသည့်
နဂါးရုပ်ကြီးများ ထွင်းထုထားပြီး “ကွယ်လွန်လေ ပြီးသော ဘိုးဘွားတို့ကို
ရိုသေသူတို့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု” ဆိုသည့် ဆုံးမစာကို
ထွင်းထားလေ၏။ ထိုစာတန်းကြီး ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင်လည်း

“သူတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် အကျင့်သီလတို့ကို သားစဉ်မြေးတို့
ဆက်ခံကြ၏။

နိန်မြို့စားနှင့် ယွန်းမြို့စားကြီးတို့သည် သားစဉ်မြေးဆက်
တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်ဖွယ်မရှိ”

ဟူသော စာတန်းကိုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် လက်ရေးဖြင့်
ရေးထိုးထားလေ၏။

ခန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်များ၊ မီးပုံးများဖြင့်
ထိန်လင်းလျက်ရှိပြီး ပိုးမျက်နှာကြက်များ၊ ပိုးပန်းပွားများ၊ ရွှေချည်ထိုး
ကန့်လန့်ကာကြီးများဖြင့် တောက်ပပြီးပြက်လျက်ရှိလေရာ ဘိုးဘွားမိဘ တို့၏
ကျောက်စာ တိုင်များ ကိုပင် မနည်းခွဲခြားယူရလေ၏။

ကျိ ဆွေမျိုးစုများသည် ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်၊ ဝါစဉ်အလိုက်
လက်ဝဲဘက်နှင့် လက်ယာဘက် အသီးသီးတို့တွင် နေရာယူ ကြလေ၏။
လှူဒါန်းပူဇော်ပွဲကို စီစဉ်သူဖြစ်သည့် ကျိချင်းသည် ကျိရဲနှင့် ရေစက်ချမည့်သူ
ကျိချိန်တို့ကို တွဲလာ လေ၏။ ကျိလျှံနှင့် ကျိဆုန်တို့က ပူဇော်ပွဲတွင် ပိုးအုပ်တို့ကို
ပူဇော်ရမည်ဖြစ်ပြီး ပေါက်ယုက အမွှေးတိုင်တို့ကို ပူဇော် ရမည် ဖြစ်လေ၏။
ကျိချန်းနှင့် ကျိလန်တို့က ဝတ်ပြုရန် ကော်ဇောခင်းပေးပြီး မီးညှိရန် မီးဇာများ
ကိုင်ရမည် ဖြစ်လေ၏။ ရေစက်ချခွက်ကို ကပ်လှူနေစဉ်တွင် ဝတ်ရုံနက်
ဝတ်သည့် ပန်တျာသည်တို့က ပန်တျာတို့ကို တီးမှုတ်ရမည် ဖြစ်လေ၏။
ထိုနောက်တွင် ပိုးအုပ်ကို မီးရှို့ပူဇော်ပြီး အရက်ချိုတို့ကို သွန်းလောင်းလေ၏။

အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသည့်အခါ၌ တီးမှုတ်သံ တို့သည်လည်း
ရပ်သွားကာ အားလုံး နောက်သို့ဆုတ်လာခဲ့ကြ ပြီးလျှင် မယ်မယ်
ခေါင်းဆောင်၍ ဗဟိုခန်းဆောင်ကြီးသို့ လာခဲ့ကြကာ ရုပ်ပုံများရှေ့တွင်

ရပ်ကြလေ၏။ ဝတ်ကျောင်း ဆောင်အလယ်တွင် ပိုးကန့်လန့်ကာကြီးများ ချိတ်ဆွဲကာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ပြောင်လက်နေသည့် လိုက်ကာများနှင့် မီးတောက်လျက် ရှိသော အမွှေးတိုင်ထည့် အိုးများအလယ်တွင် နဂါးရုပ်ရေး ဝတ်ရုံကြီးများကို ခြုံကာ ကျောက်စိမ်း ခါးပတ်ကြီး ပတ်ထားသည့် မြို့စားကြီး နိန်ကူနှင့် မြို့စားကြီး ယွန်းကူတို့၏ ရုပ်ပုံကြီးများ ရှိလေ၏။ သူတို့ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် သူတို့ ဘိုးဘေးများ၏ ရုပ်ပုံများကို စီ၍ ချထားလေ၏။

ကျီချင်နှင့် ကျီရဲ့တို့က ရာဇမတ် ကာထားသည့် စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရပ်နေကြပြီး သူတို့နောက်ဘက်တွင် အမျိုးသမီးများက ရပ်နေကြလေရာ ကျီဆင့်၊ ကျီချီ စသည့် ဆွေမျိုးစုဝင် လူငယ်တို့သည် ပွဲတက် ဝင်းတံခါးမှ နေ၍ ဝတ်ကျောင်း ဗဟိုခန်းမကြီးထဲသို့ အဆင့်အလိုက် တန်းစီ၍ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။ အစေတော်များနှင့် သူငယ်တော်များမှာ ပွဲတက် ဝင်းတံခါးအပြင်ဘက်တွင် နေရစ်ခဲ့ကြရလေ၏။ သူတို့က တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာကာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်း တစ်ပန်းကန်ကို ယူလာတိုင်း ကျီဆင့် သို့မဟုတ် ကျီချီတို့က ဆီးကြို လက်ခံယူပြီးလျှင် သူတို့ကမှ တစ်ဆင့် စင်မြင့် ပေါ်တွင်ရှိသည့် ကျီချင်ထံသို့ လက်ဆင့်ကမ်း၍ ပေးရလေ၏။ ကျီယုန်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာထဲမှ မွေးသည့် အကြီးဆုံးမြေး ဖြစ်သည့်အတွက် နောက်ဘက်တွင် အမျိုးသမီးများနှင့် အတူသွား၍ နေခွင့်ရလေ၏။ ကျီချင်းက လှူဖွယ်ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ့ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည့်အခါ၌ ကျီယုန်သည် ထိုပစ္စည်းကို သူ့ဇနီးလက်သို့ တစ်ဆင့် ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။ သူကမှ တစ်ဆင့် နတ်ငှက်မယ်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မမယုဘက်သို့ လှမ်းပေးပြီး နောက်ဆုံးတွင် ပလ္လင်ရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် သခင်မဝမ် လက်သို့ ကမ်းလိုက်လေ၏။ သခင်မဝမ်က ကမ်းလိုက်သည့် အခါတွင် မယ်မယ်က လှမ်းတင်ထားလိုက်လေ၏။ ပလ္လင် ၏ အနောက်တွင် အရှေ့ဘက် မျက်နှာမူ၍ ရပ်နေသည့် သခင်မဆင့်က မယ်မယ်ကို ကူညီလေ၏။

ထမင်း၊ ဟင်းချိုရည်၊ ကိတ်မုန့်၊ ပိုင်အရက်ချို နှင့် လက်ဖက်ရည် စသည့် ပစ္စည်း လှူဒါန်းပူဇော်ပြီးသည့်အခါ၌ ကျီယုန်သည် အောက်ထပ်အဆင့်တွင်ရပ်နေသည့် ကျီချင်းထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ မျိုးရိုးဆက်အလိုက် နေရာအသီးသီး ယူကြရာတွင် ရှေ့ဆုံးမှ ကျီချင်၊ ထိုနောက် ကျီချန်နှင့် ကျီယုန်တို့ အစဉ်အတိုင်း နေရာယူကြလေ၏။ ထိုနောက် ကန်တော့သူများသည် ယောက်ျားများက အရှေ့ဘက်မှရပ်၍ အမျိုးသမီးများက အနောက်ဘက်တို့တွင် ရပ်နေကြလေ၏။ မယ်မယ်က အမွှေးတိုင်ကို ပူဇော်ပြီး ကန်တော့သည့်အခါတွင် ကျန်လူများကလည်း ကန်တော့ကြလေ၏။ ခန်းဆောင်ကြီး ထဲတွင် အကန့်ငါးခု၊ အဆောင် သုံးဆောင်၊ အတွင်းနှင့် အပြင် စကြိုတို့ရှိကာ ထိုနေရာများအားလုံး လူတွေပြည့်ကျပ်လျက် ရှိပြီး ပိုးဖဲကတ္တီပါတွေ လုံးထွေးထားသည်နှင့်ပင် တူတော့သည်။ အားလုံး

တိတ်ဆိတ်စွာ ပူဇော်ကန်တော့လျက် ရှိကြရာ အသံဗလံဆို၍ ခြုံများမြည်သံ၊ ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးချင်း ထိပ္ပတ်မိသံ၊ ပိုးဖဲများ ထိပ္ပတ်သံ၊ ဝတ်ပြုရန် ထိုင်လိုက်စဉ် ဖိနပ်များ မြည်သံ စသည်တို့ကိုသာ ကြားရလေ၏။

ကန်တော့ပြီးသည့်အခါတွင် ကျီချင်၊ ကျီချိန်နှင့် ကျီရဲ့တို့သည် ယွန်းစံအိမ်ကြီးဘက်သို့ တိုးလာခဲ့ကြကာ မယ်မယ်ကို ဝတ်ပြု ကန်တော့ရန် ထိုင်စောင့်နေကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်မှာ မမယု၏ အဆောင်သို့ ရောက်လျက် ရှိနေလေပြီ။ မမယု၏ ခန်းဆောင်ကြီးမှာ ကော်ဇောနီကြီး ခင်းထားပြီး အလယ်ကောင်တွင် ရွှေချထားသည့် အမွှေးတိုင် ထွန်း ကြေးအုပ်ကြီးကို ချထားလေရာ ကြေးအုပ်ကြီးမှ ခြေထောက်သုံးချောင်းသည် ဆင်နှာမောင်းကြီး သုံးချောင်းနှင့် တူနေလေ၏။ မြောက်ဘက်နံရံအနီးရှိ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ကြက်သွေးရောင် ကော်ဇောသစ်ကြီးတစ်ချပ် ခင်းထားလျက် ထိုအပေါ်တွင် “တိမ်ညွန့်စား နဂါးရုပ်များ” ရေးထားပြီး “အာယုဒီဃ” ဟု စာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားသည့် ပိုးနီအုပ် မှီအုံးများနှင့် လက်ထောက်အုံးများ ချထား လေ၏။ ထိုကော်ဇောနီကြီးပေါ်တွင် အနက်ရောင်နှင့် အဖြူရောင် မြေခွေးရေများကိုလည်း ခင်းထားလေ၏။ ထိုနေရာသို့ မယ်မယ်ရောက်လာ သည့်အခါတွင် မြေခွေးရေ မွေ့ရာများ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် နောက်ထပ် ကော်ဇောများ ထပ်ခင်းပြီး မယ်မယ်တို့၏ မျိုးဆက်မှ သက်တူ ရွယ်တူ အမျိုးသမီး များ ထိုင်ကြရလေ၏။

ထိုနောက်နားတွင် သခင်မဆင့်တို့ ရွယ်တူအမျိုးသမီးများ ထိုင်ရန်အတွက် ခုတင်မီးဖို အသေးစား ကလေးများ ပေါ်တွင် သားမွေး ကော်ဇောများ ခင်းထားလေ၏။ ထိုခုတင် မီးဖိုကလေးများ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မီးခိုးရောင် ရှဉ့်မွှေး အုပ်ကာ ခြေရင်းတွင် ခြေကင်ကြေးပြားခုများ ချထားသည့် ယွန်းကုလားထိုင် ဆယ့်နှစ်လုံးရှိလေရာ ယင်းတို့မှာ ပေါက်ချင်း နှင့် အခြားမိန်းမပျိုများ ထိုင်ရန်ဖြစ်လေ၏။

မမယုသည် မယ်မယ့်အား ရှေးထုံးစံ အစဉ်အလာအတိုင်း လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေ၏။ ကျီယုန်၏ မိန်းမကလည်း အခြားသက်ကြီး ရွယ်အို အမျိုးသမီးများကို ထိုနည်းတူ လက်ဖက်ရည်တည်ခင်းလေ၏။ ထိုနောက်တွင် မမယုသည် သခင်မဆင့်တို့ တစ်သိုက်ကို လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းပြီး ကျီယုန်၏ ဇနီးက အမျိုးသမီးငယ်များကို လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် လီဝမ်းတို့မှာ တစ်ချိန်လုံး ရပ်၍ လိုအပ်သည်တို့ကို လိုက်လံ တည်ခင်း နေရလေ၏။

သခင်မဆင့်နှင့် အခြားသူများသည် လက်ဖက်ရည် အနည်းငယ် သောက်ပြီးလျှင် မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများအား လိုက်၍ လိုအပ်သည် တို့ကို တည်ခင်းနေပြန်လေ၏။ မယ်မယ်သည် သက်ကြီးရွယ်အို အဘွားကြီးများနှင့်

စကား အနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးလျှင် မိမိ၏ သန်လျင်းကို အပြင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထွက်လာကာ မယ်မယ်၏ လက်မောင်းကို လာ၍ တွဲလေ၏။

မမယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“မယ်မယ့်အတွက် ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပါပြီ မယ်မယ်။ နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ မယ်မယ်မပြန်ခင် ထမင်း သုံးဆောင် သွားပါဦး။ ကျွန်မတို့ ဟင်းချက်တာက ငှက်မယ်ချက်တာလောက် မကောင်းလို့လား။”

နတ်ငှက်မယ်က မယ်မယ်၏ လက်မောင်းကို တွဲထားရာမှ

“ကဲပါ မယ်မယ်ရယ်။ မမယု စကားနာထိုး ပြောတာတွေကို နားထောင်မနေပါနဲ့။ အိမ်ကို သွားရအောင်ပါ။”

မယ်မယ်က

“သချိုင်းကန်တော့ပွဲမှာ ညည်းတို့စိတ်ကြိုက် လုပ်ရပြီပဲအေ။ ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့။ ဒီမှာ ထမင်းစားနေရဦး မှာလား။ ပြီးတော့လဲ နှစ်တိုင်း ဟင်းခွက်တွေ ပို့နေတာပဲဥစ္စာ။ အိမ်ကိုပို့လိုက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်။ ပို့ယင်လဲ မနက် ဖြန်မှာ ချန်ပြီးစားလို့ ရတာပေါ့။ ဒီမှာ စားတာနဲ့ စာယင် အိမ်ကို ပို့လိုက်တာက ပိုစားရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုနောက် မယ်မယ်က မမယုကို သတိပေးပြန်သည်မှာ

“ဒီနေ့ည စံအိမ်ဝင်းထဲကိုလဲ စိတ်ချရတဲ့လူတွေကို အကြည့်ခိုင်းထားဦး။ မီးပုံးတွေ ထွန်းထားတော့ မီးထင်းကိစ္စ ကို စိုးရိမ်ရတယ်။”

မမယုက အကြည့်ခိုင်းမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့်အခါတွင် မယ်မယ်တို့လည်း မိမိတို့ သန်လျင်းများပေါ်သို့ အသီးသီးတက်ရန် အိမ်ဆင်ဝင်အောက်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ အမျိုးသမီးများက ကန့်လန့်ကာကြားထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါတွင် သူငယ်တော်များသည် သန်လျင်းထမ်းသူများကို ခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ မမယုနှင့် မမဆင့်တို့ သည်လည်း သူတို့ကို ယွန်းစံအိမ်ကြီး အရောက် လိုက်ပို့ကြလေ၏။ ဗဟိုဝင်းဝကြီး အတိုင်း သန်လျင်းများ ထွက်လာသည့်အခါတွင် လမ်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နိန်စံအိမ်ကြီးနှင့် ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ အဆောင်အယောင်များ၊ အစေတော်များ၊ ပန်တျာသည်များနှင့် တူရိယာ ပစ္စည်းများသည် လမ်းမတစ်လျှောက်တွင် ပြည့်ကြပ်လျက်ရှိလေရာ လမ်းမကြီးမှာ ထိုနေ့အဖို့ လမ်းသွားလမ်းလာများ သွားခွင့်မရဘဲ ပိတ်ထားရလေ၏။

မကြာမီ ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဝင်းတံခါးများမှာ အလယ်ဗဟိုတံခါးမကြီးအထိ အားလုံး ဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့၏ သန်လျင်းများသည် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်တန့်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဗဟို ဝင်းတံခါးကြီးသို့ ရောက်လျှင် အနောက်ဘက်သို့ ချိုးကာ မယ်မယ်၏ အဆောင်များ ရှေ့တွင် သန်လျင်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ကြလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် မယ်မယ်၏ နောက်မှနေ၍ မယ်မယ်၏ ဧည့်ခန်း ဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့ကြရာ ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ ရွှေချည်ထိုးလိုက်ကာများ၊ ဖဲထိုင်ဖုံများဖြင့် ပြင်ဆင် ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အမွှေးတိုင်အိုးကြီး ထဲတွင်လည်း အကျော်၊ နံ့သာဖြူ၊ နံ့သာနီ၊ ကရမက် စသည့် အမွှေး အကြိုင်တို့ မီးရှို့ ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မိမိအတွက် သီးသန့်နေရာတွင် မယ်မယ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အခါ၌ မယ်မယ်နှင့် သက်တူရွယ်တူ အဘွားကြီး နှစ်ဦး ရောက်လာပြီး မယ်မယ်အား နှစ်သစ်ကူးဆုတောင်း မင်္ဂလာစကား ပြောကြားရန် လာကြောင်းဖြင့် အခိုင်း မိန်းမကြီးက ပြောဆိုလေ၏။ မယ်မယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ သူတို့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် နေရာထိုင်ခင်း ပေးကာ လက်ဖက်ရည်များ တည်ခင်းဧည့်ခံလေ၏။ ထိုနောက် မယ်မယ်သည် သူတို့အား အတွင်းဆောင် ပွဲတက်တံခါးအထိ လိုက်ပို့လေ၏။ မိမိနေရာသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ကျီချင်းနှင့် ကျီရုံတို့သည် မယ်မယ်ကို ကန်တော့ရန် ဆွေမျိုးထဲမှ လူငယ်များအား ဦးဆောင်၍ ရောက်လာလေ၏။

“နင်တို့ကို ငါ တစ်နှစ်လုံး ဒုက္ခပေးခဲ့လှပါပြီဟယ်။ မတ်တတ်ကြီးတွေ ရပ်မနေကြပါနဲ့။ သက်သာသလိုသာ နေကြပါ။”

သို့ရာတွင် ယောက်ျားတစ်စု၊ မိန်းမတစ်စု စီတန်းရပ်နေသည့် လူငယ်များသည် မယ်မယ်ပြောသည့်အတိုင်း မထိုင်ဘဲ ကန်တော့ပြီးမှ မိမိတို့နေရာအသီးသီးတွင် ဝင်ထိုင်ကြလေ၏။ ထိုနောက် ဝါစဉ်အလိုက် လက်အောက်ငယ်သား များ၏ ကန်တော့ခံရန် နေရာယူကြလေ၏။ စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးမှ အစေတော်များသည် သူတို့ ရာထူး အဆင့်အတန်း အလိုက် တစ်လှည့်စီ ကန်တော့ပြီးသည့်အခါတွင် နှစ်သစ်ကူး ဆုငွေများ၊ နံ့သာအိတ်များ၊ ရွှေချောင်းနှင့် ငွေချောင်းများ အသီးသီး ရရှိကြလေ၏။ ထိုနောက် မိသားစုထမင်းစားပွဲ ကျင်းပရန်အတွက် ယောက်ျားများက အရှေ့ဘက်တွင် စီတန်း ထိုင်ပြီး မိန်းမများက အနောက်ဘက်တွင် စီတန်းထိုင်ကာ နှစ်သစ်ကူးအရက်ချို ၊ “ပြန်ပေါင်း ဟင်းချို”၊ “မင်္ဂလာသစ်သီး”၊ “ဆုတောင်းပြည့်ကိတ်မုန့်” စသည်တို့ကို စားသောက်လျက်ရှိကြလေရာ မယ်မယ်က နေရာမှထကာ အဝတ်အစား လဲရန် အတွင်းဆောင်သို့

ဝင်သွားသည့် အခါကျမှပင် လူစုကွဲလေ တော့သည်။

ထိုနေ့ည၌ အမွှေးတိုင်များနှင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကိုလည်း ဘုရား
ဝတ်ကျောင်းများနှင့် စားဖိုစောင့်နတ်တို့ကို ပူဇော်ဆက်ကပ်ခြင်း ပြုလေ၏။
သခင်မဝမ်၏ ဝင်းထဲတွင် အမွှေးတိုင်နှင့် စက္ကူရုပ်များကို မီးရှို့ကာ
ကောင်းကင်နတ် နှင့် မြေနတ်တို့ကို မီးပူဇော်လေ၏။ မဟာနန္ဒာ
ဥယျာဉ်အဝင်တံခါး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ကျွဲချိုမီးအိမ်ကြီးနှစ်လုံးကို ထွန်းညှိ
ထားပြီး လမ်းသေးလမ်းမွှားတို့တွင်လည်း မီးပုံးများ ထိန်နေအောင်
ထွန်းညှိထားလေ၏။ စံအိမ်ကြီးရှိ အဆင့်အမြင့်ဆုံးမှ အနိမ့်ဆုံး လူအထိ
အသီးသီးတို့မှာလည်း ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေ၏။
စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ နှင့် ဗျောက်အိုးဖောက်သံ တို့က တစ်ညလုံး
ဆူညံလျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများသည် မနက်
အစောကြီး အိပ်ရာမှထကာ နန်းတော်တွင်းသို့ အခစားဝင်လျှင် ဝတ်သည့်
ဝတ်စုံတို့ကိုဝတ်ဆင်ကာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ အခစားဝင်ရန်နှင့်
မြောက်နန်းမိဖုရား၏ မွေးနေ့ အတွက် မင်္ဂလာနှုတ်ခွန်းဆက်စကား
ပြောကြားရန် အခမ်းအနားဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။ ရွှေနန်းတော်မှ
ပြန်လာ သည့် အခါ၌ မယ်မယ်သည် နိန်စံအိမ်သို့ ကူးကာ ဘိုးဘွားများ၏
သင်္ချိုင်းကို ပူဇော်ကန်တော့လေ၏။ ထိုနောက် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာကာ
လူငယ်များ နှစ်ကူးလာရောက် ကန်တော့သည်ကို ခံယူလေ၏။
ထိုအခမ်းအနားများ ပြီးသည့် နောက်တွင်မူ မယ်မယ်သည် အဝတ်အစားများ
လဲ၍ အနားယူလေ၏။ မိမိအား လာရောက်ကန်တော့မည့် သူများကို
နောက်ထပ်တွေ့ဆုံလက်ခံခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဒေါ်လေးဆွေ၊ ဒေါ်လေးလီ တို့နှင့်
စကားစမြည်ပြောဆိုခြင်း၊ ပေါက်ယု၊ ပေါက်ချင်း၊ ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယု
စသူတို့နှင့် ဖဲကစားခြင်း၊ ကျင်ပစ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေ၏။

စံအိမ်ကြီးသို့ ကန်တော့လာခြင်း၊ မင်္ဂလာနှုတ်ခွန်းဆက်စကား
လာရောက်ပြောဆိုခြင်း၊ ပြဇာတ်များကပြခြင်း၊ ကျွေးမွေးခြင်း
စသည့်ကိစ္စများမှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ခန့်မျှ ကျင်းပခြင်း ပြုသည့်အတွက်
သခင်မဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ် တို့မှာ လာရောက်သည့် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံ
နေရသဖြင့် မအားနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုပွဲပြီးလျှင် စံအိမ် ကြီး
နှစ်အိမ်စလုံးမှာ မီးပုံးပွဲတော်အတွက် မီးပုံးများကို ပြင်ဆင်ချိတ်ဆွဲခြင်းဖြင့်
အလုပ်များလျက် ရှိပြန်လေ၏။ မယ်မယ် အား လဆန်းဆယ့်နှစ်ရက်နေ့
ညနေတွင် ကျိရဲက လည်းကောင်း၊ ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့တွင် ကျိချန်က
လည်းကောင်း၊ ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးကြလေရာ ထိုသို့ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးတိုင်း
မယ်မယ်မှာလည်း ဧည့်ခံပွဲတွင် နေ့ဝက်မျှ အချိန်ကုန်ရလေ၏။

ထိုစဉ်ခွဲပွဲများသို့ မယ်မယ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ မည်သို့ရောက်လာကြသည်ကိုမူ အချိန်မရသဖြင့် အကျယ်မရေးတော့ပြီ။

လပြည့်နေ့ညတွင်မူ မယ်မယ်သည် ဥယျာဉ်ကလေးထဲရှိ ခန်းဆောင်တွင် စားပွဲများကို ပြင်ဆင်ခင်းကျင်း စေပြီးနောက် ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခုကိုလည်း ငှားရမ်းလေ၏။ ထို့ပြင် စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးမှ မိမိ၏ ဆွေမျိုးအားလုံးကို ဖိတ်သည့် ညစာ စားပွဲကြီးတွင် တောက်ပထိန်လက်သည့် မီးပုံးများကိုလည်း ထွန်းညှိထားလေ၏။

အရက်နှင့် အသားကိုရှောင်ထားသည့် ကျီချင်တစ်ယောက် ကို သာလျှင် ထိုပွဲသို့ ဖိတ်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ထား၏။ ကျီချင်မှာ လပြည့်ကျော် နှစ်ရက်နေ့ ဘိုးဘွားသမီးငါး ပူဇော်ပွဲ ပြီးသည့်နောက်တွင် မြို့ပြင်သို့ ထွက်ကာ တစ်ယောက်တည်း တရားအားထုတ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် စံအိမ်တွင် ခဏလာရောက် နေထိုင်စဉ်တွင်လည်း ကျီချင်မှာ အပြင်သို့ထွက်လေ့မရှိဘဲ မိမိအနီးတွင် ဆူညံတီးမှုတ်နေကြသည့် အသံများကို လျစ်လျူပြုကာ အခန်းအောင်းလျက် ရှိလေ၏။

ကျီရှဲမှာမူ မိခင်ဖြစ်သူမယ်မယ်၏ ပွဲသို့ လာရောက်ပြီးနောက် ခဏကြာလျှင် ခွင့်တောင်း၍ပြန်သွားလေ၏။ သူရှိနေလျှင် အားလုံး အနေကျသည့်ကို သိသည့်အတွက် မယ်မယ်ကလည်း ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ကျီရှဲမှာ အပျော် အပါးကို ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ကာ သူ့အချစ်တော်လေးများ၊ မိန်းကလေး များ နှင့်အတူ အကအခုန်တို့ကို ကြည့်ရှုခြင်း၊ သီချင်းနားထောင်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက်ရှိလေ၏။

မယ်မယ်၏အဆောင်ထဲတွင် စားသောက်ပွဲအတွက် စားပွဲ ဆယ်လုံးခန့်ပြင်ထားလေ၏။ စားပွဲတစ်လုံးစီ၏ ဘေးတွင် လက်ဖက်ရည်ခုံ ကလေးများချထားပြီး ထိုလက်ဖက်ရည် ခုံကလေးများပေါ်တွင်မူ အမွှေးတိုင်ထွန်းခွက် တစ်လုံးစီ တင်ထားကာ အထဲတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက သနားချီးမြှင့်တော်မူသည့် အမွှေးတိုင်များကို ထွန်းညှိ ထားလေ၏။ ထိုအနီးတွင် အမွှေးတိုင်သေတ္တာနှင့် ပန်းစိုက်အိုး တစ်လုံးစီ ရှိလေ၏။ အလျားရှစ်လက်မ၊ အနံလေးလက်မ၊ အမြင့်နှစ်လက်မ သုံးလက်မခန့်မြင့်လျက် အထဲတွင် ရေညှိတက်နေသည့် ကျောက်ဆောင် ကလေးများဖြင့် လှပသော ဥယျာဉ်ငယ် ကလေး တစ်ခုစီလည်း ရှိလေ၏။ ထို့ပြင် ယခင်မင်းလက်ထက်တွင် လုပ်ခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များ အကောင်းဆုံး လက်ဖက်ခြောက်ကို ခတ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကရား တစ်လုံးစီကိုလည်း အနောက်တိုင်းဖြစ် ယွန်း လင်ပန်း ပေါ်တွင် တင်၍ ထားလေ၏။

ပန်းကြွဖော်စန္ဒကူးသား ဘောင်တွင် မရန်းရောင် ဇာလိုက်ကာ ခန်းဆီးတစ်ခုကို တပ်ထားပြီး အပေါ်တွင် ပန်းပွင့်များနှင့် လက်ရေးပန်းချီများကို ရွှေချည်ထိုးထားလေ၏။ ဟိုညခေါ် ရွှေချည်ထိုး ပညာရှင် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ဦး ဆူချောင်မှ ရောက်ရှိလာရာ ထိုရွှေချည်ထိုး အပ်ချုပ်သည်မကလေးမှာ ရွှေချည်ဖြင့် ပန်းချီရေးရာတွင် လည်းကောင်း၊ လက်ရေးပန်းချီ ထိုးရာတွင်လည်းကောင်း လက်ရာမြောက်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဟိုည သည် ရွှေချည်ထိုး အထည်များကို ရောင်းရန်မဟုတ်ဘဲ သူကိုယ်တိုင် အပျင်းပြေထိုး တတ်လေ၏။ ဟိုည ထိုးသည့် ပန်းပွင့်များမှာ တန်မင်းခေတ်၊ ဆွန်မင်းခေတ်၊ ယန်မင်းခေတ်၊ မင်မင်းခေတ် စသည့် ခေတ်အဆက်ဆက်တို့တွင် နာမည်ကျော်ခဲ့သည့် ပန်းချီကျော်တို့၏ လက်ရာများကို ကူးယူထိုးခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဟိုည၏ လက်ရာမှာ သာမန် ရွှေချည်ထိုးပညာရှင်တို့၏ လက်ရာများကဲ့သို့ မြင်တွေ့နေကျ တောက်တောက် ပပတွေ မဟုတ်ဘဲ ပန်းပွင့် အနေ အထား၊ ပန်းပုံစံမှစ၍ အနုပညာမြောက်ကာ အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုပန်းခိုင်များ ဘေးတွင်လည်း ထိုပန်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးကဗျာစာဆိုကြီးတို့ စပ်ခဲ့သည့် ကဗျာတိုကလေးများကို ပန်းပိုးချည်အနက်ဖြင့် ရွှေချည်ထိုးထားလေ၏။ ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုစာလုံးများမှာ သေးသည်ဖြစ်စေ၊ ကြီးသည်ဖြစ်စေ ပန်းထိုးထားသည်ဟု မထင်ရဘဲ စုတ်တံဖြင့် ရေးထားသည့်နှယ် ထင်ရလေ၏။ ရောင်းတန်းရောင်းသည့် လက်ရေးပန်းချီများနှင့် များစွာကွာခြား လှပ၏။

ဟိုည၏ ရွှေချည်ထိုး ပန်းထိုးလက်ရာများမှာ လူသိများ၍ ထင်ရှားကာ လိုချင်သူတွေ ဒုနဲ့ဒေး ရှိသည့်တိုင် ဟိုည သည် ထိုလုပ်ငန်းဖြင့် စီးပွား ရှာခြင်းမပြုချေ။ မှူးမတ်များနှင့် သူကြွယ်များပင်လျှင် သူ့လက်ရာကို လိုချင်သည့်တိုင် မရဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။ သူ့လက်ရာမှာ “ဟို” ရွှေချည်ထိုးလက်ရာဟု ကျော်ကြားလျက် ရှိသည့်အတွက် အချို့သော စီးပွားရေး သမားများက အတုလုပ်ကာ ဈေးထဲတွင် လိမ်ညာရောင်းချလျက် ရှိလေ၏။

ဟိုညမှာ အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သဖြင့် သူ့လက်ရာများကို နောက်ထပ်မရနိုင် တော့ချေ။ သူ့ လက်ရာဖြင့်ထိုးထားသည့် ရွှေချည်ထိုးစ တစ်စနစ်စကို ပိုင်သည့်အိမ်များမှ ထိုရွှေချည်ပန်းထိုးထည်များကို ရှားပါးပစ္စည်းအဖြစ် အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ဟိုည၏ ရွှေချည်ထိုးလက်ရာကို မြတ်နိုး သည့် အချို့သော စာပေပညာရှင်တို့က ထိုလက်ရာများကို ရွှေချည်ပန်းထိုးထည်ဟု ခေါ်ခြင်းမှာ လက်ရာ၏ အလှအပနှင့် လိုက်လျောခြင်း မရှိကြောင်း၊ ရွှေချည်ပန်းထိုးသည်ဟု ခေါ်ခြင်းသည် သေးသိမ်လှကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဟိုည၏ ရွှေချည်ပန်းထိုး လက်ရာများကို “အနုပညာ” ဟု ခေါ်သင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တွင် ဟီ ရွှေချည်ထိုးလက်ရာဟု မခေါ်တော့ဘဲ “ဟီအနုပညာ” ဟု ခေါ်ကာ ပစ္စည်းမှာလည်း များစွာတန်ဖိုးကြီးလှပေ၏။ ကျိ မိသားစု ကဲ့သို့ အလွန်ချမ်းသာသည့် အိမ်များမှာပင်လျှင် ထိုလက်ရာမှာ များများ စားစား မရှိဘဲ သုံလေးစသော ရှိလေ၏။ ယင်းတို့အနက် နှစ်ခုကို ယမန်နှစ်ပင်က ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားသို့ ဆက်ခဲ့လေ၏။ ယခု သူတို့အိမ်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် လက်ရာမှာ ဆယ့်ခြောက်မျိုး လိုက်ကာတစ်ချပ် ဖြစ်လေ၏။ မယ်မယ်သည် ထိုရွှေချည်ထိုး လိုက်ကာကို လွန်စွာတန်ဖိုး လေရာ ထိုပစ္စည်းကို အခြားပစ္စည်းများ နှင့်အတူ ထားလေ့မရှိဘဲ စိတ်လက်ကြည်လင်စဉ် ရွှေချည်ထိုးလိုက်ကာကို အလှကြည့်လိုသည့် အခါ သို့မဟုတ် ဧည့်ခံလိုသည့် အခါကျမှသာ ထိုရွှေချည်ထိုး လိုက်ကာကို ထုတ်၍သုံးလေ၏။

ထို့ပြင် ရှေးခေတ်လုပ် ကြွေပန်းစိုက်အိုးကြီးများလည်း အများအပြားရှိလေ၏။ ထိုပန်းစိုက်အိုးပေါ်တွင် “ဟေမန္တ၏ အဖော်သုံးဦး” “ကျောက်ဖြူဆောင်မှ စည်းစိမ်ချမ်းသာ” စသည်တို့ကို သရုပ်ဖော်ထားသည့် ပန်းပွင့်ပုံကြီးများ ရေးခြယ်ထားလေ၏။

ဒေါ်လေးလီနှင့် ဒေါ်လေးဆွေတို့သည် အထူးနေရာတွင် ထိုင်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ရှေ့တွင် ပန်းကြွရုပ်လုံး ဖော်ကာ နဂါးရုပ်ကြီးများ ရေးထားသည့် လိုက်ကာကြီး တစ်ခုရှိပြီး ထို လိုက်ကာခြေရင်းတွင် ခေါင်းအုံးများ၊ မှီအုံးများနှင့် သားမွေးတို့ခင်းထားသည့် ထိုင်ဖုံ နိမ့်နိမ့်ကလေး တစ်ခုရှိလေ၏။ ခေါင်းအုံး၏ဘေးတွင် ရွှေယွန်းစားပွဲတစ်လုံး ချထားပြီး ထိုအပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်အိုးတစ်လုံး၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များ၊ ထွေးခံများ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါများနှင့် မျက်မှန်အိမ် တစ်ခုကိုလည်း ချထားလေ၏။ မယ်မယ်သည် ထို ထိုင်ဖုံလေးပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း စကားစမြည် ပြောလေ့ ရှိပြီး ဇာတ်ကို ကြည့်လိုလျှင် မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်ပြီး ကြည့်လေ့ ရှိပေ၏။

မယ်မယ်က ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ဒေါ်လေးလီတို့အား

“ငါလဲ အရိုးအဆစ်တွေက ကိုက်ချင်တယ်အေ့။ ဒီတော့ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် လဲနေမယ်။ စိတ်မရှိ ကြန့်” ဟု ပြောကာ ဟုပိုကို အနီးသို့ခေါ်ပြီးလျှင် အနှိပ်သည် ဘုကလေးတစ်ခုဖြင့် ခြေသလုံးများကို နှိပ်ခိုင်းလေ၏။

ထိုင်ဖုံရှေ့ ထမင်းစားပွဲ ထားသည့်နေရာတွင်မူ ထမင်းစားပွဲမရှိဘဲ လက်ဖက်ရည်ပွဲလေး တစ်လုံးသာ ချထားပြီး ထိုအပေါ်တွင် လိုက်ကာ ငယ်ကလေးတစ်ခု၊ ပန်းစိုက်အိုး တစ်လုံး၊ အမွှေးတိုင်ထည့် အိုးတစ်လုံး၊ အရက်ချိုခွက်များ၊ ဇွန်းများ၊ တူများ တင်ထားသည့် လှပသော ခြေတံရှည်စားပွဲ ငယ်ကလေး တစ်လုံးတို့ကို တင်ထားလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ချင်း၊

စမ်းယဉ်၊ ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ယုတို့အား ထိုစားပွဲတွင် သူနှင့်အတူ လာရောက်စားသောက်ရန် ခေါ်လေ၏။ ဟင်းတစ်ခွက်ကို စားတော့မည် ဆိုလျှင် မယ်မယ်ကို အယင်ပြရပြီး ကောင်းမည်ထင်လျှင် သူ့ဘေးစားပွဲပေါ်သို့ အတင် ခိုင်းကာ မြည်းကြည့်ပြီးနောက်မှ အခြားလူငယ်လေးယောက် စားပွဲသို့ပို့ပြီး အစားခိုင်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ လေးယောက်ကို မယ်မယ်နှင့် အတူထိုင်သည်ဟု ပြောနိုင်ပေ၏။ သူတို့ အောက်တွင် သခင်မဝမ် နှင့် သခင်မဆင့်တို့ ထိုင်ကြပြီး ထိုနောက် တစ်ဆင့်တွင် မမယု၊ လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ကျီယုန်၏ မိန်းမတို့ ထိုင်ကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်၊ လီဝင်း၊ လီချို၊ စုယဉ်၊ ယင်ချွန်းနှင့် အခြား မိန်းမပျိုများမှာ နောက်ဘက်တန်း စားပွဲများတွင် ထိုင်ကြလေ၏။

အမိုးတွင်ရှိသည့် ကြီးမားသော ထုပ်ကြီးပေါ်မှ ဗေဒါပွင့်ပုံ ဖန်မီးပဒေသာပွင့်ကြီးများ ချိတ်ဆွဲထားပြီးလျှင် ပတ်ပတ်လည်တွင် ရောင်စုံပန်းပွားများ တပ်ဆင်ထားလေ၏။ စားပွဲငယ်များပေါ်တွင်မူ မှောက်ထားသည့် ကြာဖက်ပုံ ယွန်းစလောင်းတပ် အနောက်တိုင်း ကြွေရည်သုတ် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းခုံ တစ်ခုစီ တင်ထားလေ၏။ ထိုကြာဖက်ပုံ စလောင်းများမှာ အရှင်ဖြစ်သည့်အတွက် စားသောက်နေစဉ်တွင် စလောင်းကို ကွယ်ထားလိုက်လျှင် စားသောက်သူများ ဘက်တွင် မှောင်သွားပြီး စင်မြင့်ကိုသာ မီးထိုးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ ပြတင်းပေါက်များနှင့် တံခါးပေါက်များရှိ ကြက်တူရွေးကွက်များကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြတင်းအပေါက်များတွင် ပန်းပွားရောင်စုံ ခြယ်ထားသည့် ရွှေနန်းတော်သုံး မီးပုံးများကို ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ အဆောင်တံစက်မြိတ်နှင့် အမိုးမိုးထားသည့် စကြီများ တစ်လျှောက်တွင်လည်း ကွဲချို မီးအိမ်များ၊ မှန်၊ ဖန်ကုံး၊ ဇာ၊ ပိုးထည်နှင့် ပန်းစက္ကူတို့ဖြင့် လုပ်သည့် မီးပုံးများ၊ ဆေးရေးပန်းခြယ် မီးပုံးများ၊ ရွှေချည်ထိုးထားသည့် မီးပုံးများကို ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ ကျီချန်၊ ကျီလျှံ၊ ကျီဟုန်၊ ကျီဆုန်၊ ကျီချင်၊ ကျီယွန်၊ ကျီလန်နှင့် ကျီချန်းတို့မှာ စကြီတွင်ချထားသည့် စားပွဲများတွင် ထိုင်ကြလေ၏။

မယ်မယ်သည် သူ့ကျွေးမွေးပွဲသို့ ဆွေမျိုးစုဝင်အားလုံးကို ဖိတ်ကြားလေ၏။ သို့ရာတွင် အချို့မှာ အသက်အရွယ် ကြီးလှပြီဖြစ်သည့် အလျောက် ဤသို့သော အပျော်အပါးပွဲမျိုးသို့ မလာနိုင်ကြတော့ပြီ။ အချို့လည်း အိပ်စောင့်မရှိ၍၊ အချို့လည်း နာဖျားမကျန်းဖြစ်၍၊ အချို့လည်း ချမ်းသာသူကို မနာလိုဝန်တုံ့ဖြစ်ကာ ကိုယ့်အခြေအနေကို ရှက်၍၊ အချို့လည်း နတ်ငှက်မယ်ကို မုန်း၍ ကြောက်၍၊ အချို့လည်း လူတောတိုးရဲလေ့မရှိသဖြင့် ကြောက်၍ စသည်ဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် မလာရောက်နိုင်သူတွေလည်း အများအပြားရှိလေ၏။ ကျီမိသားစုသည် ကြီးမားသည့် ဆွေမျိုးသိုက်ကြီး ဖြစ်သည့် အလျောက် သားငယ်ကို ခေါ်လာသည့် ကျီချွန်၏ အမေအိုကြီးကအစ

စုံစုံလင်လင် လာကြ၏။ အမျိုးသားများမှာ ကျီချင်း၊ ကျီယုန်း၊ ကျီချန်း၊ ကျီလင်း စသည့် နတ်ငှက်မယ်၏ လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြသူများသာ ဖြစ်လေ၏။ လူစုံတက်စုံ မလာနိုင်သည့်တိုင် ပျော်စရာကောင်းသည့် ဆွေမျိုးစု စားသောက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေ၏။

ထိုစဉ် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် စားပွဲငယ်ကလေး သုံးလုံးကို အခိုင်းမိန်းမ ခြောက်ယောက်အား အသယ်ခိုင်း လာလေ၏။ စားပွဲကလေးများမှာ သက္ကလတ်နီ အုပ်ထားပြီး ထိုစားပွဲပေါ်တွင် ဒင်္ဂါးစက်ရုံမှ ထုတ်လုပ်ပြီးခါစ အသစ် ကျပ်ချွတ် ဒင်္ဂါးများကို ကြိုးနီဖြင့် ဆွဲထားသည့် ဒင်္ဂါးပြားများ တင်လာလေ၏။ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် စားပွဲနှစ်လုံး ကို ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ဒေါ်လေးလီတို့ ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်ပြီး တစ်လုံးကိုမူ မယ်မယ့်ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်လေ၏။ အခိုင်း မိန်းမကြီးများသည် စံအိမ်ထုံးစံကို သိကြပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ကြိုးနီဖြင့် တွဲထားသည့် ငွေစများကိုဖြုတ်၍ တပ်ထား လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာ “မျှော်စင်တွင် တွေ့ဆုံခြင်း” ဆိုသည့် ပြဇာတ်ကို ကလျက်ရှိနေစဉ် ဖြစ်ပြီး ဇာတ်ထဲတွင် လင်မယား ရန်ဖြစ်၍ ယောက်ျားလုပ်သူ ယုရှေ့က မိန်းမကို ဆူပူနေစဉ် မိန်းမလုပ်သူကလည်း အားကျမခံ ပြန်လှန်ရန်တွေ့ခန်း ဖြစ်လေ၏။

မိန်းမလုပ်သူက

“တော်က နှင်ချလဲ ကျုပ်မှာ အရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့က ပထမ လပြည့်နေ့ တော်ရဲ့။ ဒီနေ့ဆိုယင် ယွန်း စံအိမ် ကြီးက မယ်မယ်က အလှူကြီးပေးတဲ့ နေ့တော့်။ ရှင် မကျွေးလဲ ကျုပ် မယ်မယ့်အိမ်ကို သွားစားနေမယ်” ဟု ကြားဖောက် ၍ ပြက်လုံးထိုးလိုက်သဖြင့် မယ်မယ်တို့ အသိုက်မှာ တဝါးဝါးဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေက “ကလေးမ ကလေးက ပြက်လုံးတွေ ဘာတွေ တော်တော် ပြက်တတ်တာပဲနော်” ဟု ပြောလျှင် နတ်ငှက်မယ်က “ဒါတောင် ကောင်မကလေးက အသက် ကိုးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆို တော်တာပေါ့အေ့။ ဆုလေးဘာလေး ပေးလိုက်ပါ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

ခြင်းတောင်းကလေးသုံးလုံးကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားသည့် အခိုင်းမိန်းမ သုံးယောက်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ စားပွဲပေါ်တွင် ထပ်ထားသည့် ငွေစတွဲများကို တောင်းလေးများထဲသို့ ကျုံး၍ ထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ဇာတ်စင် ဆီသို့ သွားကာ

“မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆွေ့နဲ့ ဒေါ်လေးလီတို့က ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ဆုတော်ငွေ ချီးမြှင့်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ခြင်းတောင်းထဲမှ ငွေစများကို ကြဲချလေရာ ငွေစများမှာ ဇာတ်ခုံတွင် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိလေ၏။

ကျီချန်နှင့် ကျီလျှံတို့သည် ပိုက်ဆံထုပ်များကို နောက်ထပ် ယူလာခဲ့ရန် သူငယ်တော်များကို စေခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

ထိုပိုက်ဆံများအား မည်သို့ ဝေငှသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မယ်မယ်က ရိုးနေသော ပုံပြင်များကို အပြစ်တင်ခြင်း။

နတ်ငှက်မယ်က လူကြီးများ အပျင်းပြေစေရန် လူပြက်လုပ်ခြင်း။

ကျီချန်နှင့် ကျီလျှံတို့က ဆုများပေးရန် မယ်မယ်က ပြောဆိုသည့်အခါ၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အစေတော်များ၊ သူငယ်တော်များကို ခေါ်ကာ ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ ငွေစများကို အကြွဲခိုင်းလေ၏။ မယ်မယ်မှာ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ငွေစတွေ တချွင်ချွင်မြည်ကာ မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကြွချနေသည်ကို ကြည့်၍ ပျော်လျက်ရှိလေ၏။ ကျီချန်နှင့် ကျီလျှံတို့က သူတို့ နေရာမှ ထလိုက်သည့်အခါ၌ သူငယ်တော်နှစ်ယောက်သည် ကျီပြီးခါစ အရက်ချို ထည့်ထားသည့် ငွေအိုးတစ်လုံးကို ယူလာလေရာ ကျီလျှံသည် ထိုငွေအရက်အိုးကို ယူပြီးနောက် အထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ကျီချန်သည် ဒေါ်လေးလီ ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ခွက်ကိုယူကာ ကျီလျှံအား အရက်ချို အထည့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ဒေါ်လေးဆွေကိုသည် ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်ပြီးလိုက်လျှင် အရက် ငွေပေးပြန်လေ၏။ ဆုတောင်း သောက်နေကြသူမှာ လူကြီးနှစ်ယောက်သာ ဖြစ်သော်လည်း ကျီဟုန်နှင့် အခြား လူငယ်များလည်း လိုက်ပါလာကြလေ၏။ လူကြီးနှစ်ယောက်က ဒူးထောက်ထိုင်၍ ကန်တော့သည့်အခါတွင် လူငယ်များလည်း ဒူးထောက်ထိုင်ကြလေရာ ပေါက်ယုမှာလည်း သူတို့နည်းတူ လိုက်၍ ဒူးထောက် ထိုင်လေ၏။

စမ်းယဉ်က သူ့ကို တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တွက်လိုက်ရင်း လေသံ တိုးတိုးဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့လို လိုက်ပြီး ဒူးထောက်ရတာလဲ။ နည်းနည်း ပါးပါးလောက် မသောက်တော့ဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“နောက်တော့ နည်းနည်းသောက်မှာပေါ့” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။ ရှိစမ်းယဉ်က အရက်ချို တစ်ခွက်ကို ငွေပေးသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ဆုတောင်းပြီးသည့်အခါတွင် ကျီချန်နှင့် ကျီလျှံတို့သည် သခင်မ ဆင့်နှင့် သခင်မဝမ် တို့အတွက် အရက်ချိုများ ကို ငွေပေးလေ၏။

“တူမလေးတွေကော” ဟု ကျီချန်က မေးသည့် အခါတွင် သခင်မဝမ် နှင့်

သခင်မဆင့်တို့က

“နေပါစေတော့ကွယ်။ နားပါစေတော့”

ထိုနောက် ကျီချန်နှင့် လူငယ်များလည်း ပြန်သွားကြလေ၏။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်သို့ပင် မတိုင်သေးချေ။ “မီးပုံးပွဲတော် မှ သူရဲကောင်း ရှစ်ယောက်” ဆိုသည့် ပြဇာတ်ကို ကပြလေရာ ပြဇာတ် ပြီးခါနီးတွင် ပေါက်ယုသည် ပြန်ရန် ထလိုက်လေ၏။

မယ်မယ်က

“ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ။ မီးရှူးမီးပန်းတွေ လွှတ်တဲ့အနားကို သိပ်မကပ်နဲ့နော်။ မီးပွားတွေ စဉ်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“သိပ်ဝေးဝေး မသွားပါဘူး မယ်မယ်၊ ဒီနားလေးတင်ပါ”

မယ်မယ်သည် လက်ပါးစေအချို့အား ပေါက်ယုနှင့် လိုက်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုနှင့်အတူ ရှေ့ယွေ၊ ချူဝမ်းနှင့် အစေတော် သူငယ်မကလေးများလည်း ပါသွားလေ၏။

မယ်မယ်က

“မာလာ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ မာလာကိုကော မတွေ့ပါလား။ ကောင်မလေးတွေနဲ့ လွှဲထားပြီး သူကတော့ ဘယ်သွား နေတာလဲ”

သခင်မဝမ်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်လျက်

“မာလာက နေမကောင်း ဖြစ်နေပါတယ် မယ်မယ်။ ပြီးတော့ မာလာ မလာနိုင်သေးပါဘူး မယ်မယ်။ သူ့အမေ မကြာခင်က ဆုံးတော့ အသုဘ ကိစ္စတွေ လုပ်နေပါတယ်”

မယ်မယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆက်၍ပြောသည်မှာ

“သူများအိမ်မှာ ကျွန်ခံနေရတာ ဒီလောက်တောင် မိဘဝတ္တရားတွေ ကျေပွန်နေချိန် ဘယ်ရမလဲအေ။ တကယ်လို့သာ ငါ့အနားမှာ အစေတော် ဖြစ်နေယင် သူ ဘယ်မှာ ဒီလောက်ကြာကြာ သွားရဲပါ့မလဲ။ ခုတော့ တို့စံအိမ်က စည်းကမ်းကို ခပ်လျော့လျော့ လုပ်ထားတော့ သူတို့ကလဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြစ်လာကြတာပေါ့။ တို့မှာလဲ အစေတော်တွေ များနေတော့ တစ်ယောက် မရှိယင်လဲ တစ်ယောက်ရှိတာပဲ ဆိုပြီး သေသေချာချာ မလုပ်ကြတော့ဘူးပေါ့။ ဒီမှာတွင် ထုံးစံ ဖြစ်ပြီး မိဘတို့ဘာတို့ သေယင် သူတို့ကလဲ ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်ကြတော့တာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က

“သူရှိနေသင်လဲ ဒီနေ့ည ဥယျာဉ်ထဲမှာ မီးရှူးမီးပန်း လွှတ်တာတွေကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ဖို့တော့ လူတစ်ယောက် တော့ လိုဦးမှာပါ မယ်မယ်ရဲ့။ မီးရှူးမီးပန်းတွေ လွှတ်ပြီဆိုသင် ဥယျာဉ်ထဲက ကောင်မ ကလေးတွေဟာ အပြင်ကို ခိုးခိုး ထွက်ပြီး ကြည့်တတ်တယ်။ မာလာ တစ်ယောက်ပဲ အဆောင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သင် စိတ်ချရတယ်။ ဒါတွင်မကဘူး။ မောင်လေး ပေါက်ယု မီးပန်းပွဲ ပြန်လာလို့ အိပ်ပြီဆိုသင်လဲ သူ ရှိနေသင် အဆောင်မှာ အိပ်ရာကအစ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်။ တခြား ကောင်မတွေဆိုသင် ပြန်လာသင် ဘာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်ဘူး။ အိပ်ရာကြီးကလဲ အေးစက်လို့၊ မီးတို့ဘာတို့ ကင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်တို့ ဘာတို့ကလဲ အဆင်သင့်မရှိ။ အိမ်ထဲမှာလဲ အားလုံး ဖရီဖရဲနဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ မာလာ့ကို မောင်လေးပေါက်ယုဆီကို ပို့ထားရတာ။ သူရှိနေတယ် ဆိုသင် ငှက်မယ်တို့လဲ မောင်လေး ပေါက်ယုအတွက် မပူရတော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ခေါ်ချင်တယ် ဆိုသင် ငှက်မယ် အခေါ် လွှတ်လိုက်မယ်လေ”

မယ်မယ်က

“ညည်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါတွေ ညည်း အားလုံး သိပြီးသားပါ။ သူ့ကိုလဲ အခေါ်လွှတ်မနေပါနဲ့တော့။ နေစမ်းပါဦး သူ့ အမေကကော ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ။ ငါ မသိလိုက်ရ ပါကလား”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“မယ်မယ်ကလဲ မေ့သွားပြီလား။ တစ်နေ့တုန်းကပဲ မယ်မယ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လာပြောတယ် မဟုတ်လား မယ်မယ်”

မယ်မယ်က အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ရယ်လိုက်လျက်

“အေး ဟုတ်ပေသားပဲ။ ငါကလဲ တယ်မေ့တတ်တာကိုး”

“အသေးအဖွဲ ကလေးတွေကို ဘယ်နှယ်လုပ် သတိထားနေနိုင် ပါ့မလဲ မယ်မယ်ရယ်” ဟု အခြားသူများက ရယ်၍ ပြောကြလေ၏။

ထိုနောက် မယ်မယ်က သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“အင်း ငါ့ဆီကို ရောက်လာတုန်းက ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက စမ်းယဉ်ရဲ့ အစေတော်လေ။ ပြီးတော့မှ တို့မျောက်လောင်းကလေးရဲ့ အစေတော်ဖြစ်ရတာ။ ခုတော့ မျောက်လောင်း ကလေးကြောင့် ကောင်မလေးလဲ လူလည်ကလေးဖြစ်နေပြီ။ ခု သူ့အမေ ဆုံးလျက်သားနဲ့ တို့က ဘာမှလုပ်မပေးဘူး ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ သူ့ မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက တို့ကျွန်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာကပဲ။ ဒီလို ပစ်ထားတယ် ဆိုတော့ တို့အနေနဲ့ ဝတ္တရား ပျက်ကွက်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ သူ့

အမေဆုံးတယ် ဆိုတော့ ငွေစကလေး ဘာလေး အကူငွေ ထည့်မလို့ဟာ ဘယ်လိုကနေပြီး ဘယ်လို မေ့သွားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဟိုတစ်နေ့တုန်းကတော့ ဒေါ်လေးဝမ်က ငွေလေးဆယ်သား ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလောက်ဆိုယင် လုံလောက် ရောပေါ့” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

မယ်မယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လျက်

“အေး ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကောင်းပါလေရဲ့အေ။ ခုဆိုယင် ယုန်ယွမ်း အမေလဲ သေပြန်ပြီ။ သူ့ကိုတော့ သူ့အမေ အသုဘကို မိမှာ မဟုတ်တော့ သူတို့ရွာကို ပြန်မလွှတ်တော့ပါဘူး။ သူတို့ရွာက အဝေးကြီး။ တောင်ပိုင်းမှာ မဟုတ်လား။ ခု သူတို့နှစ်ယောက် ဘဝတူချင်း ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းနိုင်တာပေါ့”

မယ်မယ်က အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ သူတို့အတွက် စားသောက်ဖွယ်များကို အယူခိုင်းလိုက် လေ၏။

“မယ်မယ် မပြောခင်ကတည်းက ယုန်ယွမ်း သွားယူနေပြီရှင့်” ဟု ဟုပိုက ပြောလေ၏။

ထိုနောက် သူတို့သည် စားသောက်လျက်ရှိရင်း ဇာတ်ပွဲကို ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား ပွဲခင်းမှ ထလာခဲ့သည့် ပေါက်ယုသည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ ပေါက်ယု သည် သူ့ အဆောင်သို့ ပြန်သွားသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် အထိန်းတော်ကြီးများသည် ဆက်မလိုက်ကြတော့ဘဲ ဥယျာဉ်ဝင်းဝဆောင်ရှိ မီးဖိုတွင် ထိုင်ရင်း ဥယျာဉ်တွင်း လက်ဖက်ရည်ကျိုပို့သည့် မိန်းမကြီးနှင့် ဖဲကစား ကျန်ရစ် ခဲ့ကြ လေ၏။

မိမိ၏ ဝင်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ဝင်းကြီး တစ်ခုလုံး မီးတွေ ထိန်လင်းလျက် ရှိသည့်တိုင် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်ကို ပေါက်ယု တွေ့ရလေ၏။

“အားလုံး အိပ်ပျော်နေကြပြီ ထင်တယ်။ လာ သခင်လေး။ ကျွန်မတို့ ဒီကောင်မတွေကို သွားပြီး ခြောက်ချည် ကြရအောင်”

ခန်းဆောင်ရှေ့ရှိ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့တွင် ခြေဖျားထောက်ပြီး ဝင်လာခဲ့ကြပြီး အထဲသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည့် အခါတွင် မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် လဲလျောင်းနေသည့် ယုန်ယွမ်းနှင့် မာလာကို တွေ့ရပြီး အခိုင်း မိန်းမကြီး သုံးလေးယောက် မှာလည်း ခုတင်မီးဖို တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုင်ရင်း အိပ်ငိုက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူတို့အားလုံး အိပ်ပျော်နေသည်ဟု ပေါက်ယုထင်လိုက်မိ၏။
ပေါက်ယုသည် သူတို့ကို သွားနှိုးတော့မည်ဟု အနီးသို့ကပ်လာစဉ် ယုန်ယွမ်းက
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“လောကကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တာ
မဟုတ်ပါဘူး ညည်းဆိုယင် ဒီစံအိမ်ကြီးထဲမှာ။ ညည်းမိဘတွေက
အပြင်ဘက်မှာ။ ပြီးတော့ သူတို့ကလဲ ခရီးတွေ အနှံ့သွားနေရတာ။
သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်တုန်းမှာ ဒီလိုပြုစုဖို့ အခွင့်အရေး ရလိမ့်မယ်လို့
ဘယ်ထင်ခဲ့ပါ့မလဲ။ ဟော ခုတော့ ညည်းအမေက အိမ်မှာတင် ဆုံးသွားတော့
သူ့အသုဘ ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချနိုင်ခဲ့တယ်”

မာလာက

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အမေ အသက်ထွက်တုန်းမှာ ငါအနားမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့
ငါ တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ သခင်မကြီး ကလဲ ငါ့ကို
ငွေလေးဆယ်သား ပေးတယ်အေ့။ ငါ့ကို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့
အတွက် အမေကို ဒီလောက် ပေးတဲ့ငွေဟာ မနည်းပါဘူးအေ။ ဒီလောက်
ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်တောင် မမျှော်လင့်ပါဘူး”

ပေါက်ယုက ရှေ့ယွေ့ ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဒီမှာ ယုန်ယွမ်း ရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး။ ခုနေ ငါ
ဝင်သွားယင်တော့ ယုန်ယွမ်း ချက်ချင်း ထပြန်သွားမှာပဲ။ လာပါဟာ။
သူတို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင် ပြောနေကြပါစေ။ မာလာ
တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတုန်း ခုလို လာနေဖော်ရတော့ တော်သေးတာပေါ့”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ခန်းဆောင် အပြင်ဘက်သို့ အသာ ပြန်ထွက်
လာခဲ့ကြ လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျောက်ဆောင် အနားသို့ ရောက်လျှင်
ကျောက်ဆောင် အကွယ်သို့ သွားကာ ဝတ်ရုံကို မလိုက်လေ၏။

ရှေ့ယွေ့ နှင့် ချူဝမ်းတို့က သူတို့မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့
လွှဲလိုက်ကြလေ၏။

“သခင်လေး၊ ဝတ်ရုံကို အရမ်း မလှန်လိုက်နဲ့လေ။ ထိုင်ခါနီးမှ မထိုင်၊
နို့မို့ယင် ဗိုက် အအေးမိနေဦးမယ်” ဟု ချူဝမ်းနှင့် ရှေ့ယွေ့ တို့က
အော်၍ပြောကြလေ၏။

ပေါက်ယု ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် အခိုင်းမိန်းမနှစ်ယောက်သည်
အနားသို့ ရောက်လာကာ “ဘယ်သူ တွေလဲ” ဟု လှမ်းအော်လေ၏။ ချူဝမ်းက

“သခင်လေး ပေါက်ယုပါ။ သိပ်အော်မနေနဲ့။ သခင်လေး
လန့်သွားလိမ့်ဦးမယ်”

“ဪ ဟုတ်လား။ သိပါဘူးအေ။ တို့က ဘယ်သူများလဲလို့။ ညည်းတို့လဲ ဒီပွဲတော်မှာ တော်တော် အလုပ်များနေ ကြမှာပေါ့ ဟုတ်လား။”

သူတို့ချင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသည့် အခါတွင် ရှေ့ယွေ့က ဘာပစ္စည်းတွေ ယူလာသနည်းဟု လှမ်းမေးလေ၏။

“သခင်မပေါက်ချင်းနဲ့ မလေးထိုက်ယုတို့ အတွက် မယ်မယ်က ပေးလိုက်တဲ့ မုန့်နဲ့ သစ်သီးတွေပါ။ သခင်လေး ပေါက်ချင်းနဲ့ မလေး ထိုက်ယုတို့ကို မယ်မယ်က အပေးခိုင်းလိုက်လို့”

“အလို၊ ခု ကနေတဲ့ဇာတ်က ဘယ်မှာ “သူရဲကောင်းရှစ်ယောက်” ဟုတ်လို့လဲ။ “ပဉ္စလက်သေတ္တာ” ဇာတ်ပါလား။ ခု တို့ချင်ဟွာ နတ်သမီး က ဘယ်က ဆင်းလာလေသလဲ မသိဘူး” ဟု ချူဝမ်းက ပြောလေ၏။

(ယုန်ယွမ်း၏ ဆွေမျိုးနာမည်မှာ ချင်ဖြစ်ပြီး မာလာ၏ဆွေမျိုး နာမည်မှာ ဟွာဖြစ်သည်။)

ပေါက်ယုသည် ရှေ့ယွေ့နှင့် ချူဝမ်းတို့အား မိန်းမနှစ်ယောက် သယ်လာသည့် အုပ်များကို အဖွင့်ခိုင်းလေ၏။ ဤတွင် မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်က ရွက်လာသည့်အုပ်များကို ချပေးလေ၏။ အုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် သစ်သီးများ၊ သကြားလုံးများ၊ ကိတ်မုန့်များနှင့် ထမင်းပွဲမှ ပို့လိုက်သော ဟင်းခွက်များကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဆက်လာခဲ့လေ၏။ မိန်းမလေး နှစ်ယောက်က အုပ်များကို ပြန်ပိတ်ပေးလေ၏။ မိန်းမကြီး များသည် အုပ်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်၍ ထွက်သွားကြလေ၏။

“မိန်းမကြီးတွေက တော်တော်ပါးတယ်နော်။ လည်လဲလည်တယ်။ အမှန်ကတော့ ပွဲတော်အတွင်းမှာ သူတို့ တော်တော် ဖားနေတာ။ ဒါတောင်မှ ညည်းတို့တစ်တွေ ဒီရက်မှာ တော်တော် အလုပ်များမှာပဲ နော်တဲ့။ မိန်းမကြီးတွေက အလုပ်များဟန်ဆောင်ပြီး ညာနေတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ရှေ့ယွေ့က

“ဒီမိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က တော်ပါတယ်။ တခြားမိန်းမကြီးတွေကတော့ မပြောနဲ့တော့။ ရိုင်းလိုက်တာကလဲ လွန်ရော”

“နင်တို့က ဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းမလေးတွေပဲဟာ။ သူတို့လို အောက်တန်းစား မိန်းမကြီးတွေကို ခွင့်လွှတ်မှပေါ့”

ထိုအချိန်၌ကား သူတို့သည် ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာခဲ့ လေပြီ။ ပေါက်ယုကို အရှာခိုင်းလိုက် သော်လည်း ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါးမှ အဆောင်တွင် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ဖဲကစားနေကြသည့် အခိုင်း

မိန်းမကြီးများ သည် ပေါက်ယုကို မြင်သည်နှင့် ထိုင်ရာမှထကာ ဥယျာဉ်ကလေးထဲရှိ စားသောက်ခန်းဆောင်သို့ ထ၍ လိုက်လာခဲ့ကြ လေ၏။ ခန်းဆောင်ထဲတွင် အစေတော်သူငယ်မကလေး နှစ်ယောက်တို့မှာ တစ်ယောက်က ရေနွေးဇလုံကို ကိုင်လျက်၊ တစ်ယောက်က မျက်နှာသုတ် ပဝါနှင့် လိမ်းဆေးဘူးကို ကိုင်လျက် စောင့်နေကြသည်မှာ အတန်ကြာ ခဲ့လေပြီ။

ချူဝမ်းက ရေနွေးဇလုံထဲသို့ လက်နှစ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကောင်မတွေ ဒီလောက်တောင် နမော်နမဲ့ နိုင်ရသလားဟင်။ ညည်းတို့ ဇလုံထဲက ရေကဖြင့် အေးစက်နေပြီ”

“ရာသီဥတုက သိပ်အေးလို့ရှင်။ ကျွန်မ အေးမှာကြောက်လို့ ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူကြီးကို ယူလာတာ။ ဒါပေမယ့် ရာသီဥတုက သိပ်အေးတော့ ဒီရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ အေးသွားတယ်ရှင်”

ထိုစဉ် ကံအားလျော်စွာပင် အထိန်းတော် တစ်ယောက်သည် ရေနွေးအိုးတစ်လုံးကို သူတို့အနီးသို့ ယူလာလေ၏။ အစေတော်မလေး တစ်ယောက်က

“အဘွားရယ်။ ရေနွေးလေး နည်းနည်း မရဘူးလား”

“မယ်မယ့်ဖို့ လက်ဖက်ရည်နှပ်မလို ယူလာတာတော့။ ညည်းတို့ဘာသာ ညည်းတို့သွားယူချေ။ ဒီလောက် ကလေးမှ သွားမယူနိုင်ကြတော့ဘူး တဲ့လား။ ဖဝါးတော်နုနု သွေးခြည်ဥမှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့”

ချူဝမ်းက

“ဘယ်သူ့ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းပေးခဲ့ရှင်။ မပေးခဲ့ယင် မယ်မယ့်ဖို့ ယူလာတဲ့ ကရားထဲက ရေနွေးတွေကို အကုန် လောင်းထည့်လိုက်မှာ။ ဒီမှာ သခင်လေး မျက်နှာသစ်စရာ ရေနွေး မရှိလို့”

ချူဝမ်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည့်အခါတွင် အထိန်းတော်ကြီးသည် ရေနွေးကို လောင်းထည့်ပေးလေ၏။ ချူဝမ်းက

“တော်ပြီ၊ တော်လောက်ပြီ။ ဒီမှာ အဘွားကြီး၊ လိမ်ချင်ယင်လဲ လူကို ကြည့်လိမ်ပါနော်။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီး ရောက်ပြီး ဉာဏ်လေး ဘာလေးလဲ သုံးပါဦး။ မယ်မယ့်ဖို့ ယူလာသလေး ဘာလေးနဲ့ ဟင်း။ မသိများ မသိယင် ခက်မယ်။ အားအားယားယား ရှိလို့များ ဖမ်းတောင်းတယ် ထင်သလား”

အထိန်းတော်ကြီးကပြုံး၍ တောင်းပန်သည့် အသံဖြင့်

“ကျုပ်တို့က မျက်စိမှုန်တော့ ဘယ်သူတွေမှန်း မသိလိုပါတော်”

ပေါက်ယု လက်ဆေးပြီးသည့် အခါတွင် အစေတော်မလေး

တစ်ယောက်က လက်ပေါ်သို့ အမွှေးဆီ တင်ပေး၏။ ပေါက်ယုက လက်ကို ပွတ်သည်။ ဤတွင် ချုံဝမ်းနှင့် ရှေ့ယွေ့တို့ကလည်း သူတို့လက်များကို ရေနှေးဖြင့် ဆေးကြောကာ အမွှေးဆီကို ပွတ်ပေးလေ၏။ ထိုနောက် သူတို့သည် ခန်းဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် နွေးထားသည့် အရက်ချိုကို အယူခိုင်းကာ ဒေါ်လေးလီနှင့် ဒေါ်လေးဆွေတို့နှင့် ဆုတောင်း သောက်ရန် လာခဲ့ရာ သူတို့နှစ်ယောက်က ပေါက်ယုကို ဆီးကြို၍ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။

“ကဲ မောင့်အစ်မတွေ ညီမတွေရဲ့ ခွက်တွေထဲကို လိုက်ထည့် ပေးစမ်းပါဦး။ သူတို့သောက်အောင် တိုက်နိုင် မတိုက်နိုင် ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

မယ်မယ်သည် ထိုသို့ပြောဆိုကာ သူ့အား ငှဲ့ပေးလိုက်သည့် ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့က ထိုအတိုင်း လိုက်သောက်သည့်အခါ၌ ဒေါ်လေး လီ မှာလည်း သူ့ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်ရလေ၏။

“ကဲ မောင့်ညီမတွေ အစ်မတွေကို လိုက်ငှဲ့ပေးလိုက်ပါဦး။ သူတို့ သောက်အောင် တိုက်နိုင် မတိုက်နိုင် ကြည့်ရဦး မှာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် သူတို့ခွက်များထဲ လိုက်ထည့်ပေးလေ၏။ ထိုက်ယုကို ပေးသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုက ငြင်းပယ် ကာ ပေါက်ယု၏ နှုတ်ခမ်းသို့ ဖန်ခွက်တေးပေးလိုက်သည်တွင် ပေါက်ယုသည် တစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက် လေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုက ထိုက်ယုအတွက် တစ်ခွက် ငှဲ့ပေးပြန်လေ၏။

“မောင်ကလဲ အရက်ချိုကို အအေးမသောက်နဲ့လေ။ အရက်ချို ဆိုတာ ပူပူလေး သောက်ရတယ်။ နို့မို့ယင် မကြာခင် လက်တွေတုန်ပြီး စာမရေးနိုင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ လေးပစ်ယင် လက်တုန်တတ်တယ်”

“ဟင့်အင်း မောင်အရက်ချိုကို အအေးမသောက်ပါဘူး။”

“ငှက်မယ် သိပါတယ်ကွယ်။ မောင် လက်တုန်နေတာကို ကြည့်လိုက်ယင် သိတာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် ကျီယုန်၏ မိန်းမ တစ်ယောက်မှ လွဲလျှင် ကျန်လူများ အားလုံး၏ အရက်ချိုခွက်များကို ငှဲ့ပေးပြီးနောက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ ကျီချန်နှင့်တကွ အခြားသော အမျိုးသားများနှင့် ဆုတောင်း အရက်သောက်လျက် အတန်ကြာ စကားပြောဆိုနေလေ၏။ ထိုနောက် ခန်းဆောင်ထဲရှိ မိမိနေရာသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ထိုစဉ် ဟင်းချို ရောက်လာပြီးနောက် နှစ်သစ်ကူး ပေါက်စီများ

လာလေ၏။ မယ်မယ်က

“ကချေသည်တွေလဲ နားချင်နားတော့လို့ ပြောလိုက်ပါဟယ်။ မနားခင် ဟင်းချိုပူပူနဲ့ အစားအသောက်လဲ ပူပူ ကလေး ကျွေးလိုက်ကြပါ”

မယ်မယ်သည် ကချေသည်များအား သွားရည်စာများပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဇာတ်ပွဲ ပြီးသွားသည့်အခါတွင် အကြပ်မိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် ကွက်စိပ်ဟောမည့် မိန်းမကြီး နှစ်ယောက် ကို ခေါ်လာခဲ့ကာ ခွေးခြေနှစ်လုံးကို ချပေးလေ၏။ ခွေးခြေပေါ်သို့ အထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် စောင်းတစ်လက်နှင့် ပလွေတစ်ခု ပေးလေ၏။ မယ်မယ်က မည်သည့်ဇာတ်မျိုးကို နားထောင်လိုသနည်းဟု ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ဒေါ်လေးလီတို့ကို မေးလေ၏။

“ဘယ်ဇာတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မယ်မယ်ရယ်”

မယ်မယ်က မည်သည့် ဇာတ်လမ်းမျိုး အသစ် ရှိသနည်းဟု ကွက်စိပ်ဟောမည့် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် အား မေးလေ၏။

“တစ်ဇာတ်က တန်မင်းဆက် ခေတ်ကပါ။ နောက်တစ်ဇာတ် ကတော့ မင်းငါးဆက် ခေတ်ကပါ”

“အမည်ကကော”

“ ‘နတ်ငှက်ကြင်ရာရှာခန်း’ ဆိုတဲ့ ဇာတ်ပါ”

“အင်း နာမည်ကတော့ ကောင်းပေသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ နတ်ငှက် ကြင်ရာရှာခန်းလို့ ခေါ်တာတဲ့လဲ။ ကဲ ဘာ အကြောင်းလဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ကောင်းယင်လဲ နားထောင်ရတာပ”

“တန်မင်းဆက်ခေတ် ကုန်ခါနီးက ရှိခဲ့တဲ့ ဝမ်ချွန်း ဆိုတဲ့ ကြေးရတတ် တစ်ယောက် အကြောင်းပါ။ သူ့ဆွေမျိုးစု တွေက ချင်လင်းမြို့ကပါ။ မင်းနှစ်ပါး လက်ထက်မှာ ဝန်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းပြီး အသက်ကြီးတော့ အနားယူပါတယ်။ သူ့မှာ ဝမ်ဆီဖန်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။

“အလို တို့အိမ်က မျောက်မဂျမ်းတော ငှက်မယ် (ဆီဖန်) နဲ့ နာမည် အတူတူ ဖြစ်နေပါကလား”

အထိန်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်က ကွက်စိပ်ဟောမည့် အသွားကြီး တစ်ယောက်ကို တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တွက်လိုက်ရင်း

“အဲဒါက ကျုပ်တို့အိမ်က ဒုတိယသခင်မလေးရဲ့ နာမည်တော့၊

သတိထား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးအေ။ ဆက်သာပြောပါ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

ကွက်စိပ်ဟောသည့် မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်တောင်းပန်လေ၏။

“အကျွန်တို့လဲ သေဖို့သာ ကောင်းပါတော့တယ်တော်။ ဒီနာမည်က သခင်မလေးနာမည်မှန်း အကျွန်တို့ မသိရိုး အမှန်ပါ”

(ပဒေသရာဇ် တရုတ်ပြည်တွင် ကိုယ့်အရှင်သခင်များ အမည်တူမမှည့်ရ။ တူလျှင် ပြောင်းပစ်ရသည်။)

“ဘာဖြစ်သလဲ။ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားတဲ့။ ဟောသာ ဟောပါ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

ဤတွင် ကွက်စိပ်ဟောသည့် မိန်းမကြီးက ဆက်ပြောလေ၏။

“တစ်နှစ်ကျတော့ အဖေလုပ်တဲ့လူက သူ့သားကို စာပြန်တော်ပွဲ ဝင်ဖို့ ရွှေမြို့တော်ကို လွှတ်လိုက်သတဲ့။ ရွှေမြို့တော်ကို ထွက်အလာလမ်းမှာ မိုးကြီးလေကြီးကျလို့ ရွာတစ်ရွာမှာ ဝင်ပြီးခိုတော့ လီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ပါ သတဲ့။ အဲဒီလူက သူ့အဖေနဲ့လဲ မိတ်ဆွေဆိုတော့ အဲဒီ သူငယ်ကလေးကို အိမ်ဦးမှာခေါ်ပြီး ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ပါသတဲ့။ သူ့မှာ သားယောက်ျားလေးရယ်လို့ မရှိဘဲ ရှူလွမ် ဆိုတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိပါသတဲ့။ အဲဒီ ကလေးမ ကလေးက စောင်းလဲတော်၊ စစ်တုရင်လဲ ကျွမ်းကျင်၊ ပန်းချီတို့ လက်ရေးပန်းချီတို့မှာလဲ တတ်ကျွမ်းပါသတဲ့”

“ဪ ဟုတ်ပြီ။ ငါမှတ်မိပြီ။ ဒီလောက်ဆိုယင် တော်ပါတော့အေ။ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ကျန်တာတွေ မှန်းလို့ ရပါပြီ။ ဝမ်ဆီဖန် ဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးက အဲဒီ ရှူလွမ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို လက်ထပ်ချင်တယ် ဆိုပါတော့” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

“ဒါဖြင့် ဒီဇာတ်လမ်းကို မယ်မယ် ကြားဖူးပြီ ဆိုပါတော့”

ဟု ကွက်စိပ်ဟောသည့် မိန်းမကြီးက ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

“ဒီဇာတ်လမ်းကို အယင်တုန်းက မကြားဖူးယင်လဲ မယ်မယ် ကတော့ အဆုံးကို မှန်းတတ်ပါတယ်တော်” ဟု တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလေ၏။

မယ်မယ်က

“ဇာတ်တွေက ဆင်တူတွေချည်းပဲ။ တစ်ခါလာလဲ မဲပြာပုဆိုး ချည်းပါပဲ။ တစ်ဇာတ် မလာလိုက်နဲ့။ လာလိုက်ယင် ယောက်ျားလေးက ပညာတတ်။ သုခမိန့်။ စာတတ် ကျမ်းတတ်။ မိန်းကလေးက နန်းတွင်းသူ မိန်းမချောတွေပဲ

မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးဆိုယင် အထက်တန်းစား မျိုးမျိုး မတ်မျိုးက လာတာဖြစ်ရမယ်။ လွှတ်တော်အမတ်ကြီးသမီးတို့၊ အရာရှိကြီးသမီးတို့ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ အမျိုးကောင်းသမီးဆိုတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ရမယ်။ စာပေကျမ်းဂန် ကျွမ်းကျင် ရမယ်။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိထဲက ဖြစ်ရမယ်။ ရုပ်ကလဲ သိပ်ချောတော့ သူ့ကို မြင်တဲ့ ယောက်ျားကလေးဟာ တစ်ခါတည်း သူ့ကို မျက်စိကျသွားပြီး အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ စိတ်ကူးလာကြတယ်။ အဲဒီအခါ ကျတော့ မိဘတွေ ဘာတွေကိုလဲ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဆိုတာတွေကိုလဲ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ကျမ်းဂန်စာပေ တွေ ဘယ်လောက်ပဲ တတ်တယ် ပြောပြော၊ ဉာဏ်ပညာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိတယ် ဆိုဆို စိတ်ကူးပေါက်ရာတွေကို လုပ်တော့တာပဲ။ ပညာတွေတတ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ဟာ သူခိုးဖြစ်ပြီဆိုယင် ပညာတတ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် သူ့ကို အပြစ်က လွှတ်မယ်တဲ့လား။ ဒီတော့ ရှေးကပြဇာတ်တွေ၊ ကွက်စိပ်ဆရာတွေ ဟောတဲ့ဇာတ်တွေ ဟာ ရှေ့နဲ့နောက် မညီဘဲဖြစ်နေကြတယ်။

“ပြီးတော့ မျိုးမတ်သမီးတွေတွင် ကျမ်းဂန်စာပေတွေကို တတ်တာလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့အဖေ ကျတော့လဲ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ သူ့အဖေဟာ ရာထူးက အနားယူသွားတဲ့ နောက်မှာတော့ သူ့သမီးကို အထိန်းတော် တွေ၊ အချောတော်တွေ၊ အစေတော်တွေနဲ့ ထားနေတယ်။ အဲဒီ ဇာတ်ဝတ္ထု တွေထဲမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးလုပ်တဲ့ ကောင်မကလေးနဲ့ သူ့လူယုံတော် အစေတော်တစ်ယောက် အကြောင်း တွေလောက်ပဲ ဖော်ပြထားပြီး တခြားလူတွေ အကြောင်းတော့ ဘာမှ ရေးမထား ပြောမထားကြဘူး။ တခြားလူတွေက အဲဒီအချိန်မှာ ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘာတွေကိုင်နေ ကြသလဲ ဆိုတာ ဘာမှမသိရဘူး။ ဒါကလဲ ရှေ့နောက် မညီညွတ်ဘူး။”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။

“မယ်မယ်ကတော့ ရှေး ဇာတ်ဝတ္ထုတွေကို သိပ် ပြစ်တင်ဝေဖန် နေပြီ” ဟု တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။

“ပြစ်တင်ရမယ်။ ဒီဇာတ်ဝတ္ထုတွေကို ရေးတဲ့ စာရေးဆရာဟာ တခြားလူတွေ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ချမ်းသာတာ၊ ရာထူးရာခံ ရှိတာတွေကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ အဲဒီလူတွေဆီမှာ အခွင့်အရေးတို့ ဘာတို့ကို တောင်းတော့ မရဘဲ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ဒီတွင် သူတို့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလူတွေကို သိက္ခာကျစေတဲ့ ဇာတ်လမ်း တွေကို လုပ်ကြံ ဖန်တီး ရေးကြတော့တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ သူတို့ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို သူတို့ဘာသာ အဟုတ်ထင်ပြီး ငယ်ငယ်ချောချော

အမျိုးကောင်းသမီး ကလေးတွေကို ရချင်ကြတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် သူတို့ဟာ အဲဒီလို ဇာတ်ဝတ္ထု တွေကို ရေးပြီး သူတို့စိတ်ကိုသူတို့ ဖြေနေကြတယ်။

“ဒါပေမယ့် တကယ်က သူတို့ဟာ ပညာရှိ သုခမိန် မှူးမတ်တွေရဲ့ မိသားစုတွေအကြောင်း၊ သူတို့ဘဝ အကြောင်းကို သိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ သူတို့ရေးနေတဲ့ တကယ့် အထက်တန်းစား မိသားစုကြီးတွေ အကြောင်းကို မပြောနဲ့၊ မယ်မယ်တို့လို အလယ်အလတ်တန်းစား မိသားစုတွေအကြောင်းကိုတောင် သူတို့ သိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရေးတဲ့ စာတွေထဲမှာ ပါတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တကယ့်ဘဝမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ တကယ် ကတော့ သူတို့ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ ဘာမှ ယုတ္တိမရှိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မယ်မယ်တို့မှာ ဒီလိုဇာတ် ဝတ္ထုတွေကို ဟောခွင့်လဲ မပေးဘူး။ မိန်းကလေးတွေကိုလဲ နားထောင်ခွင့် ပေးလေ့မရှိဘူး။ ခုတော့ မယ်မယ်လဲ အသက်ကြီးပြီ။ ကလေးမ လေးတွေကလဲ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သူတို့ ဘာသာသူတို့ ရောက်နေလေတော့ အပျင်းပြေသဘောနဲ့ ကွက်စိပ်နှစ်ပုဒ် နားထောင်မလားလို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခု မိန်းကလေးတွေ ရောက်လာပြီဆိုတော့ သူတို့ရှေ့မှာ နားထောင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ နေပေ့စေတော့”

“အထက်တန်းကျတဲ့ မိသားစုတွေအတွက် ဒီလိုလုပ်တာ သိပ်မှန်တာပေါ့ မယ်မယ်။ မယ်မယ်တို့ အိမ်မျိုးမှာ မပြောနဲ့။ တောမြို့မှာရှိတဲ့ ကျွန်မတို့လို အိမ်မျိုးမှာတောင် ဒီလို ကွက်စိပ် ဇာတ်ဝတ္ထုတွေကို နားထောင်လေ့ မရှိကြဘူး” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာကာ အရက်ချိုကို လိုက်ငဲ့ပေးလျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ မိငှက်မယ်။ တော်ပြီဟဲ့။ အရက်ချို ကလဲ အေးစက်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းတော့....”

“တော်ပါတော့ မယ်မယ်ရယ်။ ရှေ့ ဟောဒီမှာ အရက်ချိုက နည်းနည်းတော့အေးနေပြီ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ် နည်းနည်းသောက်လိုက်ပါဦး။ ခုလောက်ဆို အာခြောက်လောက်ရောပေါ့။ သူတို့ ကွက်စိပ် ဇာတ်ဝတ္ထုတွေ မကောင်း ကြောင်းကို နောက်ထပ်ပြောနိုင်အောင် ဒါလေးကို နည်းနည်း သောက်လိုက်ပါဦး မယ်မယ်။ ခု မယ်မယ် ပြောတဲ့ ကွက်စိပ် ကတော့ ခု ရွှေလက်ထက်တော် ဒီအချိန်၊ ဒီနာရီ၊ ဒီဗီဇနာ၊ ဒီနေရာမှာဖြစ်ပျက်တဲ့ “အလိမ်အညာဝတ္ထုများကို ဝေဖန် ရှုတ်ချခြင်း”ဆိုတဲ့ ကွက်စိပ်ဇာတ်လမ်းကလေးပေါ့။ ကျွန်မတို့ မယ်မယ်ဟာ ပါးစပ်တစ်ပေါက်တည်းသာ ရှိပေမယ့် မိသားစု နှစ်ခုကို ကိုယ်စားပြုပြီး

ပြောနိုင်ပါတယ်။ အပွင့်နှစ်ပွင့်ဟာ ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်မှာတွင် ပွင့်နိုင်လေတော့ ကျွန်မတို့ လဲပဲ ပထမအကြောင်းကိုပဲ ပြောကြသေးတာပေါ့။ ကဲ ဒီတော့ အမှန်မဟုတ်သော်လဲ သဏ္ဌာန်လုပ်ယင် သရုပ်နဲ့ တူရလေအောင် မီးပုံးပွဲတော်နဲ့ ဇာတ်ပွဲကိုသွားမယ်၊ ကိုင်း ရွာစားရေ ပတ်တီးလေးနဲ့ ပို့လိုက်စမ်း၊ ပို့ပြီးတစ်ခါ ပိုင်အရက်ချိုချို ကလေးကို တစ်ခွက်တစ်ဖလားသောက်ပြီး အထက်ကား အောက်၊ အောက်ကား အထက်ဖြစ်နေတဲ့ ကွက်စိပ်ဇာတ်ဝတ္ထု တို့ကို ရှေးပဝေသဏီခေတ်မှ စ၍ ယနေ့ခေတ်အထိ ဝေဖန်ပြစ်တင်တော်မူပါ မယ်မယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ဇာတ်ထဲတွင် ပြောသည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အရက်ခွက်များကို လျှောက်ငဲ့ရင်း ပါးစပ်ကလည်း ဇာတ်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုသွားရာ ကြားသူ မြင်သူ အပေါင်းမှာ သူ ဟန်ပန်ကိုကြည့်၍ တဝါးဝါးရယ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်တို့ ကတော့ အပြောကလဲ တော်ပါပေ။ အာဝဇ္ဇန်း ကလဲ ကောင်းပါပေ။ မလေးငှက်မယ်သာ ကွက်စိပ်ဟောစားယင်တော့ ကျွန်မတို့တောင် ထမင်းအိုးကွဲရချည်ရဲ့” ဟု တစ်ယောက်ကပြောလေ၏။

“သိပ်လဲ ထ မနေကြနဲ့နော်။ အထဲမှာ ယောက်ျားတွေရှိတယ်။ တို့ချည်းမဟုတ်ဘူး” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက သတိပေး လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“အထဲမှာ ယောက်ျားဆိုလို့ အစ်ကို ကျီချန်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ ဒေါ်လေးဆွေရဲ့။ အစ်ကိုကျီချန်ဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နောက်ဖော်နောက်ဖက်၊ ပြောင်ဖော်ပြောင်ဖက်ဆိုတော့ ကိစ္စမရှိလှပါဘူး။ မောင်ရင်းနှမရင်း တစ်အူထုံဆင်းလို ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက လူကြီးလုပ်ပြီး ဣန္ဒြေသံပတ် တရားတွေနဲ့ လာခဲ့ ရတာကိုလဲ သနားတော်မူကြပါဦး။ တကယ်လို့ ငှက်မယ်နဲ့ အစ်ကို ကျီချန်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားဖော် မဟုတ်ခဲ့ကြဘဲ ကြီးမှ တွေ့ကြရတဲ့ မတ်နှင့် မရီး ဖြစ်သည့်တိုင် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ “လူကြီး မိဘကို ရိုသေကြောင်းတရား နှစ်ဆယ့်လေးပါး” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ဟာ ကရော်ကမည် အဝတ်အစားတွေကိုဝတ်ပြီး လူကြီးမိဘတွေပျော်အောင် နောက်ပြောင် ကပြသေးတယ် မဟုတ်လား။ ခု အဲဒီဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်လို ငှက်မယ်လဲ ငှက်မယ်တို့ရဲ့ မယ်မယ် ပျော်ရ ရယ်ရအောင် လုပ်ရတာပေါ့။ ဒီတော့ ငှက်မယ်ကို ပျက်တယ် ကလက်တယ်လို့ သဘောမထား ကြပါနဲ့၊ ပိုင်းပြီး မရယ်ကြ ပါနဲ့။ အင်မတန်ဝတ္ထုရား ကျေပွန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါလား ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်ဖို့ ချီးမွမ်းဖို့တောင် ကောင်းပါ သေးတယ်”

မယ်မယ်က

“ငါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်ရတာ နှစ်ရက်သုံးရက် လောက်ရှိပြီအေး။ ကဲ ခုတော့ မိငှက်မယ်လုပ်တာနဲ့ ငါလဲ အူရွှင်လာပြီ။ ဒီတော့ နောက်ထပ် အရက်ချိုကလေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်လိုက်ဦးမယ်”

မယ်မယ်သည် အရက်ချိုကို တမြို့မြို့သောက်ရင်း နတ်ငှက်မယ်နှင့် ဆုတောင်း၍ အရက်ချို သောက်ရန် ပေါက်ယုကို ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“သူ ဆုတောင်းသောက်ဖို့ မလိုပါဘူး မယ်မယ်ရဲ့။ မယ်မယ်ရဲ့ လက်ကျန်တွေကို သောက်လိုက်ယင်လဲ ပြီးတာပါပဲ” ဟု ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ်၏ ခွက်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အရက်ချို တို့ကို ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အရက်ချို တို့ကို အကုန်မော့၍ သောက်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ခွက်ကို အစေတော် တစ်ယောက်သို့ လှမ်းပေးလိုက် ပြီးလျှင် ရေနွေးဇလုံထဲတွင် စိမ်ထားသည့် အရက်ချို ခွက်တစ်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြန်လေ၏။ ထိုနောက် စားပွဲ ပေါ်ရှိသည့် သောက်ပြီးသား ဖန်ခွက်များအားလုံးကို ရေနွေးဇလုံ ထဲတွင် ရှိသည့် ဖန်ခွက်များနှင့် ရောထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုခွက်များထဲသို့ အရက်ချိုများ ထပ်ထည့်ပြီးလျှင် နေရာအသီးသီးတွင် ပြန်၍ ထိုင်ကြပြန်လေ၏။

“မယ်မယ်က ကွက်စိပ်ဟောတာကို နားမထောင်ချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ ကျွန်မတို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် တီးပါ့မယ်” ဟု ကွက်စိပ်ဟောသည့် မိန်းမကြီးများက ပြောကြလေ၏။

“ကဲ ဒါဖြင့် ညည်းတို့ “ဘုန်းမိုးသွန်းလောင်း” ကို ရသလားအေ။ ရယင် အဲ့ဒီသီချင်းကို တီးမှုတ်ကြစမ်း”

မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်သည် သူတို့ တူရိယာများကို ကြိုးညှိ ကြပြီးလျှင် သီချင်းကို တီးကြမှုတ်ကြလေရာ မယ်မယ်က အချိန်ကိုမေးမှပင် အတီးအမှုတ် ရပ်ကြလေ၏။ အချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောသည့် အခါတွင် မယ်မယ်က

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီလောက် အေးလာတာကိုး အေ” အစေတော် သူငယ်မကလေး အချို့သည် အနွေးထည်များကို ယူလာကြလေ၏။ သခင်မဝမ် က

“အနွေးဓာတ် ပေးထားတဲ့ အခန်းထဲကို ရွှေ့ပါလား မယ်မယ်။ ကျွန်မတို့ မဆွေတို့ မလီတို့ကို ဘာ အားနာစရာ ရှိတာ မှတ်လို့၊ သူတို့လဲ မယ်မယ်နဲ့အတူ လိုက်မှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ တို့အားလုံး အထဲကို ပြောင်းလိုက်ကြယင်

မကောင်းဘူးလားအေ။ အဲဒီမှာဆိုတော့ နွေးနွေး ထွေးထွေး ရှိတာပေါ့။”

“အားလုံးဆိုတော့လဲ ဆုံချင်မှ ဆုံမှာ မယ်မယ်ရဲ့” ဟု သခင်မဝမ်က ပြောလေ၏။

“ငါသိပါတယ်အေ။ ဒါပေမယ့် ဒီစားပွဲတွေ အားလုံးကို အခန်းထဲမှာ မသွင်းဘဲ နှစ်လုံးသုံးလုံးလောက်ပဲ သွင်းပြီး ဝိုင်းထိုင်ကြမှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် ပိုပြီးတောင် နွေးလိမ့်ဦးမယ်”

မယ်မယ်၏အကြံကို သဘောကျသဖြင့် အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထကြလေ၏။ လက်ပါးစေ့များက ပန်းကန် ခွက်ယောက် များကို ရှင်းလင်းကြ ပြီးလျှင် စားပွဲကြီး သုံးချပ်ကို အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ရွှေ့သွားကြလေ၏။ တစ်ဖန် နောက်ထပ် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ယူလာကြပြန်လေ၏။

“ကဲ စားကြနော်။ အဆောင်အယောင်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေ ကြနဲ့။ ပြီးတော့ ငါပြောတဲ့နေရာမှာပဲ ထိုင်ကြ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ဒေါ်လေးလီတို့ကို မြောက်ဘက် စားပွဲထိပ်ရှိ အထူးနေရာတွင် အထိုင်ခိုင်း လေ၏။ သူကိုယ်တိုင်မှာ မူကား ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်တို့ကို ဘေးတွင် အထိုင်ခိုင်းကာ အရှေ့ဘက်တွင် ထိုင်လေ၏။ ပေါက်ယုကိုမူ သူနှင့် သခင်မဆင့်တို့ ကြားတွင် အထိုင်ခိုင်းလေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် အခြား မိန်းမပျိုများ မှာမူ အနောက်ဘက်တွင် ထိုင်ရပြီး သခင်မလီနှင့် သူသား ကျီချွန်းတို့ မှာမူ ထိုနောက်တွင် ထိုင်ရလေ၏။ ထိုနောက် ကျီလင်းကို မမယုနှင့် လီဝမ်းကြားတွင် အထိုင်ခိုင်းလေ၏။ ကျီယုန်၏ မိန်းမမှာမူ စားပွဲ မြောက်ဘက်တွင် ထိုင်ရလေ၏။

မယ်မယ်သည် ကျီချန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကဲ ကျီချန် နင့်ညီအစ်ကိုတွေကို ပြန်ခေါ်ချင် ခေါ်သွားတော့။ ခဏနေယင် ငါလဲ အနားယူတော့မှာ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် အမျိုးသားများသည် တန်းစီ၍ ထွက်လာကြကာ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြလေ၏။

“ကဲ ပြန်ကြတော့။ မင်းတို့လာဖို့ မလိုတော့ဘူး။ တို့ဆီကို လာပြီး နှုတ်ဆက်မနေကြနဲ့တော့။ တို့မှာ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ် ထိုင်ပြီးကုန်ကြပြီ။ နောက်ထပ် မထနိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ ကောင်းကောင်း နားလိုက်ကြတော့။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် အလုပ် များကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်တို့ကို အရက်ချို လိုက်ထည့်ဖို့ ကျီယုန်ကိုတော့ ထားခဲ့ပါရစေ” ဟု ကျီချန်က ပြောလေ၏။

“အေး ဟုတ်ပြီ။ သူ့ကိုမေ့နေတယ်။ သူ့ကိုတော့ ထားချင် ထားပစ်ခဲ့”

ကျီချန်သည် ကျီလျှံနှင့် အခြားသူများကိုခေါ်၍ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ကျီဆုန်နှင့် ကျီယုန်တို့အား အိမ်သို့လိုက်ရန် လက်ပါးစေများကို မှာကြားပြီးနောက် သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာမူ သီချင်းဆိုသည့် အဆိုတော်များနှင့် ပျော်ပါးရန် ထွက်သွားကြ လေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဤတွင် အကျယ်မရေးတော့ပြီ။

ထိုအတောအတွင်း၌ မယ်မယ်ကပြုံးလျက်

“စောစောတုန်းက တို့တစ်တွေပျော်ရအောင် ယောက်ျားတွေ ပြန်သွားယင် လင်မယား တစ်စုံလောက်တော့ ခေါ်ထားဦးမှပဲလို့ စိတ်ကူးနေတာ။ ခု ကျီယုန် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဆိုတော့ အတော်ပဲ။ ကဲ ကျီယုန် နှင့် မိန်းမအနားမှာ ထိုင်စမ်း။ ခုဆိုယင် တို့ဝိုင်းမှာ လင်မယားတစ်စုံ ရှိသွားပြီ”

ထိုစဉ် အထိန်း အချို့ရောက်လာကာ နောက်ထပ် ဇာတ်ထုပ်သစ် တစ်ပုဒ်ကို ကတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လာရောက် ပြောဆိုလေ၏။ မယ်မယ်က

“တို့ မိန်းမတွေချည်းပဲ အတင်းအဖျင်းတို့ဘာတို့ ပြောမလို့ဟဲ့။ နောက်ထပ် ဆူဆူညံညံအသံတွေ မကြားချင်ဘူး။ ညဉ့်လဲ နက်ပါပြီ။ တကတဲ ကလေးတွေ အအေးမိကုန်တော့မှာပေါ့။ အနားခိုင်းလိုက်တော့။ သွား ကချေသည်တွေကို ခေါ်ပြီး အကခိုင်းချင်ယင်တော့ ခိုင်းလိုက်။ အပြင်က တူရိယာရှင်တွေလဲ ကြည့်ရတာပေါ့”

အစေတော်များသည် မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြကာ အတွင်းဆောင်ဝင်းဝရှိ သူငယ်တော်များအား ကချေသည်များကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သူငယ်တော်များသည် ကလေး အကပညာရှင်များကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် အမျိုးသမီး ကချေသည်များကို သွား၍ ခေါ်ကြလေ၏။ တတိုင်းမွှေးဆောင်မှ ပန်တျာ နည်းပြဆရာသည် ချင်ကွမ်းနှင့် အခြား ကချေသည် ဆယ့်တစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ သူတို့နောက်မှလည်း အဝတ်အစားထုပ်များကို ပိုက်ထားသည့် အစေတော် မိန်းမများ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ သူတို့တွင် ဇာတ်အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ မယူနိုင်သဖြင့် မယ်မယ် ကြိုက်မည်ထင်သော ဇာတ်ထုပ်လောက်ကိုသာ ကပြရန် အဝတ်အစား အနည်းငယ်ကိုသာ ယူလာခဲ့ကြလေ၏။ အစေတော်များသည် ကချေသည်များကို ခေါ်လာခဲ့ကြရာ အဆောင်တွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ကချေသည်များသည် မယ်မယ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ အသင့်အနေအထားဖြင့် ရပ်လျက်ရှိကြလေ၏။ မယ်မယ်က

“နှစ်ဦး ပထမလမှာ ညည်းတို့ကို ညည်းတို့ဆရာမက အပြင်ထွက်ခွင့် မပေးဘူးလားဟဲ့။ ခုကော ညည်းတို့ ဘာဇာတ်ထုပ်တွေကို တိုက်နေကြသလဲ။ ညည်းတို့ကတဲ့ “သူရဲကောင်းရှစ်ယောက်” ဇာတ်ထုပ်က အခန်း ရှစ်ခန်းကတော့ အသံတွေဆူလွန်းလှတယ်အေ။ ကြည့်ရတဲ့လူကို ခေါင်းကို ကိုက်နေတာပဲ။ ဒီတော့ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ခပ်အေးအေး ဇာတ်ထုပ် ကလေးကို ကကြစမ်းပါ။ ဟောဒီက သခင်မဆွေနဲ့ သခင်မလီတို့ အိမ်မှာလဲ ငှားထားတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေ ရှိတယ်နော်။ ပြီးတော့ ဇာတ်ထုပ် ကောင်းကောင်းတွေကိုလဲ ကြည့်ခဲ့ရတာ မရေနိုင်တော့ဘူး။ ဟောဒီက သူငယ်မကလေးတွေ ဆိုယင်လဲ တို့အိမ်မှာရှိတဲ့ ဇာတ်ထုပ်တွေနဲ့ အဆိုတော်တွေထက် သာတဲ့ ဇာတ်ထုပ်တွေ သီချင်းတွေကို ကြားခဲ့ဖူးပြီ။ ဒီနေ့ အပြင်ကငှားတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ကလဲ ဇာတ်ထုပ်ကောင်းကောင်း ကြည့်တတ်တဲ့ အိမ်တွေမှာ ကခဲ့ဖူးလှပြီ။ အယင်တုန်းက လာတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့တွေထက် အများကြီးသာတယ်။ ကလေးတွေ ဖြစ်တာ တစ်ခုပဲ ကွာတယ်။ ဒီတော့ တို့အိမ်မှာရှိတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့က သူများတွေထက် မသာတောင် မညှံအောင်တော့ ကြိုးစားပြီး ကကြ။ ဝမ်ကွမ်းက “အိပ်မက်ကိုရှာ”ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုစမ်း။ စောင်းနဲ့ ပလွေပဲ ပါပစေ။ တခြား တူရိယာတွေ မထည့်နဲ့”

ဝမ်ကွမ်းက ပြုံးကာ

“ကောင်းပါပြီ မယ်မယ်။ ကျွန်မတို့ ဇာတ်အဖွဲ့က ဟောဒီ သခင်မလေးတွေ ကြည့်လေ့ရှိတဲ့ အဖွဲ့တွေ လောက်တော့ အဆင့်အတန်း ရှိချင်မှ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ အဆိုတွေနဲ့ အကတွေကိုလဲ အကဲခတ်ကြည့် စေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့တော်” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

ဒေါ်လေးလီနှင့် ဒေါ်လေးဆွေက

“ညည်းတို့က စကားပြောတော့ ယဉ်ပါပေတယ်အေ။ မယ်မယ်နဲ့ ပေါင်းပြီး တို့ကို အရူးလုပ်နေကြတာထင်ပါရဲ့”

“တို့က ဒီမှာ အပျင်းပြေသက်သက် အကခိုင်းနေတာပါအေ။ သဘင်ပညာကို ဒီလောက် နားလည်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ တို့ကို ဒီလောက် ဂရုစိုက်မနေကြနဲ့။ ညည်းတို့ ကတတ်သလိုသာ ကကြ” ဟု မယ်မယ်ကပြောကာ ဝမ်ကွမ်းဘက်သို့ လှည့်၍

“ညည်းက ‘ယွမ်ခင် ပေးသော စာတစ်စောင်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုစမ်း။ သိပ်လဲ အားစိုက်ပြီး ဆိုမနေနဲ့နော်။ ဟောဒီက သခင်မဆွေ အပျင်းပြေရုံ ဆိုပေမယ့် အကောင်းဆုံးတော့ ကြိုးစားပြီးဆို”

ဝမ်ကွမ်းနှင့် ကချေသည်များကကောင်းပါပြီ ဟုဆိုကာ အဝတ်အစား လဲရန် ထွက်သွားကြလေ၏။ ပထမတွင် “အိပ်မက်ကိုရှာ” ဇာတ်ထုပ်ကို ကပြကြလေ၏။ ထိုနောက် “စာတစ်စောင်” ပြဇာတ်ကို ကပြလေ၏။ အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်လျက် ရှိကြလေ၏။

“သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးနော်၊ ငါကြည့်ခဲ့ဖူးတာ ဇာတ်အဖွဲ့ပေါင်း တစ်ရာကျော်လောက် ရှိနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ပလွေ ကလေးတစ်လက်နဲ့ ဒီလောက်ကောင်းအောင် ဆိုနိုင်တာမျိုးတော့ သိပ်မတွေ့ဖူးသေးဘူး” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက ပြောလေ၏။

“ဒီလို တစ်ယောက်တည်း ဆိုတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ “အနောက်မျှော်စင်” ပြဇာတ်ထဲက ချူမြစ်ကမ်းက အလွမ်းဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုး ဆိုယင် ကောင်လေးတစ်ယောက် ဒီလိုပဲ ပလွေကလေး တစ်လက်နဲ့ပဲ ဆိုသွားတာပဲ။ တစ်ခန်းလုံးကို ဒီလို တစ်ယောက်တည်း ဆိုသွားတာမျိုး ကတော့ ရှားတော့ ရှားသပေါ့။ ဒါကတော့လဲ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့အေ။ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး” ဟု မယ်မယ်က ပြောကာ စမ်းယဉ်ကို လက်ညှိုး ထိုးလိုက်ပြီးလျှင်

“ငါ သူ့အသက်လောက်တုန်းကဆိုယင် သူတို့အဘိုးမှာ ပြဇာတ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့ထဲမှာ စောင်း အတီး ကောင်းတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ “အနောက်ဆောင်” ပြဇာတ်ထဲက “ရွှေစောင်းသံသာ” တို့၊ “ချစ်သူအရိုး ဆံထိုးလုပ်” ဆိုတဲ့ဇာတ်ထဲက “စောင်းသံဖြင့် မျှားခေါ်ခြင်း” ဆိုတဲ့ အခန်းတို့၊ “စောင်းသမားအိမ်ပြန်” ဆိုတဲ့ ဇာတ်ထုပ် ထဲက စောင်းသီချင်း ဆယ့်ရှစ်ပုဒ်တို့ကို ညည်းတို့ ကြားဖူးချင်မှ ကြားဖူးကြလိမ့်မယ်” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ကြားဖူးကြောင်းကို အားလုံးက ဝန်ခံကြလေ၏။ ဤတွင် မယ်မယ်က အစေခံများအား ဝမ်ကွမ်းအား “လပြည့်ည မီးပုံးပွဲတော်” ဆိုသည့် သီချင်းကို စောင်းနှင့် ဆိုပေးဖို့ ဝမ်ကွမ်းအား ပြောရန် အစေတော်များ ကို ခိုင်းလိုက်သဖြင့် အစေတော်များလည်း ဝမ်ကွမ်းအား သွားပြောကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျီယုန်နှင့် သူဇနီးတို့သည် အရက်ချိုများကို လိုက်ငဲ့ရာ ဆုတောင်းသောက်ရန် ပြောလျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်မှာ စိတ်ကြည်လင်လျက် ရှိသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်က

“ခု ငှက်မယ်တို့ဆီမှာ ကွက်စိပ်ဟောတဲ့လူတွေ ရောက်နေတယ်။ ငှက်မယ်တို့က ဆီးတော်ပွင့်ခိုင်တွေကို ကမ်းရင်း “မျက်ခုံးပေါ်က နွေမီးအိမ် ကစားနည်း” ကို ကစားနေတုန်း သူတို့ကို ဗုံအတီးခိုင်းပါလား မယ်မယ်ရဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

“အေး ဟုတ်တယ်။ အဲဒါက အရက်ချို သောက်ရင်း ကစားတဲ့

နည်းအေ။ ဒီအချိန်နဲ့ အတော်ပဲ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အရက်ပွဲများတွင် စကားထာ ဝှက်ရာတွင် သုံးသည့် ကြေးမှုများရှိထားသော အနက်ရောင် ယွန်းထည် ဗုံကြီး တစ်လုံးကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ကွက်စိပ်ဟောသည့် မိန်းမကြီးများကို အတီးခိုင်းကာ စားပွဲပေါ်မှ အနီရောင် ဆီးတော်ပွင့်ခိုင်များကို ယူလိုက်လေ၏။

“ဟောဒီက ဗုံတီးရပ်လိုက်တာနဲ့ လက်ထဲမှာ ဆီးတော်ပွင့်ခိုင် ကိုင်ထားမိတဲ့လူက အရက် တစ်ခွက် သောက်ပြီး တစ်ခုခု စကားထာ ဝှက်ရမယ်” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ငှက်မယ်တို့အားလုံးက မယ်မယ့်လို တခံဏ်ပုတ္တိဉာဏ် ကောင်းတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး မယ်မယ်ရဲ့။ ငှက်မယ်လက်ထဲမှာ ပန်းခိုင် ရောက်နေယင် ပျော်စရာကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ပညာတတ်တဲ့လူရော မတတ်တဲ့ လူရော ကစားနိုင်တဲ့ နည်းတစ်နည်းကို ရှာပေးပါဦး။ ဥပမာ ဗုံတီးရပ်သွားတုန်းမှာ ပန်းကိုင်မိတဲ့လူက ရယ်စရာ တစ်ခုခု ပြောယင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စများကို ပြောတတ်ရုံမျှမက ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လည်း ကောင်းသူ ဖြစ်သည့် အတွက် သူ့အကြံကို အားလုံးက လက်ခံကြလေ၏။ အစေတော် သူငယ်မလေးများသည် အပြင်ဘက်တွင် ရှိနေသူ များကို သွားခေါ်ကြလေ၏။

“ဟဲ့ ကောင်မတွေ လာကြဟေ့။ သခင်မလေး ငှက်မယ်က ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စတွေ ပြောမလို့”

ခဏကြာလျှင် ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ အစေတော်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေ၏။

သူတို့ အရက်သောက်ပွဲပြီးလျှင် မယ်မယ်သည် ဝမ်းကွမ်းနှင့် အခြားကချေသည်များထံသို့ စားသောက်ဖွယ်များကို အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်တွင် မယ်မယ်သည် ကွက်စိပ်ဟောသည့် မိန်းမကြီးများကို ဗုံအတီးခိုင်းလိုက်လေ၏။ ယင်းတို့မှာ ထိုပွဲမျိုးကို အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသား ဖြစ်သည့်အတိုင်း စည်းချက်ကို မြန်ချည် နှေးချည်ဖြင့် တီးလျက်ရှိလေရာ သူတို့ တီးနေသည့်အချိန်တွင် ပန်းခိုင်မှာလည်း တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ကူးပြောင်းလျက် ရှိလေ၏။ စည်းချက်သည် ပထမတွင် မိုးရေစက် တပေါက်ပေါက် ကျသံကဲ့သို့ နှေးကွေးသော်လည်း ခဏကြာလျှင် တဖြည်းဖြည်း မြန်လာခဲ့လေပြီ။ ပဲစေ့များကို တောင်းထဲသို့ ဆက်တိုက်ကြဲချနေ သကဲ့သို့ မြန်သည်ထက် မြန်လာခဲ့လေပြီ။ နောက် မြင်းကောင်းစိုင်း သကဲ့သို့ မြန်လာပြီး တစ်ချီတစ်ချီ တွင်လည်း လျှပ်ပြက်လိုက် သကဲ့သို့ ရှိကာ မယ်မယ့်လက်ထဲ

ပန်းခိုင် အရောက်တွင် ဗုံသံသည် ဖြုန်းခနဲ ရပ်သွားလေ၏။ အားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြစဉ် ကျီယုန်သည် အနားသို့ ရောက်လာကာ မယ်မယ်၏ ခွက်ထဲသို့ အရက်များကို ငဲ့ပေးလေ၏။

“မယ်မယ် အရှိန်ကောင်းသွားအောင် အရက်ကလေးတစ်ခွက်တော့ သောက်လိုက်ပါဦး” ဟု ဝိုင်းပြောကြလေ၏။

“အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်ရတာကတော့ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ဒါပေမယ့် ငါက ပြက်လုံး ကောင်းကောင်း မထုတ်တတ်တာက ခက်တယ်”

“ဘယ်က ပြက်လုံး မထုတ်တတ်မှာလဲ မယ်မယ်ရယ်။ မယ်မယ်က မလေးငှက်မယ် ထက်တောင် ပြက်လုံး ထုတ်တတ် သေးတယ်။ ကဲ ပြက်လုံး ကောင်းကောင်းတစ်ခုလောက် ပြောပြလိုက်စမ်းပါ မယ်မယ်ရယ်”

“ငါ့မှာ ပြက်လုံးအသစ်တော့ မရှိဘူးအေ။ ဖျစ်ညစ် စဉ်းစားရမှာပဲ။ အဲတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မိသားစုတစ်ခုမှာ သားဆယ်ယောက် ရှိပြီး ချွေးမလဲ ဆယ်ယောက် ရှိသတဲ့။ ဒီအထဲမှာ အငယ်ဆုံး ချွေးမက အလိမ္မာဆုံး၊ ဉာဏ်အထက်ဆုံး တဲ့။ ဒါကြောင့် ယောက္ခမ နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကိုသိပ်ချစ်ကြပြီး ကျန်တဲ့ကိုးယောက်ကို အပြစ်ပဲ ရှာနေသတဲ့။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်တာ မတရားဘူး ဆိုပြီး ကျန်တဲ့ ကိုးယောက်က တိုင်ပင်သတဲ့။

“တို့ဟာ ချွေးမတွေအနေနဲ့ ဝတ္တရားကြေတယ်၊ ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူး။ တို့က ဟိုကောင်မလို မချွဲတတ်ဘူး၊ မညာတတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်မ ကတော့ ချွဲတတ်ညာတတ်လို့ ယောက္ခမကြီး နှစ်ယောက်စလုံးက ဖူးဖူးမှုတ် ထားကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီလို မတရားသဖြင့် လုပ်တာကို ဘယ်သူ ပြောင်ပြောင် ပြောရဲသလဲလို့ အချင်းချင်း မေးကြတယ်။

“ဒီတော့ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ချွေးမက ဒီလိုလုပ်ရအောင်အေ လို့ ပြောသတဲ့။ မနက်ဖြန်ကျယင် အရှင်ကြီးကို သွားပြီး အမွှေးတိုင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပူဇော်ရအောင်။ လူအချင်းချင်း တူပါလျက်နဲ့ ဒီကောင်မကတော့ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေကို ပတ်ချွဲနပ်ချွဲ ပြောတတ်ပြီး တို့ကတော့ ဘာဖြစ်လို့ သစ်တုံးကြီးတွေလို ထုံထုံထိုင်းထိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်နေရသလဲ ဆိုတာ နတ်မေး ကြည့်မယ်လို့ ပြောသတဲ့။

“သူ့အကြံကို ကျန်တဲ့ ရှစ်ယောက်ကလဲ လက်ခံလိုက်ကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့ကိုးယောက် အရှင်ကြီးနတ်ကွန်း သွားပြီး အမွှေးတိုင်တွေ ဘာတွေ ပူဇော်ပြီး နတ်ကွန်းရှေ့မှာ စောင့်အိပ် နေကြသတဲ့။ သူတို့ရဲ့ လိပ်ပြာကတော့ အရှင်ကြီး ပေါ်လာမလားလို့ စောင့်နေကြတာပေါ့လေ။ ဒီလိုနဲ့ အကြာကြီး စောင့်နေနေပေမယ့် ဘာမှ ပေါ်မလာဘူးတဲ့။ ဒီလိုနဲ့

စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ စောင့်နေကြစဉ်မှာ မျောက်ဘုရင်ကြီး ပေါ်လာသတဲ့။ မျောက်ဘုရင်ကြီးက တိမ်တွေကြားထဲက ကျွမ်းပစ်ပြီး ဆင်းလာသတဲ့။ ဒီလိုဆင်းလာတုန်းမှာ ခုတွင်က ပြောတဲ့ မိန်းကလေး ကိုးယောက်ရဲ့ လိပ်ပြာကိုမြင်တော့ တောင်ဝှေးကြီးကို မြှောက်ပြီး ရိုက်မယ်ပုတ်မယ် လုပ်သတဲ့။ ဒီတော့ သူတို့ကိုးယောက်ရဲ့ လိပ်ပြာတွေက ကြောက်လန့်ပြီး မလုပ်ပါနဲ့။ သူတို့ကို ချမ်းသာပေးပါလို့ တောင်းပန်ကြတာပေါ့လေ။ ဒီတော့ မျောက် ဘုရင်ကြီးက သူတို့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်နေကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းလို့ဆိုတော့ သူတို့ ကိုးယောက်ကလဲ သူတို့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြကြတာပေါ့။ ဒီတော့ မျောက်ဘုရင်ကြီးက မြေကြီးကို ဖနောင့်နဲ့တစ်ချက် ပေါက်လိုက်ပြီး ဪ ဒီလိုလား။ ကောင်းပြီ ဒီလိုဆိုယင် ငါနဲ့တွေ့တာ အသင်တို့ ကံကောင်းတယ်လို့သာ အောက်မေ့လိုက်တော့။ အရှင်ကြီး ကိုသာ စောင့်နေယင်တော့ ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ မိန်းကလေး ကိုးယောက်ကလဲ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မျောက်မင်းကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ကို အရှင်ကြီးကို ရအောင်ပင့်တဲ့ နည်းလမ်းကို ပြောပြပါလို့ ပြောကြသတဲ့။

“ဒီတော့ မျောက်ဘုရင်ကြီးက ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်။ နင်တို့ဆယ်ယောက် မွေးတဲ့နေ့တုန်းက ငါ့အရှင် ကောင်းကင်ကနေပြီး ငရဲပြည်ကို အလည်သွားတော့ လူ့ပြည်ကိုရောက်တုန်း ကျင်ငယ်စွန့်ပစ် ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီမှာ နင်တို့ လင်ညီအစ်မ ဆယ်ယောက်ထဲက အငယ်ဆုံး မိန်းကလေးက ငါစွန့်ခဲ့တဲ့ ကျင်ငယ်ရေကို သောက်ခဲ့မိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ ဒီလောက် စကားတတ်နေတာ။ ဒီတော့ နင်တို့လဲ သူလိုစကားတတ် ချင်ယင် ငါစွန့်ခဲ့တဲ့ ကျင်ငယ်ရေကို သောက်ကြလို့ ပြောသတဲ့”

ဤတွင် မယ်မယ်၏ ပုံပြင်ကြောင့် အားလုံး တဝါးဝါး ဖြစ်နေကြ လေပြီ။

“ဟင် ဒီလိုဆို ငှက်မယ်တို့ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်နေတာ ကံကောင်းတာပေါ့နော်။ စကားများ တတ်မိယင် မျောက်သေးကို သောက်တယ်လို့ ပြောစရာကြီး ဖြစ်နေမှာ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

မမယုနှင့် မမလီတို့က လီဝမ်းသို့ လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင်

“မျောက်သေးကို သောက်ဖူးတဲ့သူ တစ်ယောက်ကတော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတယ် ပေါ့လေ” ဟု ပြောလေ၏။

“ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုံပြင်တွေက တကယ် ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ဗုံများ စတင်ပြန်တီးသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ ပုံပြင်ကို ကြားလိုသည့် သူငယ်တော် ကလေးများက မိမိတို့

ချောင်းဆိုးပြု၍ အချက်ပြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် ဗုံတီးရန် ရပ်လိုက်စေကြောင်းဖြင့် ဗုံတီးသူများကို မှာထားလေ၏။ ဆီးတော်ပွင့်ခိုင်မှာ ဝိုင်းထဲတွင် နှစ်ပတ်လှည့်ပြီးလေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်၏ လက်ထဲသို့ အရောက်တွင် ချောင်းဆိုးသံ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

“ကဲ ဒီတစ်ချီတော့ ငှက်မယ်တို့ မိပြီ။ အရက် မြန်မြန်သောက်ပြီး ပြက်လုံးကောင်းကောင်း တစ်ခုကို ပြောပြစမ်း။ အူတက်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့နော်” ဟု အခြားသူများက ဝမ်းသာအားရ ပြောကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အရက်ခွက်ကို မော့၍ သောက်ချလိုက်ပြီးလျှင် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေလေ၏။

“တစ်ခါတုန်းက ပထမ လ အလယ် မီးပုံးပွဲတော် တစ်ခုမှာ မိသားစုတစ်ခုဟာ မီးပုံးပွဲတော် ကျင်းပပြီး ပျော်ပျော် ပါးပါးနဲ့ မီးပုံးတွေထွန်းပြီး သောက်စား ပျော်ပါးနေကြသတဲ့။ အဲဒီထဲမှာ အဘေးမကြီးရယ်၊ အဘွားရယ်၊ ယောက္ခမ တွေရယ် ချွေးမတွေရယ်၊ မြေးတွေရယ်၊ မြေးတွေအဖေနဲ့ အမေဘက်က မြေးတူမတွေရယ်၊ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေ၊ ညီမတွေ ညီမတွေဘက်က တော်တဲ့ မြေးတူတွေ မြေးတူမတွေရော ပါသတဲ့။ ဆွေမျိုးရှိသမျှ ကုန်ပြီဆိုပါတော့”

အားလုံးက ရယ်မောကာ

“ငှက်မယ်တို့ကတော့ အချီကြီး ချီထားပြီနော်။ ဘယ်သူတွေ ဆွဲထည့်ပြီး ဘယ်သူတွေကို ဘာလုပ်ဦးမယ် မသိဘူး”

“ငါ့ကို ဆွဲထည့်ယင်တော့ နှုတ်ခမ်းကို လိမ်ဆွဲရမယ်” ဟု မမယု က ကြိမ်းလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင်

“မမယုတို့က ဝင်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ငှက်မယ်မှာ ဘယ်လောက် ကြိုးစားပြီး ပြောနေရတယ် မှတ်သလဲ။ ကောင်းပြီ။ ဒီလို နှောင့်ယှက်မယ် ဆိုယင် ငှက်မယ် ဆက်မပြောတော့ဘူး”

“ဆက်ပြောပါအေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က မည်သို့မျှ မပြောဘဲ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီး နောက်

“ဒါနဲ့ သူတို့ မိသားစုတစ်ခုလုံး တစ်ညလုံး စားကြသောက်ကြနဲ့ နေတာပေါ့လေ။ စားသောက်ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ် ပြန်တာနဲ့ လူစုကွဲသွားရော ဆိုပါတော့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် တင်းမာသော

မျက်နှာထားဖြင့် ပုံပြင်ကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက် လေ၏။ အခြား သူများမှာလည်း မည်သို့ပြောမည်နည်းဟု စောင့်၍ နားထောင်လျက် ရှိကြသဖြင့် အားလုံး တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။

စမ်းယဉ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
အတန်ကြာမှ ပြုံးလျက်

“မီးပုံးပွဲတော်အကြောင်း နောက်ထပ်ပုံပြင်ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ လူတစ်ယောက်က အိမ်ကြီးတစ်လုံး လောက်ကြီးတဲ့ ဗျောက်အိုးကြီး တစ်လုံးကို ဖောက်မလို့ မြို့ပြင်ကို ယူလာသတဲ့။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဗျောက်အိုးကြီး ဖောက်တာကို ကြည့်ချင်လို့ လူတွေကလဲ ဝိုင်းလိုက်လာကြသတဲ့။ ဒီတွင် ကြည့်တဲ့လူ တစ်ယောက်က ကြာရှည် မစောင့်နိုင်တော့တာနဲ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်လာတဲ့ အမွှေးတိုင်က မီးနဲ့ ဗျောက်အိုးကြီးကို တိတ်တိတ် တို့လိုက်သတဲ့။ ဗျောက်အိုးကြီးလဲ ဒိုင်းခနဲဆို မြည်ပြီး ပေါက်သွားသတဲ့။ ကြည့်တဲ့လူတွေက ပျော်လို့ပါးလို့ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဗျောက်အိုးကို ယူလာတဲ့လူကတော့ ဗျောက်အိုးလုပ်တဲ့လူက တော်တော်ညံ့တယ်ဗျာ။ ဗျောက်က မီးတောင် မရှိရသေးဘူး။ ကွဲတာက အယင်ဖြစ်နေပြီလို့ ညည်းသတဲ့”

“သူက ဗျောက်အိုးကြီး ကွဲသံကို ကြားမှာပေါ့” ဟု စမ်းယဉ်က ပြောလေ၏။

“မကြားဘူးလေ။ အဲဒီ ဗျောက်အိုးပိုင်ရှင်က နားလေးနေတယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်၏စကားကြောင့် အားလုံးက ရယ်ကြပြန်လေ၏။
ထိုနောက် အရယ်ရပ်ကာ

“နို့ နေစမ်းပါဦး ငှက်မယ်ရဲ့။ ပထမပုံပြင်က ဘယ်လိုအဆုံး သတ်သွားသလဲ။ အဲဒီပုံကိုလဲ ပြီးအောင် ဆက်ပြော စမ်းပါဦး”

နတ်ငှက်မယ်က စားပွဲကို ထုလိုက်ရင်း

“ကြည့်စမ်းပါဦးရှင်။ မေးမှ မေးရက်ပလေတယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ရှင်။ ပွဲတော်ပြီးလို့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းကြ ဆည်းကြမှာနဲ့ တော်တော် အလုပ်များကြမှာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီလောက် အလုပ်များနေတဲ့ ကြားထဲမှာ ဘယ်လို အပြီးသတ်သွားတယ်လို့ ဘယ်သူ သိနိုင်ပါ့မလဲ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလိုက်သဖြင့် ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြပြန်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဘာလိုလိုနဲ့ သန်းခေါင်တောင် ကျော်တော့မယ်နော်။ မယ်မယ်လဲ ပင်ပန်းလှရောပေါ့။ မယ်မယ်ကိုလဲ ဗျောက်အိုး ပိုင်ရှင်ကြီးလို ရွတ်ခနဲ မြောက်သွားအောင် မပြီး ပြန်ပို့ဖို့ ကောင်းနေပြီ”

အခြားသူများက ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါများဖြင့် ပိတ်ကာ တခွီခွီ ရယ်နေကြချိန်တွင် မမယုက နတ်ငှက်မယ် အား လက်ညှိုး ထောင်ပြလိုက်ရင်း

“ဟောဒီ မိငှက်မယ်ဟာလေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှောင်ဘူး။ ပြောကို ပြောတတ်တယ်”

မယ်မယ်က

“မိငှက်မယ်တို့ ကတော့ ငြိမ်မလား အောက်မေ့တယ်။ ကြာလေ ထလေပဲနော်။ ကဲ သူက ဗျောက်အိုးအကြောင်း ပြောတော့ ငါတို့လဲ ဗျောက်အိုးလေး ဘာလေး အဖောက်ခိုင်းစမ်း။ အရက်မူးတာလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး ပြေသွား အောင်ပေါ့”

ကျီယုန်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားကာ ဝင်းထဲတွင် လိုက်ကာများကို ထောင်ခိုင်းခြင်း၊ မီးပုံးကို ချိတ်ဆွဲခိုင်းခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လျက် ရှိလေ၏။ ထို မီးရှူးမီးပန်းများမှာ အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှ လက်ဆောင်ပေးသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပြီး ကြီးမားသည့် မီးရှူးမီးပန်းများ မဟုတ်သည့်တိုင် အရောင်မျိုးစုံဖြင့် အဆန်းတကြယ် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၍ ဇာတ်ဝတ္ထုများ ရေးခြယ်ထားလေ၏။ ထို့ပြင် အမြီးတွင်လည်း ဗျောက်အိုးများ ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

ထိုက်ယုမှာ ထိုမျှ ဆူညံမြည်ဟည်းသော အသံများကို ကောင်းကောင်း နားမထောင်နိုင်သည့်အတွက် မယ်မယ် က ထိုက်ယုကို ဖက်ထားပြီးလျှင် ဒေါ်လေးဆွေကမူ ထိုမျှလောက် အသံဗလံတို့ကို မကြောက်ဟု ပြောသည့် စမ်းယဉ်၏ ပခုံးကို ကိုင်ထားလေ၏။

“သူပဲ ဗျောက်အိုးကြီးကြီးတွေကို ဖောက်တာ သဘောကျတယ်ဆို။ ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

သခင်မဝမ် မှာ ပေါက်ယုကို မိမိအနီးသို့ ခေါ်ထားလေ၏။

“ဪ ငှက်မယ်ကတော့ သနားစရာနော်။ ဘယ်သူကမှ ဖက်ထားမယ့်သူ မရှိဘူး” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

“လာ ငါဖက်ထားမယ်။ ငါ့အနား လာပြီးထိုင်။ ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့လဲ။ ကလေးလေးလို ပြန်ဖြစ်နေပြန်ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဗျောက်အိုးဖောက်သံကို ကြားရယင် ပျားဖယောင်း မျိုမိသလို မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

“သူတို့ဖောက်ပြီးယင် ငှက်မယ်တို့လဲ ဥယျာဉ်ထဲကို သွားပြီး မီးပန်းလွှတ်ချည်ရအောင်။ ငှက်မယ် မီးပန်းလွှတ်တဲ့ နေရာမှာ ဒီသူငယ်တော် ကလေးတွေထက် သာပါတယ်။ မယုံယင် ကြည့်နေပါ”

ထိုအတောအတွင်း ဌ်ကား အပြင်တွင် မီးပြာသာဒ် တည်သည့်ပမာ မီးရှူးမီးပန်းတို့သည် ကောင်းကင်သို့ တက်လျက် ရှိကြလေ၏။ “မိုးလုံး ပတ်လည် ကြယ်ပွင့်စီ”၊ “ကောင်းကင်ပျံတက် နဂါးစက်”၊ “ကောင်းကင်ပြာ ထဲက မိုးကြိုးသံ”၊ “လေထဲက တော်လဲသံ” စသည့် နာမည်ကြီး မီးရှူးမီးပန်း ပုံများကို လွှတ်တင်ကြလေ၏။

ထိုနောက်တွင် ကချေသည်များအား “ကြာပန်းကျဟန်” အကကို အကခိုင်းလေ၏။ ပိုက်ဆံများကို ပေါက်ပေါက်ကြသည့်နှယ် ကြချလေရာ ကချေသည် ကလေးများသည် ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ပိုက်ဆံများကို အလုအယက် ကောက်ယူလျက် ရှိကြလေ၏။

ဟင်းချို သောက်ပြီးသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က

“ကဲ ကြာလဲ ကြာပြီအေ။ ငါလဲ ဆာပြီ”

“ဘဲပေါင်းတွေ လုပ်ထားပါတယ် မယ်မယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

“အဆီအအိမ့် မပါတာကို စားချင်တယ်အေ”

“ဥပုသ်စောင့်တဲ့သူတွေ အတွက် စွန်ပလွံသီးပေါင်း ရှိပါတယ် မယ်မယ်”

“ဟင်း ညည်းတို့ဟာကလဲ တစ်ခုကျတော့ သိပ်အီပြီး နောက်တစ်ခု ကျတော့လဲ သိပ်ချိုလွန်းနေတယ်” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

“ဆန်ပြုတ်လဲရှိပါတယ် မယ်မယ်။ ဆန်ပြုတ်ကလဲ ချိုမှာပဲထင်တယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

“ကောင်းတယ်အေ၊ ဆန်ပြုတ်ပဲယူခဲ့”

ထိုနောက်တွင် စားပွဲများကို ရှင်းပြီးလျှင် စားစရာ သွားရည်စာများ ရောက်လာလေ၏။ အနည်းငယ်မျှ စားသောက်ကြပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ပါးစပ်ကျင်းကြပြီးလျှင် အသီးသီး လူစုခွဲကာ မိမိ အဆောင်များသို့ ပြန်လာ ခဲ့ကြလေ၏။

လပြည့်ကျော် နှစ်ရက်နေ့ မနက်၌ သူတို့သည် နိန်စံအိမ်ကြီးအတွင်းရှိ ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်းဂူများ ဝတ်ကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ကန်တော့ကြပြန်လေ၏။ ကန်တော့ပြီးသည့် နောက်တွင်မူ ဝတ်ကျောင်း

ဝင်းတံခါးများကို ပိတ်လိုက် လေပြီ။ ဘိုးဘွားတို့၏ ရုပ်ပုံများ သိမ်းဆည်းကာ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနေ့၌ ဒေါ်လေးဆွေက နှစ်သစ်ကူး အကျွေးအမွေး လုပ်မည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဖိတ်ထားပြန်လေ၏။ နောက်ပွဲများမှာ ပစ္စည်းထိန်းများက ဖိတ်သည့်ပွဲများ ဖြစ်လေ၏။ တစ်ပွဲမှာ ပစ္စည်းထိန်း လိုင်တက ဖိတ်သည့်ပွဲဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ပွဲမှာ နိန်စံအိမ်ကြီးမှ ပစ္စည်းထိန်း လိုင်ရုန်းက ဖိတ်သည့်ပွဲဖြစ်လျက် လပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့ပွဲမှာမူ လင်ချီရှောက်၏ပွဲ၊ လပြည့်ကျော် ခြောက်ရက်နေ့တွင် ရှန်လျန်း၏ပွဲ လပြည့်ကျော် ခုနစ်ရက်နေ့တွင် ဂူရှာတင်း၏ပွဲ စသည်တို့ ဖြစ်လေ၏။ မယ်မယ်သည် ထိုပွဲများအားလုံးသို့ သွားရောက်ကာ စိတ်လက်ကြည်သာလျှင် ပွဲပြီးသည့်တိုင်အောင် နေလေ့ရှိပြီး စိတ်လက် မကြည်သာလျှင် ခဏမျှသာနေ၍ ပြန်သွားတတ်လေ၏။

ကျိဆွေမျိုးစု စံအိမ်ကြီးရှိ ပွဲတော်များသို့လာရောက်သည့် ဆွေမျိုးများကိုမူ မယ်မယ်သည် ကိုယ်တိုင် လက်ခံ တွေ့ဆုံခြင်း မပြုတော့ဘဲ သခင်မဝမ်၊ သခင်မဆင့်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ကသာ ဧည့်သည်များကို လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်း ပြုကြလေ၏။ ပေါက်ယုမှာလည်း မိမိရှိလျှင် မယ်မယ် စိတ်လက်ကြည်သာသည် ဟုဆိုကာ ဝမ်ဇူတိန်၏ အိမ်မှအပ အခြား မည်သည့်နေရာသို့မျှ မသွားတော့ချေ။ သို့ဖြင့် မယ်မယ်သည်လည်း ပစ္စည်းထိန်းတို့၏ အလှူပွဲများလောက်ကိုသာ သွားတတ် လေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်ဦးမည်။

အတန်ကြာလျှင် ပွဲတော်လည်း လွန်လာခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင်မူ နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မိုက်မဲသော အမြှောင်မယားသည် အကျိုးမဲ့ရန်ဖြစ်ရာမှ သမီးအရင်းကို
စော်ကားခြင်း။

ရန်ငြိုးကြီးသော အစေတော်သည် သူ့သခင်မ ကလေးအား လက်စားချေခြင်း။

မီးထွန်းပွဲတော် ပြီးခဲ့လေပြီ။ ခမည်းတော်ကြီး၏ ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ဦး
ကောင်းစွာကျန်းမာခြင်း မရှိသည့် အတွက် လူကြီးမိဘတို့ကို
ရှိသေကောင်းရှိုင်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသော ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား၏
ဆန္ဒအရ ရွှေနန်းတော် ကြီး ထဲရှိ မိဖုရားများ၊ ကိုယ်လုပ်တော်များသည်
အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်တို့ကို ခြိုးခြံကြရ၏။ မိဘဆွေမျိုး
သားချင်းများထံ အလည်သွားခြင်းကိုလည်း ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်၏။
ရွှေနန်းတော်ထဲတွင် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ကျင်းပခြင်း ကိုလည်း
ပယ်ဖျက်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်က နိန်စံအိမ်ကြီးတွင်လည်း မီးပုံး
ပဟေဠိများ ထွန်းညှိကစားခြင်း မပြု ကြချေ။

နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်တွင်း အလုပ်များခဲ့သည့်အတွက် ပွဲတော်မပြီးခင်
ကလေးမှာပင် နတ်ငှက်မယ်မှာ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျ ခဲ့၏။ အိမ်ကြီးကို
ဦးစီးကြီးကြပ်သည့် လုပ်ငန်းကိုလည်း တစ်လမျှ ရပ်နားထားရ၏။ သမားတော်
သုံးလေးဦး တို့သည်လည်း နတ်ငှက်မယ်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လာရောက်ကြည့်ရှု
ကုသကြ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်ခန်းထဲ မှာပင်
အောင်းနေရသည့်တိုင် သူ့ကျန်းမာရေးကို ပို၍တွက်ကာ စံအိမ်ကြီးကို
စီမံခန့်ခွဲရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စီမံကာ ပင်အဲကို လွှတ်၍
သခင်မကြီးဝမ်းထံသို့ သွားရောက် သတင်းပို့စေ၏။ အားလုံးက အနားယူရန်
အကြံပေးကြသည့်တိုင် နတ်ငှက်မယ်သည် လိုက်နာခြင်းမပြုချေ။

ဒေါ်လေးဝမ်းမှာ ညာလက်ရုံးကြီးတစ်ဖက် ပြတ်သွားသည့်နှယ် ရှိပြီး
စံအိမ်ကြီးကို နိုင်နင်းစွာ စီမံအုပ်ချုပ်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။
အရေးကြီးသည့် အိမ်မှုကိစ္စများကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ပြီး သေးဖွဲ့သည့်
ကိစ္စများကိုမူ လီဝမ်းနှင့် သာ လွှဲထားရလေ၏။ သို့ရာတွင် လီဝမ်းမှာ
လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ထက် အကျင့်သီလဘက်တွင် ပြည့်စုံသူများ ထုံးစံ အတိုင်း
ကောင်းစွာ မစီမံတတ်သဖြင့် အစေတော်များမှာ သူတို့စိတ်တိုင်းကျ
လုပ်ချင်ရာလုပ်နေကြ၏။ ဤတွင် ဒေါ်လေးဝမ်းသည် နတ်ငှက်မယ်
နေထိုင်ကောင်းလာသည် အထိ တစ်လလောက် လီဝမ်းကို ကူညီလုပ်ကိုင်ရန်

တန်ခွန်းကို လွှတ်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် နနုနယ်နယ်ကလေးဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည့်အလျောက် ကျန်းမာရေးကိုလည်း များစွာ ဂရုမထားလှချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် သူများတကာထက် ထင်ရှားချင်သူဖြစ်သဖြင့် အားနှင့်အင်နှင့် မမျှအောင် အလုပ်လုပ်သည့်အတွက် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျကာ တော်တော်နှင့် နာလန်မထူနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပြီးနောက် တစ်လကြာသည်အထိ နတ်ငှက်မယ်မှာ သွေးဆင်းလျက်ပင် ရှိသေး၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောသော်လည်း အသားအရေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ခြင်း၊ ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ခြင်းတို့ကို ထောက်၍ နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ ဂရုမစိုက်ခြင်း မရှိကြောင်းကို လူတိုင်းလိုလို သိနေကြ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်က လည်း သူ့ကို အိမ်မှုကိစ္စအတွက် ခေါင်းထဲထည့်မထားရန်၊ ဆေးကို မှန်မှန်သောက်ပြီး မြန်မြန်နာလန်ထအောင် ကြိုးစားရန် တိုက်တွန်း၏။

နတ်ငှက်မယ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိဗုန်းဗုန်းလဲလျှင် အခြားသူတွေ ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်မည်ကို သိသည့် အတွက် အမြန်ဆုံး နာလန်ထရန် တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရောဂါမှာ တော်တော်နှင့် မပျောက်နိုင်ချေ။ ဆောင်းဦးပေါက် ပွဲတော်နား နီးလာသည့် အခါတွင်မှ အနည်းငယ် နေထိုင်ကောင်းစ ပြုလာကာ သွေးအဆင်း ရပ်သွား လေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အကြောင်းကို ဤတွင် တော်ဦးမည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား တန်ခွန်းနှင့်လီဝမ်းတို့ကို တာဝန်မပေးရဘဲ ဖြစ်နေသေးသည့် အပြင် ဥယျာဉ်ထဲတွင်လည်း ထားသင့်သူများကို ဆက်လက်ထားရဦးမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဒေါ်လေးဝမ်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းနှင့် မနိုင်နင်း သဖြင့် ပေါက်ကြည်ကို အကူအညီခေါ်ရ ပြန်လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်က ပေါက်ကြည်အား

“အခိုင်းမိန်းမကြီးတွေဟာ ဘာမှအသုံးမကျဘူး။ လစ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အရက်သောက်ပြီး ဖဲရိုက်နေတာပဲ။ နေ့လယ်ကျရင် တစ်နေ့လုံး အိပ်ပြီး ညဆိုယင် တစ်ညလုံး ဖဲကစားနေကြတာပဲ။ ဒီမိန်းမကြီးတွေ အကြောင်းကို ဒေါ်လေး သိတာပေါ့။ ငှက်မယ် ရှိတုန်းကတော့ ကြောက်ရမယ့်လူရှိလို့ ဒီလောက် မသောင်းကျန်းကြဘူး။ ခု ငှက်မယ် မရှိတော့ သူတို့ ထင်တိုင်းကြ နေကြတာပဲ။ ငါ့တူမကတော့ ငယ်လဲငယ်တယ်။ စေ့လဲစေ့စပ်တယ်။ တန်ခွန်းတို့ ဆိုတာလဲ ငယ်သေးတယ်။ ဒေါ်လေးကလဲ

အလုပ်များတယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးကိုယ်စား ငါ့တူမက သူတို့ကို နည်းနည်းကြီးကြပ် ပေးပါလားကွယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ လေးငါးဆယ်ရက်ပေါ့။ အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ ဒေါ်လေးက သတိလစ်သွားလို့ ကျန်ခဲ့ တာများ ရှိယင် မယ်မယ် မသိခင် ဒေါ်လေးကို လာပြောပါလား။ သူတို့ မတော်တာ တွေ့ယင်လဲပြောပါ။ သူတို့ ငါ့တူမ စကားကို နားမထောင်ယင် ဒေါ်လေးကို လာပြီး တိုင်လှည့်ပေါ့။ စံအိမ်မှာ ကသောင်းကနင်း မဖြစ်ချင်ဘူးလေ”

ပေါက်ကြည်မှာလည်း ဒေါ်လေးဝမ်း တောင်းခံသည့် အကူအညီကို ပေးရန် သဘောတူလိုက် ရလေ၏။

အချိန်မှာ နွေဦးပေါက်ဖြစ်သည့်တိုင် ထိုက်ယုမှာ ချောင်းဆိုး ရောဂါထလာပြီး စမ်းယဉ်မှာလည်း ရာသီဥတု ကြောင့် ကောင်းစွာ နေမကောင်းသဖြင့် ဂမုန်းမြိုင်ရိပ်သာတွင် အခန်း အောင်းနေရကာ ဆေးဝါးများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မှီဝဲနေရလေ၏။ တန်ချွန်းနှင့် လီဝမ်းတို့မှာ တခြားစီ နေကြရသဖြင့် အရေးကိစ္စဆိုလျှင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လူလွှတ်၍ ဆက်သွယ်နေကြရသည့် အတွက် ခရီးမတွင်လှချေ။ ထို့ကြောင့် ဥယျာဉ်တောင်ဘက် တံခါးရှိ အဆောင် သုံးဆောင်ရှိ ခန်းဆောင်ကလေးထဲတွင် မနက်တိုင်း တွေ့ဆုံ၍ အလုပ်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြရန် စီစဉ်ထားရလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ထိုဝင်းဝ အဆောင်မှာပင် မနက်စာစားကြပြီး နေ့လယ်ကျမှ ကိုယ့်အဆောင်သို့ ပြန်လာ တတ်ကြ၏။

ဝင်းဝရှိ အဆောင်ကလေးမှာ မြောက်နန်းမတော်ဘုရား အလည်အပတ် ကြွတော်မူလာစဉ်က မိန်းမစိုးများ အတွက် ဆောက်ထားသည့် အဆောင်ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ညပိုင်းစောင့်ရန် အခိုင်း မိန်းမကြီးများ စတည်းချသည့် နေရာ ဖြစ်လေ၏။ ရာသီဥတုမှာ မအေးသေးသည့်အတွက် အဆောင်ကို များစွာ ပြင်ဆင်စရာလည်း မလိုသေးချေ။ အနည်းငယ် အခန်းပြင်ဖွဲ့ လိုက်လျှင်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် သုံး၍ရနေလေပြီ။ အဆောင်ထိပ်တွင် “ကရုဏာနှင့် သီလဆောင်” ဟု စာတန်းထိုး ထားသော်လည်း အားလုံးကမူ စည်းဝေးဆောင်ဟုပင် ခေါ်နေကြလေ၏။

ယခုမူ လီဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းတို့သည် မနက်ခြောက်နာရီ ထိုးသည်နှင့် ထိုအဆောင်သို့ ရောက်လာကြကာ ပစ္စည်းထိန်းများ ပေးပို့သည့် သတင်းများကို နားထောင်ခြင်း၊ သူတို့ကို စီမံခန့်ခွဲခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများ လုပ်ပြီးနောက် မွန်းတည့်ချိန် လောက်ကျမှ ပြန်သွားလေ့ ရှိကြ၏။ မိမိတို့ ထံသို့ လီဝမ်း လာရောက်ကြီးကြပ်မည်ဟု ကြိုတင်သိရသည့် အခါတွင် လီဝမ်းမှာ သနား ကြင်နာတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး နတ်ငှက်မယ်လို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုပ်မည့်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း သိသည့်အတွက် ပစ္စည်းထိန်းများ၊

အစေတော်များသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ သူနှင့် တွဲဖက် ကြီးကြပ်ရမည့် တန်ချွန်းမှာ ဘာမျှ နားမလည်သေးသည့် အပျိုကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ခပ်ပျော်ပျော် နေတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့အဖို့ ဘာမျှ မထောင်းတာလှချေ။ သို့ဖြင့် အခိုင်း မိန်းမများသည် ခါတိုင်းထက်ပင် လျော့ရဲရဲ ဖြစ်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် များမကြာမီမှာပင် တန်ချွန်းသည် စကားကို ချိုသာစွာ ပြော၍ စိတ်ရှည်သည့်တိုင် နတ်ငှက်မယ် ကဲ့သို့ပင် စေ့စပ်သေချာမှု ရှိကြောင်းကို လေ့လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ စံအိမ်ကြီးနှစ်အိမ်စလုံးနှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သူ၊ ရင်းနှီး ခင်မင်သူ အရာမျိုးကြီးမတ်ကြီးများ ရာထူးတိုးခြင်း၊ ရာထူးကျခြင်း၊ အသုဘကိစ္စများ ပေါ်ခြင်း၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကိစ္စရှိခြင်းတို့ကြောင့် သခင်မဝမ်မှာ ထိုအိမ်များသို့ သွားရောက်ကာ လူမှုရေး အရ မေးမြန်းခြင်း၊ အားပေးခြင်း စသည့် သာရေးနာရေး ကိစ္စများနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေကြသဖြင့် အိမ်မှုကိစ္စများကို စီမံရန် အချိန်မရ နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် လီဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းတို့မှာ ဝင်းဝမှ အဆောင်ထဲတွင် တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန် နေကြရပြီး ပေါက်ကြည် မှာလည်း သခင်မဝမ် ပြန်မလာမချင်း သူ့အဆောင်တွင် ကိစ္စများကို စီမံခန့်ခွဲနေရလေ၏။ ထို့ပြင် ည အပ်ချုပ်ပြီး နောက်တွင်လည်း မအားနိုင်သေးဘဲ အဖော်မိန်းမများ လိုက်ပါလျက် သန်လျင်းငယ်ကလေး တစ်စင်းဖြင့် ဥယျာဉ်ကြီးထဲရှိ အစောင့်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးရပေသေး၏။ သို့ဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်သည် နတ်ငှက်မယ် ရှိစဉ်က ထက်ပင် အိမ်ကြီးကို တင်းကျပ်စွာ စနစ်တကျ စီမံအုပ်ချုပ်ကြလေ၏။

“သောက်ကျိုးနည်းတော်။ အယင်တုန်းက ပင်လယ်စောင့် ဘီလူးတစ်ကောင်တည်း စောင့်တာ။ ခုတော့ တောင်စောင့်တဲ့ ကုမ္ဘာန် သုံးကောင် လာစောင့်တော့ ကျုပ်တို့မှာ ဘာမှ မလှုပ်သာမရှားသာ ဖြစ်နေပြီ။ ညပိုင်း အရက် လေးသောက်၊ ဖဲကလေးတောင် မကစားနိုင်တော့ဘူး” ဟု အခိုင်းမိန်းမများ အချင်းချင်း ပြောမိကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင်မူ သခင်မဝမ်မှာ မြို့စားကြီး ကျင်ရှန်းအိမ်မှ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ရှိသဖြင့် ထွက်သွား၏။ လီဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းတို့သည် ဒေါ်လေးဝမ် အား လုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို လုပ်ပေးရန် မနက်အစောကြီး ထကြပြီးနောက် ဒေါ်လေးဝမ် ထွက်သွားသည်နှင့် ဝင်းဝရှိ အဆောင်သို့ ပြန်၍ လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြစဉ် ဂူဆင့်တိန်၏ မိန်းမ ရောက်လာကာ သခင်ကြီးကျိချိန်၏ အမြှောင်မယားချော၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ချောကူချီ ကွယ်လွန်ကြောင်းဖြင့် လာရောက်ပြောလေ၏။

“မနေ့ကတော့ သခင်မကြီးဝမ် ကိုတော့ ပြောပြီးပါပြီ။ သခင်မကြီးက သခင်မလေးတို့ နှစ်ယောက်ကို သွားအကြောင်း ကြားချည်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

အခိုင်းမိန်းမသည် ထိုမျှသာ ပြောဆိုကာ သူတို့အနီးတွင် ဂါရဝ ပြုရင်း ရပ်လျက်ရှိ၏။

ဤတွင် အခြားကိစ္စဖြင့် လာရောက်ကြသည့် အခိုင်းမိန်းမများ၊ ပစ္စည်းထိန်းများကလည်း ယခုကိစ္စတွင် လီဝမ်းတို့ နှစ်ယောက် မည်သို့ မည်ပုံ ကိုင်တွယ်ကြမည်နည်းဟု စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ မှန်မှန်ကန်ကန် ကိုင်တွယ်နိုင်လျှင် သူတို့ အားလုံးက လီဝမ်းတို့ နှစ်ယောက်ကို လေးစား သွားကြမည် ဖြစ်၏။ မှန်မှန်ကန်ကန် ကိုင်တွယ်ခြင်းမပြုလျှင် သူတို့ကို အထင်သေးကြမည် ဖြစ်၏။ ထိုမျှမက သူတို့ကွယ်ရာတွင် အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောကာ လှောင်ပြောင် မဲ့ရွဲ့ကြဦးမည် ဖြစ်၏။ ဂူဆင့်တိန်၏ မိန်းမသည် ထိုကိစ္စမျိုးတွင် မည်သို့ကိုင်တွယ်ရကြောင်းကို ကောင်းစွာသိ၏။ နတ်ငှက်မယ်သာ ဆိုလျှင် မည်သူ့ကိစ္စတုန်းက မည်သို့ဆောင်ရွက်သည် စသဖြင့် အထောက်အထားတွေ ပြကာ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုမူ လီဝမ်းမှာ ခပ်နံနံ ခပ်အအဟု အထင်ရှိပြီး တန်ချွန်းမှာလည်း အပျိုပေါက်ကလေးသာသာဖြစ်၍ ဘာမှ နားလည်မည် မဟုတ်ဟုထင်ကာ ဘာမျှမပြောဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

တန်ချွန်းက လီဝမ်းကိုတိုင်ပင်ကြည့်၏။ လီဝမ်းက
အတန်ကြာစဉ်းစားကာ

“ဟိုတလောက မာလာရဲ့ အမေသေတုန်းက ငွေစင် လေးဆယ် ကျပ်သား ပေးလိုက်တယ်လေ။ ခုကိစ္စမှာလဲ ဒီလောက်ပဲ ပေးရမှာပေါ့”

ဤတွင် ဂူဆင့်တိန်၏ မိန်းမက ချက်ချင်းသဘောတူကာ တာလီပြားကို ယူ၍ ထွက်သွားမည်ပြုစဉ် တန်ချွန်းက လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး

“ပိုက်ဆံကို အယင် သွားမယူနဲ့ဦးလေ။ ရှင့်ကို ပြောစရာ ရှိသေးတယ်။ မယ်မယ့်အဆောင်မှာ အလုပ်လုပ် နေတဲ့ အမြှောင်မယားတွေဟာ တချို့က အပြင်က ခေါ်လာတာတွေ။ တချို့ကျတော့လဲ ဒီမှာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အမှုထမ်းလာသူ တွေ။ ဒီတော့ သူတို့ကို ခွဲခြားဦးမှပေါ့။ ဆိုပါစို့၊ စံအိမ်ကြီးက ဆွေမျိုးမကင်းတဲ့သူ တစ်ယောက် ကွယ်လွန်ယင် ဘယ်လောက် ကူသလဲ။ အပြင်ကလူ ဆိုယင် ဘယ်လောက် ကူသလဲ။ ဥပမာ ကလေး တစ်ခုလောက် ပြစမ်းပါဦး”

ထိုသို့ မေးသည့်အခါတွင် ဂူဆင့်တိန်၏ မိန်းမသည် ဘာကိုမျှ မဖြေတတ်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး သခင်မလေးရယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကူကူ ဘယ်သူက နည်းတယ်များတယ် ပြောရဲမှာလဲ”

တန်ချွန်းက ချိုသာစွာဖြင့်

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ကျွန်မက ငွေစင် တစ်ပိဿာလောက် ထည့်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ။ တကယ်လို့ ထုံးတမ်း စဉ်လာနဲ့ မညီဘူးဆိုယင် ရှင်တို့ကလဲ ကျွန်မကို ဝိုင်းလှောင်ကြမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ချောက်လဲ ကျွန်မ ဘယ်မှာ မျက်နှာပြဲရဲပါတော့မလဲ”

“ကျွန်မ ချက်ချင်းတော့ မမှတ်မိဘူး သခင်မလေးရဲ့။ စာရင်းဟောင်းတွေကို သွားကြည့်လိုက်မယ်လေ” ဟု ဂူဆင့်တိန်၏ မိန်းမက ပြော၏။

“ရှင် ဒီမှာလုပ်လာတာ ကြာလှပြီပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ မပြောနိုင်ရမှာလဲ။ မလေးငှက်မယ် ရှိတုန်းကလဲ ရှင် ဒီလိုပဲ စာရင်းစာအုပ်ကို သွားလှန်ကြည့်ပြီးမှ ဖြေသလား။ ဒီအတိုင်းဆိုယင် မလေးငှက်မယ် စည်းကမ်းကြီးတယ် ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။ သိပ်လျော့ရဲတာပေါ့။ သွားပါ။ စာရင်းစာအုပ်တွေကို မြန်မြန်သွားယူချည်ပါ။ တစ်ရက် နောက်ကျသွား ယင် ရှင်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ တန်ချွန်းတို့သာ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်လို့ အပြောခံရမှာ”

ဂူဆင့်တိန်၏ မိန်းမသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည့် အခါတွင် အခြားသော ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမများသည် သူတို့ ထင်သလို လျော့ရိလျော့ရဲ မဟုတ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လျှာထုတ်နေကြ၏။ ထို့နောက် သူတို့နှင့် အခြားကိစ္စများကို ပြောဆိုနေကြပြန်၏။

ခဏကြာလျှင် ဂူဆင့်တိန်၏ မိန်းမသည် စာရင်းစာအုပ်ဟောင်း များကို ယူ၍ ပြန်လာ၏။ တန်ချွန်းသည် စာရင်းစာအုပ်များကို ယူကြည့်ရာ အိမ်စံအိမ်ကျွန်များထဲမှ ကောက်သည့် အမြှောင်မယား နှစ်ယောက်တို့မှာ တစ်ယောက် လျှင် ငွေစင် နှစ်ဆယ်သားစီ ရပြီး အပြင်မှ ကောက်သည့် အမြှောင်မယား နှစ်ယောက်တို့မှာ ငွေစင် လေးဆယ်ကျပ်သား စီ ပေးရသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် အခြားသော အပြင်မှ အမြှောင်မယား နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ငွေစင် တစ် ပိဿာ ရပြီး နောက်တစ်ယောက်က ငွေခြောက်ဆယ် ကျပ်သားသာ ရသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ တစ်ယောက်မှာ သူ့မိဘ၏ အလောင်းကို တစ်နယ်မှ အခြားတစ်နယ်သို့ ပြောင်းရန် အပို ထုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်မှာ မိဘအတွက် မြေသင်္ချိုင်း မြေနေရာ ဝယ်ရန် ငွေစင်

နှစ်ဆယ်ကျပ်သား အပို ထုတ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရ၏။

တန်ချွန်းက ထိုအချက်ကို ထောက်၍ လီဝမ်းအား ပြလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုလဲ နှစ်ဆယ်ကျပ်သား ပေးလိုက်ပေါ့” ဟု လီဝမ်းက ဂူဆင့်တိန်၏ မိန်းမကို ပြော၏။

ထိုစဉ် အမြှောင်မယား ချောသည် သူတို့ဆီသို့ အူယားဖားယားဖြင့် ရောက်လာ၏။ လီဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းတို့က သူ့ကို နေရာထိုင်ခင်များ ပေးလေ၏။

“ခုတော့ စံအိမ် တစ်ဝင်းလုံးမှာ ရှိသမျှ လူတွေက ငါ့ခေါင်းပေါ် တက်နင်းနေကြတာ ပေါ့လေ။ ညည်းတို့ နှစ်ယောက် ကတော့ ငါ့ဘက်က ပါမှာပဲလို့ အောက်မေ့နေတာ” ဟု ဆိုကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“နေပါဦး အမေရယ်။ အမေ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ။ ကျွန်မဖြင့် အမေပြောတာတွေကို ဘာမှနားမလည်ဘူး။ ဘယ်သူတွေက အမေ့ခေါင်းပေါ်ကို တက်နင်းနေကြတာလဲ။ အကျိုးအကြောင်း သိရယင် အမေ့ဘက်က ပါတန်ပါရ မှာပေါ့”

တန်ချွန်းက ပြော၏။

“ဘယ်သူ တက်နင်းရဦးမှာလဲ၊ ညည်းပေါ့”

“ကြံကြီးစည်ရာ အမေရယ်” ဟု ဆိုကာ တန်ချွန်းက ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ လီဝမ်းကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဖျန်ဖြေရန် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ အမြှောင်မယား ချောက

“ထိုင်ပါဦး။ ငါ သေသေချာချာ ပြောပြပါ့မယ်။ ငါ့မှာ ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး နေခဲ့ပြီး ညည်းတို့ဖို့ မောင် တစ်ယောက်နဲ့ ညီမလေး တစ်ယောက် မွေးပေးခဲ့ ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီစံအိမ်ထဲမှာ ငါ့ကို ဖုန်မှုန့်ကလေး တစ်မှုန့် လောက်တောင် ဂရုစိုက်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အဆင့်က အစေတော် မာလာရဲ့ အဆင့်လောက်တောင်မှ မရှိတာ။ ဘယ်သူက ငါ့ကို ဂရုစိုက်တော့မှာလဲ။ ဒီလိုဖြစ်တော့ ငါတင် မျက်နှာမဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညည်းတို့လဲ မျက်နှာငယ် ရမှာပေါ့”

တန်ချွန်းက ပြုံးလိုက်ကာ

“ဪ။ လက်စသတ်တော့ ဒါကိုပြောတာလား။ တန်ချွန်းက ကိုယ်ထင်ရာကို ရမ်းပြီး ဆုံးဖြတ်နေတာမှ မဟုတ် တာဘဲ အမေရယ်”

တန်ချွန်းသည် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကာ သူ့အမေ အမြှောင်မယား ချောအား စာရင်းစာအုပ်များကို ပြသပြီးနောက် အထဲတွင်ပါသည့် အချက်များကို ဖတ်ပြလေ၏။

“ဒါတွေက ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ကတည်းက ချမှတ်ထားခဲ့တဲ့ စည်းမျဉ်းတွေလေ အမေရဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်နာရမှာပေါ့။ မလိုက်နာလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မာလာကိစ္စကလဲ သူ့ကို အထူး အခွင့်အရေး ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ အမေရဲ့ သား ကျီဟုန်ဟာ အပြင်က အမြှောင်မယား တစ်ယောက်ကို ယူတယ် ဆိုယင် သူ့ကိုလဲ မာလာလိုပဲ အဆင့်တစ်ဆင့်တည်း ထားရမှာပေါ့။ ခုဟာက အဆင့်ခွဲထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ မျက်နှာငယ်စရာတို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ ပြဿနာတွေလဲ ပေါ်စရာအကြောင်း သိပ်မရှိပါဘူး။ မယ်မယ်ရဲ့ ကျွန်ဆိုယင် သူ့ကျွန်တွေ အတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေအတိုင်း ကျွန်မတို့ လုပ်ရမှာပေါ့။ ဒီငွေတွေဟာ ရှေးဘိုးဘွားများနဲ့ မယ်မယ်ရဲ့ သနားသဖြင့် ကူညီထောက်ပံ့မှုတွေပဲ။ ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေးတဲ့ ထောက်ပံ့ငွေနှုန်းကို လက်မခံဘူး၊ မကျေနပ်ဘူး ဆိုယင်လဲ ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ခု မယ်မယ်က သူတို့စံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ပေးချင်တယ် ဆိုယင်လဲ ကျွန်မအဖို့တော့ မထူးလှပါဘူး။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုယင်လဲ ကျွန်မ အဖို့ ဘာမှထူးပြီး မျက်နှာငယ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့က ထုံးစံအတိုင်း၊ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ရတာပဲ။

“ဒီတော့ ကျွန်မပြောချင်တာက မလေးငှက်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ မရှိတုန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေပြီး ကျွန်မပေးတဲ့အကြံကို လက်ခံစေချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ပူပန်နေရတာလဲ။ ဒေါ်လေး ဝမ်ဟာ သနားကြင်နာ တတ်သူ။ ဒါပေမယ့် အမေလုပ်လို့ ဒေါ်လေးဝမ် ခမျာ မကြာခဏ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပေါင်း များလှပြီ။ တကယ်လို့ ကျွန်မသာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထိန်းကျောင်းတတ်ပြီ ဆိုယင် ကျွန်မတော့ အစောကြီး ကတည်းက ထွက်သွားပြီ။ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ သိနေမှတော့ လောကကြီးထဲမှာ ဘာကြောက်စရာ လိုသေးသလဲ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ စကားပြောတာကအစ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောနေရတယ်။ ခုဒေါ်လေးဝမ်က ကျွန်မသဘောကို ကောင်းကောင်းသိလို့၊ နားလည်လို့ ကျွန်မကို ဒီတာဝန်ကြီးကို ပေးထားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီတာဝန် ယူပြီး ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်ရသေးခင်မှာ အမေ ခုလိုလာပြီး ဒီလို ရန်တွေ့နေဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး။ ခုလို ဖြစ်တာကို တွေ့သွားပြီး ကျွန်မ အရှက်မရအောင် ဒီတာဝန်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်တော့မှ ကျွန်မမှာ မျက်နှာပျက်ရမှာ။ အဲဒီအခါ ကျယ်လောင် အမေလဲ မျက်နှာပျက်ရမှာ”

ထိုအချိန်၌ကား တန်ချွန်းမှာ စိတ်ထိခိုက်လွန်း သဖြင့် ငိုရှိုက်လျက် ရှိလေပြီ။

အမြှောင်မယား ချောသည် အခြား ပြောစရာ မရှိတော့သည့် အတွက်

“သခင်မကြီးက ညည်းကို မျက်နှာသာပေးထားယင် ညည်း အနေနဲ့ ငါ့ကို ပိုပြီးတောင် အကူအညီ ပေးသင့် သေးတယ်။ ခုတော့ ညည်းက သခင်မဝမ် ကို မျက်နှာလုပ်ချင်လွန်း အားကြီးတာနဲ့ တို့ကိုတောင် မေ့နေပြီပေါ့”

“အမေ့ကို ဘယ်သူက မေ့ထားလို့လဲ။ အမေ့ကို ကျွန်မ ဒီထက် ဘာများ ပိုပြီး ကူညီနိုင်ဦးမှာလဲ။ အမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ အမေ ပြန်မေး ကြည့်စမ်းပါ။ သခင်မ ဆိုတာ အသုံးကျတဲ့ ကျွန်ကို သဘောကျတာ ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ လူကောင်းဆိုတာ အခြားလူတွေရဲ့ အကြံဉာဏ် မလိုပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူ စဉ်းစားတတ်ပါတယ်”

လီဝမ်းက ချောမော့သည့် လေသံဖြင့်

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ချောရယ်။ ဒါက တန်ချွန်းရဲ့ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူလဲ ချောကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီချင်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီထက် သူ ဘာပိုပြီး ကူညီနိုင်မှာလဲ”

တန်ချွန်းက

“ဒါတွေ သွားပြောမနေစမ်းပါနဲ့ မမလီဝမ်းရယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို ဒီထက် ဘာကူညီရမှာလဲ။ အိမ်ကြီးရှင် သမီးတိုင်း ကိုယ့်ကျွန်ကိုတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီကြတာချည်းပဲ။ သူတို့အကြောင်းကို မမ လီဝမ်း မသိလို့။ တကယ်က တော့ သူတို့ ကိစ္စတွေဟာ တန်ချွန်းတို့နဲ့ ဘာမှဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

အမြှောင်မယား ချောက

“နေပါဦး။ ညည်းကို ဘယ်သူက ကူညီပါလို့ လာပြောလို့လဲ။ ဒီကိုလာတာကလဲ ညည်းဆီကို အကူအညီ တောင်းဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်းက ဒီစံအိမ်ကြီးကိစ္စကို စီမံအုပ်ချုပ်နေလို့ လာပြောတာ။ ဒီစံအိမ်ကို ညည်း စီမံ အုပ်ချုပ်တာ မဟုတ်ယင် ဘာမှ လာပြောစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ခု ညည်းကပြောလို့ ပြောရတာ။ ညည်း တစ်ခွန်း ပြောယင် ဒီကလဲ တစ်ခွန်းပြောရမှာပဲ။ နှစ်ခွန်းပြောယင် နှစ်ခွန်း ပြန်ပြောရမှာပဲ။ ခုလဲ ကြည့်ပါဦး။ ခုသေနေတဲ့လူဟာ ညည်းဦးလေး တော်တယ်။ တကယ်ဆိုယင် ငွေစကလေး သုံးလေးဆယ်ကျပ်သား ထည့်လိုက်ပါလား။ ထည့်လိုက်တော့ ဘာအပန်းကြီးမှာလဲ။ သခင်မ ဝမ်ကလဲ ဘာပြောမှာတဲ့လဲ။ သခင်မဝမ် ဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတာ လူတိုင်း သိပြီးသား။ ခုတော့ ကြားထဲက ညည်းတို့က ဝင်ပြီး နှမြောနေကြတယ်။ သခင်မဝမ် စေတနာကောင်းပေမယ့် ညည်းတို့က ကြားထဲက ဝင်ရှုပ်နေကြတော့ သူ့စေတနာတွေ အလကားဖြစ်တာပေါ့။ ဒီမှာ တန်ချွန်း။ ဒီလောက်လဲ တွန့်တိုမနေနဲ့။ ကိုယ့်အိတ်ထဲက စိုက်ပေးရတာ မဟုတ်ဘူး။ နောင်မှာ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့ နေရတော့မှသာ ဒီစံအိမ် ပစ္စည်းတွေကို ဒီလိုပဲ သဘောထား နိုင်ပါစေလို့

ဆုတောင်းပါတယ်။ ခုတော့ ကိုယ် အတောင် မပေါက်ခင်မှာ ကိုယ့်အမွေးကလေး တွေကို မမေ့ပါနဲ့ဦး။ အတောင် မပေါက်သေးဘဲနဲ့ သစ်ပင်ထိပ်ဖျား တက်ပျံ့ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

သူ့ စကားများကို ကြားရသည့်အခါ၌ တန်ချွန်း၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် ဖြူဖွေးလာခဲ့လေပြီ။

တန်ချွန်းသည် ငိုရှိုက်လျက်ရှိရာမှ

“ဒီမှာ ကျွန်မဦးလေးကို အမေသိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဦးလေးက ကိုးခရိုင် နယ်စားရတဲ့ လူရှင်။ ကျွန်မမှာ ဒီဦးလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ တခြားဦးလေးတွေ မရှိဘူး။ ခု ကျွန်မက ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် လိုက်နာခဲ့တဲ့ စည်းမျဉ်းတွေ အတိုင်း တိတိကျကျ လုပ်တဲ့အတွက် အမေက ဒီစကားမျိုး အပြောခံရတာ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတာ။ အမေပြောတဲ့ အတိုင်းသာ မှန်လို့ရှိယင် ဘာဖြစ်လို့ ချောကူချီဟာ ကျီဟုန်နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းကို တကောက်ကောက် လိုက်နေရတာလဲ။ ဦးလေးဆိုယင် ဦးလေး နေရာမှာ နေပါလား။

“အမေ ကျွန်မနဲ့ ဘာလို့လာပြီး ရန်ဖြစ်နေချင်တာလဲ။ ကျွန်မဟာ အမြှောင်မယားက မွေးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေဟာ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ကျွန်မဟာ အမြှောင်မယားက မွေးတဲ့ ကလေးဆိုတာ လူမသိမှာစိုးလို့ လူတိုင်းကို လိုက်ပြောနေတယ်။ ဒီတော့ မျက်နှာဖျက်တာဟာ အမေလား ကျွန်မလား ဆိုတာလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မဟာ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ယင် အမေလုပ်တာနဲ့ ကျွန်မ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်လောက်ပြီ”

လီဝမ်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖျန်ဖြေခြင်း ပြု၏။ သို့ရာတွင် အမြှောင်မယား ချောမှာ မရပ်သေးဘဲ ဆက်၍ ဆူပူအော်ဟစ်လျက်ရှိလေ၏။ ဤတွင် လီဝမ်းက

“ဟော ဟော၊ ဟိုမှာ မလေးငှက်မယ် လွှတ်လိုက်လို့ ထင်တယ်။ ပင်အဲ လာနေပြီ။ တော်ကြတော့” ဟုပြောလိုက်မှ အမြှောင်မယားချောသည် တိတ်သွား၏။

အမြှောင်မယား ချောသည် ပင်အဲဆီသို့ ပြုံး၍ လျှောက်သွားကာ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေး၍ ဆီးကြိုလေ၏။

“ပင်အဲရေ။ မလေးငှက်မယ် နေထိုင်ကောင်းပြီ မဟုတ်လား။ ငါလဲ မလေးငှက်မယ်ကို လာမေးမလို့ ဟာအေ။ အချိန်ကို မရတာနဲ့

မလာနိုင်သေးဘူး”

လီဝမ်းက လာသည့်ကိစ္စကို မေးလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်က ပြောလိုက်တယ်။ ချောရဲ့ အစ်ကို သေတဲ့ကိစ္စမှာ ငွေဘယ်လောက်ကူရမယ်ဆိုတာ မလေးတို့ သိမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ထုံးစံကတော့ ငွေစင်နှစ်ဆယ်ကျပ်သားပဲ ကူရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မလေးတို့ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပြီး ကူလိုက်ပါတဲ့။ ပိုပြီးကူချင်တယ် ဆိုယင်လဲ သဘောပဲတဲ့”

တန်ချွန်းက

“သူ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ပိုပြီးကူရမှာလဲ။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာပေါ့။ သူက နှစ်ဆယ့်လေးလ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီးမှ မွေးလာတဲ့ သားထူးသားမြတ် မို့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တပ်ထဲမှာတုန်းက သူ့သခင် အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူ မို့လို့လား။ မလေးငှက်မယ်က သိပ်ပါးတာပဲ။ တကယ်လို့ ချီးမွမ်းစရာ ရှိယင် ပိုက်ဆံမကုန်အောင် သူစီမံတတ်တယ်လို့ ချီးမွမ်းခံရမှာ။ ထုံးစံကို ဖျက်တော့ မလေးတို့က ဖျက်ရမှာ။ ဒီတော့ မလေး ငှက်မယ်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ပေးရမှာပဲလို့။ မလေးတို့ အနေနဲ့တော့ ပိုလဲ မပေးရဲဘူး။ လျှော့လဲ မပေးရဲဘူးလို့။ သူက စေတနာ ပေါက်ပြီး ပေးချင်တယ်ဆိုယင်တော့ သူနေကောင်းမှပဲ သဘောရှိလုပ်လို့ ပြောလိုက်”

ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကတည်းက ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်နေသည်ကို ပင်အဲ ရိပ်မိလိုက်၏။ ယခု တန်ချွန်းက ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သည့် အခါတွင် အခြေအနေကို သူ ကောင်းကောင်း သိလိုက်လေပြီ။ တန်ချွန်းသည် ခါတိုင်းလို ရယ်ရယ်မောမော၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြောဆိုနေသည့် အတွက် ပင်အဲသည် အခြေအနေကို ရိပ်မိကာ ဘာမျှမပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။

ထိုစဉ် ပေါက်ကြည်လည်း သခင်မဝမ်၏ အဆောင်မှ သူတို့ဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။ တန်ချွန်းတို့ တစ်သိုက်က ထ၍ ဆီးကြိုကာ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေ၏။ သူတို့ စကားမပြောရသေးမီ အခြား အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်ကာ သူ့ကိစ္စကို လာရောက်ပြောဆို နေပြန်၏။ တန်ချွန်း၏ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တို့ စွန်းပေနေသည့် အတွက် အစေတော်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်သုံးယောက်တို့က ရေဇလုံ၊ မျက်နှာ သုတ်ပဝါနှင့် လက်ကိုင်မှန်ကလေး တစ်ချပ်ကို ယူလာပေးကြလေ၏။ တစ်ယောက်က ခူးထောက်၍ ရေဇလုံကိုပေးပြီး အခြား နှစ်ယောက်တို့က ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ကာ မှန်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် နံ့သာဘူးကို ကိုင်၍ စောင့်နေကြ၏။ ဤတွင် ပင်အဲကလည်း အနားသို့ တိုးလာကာ တန်ချွန်း၏ အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင်ပေးခြင်း၊ ရေမစိုရန်

ဝတ်ရုံကြီးတစ်ထည်ကို ယူ၍ ရှေ့တွင် ဖုံးပေးခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ပေးလေ၏။
တန်ချွန်းက အင်္ကျီလက်ကို မ,တင်ကာ လက်ကို ရေလုံထဲသို့ နှစ်လိုက်စဉ်
အခိုင်း မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြန်ကာ

“မိသားစုကျောင်းက လွှတ်လိုက်ပါတယ် သခင်မလေး။ သခင်လေး
ကျိဟုန်နဲ့ သခင်လေး ကျိလန် တို့အတွက် နှစ်စဉ် ကျောင်းစရိတ်တွေ ထုတ်ဖို့
ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ပင်အဲက

“ဘာများ ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေရတာလဲ။ သခင်မလေး
မျက်နှာသစ်မလို့ လုပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား။ ဒီလောက်ကလေးတောင်
မစောင့်နိုင်ဘူးလား။ အပြင်မှာ ခဏစောင့်ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့
အတင်းဝင်လာရတာလဲ။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ တာဝန်ကို ယူနေရတာရှင်။
မလေးငှက်မယ်ကို ရိုသေယင် သူတို့ကိုလဲ ရိုသေလေးစားရမှာပေါ့။ မလေး
ငှက်မယ်က သနားတတ်ပေမယ့် ဒီလို မရှိမသေ လုပ်တာမျိုးတော့ နည်းနည်းမှ
ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မသွားပြောလို့ မလေးငှက်မယ် ကြားယင်
ရှင်တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်တော်။ မသိလို့ပါ” ဟု ဆိုကာ အခိုင်းမိန်းမကြီးသည်
ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အပြင်သို့ ပြန်ထွက် သွားလေ၏။

ယခုအချိန်တွင် တန်ချွန်းမှာ မျက်နှာကို ပြင်ဆင်ခြယ်သပြီးနောက်
ပင်အဲကို ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

“ပင်အဲက ခပ်စောစောကမှ မလာဘဲကိုး။ ခပ်စောစောက ဆိုယင်
ဒီထက် ရယ်စရာကောင်းတာကို တွေ့ရဦးမှာ။ ဂူဆင့်တိန် မိန်းမတို့လို
ကျွန်သက်ရှည်နေတဲ့ မိန်းမကြီးတွေကတောင် စာရင်းဇယားကို မကြည့်ဘဲ
ပြောချင်ရာကို လာပြောနေကြတာ။ ဒီက သေသေချာချာ မေးတော့မှ ကျွန်မ
မေ့နေလို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ပါနဲ့ လျှော့ချသွားကြတယ်။ ရှင်တို့ မလေးငှက်မယ်နဲ့
ဆက်ဆံယင်လဲ ဒီလိုပဲလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ မလေး ငှက်မယ်ကို ဒီလို
ရီးတီးရားတား သွားလုပ် လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ”

“အမယ်လေး။ မလေးငှက်မယ်ကို ဒီလိုသွားစမ်းလို့ ကတော့
ဘယ်သက်သာမလဲ။ ဟိုက ခြေထောက်ကို ရိုက်ချိုး ပစ်မှာ။ ဒီမိန်းမကြီးတွေက
တစ်လက်မမှ ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး မလေးရဲ့။ ဒီမှာ မမလီဝမ်း ကလဲ
သဘောကောင်းလွန်း၊ မလေးကလဲ မိန်းမပျိုကလေး ဆိုတော့ ဘာမှ
နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး သူတို့က မလိမ့်တစ်ပတ် လုပ်ချင်ကြတာ” ဟု
ဆိုကာ ပင်အဲသည် အပြင်တွင်ရှိသည့် အခိုင်းမိန်းမကြီးများကို အတွင်း
ဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကဲ၊ ရှင်တို့ ခုလောလောဆယ်တော့ ရှင်တို့ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနှင့် ကြဦးပေါ့။ မလေးငှက်မယ် နေကောင်းလာတော့ ကြည့်ကြရဦးမှာပေါ့”

ဤတွင် အခိုင်းမိန်းမကြီးများ ကလည်း

“ကျွန်မတို့ အကြောင်းကို ပင်အဲ အကုန်သိပါတယ်တော်။ ‘လူတစ်ယောက် မကောင်းယင် သူ့ကိုသာ အပြစ် တင်ပါ’ ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့။ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မလိမ့်တစ်ပတ် မလုပ်ရဲပါဘူး။ မလေးတန်ချွန်း ကိုလဲ လိမ်မပြောရဲပါဘူး။ မလေးတန်ချွန်းလို နုနုနယ်နယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်မိတယ် ဆိုယင် ကျွန်မတို့ သေယင်တောင် မြှုပ်မယ့်သူ မရှိဘဲ သေရပါစေရဲ့”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့် ရှင်တို့ ဒီစံအိမ်က မလေးငှက်မယ် အကြောင်းကို သိတယ် မဟုတ်လား” ဟု မဲ့ရွဲ့၍ ပြောလိုက်ပြီး

“မလေးတို့လဲ သိသားပဲ။ မလေးငှက်မယ်က သိပ်အလုပ်များတော့ နေရာတကာကို ထောင့်စေ့အောင် လိုက်ကြည့် နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘေးလူကမှ မြင်တာ။ “ကစားပွဲကို ဘေးလူက ပိုမြင်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့။ မလေးတို့က ဘေးကနေ ကြည့်ယင် မြင်ကြမှာပါ။ မလေးငှက်မယ်ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေတုန်းက ဖြတ်သင့်တဲ့ စရိတ် တွေကို မဖြတ်၊ တိုးသင့်တဲ့ စရိတ်တွေကို မတိုးခဲ့ဘဲ သတိလစ်ဟင်း ခဲ့တာတွေ ရှိတယ်။ ဒီတော့ မလေးတို့ အလှည့် ကျတော့ ဒါတွေကို မြင်ပြီး ပြင်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုယင် မလေးငှက်မယ်ကို တစ်နည်းတစ်လမ်း အားဖြင့် ကူညီရာရောက် တာပေါ့။ ကျွန်မ သခင်မလေး မလေးငှက်မယ်ကို ချစ်ကြောင်း ပြရာလဲ ရောက်တာပေါ့”

ပင်အဲ စကားပြော၍ မဆုံးမီ လီဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့က

“အမယ်လေး။ ပင်အဲဆိုတဲ့ မိန်းမကတော့ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ လက်စွဲတော် ဝိသပါပေတယ်။ စကားတတ်လိုက် တာကလဲ လွန်ပါရော။ ဒါကြောင့်မို့ မလေးငှက်မယ်က နင့်ကို လက်မလွှတ်နိုင်တာကိုး။ စောစောတုန်းကတော့ တို့လဲ စရိတ်တွေကို တိုးဖို့ လျော့ဖို့ မစဉ်းစားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နင်ပြောလိုက်တော့မှ တို့လဲ မလေးငှက်မယ်ကို ကူညီသော အားဖြင့် စဉ်းစားရမယ့် ပုံ ပေါက်နေပြီ”

တန်ချွန်းက ရယ်လိုက်လျက်

“စောစောတုန်းကတော့ တန်ချွန်းတို့ကို ထုံးစံတွေ အဖျက်ခိုင်းပြီး တန်ချွန်းတို့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပုံချရကောင်းလားလို့ မလေးငှက်မယ်ကို သွားပြီးရန်ထောင်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ၊ ခုတော့ ပင်အဲပြောလိုက်တာနဲ့

ဘယ်မှာသွားပြီး ရန်ထောင်ရက် ပါတော့မလဲ” ဟုဆိုကာ ခပ်စောစောက
ကျောင်းစရိတ် လာတောင်းသည့် အခိုင်းမိန်းမကြီးကို ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကျီဟုန်နဲ့ ကျီလန်တို့အတွက် နှစ်စဉ် ကျောင်းစရိတ်ငွေက
ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်နှစ်တွက်ဆိုတာက ကျောင်းမှာ သွားရည်စာဖိုးတို့နဲ့ စာအုပ်ဖိုး
အပါအဝင်ကို ပြောတာပါ။ အားလုံး တစ်နှစ် တစ်ယောက်ကို ငွေစင်
ရှစ်ကျပ်သား ထုတ်ပေးပါတယ်”

တန်ချွန်းက

“တခြားအဆောင်က သခင်လေးတွေရဲ့ စရိတ်ကတော့ လစဉ်
ထုတ်ပေးနေတာပဲ။ ကျီဟုန်ရဲ့ အသုံးစရိတ်ကို ချောကို ထုတ်ပေးပြီး
သခင်လေးပေါက်ယုရဲ့ အသုံးစရိတ်ကိုတော့ မာလာကို ထုတ်ပေးရတယ်။
ကျီလန်ရဲ့ အသုံးစရိတ် ကိုတော့ မမလီဝမ်းရဲ့ အစေတော်ကို ထုတ်ပေးရတယ်။
ခုတစ်ခါ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းစရိတ် သတ်သတ်ဆိုပြီး ငွေစင် ရှစ်ကျပ်သား
ထုတ်ပေးရဦးမှာလဲ။ နောက်ဆိုယင် ဒီစရိတ်ကို စာရင်းထဲက
ဖျက်ပစ်လိုက်တော့မယ်။ ပင်အဲပြန်ယင် မလေးငှက်မယ်ကို ပြောပြလိုက်နော်။
ဒီစရိတ်သတ်သတ် မလိုတော့ဘူးလို့။ ပါပြီးမို့လို့ ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်
ဟုတ်လား”

ပင်အဲက ပြုံးလျက်

“အမှန်ကတော့ ဒီစရိတ်ကို ဖြတ်ဖို့ ကောင်းတာ ကြာလှပြီရှင်။
မနှစ်ကတည်းက ဖြတ်မယ်လို့ မလေးငှက်မယ်က ပြောပြီးသား။ ဒါပေမယ့်
နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်များနေလို့ မေ့သွားတာ ထင်တယ်”

ဤတွင် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးလည်း ပြန်၍ထွက်သွား၏။

ထိုစဉ် မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ကြီးမှ အစေတော်များ ရောက်လာကြကာ
နေ့လယ်စာခြင်းများကို လာ၍ ပို့ကြသည့် အတွက် ပင်အဲသည်
ပန်းကန်ပြားများကို ထုတ်၍ စားပွဲငယ်ကလေး တစ်ချပ်ပေါ်တွင်
ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

“ဟဲ့ ပင်အဲ။ ကိုယ့်ကိစ္စရှိယင် ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ချည်လေ။ ဒီမှာ
လာလုပ်မနေနဲ့။ သူတို့ ရှိတယ်” ဟု တန်ချွန်းက ပြော၏။

ပင်အဲက ပြုံးကာ

“ရပါတယ်။ ကျွန်မ အားနေတာပဲ။ မလေးငှက်မယ်က သူတို့ မနိုင်ယင်
ညည်းလဲ ကူလုပ်ပေးလိုက်တဲ့။ ကောင်မလေးတွေ လုပ်တာ ကိုင်တာ

ဟန်မကျသင်လဲ ဝင်ပြောပေးလိုက် ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဟင် မလေးပေါက်ကြည် ဖို့ကော မပါဘူးလား။ မလေးပေါက်ကြည်လဲ ဒီမှာ နေ့လယ်စာ စားမယ်လေ။ သွားယူ ချည်ကြဦး” ဟု ဆိုကာ ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးများအား ထမင်းအယူခိုင်း လိုက်၏။

ဤတွင် တန်ခွန်းက

“ဟဲ့။ ဘယ်သူတွေကို သွားခိုင်းနေပြန်တာလဲ။ သူတို့က စာရင်းကိုင်ရဲ့ မိန်းမတွေ။ ထမင်းဟင်းတို့ လက်ဖက်ရည်တို့ ယူပေးဖို့ တာဝန်မရှိဘူး။ နင်တို့ဟာ စည်းကမ်းကို မရှိဘူး။ တွေ့ရာလူကို ကောက်ခိုင်းတာပဲ။ သူ့နေရာ နဲ့သူ ခိုင်းမှပေါ့။ ဒီမှာ ပင်အဲအဖို့ ဘာမှ အလုပ် မရှိဘူး။ ဒီတော့ ပင်အဲ သွားယူချည်”

ပင်အဲလည်း ယူမည်ဟုဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။

စာရင်းကိုင်များ၏ မိန်းမများက ပင်အဲအား အနားသို့ ဆွဲခေါ်ကာ

“ပင်အဲရယ်။ ညည်းကိုယ်တိုင် မသွားပါနဲ့တော့။ တို့များ တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်ပါပြီ။ လာ လာ နားလှည့်ဦး” ဟု ဆိုကာ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖုန်ခါပေးပြီးနောက် ပင်အဲကို အထိုင်ခိုင်းကြ၏။

ပင်အဲ ထိုင်သည့်အခါတွင် မီးဖိုမှ ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် တို့သည် မွေ့ရာတစ်ခုကို ယူလာကြကာ

“လာ၊ လာ။ ဒီပေါ်မှာထိုင်။ ကျောက်တုံးပေါ်က အေးတယ်”

ပင်အဲက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ ထိုင်စဉ်မှာပင် အခြား မိန်းမကြီး တစ်ဦးကလည်း လက်ဖက်ရည် လာ၍ ပေးလေ၏။

“ဒါ ကျွန်မတို့ သောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည် မဟုတ်ဘူးရှင့်။ သခင်မလေး တွေဖို့ ကျိုထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလေ၏။

ပင်အဲက ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ဖက်ရည်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

ပင်အဲသည် သူတို့ကို ပြုံး၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် လက်ညှိုးကို ထောင်၍

“ရှင်တို့ လုပ်တာလဲ နည်းနည်းတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား။ သခင်မလေး တန်ခွန်းဟာ ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ တော်တော် တန်တန်ကို သူ စိတ်မဆိုးချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ ဒီလို ပျော်ပျော် နေတတ်တာကို ရှင်တို့က အခွင့်ကောင်း ယူပြီး ရိုင်းရိုင်းပျပျ မဆက်ဆံသင့်ဘူး။ ရှင်တို့က သူ့ကို စိတ်ဆိုးအောင်သွား လုပ်သင် သူ့အပြစ်တင် ခံရရုံ၊ အဆူခံရရုံပဲ ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့က ဒီလောက်နဲ့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့အားလုံး

ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ကုန်ကြမှာ။ သူ စိတ်ဆိုးပြီး ရန်ဖြစ်ယင် သခင်မဝမ် ကလဲ သူ့ကို ချောမှာပဲ။ ဒီတော့ မလေးငှက်မယ်လဲ သူ့ကို ဘာမှပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ မလေးတန်ချွန်း စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ချင်ကြတာလဲ။ ကျောက်ဆောင်ကြီးကို ကြက်ဥနဲ့ သွားပေါက်သလို ဖြစ်မှာပေါ့။”

“အလိုလေး။ စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်တာ ကျုပ်တို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အမေ အမြှောင်မယား ချောပါ”

ဤတွင် ပင်အဲက ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ ကိုယ့်ကြောင့် မဟုတ်ယင် တော်ပြီ။ “နံရံကြီးတစ်ခုပြုယင် ဝိုင်းဖြိုကြလိမ့်မယ်” တဲ့။ စကားပုံရှိတယ်။ ချောက်တော့ ပြောမနေနဲ့။ သူက နေရာတကာမှာ ပြဿနာလိုက်ရှာနေတာ။ ဒီတော့ ရှင်တို့ကလဲ တဆိတ်ရှိ သူ့ခေါင်းပေါ်ကိုပဲ ပုံချကြမှာပေါ့။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ခုတလောမှာ ရှင်တို့တစ်တွေ ထင်ရာစိုင်းပြီး လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေကြတာ။ ကျွန်မ မသိဘူး မှတ်လို့လား။ ဒါတောင် မလေး ငှက်မယ် အင်မတန် စေ့စပ်လွန်းလို့။ နို့မဟုတ်ယင် ရှင်တို့ သူ့ကို ပြုတ်စားတာ ကြာလှပြီ။ ရှင်တို့က အခွင့်ကောင်း မပေါ်လိုက်နဲ့။ ပေါ်လိုက်တာနဲ့ မလေး ငှက်မယ်ကို ဝိုင်းပြီး ချောက်တွန်းဖို့ စောင့်နေကြတာ။ ရှင်တို့ ချောက်တွန်းလို့ မလေး ငှက်မယ် ချောက်ထဲကို ကျမယ်လုပ်တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလဲ မနည်းတော့ဘူး။”

“မလေးငှက်မယ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်လို့ ရှင်တို့ဟာ မလေးငှက်မယ်ကို လန့်ကြတယ်လို့ လူတွေက ထင်နေ ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးငှက်မယ် အကြောင်းကိုသိတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရယင် မလေးငှက်မယ် ကလဲ ရှင်တို့ကို လန့်တယ်။ ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားယင် ပြဿနာတွေ ပေါ်တော့မှာပဲလို့ တစ်နေ့ကတင် ပြောနေကြသေးတယ်။ ခု မလေးတန်ချွန်းဟာ အပျိုကလေးမို့လို့ အိမ်ထောင် စီမံအုပ်ချုပ်မှုမှာ နားမလည်ဘူးလို့တော့ မထင်လိုက်ကြနဲ့။ တခြားလူ မပြောနဲ့။ မလေးငှက်မယ်တောင် မလေး တန်ချွန်းဆိုယင် လန့်ရတယ်။ အမှားအယွင်း မလုပ်ရဲဘူး။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို ရှင်တို့က သွားစမ်းမယ်တော့ စိတ်မကူးကြနဲ့။”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ချင်ဝမ်း ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားလေ၏။ ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးများ အားလုံးက သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်၍ နေရာထိုင်ခင်း ပေးကြ၏။

“အထဲမှာ မလေး တန်ချွန်းတို့ ထမင်းစား နေကြတယ်။ မသွားနဲ့ဦး။ ပြီးမှ သွား”

“ကျွန်မက ရှင်တို့လို အားအားယားယား မဟုတ်ဘူးရှင်။ မစောင့်နိုင်ဘူး” ဟု ချင်ဝမ်းက ပြောလေ၏။

ချင်ဝမ်းက အထဲသို့ ဝင်သွားမည်ပြုစဉ် ပင်အဲ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ချင်ဝမ်းလည်း ပြုံး၍ သူ့ထံသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ချင်ဝမ်းသည် မွေ့ရာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

“ညည်းက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ သက်တော်စောင့် လာလုပ်နေတာလား”

“ညည်းကကော ဘာကိစ္စလာတာလဲ”

“သခင်လေး ပေါက်ယုနဲ့ အခြားသူတွေအတွက် လစာအသုံးစရိတ်တွေ ဘယ်တော့ ထုတ်ပေးမလဲ လို့ လာမေးတာ”

“အမယ်လေး။ ဒီလိုဆို သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့။ သွား မာလာကို ပြောလိုက်။ အလုပ်ကိစ္စတွေကို ဒီနေ့ လာမပြောနဲ့လို့။ ဒီနေ့ပြောယင် တစ်ခုမှ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး”

ချင်ဝမ်းက အကျိုးအကြောင်းကို မေးသည့် အခါတွင် သူတို့ အားလုံးက ပြောပြ၏။

“ဒီနေ့ စံအိမ်ဝင်းထဲက လူတွေကို စည်းကမ်း တင်းကျပ်တဲ့အနေနဲ့ စံပြ တစ်ခုခု လုပ်ပြမလို့ လုပ်နေတယ်။ ဒီတော့ ညည်း ဒီနေ့ သွားတောင်းယင်လဲ ဘာမှရမှာမဟုတ်ဘူး။ နံရံကြီးကို သွားပြီး ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်မနေနဲ့။ ခုနေ ညည်းက သခင်လေး ပေါက်ယု ကိုယ်စား သွားတောင်းယင် သခင်မဝမ်တို့၊ မလေးငှက်မယ်တို့ မျက်နှာကြောင့် သူတို့ အငြင်းရ ခက်နေမယ်။ မငြင်းပြန်ယင်လဲ သူတို့ဟာ သခင်မကြီးတွေ ကျတော့ မျက်နှာလိုက်တယ်၊ သတ္တိနည်းတယ်လို့ အပြောခံ ရတော့မယ်၊ ဒီတော့ ခုနေ သွားတောင်းယင် ညည်းကိုလဲ ငြင်းလိုက်မှာပဲ။ ဒါမှ လူပြော သူပြော မခံရမှာပေါ့”

ချင်ဝမ်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လျှာတစ်လစ် ထုတ်နေလေ၏။

“ဒီလိုဆို ညည်းရောက်နေလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ငါဝင်သွားယင် ငါပါ ဒုက္ခရောက်နေမှာ။ ဟုတ်ပြီလေ။ ငါ ဒီအတိုင်း ပြန်ပြောချည်မယ်” ဟု ဆိုကာ ချင်ဝမ်းလည်း ပြန်သွားလေ၏။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ပေါက်ကြည်အတွက် ထမင်းချိုင့်ယူလာသဖြင့် ပင်အဲလည်း ထမင်းချိုင့်ဆွဲ၍ အထဲ ဝင်လာခဲ့ လေ၏။ ထိုအချိန်၌ အမြှောင်မယား ချော မှာ ပြန်သွားခဲ့လေပြီ။ တန်ချွန်း၊ ပေါက်ကြည်နှင့် လီဝမ်းတို့ သုံးယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝိုင်းထိုင်ကာ

ထမင်းစားနေကြလေ၏။ ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးများမှာ အပြင်ဘက် ဝရန်တာတွင် ရပ်စောင့်နေကြ၏။ အထဲတွင်မူ ထမင်းပြင်ပေးသည့် အစေတော်မ ကလေးများသာ ရှိ၏။ အခြား မည်သူမျှ အထဲသို့ မဝင်ရဲ ကြချေ။

“ခြေလှမ်း မမှားကြပေစေနဲ့နော်။ အသာ အရိပ်အကဲ ကြည့်နေကြ။ ဂူဆင့်တိန် မိန်းမလို အဆင့်မြင့် အစေတော်ကြီးတွေ ကိုတောင် အော်ငေါက်လွှတ်လိုက်ပြီ။ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ ထမင်းစား မပြီးမချင်း အထဲကို မဝင်ကြနဲ့” ဟု အချင်းချင်း ပြောနေကြလေ၏။

အဆောင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ တူသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ ဇွန်းသံ စသည်တို့ကိုပင် မကြားရချေ။ ထိုစဉ် အစေတော်မကလေး တစ်ယောက်က လိုက်ကာကို မလာကာ အခြားတစ်ယောက်က စားပွဲကို မလာလေ၏။ ရေနွေး ကျိုသည့်ရုံမှ အစေတော် သုံးယောက်တို့က ရေဇလုံ သုံးလုံးကို ယူလာလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ရေဇလုံများနှင့် ထွေးခံများ ကို အထဲသို့ယူသွားကြ၏။ ထိုနောက် ထိုက်ရှု၊ စုယဉ်နှင့် ယင်အဲတို့က အဖုံးအုပ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်သုံးခွက်ကို ဗန်းတစ်ချပ်စီဖြင့် ယူလာကြ ပြန်လေ၏။

ထိုနောက် သူတို့ သုံးယောက် ပြန်ထွက်လာသည့် အခါတွင် ထိုက်ရှုက လက်ထောက် အစေတော် ကလေး များအား

“တို့ ထမင်းသွားစား ချည်ဦးမယ်။ စောင့်နေကြနော်။ အနားယူဖို့ ဘာဖို့ ယောင်လို့ သွားမပြောကြလေနဲ့”

ထိုနောက်တွင် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးများသည် သူတို့ထံသို့ အလုပ်ကိစ္စများကို တစ်ယောက်ချင်း ဝင်၍ ပြောကြ လေ၏။ ခပ်စောစော ကကဲ့သို့ ပေါ့တီးပေါ့ဆ မလုပ်ရဲကြတော့ပြီ။

စိတ်ပြေသွားပြီ ဖြစ်သည့် တန်ချွန်းက ပေါက်ကြည်သို့ လှမ်း၍

“ပင်အဲရဲ့ မလေးငှက်မယ်နဲ့ ပြောစရာကလေး တစ်ခုရှိတာ။ ခုမှ အမှတ်ရတယ်။ ထမင်းစားပြီး ဒီကိုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ဦး။ ဒီမှာ မလေး ပေါက်ကြည်လဲ ရှိနေတော့ တန်ချွန်းတို့လေးယောက် အယင်တိုင်ပင်ကြဦးမယ်။ မလေးငှက်မယ် ကို ပြောသင့် မပြောသင့် တိုင်ပင်ရအောင်”

ပင်အဲသည် လာမည်ဟုဆိုကာ ထမင်းစားရန် ထွက်သွားလေ၏။ ပြန်လာသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“ကြာလှချည်လား။ ဘယ်ကိုများ သွားနေတာလဲ”

ပင်အဲက ဝင်းဝဆောင်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည်တို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြလေ၏။

“ကောင်းတယ်။ တန်ချွန်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ငါ ညည်းကို အမြဲပြောတယ် မဟုတ်လား။ တန်ချွန်းသာ ဒေါ်လေးဝမ် ရဲ့ သမီးအရင်း ဆိုယင် ဘယ်လောက်များ အဖိုးတန်လိုက်မလဲလို့”

“အမယ်လေး။ မလေးကလဲ ပြောပြန်ပြီ။ သခင်မကြီးဝမ်ရဲ့ သမီးအရင်း မဟုတ်ပေမယ့်လဲ သူ့ကို တခြား သခင်မ ကလေးတွေလိုပဲ လူတိုင်းက အရိုအသေ ပေးနေကြပြီပဲ”

နတ်ငှက်မယ်က သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“ညည်း နားမလည်ပါဘူးအေ။ သူတို့ သခင်မလေးတွေဟာ အတူတူလို့ ပြောပေမယ့် မိန်းကလေးဆိုတာ ယောက်ျားလေး နဲ့ မတူဘူးအေ။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ သူ့ကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးဖို့ စီစဉ်ကြတဲ့အခါ ကျတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ မယားကြီးက မွေးတာလား၊ အမြောင်က မွေးတာလားဆိုတာ စကားပြောလာ တတ်ကြတယ်။ အမြောင်က မွေးတယ်ဆိုယင် သိပ်ပြီး မစဉ်းစားချင်ကြဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်။ အမြောင်မယား သမီးကို မပြောနဲ့။ တို့အိမ်က အစေတော် တစ်ယောက်ဟာ အပြင်က အမျိုးကောင်းသမီး တစ်ယောက်ထက် မျက်နှာရှိတယ် ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေက မယားကြီးက မွေးတဲ့သမီးကိုမှ ချွေးမတော်ချင်ကြတော့ တန်ချွန်းလို အမြောင်က မွေးတဲ့ မိန်းကလေးကို သိပ် ချွေးမ မတော်ချင်ကြဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ရွေးတဲ့သူများမှာ ချွေးမကောင်း မရကြဘူးပေါ့။ မရွေးတဲ့ လူတွေမှာ ချွေးမကောင်း ရသွားကြတာပေါ့”

ထိုနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်လိုက်ကာ

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေတုန်းက ငါလဲ စံအိမ် အသုံးစရိတ်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာခဲ့တာ ညည်းလဲသိသားပဲ။ ဒီလောက် ကုတ်ကုတ်စ နိုင်ရသလားဆိုပြီး တစ်အိမ်ဝင်းလုံးကလဲ ငါ့ကို ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲနေကြမှာပါ။ ခု ငါ့မှာ ကျား ကျောကုန်းပေါ် တက်စီးနေရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ငါလဲ တော်တော်တန်တန် အသုံးစရိတ်ကို လိုက်လျောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်း ဆက်လိုက်လျော နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အိမ်သုံးစရိတ်က သိပ်များနေပြီး ဝင်တဲ့ငွေက တစ်နေ့တခြား နည်းလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှေးအစဉ်အလာ ဘိုးဘွားလက်ထက်က လိုက်နာခဲ့တဲ့ ထုံးစံတွေကိုလိုက်ပြီး ကိစ္စကြီးငယ် ဟူသမျှမှာ သုံးစွဲနေရတာတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝင်ငွေကတော့ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် နည်းလာပြီ။ သိပ်ပြီး ချွေတာပြန်ယင်လဲ အပြင်လူ မေးငေါ့စရာ ဖြစ်မယ်။ မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေး ဝမ်တို့လဲ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မယ်။ ဝင်းထဲက အစေတော်တွေကလဲ ငါ့ကို ကပ်စေးနှံတယ်လို့

ပြောကြပြန်ဦးမယ်။ ဒီလိုမှ မစုယင်လဲ မကြာခင်မှာ တို့တစ်ဝင်းလုံး ချွတ်ခြုံကျ ဘဝရောက်မယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ စံအိမ်ကြီးမှာလဲ ရှေ့လျှောက် ကုန်စရာ အများကြီး လာဦးမယ်။ သခင်မလေး သုံးယောက်ကို မင်္ဂလာဆောင် ပေးရဦးမယ်။ သခင်လေးနှစ်ယောက် သုံးယောက်လဲ မင်္ဂလာဆောင် ပေးရဦးမယ်။ ပြီးတော့ မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘ ကလဲ ရှိသေးတယ်”

“ငါလဲ စဉ်းစားထားပါတယ်။ ဒီကိစ္စတွေ အတွက်ကတော့ ဒီလောက်စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ လုံလောက်ပါ သေးတယ်။ ပေါက်ယုနဲ့ ထိုက်ယုတို့ မင်္ဂလာစရိတ်တွေကတော့ ဒီလောက်ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မယ်မယ်က သူငယ်ထဲက အကုန်အကျခံမှာပါ။ ပြီးတော့ ယင်ချွန်း အတွက်လဲ ဒီလောက်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဦးကြီးကျိချိန် ဘက်က တော်တော့ အဲဒီဘက်ဆွေမျိုးက အကုန်ခံမှာပေါ့။ ဆီချွန်းနဲ့ တန်ချွန်း အတွက်ကတော့ တို့ကပဲ အကုန်ခံရမှာ။ မကုန်ဘူး ဆို အနည်းဆုံး ငွေစင် ပိဿာတစ်ရာစီ လောက်တော့ အေးအေးကလေးရယ်။ ကျီဟုန် မင်္ဂလာစရိတ်ကလဲ ငွေစင် ပိဿာ သုံးဆယ်လောက်ထက် အကုန်ခံမှာ မဟုတ်လေတော့ ဒီလောက်ကိုလဲ တခြားစရိတ်တွေကို နည်းနည်းဖြတ် လိုက်ယင် ဒီလောက်တော့ ပိုလာမှာပါ။

“မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘအတွက်လဲ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ထား ပြီးပါပြီ။ ကျန်တဲ့ အသေးအဖွဲ့ ကလေးတွေ အတွက် နောက်ထပ် ကုန်ယင် ငွေစင်ပိဿာ လေးငါးဆယ်ပေါ့။ ဒါလဲ ခုအချိန်လောက်ကစပြီး ချွေတာလိုက်ယင် အပို ထွက်လာမှာပဲ။ ငါစိုးရိမ်နေတာက အရေးပေါ်ကိစ္စတွေမှာ သုံးစွဲရမယ့် စရိတ်တွေအတွက် ပူနေတာ။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိယင် ဒုက္ခပဲ။ ကဲပါလေ။ ပြဿနာ မပေါ်သေးခင် ဒီလောက်တော့လဲ တွေးမပူနိုင်တော့ပါဘူး။

“ကဲ။ ညည်းလဲ ထမင်းစားမှာဖြင့် မြန်မြန်စား။ ပြီးတော့ ဝင်းဝဆောင်မှာ သူတို့တစ်တွေ ဘာတွေဆွေးနွေးပြီး ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာကို သွားကြည့်ချည်ဦး။ ငါ့မှာ ကူဖော်လောင်ဖက် မရှိလို့ စိတ်ညစ်နေတာ။ ခုတော့ သူတို့တစ်တွေ ပိုင်းလုပ်ပေးနေလို့ နည်းနည်း စိတ်အေးရတာပေါ့။ ပေါက်ယု ရှိပေမယ့် ပေါက်ယုကလဲ ဒါမျိုးတွေကို ဝါသနာ ပါတာ မဟုတ်ဘူး။ လီဝမ်းကလဲ သဘောကောင်းလွန်းတော့ ဒီလို အလုပ်တွေနဲ့ မတော်ဘူး။ ယင်ချွန်းဆိုတာ ပိုပြီးတောင် ဆိုးသေးတယ်။ ဒီအထဲမှာ တို့ဘက်က တော်တဲ့ ဆွေမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဆီချွန်း နဲ့ ကျီလန်ကလဲ ငယ်သေးတယ်။ ကျီဟုန် ဆိုတာကလဲ အအေးမိနေတဲ့ ကြောင်ကလေးများလို မီးဖိုနား သွားခွေပြီး အိပ်နေဖို့လောက်ပဲ တတ်တယ်။ အမြှောင်မယား ချောဟာ တန်ချွန်းနဲ့ ကျီဟုန်လို အသွင် လုံးလုံးမတူတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို

ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ မွေးထုတ် ထားသလဲ မသိဘူး။

“ပေါက်ကြည်နဲ့ ထိုက်ယုတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလဲ တို့စံအိမ်ဝင်းထဲက ဆွေမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အပြင်ဘက် စပ်ရတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲ တို့ကိစ္စတွေကို လွှဲထားလို့မဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအထဲမှာ တစ်ယောက်က လေတိုက်ယင် ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားမယ့် စက္ကူမီးအိမ်ကလေးလို နနုနယ်နယ် ကလေးရယ်။ တစ်ယောက် ကျတော့လဲ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ယင် တစ်လုံးမှ ဝင်မပြောဘဲ ပါးစပ်ကို အပ်နဲ့ချုပ်ထားသလို ပိတ်ထားတဲ့သူ။ မေးလိုက်ယင် ခေါင်းပဲ ယမ်းပြဖို့ပဲ တတ်တယ်။

“ဒီတော့ ဒီအထဲမှာ ကိုယ့်ခြံဝင်းပေါက်လဲဖြစ်၊ သခင်ကြီးတွေလဲ သဘောကျ၊ ထက်ထက်မြက်မြက်လဲ ရှိတဲ့သူ ဆိုလို့ တန်ချွန်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဝမ်က တန်ချွန်းကို ချစ်ကြောင်းတော့ အမူအရာနဲ့ မပြပါဘူး။ သူမအေ ချော ရောင့်တက်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့။ စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့သားအရင်း ပေါက်ယုကို ချစ်သလို ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ တန်ချွန်းဟာ သူမောင်အရင်း ကျီဟုန်နဲ့ နည်းနည်းလေးမှ မတူဘူး။ အေးလေ။ ကျီဟုန်ကိုတော့ ဘယ်သူက မှလဲ သဘောမကျကြပါဘူး။ ငါ့သဘောနဲ့ ငါသာဆိုယင် ကျီဟုန်ကို နှင်ထုတ် ပစ်လိုက်တာ ကြာလှပြီ။ ခု သူတို့က တချို့ အသုံးစရိတ်တွေကို ဖြတ်ချချင်တယ်ဆိုတော့ ငါတို့ကလဲ သဘောတူရမှာပေါ့။ ငါ့မှာ နည်းနည်းပါးပါး အထောက်အကူ ဖြစ်တာပေါ့။

“မှန်မှန်ကန်ကန် ကြည့်မယ်ဆိုယင် တန်ချွန်းလို ကူဖော်လောင်ဖက်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိယင် ငါ့မှာလဲ သိပ် စိတ်မပူရဘူး။ ဒေါ်လေးဝမ်လဲ စိတ်ချမ်းသာမယ်။ ငါ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အရ ကြည့်ယင်လဲ ငါ့မှာ လူမှန်းခံရတာ များလှပြီ။ သူဝင်ပြီး ကြီးကြပ်ပေးတယ် ဆိုတော့ ငါ့မှာ နောက်လျှို့ နေချိန် ရတာပေါ့။ ငါက အမှန်းခံပြီး စည်းကမ်းတွေ သိပ်တင်းကျပ်နေယင် ငါ့ကိုပဲမှန်းကြမှာ။ ပြီးတော့ ရှေ့မှာသာ ပြုံးပြပေမယ့် အပြုံးနောက်မှာ ဓားမြှောင်ကို ဝှက်ထားကြမှာ။ ညည်းနဲ့ငါမှာ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ ဦးနှောက်နှစ်ခုနဲ့ မျက်လုံး လေးလုံးပဲရှိတာ။ ဒီတော့ တို့လစ်လိုက်တာနဲ့ တို့ခံလိုက်ရမှာ။ ခုလို တန်ချွန်းက ဝင်ကူပြီး လုပ်ပေးတယ်ဆိုတော့ တိုအဖို့ သိပ်ကောင်း သွားတာပေါ့။ သူက ကြီးကြပ် လုပ်နေတုန်းမှာ အစေတော်တွေ ကလဲ တို့အပေါ်မှာ မကျေနပ်တာတွေကို မေ့ပျောက်ပြီး သူ့ကိုပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြမှာပေါ့။

“ညည်းက ထက်ထက်မြက်မြက်တော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ညည်း မသိတာတစ်ခုကို ငါပြောလိုက်ရမယ်။ တန်ချွန်း ဟာ ငယ်သာငယ်ပေမယ့် အနံ့အအ မဟုတ်ဘူးနော်။ စကားပြောတာကအစ ကြည့်ပါလား။ ဘယ်လောက် လိမ္မာပါးနပ် သလဲ။ ဒီအထဲမှာ သူက စာပေကျမ်းဂန်တွေကိုလဲ တတ်တော့

ငါ့ထက်တောင်သာသေးတယ်။ “ဒါ့မြကို ဖမ်းချင်ယင် ဗိုလ်ကို အယင်ဖမ်းရတယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံကို သူ ကောင်းကောင်း သိရမယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကို စပြီးဖြိုတာပေါ့။ ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ သူပြင်ယင် နင် ဘာမှမပြောနဲ့။ သူ့ကို ထောက်ခံ။ သူ့ကို ရိုသေပြလေ ကောင်းလေပဲ။ ငါ့ကြောက်လို့ နင်က ကန့်ကွက်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်ယင် ငါ့ပါ မျက်နှာပျက်မှာ”

နတ်ငှက်မယ်၏ စကား မဆုံးခင်တွင် ပင်အဲမှာ ပြုံးနေလေပြီ။

“မလေးငှက်မယ်ကလဲ ကျွန်မလဲ ဒီလောက် မအ သေးပါဘူး။ ခု ဒီအတိုင်း လုပ်နေတာပဲ။ မလေးက သတိပေး တာတောင် နောက်ကျနေသေးတယ်”

“ငါက ညည်း ငါ့မျက်နှာကို ထောက်ပြီး တခြားသူတွေကို ဂရုစိုက်မှာစိုးလို့ ပြောတာပါ။ ဒီအတိုင်း လုပ်နေတယ် ဆိုယင် ညည်းဟာ ငါ့ထင်တာထက်တောင် အကင်းပါးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် အပန်းတကြီးလဲ လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မသိမသာပဲ လုပ်သွားပါ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ ကျွန်မလုပ်တာ မကျေနပ်ယင် မလေးငှက်မယ် ကျွန်မပါးကို ရိုက်ပေါ့။ အယင်တုန်း ကလဲ ရိုက်နေတာပဲ ဥစ္စာ”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်ရင်း

“သောက်ကန်းမ။ ဒီအကြောင်းကို ပြောတာ ညည်း ဘယ်နှစ်ခါ ရှိပြီလဲ။ ငါ နေထိုင်မကောင်း တုန်းမှာ ညည်းက ငါ့ကို လာပြီး မထိတထိ လာပြောနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ကဲ တော်ပါ။ တို့ချည်း ရှိတုန်း ထမင်းလက်ဆုံ ကလေး ဘာလေး စားကြရအောင်”

ဖုန်အဲနှင့် အခြား အစေတော် သုံးလေးယောက်တို့သည် စားပွဲကလေး တစ်လုံးကို ယူလာကြကာ ခုတင်မီးဖိုကြီး ပေါ်သို့ တင်ကြ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ငှက်သိုက်ဟင်းချို အနည်းငယ်နှင့် ဟင်းရံနှစ်မျိုးကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း မျှလောက်သာ စားလေ၏။ ဖုန်အဲသည် ပင်အဲ စားနေကျ ဟင်းလေးမည်ပါသည့် ထမင်းပွဲကို လာချလေ၏။ ပင်အဲ သည် ခုတင်မီးဖိုပေါ်တွင် ခူးတင်၍ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် အောက်တွင် ထောက်ရင်း သခင်မလေး နတ်ငှက်မယ်နှင့်အတူ ထမင်းစား လေ၏။ ထမင်းစားပြီးသည့် နောက်တွင် နတ်ငှက်မယ် လက်ဆေးခြင်း၊ ပါးစပ်ကျင်းခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ရာတွင် ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။ ထိုနောက် ပင်အဲသည် ဖုန်အဲအား မှာစရာရှိသည်တို့ကို မှာကြားပြီး တန်ချွန်းတို့ ရှိရာ ဝင်းဝဆောင် သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဝင်းဝသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် တလင်းပြင် တစ်ခုလုံးမှာ

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အကြောင်းကို သိလိုလျှင်
နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

လိမ္မာသော တန်ချွန်းသည် ဖြုန်းတီးမှုများ နည်း၍ အမြတ်အစွန်းထွက်ရန်
စီမံကိန်းတစ်ခု ချမှတ်ခြင်း။

ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ် စားသောက်ပြီး လက်ဆေးခြင်း၊
ပါးစပ်ကျင်းခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ရာတွင် ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးပြီးလျှင်
တန်ချွန်းတို့ ရှိရာ ဝင်းဝဆောင်ဘက်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဝင်းဝဆောင်
တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး အပြင်ဘက်တွင် ထိုင်နေကြသော
အခိုင်းမိန်းမကြီးများနှင့် အစေတော်ကလေး အချို့ကိုသာ တွေ့ရ လေ၏။
တန်ချွန်းတို့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲ သုံးယောက်သည် စံအိမ်ဝင်းကြီး အကြောင်းကို
ပြောဆို တိုင်ပင်ကြ ပြီးနောက် ပြီးခဲ့သည့် နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်တုန်းက သူတို့
ပျော်ပွဲစားခဲ့ရာ လိုင်တ၏ ဥယျာဉ်ကိစ္စကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

အဆောင်ထဲသို့ ပင်အဲ ဝင်လာသည့်အခါတွင် တန်ချွန်း က ခြေတင်
ခွေးခြေကလေးတစ်လုံးကို လှမ်းပေးလိုက် ပြီးလျှင်

“တန်ချွန်း စဉ်းစားနေတာ တစ်ခုရှိတယ်လေ။ ဝင်းထဲမှာရှိတဲ့
အစေတော်တွေကို လစဉ်ပေးတဲ့ လစာ ငွေစင် နှစ်ကျပ်သားအပြင် သီးခြား
ထောက်ပံ့ ထားတာလဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် တလောကတော့ တန်ချွန်းကို
ဘယ်သူလဲမသိဘူး ပြောတယ်။ တန်ချွန်းတို့မှာ ခေါင်းလိမ်းဆီဖိုး၊ ဆိုးဆေးဖိုး၊
ကျောင်းလခဆိုပြီး နောက်ထပ် ငွေစင် နှစ်ကျပ်သားစီ ရသေး တယ်တဲ့။
ဒါ့အပြင် ကျောင်းစရိတ်ဆိုပြီး ငွေစင် ရှစ်ကျပ်သား ရတာကလဲ ရှိသေးတယ်။
ရုတ်တရက် ကြည့်ယင်တော့ ဒီပြဿနာဟာ သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ ပြဿနာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံအရေအတွက်ကလဲ ဒီလောက်များလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်တာဟာ မမှန်ဘူးထင်တယ်။ ဒါကို မလေးငှက်မယ်
မစဉ်းစားမိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မစဉ်းစားမိတာလဲ”

ပင်အဲက

“ဒါက အကြောင်းရှိတယ်လေ မလေးရဲ့။ မလေးတို့အတွက် လတိုင်း
လတိုင်း အမွှေးနံ့သာတွေ ဝယ်ပေး ရတာ တွေ ရှိတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို
သက်ဆိုင်ရာ စာရင်းကိုင်ချုပ်တွေက သွားရတယ်။ သူတို့က ပစ္စည်းကို
ဝယ်လာပြီး ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးကို ခွဲဝေပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ကမှ
တစ်ဆင့် အဆောင်အသီးသီးမှာရှိတဲ့ ကျွန်မတို့အစေတော်တွေ ဆီကို
ပို့လိုက်တယ်။ မလေးတို့ကို ပေးရအောင်ဆိုပြီး ကျွန်မတို့က သိမ်းထားရတယ်။

ဒီလိုလုပ်တာကတော့ မလေးတို့ တစ်တွေ လိုချင်ယင် အဆင်သင့်ရအောင် လုပ်ထားတာ။ လိုမှ ကျွန်မတို့ တစ်တွေက ထွက်ထွက်ပြီး ဝယ်နေရယင် အချိန်ကုန်လူပန်း ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် လဆန်းတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် စာရင်းကိုင်မှာ ပိုက်ဆံထုတ်၊ ပစ္စည်းတွေကို သွားဝယ်ပြီး ကျွန်မတို့ သက်ဆိုင်ရာ အဆောင်တွေကို ပို့ရတယ်။

“လစဉ် ထုတ်ပေးနေတဲ့ စရိတ် ငွေစင် နှစ်ကျပ်သား ဆိုတာကတော့ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သတ်သတ် ထုတ်ပေးတာ။ မလေးတို့မှာ အရေးပေါ် သုံးစရာ စွဲစရာ ပေါ်လာယင် အဆင်သင့် ရအောင် ထုတ်ပေးထားတာ။ ကိစ္စ ရှိတော့မှဆိုယင် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးတွေ အပြင်ထွက်သွားတာတို့၊ အလုပ်များနေတာတို့နဲ့ ဖြစ်နေယင် မလေးတို့မှာ အခက်အခဲ တွေ့နေမယ်မဟုတ်လား။ တစ်နည်း ပြောရယင် မလေးတို့လက်ထဲမှာ ငွေကြေးမပြတ်အောင်လို့ ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ အဲဒီပိုက်ဆံက မလေးတို့ အမွှေးနံ့သာတို့၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတို့ ဝယ်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တွေ့နေရတာ ကတော့ မလေးတို့ တော်တော်များများဟာ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ဝယ်နေတာကိုပဲ တွေ့တွေ့နေ ရတယ်။ ပစ္စည်းထိန်းတွေကပဲ အချိန်မီ ဝယ်မပေးလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေက အမျိုးအစား ညံ့လို့ လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။”

တန်ချွန်းနှင့် လီဝမ်းတို့က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဪ ဒါတွေကို ညည်းသတိထားမိသကဲ့။ ပစ္စည်းထိန်းတွေက ဝယ်တော့ပေးပါတယ်။ သူတို့လဲ တို့ကို အမျိုးအစား ညံ့တာတွေ ဝယ်မပေးရဲပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဝယ်ပေးတာက နည်းနည်းနောက် ကျနေတတ်တယ်။ ဒါနဲ့ တို့က မြန်မြန်လိုချင်ပြီလို့ တောင်းတော့ ဘယ်က ဝယ်လာတဲ့ ဟာတွေမှန်း မသိဘူး။ အညံ့စားတွေကိုချည်း ထုတ်ထုတ် ပေးတာပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့ရထားတဲ့ ငွေစင်နှစ်ကျပ်သားထဲက ငွေနဲ့ပဲ ဝယ်ရတော့တာပေါ့။ ခိုင်းယင်လဲ အထိန်းတော်ကြီး တွေရဲ့ သားတို့ မောင်တို့ကို ခိုင်းရတယ်။ သူတို့က ကောင်းကောင်းဝယ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဝင်းထဲက အစေတော်တွေ ကိုတော့ သွားအဝယ် မခိုင်းလိုက်နဲ့။ ဝယ်ခိုင်းလိုက်ယင် အညံ့စားတွေကိုပဲ ဝယ်လာတာပဲ။ တိုက်ဆွေး ဆိုင်ဆွေးတွေကို ဝယ်လာတယ် ထင်ပါရဲ့”

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါက ဒီလိုလေ မလေးရဲ့။ ပစ္စည်းထိန်းတွေက အညံ့စားတွေ ဝယ်ပေးတယ်။ အစေတော်တွေလာတော့ အကောင်းစား တွေကို ဝယ်လာတယ်ဆိုယင် ပစ္စည်းထိန်းတွေက ကျေနပ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို

အလုပ်ထုတ် ပစ်အောင် တမင်လုပ်တယ်လို့ အောက်မေ့ကြမှာ။ ဒီတော့ အစေတော်တွေကလဲ ဘယ်မှာ အကောင်းစားကို ဝယ်ရဲတော့ မလဲ။ မလေးတို့ထက် ပစ္စည်းထိန်းတွေကို ပိုကြောက်တော့ သူတို့တစ်တွေ မကျေနပ်အောင် မလုပ်ရဲဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အထိန်းတော်တို့၊ အပြင် အထိန်းတော်ရဲ့ တူသားနောင်မယ်တို့ကို အဝယ်ခိုင်း၊ သူတို့ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောနိုင် တော့ဘူးပေါ့”

တန်ချွန်းက

“ပြီးတော့ တန်ချွန်း စဉ်းစားနေတာတစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်။ တန်ချွန်းတို့မှာ ဝယ်တော့ ပိုက်ဆံအများကြီးပေးဝယ်ရတာ။ သုံးတော့ တစ်ဝက်လောက်ပဲသုံးကြတယ်။ ဒီတော့ ဖြုန်းတီးသလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ တန်ချွန်းတို့ဟာ လိုတာထက်နှစ်ဆပိုပြီး ဖြုန်းနေသလို ဖြစ် မနေပေဘူးလား။ ဒီတော့ တန်ချွန်းစဉ်းစားထားတာ တစ်ခုရှိတယ်။ တန်ချွန်းတို့အတွက် ဝယ်စရာရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပစ္စည်းထိန်းတွေကို အဝယ်မခိုင်းနဲ့တော့။ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ဝယ်ကြ။ နောက်တစ်ခုရှိသေး တယ်။ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်မတိုင်ခင်တုန်းက ယင်အဲက တို့နဲ့အတူ လိုင်တရဲ့ ခြံကလေးကို လိုက်ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ သူ ခြံကလေးနဲ့ တန်ချွန်းတို့ ဥယျာဉ်ကြီးကို ယှဉ်ပြီး ကြည့်လိုက်စမ်း”

“ဝင်းထဲက ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ဝက်လောက်တောင် ဘယ်ရှိမလဲ သခင်မလေးရဲ့။ သစ်ပင်ပန်းပင်ကလဲ နည်းနည်းကလေးပဲ”

တန်ချွန်းက

“လိုင်တရဲ့ ခြံက ကောင်မလေးတချို့နဲ့ စကားပြောခဲ့ရတယ်။ အလိုလေး။ သူတို့ခြံက တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို ထွက်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက အများကြီးပါကလား။ သူတို့မှာ ပန်းလဲ ကောင်းကောင်းပန်ရတယ်။ မျှစ်တို့၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တို့၊ ငါးတို့၊ ပုစွန်တို့လဲ ကောင်းကောင်း စားရသေးတယ်။ ပြီးတော့ အဲ့ဒါတွေကို ကန်ထရိုက်နဲ့ ရောင်းတာ တစ်နှစ်ကို ငွေစင်ပိဿာ နှစ်ဆယ်တောင် ရသေးသတဲ့။ သူတို့ခြံက ထွက်တဲ့ ကြာရွက်စုတ်ကလေး တစ်ရွက်၊ မြက်ပင် ကလေး တစ်ပင်ကအစ ပိုက်ဆံရတယ်”

ပေါက်ကြည်က ရယ်လိုက်လျက်

“အမယ်လေးဟဲ့။ တန်ချွန်းပြောနေပုံက တကယ့်ကို သူဌေးမလေး ကျနေတာပဲနော်။ ကိုယ်တို့ အိမ်တွင်းပုန်းမ ကလေးတွေ ကတော့ ဒါတွေကို ဘာမှမသိပါဘူးနော်။ ကြည့်ရတာကတော့ တန်ချွန်းဟာ ချူဆီရဲ့ “မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ နေနည်း” ဆိုတဲ့ကျမ်းကို ဖတ်ပြီး ဒါတွေကို သိလာတယ် ထင်တာပဲ”

“ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဒီကျမ်းထဲကသိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချူဆီရဲ့ ကျမ်းက စကားကြီးစကားကျယ် တွေနဲ့ ရေးထား တာပါ။ လောကမှာ တကယ်ဖြစ်နိုင် ရှိနိုင်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

“အမှန်ကတော့ သူ့ကျမ်းထဲကပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ အမှန်တွေချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် တန်ချွန်းကတော့ စံအိမ်ကြီးကို နှစ်ရက်လောက် အုပ်ချုပ်လိုက်ရတာနဲ့ တကယ့်စီးပွားရေးသမ ဖြစ်လာသလား မပြောတတ်တော့ဘူး။ ချူဆီရဲ့ ကျမ်းကိုတောင် စကားကြီး စကားကျယ်လို့ ပြောနေပြီ။ တကယ်များ အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်လို့ ခုလို အသုံး စရိတ် တွေကို ဖြတ်တောက်ရတဲ့နေရာမျိုး ရောက်ယင် ကွန်ဖြူဇီကိုတောင် ဝေဖန်ရှုတ်ချနေဦးမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

တန်ချွန်းက

“အမယ်။ မလေးပေါက်ကြည်ကလဲ စာပေကျမ်းဂန်တွေကို ဖတ်သားပဲ။ ချီဇူရဲ့ကျမ်း ကိုကော ဖတ်ပြီးပြီလား။ “အမြတ်အစွန်းနှင့် အကျိုးကျေးဇူးတို့ကို ခံစားရသူ၊ အတွက်အချက် အပေါင်းအနုတ်ကို တာဝန်ယူရသူတို့သည် ယောင်နှင့် ရွန်ကဲ့သို့ စကားပြောကြပြီး ကွန်ဖြူဇီနှင့် မုန်စီတို့၏ ဆုံးမဩဝါဒတို့ကို ပစ်ပယ်ကြကုန်၏” လို့ ချီဇူက ရေး ထားတယ်”

“ဟောတော် မူပါဦးရှင့်” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြော၏။

“ကိုယ်ပြောချင်တာက ဒါပါပဲ။ လူရယ်စရာဖြစ်အောင် ကိုယ်က ဟိုစာတွေ ဒီစာတွေ ရွတ်ပြစရာ မလိုပါဘူး”

“လောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှ အရာတိုင်းဟာ သူနည်းနဲ့သူ အသုံးဝင်တာချည်းပဲ။ အသုံးဝင်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပိုက်ဆံတန်ဖိုး ရှိတော့တာပဲ။ မလေး တန်ချွန်းဟာ လေးနက်တဲ့ ပြဿနာတွေကို ကိုင်တွယ် လာရပြီဆိုယင် အရေးကြီးတဲ့ ချက်ကို ကောက်ကိုင်တတ်တယ်နော်”

လီဝမ်းက

“ကဲ တော်ကြပါတော့ရှင်။ ဒီကိုလာတာ အလုပ်ကိစ္စတွေကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရအောင် လာတာပါနော်။ ကျမ်းဂန် စာပေတွေကို ငြင်းဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုလဲ သတိထားကြပါဦးရှင့်”

ပေါက်ကြည်က

“ပေါက်ကြည်တို့ ဆွေးနွေးတဲ့ ကျမ်းဂန်စာပေတွေက အလုပ်ကိစ္စနဲ့လဲ ဆိုင်နေတယ် မမလီဝမ်းရ။ မလေးတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းအသေးအဖွဲ ကလေးတွေကို မူနဲ့ထိန်းချုပ် လမ်းညွှန်မထားဘူးဆိုယင် ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

ထိုသို့ နောက်ပြောင် ပြောဆိုပြီးနောက် သူတို့သည် အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြလေ၏။

တန်ချွန်းက စောစောက လိုင်တ၏ခြံ အကြောင်းကို ပြန်ကောက်လေ၏။

“ဒီတော့ တန်ချွန်းတို့ရဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးက လိုင်တရဲ့ခြံ ကလေးထက် အဆနှစ်ဆယ် ကြီးတယ် ဆိုယင် အဲဒီက ထွက်တဲ့ အမြတ်အစွန်းကလဲ အဆနှစ်ဆယ် ဖြစ်သင့်တယ်။ အဆနှစ်ဆယ် ဆိုယင် ငွေစင်ပိဿာ လေးဆယ်ပေါ့။ ဒီလောက် ငွေကလေးဟာ တန်ချွန်းတို့ ဝင်းကြီးအတွက် ဘာမှ မပြောပလောက်ဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီငွေကလေးနဲ့ သူဌေးမဖြစ်ဘူး ဆိုတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခိုင်းမိန်းမကြီး သုံးလေးယောက်ကို တာဝန်ပေးထားလိုက်ယင် အဲဒီ ဥယျာဉ်ထဲက ပစ္စည်းတွေဟာ အလေအလွင့် မရှိနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဒီလိုလုပ်နိုင်ပါလျက်နဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေ အလဟဿ ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာကတော့ ရှက်စရာလဲ ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ အခိုင်းမိန်းမကြီး တွေက ဥယျာဉ်ခြံမြေအကြောင်း နားလည်တဲ့ မိန်းမကြီးတွေကို ရွေးပြီး သူတို့ကို တာဝန်ပေးရမယ်။ တန်ချွန်းတို့ အဖို့ နှစ်စဉ် သီးစားခ သဘောမျိုးလေး ရယင် တော်ပြီ။ သူတို့ဆီက ပိုက်ဆံလဲ မယူတော့ဘူး။ မြေငှားခလဲ သတ်သတ် မယူတော့ဘူး။

“ပထမအချက် အားဖြင့် ပန်းပင်တွေနဲ့ သစ်ပင်တွေကို ဂရုစိုက်မယ့်သူ ရှိယင် ဥယျာဉ်ကြီးဟာလဲ ပိုလှလာမယ်။ အရေးအကြောင်း ရှိယင်လဲ မလေးတို့ဆီကို လာပြီး တိုင်ပင်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ အုပ်ချုပ် စီမံသွားလိမ့်မယ်။ ဒုတိယအချက်အားဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲမှာ အလေအလွင့်၊ အဖြုန်းအတီး မရှိနိုင်တော့ဘူး။ တတိယ အချက် အားဖြင့် အခိုင်းမိန်းမကြီးတွေလဲ မတန်တဆ အလုပ် မလုပ်ရတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ လုပ်သင့်တာကလေးတွေကို လုပ်ပြီးယင် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ပြီ။ စတုတ္ထအားဖြင့် ဥယျာဉ်မှူးတွေ၊ သန့်ရှင်းရေးသမားတွေကို လစာ မပေးရတော့တဲ့အတွက် အဲဒီ စရိတ်တွေကို ဥယျာဉ်ကြီးပြင်ဖို့ မွမ်းမံဖို့မှာ သုံးနိုင်လာတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားလိပ်များကို မတ်တတ်ရပ်၍ ကြည့်နေသည့် ပေါက်ကြည်က ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ရင်း

“ကောင်းတာပေါ့ရှင်။ ဒီလိုသာ လုပ်နိုင်ယင် မှန်စီရဲ့ ကျမ်းထဲ ကလို “သုံးနှစ်အတွင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်းဘေး၊ ပျောက်ကင်းဝေးလိမ့်” ဆိုတာလိုပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

လိဝမ်းကလည်း

“ဟုတ်တယ်။ ဒီအကြံကောင်းတယ်။ ကိုယ်တို့ ဒီလိုလုပ်ပြနိုင်ယင် ဒေါ်လေး ဝမ်းလဲ သိပ်ကျေနပ်မှာပဲ။ ခုကိစ္စက ပိုက်ဆံချွေတာတာ သက်သက်မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကတော့ ကိုယ်တို့မှာ သန့်ရှင်းရေးသမား တို့ ဘာတို့လဲ ဒီလောက် လိုတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဥယျာဉ်မှာ ကြီးကြပ်တဲ့ သူတွေကို ပေးသင့်တဲ့ အခွင့်အာဏာတွေ ပေးပြီး ဥယျာဉ်ထဲက ဒီထက် ပိုပြီး အကျိုးအမြတ် ထွက်အောင် လုပ်နိုင်သူကို သူတို့လုပ်နိုင်သလောက် ဆုကြေးပိုပေးမယ်လို့ မက်လုံးပေးနိုင်ယင် သူတို့လဲ ပိုပြီး အလုပ်လုပ် လာကြမှာပဲ”

ပင်အဲက

“ဒီလိုဆိုယင် ဒီအကြံကို မလေးက ပေးမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မတို့ သခင်မလေး မလေးငှက်မယ် မှာလဲ ဒီစိတ်ကူး တော့ အရှိသား။ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်ထဲမှာ မလေးတို့ကို အကြံပေးဖို့ အချိန်ကိုမရတာနဲ့ ဒီအကြောင်းကို မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဥယျာဉ်ကြီးကို တိုးတက်လာအောင် မလုပ်နိုင်ဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ် ဆုကြေးပေးနိုင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ပေါက်ကြည်က အနားသို့ ရောက်လာကာ ပင်အဲ၏ပါးကို ပွတ်လိုက်ရင်း

“ပင်အဲရယ်။ နင့်ပါးစပ် ဟပြစမ်း။ နင့်မှာ သွား ဘယ်နှစ်ချောင်းရှိပြီး လျှာဘယ်နှစ်ခု ရှိတယ် ဆိုတာကို သိရအောင်။ နင်ဟာ ဒီနေ့တစ်မနက်လုံး ဒီကို ရောက်လာကတည်းက စကားပဲပြောပြီး တို့ကို ငြင်းချက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်နေတာပဲ။ နင်ဟာ တန်ချွန်းကို ခုထိ ချီးမွမ်းစကား တစ်လုံးမှ မပြောသေးဘူး။ ပြီးတော့ နင့် မလေးငှက်မယ် ချွတ်ယွင်းတာကိုလဲ တစ်ခုမှ ထုတ်ပြီး ဝန်မခံဘူး။ မလေးတန်ချွန်း ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေကိုလဲ ကောင်းပါတယ်လို့ တစ်လုံးမှ မပြောသေးဘူး။ မလေးတန်ချွန်းက အကြံတစ်ခုပေးလိုက်တာနဲ့ နင့် မလေးငှက်မယ်မှာလဲ ဒီလိုစိတ်ကူး ရှိပြီး သားပါ။ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်သေးတာ ပါနဲ့ အကြောင်းပြနေတာချည်းပဲ။

“ခုတော့ နင်လဲ ဒီစကားကို ပြောလာရပြီ မဟုတ်လား။ တို့တစ်တွေက ဒီမှာနေတော့ ဥယျာဉ်ကြီးထဲက ပိုက်ဆံ အပိုထွက်အောင် ခိုင်းလို့မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ဥယျာဉ်ထဲက ပိုက်ဆံ အပိုဝင်ငွေရအောင် လုပ်ခိုင်းယင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပန်းမခူးရ၊ သစ်သီးမခူးရ ဆိုတာတွေ ဖြစ်မယ်။ တို့ကိုတော့ ဘာမှမပြောရဲလို့ မပြောဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်ကို အုပ်ချုပ်ကြီးကြပ်သူတွေနဲ့ တို့အစေတော်တွေ ပန်းခူး၊ သစ်သီးခူးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရန်တကျက်ကျက် ဖြစ်နေ ကြရတော့မယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ပင်အဲတို့များ ဘယ်လောက်ပါးလိုက်သလဲ။ ကောင်းတယ်လို့လဲ မပြောဘူး။ မကောင်းဘူးလို့လဲ မပြောဘူး။ အသာကလေး ငြိမ်နေတယ်။ တကယ်လို့သာ

သူ့သခင်မလေး မလေးငှက်မယ်က တို့အပေါ်မှာသာ စိတ်ကောင်း မရှိယင် သူ့စကားကြောင့် မလေးငှက်မယ်က တို့ကို ဒီမှာမထားဘဲ ပြန်ခေါ်ချင် ခေါ်နေဦးမှာ”

တန်ချွန်းက

“ဒီနေ့မနက် တန်ချွန်း စိတ်တိုနေတယ်ကွယ်။ ဒီနေ့မနက် ပင်အဲ လာတယ်လို့လဲ ကြားရော၊ သူ့သခင်မ မလေး ငှက်မယ်ကို တွေးမိပြီး ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ အစေတော်တွေအားလုံးက တို့ကို မရှိမသေ၊ မလေးမစား လုပ်ကြတယ် ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးနေတယ်။ ဒီအထဲမှာ ပင်အဲကို မြင်လိုက်တော့ ပိုတောင် စိတ်ဆိုးလာမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မရွှေ့ပင်အဲ က ဘယ်လောက်ပါးတယ် မှတ်သလဲ။ အနားကိုလဲ ရောက်ရော တစ်ခါတည်း ကြွက်က ကြောင်ကို အဝေးကရှောင်သလို ခပ်ဝေးဝေးက ရပ်ပြီး စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ သနားစရာပုံကလေး လုပ်နေတယ်။ ပြောတော့ကော ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက်များ ပါးလိုက်သလဲ။ သူ့ သခင်မ မလေးငှက်မယ်က တန်ချွန်းတို့အပေါ်မှာ ဘယ်လို စိတ်ကောင်း သဘော ကောင်းတယ် ဆိုတာတွေကို တစ်လုံးမှမပြောဘူး။ တန်ချွန်းတို့ တစ်တွေဟာ သူ့သခင်မလေး ငှက်မယ်အပေါ်မှာ ကူညီစာနာ ရိုင်းပင်းတဲ့စိတ် ရှိပါပေတယ်တဲ့။ သူက ဒီလိုပြောလိုက်တော့ သူ့ကို စိတ်မဆိုး ရက်တော့တဲ့အပြင် ငါဟာ ဒီလောက်တောင် တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ အကောင်းမမြင် တတ်ပါကလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ရှက်ပြီး ငိုချင် လာတယ်။ အမှန်ကတော့ တန်ချွန်းလို မိန်းကလေးမျိုးဟာ အမြှောင်မယားက မွေးတာပါ။ ဘယ်သူကမှလဲ အရေးစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကျတော့ ဘယ်သူ့အတွက်မှလဲ ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်တဲ့အဆင့် မဟုတ်ဘူး” ဟုဆိုကာ တန်ချွန်းသည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေလေ၏။

ဤတွင် လီဝမ်းတို့ နှစ်ယောက်သည်လည်း ခပ်စောစောက သူ့အမေ အမြှောင်မယား ချော လာ၍ ရန်ထောင် သွားသည်ကို မြင်လိုက် သတိပြန်ရလာကာ ထိုအထဲတွင် တန်ချွန်းမှာ မဆိုင်ဘဲနှင့် သခင်မဝမ်း၏ အငြိုငြင် ခံရတော့မည် ဟု တွေးမိပြန်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းလာလေ၏။

“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်။ ဒါက ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့။ ခု ကိုယ်တို့မှာ ကိုယ်တို့သဘောကျ စီမံပိုင်ခွင့် ရှိနေပြီပဲ။ ဒီတော့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲက ငွေပိုထွက်လာအောင် ကိုယ်တို့ဘာသာ ကိုယ်တို့ ကြိုးစားလုပ်မယ်။ ပြီးတော့ အသုံးစရိတ်တွေကို ချွေတာမယ်။ အလေအလွင့်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ နည်းအောင်လုပ်မယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် ကိုယ်တို့ကို ဒေါ်လေးဝမ်းတို့က ယုံကြည်မှု ရှိလာအောင် လုပ်ပြရမှာပေါ့”

ပင်အဲကလည်း

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စတွေ အတွက် ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူတွေ ကိုပဲ ရေးခိုင်းပေါ့။ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

တန်ချွန်းက

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နင့်သခင်မ မလေးငှက်မယ်ကို မတိုင်ပင်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ခုတောင် တို့သဘောနဲ့ တို့ ဟိုစရိတ်ဖြတ်၊ ဒီစရိတ်ဖြတ်၊ ဟိုဟာလျှော့ ဒီဟာလျှော့နဲ့လုပ်ပြီး ကိုယ့်အာဏာကို ကျော်ပြီး လုပ်ထားတာတွေ များလှပြီ။ ဒီတော့ ခုကိစ္စမှာ မလေးငှက်မယ် သဘောမတူဘဲနဲ့ မလုပ်ချင်ဘူး။ မလေးငှက်မယ်က ချုပ်ချယ်လွန်းအားကြီးပြီး သူများလုပ်တာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိယင်လဲ ဥယျာဉ်ထဲက အပိုဝင်ငွေ ရအောင်လုပ်တဲ့ ကိစ္စကို အစကတည်းက မစဉ်းစားပါဘူး။ ခုတော့ မလေးငှက်မယ်က သဘောတူမှာပဲဆိုပြီး စဉ်းစားမိလို့ လုပ်တာပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မလေးငှက်မယ်ကိုတော့ တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ချင်တယ်လေ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ခုပဲ ကျွန်မ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောချည်မယ်လေ” ဟု ဆိုကာ ပင်အဲသည် သူတို့ အဆောင်ဘက်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ပင်အဲသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြန်လာကာ

“အစကတည်းက ပြောဖို့မလိုဘူးလို့ မလေးတို့ကို ကျွန်မ မပြောဘူးလား။ ခုတော့ မလေးတို့ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ် က ကောင်းတဲ့အကြံဉာဏ် ဆိုတော့ မလေးငှက်မယ်ကလဲ သဘောတူလိုက်ပြီ”

တန်ချွန်းနှင့် လီဝမ်းတို့သည် ဥယျာဉ်ကြီးထဲရှိ အသက်ကြီးသော အခိုင်းမိန်းမကြီးများ၏ စာရင်းကို ကောက်စေ ပြီးနောက် အတန်ကြာ တိုင်ပင်ကာ အချို့ကို ရွေး၍ခေါ်လိုက်လေ၏။ ရောက်လာသည့်အခါတွင် လီဝမ်းက သူတို့စီမံကိန်း ကို အကြမ်းရှင်းပြရာ သူတို့ အားလုံးကလည်း သဘောတူကြလေ၏။

“အကျွန်ုပ်ကို ဝါးရုံတော တစ်ကွက်ကိုသာ ပေးကြည့်ပါတော်။ တစ်နှစ်အတွင်း နောက်တစ်ကွက် တိုးလာအောင် လုပ်ပြပါမယ်။ ဒီလိုသာ ဆိုယင် စံအိမ်ကြီးတစ်ဝင်းလုံး အတွက်လဲ မျှစ်ကို အလကားစားရမယ့် အပြင် ပိုတာကိုရောင်းလို့ ပိုက်ဆံလဲရဦးမယ်” ဟု တစ်ယောက်ကပြော၏။

တစ်ယောက်က

“အကျွန်ုပ်တို့တော့ လယ်တစ်ကွက်လောက်ပဲ ချပါ။ စံအိမ်ဝင်းကြီးထဲမှာ

မွေးထားတဲ့ ကြက်စာငှက်စာကို တစ်နှစ်စာ ဖူလုံအောင် လုပ်ပေးပါမယ်။ ဘယ်စာရင်းကိုင်ဆီကိုမှ သွားပြီး ကြက်စာဖိုးငှက်စာဖိုး ထုတ်စရာ မလိုတော့ဘူး ပေါ့။ သူတို့ဆီက မထုတ်တဲ့အပြင် ပိုတဲ့ ကြက်စာ ငှက်စာကိုတောင် ရောင်းစားနိုင်သေးတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်ရောက်လာကာ သခင်မလေး နေထိုင်မကောင်းသည်ကို ကြည့်ရှုရန် အတွက် သမားတော်ကြီး တစ်ဦး ရောက်လာကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးများက သမားတော် ကို သက်ဆိုင်ရာ သခင်မလေး၏ အဆောင်သို့ လိုက်ပို့ရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် လာရောက်ပြောဆိုလေ၏။

ပင်အဲက

“ဒီမှာအဒေါ်တို့။ ရှင်တို့အားလုံး လူတစ်ရာလောက် သွားကြိုလို့ ဖြစ်မှာလား။ သမားတော်ကို စာရင်းကိုင်တွေရဲ့ မိန်းမတွေ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

ဤတွင် အခိုင်းမိန်းမကြီးများက

“ဟုတ်ပါတယ်။ စာရင်းကိုင် ဝုရဲ့ မိန်းမနဲ့ ရှန်ရဲ့ မိန်းမတို့ လိုက်ပို့မှာပါ။ ခု သူတို့ ရွှေချည်ထိုး ဝင်းဝမှာ စောင့်နေ ကြပါတယ်”

ဤတွင် ပင်အဲသည် နောက်ထပ် မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ သူတို့ ထွက်သွားသည့်အခါတွင် တန်ချွန်းက ပေါက်ကြည်အား သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို မေး၏။

“ ‘အစမှာ စိတ်ပါသူဟာ အနှောင်းမှာ စိတ်မပါဘဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ အကျိုးအမြတ် မျှော်ကိုးတာကို စကားလှလှ တွေ့နဲ့ ဖုံးကွယ်ထားတာမျိုးလဲ ဖြစ်မှာစိုးရသေးတယ်”

တန်ချွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် အခြားအလုပ်အကိုင်များ အတွက် လူရွေးပြန်လေ၏။ ပင်အဲက စုတ်တံနှင့် မင်သွေးခုံကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လိုက်ရေးရန်ပြင်၏။

“ချူရဲ့ မိန်းမဟာ စိတ်လဲချရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ သူ့သားဟာလဲ တစ်လျှောက်လုံး ဝါးရုံတောတွေကို ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်း လာခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဝါးရုံတောအားလုံးကို သူတို့ကို ကြီးကြပ်ခိုင်းရမယ်။ ဟိန် ကတော့ လယ်သမားမိသားစုက လာသူ ဖြစ်တယ်။ စပါးချို တောက လယ်ကွက်နဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ခင်းတွေက အပျော်သက်သက် လုပ်ထားတာတွေ ဖြစ်လေတော့ သူတို့ကို ဒီလောက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ မလိုလှပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဥတုလေးပါးစလုံးမှာ စပါးချို တောက စိုက်ခင်းတွေကို ကြီးကြပ်ဖို့ သူ့ကို

တာဝန်ပေးယင် ကောင်းမယ်”

တန်ချွန်းက

“နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာနဲ့ ဂမုန်းမြိုင်ကကော။ စပါးချိုတော
လောက်ပဲ ကျယ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဲဒီနေရာတွေ ကလဲ
ဝင်ငွေရအောင် လုပ်ဖို့မလိုဘူးလား။”

လီဝမ်းက

“ဂမုန်းမြိုင်က ပိုပြီး အကွက်ကျယ်တယ်လေ။ အဲဒီမှာ ပရဆေးပင်တွေ၊
အမွှေးအကြိုင်ပင်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒီလို ပစ္စည်းမျိုးတွေကို
နံ့သာဆိုင်တွေ၊ ပွဲတော်ကြီးတွေမှာ ကျကျနနခင်းပြီး ရောင်းကြတာပဲ
မဟုတ်လား။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ရောင်းဖို့ စိုက်ပျိုးနိုင်မယ် ဆိုယင် အဲဒီကလဲ
ဝင်ငွေတွေ အများကြီးထွက်လာနိုင်တယ်။ နီမောင်းပျော်ဖွယ်
ရိပ်သာဆိုတာကလဲ ဒီပြင်ဟာ မပြောနဲ့။ နှင်းဆီမျိုးကိုက နည်းလို့လား။
ရာသီဥတုမရွေး ပွင့်တဲ့ နှင်းဆီတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ခြံစည်းရိုးမှာ
ကိုကပဲ နှင်းဆီဝါတွေ၊ နှင်းဆီဖြူတွေက အများကြီးပဲ။ ဒါတင် မကဘူး။
ပျားရည်စုပ် ပန်းတွေနဲ့ စံပယ်တွေလဲ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒီပန်းတွေကို
အခြောက်လှန်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ဆေးဆိုင်တွေကို သွင်းယင်တောင်
မနည်းဝင်ငွေ ရနိုင်တယ်”

တန်ချွန်းက ပြုံးလိုက်ကာ

“ဟုတ်လား။ မလေးဆီမှာ ဒါတွေကို နားလည်တဲ့လူ
တစ်ယောက်မှမရှိဘူးနော်”

ပင်အဲက

“ရှိပါတယ်။ မလေးပေါက်ကြည်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ယင်အဲရဲ့
အမေဟာ နှင်းဆီတို့ဘာတို့ကို သိပ်ကျွမ်းကျင် တာပေါ့။ တစ်ခါတုန်းကတောင်
ကျွန်မကို နှင်းဆီခက်ခြောက် ကလေးတွေနဲ့ ပန်းထိုးခြင်းတောင်း ကလေးတစ်ခု
ရက်ပေး ခဲ့သေးတယ်လေ။ မလေးတို့ မမှတ်မိဘူးလား။”

မလေးပေါက်ကြည်က ရယ်လိုက်လျက်

“ပေါက်ကြည်က မလေးတို့ကို ချီးကျူးပြောနေတာ။ ခုတော့
မလေးပေါက်ကြည်ကို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဖမ်းတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ရမှာလဲ။ ဒီမှာရှိတဲ့ မလေးတို့ အစေတော်တွေက
ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတုန်းမှာ ပေါက်ကြည်က

ပေါက်ကြည်ရဲ့ အစေတော်နဲ့ သင့်ပါတယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတယ် ဆိုယင်
မလေးပေါက်ကြည်ကို တစ်မျိုး ထင်သွားကြမှာပေါ့။ ဒီတော့ မလေး
ပေါက်ကြည်ရဲ့ အစေတော်ကိုတော့ တာဝန်ပေးကြပါနဲ့ဦး။ ဒီမှာရှိတဲ့
အစေတော် တစ်ယောက်ယောက်ကို တာဝန်ပေးဖို့ စဉ်းစားကြပါ။
ပေါက်ကြည်သဘောကို ပြောရယင်တော့ နီမောင်း ပျော်ဖွယ် ရိပ်သာမှာ ရှိတဲ့
မိန့်ယန်းရဲ့ အမေယန်းကို ခန့်စေချင်တာပဲ။ ယန်းဟာ စိတ်ကောင်း
သဘောကောင်းလဲရှိတယ်။ ရိုးလဲ ရိုးသားတယ်။ ပြီးတော့ ယင်အဲရဲ့ အမေနဲ့လဲ
သင့်သင့်မြတ်မြတ် ရှိတယ်။ ဒီတော့ နှင်းဆီခြံကို သူ့ကို တာဝန် ပေးယင်
ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ။ တကယ်လို့ သူနားမလည်တာတို့ ဘာတို့ရှိယင်လဲ
ဘယ်သူ့ကို တိုင်ပင်လို့ ပြောစရာ မလို တော့ဘူး။ ယင်အဲ အမေကြီးကို
တိုင်ပင်လိုက်ရုံပဲ။ တကယ်လို့ သူမလုပ်ချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ သူတို့ သဘောတူယင်
ယင်အဲ အမေကြီးကို တာဝန်ပေးနိုင်တယ်။ သူတို့ အချင်းချင်း ကျေနပ်လို့
အလုပ်လွှဲပေးယင်လဲ ဘယ်သူကမှ မလေးတို့ကို အပြစ် ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။
သူတို့ကျေနပ်လို့ သူတို့အချင်းချင်းပေးတာ။ ဒီလိုဆိုယင် တရားရာလဲ
ရောက်တယ်။ အလုပ်လဲ တွင်နိုင်တယ်”

လီဝမ်း၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ပင်အဲတို့က သဘောတူ၏။ သို့ရာတွင်
တန်ချွန်းက

“ကြည့်လဲလုပ်ကြပါနော်။ တော်တော်ကြာယင် အမြတ်လိုချင်ဇော
အားကြီးနဲ့ အချင်းချင်း အခင်အမင်တွေ ပျက်ကုန်ပါဦးမယ်”

ပင်အဲက

“ဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ တစ်နေ့ကတင် ယန်းက ယင်အဲကို သူ့
မွေးစားသမီးအဖြစ် မွေးစားလိုက်ပြီ။ သူတို့ မိသားစု က အစဉ်အဆက်
ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြတာတွေပါ”

ဤတွင် တန်ချွန်းကလည်း နောက်ထပ်ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုတော့ပြီ။

သို့ဖြင့် အခြားသော မိန်းမများကိုလည်း နေရာအသီးသီးတွင်
ရွေးချယ်နေရာချပေး၏။ ပြီးခါနီးတွင် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးများ
ပြန်ရောက်လာကာ သမားတော်ကြီး ပြန်ကြွသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊
ဆေးညွှန်းစာရွက်ကို ရေးပေးခဲ့ကြောင်း ဖြင့် ပြောဆိုကာ ဆေးညွှန်းစာရွက်ကို
ပြ၏။ သူတို့သုံးယောက်သည် ဆေးညွှန်းစာရွက်ကို ကြည့်ပြီးနောက်
လိုအပ်သည့် ဆေးအမည်များကို ဝယ်၍ ဆေးဖော်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ကြ၏။
ထိုနောက် တန်ချွန်းနှင့် လီဝမ်းတို့သည် ကျန်သည့် အခိုင်း မိန်းမများကို
နေရာအသီးသီးတွင် တာဝန်ပေးလျက်ရှိကြ၏။

လီဝမ်းက

“ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ပြောတာ ရှင်းပြီနော်။ ရှင်တို့ ထိန်းသိမ်းကြီးကြပ်ရတဲ့ လယ်တွေမြေတွေက ထွက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စံအိမ်အတွက် ပေးရမယ်။ ပိုတာတွေကိုတော့ ရှင်တို့ကြိုက်သလို သုံးစွဲနိုင်တယ်။ ရှင်တို့ အပိုင်ဆိုပါတော့။ နှစ်ကုန်ယင်တော့ စာရင်းကို တင်ပြရမယ်”

တန်ချွန်နားက

“မလေး စဉ်းစားထားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ နှစ်ကုန်လို့ စာရင်းလဲ ချုပ်ပြီးပြီ။ ငွေတွေကိုလဲ စာရင်းကိုင်တွေ ဆီကို သွင်းပြီဆိုတော့ ရှင်တို့ကို ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်က ချုပ်ကိုင်ထားလိမ့် ဦးမယ်။ သူက ရှင်တို့အပေါ်မှာ ထပ်ပြီး လာဘ်စားတာတို့ဘာတို့ ရှိလိမ့်ဦးမယ်။ ခု ရှင်တို့ကို ကျွန်မတို့က တိုက်ရိုက် အလုပ်ခွဲပေး လိုက်တော့ သူတို့ စားပေါက် ပိတ်သွားတဲ့အတွက် မကျေမနပ် ဖြစ်တဲ့လူလဲ ရှိသင့်သလောက်တော့ ရှိဦးမှာပဲ။ ဗြောင်တော့ ဖွင့်မပြောဘူး ပေါ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ ဘယ်ကျေနပ်ကြမလဲ။ ဒီတော့ နှစ်ချုပ်လို့ စာရင်းရှင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ ချက်ကောင်း ပေါ်ပြီဆိုပြီး ရှင်တို့ကို အကျပ်ကိုင်တာတွေ၊ ငွေညှစ်တာတွေ ရှိမှာပဲ။ စာရင်းကိုင်ဆိုတာ သူကြီးကြပ်တဲ့ လယ်မြေ တစ်ခုခု အပေါ်က သုံးပုံတစ်ပုံ ကြီးကြပ်ခရတယ်။ ဒါ ဟိုးရှေးရှေး တုန်းက ရှိခဲ့တာ။ ဖွင့်မပြောပေမယ့် ဒါကို လူတိုင်းသိတယ်။ ဒီအထဲမှာ သူတို့ခိုးတာ၊ ဝှက်တာတွေကလဲ ရှိသေးတယ်။ ခုတော့ ဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ စီမံအုပ်ချုပ်မှုကို သူတို့လက်အောက်မှာ မထားတော့ဘဲ ကျွန်မတို့က တိုက်ရိုက်ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီ။ ဒါ့ကြောင့် နှစ်ကုန်လို့ နှစ်ချုပ်စာရင်း လုပ်ယင် ကျွန်မတို့ဆီကိုပဲ လာပြီးပြရမယ်”

ပေါက်ကြည်က

“ခုလို စာရင်းပြတဲ့နေရာမှာလဲ စာရင်းတွေအားလုံးကို ပေါင်းမပြရဘူးနော်။ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ယှဉ်ကြည့်ရတာ မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ် တာဝန်ကျတဲ့နေရာကိုပဲ စာရင်းကိုပြပါ။ အကုန်အကျ စာရင်းတွေကို မလေး တွက်ကြည့် ပြီးပြီ။ ဘာမှ ဒီလောက် ကုန်ကျတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစာရင်းတွေထဲမှာ မလေးတို့အားလုံးအတွက် သုံးတဲ့ ဆီမွှေးဖိုး၊ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီဖိုး၊ နံ့သာဖိုး၊ ရေမွှေးဖိုးနဲ့ ရေအိမ်သုံး စက္ကူဖိုးတွေ ပါရမယ်။ တံမြက်စည်းဖိုး၊ အမှိုက်ခြင်းဖိုး၊ ကြက်မွေးဖိုး၊ ခြင်ရိုက်ဖိုးတွေ ပါရမယ်။ အလှမွှေးတဲ့ ကြက်ငှက်ကလေးတွေ၊ သမင်ကလေးတွေ၊ ဒရယ်ကလေးတွေ အတွက် အစား အစာဖိုးတွေ အားလုံး ပါပါစေ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ရှိရှိသေသေသုံးယင် မလေးတို့တစ်တွေ စာရင်းကိုင်တွေဆီက ခဏခဏ ငွေထုတ်ပြီး ဝယ်စရာမလိုတော့ဘူး။ ဒီလိုဆိုယင် ငွေကုန်ကြေးကျ ဘယ်လောက် သက်သာသွားမလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကြည့်လိုက်ယင်တော့ ပစ္စည်းကလေးတွေက အသေးအဖွဲ ကလေးတွေပဲလို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းတွေ အတွက် နှစ်ကုန်လို့ ပေါင်းလိုက်ယင် တစ်နှစ်ကို ငွေစင်ပိဿာ လေးပိဿာ ကျော်ကျော်လောက် ကျတယ်”

ပေါက်ကြည်က

“ဟုတ်တယ် တစ်နှစ်ကို ငွေစင်ပိဿာ လေးပိဿာဆိုယင် နှစ်နှစ်ဆိုယင် ရှစ်ပိဿာ ကျနေပြီ။ ငွေစင်ရှစ်ပိဿာ ဆိုတာ နည်းသလား။ ခပ်လတ်လတ် မြေလေးငါးဆယ်ဧကလောက် ဝယ်နိုင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်သေးယင်လဲ အိမ်ငှားစားဖို့ ခပ်သင့်သင့် အိမ်နှစ်လုံးလောက် ဝယ်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ ခုလိုပစ္စည်းတွေကို ရိုရိုသေသေ သုံးတယ်ဆိုယင် ချွေတာမိရုံတင် မကသေးဘူး။ တစ်နှစ်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျန်တဲ့ငွေကလေးကို စုနိုင်သေးတယ်။ မလေးတို့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ချွေတာဖို့နဲ့ အပိုအလျှံငွေ ထွက်လာဖို့ ဖြစ်ပေမယ့် ကပ်စေးနဲ့ ကော်တရာတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးနော်။ ငွေပိုတော့ စုမိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကပ်စေးနှံတယ်လို့ နာမည်ပျက်နေယင်လဲ မဖြစ်သေးဘူး။

“ဒီတော့ ဒီလိုချွေတာလိုက်ယင် စာရင်းကိုင်တွေဆီက တစ်နှစ် တစ်နှစ်ကို ငွေစင် လေးငါးပိဿာလဲ ထုတ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ တခြား လူတွေ နှမြောတွန့်တို မှာကိုလဲ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး။ ဒီလိုဆိုယင် ဒီမှာနေတဲ့ လူတွေမှာလဲ ငွေပိုငွေလျှံ ထွက်လာမယ် သားထောက်သမီးခံမရှိတဲ့ အခိုင်းမိန်းမကြီးတွေမှာလဲ ငွေပိုလေး ဝင်လာတဲ့အတွက် ထောက်ပံ့ မယ့်သူ မရှိသည့်တိုင် မပူပင်ရတော့ဘူး။ ဒီလိုကြိုးစားလိုက်ယင် ဥယျာဉ်ထဲက အပင်တွေကလဲ အပွင့်တွေ၊ အသီးတွေ ပိုထွက်လာပြီး ရှင်တို့ အတွက် သုံးစရာအပို ထွက်လာမယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှသွားပြီး လက်ဖြန့်တောင်းနေစရာလဲ မလိုတော့ဘူး။ မလေးတို့ လိုချင်တာက ချွေတာဖို့ပဲ။ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မတို့မှာ ပိုက်ဆံစုနိုင်တယ်။ ပိုလျှံလာတဲ့ ငွေကိုလဲ ကြိုက်သလို သုံးနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ချွေတာ ရလွန်းတော့ လူတွေက ညည်းလာကြပြီး ကပ်စေးနှံတွေလို့ ပြောလာနိုင်တာ ကိုတော့ သတိထားရမယ်။

“ခုဆိုယင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ အခိုင်းမိန်းမကြီးတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ရှိတဲ့ မိန်းမကြီးတွေထဲက နည်းနည်းကိုသာ အလုပ်ပေးပြီး ကျန်တဲ့လူတွေကို အလုပ်မပေးဘူး ဆိုယင်လဲ မကောင်းပြန်ဘူး။ မလေးတို့ လိုတဲ့ ပစ္စည်း ကလေးတွေ အဝယ်ခိုင်းရုံလောက် ဆိုယင်လဲ သူတို့တာဝန်က သိပ်ပေါ့လွန်းနေတယ်။ ဒီတော့ သူတို့အနေနဲ့ ကလဲ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံ

ဘယ်လောက်ပဲကျန်ကျန် ရန်ပုံငွေထဲကို နှစ်စဉ် အချိုးကျ ထည့်ရမယ်။ ဒီငွေကို အခြား အထိန်းတော် တွေကို ခွဲပေးရမယ်။ အထိန်းတော် လုပ်ငန်းအပြင် အခြားတာဝန်တွေ မရှိပေမယ့် သူတို့မှာလဲ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းတာ တွေ လုပ်ရတာရှိတယ်။ နေပူမိုးရွာမရှောင် ဝင်းတံခါး အဖွင့်အပိတ် လုပ်ပေးရတာတွေ ရှိတယ်။ ဒီတော့ သူတို့မှာလဲ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ် အားရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာ မလေးတို့စီးတဲ့ သန်လျင်းတွေကို ထမ်းရတယ်။ လှေစီးချင်တယ် ဆိုယင် လှေလှော်ပေးရတယ်။ ဆောင်းတွင်းဆိုယင် စွပ်ဖားဆွဲတန် ဆွဲပေးရတယ်။ ခြုံကြည့်လို့ ရှိယင် သူတို့လဲ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ဟာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း တို့ဘာတို့ မလုပ်ပေမယ့် အဲဒီ က ရတဲ့ အကျိုးအမြတ်ကိုတော့ သူတို့လဲ ခွဲဝေခံစားသင့်တယ်။

“ပြီးတော့ နောက် အသေးအဖွဲ ကလေးတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ဒါကိုလဲ ဒီမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရမှာပဲ။ တကယ်လို့ ရှင်တို့က ဥယျာဉ်ထဲက အပိုထွက်တဲ့ သီးနှံတွေကြောင့် အမြတ်အစွန်းတွေ ရပြီး တခြား တာဝန်တွေကျတဲ့ အထိန်းတော်တွေ ဘာတွေကို ခွဲဝေမပေးဘူး ဆိုပါတော့။ ဒီလိုဆိုယင် သူတို့ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောသည့်တိုင် စိတ်ထဲ ကတော့ ကျေနပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ မကျေနပ်တဲ့ အခါကျတော့ ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းတွေ၊ သစ်သီးတွေကို သခင် မလေးတွေဖို့ ဆိုပြီး သူတို့ကြိုက်သလောက် ခူးချင်သလို ခူးကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို လုပ်လာယင် ရှင်တို့ ဘယ်သူ့ကို သွားပြီး တိုင်မလဲ။ တကယ်လို့ ဒီအထဲက ရတဲ့ပိုငွေထဲက သူတို့ကို ခွဲဝေပေးတယ်ဆိုယင် ရှင်တို့မရှိတုန်းမှာ သူတို့ကတောင် အဲဒီ ပန်းပင်တွေ၊ သစ်ပင်တွေကို စောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်ဦးမယ်”

ထိုအခါတွင် ဥယျာဉ်ထဲမှ မိန်းမကြီးများမှာလည်း ဝမ်းမြောက် ကျေနပ်လျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့အဖို့ စာရင်းကိုင်များနှင့် လည်းကောင်း၊ သခင်မကလေး နတ်ငှက်မယ်နှင့် လည်းကောင်း ဆက်ဆံစရာ မလိုတော့ပြီ။ မိမိတို့ ရသည့် ဝင်ငွေထဲမှ အနည်းငယ်ကို အထိန်း မိန်းမကြီးများအား နည်းနည်းပါးပါး ခွဲဝေပေးလိုက်လျှင် လုံလောက်လေပြီ။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ သခင်မကလေးရယ်။ ကျွန်မတို့မှာ အပြင်က စာရင်းကိုင်တွေ ငွေညစ်တာကို ခံရပြီး သူတို့ တောင်းသလောက် ပေးနေရတာနဲ့ စာရင် ဒါက အများကြီးဟန်ကျတာပေါ့”

ထိုအလုပ်တွင် သီးခြားတာဝန်မကျဘဲ တောက်တိုမည်ရတို့ကို လုပ်ရသည့် မိန်းမများကလည်း သူတို့ မလုပ်ရ ဘဲနှင့် ရသည့်ငွေ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ များစွာ ကျေနပ်လျက်ရှိကြလေ၏။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ သခင်မလေးရယ်။ သူတို့ကတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရပြီး အကျွန်တို့က ဘာမှ ဝင်မလုပ်ရဘဲနဲ့ အလကား ယူရသလို ဖြစ်နေတော့ သိပ်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ရှင်တို့ အထိန်းတော်တွေက ငြင်းချင်သေးလို့လား။ အမှန်ကတော့ ဒီအတိုင်းဖြစ်သင့်နေတာ ကြာလှပြီ။ အလုပ်သာ ကြိုးစားလုပ်ဖို့ လိုတယ်။ အသောက်အစားတို့ ဘာတို့တော့ မရှိရဘူးနော်။ ခိုတာ ကတ်တာတွေလဲ မလုပ်ကြနဲ့။ အမှန်ကတော့ ဒီအလုပ်ဟာ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ ဘာမှတော့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မမလီဝမ်း ဆိုတာကလဲ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ သိပ်အလုပ်များတယ်။ ပြီးတော့ မလေးတန်ချွန်းကလဲ ငယ်သေးတော့ ဒါတွေ စီမံခန့်ခွဲတတ် ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူးဆိုပြီး ဒေါ်လေးဝမ်က လွှတ်လိုက်တာ။ ဒေါ်လေးဝမ် လွှတ်တာကို မလေးပေါက်ကြည် မငြင်းချင်ဘူး မဟုတ်လား။ မလေးငှက်မယ်ဆိုတာလဲ ကောင်းကောင်း မကျန်းမာတဲ့အပြင် သူ့မှာ သူမိသားစု ကိစ္စတွေကလဲ အများကြီး။ မလေးပေါက်ကြည်က ဘာအလုပ်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်လာယင် မလေးပေါက်ကြည်လို ဆွေမျိုးသားချင်းလို လူတစ်ယောက် မပြောနဲ့။ အိမ်နားချင်း ကတောင် ကူညီရမယ့် ဝတ္ထရား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မလေး ပေါက်ကြည် လဲ ရှက်ကြောက် မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဝင်ကူရတော့မှာပေါ့။ ဒီမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ် နေယင်သာ မလေး ပေါက်ကြည်ကို သည်းခံကြပေတော့နော်။ လူမုန်းခံရမှာစိုးလို့ ဒီအထဲဝင်ပြီး မကူညီဘူး ဆိုယင် ဒေါ်လေးဝမ်ကို ဘယ်နှယ်လုပ် မျက်နှာပြ ရတော့မှာလဲ။ ဒီလိုလုပ်ယင် ရှင်တို့လဲ စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာကောင်းလဲ ရမှာမဟုတ်ဘူး။

“ခု ရှင်တို့ဟာ မလေးတို့တစ်တွေနဲ့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေကြရတယ်။ ရှင်တို့အားလုံးဟာ ဒီဆွေမျိုးဆက် လေးဆက်စလုံး ဘိုးဘွားကစပြီး ဒီမှာ အမှုထမ်းလာခဲ့ကြတဲ့ စိတ်ချရတဲ့ အထိန်းတော်ကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ အပြင် ရိုးသားလဲ ရိုးသားကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရှင်တို့ဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အမှုထမ်းကြရမယ်။ ကိုယ့်လက်အောက် က အစေတော်တွေ၊ အခိုင်းမိန်းမတွေ အရက်သောက်တာ၊ ဖဲကစားတာတို့ကို ခွင့်ပြုတယ်လို့ ဒေါ်လေးဝမ် ကြားယင် ရှင်တို့ကို အရေးယူလိမ့်မယ်။ ဒီအထဲမှာ စာရင်းကိုင်ရဲ့ မိန်းမတွေက ရှင်တို့ ပေါ့လျော့တာကို တွေ့သွားယင် ဒေါ်လေးဝမ် တို့ကို မတိုင်တော့ဘဲ ကြိမ်းလား မောင်းလား လုပ်လာကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ထက် အဆင့်နိမ့်တဲ့ သူတွေက မာန်မဲ တာကို ရှင်တို့ မရှက်ဘူးလား။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ ပြောစရာ ဆိုစရာ ဖြစ်အောင်နေယင် ဘယ်လောက် ရှက်စရာ ကောင်းသလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို ရှင်တို့အားလုံး

ညီတူညီမျှ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်နိုင်အောင် ဒီအကြံကို ပေးရတာ။ ရှင်တို့က အလုပ်အကိုင်ကို လေးလေးနက်နက် လုပ်တယ်၊ တာဝန်သိသိ လုပ်တယ်ဆိုယင် သူတို့ ပြောတာဆိုတာကိုလဲ မခံရတော့ဘူး။ ရှင်တို့အပေါ်မှာလဲ လေးစားလာကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ရှင်တို့အတွက်လဲ အပို ဝင်ငွေ ရတဲ့အတွက် မလေးတို့အနေနဲ့ ဝမ်းသာရမယ်။ ဒီတော့ သူတို့ဆီက အခွင့်အရေးတွေ၊ အာဏာတွေကို ရှင်တို့ယူပြီး အလေအလွင့်မရှိအောင် လုပ်ကြပါ။ ဒီလိုဆိုယင် သူတို့လဲ စိတ်သောက မရောက်ရတော့ဘူးပေါ့။ မလေး ပြောတာကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြပါ”

“မလေးပြောတာ ကောင်းပါတယ်” ဟု အထိန်း မိန်းမကြီးများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောကြ၏။

“မလေးတို့ ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ မလေးတို့ စိတ်ချလက်ချသာ နေကြပါ။ မလေးတို့ စေတနာ ထားရက်နဲ့ အကျွန်တို့က စေတနာ မတုံ့ပြန်ဘူးဆိုယင် မိုးကောင်းကင် စောင့်နတ်နဲ့ မြေစောင့်နတ်တို့က အကျွန်တို့ကို ဒဏ်ပေးပါ စေတော်” ဟု ပြောကြလေ၏။

ထိုစဉ် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ စကားပြတ်သွားကြ၏။ သူက

“ယန်ဇီမြစ် တောင်ပိုင်းက ချန် ဆွေမျိုးစုက မိန်းကလေးတွေ ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်လာကြပါတယ် မလေး။ ဒီနေ့တော့ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို အခစား ဝင်ကြပါတယ်။ မလေးတို့ဖို့ အစေတော်များနဲ့ လက်ဆောင်များ အပို့လွှတ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြောင်း အပြောခိုင်း လိုက်ပါတယ်”

တန်ခွန်းက သူ့လက်မှ လက်ဆောင်စာရင်းကို ယူ၍ဖတ်လိုက်၏။

နဂါးရုပ်ဖော် ရွှေနန်းသုံး ဖဲအုပ်ကြီး ဆယ့်နှစ်အုပ်

ရွှေနန်းတော်သုံး ရောင်စုံပိုးအုပ် ဆယ့်နှစ်အုပ်

ရွှေနန်းသုံး ရောင်မျိုးစုံ ဇာအုပ် ဆယ့်နှစ်အုပ်

ရွှေနန်းတော်သုံး ပိုးအုပ် ဆယ့်နှစ်အုပ်

မင်းပွဲသဘင်များတွင် သုံးရန်အတွက် ဖဲ၊ ပိုးနှင့်ဇာအုပ် ရောင်စုံ နှစ်ဆယ့်လေးအုပ်။

လီဝမ်းကလည်း လက်ဆောင်စာရင်းကို ယူကြည့်ပြီးလျှင် လက်ဆောင်လာပို့သူ အစေတော်များကို ပထမတန်း ဆုငွေ ချီးမြှင့်ရန်နှင့်

မယ်မယ်ထံသို့ သူတို့ကိုခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ မယ်မယ်က လီဝမ်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ကာ ထို လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုစေ၏။ လီဝမ်းသည် လက်ဆောင်ပို့လိုက်သည့် ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် သခင်မဝမ်အား ပြသပြီးမှ သိုလှောင်ခန်းထဲတွင် သိမ်းထားရန် အစေတော်များကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မယ်မယ်က

“ချန်တို့ မိသားစုကတော့ တခြားမိသားစုတွေနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူး။ ဒီတော့ အပို့လာတဲ့ ယောက်ျားအစေတော် များကိုလဲ ပထမတန်း ဆုကြေးတွေ ပေးလိုက်ကြပါ။ မကြာခင် မိန်းမအစေတော်တွေလဲ လာပြီး ကန်တော့လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူတို့ကို ပေးဖို့လဲ အထည်စတွေ ဘာတွေ အသင့်လုပ်ထားကြ”

ဘာမျှ မကြာလိုက်ချေ။ ချန်တို့မိသားစုမှ မိန်းမအစေတော် လေးဦး ဂါရဝပြုရန် ရောက်လာကြလေ၏။ မယ်မယ် သည် သူတို့လေးယောက်ကို ခန်းဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လာရန်ပြောလိုက်၏။ မိန်းမကြီးများမှာ အားလုံး အသက်လေးဆယ် ကျော်လောက်ရှိပြီး သူတို့သခင်မများ နည်းတူ ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေ၏။ ဂါရဝ ပြုပြီးသည့် အခါတွင် မယ်မယ်က ခြေတင်ခုံလေးခုံကို ပေးလိုက်ပြီး အထိုင်ခိုင်းသဖြင့် အစေတော် မိန်းမကြီးများမှာလည်း ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောကာ ပေါက်ကြည်၏ နောက်နားတွင် ဝင်ထိုင်ကြလေ၏။

“ရွှေမြို့တော်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်ကြတာလဲ ဟဲ့” မယ်မယ်က မေး၏။

သူတို့က ထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း

“မနေ့ကပဲ ရောက်ပါတယ်ရှင်။ ဒီနေ့တော့ အကျွန်တို့ သခင်မက သခင်မလေးကို ခေါ်ပြီး ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲကို အခစားဝင်ရပါတယ်။ ဒီနေ့ မယ်မယ့်ဆီကို သွားဂါရဝပြုပြီး သခင်မကလေးတွေကို သွားနှုတ်ဆက်ချည်ကြ ဆိုလို့ လာရပါတယ်”

“အေး၊ နင်တို့ မလာတာကြာတော့ ဒီနှစ်တော့ ရောက်လာကြ မှာပဲလို့ ထင်နေတာ”

“မှန်ပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ဆင့်ခေါ်လို့ ရောက်လာရပါတယ်”

“မိသားစု တစ်ခုလုံး လာကြသလား”

“မယ်တော်ကြီးရယ်၊ သခင်လေးရယ် တခြား သခင်မလေး

နှစ်ယောက်ရယ် နေရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီကိုလာတာ ကတော့ အကျွန်တို့ သခင်မကြီးနဲ့ သခင်မလေး တစ်ယောက်ပဲ ပါလာပါတယ်”

“ညည်းတို့ သခင်မလေးက စေ့စပ်ပြီးပြီလား”

“မစေ့စပ်ရသေးပါဘူး မယ်မယ်”

“ညည်းတို့ ပထမ သခင်မလေးနဲ့ ဒုတိယ သခင်မလေးတွေ ရဲ့ မိသားစုတွေက တို့များနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတာကလား”

“မှန်ပါတယ်။ နှစ်တိုင်း အိမ်ကိုစာရေးယင် မယ်မယ် သူတို့ အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်တဲ့ အကြောင်းကို ရေးကြပါတယ်”

မယ်မယ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဒါက အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး အေ။ မိသားစုချင်း ရှေးကတည်း က ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြလေတော့ ဒီလောက်တော့ ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့။ ညည်းတို့ ဒုတိယသခင်မ ကလေးကိုတော့ ခဏခဏ မြင်တွေ့ဖူးတာပေါ့။ တယ်ပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ တဲ့ ကလေးမလေးပေပဲ”

“မှန်ပါ။ မယ်မယ်ဟာ ကြင်နာတတ်ပါပေတယ်”

“ညည်းတို့ သခင်လေးကကော ညည်းတို့ သခင်မကြီးနဲ့ အတူတူပဲ နေသလား”

“မှန်ပါ။ အတူတူနေပါတယ်”

“အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ ကျောင်းကော နေပြီလား”

“ဒီနှစ်ဆိုယင် ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်ပါပြီ။ သခင်လေးက ချောလဲ ချောတော့ သခင်မကြီးက အလွန် အလိုလိုက် ပါတယ်။ ဆော့လဲအလွန် ဆော့ပါတယ်။ နေ့တိုင်း ကျောင်းပြေးပေမယ့် သခင်မကြီးနဲ့ သခင်မတို့က သူ့ကို မယ်တော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကြောင့် သူ့ကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် မလုပ်ရဲကြပါဘူး”

“အင်း တို့အိမ်မှာလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ညည်းတို့ သခင်လေး နာမည်ကကော ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“သခင်မကြီးကလဲ သိပ်ချစ်၊ သခင်လေးကလဲ ရုပ်ချောတော့ သူ့ကို ပေါက်ယုလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အလို၊ သူ နာမည်ကလဲ ပေါက်ယုဆိုပါကလား” ဟု မယ်မယ်က လိဝမ်းဘက်သို့ လှည့်၍ တအံ့တဩ ပြောလိုက်၏။

လိဝမ်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက် ပြီးလျှင်

“ရှေးတုန်း ကတည်းက ဒီနာမည်မျိုးတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ် မယ်မယ်။ တချို့တော့လဲ ရှေးတုန်းက ရှိခဲ့ ပါတယ်။ တချို့လဲ ခုတိုင် နာမည်တူတွေ ရှိနေပါသေးတယ်”

အစေတော် မိန်းမတစ်ယောက်က

“သခင်လေးကို ဒီနာမည်ကိုပေးပြီးတဲ့နောက် အကျွန်တို့အားလုံး ဒီလိုနာမည်တူမျိုးတော့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကျွန်တို့က နေပြည်တော်က ပြောင်းသွားတာ ဆယ်နှစ် လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ဒီနာမည်မျိုး ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကို မေ့နေကြပါတယ်”

မယ်မယ်က ရယ်လိုက်ကာ

“အဲဒါ ငါ့အိမ်က မြေးမျောက်လောင်းရဲ့ နာမည်ပဲအော့။ ဟဲ့ တို့အိမ်က ပေါက်ယုကို ဥယျာဉ်ထဲကို သွားခေါ် ချည်စမ်း။ ဒီက မိန်းမကြီးတွေကို ပြရအောင်။ သူတို့ သခင်လေး ပေါက်ယုနဲ့ ဘယ်လိုများ ကွာသလဲလို့”

အစေတော် မိန်းမလေးတစ်ယောက်သည် ပေါက်ယုကို သွား၍ ခေါ်ရာ ချက်ချင်းပင် ပေါက်ယုနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာ လေ၏။ အစေတော် မိန်းမကြီးများသည် ပေါက်ယုကို ထ၍ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

အစေတော် မိန်းမကြီးများမှာ အံ့အားသင့်လျက်

“ကျွန်မတို့သခင်လေး ပေါက်ယုနဲ့ ချွတ်စွပ်ပါပဲရှင်။ ဒီမှာ မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ယင် ကျွန်မတို့ သခင်လေး ပေါက်ယု လိုက်လာတယ် လို့တောင် ထင်မိမှာပါ”

မိန်းမကြီး လေးယောက်တို့သည် ပေါက်ယု အနီးသို့ လျှောက်သွားကြရာ ပေါက်ယုက သူတို့ကိုပြီး၍ နှုတ်ဆက် လေ၏။ မိန်းမကြီးများသည် ပေါက်ယု၏ လက်ကိုဆွဲကာ မေးခွန်းများကို မေးကြလေ၏။

မယ်မယ်က

“ညည်းတို့ သခင်လေး ပေါက်ယုနဲ့ ဘယ်လိုများ တူတာလဲ”

“အထိန်းတော်ကြီးတွေ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုယင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က တော်တော်တူနေတယ် ထင်တယ်” ဟု လီဝမ်းကပြောလေ၏။ မယ်မယ်က

“ဒါကလဲ မဆန်းပါဘူးအေ။ တစ်ခုခုကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်ဘူးဆိုယင် မိသားစုကြီးတွေရဲ့ အိမ်က အလိုလိုက်ခံရတဲ့ သားတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆင်တူတွေချည်းပါပဲ။ သိပ်တော့ မဆန်းလှပါဘူး”

အထိန်း မိန်းမကြီးလေးယောက်တို့က

“မှန်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချွတ်စွပ်ထားသလိုကို တူပါတယ် မယ်မယ်။ မယ်မယ် ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုယင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဟာလဲ အလိုလိုက်လို့ ပျက်စီးနေတဲ့ သခင်လေးတွေပါ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်တို့စံအိမ်က သခင်လေးက ပိုပြီး စိတ်ကောင်းရှိတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုလေးတင် သခင်လေးရဲ့ လက်ကိုကိုင်ရလို့ သိတာပါ။ အကျွန်တို့သခင်လေးက ဒီလိုအလုပ်မခံပါဘူး။ အကျွန်တို့ သခင်လေးရဲ့ လက်ကို ကိုင်ဖို့မပြောနဲ့။ သူကိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကိုတောင် လက်ဖျားနဲ့ မတို့ရပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အကျွန်တို့ သခင်လေးရဲ့ အစေတော်တွေဆိုယင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေချည်း ထားရပါတယ်”

ဤတွင် လီဝမ်းနှင့် မိန်းမပျိုများက ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။

“တို့အိမ်က ပေါက်ယုကတော့ သူ့ဆီကို လူလွှတ်လိုက်လို့ ဧည့်သည် လက်ကို ကိုင်ယင်လဲ အသာငြိမ်နေတာပဲ။ တို့လို အိမ်ထောင်စုကြီးက သားယောက်ျားလေးတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ဧည့်သည်တွေနဲ့ ဆိုယင်တော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါတယ်။ ဒီလို မဆက်ဆံ ယင်လဲ ဒီလောက်အလိုလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ ပြီးတော့ အိမ်က ပေါက်ယုက ဧည့်သည်လာယင် ရှက်လဲ ရှက်တတ်တယ်။ လူကြီးတွေ ထက်တောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လဲ ဆက်ဆံတတ်တယ်။ သူ့ကို မရှက်အောင်ဆိုပြီး အလိုလိုက်ရာက ပျက်သွားတာ။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို လူတိုင်းက ချစ်နေကြရတာပေါ့။ ခုတော့ ဘယ်မှာမှ မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာတင် ကုပ်နေတာပဲ။ သူ့သာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဆက် ဆံခဲ့ယင် သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ချောနေနေ သေအောင်ရိုက်မှာ”

“မှန်ပါတယ် မယ်မယ်။ အကျွန်တို့ ပေါက်ယုဟာလဲ အလွန်ဆော့ပြီး ဆုံးမရခက်သည့်တိုင် သူ့ဧည့်သည်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာတော့ လူကြီးသူမတွေ ထက်တောင် ယဉ်ကျေးပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လူတိုင်းက သူ့ကိုချစ်ပြီး သူ့ကို ရိုက်ယင်တောင် ဘာဖြစ်လို့များ အရိုက်ခံရသလဲ မသိဘူးလို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာတော့ အလွန်ကို သောင်းကျန်းပါတယ်။ သောင်းကျန်းလွန်းလို့ သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ သိပ်စိတ်ဆိုးကြပါတယ်။ မှူးကြီးမတ်ရာ အထက်တန်းစားတွေရဲ့ သားဆိုတာ ဇွတ်တရွတ် လုပ်ချင်တယ်။ အသုံးအစွဲကြီးတယ်။ ပျင်းတယ်။ ဒီလို အပြစ်ကလေးတွေကတော့ ပြင်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထားကိုက ဆိုးယုတ်ပြီး မွေးလာတဲ့သူ ဆိုယင်တော့ အပြင်ရခက်ပါတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် သခင်မဝမ် ရောက်လာကြောင်းဖြင့်

လာရောက်ပြောကြားလေ၏။ သခင်မဝမ်မှာ သူ့ယောက္ခမဖြစ်သည့် မယ်မယ်ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်၏။ အထိန်းတော် မိန်းမကြီး လေးဦးတို့က သူ့ကို နှုတ်ဆက်ဂါရဝ ပြုပြီးသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က သခင်မဝမ် ကို သွားရောက်နားရန် ပြောလေ၏။ သခင်မဝမ် လည်း မယ်မယ်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီးနောက် ပြန်မည်ပြု၏။ အထိန်းတော် မိန်းမကြီး လေးယောက်တို့ သည်လည်း မယ်မယ် ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သခင်မဝမ်နှင့် လိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အထိန်းတော်များသည် သခင်မ ဝမ်နှင့် မိသားစုကိစ္စများကို အတန်ကြာ ပြောဆိုကြပြီးနောက် သခင်မ ဝမ် က လက်ဆောင်များပေးသည်ကို ယူပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေ၏။ ဤ အကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ မယ်မယ်သည် ရောက်လာသူတိုင်းအား ချန်တို့ မိသားစုတွင်လည်း ပေါက်ယု ဆိုသည့် သားတစ်ဦး ရှိကြောင်းကို ကျေနပ်စွာ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ မှူးမတ်ကြီး မတ်ရာတို့၏ သားသမီးများတွင် ထိုသို့သော အမည်တူမျိုး ရှိတတ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အဘွားဆိုသည်မှာ မြေးကို အလိုလိုက်တတ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း အခြားသူများ က မယ်မယ်၏ စကားကို အလေးအနက်မထားကြချေ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာကား အမြင်ကျဉ်းမြောင်းသည့် လူဖျင်း တစ်ဦးပီပီ အထိန်းမိန်းမကြီး လေးယောက်သည် သူ့အဘွား ကျေနပ်အောင် လုပ်ကြံပြောဆိုသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စမ်းယဉ် နေထိုင်မကောင်းသည်ကို မေးမြန်းရန် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်လာ ခဲ့လေ၏။

“မောင်လဲ ကြိုက်သလောက် ဆော့နိုင်ပြီပေါ့။ ‘အပ်ချည် တစ်မျှင်နဲ့ ကြိုးကျစ်လို့ မရဘူး၊ သစ်ပင်တစ်ပင်နဲ့ တောအုပ် မဖြစ်ဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ ခု မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို အတူထားလိုက်ယင် ဘယ်လောက်များ ကဲလိုက် ကြမလဲ။ နောက်တစ်ခါ ဦးကြီးကျီချိန်က မောင့်ကို သောင်းကျန်းလွန်းလို့ ရိုက်ယင် နန်ကင်းကို ထွက်ပြေးပြီး သူနဲ့အတူ နေကြပေါ့”

စမ်းယဉ်က စလေ၏။

“သူတို့ပြောတာကို ယုံမနေစမ်းပါနဲ့ မလေးရာ။ ပေါက်ယု နှစ်ယောက် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ရှိနိုင်မှာလဲ”

“စစ်ပြိုင်နိုင်ငံတွေ ခေတ်တုန်းက ပညာရှိ လင်ရှန်ဇူ နှစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ် မောင်ရဲ့။ ဟန်မင်းဆက် ခေတ်တုန်း ကလဲ ပညာရှိ ဇူမာရှန်ဇူ နှစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ နာမည်တူ နှစ်ယောက် ရှိတယ်ပဲထားလိုက်ပါတော့။ ဒါပေမယ့် လူတူနှစ်ယောက် ရှိတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဪ၊ မောင်ကလဲ ဆွန်မြို့က လူတွေဟာ ကွန်ဖြူဇီကို ယန်ဟိုးလို ထင်ခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကွန်ဖြူဇီနဲ့ ယန်ဟိုးဟာ လူချင်းတူပေမယ့် နာမည်ချင်းကျတော့ ကွဲတယ်။ လင်ရှန်ဇူနဲ့ ဇူမာရှန်ဇူ ဟာလဲ နာမည်ချင်း တူပေမယ့် လူချင်းကျတော့ ကွဲတယ်။ ခု မောင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ နာမည်ချင်းရော လူချင်းရော တူရမှာလဲ”

စမ်းယဉ်မှာ ပြန်၍ ချေပနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ

“မောင်က စကားနိုင်လှ ပြောနေတာကိုး။ ဒီလိုဆိုယင် စမ်းယဉ် မငြင်းတော့ဘူး။ မောင်တို့ဘာသာ တူချင်တူ မတူချင်နေ။ စမ်းယဉ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး” ဟုဆိုကာ လှဲ၍ အိပ်နေလေ၏။

“ငါကသာ မတူဘူးလို့ ပြောနေတာ။ တူများ တူနေသလား မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့မျက်စိနဲ့မှ သေသေချာချာ မမြင်ရသေးတာ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ယုံနိုင်ပါ့မလဲ” ဟု ပေါက်ယု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေလေ၏။

ပေါက်ယုသည် နောက်ထပ် မည်သူမျှ မစဉ်းစားတတ်တော့သည့် အလျောက် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာကာ ထိုင်ဖုံပေါ်တွင်လှဲရင်း ထိုအကြောင်းကိုပင် တွေးနေမိပြန်လေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိပ်ပျော်သွားကာ ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခု ထဲသို့ ရောက်သွားသည်ဟု အိပ်မက်မြင်မက်လေ ၏။

ပေါက်ယုသည် ဥယျာဉ်ကြီးကို ကြည့်၍ “ဟင် တို့ မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ကြီးနဲ့တူတဲ့ တခြားဥယျာဉ်တစ်ခု ရှိသေး လို့လား” ဟု တွေးနေလေ၏။ ထိုသို့ တွေးလျက်ရှိစဉ် အစေတော် မိန်းကလေးအချို့သည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ဤတွင်လည်း ပေါက်ယုမှာ အံ့အား သင့်လျက်ရှိကာ “ဟင် ယုန်ယွမ်းတို့၊ မာလာတို့၊ ပင်အဲတို့လောက်သာ ချောတယ်လို့ အောက်မေ့တာ။ ဒီက အစေတော်တွေကလဲ ချောချော ကလေးတွေပါလား” ဟု တွေးမိပြန်လေ၏။

“ဟင်၊ ဒီမှာ သခင်လေးပေါက်ယု ဘာလာလုပ်နေပါလိမ့်” ဟု မိန်းကလေးများ အချင်းချင်း မေးကြလေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုသည် သူ့ကိုပြောသည်ဟု ထင်သဖြင့် “ပျင်းတာနဲ့ လျှောက်လည်နေတာ။ ဒီဥယျာဉ်ကြီးဟာ တို့မိဘများ ရဲ့ မိတ်ဆွေပိုင်တဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးမှန်း ငါမသိပါဘူး။ ငါ့ကို ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲ လိုက်ပို့ကြပါလား” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“ဟောတော့၊ တို့သခင်လေး ပေါက်ယုလဲ မဟုတ်ပါလား။ သူလဲ

ရုပ်ချောပြီး စကားပြောတာ ယဉ်ကျေးတယ် နော်”

“ဒီမှာ တခြားပေါက်ယု တစ်ယောက် ရှိသေးလို့လားကွယ်” ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။

“ကျွန်မတို့အိမ်က မေမေကြီးနဲ့ သခင်မကြီးကို သူတို့ မြေးနဲ့သား အသက်ရှင်အောင် အနာကင်း အန္တရာယ် ကင်းအောင် ပေါက်ယုလို့ ခေါ်ရမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။ ဒီလိုခေါ်ယင် ကျွန်မတို့ သခင်လေးကလဲ သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ရပ်တစ်ကျေးက ရှင့်လို လူရမ်းကားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနာမည်ကိုများ မှည့်ရသလဲ။ ဒီတော့ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ပေါက်ယုဆိုတဲ့ နာမည်ကို မသုံးပါနဲ့။ ကြပ်ကြပ် သတိထားပါ။ နို့မို့ယင် ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ ရိုက်လွှတ်မှာ။ ဘာများ အောက်မေ့ နေလို့လဲ”

“လာ၊ လာ၊ သွားကြရအောင်။ တော်တော်ကြာ တို့သခင်လေး ပေါက်ယု မြင်နေလို့ တို့အဆူခံ နေရဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ တော်တော်ကြာ ဒီလူရမ်းကားနဲ့ စကားပြောနေလို့ တို့ပါ အထင်သေးခံနေရဦးမယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် အစေတော်များသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြလေ၏။

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို စော်စော်ကားကား ပြောသွားရတာလဲ။ ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလို တစ်ခါမှ အပြောမခံရ ဖူးဘူး။ ငါနဲ့ တူတဲ့လူ ရှိတယ်ဆိုတာကော တကယ်ပဲလား” ဟု ပေါက်ယု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ဥယျာဉ်ကြီးထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဝင်းခြံတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

“အလို၊ ဒီနေရာကလဲ ငါနေတဲ့ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာလို ပါပဲလား”

ပေါက်ယုသည် ဤသို့တွေးကာ လှေကားတစ်လျှောက် တက်လာခဲ့ပြီးနောက် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ အဆောင်ထဲရှိ ဖုံတစ်လုံးပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် အိပ်ပျော်လျက်ရှိပြီး အနီးတွင်လည်း အစေတော် မိန်းကလေး အချို့သည် အပ်ချုပ်သူချုပ်၊ စကား ပြောသူပြော၊ ကစားသူကစားဖြင့် သူ့ကို စောင့်နေကြလေ၏။ ဖုံပေါ်တွင် လှဲ၍ အိပ်နေသည့် လူငယ်သည် သက်ပြင်းချလေ၏။

“သခင်လေးပေါက်ယု။ အိပ်ပါတော့လား။ ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းကြီး တချချ လုပ်နေရတာလဲ။ သခင်လေးရဲ့ ညီမလေး နေမကောင်းလို့ စိတ်ပူနေတာလား” ဟု အစေတော် တစ်ယောက်က မေးလေ၏။

ပေါက်ယုက တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ဖုံပေါ်မှ လူငယ်က

“ငါ့ဘွားဘွားက ပြောတယ်။ ရွှေမြို့တော်မှာ ငါနဲ့ တူတဲ့ ပေါက်ယုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့။ ရုပ်ရော၊ အကျင့်စရိုက်ရော အတူတူပဲတဲ့။ ငါတော့ ဘွားဘွားပြောတာကို မယုံနိုင်ဘူးဟာ။ ဒါပေမယ့် ခုလေးတင် ငါ အိပ်မက်တစ်ခု မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါက ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အစေတော်တွေနဲ့ တွေ့တော့ အဲဒီအစေတော်တွေက အလကား၊ လူရမ်းကား လူသောင်းကျန်းဆိုပြီး ငါ့ကို စကားမပြောကြဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဥယျာဉ်ကြီးထဲ ရောက်သွားရင်း အဆောင်ကြီး တစ်ဆောင်ထဲ ရောက်သွားတော့ အဲဒီလူက ထိုင်ဖုံတစ်ခု ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ နာမ် ခန္ဓာကတော့ ဘယ်ကို သွားနေမှန်း မသိဘူး။”

ဤတွင် ပေါက်ယုက

“ကျွန်တော်က ပေါက်ယုကို တွေ့ချင်လို့ ဒီမှာရောက်နေတယ်လေ။ ခင်ဗျားက ပေါက်ယုလား” ဟု အမောတကော မေးလိုက်လေ၏။ အခြားပေါက်ယုသည် ထိုင်ဖုံပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကာ သူ့လက် ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၍

“ဪ ခင်ဗျားကလဲ ပေါက်ယုလား။ ဒီလိုဆို အိပ်မက် မက်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

ထိုစဉ် အစေတော်တစ်ဦး ရောက်လာကာ ဖခင်ကြီး အခေါ် ခိုင်းသည်ဟု လာပြောရာ ပေါက်ယုနှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်သွားကြလေ၏။ အခြားပေါက်ယု တစ်ယောက်သည် ထွက်ပြေးသွားရာ နောက်တစ်ယောက်က “ဗျို့၊ ပေါက်ယု။ လာပါဦး။ နေပါဦး” ဟု ခေါ်နေလေ၏။

အနားတွင် ထိုင်နေသည့် မာလာသည် အိပ်မက်ထဲတွင် ပေါက်ယု ယောင်နေသည်ကို ကြားသည့်အခါ၌ သူ့ကို လှုပ်နှိုးလေ၏။

“သခင်လေး။ ဘယ်က ပေါက်ယုကို ခေါ်နေတာလဲ”

ပေါက်ယုမှာ အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီဖြစ်သည့်တိုင် ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် အခန်းတံခါးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ

“ဒီတံခါးပေါက်က ခုလေးတင် ထွက်သွားတာ”

မာလာက ပြုံးလိုက်ကာ

“သခင်လေး အိပ်မက် မက်နေတာ။ ဘယ်မှာ ပေါက်ယု ရှိလို့လဲ။ မျက်လုံးကိုလဲ ပွတ်ကြည့်ပါဦး။ မှန်ထဲမှာ သခင်လေးရဲ့ပုံကို မြင်နေတာလေ”

မှန်ထဲတွင် ထင်နေသော မိမိ၏ပုံကို မြင်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် ပြုံးမိလေ၏။ ထိုစဉ် အစေတော်အချို့သည် မျက်နှာသစ်ရန် ရေဇလုံနှင့် ပါးစပ်ကျင်းရန် လက်ဖက်ရည် ခါးခါးတို့ကို ယူလာကြလေ၏။

ရှေ့ယွေ့ က

“ဒါ့ကြောင့် မယ်မယ်က တို့ကို ခဏခဏပြောတာကိုး။ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ မှန်တွေ အများကြီး မထားရဘူးတဲ့။ ကလေးရဲ့စိတ်ဟာ နုနယ်သေးတော့ မှန်တွေထဲက သူ့ ရုပ်ပုံတွေကို သူ ပြန်မြင်နေပြီး ညအိပ်ယင် ခြောက်အိပ်မက်တွေ မက်တတ်တယ်တဲ့။ ညည်းတို့က သခင်လေးရဲ့ အိပ်ရာကို မှန်ကြီး ရှေ့တည့်တည့်မှာ သွားချ ထားတာကိုး။ မှန်ကို ဖုံးထားယင်လဲ တော်သေးရဲ့။ ခုတော့ ရာသီဥတုက ပူလွန်းတော့ မှန်ကိုဖုံးဖို့လဲ သတိမရ ကြတော့ဘူး။ ခုလဲ တို့က အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ မေ့ပြီး အဖုံးကို မဖုံးမိဘူး။ သခင်လေးကလဲ မအိပ်ခင် မှန်ထဲက သူ့ရုပ်ပုံကို သူပြန်ကြည့်ပြီး တောင်စဉ်းစား မြောက်စဉ်းစား လုပ်နေလိမ့်မယ်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်လို့ အိပ်လဲပျော်သွားရော ကယောက် ကယက် အိပ်မက်တွေကို လျှောက်မက်တော့တာပေါ့။ ဒီလို မမက်ယင် အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ့်နာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ခေါ်မှာလဲ။ မနက်ဖြန် ကျယ်ဝန်းတော့ သူ့အိပ်ရာကို အထဲကို ရွှေ့ပေးလိုက်ယင် ကောင်းမယ်”

ထိုစဉ် သခင်မဝမ် ထံမှ ပေါက်ယုအား အခေါ်လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။ မည်သည့်အတွက် အခေါ်ခိုင်းသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ပရိယာယ်များသော ဇူချွန်းသည် ပေါက်ယု၏ စိတ်သဘောကို စမ်းသပ်ကြည့်ခြင်း။

ကြင်နာသော ဒေါ်လေးဆွေသည် ထိုက်ယုကို နှစ်သိမ့်အားပေးခြင်း။

ပေါက်ယုသည် မိခင်ကြီး ခေါ်သဖြင့် သူ့အဆောင်သို့ လိုက်လာခဲ့ရာ သခင်မဝမ်က သူ့သားအား သခင်မ ချန် တို့ဆီသို့ အလည်ခေါ်ရန် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ အလည်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် မိခင်ကြီးနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့၏။ သခင်မချန်တို့ စံအိမ်ကြီးမှာလည်း သူတို့ဆွေမျိုးစုများ နေထိုင် သည့် ယွန်းစံအိမ်ကြီးနှင့် လည်းကောင်း နိန် စံအိမ်ကြီးနှင့် လည်းကောင်း တူသည်ဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့မိ၏။ ထိုအိမ် သို့ ရောက်၍ မသိမသာ နားစွင့်ကြည့်သည့် အခါတွင် သူတို့အိမ်တွင်လည်း မိမိနှင့် အမည်တူ ပေါက်ယုဆိုသည့် သခင် ကလေး တစ်ယောက် ရှိကြောင်းကို သိရပြန်လေ၏။ ထိုနေ့က သခင်မချန်က ထမင်းကျွေးသဖြင့် တစ်နေ့လုံး နေပြီးသည့် အခါတွင်မူ ထိုစံအိမ်တွင် ပေါက်ယုဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက် တကယ်ပင်ရှိကြောင်းကို သိရလေ၏။

ထိုနေ့ည နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် သခင်မဝမ်သည် ကြီးကျယ်သော စားသောက်ပွဲကြီးတစ်ခု ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် နာမည်ကျော်ဇာတ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ကို ငှားရမ်းကာ သခင်မချန်တို့ အား အပြန်အလှန် တည်ခင်းဧည့်ခံရန် စီစဉ်လေ၏။ သခင်မချန်တို့ သားအမိသည် နောက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် ပြန်တော့မည်ဖြစ်၍ အပြီး နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ပေါက်ယုသည် နေထိုင်ကောင်းစ ပြုပြီဖြစ်သည့် စမ်းယဉ်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် လာခဲ့ပြီးနောက် ထိုက်ယုထံသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ထိုစဉ်က အနားယူ၍ အိပ်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေး တော့ဘဲ ဝရန်တာတွင် ထိုင်၍ အပ်ချုပ်နေသော ဇူချွန်း ထံသို့ လာခဲ့၏။

“မနေ့ညက ချောင်းဆိုးသက်သာရဲ့လား” ဟု ပေါက်ယုက မေးလိုက်၏။

“နည်းနည်းတော့ သက်သာပါတယ်”

“အမိဒွ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၊ ထိုက်ယုတစ်ယောက် မြန်မြန် နေကောင်းပါစေဘုရား”

“အမယ်လေး ထူးထူးဆန်းဆန်း။ သခင်လေးက ဘုရားတွေ ဘာတွေ တ,လိုပါလား”

“ ‘သေခါနီးလူများ ဘယ်သမားကိုမဆို ချဉ်းကပ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပေါက်ယုက အချွန်းဖောက်လိုက်၏။ ဇူချွန်းမှာ ပိုးစအုပ်သည့် ဂွမ်းအင်္ကျီပါးပါးကလေးကို ဝတ်ထားပြီး အပေါ်တွင် အပြာစင်း ပိုးအင်္ကျီ လက်ပြတ်ကလေးကို ဝတ်ထားသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် အင်္ကျီကို လက်ဖြင့်လှမ်းကိုင်ကာ

“အင်္ကျီ ပါးပါးကလေးနဲ့ လေတိုက်ထဲမှာ ထိုင်မနေနဲ့လေ။ နွေဦးပေါက်စဆိုတော့ ရာသီဥတုက မှန်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်ကြာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေမှဖြင့် ပိုပြီးဆိုးနေလိမ့်မယ်”

ဇူချွန်းက မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့်

“နောင်မှာ ကျွန်မကို စကားပြောယင် ဒီအတိုင်း ပြောပါ။ လက်က ဟိုကိုင်ဒီကိုင် မလုပ်ပါနဲ့။ ခု သခင်လေးဟာ အရွယ်ရောက်လာပြီ။ ဒီတော့ လူတွေလေးစားအောင်လဲ ကြည့်နေပါဦး။ ဒီအတိုင်းနေယင် စံအိမ်ထဲက အစေတော်တွေ ကလဲ ကွယ်ရာမှာ အတင်းအဖျင်း ပြောတတ်ပါတီသနဲ့။ မကောင်းဘူး။ သခင်လေးဟာ သိပ်ပြီး နမောနမဲ့ နေတတ်တာပဲ။ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ကျနေတာပဲ။ ဒီလို ဆက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး သခင်လေးရဲ့။ ကျွန်မတို့ သခင်မကလေးတွေကလဲ နောင်မှာ သခင်လေးနဲ့ ဆက်ဆံယင် သိပ်ပြီး နောက်လားပြောင်လား မနေနဲ့လို့ သတိပေးထားတယ်။ သခင်မလေး ထိုက်ယုက ခုတလော သခင်လေးကို ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေတာ သခင်လေး သတိမထားမိဘူးလား”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဇူချွန်းသည် အပ်ချုပ်ပစ္စည်းများကို ယူကာ အထဲ ဝင်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ရေအေးကြီးဖြင့် လောင်းချခံလိုက်ရသကဲ့သို့ လန့်သွား၏။ ပေါက်ယုသည် ရှေ့ခြံစည်းရိုးနားတွင် ရှိသည့် ဝါးတောကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ အခိုင်းမိန်းမကြီးချူသည် မျှစ်များကို ချိုးကာ ဝါးပင်များမှ အကိုင်းအခက်များကို ခြွေနေလေ၏။ ပေါက်ယုသည် နဝေတိမ်တောင်ဖြင့် သူ့အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း မျက်ရည်များ ကို သွန်ချလိုက်မိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထမင်းပန်းကန် ခြောက်ပန်းကန်ကုန်စာ လောက်အထိ ထိုကျောက်ဆောင်ကြီး ပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုစဉ် သခင်မဝမ်း၏ အဆောင်မှ ကောလိသိမ် မြစ်များကိုယူ၍

ပြန်လာသော စုယဉ်သည် အနားမှ ဖြတ်သွား လေ၏။ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ မက်မုံပင်အောက် ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက် ချ၍ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သခင်လေးပေါက်ယု ဖြစ်နေသဖြင့် စုယဉ်မှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

“သူ ဒီနားမှာ ဘာလာလုပ်နေတာပါလိမ့်။ သူတို့လို နုနုနယ်နယ် ကလေးတွေ ဒီလို နွေဦးပေါက်မှာ ကွင်းပြင်ကြီး ထဲ လာထိုင်နေယင် နေမကောင်းဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဒီတစ်ခါလဲ စိတ်တွေ လေနေပြန်ပြီ ထင်တယ်” ဟု တွေးနေလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားပြီးနောက် စုယဉ်သည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာကာ ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ သခင်လေး”

ပေါက်ယုသည် စုယဉ်မှန်း သိသည်နှင့်

“သွားပါ။ ငါ့ကို လာမခေါ်ကြနဲ့။ နင်လဲ မိန်းမပဲ။ နင်တို့ သခင်မလေးရဲ့ အစေတော်ပဲ။ နင်တို့ သခင်မလေးက ငါ့ကို အရောမဝင်နဲ့လို့ နင်တို့ကို သတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ငါနဲ့လာပြီး စကားပြောနေရသေးတာလဲ။ ငါနဲ့ စကားပြောနေတာကို တွေ့သွားယင် နင်အဆူခံနေရဦးမယ်။ သွား သွား။ ငါ့အနား မလာခဲ့နဲ့”

ထိုက်ယုက သူ့ကို မာန်မဲလွှတ်လိုက်သည်ဟု ထင်သဖြင့် စုယဉ်သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဝေဠုဝန် ရိပ်သာသို့ လာခဲ့ကာ ယူလာသည့် ကောလိသိမ် ဆေးမြစ်ကို ဇူချွန်းအား ပေးလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ထိုအချိန်အထိ အိပ်ရာမှ မထ သေးချေ။

“သခင်မကြီးကော ဘာတွေလုပ်နေသလဲ” ဟု ဇူချွန်းက မေး၏။

“သခင်မကြီးလဲ တစ်ရေး အိပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ငါ ဒီလောက် အေးအေးဆေးဆေးနေလို့ ရတာပေါ့။ ညည်းကို ငါ ရယ်စရာ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ ငါက သခင်မကြီးကို စောင့်ရင်း အစေတော်တွေရဲ့ အခန်းမှာ ယုချွန်းနဲ့ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ငါ့ကို အမြှောင်မယား ချောက ငါ့ကို လက်ယပ်ပြီး ခေါ်တယ်အေ့။ ငါကတော့ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိတယ် ထင်လို့ သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သာမပြောစရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ အသုဘကို သွားဖို့ သခင်မကြီး ဆီလာပြီး ခွင့်တောင်းတာတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့အစေတော် ကောင်မလေး ချူဆင့်ဖို့ ငါ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံ ကလေးကို ငှားလိုက်စမ်းပါတဲ့။ ကြည့်စမ်းပါဦးအေ။ အသုဘသွားမှာကို

သူတို့အဝတ်အစားကိုတော့ ညစ်ပတ်မှာစိုးလို့ မဝတ်ဘူး။
သူများအဝတ်အစားကျတော့ လာငှားတယ်။ ငါလဲ ဒီလောက်ကပ်စေးနဲ့တဲ့
မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမက တင်စီးလွန်းလို့။
သူများအပေါ်ကျယင် သိပ်ပြီးတင်စီးတာပဲ။ ဒါနဲ့ ငါက ကျွန်မဆီမှာ
ဘာမှမရှိဘူး။ ရှိတဲ့ အဝတ်တွေနဲ့ လက်ဝတ် လက်စားကလေးတွေကို
သခင်မလေးရဲ့ အမိန့်အရ ဇူချွန်းဆီမှာ အကုန် အပ်ထားရတယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်။ ရှင့်ကိုငှားယင် ဇူချွန်းကို ပြောရဦးမယ်။ ဇူချွန်းကလဲ
သခင်မလေးကို ပြောရဦးမယ်။ သခင်မလေးကလဲ ကောင်းကောင်း
နေထိုင်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တော်တော်နဲ့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့
နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ တခြားက ငှားပါလို့ ပြောလိုက်တယ်”

ဇူချွန်းက ရယ်လိုက်လျက်

“ကောင်မက တော်တော်ပါးတယ်။ ညည်းအင်္ကျီ မငှားတာကို
တို့ကိုလာပြီး တရားခံ အလုပ်ခိုင်းတယ်ပေါ့လေ။ သူတို့က
ဘယ်တော့ငှားမှာတဲ့လဲ။ ဒီနေ့လား၊ မနက်ဖြန်မှလား”

“ခုလောက်ဆို သွားပြီထင်တယ်”

တန်ချွန်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်နေ၏။

“သခင်မလေးလဲ အိပ်နေတယ် ဆိုယင် သခင်လေးကို ဘယ်သူက
ဘာပြောလွှတ်လိုက် သလဲ မသိဘူး။ ငိုနေတယ်” ဟု စုယဉ်ကပြော၏။

“ဘယ်နားမှာလဲ”

“တတိုင်းမွေးဆောင်ရဲ့ နောက်ဖေးက မက်ပုံပင်ကြီးအောက်မှာ”

ဇူချွန်းသည် အပ်ချုပ်နေသည့် အထည်စကို ချလိုက်ရင်း

“သခင်မလေး နီးလာလို့ ငါ့ကိုမေးယင် ခုလေးတင်ပြန်လာမယ်လို့
ပြောထားလိုက်စမ်း” ဟု ဆိုကာ တတိုင်းမွေး ဆောင်သို့ လာခဲ့လေ၏။
ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ပေါက်ယုကို တွေ့သည့်အခါတွင်
ဇူချွန်းက တိုးတိတ် ညင်သာစွာဖြင့်

“ကျွန်မက ရှေ့မှာ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောတာပါ သခင်လေးရယ်။
ဘာဖြစ်လို့ လေတိုက်ကြီးထဲမှာ လာထိုင် နေရတာလဲ။ သခင်လေး
နေထိုင်မကောင်းဘဲ တစ်ခုခုဖြစ်သွားယင် ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်အောင်
လုပ်တာလားဟင်”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်

“စိတ်တော့မဆိုးပါဘူး။ နင်ပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းက

ငါ့ကို နင့်လိုသဘောထားကြရင် နောင်မှာ ငါ့ကို စကားပြောမယ့် လူတောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကို တွေးမိလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာပါ”

ဇူချန်းသည် သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ငါနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲ ပြောပါဟာ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရတာလဲ”

“သခင်လေးပြောတာကို မေ့သွားပြီလား။ တစ်နေ့ကတွင် သခင်လေးနဲ့ သခင်လေးဟုန်တို့ ငှက်သိုက်အကြောင်း ပြောနေကြတုန်း အမြှောင်ချော ဝင်လာတယ်လေ။ ခုတော့ အမြှောင်ချော မရှိဘူး ကြားလို့ သခင်လေးကို လာမေးကြည့် တာပါ။ တကယ်လို့ အဲဒီနေ့က အမြှောင် မယားချောသာ ရောက်မလာယင် သခင်လေး သခင်မလေးကို ဘာဆက် ပြောမလို့လဲဟင်”

“အို၊ ဘာမှထူးထူးထွေထွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေးထိုက်ယုက ငှက်သိုက်ကို သောက်နေတော့ ဒါကို ဆက်စားဖို့ ကောင်းတယ်လို့၊ မလေး ပေါက်ကြည်ကိုသွားပြီး အပြစ်တင်မနေနဲ့လို့ ပြောတာပါ။ သူ့မှာ ငှက်သိုက်မရှိတော့ မေဖျားကို ပြောရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါက မယ်မယ့်ကို အရိပ်အမြွက်လောက် ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတင် မယ်မယ်က မလေးငှက်မယ်ကို ပြောလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီအကြောင်းကို ပြောပြနေတာပါ။ ခုတော့ နင်တို့သခင်မလေး ဆီကို နေ့တိုင်း ငှက်သိုက်တစ်ကျပ်သား ပို့နေတော့ ဟန်ကျသွားပြီပေါ့”

“ဩ၊ လက်စသတ်တော့ မလေးထိုက်ယုဆီကို ငှက်သိုက် အပို့ခိုင်းတာ သခင်လေးကိုး။ သခင်လေးက သိပ်စေတနာ ကောင်းတယ်နော်။ နေ့တိုင်း ငှက်သိုက် တစ်ကျပ်သား ဘာဖြစ်လို့များ ပို့နေသလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ။ သခင်လေး အပို့ခိုင်းတာကိုး”

“တစ်နေ့ကို ငှက်သိုက်တစ်ကျပ်သားလောက် နေ့တိုင်းစားသွားယင် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက် ကျတော့ မလေး ထိုက်ယုရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ကောင်းသွားမှာပါ”

“ဒီမှာ ဆက်နေတယ်ဆိုယင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နှစ် အိမ်ပြန်မယ် ဆိုယင်တော့ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ငှက်သိုက်ကို ဝယ်စားဖို့ ဘယ်မှာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“သူက ဘယ်အိမ်ကို ပြန်မှာလဲ”

“ဘယ်အိမ်ကို ပြန်ရမှာလဲ။ သူ့အိမ် သူပြန်မှာပေါ့။ ရှေ့နှစ်ဆိုယင် ဆူချောင်ကိုပြန်မယ်လေ”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“မဖြစ်နိုင်တာ။ ဆူချောင်ဟာ သူ့ဇာတိဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါးမရှိ ဘယ်သူနဲ့ သွား နေဦးမှာလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီကို ပြန်သွားဦးမှာလဲ။ နင် အလကား လျှောက်ပြောနေတာ”

“သခင်လေးဟာ သူများကို ဒီလိုပဲ အထင်သေး တတ်တယ်နော်။ သခင်လေးတို့ ကျိဆွေမျိုးစုကြီးဟာ ချမ်းသာချင် ချမ်းသာမယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားသူတွေမှာလဲ မိဘအပြင် ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိတော့ဘူးများ အောက်မေ့နေ သလား မသိဘူး။ ကျွန်မတို့ သခင်မလေးက ဒီကို ရောက်လာတုန်းက ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတယ်။ ရောက်လာ တာကလဲ မယ်မယ်က သူ့မြေးကို လွမ်းလို့ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်လို့ ရောက်လာတာရှင်။ ပြီးတော့လဲ သူ့မှာ ဦးကြီး ဦးလေးတွေနဲ့ နေရတော့ မိဘလို ဂရုစိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်လို့ ခေါ်လာတာ။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ အရွယ် ရောက်လာပြီး အိမ်ထောင်ပြုနိုင်တဲ့ အရွယ်ကို ရောက်လာယင် သူ့ မိဘဆွေမျိုးစုဆီကို ပြန်ရမှာပေါ့။

“လင်ဆွေမျိုးစုက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဆွေမျိုးစုနဲ့ ခွဲခွာပြီး သခင်လေးတို့မိသားစုနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အစဉ်အမြဲ နေနိုင်မှာလဲ။ မလေးတို့ ဆွေမျိုးစုဟာ ဆင်းရဲကောင်းဆင်းရဲမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ ပညာရှိတွေ၊ အရာရှိတွေ အများကြီးပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူတို့ထဲက မိန်းမမျိုး ကလေးတစ်ယောက် ကို အထင်သေးခံ၊ လူပြောခံပြီး တခြားမှာ ဘယ်သွားထားပါ့မလဲ။ ဒီတော့ သခင်လေးတို့က ပြန်ပို့သည်ဖြစ်စေ၊ ပြန်မပို့ သည်ဖြစ်စေ နောက်နှစ် နွေဦး၊ ဒါမှမဟုတ် ဆောင်းဦးပေါက်လောက် ဆိုယင် သူတို့ လာခေါ်ကြမှာပဲ။

“မနေ့ညတုန်းကတင် ကျွန်မတို့ မလေးက သခင်လေးဆီကို ငယ်ငယ်တုန်းက ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ကလေးတွေ၊ အမှတ်တရ ပစ္စည်းကလေးတွေ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒါ ကလေးတွေကို ပြန်တောင်းပေးစမ်းပါလို့ ပြောနေ သေးတယ်။ သခင်လေး ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်း ကလေးတွေကိုလဲ ပြန်ပေးမယ်တဲ့”

ပေါက်ယုသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကြက်သေ သေလျက် ရှိလေ၏။ ဇူချွန်းသည် သူ မည်သို့ ပြန်ပြောမည်နည်းဟု စောင့်နေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ချေ။ ထိုစဉ် သူတို့အနီးသို့ ချင်ဝမ်း ရောက်လာ၏။

“သခင်လေးက ဒီမှာ ရောက်နေတာကိုး။ မယ်မယ် ခေါ်နေတယ်”

“သခင်လေးက မလေးထိုက်ယုရဲ့ ကျန်းမာရေးကို မေးနေလို့ ငါရှင်းပြနေတာ။ ဒါပေမယ့် ပြောတာကို မယုံဘူး တဲ့။ သခင်လေးကို

ခေါ်သွားစမ်းပါဟယ်” ဟု ဆိုကာ ဇူချွန်းလည်း အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ချင်ဝမ်းသည် မျက်နှာ အပျက်ပျက်ဖြစ်သော ပေါက်ယုကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ ပေါက်ယု၏ ပါးပြင်မှာ နီရဲထူအမ်းလျက် ရှိပြီး နဖူးတွင်လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ သီးနေလေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် ပေါက်ယု၏ လက်ကို ဆွဲကာ နီမောင်း ပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်တွင် သူတို့အားလုံးက ပေါက်ယု လေစိမ်းတိုက်၍ အအေးမိလာသည်ဟု ထင်မှတ် လိုက်လေ၏။ အဖျားမှာ သာမန်ဖျားရုံလောက်ဆိုလျှင် ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာမရှိ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ တစ်နေရာတည်းသို့ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိပြီး ပါးစပ်မှလည်း သွားရည်တို့ စီးကျလျက် ရှိလေရာ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သတိလစ်နေသူ တစ်ယောက်နှင့် တူနေလေ၏။ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ယူလာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် လဲလျောင်း၏။ ခေါင်းအုံးကို ယူလိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ထထိုင်၏။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ယူလာသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုသည် သောက်၏။ ပေါက်ယု၏အဖြစ်ကို ကြည့်၍ အားလုံးမှာ စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိကြသည့်တိုင် မယ်မယ်ထံသို့ ချက်ချင်းသွား၍ မပြောရဲသောကြောင့် ပေါက်ယု ငယ်စဉ်က ထိန်းခဲ့သည့် အထိန်းတော်ကြီးလီကို သွား၍ခေါ်ကြလေ၏။

အထိန်းတော်ကြီး လီသည် အပြေးအလွှား ရောက်လာကာ ပေါက်ယုကို သေချာစွာကြည့်ရှု၏။ သူမေးသည့် မေးခွန်းများကို တစ်ခွန်းမျှ မဖြေဘဲ ပေါက်ယုက မျက်လုံးကြီး အပြူးသားဖြင့် ငေးကြည့်သည်ကို မြင်ရသည့်အခါ၌ကား လက်ကိုကိုင်၍ သွေးစမ်းပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို လက်သည်းဖြင့် ဆိတ်လေ၏။ လက်သည်းရာကြီး ထင်ကျန်ရစ် ခဲ့သည့် တိုင် ပေါက်ယုမှာ တစ်စုံတစ်ရာ နာကျင်ခြင်း မဖြစ်ချေ။ ဤတွင် အထိန်းတော်ကြီးသည် အလန့်တကြား ဖြစ်ကာ ငိုယိုလျက် ပေါက်ယုကို ပွေ့ဖက်ကာ ကျူကျူပါအောင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ မာလာက အထိန်းတော်ကြီးလီကို တွန်းဖယ် လိုက်ပြီးလျှင်

“တော်တော် စိုးရိမ်ရသလား ဟင်။ ကျွန်မတို့ကိုလဲ ပြောစမ်းပါဦး။ မယ်မယ်နဲ့ သခင်မကြီးတို့ကို ပြောစရာရှိယင် စောစောသွား ပြောရအောင်။ ဒီလို ထိုင်ငိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

အထိန်းတော်ကြီး လီသည် ပေါက်ယု၏ အိပ်ရာနှင့် ခေါင်းအုံးတို့ကို လက်သီးဖြင့်ထုကာ

“ကိစ္စများပါပြီတော့။ တစ်သက်လုံး ထိန်းခဲ့ရတာတွေ ခဏချင်းနဲ့ ကုန်ပါပြီတော်”

အထိန်းတော်ကြီးလီမှာ မိမိတို့ထက် အသက်လည်းကြီး၊

အတွေ့အကြုံလည်း များသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတွက် မာလာမှာ အထိန်းတော်ကြီးလီကို များစွာလေးစား၏။ ယခု အထိန်းတော်ကြီး၏ စကားများကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါတွင် မာလာမှာလည်း ကြံရာမရ ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ငိုလျက်ရှိကြလေ၏။

ဤတွင် ချင်ဝမ်းက မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လာခဲ့ကြောင်းကို မာလာအား ပြောပြရာ မာလာသည် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာ ဘက် ပြေးလာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဇူချွန်းမှာ ထိုက်ယုကို ဆေးတိုက်လျက် ရှိ၏။ မာလာသည် ဘာကိုမျှ မမြင်နိုင်ဘဲ ရောက်သည်နှင့် ဇူချွန်းကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လေ၏။

“ဇူချွန်း၊ နင်ဘာတွေ သွားပြောလိုက်တာလဲ ဟင်။ ခု သခင်လေးပေါက်ယု ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီ ထင်သလဲ။ တစ်ခုခု ဖြစ်ယင်တော့ နင့် တာဝန်ပဲ။ မယ်မယ်က နင့်ကိုသတ်မှာ။ တို့နဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။”

မာလာသည် ထိုသို့ ပြောဆိုကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

မျက်ရည်တို့ စိစွတ်ကာ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည့် မာလာကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယုမှာလည်း အံ့အား သင့်လျက် ရှိလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မာလာက ငိုရှိုက်လျက် ရှိရာမှ သတိကိုပြန်၍ ထိန်းလျက်

“ဇူချွန်း ဘာတွေပြောလွှတ်လိုက်မှန်း ကျွန်မလဲ မသိဘူး မလေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးကတော့ မျက်လုံးကြီး အပြူးသားနဲ့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေတော့တာပဲ။ လက်တွေခြေတွေ စမ်းကြည့်တော့လဲ အေးစက်နေတာပဲ။ စကားလဲ မပြောတော့ဘူး။ အထိန်းတော်ကြီးလီက ဆွဲဆိတ်တာကိုလဲ မသိတော့ဘူး။ အသက်မရှိတော့သလိုပဲ။ အထိန်းတော်ကြီးလီ ကတောင် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး ဆိုပြီး ငိုနေပြီ။ ခုလောက်ဆို အသက်မှ ရှိပါသေးရဲ့လား မသိဘူး။”

အထိန်းတော်ကြီးလီမှာ အတွေ့အကြုံရှိသည့် အထိန်းတော်ကြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုက်ယုမှာလည်း သူ့စကားကို မယုံဘဲ မနေနိုင်တော့ပြီ။ ထိုက်ယုသည် ငိုချလိုက်လေရာ သောက်ထားသည့်ဆေးများသည် ပြန်ထွက်လာကာ ချောင်းတွေ တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာလေ၏။ ထိုက်ယု၏ အဆုတ်များသည် ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည်လောဟုပင် ထင်ရလေ၏။ ထိုက်ယု၏ မျက်နှာသည် နီရဲလျက်ရှိပြီး ဆံပင်တို့မှာလည်း ဖိုးရိုးဖားရား ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးကြီး များသည် ပြူးထွက် နေကြကာ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးသည် အရုပ်ကြိုးပြတ်သကဲ့သို့ ပျော့ခွေသွားလေ၏။

ထိုက်ယုသည် အသက်ကို အနိုင်နိုင် ရှူကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိလေ၏။
ထိုက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲကာ အသက်ကို ပြင်းစွာရှူလျက်ရှိစဉ် ဇူချန်း
သည် ကျောကိုနှိပ်ပေးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုက သူ့ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီးလျှင်

“သွားကြစမ်းပါ။ မလေးကို နှိပ်ပေးမနေကြပါနဲ့တော့။
ကြိုးတစ်ချောင်းသာ မြန်မြန်ယူပြီး လည်ပင်းကို ညစ်သတ် လိုက်ကြပါတော့”

ဇူချန်းက မျက်ရည်တွေ အရွှဲသားဖြင့်

“ကျွန်မလဲ ဘာမှပြောရတာ မဟုတ်ပါဘူး မလေးရယ်။
နောက်ပြောလိုက်တာကို သူက အတည်ယူသွားတာကိုး”

မာလာက

“သခင်လေးက ခပ်နုနုရယ်ဟဲ့။ နောက်တာကို အတည်မှတ်
ချင်မှတ်နေတာ။ ဒီလောက်မှ နင်မသိဘူးလား”

ထိုက်ယုက

“နင် ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ မသိဘူး။ နင်ပြောခဲ့တဲ့စကားကို နင်
ဘာသာနင် သွားရှင်းချည်။ ဒါမှ ပြန်ကောင်းမှာ”

ဇူချန်းသည် ချက်ချင်းပင် နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာသို့ ပြေးလာခဲ့ရာ
မာလာလည်း သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာ ခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မယ်မယ်နှင့်
သခင်မဝမ်တို့လည်း ရောက်နေကြလေပြီ။ ဇူချန်းကို မြင်သည့်အခါတွင်
မယ်မယ်သည် အလျှံတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

“ဟဲ့ သောက်ကောင်မ။ လာစမ်း။ နင် ပေါက်ယုကို ဘာတွေ
သွားပြောသလဲဟင်”

“ဘာမှ မပြောဘူးရှင့်။ သခင်လေးကို နည်းနည်းပါးပါး အပြောင်အပြက်
ပြောမိတာပဲ ရှိပါတယ်”

ဇူချန်းကို မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် အသံထွက်၍ငိုကာ
မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေရာ ထိုအခါကျ မှပင် အားလုံး စိတ်သက်သာရာ
ရသွားကြလေ၏။ မယ်မယ်သည် ဇူချန်းက စော်ကားမော်ကား ပြောမိ၍ ဤသို့
ဖြစ်သည် ထင်သဖြင့် ဇူချန်းလက်မောင်းကို ဆွဲကာ သူ့ကို
အရိုက်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲထား
လိုက်ရင်း

“ဟင့်အင်း၊ နင်တို့ မသွားရဘူး။ နင်တို့ သွားယင် ငါလဲလိုက်မယ်။
ငါ့ကိုလဲ ခေါ်”

မည်သူမျှ ပေါက်ယု၏ စကားကို နားမလည်ကြချေ။ ဤတွင် ဇူချန်းကို မေးမြန်းစစ်ဆေးသည့် အခါတွင်မှ မိမိတို့ ဆူချောင်သို့ ပြန်တော့မည်ဟု နောက်ပြောင်ပြောမိကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

မယ်မယ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ စီးလျက်ရှိရာက

“နင်ပြောတာ ဒါအကုန်ပဲလား။ နင် သွားနောက်မိလို့ ဒီလိုဖြစ်တာကိုး။ နင်ဟာ သာမန်အားဖြင့် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ။ ပေါက်ယုဟာ သူများပြောယင် ယုံတတ်တယ်ဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သွားနောက်ရ ပြောင်ရတာလဲ”

ဒေါ်လေးဆွေက မယ်မယ် စိတ်ပြေစေရန်အတွက် လေချိုကလေးဖြင့်

“ပေါက်ယုက သိပ်ပြီး ယုံလွယ်တတ်တယ်လေ။ ထိုက်ယုဟာ ဒီကို ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ရောက်လာပြီး အတူတူကြီးပြင်း လာကြတာ ဖြစ်လေတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လဲ သံယောဇဉ်ကြီးကြတယ်။ ခုလို ရုတ်တရက် ပြန်သွားတော့မယ် ဆိုတော့ သူ့လို ယုံလွယ်တတ်တဲ့သူ မပြောနဲ့၊ လူကြီးတွေတောင် စိတ်ထိခိုက်မယ်ဆိုယင် စိတ်ထိခိုက် စရာပဲ မဟုတ်လား။ ခု သူဖြစ်တာက သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး မဟုတ်တော့ တော်သေးတာပေါ့လေ။ ဒီလောက်လဲ စိတ်မပူ ကြပါနဲ့ တော့။ ဆေးတစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက် တိုက်လိုက်ယင် ပျောက်သွားတော့မှာပါ”

ထိုစဉ် လင်ချီရှောက်နှင့် ရှန်တာလျန်းတို့ ရောက်လာပြီး သခင်လေးပေါက်ယုကို လာရောက် မေးမြန်းနေကြောင်း ဖြင့် အစေတော် တစ်ယောက်က အကြောင်းကြားလေ၏။

“သွားခေါ်လိုက်” ဟု မယ်မယ်က ပြော၏။

သို့ရာတွင် လင်အမည်ကို ကြားသည်နှင့် ပေါက်ယုမှာ စိတ် ကယောက်ကယက် ဖြစ်လာပြန်လေ၏။

“မခေါ်ရဘူး၊ မခေါ်ရဘူး။ သူတို့က မလေးထိုက်ယုကို လာခေါ်ကြတာ မဟုတ်လား။ သူတို့ကို မလာစေနဲ့” ဟု အော်ဟစ်လျက် ရှိလေ၏။

မယ်မယ်က

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့။ သူတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြစမ်း” ဟု ပြောပြီးနောက် ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်ကာ

“သူတို့က လင်မိသားစုက မဟုတ်ပါဘူး ငါ့မြေးရယ်။ လင် မိသားစုတွေအားလုံး ဆုံးကုန်ကြပြီပဲ။ ဘယ်မှာ ရှိတော့လို့လဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ လာမခေါ်ရပါဘူး။ ဒီလောက်လဲ စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့”

“မသိဘူး။ မယ်မယ် ဘယ်သူတွေ ဖြစ်ဖြစ် မောင်းထုတ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ လင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မလေး လင်ထိုက်ယု တစ်ယောက်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသုံးပါစေနဲ့”

“ခု ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးကွယ့်။ မောင်းထုတ်လိုက်ပါပြီ” ဟု ဆိုကာ မယ်မယ်က အစေတော်များ ဘက်သို့ လှည့်၍

“နောက်ဆို ဒီကို လင်ချီရှောက်ရဲ့ မိန်းမလဲ မလာပေစေနဲ့။ လင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလဲ သူ့ရှေ့မှာ မပြောကြနဲ့။ ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်ကြနော်”

အစေတော်များမှာ ရယ်ချင်သော်လည်း မျှိုသိပ်ထားကာ နားထောင်ပါ့မယ်ဟု ပြောကြ၏။

ထိုစဉ် ပေါက်ယု၏ မျက်လုံးများသည် သူ့အခန်းတွင်း ဗီရိုထဲရှိ အနောက်တိုင်းမှ လုပ်သည့် စက်တပ်ရေယာဉ် ကလေး တစ်စင်းကို သွား၍ မြင်မိလေ၏။

“အဲဒီ သင်္ဘောကလေး ကကော မလေးထိုက်ယုကို လာခေါ်တဲ့ သင်္ဘောကလေး လားဟင်။ ခု ဒီမှာ ဆိုက်နေပြီ ပေါ့” ဟုဆိုကာ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

မယ်မယ်က အယူခိုင်းသဖြင့် ဗီရိုထဲတွင် အလှပြထားသည့် သင်္ဘောကလေးကို မာလာက ယူလာကာ ပေါက်ယု ကို ပေး၏။ ပေါက်ယုသည် သင်္ဘောကလေးကို မွှေ့ရာကြားထဲသို့ ထိုးသွင်းထားလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ခစ်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် “ကဲ၊ ခုလိုဆိုယင် သူတို့ ခေါ်သွားလို့ မရတော့ဘူးပေါ့” ဟု ဆိုကာ ဇူချွန်း၏လက်ကို ဆွဲထားလေ၏။

ထိုစဉ် သမားတော်ကြီးဝမ် ရောက်လာကြောင်း ပြောသဖြင့် မယ်မယ်က ချက်ချင်း ခေါ်လာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။ သခင်မ ဝမ်၊ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့သည် အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး မယ်မယ်က ပေါက်ယု၏ ခုတင်ဘေး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သမားတော်ဝမ်သည် မယ်မယ်ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပေါက်ယု၏ လက်ကို ကိုင်ကာ သွေးစမ်းကြည့်လေ၏။ အနားတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ရပ်နေသည့် ဇူချွန်းကို မြင်ရသည့်အခါတွင် သမားတော်ကြီး မှာလည်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။

သမားတော်ကြီးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက်

“သခင်လေးမှာ ခုဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါကတော့ သောကလွန်ပြီး စိတ်နှလုံး ကယောက်ကယက်ဖြစ်သွားတဲ့ ရောဂါပဲ ခင်ဗျ။ ရှေးက ဆေးကျမ်းများရဲ့

အဆိုကတော့ သွေးလေဖောက်ပြန်ခြင်းသည် ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးကို ဆောင်ကြကုန်၏ တဲ့။ ဝမ်းတွင်း တေဇောဓာတ် အားနည်းခြင်းကြောင့် အစာမကြေ ရင်ပြည့်ရင်ကယ် ဖြစ်တတ်၏တဲ့။ ရုတ်တရက် ဒေါသပြင်းစွာ ထွက်ခြင်းကြောင့် စိတ်ချောက်ချား ကယောက်ကယက် ဖြစ်တတ်၏ တဲ့။ သောကကြောင့် သွေးလေတို့ ရပ်တန့်သွားတတ်၏တဲ့။ ခု သခင်လေးဖြစ်တာက ပူဆွေးသောကဖြစ်လို့ သွေးလေအသွားအလာ ဖောက်ပြန်သွားတာ ခင်ဗျ။ ခုဟာက အာဂန္တုက ပါ။ ခပ်စောစောက ရောဂါတွေ လောက်လဲ မပြင်းထန်ပါဘူး”

မယ်မယ်က

“ဆရာတို့ ရှေးကျမ်းတွေထဲမှာ ဆိုထားတာတွေကို ကျုပ်တို့ နားမလည်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ရောဂါက စိုးရိမ်ရ သလား ဘာလား ဆိုတာကိုပဲ သိချင်ပါတယ်”

သမားတော်ကြီးက ဦးညွှတ်လိုက်ရင်း

“စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး မယ်မယ်။ စိတ်ချပါ”

“တကယ်ပြောတာလား ဆရာရယ်”

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး မယ်မယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ စိတ်ချပါ”

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ အပြင်ဘက် ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ပြီး ဆေးညွှန်းကလေး ဘာလေး ရေးခဲ့ ပေးခဲ့ပါဦး ဆရာရယ်။ ဆရာကုလို့ ရောဂါပျောက်သွားတယ်ဆိုယင် ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ သူကိုယ်တိုင်လာပြီး ဆရာ့ကို အကန်တော့ ခိုင်းပါ့မယ်။ သူ့ရောဂါ မသက်သာယင်တော့ ဆရာတို့ ရွှေနန်းတော်လက်စွဲ သမားတော်ကြီးများအဖွဲ့ရဲ့ ဆေးတိုက်ကြီးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာပြီးဖို့မှာပဲ”

သမားတော်သည် မယ်မယ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဦးညွှတ်ကာ

“မယ်မယ်ဟာ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်ပါပေတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

သမားတော်ကြီးသည် မယ်မယ်၏ ရှေ့ပိုင်းစကားများကိုသာ ကြားလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်း အပြောင်အပြက် ခြိမ်းခြောက် ပြောသည့် စကားများကိုမူ မကြားလိုက်ချေ။ သမားတော်သည် သူ့အစွမ်း ထက်မြက်ခြင်း မရှိကြောင်းကို တဖွဖွ တောင်းပန်လျက်ရှိသဖြင့် မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်မိကြလေ၏။

ဆေးများကို အညွှန်းအတိုင်း ဖော်စပ်ပြီး၍ တိုက်ပြီးသည့်အခါတွင်

ပေါက်ယုမှာလည်း အနည်းငယ် စိတ် ငြိမ်သက် သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဇူချွန်းကိုကား သွားခွင့်မပေးသေးချေ။

“သူပြန်သွားယင် သူတို့တစ်တွေ ဆူချောင်ကို ထွက်သွားကြတော့မှာ” ဟု ပြောနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် မယ်မယ်နှင့် သခင်မ ဝမ်းတို့က ဇူချွန်းကို ဤ အဆောင်မှာပင်နေရန် တိုက်တွန်းရလေ၏။ သူ့အစား ဟုပိုကို ထိုက်ယုထံသို့ ပို့ပေးရ၏။ ထိုက်ယုသည် စုယဉ်ကိုလွှတ်ကာ ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို မကြာခဏ စုံစမ်း တတ်၏။ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရသည့် အခါတွင် ထိုက်ယုမှာ များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။

ပေါက်ယုမှာ နဂိုကလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်ပြီး ထိုက်ယုနှင့်လည်း ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက အတူနေခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အတွက် ဇူချွန်း နောက်ပြောင်သည့်အခါ ထိုမျှလောက် ဖြစ်ရခြင်းကို ဘာမျှ အံ့ဩခြင်း မရှိသည့်အပြင် သူ့တွင် အခြား မည်သည့်ရောဂါမျှလည်း မရှိကြဟု ယူဆသွားကြလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ ပေါက်ယု အနည်းငယ် စိတ်တည်ငြိမ်သွားသည့် အခါ၌ မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်းတို့သည် သူတို့ အဆောင်များသို့ ပြန်သွားကြသော်လည်း ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို မကြာခဏ လူလွှတ်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ပြုကြ၏။ ညတွင်လည်း အခြေအနေကို သူတို့ထံသို့ လာ၍ပြောရန် မှာထားကြ၏။ အထိန်းတော်ကြီး လီ၊ ဒေါ်ဆုံ နှင့် အခြား အထိန်းတော်တို့က လူနာကို ကောင်းစွာ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုပြီး ဇူချွန်း၊ မာလာနှင့် ချင်ဝမ်းတို့က ပေါက်ယု၏ အိပ်ရာ ဘေးတွင် နေ့ည တစ်လှည့်စီ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုကြ၏။ ညအိပ်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် အိပ်မက်ဆိုးများကို မြင်မက်လျက်ရှိပြီး ထိုက်ယုကို ခေါ်သွားပြီဟု လည်းကောင်း၊ ထိုက်ယု ပြန်သွားပြီဟု လည်းကောင်း ယောင်ယမ်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုသို့ ယောင်ယမ်း အော်ဟစ်တိုင်း ဇူချွန်းက နှစ်သိမ့်ပေးရလေ၏။

မယ်မယ်သည် သူ့မြေး ပေါက်ယုအတွက်အား ရှားပါးသော ဆေးများကို တိုက်ကျွေး၏။ အပ ပယောဂတို့ကို ကင်းဝေးမည့် ဆေးလုံးများကို တိုက်၏။ စိတ်ငြိမ်စေသည့် ဆေးမှုန့်များကို တိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့ သမားတော်ကြီးဝမ်း၏ ဆေးများကို တိုက်ကျွေးပြီးသည့် အခါ၌ကား ပေါက်ယု၏ အခြေအနေမှာ တိုးတက်ကောင်းမွန် လာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ယု၏ စိတ်သည် တည်ငြိမ်စ ပြုလာပြီး သတိကောင်းစွာ ရလာပြီဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အနီးမှ ဇူချွန်းထွက်သွားမည် စိုးသည့်အတွက် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် စိတ်ဖောက်ဟန်ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။ ဇူချွန်းသည်လည်း သူ့အတွက်

ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကာ ပေါက်ယုကို မည်းမညူ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုလေ၏။

မာလာကမူ

“ခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ ညည်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ဒီတော့ ညည်းပဲ တာဝန်ယူပြီး ပြုစုပေတော့။ ငါတော့ တို့ သခင်လေးလို နံတွဲ ဖျင်းတွဲ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ အရိပ်မှန်းမသိ အယောင်မှန်းမသိတော်။ ဘယ်လိုဟာလဲ မသိပါဘူး” ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

ယခုအချိန်၌ စမ်းယဉ်မှာ အနည်းငယ် နေထိုင်ကောင်းလာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယုကို နေ့တိုင်း လာရောက် ကြည့်ရှု လေ၏။ ပေါက်ယုမှာ နေထိုင်ကောင်းလာသဖြင့် စမ်းယဉ်က သူနေမကောင်းစဉ် ပေါက်ယု ကယောင်ကတမ်း ပြောသည် တို့ကို ပြောင်လှောင် လုပ်ပြသည်တွင် ပေါက်ယုမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း ရယ်နေရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ ကိုယ်တိုင် မည်သို့ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မသိသည့်အတွက် သူတို့ပြောသည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

အနီးတွင် ဇူချန်း တစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် ဇူချန်း၏လက်ကို ကိုင်လျက်

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောရတာလဲ ဇူချန်းရယ်”

“ကျွန်မကတော့ သက်သက်မဲ့ စတာ။ သခင်လေးက တကယ် ထင်နေတာကိုး”

“နင်က ခပ်တည်တည်ပြောနေတော့ နောက်တယ်လို့ ဘယ်ထင်မလဲ”

“အမှန်ကတော့ ကျွန်မဘာသာကျွန်မ လုပ်ကြံပြောတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ မလေးထိုက်ယုတို့မှာ ဆွေနှီးမျိုးစပ် ရယ်လို့ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ အဖျားအနားတွေလောက်ပဲ ရှိတော့တာ။ ဒါကလဲ တစ်နေရာတည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆူချောင်နယ် ထဲမှာ ဟိုရောက် ဒီရောက် တကွဲတပြား ဖြစ်နေကြတာ။ အဲဒီဆွေမျိုးထဲက ခေါ်ဦး။ မယ်မယ်က လွတ်မှာ တဲ့လား သခင်လေးရဲ့”

“မယ်မယ်က လွတ်တယ်ထားဦး။ ငါက ဘယ်လွတ်မလဲ”

ဇူချန်းက ရယ်လိုက်လျက်

“ဘာ၊ သခင်လေးက မလွတ်ဘူး ဟုတ်လား။ အပိုတွေ

ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ ကျွန်မသိပါတယ်။ ခု သခင်လေးဟာ အရွယ်ရောက်လာပြီးလို့ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိနေပြီ။ နောက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ဆိုယင် လက်ထပ်ရ တော့မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ သခင်လေး ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်မှာ စေ့စပ်ရသေးလို့လဲ။ ဘယ်သူနဲ့ စေ့စပ်ထားလို့လဲ”

“နှစ်သစ်ကူး မတိုင်ခင်တုန်းက မယ်မယ်ပြောသံကို ကြားဖူးတယ်။ သခင်လေးကို မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ စေ့စပ် တော့မယ်တဲ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မယ်မယ်က မလေးပေါက်ကြည်ကို ဒီလောက် အရေးပေးတာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် ရယ်လိုက်၏။

“လူတွေက ငါ့ကို ရူးကြောင်ကြောင်လို့ ပြောကြတယ်။ နင်ကတော့ ငါ့ထက်တောင် ရူးကြောင်ကြောင် နိုင်နေ သေးတယ်။ မယ်မယ်က နောက်ပြောင်ပြောတာပါ။ မလေးပေါက်ကြည်က သုခမိန်မေ့ရဲ့ သားနဲ့ စေ့စပ်ပြီးပြီပဲ။ သူနဲ့ငါနဲ့ စေ့စပ်ပြီးတယ်ဆိုယင် ဒီလိုနေပါတော့မလား။ ငါက ကျောက်စိမ်းရင်ထိုးကို ချိုးပစ်မယ်လုပ်တုန်းက နင်ပဲ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့လို့ လာပြီး တောင်းပန်သေးတယ် မဟုတ်လား။ တော်ပြီဟာ။ ငါ ပြန်ပြီးနေကောင်းလာခါစ ရှိသေးတယ်။ ငါ့ကို လာမစနဲ့ဦး”

ပေါက်ယုသည် အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီးနောက်

“ခုနေ ငါ ချက်ချင်း ဗိုင်းခနဲ လဲကျသေသွားပြီး ငါ့နှလုံးသားကို ထုတ်ပြလိုက်ချင်ပါတယ် ဇူချွန်းရာ။ ပြီးတော့မှ ငါ့အရေတွေ၊ ငါ့ အသားတွေကို မီးရှို့ပြီး ပြာဖြစ်သွားယင် ကောင်းမှာ။ ပြာမှုန့်ဖြစ်ရုံနဲ့လဲ မပြီးသေးပါဘူးလေ။ ပြာမှုန့်ဆိုယင် ကိုင်လို့တွယ်လို့ ရနေသေးတယ်။ မီးခိုးတန်းတွေ ဖြစ်သွားယင် ကောင်းမှာ။ အေးလေ မီးခိုးဆိုယင်လဲ လူတွေ မြင်ချင်မြင် နေဦးမယ်။ အမှန်ကတော့ မီးခိုးတန်းဖြစ်၊ ဖြစ်ပြီးတော့ လေပြင်းထဲမှာ ဟုတ်ခနဲ ပျောက်သွားယင် အကောင်းဆုံးပဲ။ ငါသေယင် အဲဒီလိုသေချင်တယ်။ အဲဒီလို သေရယင် သိပ်ကောင်းမှာ”

စကားပြောရင်း မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြလေ၏။

ဇူချွန်းက သူ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီး မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးလေ၏။

“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ ကျွန်မက စိတ်ညစ်နေလို့ သခင်လေးစိတ်ကို စမ်းကြည့်တာပါ”

“ဘာကို စိတ်ညစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ပေါက်ယုက တအံ့တဩဖြင့် မေး၏။

“အမှန်ကတော့ ကျွန်မဟာ လင် မိသားစုကပိုင်တဲ့ အစေတော် မဟုတ်ဘူးလေ။ မာလာနဲ့ ယုန်ယွမ်းတို့လိုပဲ လင် မိသားစုကို ပေးပစ်လိုက်တဲ့ အစေတော်။ မလေးထိုက်ယုဟာလဲ ကျွန်မအပေါ်မှာ ကောင်းရှာပါတယ်။ ဆူချောင်က ခေါ်လာတဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင် အစေတော်တွေ ထက်တောင် ကျွန်မအပေါ်မှာ ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခွဲနိုင်လောက်အောင် ခင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ညစ်နေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ မလေးထိုက်ယု ဆူချောင်ကို ပြန်ယင် ကျွန်မ လိုက်သွားရပြီး ကျွန်မ မိသားစုကို ဒီမှာထားပစ်ခဲ့ရတော့မယ်။ တကယ်လို့ မလေးထိုက်ယုနဲ့ လိုက်မသွားဘူး ဆိုပြန်ယင်လဲ ကျွန်မအပေါ် သူ ကောင်းခဲ့သမျှကို ကျေးဇူးကန်းရာ ရောက်တော့မယ်။ လိုက်သွားပြန်ယင်လဲ မိသားစုကို ပစ်ခဲ့ရတော့မယ်။ ဒီတင် ကျွန်မလဲ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး သခင်လေး ဆိုယင် ဘယ်လိုနေမလဲ သိချင်တာနဲ့ လုပ်ကြံပြီးပြောတာပါ။ သခင်လေးက ဒီလောက်စိတ်ထိခိုက်မယ်လို့ ဘယ်ထင်မလဲ”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“ဪ၊ နင်က ဒါကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာလား။ နင်ဟာ ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ့ပြီး စိတ်ညစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် တော့ စိတ်မညစ်ပါနဲ့ဟာ။ ဒီမှာ ငါ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်။ တို့နှစ်ယောက် အသက်ရှင်နေသေးသမျှ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး။ သေယင်လဲ အတူတူသေ၊ အတူတူ ပြာမှုန့်ဖြစ်၊ အတူတူ မီးတန်းကလေးတွေ ဖြစ်ကြမယ်။ ဒီလောက်ပြောယင် မယုံသေးဘူးလား။”

ဇူချန်းသည် သူပြောသည့် စကားများကို စဉ်းစားနေစဉ် ကျီဟုန် နှင့် ကျီလန်တို့ ရောက်လာကြောင်း သိရလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို လာရောက်မေးမြန်းကြခြင်း ဖြစ်၏။

“လာလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဟာ။ ငါအိပ်နေတယ်လို့။ ဒုက္ခခံပြီး လာကြည့်မနေပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါ”

သတင်းလာပို့သည့် အခိုင်းမိန်းမကြီးသည် အပြင် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

“ခု သခင်လေးလဲ နေကောင်းနေပြီ။ ကျွန်မ မလေးထိုက်ယု ဆီကို ပြန်မယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မလေးထိုက်ယုကလဲ ကောင်းကောင်းမှ နေမကောင်းတာ။ ပြန်ရမှာ မနေ့ကတည်းက ပြန်လွှတ် မလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် မေ့သွားတာနဲ့ မလွှတ်ဖြစ်ဘူး။ ငါလဲ နေကောင်းသွားပါပြီ။ ပြန်ချင်ယင်

ပြန်ပါတော့”

ဇူချွန်းသည် သူ့အိပ်ရာလိပ်နှင့် အဝတ်အစား သေတ္တာကို ပြင်ဆင်နေလေ၏။

ပေါက်ယုက နောက်သလိုလိုဖြင့်

“နင့်သေတ္တာထဲမှာ မှန်တွေကလဲ များလှချေလား။ မှန်အငယ် ကလေးကို ငါ့ကိုပေးခဲ့ပါလား။ ငါ့အိပ်ရာနားမှာ ထားရတာပေါ့။ ကြည့်ချင်ယင် အလွယ်တကူ ကောက်ကြည့်လို့ရတာပေါ့”

ဇူချွန်းက သူတောင်းသည့် မှန်ကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဇူချွန်းသည် ပစ္စည်းများကို အပို့ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး၍ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယု စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်သွားသည်ကို ကြားသည့်အခါ၌ ထိုက်ယုမှာ စိတ်ထိခိုက်ကာ မကြာခဏ ငိုလျက် ရှိလေ၏။ ဇူချွန်း ပြန်လာသည့် အခါတွင် ပေါက်ယု နေထိုင်ကောင်းသွားပြီဟု သိသည့်အတွက် မိမိထံတွင်ရောက်နေသော အစေတော် ဟုပိုကို မယ်မယ်ထံသို့ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ည အားလုံးတိတ်ဆိတ်၍ အိပ်ရာဝင်မည် ပြုသည့်အခါ၌ ဇူချွန်းသည် အဝတ်အစားလဲရင်း ထိုက်ယုကို ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။

“သခင်လေးပေါက်ယုဟာ မလေးအပေါ်မှာ တော်တော်ကို သံယောဇဉ် ကြီးရှာတာပဲနော်။ ကျွန်မတို့ ပြန်မယ် ဆိုတာကို ပြောရုံကလေးနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်သွားတာကိုပဲကြည့်တော့ ”

ထိုက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောချေ။

ဇူချွန်းက တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလိုဖြင့်

“အမှန်ကတော့ ပြောလို့သာ ပြောရတာပါ။ ဒီမှာနေတာက ပိုကောင်းပါတယ်။ မိသားစု တစ်စုလုံးကလဲ ကောင်းရှာပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့အတူ ကြီးပြင်းလာပြီး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိတဲ့လူကို တွေ့ဖို့ဆိုတာ လောကကြီးမှာ တော်တော်ခက်တဲ့ကိစ္စပဲ”

ထိုက်ယုက

“ကဲ မရွေးစာ။ လူမမာပြုစုခဲ့ရတာ မပင်ပန်းသေးဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်ဘဲ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပာယ် မရှိရမှာလဲ။ ကျွန်မက မလေးအတွက် စဉ်းစားနေတာ။ မလေးမှာ မိဘလဲ မရှိတော့ဘူး။ ဆွေမျိုးသားချင်းလဲ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မလေးအတွက် တွေးလိုက်တိုင်း ရင်လေးတယ်။ အရေးကြီးတာက မယ်မယ် ကျန်းမာတုန်း၊ ခေါင်းအေးအေး စဉ်းစားနိုင်တုန်းမှာ ကိုယ့်ဘဝကို အခြေတကျ ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်။ “ကျန်းမာတဲ့ လူအိုကြီးများဟာ အအေးဆုံးဆောင်း၊ အပူဆုံးနှွေလိုပဲ အလွန်သက်တမ်းရှည်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံတော့ ရှိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မပြောကောင်း မဆိုကောင်း၊ မယ်မယ်တစ်ခုဖြစ်သွားယင် သခင်မလေးရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရေး ကိစ္စဟာ ကြာသွားနိုင်တယ်။ နှောင့်နှေးသွားနိုင်တယ်။ မနှောင့်နှေးဘူး ဆိုယင်လဲ ကိုယ်မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

“လောကမှာ ယောက်ျားတွေတော့ ပေါ့ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူတို့အားလုံးက မယားသုံးယောက် လောက်ယူပြီး အမြှောင်ငါးယောက်လောက် ထားချင်ကြတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့အချစ်ကလဲ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းနေတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ နတ်မိမယ်လို ချောတဲ့လှတဲ့ မယားကိုရပေမယ့် လေးငါးညလောက် အိပ်ပြီးယင် နောက်တစ်ယောက် တွေ့ပြီး မယားကို ရန်သူလို ထင်ချင်ထင်လာ တတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်မိသားစုက ချမ်းသာလို့ မပူမပင် မကြောင့်မကြရဘူးဆိုယင်တော့ သူပစ်သွားလဲ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ခုတော့ မလေးမှာ မယ်မယ့် တစ်မျက်နှာပဲ ရှိတာ။ မယ်မယ် မရှိတော့ယင် အားလုံးက မလေးကို သရော်မော်ကား လုပ်ကြတော့မယ်။ ဒီတော့ မလေး သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့ အရေးကြီးလာပြီ။ “ရွှေစင်တစ်ထောင်ရဖို့ လွယ်၏။ နားလည် တတ်သော စိတ်နှလုံးသားကို တွေ့ဖို့က ခက်၏” ဆိုတဲ့ စကားပုံရဲ့ သဘောကို မလေးလဲနားလည်သားပဲ”

ထိုက်ယုက

“ကောင်မ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး။ ငါ့ဆီက ထွက်သွားတာ သုံးလေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ပြန်လာတော့ လေသံတွေ တစ်မျိုးဖြစ်လာပြီ။ တော်ပြီ။ မနက်ဖြန်ကျယ် နင့်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ မယ်မယ်ကို ပြောလိုက် တော့မယ်။ နင့်ကို ငါ့ဆီမှာ မထားရဲတော့ဘူး”

ဇူချွန်းက ပြုံးလျက်

“တကယ်ပြောတာနော်။ မလေး မှားမှာစိုးလို့ မလေးကို သတိထားပြီး စဉ်းစားဖို့ ပြောနေတာ။ မယ်မယ့်ဆီ ပြန်ပို့တော့ ကျွန်မမှာ ဒုက္ခများရုံအပြင် မလေးအတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဇူချန်းသည် မျက်လုံးကိုမိတ်၍ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ပြော၍သာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ထိုက်ယုသည် ထိုအကြောင်းကို တွေးရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဇူချန်း အိပ်ပျော်သွားသည့် အခါတွင် ထိုက်ယုသည် ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိရာ မိုးလင်းသည်အထိ တစ်ရေးမျှ အိပ်မပျော်တော့ပြီ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ထိုက်ယုသည် မျက်နှာသစ်၊ ပါးစပ်ကျင်းကာ သောက်နေကျ ငှက်သိုက်တစ်ခွက်ကို သောက်၏။ ထိုနောက် မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများ ရောက်လာကြကာ သူ့ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် ရန် ပြောသွားကြ၏။

ထိုနေ့မှာ ဒေါ်လေးဆွေ၏ မွေးနေ့ဖြစ်၏။ မယ်မယ်မှ အစ အားလုံးက ဒေါ်လေးဆွေအား မွေးနေ့ လက်ဆောင် များ ပေးပို့ကြ၏။ ထိုက်ယုကလည်း သူထိုးထားသည့် ပန်းထိုးစ နှစ်စကို ပို့လိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေက ဇာတ်တစ်ဇာတ် ငှားထားသဖြင့် ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယု တို့မှအပ စံအိမ်ကြီးရှိ လူကုန် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဇာတ်မှ အပြန်တွင် မယ်မယ်တို့သည် လူမမာနှစ်ယောက်ကို ဝင်ရောက် မေးမြန်းကြ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ဒေါ်လေးဆွေသည် ဆွေကို ကို ခေါ်ကာ ဆိုင်တွင်လုပ်သည့် အလုပ်သမားများ အတွက် စားသောက်ပွဲ တစ်ပွဲ ကျင်းပပေး၏။ ထိုမွေးနေ့ပွဲသည် သုံးလေးရက်မျှ ကြာမြင့်လေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေသည် စုယဉ်၏ တည်ကြည်သိမ်မွေ့ပုံကို သဘောကျလျက် ရှိလေ၏။ စုယဉ်မှာ ‘ဆူးကို ဆံထိုး၊ ချုပ်ရိုးမသီ၊ အင်္ကျီဖျင်စ’ ဟူသော စာကဲ့သို့ ဆင်းရဲသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်သည့်တိုင် အနေအထိုင်ကျစ်လျစ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆွေသည် စုယဉ်ကို သူ့သားနှင့် နေရာချပေးရန် စိတ်ကူးမိလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ သူ့သား ဆွေဖန် ကဲ့သို့ လူရမ်းကား တစ်ယောက်နှင့် ပေးစားလျှင် တရားမည် မဟုတ်ဟု ယူဆသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေသည် လက်မထပ် ရသေးသော တူဖြစ်သူ ဆွေကိုနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် စဉ်းစားမိပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆွေသည် ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ငှက်မယ်ရဲ့ ယောက္ခမကြီး ဘယ်လောက် ဇီဝကြောင်တယ် ဆိုတာ ဒေါ်လေးလဲ သိသားပဲ။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို နားချကြည့်ရအောင် အချိန်ပေးပါဦး ဒေါ်လေးဆင့်ရယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြော၍ သက်ပြင်းချလေ၏။

မယ်မယ်နှင့် တွေ့သည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုကိစ္စနှင့်

ပတ်သက်၍ မယ်မယ်၏ သဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်လေ၏။

“ဒေါ်လေးဆွေက မယ်မယ့်ကို တိုင်ပင်ကြည့်ချင်လို့တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြောရမယ် မသိဘဲ ဖြစ်နေတယ်တဲ့”

“ဘာများတဲ့လဲအေ” ဟု မယ်မယ်က မေး၏။

နတ်ငှက်မယ်က စုယဉ်အား ဆွေ့ကိုနှင့် နေရာ ချပေးချင်သည့် အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

မယ်မယ်က ပြုံးလိုက်ကာ

“အမယ်လေး၊ ဒီကိစ္စများ ဘာခက်တာလိုက်လို့အေ။ ငါက ဘာ သဘောမတူ နိုင်စရာ ရှိသလဲ။ ညည်းယောက္ခမ ဒေါ်လေးဆင့်ကို ငါပြောလိုက်ယင် သူကလဲ သဘောတူမှာပါပဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် မိမိ အဆောင် ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆင့်ထံသို့ ထိုကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင်သွားပြော လေ၏။ ဒေါ်လေး ဆွေ တို့မှာ ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းထဲက ဖြစ်သည့်ပြင် ဆွေ့ကိုလည်း ယောကျ်ားပီသသည့် လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမျှမက ကြားထဲက အောင်သွယ်လုပ်ပေးသူ မှာလည်း မယ်မယ် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပြန်သည့် အတွက် ဒေါ်လေးဆင့်သည် ခဏမျှ စဉ်းစားကာ ကမ်းလှမ်းချက်ကို သဘောတူလိုက်လေ၏။

မယ်မယ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေ့ကို လှမ်းခေါ်ပြီးနောက် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်တို့ ထုံးစံအရ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းစကား ပြောကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်ကလည်း ထိုကိစ္စကို သူမောင် ဖြစ်သူ ဆင်ချွန်းနှင့် ဇနီးသည်တို့အား ချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်၏။ ဤတွင် သူတို့ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် လက်ခံကြလေ၏။

မယ်မယ်က

“ငါက နေရာတကာ သူများကိစ္စထဲမှာ စပ်စပ် စပ်စပ် ပါရမှ ကျေနပ်တာအေ။ ခု ငါ စေ့စပ်ပေးလို့ အောင်အောင် မြင်မြင် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီတော့ အောင်သွယ်ခ ဘယ်လောက်ပေးကြမလဲ”

ဒေါ်လေးဆွေ့က

“ဒါတော့ မပူပါနဲ့ မယ်မယ်ရယ်။ တတ်နိုင်လို့ ကျွန်မက မယ်မယ့်ကို အောင်သွယ်ခဆိုပြီး ငွေစင်တစ်ထောင် ပေးယင်လဲ မယ်မယ့် အဖို့ ဘာလုပ်မှာလဲ။ မယ်မယ်ပဲ အောင်သွယ်လုပ်ပေးတော့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတဲ့နေ့မှာ ဘယ်သူ့ ကိုများ လူကြီးလုပ်ခိုင်းရယင်

ကောင်းမလဲဆိုတာ မယ်မယ်ပဲ ရွေးပေးပါတော့”

“အမယ်လေး၊ ကျုပ်တို့မှာ ဒီပြင် ပစ္စည်းသာ ရှားချင်ရှားမယ်။ ဒါမျိုးကတော့ မရှားပါဘူး။ ဘယ်နှစ်ယောက် လိုချင်သေးသလဲ” ဟု ရယ်၍ ပြောလေ၏။

မယ်မယ်သည် ကျီချန်၏ဇနီးနှင့် ချွေးမတို့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီး ထိုကိစ္စကို ပြောပြရာ သူတို့ကလည်း လိုလို ချင်ချင်ပင် လက်ခံကြလေ၏။

မယ်မယ်က မမယုအား ပြောပြသည်မှာ

“တို့မိသားစု ထုံးစံကို ညည်းလဲ သိတယ် မဟုတ်လား မယု။ ခန်းဝင်ပစ္စည်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တို့မိသားစုတွေ ကြားထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ပြဿနာ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီတော့ ငါ့ကိုယ်စား ညည်းပဲ အားလုံး ကြည့်စိစဉ်လိုက်ပါအေ။ ကပ်စေးနဲ့တယ် လို့လဲ အပြောမခံရပေစေနဲ့။ ငွေကုန် ကြေးကျလဲ သိပ်မများပေစေနဲ့။ အားလုံး စိစဉ်ပြီးယင်သာ ငါ့ကို အကြောင်းကြားပါ”

မမယုက လက်ခံသည့် အခါတွင် ဒေါ်လေးဆွေလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကာ နိန် စံအိမ်ကြီးမှ မိသားစုများကို ဖိတ်ကြားရန်အတွက် ဖိတ်စာများရေးရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။

မမယုသည် ဒေါ်လေးဆင့်တစ်ယောက် အပေါက်အစများ တတ်သည်ကို သိသည့်အလျောက် ထိုကိစ္စမျိုးတွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင် ပေးလိုသောဆန္ဒ မရှိချေ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်၏ အလိုကို မလွန်ဆန်ရဲ သဖြင့် လက်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် မမယုသည် ဒေါ်လေးဆင့် ကျေနပ်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၍ ဆောင်ရွက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

ယခုအချိန်၌ စုယဉ်အား ဒေါ်လေးဆွေ၏ တူတော်သူ ဆွေ့ကိုနှင့် လက်ထပ်တော့မည်ကို အားလုံး သိနေကြ လေပြီ။ ဒေါ်လေးဆင့်က စုယဉ်ကို ဥယျာဉ်အပြင်ဘက်တွင် ပြောင်းရွှေ့ခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူး၏။ မယ်မယ်က

“ဥယျာဉ်ထဲမှာ နေတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ လူငယ်ချင်း ချိန်းတွေ့နိုင်ကြတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ မဆွေ့နဲ့ သူ့သမီးတွေနဲ့ နေ့တိုင်း တွေ့ချင်တော့ တွေ့မှာပေါ့။ ဒါလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေး အချင်းချင်းတွေ ချည်းပဲ ဟာ။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိသွားကြတော့ ပိုပြီးတောင် ကောင်းသေးတယ်”

ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆင့်မှာလည်း နောက်ထပ် မည်သို့မျှ မပြောသာတော့ပြီ။

ဆွေကိုနှင့် စုယဉ်တို့သည် နေပြည်တော်သို့ တစ်ခေါက် လာခဲ့ကြစဉ်က တွေ့ခဲ့ကြဖူး၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကလည်း သူတို့ကိစ္စကို ကျေနပ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ယောက်မတော်ရမည့် ပေါက်ကြည်နှင့် တွေ့သည့်အခါ၌ကား ထုံးစံအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေပြီး စကားအပြောအဆို နည်းလျက်ရှိလေ၏။ အခြားသော မိန်းကလေး များနှင့် လည်း စကားမပြောရဲဘဲ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြစ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် နောက်တတ်ပြောင်တတ်သော စမ်းယဉ်ကို စကားမပြောရဲ ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ပညာတတ် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် အထူး တလည် ရှက်ရွံ့ဟန်ကိုကား ပြသခြင်း မပြုချေ။

စုယဉ်မိသားစုမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြောင်းကို အစကတည်းက ပင်လျှင် ပေါက်ကြည် သိခဲ့၏။ အခြားသော မိန်းကလေးများ၏ မိဘများမှာ အတော်အတန် ချမ်းသာသူများဖြစ်သည့်တိုင် စုယဉ်၏ မိဘများမှာမူ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး သူတို့သမီးကလေးကိုလည်း ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုနိုင်ခြင်း မရှိကြချေ။ ဒေါ်လေးဆင့်ကလည်း စုယဉ် ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုခြင်း မပြုဘဲ အပြင်ပန်းအားဖြင့်သာ ချစ်ခင်ယောင်ဆောင်နေသူဖြစ်၏။ ယင်ချွန်း မှာလည်း သူ့ကိုယ်သူပင်

အနိုင်နိုင် ဂရုစိုက်သူဖြစ်ရာ သူ့ ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သော စုယဉ်ကို ကောင်းစွာ ဂရုမစိုက်နိုင်ချေ။ စုယဉ်မှာ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် နေ့စဉ် အသုံးလိုသည့် အရာကလေးများ ရှိသည့်တိုင် သူ့ကို မည်သူကမျှလည်း ဂရုတစိုက် ထောက်ပံ့ပေးကမ်း ခြင်း မရှိကြချေ။ ဤတွင် ပေါက်ကြည်ကပင် စုယဉ် လိုသည့် ပစ္စည်းကလေးများကို တိတ်တိတ် ထောက်ပံ့ရ၏။ သို့ တိတ်တိတ် ထောက်ပံ့ရခြင်းမှာ ဒေါ်လေးဆင့်သိလျှင် လက်ခံရပါမည်လော ဆိုကာ အပြစ်ပေးမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခု ထိုသို့ရှိနေစဉ် ယခုကဲ့သို့ ဆွေကိုနှင့် လက်ထပ်ရန် စီစဉ်လိုက်သည့် အခါ၌ စုယဉ်မှာ ဆွေကိုထက်ပင် ပေါက်ကြည်နှင့် ပို၍ ရင်းနှီးလျက်ရှိလေ၏။ စုယဉ်သည် ပေါက်ကြည်ထံသို့ မကြာခဏ အလည်သွားကာ ပေါက်ကြည် ကလည်း သူ့ကို “ညီမ”ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ပေါက်ကြည်သည် ထိုက်ယုနှင့် တွေ့ရန် ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းတွင် စုယဉ်ကို တွေ့သဖြင့် ပြုံး၍ လှမ်းခေါ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက် အတူ စကားပြောရင်း လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျောက်ဆောင်နှင့် ကျောက်ပန်းပင်များ အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်က

“ရာသီဥတုက အေးပါဘိသနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ သားမွေးအင်္ကျီကို ဝတ်မလာတာလဲ”

စုယဉ်သည် မည်သို့မျှ မဖြေဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ကြည်က ရိပ်မိသွားကာ

“ဘာလဲ။ ဒီလ လစာကို မပေးဘဲ ထားပြန်ပြီလား။ မလေး ငှက်မယ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တော်တော် ဆိုးလာ တယ်နော်”

စုယဉ်က

“မလေးငှက်မယ်ကတော့ လစဉ်ပုံမှန်ထုတ်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဆင့်က ကျွန်မရနေကျ နှစ်ကျပ်သား စလုံးကို မယူရဘူးတဲ့။ တစ်ကျပ်သားပဲ ယူရမယ်တဲ့။ တစ်ကျပ်သားကို မိဘတွေ ထောက်ပံ့ဖို့ စုထားရမယ်တဲ့။ တကယ်လို့ သုံးစရာ စွဲစရာ ရှိတယ် ဆိုယင် ယင်ချွန်းဆီက တောင်းသုံးတဲ့။ ဒါပေမယ့် မလေးရယ်၊ ယင်ချွန်းကလဲ ခပ်ရိုးရိုး မဟုတ်လား။ ဘာကိုမှ အစဉ်းစား ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ပစ္စည်းကို ယူသုံးယင် သူကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အစေတော်တွေနဲ့ သူ့ အထိန်းတော်တွေက သိပ်ပြောကြတယ်။ အပြောကလဲ ပက်စက်ပါတိသနဲ့။ ခု ကျွန်မ ဒီမှာ နေလာတာ ကြာလှပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို တစ်ခါမှ မခိုင်းဖူးသေးဘူး။ ဒါတင်မကဘူး။ သူတို့ကိုလဲ မကြာခဏဆိုသလို ဝယ်ကျွေးရတာတွေ ရှိသေးတယ်။ တစ်လမှာ ငွေစင်နှစ်ကျပ်သားလုံး အပြည့်ရတောင် သုံးလို့ လောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအထဲမှာ တစ်ကျပ်သား ဖြတ်လိုက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ တစ်လောကတော့ သုံးစရာမရှိတာနဲ့ ကျွန်မ သားမွေးအင်္ကျီ ကို အပေါင်ခိုင်းလိုက်ရတယ်”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်မှာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ သက်ပြင်းချကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ လေ၏။

“မေ့တို့အိမ် မိသားစု တခြားကို ပြောင်းသွားတာ သိပ်နာတာပဲနော်။ သူတို့ကလဲ နောက်နှစ်လောက်ကျမှ ရွှေမြို့တော် ကို ပြန်ရောက်ကြမှာ။ တကယ်လို့သာ သူတို့ရှိယင် ပေါက်ချင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိုရော၊ နင့်မင်္ဂလာပွဲကိုရော ငါတို့ စီစဉ်နိုင်မှာ။ နင်လဲ ဦးလေးမေ့တို့ နဲ့အတူ ပါသွားယင် ကောင်းမှာ။ ခက်တာက ဆွေ့ကို ကလဲ သူ့ညီမငယ်ကလေး မင်္ဂလာ ဆောင် မပြီးမချင်း သူ မိန်းမယူဖို့ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် နင် ဒီမှာ နောက်နှစ်နှစ် ဆက်နေဦးမယ်ဆိုယင် ကျန်းမာရေးတွေ ထိခိုက်ကုန်တော့မှာပေါ့။ အေးလေ၊ နင့်ကိစ္စကို မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်။

“တကယ်လို့ နင့်ကို လူတွေက နိုင်ထက်ကလူ ပြုကြယင်လဲ ဘာမှ ပြန်မပြောနဲ့။ အသာပဲ ကျိတ်ခံနေလိုက်ပါဦး။ နင့်မှာရှိတဲ့ ငွေစင် တစ်ကျပ်သားကို သူတို့ကိုသာ ပေးလိုက်ယင် အဲဒီဟာတွေ ဘာမှ ပြောကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရိုက်တောင် ခိုင်းလို့ရသေးတယ်။ အေးလေ။ ခု

လောလောဆယ်တော့ သူတို့ မကြားနိုးနားပြောတာတွေကို မကြား ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲလုပ်။ တစ်ခုခု လိုယင် မလေးကိုပြော။ ဘာမှမရှက်နဲ့။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးထဲက လူနဲ့ လက်ထပ်မှာမို့လို့ ဒီစကားမျိုးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နင့်ကို မလေး ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ယောက်လို ခင်ပြီးသားပါ။ မလေးကို ဆွေမျိုးရင်းချာလို သဘောထားပါ။ နင် ဒီရောက်လာလာချင်း တို့ ခင်သွားကြတာပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ တို့ဆီကို ခဏခဏလာလို့ သူများအတင်း ပြောမှာကို စိုးတယ် ဆိုယင်လဲ နင့်အစေတော် တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး အကြောင်း ကြားပေါ့”

စုယဉ်သည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားရာမှ ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ကြည်သည် စုယဉ်၏လည်တွင် ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုး ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ

“ဒါ ဘယ်ကရတာလဲ ဟင်”

“မလေးတန်ချွန်းက လက်ဆောင်ပေးတာပါ”

“ဪ။ ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုး မရှိတာဆိုလို့ စုယဉ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကို သူသတိထားမိပုံ ရတယ်။ ဒါကြောင့် လူအထင်မသေးအောင် စုယဉ်ကို ပေးတာဖြစ်မှာပေါ့။ တန်ချွန်းဟာ သူတစ်ပါးကို ကိုယ်ချင်းလဲ စာတယ်။ မြင်လဲမြင် တတ်တယ် နော်။ အမှန်ကတော့ ဒီကျောက်စိမ်း ဆွဲကြိုးဆိုတာ မှူးမတ်ကြီးတွေရဲ့ မိသားစုတွေမှ ဝတ်ကြတာပါ။ ကိုယ့်ကို ကြည့်စမ်း။ ဒီလိုကျောက်စိမ်းကြိုး ဘယ်မှာအမြဲဝတ်လို့လဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်လောက်တုန်း ကတော့ ဝတ်တာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ခု တို့အခြေအနေကလဲ ပြောင်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မလေးကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာ တယ်လေ။ နောင်ဆိုယင်တော့ တို့အိမ်မှာ ဒါမျိုးတွေကို သေတ္တာကြီးနဲ့ တစ်လုံး တွေ့ရတော့မှာပါ။ ခုလောလောဆယ် မှာတော့ တို့က သူတို့နဲ့ မတူသေးဘူးပေါ့လေ။ အေးလေ။ ရိုးရိုး ဝတ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့နဲ့ တူဝတ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဒီလိုဆိုယင် ခုပဲ ဒီကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်ပြီး သိမ်းထားလိုက်ပါ့မယ် မလေးရယ်”

“အို၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး။ တန်ချွန်းက ကိုယ့်အပေါ် စေတနာရှိလို့ ပေးပြီးပြီပဲ ဝတ်တော့ ဝတ်ရမှာပေါ့။ မဝတ်ယင် ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ သူ တစ်မျိုးထင်သွားလိမ့်မယ်။ နောင်မှာ အဝတ်အစားနဲ့ ပတ်သက်လာယင် ဆင်ခြင်မိအောင် ပြောပြတာပါ”

စုယဉ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောဆိုကာ ယခု ဘယ်သွားမည်နည်းဟု မေး၏။

“ဝေဠုဝန်ကို သွားမလို့။ သွား အိမ်ကိုပြန်တော့။ ဟိုရောက်ယင် အစေတော်ကလေး တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး အပေါင်လက်မှတ်ကို ယူခိုင်းပြီး မလေးတို့အဆောင်ကို ဝင်ထားလိုက်။ ဒီနေ့ညနေ မလေးပေါက်ကြည် အသာရွေးခိုင်း ထားပြီး အနွေးထည်ကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်။ ဒါမှ နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်နိုင်တော့မှာပေါ့။ နို့မဟုတ်ယင် အအေးမိနေ လိမ့်မယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ နေပါဦး။ ဘယ်အပေါင်ဆိုင်မှာ ပေါင်ထားတာလဲ”

“ဗဟိုစင်လမ်းက ဟိန်ရှူဆိုတဲ့ အပေါင်ဆိုင်မှာလို့ ပြောတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုယင် အတော်ပဲ။ အဲဒါ မလေးတို့ ဖွင့်ထားတဲ့ အပေါင်ဆိုင်ပဲ။ အပေါင်ဆိုင် စာရေးတွေကတော့ သတို့သမီး မရောက်ခင် အဝတ်အစားတွေ ရောက်လာတာလို့ ပြောကြမှာပဲ”

မိမိအင်္ကျီ သွားပေါင်သည့်ဆိုင်မှာ ဒေါ်လေးဆွေတို့ အပေါင်ဆိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ စုယဉ်မှာ ရှက်သဖြင့် မျက်နှာ နီရဲသွားလေ၏။ ပေါက်ကြည် မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ ပြုံး၍ထွက်လာခဲ့၏။

ဝေဠုဝန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူ့အမေ ဒေါ်လေးဆွေ ရောက်နှင့်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပေါက်ကြည်က

“ဟင် မေမေ။ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“အလုပ်တွေ များနေတော့ ထိုက်ယုနဲ့ ပေါက်ယုဆီကို မရောက်တာ ကြာပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နေထိုင် မကောင်းတာ ဘယ်နှယ် နေသေးသလဲလို့ လာကြည့်တာ။ ခုတော့ ကောင်းသွားကြပြီပြီ”

ထိုက်ယုက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လှမ်းရွှေ့ပေးလိုက်ရင်း

“လူဘဝများ တော်တော်ဆန်းကြယ်တယ်နော်။ ကြည့်စမ်း ခု မလေးရဲ့ ဒေါ်လေးဆင့်နဲ့ ဒေါ်လေးဆွေတို့ဟာ ဆွေမျိုး တော်သွားကြပြီနော်”

ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေက

“မလေးတို့ မိန်းကလေးတွေ ဒါမျိုးတွေကို နားမလည်ပါဘူးကွယ်။ “လီပေါင်းတစ်ထောင် အကွာမှာ နေကြတဲ့ လူတွေ ဖြစ်ပေမယ့် လက်ထပ်လိုက်ကြတော့ ဆက်မိသွားကြတယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိသကဲ့သို့။ ဒါကတော့ လမင်းထဲက ဆန်ဖွပ်တဲ့ အဘိုးအိုရဲ့ ကျေးဇူးပေါ့ကွယ်။ အဘိုးအိုက ယောက်ျားပျိုနဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ ခြေထောက်ကို ကြိုးနီနဲ့ ချည်ပေးလိုက်လို့ ရှိယင် ပင်လယ်ကြီး ခြားခြား၊ တောင်တွေ ဘယ်လို ကာဆီးကာဆီး၊ မိဘ အဆက်ဆက် ဘယ်လိုပဲ ရန်သူတွေဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဖူးစာမဆုံအောင် ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ နဖူးစာတိုင်း ဖြစ်ကြရတာပေါ့။

“ဒါပေမယ့် လမင်းထဲက အဘိုးအိုက သူ့အလုပ် သူမလုပ်လို့ ရှိယင် မိဘတွေက ဘယ်လောက်ပဲ ပေးစားချင် ပေးစားချင်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ ရှေးရေစက်က ဘယ်လိုပဲဆုံဆုံ သူတို့နှစ်ယောက် မရကြဘူးတဲ့။

“ဒီပြင် မကြည့်နဲ့လေ။ ညည်းတို့ နှစ်ယောက်ကိုပဲ ကြည့်ပေါ့။ ညည်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အနားကလူနဲ့ပဲ ဖူးစာ ဆုံကြမလား၊ တောင်ကြီးတွေ ပင်လယ်ကြီးတွေ ဟိုဘက်ကလူနဲ့ပဲ ဖူးစာဆုံကြမလားဆိုတာကို ဘယ်သူပြောနိုင်လို့လဲ”

ထိုက်ယုက နောက်ပြောင်သည့် အနေဖြင့်

“မလေး ပေါက်ကြည်ကိုပဲ ကြည့်ပါလား ဒေါ်လေးရဲ့။ ဒေါ်လေးမရှိယင် ကူနွေကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့။ တကယ့် အပျိုကြီး ကျနေတာပဲ။ ဒေါ်လေးရှိယင် တကယ့် ကလေးလေးပဲ”

ဒေါ်လေးဆွေက သမီးဖြစ်သူ ပေါက်ကြည်ကို ဖက်လိုက်ကာ

“သူတော့ မပြောနဲ့။ မယ်မယ်မှာ ငှက်မယ်မရှိယင် မဖြစ်သလို ဒေါ်လေးမှာလဲ သူမရှိယင် မဖြစ်ဘူးလေ။ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိယင် ဒေါ်လေးမှာ သူနဲ့တိုင်ပင်ရတယ်။ ကိစ္စကြီးငယ် မရှိယင် ဒေါ်လေးမှာ သူနဲ့ အပျင်းဖြေရတယ်။ ခုလို သူ ရယ်ရယ်မောမော၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေယင် ဒေါ်လေးမှာ စိတ်ညစ်တာတွေ ပျောက်ရတယ်”

ထိုက်ယုမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာလေ၏။

“ငါ့မှာ အမေ အဖေတို့ မရှိတော့ သက်သက်မဲ့ ငါ ဝမ်းနည်းအောင် လာပြောနေတာ ထင်တယ်” ဟု ထိုက်ယု တွေးနေလေ၏။

“ဟော ဟော ကြည့် မေမေ။ ဒါလေး ပြောလိုက်တာနဲ့ မလေး ထိုက်ယု မျက်ရည်တွေ ဝဲနေပြီ။ ကလေးလေးလို ဖြစ်နေတာက ဘယ်သူလဲ” ဟု ပေါက်ကြည်က စလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေက

“သမီးကလဲ သူစိတ်ထိခိုက်တာကို သွားပြီး မစနဲ့လေ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ထိုက်ယုမှာ ဘယ်ဆွေမျိုး သားချင်းမှ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ဒေါ်လေးက သမီးကို ယုယတာ မြင်တော့ မလေး ဝမ်းနည်းသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဟာ မလေးကို သမီးအရင်းထက်တောင် ပိုချစ်ပါတယ်။ ပေါက်ကြည်က အဖေ မရှိတော့သည့် တိုင် အမေနဲ့အစ်ကို ရှိနေသေးတဲ့အတွက် မလေးထက် ကံကောင်းချင် ကံကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးကို ဒေါ်လေး ဆွေ ပိုချစ်ပါတယ်။

မလေးကို ပိုချစ်ကြောင်း မပြနိုင်တာကတော့ ဘေးက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောကြဆိုကြမှာ စိုးလို့ပါ။ လူဆိုတာ လိုတစ်မျိုး မလိုတစ်မျိုး ချဲ့ကားပြောတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒေါ်လေးက မလေးကို ချစ်ကြောင်း ပြလိုက်ယင် လူတွေက ဪ သူ့များ မိတဆိုး ဖတဆိုးမို့လို့ ချစ်ရှာတယ်လို့ အောက်မေ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ မလေးဟာ မယ်မယ်ရဲ့ အချစ်ဆုံး၊ ဒါကြောင့် မယ်မယ် ကျေနပ်အောင် လိုက်လုပ်နေတယ်လို့ ပြောကြမှာစိုးလို့ ဒေါ်လေး ချစ်ကြောင်း ကို မပြတာပါ”

“မလေးကို တကယ်ချစ်ယင် မလေးကို မွေးစားပါလား ဒေါ်လေးဆွေရယ်။ ဒေါ်လေး မမွေးစားဘူး ဆိုယင်တော့ မလေးကို တကယ် မချစ်လို့ပေါ့”

“ဒေါ်လေးဟာ မလေးရဲ့ မွေးစားအမေ ဖြစ်ထိုက်တယ်ဆိုယင် မွေးစားပါတယ်ကွယ်”

“ဟင်၊ ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု ပေါက်ကြည်က ဝင်ပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ထိုက်ယုက မေးလေ၏။

ပေါက်ကြည်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“မလေးကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးမယ်။ ပေါက်ကြည်ရဲ့ အစ်ကို မစေ့စပ်ခင်မှာ ပေါက်ကြည်ရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲ မောင်လေး ဆွေ့ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ စုယဉ်နဲ့ စေ့စပ်သလဲ သိရဲ့လား”

“မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ အစ်ကိုက အိမ်မှာမရှိလို့ ယင်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ဇာတာချင်း တိုက်ကြည့်တော့ နေ့နာမ် မသင့်လို့ ယင်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်ရှင်ရေ။ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ အစ်ကိုက တစ်ယောက်ယောက်ကို သဘောကျနေတယ် ရှင့်။ သူ ပြန်လာလာချင်း စေ့စပ်တော့မှာ။ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ ပေါက်ကြည် မပြောချင်သေးဘူး။ ဒီတော့ မေမေ့ကို မလေးထိုက်ယုရဲ့ အမေအရင်းလို သဘောမထား နိုင်ဘူးလား။ ဒီလောက် ဆိုယင်တော့ မလေးထိုက်ယု သိလောက်ရော ပေါ့နော်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ကြည်သည် သူ့အမေကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလေ၏။

ထိုက်ယုက ဒေါ်လေး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်နှာဝှက်လိုက်လျက်။

“ဒေါ်လေး။ မလေးပေါက်ကြည်ကို ဒေါ်လေး ရိုက်ယင် ရိုက်နော်။ ဒေါ်လေးမရိုက်ယင် မလေးရိုက်မိလိမ့်မယ်”

ဒေါ်လေးဆွေက ထိုက်ယုကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ရင်း

“သူပြောတာတွေ အဟုတ် မှတ်မနေပါနဲ့ကွယ်။ အလကားစနေတာပါ”

“ဘာအလကား စရမှာလဲ။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် မယ်မယ့်ဆီသွားပြီး မလေးထိုက်ယုကို တောင်းတော့မှာ။ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဖြုန်း နေတော့မှာလဲ”

ထိုက်ယုက တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ရင်း

“တော်ပါ။ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ တော်တော်နောက်တယ်”

ဒေါ်လေးဆွေက

“အမှန်ကတော့ ညည်းအစ်ကို ဆွေဖန်အတွက် စုယဉ်နဲ့ ပေးစားယင်တောင် လွန်လှပြီ။ စုယဉ်က ကောင်းလွန်း နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဆွေကိုနဲ့ နေရာချပေးတာ။ မလေးကို ညည်းအစ်ကိုနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ် ပေးစားရက်ပါ့မလဲ။ မလုပ်ပါနဲ့။

“တစ်နေ့တုန်းကလဲ မယ်မယ်က ပေါက်ချင်းကို ပေါက်ယုအတွက် ပေးစားချင်တယ်။ ပေါက်ချင်းက စေ့စပ် မပြီးသေးဘူး ဆိုယင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်တာပေါ့။ စုယဉ်ကိစ္စကို သွားပြောတော့ မယ်မယ်က ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ၊ ငါက ညည်းတို့အထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုချင်တာ။ ခုတော့ ညည်းက တို့အထဲက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ယူသွားပြီပေါ့ လို့တောင် ပြောလိုက်တယ်။ နောက်ပြောတာ ပေမယ့် သူ့စကားထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ပါတယ်လေ။ ပေါက်ချင်းက စေ့စပ်ပြီးတော့ မယ်မယ့်ကို ပေးစရာ မိန်းကလေး မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ငါက တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ဦး မလို့။ ပေါက်ယုဆိုတာ သူ့အသည်းစွဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုချင်ယင် ပေါက်ယု အတွက် တစ်ယောက်ယောက် ရှာပေးပေါ့။ အဲဒါလဲ အပြင်မှာ ဘာရှာစရာ လိုသေးသလဲ။ ထိုက်ယုနဲ့ ပေးစား လိုက်ရုံပေါ့လို့ ပြောချင်လိုက်တာ”

ထိုက်ယုသည် သူတို့စကားများကို နားထောင်လျက်ရှိရာမှ ထိုစကားကို ကြားလျှင် စက်ဆုပ်စွာဖြင့် တံတွေး တစ်ချက် ထွေးလိုက်ရင်း

“လာနဲ့။ ဒီလိုဆိုယင် မလေးပေါက်ကြည်ကို ရိုက်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါ်လေးကို ဒီစိတ်ကူးတွေ ပေါ်အောင် မြှောက်ပေးရတာလဲ”

ပေါက်ကြည်က ရယ်လိုက်လျက်

“အလိုတော်။ ပြောတဲ့သူက မေမေက ပြောတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို လာရိုက်ရတာလဲ”

ထိုစဉ် ဇူချွန်း ပြေးဝင်လာကာ

“ဒီလိုစိတ်ကူးရှိယင် မယ်မယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မြန်မြန်သွား

မပြောတာလဲဟင် ဒေါ်လေးဆွေ။”

ဒေါ်လေးဆွေက ရယ်မောလျက်

“အလို၊ ဒီလောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ အလောတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ။ ညည်းတို့သခင်မလေး အိမ်ထောင်ကျယင် ညည်းတို့လဲ မြန်မြန်လိုက်ပြီး အိမ်ထောင်ကျချင်လို့ ပြောတာလား။”

ဤတွင် ဇူချွန်းမှာ ရှက်သွားကာ “ဟင် ဒေါ်လေးကလဲ လုပ်ပြီ” ဟု ဆိုကာ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

“ဇူချွန်းဆိုတဲ့ ကောင်မဟာ ဝင်ရှုပ်ချင်တဲ့ ကောင်မ။ မှတ်ကရော” ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေ၊ ပေါက်ကြည်နှင့် အခြားသော အစေတော်များ သည်လည်း တဝါးဝါး ပွဲကျနေကြလေ၏။ အသက် ကြီးကြီး အထိန်းတော်ကြီး တစ်ယောက်က

“ဒေါ်လေးတို့က နောက်ပြောင်ပြောနေပေမယ့် တကယ်ဖြစ်သွားလဲ ကောင်းတာပေါ့ရှင်။ အချိန်ရယင် မယ်မယ် ကို ဒီအကြောင်း စကားစပ် ကြည့်စမ်းပါလား ဒေါ်လေး။ ဒေါ်လေး အောင်သွယ်လုပ်ပေးယင် ဒီကိစ္စ အောင်မြင်မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မပြောယင် မယ်မယ်ကလဲ သဘောတူမှာပဲ” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက ပြော၏။

ထိုသို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ဆိုင်ယွမ်းသည် အပေါင် လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ကိုင်၍ ရောက်လာလေ၏။

“ဟဲ့ နင့်လက်ထဲက ဟာက ဘာစာရွက်လဲ”

ထိုက်ယုသည် လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း ခွဲခြား၍ မသိချေ။

“အံ့ဩစရာ ပစ္စည်းရှင်။ ဒါပေမယ့် မလေးထိုက်ယုကိုတော့ မပြဘူး” ဟု ပစ္စည်းထိန်းများက ရယ်၍ ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်က လှမ်းယူကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် စုယဉ်၏ အပေါင်လက်မှတ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခေါက်၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ဒေါ်လေးဆွေက

“အထိန်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ယောက် ကျပျောက်ခဲ့တဲ့ အပေါင်လက်မှတ် ဖြစ်မှာပေါ့။ အဘွားကြီးတော့ လက်မှတ် ရှာမတွေ့ယင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး”

“အပေါင်လက်မှတ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်” ဟု စမ်းယဉ်က မေးလေ၏။

ဤတွင် အားလုံးက ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့။ မှူးမတ်အိမ်က မှူးကြီးမတ်ကြီးရဲ့ သမီး ဆိုတော့ ဒါတွေ ဘယ်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါမျိုး သူတို့အိမ်မှာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ရှိဦး၊ ဒါကို ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဒါကို ဒီပြင် သခင်လေးတွေကို သွားပြယင်လဲ သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

အထိန်း မိန်းမကြီးများက

“ဟုတ်တာပေါ့။ မလေးထိုက်ယုလဲ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်လေး ပေါက်ယုကို သွားပြယင်လဲ သူလဲ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတောင် သူက အပြင်တို့ ဘာတို့ကို ခဏခဏ ရောက်နေတာ”

ဤတွင် ဒေါ်လေးဆွေက အပေါင်လက်မှတ် အကြောင်းကို စမ်းယဉ်နှင့် ထိုက်ယုတို့အား ရှင်းပြရလေ၏။

“ဪ၊ ဒီလိုလား။ ကြည့်စမ်း။ လျင်တဲ့လူများ ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုရှာရမယ်ဆိုတာ သိပ်သိတာပဲနော်။ ဒေါ်လေးဆွေ တို့ အပေါင်ဆိုင်ကလဲ အတူတူပဲပေါ့”

ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြပြန်ကာ

“မလေးတို့ကလဲ သိပ်အတာပဲနော်။ “တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ ကျီးကန်းတွေဟာ အမည်းချည်းပဲ” ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးဆွေ ဟာကလဲ အတူတူပဲပေါ့ မလေး”

“ဒီလက်မှတ်ကို ဘယ်က တွေ့လာတာလဲ” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက မေး၏။

စမ်းယဉ်က မဖြေမီ ပေါက်ကြည်က ကြားဖြတ်၍

“လက်မှတ်က အဟောင်းကြီးပါ မေမေရယ်။ ရက်တွေတောင် လွန်နေပြီ။ ယဉ်လင်းက သူ့ကို နောက်ပြီး ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဤတွင် ဒေါ်လေးဆွေလည်း ထိုအကြောင်းကို ဆက်မမေးတော့ချေ။

ထိုစဉ် ဧည့်သည်ရောက်နေသည်ဟု လာခေါ်သဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေလည်း အိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ သူတို့ချည်း ကျန်သည့်အခါတွင် ထိုလက်မှတ်ကို မည်သည့်နေရာက ရခဲ့ကြောင်းကို ယဉ်လင်းအား မေးကြည့်လေ၏။

“မလေးရဲ့ ယောက်မလောင်း စုယဉ်ရဲ့ အစေတော် ချူအဲရယ် ပေါ့။ သူက ယင်အဲကို လှမ်းပြီး စာရွက်တစ်ရွက် ပေးလိုက်တာ မြင်တယ်။ ယင်အဲက ကျွန်မ မမြင်ဘူးထင်လို့ စာအုပ်ကြားထဲမှာ အသာကလေး ညှပ်ထားလိုက်တယ်။

သူတို့ ထွက်သွားတော့ စာအုပ်ကြားထဲက ယူကြည့်တယ်။ ဘာမှန်း မသိတာနဲ့ မလေးတို့ကို ပြဖို့ဆိုပြီး ယူလာတာ”

“စုယဉ်များ သူ့ပစ္စည်း ပေါင်သလား မသိဘူး။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါလား။”

ဤတွင် ပေါက်ကြည်မှာလည်း ကွယ်ဝှက်၍ မရတော့သည်ကို သိသဖြင့် စုယဉ်အား ပစ္စည်းထိန်းများက အနိုင်ကျင့်ကြပုံ စသည်တို့ကို ပြန်ပြောလေရာ ထိုက်ယုမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလေ၏။ စမ်းယဉ် ကမူ စုယဉ်အစား မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကာ

“ဒီပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးတွေတော့ သိရောပေါ့။ စုယဉ်ဆီက ယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ပြန်တောင်းရမယ်” ဟု ဆိုကာ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ထွက်သွားမည်အပြုတွင် ပေါက်ကြည်က လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“မလေးကလဲ ရူးနေသလား။ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ”

“ကိုယ်က ယောက်ျားလေး ဆိုယင်တော့ မတရားတာကို တရားအောင် လုပ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မိန်းကလေးရှင့်။ (ရှေး သူရဲကောင်းတွေ) ကျင်ကောက်တို့၊ ညွဲကျင်းတို့ မဟုတ်ဘူး” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။

“ဒီလို သူတို့ကို ပြန်ပြီး ဘာမှမလုပ်ရယင်လဲ စုယဉ်ကို ကျွန်မတို့ ဥယျာဉ်ထဲ ခေါ်ထားပေါ့”

“အေးလေ။ ဒါတော့ စဉ်းစားသေးတာပေါ့”

ထိုစဉ် တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့ ရောက်လာသည်ဟု ပြောသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြ၏။ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်း ကို ဖတ်ပါလေ။

မြသန်းတင့်

ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS

TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

ပဉ္စမတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၅၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၉၁)
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - တင်မောင်မြင့်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်

၁၉၈၈ - ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမ အကြိမ်
အုပ်ရေး - တစ်ထောင်
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

ဒေါ်ခင်စီ (၁၂၅၀၇)၊ ပြည်ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးသန်းမြင့် (၁၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

ဆီးတော်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ဇာတ်သမတစ်ဦး ဇာတ်မင်းသားအတွက် ပူဆွေးခြင်း။

နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာ သခင်လေးသည် မိန်းကလေး၏ အချစ်ကို စာနာမိခြင်း။

တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်း ရောက်လာသဖြင့် သူတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ဆက်မပြောကြတော့ဘဲ ရပ်ပစ် လိုက်ကြ ၏။ သူတို့သည် ထိုက်ယု၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းကာ အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘုန်တော်ကြီးသောဘုရား၏ ကိုယ်လုပ်တော် မြောက်နန်းမိဖုရား အနိစ္စ ရောက်သဖြင့် မှူးမတ်ဘွဲ့ရ ကတော်မယားများသည် အဆင့်အတန်းအလိုက် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက်၍ ဈာပနသို့ သွားရောက်ကြ၏။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မှူးမတ်များအားလုံးအားလည်း တစ်နှစ်ပတ်လုံး စားသောက်ပွဲများ၊ ဂီတပွဲသဘင်များ ကျင်းပခြင်း မပြုရန် ပိတ်ပင်ထားပြီး သာမန်အရပ်သားများ ဆိုလျှင် သုံးလမျှ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း မပြုရန် ပိတ်ပင်ထားလေ၏။

မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ မမယုနှင့် သူ့ချွေးမတို့ အပြင် ကျိမိသားစု၏ လူကြီးသူမများနှင့် ကလေး သူငယ်များပါ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲသို့ နေ့စဉ် အခစားဝင်ရပြီး လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ပူဇော်သည့် အခမ်းအနားများသို့ တက်ရောက်ကြရသဖြင့် နေ့တိုင်း နာရီပြန် နှစ်ချက်ကျမှ အိမ်သို့ပြန်လာကြရ၏။ ရွှေနန်းတော် အရံနန်းဆောင်ရှိ အတွင်း ဆောင်ထဲတွင် အလောင်းတော်ကို နှစ်ဆယ့်တစ်ရက် ထားပြီးသည့်နောက်တွင် ရှောင်ဇူရှိဘုရင် အဆက်ဆက်တို့၏ သင်္ချိုင်းတော်သို့ ပို့ဆောင်သင်္ဂြိုဟ်မည် ဖြစ်၏။ ထိုခရီးမှာ ဆယ်ရက်သွားရသည့်ခရီး ဖြစ်လေရာ ထိုနေရာသို့ ရောက်ပြီး သည့် အခါတွင်လည်း မြေအောက် သင်္ချိုင်းဂူထဲတွင် ဂူသွင်း သင်္ဂြိုဟ်ရန် ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်း နေရဦးမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုမသာတော် အခမ်းအနားမှာ စုစုပေါင်း တစ်လခန့် ကြာမြင့်မည် ဖြစ်လေ၏။

ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ နိန်စံအိမ်ကြီးမှ ကျိချန် နှင့် ဇနီးသည်တို့က မသာတော် အခမ်းအနား ကိစ္စများကို ဦးစီး ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်လေ၏။ ဤတွင် စံအိမ်ကြီးများကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရမည့်သူ မကျန်ရစ်သည့် အတွက် အားလုံး ဝိုင်းဝန်း စဉ်းစားကြပြီးလျှင် မမယုမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ သည့်အတွက် မသာတော် အခမ်းအနားသို့ လိုက်ပါခြင်း မပြုနိုင်ဟု အကြောင်းပြကာ

စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးကို ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ကြ၏။

ဒေါ်လေးဆွေ မှာလည်း ဥယျာဉ်ထဲရှိ မိန်းကလေးများကို အုပ်ချုပ်ရန် တာဝန်ကျသည့် အလျောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရ၏။ ထိုအချိန်၌ ပေါက်ကြည်ထဲတွင် ဆိုင်ယွမ်းနှင့် ယင်လင်းတို့ နှစ်ဦး ရှိနေကြ၏။ လီဝမ်းထံတွင် ပေါက်ချင်းနှင့် မယ်မယ်၏ အစေတော်များဖြစ်သော ယင်ချွန်းနှင့် စုယဉ်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ တန်ချွန်းမှာ အိမ်ကြီးကို ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်နေရပြီး ထိုကြားထဲတွင် မိခင်ဖြစ်သူ အမြှောင်မယား ချောနှင့် မောင်အရင်းဖြစ်သူ ကျီဟုန်တို့က တကျီကျီ လာနှောင့်ယှက်နေခြင်း ကိုလည်း ခံနေရ၏။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ မယ်မယ်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ထိုက်ယု၏ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရန်၊ အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါးများကို မှန်မှန် တိုက်ကျွေးရန်ရှိသဖြင့် ထိုက်ယု၏ ဝေဠုဝန် အဆောင် ပြောင်းလာခဲ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ထိုသို့လာရောက် ကြည့်ရှုပေးသည့် အတွက် ဒေါ်လေးဆွေ အား ပြောမပြ နိုင်လောက်အောင်ပင် ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုက်ယုသည် ဒေါ်လေးဆွေကို အမေအရင်းကဲ့သို့ သဘောထားကာ ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ချင်းတို့ကိုလည်း ညီအစ်မအရင်းသဖွယ် သဘောထားပြီး အခြားသော မိန်းကလေးများ ထက်ပို၍ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံတတ်၏။ ဤသည်ကို မယ်မယ်ကလည်း များစွာကျေနပ်လေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေသည် မိန်းကလေးများနှင့် အစေတော်ကလေးများကို ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်အုပ်ထိန်း သော်လည်း သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမရှိချေ။ မမယုက နေ့တိုင်းလာရောက် သော်လည်း သာမန် သဘောမျှ ဖြစ်ပြီး ဒေါ်လေးဆွေကို မည်သည့်အခါမျှ ကျော်လွန်၍ မလုပ်ချေ။ ထို့ပြင် မမယုမှာ ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ အဆောင်များထဲသို့ သွားနေကြသော မယ်မယ်တို့အတွက် စားသောက်ဖွယ်များကို ချက်ပြုတ်ပို့ရခြင်း၊ နိနံစံအိမ်ကြီးကို စီမံအုပ်ချုပ်ရခြင်း စသည့် ကိစ္စတို့ကလည်း ရှိနေသေးသဖြင့် မအားလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည့်အတွက် ဥယျာဉ်ထဲ က ကိစ္စများကို ကြပ်မတ်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

ထိုသို့ ကျန်ရစ်သူ လူကြီးနှစ်ဦးဖြစ်သည့် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် မမယုတို့က အလုပ်များလျက် ရှိသလောက် စံအိမ်ကြီး နှစ်ခုတွင် ရှိသည့် ပစ္စည်းထိန်းများမှာလည်း အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းထိန်းများမှာ သူတို့သခင်များ၊ သခင်မများ၏ အဆောင်များကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် အလုပ်များနေကြပြီး အပြင်ပါသွားသူများ မှာလည်း သူတို့သခင်များ၊ သခင်မများ၏ ဝေယျာဝစ္စများကို ဆောင်ရွက်နေကြ ရ၏။ ဤတွင် အိမ်ကြီးများကို ကောင်းစွာ ကြီးကြပ်နိုင်သူ မရှိသည့် အတောအတွင်းတွင် အခိုင်းအစေ များသည် လျော့ရဲရဲ

ဖြစ်လာကြကာ ယာယီခန့်ထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းထိန်းများအား အလွဲသုံးစားလုပ်ကြရန် သွေးဆောင်ကြလေ၏။ ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် လိုင်တနှင့် အပြင်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန် ပေးထားသည့် ပစ္စည်းထိန်း အချို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြ၏။ လိုင်တသည် ခါတိုင်း လက်ထောက်များ မရှိတော့သည့်အတွက် နောက်လာသည့်လူသစ်များကို တာဝန်ပေးအပ်ရာ ထိုလူသစ်များမှာ ခပ်ဆိုးဆိုးလူများ ဖြစ်ကြပြီး ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသည့် လူများ မဟုတ်ဘဲ လိုင်တအား လိမ်၍ပြောခြင်း၊ မဟုတ်မမှန်သည့် သတင်းများကိုပို့ခြင်း၊ နားမလည်သည့် လူများကို ခိုင်းရန် ထောက်ခံခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကြ လေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ မည်သို့ လွှမ်းမိုးတွင်ကျယ်နေကြပုံ ကိုမူ အကျယ်မပြောတော့ပြီ။

ယခုအချိန်၌ ရွှေမြို့တော်ရှိ မျူးကြီးမတ်ကြီး အိမ်များတွင် ကိုယ်ပိုင် အဖွဲ့များကို ငှားထားခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့ အိမ်မှ ဇာတ်အဖွဲ့ကိုလည်း ဖြုတ်ပစ်ရန် သခင်မဝမ်တို့ပြန်လာလျှင် အကြံပေးမည်ဟု မမယု စိတ်ကူးမိလေ၏။

“သူတို့ကို ကျွန်မတို့ ဝယ်လာခဲ့တာရှင်၊ ဒီတော့ သူတို့ကို ဇာတ် သမအနေနဲ့ မထားချင်ယင်လဲ အစေတော်အဖြစ် ဆက်ထားနိုင်ပါတယ်၊ ဖြုတ်ချင်းဖြုတ်ယင် အကသင်တဲ့ဆရာတွေကို ဖြုတ်လိုက်ယင် ပြီးပါတယ်” ဟု မမယုက အကြံပေး ၏။

ဤတွင် သခင်မဝမ်က

“သူတို့ကို အစေခံအဖြစ် ထားလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ အမှန်ကတော့ သူတို့မိဘတွေဟာ မျိုးကောင်း ရိုးကောင်းတွေပဲ၊ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဇာတ်သမအဖြစ် ရောင်းစားရတာ။ ဆင်းရဲလွန်းတော့၊ သူတို့ကို တစ္ဆေသရဲတို့၊ ဘီလူး သဘက်တို့အဖြစ် ကပြဖို့ ရောင်းရတာပေါ့အေ။ ဒီတော့ သူတို့ ပြန်ဖို့ ခရီးစရိတ်တို့ ဘာတို့ပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မိဘတွေလာခေါ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီလို မဟုတ်ဘဲ မကောင်းတဲ့လူတွေက မိဘဆွေမျိုး ယောင်ဆောင်လာခေါ်ပြီး ကောင်မလေးတွေကို ရောင်းစားယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒီလိုဆိုယင် တို့စေတနာဟာလဲ ဝေဒနာ ဖြစ်မှာပေါ့။ မပြန်ချင်ဘဲ တို့စံအိမ်ကြီးမှာပဲ ဆက်နေချင်တဲ့ သူရှိယင်လဲ နေပေစေပေါ့”

သခင်မဝမ်ထံမှ အမိန့်ရသည်နှင့် မမယုသည် နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ စေလွှတ်ကာ သက်ဆိုင်ရာ အကနည်းပြ ဆရာများအား ဆုငွေအဖြစ်ငွေစင် ရှစ်ကျပ်သားစီပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်ရန် အထိန်းအကြပ်များအား စီစဉ်ခိုင်းဖို့ အကြောင်းကြားလိုက် လေ၏။ သူတို့နေထိုင်ရာ သစ်တော်မွှေးဆောင်ရှိ ပစ္စည်းအားလုံးကို စာရင်းကောက်ထား ခိုင်းလိုက်ပြီး အသိမ်းခိုင်းလိုက်၏။

ညတွင်လည်း သူတို့အဆောင် ပတ်ပတ်လည်တွင် အစောင့်များ ချထားလိုက်လေ၏။

ကချေသည် ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့အား အိမ်သို့ ပြန်လိုသောဆန္ဒ ရှိမရှိ ခေါ်၍မေးမြန်းကြည့်ရာ တစ်ဝက် ကျော်ကျော် လောက်မှာ အိမ်သို့ ပြန်ရန် ဝန်လေးနေကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ အချို့က မိမိမိဘများမှာ ပိုက်ဆံရရန် ကိုသာ ကြည့်နေတတ်ကြသည့် အတွက် သူတို့ ပြန်သွားသည့် အခါတွင် ထပ်မံ ရောင်းပစ်ကြဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အချို့ကလည်း သူတို့ မိဘများမှာ ကွယ်လွန်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိအား ဆွေမျိုးသားချင်းများက ထပ်မံ ရောင်းစား ကြဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အချို့ကလည်း မိမိတို့မှာ အခြားမည်သည့်နေရာသို့မှ သွားစရာမရှိကြောင်း၊ အချို့ကလည်း မိမိတို့ အပေါ်တွင် စေတနာထားသည့် စံအိမ်ကြီးမှ အခြားသို့ မသွားလိုကြောင်း စသဖြင့် ပြောကြလေ၏။ အားလုံး စံအိမ်မှ သွားမည့် သူဆို၍ လေးငါးယောက်မျှသာ ရှိလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် သခင်မဝမ်သည် ထိုဇာတ်သမ ကလေးများကို စံအိမ်မှာပင် ဆက်လက်ထား၏။ စံအိမ်မှ ပြန်လိုသူ အချို့ကိုလည်း မိမိတို့ မိဘများ လာရောက်ခေါ်ဆောင်ခြင်း မပြုမီ မွေးစားအမေများနှင့် နေရန် ညွှန်ကြား၏။ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတို့ အနက် ဝမ်ကွမ်းကို မယ်မယ်က ခေါ်ထားပြီး ကျန်ဇာတ်သမ ကလေးများကိုမူ ဥယျာဉ်ထဲရှိ အဆောင်အသီးသီးသို့ ပို့ထားလိုက်လေ၏။ ဖန်ကွမ်းကို ပေါက်ယုအဆောင်သို့ ပို့လိုက်၏။ ယုံကွမ်းကို ပေါက်ကြည် အဆောင်သို့ လည်းကောင်း၊ အိုကွမ်းကို ထိုက်ယု၏အဆောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ကွေကွမ်းကို စမ်းယဉ်၏ အဆောင်သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ကွမ်းကို ပေါက်ချင်း၏ အဆောင်သို့ လည်းကောင်း၊ အီကွမ်းကို တန်ချွန်း၏ အဆောင်သို့ လည်းကောင်း အသီးသီး ပို့လိုက်လေ၏။ ကျီကွမ်းကိုမူ မမယုက သူ့အဆောင်သို့ ခေါ်ထားလိုက်၏။

ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သခင်မများက သူတို့အပေါ်တွင် ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံကြသည့်အတွက် ဇာတ်သမ ကလေးများမှာ လှောင်အိမ်မှ လွတ်လိုက်သော ငှက်ကလေးများသဖွယ် ပျော်ရွှင်မြူးထူးလျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ထက်မြက်သည့် ဇာတ်သမကလေး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တို့မှာမူ မိမိတို့လည်း ဝါသနာပါ၍ တတ်လည်း တတ်ကျွမ်းသော ဇာတ်သဘင် အလုပ်ကို မလုပ်ရတော့သည့်အတွက် စိတ်ညစ်နေကြ၏။ သို့ဖြင့် ဇာတ်သမ ကလေးများ သည် မိန်းကလေးတို့ တတ်အပ်သည့် အချုပ်အလုပ် ပညာများနှင့် အိမ်တွင်းမှု ပညာရပ်များကို သင်ကြားကြရ၏။

များမကြာမီ ရွှေနန်းတော်ကြီး ထဲတွင် ဈာပနအတွက် လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပူဇော်ပွဲ

ကျင်းပသည့်နေ့သို့ ရောက်လာ၏။ မယ်မယ် နှင့် အိမ်သူအိမ်သားများသည် မိမိတို့အတွက် ပေးထားရာ အဆောင်သို့ မနက် အစောကြီး သွားကြပြီးနောက် မနက်စာ စားပြီးနောက် အဆောင်သို့ ပြန်၍ နားကြရပြန်၏။ နေ့လယ်စာစား၍ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် မွန်းတည့် ချိန်နှင့် ညနေပိုင်း ပူဇော်ပွဲအတွက် ရွှေနန်းတော်ထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်ကြရပြန်၏။ တစ်ဖန် ပြန်၍နားကာ ညစာ စားပြီးမှ အိမ်သို့ ပြန်ကြရလေ၏။ သူတို့တဲသည့် အဆောင်မှာ မျူးမတ်ကြီးတစ်ဦးက လှူဒါန်းထားသည့် ဘုံကျောင်း တစ်ကျောင်း ဖြစ်ပြီး ထိုဘုံကျောင်းထဲရှိ အခန်းငယ်ကလေး များမှာ များစွာ သန့်ရှင်းလှ၏။ ယွန်းစံအိမ်သူ အိမ်သား များမှာ ဘုံကျောင်း အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် နေရာရပြီး ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး၏ မိသားစုမှာ အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင် နေရာရ၏။ မယ်တော်ကြီးနှင့် ကြင်ယာတော်တို့မှာ ထိုဘုံကျောင်းမှာ တည်းခိုနေကြသည့်အတွက် မယ်မယ်နှင့် နေ့တိုင်း တွေ့ဆုံလျက်ရှိကာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ အခစားဝင်သည့် အခါတွင်လည်း အတူ အခစားဝင်ကြ၏။ အပြန်တွင်လည်း တည်းခိုရာသို့ အတူပြန်လေ့ ရှိကြသဖြင့် သူတို့ မိသားစု နှစ်ခုမှာ ပိုမို၍ ရင်းနှီးလာလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လမ်းနှင့် မဆိုင်သဖြင့် မပြောတော့ပြီ။

မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ကြီးအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ မယ်မယ်နှင့် သခင်မ ဝမ်းတို့မှာ ဈာပနအတွက် တစ်လလုံး သွားရောက် နေရသဖြင့် စံအိမ်ရှိ အစေတော်တို့မှာ ဘာမျှလုပ်စရာတွေ ထွေထွေထူးထူး မရှိလှဘဲ ပျော်ရင်းပါးရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိကြ၏။ ယခုအချိန်၌ သစ်တော်မွှေးဆောင်မှ အစေတော် ထိန်းကြပ်များလည်း ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြသဖြင့် ပိုမိုစည်ကားလျက် ရှိလေ၏။ ဝမ်းကွမ်းနှင့် ဇာတ်သမများမှာ သူတို့အား အထူးအခွင့်အရေးများ ပေးထားသည့်အတွက် အခြားသူများထက် အခွင့်အရေးယူခြင်း၊ အခြားသူများအား မောက်မာစွာ ဆက်ဆံခြင်း၊ နိုင်ထက် စီးနင်း ပြောဆိုတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် အခိုင်းမိန်းမများ၊ အစေတော်ကြပ်များမှာ များစွာ မကျေမနပ် ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်မှမူ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုဝံ့ကြချေ။ အချို့မှာ ဇာတ်အဖွဲ့ ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြသဖြင့် ကျေနပ်ကာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် သဘောထားလိုက်ကြ၏။ အချို့ စိတ်သဘောထား ကျဉ်းမြောင်းသူတို့မှာကား သူတို့ဇာတ်အဖွဲ့ကို ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းလိုသည့်တိုင် တစ်ယောက်တစ်ကွဲ ဖြစ်နေကြသဖြင့် ထုတ်ဖော်မပြောရ ကြတော့ပြီ။

သို့ဖြင့် နွေဦး ဘိုးဘွား သင်္ချိုင်းပူဇော်ပွဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။

လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို စီစဉ်ပြီးနောက် ကျိလျှံ သည် ဘိုးဘွား မိဘသင်္ချိုင်း ကို ပူဇော်ကန်တော့ရန် ကျိဟုန်၊ ကျိဆုန်နှင့် ကျိလျှံ တို့ကို ခေါ်သွားလေ၏။ နိန်စံအိမ်ကြီးမှာ ကျိယွန်သည်လည်း အခြားသော လူငယ်များကို ထိုသင်္ချိုင်းသို့ ခေါ်၍လာခဲ့လေ၏။ ထိုပူဇော်ပွဲသို့ မလိုက်သူ ဆို၍ ကောင်းစွာ မကျန်းမာသေးသည့် ပေါက်ယု တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် နေ့လယ်စာစားပြီးနောက် အိပ်ချင်စပြုလာ၏။

“ရာသီဥတု သာယာသားပဲ၊ အပြင်ကလေး ဘာလေး ထွက်လမ်း လျှောက်ပါလား သခင်လေး။ နေ့လယ်စာ စားပြီး ချက်ချင်းအိပ်ယင် အစာမကြေ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေမယ်” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။

ဤတွင် ပေါက်ယုလည်း တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ လွှာဖိနပ်ကလေး ဖြင့်ပင် အပြင်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲရှိ အထိန်းမိန်းမများမှာ သူ့တာဝန်နှင့်သူ အလုပ်များလျက် ရှိကြ၏။ အချို့က ခြံစည်းရိုးကို ပြုပြင်လျက်။ အချို့က ဝါးပင်များနှင့် သစ်ပင်များကို အကိုင်းခြွေလျက်။ အချို့က ပန်းပင်များ စိုက်လျက်။ အချို့က လှေများဖြင့် ကန်ထဲမှ ရွှံ့များကို ဆယ်ထုတ်လျက်။ အချို့က ကြာပင်များ စိုက်လျက် စသဖြင့် အသီးသီး လုပ်နေကြ၏။ စမ်းယဉ်၊ ယဉ်လင်းနှင့် ပေါက်ချင်း စသည့် အဆင့်မြင့် အစေတော်များသည် လှေကားထစ် ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ သူတို့ကို စောင့်ကြပ် ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့ဆီသို့ ပေါက်ယု လျှောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် စမ်းယဉ်က “ဟဲ့၊ လှေတွေကို တခြားကို ပို့ထားလိုက် လေ။ ဒီလှေတွေက မလေး ထိုက်ယုကို လာခေါ်တဲ့ လှေတွေ မဟုတ်လား” ဟု နောက်လေ၏။

ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

“မောင် နေမကောင်း တာက ကိုယ် မကောင်းချင်လို့မှ မဟုတ်တာ။ ဘာလဲ၊ မောင့်ကို နောက်နေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မောင်ဟာ နေထိုင်မကောင်း တာတောင် ကျွန်မတို့ကို အပြစ်ရှာချင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ ဘာသာ ကျွန်မတို့ ရယ်တာပါ”

ပေါက်ယုသည် သူတို့အနီးတွင် ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေသူ များကို ကြည့်နေလေ၏။

“ဒီနားမှာ လေတိုက်တယ်ရှင့်။ ထိုင်မနေနဲ့ဦး။ အထဲကို ကြွတော်မူ” ဟု စမ်းယဉ်ကပြော၏။

ပေါက်ယုကလည်း ထိုက်ယုကို တွေ့ချင်နေသဖြင့် သူတို့နှင့်အတူ တတိုင်းမွေးတံတား ကလေးကို ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်လိုက်လာခဲ့၏။ မိုးမခ ပင်များမှာ ရွှေကိုင်းများလို အောက်သို့ တွဲလွဲဆိုင်းလျက် ရှိပြီး နှင်းမြူများ မှာလည်း မက်မုံပွင့်များကြောင့် နီရဲလျက် ရှိလေ၏။ လူလုပ်တောင်ကြီး တစ်လုံး အနီးရှိ ဆီးတော်ပင်ကြီးမှာ အပွင့်တွေ ကြွေကျပြီး သဖြင့် အရွက်တွေ စိမ်းစိုဝေဆာလျက် ရှိ၏။ ဆီးတော်သီး အကင်းကလေးများမှာလည်း ပဲစေ့သာသာ အရွယ်မျှသာ ရှိကြ သေး၏။

“မောင်နေမကောင်းလို့ အိမ်ထဲက မထွက်ဘဲ နေလိုက်တဲ့ ရက်ကလေးအတွင်းမှာ ဆီးတော်တွေ ပွင့်သွားကြပြီ နော်။ ဆီးတော်ပွင့်တွေကို မမြင်လိုက်ရတော့ဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အရွက်တွေတောင် တော်တော်ထွက်လို့ အသီးတွေ သီးနေကြပြီ” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

ပေါက်ယုသည် ဆီးတော်ပင်ကြီးကို ကြည့်၍ တွေးနေရာမှ မကြာသေးမီက စုယဉ် စေ့စပ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများ ကို သွား၍ အမှတ်ရနေလေ၏။ လူတိုင်း အရွယ်ရောက်လာလျှင် တစ်နေ့တွင် အိမ်ထောင်ပြုကြရမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ မိန်းမကောင်းကလေး တစ်ယောက် ဆုံးရှုံး သွားခဲ့ရလေပြီ။ ဤဆီးတော်ပင်ကြီးတွင် အသီးတွေ သီးလာသလို များမကြာမီတွင် စုယဉ်သည်လည်း သားတွေ သမီးတွေနှင့် ဖြစ်လာပေတော့မည်။ မကြာမီ ဆီးတော်သီးတွေ ကြွေကျကာ ဆီးတော်ပင်ကြီးတွင် အရိုးအပြိုင်းပြိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် နည်းတူ စုယဉ်သည်လည်း နှစ်အတန်ကြာလျှင် ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူကာ အလှ ပျက်သုဉ်းကြရ ပေတော့မည်။ ပေါက်ယုသည် ဆီးတော်ပင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ငှက်ကလေး တစ်ကောင်သည် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ဟိုမှသည်မှ ခုန်ကူးရင်း မြည်ကျူးလျက် ရှိသည်တွင် ပေါက်ယုသည် တွေးမိတွေးရာကို ဆက်၍ တွေးနေမိပြန်လေ၏။

“အင်း၊ ငှက်ကလေးဟာ အပွင့်တွေ ဝေနေတုန်းကလဲ ဒီသစ်ပင်ကြီးပေါ်ကို နားခဲ့ဖူးမှာပဲ။ ခု အပွင့်တွေ မရှိ တော့ဘဲ အရွက်တွေနဲ့ အသီးတွေသာ တွေ့ရတော့ အပွင့်တွေကို သတိရပြီး ငိုနေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ ငှက်တို့ရဲ့ မာဂဓ စကားကို နားလည်တယ် ဆိုတဲ့ ကွန်ယေ့ချန်းရယ် (ရှေးကန္တဝင်မှ ပညာရှိတစ်ဦး)။ ဒီငှက်ကလေးတွေ ဘယ်လိုငိုချင်းတွေ ကိုများ ချနေသလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား။ ဒီငှက်ကလေးဟာ နောင်နှစ် အပွင့်တွေ ဝေတဲ့အချိန် ကျယ်င် ဒီအပင် ကို ပြန်လာဦးမှာလား။”

ဤသို့ စိတ်ရှူးပေါက်ရာ တွေးလျက်ရှိစဉ် တောင်အကွယ် တစ်ဘက်မှ မီးတောက်တစ်ခု တောက်လာသဖြင့် ငှက်ကလေးမှာ လန့်၍ ပျံသွားလေ၏။ ထိုနောက် အသံတစ်သံကို ပေါက်ယုကြားလိုက်ရ၏။

“ဟဲ့၊ အိုကွမ်း။ နင်သေချင်လို့လားဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံ စက္ကူတွေကို ဒီနေရာမှာ လာပြီး မီးရှို့နေရတာလဲ။ သခင်မတွေကို တိုင်လိုက်ယင် နင် အရိုက်ခံ နေရဦးမယ်” ဟူသော အသံတစ်သံကို ပေါက်ယု ကြားလိုက်ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ကျောက်ဆောင် တစ်ဘက်တွင် မျက်ရည် အရွှဲသား နှင့် အိုကွမ်းသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ခူးထောက်ထိုင်ရင်း ပိုက်ဆံစက္ကူများကို မီးရှို့ထားသည့် ပြာများကို ကြည့်နေ လေ၏။ သူ့လက်ထဲ တွင်လည်း မီးတုတ်တစ်ခုကို ကိုင်ထားလေ၏။

“အိုကွမ်း၊ ဘယ်သူ့ကို ရည်စူးပြီး ပိုက်ဆံစက္ကူတွေကို မီးရှို့ ပူဇော်နေတာလဲဟင်။ ဒီမှာ လာမလုပ်နဲ့လေ။ နင့်မိဘတို့၊ နင့်အစ်ကိုတို့ကို ရည်စူးပြီး ပူဇော်ချင်တယ် ဆိုယင်လဲ ငါ့ကို ပြောပါလား။ အဲ့ဒီ စက္ကူတွေပေါ်မှာ သက်ဆိုင်ရာ နာမည်တွေ ရေးပြီး သူငယ်တော် တစ်ယောက်ကို အပြင်လွှတ်ပြီး ဘုံကျောင်းတို့ ဘယ်တို့မှာ ပူဇော်ခိုင်းပေးမှာပေါ့”

အိုကွမ်းသည် မည်သို့မျှမပြော။ ပေါက်ယုက ထိုမေးခွန်းကို ထပ်မေးသည့် အခါတွင်လည်း၊ အိုကွမ်းသည် မည်သို့မျှ ဖြေဆိုခြင်းမပြုချေ။ ထိုစဉ် စိတ်ဆိုးနေသည့် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ပေါက်လာကာ အိုကွမ်းကို ဆွဲခေါ်လေ၏။

“လာခဲ့ သခင်မတွေကို ငါသွားတိုင်ပြီးပြီ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဒီလို လုပ်ရသလား ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးနေတယ်”

အိုကွမ်းမှာ ကလေးမ ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည့်အတွက် ကြောက်သဖြင့် အတင်းရုန်းနေလေ၏။

ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးက

“နင့်ကို အနေအထိုင် သတိထားပါလို့ ငါ မကြာခဏ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အပြင်မှာ နေသလို ဒီမှာ ပေါက်လွှတ်ပဲစား နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်။ ကောင်းကောင်း သတိထားပါ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုကို ညွှန်ပြပြီးနောက်

“ဒီမှာ အားလုံး သူ့စည်းကမ်းနဲ့ သူ နေရတယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုတောင်မှ ဒီစည်းကမ်းတွေ အတိုင်း လိုက်နာ ရတယ်။ ဒီက လူတွေကို ဘာများ အောက်မေ့နေသလဲဟင်။ လာ၊ ခုမှ ကြောက်မနေနဲ့၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ပေါက်ယုက

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ပိုက်ဆံစက္ကူကို မီးရှို့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေးထိုက်ယုရဲ့ စက္ကူဟောင်း တွေကို မီးရှို့ နေတာပါ။ မသိဘဲနဲ့ အရမ်းတွေ

လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့”

အိုကွမ်းမှာ မည်သို့ ပြောရမည်မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအထဲတွင် ပေါက်ယုကိုယ်တိုင် အနီးတွင် ရောက်နေသည့် အတွက် သာ၍ပင် ကြောက်လန့်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက ဝင်၍ ကာကွယ်ပေး နေသည်ကို တွေ့ရသည့် အခါတွင် အိုကွမ်းသည် အနည်းငယ် ရဲလာကာ ငြင်းလျက် ရှိလေ၏။

“ဒါ ပိုက်ဆံစက္ကူလားရှင်၊ သေသေချာချာကြည့်ပါဦး။ မလေး ကဗျာရေးတာ မကောင်းလို့ ဖျက်ပစ်ထားတဲ့ စာရွက်တွေကို လာပြီး မီးရှို့နေတာ”

ဤတွင် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးမှာ ပို၍ စိတ်ဆိုးလာကာ အိုကွမ်း၏ လက်ထဲတွင် မီးမရှို့ရသေးဘဲ ကျန်နေသည့် ပိုက်ဆံစက္ကူ နှစ်ရွက်သုံးရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ လုယူလိုက်ပြီးလျှင်

“ညည်းက ဘာငြင်းဦးမလို့လဲ။ ဒီမှာ သက်သေ အထောက်အထားနဲ့ ရှိတာတောင် မုန်လာဥ လုပ်ချင်သေးလို့လား။ လာ ဟိုရောက်မှ ညည်းဘာသာ ညည်းရှင်း”

ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးသည် အိုကွမ်း၏ အင်္ကျီကို အတင်း ဆွဲခေါ်နေ၏။

ပေါက်ယုသည် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီး လက်ကို ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်ကာ အိုကွမ်းကို အတင်းပြန်ဆွဲခေါ်၏။

“ကဲဗျာ၊ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ။ ဒီမှာ ကျွန်တော် အမှန်ကို ပြောပြမယ်။ မနေ့ညတုန်းက ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆီးတော်ပင်စောင့် နတ်လာပြီး သူ့ကို ပိုက်ဆံစက္ကူ ပူဇော်ပါလို့ ပြောသွားတယ်။ အဆောင်ကလူ မဟုတ်ဘဲ တစ်မိန်း တစ်ယောက်ကို အပူဇော်ခိုင်းတဲ့။ ဒီလိုပူဇော်ယင် ကျွန်တော့်ရောဂါ မြန်မြန် ပျောက်သွားမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံစက္ကူ ကိုယူပြီး မလေးထိုက်ယုဆီမှာ သူ့ကို ခွင့်တောင်း ခေါ်လာခဲ့ပြီး အပူဇော် ခိုင်းတာ။ အိပ်မက်အရ လုပ်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးဆိုလို့ ဘယ်သူမှမပြောဘဲ သူ့ကို အပူဇော်ခိုင်းရတာ။ ဒီလို ပူဇော်လိုက်လို့ ကျွန်တော်နေကောင်းလာပြီး အပြင်တို့ ဘာတို့တောင် ထွက်နိုင်နေပြီ မဟုတ်လား။ ခု ခင်ဗျားက ဝင်ရှုပ် တော့ အကုန်လုံး ကိုးရိုကားရား ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ၊ တိုင်ချင်ယင်လဲ သွားတိုင်ချည်။ သွား၊ အိုကွမ်းလိုက်သွား။ ဟိုရောက်တော့ ငါပြောတဲ့ အတိုင်းသာ ပြောခဲ့။ မယ်မယ် ပြန်လာယင် ငါ ပူဇော်တာကို လိုက်ပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးနေကြတယ်လို့ ပြောမယ်။ ငါ့ကို စောစောစီးစီး သေစေချင်လို လုပ်နေကြတာလို့ ပြောမယ်”

အိုကွမ်းသည် ပေါက်ယုစကားကြောင့် အတင့်ရဲလာကာ ပစ္စည်းထိန်း
မိန်းမကြီး လက်ထဲရှိ ပိုက်ဆံစက္ကူ များကို ပြန်လုယူလေရာ ပစ္စည်းထိန်း
မိန်းမကြီးကလည်း ပိုက်ဆံစက္ကူများကို ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ ပစ္စည်းထိန်း
မိန်းမကြီးက လေသံ တစ်မျိုးပြောင်းသွားကာ

“မသိလို့ပါ သခင်လေးရယ်။ မယ်မယ့်ကို တိုင်ယင်တော့ အကျွန်
ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။ သခင်မတွေ့ဆီ သွားပြီး အကျွန် လူမှားတိုင်မိပါတယ်။
ပိုက်ဆံစက္ကူတွေကို မီးရှို့ ပူဇော်နေတာဟာ သခင်လေးပါလို့ အကျွန်
သွားပြောပါ့မယ်”

“သွားပြီးတော့လဲ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ မပြောတော့ပါဘူး”
ဟု ပေါက်ယုက ကတိပေးလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး သခင်လေးရဲ့။ အကျွန် သွားတိုင်တော့ သူ့အိုကွမ်းကို
ခေါ်ခဲ့လို့ အမိန့်ပေးပြီးပြီ။ မပြောဘဲ နေလို့ မရတော့ဘူး။ သခင်လေး
ပေါက်ယုက အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ အကျွန်
သွားပြောလိုက်ရမလား။”

ပေါက်ယုက အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးနောက်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီးလည်း ထွက်သွား လေ၏။
ပေါက်ယုက အိုကွမ်းအား

“နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဘယ်သူ့ကို ရည်စူးပြီး ဒီပန်းစက္ကူတွေကို မီးရှို့
ပူဇော်နေတာလဲ။ နင့်ဆွေမျိုးမိဘတွေ အတွက်တော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

အိုကွမ်းမှာ မိမိအား ကူညီလိုက်သည့် ပေါက်ယုကို
ကျေးဇူးတင်လျက်ရှိရာမှ သူတို့နှစ်ဦးသည် စိတ်တူ ကိုယ်တူ များ ဖြစ်ကြောင်းကို
သဘောပေါက် လိုက်လေ၏။

“ဒီအကြောင်းကို အပြင်လူ နှစ်ယောက်ပဲ သိပါတယ် သခင်လေး။
တစ်ယောက်က သခင်လေးရဲ့ အဆောင်မှာ ရှိတဲ့ ဖန်ကွမ်းပါ။
နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ အဆောင်မှာရှိတဲ့
ယုံကွမ်းပါ။ ခု သခင်လေး ကိုယ်တိုင် တွေ့သွားပြီး ကျွန်မကို
ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် သခင်လေးကိုတော့ ဘာမှ မဖုံးကွယ်တော့ပါဘူး” ဟု
ဆိုကာ ငိုရှိုက်လျက် ရှိလေ၏။

“ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး သခင်လေးရယ်။ သခင်လေး သိချင်ယင်
ဖန်ကွမ်းကို လူရှင်းတုန်းမှာ မေးသာ ကြည့်ပါ တော့” ဟု ဆိုကာ အိုကွမ်းသည်
ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ လာခဲ့ရင်း ထိုအကြောင်းကို တွေးလာလေ၏။ သူကိုယ်တိုင်က နေကောင်း ပါသည်ဟု ပြောသည့်တိုင် ခါတိုင်းထက်ပင် သနားစဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပိန်ချိုးလျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယု ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ခါတိုင်းထက် ပိန်ချိုးနေသည်ကို တွေ့ရကာ သူပြန်မည်ဟု ပြောသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်၍ ထိုသို့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေးမိသည့်အခါတွင် မျက်ရည်တွေဝဲလျက် ရှိလေ၏။ ခဏမျှ စကားပြောဆိုကြ ပြီးနောက် ထိုက်ယုက အဆောင်သို့ ပြန်၍ အနားယူရန် ပြောသည့်အတွက် ပေါက်ယုလည်း မငြင်းတော့ဘဲ ဖန်ကွမ်းနှင့် တွေ့လိုသဖြင့် ထိုက်ယုစကားကို လက်ခံကာ ပြန်၍လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် စမ်းယဉ်နှင့် ယဉ်လင်းတို့ ရောက်ပြီး စကားပြော ဆိုနေကြသဖြင့် ပေါက်ယုမှာ သူတို့တစ်တွေ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မည် စိုးသည့်အတွက် ခေါ်၍ စကားမပြောရဲဘဲ ဖြစ်နေ လေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် သူတို့ ပြန်သွားအောင် စောင့်နေရလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် ဖန်ကွမ်းသည် မွေးစားအမေနှင့်အတူ ခေါင်းလျှော်ရန် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ မွေးစား အမေက သူ့သမီးအရင်းအား အလျင်ခေါင်းလျှော်ရန် ပြောသည့်အခါတွင် ဖန်ကွမ်းက သူ့ မွေးစားအမေအား မျက်နှာလိုက် သည် စွပ်စွဲ၏။

“အမေ့သမီးလျှော်ပြီးသား ခေါင်းလျှော်ရည်ကို ကျွန်မ လျှော်ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အမေဟာ ကျွန်မရတဲ့ လစဉ်စရိတ်ကိုလဲ အကုန်ယူတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကျတော့ မဝရေစာကျွေးပြီး ခေါင်းလျှော်တာတောင် သူများ လျှော်ပြီး သား ခေါင်းလျှော်ရည်ကို အလျှော်ခိုင်းတယ်။ နည်းနည်းမှ မတရားဘူး။”

“ဟဲ့ကောင်မ။ နင်ကောင်းစားတုန်းက နင်လုပ်ခဲ့တာတွေကို မှတ်မိသေးလား။ ဟင်း၊ ဒါကြောင့် ဇာတ်သဘင်သည် တွေကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်နဲ့။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ သဘင်သည်ဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်ယင် ဆိုးသွားတာ ပဲလို့ လူတွေကပြောကြတာပဲ။ ငါ့ကို ဘယ်လို ကောင်မစားမှတ်လို့ ညည်းက ငါ့ကို ဒီစကားမျိုး ပြောရတာလဲဟင်။ အလကား ကောင်မ။ ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြန်ကိုက်တဲ့ မြည်းမ”

ဤတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်နေကြ၏။ မာလာက အစေတော် တစ်ယောက် ကို လွှတ်၍ သူတို့ကို ရန်မဖြစ်ရန် ပြော၏။

“ရန်မဖြစ်ကြနဲ့တဲ့၊ မယ်မယ်မရှိတုန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေကြတဲ့”

ချင်ဝမ်းက

“ဟောဒီ ဖန်ကွမ်း ဆိုတဲ့ ကောင်မဟာ တော်တော့ကို အပေါက်အစ များတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဆောင့်ကြွားကြွား ဖြစ်နေတာလဲ

မသိဘူး၊ ဇာတ်ထဲမှာ သီချင်းဆိုရုံလောက် ပါလို့ပဲ၊ မိဖုရားခန်းက များပါယင် ဒီကောင်မ ဘယ်လောက်များ ဘဝင်မြင့်လိုက် မလဲ မသိဘူး။”

မာလာက

“ ‘လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ လက်ခုပ်တီးလို့ မရဘူး’ ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်လေ၊ အဘွားကြီးကလဲ မတရားဘူး၊ ဖန်ကွမ်းကလဲ တော်တော်ဆိုးတယ်”

ပေါက်ယုက

“ဖန်ကွမ်းကို အပြစ်မဆိုပါနဲ့ မာလာရယ်၊ ‘မတရားမှုဟာ အသံမြည်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားရှိသားပဲ၊ သူ့မှာ ဇာတ်သမ အချင်းချင်းလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်သူကမှလဲ အရေးမလုပ် ကြံတော့ဘူး။ ပြီးတော့ မိန်းမကြီးက သူ ပိုက်ဆံ ကိုလဲ ယူသေးတယ်၊ သူ့ကိုလဲ နှိပ်စက်သေးတယ် ဆိုတော့ ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ။ နေစမ်းပါဦး၊ သူ့လစဉ် ထောက်ပံ့ငွေက ဘယ်လောက်လဲ၊ နင်ယူသိမ်းထား ရော့ပေါ့၊ ဒီနင်သိမ်းထားပြီး လိုမှ ထုတ်ပေးယင် ဘာစကားများစရာ ရှိတော့မှာလဲ”

“သူ့ကို ကြည့်ရှုအုပ်ချုပ် ဆိုယင် အုပ်ချုပ်ပါ့မယ် သခင်လေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ပိုက်ဆံ ကိုတော့ သိမ်းမထား ပါရစေနဲ့၊ တော်တော်ကြာ အပြောအဆို ခံနေရပါ့မယ်”

မာလာသည် ထသွားကာ အခန်းထဲမှ ရေမွှေးတစ်ပုလင်း၊ ခေါင်းလိမ်းဆီတစ်ပုလင်း၊ ဆပ်ပြာတစ်ခဲ၊ ဖဲကြိုးအချို့ နှင့် ဥအချို့ကို ယူလာခဲ့ကာ

“ရော့ ဖန်ကွမ်းကို သွားပေးချည်စမ်း၊ ခေါင်းလျှော်ရည် မရှိတော့ယင်လဲ နောက်ရေသစ်နဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည် ထပ်စပ်လို့၊ ရန်မဖြစ်ကြ နဲ့တော့လို့ သွားပြောချည်” ဟုဆိုကာ ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို အပေးခိုင်းလိုက် လေ၏။

ဤတွင် မွေးစားအမေမှာ ပို၍ ဒေါသထွက်လာကာ ခံပြင်းလျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ အရပ်ပျက်မ၊ နင့်ပိုက်ဆံကို ငါမတရားယူပြီး သုံးပစ်နေတယ်လို့ ငါ့ကိုစွပ်စွဲနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား” ဟုဆိုကာ ဖန်ကွမ်းကို ပါးကို ရိုက်ပြီးလျှင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုလျက်ရှိ၏။

ပေါက်ယုက သူတို့ရှိရာ အပြင်ခန်းသို့ သွားမည်အပြုတွင် မာလာက လှမ်းတားလိုက်ရင်း

“သခင်လေး နေပါ။ မာလာသွားမယ်”

သို့ရာတွင် ချင်ဝမ်းမှာ ရှေ့ရောက်နှင့်နေလေပြီ။

“ဒီမှာ၊ ရှင်ဟာ အသက်လဲကြီးပြီ၊ ဒီလောက်မှ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးလား၊ ရှင်က ဂရုစိုက်တဲ့အတွက် ကောင်မလေးကို ကျွန်မတို့က ဒီပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါတောင် ရှင်က အရှက်မရသေးဘဲ ကောင်မလေးကို သွားပြီး ပါးရိုက်တယ်။ တကယ်လို့ ဇာတ်အဖွဲ့ မဖျက်ခင်တုန်းကသာ ရှင်ဒီလို သွားလုပ်ယင် ဘာဖြစ်မယ် ထင်သလဲ”

“သူက ကျွန်မမွေးစားသမီး အဖြစ် လက်ခံပြီးပြီပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်မ သမီးကို ကျွန်မ ရိုက်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်”

“ငါကလဲ ကောင်းကောင်း စကားမပြောတတ်၊ ချင်ဝမ်းကလဲ စိတ်တိုတတ်ပါ ဘိသန့်။ သွားစမ်းပါဟယ်၊ မိန်းမကြီးကို နည်းနည်းပါးပါး ခြောက်လှန့် ပြောလိုက်စမ်းပါ” ဟု မာလာက ရှေ့ယွေ့ကို ခိုင်းလိုက်၏။

ရှေ့ယွေ့သည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကာ

“ဒီမှာ ရန်ဖြစ်မနေစမ်းနဲ့၊ တိတ်ကြစမ်း။ ကျွန်မမေးတာကို ဖြေပါ၊ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲက အဆောင်တွေထဲမှာ ဘယ် အခိုင်းအစေဟာ သူ့သားသမီးကို သခင်မလေးတွေရဲ့ အဆောင်ထဲမှာ ရိုက်တာ တွေဖူးသလဲ။ ဒီကောင်မလေးဟာ ရှင်သမီး အရင်းဖြစ်ဦး၊ အပြစ်ပေးစရာ ရိုက်စရာရှိယင် သခင်မလေးတွေနဲ့ အဆင့်မြင့် အစေတော်တွေက အပြစ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ရှင် အပြစ်ပေးစရာ မလိုဘူး။ ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ လာပြီး အစေတော် အဖြစ် လာရောင်းသွားပြီ ဆိုတဲ့ နောက်မှာ မိဘက ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး။ ခု ရှင်က ဒီလို လာလုပ်နေတော့ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ။ ရှင်ဟာ အသက်ကြီးလာတာ နဲ့အမျှ စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်လာတော့ တာပဲ”

“တစ်နေ့က ချူအဲရဲ့ အမေ ဒီဝင်းထဲမှာ လာပြီး ရန်ဖြစ်သွားတာကို ရှင်မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ရှင်ကလဲ သူ့လမ်းကို လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား။ အေးလေ စောင့်ကြည့်ကြဦးပေါ့၊ ခုတစ်လောမှာ စံအိမ်ကြီးမှာ နေထိုင် မကောင်းတဲ့ လူတွေ ကလဲများ၊ မယ်မယ်ကလဲ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ဆိုတော့ ဒီအကြောင်း တွေကို ကျွန်မ မတိုင်ရသေးဘူး။ နောက်သုံးလေးရက်ရှိလို့ ကျွန်မတိုင်တော့ ရှင်ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ပြီသာ အောက်မေ့လိုက်ပါ၊ ခု သခင်လေး ပေါက်ယု နေထိုင်ကောင်းစ ပြုတုန်းမှာ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေရမယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး နေရမယ်။ ခုတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ခုနစ်သံ တင်ပြီး အော်နေတယ်၊ တော်တော် တန်တန် လူမမာ မပြောနဲ့၊ သေပြီးသားလူတောင် ရှင့်အသံကြောင့် လန့်ပြီး ထလာမတတ်ပဲ။ အိမ်မှာ အထက်လူကြီးတွေ မရှိယင် မရှိသလို ရှင်တို့တစ်တွေ

တော်တော် သောင်းကျန်း ကြတယ်။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုယင် ကျွန်မတို့ကိုပါ လာပြီး ပါးချဦးမလားတောင် မသိဘူး။ ဒီအတိုင်း ဆိုယင် ရှင့်လို မွေးစားအမေမျိုး ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ”

ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေသည့် ပေါက်ယုကလည်း ပြတင်းပေါက်ကို ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်ပြီး

“မိန်းမကြီးတွေဟာ တော်တော်ရက်စက်ပါလား၊ ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ရမယ့် အစား နှိပ်စက် နေကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီမိန်းမကြီးတွေကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ သခင်လေးရဲ့၊ လိမ်ညာစားနေတဲ့ ဟာတွေ အားလုံးကို ထုတ်လိုက်ပေါ့။ ဒါမျိုးတွေ ရှိနေလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဆန်ကုန် မြေလေးပေါ့” ဟု ချင်ဝမ်းက ပြောလေ၏။

မိန်းမကြီးမှာ ဝပ်သွားကာ စကားပင် ကောင်းကောင်း မပြောရဲတော့ပြီ။ ပန်းရိုက်အင်္ကျီပါး ကလေးကို ဝတ်ပြီး ဆံပင်တို့ ပခုံးပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည့် ဖန်ကွမ်းသည် ထိုစကားများကို ကြားသည်တွင် ဝမ်းနည်းသဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလျက် ရှိလေ၏။

“ကြည့်စမ်းဟေ့၊ ဇာတ်ထဲက ဟုန်ညံ့ မင်းသမီးကျနေတာပဲ။ ဟဲ့ ကောင်မလေးရဲ့၊ ဇာတ်ခုံပေါ် မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဒီလောက် ငိုချင်းတွေ ချမနေနဲ့။ သွား၊ အဝတ်အစားကလေး ဘာလေး သွားလဲချည်ဦး” ဟု ရှေ့ယွေ့ က နောက်ပြောင် ပြော၏။

ပေါက်ယုက

“မလဲပါနဲ့ ဒီလိုအဝတ်အစား ကပိုကရိုက်လေးနဲ့ နေတာက ကြည့်လို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အလှတွေ ဘာတွေ ပြင်နေဦးမှာလဲ”

ချင်ဝမ်းသည် ဖန်ကွမ်းကို တခြားသို့ ခေါ်သွားကာ ခေါင်းလျှော်ပေးပြီးလျှင် ခေါင်းမှ ရေစိုကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ နှင့် ပွတ်ပေးပြီးနောက် ဆံထုံးကို ပြင်ထုံးပေးလေ၏။ ထိုနောက် အဝတ်အစား သွားလဲရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။

စားဖိုမှူး အဘွားကြီးက ထမင်းအဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆောင်ထဲသို့ ပို့ရမည်လောဟု သိလိုကြောင်း ဖြင့် လာရောက်မေးမြန်း သည့်အခါတွင် မာလာက

“သူတို့တစ်တွေ ရန်ဖြစ်နေကြတာနဲ့ နာရီသံတောင် မကြားလိုက်ဘူး။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“နာရီက ပျက်နေတယ်ရှင့်။ မပြင်ရသေးဘူး” ဟု ဆိုကာ နာရီတစ်လုံးကို သွားကြည့်ပြီးနောက်

“နေဦး၊ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် သောက်စာလောက် စောင့်လိုက်ဦး”

အခိုင်း သူငယ်မလေး ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ရှေ့ယွေ့က

“ဖန်ကွမ်းကလဲ နည်းနည်းတော့ ဆော့တယ်။ ရိုက်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်။ မနေ့က နာရီကို သူသွားဆော့လို့ ပျက်သွားတာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ထမင်းစားရန် စားပွဲကို လာချလေ၏။

အခိုင်းသူငယ်မလေး တစ်ယောက်သည် အစားအသောက်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရန် ခြင်းတောင်း တစ်တောင်းဖြင့် လာပို့၏။ အထဲသို့ လုပ်ကြည့်လိုက်ရာ ခါတိုင်းလို သနပ်လေးမျိုးကို တွေ့ရ၏။

ချင်ဝမ်းက

“သခင်လေး နည်းနည်းတော့ နေကောင်းလာပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆန်ပြုတ်နဲ့ သနပ်ကိုပဲ ပို့နေတုန်းပဲ။ လွယ်လွယ် အစာကြေနိုင်တဲ့ ဟင်းကလေးတွေ ဘာလေးတွေ ပို့ပါတော့လား”

သို့ရာတွင် ခြင်းအောက်ဆုံး တစ်ဆင့်ကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ၌ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် မျှစ်ဟင်းချိုကို တွေ့ရ လေ၏။ ချင်ဝမ်းက ဟင်းချို ပန်းကန်ကို ပေါက်ယု ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။

ပေါက်ယုက မြည်းကြည့်လိုက်ရာမှ

“အံ့မယ်လေး၊ ပူလိုက်တာ”

မာလာက ရယ်လိုက်ရင်း

“သခင်လေးဟာ သုံးလေးရက်လောက် အစား မစားရတာနဲ့ တကတဲ ဟပ်ဟပ်ကို စွဲနေတာပဲ”

မာလာသည် ဟင်းချိုပန်းကန်ကို ယူပြီးနောက် အပေါ်တွင် ဝှေ့နေသည့် ဆီကို ဖြည်းဖြည်းမှတ်ပေး၏။ ထိုနောက် အနီးတွင် ဖန်ကွမ်း ရပ်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ပန်းကန်ကို သူ့ဘက်သို့ တိုးပေးလိုက်လျက်

“ရော၊ ဒါမျိုးကို နင်လုပ်ပေးရတယ်။ ဒီမှာနေပြီး အလကား နေမယ့်အတူတူ အသုံးဝင်အောင်တော့ လုပ်မှပေါ့။ ဖြည်းဖြည်း မှတ်နော်။ တော်တော်ကြာ တံတွေးတွေလဲ စဉ်ကုန်ဦးမယ်”

ဖန်ကွမ်းက သူခိုင်းသည့်အတိုင်း မှတ်ပေးနေစဉ် အပြင်တွင် စောင့်နေသည့် သူ့မွေးစားအမေသည်၊ ထမင်း ပန်းကန်ကို ယူ၍

ပြေးဝင်လာလေ၏။

ဖန်ကွမ်းတို့ ဇာတ်သမတစ်သိုက် စံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည့် အခါတွင် သူတို့အသီးသီးအား ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် မွေးစားအမေများ ရှာပေးခဲ့၏။ သူတို့ဇာတ်အဖွဲ့ကို ဖျက်သိမ်းပြီး တံတိုင်းမွေးဆောင်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြ သည့်အခါတွင် သူတို့ မွေးစားအမေများလည်း အတူပါလာခဲ့ကြ၏။ ဖန်ကွမ်း၏ မွေးစားအမေသည် မူလက ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် တတိယတန်း အစေတော်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်၍ အဝတ်လျှော်ရပြီး အတွင်းဆောင်များထဲသို့ တစ်ခါမျှ ဝင်ရောက်ခွင့် မရခဲ့ချေ။ ရှေ့ယွေ့က သူ့ကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည့်အခါတွင် ထိုမိန်းမသည် ဖန်ကွမ်း၏ မွေးစားအမေ အဖြစ်မှ ပြုတ်တော့မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိုသို့ပြုတ်လျှင် အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးမည် စိုးသည့်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း ယခုကဲ့သို့ သူတို့ရှေ့တွင် မျက်နှာလုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဖန်ကွမ်းက ဟင်းချိုပန်းကန်ကို မှုတ်ပေးနေသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ သူ့မွေးစားအမေသည် အပြေးအလွှား ဝင်လာကာ

“ပေးလေ၊ ကျွန်မ မှုတ်ပေးမယ်။ သူက စိမ်းသေးတော့ ပန်းကန် တို့ဘာတို့ ကွဲမှာစိုးရတယ်” ဟု ပြုံး၍ပြောကာ ပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ချင်ဝမ်း က

“ရှင်ထွက်သွားပါ။ သူ ဘာသာသူ ပန်းကန်ကွဲကွဲ ဘာကွဲကွဲ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အခန်းထဲကို ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ဝင်ရတာလဲ” ဟု ဆိုကာ အစေတော် ကလေးများ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဟဲ့၊ ကောင်မလေးတွေ။ နင်တို့ ကန်းနေသလားဟင်။ သူဝင်ချင်တိုင်း နင်တို့က ခွင့်ပြုနေရသလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ခွင့်ပေးတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ သူ့ကိုမောင်းထုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ ပြောတာကို နားမထောင်ဘူးရှင်။ ခုတော့ သူ့ကြောင့် ကျွန်မတို့ပါ အဆူခံရပြီ”

အစေတော်ကလေးများသည် ထိုမိန်းမကို ဆွဲခေါ်ကာ

“ကဲ ကျွန်မတို့ ပြောတာ ယုံပြီမဟုတ်လား။ ခု ကျွန်မတို့တောင် ဒီခန်းဆောင်တွေ ထဲမှာက အခန်းတိုင်းကို ဝင်ခွင့်ရတာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှင်ဆိုယင် ကျွန်မတို့လောက်တောင် ဝင်ခွင့်မရဘူး။ ခုတော့ ကျွန်မတို့ မသွားရတဲ့ နေရာတွေ ကိုတောင် ရှင်ကရောက်နေပြီ။ ရောက်တော့လဲ ငြိမ်ငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ပါးစပ်ပြကြီးနဲ့ ဟိုပြောသည်ပြော ပြောသေး တယ်”

အစေတော် ကလေးများသည် ထိုမိန်းမကို ဆွဲထုတ်သွားကြလေ၏။

လှေကားရင်းတွင် ထမင်းဟင်းများ ထည့်လာသည့် ခြင်းတောင်းကို

ပြန်ယူရန် စောင့်နေသည့် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမကြီး များက သူ့ကို လှောင်ကြ၏။

“ဘယ့်နှယ်ရှိစ ဒေါ်ရွှေစာ။ ခန်းဆောင်ထဲဝင်ယင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လဲ မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်ဦးတော်”

ဟု တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။

ထိုမိန်းမမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်လျက်ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ် ချုပ်တည်းထားရ လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဖန်ကွမ်းမှာ ဟင်းချိုကို မှုတ်ပေးနေသဖြင့် အတော် အေးစ ပြုလာလေပြီ။

“တော်ပါပြီဟာ၊ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံ မနေပါနဲ့တော့။ အေးနေပြီလား။ မြည်းကြည့်စမ်း” ဟု ပေါက်ယု က ပြော၏။

သူ့ကို နောက်ပြောင်နေသည် ထင်သဖြင့် ဖန်ကွမ်းသည် မာလာနှင့် အခြားမိန်းကလေးများကို ပြုံး၍ လှမ်းကြည့် နေ၏။

“မြည်းကြည့်လိုက်လေ” ဟု မာလာကပြော၏။

“ငါ မြည်းပြမယ်” ဟု ချင်ဝမ်းက ပြောကာ တစ်ဖွန်း မြည်းကြည့်၏။

ဖန်ကွမ်းကလည်း သူနည်းတူ မြည်းကြည့်၏။

“အေးသွားပါပြီ သခင်လေး”

ဖန်ကွမ်းက ပေါက်ယုထံသို့ ဟင်းချိုပန်းကန်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်တွင် ပေါက်ယုလည်း ပန်းကန်တစ်ဝက် လောက် သောက်လိုက်၏။ ထိုနောက် မျှစ်နှင့် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန် တစ်ဝက်လောက်ကိုလည်း စား၏။ ထို့နောက် စားပွဲကို ရှင်းလိုက်၏။ အခြား အစေတော် မလေးများက ရေဇေလိုကို ယူလာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ပါးစပ်ကျင်း၍ လက်ကို ဆေးကြောလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ အခြားအစေတော်များ စားသောက်ချိန် ဖြစ်၏။

ပေါက်ယုက ဖန်ကွမ်းကိုလည်း ဝင်စားရန် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဖန်ကွမ်းမှာ အကင်းပါးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့်ပြင် အမူအရာ ကောင်းသည့် ဇာတ်သဘင်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည့်အလျောက် ခေါင်းကိုက်သဖြင့် မစားချင်ယောင် ပြုနေ လေ၏။

မာလာက

“နင်မစားချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ ဒီမှာ သခင်လေးနဲ့ နေရစ်ခဲ့ဦး။ တို့ သွားစားချည် ဦးမယ်။ နင့်ဖို့ ဆန်ပြုတ်နည်းနည်း ချန်ထားလိုက်မယ်။ ဆာတော့

ဝင်စားလိုက်ပေါ့” ဟု ဆိုကာ အခြားမိန်းကလေးများနှင့် အတူ ထမင်းစားရန် ထွက်သွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုက ကျောက်ဆောင်နံဘေးတွင် အိုကွမ်းတစ်ယောက် ပိုက်ဆံစက္ကူများကို မည်သို့မြင်ခဲ့ပုံ၊ သူ့အား အပြစ်ပေးမည် စိုးသည့်အတွက် မိမိက လိမ်လည် ပြောဆိုပေးခဲ့ပုံ၊ မည်သူ့ကို ရည်စူး၍ ထိုပိုက်ဆံစက္ကူများအား မီးရှို့ပူဇော်ကြောင်းကို ဖန်ကွမ်းအားမေးရန် အိုကွမ်းက တိုက်တွန်းခဲ့ပုံတို့ကို ဖန်ကွမ်းအား ပြောပြ၏။

“ဘယ်သူ့ကို ရည်စူးပြီး ဒီပိုက်ဆံစက္ကူ တွေကို မီးရှို့ ပူဇော်တာလဲ”

ဖန်ကွမ်းက ပြုံး၍ နားထောင်ပြီးနောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လျက်

“ရယ်စရာ ကောင်းပါတယ် သခင်လေးရယ်။ သနားစရာလဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သေသွားတဲ့ တီကွမ်းကို ရည်စူးပြီး ပူဇော်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ လွမ်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သူတို့အချစ်က သူငယ်ချင်းအချစ်တင် မကတော့ဘူး သခင်လေးရဲ့။ ဇာတ်ထဲမှ အိုကွမ်းက အမြဲလိုလို မင်းသား လုပ် ကရတယ်။ တီကွမ်းက မင်းသမီး လုပ် ကရတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်က ဇာတ်ထဲမှာ လင်မယားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတယ်။ ဇာတ်လမ်းအရ သရုပ်ဆောင်တာ ဖြစ်ပေမယ့် နေ့တိုင်း ဒီလိုချည်းပဲ သရုပ်ဆောင် ရတော့ သူတို့နှစ်ယောက် တကယ် ချစ်ကြိုက်သွား ကြတယ်။ ကြာလာတော့ အပြင်ဘက်မှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲနဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံး တီကွမ်း သေသွားတဲ့ အခါကျတော့ အိုကွမ်းဟာ သိပ်စိတ်ထိခိုက်ပြီး ငိုနေ တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ပွဲတော်ရက်တွေမှာဆိုယင် အိုကွမ်းဟာ တီကွမ်းကို ရည်စူးပြီး အမြဲလိုလို ပိုက်ဆံစက္ကူတွေကို မီးရှို့ပြီး ပူဇော်လေ့ ရှိတယ်။ နောက် တီကွမ်း နေရာမှာ ယွီကွမ်းဝင်ပြီး မင်းသား လုပ်တော့လဲ အိုကွမ်းဟာ ယွီကွမ်း အပေါ်မှာ ဒီလို သံယောဇဉ် တွယ်မိပြန်ရော။

“ဒီတော့ ကျွန်မတို့က မေးတယ်။ အိုကွမ်းရယ်၊ နင် ရည်းစားသစ်တွေ့လို့ ရည်းစားဟောင်းကို မေ့ပြီလားလို့ ကျွန်မတို့က အိုကွမ်းကို မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါက ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါ ပါတဲ့။ ငါဟာ နောက်ထပ် မိန်းမယူတဲ့ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက် လိုပဲတဲ့။ ကိုယ့်

ပထမဇနီးကို သတိရနေသေးတယ် ဆိုယင် သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာပျက်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မုဆိုးဖိုဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွားလို့ ရှိယင် လူမြင်လို့လဲ မကောင်းဘူး။ ထုံးစံနဲ့လဲ မညီဘူး။ ပြီးတော့ သေသွားတဲ့ ကိုယ့်ဇနီးကလဲ ယောက်ျားကို စိတ်မချနိုင်တာနဲ့ ဘယ်မှာ ကောင်းရာမွန်ရာကို ရောက်ပါတော့ မလဲတဲ့။ တော်တော်ရှူးတယ်နော် သခင်လေး။ ရယ်လဲ ရယ်ရတယ်”

သို့ရာတွင် ထိုသို့သော ရူးရှူးနှမ်းနှမ်း စကားမျိုးသည် ရူးရှူးနှမ်းနှမ်း ပေါက်ယုအတွက် သဘောကျစရာ ဖြစ်နေ၏။ ပေါက်ယုက ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာဖြင့်

“ကြည့်စမ်း၊ ဘုရားသခင်ဟာ မိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို ဖန်ဆင်း ပေးခဲ့တာ ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းသလဲ။ တကယ်တော့ တို့ ယောက်ျားတွေဟာ လောကကြီးကို ညစ်ညမ်းအောင် လုပ်နေကြတာ” ဟုပြောလေ၏။ ပေါက်ယု သည် ဖန်ကွမ်း၏လက်ကို ကိုင်လိုက်ရင်း

“ဒီလိုဆိုယင် ငါ့အစား အိုကွမ်းကို တစ်ခုပြောပေးစမ်းပါ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြောလို့ မကောင်းဘူး”

“ဘာပြောရမှာလဲ” ဟု ဖန်ကွမ်းက မေး၏။

“နောင်မှာ ပူဇော်ချင်လို့ရှိယင် ပိုက်ဆံစက္ကူတွေကို မီးရှို့ မပူဇော်နဲ့လို့။ ဒီထုံးစံဟာ ရှေးတုန်းက မိစ္ဆာတိတ္ထိတွေ လုပ်ခဲ့တဲ့ ထုံးစံလို့။ ကွန်ဖြူဇီရဲ့ အဆုံးအမနဲ့လဲ မညီဘူးလို့။ နောင်မှာ ပူဇော်ချင်ယင် အမွှေးတိုင်အိုးမှာ အမွှေးတိုင် ထွန်းပြီး ပူဇော်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ သူ့ နှလုံးသားဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ယင် တိကွမ်းရဲ့ ဝိညာဉ်က သိမှာပေါ့။ လူတွေက ဒါတွေကို ကောင်းကောင်းနားမလည်ကြဘဲ ပိုက်ဆံစက္ကူတွေ မီးရှို့ပြီး နတ်တွေကို ပူဇော်ကြတယ်။ အရေးကြီးတာက ပူဇော်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ နှလုံးသား သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး ရိုးသားဖို့အဓိကပါ။ တကယ်လို့ ကိုယ်က အိမ်မှာမရှိဘဲ တခြားမှာ ရောက်နေယင် အရေးတကြီး ပူဇော်ချင်ယင်လဲ အမွှေးတိုင် တို့ဘာတို့ မရှိယင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မြေကြီးခဲ တစ်ဆုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြက်ကလေးတပ်ဆုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပူဇော်လို့ရပါတယ်။ သန့်ရှင်းဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ဒီလိုသန့်ရှင်းတဲ့ ပူဇော်မှု မျိုးကို သေသူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေတင် မကဘူး၊ ဘုရားတွေ နတ်တွေကလဲ ကြိုက်ကြပါတယ်။

“ဟောဟို ငါ့စားပွဲပေါ်က အမွှေးတိုင်အိုးကို မြင်တယ်မဟုတ်လား။ သေသွားကြတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ တွေကို သတိရယင် ဘယ်နေ့ဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒီအမွှေးတိုင်အိုးထဲမှာ အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး ပူဇော်လိုက်တာပဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ် ယင်လဲ ရေသန့်သန့်၊ လက်ဖက်ရည်သန့်သန့်၊ ပန်းကောင်းကောင်း၊

သစ်သီးကောင်းကောင်းကို ရွေးပြီး ပူဇော်လိုက်တာပဲ။ ကိုယ်က စိတ်စေတနာ
ကောင်းကောင်း၊ နှလုံးသန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ပူဇော်ယင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ကလဲ
အလှူခံတော်မူတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ‘စေတနာသာ လျှင် ပဓာနဖြစ်ပြီး
ပကာသနတို့သည် ပဓာနမဟုတ်’ လို့ ရှေးလူကြီးများ ပြောကြတာပဲ။ ဒီတော့
နောက်ကို ပူဇော်ချင်တယ်ဆိုယင် ပိုက်ဆံစက္ကူ တွေကို ပူဇော်မနေနဲ့လို့
ပြောလိုက်”

ဖန်ကွမ်းက ပြောပြမည်ဟုဆိုကာ ဆန်ပြုတ် သောက်နေလေ၏။ ထိုစဉ်
မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက် ရွှေနန်းတော်ကြီး မှ ပြန်ရောက်လာ ကြောင်းကို
လာရောက်ပြောဆိုလေ၏။ မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို
ဖတ်ပါလေ။

မိုးမခကမ်းအနီးတွင် ယင်အဲနှင့် ချွန်ယန်းတို့ ကြိမ်းမောင်းခံရခြင်း။

နဲ့သနီတောင်ခန်းမက စစ်ကူများ ပေးပို့ခြင်း။

ပေါက်ယုသည် အပေါ်ရံအင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်လိုက်ပြီးနောက် မယ်မယ်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ သခင်မဝမ် တို့ကို နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်လာခဲ့၏။ ရွှေနန်းတော်ထဲတွင် တစ်နေကုန် လှုပ်ရှားလာခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းလာကြသည့် အလျောက် ခါတိုင်းထက်စော၍ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြကာ မနက်လင်းသည်နှင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြရ ပြန်လေ၏။

အလောင်းတော်ကို ရှေးဘုရင်များ မြှုပ်နှံသည့် သင်္ချိုင်းတော်သို့ ပို့ဆောင်မည့်အခမ်းအနား ကျင်းပရက်မှာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ နီးကပ် လာခဲ့လေပြီ။ ယုန်ယွမ်း၊ ဟုပိုစသည့် မယ်မယ်၏ အစေတော်များမှာ မယ်မယ်၏ ပစ္စည်း များကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိကြ၍ ဆွေ့ယွမ်း၊ ဆွေ့ရှားစသည့် သခင်မဝမ်၏ အစေတော် များမှာလည်း သူတို့ သခင်မ၏ ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိကြ၏။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် သူတို့နှင့် အတူ လိုက်ပါမည့် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမများနှင့်အတူ အထုပ်အပိုးတွင်ပါသည့် ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရသေး၏။ ယောက်ျားအစေတော်များအပြင် အစေတော် ခြောက်ယောက်နှင့် ပစ္စည်းထိန်း မိန်းမ ဆယ်ယောက်တို့ လည်း မယ်မယ်တို့နှင့် အတူလိုက်ပါကြရမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယုန်ယွမ်းနှင့် ယုချွန်းတို့မှာ အိမ်တွင် စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုရန် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြမည်ဖြစ်၏။ မြင်းကသည့် ရထားကြီးများနှင့် ကကြိုးကန်ဆာများကို ပြင်ဆင်ပြီးလေပြီ။ ကန့်လန့် ကာကြီးများ၊ အိပ်ရာလိပ်များကိုမူ လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ် ခန့်ကပင်လျှင် အစေတော်မိန်းမ လေးငါးဦး စောင့်ရှောက် ၍ လှည်းများဖြင့် ပို့လိုက်ကြလေပြီ။ မယ်မယ်တို့ ရောက်လာလျှင် နေရာထိုင်ခင်းများ အဆင်သင့် ဖြစ်နေစေရန်အတွက် ပြင်ဆင်ရန် အစေတော် ယောက်ျားများလည်း ရောက်နေကြလေပြီ။

ခရီးထွက်မည့်နေ့တွင်မူ မယ်မယ်နှင့် ကျီယုန်၏ ဇနီးတို့က မြင်းကသည့် ရထားတစ်စင်းပေါ်တွင် လိုက်ပြီး သူတို့ ရထားနောက်မှ သခင်မ ဝမ်က တစ်စင်းဖြင့် သတ်သတ်လိုက်၏။ ကျီချန်မှာမူ ရှေ့မှထွက်သွားနှင့်သော

အစောင့်တို့ကို ခေါင်းဆောင်၍ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ထွက်သွားနှင့်လေပြီ။
ထို့နောက်တွင် အစေတော်များနှင့် ပစ္စည်းထိန်းမိန်းမများ လိုက်ပါ လာသည့်
လှည်းကြီးများစွာ ပါရှိသေး၏။ ဒေါ်လေးနှင့် မမယုတို့က
စံအိမ်အစေတော်များကို ခေါင်းဆောင်ကာ ဝင်းပေါက် ဝမှနေ၍ သူတို့
ထွက်ခွာသည်ကို နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကျိလျှံမှာ ရထားများနှင့် လိုက်ပါသော
မိဘများ သက်သောင့်သက်သာ ရှိစေရန်နှင့် လိုအပ်သမျှ တို့ကို
ဆောင်ရွက်ပေးရန်အတွက် ရထားများ၊ လှည်းများနောက်တွင် မြင်းဖြင့်
လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် လိုင်တသည် ညစောင့်များ အပိုချထားလိုက်ကာ
ဝင်းတံခါးကြီးတစ်ခုကို သော့ခတ်ပိတ်ထား လိုက်၏။ စံအိမ်ဝင်းကို
အဝင်အထွက်လုပ်ရန် ဆို၍ အနောက်ဘက် မလွယ်ပေါက် ကလေးကိုသာ
ဖွင့်ထားလိုက်ပြီး မိုးချုပ်သည်နှင့် ထိုတံခါးကလေးကိုလည်း သူကိုယ်တိုင်
သော့ပိတ်ကာ အဝင်အထွက်လုပ်ခွင့် မပြုတော့ချေ။ ထို့ပြင် ရှေ့မျက်နှာစာမှ
မလွယ်ပေါက်တံခါးနှစ်ခုနှင့် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်သည့် အရှေ့ဘက်နှင့်
အနောက်ဘက်တံခါး နှစ်ခုကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်၏။ သခင်ဝမ်၏
အဆောင်သို့ ဝင်သည့်တံခါးတစ်ပေါက်ကိုသာ ဖွင့်ထားလေ၏။ ထိုတံခါးကိုမူ
အစေတော်မ ကလေးများ အဝင်အထွက်လုပ်ရန်နှင့် နောက်ဖေးတွင်
ကပ်လျက်တွင်ရှိသည့် ဒေါ်လေးဆွေ၏အဆောင်သို့ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်ရန်
ဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုတံခါးနှစ်ခုမှာမူ အဝင်း၏ အတွင်းဘက်တွင် ရှိသဖြင့်
သော့ပိတ်ရန်မလိုချေ။

အတွင်းတွင်လည်း ယုန်ယွမ်းနှင့် ယုချွန်းတို့က သခင်များ၏
အဆောင်တံခါးများ အားလုံးကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ထိုအဆောင်မှ
အစေတော်များ၊ ပစ္စည်းထိန်းများကို အစေတော်များ ထားသည့် အဆောင်သို့
ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်၏။ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် အခိုင်းမိန်းမကြီး
တစ်ကျိပ်ကျော်လောက်ကို ခေါ်လာကာ ညတွင် အစောင့်ခိုင်း၏။ ဝင်း
ပတ်ပတ်လည်တွင် သူငယ်တော်ကလေးများကို တုံးမောင်းများ ကိုင်စွဲစေ၍
အစောင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုစေ၏။ ထိုသို့ဖြင့် စံအိမ်ကြီးကို စနစ်တကျ
အုပ်ချုပ်ထား၏။

နွေဦးပေါက် တစ်မနက်၌ ပေါက်ကြည်သည် အိပ်ရာမှထကာ ခနဲဆီးကို
ဖယ်လိုက်ရာ အပြင်တွင် ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းအေးလျက် ရှိသည်ကို
တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
ဝင်းထဲရှိ မြေသားမှာ စိုစွတ်လျက်ရှိပြီး မနက်စောစောက
မိုးရွာထားသည့်အတွက် မြေတလင်းတွင် ပေါက်နေကြသော ရေညှိတို့မှာ

စိမ်းစိုလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပေါက်ကြည်သည် စမ်းယဉ်နှင့် အခြားအစေတော်များကို လိုက်နိုးလေ၏။

သူတို့တစ်တွေ အဝတ်အစားလဲနေကြစဉ် စမ်းယဉ်က သူပါးယားသည်ဟု ပြောမိ၏။ နွေဆိုလျှင် မိတ်ထွက် တတ်သဖြင့် ပါးတွင် လိမ်းရန် နှင်းဆီမှုန့်ဖြင့် လုပ်ထားသည့် နံ့သာမှုန့် အနည်းငယ်တောင်း၏။

ပေါက်ကြည်က

“ငါ့မှာ နည်းနည်းရှိတာ။ တစ်နေ့ကတင် ပေါက်ချင်းကို ပေးလိုက်တယ်။ မလေးထိုက်ယု ဆီမှာ အများကြီး ရှိတယ်။ ငါတောင် နည်းနည်းတောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ် နွေဦးပေါက်မှာ ဘာမှ မဖြစ်သေးတာနဲ့ တောင်းဖို့ မေ့သွားတယ်။ သွား၊ ယင်အဲ။ မလေးထိုက်ယုဆီကို နည်းနည်း သွားတောင်းချည်စမ်း။”

ယင်အဲက သွားမည်ပြုစဉ် ယွီကွမ်းမှာ အိုကွမ်းနှင့် တွေ့ချင်သဖြင့် သူပါလိုက်မည်ဟု ပြော၏။ သို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဂမုန်းမြိုင်ရိပ်သာမှ ဝေဠုဝန်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် လာခဲ့ကြရာ လမ်းတစ်ဝက်ရှိ မိုးမခကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ မိုးမခ ပင်များမှာ ရွှေမြိတ်ငွေကြိုးတွေကို ချထားသကဲ့သို့ အောက်သို့ တွဲလွဲဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

“မိုးမခ ရွက်ကလေးတွေ ကနေပြီး ရက်တတ်ပါ့မလား” ဟု ယင်အဲက မေး၏။

“ဘာရက်ရမှာလဲ”

“အမျိုးစုံပေါ့။ အိတ်လေးတွေ၊ ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတွေ၊ အလှအပ ပစ္စည်းကလေးတွေပေါ့။ နေဦး၊ မိုးမခ ကိုင်းကလေးတွေ ခူးပြီး ငါ ပန်းထည့်ဖို့ ပန်းချင်းတောင်းကလေး တစ်လုံးရက်ပြမယ်။ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာ”

ယင်အဲသည် နံ့သာမှုန့် သွားမတောင်းသေးဘဲ အရွက်နုကလေးတွေ ထွက်နေသည့် မိုးမခ ကိုင်းများကို တစ်ပေကြီး ခူးလာခဲ့ကာ လမ်းလျှောက်ရင်း ရက်လာခဲ့လေ၏။ မကြာခဏ ဆိုသလို လမ်းတွင်တွေ့သည့် ပန်းများကိုလည်း ဝင်ခူးလိုက်လေး၏။ မကြာမီ ချင်းတောင်း လှလှကလေး ရက်၍ပြီးသွားလေပြီ။ မိုးမခရွက် နုနုကလေးများဖြင့် ရက်ထား သည့် ချင်းတောင်းကလေး ထဲတွင် ပန်းပွင့်ကလေးများ ထည့်ထားသဖြင့် လှပသည့်ကစားစရာ တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ယွီကွမ်းမှာ ထိုပစ္စည်း ကလေးကို သဘောကျနေလေပြီ။

“ကျွန်မကို ပေးပါလား အစ်မရယ်”

“ဒီခြင်းတောင်းကလေး ကိုတော့ မလေးထိုက်ယုကို ပေးလိုက်ဦးမယ်။ နောက်ကျမှ တို့ဖို့ ရက်တာပေါ့”

ထိုစဉ် သူတို့သည် ဝေဠုဝန် ရိပ်သာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြကာ အလှပြင်နေသော ထိုက်ယုကို တွေ့ရလေ၏။ မိုးမခ ရွက် ပန်းခြင်းကလေးကို မြင်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယုမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“ဒီပန်းခြင်းတောင်း ကလေးကို ဘယ်သူရက်တာလဲဟင်”

“ကျွန်မ ရက်တာလေ။ မလေးဖို့ လက်ဆောင်ပေးဖို့” ထိုက်ယုက ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှမ်းယူလိုက်လျက်

“ဒါကြောင့် ယင်အဲဟာ လက်ရာမြောက်တယ်လို့ လူတွေပြောကြတာကိုး။ တကယ် စိတ်ကူးကောင်းတယ်ကွယ်” ဟု ဆိုကာ ခန်းဆောင်ထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားရန် ဇူချွန်းကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ယင်အဲက ဒေါ်လေးဆွေ နေထိုင်ကောင်း မကောင်းကို မေးမြန်းပြီးနောက် သူလာသည့်ကိစ္စကို ပြောပြ၏။ ထိုက်ယုက ဇူချွန်းကိုခေါ်ကာ နံသာမှုန့်ထုပ် ပေးလိုက်ရန် ပြောလေ၏။

“မလေးလဲ ဒီနွေ တော်တော် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းပါတယ်။ ခုတောင် လမ်းလျှောက် ထွက်တော့မလို့။ မလေး ပေါက်ကြည်ကို ပြောလိုက်ပါ နေထိုင်ကောင်းတယ်လို့ ဒီလာမနေနဲ့လို့။ ဒေါ်လေးဆွေလဲ ဒီမှာ အဆင်ပြေတယ်လို့။ မလေး ဆံပင်ပြင်ပြီးယင် ဒေါ်လေးဆွေနဲ့ နင်တို့ဆီကို လာမလို့ လုပ်နေကြတာ။ တို့မနက်စာလဲ ယူလာခဲ့မယ်။ အဲဒီမှာ ပျော်ပျော် ပါးပါး စားရတာပေါ့”

ယင်အဲက ပြောလိုက်မည် ဟုဆိုကာ ဇူချွန်း၏ အခန်းထဲသို့ လာခဲ့၏။ ဇူချွန်း၏ အခန်းတွင် ယွီကွမ်းမှာ အိုကွမ်း နှင့် စကားကောင်းလျက် ရှိပြီး ပြော၍ အားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

ယင်အဲက

“မလေးထိုက်ယုလဲ တို့အဆောင်ကို လိုက်မယ်လို့ ပြောနေတယ်။ နင်လဲ လိုက်ခဲ့ပါလား အိုကွမ်း”

“ကောင်းတယ်၊ လိုက်သွား။ ဒီမှာ နင်ရှိလို့ အပိုပဲ” ဟု ဇူချွန်းက ပြော၏။ ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယု၏ ဇွန်းနှင့်တူ တစ်စုံကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ထုပ်ကာ

“ရှေ့၊ နင့်ကိုလဲ အလုပ်ပေးလိုက်ရမယ်။ ဒီအလုပ်ကို အလျင်လုပ်” ဟုဆိုကာ အိုကွမ်းသို့ ပေးလိုက်၏။

အိုကွမ်းသည် သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ

လိုက်လာခဲ့၏။ မိုးမခကမ်းသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ယင်အဲက နောက်ထပ် မိုးမခကိုင်းများချိုး၏။ ထိုနောက် ယွီကွမ်းအား နံ့သာမှုန့်ထုပ် အပို့ ခိုင်းကာ ပြန်လာခဲ့ရန် ပြောပြီး သူကိုယ်တိုင်မှာမူ ကျောက်ဆောင်တစ်ခု ပေါ်တွင်ထိုင်၍ ပန်းခြင်းရက်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ယွီကွမ်းနှင့် အိုကွမ်း တို့မှာ ယင်အဲ မည်သည့် ပစ္စည်းရက်မည်ကို သိလိုသဖြင့် မသွားသေးဘဲ ယောင်လည်လည် လုပ်နေကြ၏။ ဤတွင် ယင်အဲက

“ညည်းတို့မသွားယင် ငါမရက်တော့ဘူးနော်”

“ငါလဲလိုက်မယ်” ဟု အိုကွမ်းကပြောကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေါက်ကြည်၏ ဂမုန်းရိပ်သာသို့ ထွက်သွားကြ လေ၏။

ထိုစဉ် ဒေါ်ဟို၏ သမီးချွန်ယင်းသည် ရောက်လာကာ ယင်အဲ ရက်နေသည့် ပစ္စည်းကို ကြည့်နေစဉ် ယွီကွမ်းနှင့် အိုကွမ်း တို့လည်း ပြန်ရောက်လာကြ၏။

ချွန်ယင်းက အိုကွမ်းအား ပြောသည်မှာ

“တစ်နေ့က နင် ငါ့အဒေါ်နဲ့ တွေ့တုန်းက နင် ဘာတွေကို မီးရှို့ ပူဇော်နေတာလဲ။ ငါ့အဒေါ်က နင့်ကို တိုင်မယ် လုပ်တော့ သခင်လေး ပေါက်ယုက ဆူလွှတ်လိုက်တယ်လေ။ ဒါနဲ့ မတိုင်ရဲဘဲ ပြန်လာခဲ့ရတယ်လေ။ အဲဒီအကြောင်းကို ငါ့အဒေါ်က ငါ့အမေကို လာပြောတယ်။ နင်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲ တုန်းက ဘာတွေ စကားများလာကြတာလဲ။ ခု ဥယျာဉ်ထဲ ရောက်တာတောင် နင်တို့ ရန်ဖြစ်ကြတာက မပြီးကြသေးဘူးလား။”

အိုကွမ်းက

“ဘယ်မှာ ရန်ဖြစ်ရမှာလဲ။ အဲဒီ မိန်းမကြီးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်တယ်လို့ မရှိဘူး။ အမြဲတမ်း တို့ကိုငြူစူ နေကြတာပဲ။ တခြားဟာတွေ မပြောတော့ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လုံးလုံး တို့ထောက်ပံ့ကြေးတွေကို ဒီမိန်းမကြီးတွေ ခေါင်းပုံဖြတ်ခဲ့ကြတာ။ အားလုံးပေါင်းယင် သူတို့ မိသားစုအားလုံး ကိုတောင် ကျွေးလောက်တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဝယ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပေါ်ကလဲ ယူလိုက်သေးတယ်။ တို့က ပိုက်ဆံကလေးဘာလေး ပေးတဲ့ အခါကျတော့ တို့ကို ဘဝဂ် ရောက်အောင် မြှောက်တယ်။ ဒီလိုလုပ်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ချွန်ယန်းက ပြုံးလိုက်ကာ

“သူက ငါ့အဒေါ် အရင်းအေ့။ ဒီလို အပြင်လူကို ပြောရတာက တော့မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောတော့ ပြောလိုက်ဦးမယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယု ပြောသလိုပဲ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ လက်မထပ်ခင်

အပျိုစင်ဘဝမှာ အဖိုးထိုက်တဲ့ ပုလဲရတနာနဲ့ တူတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေ အကုန်တတ်လာပြီး ပုလဲက အရောင်လဲ ပျောက်သွားပြီး မှိန်သွားတယ်တဲ့။ တဖြည်းဖြည်း အသက်လဲကြီးလာရော အဲဒီပုလဲဟာ ပုလဲ မဟုတ် တော့ဘဲ ငါးမျက်စိ ဖြစ်လာရောတဲ့။ တော်တော်ကောင်းတဲ့ စကား။”

“ဒီစကားဟာ သခင်လေးက အပြောင်အပြက် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် တော်တော်အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်။ ဒီပြင် လူတွေအတွက် ဘယ်လောက် မှန် မမှန်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ငါ့အမေနဲ့ ငါ့အဒေါ်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ ‘အသက်ကြီး လာလေလေ လောဘ ကြီးလေလေ’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ သိပ်မှန်တာပဲ။ အိမ်မှာတုန်းက သူတို့မှာ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ အလုပ် မရှိဘူးလို့ အမြဲတမ်း ညည်းနေကြတာပဲ။ နောက်တော့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ အလုပ်ရတယ်။ ငါလဲ ကံကောင်း ထောက်မလို့ သခင်လေးရဲ့ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာမှာ အလုပ်ရတယ်။ ငါ့လစာအပြင် သူတို့အတွက်က ချည်းပဲ တစ်လ တစ်လကို ငါးရာလောက် ဝင်တယ်။ ဒါလဲ မလောက်သေးဘူးတဲ့။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဇာတ်သမကလေးတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ဆိုပြီး သစ်တော်မွှေးဆောင်ကို ပို့လိုက်တယ်။ ငါ့အဒေါ်က အိုကွမ်းကို မွေးစားတယ်။ ငါ့အမေက ဖန်ကွမ်းကို မွေးစားတယ်။ ခု ဇာတ်သမကလေးတွေကို ဥယျာဉ်ထဲကို ပြောင်းလိုက်တော့ သူတို့မှာ လက်မဲ့ ဖြစ်နေတာပေါ့။ လောဘ ကလဲ ကြီးကြတုန်းပဲလေ။ တော်တော်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။

“တစ်နေ့တုန်းက ဆိုယင် ငါ့အဒေါ်က အိုကွမ်းကို မြည်တွန့်တောက်တီး နေတယ်။ အမေကလဲ ဖန်ကွမ်းနဲ့ စကား များနေတယ်။ ခေါင်းတောင် လျှော်ခွင့်မပေးဘူး။ မနေ့ကတော့ လစာထုတ် ရက်မို့ အမေက ဖန်ကွမ်းရဲ့ လစာထောက်ပံ့ စားရိတ် ထုတ်ရတယ်လေ။ ဒီတော့ ဒီကောင်မ ပိုက်ဆံထဲက ငါဘာမှ မဝယ်ရဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ ခေါင်းမလျှော်ပေ့ စေနဲ့ နင်အလျင်လျှော်လို့ ငါ့ကိုပြောတယ်။ ဒီတော့ ငါစဉ်းစားတယ်။ ငါ ဘယ်အချိန်မဆို ခေါင်းလျှော်လို့ ရတယ်။ ခေါင်းလျှော်ချင်တယ် ဆိုယင် မာလာ့ဆီက တောင်းတောင်း၊ ချင်ဝမ်းတို့၊ ရှေ့ယွေ့ တို့ဆီကပဲ တောင်းတောင်း အချိန်မရွေး ရနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ငါဘာဖြစ်လို့ လျှော်စရာလိုသလဲ။ ဒါပေမယ့် ငါမလျှော်တော့ ငါ့အမေက ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ။ ငါ့ညီမလေး ရှောက်ချူကိုခေါ်ပြီး ဖန်ကွမ်းအလျင် လျှော်ခိုင်းတယ် တော်ရေ။ ဒီတင် ဖန်ကွမ်းနဲ့ စကားများကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါ့အမေက မျက်နှာလုပ်ချင်တော့ သခင်လေးပေါက်ယုရဲ့ ဟင်းချိုကို အတင်းလုပြီး ဝင်မှုတ်ပေးမယ် လုပ်တယ် လေ။ ငါ့ဖြင့် ရယ်လိုက်ရတာ အူတွေကို နာနေတာပဲ။

“ဒီဥယျာဉ်ထဲ ရောက်လာခါစတုန်းကလဲ ငါကအမေ့ကို ဥယျာဉ်ထဲမှာ

လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းတွေကို ပြောပြ တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါသိပါတယ်တဲ့။ ငါ့ကိုလာပြီး ဆရာ မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ သူလုပ်ပုံနဲ့ ဆိုယင် ငါပဲ အရှက်ကွဲမှာ။ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်ထဲမှာ လူတွေများများ မရှိတဲ့အချိန်မို့လို့ တော်သေးတာပေါ့။ ပြီးတော့ ရှိတဲ့လူကလဲ ငါ့အမေမှန်း မသိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ လူတွေကလဲရှိ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့အမေမှန်းလဲ လူတွေက သိကြတယ်ဆိုယင် ငါ့အမေ လုပ်တာနဲ့ ငါပါ အရှက်ကွဲရချည်ရဲ့။

“ခု ညည်းတို့က ဒီနားမှာ လာပြီးကစားနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကို ငါ့အဒေါ်မြင်ယင် ဘယ်လောက်များ ပြောလိုက် ဆိုလိုက်မလဲ မသိဘူး။ သူက ဒီနေရာကို ကြီးကြပ်နေရတဲ့သူ မဟုတ်လား။ စည်းကမ်းကလဲ တင်းကျပ်သလား မမေးနဲ့၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ကျနေတာပဲ။ ဒီရောက်တာနဲ့ မနက်အစောကြီးထ၊ အိပ်တော့လဲ ညဉ့်နက်မှအိပ်ပြီး ဒီနေရာကို စောင့်ကြပ်နေတာ။ တို့တစ်တွေ အလုပ်မှ လုပ်ကြရဲ့လား၊ စည်းကမ်းတကျမှ နေကြရဲ့လား၊ ဘာများ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ကြသလဲ ဆိုတာကို မျက်လုံးကို ဒေါက်ထောက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတာ။ ခု အမေရော သူရော ဒီကိုရောက် လာတယ် ဆိုတော့ သူတို့စောင့်ကြည့်နေပုံများ မမေးနဲ့တော့။ မြက်ကလေး တစ်ပင်တောင် မတို့ရဘူး။ ခု ညည်းတို့က ဒီမှာလာပြီး မိုးမခရွက်တွေခူး၊ ပန်းတွေခူး လုပ်နေကြတော့ သူတို့သိယင် မိုးမီးလောင်မှာ။ ဒီတော့ မရွေ့ချောတို့ မြန်မြန်လစ်ကြ၊ ဒီနားမှာမနေကြနဲ့”

ယင်အဲက -

“တခြားလူတွေ ခူးခွင့်မရပေမယ့် ငါတော့ ခူးခွင့်ရတယ်လေ။ အဆောင်တွေကို မြေတွေခွဲပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ အဆောင်တိုင်းမှာ သူ့ဝေစုကို သူ သုံးပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ စားစရာတွေကိုလဲ ကိုယ့်ဝေစုနဲ့ကိုယ်ရတယ်။ ပန်းပွင့်တွေကိုလဲ ကိုယ့်ဝေစုအရ အချိုးကျ သုံးပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ဥပမာ ပန်းခူးတဲ့ ကိစ္စဆိုပါတော့၊ ကိုယ့်ခြံထဲက ထွက်တဲ့ပန်းကို ဒီအဆောင် မှာရှိတဲ့ သခင်မတွေ အစေတော်တွေ ပန်ဖို့အပြင် ပန်းအိုးစိုက်ဖို့အထိ ခူးနိုင်တယ်။ ပန်းပွင့် မပို့ပါနဲ့လို့ ပြောတာ တို့ အဆောင်က သခင်မလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သူလိုယင် တောင်းမယ်လို့ ပြောထားပေမယ့် တစ်ခါမှ ပန်းပို့ပေးပါလို့ မတောင်းဖူးဘူး။ တို့အဆောင်က တစ်ခါမှ မတောင်းတာ။ ဒီတစ်ခါ ငါ ပန်းလေး နည်းနည်းခူးတာကို ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် ချွန်ယန်း၏အဒေါ်သည်
ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်၍ ခြံကို လှည့်လည်စစ်ဆေးရင်း သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ယင်အဲနှင့် ချွန်ယန်းတို့က သူ့အား ထိုင်ရန် ပြောကြသေး၏။ ဤတွင် အိုကွမ်းနှင့် အခြား မိန်းကလေးများ လက်ထဲတွင် မိုးမခ ပန်းခြင်းကလေးများ၊ ပန်းပွင့်များကို မြင်လိုက်လေပြီ။ ချွန်ယန်း၏ အဒေါ်သည်

သူတို့ကို မကျေနပ်သော်လည်း ပန်းခြင်းတောင်းရက်နေသည့် ယင်အဲကို မည်သို့မျှ မပြောရဲသည့်အတွက် သူတူမ ဖြစ်သူ ချွန်ယန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ညည်းကို ခြံကိုစောင့်ကြည့်ပါလို့ ပြောတာ။ ညည်းကပါ အဆောင်ကိုမပြန်ဘဲ ဒီလာပြီး ကမြင်းကြော ထနေ တယ်ပေါ့။ သခင်မတွေက ခေါ်ယင် ငါ့ကိစ္စတွေ လုပ်နေရတယ်လို့ ညည်းအကြောင်းပြပြီး သက်သက်မယ့် ငါ့ကို ခုတုံး လုပ်နေတာပေါ့ ဟုတ်စ”

ချွန်ယန်းက

“အဒေါ်ပဲ လျှောက်ကြည့်ခိုင်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ခုတစ်ခါ သခင်မလေးတွေခေါ်ယင် မရှိကောင်းလား ဘာလားဆိုပြီး အပြစ်တင်နေပြန်ပြီ။ လူတစ်ကိုယ်တည်းကို ဆယ်ကိုယ် ခွဲထားနိုင်ဘူး အဒေါ်”

ယင်အဲက ရယ်လိုက်ရင်း

“အဒေါ်ကိုပြောရဦးမယ်။ ခု သူကိုယ်တိုင် မိုးမခကိုင်းတွေကို ခြွေပြီး ခြင်းတောင်းရက်ခိုင်းလို့ ရက်ပေးနေရတာ ရှင့်။ ကျွန်မက သွားခိုင်းတာလဲ မသွားဘူး”

ချွန်ယန်းက

“ဟေ့ကောင်မ၊ မနောက်နဲ့အေ။ ငါ့အဒေါ်က နောက်တာတွေ ဘာတွေသိမှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ထင်သွားမှာ”

သို့တိုင်အောင် ချွန်ယန်း၏အဒေါ်မှာ ခပ်ထုံထုံဖြစ်ပြီး အသက်အရွယ် ကြီးပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် လောကကြီးတွင် ပိုက်ဆံမှအပ အခြား ဘာကိုမျှလည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ချေ။ အခြားသူများအားလည်း ညာတာထောက်ထား ရမှန်း မသိချေ။ စိတ်ဆိုးလျက် ရှိသည့်တိုင် အကြောင်းရှာမရဘဲ ဖြစ်နေရာ ယခု ယင်အဲက ထိုသို့ နောက်ပြောင် ပြောလိုက်သည့် အခါတွင်ကား အကြောင်းပြချက် ရသွားခဲ့လေပြီ။ ဤတွင် အဒေါ်သည် အသက်ကြီးသည်ကို အခွင့် ကောင်း ယူကာ တူမဖြစ်သူ ချွန်ယန်းအား ကြိမ်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်လေ၏။

“ခွေးစုတ်မ၊ ပြန်ပြောဦးဟဲ့။ နင့်အမေကလဲ နင့်ကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ခု ပြန်ပြောဦးဟဲ့”

ချွန်ယန်းသည် နာလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက်သဖြင့် ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“အစ်မယင်အဲက နောက်ပြောနေတာရှင့်။ ဒါကို အဒေါ်က အဟုတ်ထင်ပြီး ကျွန်မကိုရိုက်တာ။ အမေက ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့

စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ ဘာစိတ်ဆိုးစရာ လုပ်လို့လဲ။ ကျွန်မက သူ့ရေကို ရေနွေးကျိုပစ်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ပန်းကန် ခွက်ယောက်ကို မီးရှို့ပစ်လို့လား။ ကျွန်မ ဘာမှမှ မလုပ်ဘဲ”

ယင်အဲသည် မိမိနောက်ပြောင်သည့် စကားကြောင့် မိန်းမကြီး စိတ်ဆိုးသွားသည်ကို သိလိုက်သဖြင့် လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ

“ကျွန်မက နောက်တာပါ အဒေါ်ရယ်။ အဒေါ်က ခုလိုရိုက်တော့ ကျွန်မလဲ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဖယ်ပါ။ ကျုပ်တို့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စထဲ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့။ ညည်းတို့ ရှိနေတာနဲ့ ငါ့တူမကို ငါမရိုက်ရ တော့ဘူးလား”

ယင်အဲမှာ သူတောင်းပန်ပါလျက် မိန်းမကြီးမှာ မချေမငံ ပြန်ပြောသည့်အတွက် စိတ်တိုသွားကာ မျက်နှာနီရဲ လာခဲ့လေပြီ။ ဤတွင် ယင်အဲက တမင်လုပ်၍ ရယ်လိုက်ကာ

“ရှင်တူမကို ရိုက်ချင်ယင် ရှင်ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရိုက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနောက်လိုက်မှ ရိုက်တာကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒီလို ဆိုယင်လဲ သဘောပေါ့”

ယင်အဲသည် ထိုသို့ပြောကာ ပြန်၍ထိုင်ပြီးနောက် ပန်းခြင်းတောင်းကလေးကို ရက်နေ၏။ ထိုစဉ်တွင် ချွန်ယန်း၏ အမေသည် သူ့သမီးကို ရှာရန် အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။

“ဟဲ့ ရေခပ်ချည် ဆိုတာ ဘယ်သွားနေတာလဲ။ ဒီနားမှာလာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဤတွင် သူ့အဒေါ်က

“ဟောဒီမှာ အစ်မကြီးသမီးကို လာကြည့်ဦး။ ကျွန်မကိုတောင် ကလန်ကဆန် လုပ်နေတယ်”

ဤတွင် ချွန်ယန်း၏အမေက

“ကိုယ့်အမေ စကားကို နားမထောင်ချင် နေပါအေ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အဒေါ်ကို မလေးမစား လုပ်လို့တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ယင်အဲက အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြရန် ကြိုးစားသည့်တိုင် ချွန်ယန်း၏ အဒေါ်က ကြားဝင်မခံဘဲ ပြောနေလေ၏။ အဒေါ်သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရှိ ပန်းခြင်းတောင်းကလေးကို လက်ညှိုးထိုးကာ

“ကြည့်စမ်းပါဦး အစ်မရယ်။ အစ်မကြီးရဲ့သမီးက ကလေးလေး မို့လို့လား။ ခုတော့ ကလေးလို ကစားနေတယ်။ တခြားက ခေါ်ချင်တဲ့ဟာတွေ

ခေါ်လာပြီး ဒီခြံထဲက ပန်းပွင့်တွေကို လျှောက်ခူးခွင့်ပြုတော့ ကျွန်မ ဘာပြောရတော့မှာလဲ”

ချွန်ယန်း၏ အမေမှာလည်း မနွေက ဖုန်ကွမ်းနှင့် စကားများသည့် ကိစ္စကို အခဲမကျေ ဖြစ်လျက် ရှိရသည့်အထဲတွင် ချွန်ယန်းက ကလန်ကဆန် လုပ်နေသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ပို၍ ဒေါသထွက်လာလေ၏။ ချွန်ယန်း၏အမေသည် အနီးသို့တိုးလာကာ နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်ရင်း

“အပျက်မ။ အထက်တန်းစားအိမ်တွေ ရောက်လို့ ဘာမှမကြာသေးဘူး အကျင့်ယုတ်တွေ ကျင့်ကုန်ပြီ။ နင့်ကို သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းပေးရမယ်။ မွေးစားသမီးကို မနိုင်ပေမယ့် နင့်ကိုတော့ ငါ နိုင်အောင် ထိန်းရမယ်ဟဲ့ ကောင်မ ရဲ့။ ငါက မွေးထားတဲ့ ကောင်မကို ငါက ပြန်ကြောက်နေရဦး မှာလားဟင်။ အရပ်ပျက်မတွေလို ဒီလောက်တောင် ကမြင်း ချင်ယင်လဲ ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ အစေတော် လုပ်နေသေးသလဲ။ အပြင်ထွက်ပြီး ကမြင်းကြပါတော့လား။ တကတဲတော် ဒီလောက် ကမြင်းရတယ် လို့ပဲ။ အရှက်နည်းနည်းမှ မရှိကြတော့ဘူးလား။”

ချွန်ယန်း၏ အမေသည် ကျောက်ဆောင်အနီးတွင် ချထားသည့် မိုးမခကိုင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ ချွန်ယန်း၏ မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်ရင်း

“ကြည့်စမ်းပါဦး။ သစ်ကိုင်းနုနုကလေးတွေချိုးပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ညည်းတို့အမေဟာ လုပ်နေကြ တာလား။”

ယင်အဲက

“ဒီပန်းခြင်းတောင်း ရက်တာက ကျွန်မတို့ ရက်တာပါ။ ‘ပိုးစာပင် ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မရိုးပင်ကို မဆဲပါနဲ့’ ”

ချွန်ယန်း၏ အမေသည် နေရာတကာတွင် သူ့ထက် ဩဇာအာဏာ ရှိသော အဆင့်မြင့်အစေတော်များ ဖြစ်သည့် မာလာ၊ ချင်ဝမ်း စသည်တို့ကို မနာလိုဝန်တိုနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဤတွင် ထိုအစေတော်များကို မနိုင်တိုင်း အခြားသူများ အပေါ်တွင် ဖိ၍ မာန်မဲလေ့ရှိ၏။ ယခုတစ်ဖန် သူ့ညီမနှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့သည့် အိုကွမ်းကို မြင်ရသည့်အခါတွင် မီးပုံပေါ်တွင် ဆီကျသကဲ့သို့ ဒေါသသည် ပိုမို တောက်လောင် လာခဲ့ပြန်လေပြီ။

ချွန်ယန်းမှာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ပြန်သွားလေ၏။ ချွန်ယန်း ငိုလာသည်ကို မြင်လျှင် သူ့ထက် အဆင့်မြင့်သည့် အစေတော်ဖြစ်သော ချင်ဝမ်း တွေ့သွားကာ မေးလား မြန်းလား လုပ်မည်စိုးသည့် အတွက် ချွန်ယန်း၏ အမေသည် ပျာယိုးပျာယာဖြင့်

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ပြန်လာခဲ့ဦး။ နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်”

သို့ရာတွင် ချွန်ယန်းမှာ ဆက်သွားလျက်ရှိ၏။ အမေသည် နောက်မှ အတင်းလိုက်ခေါ်၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်၍ နောက်မှ သူ့အမေ လိုက်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ချွန်ယန်းသည် အတင်းပြေးလေ၏။ သည်နောက်မှ လိုက်ရင်း ရေညှိပေါ်တွင် ချော်လဲသွားလေရာ မိန်းကလေး သုံးယောက်သည် သူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်နေကြလေ၏။

ယင်အဲလည်း သူတို့မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်ကို ချဉ်ချဉ်ရှိသဖြင့် ရက်ထားသော တောင်းများနှင့် ပန်းပွင့်များကို စမ်းချောင်းထဲသို့ လွှင့်ပစ်ကြချလိုက်ကာ အဆောင်သို့ပြန်လာခဲ့လေရာ ချွန်ယန်းအဒေါ်မှာ တတွတ်တွတ် ကျိန်ဆဲကျန်ရစ် ခဲ့လေ၏။

“ပန်းပွင့်တွေကို အလကားလွှင့်ပစ် ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ကောင်မ။ မိုးကြိုးပစ်လို့ သေပါစေတော်”

ထို့နောက် အခြား အဆောင်များသို့ ပေးရန် ပန်းများကို ယူ၍ ထွက်သွားလေ၏။

နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဝင်းထဲသို့ ပြေးလာသော ချွန်ယန်းသည် ထိုက်ယုထံသို့ ထွက်သွားရန် အပြင်သို့ ထွက်လာသည့် မာလာနှင့် ပက်ပင်း တိုးနေလေ၏။ ချွန်ယန်းသည် မာလာ၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ

“အစ်မ အစ်မ။ ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး။ အမေရယ် ကျွန်မကို လိုက်ရိုက်နေပြန်ပြီ”

နောက်မှ လိုက်လာသော ချွန်ယန်း၏အမေကို မြင်သည့်အခါတွင်

“ဒီမှာ အဒေါ်။ မလွန်လွန်းဘူးလား။ မနေ့က မွေးစားသမီးကို ရိုက်တယ်။ ဒီနေ့ကျတော့လဲ သမီးအရင်းကို ရိုက်ပြန်ပြီ။ ဘာလဲ၊ ရှင့်မှာ သမီးတွေ ဘယ်လောက်များတယ် ဆိုတာ ကြားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီဥယျာဉ်ထဲက စည်းကမ်းတွေကို မသိလို့လား။”

မကြာမီကမှ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်လာသည့် ထိုမိန်းမသည် မာလာအား ခပ်ထုံထုံ၊ ခပ်ထိုင်းထိုင်း သဘော ကောင်းသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟု ထင်သဖြင့်

“ညည်းမသိပါဘူးအေ။ မသိဘဲနဲ့ တို့အထဲကို ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့။ ကောင်မလေးတွေကို ညည်းပဲ ဖျက်ဆီးနေတာပဲ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ”

မိန်းမကြီးသည် ချွန်ယန်းကိုနောက်မှ လိုက်ရိုက်နေလေ၏။ မာလာသည် ဝင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ ပန်းသီး ချဉ်ပင်အောက်တွင် လက်ကိုင်ပဝါ လှမ်းနေသည့် ရှေ့ ယွေ့ သည် ဆူဆူညံညံအသံကို ကြားသဖြင့်

ရောက်လာကာ

“ဟဲ့ ချန်ယန်း။ သွား၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ဟိုကိုပြေး” ဟု ဆိုကာ မေးငဲ့၍ ပြလိုက်လေရာ ချန်ယန်းလည်း သဘောပေါက်သွားကာ ပေါက်ယု အဆောင်ဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။

ရှေ့ယွေ့က ချန်ယန်း၏အမေအား ရပ်တန့်၍

“ဒီလောက်လဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့လေ။ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ”

ချန်ယန်းမှာ ပေါက်ယုအဆောင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက သူ့လက်ကို ကိုင်ဆွဲထားကာ

“မကြောက်ပါနဲ့။ ငါရှိပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ချန်ယန်း က မိမိနှင့် ယင်အဲတို့ တစ်သိုက် ပန်းခြင်းတောင်းရက်နေစဉ် အမေရောက်လာပြီး ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်ကြောင်းကို မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် တိုင်တန်းလေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုက

“နင်ကကော ဘာဖြစ်လို့ မကာကွယ်တာလဲ” ဟု ပေါက်ယုက ရှေ့ယွေ့ကိုပြော၏။

ရှေ့ယွေ့က

“သူတို့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကို ဝင်မရှုပ်နဲ့လို့ ပြောတာကိုလဲ အပြစ်မတင်နဲ့ဦးလေ သခင်လေးရဲ့။ အကြောင်းအကျိုး ကို မသိရယင် ကျွန်မတို့မှာ သားအမိတွေကြားထဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ခိုင်းမှ ရမှာ။ သူ့ဆိုင်ရာကိုခေါ်မှ ဒီမိန်းမကြီးတွေကို ဆုံးမလို့ရမှာ။ ကျွန်မတို့က ဝင်ပြောနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သွား၊ ပင်အဲကို သွားခေါ် ချည်စမ်း။ ပင်အဲ မအားလို့ရှိယင် မလေး ထိုက်ယုကို ခေါ်ခွဲ”

အစေတော်မလေး တစ်ယောက်က သွားခေါ်နေစဉ် အခိုင်းမိန်းမကြီးများသည် ချန်ယန်း၏အမေ ဟို၏ အနားသို့ ဝိုင်းအုံလာကြကာ

“သွားသွား၊ အဒေါ်။ ကောင်မလေးကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ဟိုအစ်မတွေ ဆီကို သွားပြော။ အစ်မပင်အဲ လိုက်လာယင် ရှင် ဒုက္ခရောက်နေလိမ့်မယ်။”

“အစ်မပင်အဲ မကလို့ ဘယ်သူပဲ လာလာအေ။ ငါက ဘာမတရားသဖြင့် လုပ်လို့လဲ။ ကိုယ့်သမီး ကိုယ်ဆုံးမတာ မဆုံးမရတော့ဘူး တဲ့လား” ဟု ချန်ယန်း၏အမေက ပြောလေ၏။

“အစ်မပင်အဲဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သိရဲ့လား။ သူက သခင်လေး ကျိလျှံအိမ်က အစေတော်ကြပ်ရှင်။ ဟိုက စိတ်ကောင်း ရှိနေတုန်းဆိုယင် အရေးမကြီးဘူး။ စိတ်ဆိုးနေတုန်း ဆိုယင် ရှင်တော့၊ ရှင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

ထိုစဉ် အခေါ်လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော်မကလေး ပြန်ရောက်လာကာ

“အစ်မပင်အဲက သိပ်အလုပ်များနေတယ်ရှင့်။ ကျွန်မကပြောပြတော့ ဒီလိုဆိုယင် သူ့ကိုထုတ်ပစ်လိုက်တော့တဲ့။ ပြီးတော့ လင်ချီရှောက် မိန်းမကိုခေါ်ပြီး သူ့ကို အရှေ့တံခါးဝမှာ ကြိမ်အချက်လေးဆယ် အရိုက်ခိုင်းလိုက်တဲ့”

ဒေါ်ဟိုသည် အလုပ်ထုတ်ခံရမည်ကို ကြောက်သဖြင့် သူ့ကိုကယ်ရန် မာလာနှင့်ရှေ့ယွေ့တို့ကို တောင်းပန်လေ၏။

“အပြင်မှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ မလွယ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မက မုဆိုးမပါ။ ဒီမှာသစ္စာရှိရှိ အလုပ်လုပ်ပြီး ကျွန်မ မိသားစု ကို ထောက်ပံ့နေရတာပါ။ အလုပ်က ထုတ်ပစ်တယ် ဆိုယင် ကျွန်မမှာ စားဖို့သောက်ဖို့ သိပ်ခက်ပါတယ်။

မာလာက စိတ်ဆိုးလျက် ရှိရာမှ

“ဘာလဲ၊ ရှင်က ဒီစံအိမ်မှာတော့ နေချင်တယ်။ စည်းကမ်းကိုတော့ မလိုက်နာချင်ဘူး။ ရှင်ရိုက်ချင်တဲ့သူကို ရိုက်မယ်ပေါ့။ ဘယ်လိုဟာတွေနဲ့များ လာတွေ့ရသလဲ မသိပါဘူးတော်။ ရှင်တို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်တာတွေကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေယင် ကျွန်မတို့ကို လူတွေဝိုင်းရယ်မှာ ပေါ့ရှင်”

ချင်ဝမ်းက

“သူပြောတာတွေ နားထောင်မနေပါနဲ့။ အထုပ်ပြင်ခိုင်းပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ ငြင်းခုံနေဖို့ အချိန်မရဘူး”

“သနားကြပါ တူမတို့ရယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မမှားပါတယ်။ နောက်တစ်ခါဆိုယင် တူမတို့ ပြောတာကို နာခံပါမယ်။ သမီးရယ်၊ အမေ့ကို ကြည့်ပြောပေးပါဦး။ ညည်းကို ရိုက်ချင်လို့ ရိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေစိတ်ဆိုးလို့ ရိုက်မိတာပါ။ အခုတော့ အမေ ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မယ်”

ပေါက်ယုမှာ မိန်းမကြီးကို သနားသွားသည့်အတွက် နေခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင် နောက်ဒါမျိုးမဖြစ်စေနဲ့”

ဒေါ်ဟိုသည် အားလုံးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုစဉ် ပင်အဲရောက်လာပြီး အကျိုး အကြောင်းကို မေးလေ၏။-

“ပြီးသွားပါပြီ ပင်အဲရယ်။ မေ့လိုက်ပါတော့” ဟု မာလာက ပြော၏။

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်၏။

“အေးလေ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်တော့

ဒုက္ခငြိမ်းတာပေါ့။ ခု သခင်မလေး မရှိတုန်းမှာ ရန်ဖြစ်လိုက်ကြကာ အဆောင်တိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်သံချည်းပဲ ကြားနေရတာပဲ။ ရန်ပွဲတစ်ပွဲ မစဲသေးဘူး၊ နောက်တစ်ပွဲ ပေါ်လာ ပြန်ရော။ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်တောင် မသိတော့ပါဘူး။”

“တို့အဆောင်မှာပဲ ဖြစ်တယ် အောက်မေ့နေတာ။ တခြားအဆောင်တွေမှာ ဖြစ်တာတော့ မသိပါကလား။” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။

“ညည်းနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူးအေ။ ငါကတော့ ရန်ဖြစ်တိုင်း မမယုကို စာရင်းလုပ်ပြီး တိုင်ထားတယ်။ သုံးလေးရက် အတွင်း ဖြစ်တဲ့ ရန်ပွဲတွေမှာ ရန်ပွဲကြီးက ရှစ်ပွဲကိုးပွဲလောက် ရှိတယ်။ ညည်းတို့ ရန်ပွဲကလေး ဘာမှဖြစ်လောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီထက် ကြီးကျယ်ပြီး ဒီထက် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ရန်ပွဲတွေ ရှိသေးတယ်”

မာလာက မည်သည့် ရန်ပွဲတွေနည်းဟု မေးလေ၏။ ပင်အဲ၏အဖြေ ကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်၍ဖတ်ပါလေ။

နှင်းဆီနံ့သာမှုန့်ကို စံပယ်နံ့သာမှုန့်ဖြင့် အစားထိုးခြင်း။

နှင်းဆီနံ့ဖျော်ရည်ကို သစ်ခွနံ့ဖျော်ရည်ဖြင့် အလျော်ပေးခြင်း။

မည်သည့်ရန်ပွဲတွေ ဖြစ်သေးသနည်းဟု မာလာက ပင်အဲကို မေးလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ဖြစ်လိုက်ကြတာမှ ဒါမျိုးကို ကြားတောင်ကြားဖူး
ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်နေ့လောက်ကျမှ ပြောမယ်။ ခုတော့
မပြောအားသေးဘူး၊ ငါ့မှာကိစ္စတွေ တစ်ပုံကြီး။ ပြဿနာတွေ ရှင်းစရာ
ကျန်သေးတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် လီဝမ်းထံမှ လွတ်လိုက်သည့် အစေတော်
တစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

“အစ်မပင်အဲ ရှိသလား။ သခင်မလေး လီဝမ်းက စောင့်နေတယ်၊
မြန်မြန် လာခဲ့စမ်းပါတဲ့”

“လာပြီဟေ့၊ လာပြီ” ဟု ဆိုကာ ပင်အဲလည်း ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်သွားလေ၏။

မာလာနှင့် သူတို့တစ်သိုက် သူ့ကို ကြည့်၍ ရယ်ရင်း

“သူ့သခင်မ မလေးငှက်မယ်က နေထိုင် မကောင်းတော့
သူပွဲတောင်းခံနေရတာပေါ့။ သူ့မှာ ယားလို့တောင် မကုတ်အားဘူး”

ပင်အဲ ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက ချွန်ယန်းအား

“သွား၊ နင့်အမေကို ခေါ်ပြီး မလေးပေါက်ကြည် အဆောင်ကို
သွားပြီးတော့ ယင်အဲကို သွားတောင်းပန်ယင် ကောင်းမယ်။ နို့မို့ယင် ယင်အဲ
စိတ်ဆိုးနေလိမ့်ဦးမယ်”

ချွန်ယန်းက သွားပြောမည်ဟုဆိုကာ သူ့အမေနှင့် အပြင်သို့
ထွက်သွားစဉ် ပေါက်ယုက ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍

“ယင်အဲကို တောင်းပန်တဲ့အခါမှာ မလေးပေါက်ကြည် ရှေ့မှာ
ဒီစကားတွေ သွားပြောမနေနဲ့နော်။ ယင်အဲ အဆူခံ နေရဦးမယ်”

ချွန်ယန်းတို့ သားအမိသည် ဟုတ်ကဲ့ ဟုဆိုကာ စကားတပြောပြောဖြင့်
လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“အမေ့ကို ကျွန်မ ခဏခဏပြောသားပဲ။ အမေက ကျွန်မ ပြောတာကို ယုံမှမယုံဘဲကိုး။ ဘာဖြစ်လို့ ရာဇဝတ်အိုး ကို တုတ်နဲ့ ထိုးချင်ရတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်အေ၊ ညည်းပြောတာ မှန်ပါတယ် ကောင်မရဲ့။ “အတွေ့အကြုံကနေ သင်ခန်းစာယူ” ဆိုတဲ့ စကားပုံ လိုပေါ့။ ခုတော့ ငါ နားလည်ပါပြီ၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ်နေပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သာလုပ်ယင် ဒီမှာအမေ အဖို့ အများကြီး အကျိုးထူးနိုင်တယ်။ အမေ့ကို ကျွန်မ တစ်ခုပဲပြောမယ်၊ ခုဆိုယင် သခင်လေးပေါက်ယုက ဒီအလုပ်လုပ်နေတဲ့ အစေတော် တွေကို မိဘတွေဆီကို ပြန်ပို့ဖို့ မယ်မယ်ကို ပြောဖို့ စီစဉ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား။ တကယ်ပြောမလို့ တဲ့လား” ဟု အမေက စိတ်အား ထက်သန်စွာမေး၏။

“တကယ်ပြောတာပါ အမေရဲ့။ အမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောမှာလဲ”

“သာဓုပါတော်။ သာဓုပါ”

ဂမုန်းမြိုင် ရိပ်သာသို့ ရောက်သွားသည့် အခါ၌ ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယုနှင့် ဒေါ်လေးဆွေတို့သည် ထမင်းစား နေကြလေ၏။ ယင်အဲမှာ ရေနွေးကျိုလျက်ရှိသဖြင့် သူတို့သည် ယင်အဲဆီသို့လာခဲ့ကြ၏။

ချွန်ယန်း၏ အမေက အောက်ကျို့သောအမူအရာဖြင့်

“စောစောက အဒေါ်ပြောတာ မှားပါတယ်ကွယ်။ အဒေါ်ကို ဗွေမယူပါနဲ့။ ခု တူမကို တောင်းပန်ရအောင် လာတာပါ”

ယင်အဲကပြုံးလျက် သူတို့အား နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်တိုက်၏။ သို့ရာတွင် မိမိတို့မှာ အလုပ် ရှိသေးသဖြင့် ပြန်ဦးမည်ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်လာကြစဉ် ယွီကွမ်းသည် သူတို့ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာ လေ၏။

“အဒေါ်၊ အဒေါ်၊ အစ်မလေး ခဏ အစ်မ၊ ခဏနေကြပါဦး။”

အနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို ပေးကာ ထိုအထုပ်မှာ နှင်းဆီနံ့သာမှုန့် ဖြစ်ပြီး ဖန်ကွမ်းကို ပေးလိုက်စေလို ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

ချွန်ယန်းက ရယ်လိုက်လျက်

“ညည်းတို့ဟာ ကလေးဆန်တုန်းပဲနော်။ တို့အဆောင်မှာ ဒီလို နံ့သာမှုန့်မျိုး မရှိဘူး ထင်လို့ပေးတာလား”

ယွီကွမ်းက

“အဲဒီမှာရတာလဲ ရတာပေါ့ အစ်မရယ်။ ဒါက ကျွန်မက လက်ဆောင်ပေးတာပါ။ ဒါလေးကိုတော့ ယူသွားပေးပါ”

ချွန်ယန်းသည် ထိုအထုပ်ကို ယူလာခဲ့၏။ သူတို့သားအမိ အဆောင်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုထံ သို့ ကျီဟုန်နှင့် ကျီဆုံတို့ အလည် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ဝင်သွားပြီး ပေးမယ် အမေ။ အမေဒီက စောင့်ပါ” ဟု ချွန်ယန်းကပြော၏။

အမေမှာ ယခုအချိန်တွင် ချွန်ယန်း၏ ဩဇာအောက်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ဘာမျှမပြောသာ တော့ဘဲ အပြင်တွင်သာ နေရစ်ခဲ့၏။

ချွန်ယန်း ပြန်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ပေါက်ယုသည် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ရာ ချွန်ယန်းလည်း အခြေအနေ ကို ရိပ်မိသည့်အတွက် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ အသာပင် နေလိုက်၏။ ချွန်ယန်းသည် ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာမျှ ရပ်နေ ကာ ဖန်ကွမ်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ရန် မျက်ရိပ်ပြ၍ ခေါ်လာခဲ့ပြီး အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် ယွီကွမ်းက နံ့သာမှုန့်ထုပ် ပေးလိုက်ကြောင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကျီဟုန်၊ ကျီဆုန်တို့နှင့် စကားပြောစရာမရှိတော့ သည်တွင် အထုပ်ကိုကိုင်၍ ဝင်လာသော ဖန်ကွမ်းကို မြင်လိုက်သဖြင့် မည်သည့် အထုပ်နည်းဟု မေး၏။ ဤတွင် ဖန်ကွမ်းကလည်း နွေတွင် မိတ်ပေါက်သဖြင့် လိမ်းသည့် နှင်းဆီနံ့သာမှုန့် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ အထုပ်ကို ပြလိုက်၏။

“ဒီလောက် အမှတ်တရရှိတာ တော်သားပဲ” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

ထိုစကားကို ကျီဟုန်ကြားလျှင် ကျီဟုန်သည် သူတို့အထုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အထုပ်မှ မွေးထုံသော အနံ့ ရသည်တွင် ဖိနပ်ရှည်ကြားထဲတွင် ညှပ်ထားသည့် စက္ကူတစ်ရွက်ကို ကုန်း၍ ဆွဲယူလိုက်လျက်

“ကျွန်တော့်ကိုလဲ တစ်ဝက်လောက် ပေးပါလား အစ်ကို”

ပေါက်ယုက ပေးမည်ပြုသော်လည်း ဖန်ကွမ်းမှာ ယွီကွမ်းက အမှတ်တရ ပေးလိုက်သည့်ပစ္စည်းကို ကျီဟုန်အား မပေးချင်သဖြင့်

“သခင်လေး ဒီအမှုန့်ကို မယူပါနဲ့၊ တခြားအမှုန့် သခင်လေးကို ပေးပါ့မယ်”

ပေါက်ယုက အလိုက်တသိဖြင့် အထုပ်ကို ပြန်ထုပ်လိုက်ပြီးနောက်

“ဒါဖြင့်လဲ အဲဒီနံ့သာမှုန့်ကို သွားယူချည်”

ဖန်ကွမ်းသည် နှင်းဆီနံ့သာမှုန့်ထုပ်ကို ယူလာခဲ့၍ သိမ်းပြီးနောက် သူ့အံ့ဆွဲထဲမှ နံ့သာမှုန့်ထုပ်ဘူးကို ယူလေ၏။ ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဘူးထဲတွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟင်၊ မနက်ကတင် ဒီဘူးထဲမှာ နံ့သာမှုန့်တွေ ရှိသေးတယ်၊ ခု ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်” ဟု တွေးနေလေ၏။ အခြားသော အစေတော်များကို မေးကြည့်သောအခါ သူတို့လည်း ဘာမျှမသိချေ။

ရှေ့ယွေ့ က

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးတကြီး ရှာနေရတာလဲအေ။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့နံ့သာမှုန့် ကုန်လို့ ကောက်လိမ်း သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ တခြားနံ့သာမှုန့် တစ်မျိုးမျိုးကို ပေးလိုက်ပေါ့။ သူတို့ ဘာခွဲခြားတတ်တာ မှတ်လို့။ ပေးမှာဖြင့် အဲဒီသခင်လေးတွေကို မြန်မြန်သွားပေး ချည်စမ်းပါ။ သူတို့ပြန်ယင် တို့ ထမင်းလေးဘာလေး စားရဦးမယ်”

သို့ဖြင့် ချန်ယန်းသည် စံပယ်နံ့သာမှုန့်ကို ထုပ်လာခဲ့ကာ ကျီဟုန်ကိုပေး၏။ ချန်ယန်းသည် နံ့သာမှုန့်ထုပ်ကို ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။ ကျီဟုန်လည်း နံ့သာမှုန့်ထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ အိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီး နှုတ်ဆက် ပြန်သွားလေ၏။

ကျီဟုန်သည် ကျီချိန်နှင့် သခင်မဝမ်တို့ စံအိမ်တွင် မရှိသည့် တစ်ချိန်လုံး ကျောင်းမှန်မှန် မတက်ဘဲ ကျောင်းပြေးလျက် ရှိ၏။ ကျီဟုန်သည် အထုပ်ကို ဆွေ့ယွန်သို့ ပေးရန် လိုက်ရှာရာ သူ့မိခင်ဖြစ်သူ အမြှောင်မယား ချောနှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျီဟုန်က ဝင်းထိန်သွားအောင် ပြီးလိုက်လျက်

“နင့်မျက်နှာကို လိမ်းဖို့ နံ့သာမှုန့် ကောင်းကောင်း တစ်ထုပ် ငါရှာလာခဲ့တယ်။ ခု နံ့သာမှုန့်က ယားယံတာတို့၊ မိတ်ထွက်တာတို့ ပျောက်တဲ့ နှင်းဆီနံ့သာမှုန့်တဲ့။ အပြင်ကလုပ်တဲ့ နံ့သာမှုန့်တွေနဲ့ မတူဘူးတဲ့။ ကောင်းရဲ့လား၊ ကြည့်စမ်း ပါဦး”

ဆွေ့ယွန်က အထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် အားရပါးရ ရယ်လျက် ရှိလေ၏။

“သခင်လေးကို ဘယ်သူက ပေးလိုက်တာလဲ”

ကျီဟုန်က သူ့အား ဖန်ကွမ်းက ပေးလိုက်ကြောင်း ပြောပြ၏။

“သခင်လေးကို ဘာမှမသိဘူး ဆိုပြီး ညာပေးလိုက်တာ။ ဘယ်ကလာ နှင်းဆီနံ့သာမှုန့် ဟုတ်ရမှာလဲ။ စံပယ်နံ့သာမှုန့်တွေ”

ကျီဟုန်က အထုပ်ကို ဖြေကြည့်၏။ နံ့သာမှုန့်မှာ သူ့ကိုပြသည့် နံ့သာမှုန့်ထက် အနည်းငယ် ပန်းရောင် ရင့်လျက် ရှိသည့်တိုင် မွေးမြဲ မွေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒါလဲ မဆိုးပါဘူး၊ ကောင်းပါတယ်။ နင်လိမ်းဖို့ ယူထားလိုက်လေ။ အပြင်က ဝယ်တဲ့ နံ့သာမှုန့်တွေ ထက်တော့ ကောင်းပါတယ်”

ဤတွင် ဆွေ့ယွန်ကလည်း သူပေးသည့် နံ့သာမှုန့်ထုပ်ကို ယူထားလိုက်၏။

မိခင်ဖြစ်သူ အမြှောင်မယားချောက်

“နင့်ကို အကောင်းစားထဲက ဘယ်ပေးမလဲဟဲ့။ အညံ့စားထဲကပဲ ပေးမှာပေါ့။ နင်ကသွားပြီး သူတောင်းစား တောင်းသလို တောင်းတာကိုး။ ဒီတော့ အညံ့စားထဲကပဲ ပေးလိုက်မှာပေါ့။ ငါသာ နင်ဆိုယင် နံ့သာမှုန့်ထုပ်ကို ပြန်ယူ သွားပြီး ဒီကောင်မမျက်နှာကို ပေါက်ပစ်ခဲ့တယ်။ ခုနေအချိန်က ရန်ဖြစ်ဖို့ အချိန်ကောင်းပဲ။ အိမ်မှာ လူကြီးတွေကလဲ ဈာပနကို သွားနေကြတယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သခင်မလေးတွေကလဲ နေထိုင်မကောင်းလို့ အပြင်ကို သိပ်မထွက်ကြဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ပြဿနာ ရှင်းစရာ ရှိတာကို ရှင်းပစ်ရတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ပြဿနာရှင်းမှ တို့ရဲ့ မူလအခွင့်အရေးတွေကို ပြန်ရမှာ။ ခုနေ ပြဿနာလုပ်ထားယင် ဒီကိစ္စတွေကို နောက်နှစ်လလောက်အထိ ဘာမှ ကောက်ကိုင်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ် သေးဘူး။ ခုနေကောက်ပြီး စစ်လား ဆေးလား လုပ်ယင်လဲ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်ယု ဆိုတာကတော့ ထားပါ တော့။ နင့်ထက်အကြီး ဆိုတော့ သူလုပ်တာကို သည်းခံရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့အဆောင်မှာ ရှိတဲ့ ကြောင်တွေ ခွေးတွေ စော်ကားတာကိုတော့ ဒီတိုင်း ငုံ့ခံနေရမှာတဲ့လား”

ကျီဟုန် သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရှိလေ၏။

ဆွေ့ယွန်က

“ဘာဖြစ်လို့ ပြဿနာ ရှာချင်သလဲ အဒေါ်ရယ်။ ကျွန်မတို့ အချင်းချင်း တော်တော်တန်တန်ကို သည်းခံလိုက်ယင် လဲ ပြီးတာပါပဲ”

“ညည်း ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့အေ။ ဒီကိစ္စက ညည်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ခုနေ အခွင့်သာတုန်းမှာ ဒီအရပ်ပျက်မတွေကို ငါ ပါးရိုက်ချင်လွန်းလို့ပါ။ ခုတော့ အချက်ပေါ်ပြီ” ဟုဆိုကာ ကျီဟုန်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်လျက်

“အလကားကောင်။ ကျောရိုးမရှိတဲ့ကောင်။ နင့်ကို ဒီလိုအသေးအမွှားတွေက စော်ကားလွှတ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်။ ဝမ်းသာတယ်။ ငါ့ကျတော့ စကား တစ်ခွန်းမမှားလိုက်နဲ့၊ တစ်ချက်ကလေးမှ အမှားမခံဘူး။ စကားမှားတာနဲ့ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ လုပ်တယ်။ မအေလုပ်တဲ့ သူကျတော့ အနိုင်ကျင့်တယ်။ ခု ဟိုမိန်းမတွေက သူ့ကို အရူးလုပ်လွှတ် လိုက်တာကျတော့ ပြားပြားကို ဝပ်နေတာပဲ။ တစ်ခွန်းမှ မဟဘူး။ နင် ဒီအတိုင်းသာခံနေယင် နင့်ကို နောင်မှာ ဘယ်သူက လေးစားတော့မှာလဲ ကောင်ရဲ့။ အလကားကောင်။ နင့်အစား ငါ့ရှက်လွန်းလို့”

ကျီဟုန်သည် အထုပ်ကိုဘေးသို့ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး

“အမေလဲ ပါးစပ်ကသာ ကျယ်နေတာပဲ။ တကယ်ကျတော့ ဘာမှလုပ်ရဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ရန်ဖြစ်ဖို့ မြှောက်ပေးနေတာ။ ကျွန်တော်က ရန်ဖြစ်လို့ ကျောင်းကိုသွားတိုင်လို့ ကျောင်းက ရိုက်ယင် ကျွန်တော်ပဲ နာမှာ။ အမေက နာရတာ မဟုတ်ဘူး။ အမေ မြှောက်ပေးတိုင်း လုပ်လို့ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်ပေါင်းလဲများလှပြီ။ ခုလဲ အစေ တော်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်အောင် အမေ မြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ။ အမေကော မလေးငှက်မယ်ကို မကြောက်ရဘူးလား။ အမေ သွားပြောရဲတယ် ဆိုယင် ကျွန်တော် အမေ့ကို ထိုင်ရှိခိုးမယ်”

ဤတွင် သူ့အမေ အမြှောင်မယားချောသည် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟဲ့၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့ ယင်အဲဆိုတဲ့ ကောင်မလောက်ကို ကြောက်နေရမှာလဲဟဲ့။ ဒီကောင်မက ငါ့ လက်အောက် ထွက်လာတဲ့ ကောင်မပါ” အမြှောင်မယားချောသည် နံ့သာမှုန့်ထုပ်ကို ယူကာ ဥယျာဉ်ဆီသို့ ပြေးထွက်သွားလေရာ ဆွေ့ယွန်မှာ ဆွဲချိန်ပင် မရလိုက်တော့ချေ။ ကျီဟုန် မှာ အပြင်တွင် လျှောက်လည်ရန် တံခါးမကြီးမှ ထွက်သွားလေပြီ။

အမြှောင်မယားချောသည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့သည်တွင် အိုကွမ်း၏ မွေးစား အမေဖြစ်သူ အမေရှားနှင့် ပက်ပင်း တိုးနေလေ၏။ အမေရှားက ဒေါသတကြီးဖြင့်လာသည့် အမြှောင်မယားချောကို တွေ့သည့်အခါတွင် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်၏။

“ကျွန်မတို့ စံအိမ်ဝင်းထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေပုံတွေကို ကြည့်စမ်းပါဦး အမေရှားရယ်။ သူများကို ဖျော်ဖြေဖို့ ခေါ်လာတဲ့ သဘင်သည်တွေက ကောင်းစားပြီး ကျန်တဲ့ သူတွေအပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်နေကြတယ်။ တခြားသူက စော်ကားယင် ဒီလောက် အရေးမကြီးဘူး။ ခုတော့ ဒီအပျက်မက ကျွန်မကို စော်ကားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ”

အမေရှားသည် သူ့စကားကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကာ

အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်၏။ ဤတွင် အမြှောင်ချောကလည်း ဖန်ကွမ်းက သူ့သား ကျီယုန်အား နှင်းဆီနံ့သာမှုန့်ဟု ဆိုကာ စပယ်နံ့သာမှုန့်ကို လိမ်ထည့်ပေး လိုက်ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

အမေရှားက

“ဒီလောက်ပဲဆိုယင် တော်သေးတာပေါ့တော်။ ဒါက ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ။ မနေ့က ဆိုယင် အဲဒီကောင်မတွေ စက္ကူပိုက်ဆံတွေကို ဥယျာဉ်ထဲမှာ လာပြီးတောင် မီးရှို့ ပူဇော်နေကြ သေးတာပဲ။ ဒီတင် အစေတော်တွေက ဆူတော့ သခင်လေး ပေါက်ယုက သူတို့ဘက်က အကာအကွယ်ပေး သတော့။ ခုနေ သခင်မကြီးတွေ မရှိတုန်းမှာ တူမက အာဏာပိုင်ပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ့်အာဏာကိုသုံးပြီး အုပ်ချုပ်ပေါ့။ ခုတော့ ဘာအာဏာမှ မသုံးဘဲ ဒီတိုင်းနေတော့ တူမကို ဘယ်သူက ကြောက်တော့မှာလဲ။

“ဒီတော့ အကျွန် အကြံတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီအရပ်ပျက်မ ကလေးတွေဟာ အောက်တန်းစားက လာတဲ့ ကောင်မတွေ။ ဒီကောင်မတွေကို သွားအဖက်လုပ်ပြီး ရန်ဖြစ်နေလို့ ဘာမှအကျိုးမထူးဘူး။

“သူတို့နဲ့ အဖက်လုပ် ပြောနေမယ့်အစား သူတို့ကို သင်ခန်းစာပေးတဲ့ အနေနဲ့ သူတို့ဆီမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းနှစ်ခုကို သိမ်းခဲ့။ တူမဘက်က အကျွန် သက်သေလိုက်မယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ယင် တူမဩဇာအာဏာကို ပြပြီးသား ဖြစ်သွားပြီး တခြားကိစ္စတွေပါ အလိုလို ချုပ်ကိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အစေတော်တွေကလဲ ရှင့်ကိုလွန်ဆန်ပြီး ကောင်မတွေ ဘက်က လိုက်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

အမြှောင်မယားချောသည် အားတက်လာ၏။

“နေပါဦး။ စက္ကူပိုက်ဆံ မီးရှို့တဲ့ကိစ္စကို ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး အဒေါ်ရဲ့။ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး။”

ဤတွင် အမေရှားက စက္ကူပိုက်ဆံ မီးရှို့သည့်ကိစ္စကို ပြောပြကာ

“အဲဒီကိစ္စကို အရေးယူပေတော့။ သူတို့က ကလန်ကဆန် လုပ်ယင် တူမဘက်က အကျွန်တို့ လိုက်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် အမြှောင်မယားချောသည် အားတက်လာကာ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဆီသို့ အားမာန်အပြည့် ဖြင့် လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ ပေါက်ယုမှာ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာရှိ ထိုက်ယုထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လျက် ရှိပြီး ဖန်ကွမ်းမှာ မာလာတို့ တစ်သိုက်နှင့် ထမင်းစားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အမြှောင်မယားချော ဝင်လာသည်ကို မြင်သည့် အခါတွင် သူတို့အားလုံးကပင်

မတ်တတ်ထ၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ထိုနောက် နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးပြီး လာသည့်ကိစ္စကို မေးမြန်းကြလေ၏။ အမြှောင် မယားချောသည် မည်သို့မျှ ဖြေဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဝုန်းခနဲထကာ ဖန်ကွမ်း၏ မျက်နှာကို နံ့သာမှုန့် ထုပ်ဖြင့် ပေါက်ချလိုက်၏။

အမြှောင်မယားချောသည် လက်ညှိုးတငေါက်ငေါက်ထိုးကာ

“မိန်းမယုတ်။ နင့်ကို သဘင်သည်လုပ်ဖို့ တို့ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လာခဲ့တာဟဲ့။ နင့်လိုကောင်မဟာ သဘင်သည်လိုသာ ပြောတာ။ တကယ်က မျက်နှာချေလိမ်းထားတဲ့ အပျက်မ။ တို့အိမ်မှာ အနိမ့်ဆုံးဆိုတဲ့ အစေတော်ကတောင် နင့်ထက် အထက်တန်း ကျသေးတယ်။ နင်က အထက်ကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး အောက်ကျတော့ စော်ကားမော်ကားနဲ့။ သခင်လေး ပေါက်ယုက တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးချင်ယင်လဲ နင်က ရှေ့က ကာဆီး ကာဆီးနဲ့ နင့်ပစ္စည်းကျနေတာပဲ။ ခုလဲကြည့်ပါဦး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ နံ့သာမှုန့်ထုပ်ကို ငါ့သားမသိဘူးဆိုပြီး နင်လိမ်ပေး လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား။ ငါ့သားဟာလဲ ဒီအိမ်မှာ သခင်လေးတစ်ယောက်ဟဲ့။ သခင်ကြီးက မွေးထားတဲ့သား။ နင်က ဘာကောင်မမို့လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဟင်”

ဖန်ကွမ်းမှာ ဤသို့ပြောဆိုသည်ကို သည်းမခံနိုင်တော့ပြီ။ ဖန်ကွမ်းသည် ငိုရှိုက်လျက်ရှိရာမှ

“သူတောင်းတဲ့ နှင်းဆီနံ့သာမှုန့်က မရှိတော့ဘူးရှင်။ ဒါကြောင့်မို့ ရှိတဲ့နံ့သာမှုန့်ကို ပေးလိုက်ရတာ။ မရှိဘူးလို့ ပြောပြန်ယင်လဲ ကျွန်မ စကားကို ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနံ့သာမှုန့်လဲ ကောင်းပါတယ်။

“ကျွန်မဟာ သဘင်သည် ဖြစ်လာခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါမှ ဇာတ်ကပြီး မစားခဲ့ဖူးသေးပါဘူး။ သာမန် အရပ်သူပါ။ အစ်မပြောတဲ့ မျက်နှာချေလိမ်းထားတဲ့ အပျက်မ ဆိုတာတွေကိုလဲ ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး။ ဒီလိုတော့ ပြောဖို့ မကောင်း ပါဘူး၊ အစ်မမှာ ပြောပိုင်ခွင့်လဲ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မကို အစ်မဝယ်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီမှာ အစေတော် တွေ ချည်းပါ၊ ဘဝတူတွေ ချည်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဒီလိုလာပြီး ရန်ထောင်ချင်ရတာလဲ”

မာလာက သူ့ကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ကာ

“ဟဲ့ကောင်မလေး။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ တာတွေကို ပြောမနေစမ်းနဲ့”

အမြှောင်မယားချောမှာ ဒေါသထွက်လာကာ ရှေ့သို့ပြေးတက်လာပြီး ဖန်ကွမ်း၏ ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်နေ လေ၏။ မာလာက ကြားဝင်ကာ

“ဒီမှာ အစ်မ။ ဒီကောင်မလေးဟာ ကလေးသာသာပဲ ရှိပါသေးတယ်။

မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မတို့ ဆုံးမပါမယ်”

သို့ရာတွင် ဖန်ကွမ်းမှာ ပါးရိုက်ခဲလိုက်ရသည့်အတွက် ငြိမ်သက်၍ မနေနိုင်တော့ပြီ။ ဖန်ကွမ်းသည် အော်ဟစ် ငိုယိုကာ ရန်တွေ့လျက်ရှိလေ၏။

“ရှင်က ဘာမို့လို့ ကျွန်မကို ရိုက်ရတာလဲဟင်။ ရှင့်ကိုယ်ရှင်လဲ မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရှင့်လို အနုတ်စုတ် ကုပ်စုပ်မက အရိုက်ခဲရတဲ့ အတူတူ သတ်သေပြမယ်။ ရှင့်လိုဟာမျိုး ရိုက်တာကိုတော့ မခံဘူး”

ဖန်ကွမ်းသည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ သူ့ပါးကို ထပ်ရိုက်ရန် အမြှောင်မယားချောကို ပြော၏။

ချင်ဝမ်းက မာလာ၏အင်္ကျီကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“သွားပြီးဆွဲမနေနဲ့။ ဒီလောက်တောင် ရန်ဖြစ်ချင်ကြတာ ဖြစ်စမ်းပေစေ။ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ထိုင်ကြည့် နေလိုက်။ လူတိုင်းက အာဏာပါဝါတွေ ပြချင်နေတော့ အားလုံး ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်နေတာ။ ဘာဖြစ်လို့ တို့က ဝင်ဖျန် ပေးဦးမှာလဲ”

အမြှောင်မယား ချောနှင့် လိုက်ပါလာသည့် အပြင်ဘက်မှ အခိုင်းအစေ့များသည်လည်း ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ရ တော့မည်ဟု ဆိုကာ ရန်ပွဲကို ကြည့်နေကြလေ၏။

ဇာတ်သမကလေးများကို မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေကြသည့် အခိုင်း မိန်းမကြီးများကလည်း ဖန်ကွမ်း ပါးရိုက်ခဲ ရသည် ကို မြင်သည့်အခါတွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုအချိန်က အိုကွမ်းနှင့် ယွီကွမ်းတို့မှာ သူတို့ အဆောင်တွင် နောက်ပြောင်ရယ်မောလျက် ရှိကြ၏။ ဇာတ်ထဲတွင် စစ်သည်တော်အခန်းမှ ပါဝင်ရသည့် ကွေကွမ်းနှင့် တိုကွမ်းတို့ ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် အချင်းဖြစ်ပွားရာ သို့ ပြေးလာကြလေ၏။

“ဖန်ကွမ်းကိုတော့ အနိုင်ကျင့်နေကြပြီ။ တို့တစ်တွေက ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ တို့တစ်တွေ ဝိုင်းပြီး သူ့ဘက်က ကူမှ ကောင်းမယ်”

ဇာတ်သမကလေးများမှာ ကလေးသာသာ အရွယ်မျှသာ ရှိသည့် အတွက် သူတို့အဖို့ သူတို့ သူငယ်ချင်း ဖန်ကွမ်း အတွက် လက်စားချေဖို့လောက်သာ သိပြီး နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးဆက်များကို မစဉ်းစားမိ ကြချေ။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ တိုကွမ်းသည် အမြှောင်မယား ချောရင်ဝကို ခေါင်းဖြင့်ပစ်ဆောင့်လိုက်ရာ အမြှောင်မယားချောမှာ မြေကြီးပေါ်သို့

လဲကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဇာတ်သမကလေးများ အားလုံးတို့သည် အော်ဟစ်ကာ အမြှောင်မယားချောကို ခေါင်းနှင့်ပစ် ဆောင့်သူ ဆောင့်၊ ကုတ်သူကုတ်၊ ဖဲ့သူ ဖဲ့ဖြင့် ဖြစ်လျက် ရှိလေရာ အမြှောင်မယား ချောမှာ သူတို့ကြားထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလေ၏။ ချင်ဝမ်းနှင့် အခြား အစေတော်များမှာ ရယ်၍နေရင်းက သူတို့ကို ဖျန်ဖြေဟန် ဆောင်နေကြ၏။ မာလာ တစ်ယောက်သာလျှင် သူတို့ကြားထဲတွင် တကယ်ဖျန်ဖြေသူ ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မာလာက တစ်ယောက်ကို ဆွဲလိုက် သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်တစ်ယောက်က ဝင်၍ ထုရိုက်ပြန်သဖြင့် မာလာမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆွဲ၍မနိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ၊ နင်တို့ ရူးနေကြသလားဟင်။ မကျေနပ်တာရှိယင် ပြောပါတော့လား။ ဒီလိုပဲလုပ်ကြရ သလား။”

အမြှောင်မယား ချောမှာ တစ်ယောက်နှင့် အများ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ၊ အော်ဟစ် ဆဲရေးရုံသာ တတ်နိုင်ပေ၏။ ယွီကွမ်းနှင့် အိုကွမ်းတို့က အမြှောင်မယားချောကို တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ညှပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ချုပ်ပေးထားပြီး အိုကွမ်းနှင့် တိုကွမ်းတို့က ရှေ့နှင့် နောက်မှနေပြီး အမြှောင်မယား ချောကို အချက်ပေါင်း များစွာ ပစ်ဆောင့်လျက်ရှိကြ၏။

“သတ်ချင်ယင် ကျွန်မတို့ လေးယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်” ဟု ဝိုင်း၍အော်လျက် ရှိလေ၏။

ဖန်ကွမ်းမှာကား သေတော့မည့်နှယ် မြေကြီးပေါ်တွင် လူးလိမ့်လျက်ရှိလေပြီ။

ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသည့် အတောအတွင်း၌ ချင်ဝမ်းသည် ထိုအကြောင်းကို သခင်မလေး တန်ချွန်းအား သွားရောက် သတင်းပို့ရန် ချွန်ယန်းကို ခိုင်းလိုက်၏။ မမယု၊ လီဝမ်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ပင်အဲတို့သည် အခြားသော အခိုင်း မိန်းမများ နှင့်အတူ သူတို့တစ်တွေ ရန်ဖြစ်နေရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ အနီးသို့ရောက်သည်တွင် ဇာတ်သမ လေးဦးတို့အား ရပ်တန့်ရန် အမိန့်ပေးပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြလေ၏။ အမြှောင်မယား ချောမှာ ဒေါသအမျက်ပြင်းစွာ ထွက်လျက်ရှိရာမှ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ဇာတ်သမကလေးများကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် ရှိလေ၏။ မမယုနှင့် လီဝမ်းတို့က သူပြောဆိုနေသည် တို့ကို မကြားယောင်ပြုကာ ဇာတ်သမကလေး လေးယောက် ကို သာလျှင် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေရန် ပြောဆိုကြ၏။ တန်ချွန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

“အမေဟာ တော်တော်ခက်တာပဲ။ ဘာမဟုတ်တာကလေးနဲ့ သိပ်ပြဿနာလုပ်တာပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ဘယ်တော့မှ မထိန်းဘူး၊ ခုအမေနဲ့ တိုင်ပင်စရာကလေး တစ်ခုရှိလို့ ကောင်မလေးတွေကို အရှာခိုင်းတော့ အမေ့ကို ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ဒီလာပြီး ကလေးတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတယ်။ ကဲ အမေ ကျွန်မနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

မမယုနှင့် လီဝမ်းတို့ ကလည်း ပြုံးကာ

“ဟုတ်ပါတယ် ချောရယ်။ အဆောင်ထဲကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြ သေးတာပေါ့။”

အမြောင်မယားချောမှာ သူတို့နှင့် လိုက်သွားရန်မှအပ အခြားလမ်း မရှိတော့ပြီ။ သို့တိုင်အောင် ပါးစပ်မှ ဆဲရေး တိုင်းထွာနေဆဲ ဖြစ်လေ၏။

တန်ချွန်းက

“ဒီကောင်မလေးတွေဟာ ကလေးသာသာပဲ အမေရယ်။ သူတို့ကို သဘောကျယင် သူတို့နဲ့ နောက်ပြောင် နိုင်တယ်။ အပျင်းပြေ စကားပြော နိုင်တယ်။ သူတို့ကို မကြိုက်ယင်လဲ စကားမပြောဘဲ ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ရုံပဲ ရှိတာပဲ။ တကယ်လို့ သူတို့ အပြောအဆို အနေအထိုင် မတတ်ယင်လဲ တန်ချွန်းတို့မှာ ကြောင်ခြစ်သလောက်၊ ခွေးခြစ်သလောက် ရှိတာပဲ။ အသာနေလိုက်ရုံပေါ့။ တကယ်လို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ အမှားမျိုးကို လုပ်မိတယ် ဆိုယင်လဲ သူတို့ကို ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ပေးဖို့ ပစ္စည်းထိန်းမိန်းမကြီးတွေကို ပြောလိုက်ယင် ကိစ္စပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နဲ့ဖက်ပြီး အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်နေကြရတာလဲ။ အမေ မရှက်ဘူးလား။”

“အပြင်လူကို မကြည့်ပါနဲ့လေ၊ အမေ့လိုပဲ အဆင့်အတန်းတူတဲ့ အမြောင်မယားချူကို ကြည့်ပါလား။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လူတွေက လေးစားကြသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သရော်စော်ကား မလုပ်ကြသလဲ။ ဘယ်လုပ်မလဲ၊ သူ့နေရာနဲ့သူ နေတတ်တာကိုး။ အမေ့မှာသာ နေရာတကာလိုက်ပြီး စပ်စပ်စပ်စပ် ပါနေတာ။ ဒီတော့ တန်ချွန်း အကြံပေးချင်တာက အမေ့အခန်းကို ပြန်ပြီး စိတ်ငြိမ်အောင် ခဏနေလိုက်ပါ။ သူများတွေ မြှောက်ပင့်ပေးတိုင်း အဟုတ်မထင်ပါနဲ့။ သူများ မြှောက်ပင့်ပေးတိုင်း လိုက်လုပ်နေယင် အမေ လူရယ်စရာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒေါသထွက်ယင်လဲ သုံးလေးရက်လောက် သည်းခံ နေလိုက်ပါ။ ချုပ်တည်းထားလိုက်ပါ။ ဒေါ်လေးဝမ် ပြန်လာယင် သူကြည့်ရှင်းမှာပေါ့။”

အမြောင်မယားချောသည် ထိုစကားကို နားထောင်ရုံမှအပ မည်သို့မျှ ချေပခြင်း ပြုနိုင်တော့ပြီ။ သို့ဖြင့် အမြောင် မယားချောသည် အိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။ ထိုနောက်တွင် တန်ချွန်းသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

မမယုနှင့် လီဝမ်းတို့ဘက်သို့ လှည့်၍

“အမေဟာ အသက်လဲ ကြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် လူရိုသေအောင် မနေတတ်ဘူး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲကိစ္စ ကလေးအတွက် ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရသတဲ့လား။ သူ့မှာ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုလို့လဲ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ပါးစပ်က တွေ့ရာတွေ ပြောပြီး သူ့ကိုယ်သူ အရှက်ကွဲအောင် လုပ်နေတာ။ စဉ်းစားဉာဏ်ဆိုလို့လဲ ဘာမှမရှိဘူး။ ခုလဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တွေက မြှောက်ပေးတာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အရှက်ခွဲပြန်ပြီ။ သူတို့က သူ့ကို အသုံးချ သွားကြတာ”

တန်ချွန်းသည် ထိုအကြောင်းကို တွေးလိုက်တိုင်း ဒေါသဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အခိုင်းမိန်းမကြီးများကို ခေါ်ကာ နောက်မှ မည်သူတွေ မြှောက်ပေးနေသနည်းဟု စုံစမ်းစေ၏။ အခိုင်း မိန်းမကြီးများကလည်း စုံစမ်းရန် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ပြီးကာ “သမုဒ္ဒရာထဲမှာ အပ်ရှာသလို ဖြစ်မှာပေါ့တော်” ဟု အချင်းချင်း ပြောကြလေ၏။

အခိုင်းမိန်းမကြီးများသည် အမြှောင်မယား ချော၏ အစေတော်များနှင့် ဥယျာဉ်ထဲရှိ အစေတော်များ အားလုံးကို ခေါ်ကာ အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြ၏။ သို့ရာတွင် အားလုံးကပင် မည်သို့မည်ပုံ စတင်ဖြစ်ကြောင်းကို မသိကြောင်း ပြောကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် တရားခံကို ရှာမရကြောင်း တန်ချွန်းထံ သတင်းပို့ကြ၏။ ဆက်လက် စုံစမ်း ပါဦးမည်ဟု လည်းကောင်း၊ သတင်းရန်စကားများအား ပြောသူများ တွေ့လျှင် သတင်းပို့ပါမည်ဟု လည်းကောင်း၊ အပြစ် ရှိသူကို တွေ့လျှင် အရေးယူပါမည်ဟု လည်းကောင်း ကတိပေးကြလေ၏။ ထိုစဉ် အီကွမ်း ရောက်လာကာ တိတ်တဆိတ် လာတွေ့သည့် အခါ၌ တန်ချွန်းမှာ အနည်းငယ် စိတ်ပြေစ ပြုလေပြီ။

“အမှန်ကတော့ မြှောက်ပေးနေတာ အမေရှားရယ်ရှင့်။ တစ်နေ့တုန်းက အီကွမ်းဟာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံစက္ကူ တွေကို မီးရှို့နေတယ်လို့ စွပ်စွဲတယ်ရှင့်။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးပေါက်ယုက သူ အလုပ်ခိုင်း တာလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဒီပြဿနာက ပြီးသွားတယ်။ ဒီနေ့ကျတော့ သခင်မလေးအတွက် လက်ကိုင်ပဝါ ကျွန်မယူလာတော့ အစ်မချောနဲ့ တွတ်ထိုး နေတာကို တွေ့တယ်ရှင့်။ ကျွန်မလာတာကို မြင်တော့မှ တခြားကို လိုက်သွားတယ်ရှင့်”

ထိုစကားမှာ ယုတ္တိ ရှိသင့်သလောက် ရှိသည့်တိုင် အီကွမ်းတို့မှာ ဇာတ်သမချင်း ဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့ဘက် က ပင်းကောင်းပင်းနိုင်သည့်ပြင် အီကွမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း စကားအရောင်းအဝယ် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သဖြင့်

ထိုစကားကို အားထား၍ မဖြစ်သေးချေ။

တန်ချွန်း၏ အဆောင်တွင် အမေရှား၏ မြေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ချန်ရှေ့ဆိုသူ အစေတော်ကလေး တစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုသူငယ်မကလေးမှာ ပစ္စည်းများဝယ်ပေးခြင်း စသည့် တိုလီမိုလီ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရ၏။ သူ့ကို အားလုံးကပင် ခင်မင်ကြ၏။ ထိုနေ့ နေ့လယ်စာ စားပြီးသည့်နောက်၌ တန်ချွန်း ကိစ္စတစ်ခု ရှိသဖြင့် ဝင်းဝခန်းဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဆွိုမိုက သူ့တွင် အိမ်တွင်လုပ်စရာရှိသဖြင့် ချန်ရှေ့အား အပြင်တွင် မုန့်ဝယ်ရန် လွှတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မက ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး တံမြက်စီးလှည်းထားရလို့ ခြေထောက်တွေ လက်တွေ ကိုက်နေပြီရှင်။ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို ခိုင်းလို့ မရဘူးလား” ဟု ချန်ရှေ့ မေးလေ၏။

“ဘယ်သူ့ကို ခိုင်းစရာရှိသေးလို့လဲ။ နင်ပဲသွားချည်။ စောတုန်းမှာ ထွက်ဝယ်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်။ တစ်ခုတော့ မှာလိုက်ရဦးမယ်။ နောက်ဖေး ဝင်းတံခါးရောက်ယင် နင့်အဘွား အမေရှားကိုပြောခဲ့။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်လို့လဲပြောခဲ့”

ဆွိုမိုက အမေရှားသည် စံအိမ်ဝင်းထဲတွင် အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်အောင် မြှောက်ပေးနေသည်ဟု အီကွမ်းက ပြောနေကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ချန်ရှေ့သည် ပိုက်ဆံ လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက်

“ဒီအရပ်ပျက်မက ကျွန်မတို့ကိုပါ သူတို့ကိစ္စထဲကို ဆွဲသွင်းနေတာ ပေါ့ဟုတ်လား။ ဒီကောင်မတော့ နေနှင့်ဦး။ အဘွားကို တိုင်ပြောလိုက်ဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ချန်ရှေ့သည် နောက်ဘက်ဝင်းသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ အလုပ်ပါးနေသဖြင့် အမေရှားနှင့် စားဖိုဆောင်မှ အခိုင်းမိန်းကလေးများသည် လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စကားပြောနေကြလေ၏။ ချန်ရှေ့က အခိုင်းအစေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား အပြင်ထွက်၍ မုန့်ဝယ်ခိုင်းလိုက်၏။ ထိုနောက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် သူကြားခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို သူ့အဘွားအား ပြောပြလေ၏။

အမေရှားသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လျက် ယခုပင် အီကွမ်းကိုသွား၍ ရန်ထောင်ပြီး တန်ချွန်းထံသို့ သွားတိုင်မည်ဟု ပြော၏။ ချန်ရှေ့က သူ့ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း

“အဘွားက ဘာသွားတိုင်မှာလဲ။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲလို့ မေးတော့ အဘွား ဘယ်လို ပြောမှာလဲ။ ဒီလိုသွားပြီး ပူညံပူညံ လုပ်ရုံလောက်ကတော့ သက်သက်ဒုက္ခရှာသလို ဖြစ်နေမှာပဲ။ ကျွန်မပြောတာက

နောင်မှာ အဘွား အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောတာ။ ဒီလိုသွားပြီး ရှူးရှူးရှားရှား လုပ်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် သူတို့ဆီ ဖန်ကွမ်း လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဖန်ကွမ်းသည် တံခါးကိုမှီကာ မီးဖိုထဲတွင် ရှိသည့် စားဖိုမှူးတစ်ဦး ဖြစ်သော ဒေါ်လျူကို လှမ်းခေါ်လျက်ရှိ၏။

“အဒေါ်လျူရေ။ သခင်လေးပေါက်ယုက ညစာအတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက် သနပ်လုပ်ပေးပါတဲ့။ နှမ်းဆီတွေ မထည့်နဲ့တဲ့။ နှမ်းဆီရွဲ့တွေ မစားချင်ဘူးတဲ့”

ဒေါ်လျူက

“အေး၊ အေး။ လုပ်ပေးမယ်၊ လုပ်ပေးမယ်။ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ ညည်းလာပြောရတာလဲ။ တခြား ဘယ်သူမှ မရှိ ကြဘူးလား။ ထိုင်ပါဦးလား။ ညည်းက တို့နေရာကို ညစ်ပတ်တယ်လို့ ထင်ယင်တော့ သဘောပေါ်အေ”

ဖန်ကွမ်းက မီးဖိုထဲသို့ဝင်လာစဉ် အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် မုန့်များကိုဝယ်၍ အပြင်မှပြန်လာ၏။

“အံ့မယ်၊ မုန့်တွေက ပူပူနွေးနွေးပါလား။ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ။ ကျွန်မ တစ်ခုလောက် ယူမြည်းဦးမှပဲ” ဟု ဖန်ကွမ်းက နောက်လိုက်၏။

ချန်ရှေ့က မုန့်ပန်းကန်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“တခြားသူဖို့ ဝယ်တာပါ။ ဒါမျိုးက ညည်းနဲ့တန်လို့လား”

ဤတွင် ဒေါ်လျူကလည်း အချင်းများမည် စိုးသည့်အတွက် ကြားဖြတ်၍

“ဒီမုန့်မျိုးကိုကြိုက်ယင် ငါပေးပါမအေ။ ငါ့သမီးလေးဖို့ ဝယ်ထားတာရှိပါတယ်။ တစ်ဖွဲမှ မစားရသေးပါဘူး။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ထားတာပါ” ဟုဆိုတာ မုန့်ပန်းကန်ကို ထုတ်လာပြီးလျှင် ဖန်ကွမ်းကိုတည်ခင်းလေ၏။ ထိုနောက် “နေဦး ငါလက်ဖက်ရည် ကျိုလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြော၏။

ဒေါ်လျူက မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားကာ ရေနွေးကျိုနေစဉ် ဖန်ကွမ်းသည် မုန့်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ချန်ရှေ့ မျက်နှာရှေ့သို့ ထိုးပြကာ “ညည်းမုန့်ကို မစားပါဘူး။ ဒီမှာရှိပါတယ်။ ငါက နောက်နေတာပါ။ ညည်းက ငါ့ကို ဒူးတုပ်ပြီး စားပါ စားပါလို့ ပြောလဲ မစားပါဘူး” ဟုဆိုကာ မုန့်ကိုဖဲ့၍ စာကလေးများကို ကျွေးနေ၏။

“ဒေါ်လျူရေ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ကျွန်မ မုန့်တစ်ခု အစား ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

ချန်ရှေ့သည် သူ့ အပြုအမူကို ကြည့်၍ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့်

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ

“ဒီလိုကောင်မမျိုးကို မိုးကြိုးပစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့များ မိုးကြိုးမပစ်သလဲ မသိဘူး။ ဒါ သက်သက် ကျွန်မ ကို စော်ကားနေတာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါက ညည်းတို့လို ဟာမျိုးတွေနဲ့ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ ညည်းတို့မှာတော့ ခယ ဝပ်တွား မယ့်သူတွေ ရှိတာကိုး။ ညည်းတို့ကို ခယကြမှာပေါ့။ သခင်မလေးတွေနားမှာ နာမည်ကောင်းရချင်တော့ ညည်းတို့ကနေ တစ်ဆင့် နားပေါက်အောင် လုပ်ချင်တာကိုး”

“တော်ပါတော့အေ။ ညည်းတို့နှစ်ယောက် တွေ့ယင် တကျက်ကျက်နဲ့” ဟု အခိုင်းမိန်းမကြီးများက ဖျန်ဖြေကြ၏။

အချို့အကင်းပါးသူများကမူ သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြတော့မည်ကို မြင်သဖြင့် ခပ်ဝေးဝေး ရှောင်ထွက် သွားကြလေပြီ။ ချန်ရှေ့မှာလည်း နောက်ထပ် မည်သို့မျှမပြောရဲတော့ဘဲ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြော၍ ပြန်သွားလေ၏။

မီးဖိုအပြင်ဘက်တွင် လူရဲသွားသည့်အခါတွင်မှ ဒေါ်လျူသည် မီးဖိုထဲမှ တက်လာကာ ဖန်ကွမ်းအနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“ဘယ့်နှယ်လဲ။ တစ်နေ့က ငါပြောလိုက်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်ရဲ့လား”

“ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ရှိတော့ တစ်ခါ ထပ်ပြောဦးမယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ဟို ချော ဆိုတဲ့ အမြှောင်မကြီးက ကျွန်မနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်နေတာရှင်။ တစ်နေ့က ကျွန်မယူလာတဲ့ နှင်းဆီဖျော်ရည်ကို အစ်မကို ပေးလိုက် ရဲ့လားဟင်။ သောက်ကော သောက်လား။ နေကော တော်တော်ကောင်းပြီလား”

“တော်တော်လေးတော့ နေကောင်းပါပြီ။ နှင်းဆီဖျော်ရည်ကို ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် မတောင်း ချင်တော့ဘူးတဲ့”

“ဒါက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်။ ကျွန်မ ယူလာခဲ့ ပါဦးမယ်”

အဒေါ်လျူတွင် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် သမီးပျိုတစ်ယောက် ရှိ၏။ ထမင်းချက်၏ သမီး ဖြစ်စေကာမူ ထိုမိန်းကလေးမှာ မာလာ၊ ပင်အဲ၊ ယုန်ယွမ်း၊ ဇူချွန်းတို့ကဲ့သို့ ရုပ်ရည်ချောမောသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ငါးယောက်မြောက် ဖြစ်သဖြင့် ဝုအဲဟု အမည်ပေးထား၏။ သို့ရာတွင် နုနယ်လွန်းသဖြင့် သူ့ကို မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မခိုင်းချေ။ မကြာသေးမီကမူ ပေါက်ယုတွင် အစေတော် အများအပြားရှိပြီး

ထိုအစေတော်များ မှာလည်း အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရဘဲ သက်သက်သာသာ နေရသည်ဟု ဒေါ်လှူ ကြားမိလေ၏။ ထို့ပြင် ပေါက်ယု သည် မကြာမတင် သူ့ထံတွင်ရှိသည့် အစေတော်များကို အိမ်များသို့ ပြန်ပို့တော့မည်ဟု ကြားရ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လှူ သည် သူ့သမီးဝုအဲအား ပေါက်ယု၏ အဆောင်တွင် အစေတော် တစ်ယောက်အဖြစ် ထားချင်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဝုအဲကို ထားရန် ထောက်ခံမည့်သူ မရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်လှူသည် သစ်တော်မွှေးဆောင်တွင် ဇာတ်သမကလေး များအား ထမင်း ကျွေးခဲ့ဖူးသည့်အပြင် မွေးစားအမေများ နှင့်အတူ သူတို့ကို အလိုလိုက်သဖြင့် ဒေါ်လှူနှင့် ဇာတ်သမကလေး များမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် စကားစပ်မိသဖြင့် သူ့သမီး ဝုအဲအား ပေါက်ယုအဆောင်တွင် အစေတော်အဖြစ် ခေါ်ထားရန် ဖန်ကွမ်းမှတစ်ဆင့် ပေါက်ယုကို အပြောခိုင်းခဲ့၏။ ပေါက်ယုကလည်း ခေါ်မည်ဟု သဘောတူခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မကြာခင်က နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ခြင်း၊ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများ ပေါ်နေခြင်း တို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် အထက်လူကြီးဖြစ်သည့် မယ်မယ်တို့ ထံသို့ ထိုအကြောင်းကို တင်ပြခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့သေးချေ။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ဤမျှနှင့် တော်ဦးမည်။

ဖန်ကွမ်းသည် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် ထိုအကြောင်းကို ပေါက်ယုထံ နောက်တစ်ကြိမ် တင်ပြကြည့်၏။ မိမိ အဆောင်သို့ အမြှောင်မယားချောလာ၍ ရန်ဖြစ်သွားသည့် အချိန်တွင် ပေါက်ယုမှာ အဆောင်တွင် မရှိချေ။ အမြှောင်မယားချော ပြန်သွားသည်ဟု ကြားသည့်အခါတွင်မှ ပေါက်ယုမှာ ဂမုန်းမြိုင်ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ ဖန်ကွမ်းကို ပြောရာပြောကြောင်း နှစ်သိမ့်ခြင်းပြု၏။ ထိုအချိန်၌ အားလုံးမှာလည်း အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ဖန်ကွမ်း သည် ပြန်ရောက်လာကာ ဝုအဲအတွက် နှင်းဆီဖျော်ရည် အနည်းငယ် ထပ်မံ လိုချင်ကြောင်းဖြင့် ပေါက်ယုကို ပြော၏။

“အံ့မယ်လေး၊ အများကြီးပါဟာ။ ငါလဲ တစ်ခါတလေမှ သောက်တာပါ။ ပေးချင်တယ် ဆိုယင် အကုန်တောင် ပေးပစ်လိုက်လို့ ရသေးတယ်” ဟု ပေါက်ယု ကလည်း လိုလိုချင်ချင်ပင် ပြောလိုက်၏။

ပေါက်ယုသည် မာလာအား နှင်းဆီဖျော်ရည် ပုလင်းကို အယူခိုင်းလိုက်၏။ များများ မကျန်တော့သည့် အတွက် ပေါက်ယုသည် နှင်းဆီဖျော်ရည် တစ်ပုလင်းလုံးကို ဖန်ကွမ်းအား ပေးလိုက်သည်တွင် ဖန်ကွမ်းလည်း ပုလင်းကိုယူ၍ ဒေါ်လှူအား ပေးရန် လာခဲ့လေ၏။

ဒေါ်လှူသည် သူ့သမီးကလေး ပျင်းသည် ဆိုသဖြင့် သမီးဝုအဲကို ဥယျာဉ်ကြီးထဲ သူခေါ်လာပြီး လိုက်ပြနေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲရှိ လူသူကင်းရှင်းသည့် ချောင်တစ်ချောင်ထဲတွင် လျှောက်သည်ခွဲကြပြီးနောက် မောမောရှိသဖြင့် မီးဖိုထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ သားအမိ နှစ်ယောက်ထိုင်၍ အမောဖြေ နေကြလေ၏။ ထိုစဉ် ဖန်ကွမ်းသည် ငါးလက်မခန့်ရှည်သည့် ပုလင်း ကလေးတစ်လုံးကို ကိုင်၍ သူတို့ထံသို့ ရောက်လာ၏။ အလင်းရောင်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ အနီရောင်ဖျော်ရည် များ ပုလင်းတစ်ဝက်ခန့် ကျန်သဖြင့် ပေါက်ယု သောက်လေ့ ရှိသည့် အနောက်တိုင်းဖြစ် အရက်ချိုများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်ကြ၏။

“ထိုင်ပါဦး။ ငါ မီးဖိုကလေးပေါ် တင်ပြီး နွေးလိုက်ဦးမယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မတို့ အဆောင်မှာရှိတာ အကုန်ပဲရင့်။ သခင်လေးက လိုချင်ယင် ယူတော့ဆိုပြီး ရှင်တို့ကို ပုလင်းပါ ပေးလိုက်တာ”

ထိုပုလင်းမှာ ဖျော်ရည်ပုလင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် ဝုအဲကလည်း ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံ၏။ ရောဂါ အခြေအနေကို မေးသည့်အခါတွင် ဝုအဲက

“ဒီနေ့တော့ တော်တော်လေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဥယျာဉ်ထဲကို လျှောက်လည်တာပေါ့။ တို့လည်တဲ့ ဥယျာဉ်ဘက်မှာတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါဘူးဟယ်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေနဲ့ အုတ်တိုက်ကြီးတွေ လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ရှုခင်းကောင်းတဲ့ နေရာဆိုလို့ သိပ်မတွေ့ပါဘူး”

“ရှေ့ပိုင်းကို သွားမကြည့်ဘူးလား” ဟု ဖန်ကွမ်းကမေး၏။

“သူ့ကို ခေါ်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲအေ။ သခင်မလေးတွေက သူ့ကိုမှမသိတာ။ တော်တော်ကြာ ငါတို့ကို မလိုတဲ့ သူတွေနဲ့ သွားတွေ့နေယင် ဒီအထဲကို ဘယ်သူ့အခွင့်နဲ့လာတာလဲ ဘာလဲနဲ့ မေးနေယင် ရန်ဖြစ်နေရဦးမှာ။ ကိစ္စမရှိဘူးအေ၊ နောင်မှာ ညည်းပြောပေးလို့ အလုပ်ရသွားယင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကြိုက်သလောက် လည်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ကျယင် လည်ရ လွန်းလို့ ငြီးငွေ့ သွားမှာတောင် စိုးရသေးတယ်”

“မပူပါနဲ့။ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်”

“တို့များကတော့ ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက် မရှိပါဘူးအေ။ ညည်းပဲ အားကိုးရမှာပဲ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ဒေါ်လှူသည် ဖန်ကွမ်းအား လက်ဖက်ရည် ကျို၍ တိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် လက်ဖက် ခြောက်မှာ ဖန်ကွမ်း၏အကြိုက် မဟုတ်သဖြင့် ဖန်ကွမ်းလည်း တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက် သောက်ကာ နှုတ်ဆက်၍

ပြန်လာခဲ့ လေ၏။

“ငါတော့ မအားလို့ လိုက်မပို့တော့ဘူးအေ။ ဂုအဲ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

သို့ဖြင့် ဂုအဲသည် ဖန်ကွမ်းနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြရာ မည်သူမျှ မရှိသည်ကို တွေ့သည့်အခါ၌ ဂုအဲ က ဖန်ကွမ်း၏ အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲလိုက်လျက်

“ငါ့အတွက် အစေတော်ခန့်ဖို့ ပြောပေးတယ် ဆိုတာ တကယ်လားဟင်”

ဖန်ကွမ်းက ရယ်လိုက်၏။

“တကယ်ပြောတာပေါ့။ နင့်ကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ ညာပြောရမှာလဲ။ ခုလောလောဆယ်မှာကို တို့ဝင်းထဲမှာ နှစ်နေရာ လစ်လပ်နေတယ်။ တစ်နေရာက ဟုန်ယူရဲ့နေရာ။ မလေးငှက်မယ်က ခေါ်သွားလို့ တို့ဆီမှာ သူ့နေရာ လစ်လပ် နေပေမယ့် ခုထိ တစ်ယောက်မှ အစားမပို့သေးဘူး။ နောက်တစ်နေရာကတော့ ချူအဲရဲ့ နေရာ။ ဒီတော့ နင်တစ်ယောက် လာတာနဲ့ တို့ဆီမှာ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူး။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ တော်တော်တန်တန် လူမလိုယင် မခန့်ပါနဲ့၊ ပိုက်ဆံကုန်တယ်လို့ အစ်မ ပင်အဲက မလေးငှက်မယ်ကို ပြောထားတဲ့အတွက် လူစား တစ်ယောက်မှ မခန့်သေးဘူး။

“မလေးတန်ချွန်း ကလဲ အစေတော်ထဲမှာ နမူနာပြနိုင်မယ့် အစေတော်မျိုးတို့ ခန့်မယ်ဆိုပြီး ခုထက်ထိ လူစား မထိုးသေးဘူး။ သူ့အဆောင်မှာ လူ နှစ်ယောက် သုံးယောက် လာလျှောက်တာတောင် တစ်ယောက်မှ မခန့်သေးဘူး။ ခုလောလောဆယ်မှာ သွားပြောယင်တော့ ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ငြင်းပြီးမှ ဆိုယင် နောက်ထပ်ပြောရတာ ခက်တယ်။ အခြေအနေ အေးအေးဆေးဆေး ရှိတော့မှ ပြောယင် ကောင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် မယ်မယ်နဲ့ သခင်မကြီးတွေ အားလပ် တုန်းမှာ ပြောကြည့်ယင် သူတို့ကလဲ ငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂုအဲက

“ငါကတော့ စောင့်ရတာကို စိတ်မရှည်တော့ဘူးဟယ်။ ခုနေ ခန့်လိုက်တယ် ဆိုယင်တော့ ငါ့အမေလဲ ခေါင်းမော်နိုင်ပြီ၊ ငါ့ကိုမွေးရကျိုးလဲ နပ်ပြီဆိုပြီး ကျေနပ်မှာပဲ။ နောက်တစ်ချက်က ငါ့လစာကလေး ဘာလေးနဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဝင်ငွေကလေး ရှိလာယင် ငါ့ မိသားစုလဲ ချောင်ချောင် လည်လည် ဖြစ်သွားမှာပဲ။ တတိယအချက်က ငါလဲ ပျော်သွားပြီး ကျန်းမာရေး ကောင်းလာမှာပဲလို့ ထင်တယ်လေ။ ငါ့အတွက် ဆေးဆရာခ ဆေးဖိုးဝါးခတို့ အတွက်လဲ အိမ်မှာ တာဝန်ပေါ့ သွားတာပေါ့”

“ငါနားလည်ပါတယ်ဟယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့” ဟု ဖန်ကွမ်းကပြော၏။

ထိုနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းခွဲလာခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်ပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဝုအဲက ဖန်ကွမ်း၏ကျေးဇူး မည်မျှကြီးကြောင်းကို သူ့အမေအား ပြောပြ လေ၏။

“ဒီလို ဖျော်ရည်မျိုးကို ရမယ်လို့ နည်းနည်းမှ မထင်ဘူးအေ။ ဖျော်ရည်က အဖိုးလဲတန်တယ်နော်။ အကုန်လုံး သောက်စရာ မလိုဘူး။ ဆေးအာနိသင်က စွမ်းတော့ များများသောက်ယင် အပူတွေ ကြွလာတတ်တယ်။ ဒီတော့ ညည်း သောက်လို့ ကျန်တာကို တခြားကို ပေးလိုက်ယင် မကောင်းဘူးလား၊ ဒီလက်ဆောင်မျိုးဆိုယင် ပေးရတာ မျက်နှာပန်း လှတယ်”

“အမေက ဘယ်သူ့ကို ပေးချင်သေးလို့တုံး”

“ညည်းအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲလေ၊ သူလဲ တစ်ဝမ်းကွဲလေ၊ သူလဲ ဖျားနေတယ်။ ဒီလိုဆေးမျိုးကို တိုက်လိုက်ရယင် တော်တော်ကောင်းသွားမှာ”

အမေသည် ပုလင်းထဲမှ ဖျော်ရည်များကို ပန်းကန်တစ်ဝက်လောက် ခွဲပြီးနောက် ပုလင်းကို ကြောင်အိမ်ထဲသို့ ပြန်သိမ်းနေ၏။ ဝုအဲသည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ အမေကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

“ကျွန်မ သဘောကတော့ သိပ်မပေးချင်ဘူး အမေ။ တော်တော်ကြာ ဒီဖျော်ရည် ဘယ်ကရသလဲ ဘာလဲဆိုပြီး စပ်စုလာကြယင် ပြဿနာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ဘာ စိုးရိမ်စရာ ရှိသလဲအေ။ တို့လဲ ဒီဝင်းကြီးထဲမှာ ကြိုးကြိုးစားစား အလုပ်လုပ်ကြတာပဲ။ အလုပ်ကြိုးစားလို့ တို့သခင်တွေက ပေးတာ။ တို့က ဘာလက်မခံစရာ ရှိသလဲ။ ဒီပစ္စည်းကို တို့က ခိုးလာလို့လား”

သို့ဖြင့် ဒေါ်လှူသည် သမီးဖြစ်သူ တားသည့်ကြားထဲမှ ဖျော်ရည်တစ်ခွက်ကို ယူလာကာ ဝင်းအပြင်ဘက် အရပ်ထဲရှိ သူတူဖြစ်သူ လူမမာကို သွား၍ပေးလေ၏။ သူယူလာသည့် ဖျော်ရည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ဒေါ်လှူ၏ အစ်ကိုကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ယောက်မသည်လည်းကောင်း၊ တူဖြစ်သူ လူမမာသည်လည်းကောင်း ဝမ်းသာ၍မဆုံး ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ အားဆေးသောက်ရန် ရေတွင်းထဲမှ ရေအေးအေးကို ခပ်ပြီး ရော၍သောက်လိုက်ရာ လူမမာ ချက်ချင်း အားအင်တွေတိုးကာ လန်းဆန်းလာလေ၏။ ပန်းကန်ထဲတွင် ကျန်သည့် ဖျော်ရည်ကိုမူ နောက်တစ်ကြိမ် သောက်ရန် ပန်းကန်ကို စက္ကူလေးတစ်ရွက်ဖုံးပြီး စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ် ကျဆွေမျိုးစု စံအိမ်ကြီးမှ အခိုင်းသူငယ် ကလေး အချို့မှာ လူမမာဖြစ်သူနှင့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့် အတွက် လူမမာကို

ရောက်မေးမြန်းကြ၏။ ထိုအထဲတွင် အမြှောင်မယားချော၏ တူတော် တစ်ဦးဖြစ်သည့် ကျိန်ဟွေ ဆိုသည့် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်လည်း ပါ၏။ ကျိန်ဟွေမှာ ကျိဟုန် ကျောင်းတက်သည့်အခါတွင် အဖော်အဖြစ် လိုက်ရပြီး သူ့မိဘများမှာလည်း စံအိမ်ဝင်းကြီးထဲရှိ တာလီရုံတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသူများ ဖြစ်၏။ ကျိန်ဟွေမှာ လူပျိုတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်ချောမောသည့် ဂုဏ်ကို သဘောကျသဖြင့် ဝုအဲကို တောင်းပေးရန် မိဘများကို ပူဆာလျက် ရှိ၏။ အောင်သွယ်များ၊ ပွဲစားများကို မကြာခဏစေလွှတ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စကို ပြောဆိုကြည့်၏။ ဤတွင် ကျိန်ဟွေ၏ မိဘများမှာ စားနိုင်သောက်နိုင် ထဲက ဖြစ်သဖြင့် ဝုအဲ၏ မိဘများက သဘောတူချင် သလိုလို ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဝုအဲက ငြင်းနေသဖြင့် အခက်တွေ့လျက် ရှိ၏။ ဝုအဲသည် ထိုစကားကို မိဘများအား အတည့်အလင်း မပြော သည့်တိုင် သူ့သဘောထားကို သိအောင် သွယ်ဝိုက် ထုတ်ဖော်ပြီးဖြစ်သဖြင့် မိဘများမှာလည်း ကျိန်ဟွေ မိဘများ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်မခံရဲကြချေ။ ထို့ပြင် စံအိမ်ထဲတွင် အစေတော် လုပ်ရမည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ထားကြ သဖြင့် ထိုကိစ္စကို စကားဖြတ်လိုက်ကာ အစေတော်ဘဝမှ ပြန်ထွက်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုထက်သာသည့် လင်ကောင်း သားကောင်းကို ရနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်လျက်ရှိကြလေ၏။ ဤတွင် ကျိန်ဟွေ၏ မိဘများကလည်း မျှော်လင့်ချက် မထားတော့ဘဲ ထိုကိစ္စကို လက်လျှော့လိုက်ကြ၏။ ကျိန်ဟွေ မှာမူ ရက်လည်းရက်၊ ဒေါသလည်းထွက် ဖြစ်ကာ ဝုအဲကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရအောင်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။ ယနေ့တွင်မူ ကျိန်ဟွေသည် သူ့သူငယ်ချင်း နေမကောင်းသည်ကို မေးမြန်းရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါ်လျူတို့ သားအမိကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။

ဒေါ်လျူသည် ကျိန်ဟွေတို့တစ်သိုက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့သည့်အခါတွင် အလုပ်ရှိသေးသည်ဟု အကြောင်း ပြကာ ဝင်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ယောက်မတို့က

“ပြန်တော့မလား။ လက်ဖက်ရည်ကလေး ဘာလေး သောက်သွားပါဦး။”

“ပြန်မှပဲ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ညစာကျွေးရတော့မယ်။ အားတော့ လာခဲ့ဦးမယ်”

ယောက်မဖြစ်သူသည် အံ့ဆွဲထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ယူလိုက်ပြီးနောက် ဒေါ်လျူကို အပြင်သို့ လိုက်ပို့လေ၏။ ခြံဝင်းထောင့်နားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အထုပ်ကို ဒေါ်လျူသို့ပေးရင်း

“မနေ့က ညည်းအစ်ကိုကြီး ဝင်းဝမှာ တာဝန်ကျတယ်။ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ

လေးငါးရက်လုံးလုံး ငြိမ်ချက်သား ကောင်းတော့ ဆုကြေးလေးဘာလေးလဲ မရဘူးပေါ့။ မနေ့ကတော့ ကွမ်းတုံက အရာရှိတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သခင်လေးတွေ အတွက် ဆေးထင်းရှူးမြစ် နှစ်ခြင်းပေးပြီး ဝင်းဝစောင့်တဲ့ လူတွေကိုလည်း တစ်ခြင်း ပေးသွားတယ်။ ခွဲယူကြတော့ ညည်းအစ်ကိုကြီး ရတဲ့ ဝေစုပဲ။ တောင်ပိုင်းမှာ ဆေးထင်းရှူးပင်တွေ ပေါတော့ မှိုတက်နေတဲ့ ဆေးထင်းရှူး မြစ်က ထုတ်ထားတဲ့ အဆီ။ အဲဒီအဆီကို ဆေးမြစ်နဲ့ ရောပြီး ဆေးထင်းရှူးမှုန့် လုပ်ယင် ဆေးဘက်ဝင်သတဲ့။ သူတို့ အပြောကတော့ မနက်အိပ်ရာထမှာ လူနို့နဲ့ ရောပြီးသောက်ယင် အလွန် အားရှိတယ်လို့ဆိုတယ်။ ညည်းသမီး ဝုအဲအတွက် ဒီဆေးကိုတိုက်ယင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒါကြောင့် မနက်က ငါအပို့လွှတ်လိုက်တော့ ညည်းတို့ အိမ်ပိတ်ထားတယ်တဲ့။ လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ဆိုလို့ ပြန်ယူလာခဲ့ရတယ်။ လူနို့ မရယင်လဲ နွားနို့နဲ့ သောက်တဲ့။ နွားနို့တောင်မရယင် ရေနွေးနဲ့ပဲ သောက်တဲ့။ လူမတွေ့ခဲ့လို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် လာပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်မတွေ့ မရှိတုန်း ဆိုယင် အဝင်အထွက်ကို သိပ်ကြပ်မတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ငါလဲ အလုပ်မရှိယင် မသွားတာပဲ ကောင်းတယ် ဆိုပြီး မသွားဘဲ နေတာ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာလဲ ပြဿနာ ဖြစ်တာတွေ ဘာတွေ ရှိတော့ ငါလဲ သတိထား နေရတာပေါ့။ ခု ညည်းလာ တာနဲ့ အတော်ပဲ။ ရော့၊ ဒါလေးယူသွားဦး။”

ဒေါ်လှူသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ အထုပ်ကို ယူ၍ နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့၏။ ဘေးမလွယ် တံခါး ကလေး အနီး ရောက်သည့် အခါတွင် သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက်က သူ့ကို နောက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ လေ၏။

“အဒေါ် ဘယ်က လာတာလဲ။ သခင်မလေးတွေ အဒေါ်ကို မေးနေတယ်။ တခြားလူတွေလဲ အဒေါ်ကို လိုက်ရှာနေကြတာ။ ခုထက်ထိ ပြန်မလာကြသေးဘူး။ ဒီလမ်းက အဒေါ်အိမ်ကို ဝင်တဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူးလေ။ အဒေါ်ကို ကြည့်ရတာ ဘာလိုလို ညာလိုလိုနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“မျောက်ကလေးကတော့ ပြောတော့မယ်” ဟု ဒေါ်လှူက နောက်လိုက်၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ပေါက်ယုသည် အစေတော် ကလေးတစ်ယောက်၏ ခိုးမှုကို ဖုံးကွယ်ပေးခြင်း။

ပင်အဲသည် အမှားကို အမှန် ရောက်စေရန် အတွက် အာဏာသုံးခြင်း။

ဒေါ်လှူ က ရယ်လိုက်လျက်

“မျောက်ကလေးနော်။ ငါ့ကို မသင်္ကာရအောင် ငါက အပြင်ထွက်ပြီး လင်ငယ်နေတယ် ထင်လို့လား။ လင်ငယ် နေယင် နင့်မှာ နောက်ထပ် ဦးလေးတစ်ယောက် ရတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား။ သေးအိုးဖုံးက ဘုကလေးလို ဖြစ်နေတဲ့ ဆံပင်ဖုတ်စုလေးကို ဆွဲဆောင့် လိုက်ပြန်ရော့မယ်။ ကံပါ တံခါးဖွင့်စမ်းပါ။ ငါ အထဲကိုဝင်ချင်လို့”

တံခါးစောင့် သူငယ်ကလေးမှာ ဖွင့်မပေးဘဲ သူ့ကို နောက်နေပြန်၏။

“အဒေါ် အထဲရောက်ယင် ကျွန်တော့်ကို ဆီးတော်သီး ခိုးပေးလေ။ ကျွန်တော် ဒီကစောင့်နေမယ်။ မပေးလို့ ရှိယင်တော့ နောင်ဘယ်တော့မှ တံခါးဖွင့်မပေးတော့ဘူး။ ညရေးညတာ အပြင်ထွက်ပြီး အရက်ဝယ်တာတို့၊ ဆီဝယ်တာတို့ ရှိဦးမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို ဆီးတော်သီး ခူးမပေးယင်တော့ တံခါးလဲဖွင့်မပေးဘူး။ အပြင်က ဘယ်လောက်ပဲ အော်အော် မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေမှာပဲ”

ဒေါ်လှူက တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်လျက်

“ဟဲ့ ဒီနှစ်က အလျင်နှစ်တွေလို မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ဒီနှစ် ဝင်းထဲမှာ စည်းကမ်းတွေက သိပ်ကျပ်တယ်။ ပြီးတော့ အစောင့် မိန်းမကြီးတွေကလဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမှားခံကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အချင်းချင်း စောင့်နေကြတာ။ သစ်ပင် တစ်ပင်အောက် ရောက်သွားယင်ပဲ အနားကို လူကပ်တဲ့ ကြက်သားအုပ်မလို ပြူးပြူးကြီး ကြည့်နေကြတာ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သွားခူးလို့ ရမှာလဲ။

“တစ်နေ့တုန်းကတင် ဆီးတော်ပင် တစ်ပင်အောက် ရောက်သွားလို့ မျက်နှာရှေ့မှာ ပျားဝဲတာနဲ့ ပျားခြောက် လိုက်တာ။ နင့်အဒေါ်က ငါ့ကို မသင်္ကာတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဆိုတော့ ငါ ပျားခြောက်လိုက်တာ ကိုပဲ သူ့အပင်က ဆီးတော်သီးကို ခူးတယ်လို့ ထင်ဟန်တူပါရဲ့။ အော်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကြောက်စရာကြီး။ ဦးဦးဖျားဖျား လာပြီးခူးနေတာ ဘယ်သူလဲတဲ့။ ဘုရားကိုတောင်

မတင်ရသေးဘူး၊ သခင်မတွေကိုတောင် မပေးရသေးဘူး။ သခင်မတွေဆီကို ပို့ပြီးယင် နင်တို့ ဝေစု ရမှာပေါ့ဟဲ့၊ ဒီလောက်ကလေးမှ မစောင့်နိုင်ဘူးလား ဘာလားနဲ့။ အို၊ စုံနေတာပဲ။ သူ့ဆီးသီးဖြင့် မခူးရသေးဘူး ပြောလိုက်တာ ရစရာမရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါကလဲ သေသေချာချာလဲ ကြည့်ပြောပေါ့တော် ဆိုပြီး ပြန်ပက်ပစ်ရတယ်။

“နင် ဒီလောက်တောင် ငတ်ကြီးကျနေယင်လဲ ဆီးတော်ခြံကို စောင့်တဲ့ နင့်အဒေါ်တွေဆီ တောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီ လာတောင်း နေရတာလဲ။ ကျီထဲမှာနေတဲ့ ကြွက်က ကျီးကန်းဆီ လှမ်းပြီး စပါးစေ့ တောင်းသလို ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ကျီထဲမှာနေတဲ့ ကြွက်မှာတောင် စပါးစေ့ တစ်စေ့မှ မရှိတာ။ လေထဲမှာ ပျံနေတဲ့ ကျီကန်းမှာ ဘယ်နှယ် လုပ် ရှိနိုင်ပါ့မလဲ”

“အံ့မယ်လေးဗျာ၊ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုယင်လဲ တော်ပါတော့။ လေကလဲ ရှည်လိုက်တာ။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက နောင်မှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆက်ဆံရ တော့ဘူးလို့ ထင်လို့လား။ ကြည့်ပါ။ ခင်ဗျားသမီး နေရာ ကောင်းကောင်းမှာ ရယင် ကျွန်တော် တို့ကို အသုံးလိုလာဦးမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ တံခါးဖွင့်ပေးမှ သူဝင်ရတာ ထွက်ရတာ လွယ်မှာ”

“ဩ၊ နင်က ဒါတွေကိုပါ တွေးပြီး ငါ့ကို အနိုင်ကိုင်တာပေါ့ ဟုတ်စ။ ငါ့သမီးက ဘယ်လိုနေရာကောင်း ရမှာ မို့လို့လဲ”

တံခါးစောင့်သူငယ်က ရယ်လိုက်၏။

“ဒီလိုညာလို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ။ ဒီအကောင်က ဒါတွေကို သိပြီးသား။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ဝင်းထဲက လူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ် ထင်လို့လား။ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ကိုယ့်အဆက်အသွယ်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်က အပြင် မှာသာ တံခါးစောင့် ကျပေမယ့် ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကျွန်တော့် အစ်မတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလာပြီး လျှို့ဝှက်မနေပါနဲ့”

ထိုစဉ် ဝင်းထဲမှ “ဟဲ့ ကောင်လေးတွေ။ အဒေါ်လျူကို လိုက်ရှာချည် ကြစမ်း ပါလို့ ပြောနေတာ။ တော်တော်ကြာ မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ်” ဟူသော အခိုင်းမိန်းမကြီး အချို့၏ အော်ပြောနေသံကို ကြားရလေ၏။ ဤတွင် အဒေါ်လျူလည်း တံခါးစောင့် သူငယ်လေးနှင့် စကား ပြောမနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာခဲ့ကာ “လာပြီ တော်ရေ၊ လာပြီ” ဟု အော်၍ပြောလေ၏။

ဒေါ်လျူသည် မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ တန်းလာခဲ့၏။ မီးဖိုထဲတွင် တာဝန်ရှောင်သည့် ထမင်းချက်များသည် မည်သည့် အဆောင်သို့ မည်သည့် ဟင်းလျာပို့ ရမည်ကို မသိသဖြင့် မဆုံးဖြတ်ရဲဘဲ သူ့ကို စောင့်နေကြ၏။

“ဝုအဲကော” ဟု ဒေါ်လှူက မေး၏။

“တခြားမိန်းကလေးတွေကို ရှာကြည့်ဦးမယ် ဆိုပြီး ရေနွေးကျိုတဲ့ ရံဘက်ကို ထွက်သွားတာပဲ” ဟု ပြောကြ၏။

ဒေါ်လှူသည် ယူလာသည့် ထင်းရှူးဆီ မှုန့်ထုပ်ကို သေချာစွာ သိမ်းဆည်းပြီးနောက် အဆောင်အသီးသီးသို့ ဟင်းလျာများကို ပို့ရန် ခွဲနေစဉ် ယင်ချွန်း၏ အစေတော်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဆူချီ၏ အခိုင်း မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“အစ်မက ပြောလိုက်တယ်။ ကြက်ဥကို ခေါက်ပြီး မကျက်တကျက် ကလေး ပေါင်းပေးပါတဲ့”

“အံ့မယ်လေးတော်၊ ရှားတာကိုမှ တောင်းတတ်ပလေတယ်။ ဒီနှစ် ဝင်းထဲက မီးဖိုမှာ ကြက်ဥ သိပ်မထွက်ဘူးဟဲ့။ ကြက်ဥက သိပ်ရှားတယ်။ ဈေးလဲကြီးတယ်။ တစ်လုံးကို ငွေစဆယ်ပြားလောက် ပေးနေရတာ။ ဈေးကြီးလို့ ဝယ်လို့ ရသလား ဆိုတော့ ဝယ်လို့လဲမရဘူး။ မနေ့က ဆွေမျိုးစုတွေအိမ်ကို ဟင်းလျာတွေ ချက်ပို့မယ်ဆိုပြီး အဝယ်တော်တွေကို ထွက်ပြီး ကြက်ဥအဝယ်ခိုင်းတာ ဘယ်မှာ လိုသလောက် ရခဲ့လို့လဲ။ ကြက်ဥ နှစ်ထောင်ပဲ ဝယ်လို့ရခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ငါက ဘယ်ထွက်ပြီး ကြက်ဥရှာရမလဲ။ သွား နင့်အစ်မကို ပြောလိုက်။ နောက်များမှ လုပ်ပေးမယ်လို့။ အခု လောလောဆယ်တော့ ကြက်ဥ အဆင်သင့် မရှိသေးဘူးလို့ ပြောချည်”

ကျိန်ဟွာ က

“တစ်နေ့ကလဲ တို့ဟူးစားချင်လို့ တို့ဟူး မှာလိုက်တာ၊ အဒေါ် ပို့လိုက်တဲ့ တို့ဟူးက ချဉ်နေတယ်။ ကျွန်မကို ဆူလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ခု ကြက်ဥ တောင်းတော့လဲ ကြက်ဥ မရှိပြန်ဘူးတဲ့။ ကြက်ဥက ဘယ်လောက်များ ရှားလို့လဲ။ ကျွန်မ မယုံဘူး။ ကျွန်မ ရှာကြည့်ရမလား”

ကျိန်ဟွာသည် ရိက္ခာပစ္စည်းများထားသည့် သေတ္တာကြီးများ ထားသည့်အနားသို့ ကပ်လာခဲ့ပြီး သေတ္တာတစ်လုံး ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြက်ဥ တစ်ဒါဇင်ခန့်ကို ချက်ချင်း တွေ့ရလေ၏။

“ဒါက ကြက်ဥ မဟုတ်လို့ ဘာတွေလဲ။ အဒေါ်ဟာ တော်တော် ကပ်စေးနှံတယ်။ ခု ကျွန်မတို့ စားနေတဲ့ ဝေစုဟာ သခင်မတွေက ကျွန်မတို့ကို ပေးထားတဲ့ဝေစုကို စားနေတာ။ ဘယ်သူ့ဟာကိုမှ ယူစား မဟုတ်ဘူး။ ဘာနှမြော စရာ ရှိသလဲ။ ပြီးတော့ ဒီကြက်ဥတွေက အဒေါ် အုပေးထား ရတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ သူများကြက်ဥစားတာ အဒေါ်က ဘာ မနာလိုစရာ ရှိလို့လဲ”

ဒေါ်လှူ သည် သူ့အလုပ်ကို လုပ်ချကာနေသည့် ကျိန်ဟွာ၏အနားသို့

လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင်

“ဟဲ့ကောင်မ။ သောက်စကားများမနေနဲ့။ ကြက်ဥ အုတာက ငါမဟုတ်ဘူး၊ နင့်အမေရယ်။ ဒီကြက်ဥကလေးကို အချဉ်ကလေး ဘာလေးလုပ်ဖို့ ချန်ထားတာ။ အရေးတကြီး ပေါ်လာယင် သုံးရအောင် ဆိုပြီး မတင်ထားတာ။ သခင်မလေးတွေ တောင်းယင်ပေးဖို့ အသင့်ဆောင်ထား ရတာ။ ညည်းတို့ကို ချပေးလိုက်လို့ ဖြစ်မလား။

“ညည်းတို့ အတွင်းဆောင်ထဲမှာ နေရတဲ့ ကောင်မလေးတွေဟာ အပြင်လောကကြီးမှာ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်လောက်ရှားတယ် ဆိုတာ ဘာမှမသိဘူး။ ကြက်ဥဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဝယ်လို့ရတယ်များ ထင်နေ ကြသလား မသိဘူး။ ဈေးထဲမှာ ဘယ်ကုန်တွေ ဘယ်လောက်ရှားတယ် ဆိုတာ ညည်းတို့ ဘာမှမသိကြဘူး။ တစ်ခါ တလေများ ကြက်ဥ မပြောနဲ့၊ မြက်တောင်ရှားတယ်ဟဲ့။ သိကြရဲ့လား။ ဒီတော့ ပြောတာကို မှတ်သွားကြ။ ခု နင်တို့မှာ ဆန်ကောင်းကောင်း၊ ကြက်ဆူဆူ၊ ဘဲသား ကောင်းကောင်းနဲ့ စားနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီလောက် စားနေရယင် တော်ပြီပေါ့။ ဒီလောက် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို စားနေရတာတောင် မကျေနပ်နိုင်ကြသေးဘူး၊ ကြက်ဥ စားချင်သလေး၊ တို့ဟူး စားချင်သလေး၊ ကောက်ညှင်း စားချင်သလေး၊ မုန့်လာဥချဉ် စားချင်သလေး နဲ့ အမျိုးမျိုး ဇီဇာချဲ့ ကြသေးတယ်။ ညည်းတို့ကို ဟင်းမထပ်ရအောင် ချက်ကျွေးခဲ့တယ် ဆိုတာ ညည်းတို့အသိ။ ဒါပေမယ့် ခုလို တစ်ယောက် တစ်မျိုး လာပြောနေကြ တာကိုတော့ ငါလဲ ညည်းတို့အလို၊ တစ်ဦးစီရဲ့ အလိုကို လိုက်မဖြည့်နိုင်တော့ဘူး၊ တစ်နေရာက တစ်မျိုး စားချင်နေတယ် ဆိုယင် တစ်နေ့တစ်နေ့ကို ဟင်းလျာချည်းပဲ ဆယ်မျိုးလောက် ချက်နေရမယ်။ ညည်းတို့အလိုကို လိုက်နေရတာနဲ့ သခင်တွေ အတွက်တောင် ငါ့မှာ ချက်ချိန်ပြုတ်ချိန် ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။”

ကျိန်ဟွာမှာ မျက်နှာနီရဲလာကာ

“နေစမ်းပါဦး။ အဒေါ်ကို ဘယ်သူက တစ်နေ့ ဟင်းလျာဆယ်မျိုး ချက်ကျွေးပါလို့ ပြောနေလို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စကားကြောရှည်နေရတာလဲ။ ရှင် ဒီမှာအလုပ် ရလာတာ ကျွန်မတို့ သွင်းပေးလို့ ရလာတာ။ ဒီကျေးဇူးကို ထောက်ပြီး ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ စာနာမလား အောက်မေ့တယ်။ တစ်နေ့တုန်းက အစ်မချင်ဝမ်းက မျှစ်ပေါင်း စားချင်တယ် ဆိုပြီး ရှောင်ယင် လာပြောတော့ ငှက်သားနဲ့ စားမလား၊ ကြက်သားနဲ့ စားမလားလို့ ရှင် မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ရှောင်ယင်က ဘာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အသားနဲ့ဆိုယင် မကောင်းဘူး၊ ဂျုံမှုန့်ကလေးနည်းနည်း လူးပြီး ဆီနည်းနည်းနဲ့ လှိမ့်ခဲ့ပါလို့ လာပြောတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက် ထူရ အရသလား ဆိုပြီး ရှင့်ကိုယ်ရှင် ပြန်ကျိန်ဆဲပြီး အဲဒီဟင်းကို ချက်ချင်း ကောက်ကာငင်ကာ

ချက်ပေးလိုက်တယ်။ သခင် ကျေနပ်အောင် လုပ်တဲ့ ခွေးများလို အမြီးကို နန့်နေတာပဲ။ ခု ကျွန်မ ကျတော့ ရှင်က ဆီးဟောက်တယ်ပေါ့”

ဒေါ်လှူက

“ဘုရားရေ။ ညည်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ ဟောဒီမှာ သက်သေတွေ ရှိတယ်။ မနေ့ကကိစ္စကို မပြောနဲ့ဦး။ ဒီစားဖို တည်လာတာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ ဘယ်အဆောင်ကဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဟင်းလျာကို သတ်သတ် စားချင်တယ်ဆိုယင် ပိုက်ဆံလာပေးပြီး ချက်ခိုင်းတာချည်းပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ သူလိုချင်တဲ့ပစ္စည်း အဆင်သင့် ရှိလို့ ချက်နိုင်တယ်။ တစ်ခါတလေမှာလဲ အဆင်သင့်မရှိဘူး။ သခင်မလေးတွေအတွက် ချက်ပြုတ်ပေးနေရတယ်လို့၊ ငါ့မှာ ဇိမ်ကျနေပြီ၊ ဆူဖြိုးနေပြီလို့ ထင်လို့လား။ ဟင်း၊ ဒီလိုထင်ယင် ညည်းလာလုပ်ကြည့်ပါလား။ ဒီက ကောင်မမှာ သေချင်စော် ကို နံနေတာပဲ။ ကျွေးရတာက သခင်မလေးတွေရော၊ အစေတော်တွေရောဆိုယင် ဥယျာဉ်ထဲမှာချည်းပဲ လူပေါင်း လေးဆယ်လောက်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရတော့ ကြက်ကလေးနှစ်ကောင် ဘဲကလေး နှစ်ကောင်၊ အသားကလေးနည်းနည်းနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဖိုး ဆိုပြီး ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းပဲရတယ်။ ညည်းလာချက် စမ်းကြည့်ပါလား။ နှစ် နပ်စာကိုမှ အနိုင်နိုင်ရယ်။ ဒီတော့ ဒီအထဲနေပြီး ညည်းတို့တစ်တွေ မှာတာကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အပိုချက်ကျွေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီက သူ ဈေးဖိုးနဲ့ သူတိုင်းပြီး ဝယ်လာပြန်ယင်လဲ ဟိုဟာ မစားချင်ဘူးလေး၊ ဒီဟာ မစားချင်ဘူးလေး ဆိုပြီး အရိုးများသော ကြေးခါးသော လုပ်တတ်ကြသေးတယ်။

“ဒီတော့၊ ဒီမှာမမ။ မယ်မယ်တို့၊ သခင်မဝမ်တို့ စားဖိုကြီးကလို ကောင်းကောင်းစားချင်ယင် မမတို့ကိုယ်တိုင် ဈေးဖိုးပိုတောင်းချည်ကြ။ နေ့စဉ် ဒီနေ့ဘာဟင်းကို ချက်ရမယ်ဆိုတာ ဇယားဆွဲ၊ နေ့တိုင်း ဟင်းမထပ် ရအောင် စဉ်းစား၊ ပြီး လကုန်တော့မှ ဆိုင်ရာကို စာရင်းတင်ပြီး တောင်းပေးကြ။ အဲဒီလိုဆို ဒီက ကောင်မက ချက်ပေးမယ်။

“တစ်နေ့ကလဲ မလေးတန်ချွန်းနဲ့ မလေး ပေါက်ကြည်တို့က မျှစ်နုနု ကလေးတွေကို စားချင်တယ်ဆိုလို့ အစေတော်မလေး တစ်ယောက်ကို ငွေငါးရာနဲ့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ငါကရယ်ပြီး မလေးနှစ်ယောက်မှာ ပုတ်လောက် ကြီးတဲ့ ဗိုက်တွေရှိဦး၊ မျှစ်ငါးရာဖိုးကို ဘယ်နှယ်လုပ် စားနိုင်မလဲ၊ နှစ်ဆယ်ဖိုးလောက် ဆိုယင်ရပါတယ်။ ဒီလောက် ကတော့ တို့စားဖိုမှာလဲ ရှိပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရသေးတယ်”

“ပိုက်ဆံကိုလဲ ပြန်ပေးလိုက်တယ်၊ ငါမယူပါဘူး။ မလေးတွေက

ပိုက်ဆံကို ပြန်မယူတော့ဘဲ ငါသုံးဖို့ဆိုပြီး သတ်သတ်ပေးခဲ့တာ။ ဥယျာဉ်ထဲက စားဖို့ဆောင်ကိုလာပြီး သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ၊ ဟိုဟာစားချင်တယ်၊ ဒီဟာစားချင်တယ်လို့ လာပြောကြလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီတော့ စရိတ် သိပ်ကုန်လိမ့်မယ်တဲ့။ ရှင့်မှာလဲ စိုက်စရာ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ စားချင်တယ် ဆိုယင် ချက်ကျွေးနိုင်အောင် ဒီပိုက်ဆံကို ယူထားလိုက်ဆိုပြီး ငါ့ကို ပြန်ပေးလိုက်ကြတယ်။

“ဒီလို သခင်မလေးတွေက စာနာစိတ်ရှိတယ်ဟဲ့၊ ကိုယ်ချင်းစာတယ်ဟဲ့။ ဒီသတင်းကို အမြှောင်မယား ချော ကြားတော့ ဒေါတွေပြုပြီး ငါက ဘေးပန်းဝင်ငွေတွေ ရနေတယ်ဆိုပြီး မနာလိုဝန်တို ဖြစ်လို့။ ဒါကြောင့် ငါ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံကုန်အောင်ဆိုပြီး အစေတော်တွေကိုလွှတ်ပြီး ခုတစ်မျိုး တော်တော်ကြာတစ်မျိုး လာပြီး အချက်ခိုင်းနေလို့ ဒီက ကောင်မမှာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့။ နောက်တော့ ကိုယ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ့်နှယ်တော်၊ ခု စာကလေးကြော်၊ ခုဆီထမင်း။ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ”

ထိုစဉ် ကျိန်ဟွာ တော်တော်နှင့် ပြန်မလာသဖြင့် ဆူချိက အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့် အစေတော်ကလေး ရောက်လာကာ

“ဒီလောက် ကြာရအောင် သေများ နေသလား၊ သွားကြည့်စမ်း ဆိုလို့ လာခဲ့တာ”

ကျိန်ဟွာသည် ဒေါ်လျူ ပြောလိုက်သည်တို့ကို သာသာထိုးထိုး ကလေး ချဲ့ကားပြောဆိုရန် စိတ်ကူးရင်း ပြန်လာ ခဲ့၏။ အကျိုးအကြောင်း ကို သိရသည့်အခါတွင် ဆူချိမှာ ဒေါသထွက်၍ မဆုံးပြီ။ ဆူချိသည် ယင်ချွန်းအား ထမင်း ကျွေးပြီးနောက် ကျိန်ဟွာကိုခေါ်ကာ စားဖိုဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။ စားဖိုထဲတွင် ထမင်းချက် မိန်းမများမှာ ထမင်းစားနေ ကြလေ၏။ ဆူချိသည် စားဖိုထဲ အတင်းဝင်လာသည်တွင် ထမင်းချက်မိန်းမများက မတ်တတ်ရပ်၍ ပေးကြ၏။ ထိုင်ရန် ပြောသည့်အခါတွင် ဆူချိသည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ပါလာသည့် အစေတော် ကလေးများကို ခေါ်ကာ စားဖို့ဆောင်ကို ရှာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ရိက္ခာသေတ္တာတွေထဲမှာ ရှိတဲ့ စားစရာ တွေမှန်သမျှကို အကုန်ထုတ်ပြီး ခွေးကျွေးပစ်စမ်း။ ဒါမှ နောင်မှာ သူတို့ ခိုးဝှက်မစားနိုင်မှာ”

သူ့အမိန့်အရ အစေတော် ကလေးများသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြကာ စားဖိုခန်း တစ်ခန်းလုံးကို မှောက်လှန် ရှာဖွေကြလေ၏။ စားဖိုမှ အစေတော်များက သူတို့ကို တားဆီးကြသေး၏။

“ကျိန်ဟွာပြောတာကို အဟုတ်မထင်ပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ ဒေါ်လျူမှာ အသက်ကိုးသက် ရှိတောင်မှ အစ်မတို့ကို မစော်ကားရဲပါဘူး။ ဒီနှစ်မှာ

ကြက်ဥရှားတယ် ဆိုတာအမှန်ပါ။ သူ စကားပြောမှားတာပါ။ ကျွန်မတို့ ကတောင် ဘာပြောနေရသေးသလဲ။ သူတို့ စားချင်တယ်ဆိုယင် ရှိတာကို လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့ပဲ လို့တောင် ပြောနေကြပါသေးတယ်။ ခုတော့ အဒေါ်လျူလဲ သူ့အမှားကို သူသိပြီး ကြက်ဥပေါင်းထားပါပြီ၊ မယုံယင် မီးဖိုပေါ်ကို သွားကြည့်ပါ”

ထိုသို့ တောင်းပန်သည့်အခါတွင်မှ ဆူချိသည် စိတ်ပြေသွားကာ အစေတော်မကလေးများကို ရှာဖွေခြင်းမပြုရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ဆူချိလည်း သူတို့ကို ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုပြီးနောက် စားဖိုထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။ အဒေါ်လျူ မှာမူ တစ်ဗျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆောင့်ချရုံမျှသာ တတ်နိုင်ပေ၏။ ကြက်ဥပေါင်းကို ပို့လိုက်သည့်အခါတွင် ဆူချိသည် ကြက်ဥပေါင်းကို သွန်ပစ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သွားပို့သည့် အစေတော်ကလေးသည် နောက်ထပ် ပြဿနာဖြစ်မည် စိုးသည့်အတွက် ထိုအကြောင်းကိုမူ ပြန်ပြောခြင်း မပြုချေ။

ဒေါ်လျူသည် သူ့သမီးအား ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်နှင့် ဟင်းချိုတစ်ခွက်ကို တိုက်ပြီးနောက် ထင်းရှူးဆီမှုန့်၏ တန်ခိုးအာနိသင်ကို ပြောပြလေ၏။ ဂုအဲသည် ဆေးထင်းရှူးဆီ အားဆေးမှုန့် တစ်ဝက်ကို ဖန်ကွမ်းကို ပေးရန် စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားလိုက်ပြီးနောက် မှောင်၍ လူရှင်းသည်နှင့် ဖန်ကွမ်းကိုပေးရန် မိုးမခပင်များ၊ ပန်းခြံများကြားမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာသို့ ရောက်သည်အထိ အစောင့် တစ်ယောက်တလေ ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ သို့ရာတွင် အဆောင်ထဲ သို့ဝင်ရန် မဝံ့ဘဲဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ ဂုအဲသည် အဆောင်ရှေ့ရှိ နှင်းဆီ ချုံတစ်ချုံကို ကွယ်ကာ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်စာမျှ ကြာအောင် စောင့်နေလေ၏။ ထိုစဉ် ရှောင်ယင် ထွက်လာသဖြင့် ဂုအဲသည် ရှောင်ယင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ရှောင်ယင်မှာ သူ့ကို မမှတ်မိသေးချေ။

အနီးသို့ရောက်လာသည့် အခါတွင်မှ

“ဟဲ့၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ဖန်ကွမ်းကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ အစ်မ။ စကားနည်းနည်း ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ညည်းဟာ တော်တော်လောတွဲ ကောင်မလေး ပါလားဟင်။ နောက်ဆယ်ရက်လောက် ဆိုယင် ညည်းလဲ ဒီ အဆောင် ကို ရောက်တော့မှာပဲ။ အဲဒီတော့မှ ပြောတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ခုလဲ ဖန်ကွမ်း မရှိဘူး၊ အပြင်ကို ခိုင်းလိုက်တယ်။ စောင့်နိုင်ယင်လဲ စောင့်။ မစောင့်နိုင်ဘူး ဆိုယင်လဲ ငါ့ကို မှာပစ်ခဲ့။ တော်တော်ကြာ ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါး ပိတ်တော့မှာ”

ဤတွင် ဂုဏ်သည် ဆေးထင်းရှူးဆီ မှုန့်ထုပ်ကို ပေးကာ သောက်ရန် အညွန့်နှင့်တကွ တန်ခိုးအာနိသင်တို့ကို ပြောပြ၏။

“ကျွန်မလဲ သူများဆီကရလို သူ့ဖို့ နည်းနည်းချန်ထားတာ။ သောက်လိုက်ယင် သူ့ရောဂါလဲ သက်သာမှာပါ”

ဂုဏ်သည် ဆေးထုပ်ကိုပေးပြီး ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သစ်ချိုမွှေးကမ်းအတိုင်း လျှောက်၍ပြန်လာခဲ့စဉ် အခိုင်း မိန်းမကြီးများနှင့် လာနေသော လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမကို တွေ့ရလေ၏။ ပုန်းရန် အချိန်မရတော့သဖြင့် ဂုဏ်သည် သူတို့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် နှုတ်ဆက်ရလေ၏။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး နင်နေမကောင်းလို့ဆို။ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ” ဟု လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမက မေး၏။

“နေထိုင်ကောင်းတာ နှစ်ရက်လောက် ရှိပါပြီ။ ဒါနဲ့ အမေက လမ်းလျှောက်ရအောင်ဆိုပြီး ဒီဘက်ကိုခေါ် လာတာ။ ဒီနားရောက်တော့ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ကို ပစ္စည်းတစ်ခု အပို့ခိုင်းတာနဲ့ သွားပို့ပြီး ပြန်လာတာပါ”

“မဟုတ်တာအေ။ ညည်းအမေက အပြင်ထွက်သွားလို့ ငါပဲ ဝင်းတံခါး ပိတ်ပေးခဲ့သေးတယ်။ ညည်းကို ခိုင်းထားတယ် ဆိုယင် အထဲမှာ ညည်းကျန်ခဲ့သေးတယ် ဆိုတာ ပြောမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ တံခါး အပိတ်ခိုင်းမှာလဲ။ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ ညည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ဂုဏ်မှာ ပြောစရာ မရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“ပစ္စည်းတွေကို မနက်ကတည်းက အပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် မေ့နေလို့ ကျွန်မ ခုညနေမှ သွားပို့ရတာပါ။ မနက်က ပို့ပြီးပြီ ထင်နေလို့ ကျွန်မ ကျန်နေတာကို မသိလို့ မပြောတာ ဖြစ်မှာပါ”

လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမသည် မူပျက်နေသော ဂုဏ်ကို ပို၍ သင်္ကာ မကင်း ဖြစ်လာ၏။ ထိုအချိန်လောက်တွင်ပင် သခင်မဝမ်၏ အဆောင်မှ ပစ္စည်းများ မကြာခဏ ပျောက်နေကြောင်း။ အစေတော်များလည်း မသိရကြောင်း။ တရားခံကို ရှာ၍ မတွေ့ရသေးကြောင်းဖြင့် ယင်ချွန်းပြောသည့် စကားက အမှတ်ရလာ၏။ ထိုစဉ် ချန်ချိနှင့် ကျိန်ဟွာ တို့သည် အခိုင်းမိန်းမ များနှင့်အတူ ရောက်လာကာ အခြေအနေ သိသည့်အခါ၌

“ဒီလိုဆို သူ့ကို သေသေချာချာ စစ်ကြည့်ပေါ့ အဒေါ်ရဲ့။ အခု တစ်လောမှာ သူဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ မယောင်မလည် လုပ်နေတာ ခဏခဏ တွေ့ရတယ်။ ဘာလုပ်နေမှန်းမှ မသိတာ”

“ဟုတ်တယ်။ မနွေကလဲ ငါ့ကို ယင်ချွန်းက ပြောလိုက်တယ်။ သခင်မ ဝမ်ရဲ့ တွဲဖက်ဆောင်ထဲက ကြောင်အိမ်က ပွင့်နေပြီး ပစ္စည်းတချို့

ပျောက်နေတယ်တဲ့။ မလေးငှက်မယ်က ပင်အဲကိုခေါ်ပြီး နှင်းဆီဖျော်ရည် အယူခိုင်းလိုက်တော့ တစ်ပုလင်း လိုနေတယ်တဲ့။ သွားကြည့်လို့ သိလိုက်တာတဲ့။ သွားမကြည့်မိယင် ခုထိ သိမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ကျွန်မတို့တော့ မသိရပါလား။ ဒီနေ့တော့ နှင်းဆီဖျော်ရည် တစ်ပုလင်းတော့ တွေ့ခဲ့တာပဲ”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ထိုနှင်းဆီဖျော်ရည် ပုလင်းပျောက်သည့် ကိစ္စကို အစုံစမ်းခိုင်းထားရာ ယခု လက်ရာခြေရာကို တွေ့ပြီဖြစ်သဖြင့် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမက

“ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“မီးဖိုထဲမှာရှင်” ဟု ကျိန်ဟွာက ဖြေ၏။

ဤတွင် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် မှန်အိမ်များကို အထွန်းခိုင်း လိုက်ပြီးလျှင် သူကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်၍ ရှာဖွေရန် စားဖိုဆောင် ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဤတွင် ဝုအဲမှာ ကြောက်ရွံ့ကာ

“ကျွန်မကို သခင်လေးပေါက်ယု အဆောင်မှာရှိတဲ့ ဖန်ကွမ်းက ပေးလိုက်တာပါ”

“ဘယ်သူပေးပေး တို့နားမလည်ဘူး။ ခုတော့ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ မိနေပြီ။ သခင်မတွေ့ဆီ တင်ရမယ်။ ဟိုရောက်မှ ညည်းဘာသာ ညည်းရှင်း”

ထိုအချိန်၌ သူတို့အားလုံး စားဖိုဆောင်ထဲသို့ ရောက်လာကြလေရာ ကျိန်ဟွာက နှင်းဆီဖျော်ရည် ပုလင်းကို ပြလေ၏။ အခြားပစ္စည်းများ ရှိလေမည်လောဟု သံသယ ဖြစ်သဖြင့် မီးဖိုထဲ ဝင်မွေ့နှောက် ရှာသည့်အခါ ဆေးထင်းရှူးဆီ မှုန့်ထုပ်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ထိုပစ္စည်းများကို ယူပြီးနောက် သူတို့သည် ဝုအဲကို လီဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းထံသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။

လီဝမ်း၏သားငယ် ကျီလန်မှာ နေတိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသဖြင့် လီဝမ်းမှာ အိမ်ဝင်းကြီးကို မကြီးကြပ်နိုင်သည့် အတွက် တန်ချွန်းထံသို့ သွားပြောလိုက်၏။ တန်ချွန်းမှာ အုပ်ချုပ်ရေးအဆောင်မှ ပြန်လာပြီး အခန်းတွင် ရေမိုးချိုးနေစဉ် သူ့အစေတော် များသည် ဝင်းထဲတွင် နားနေကြ၏။ ထိုကိစ္စသည် အထဲသို့သွား၍ သတင်းပို့ပြီးနောက်

“မလေးတန်ချွန်းက ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ပင်အဲဆီ သွားပြောတဲ့။ ပင်အဲကနေပြီး မလေးငှက်မယ်ဆီကို တင်ပြလိမ့်မယ်တဲ့”

သို့ဖြင့် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် အစေတော်များနှင့် အတူ နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်သို့ လာခဲ့ပြန်၏။ အဝတွင် ပင်အဲက သူတို့သတင်းကို

နားထောင်ပြီး အတွင်းဆောင်ရှိ နတ်ငှက်မယ်ထံ သွားသတင်းပို့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ် မှာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ကာနီးဆဲဆဲ ဖြစ်၏။ ထိုသတင်းကို ကြားသည့် အခါတွင်

“ပုအဲ အမေကို ကြိမ်ဒဏ် အချက်လေးဆယ်ပေးပြီး အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်။ ဒီစံအိမ်ဝင်းထဲကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ခြေမချပေစေနဲ့။ ပုအဲ ကိုလဲ ကြိမ်ဒဏ် အချက်လေးဆယ်ပေးပြီး တောက စာရင်းခိုင်တွေ ဆီကို ပို့ပြီး အရောင်း ခိုင်းလိုက်တော့လို့ ပြောလိုက်”

ပင်အဲထွက်လာပြီး ထိုအကြောင်းကို လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမအား ပြောပြသည့် အခါတွင် ပုအဲမှာ ကြောက်လန့် ကာ ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။ ပုအဲသည် ပင်အဲ ရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်ကာ သူနှင့် ဖန်ကွမ်းတို့ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“ဒါက လွယ်ပါတယ်။ မနက်ဖြန် မနက်ကျယ် ဖန်ကွမ်းကို ခေါ်စစ်လိုက်ရုံပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ သူပြောတာ မှန်၊ မမှန် သိရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆေးထင်းရှူးဆီမှုန့် ကတော့ မနေ့ကမှ မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေး ဝမ် တို့ကို လက်ဆောင်ပေး သွားတာ။ မယ်မယ်တို့ ပြန်လာမှ ဖောက်မယ် ဆိုပြီး သိမ်းထားတာ။ ညည်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ခိုးဝှက်ရတာလဲ”

ပုအဲက ထိုဆေးမှုန့်များကို သူ့ဦးလေးတော်သူ ဝေစုရသဖြင့် သူ့ကို ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုက ပြောပြ၏။

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်ကာ

“ဒီလိုဆိုယင် ညည်းမှာ အပြစ်မရှိဘဲ သက်သက် ခုတုံး အလုပ်ခံရတာပေါ့။ ကဲ... ညဉ့်လဲ နက်ပြီ။ မလေး ငှက်မယ်လဲ ဆေးသောက်ပြီးလို့ အိပ်ရာဝင်ပြီ။ အသေးအဖွဲ ကိစ္စကလေးတွေကြောင့် အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ မကောင်းဘူး။ ဒီနေ့ညတော့ ပုအဲကို ညစောင့်တွေ စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားလိုက်။ မနက်ဖြန် မနက်ကျမှ သူ့ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်မယ်”

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည်လည်း ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုရဲတော့ဘဲ ထိုနေ့ညတွင် ပုအဲအား အစောင့်မိန်းမကြီးများ ထံသို့ အပ်နှံပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပုအဲမှာ သူတို့ လက်ထဲတွင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲတော့ပြီ။ အစောင့်မိန်းမကြီး တချို့က သူ့အား ခြေဆော့ လက်ဆော့ နိုင်သည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြပြီး အချို့က ညည်းကြလေ၏။

“သူခိုးသူဝှက်ကို မစောင့်ရဘဲနဲ့တောင် ညဆိုယင် ပင်ပန်းလှပြီ။ ခု သူခိုးကိုခေါ်လာပြီး တို့ကို အစောင့်ခိုင်း ပြန်ပြီ။ ဒီကောင်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

သတ်သေသွားယင် တို့မှာ ပြဿနာ ပေါ်ရဦးတော့မယ်”

ဒေါ်လှူနှင့် မတည့်သည့် မိန်းမကြီးများကလည်း ဝုအဲ ထိုသို့ဖြစ်သည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ သူ့ကို လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး မခံချင်အောင် ပြောကြလေ၏။ နဂိုကမှ နုနယ်သော ဝုအဲမှာ ထိုနေ့ည တစ်ညလုံး ရေလည်း တစ်စက်မျှ မသောက်၊ အိပ်စရာလည်း မရှိသဖြင့် သူ့အား မတရားစွပ်စွဲသည်ကို စိတ်ဆိုးသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ တိုင်တည်စရာ မရှိတော့ပြီ။ ဝုအဲသည် တစ်ညလုံး ငိုရှိုက်လျက် ရှိလေ၏။ သူတို့ သားအမိကို မလိုမုန်းထား ဖြစ်နေသည့် မိန်မကြီးများမှာ သူတို့သားအမိကို ယခု ချက်ချင်းပင် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်စေချင်ကြ၏။ မနက်ဖြန်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်မျိုး ပြောင်းသွားနိုင်သည် မဟုတ်လော။ သူတို့သည် မနက်အစောကြီး ထကာ ပင်အဲထံသို့ လက်ဆောင်များ ယူသွားပြီး ပင်အဲ တော်ကြောင်း၊ မည်မျှ အရည်အချင်းရှိကြောင်းတို့ ပြောဆိုကာ ပင်အဲအား သူတို့ဘက်သို့ ပါရန် သွေးဆောင်ကြ၏။ ဝုအဲတို့ သားအမိနှင့် ပတ်သက်၍ လုပ်ကြံပြောဆိုကြ၏။ ပင်အဲသည် သူတို့ ပြောသမျှကို နားမထောင်ဘဲ မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ အသာထွက်လာခဲ့ကာ နှင်းဆီ ဖျော်ရည် ပုလင်းကို ဖန်ကွမ်း ခိုးယူ၍ ဝုအဲအား ပေးချင်း ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းကြည့်၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဖန်ကွမ်းကို ငါနည်းနည်း ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝုအဲကို ပေးသလား မပေးဘူးလား ဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူး။”

ဖန်ကွမ်းကို ခေါ်၍ စစ်သည့်အခါတွင် ဝုအဲကို ပေးလိုက်ကြောင်း ဝန်ခံလေ၏။ ထို့နောက် ဖန်ကွမ်းသည် အခြေအနေကို ပေါက်ယုအား ပြောပြရာ ပေါက်ယုမှာလည်း သူတို့ကို သနားလျက် ရှိလေ၏။

“နှင်းဆီ ဖျော်ရည်ပုလင်း ကိစ္စကတော့ ရှင်းပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ထင်းရှူးဆီဆေးမှုန့် ကိစ္စကတော့ မရှင်းနိုင်ယင် ခံရမှာပဲ။ သူ့ဦးလေးက တံခါးဝကနေ ဖြတ်ယူလိုက်တယ် ဆိုယင် သူ့မှာတာဝန်ရှိတယ်။ သူကတော့ စေတနာနဲ့ ပေးလိုက် တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့လဲ ပြဿနာ ဖြစ်မှာပဲ”

ပေါက်ယုသည် ပင်အဲထံ ချက်ချင်းထွက်လာကာ

“နှင်းဆီဖျော်ရည် ကိစ္စကတော့ ရှင်းသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ထင်းရှူးဆီဆေးမှုန့်ကိစ္စ ကျန်သေးတယ်။ ဒီတော့ ဒါကိုလဲ ဖန်ကွမ်းက ပေးတယ်လို့ ပြောယင် မပြီးဘူးလား။”

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒီလိုအစက ပြောလိုက်ယင်တော့ ကိစ္စပြီးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မနေ့က ပုအဲက ပြောတော့ ဒီအမှုနဲ့ သူဦးလေး ဆီက လက်ဆောင်ရတာလို့ ပြောနေတယ်။ ဒီတော့ ဖန်ကွမ်းဆီကရတာ ဘယ်နှယ်လုပ် ပြောလို့ရတော့မှာလဲ။ ပြီးတော့ နှင်းဆီဖျော်ရည်ပုလင်းကို ခိုးတဲ့တရားခံကို မမိခင်မှာ သက်သေအထောက်အထားနဲ့ မိထားတဲ့ တရားခံကို လွှတ်ပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ သခင်လေးရဲ့။ ဒီလိုသာလုပ်နေယင် နောင်မှာ ဘယ်သူက ကြောက်ကြတော့မှာလဲ”

ဤတွင် အနားသို့ ရောက်နေသည့် ချင်ဝမ်းက

“ဒီမှာ၊ သခင်မဝမ် အဆောင်က နှင်းဆီဖျော်ရည် ပုလင်း ပျောက်တာကို ဟိုလူ့စွပ်စွဲ၊ သည်လူ့စွပ်စွဲ မနေကြတော့။ ကျွန်မအထင်တော့ ဆွေ့ယွန်ခိုးပြီး ကျီဟုန်ကိုပေးတယ် ထင်တာပဲ”

ပင်အဲက ရယ်လိုက်လျက်

“ဟုတ်တယ်။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခုတော့ ယုချွန်းက သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ သူ့အပြစ်ဆိုပြီး ငိုနေတယ်။ တို့က ဆွေ့ယွန်ကို ကျိတ်မေးပြီး သူဟုတ်တယ် ဆိုလို့ရှိယင် ယုချွန်းလဲ စိတ်သက်သာမယ်။ နောင်မှာလဲ ဒီကိစ္စကို မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ထားလို့ရမယ်။ နေစမ်းပါဦး။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူစပြီး မီးမွေးတာလဲ။ ဆွေ့ယွန် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လဲ သူယူတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံရုံတင်မကဘူး ယုချွန်း ယူပါတယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲနေတော့ ခက်တာပေါ့။ ဒီကောင်မ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြီး စကားများကြတာနဲ့ စံအိမ်ဝင်းထဲမှာ ဒီကိစ္စကို အားလုံးက သိနေကြပြီ။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ဖုံးဖိထားပြီး ဟန်ဆောင်နေလို့ မရတော့ဘူး။ အမှန်ကို သိအောင်တော့ စုံစမ်းရတော့မယ်။ ခိုးတယ်လို့ စပြီး သတင်းပို့တဲ့ လူဟာ တကယ်ခိုးတဲ့သူ ဆိုတာ ကျွန်မတို့အားလုံး သိတယ်။ ဒါပေမယ့် သက်သေ အထောက်အထား မရှိဘဲနဲ့ သူ့ကို ဘယ်နှယ်လုပ် စွပ်စွဲလို့ဖြစ်မှာလဲ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ မောင့်ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး မောင် တာဝန်ယူမယ်။ သူတို့ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်တာ ကြည့်ချင်လို့ နောက်တဲ့သဘောနဲ့ မေဖျားရဲ့ ကြောင်အိမ်ထဲက မောင်တစ်လုံး နှိုက်ထားလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ပြဿနာနှစ်ခုစလုံး ရှင်းရော့ပေါ့”

“သခင်လေးရဲ့ အပြုအမူဟာ ကြင်နာသနားတတ်တဲ့ လုပ်ရပ် မှန်ပါတယ်။ သူတို့ဂူဏ်သိက္ခာကို ဆယ်ပေးရာ လည်း ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကို သခင်မကြီး သိယင် ဒီလောက် ကလေးဆန်ရသလား၊ မနောက်သင့်တာကို နောက်ရသလား ဆိုပြီး သခင်လေးကို ဆူမှာနော်”

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်ကာ

“ဒါက ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ အမှန်ကတော့ ပစ္စည်းတွေကို အမြှောင်မယား ချော အခန်းထဲမှာ ဝင်ရှာယင် အလွယ်နဲ့ တွေ့နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ တော်တော်ကြာ သူ့အခန်းကို ရှာရပါမို့လား ဆိုပြီး စိတ်တွေ ဆိုးဦး မယ်။ ကြွက်တစ်ကောင်ကို ကျောက်စိမ်းပန်းအိုးနဲ့ ရိုက်မဖမ်းချင်ဘူးလေ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေရာမှ ပင်အဲသည် လက်သုံးချောင်း ထောင်၍ မာလာကို ပြလိုက်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ တတိယ သခင်မလေး ဖြစ်သည့် တန်ချွန်းမျက်နှာကို ထောက်ရဦးမည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့။ သခင်မလေး တန်ချွန်းမှာ အမေ့အတွက် အရှက်ရနေဦးမယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ပဲ ဒဏ်ခံရမှာ ပေါ့”

ပင်အဲက

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို တရားခံနှစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဆွေယွန်နဲ့ ယုချွန်းကိုတော့ ပြောပြဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီလိုမပြောယင် သူတို့လုပ်တာ သိပ်ပီရိလို့ ကျွန်မတို့ညွှန့်လို့ ဒီအတိုင်း ပြီးသွားတယ်လို့ အောက်မေ့နေ လိမ့်မယ်။ ဒီလိုထင်သွားယင် သူတို့လဲ နောင်မှ ဆင်ခြင်မှာ မဟုတ်ဘဲ ခိုးမြဲခိုးနေ ကြလိမ့်မယ်”

မာလာနှင့် အခြားသူများက

“ဟုတ်တယ်။ အစ်မပင်အဲ ပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်မတို့သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ဖုံးဖိ ထားတာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာလောက်ကိုတော့ သူတို့ကို ပြောပြရမယ်”

ပင်အဲသည် တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ဆွေယွန်နှင့် ယုချွန်းတို့ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ညည်းတို့ စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ တရားခံတော့ ရှာလို့ တွေ့ပါပြီ” ဟု ပင်အဲက ပြော၏။

“ဘယ်မှာလဲ”

“မလေးငှက်မယ်ရဲ့ အဆောင်ထဲမှာ။ အားလုံး ဖွင့်ဝန်ခံပြီးပြီ။ အမှန်ကတော့ သူခိုးတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြောက်ပြီးတော့ သူခိုးတာပါလို့ ဝန်ခံတယ်လေ။ သခင်လေးပေါက်ယု ကလဲ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြီး သူ့မှာလဲ အပြစ်ရှိပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘယ်သူခိုးတယ် ဆိုတာကို ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတော့ ငါ ထုတ်မပြောချင်ဘူး။ ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံသူကိုလဲ

ငါသိပေမယ့် ထုတ်မပြောတော့ပါဘူး။ ထုတ်ပြောယင် သူ့ နာမည်ပျက်ရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့။ ဒီတော့ သူတို့ရော တို့ စုံစမ်းရမယ့် သူတွေရော ပြဿနာမပေါ်အောင် ဆိုပြီး သခင်လေးပေါက်ယု နောက်တာပဲလို့ ဝန်ခံလိုက်ပါတော့ဆိုပြီး သခင်လေးကိုပြောထားတယ်။

“ဒီတော့ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါတစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ နောင်မှာ ဘယ်သူမှ မျက်နှာမပျက်အောင် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ။ ဒီလို ကတိမပေးယင်တော့ ငါ မလေးငှက်မယ်ဆီကို အမှန်အတိုင်း အစီရင်ခံရ လိမ့်မယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး။”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင် ဆွေ့ယွန်မှာ မျက်နှာနီရဲလျက် ရှိလေပြီ။

“စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်မ၊ အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဒုက္ခလဲမရောက်စေချင်ဘူး၊ ရောက်အောင် လုပ်ဖို့လဲ မလိုဘူး။ မဆိုင်တဲ့ သခင်မလေးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာပျက်အောင်လဲ မလုပ်သင့်ဘူး။ အမှန်ကတော့ အမြှောင်မယား ချောက အခိုးခိုင်းလို့ ကျွန်မတို့ ခိုးပေးနေတာ ကြာပါပြီ။ ခိုးပြီး သခင်လေး ကျီဟုန်ကို ပေးရပါတယ်။ ဒါအမှန်ပါပဲ။ သခင်မတွေ ရှိစဉ်မှာလဲ ဟိုဟာခိုးခိုင်း၊ ဒီဟာခိုးခိုင်း ခိုင်းလို့ မကြာခဏ ခိုးပေးရပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ပြီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ခု အပြစ်မရှိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်တာကို ကျွန်မ မမြင်ရက်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မကို မလေးငှက်မယ်ဆီ ခေါ်သွားကြပါတော့။ ကျွန်မ အားလုံးကို ဖွင့်ပြောပါ့မယ်”

အခြားသူများသည် သတ္တိရှိရှိဖြင့် ဖွင့်၍ ဝန်ခံသော ဆွေ့ယွန်၏ စကားကိုကြားလျှင် များစွာ စိတ်ထိခိုက်သွား ကြ၏။

ပေါက်ယုက

“အင်း၊ ဆွေ့ယွန်ဟာ တော်ပါပေတယ်ကွယ်။ ကဲပါ၊ ဒါတွေကိုလဲ ထုတ်ဖော်ဝန်ခံမနေပါနဲ့တော့။ နင်တို့ကို နောက်ပြောင်ချင်လို့ ငါယူတယ်လို့ပဲ ပြောပြီး အပြစ်ကို ငါခံလိုက်ပါ့မယ်။ နောက်မှသာ ဒီလိုမလုပ်ကြဖို့ ကတိပေးပါ။ ဒီလိုဆိုယင် အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဆွေ့ယွန်က

“အို၊ ကျွန်မလုပ်တဲ့ကိစ္စကြောင့် သခင်လေးက ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်ခံရမှာလဲ၊ ကျွန်မခံပါ့မယ်။ ပေးချင်တဲ့အပြစ်ကို ပေးပါစေ”

ပင်အဲနှင့် မာလာတို့ က

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ နင်က ဝန်ခံလိုက်ယင် နင်တင် မကဘူး၊

နောက်က အမြောင်မယား ချော ပါ ပါလာရတော့မယ်။ ဒီသတင်းကို ကြားယင်
မလေးတန်ချွန်းလဲ စိတ်ထိခိုက်ရတော့မယ်။ ဒီတော့ တို့အားလုံး ပြဿနာ
မပေါ်အောင် သခင်လေးပေါက်ယု ဝန်ခံလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။
ခုလိုလုပ်တာကိုလဲ တို့တစ်သိုက်က လွဲပြီး ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒီတော့ ခုတိုင်းလုပ်တာ မကောင်းပေဘူးလား။ နောင်ဆိုယင်တော့ တို့အားလုံး
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေရ မှာပေါ့။ သူတို့ကို နင် တစ်ခုခုပေးချင်တယ် ဆိုယင်လဲ
သခင်မတွေ ပြန်လာအောင်တော့ စောင့်ဦးပေါ့။ သူတို့ ရှိတုန်းမှာ ဆိုယင်တော့
တတ်နိုင်လို့ စံအိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးပေးပေး တို့ကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဆွေယွန်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ စဉ်းစားနေပြီးနောက် သူတို့
အကြံကို လက်ခံလိုက်၏။ အစီအစဉ်ကို ချပြီးသည့်နောက်တွင် ပင်အဲသည်
သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဖန်ကွမ်းကို အစောင့်မိန်းမကြီးများ ရှိရာသို့
ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် ဝုအဲကိုလည်း ထင်းရှူးဆီမှုန့်ဆေးများမှာ ဖန်ကွမ်း
ထံမှရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောရန် တိုးတိုး မှာထားလေ၏။ ထိုသို့ စီစဉ်ပြီးနောက်
ပင်အဲသည် သူတို့အားလုံးကို ရှေ့အဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လာ၏။ ထိုနေရာတွင်မူ
အခိုင်းမိန်းမကြီး များသည် ဒေါ်လျူကို ချုပ်ထားကြလေ၏။

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမက ပင်အဲအား

“ဒီမိန်းမကြီးလျူကို ကျွန်မ မနက်အစောကြီး ဖမ်းခေါ်လာခဲ့တာပါ။
သခင်မလေးတွေ အတွက်တော့ ချင်းရှိန်ရဲ့ မိန်းမကို ခဏ ခေါ်ထားတယ်။
ဒီတော့ မလေးငှက်မယ်ဆီကို ပြောပေးပါလား တူမရယ်။ ချင်းရှိန်မိန်းမဟာ
အချက် အပြုတ်လဲ တော်တယ်၊ အထိန်းအသိမ်းလဲ ကောင်းတယ်။ နောင်မှာ
လျူရဲ့ နေရာကို ခန့်ဖို့ ပြောပေးပါလား”

“ချင်းရှိန်ရဲ့ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်မ မသိဘူးထင်တယ်” ဟု
ပင်အဲက ပြောလေ၏။

“ဥယျာဉ်တောင်ဘက် ဝင်းဝမှာ အစောင့်ကျတဲ့ မိန်းမကြီးပါ။ နေ့တာဝန်
ဘာမှမရှိတော့ တူမ သူ့ကို ဘယ်တွေ့ဖူး ပါ့မလဲ။ မေးရိုးကြီးကြီး၊
မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့ သန့်လဲသန့်ရှင်းပါတယ်”

ပင်အဲကပြုံးလိုက်ကာ

“ဪဟုတ်ပြီ၊ သိပြီ။ ရှင်က စောစောကမပြောပဲကိုး။ ဒါပေမယ့် ရှင်က
အလုပ်ခန့်တာ မြန်လှချည်လား။ ခု လျူတို့၊ ဝုအဲတို့ ကိစ္စက ပြီးသလောက်
ဖြစ်နေပြီရှင်။ သခင်မဝမ်ရဲ့ အဆောင်က ပစ္စည်းတွေပျောက်တာ ဘယ်သူ
လက်ချက်လဲဆိုတာ ကျွန်မတို့သိပြီ။ ဟောဒီ သခင်လေး ပေါက်ယုက ဝုအဲနဲ့
ဖန်ကွမ်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကို သခင်မကြီးဝမ်ရဲ့ အဆောင်က
ပစ္စည်းကို အယူခိုင်းလိုက်တယ်။ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က သခင်မကြီး

မရှိတုန်းမှာ အဆောင်ထဲကို မဝင်ရဲဘူး၊ မဝင်ပါရစေနဲ့လို့ ပြောတယ်။ ဒီတင် သခင်လေးပေါက်ယုက ဒီလောက်ကြောက် ရသလား ဆိုပြီး သူတို့ကို စချင်တာနဲ့ သူတို့အလစ်မှာ သခင်မကြီးရဲ့ အဆောင်ထဲက ပစ္စည်းတွေကိုယူပြီး ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ ကောင်မလေး နှစ်ယောက် ဒါကိုမသိတော့ သူတို့ တာဝန်ပဲဆိုပြီး ကြောက်နေကြတာပေါ့။ ခုတော့ သူ့ကြောင့် တခြား လူတွေ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီဆိုတာ သခင်လေးပေါက်ယု သိသွားတော့ သူ ယူထားတာပါဆိုပြီး သူ ယူတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြတယ်။ ဘာမှ မပျောက်ဘူး။ ပြီးတော့ ထင်းရှူးဆီအားဆေး ကလဲ သခင်လေးက သူ့ဘာသာသူ အပြင်ကရလာတာကို အပြင်က လူတွေကို ခွဲဝေပစ်ခဲ့တယ်။ ကောင်မလေးတွေရဲ့ လက်ထဲကို တစ်မှုန့်မှ ရောက်တာမဟုတ်ဘူး။ တချို့များ ဒီအားဆေးမှုန့်ကို ကလေးထိန်းတွေ၊ အထိန်းတွေတောင် ရလို့ အပြင်မှာရှိတဲ့ သူတို့ဆွေမျိုးတွေ ကိုတောင် ဝေပေးနေသေး သတဲ့။ မာလာရလို့ မာလာကလဲ ဖန်ကွမ်းကို ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်ခင်ရာမင်ရာ ပေးကြတာပေါ့။ ဘာမှမဆန်းပါဘူး။ မနေ့က လက်ဆောင်အမှုန့်ခြင်း နှစ်ခြင်းကတော့ ခုထက်ထိ စတိုခန်းထဲမှာ ရှိတယ် ရှင့်။ ချိတ်တောင် မခွာရသေးဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်သူခိုးတယ် ဘယ်ဝါခိုးတယ် ဆိုတာ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ ကျွန်မ မလေးငှက်မယ်ကို သွားသတင်းပို့ရဦးမယ်။ သူ့ဘာပြောမလဲတော့ မသိသေးဘူး။”

ပင်အဲသည် အဆောင်ထဲသို့ဝင်သွားကာ နတ်ငှက်မယ်ကိုလည်း ထိုအတိုင်းပြောပြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပြီးတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မောင်လေးပေါက်ယု အကြောင်းကိုတော့ ညည်းတို့သိတယ်နော်။ ကောင်မလေးတွေ မဟုတ်တာ လုပ်ပေမယ့် သူက ဝင်ကာကွယ်ချင် ကာကွယ်နေတတ်တာ။ သူက သူ့ကို ကပ်ပြီး မြှောက်ပင့် ညှာဝါးပြောယင် အဟုတ်ထင်ပြီး ဘာမဆိုလုပ်တာ။ မီးသွေးတောင်းကို ခေါင်းမှာစွပ် ဆိုယင်တောင် စွပ်မှာ။ ခု တို့က သူ့စကားကို အဟုတ်ကြီးထင် လက်ခံလိုက်ပါပြီတဲ့။ နောင်မှာ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ပြဿနာတွေပေါ်လာယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒီအစေတော်တွေကို တို့ ဘယ့်နှယ်လုပ် အုပ်ချုပ်တော့မှာလဲ။ ငါကတော့ အသေးစိတ် စုံစမ်းချင်သေးတယ်။ ငါ့သဘောကတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းရဲ့ အဆောင်က အစေတော်တွေ အားလုံးကို ခေါ်ပြီး မေးချင်သေးတယ်။ သူတို့ကို နှိပ်စက်တာတို့၊ ရိုက်တာတို့တော့ မလုပ်ပါဘူး။ သူတို့ကို ကြွေပန်းကန်ပြားကွဲ ပေါ်မှာ ခူးထောက်ခိုင်းပြီး တစ်နေ့လောက် နေပူလှမ်းထားချင်တယ်။ ရေလဲမပေးနဲ့၊ စားစရာလဲ မပေးနဲ့။ ဒီလို တစ်နေ့လောက် နေပူလှန်းလိုက်ယင် ညည်းကောင်မ တွေ သိနဲ့ လုပ်ထားတာ မို့လား ဘာခံနိုင်မှာလဲ။ အကုန်ဖွင့် ပြောမှာပေါ့။

“ ‘ကြက်ဥပုပ်ကွဲလို့ ယင်အုံတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ ခုဒေါ်လှူဟာ ပစ္စည်းတို့ဘာတို့ မခိုးယင် တစ်ခုခုတော့ ရှိလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို စွပ်စွဲကြတာပေါ့။ စွပ်စွဲစရာမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြောမလဲ။ ဒီတော့ သူ့ကို ပြစ်ဒဏ်မပေးသည့်တိုင် အလုပ်ကတော့ ထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ တရားရုံးတွေမှာလဲ ဒီအတိုင်းလုပ်တာပဲ။ တို့ သူ့ကို ဘာမှ မတရား လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ပင်အဲက

“မလေးရယ်။ ဒီလောက်ဒုက္ခခံပြီး ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားနေတာလဲ။ တစ်ခါတလေကျတော့လဲ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သက်သက်ညာညာ မစဉ်းစားသင့်ပေဘူးလား။ ဒီကိစ္စက ဒီလောက် စဉ်းစားရ လောက်အောင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေး ဒီစံအိမ်မှာလာပြီး အုပ်ချုပ်နေတယ် ဆိုတာလဲ ခဏပဲ အုပ်ချုပ်ရတာပါ။ နောက်ကျယ် ဟိုဘက် စံအိမ်ကို ပြန်သွားရမှာပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အတောအတွင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ လူမုန်းခံနေရဦးမှာလဲ။ ကိုယ့်စံအိမ် မှာတောင် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ် များလှပြီ။ မလေးမှာ သားယောက်ျားလေး လိုချင်လို့ ကိုယ်ဝန်ကို စောင့်ရှောက်လိုက်ရတာ။ ခုနစ်လလဲ ရောက်ရော ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျခဲ့ရော။ ပျက်မှာပေါ့။ မလေးမှာ ဒီလောက် အလုပ်တွေများ၊ အပင်ပန်းခံ၊ စိတ်ဆင်းရဲခံနေတော့ မပျက်ဘဲရှိပါတော့မလား။ ဒီတော့ ခုလဲ ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းမှာ ဒါတွေကို မေ့ပျောက်ထားလိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေလိုက်စမ်းပါ မလေးရယ်”

ထိုအကြံပေးချက်ကို ကြားလိုက်သည်တွင် နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ကောင်မ၊ တော်တော်စကားတတ်တယ်။ ကဲ ကဲ။ ညည်းသဘော၊ ညည်းသဘော။ ညည်းကြိုက်သလို လုပ်လိုက် တော့။ ခု ပြန်နေကောင်းစ ပြုနေတုန်းပဲ စိတ်မညစ်ချင်ဘူး”

“ဒီလိုမှပေါ့ မလေးငှက်မယ်ရဲ့” ဟုဆိုကာ ပင်အဲက တခစ်ခစ် ရယ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ပင်အဲသည် မိန်းမကြီးများ ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ နောက်မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ချစ်ဖွယ်သောစမ်းယဉ်သည် ကြာရှက်များကြားတွင် မူးမူးဖြင့် အိပ်ပျော်ခြင်း။

မိုက်မဲသော ယဉ်လင်းသည် သလဲသီးရောင် သင်တိုင်းကို ရှက်ရှက်ဖြင့် ချွတ်ခြင်း။

ပင်အဲသည် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကာ လင်ချီရှောင်၏မိန်းမအား ခေါ်၍

“ဒီမှာအဒေါ်၊ လူကုန်ထိအိမ်ထောင်ဆိုတာ ကြီးတဲ့ကိစ္စတွေကို ငယ်အောင်လုပ်ပြီး ငယ်တဲ့အမှုကို ပပျောက်အောင် လုပ်ရတယ်၊ မကောင်းတဲ့ သတင်းကြီးတွေကို ငယ်အောင်လုပ်ပြီး မကောင်းတဲ့ သတင်း အသေးအဖွဲ ကလေးတွေကို လျစ်လျူပစ်ရတယ်။ ခု ကျွန်မတို့အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကို မောင်းကြေးနင်း လည်ခတ်နေယဉ် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဒီတော့ အဒေါ်လူ ကိုရော၊ သူ့သမီး ဝုအဲရော ပြန်ခေါ်သွားပါ။ သူတို့ကို နဂိုအလုပ်မှာပဲ ပြန်ထား လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ချင်စိန်ရဲ့ မိန်းမကိုလဲ ဒီမှာမထားဘဲ သူ့နေရာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ။ ဒီအကြောင်းကို နောက် မပြောပါနဲ့ တော့။ နေ့တိုင်း ဝင်းထဲကိုလဲ စစ်ပါ”

ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် ပင်အဲလည်းပြန်သွားလေ၏။

အဒေါ်လူ နှင့်ဝုအဲတို့သည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမည်ပြုစဉ် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမက သူတို့ကို ဆွဲခေါ်လာကာ ဝင်းဝရှိ တန်ချွန်းနှင့် လီဝမ်းတို့ ရှိရာသို့ ခေါ်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းကိုပြောရာ သူတို့ကလည်း ထိုအစီအစဉ်ကို သဘောတူလက်ခံကြလေ၏။

သို့ဖြင့် ဆုချီနှင့် အပေါင်းပါများမှာ မည်သည့်ပြစ်ဒဏ်ကိုမျှ မခံရတော့ချေ။ ချင်စိန်၏ မိန်းမမှာလည်း ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် ပြန်မသွားရတော့ဘဲ ဝင်းထဲမှာပင် အလုပ်ရလျက်ရှိလေရာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်ဘဲ သူကံကောင်းပုံကို တစ်နေ့လုံး ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ချင်စိန်၏ မိန်းမသည် သူ့အလုပ်ကို တာဝန်ယူကာ မီးဖိုထဲသို့ဝင်၍ ပန်းကန် ခွက်ယောက်များ၊ ဆန်၊ အခြားသီးနှံ၊ ကျောက်မီးသွေး စသည်တို့ကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုလေရာ ချွတ်ယွင်းချက် အများ အပြား ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟောဒီမှာ ဆန်က နှစ်ခွဲ လျော့နေတယ်။ ရိုးရိုးဆန်ကလဲ နှစ်လစာ အပိုတွေ ထုတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကျောက်မီးသွေး ကလဲ လျော့နေတယ်”

ချင်စိန်၏မိန်းမသည် လင်ချီရှောက်၏မိန်းမကို လက်ဆောင်များ ပေးပြီးလျှင် ကျောက်မီးသွေးများ၊ ထင်းများနှင့် ဆန်အကောင်းစားများကို

သူ့အတွက် ယူသွားလေ၏။ ထိုမျှမက စာရင်းကိုင်များ၊ သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကိုလည်း ဟင်းတွေ ချက်၍ ပို့ပေးလေ၏။

“ခု ငါ စားဖို့ဆောင်မှူး ဖြစ်လာတာဟာ ညည်းတို့ ကျေးဇူး အများကြီး ပါပါတယ်အေ။ နောင်ဆိုယင် တို့တစ်တွေ ဟာ မိသားစု ညီအစ်ကို မောင်နှမရင်းချာတွေလို နေကြရမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ငါက တစ်စုံတစ်ရာ လစ်ဟင်းတယ် ဆိုယင် လဲ ငါ့ကို ပြောကြပါ”

သို့ဖြင့် ချင်စိန်၏မိန်းမသည် ဝမ်းသာမြူးထူးလျက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“အဒေါ်ရေ အဒေါ် မနက်စာစားပြီးယင် အိမ်ကို ပြန်ပါတဲ့။ အဒေါ်လူမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် အဒေါ်လူကို သူ့နေရာမှာပဲ သူပြန်ခန့်လိုက်ပြီတဲ့”

ချင်စိန်၏ မိန်းမသည် ထိုသတင်းကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ မည်သို့မျှမပြောနိုင်ဘဲ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ချင်စိန်၏ မိန်းမသည် အထုပ်အပိုးတို့ကို ပြင်ကာ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရလေ၏။ ခပ်စောစောက သခင့်ပစ္စည်းဖြင့် လက်ဆောင်တွေပေးခဲ့သည့်တိုင် ယခုမူ ထိုပစ္စည်းများအတွက် သူ့အိတ်ထဲမှ ကျခံရတော့မည် ဖြစ်လေ ၏။ စုချို ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါသထွက်ရုံ မှအပ အခြား ဘာမျှမတတ် နိုင်တော့ ချေ။

အမြှောင်မယား ချောမှာလည်း အဖြစ်မှန်ပေါ်မည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် အမြှောင် မယား ချောသည် ချွေးစေးကြီးတွေပြန်ကာ ဘာသတင်းကြားမည်နည်းဟု တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုကိစ္စများ အားလုံးအတွက် ပေါက်ယုက တာဝန်ယူလိုက်ကြောင်း၊ ပေါက်ယုက သူယူသည်ဟု ပြောမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဆိုင်ယွန်း က ပြောပြသည့်အခါတွင်မှ အမြှောင်မယားဖြစ်သူ ချောမှာ ဝန်ထုပ်ကြီး ကျသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျီဟုန်မှာ ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါ၌ သံသယဖြစ်သည်ထက် ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျီဟုန်သည် သူ့အား ဆိုင်ယွန်းက တိတ်တဆိတ် ပေးထားသည့် လက်ဆောင်များဖြင့် ဆိုင်ယွန်းကို တစ်ပြီးတစ်ခု ပစ်ပေါက်လျက် ရှိလေ၏။

“သောက်ကောင်မ၊ လျှာနှစ်ခွနဲ့ကောင်မ၊ နင့်လက်ဆောင်ပစ္စည်း အစုတ်တွေပြန်ယူ၊ ခုနင့်ကို ပေါက်ယုက အကာအကွယ် ပေးတာဟာ နင်နဲ့ ပေါက်ယုနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ယင် ဟိုက နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကာကွယ် ပေးနေမှာလဲ။ နင်သာ တကယ်သစ္စာရှိယင် ငါ့ကို ဒီပစ္စည်းတွေ လက်ဆောင်ပေးတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ ခုတော့ နင်က ပြောလို့

လူတိုင်းသိကုန်ပြီ။ ဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ ငါ့ဆီမှာ ထားလို့လဲ အလကားပဲ။ ငါသောက်ရှက်ကွဲရုံ ရှိတော့မှာပေါ့”

ဆိုင်ယွန်းက မိမိသည် ပေါက်ယုနှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ယခုကိစ္စများကိုလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ပြောဆိုခြင်း မရှိကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြလေ၏။ ဆိုင်ယွန်းသည် ငိုရှိုက်လျက်ရှိရာမှ ကျီဟုန်ကို အမျိုးမျိုး ရှင်းပြသည့်တိုင် ကျီဟုန်မှာ မယုံကြည်နိုင်သေးချေ။

“ငါနဲ့ နင်နဲ့ ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိခဲ့လို့သာ၊ နို့မို့ယင် မလေးငှက်မယ်ဆီ ကိုသွားပြီး နင် ဘာတွေခိုးခဲ့တယ်ဆိုတာကို ငါ အကုန်ပြောပစ်လိုက်မှာ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ငါကလဲ နင်ခိုးပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်မသွားရဲလို့ အသာနေတာ သိရဲ့လား။ နင် ဘယ်အခြေအထိ ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား။”

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျီဟုန်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အမြှောင်မယားချောမှာလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။

“အလကားကောင်၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ကောင်။ နင့်လိုကောင်မျိုး မွေးရတာ ဝမ်းရေတောင်စပ်သေးတယ်၊ သိရဲ့လား။”

ဆိုင်ယွန်းမှာ အားရပါးရ ငိုပြီးသွားလေပြီ။ အမြှောင်မယား ချောက သူ့ကို ချော့မော့နှစ်သိမ့် သည့်တိုင် ဆိုင်ယွန်း သည် ငေးငေးကြီး ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“ကဲပါအေ။ ဒီကောင့်အကြောင်းကို ဒီလောက် စဉ်းစားမနေပါနဲ့။ ညည်းဘယ်လောက် စေတနာထားထား ဒီကောင်ဟာ နည်းနည်းမှ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ အကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကောင် အကြောင်းကို ငါသိပါတယ်။ နောင် သုံးလေးရက် နေယင် စိတ်ပြေပြီး ပြန်လာမှာပါ။”

ဆိုင်ယွန်းသည် သူခိုးလာသည့် ပစ္စည်းများကို လိုချင်သည့်တိုင် ဆိုင်ယွန်းသည် မယူတော့ဟု စိတ်နာစွာဖြင့် ဆုံးဖြတ်ကာ အထုပ်တစ်ခုတွင် ရောထွေး ထုပ်လိုက်ပြီးနောက် ချောင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ရာ အချို့မှာ စုန်းစုန်းမြုပ်သွားပြီ။ အချို့မှာ မျောပါသွားကြလေ၏။ ထိုညတွင်မူ ဆိုင်ယွန်းသည် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံကာ အားရပါးရ ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယု၏ မွေးနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်လေပြီ။ ပေါက်ယု၏ မွေးနေ့မှာ ပေါက်ချင်း၏ မွေးနေ့နှင့် တစ်ရက်တည်း တစ်နေ့တည်း ဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် စံအိမ်တွင် သခင်မကြီးဝမ် မရှိသည့် အတွက်

ပေါက်ယု၏ မွေးနေ့မှာ နှစ်တိုင်းလောက် စည်ကားသိုက်မြိုက်ခြင်း မရှိလှချေ။ သို့တိုင်အောင် တာအိုကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီး ကျန်းကလက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့် ပေါက်ယု၏ နာမည်ထိုးထားသည့် အဆောင်လက်ဖွဲ့တစ်ခုကို ပေးပို့တော်မူလေ၏။ မိမိတို့ လှူထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်များ၊ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်များမှလည်း လှူဖွယ်များ၊ အာယုဒီဃ နတ်မင်း၏ ပုံတော်များ၊ မီးထွန်းညှိပူဇော်ရန် အတွက် ပန်းဝတ္ထုများ၊ ပေါက်ယု၏ နက္ခတ်ကို စောင့်သည့် နတ်မင်း၏ ပုံတော်များ၊ ထိုနှစ်တွင် စောင့်သည့် ဂြိုဟ်မင်း၏ အမည်နှင့် ထိုနှစ် တစ်နှစ်လုံး အန္တရာယ်ကင်းရန် အတွက် ပေါက်ယုဝတ်ဆင်ရမည့် လက်ဖွဲ့များ စသည်တို့ကို ပို့လိုက်လေ၏။ ထို့ပြင် စံအိမ်တော် ဝင်းထဲတွင်လည်း အမျိုးသား အမျိုးသမီး ကွက်စိပ် ပညာသည် များကို ဖိတ်ကြား၍ ဟောပြောစေလေ၏။

ကိုးပြည်နယ် စစ်ဘုရင်ခံချုပ် ဖြစ်နေသည့် ဝမ်ဇူတိန်သည် သူတူ ပေါက်ယုအတွက် ပို့မြဲဖြစ်သည့် ခြေနင်း၊ ခြေအိတ်၊ ဝတ်စုံ၊ မက်မုံသီးပုံ လုပ်ထားသည့် အသက်ရှည်မုန့်များနှင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးတွင် သုံးသည့် “ငွေပိုးမျှင်” ခေါက်ဆွဲထုပ် စသည်တို့ကို ပို့လိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ ထံမှလည်း သူ့အဆင့်အတန်းနှင့် အညီ ပေးပို့သည့် လက်ဆောင်များကို ရရှိလေ၏။ ကျန်အိမ်သားများအနက် မမယုက သူ့ ခါတိုင်းပေးနေကျ ဖြစ်သည့် ခြေနင်း တစ်ရံနှင့် ခြေအိတ်ကိုရရှိပြီး နတ်ငှက်မယ်ထံမှမူ နန်းတွင်းအပ်ချုပ်သည်တို့ ထိုးပေးသည့် အာယုဒီဃ နတ်မင်းပုံပါ လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးနှင့် ပါးရှားပြည်ဖြစ် ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတစ်ခု ရရှိလေ၏။ ကျောင်းတိုက်အသီးသီး၊ ဘုရားဝတ်ကျောင်း အသီးသီးသို့လည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ပေးပို့လှူဒါန်းလေ၏။ ပေါက်ချင်းထံမှလည်း မွေးနေ့လက်ဆောင်များ ရောက်ရှိလာ လေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းများကို အကျယ်မရေးတော့ပြီ။ ဥယျာဉ်ထဲမှ သခင်မလေးများကမူ သူတို့စိတ်ကူးရသည့် လက်ဆောင်များကို ပေးပို့ကြလေ၏။ အချို့က ယပ်တောင်၊ အချို့က လက်ရေးပန်းချီကား၊ အချို့က ပန်းချီကား၊ အချို့က ကဗျာ စသည်တို့ဖြစ်ကြလေ၏။ ထိုနေ့မနက်၌ ပေါက်ယုသည် မနက်အစောကြီး အိပ်ရာမှထကာ ကိုယ်လက်သန့်စင် ပြီးလျှင် ပွဲတက်ဝတ်စုံကို ဝတ်၍ အိမ်ရှေ့ဝင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဝင်းထဲ၌ လီကွေနှင့် ပစ္စည်းထိန်း လေးယောက် တို့သည် အမွှေးတိုင်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းညှိလှူဒါန်းရန် အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် ဆွေမျိုးစု ဝတ်ကျောင်းနှင့် နိနိစံအိမ်ကြီးရှိ မိဘဘိုးဘွား ပူဇော်ရာ ခန်းမသို့သွားလေ၏။ တစ်ဖန် ဘိုးဘွား မိဘပူဇော်ပွဲ ခန်းဆောင်အထွက် ရှေ့စင်္ကြံတွင် ရပ်ကာ မယ်မယ်နှင့် သူမိဘများရှိရာ အရပ်သို့ ဦးခိုက်လေ၏။ ထိုနောက် မမယုကို သွား၍ ဂါရဝပြုကာ အတန်ကြာ

ထိုင်၍ စကားပြောနေပြီးလျှင် ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ယွန်းစံအိမ်သို့ရောက်၍ ဒေါ်လေးဆွေကို သွားရောက်နှုတ်ဆက် သည့်အခါတွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် သူ့ကို ခူးထောက် ဝပ်တွား၍ ဦးချမည် စိုးသည့်အတွက် ပေါက်ယုကို ပွေ့ဖက်ထားလေ၏။ ထိုအိမ်တွင် ဆွေ့ကိုနှင့် တွေ့၍ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လာခဲ့ရာ ချင်ဝမ်း၊ ရှေ့ယွေ့ နှင့် နေရာထိုင်ကလေး တစ်ချပ်ကို ကိုင်ထားသည့် သူငယ်တော်မကလေး တစ်ယောက်တို့က ဆီးကြို ပြုစုကြလေ၏။ ထိုနောက် လီဝမ်း အမှူး ပြုကာ သူထက်ကြီးသူများကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ဝင်ကာ ချော၊ ချိန်၊ ဝမ်း စသည့် သူငယ်ငယ်က အထိန်းတော်ကြီးများကို သွား၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ နောက်တွင်မူ ပေါက်ယုသည် သူ့ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်သူများကို ဒုက္ခများမည် စိုးသည့်အတွက် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျန်အစေတော်များက ပေါက်ယုကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ချင် ကြသေးသော်လည်း ခွင့်မပြုတော့ချေ။

မိမိ၏ အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ မာလာနှင့် အခြားသူများက ပေါက်ယုအား နှုတ်အားဖြင့် ဆုတောင်း နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ သခင်မ ဝမ်း သည် လာဘ်တိတ်မည်၊ ကံဇာတာ ညွှလိမ့်မည်ဟုဆိုကာ သခင်လေး သခင်မကလေး များအား ဦးညွှတ်ကန်တော့ခြင်းကို ခွင့်မပြုရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် အစေတော်သူငယ်များ သည် ပေါက်ယုအား ရှိခိုးခြင်း မပြုကြချေ။ ထိုစဉ် ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန် တို့ ရောက်လာလေ၏။ မာလာက သူတို့အား ပေါက်ယုကို ဦးညွှတ်ကန်တော့ခြင်း မပြုရန် ပြောဆိုပြီးလျှင် အတန်ကြာမျှ အထိုင်ခိုင်းထားလေ၏။

ပေါက်ယုက

“မောင်တော့ လမ်းတွေလျှောက်ရတာနဲ့ တော်တော်ညောင်းနေပြီ”

ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်သို့တက်၍ ခွေလိုက်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ဝက် ကုန်အောင်သောက်နေစဉ် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားပြောဆိုလာကြသော အသံများကို ကြားရကာ အစေတော် ရှစ်ယောက် ကိုးယောက်ခန့် ပေါ်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယင်းတို့မှာ ရှောက်လို၊ ဆွိမို၊ ဆွိလူ၊ ဟွာ၊ ချွန်အဲနှင့် ငှက်မယ်၏ ကလေးငယ်ကို ချီလာသည့် အထိန်းတော် တစ်ယောက်တို့အပြင် ဆိုင်ယွန်း၊ ရှူလျမ်တို့ ဖြစ်လေ၏။ သူတို့အားလုံးသည် ကော်ဇော်နီ ကလေး တစ်ချပ်စီကို ကိုင်လာကြလေ၏။ သူတို့က “ကျွန်မတို့တော့ သခင်လေးမွေးနေ့ကို ဆုတောင်း နှုတ်ဆက်ချင်တာနဲ့ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ အတင်းဝင်လာခဲ့ကြတာ။ ကဲ ကဲ ကျွန်မတို့ကို မွေးနေ့ခေါက်ဆွဲကလေး ဘာလေးများ ကျွေးစမ်းပါဦး” ဟု ပြောကြလေ၏။

နောက်တစ်ခဏတွင် တန်ချွန်း၊ စမ်းယဉ်၊ ပေါက်ချင်း၊ စုယဉ်နှင့် ဆီချွန်းတို့လည်း ပေါက်လာကြလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် သူ့အစ်မများကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။

“ခုလို လာနှုတ်ဆက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် မလေးတို့ရာ။ ဟေ့ လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း ကျိုစမ်းပါ”

အဆောင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကြပြီး အသီးသီး နေရာတွင် ထိုင်ကြလေ၏။ မာလာနှင့် အစေတော် အချို့တို့က လက်ဖက်ရည်များကို ငှဲ့ပေးကြ၍ စတင် သောက်လျက် ရှိကြချိန်တွင် ပင်အဲသည် ပွင့်သစ်စ ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်နယ် လှပစွာ ဝတ်ဆင်လျက် ရောက်လာလေ၏။ ပေါက်ယုက သူ့ကိုကြိုဆိုရင်း

“ခုလေးတင် မလေးငှက်မယ်ဆီကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မအားဘူးဆိုလို့ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ပင်အဲကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

ပင်အဲက

“မလေးငှက်မယ်ရဲ့ ဆံပင်ကို ပြင်ပေးနေတာ။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း လိုက်မလာ နိုင်တာပေါ့။ သခင်လေးက ပင်အဲကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် ဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ မွေးနေ့ကို လာနှုတ်ဆက်တာပဲ”

“ဒီလိုဆိုယင် မောင်ကလဲ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ရယ်၍ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မာလာသည် ပင်အဲအတွက် နေရာတစ်ခုကို အပြင်ဘက်ခန်းတွင် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်လေ၏။ ပင်အဲ ပေါက်ယုကို နှုတ်ဆက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုကလည်း ယဉ်ကျေးသမှု အနေဖြင့် ပြန်၍ဦးညွှတ်လေ၏။ ထိုနောက် ပင်အဲက ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုကလည်း အလားတူ ဒူးထောက်ထိုင်လေ၏။ ပင်အဲက ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုကလည်း ပြန်၍ ဦးညွှတ်ပြန်လေ၏။

မာလာက ပေါက်ယုကို လက်တို့၍

“နောက်တစ်ခါလောက် ဦးညွှတ်လိုက်ဦးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ တစ်ခါညွှတ်ပြီးပြီပဲ”

“ဒီနေ့က သခင်လေးမွေးနေ့လေ။ ဒါကြောင့် သူက လာပြီးနှုတ်ဆက်တာ။ ဒါတင်မကဘူး။ ဒီနေ့က သူ့ မွေးနေ့လဲ ဟုတ်တယ်”

ပေါက်ယုက ဝမ်းသာအားရ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဪ ဟုတ်လား။ မလေးရဲ့ မွေးနေ့ဟာလဲ ဒီနေ့နော်”

ပင်အဲက လျင်မြန်စွာ ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်စဉ် စမ်းယဉ်သည် ပေါက်ချွန်းနှင့် စုယဉ်ကို လက်မှဆွဲလာလေ၏။

“မလေးတို့ လေးယောက်ကတော့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ဦးညွတ် ကြပေတော့”

တန်ချွန်းက

“ဘာလဲ၊ မလေးစုယဉ်ရဲ့ မွေးနေ့ကလဲ ဒီနေ့ပဲလား။ ကြည့်စမ်း မေ့နေလိုက်တာ” ဟုဆိုကာ အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍

“သွား မလေးငှက်မယ်ကို သွားပြောချည်စမ်း။ မလေးပေါက်ချင်း ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်မျိုး တစ်စုံကို မလေး ယင်ချွန်းရဲ့ အဆောင်ကို ပို့ပေးပါဦးလို့ ပြောလိုက်”

အစေတော် ထွက်သွားသည့်အခါတွင် စမ်းယဉ်က ထိုနေ့မှာ သူ့ မွေးနေ့လည်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြန်သည့် အတွက် သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်နေကြ ပြန်လေ၏။ တန်ချွန်းက

“ဒါကတော့ နည်းနည်း လွန်လွန်းပြီထင်တယ်။ တစ်နှစ်မှာ ဆယ့်နှစ်လ ရှိတဲ့အနက် လတိုင်းလတိုင်းမှာ မွေးနေ့ မွေးရက်တွေတော့ ရှိကြတာပဲ။ လူတွေကလဲ များတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နေ့ရက်ချင်း ထပ်တာတွေလဲ ရှိနိုင် ပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ တစ်ရက်တည်း နှစ်ယောက် သုံးယောက် မွေးနေ့ချင်း ထပ်နေတာကို တွေ့ရတတ်တယ်။ နှစ်သစ်ကူးနေ့ ကဆိုယင် ဒေါ်လေး ဝမ် မွေးနေ့ဆိုပါတော့။ သူများတကာတွေထက် ဦးပြီးမွေးတဲ့အတွက် ဒေါ်လေးဝမ် ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ စုဖုရားရဲ့ အဘီကြီးကလဲ ဒီလိုပဲ နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ ဦးဦးဖျားဖျား မွေးတာပဲ။ ပြီးတော့ မယ်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့နဲ့ မလေး ပေါက်ကြည်ရဲ့ မွေးနေ့ တစ်နေ့တည်း ထပ်တူကျနေတယ်။ တတိယ လဆန်း တစ်ရက်နေ့က ဒေါ်လေးဆွေရဲ့ မွေးနေ့။ ကိုးရက်နေ့က ကျိုလျှံရဲ့ မွေးနေ့။ ဒုတိယလမှာ မွေးတဲ့လူမရှိသေးဘူး”

“ရှိပါတယ်ရှင်။ ဒုတိယလဆန်း ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့က မလေးထိုက်ယုရဲ့ မွေးနေ့။ ကျိမိသားစုထဲက မဟုတ်လို့ ထည့် မပြောနိုင်ဘူး ဆိုယင်တော့ မပြောတတ်ဘူး” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့နေတယ်” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုက မာလာကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

“သူနဲ့ မလေးထိုက်ယုရဲ့ မွေးနေ့က တစ်နေ့တည်းကိုး။ ဒါကြောင့်မို့ သူသတိရတာပေါ့”

“ဟင် ဟုတ်လား။ တစ်နေ့တည်းလား။ ဒါပေမယ့် နှစ်တိုင်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါပဲလား။ ပင်အဲရဲ့ မွေးနေ့ကိုလဲ မသိရဘူး။ ခုမှပဲ သိရပေတော့တယ်”

ပင်အဲက

“ကျွန်မတို့က အညတရတွေပဲ မလေးရယ်။ ကျွန်မတို့ မွေးနေ့မှာ မွေးနေ့ဆုတောင်းတွေ ဘာတွေ လုပ်ရအောင် ကံဇာတာကလဲ မပါ။ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ ယူရအောင်ကလဲ ကျွန်မတို့မှာ ဘာ အဆင့်အတန်း ရှိတာလိုက်လို့။ ကိုယ့်မွေးနေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မောင်းကြေးနင်း လည်ခတ်နေတော့မလဲ။ တိတ်တိတ်ပဲ နေလိုက်တာပေါ့။ ခုသူက ဖော်ကောင် လုပ်တော့ မွေးနေ့မှာ မလေးတို့ကို လာကျွေးရဦးတော့မှာပေါ့”

တန်ချွန်းက

“ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီတော့ တန်ချွန်းတို့လဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားအောင် ဒီနေ့ မှာပဲ ပင်အဲရဲ့ မွေးနေ့ကို ကျင်းပလိုက်ယင် ပြီးတာပါပဲ။ တန်ချွန်းတို့ကပဲ ကျွေးပါ့မယ်”

ထိုအကြိမ်ကို ပေါက်ယု၊ စမ်းယဉ်နှင့် ကျန်လူများက လက်ခံကြသည့်အတွက် တန်ချွန်းသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ

“ဒီနေ့ ပင်အဲရဲ့ မွေးနေ့ကို ကျင်းပမလို့ ပင်အဲကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘူးလို့ မလေးငှက်မယ်ကို သွားပြောချည်” ဟု ခိုင်းလိုက်လေ၏။

အစေတော်သည် တပြုံးပြုံးဖြင့် ထွက်သွားလေရာ ခဏကြာလျှင် မလေးငှက်မယ်က သဘောတူကြောင်း သတင်း ကို ယူဆောင်၍ ပြန်ရောက် လာလေ၏။

“ပင်အဲရဲ့ မွေးနေ့ကို မလေးတို့က ကြီးမှူးလုပ်ပေးလို့ မလေးငှက်မယ်က ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောလိုက်ပါလို့လဲ မှာလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မလေးပင်အဲ မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုများ စီစဉ်ထားသလဲ ဆိုတာလဲ သိချင် တယ်တဲ့။ သူ့မွေးနေ့မို့ သူ့ကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး ဆိုယင် သူ့အဖို့ တစ်နေ့တော့ နားငြီး သက်သာသွားတာပေါ့ လို့လဲ ပြောလိုက် သေးတယ်ရှင်”

ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။

တန်ချွန်းက

“အတော်ပဲ။ ဒီနေ့အတွက် တန်ချွန်းတို့ ထမင်းဟင်းကို ဥယျာဉ် စားဖိုဆောင်က ချက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အပြင်မှာတင် ခေါက်ဆွဲတို့ ဘာတို့ ပြုတ်စားကြမလို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့အချင်းချင်း ပိုက်ဆံစုပြီး အဒေါ်လူ ကို ဒီမှာပဲ ခေါက်ဆွဲ အလုပ်ခိုင်းမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

ထိုအကြိမ်ကို အားလုံးက သဘောတူကြလေ၏။

တန်ချွန်းသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ လီဝမ်း၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုက်ယုတို့ကို အခေါ်လွှတ်ပြီး လျှင် နောက်တစ်ယောက်ဖြင့် အဒေါ်လူကို အခေါ်ခိုင်းကာ စားဖိုထဲတွင် ခေါက်ဆွဲ နှစ်ပိုင်းစာ အပြင်ခိုင်းလေ၏။ အဒေါ်လူမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဝင်းထဲက စားဖိုဆောင်မှာ အားလုံးအဆင်သင့် ရှိနေတာပဲ မလေးရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဥယျာဉ်ထဲက စားဖိုမှာ ပြန်ချက်ဦးမလို့လဲ”

တန်ချွန်းက

“အဒေါ် နားမလည်ပါဘူး။ ဒီနေ့က ပင်အဲ မွေးနေ့ရှင့်။ အပြင် ဝင်းထဲက စားစရာတွေက စာရင်းကိုင်ချုပ် အဖွဲ့က ကျွေးတာ။ ခုဟာက ကျွန်မတို့က ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်စုပြီး ပင်အဲမွေးနေ့ကို လုပ်မလို့။ သွား၊ ဟင်းကောင်းကောင်း သာ ချက်ချည်။ ပြီးတော့ ကုန်ကျစရိတ်ကို တန်ချွန်းဆီကို ပို့လိုက်”

အဒေါ်လူကရယ်လေ၏။

“ဪ လက်စသတ်တော့ ပင်အဲရဲ့ မွေးနေ့ကိုး။ သိပါဘူးတော်”

ဟုဆိုကာ ပင်အဲကို ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လျက်ရှိလေရာ ပင်အဲက သူ့ကို အရပ်ခိုင်းတော့မှ အဒေါ်လူသည် စားဖိုဆောင်ဘက် ထွက်သွားလေ၏။

တန်ချွန်းသည် ပေါက်ယုကိုလည်း စုဝေးဆောင်တွင် လာ၍ ခေါက်ဆွဲစားရန် ဖိတ်လိုက်လေ၏။ ခဏကြာလျှင် လီဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည် တို့လည်း ရောက်လာသဖြင့် အစေတော်တို့ကို ခေါ်ကာ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ထိုက်ယုတို့ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုနေ့မှာ ရာသီဥတုကောင်းမွန် ပြီးလျှင် ထိုက်ယုမှာလည်း နေသာထိုင်သာ ရှိသည့်အတွက် သူတို့ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်လေ၏။ ခန်းမဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ လူများ၊ ပန်းပွင့်များ၊ ပိုးဖဲများဖြင့် ပြည့်ကျပ် တောက်ပလျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ဆွေကိုသည် ပေါက်ယုအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် လည်စည်းတစ်ခု၊ ယပ်တောင် တစ်ချောင်း၊ ရေမွှေးအချို့နှင့် ပိုးအုပ်တို့ကို ပေးပို့လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် သူတို့၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံ ကာ ဆွေကိုနှင့်အတူ ခေါက်ဆွဲစားရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးမှာ တစ်အိမ်ကို တစ်အိမ် ဖိတ်ကျွေးလျက် ရှိပြီး လက်ဆောင်တွေ အပြန်အလှန် ပေးလျက်

ရှိလေ၏။ နေ့လယ်လောက်တွင် ပေါက်ယုသည် ဆွေ့ကိုနှင့်အတူ အရက်ချို အနည်းငယ်ကို သောက်နေလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ချင်းကို ခေါ်ကာ ပေါက်ယု၏ မွေးနေ့အတွက် နှုတ်ဆက်စကား ပြောရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ဆွေ့ကိုနှင့် ခွက်မြှောက်၍ ဆုတောင်းပြီးလျှင်

“ဟိုဘက်စံအိမ်ကြီးကို စားစရာ သောက်စရာတွေ ပို့ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေ ပါနဲ့တော့။ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပေါက်ကြည်တို့ ဆိုင်တွေမှာ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ ဆိုင်ထိုင်တွေကို ခေါ်ကျွေးလိုက်ယင် ပြီးတာပါပဲ။ ခု ပေါက်ကြည်တို့ တစ်တွေ မောင်လေးပေါက်ယု နဲ့အတူ ဥယျာဉ်ထဲကို သွားကြမယ်။ အဲဒီမှာ လုပ်ကိုင် ပေးမယ့် လူတွေလဲ အရှိသားပဲ။ ဒီတော့ ညီမလေးဆွေ့ကို မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့။ နေရစ်ခဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးနေခဲ့မယ်။ တော်တော်ကြာ ဆိုင်ထိုင်တွေ ရောက်လာယင် ဧည့်ခံမယ့်လူ မရှိဘဲ ဖြစ်နေ လိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးလျှင် ပေါက်ယုသည် နှုတ်ဆက်ကာ ပေါက်ကြည်တို့ တစ်သိုက်နှင့်အတူ ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဥယျာဉ်ဘေးတံခါးမှ ဝင်ခဲ့သည့်အခါ၌ ပေါက်ကြည်သည် ထိုတံခါးကို သော့ပိတ်ရန် အခိုင်းမိန်းမကြီးအား စေခိုင်းကာ သော့ကို သူ ကိုယ်တိုင် ယူလာခဲ့လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ သော့ပိတ်ခိုင်းခဲ့ ရတာလဲ။ ဒီတံခါးကို ဘယ်သူမှ မသုံးပါဘူး။ ခုတော့ ဒေါ်လေးဆွေ့ရော မလေးရော ဥယျာဉ်ထဲကို ရောက်နေတော့ အိမ်ကို တစ်ခုခု ပြန်ယူစရာ ရှိယင် ဒီတံခါးလေး ပိတ်ထားတော့ မခက်ပါလား”

“သတိဆိုတာ ပိုတယ်လို့မရှိဘူး မောင်ရဲ့၊ လိုယင်သာလိုမယ်။ ခုတလော မောင်တို့စံအိမ်ဘက်မှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပြဿနာတွေထဲမှာ ပေါက်ကြည်တို့ မိသားစုကိစ္စတွေ မပါသေးဘူး။ အဲဒီလိုပြဿနာတွေထဲကို မပါတာဟာ တံခါးပိတ်ထားလို့ မပါတာပေါ့။ တကယ်လို့သာ တံခါးကိုပိတ်မထားဘူးဆိုယင် လူတွေက ဒီဝင်းထဲကနေ ပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ကြမယ်။ သူတို့ကို မဖြတ်ပါနဲ့လို့ ပြောလို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။ ဒီတော့ ခုလို ပိတ်လိုက်တဲ့အတွက် ပေါက်ကြည်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ကျွေပတ်သွားနေရပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။ ပိတ်ထားလိုက်တာက ပိုကောင်းတယ်။ ဒီတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မလုပ်ကြတော့ဘူးပေါ့။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မလုပ်တော့ ပြဿနာတွေထဲမှာ ပေါက်ကြည်တို့ ဝင်းဘက် က မပါနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

ပေါက်ယုက ပြီးလိုက်လျက်

“ဒါဖြင့် ခုတလော မောင်တို့ဝင်းထဲမှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတာကို မလေးသိတယ် ဆိုပါတော့”

“မောင်က ကောင်းမလေး နှစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ နှင်းဆီဖျော်ရည်ပုလင်း ပျောက်တာနဲ့ မုန့်ထုပ်ပျောက်တာ လောက်ကိုပဲ သိတာကိုး။ သူတို့ကြောင့်သာ မဟုတ်ယင် ဒီကိစ္စနှစ်ခုကို သိတောင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကတော့ ဒီထက်မက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပျောက်တာတွေ ရှိသေးတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒါတွေဟာ အပြင်လူတွေ မသိလေ ကောင်းလေပေါ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ယင် ဥယျာဉ်ထဲကလူတွေတောင် ခုကိစ္စတွေမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ပါနေပြီလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ခုကိစ္စတွေကို မောင့်ကို ပြောနေရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မောင်က ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာမှ မသိလို့ ပြောနေရတာ။ မနေ့ကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပင်အဲကို ပြောလိုက်ပါပြီ။ သူ့ သခင်မ မလေးငှက်မယ် မရှိတုန်းမှာ သူသိသင့်တယ် ထင်လို့ ပြောလိုက်တာပဲလေ။ မသိယင် ဘာမှလုပ်လို့ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ နောက် တစ်ခုခု ဖြစ်လာတော့မှ ဘုမသိဘမသိနဲ့ မဆိုင်တဲ့လူတွေကို အပြစ်ပေးမိတာတို့၊ အလုပ်က ထုတ်ပစ်မိတာတို့ ဖြစ်လာယင် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မောင်လဲ နောင်မှာ နမော်မဲ့ နမာမဲ့ မနေပါနဲ့။ သတိဝီရိယနဲ့ နေပါလို့ ပေါက်ကြည် အကြံပေးချင်တာပဲ။ ပြီးတော့ ပေါက်ကြည်ပြောတဲ့ စကားတွေကိုလဲ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါနဲ့နော်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တံတိုင်းမွှေးဆောင်အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအနီးတစ်ဝိုက်၌ သခင်မလေးအချို့နှင့် အစေတော်အချို့ တို့သည် အလှမွေးထားသည့် ငါးကလေးများကို ကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် မာလာ၊ စမ်းယဉ်၊ ယဉ်လင်း၊ ထိုက်ရှူ၊ စုယဉ်၊ ချင်ဝမ်း၊ ရှေ့ယွေ၊ ဖန်ကွမ်း၊ အိုကွမ်းနှင့် ယွီကွမ်း တို့လည်း ပါဝင်လေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကို မြင်သည့်အခါတွင် သူတို့က

“ဂမုန်းမြိုင် ပန်းရုံထဲမှာတော့ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ သခင်လေး၊ မြန်မြန်သာ သွားစားကြပေတော့”

ပေါက်ကြည်သည် သူတို့နှင့်အတူ ဂမုန်းမြိုင်ပန်းရုံသို့ လာခဲ့လေသည်။ ဂမုန်းမြိုင်ပန်းရုံမှာ နံ့သာနီတောင် ရိပ်သာဝင်းထဲရှိ သုံးခန်းဖွင့် ရိပ်သာကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပြီးလျှင် မမယုအပါအဝင် စံအိမ်ဝင်းအတွင်းရှိ သခင်မ အားလုံး ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပင်အဲတစ်ယောက် ကိုကား မတွေ့ရချေ။

ပင်အဲမှာ

ပစ္စည်းထိန်း

လိုင်တာ၊

လင်ချိုရှောက်နှင့်

အခြားပစ္စည်းထိန်းများက လက်ဆောင်များ ပေးပို့နေသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပထမ၊ ဒုတိယနှင့် တတိယအဆင့် အသီးသီးရှိ အခိုင်းအစေများက သူ့မွေးနေ့အတွက် လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ လက်ဆောင်ပေးခြင်း စသည်များ ရှိသည်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း ဤနေရာသို့ မလာရောက်နိုင်ဘဲ အပြင်သို့ ရောက်နေလေသည်။ ပင်အဲသည် ပစ္စည်း လာပို့သူများအား ဆုကြေးများပေးခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုခြင်း။ ထိုအကြောင်းများ အားလုံးကို သခင်မနတ်ငှက်မယ်ထံ ပြန်၍ ပြောရခြင်း စသည့် ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။ ပင်အဲသည် လက်ဆောင်အချို့ကို သူ့အတွက်သိမ်းဆည်း၍ အချို့ကို ငြင်းပယ်ပြီး လျှင် အချို့ကို အခြားသူများသို့ ခွဲဝေပေးလိုက်လေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ပင်အဲသည် သူ့ကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ပြီး နတ်ငှက်မယ် အနီးတွင် စောင့်ရင်း ခေါက်ဆွဲကို ကမန်းကတန်းစားကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လာခဲ့လေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မိမိအား လာရောက်ခေါ်နေသော အစေတော်များကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့က ပင်အဲအား နံ့သာနီ တောင်ရိပ်သာသို့ ခေါ်သွားကြလေရာ ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော စားသောက်ပွဲကြီးကို အဆင်သင့် တွေ့ရလေ၏။

“ကဲ.... မွေးနေ့ရှင်တွေ အားလုံးတော့ ဒီမှာစုံပြီ” ဟုဆိုကာ မွေးနေ့ရှင် လေးယောက်ကို အထူးနေရာတွင် ထိုင်ရန် အတင်းအကျပ် ပိုင်း၍ တိုက်တွန်းနေကြသည့်တိုင် မွေးနေ့ရှင် လေးယောက်က မထိုင်လိုဟု ဆိုကာ ငြင်းဆိုကြလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေက

“ဒေါ်လေးကတော့ ညည်းတို့လူငယ်တွေနဲ့ သိပ်လိုက်ပြီး ရောမနေ နိုင်တော့ဘူးပေါ့အေ။ ဒေါ်လေးလဲ ထိုင်ရတာ ခါးတွေတောင့်သွားပြီ။ စုဝေးဆောင်ထဲမှာ ဒေါ်လေးသွားပြီး လှဲလိုက်ဦးမယ်။ ညည်းတို့ကျွေးတာ မွေးတာတွေလဲ နောက်ထပ် မစားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီမှာ ဒေါ်လေးဆက်နေယင် ညည်းတို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့”

ပထမသော် မမယုနှင့် ကျန်လူတို့က လက်မခံကြချေ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်က

“ဟုတ်ပါတယ်။ မေမေလဲ ညောင်းလှရောပေါ့။ မေမေ့ကို စုဝေးဆောင်ထဲမှာ နားပါစေ။ မေမေ စားချင်တာ ရှိယင်လဲ မှာလိုက်လေ။ သမီးတို့ ပို့ပေးမှာပေါ့။ မေမေလဲ နေရထိုင်ရတာ လွတ်လပ်တာပေါ့။ ပြီးတော့ စုဝေးဆောင် ထဲမှာလဲ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ မေမေ့ကို အစောင့်ခိုင်းရမှာပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ဒေါ်လေးဆွေ ပြောတဲ့အတိုင်း စုဝေးဆောင်ထဲမှာ နားနားနေနေ လဲနေတာက ပိုကောင်းတာပေါ့” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဒေါ်လေးဆွေကို စုဝေးဆောင် လိုက်ပို့ကြကာ အစေတော် သူငယ်မကလေးများအား ပိုးမွှေရာများ၊ နောက်မှီအုံး၊ ခေါင်းအုံး စသည်တို့ကို အဆင်သင့် ခင်းကျင်းစေပြီးလျှင်

“ဟဲ့ကောင်မလေးတွေ၊ ဒေါ်လေးဆွေကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားနော်။ အနားက ဘယ်မှမသွားကြနဲ့။ ညောင်းတယ် ဆိုယင်လဲ နင်းနှိပ်ပေးလိုက်ကြ။ လက်ဖက်ရည်တို့ ဘာတို့လဲ အဆင်သင့် ဖြစ်ပေစေ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လဲ တွက်ကတ် နေကြနဲ့ဦး။ ခဏနေယင် တို့စားစရာတွေ ဘာတွေ ပို့လိုက်မယ်။ ဒေါ်လေးဆွေ စားပြီးလို့ ကျန်ယင် ညည်းတို့စားကြ။ ဒီနေရာက ဘယ်မှလဲ ထွက်မနေကြနဲ့ဦး။”

အစေတော် သူငယ်မကလေးများက ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကြလေ၏။

တန်ချွန်းတို့ တစ်သိုက်လည်း ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ပေါက်ချင်း၊ စုယဉ်တို့အား ထိပ်ဆုံးစားပွဲတွင် အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် ပေါက်ယုနှင့် ပင်အဲတို့ကိုလည်း ထိုစားပွဲမှာပင် အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာ မူ၍ အထိုင်ခိုင်းလေ၏။ စားပွဲအောက်ဘက် တွင်မူ တန်ချွန်းသည် ယုန်ယွမ်းကို ခေါ်၍ သူနှင့်အတူ အထိုင်ခိုင်းလေ၏။ စားပွဲ အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင် ပေါက်ကြည်၊ စမ်းယဉ်၊ ယင်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့က ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း ထိုင်၍ ယဉ်လင်း နှင့် ယုချွန်းတို့က စတုတ္ထဘက်တွင် ထိုင်လေ၏။ မမယုနှင့် လီဝမ်းတို့က တတိယစားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ မာလာ၊ ဆိုင်ယွန်း၊ စသူတို့နှင့် အတူထိုင်လေ၏။ စတုတ္ထစားပွဲ တွင်မူ ဇူချွန်း၊ ယင်အဲ၊ ချင်ဝမ်း၊ ရှောက်လိုနှင့် ဇူချိတို့ ထိုင်ကြ လေ၏။

အားလုံး ထိုင်မိကြသည့်အခါတွင် တန်ချွန်းက ဆုတောင်း၍ အရက်ချို သောက်လိုသည့်တိုင် ပေါက်ကြည်နှင့် အခြား သုံးယောက်တို့က ငြင်းကြလေ၏။

“မလုပ်နဲ့လေ၊ မွေးနေ့ရှင်တွေရဲ့ မျက်နှာကိုလဲ သနားပါဦး။ မလေးက ခုလို စပြီး ဆုတောင်းသောက်ယင် နောက် တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ပေါက်ချင်းတို့တစ်တွေ တစ်နေ့လုံး မတ်တတ်ရပ် ဆုတောင်းပြီး အရက်ချို တွေချည်း သောက်နေရလိမ့်မယ်။ ဘယ်တော့မှ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

တန်ချွန်းကလည်း အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းခြင်း မပြုတော့ချေ။ ဤတွင် ကွက်စိပ်ဟောမည့် မိန်းမကြီး နှစ်ယောက် တို့သည် ကွက်စိပ်ဟော ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းကြလေ၏။

“တော်ပါပြီ။ အဘွားကြီးတို့ ကွက်စိပ်တွေ ကွက်စိပ်တွေ မကြားချင်ပါဘူး။ ဒေါ်လေးဆွေ ဆီကိုသွား ကွက်စိပ် ဟောပြောချင်ကြ” ဟု ဆိုကာ ဟင်းခွက်များ၊ စားသောက်ဖွယ်များကို ရွေးပေးပြီး သူတို့ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုက

“မွေးနေ့ဆိုပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီး စားရသောက်ရတာ ကတော့ ပျင်းစရာကြီး၊ အရက်ဝိုင်း စကားထား ကလေး ဘာလေး ဝှက်ကြရအောင်လေ”

ဤတွင် အားလုံးက သဘောတူကာ ကစားနည်း အမျိုးမျိုးကို အကြံပေးကြလေ၏။

“ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ အရက်သောက်ရင်း ကစားတဲ့ ကစားနည်းအားလုံးကို ချရေးပြီး မဲလိပ်နှိုက်၊ နှိုက်လို့ရတဲ့ ကစားနည်းကို ကစားကြပေါ့” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။

ဤတွင် အားလုံးက သဘောတူသွားကြကာ စာရေးသည့်စုတ်တံ၊ မှင်သွေးခုံနှင့် စာရေးစက္ကူ လှလှကလေးများကို အယူခိုင်းလိုက်ကြလေ၏။

ယခုအချိန်၌ ယဉ်လင်းမှာ ကဗျာကို သင်ကြားလျက် ရှိလေရာ နေ့တိုင်း လက်ရေးပန်းချီ ကျင့်လျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် စုတ်တံနှင့် မှင်သွေးခုံတို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ယဉ်လင်းသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ လှမ်းယူလိုက်ကာ စာကူး ဆရာ လုပ်မည်ဟု ပြောလေ၏။

အားလုံးက ကိုယ်သန်ရာသန်ရာ ကစားနည်းများကို ရွတ်ဆိုပြလျက် ရှိစဉ် ယဉ်လင်းက စာရွက်ကလေးများ ပေါ်တွင် လိုက်ရေးပြီး စာရွက်ကလေးများကို လိပ်လိုက်ကာ ပန်းအိုးအလွတ် တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် တန်းချွန်းက ပင်အဲအား တစ်လိပ်နှိုက်ရန် ပြောလေ၏။ ပင်အဲသည် ရှေ့သို့ တိုးလာတာ ငုံ့လိုက်ပြီးလျှင် မဲလိပ်ကို တူဖြင့် ညှပ်ယူလိုက်လေ၏။ စာရွက်လိပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်သည့် အခါ “ရှိဖူ စကားထား ဝှက်နည်း” ဟု ရေးထားလေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“လက်စသတ်တော့ ပင်အဲက အရက်ပွဲ စကားထားဝှက်နည်းတွေ ထဲမှာ ဘိုးအေကိုမှ သွားနှိုက်မိတာကိုး။ ဒီကစားနည်းက အလျင်ရှေးရှေးတုန်းက ကစားတာလေ။ ခုတော့ မကစားကြတာကြာလို့ စည်းကမ်းတွေကိုတောင် သိပ်နားမလည်ကြတော့ဘူး ထင်တယ်။ အဲဒီစကားထား ဝှက်နည်းမျိုးကို မှီပြီး နောက်မှထွင်ထားတဲ့ စကားထား ဝှက်နည်း က ပိုပြီးတောင် ခက်ချင်သေးတယ်။ အဲဒီကစားနည်းမျိုးကို ခု ပေါက်ကြည် တို့တစ်တွေထဲက ကစားတောင် ကစား

တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ထားပါတော့လေ။ ဒီမဲလိပ်ကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အားလုံးကစားနိုင်တဲ့ ကစားနည်းတစ်ခု ကို ကစားကြရအောင်ပါ”

တန်ချွန်းက

“အို၊ မဲလိပ် နှိုက်ပါတယ်ဆိုမှ ပေါက်လာတဲ့မဲကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဆုတ်ပစ်လို့ ရမလဲ။ ဒီလိုဆိုယင် နောက်တစ်လိပ် နှိုက်လိုက်။ ဒီထက်လွယ်တဲ့ ကစားနည်းဆိုယင် ကစားချင်သူတွေ ကစားကြပေစေ။ တန်ချွန်းတို့ ကတော့ ဒီကစားနည်းကိုပဲ ကစားမယ်”

တန်ချွန်းက နောက်မဲတစ်လိပ်ကို နှိုက်ရန် မာလာကိုပြောလေ၏။ ထိုမဲပေါက်သော ကစားနည်းမှာ စုံဂွက်တမ်း ကစားနည်းဖြစ်လေ၏။

စမ်းယဉ်က

“ကောင်းတယ်၊ ဒီကစားနည်းက လွယ်တော့ စမ်းယဉ်နဲ့ ကိုက်တယ်။ တော်ပြီ စကားထာဂွက်တာ ထဲမှာတော့ မပါချင်ဘူး။ ပျင်းလဲ ပျင်းစရာ ကောင်းတယ်။ စိတ်လဲ ညစ်စရာ ကောင်းတယ်။ ကိုယ်တော့ စုံမဂွက်တဲ့ အထဲမှာပါမယ်”

တန်ချွန်းက

“ဟေ့...ဟေ့ စည်းကမ်းကို ဖောက်ပြီ။ မလေးပေါက်ကြည် သူ့ကို အရက်ချို တစ်ခွက် သောက်ပေစေ။ အလျော် ပေးရမယ်”

ပေါက်ကြည်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စမ်းယဉ်အား အရက်ချိုတစ်ခွက် တိုက်လေ၏။ တန်ချွန်းက

“ကိုယ်က ဒီထဲမှာ ခေါင်သူကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်လဲ အရက်ချိုတစ်ခွက်လောက် သောက်ထားရမယ်။ ဒီမှာ အားလုံး ပြောလိုက်မယ်။ သိပ်ပြီး မငြင်းကြပါနဲ့။ ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ပါ။ သွား၊ အံစာခွက်တစ်ခွက် ယူပြီး အံစာတွေကို မလေးပေါက်ကြည်က စပြီးခေါက်ပါ။ ဂဏန်းတူနေယင် သူတို့နှစ်ယောက်က စကားထာဂွက်ရမယ်”

ပေါက်ချင်းက အံစာကို ခေါက်လိုက်ရာ သုံး ဂဏန်း ကျလေ၏။ စုယဉ် နှင့် ပေါက်ယုတို့၏ ဂဏန်းများမှာ မတူ ကြချေ။ ယဉ်လင်း အလှည့်သို့ ရောက်၍ အံစာကို လှန်လိုက်သည့် အခါတွင် ဂဏန်းသုံးပင် ကျလေ၏။

ပေါက်ချင်းက

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ဂွက်ရမှာပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပဲ စကားထာ ဂွက်ပါ။ အပြင်က ပစ္စည်းတွေကို

လျှောက်ဝှက်နေယင် အစဖော်ရတာ ခက်နေလိမ့်မယ်”

တန်ချွန်းက

“ကောင်းပြီ။ သုံးခါမှားတဲ့လူက အရက်တစ်ခွက် သောက်ရမယ်။ ကဲ သူ့ကို စကားထာဝှက်တော့”

ပေါက်ချင်းက

“အိုမင်းသော” ဟု ပြောလေ၏။

ယဉ်လင်းမှာ အရက်သောက်ရင်း စကားထာဝှက်သည့် ကစားနည်းကို ယခုမှ တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် အခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို လည်းကောင်း၊ စားသောက်သူများကို လည်းကောင်း ကြည့်လျက်ရှိကာ ရှေးဟောင်းစာပေတွင် ထိုစကားလုံးပါသည့် စာပိုဒ်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ဤတွင် စမ်းယဉ်ကလည်း သဲလွန်စကို ရသွားကာ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်၍ ကြည့်နေလေ၏။ တံခါးပေါ်တွင် ရေးထားသည့် နံ့သာနီ တောင်ရိပ်သာ ဆိုသည့် စာတန်းကို မြင်သည့်အခါတွင် “ဥယျာဉ်မှူးအို၊ သူ့လိုမကောင်း၊ ငဲ့ဖြစ်ဟောင်းလည်း” ဆိုသည့် စာပိုဒ်များကို သွား၍ သတိရ လေ၏။ ယဉ်လင်းမှာ စဉ်းစား၍ မရနိုင်သည့် အထဲတွင် ဘေးမှလည်း အဖြေကို အတင်းမေးနေသည့် အတွက် စမ်းယဉ်က ယဉ်လင်းကို လက်တို့လိုက်ကာ

“ပြောလိုက်၊ ဂမုန်း၊ ဂမုန်း” ဟု တိုးတိုးပြောလေ၏။ ထိုက်ယုက ထိုစကားကို ကြားလိုက်သဖြင့်

“ဟော ဟော၊ တစ်ယောက်မှားသွားပြီ၊ မဟုတ်တာတွေ ပြောနေတယ်” ဟု အော်လေ၏။

ထို့ကြောင့် စမ်းယဉ်မှာ အရက်ချို့တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ရလေ၏။ စမ်းယဉ်က ထိုက်ယု၏ လက်ကောက်ဝတ် ကို တူဖြင့် လှမ်းခေါက်လိုက်လေ၏။ ယင်လင်းမှာလည်း အရှုံးပေးလိုက်ရကာ အရက်ချို့ တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ရပြန် လေ၏။

ပေါက်ယုနှင့် တန်ချွန်းတို့ အံစာလှန်ရာ ဂဏန်းအတူတူကျသဖြင့် တန်ချွန်းက “လူ”ဟူသောစကားဖြင့် စကားထာ ဝှက်လေ၏။

“ဟင် ဒါကတော့ သိပ်ကျယ်လွန်းတယ်။ ဘယ့်နှယ်လုပ် အဖြေမှန်ကို စဉ်းစားလို့ရပါ့မလဲ” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် နောက်တစ်လုံး ထပ်ပြောဦးမယ်။ စကားထာကလေး တစ်ပုဒ်အတွက် နှစ်လုံးပြောတာမှ မရ ယင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ နောက် စာလုံးက ပြတင်းပေါက်”

ပေါက်ကြည်သည် စဉ်းစားရာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ကြက်သားကြော်ကို မြင်သဖြင့် “ကြက်ပြတင်း” နှင့် “ကြက်လူ” ဆိုသော စကားကို သတိရကာ “ကြက်ခြံ” ကို ပြောကြောင်း သိလိုက်လေ၏။ ဤတွင် တန်ခူးနန်းသည် ပေါက်ကြည် ရိပ်မိသွားသည်ကို သိလိုက်ဖြင့် “ကြက်မခုန်၍ ကြက်မြဲသို့တက်၊ ဥရန်ထွက်သော” ဆိုသည့်စာကို သတိရ လိုက်လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် အရက်ချိုကို တစ်ကျိုက်စီ သောက်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုစဉ် စမ်းယဉ် မှာလည်း သူတို့ပြီးအောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ယုနှင့် စုံမဝှက်တမ်း ကစားလျက် ရှိလေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ငါးဟု အော်သံကြားရလေ၏။ ပင်အဲနှင့် မာလာတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ဘာသာ ကစားလျက် ရှိကြလေသည်။ သူတို့မှန်းသည့် ဂဏန်းများကို လက်ချောင်းဖြင့် ထောင်ပြနေကြသည့် အတွက် လက်ကောက်များ တချွင်ချွင် မြည်သံကို ကြားနေရလေ၏။ စမ်းယဉ်မှာ ပေါက်ယုကို အနိုင်ရလျက် ရှိသည့်အတွက် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ပေါက်ယုကို သောက်ခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

“ဒီလောက်နဲ့မရဘူး။ ရှုံးလို့ အရက်တစ်ခွက် မသောက်ခင်မှာ ရှေးကဗျာထဲကဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေးစာထဲကဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေးသီချင်းထဲကဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုထဲက စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ရွတ်ပြရမယ်။ ရွတ်တဲ့ စာကြောင်းတိုင်း ဝါကျတစ်ပုဒ် ဆုံးရမယ်။ ပြီးတော့ အရက်တစ်ခွက်သောက်ပြီးယင် ဟင်းလျာတစ်မျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် စားစရာ တစ်မျိုးတစ်မျိုး အကြောင်း ကို ပြောရမယ်။ အဲဒီပြောတဲ့ ဟင်းလျာတို့ စားစရာတို့ရဲ့ နာမည်ဟာ လူမှုကိစ္စ တစ်ခုခုနဲ့ပဲ ပတ်သက်နေရမယ်” ထိုစကား ကို ကြားသည့်အခါ၌ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။

“သူတောင်းတဲ့ စည်းကမ်းကလဲ များလှချေလား။ ဒါပေမယ့် ဖော်နိုင်ယင်တော့ ပျော်စရာတော့ ကောင်းတယ်” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုကို စ၍ အဖြေခိုင်းလေ၏။

“ဒါမျိုးကို တစ်ခါမှ မကစားဖူးတာ။ အခွင့်အရေး ကလေး ဘာလေးတော့ ပေးဦးမှပေါ့”

“ဒါဖြင့် နောက်ထပ် အပိုတစ်ခွက် သောက်လိုက်။ မောင့်အစား စမ်းယဉ်ပြောလိုက်မယ်”

ပေါက်ယုက အရက်ချိုတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်သည့် အခါတွင် ထိုက်ယုက

တောငန်းအော်သံ၊ မြစ်ယံကိုဝဲ

တောဘဲမပျံ၊ ငှက်တောင်ပံကျိုး

ကျိုးသည့်တောင်ပံ၊ မှန်မှန်ရိုက်ခတ်

ဃတ်ဃတ် အော်မြည်၊ ရှေ့ဆီအိပ်တန်း

တောငန်း သိုက်မြဲ နားလေပြီ။

“အံမယ်လေး၊ တောဘဲနဲ့ တောငန်းအကြောင်းကို စာကြောင်းချင်း ချိတ်ဆက်ထား လိုက်တာ၊ မဆုံးနိုင် တော့ဘူးလား၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်” ဟု အားလုံးက ပြောကြလေ၏။

ထိုနောက် ထိုက်ယုက သစ်အယ်သီး တစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်ကာ ရှုံးသူ အရက်ချို သောက်အပြီး စားရန် ပြင်ထားလေ၏။

သစ်အယ်သီးတစ်လုံး

အဝတ်လျှော်ကျောက်တုံးနှင့်

ဘာမှမဆိုင် အဝတ်လျှော်ဖွပ်သံများ

သစ်အယ်သီးတွေ ဘယ်ရောက်သွား။

လျော်ကြေးများကို ပေးပြီးသည့်နောက်တွင် ရှုံးနေသော မာလာ နှင့် ယုန်ယွမ်းတို့က “အသက်ရှည်ခြင်း” နှင့် ဆိုင်သော စကားပုံ တစ်ခုကို ကောက်ရွတ်ကြလေ၏။ ထိုအကြောင်းကိုမူ ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ ထပ်မံပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စုံမဂှက်တမ်း ကစားလျက် ရှိကြလေ၏။ စမ်းယဉ်သည် ပေါက်ကြည်နှင့် ခွဲခဲ့ လေ၏။ ထို့နောက် လိဝမ်း နှင့် စုယဉ်တို့ အံလှန်ရန် ဂဏန်းတစ်လုံးတည်းကျလေ၏။ လိဝမ်းက “ဗူးဦး” ဆိုသော စကားဖြင့် စကားထာဝှက်ပြီး စုယဉ်က “စိမ်းစိမ်း” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် သရေကျသွားသောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး အရက်ချို တစ်ကျိုက်စီ သောက်ကြရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ စမ်းယဉ်မှာ စုံမဂှက်တမ်း ရှုံးသဖြင့် လျော်ရလေ၏။

ပေါက်ချင်းက

“စဉ်းအိုးထဲသို့ ဘယ်သူဝင်” ဟု စ၍ စကားထာ ဝှက်ရာ အားလုံးက သူ့

စ,ပုံကို သဘောကျ၍ ရယ်ကြလေ၏။

စမ်းယဉ်က ဖြေလေ၏။

လှိုင်းဗောင်ဗင်ထိုး၊ မိုးယံသို့တက်

လှေပျက်နာဝါ၊ ချည်တိုင်မှာတည့်

လူးလာ လှုပ်ခတ်၊ လေပြင်းဟပ်သော်

တစ်ရပ်တစ်ကျေး၊ သွားဖို့ဝေးခဲ့။

အားလုံးမှာ အူနှိပ်နေကြရလေ၏။

“တော်ကြပါတော့။ အူတွေနာကုန်ပြီ။ သူလျော်ရလေ၊ ဒီက လူတွေ
ရယ်ရလေ ဖြစ်နေတယ်။ တော်ကြပါ”

စမ်းယဉ်သည် နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏။ သို့ရာတွင်
စဉ်းစားမရသဖြင့် အရက်ချိုကို တစ်ခွက်လုံး မော့ချလိုက်ပြီးလျှင် ဘဲကင်ကို
စားမည်ပြုရာ ပန်းကန်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် ဘဲခြမ်းကို မြင်လိုက်လေ၏။
စမ်းယဉ်သည် ဘဲခေါင်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ဘဲဦးနှောက်ကို
စားနေလေ၏။

“မစားနဲ့ဦးလေ။ အလျင်လျော်ဦး”

စမ်းယဉ်က တူကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ

ဘဲခေါင်းငုတ်တုတ်၊ အစေတော်မဟုတ်

သူ ဦးစွန်းဖုတ်ကို၊ ဒေါနဆီမသုတ်။

ဤတွင် အားလုံးမှာ ယခင်ကထက် ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ
ရယ်ကြလေ၏။ ထိုစဉ် ရှောက်လို၊ ယဉ်အဲ စသူတို့က

“မလေးစမ်းယဉ် ဘာအပါးလုပ်တာလဲ။ မရဘူး၊ ရှုံးထားတဲ့ အတွက်
အရက်ချိုကိုကုန်အောင် သောက်ရဦးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့က
ဒေါနဆီကိုလိမ်းရမှာလဲ။ မလေးက ကျွန်မတို့ကို တစ်ယောက် တစ်ပုလင်း
ဝယ်ပေးမှာမို့လိုလား”

“သူခိုးတာ လူမသိဘူးဆိုယင် ညည်းတို့ကို တစ်ယောက် တစ်ပုလင်း

ပေးမှာပါ” ဟု ထိုက်ယူက ဝင်ပြောလေ၏။

ထိုစကားကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြသည့်တိုင် ပေါက်ယု ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ပေါက်ယုမှာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက် လေ၏။ စမ်းယဉ်မှာလည်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်ကာ မျက်နှာတွေနီရဲလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ကြည်က ထိုက်ယု အား သတိပေးသည့်အနေဖြင့် မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ထိုအကြောင်းကို မပြောကြ တော့ဘဲ ဆက်လက်၍ စကားထာဝှက်လျက် ရှိကြလေ၏။

ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ အံ့စာလှန်ကြရာ ဂဏန်းတစ်လုံးတည်း ကျလေ၏။ ပေါက်ကြည်က “ရတနာ” ဟူသော စကားဖြင့် စလိုက်လေရာ ဤသည်မှာ မိမိ၏လည်တွင် ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ရည်ရွယ်ပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါက်ယု သိလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“မလေး၊ မောင့်ကိုတော့ လိမ်မနေနဲ့နော်။ မောင်က အဖြေကို သိလိုက်ပြီ။ မလေးက (ပေါက်) ရတနာလို့ ပြောလိုက်ယင် မောင်ကလဲ (ကြည်) ဆံထိုးလို့ ပြောလိုက်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆိုယင် စည်းကမ်းဖောက်တယ်လို့ မပြောနဲ့”

အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက

“ဘာခက်တာမှတ်လို့။ သူက (ပေါက်) ရတနာလို့ ဆိုလိုက်တော့ (ယု) ကျောက်စိမ်းလို့ လာမယ်မှန်း သိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ရမလဲ။ မောင်တစ်ယောက်တည်း ဒီနာမည်ပါတာ မှတ်လို့။ သူလဲ ဒီနာမည်နဲ့ စတာ။ ဒီတော့ (ကြည်) ဆံထိုးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ရှေးကဗျာထဲ မှာလဲ ရှိတယ်လေ။ ‘ရတနာဆံထိုး၊ ထက်ပိုင်းကျိုး၍၊ ပိုးနီဖယောင်းတိုင်၊ လဲပြီယိုင်သော်’ ဆိုတဲ့စာရှိတယ်လေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

စမ်းယဉ်က

“မရဘူး၊ မောင်ပေးတဲ့ ဥပမာတွေက တိုက်ရိုက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး လျော်ရမယ်”

“တိုက်ရိုက် မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးဟောင်းစာတွေ ကဗျာတွေထဲမှာ ပါတဲ့ စာကြောင်းပဲ”

“ဟင့်အင်း။ ဒါက မောင့်မွေးနေ့။ ဒီတော့ မောင်ကိုးကားချင်ယင် ပေါက်ယု (ရတနာကျောက်စိမ်း) ဆိုတဲ့ စကားလုံး နဲ့ ဆိုင်တာကိုပဲ ကိုးကားရမယ်။ တကယ်လို့ မောင်ကိုးကားချင်တယ် ဆိုယင်လဲ နှစ်သစ်ကူး စာတမ်းတွေမှာ သုံးတဲ့ ကဗျာတွေကိုပဲ ကိုးကားရမယ်။ ဒါကြောင့် မောင့်အဖြေမှားတယ်။ လက်မခံဘူး”

ယဉ်လင်းက ပြောသည်မှာ

“တစ်နေ့တုန်းက ရန်ယင်းရဲ့ ရှေးကဗျာတွေကို ယဉ်လင်း ဖတ်ကြည့်မိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ “ဤနေရာကား၊ ရတနာကျောက်စိမ်း၊ ရှိန်းရှိန်၊ မြေ၊ ပေါလွန်းလှ၏” ဆိုတဲ့စာပိုဒ်ကိုသွားတွေ့တယ်။ တကယ်ဆို ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ အဲဒီ စာပိုဒ်ကို ကိုးကားလိုက်ပါလား သခင်လေးရယ်။ ပြီးတော့လဲ ရန်ယင်းရဲ့ ကဗျာထဲမှာလဲ “ဆံထိုးရတနာ၊ နေ့များစွာ၌၊ အမှိုက်မြူမှုန် ကပ်ငြိကုန်လျက်” ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်လဲ တွေ့ထားတယ်။ အဲဒီကဗျာနှစ်ပုဒ်စလုံးဟာ တန်ခေတ်က စပ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေ ချည်းပဲ”

“ကဲ မရွှေချော၊ ဒီလောက်တောင် စကားများလှတာ။ တစ်ခွက် သောက်လိုက်ဦး။ ဒါမှငြိမ်တော့မှာ” ဟု တစ်ယောက်က ပြောကာ ခွက်ကို လှမ်းလိုက်ရာ ယဉ်လင်းမှာလည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ ခွက်ကိုမော့၍ သောက်ချလိုက် လေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့တစ်သိုက်သည် အံ့စွာခေါက်ခြင်း၊ စုံ မ ဝှက်ခြင်း စသည့်ကစားနည်းတို့ကို ကစားလျက်ရှိကြ လေ၏။ သူတို့အနီးတွင် ကွပ်ကဲမည့်သူများ ဖြစ်ကြသော မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် စသူတို့ မရှိသည့်အတွက် မြူးချင်တိုင်း မြူး၊ ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်လျက်ရှိလေရာ အစိမ်းရောင်၊ အနီရောင် ပိုးဖဲစများ ပွတ်သံ၊ ကျောက်စိမ်းနှင့် ပုလဲလက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုး၊ ပန်းပွား စသည်တို့ ပွတ်ထိသံ၊ ရယ်သံမောသံတို့ဖြင့် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ညံလျက်ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ စားသောက်ပွဲပြီး၍ အသီးသီး အိမ်ပြန်ကြတော့မည် ပြုစဉ် စမ်းယဉ်တစ်ယောက် ပျောက်နေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ အပေါ့အပါး သွားခြင်းဖြစ်၍ ခဏနေလျှင် ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းကြသေး သော်လည်း မပေါ်လာတော့ချေ။ နေရာအနှံ့ ပြန်ရှာဖွေကြသည်တိုင် စမ်းယဉ်ကို ရှာ၍မတွေ့တော့ချေ။

ထိုစဉ် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် အသက်ကြီးကြီး အထိန်းတော်ကြီးများနှင့်အတူ ရောက်လာလေ၏။ သခင်မ ကြီးများ မရှိခိုက်တွင် သခင်မကလေးများ မည်သည့်အရာကို အလိုရှိ မရှိ၊ သို့မဟုတ် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ခြင်း ရှိမရှိ၊ အလွန် အကျွံ မူးရစ်ခြင်း ရှိမရှိကို လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်း ဖြစ်လေ၏။ တန်ချွန်းသည် သူတို့ဝင်လာသည့် အကြောင်းကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ အဒေါ်။ သိပ်စိတ်ပူနေလို့ မလေးတို့ကို လာကြည့်တာ မဟုတ်လား။ မပူပါနဲ့၊ မလေးတို့ ဘာမှ မသောက်ရ သေးဘူး။ နည်းနည်း ပါးပါး သောက်ပြီး အပျော် ကစားနေကြတာ။ ဘာမှ ဒီလောက်စိတ်ပူ မနေကြနဲ့”

လိဝမ်းနှင့် မမယုတို့ ကလည်း

“သွားပါ။ အေးအေးဆေးဆေး နားနေချည်စမ်းပါ။ ကျွန်မတို့ ရှိသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိုးရိမ်နေရတာလဲ”

လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမနှင့် အထိန်းတော်ကြီးများက

“ဒါတော့ဟုတ်ပါတယ် မမယုရယ်။ မယ်မယ်တို့ရှိတုန်းက အဝသောက်ခိုင်းတာတောင် သိပ်မသောက်ကြတဲ့ သခင်မလေးတွေဟာ မယ်မယ်တို့ မရှိတုန်းမှာ အလွန်အကျွံ မသောက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ ခုဟာကလဲ အပျော်ကစားနေကြမှန်း သိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လာတာက သခင်မလေးတွေ ဘာများ အလိုရှိကြသလဲလို့ လာကြည့်တာပါ။ နေ့တာများကလဲ ရှည်လာတော့ သခင်မလေးတွေ ဒီလောက် ကြာကြာ ကစားယင် ဆာများ ဆာမလားလို့ လာကြည့်တာပါ။ ခါတိုင်းကတော့ ကြားမှာ သွားရေစာတို့ ဘာတို့ သိပ်မစားကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရက်ချို ကလေး နည်းနည်း များယင်တော့ အစာကလေး ဘာလေး ရှိမှ ကောင်းမလားလို့ လာကြည့်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ အဒေါ်တို့ပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်။ တန်ချွန်းတို့ကလဲ စားစရာ တစ်ခုခု မှာမယ်လို့ စိတ်ကူး နေကြတာ”

တန်ချွန်းသည် သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ မုန့်များမှာ လိုက်လေ၏။ အနီးတွင်ရပ်နေသည့် အစေတော်များသည် မုန့်များကို သွားယူကြလေ၏။ တန်ချွန်းက အသက်ကြီးကြီး အထိန်းတော်ကြီးများအား “သွားလေ အဘွားတို့၊ အေးအေး လူလူ သွားနားပြီး ဒေါ်လေးဆွေနဲ့ စကားလေး ဘာလေး ပြောချည်ပါလား။ အဘွားတို့ သောက်ဖို့ အရက်ချိုလဲ အပို့ ခိုင်း လိုက်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမနှင့် အခြားသူများက ကိစ္စမရှိပါ ဟုဆိုကာ ပြန်၍သွားကြလေ၏။

“သူတို့ ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ပင်အဲသည် သူပါးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်လျက်

“ကျွန်မတို့ မျက်နှာပူလွန်းလို့။ သူတို့မြင်မှာကို သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ။ ကဲ တော်ကြပါတော့လား။ ကျွန်မတို့ ဆက်ကစား နေယင် သူတို့လာလာ မေးနေကြလိမ့်မယ်။ သိပ်နေရတာ ခက်တာပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကိုယ်တို့က တကယ်မူးတာမှ မဟုတ်တာ” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်သည်

ပြီး၍ဝင်လာလေ၏။

“မလေးတို့ မလေးစမ်းယဉ်ကို သွားကြည့်ကြဦး၊ ဟိုမှာ အရက်တွေ မူးနေပြီထင်တယ်။ . ဟိုကျောက်ဆောင်ကြီး ပေါ်မှာ ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုယင် အသာ သွားကြည့်ချည်ရအောင်”

သူတို့အားလုံးသည် ဥယျာဉ်ထဲရှိ ကျောက်ပန်းခက်များ ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ စမ်းယဉ်သည် လူလုပ် ထားသည့် တောင်ကမူကြီးအနီးရှိ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေ၏။ စမ်းယဉ်မှာ တကယ်ပင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျလျက်ရှိပြီး ရေတွင်မျောလာသည့် ကြာရွက်ကြီးများကို ဆည်ကာ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုံး၍ အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေ၏။ ကြာရွက်ကြီးများမှာ ကြာနံ့သင်းလျက်ရှိလေ၏။ သူ ကိုင်ထားသည့် ယပ်တောင်ကလေးမှာ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျလျက်ရှိပြီး ကြွေကျနေသော ပန်းပွင့်လွှာကလေးများ ကြားတွင် တစ်ဝက်မြုပ်လျက် ရှိလေ၏။ သူ့အနီးတွင် ပျားများနှင့် လိပ်ပြာများ ပျံလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ပြင် စမ်းယဉ်သည် ကြာရွက်အချို့ကိုလည်း လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်ထုပ်၍ ခေါင်းအုံးလုပ်ထားလေ၏။ စမ်းယဉ် ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ရသည်မှာ ကဗျာလည်းဆန်၍ ရယ်စရာလည်း ကောင်းလျက် ရှိလေ၏။ သူတို့ရောက်သည့် အခါတွင် စမ်းယဉ်သည် အိပ်မက်မက်လျက်ရှိကာ ကစားပွဲတွင် အလျော်ပေးသည့် သဘော ဖြင့် ကဗျာတိုတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

ရေပန်းချိုလှ၊ အေးမြအရက်

ကျောက်စိမ်းခွက်တွင်၊ ပယင်းတင်သို့

ဆီးတော်ပင်ဆိပ်၊ လရိပ်တက်အောင်

ပြောင်ကြ ပျော်ကြ၊ မူးယစ်ကြနှင့်

ချီပင့်ထူဆွဲ၊ လဲသူလဲကြ

အိမ်ပြန်ကြသော်၊ အဖော်အပေါင်း

ချိန်ကောင်းခါမင့်၊ တွေ့ဆုံလင့်လျက်။

သူတို့တစ်သိုက်သည် ရယ်လိုက်မိကြကာ စမ်းယဉ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်

ကြလေ၏။

“မလေး၊ ထတော့လေ။ တစ်ခုခုစားရအောင်။ အောက်က ကျောက်တုံးက စိုလို့။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

စမ်းယဉ်သည် မျက်လုံးများကိုဖွင့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ မူးရိပ်ရိပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စင်စစ် စမ်းယဉ်သည် တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းသည့်နေရာသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် စကားထာဝရ ပွဲတွင် ရှုံးခဲ့သဖြင့် အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ခဲ့ရသောကြောင့် အပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ရီဝေဝေဖြစ်ကာ အိပ်ငိုက်လာခဲ့လေပြီ။ စမ်းယဉ်သည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထထိုင်ကာ အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင် ပြီးနောက် နံ့သာနီတောင် ရိပ်သာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ရိပ်သာအရောက်တွင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ကျကျ နှစ်ခွက်ကို သောက်လေ၏။ အမူးပြေသွားစေရန် အတွက် တန်ချွန်းသည် သကြားလုံးများကို အယူလွှတ်လိုက်လေ၏။ ထို အတောအတွင်း ရှာလကာရည်ဟင်းချိုကို အသောက် ခိုင်းထားသည့် အတွက် စမ်းယဉ်မှာ အတန်ငယ် အမူးပြေသွားခဲ့လေပြီ။

ထို့နောက် သူတို့သည် ဟင်းလျာများနှင့် စားသောက်ဖွယ်များကို နတ်ငှက်မယ်ထံ အပို့ခိုင်းလိုက်ရာ နတ်ငှက်မယ် ကလည်း သူတို့ စားသောက်ဖွယ်များကို ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ ပေါက်ကြည်တို့တစ်သိုက်သည် စားစရာများကို စားသောက် ကြပြီးနောက် အချို့က ခန်းဆောင်ထဲတွင် နားနားနေနေ ထိုင်နေကျပြီးလျှင် အချို့ကလည်း ဥယျာဉ်ထဲသို့ လျှောက်ကာ ပန်းပွင့်များကို လိုက်လံကြည့်ရှုလျက် ရှိကြလေ၏။ အချို့ကလည်း ကျောက်ဖြူသား ဝရန်တာပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ ကန်ထဲမှ ငါးကလေးများကို ကြည့်နေကြရင်း ရောက်တတ်ရာရာ စကားတို့ကို ပြောဆိုရယ်မောလျက် ရှိကြလေ၏။ တန်ချွန်းနှင့် ပေါက်ချင်းတို့က ကျားကစားလျက်ရှိပြီး ပေါက်ကြည်နှင့် စမ်းယဉ်တို့က ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်နေကြ လေ၏။ ထိုကယုနှင့် ပေါက်ယုတို့မှာ ပန်းပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်၍ စကားပြောလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုစဉ် လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမနှင့် အခြား အစေတော်ကြပ်များသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိသော မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့ကြရာ ထိုမိန်းမမှာ စကားကိုပင် ကောင်းစွာမပြောနိုင်ဘဲ လှေကားရင်းတွင်ထိုင်ကာ ဦးညွတ် ဝပ်တွားလျက် ရှိလေ၏။

တန်ချွန်းမှာ ကျားရှုံးလျက်ရှိရာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ ကစားနေသည့်တိုင် ရင်းစား ပြန်မရနိုင်သေးဘဲ ရှုံးမြဲရှုံးလျက်ရှိလေ၏။

တန်ချွန်းသည် ကျားကွက်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိပြီး နောက်ကျားကွက်ကို စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းကိုမော့ကာ လက်ဖက်ရည် လှမ်းတောင်းလိုက်စဉ် လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမကို မြင်လိုက်သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို မေးကြည့်ရာ လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမသည် လှေကားရင်းတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက်ရှိသော မိန်းမကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

“သူက မလေး ဆီချွန်းဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဆိုင်အဲရဲ့ အမေပါ။ သူ့ တာဝန်က ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းပင်တွေကို ကြည့်ဖို့တာဝန်ပါ။ အတင်းလဲ အလွန်ပြောတတ်ပါတယ်။ ခု သူ အတင်းပြောနေတာကို တွေ့တာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ သူပြောနေတဲ့ စကားတွေကိုတော့ ကျွန်မ ပြန်မပြောရဲ ပါဘူး။ သူ့ကို ထုတ်ပစ်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မယုဆီကို ခေါ်မသွားတာလဲ” ဟု တန်ချွန်းက မေးလေ၏။

“ခုတင် ဒေါ်လေးဆွေတို့ ဝင်းဘက်ကို ကူးသွားလို့ လမ်းမှာ မမလီဝမ်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက မလေး တန်ချွန်းဆီကို ခေါ်သွားပါလို့ ပြောတာနဲ့ ဒီကိုခေါ် လာတာပါ”

တန်ချွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

“ဒါဖြင့် မလေးငှက်မယ်ဆီကို ခေါ်သွားပေါ့”

“သူ့ဆီကို ခေါ် မသွားပါနဲ့တော့လေ။ ကျွန်မ ပြန်ယင် ပြောလိုက်ပါ့မယ်” ဟု ပင်အဲကပြောလေ၏။

တန်ချွန်းက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ခု လောလောဆယ် သူ့ကို ခဏ ထုတ်ထားလိုက်ပါ။ မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ပြန်လာမှပဲ အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ” ဟုဆိုကာ ဆက်၍ ကျားကစားလျက်ရှိသဖြင့် လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမသည် အခိုင်းမိန်းမကြီး ကို ခေါ်သွားလေ၏။

အပွင့်တွေဝေနေသည့် အပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်နေသည့် ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ယုသည် ထိုအဖြစ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုက်ယုက

“မောင့်ရဲ့ တတိယအစ်မဖြစ်တဲ့ တန်ချွန်းက တကယ်တော်တာပဲနော်။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကို အုပ်ချုပ်ဖို့ တာဝန်ယူထားပေမယ့် သူ့သဘောနဲ့သူ ဘယ်တော့မှ အရမ်းမလုပ်ဘူး။ တော်တော်တန်တန် လူဆိုယင် ဘယ်ဒီလိုနေမလဲ။ အာဏာပါဝါတွေ သုံးလှရော့မယ်”

“မလေး နေမကောင်းတုန်းက ဖြစ်တာတွေကို မသိသေးဘဲကိုး။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ လူသစ်တွေခန့်လိုက်ပြီး စည်းကမ်း သစ်တွေ ထုတ်လိုက်တယ်လေ။ ခုဆိုယင် ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းတွေကို ခူးဖို့မပြောနဲ့၊ မြက်ပင်ကလေး တစ်ပင်ကိုတောင် ကိုတောင် ခူးလို့မရဘူး။ ပြီးတော့ နည်းနည်းလဲ ကျယ်ချင်တယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ မောင်နဲ့ မလေးငှက်မယ် တို့ကို ဦးတည်တိုက်တာပေါ့လေ။ ထက်ရံတင် မကဘူးနော်၊ စစ်လဲ စစ်စီတယ်”

ထိုက်ယုက

“ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရဲ့။ မောင်တို့အိမ်ကြီးက အသုံးအစွဲ သိပ်များလွန်းတယ် မဟုတ်လား။ ထိုက်ယုဟာ ဒီမှာ ဘာမှ တာဝန်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘေးကထိုင်ကြည့်ပြီး အိမ်ကြီးမှာ သုံးတာ စွဲတာတွေကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျတော့ အထွက်ကများပြီး အဝင်က နည်းနေတယ်လေ။ တကယ်လို့သာ ဒီအတိုင်းသုံးသွားပြီး အသုံးအစွဲကို မလျော့ဘူး ဆိုယင် တစ်နေ့မှာ ကုန်းကောက်စရာ မရှိတော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဒီလောက်လဲ တွေးပူမနေပါနဲ့ မလေးရယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေနေ မောင်နဲ့ မလေးထိုက်ယုတို့ အတွက် တော့ ပူစရာ မရှိပါဘူး”

ထိုက်ယုသည် ထိုစကားကို နားထောင်ပြီးလျှင် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ ပေါက်ကြည်နှင့် အတူ ထိုင်နေလေ၏။

ပေါက်ယုလည်း ပြန်တော့မည်ပြုစဉ် မာလာသည် နိုင်ငံခြားဖြစ် ပန်းကြွဖော် ယွန်းဗန်းကလေးတစ်ချပ်ကို ကိုင်၍ ရောက်လာလေ၏။ ယွန်း ဗန်းကန်လေးပေါ်တွင် လောလောလတ်လတ် ကျိုလာသည့် လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်ကို တင်လာ လေ၏။

“ဟင်း၊ မလေးထိုက်ယု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ သခင်လေးတို့ နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် မသောက်ဘဲ စကား ပြောနေကြတာ တော်တော်ကြာလှပြီ။ ဒါကြောင့်လာဖို့တာ။ ခုတော့ မလေးထိုက်ယုက မရှိတော့ဘူး ဟိုမှာလေ။ အဲ့ဒီကို လိုက်ပေးလိုက်ပါလား”

ပေါက်ယုက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ယူထားလိုက်လေ၏။ မာလာသည် ကျန်တစ်ခွက်ကို ယူသွားရာ ပေါက်ကြည် ကိုပါ တွေ့ရလေ၏။

“ဟောတော့၊ ဒုက္ခပဲ။ မာလာမှာ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်တည်းပဲ ပါလာတယ်။ ကဲ၊ ကံဆိုး ကံကောင်းပေါ့။ ရေငတ်တဲ့လူက ဒီခွက်ကို သောက်နှင့်လေ။ မာလာ နောက်တစ်ခွက် သွားယူလိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ပေါက်ကြည်က ရေမငတ်ပါဘူး။ တစ်ကျိုက်လောက်

သောက်ရယင် တော်ပါပြီ”

ပေါက်ကြည်က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ တစ်ငုံလောက် သောက်လိုက်ပြီးလျှင် ခွက်ကို ထိုက်ယု ဘက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“သွားပြီးထည့်လိုက်ဦးမယ်လေ” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။
ထိုက်ယုက

“တော်ပြီလေ။ မလေးမှာ ရောဂါကြောင့် လက်ဖက်ရည်သိပ် မသောက်ရဘူးလို့ သမားတော်ကြီးပြောထားတာ မာလာလဲ သိသားပဲ။ ခု တစ်ဝက်လောက် ဆိုတာတောင် တော်တော်များနေပြီ။ တော်ပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာလာ”

ထိုက်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပြီးလျှင် ခွက်ကို ဘေးတွင် ချထားလိုက်လေ၏။ မာလာသည် ခွက်ကိုကောက်ယူကာ ပေါက်ယု၏ခွက်ကို ယူရန်ထွက်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုက မာလာအား

“ဖန်ကွမ်းတို့ မမြင်ပါလား မာလာ။ တစ်ချိန်လုံး ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး”

မာလာက အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျက်

“စောစောကတော့ ဒီနားမှာ မြင်လိုက်သားပဲ သခင်လေး။ ဘယ ဆေးပင်တွေကို ဆေးပင်စကားထာ ဝှက်တမ်း ကစားနေကြတာပဲ။ ခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

ပေါက်ယုသည် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ အိပ်ရာပေါ်တွင် နံရံကို မျက်နှာမူ၍ လှဲနေသော ဖန်ကွမ်းကို တွေ့ရ လေ၏။ ပေါက်ယုက ဖန်ကွမ်းကို လက်ဖြင့်တို့၍

“မအိပ်နဲ့ဦးလေ၊ အပြင်မှာ ကစားရအောင်။ ခဏနေယင် ထမင်း ကျွေးတော့မယ် ထင်တယ်”

“သခင်လေးတို့က အရက်သောက်ပြီး သခင်လေးတို့ဘာသာ ကစားနေကြတာကိုး။ ကျွန်မမှာ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့တာ။ ဒါနဲ့ ဒီမှာ လာအိပ်နေတာပေါ့”

ပေါက်ယုက ဖန်ကွမ်းကို အိပ်ရာထဲမှ ဆွဲထူလိုက်လေ၏။

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် တို့နှစ်ယောက် ဒီမှာပဲ သောက်ကြမယ်။ မာလာကို လိုက်အပို့ ခိုင်းမယ်။ ဘယ့်နယ်လဲ”

“အိုကွမ်းတို့ ယွီကွမ်းတို့မှမရှိဘဲ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ယင် မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မက ခေါက်ဆွဲတို့

ဘာတို့ကိုလဲ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ တစ်မနက်လုံး ထမင်းကို ကောင်းကောင်း မစားဖြစ်သေးဘူး၊ ဆာလှပြီ။ ဒါကြောင့် အဒေါ်လူကို ကျွန်မဖို့ ထမင်း တစ်ပန်းကန်နဲ့ ဟင်းချိုတစ်ခွက် မှာထားတယ်။ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ စားတော့မယ်။

“ဒီနေ့ည ကျွန်မကို သခင်လေးက အရက်ချို တိုက်မယ်ဆိုယင် ဝအောင်တိုက်ရလိမ့်မယ်နော်။ တော်တော်ကြာ ဟိုလူကလာပြီး တော်တော့တို့ ဘာတို့ လာပြောယင် ကျွန်မနဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သခင်လေးက ဒီလိုမတားအောင် လုပ်ပေး။ ကျွန်မက သောက်ယင် ဝအောင် သောက်ရမှ ကျေနပ်တယ်။ ဟိုတုန်းကဆိုယင် ကျွန်မတို့ဆီမှာ အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ ယွီချမ်းပိုအရက် ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီအရက်ဆိုယင် ကျွန်မက နှစ်ပုလင်းသုံးပုလင်းကုန်အောင် သောက်ပစ် တာ။ ဟောဒီ အဆိုတော် လုပ်တော့မှ ကျွန်မမှာ ဒုက္ခရောက်တာ။ အရက်သောက်ယင် အသံပျက်တယ်လို့ သူတို့က ပြောကြတာနဲ့ ကျွန်မမှာ အရက်ချို ကလေး တောင် မသောက်ရတာ ကြာပါပေါ့လား။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဥပုသ်ချိုးပြီး အားရ ပါးရ သောက်မယ်”

“အံ့မယ်လေး၊ ဒါများ ဘာခက်တာ လိုက်လို့”

ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်သည် စားဖိုမှူး အဒေါ်လူထံမှ ပေးလိုက်သည့် စားစရာ ခြင်းတစ်ခြင်းကိုဆွဲ၍ ရောက်လာလေ၏။ အစေတော်သည် ခြင်းကိုဖွင့်ကာ ပန်းကန်များကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လျက်ရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ ပုစွန်လုံးကလေးများ ခတ်ထားလျက် ကြက်အရေကို ဆုတ်၍ ပြုတ်ထားသည့် ဟင်းချိုတစ်ခွက်၊ ပဲငန့်ပြာရည်နှင့် ချက်ထား သည့် ဘဲပေါင်းတစ်ခွက်။ ငန်းကြပ်တင် ဟင်းတစ်ပွဲ၊ မုန့်တစ်ပွဲနှင့် ထမင်းပေါင်း တစ်ပန်းကန်တို့ ဖြစ်လေ၏။ အစေတော် သည် ချဉ်ဖတ်များ၊ တူများ၊ ပန်းကန်များကို ထုတ်ပြီးလျှင် ထမင်းပေါင်းကို ပန်းကန်လုံး သေးသေး တစ်လုံးထဲတွင် ထည့်လျက် ရှိလေ၏။

ဖန်ကွမ်းက ထမင်းပေါင်းပေါ်သို့ ဟင်းချိုရည် ဆမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ငန်းကင်နှင့်စားရင်း

“ဟင်းတွေက အဆီအဆိမ့်တွေ များလွန်းတော့ ဘယ်သူ စားနိုင်မှာလဲ” ဟု ညည်းလေ၏။

ပေါက်ယုအဖို့ကား ယခု ထမင်းပွဲသည် ခါတိုင်း သူစားခဲ့ရသည့် ထမင်းဟင်းထက် အဆများစွာ မြိန်ယှက်လှ ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ပထမ အချို့မုန့်တစ်ယှက်ကို စားလိုက်ပြီးလျှင် ထမင်းတစ်ပန်းကန် ဝက်လောက် ထည့်ပေးရန် အစေတော်ရှောင်ယန်းကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထမင်းကို ဟင်းချိုဖြင့်လွှေးရာ အားရပါးရရှိလှသဖြင့် ဘေးမှ ကြည့်နေသည့်

ဖန်ကွမ်းနှင့် ရှောင်ယန်းတို့မှာ သူစားသည်ကို ကြည့်၍ ကျေနပ်နေကြလေ၏။ ပေါက်ယု စားသောက် ပြီးသည့် အခါတွင် ရှောင်ယန်းသည် ကျန်သည်တို့ကို ပြန်ယူသွားရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိလေ၏။

“နင်လဲ ဒီမှာ တစ်ခါတည်း စားလိုက်ပါလား။ မလောက်ယင်လဲ ထပ်မှာလိုက်တာပေါ့” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“မှာဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ ဒီလောက်ဆိုယင် ကျွန်မကုန်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ခုတင်ပဲ ရှေ့ယွေ့က မုန့်နှစ်ပန်းကန် ယူလာခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီ မုန့်တွေ စားပြီးကတည်းက ဗိုက်ကို ပြည့်သွားတာပဲ။ နောက်ထပ် ဘာမှစားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် စားပွဲအနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း မုန့်နှစ်ခုသာ ကျန်သည်အထိ ပြောင်နေအောင် စားပစ်လိုက်လေ၏။

“ဒီနှစ်ခုကတော့ အမေဖို့ ချန်ရမယ်။ ဒီနေ့ည အရက်ချိုကလေးများ သောက်လို့ရှိယင် ကျွန်မဖို့ တစ်ခွက် တစ်ဖလား လောက်လဲ ချန်ထားကြပါဦး”

ပင်အဲက

“ဪ၊ ဒါဖြင့် အရက်ချို ကိုလဲ ကြိုက်သကဲ့။ ဒီလိုဆိုယင် ညနေအထိ စောင့်။ ညနေကျယင် အရက် ကောင်းကောင်း သောက်ရမယ်။ မာလာနဲ့ ချင်ဝမ်းတို့က အရက်ချိုကို ကြိုက်လဲကြိုက်တယ်၊ သောက်လဲသောက်နိုင်တယ်။ အမြဲတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့တော့ သူ့ကို တိုက်ရတော့မှာပေါ့။ ပြီးတော့၊ အမှတ်ရလို့ တစ်ခု ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ နောင်မှာဆိုယင် ဖန်ကွမ်းကို ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ တစ်ခုခု အမှားအယွင်း ရှိယင်လဲ ဆုံးမပါ။ မာလာမှာလဲ ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ဖို့ရဖို့ အချိန်ရတာမဟုတ်ဘူး”

ရှောင်ယန်းက

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မသိပါတယ် သခင်လေး။ နောက်ကျယင် အကျိုးအကြောင်းကို သခင်လေးဆီကို ပြောပါ့ မယ်။ အစ်မဝုအဲ ကိစ္စက ကော”

“လင်ချိုရှောက်ရဲ့ မိန်းမကို ပြောလိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်ကျယင် ဝုအဲကို လွှတ်လိုက်လို့။ နောက်ကျယင် အကျိုး အကြောင်း သူ့ကို ပြောလိုက်မယ်”

ထိုစကားကို ဖန်ကွမ်း ကြားသည့်အခါ၌

“ဟုတ်တယ်နော် သခင်လေး။ ဒီကိစ္စက တကယ် အရေးကြီးတယ်”

ရှောင်ယန်းသည် အစေတော် သူငယ်မကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ သူတို့အနားတွင် လိုအပ်သည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ပေးရန် ပြောဆိုခဲ့ပြီးလျှင် စားပွဲကို ရှင်းလင်းလျက် ရှိလေရာ အစေတော် သူငယ်မကလေးများ လက်ဖက်ရည်

တည်ခင်းရန် လက်များကို ဆေးကြောလျက်ရှိကြလေသည်။ ထိုနောက် ရှောင်ယန်းသည် အခိုင်းမိန်းမကြီးတစ်ယောက် အား ပန်းကန်များကို ပေးလိုက်ပြီးလျှင် လက်ဆေးပြီးနောက် အဒေါ်လူကို တွေ့ရန် ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မိန်းကလေးများရှိရာ နံ့သာနီတောင်ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဖန်ကွမ်းက လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ယပ်တောင်ကို ယူကာ နောက်မှ လိုက်ပါလာလေ၏။ ဝင်းတံခါးအပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လက်တွဲ၍ စကား တပြောပြောဖြင့် ပြန်လာကြသော မာလာနှင့်ချင်ဝမ်းကို တွေ့ရလေ၏။

“မာလာတို့ နှစ်ယောက် ဒီမှာဘာလုပ်နေကြတာလဲ” ဟုပေါက်ယု က မေးလေ၏။

“စားပွဲပေါ်မှာ သခင်လေးဖို့ စားစရာတွေ အသင့်ပြင်ထားတယ်”

ပေါက်ယုက စားခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြုံး၍ ပြောလေ၏။ မာလာက ရယ်လိုက်လျက်

“သခင်လေးဟာ ကြောင်လိုပဲလို့ မာလာ ခဏခဏ ပြောဖူးတယ်လေ။ အနံ့မရလိုက်နဲ့၊ အနံ့ရလိုက်တာနဲ့ အဲဒီ အစာကို သဘောကျတော့ တာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ်စားနေကျ အစားအသောက်ထက် သူများစားတဲ့ အစာကိုမှ ပိုပြီး အရသာ ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ သူများဆီသွားပြီး စားလိုက် သောက်လိုက်တာ၊ မရှက်ဘူးလား။”

ချင်ဝမ်းက ဖန်ကွမ်း၏ နဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့် လိုက်ထိုးလိုက်ကာ

“ကြည့်စမ်း၊ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ဘယ်အချိန်လစ်ပြီး သွားစားလိုက်သလဲမသိဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့ခဲ့ကြ တာလဲ၊ ပြောစမ်း။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တို့ကို အသိမပေးတာလဲ”

“တကူးတကနဲ့ ချိန်းပြီး တွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မတော်တဆ တွေ့ကြတာပါ” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် သခင်လေးအနားမှာ ကျွန်မတို့ ရှိဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် ကျွန်မတို့ မရှိတော့ဘူး ပေါ့။ သခင်လေးအနားမှာ ဖန်ကွမ်း ရှိနေတော့မှာပဲ”

ချင်ဝမ်းက ပြောလေ၏။ မာလာက

“ကိုယ်တို့ အားလုံးကတော့ သွားလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညည်း သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘယ်ရမလဲ။ ကိုယ်အလျင် သွားမှာပေါ့။ ကိုယ်က ပျင်းလဲပျင်းတယ်၊

ဖျင်းလဲဖျင်းတယ်။ စိတ်ထားလဲ မကောင်းဘူး၊ အသုံးလဲ မကျဘူး။ ဒီတော့ သွားချင်းသွားယင် ကိုယ် အလျင်သွားမယ်”

မာလာက

“ဒီလိုလဲ မပြောပါနဲ့ကွယ်။ ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ ဆိုပါစို့။ ဒီတစ်ခါ ဒေါင်းမြီးဝတ်ရုံကြီး မီးလောင် ပေါက်တယ် ဆိုယင် ဘယ်သူဖာပေးမလဲ။ ကိုယ်တို့ကိုတော့ ဒါမျိုးတွေ လာပြောမနေနဲ့။ ကိုယ့်ကိုများ တစ်ခုခုခိုင်းလို့ရှိယင် ပျင်းလိုက်တာမှ အရည်ထွက်နေတာပဲ။ အပ်ပေါက်ထဲကို အပ်ချည်ကလေး ထိုးတာလောက်တောင် မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်အတွက်ဆိုယင် ချုပ်ပေးပါလို့ တစ်ခါမှ မခိုင်းခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့အတွက်သာ ခိုင်းခဲ့တာ။ ဒါတောင်မှ ညည်းက ငြင်းသေးတယ်နော်။ မာလာ မရှိတုန်းက ညည်းက အိပ်ရာထဲမှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ နေထိုင်မကောင်း တာမှ တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်ဘူး။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတာ။ ဒီကြားထဲက နေပြီးတော့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး အတွက်တောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဝတ်ရုံကြီးကို ချုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ခုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်သလဲ။ ပြောလေ။ နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောလာခဲ့ကြစဉ် ခန်းဆောင်သို့ရောက် လာခဲ့ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေလည်း ရောက်လာသဖြင့် အားလုံးဝိုင်းထိုင်ကာ ညစာကိုစားသောက်ကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထမင်းပန်းကန်ဝက်လောက် ကိုသာ စားသောက်ပြီးလျှင် သူတို့နှင့်အတူလာ၍ လက်ဖက်ရည် သောက်နေလေ၏။ ထို့နောက်တွင် သူတို့ အားလုံးသည် ဝိုင်းထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာများများကို ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ရှောက်လို၊ ယဉ်လင်း၊ ဖန်ကွမ်း၊ အုကွမ်းနှင့် တိုကွမ်းတို့သည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် လျှောက်လည်ကာ ပန်းများနှင့် ဘယဆေးပင်များကို ခူးလျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ခူးလာသည့် ပန်းပွင့်များနှင့် ဘယဆေးရွက်များကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင်၍ ‘ဆေးဘက်ဝင်အပင်’ များကို စကားထာဝှက်တမ်း ကစားလျက် ရှိလေသည်။

တစ်ယောက်က

“ငါ့မှာဗောဓိသတ္တ မိုးမခပင်ရှိတယ်”

နောက်တစ်ယောက်က

“ငါ့မှာ အရိယာထင်းရှူးပင် ရှိတယ်”

“ငါ့မှာ ပုထုဇဉ်ဝါးပင် ရှိတယ်”

“ငါ့မှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကညာပျို ငှက်ပျောပင်ရှိတယ်”

“ငါ့မှာ ကြယ်စိမ်းရောင် ရှိတယ်”

“ငါ့မှာ ရာသီပန်းပင် ရှိတယ်”

“ငါ့မှာ သဇင်မြိုင်က ခွာညိုရှိတယ်”

“ငါ့မှာတော့ မြတ်လေးရှိတယ်”

ထိုအခါတွင် လိုကွမ်းက

“ကျွန်မမှာ ညီအစ်မနှစ်ဖော်ပန်း ရှိတယ်”

သူ့စကားနှင့် လိုက်အောင် မဖြေနိုင်ဘဲ ရှိနေကြစဉ် ယဉ်လင်းက

“ကျွန်မမှာ လင်မယားသစ်ခွ ရှိတယ်”

လိုကွမ်းက

“ကျွန်မတို့တော့ ဒီလိုနာမည်မျိုးနဲ့ သစ်ခွပန်းကို မကြားဖူးပေါင်”

ဟု ပြောလေ၏။

ယဉ်လင်းက

“ညာတံတစ်ခုက တစ်ပွင့်သာ ပွင့်တဲ့ပန်းကို လန်သစ်ခွလို့ ခေါ်တယ်။ ညာတံတစ်ခုတည်းက အပွင့်တွေ အများကြီး ပွင့်တဲ့ပန်းကို ဟိုသစ်ခွလို့ ခေါ်တယ်။ ညာတံတစ်ခုတည်းက အပွင့်နှစ်ပွင့် ပွင့်ပြီး အပေါ်နဲ့အောက် ပွင့်လို့ ရှိယင် ညီအစ်ကို သစ်ခွလို့ခေါ်တယ်။ ဘေးချင်းယှဉ် ပွင့်လို့ရှိယင် လင်မယားသစ်ခွလို့ ခေါ်တယ်။ ခုကိုယ်ပြောတဲ့ သစ်ခွ က အဲဒီလိုသစ်ခွမျိုး။ တစ်ပွင့်နဲ့တစ်ပွင့် ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ပေါက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီလိုပန်းကို လင်မယား သစ်ခွလို့ ခေါ်တာ၊ ကဲ ဘယ်သူ ငြင်းချင်ကြသေးသလဲ”

အားလုံးမှာ ယဉ်လင်းကို မငြင်းနိုင်ကြတော့ချေ၊ ဤတွင် လိုကွမ်းက ထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ

“ဒီလိုဆိုယင် ပန်းတစ်ပွင့်ကကြီးပြီး တစ်ပွင့်က သေးတယ် ဆိုယင်တော့ သားအဖ သစ်ခွလို့ ခေါ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ တစ်ပွင့်နဲ့ တစ်ပွင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေကြတယ် ဆိုယင် ကမ္ဘာရန်သစ်ခွပေါ့။ ဟုတ်မှာပေါ့၊ အစ်မ ယဉ်လင်းက ယောက်ျားကလဲ တခြားသွားနေတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ လင်မယားသစ်ခွ ကိုချည်း မျက်စိထဲမှာ မြင်နေမှာပေါ့။ ဟေ့၊ ရှက်ပါတယ်ဟေ့” ဟု စ,လေ၏။

ယဉ်လင်းသည် မျက်နှာနီရဲကာ လိုကွမ်းကို လိမ်ဆွဲလေ၏။

“ဟောဒီ သောက်ကောင်မဟာ ညစ်တီးညစ်ပတ်ကို ပြောတတ်တယ်။ ဘာတွေ စိတ်ကူးပြီး ပြောမှန်းမသိဘူး” ဟု ရယ်၍ ပြောလေ၏။

လိုကွမ်းသည် ကုန်းထ၍ သူ့ကို လိမ်ဆွဲရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ယဉ်လင်းကို ဆွဲထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် ယွီကွမ်းကိုလှမ်း၍

“ဟဲ့ကောင်မရဲ့၊ ငါ့ကို လာကူပါဦးဟဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် လုံးထွေးရစ်ပတ် ဖြစ်ကာ လဲကျသွားကြလေ၏။ အခြားသူများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ရယ်ရင်း လက်ခုပ်တီးလျက် ရှိကြလေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ၊ ကြည့်လုပ်ကြနော်။ ရှေ့နားမှာ ရွံ့ဗွက်တွေ ရှိတယ်။ အဝတ်အစား အသစ်တွေ ဝတ်လာတာ ပေရေကုန်လိမ့်မယ်”

လိုကွမ်းသည် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူတို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရွံ့ဗွက်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီး ယဉ်လင်း၏အင်္ကျီတွင် ရွံ့တွေ စွန်းပေနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဤတွင် လိုကွမ်းသည် ယဉ်လင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ထွက်ပြေးလေ၏။ အခြားသူများမှာလည်း မရယ်ဘဲမနေနိုင်တော့ဘဲ ဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်တွင် ယဉ်လင်းမှာ သူ့အင်္ကျီ အသစ်စက်စက် ပေသွားရသည့်အထဲတွင် သူ့ကို ဝိုင်းရယ်နေကြပြန်သဖြင့် ရှက်ရှက်နှင့် အော်လိုက်သောကြောင့် အစေတော် သူငယ်မ ကလေးများမှာ တခစ်ခစ်ကျိတ်၍ ရယ်ရင်း ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ယဉ်လင်းသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏ အင်္ကျီနှင့် သင်တိုင်းမှ ရေတွေ တစက်စက် ကျနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစဉ် ပေါက်ယုလည်း သူတို့၏ ဆေးပင် စကားထာဝိုင်းသို့ ဝင်လိုသဖြင့် ပန်းပွင့်များနှင့် ဆေးပင်များကို ခူး၍ ရောက်လာလေ၏။ အခြားသူများက ထွက်ပြေးကြပြီး ယဉ်လင်း တစ်ယောက်တည်း သာ သင်တိုင်းကို လက်ဖြင့် တောက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက

“ဟင်၊ တခြား ကောင်မလေးတွေကော၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ”

“ကျွန်မမှာ လင်မယား သစ်ခွပန်းရှိတယ် သခင်လေးရဲ့။ ကောင်မတွေက ဒီပန်းနာမည်မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး တဲ့။ ဒီတင် ကျွန်မက ညာပြောတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ အငြင်းအခန်ဖြစ်ကြပြီး လုံးကြတာ ကျွန်မအင်္ကျီတွေ၊ သင်တိုင်းတွေ ပေကုန်ပြီ”

“ယဉ်လင်းမှာရှိတာက လင်မယားသစ်ခွ၊ မောင့်မှာရှိတာ လည်ချင်းယုက် ဂမုန်းတဲ့” ဟုဆိုကာ သူ့ခူးလာသည့် ပန်းကို ပြပြီးလျှင် ယဉ်လင်း လက်ထဲမှ ပန်းကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

“မသိပါဘူး၊ သခင်လေးဘာသာ လင်မယား သစ်ခွဖြစ်ဖြစ်၊ လည်ချင်းယုက် ဂမုန်းဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား နိုင်ပါဘူး။ ဒီမှာ ကျွန်မ အင်္ကျီအသစ်တွေ ပေကုန်ပြီ၊ ဒုက္ခပဲ။ ကြည့်ပါဦး။”

ပေါက်ယုသည် သူ့သင်တိုင်းကို ငုံ့၍ကြည့်လေ၏။

“ဟင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွံ့တွေပေကုန်ရတာလဲ၊ ဒုက္ခပဲ။ ဒီသလဲသီးနီရောင် သင်တိုင်းက နည်းနည်းမှ အညစ်ခံတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဒီ အစက မလေးပေါက်ကြည်က ပေးတာ။ သူတစ်ထည် ကျွန်မ တစ်ထည် ချုပ်ထားတာ။ ဒီနေ့မှ ပထမဆုံး စပြီး ဝတ်တာ”

ပေါက်ယုက ခုန်လိုက်ကာ

“အံ့မယ်လေး ယဉ်လင်းရယ်၊ မင်းတို့ ဒေါ်လေးဆွေတို့ အိမ်ထောင်စုက ဒီလိုသင်တိုင်းမျိုး တစ်ရာမက စုတ်ဖြ သွားတောင် ဘာမှမမူ လောက်ပါဘူး။ တစ်နေ့ကို အထယ်တစ်ရာ မီးရှို့ချင်လဲ ရှိနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မလေးပေါက်ကြည် က ပေးလို့ ဆင်တူချုပ်ထားတာလေး ဖြစ်သွားတာကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ အတူတူချုပ်တာကို သူကအကောင်းကြီး ရှိပြီး မင်းက ညစ်ပတ်ပေရေနေတယ် ဆိုတော့ သူ အမှတ်တရ ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးမထားရာ ရောက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးဆွေလဲ ဇီဇာကြောင်ပဘိသနဲ့၊ မင်းက ဂရုတစိုက် နေထိုင်ပြတာတောင် ယဉ်လင်းဟာ သိပ်နမောနမဲ့နိုင် သလေးဘာလေးနဲ့ မကြာခဏ ပြောတတ်သေးတယ် မဟုတ်လား။ စုစုဆောင်းဆောင်း မရှိဘူး၊ အလကား၊ ဖြုန်းပဲ တတ်တယ်လို့ ခဏခဏ အဆူခံရသေးတယ် မဟုတ်လား။ ခု သင်တိုင်း အသစ်ကလေး ပေရေလာတာကို မြင်ယင်တော့ ပြောလို့ကို ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ယဉ်လင်းမှာ ပေါက်ယု ထိုမျှ ကိုယ်ချင်းစာနာ တတ်ပုံကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်ကာ ကျေနပ်လျက်ရှိလေ၏။

“အစစ်ပဲ၊ ယဉ်လင်းမှာ သင်တိုင်းအသစ်တွေ အများကြီးတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုး တစ်ထည်မှ မရှိဘူး။ အပိုရှိယင်လဲ အသာကလေး လဲဝတ်ထားလိုက်ရယင် အကောင်းသား”

“နေဦး၊ မသွားနဲ့ဦး၊ အသာကလေးနေလိုက်။ လှုပ်လိုက်ယင် အောက်ခံအဝတ်အစားတွေရော၊ ဖိနပ်တွေရော ပေကုန်လိမ့်မယ်။ မောင် အကြံတစ်ခုရပြီ။ အလျင်လထဲတုန်းက မာလာမှာ ဒါမျိုးတစ်ထည် ချုပ်ထားတာ တွေ့လိုက်တယ်။ ခု သူက အမေဆုံးပြီဆိုတော့ ဒါမျိုးတွေကို ဝတ်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ သူ သင်တိုင်းကို တောင်းဝတ်ယင် ဘယ်နှယ် နေမလဲ”

ယဉ်လင်းက ပြုံး၍ ခေါင်းကို ယမ်းပြလေ၏။

“မကောင်းပါဘူး သခင်လေးရယ်။ လူများကြားယင် ပြောစရာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အို... ဘာဖြစ်သလဲ။ သူ ပြန်ဝတ်တဲ့အခါကျတော့ ပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ယဉ်လင်းလုပ်ပုံကလဲ မဟုတ်သေး ပါဘူး။ ပြီးတော့လဲ ဒီကိစ္စက ဒီလောက်အထိ လျှို့ဝှက်ဖို့လဲ မလိုပါဘူး။ အနည်းဆုံး မလေးပေါက်ကြည်ကို အသိပေးလိုက် ယင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒေါ်လေး မသိဖို့သာ လိုတာပါ”

သူပြောသည့်စကားမှာ လက်ခံနိုင်စရာရှိသည်ဟု ယဉ်လင်း ထင်လေ၏။

“ကောင်းပြီလေ။ သခင်လေး သွားပြောပေးပါ။ ကျွန်မ ဒီမှာ စောင့်နေမယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ သခင်လေး ကိုယ်တိုင် ယူမလာခဲ့နဲ့။ မာလာကိုယ်တိုင် လာပေးပါစေ”

ပေါက်ယုသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် မာလာ့ကို ပြောရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းတွင်လည်း “ဪ ယဉ်လင်း... ယဉ်လင်း၊ မိမိရဲ့ ဖမရှိနဲ့ သနားပါတယ်။ သူ့မများ အဖေကိုလဲမသိ၊ အမေကိုလဲမသိ၊ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက လူပြန်ပေး အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ဆွေဖန်ဆိုတဲ့ လူရမ်းကားရဲ့ လက်ကို ရောင်းအစား ခံခဲ့ရတယ်။ အလျင်တစ်ခါတုန်းက ပင်အဲကို ငါကူညီခဲ့ဖူးတယ်။ ခု သူ့ကို ကူညီရတာကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်” ဟု စဉ်းစားရင်း အဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ လေ၏။ အဆောင်ရောက်လျှင် မာလာ့ကိုခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ယဉ်လင်းမှာ လူချစ်လူခင် ပေါ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရက်ရောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အပြင် မာလာနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိသည့်အတွက် အကျိုး အကြောင်းကို သိရသည်နှင့် မာလာသည် သေတ္တာကိုဖွင့်၍ သင်တိုင်းကို ယူပြီးလျှင် ပေါက်ယုနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ လေ၏။

မာလာက

“ညည်းတို့ကို ငါအစကတည်းက ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ သိပ် ကမြင်း မထကြနဲ့လို့။ ကမြင်းထ လွန်းတော့ ဒုက္ခ ရောက်တာပေါ့၊ ဝမ်းသာတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ယဉ်လင်းက ရှက်ရှက်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ် အစ်မရယ်။ အဲဒီကောင်မတွေ ကျွန်မကို ရွံ့ထဲတွန်းချဖို့ ကျိတ်ကြံနေကြတာ ကျွန်မ မသိလိုက်ဘူး”

ယဉ်လင်းသည် သင်တိုင်းကိုယူ၍ ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်

သူသင်တိုင်း နှင့် ဆင်တူဖြစ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မာလာသည် ပေါက်ယုကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ အသွားခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ဘက်ကို ကျောပေးကာ ရွံ့တွေ ပေနေသည့် သင်တိုင်းကို သင်တိုင်းအကောင်းနှင့် လဲ၍ ဝတ်လေ၏။

“အညစ်ကို ငါ့ကို ပြန်ပေးလိုက်လေ။ လျှော်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်မယ်။ ညည်းယူသွားတာ မြင်လို့ရှိယင် ဟိုမေးဒီမေး မေးနေဦးမယ်”

“တော်ပြီလေ အစ်မရဲ့။ အစ်မပဲယူသွားပြီး ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မမှာ ဒီသင်တိုင်းရှိနေပြီပဲ။ ဘာလိုတော့ လို့လဲ”

“ညည်းကတော့ နည်းနည်းမှကို အနှမြောမရှိဘူး”

ပေါက်ယုသည် မြေကြီးတွင် တုတ်ချောင်းကလေးဖြင့် ကျင်းကလေးတူးကာ သူယူလာခဲ့သည့် လည်ချင်းယုက် ဂမုန်းနှင့် လင်မယား သစ်ခွပန်းပွင့် တို့ကို မြေကြီးထဲတွင် မြှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မြေကျင်းထဲတွင် တခြား ပန်းပွင့်ကလေးများကို ခင်းလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပန်းပွင့်ကလေးများကို ထည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အပေါ်မှတစ်ဖန် ပန်းပွင့်များကို ထပ်ဖုံးကာ ထိုနောက်မှ မြေကြီးများကို ဖို့လိုက်လေ၏။

ယဉ်လင်းက ပေါက်ယုကို လက်ဆွဲ၍ ထိုင်ရာမှ အထခိုင်းလိုက် ပြီးလျှင်

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ သခင်လေးရယ်။ သခင်လေးဟာ ပွေ့ပွေ့ လီလီ နောက်တတ်ပြောင်တတ် တယ်လို့ ဒါကြောင့် လူတွေ ပြောကြတာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လက်မှာ သဲတွေရော ရွံ့တွေရော ပေလို့၊ သွားဆေး ချည်ပါဦး”

ပေါက်ယုသည် ပြုံး၍ လက်ဆေးရန် ထလာခဲ့ရာ ယဉ်လင်းမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ အတန်ငယ် သွားမိသည့်အခါတွင် ယဉ်လင်းသည် ရပ်တန့်လိုက်ကာ ပေါက်ယုကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ ပေါက်ယု ကလည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ ရွံ့တွေပေနေသည့် လက်နှစ်ဘက်ကို အဝတ်အစားနှင့် မထိအောင် ကား၍ ပြန်လျှောက်လာလေ၏။

“ဘာလဲ”

ယဉ်လင်းက တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် ယဉ်လင်း၏ အစေတော် သူငယ်မကလေး ချင်အဲသည် ပေါက်လာကာ

“မလေး ပေါက်ကြည်က ခေါ်နေတယ်”

ယဉ်လင်းက ပေါက်ယုအား

“ယဉ်လင်းရဲ့ သင်တိုင်း ရွံ့တွေပေတာကို မလေးတို့ကို

မပြောလိုက်နဲ့နော်” ဟု ပြောကာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုက လှမ်း၍

“အရူးမဟုတ် အကောင်းမဟုတ်ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရမှာလဲ။
ကိုယ့်ခေါင်းကို ကျားပါးစပ်ထဲ သွင်းသလို ဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် မိမိအဆောင်သို့
ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနောက် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို
ဆက်ဖတ်ပါလေ။

ပေါက်ယု၏ မွေးနေ့ကို ကျင်းပသည့်အနေဖြင့် မိန်းကလေးများ
စားသောက်ပွဲကျင်းပခြင်း။

ကျီချင် ကွယ်လွန်သဖြင့် အသုဘကို မမယု တစ်ယောက်တည်း စီစဉ်ရခြင်း။

ပေါက်ယုသည် မိမိအဆောင်သို့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် ပြန်ရောက်လာ
သည့်အခါ၌ ထိုညတွင် မိမိမွေးနေ့ ဖြစ်သည့်အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပျော်ရွှင်ရန် မာလာကို ပြောလေ၏။

“ဒီနေ့ညတော့ မောင့်မွေးနေ့။ ဒီတော့ အဆောင်အယောင်တွေ
ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့။ မောင်တို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပျော်ရမယ်။ ဘယ်လို
စားစရာတွေ စားချင်တယ် ဆိုတာကို ကြိုကြိုတင်တင် ပြောထားလိုက်။
ပြီးတော့ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပေစေ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ ချင်ဝမ်းရယ်၊ ရှေ့ယွေ့ရယ်၊ ချူဝမ်းရယ်၊
ကျွန်မရယ်က သခင်လေး မွေးနေ့အတွက် တစ်ယောက်ကို ငွေငါးမူးသားစီ
ထည့်ပြီးသားပါ။ ဒီတော့ မာလာတို့ ထည့်ထားတာကချည်းပဲ ငွေနှစ်ကျပ်သား
ရှိတယ်။ ဖန်ကွမ်း၊ ပီတင်း၊ ရှောင်ယန်းနဲ့ စုအဲတို့က ငွေသုံးဆယ်စီ ထည့်တယ်။
ဒီတော့ ဒီပြင်လူတွေ ဖယ်ထားပြီး ကျွန်မတို့ချည်း က သုံးကျပ်သားနဲ့
ငွေနှစ်ဆယ်ရှိတယ်။ ခုမာလာတို့က အဘွား အဒေါ်လူ လက်ထဲကို
ထည့်လိုက်ပြီ။ ဟင်းအမယ် လေးဆယ် ပြည့်အောင် ချက်ပေးပါလို့
မှာထားတယ်။ ပြီးတော့ ပင်အဲနဲ့ ကျွန်မတို့က ရှောင်ရှန်းအရက်ချို
ကောင်းကောင်း တစ်အိုးလဲ ဝယ်ထားသေးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့
ရှစ်ယောက်ကပဲ သခင်လေးရဲ့ မွေးနေ့ကို သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်
ကျင်းပနိုင်နေပါပြီ။

ပေါက်ယုသည် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း တွေ့သွားကာ

“သူတို့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မာလာရယ်။ အလကား သူတို့ဆီက
ပိုက်ဆံတွေကို သွားကောက်ရသေးတယ်”

ချင်ဝမ်းက

“အို၊ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တာ မတတ်နိုင်တာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။
စေတနာသာ ပဓာနပါ။ သူတို့မတတ်နိုင် ယင်လဲ...။

“ဪ၊ သူတို့မှာတော့ မရှိဘူး၊ ကျွန်မတို့မှာတော့ ရှိတယ်လို့

အောက်မေ့နေသလား။ ကျွန်မတို့ စေတနာနဲ့ လုပ်တာ။ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံ မရှိယင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ဘာသာ ခိုးလာလာ သခင်လေး အနေနဲ့ကတော့ လက်ခံရ မှာပဲ..”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မာလာက ရယ်လိုက်လျက်

“သခင်လေးကလဲ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ ချင်ဝမ်း ငေါတာ ထွေတာ ကိုမှ မခံရယင် အိပ်မပျော် စားမဝင်ဘူး ထင်တယ်”

ချင်ဝမ်းက

“ကြားထဲက ဝင်တိုက်ပေး မနေနဲ့နော်။ အမြဲတမ်း ကြားထဲက တိုက်ပေးနေတာပဲ”

သူတို့ သုံးယောက်သည် ရယ်လိုက်ကြကာ ပေါက်ယုက အဆောင်ဝင်းကို သော့ခတ်ပိတ်ရန် ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မာလာက

“ဒါကြောင့် သခင်လေးဟာ အဘွားအိုကလေးလို ပူပင်ကြောင့်ကြ ရှိတယ်လို့ ပြောကြတာ။ ခုနေသွားပြီး ဝင်းတံခါးကို ပိတ်ယင် သူတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ ဆိုပြီး လူတွေက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ကုန်ကြမှာပေါ့။ စိတ်ချလက်ချ နေစမ်းပါ။ ခဏနေတော့ ပိတ်ပါ့မယ်”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် မောင်အပြင်ဘက်ကို လမ်းထွက်လျှောက်လိုက်ဦး မယ်လေ။ စုအဲက ရေခပ်နှင့်ဦးပေါ့။ ရှောင်ယန်း ကတော့ မောင်နဲ့လိုက်ခဲ့”

ပေါက်ယုသည် အပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ အပြင်တွင် မည်သူမျှ မရှိသည့်အတွက် ဝုအဲတစ်ယောက် ဘယ်တော့ ပြန်လာမည်နည်းဟု မေးလေ၏။

“ခုလေးတင် ကျွန်မ အဒေါ်လူကို ပြောခဲ့ပြီ။ အဒေါ်ကြီးကတော့ တော်တော်ကျေနပ်သွားပုံပဲ။ ဝုအဲကတော့ အဲဒီ ညက တော်တော်ပင်ပန်းသွားတာနဲ့ အိမ်လဲပြန်ရောက်ရော ဖျားတော့တာပဲ။ နေကောင်းမှ ပြန်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ပေါက်ယုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းလိုက်လေ၏။

“မာလာကော သိသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မာလာကို ဘာမှမပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖန်ကွမ်း က ပြောမှာပေါ့”

“အေးလေ၊ အလျင်တုန်းကတော့ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မပြောခဲ့ဘူး။ ခုတော့ မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောလိုက် တော့မယ်”

ပေါက်ယုသည် လက်ဆေးမည် အကြောင်းပြကာ အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေ၏။

အချိန်မှာ မီးထွန်းချိန် ဖြစ်လေ၏။ ဝင်းဝသို့ ဧည့်သည်များ ရောက်လာသံကို ကြားရလေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့် လိုက်သည့်အခါတွင် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမနှင့် အခြားသော ပစ္စည်းထိန်းချုပ်တို့၏ မိန်းမများကို တွေ့ရပြီး ရှေ့ဆုံးမှ လာသူလက်ထဲတွင် မှန်အိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားလေ၏။

ချင်ဝမ်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ည တာဝန်ကျတဲ့ အစောင့်တွေကို လိုက်စစ်နေကြတာ။ သူတို့ ပြန်သွားပြီဆိုယင် ဝင်းတံခါးကြီးကို ပိတ်လို့ရပြီ”

နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာရှိ ညအစောင့် တာဝန်ကျသူများသည် သူတို့တစ်သိုက်ကို ထွက်၍ တွေ့ကြလေ၏။ အားလုံး စုံစုံလင်လင် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမက

“ကောင်မတွေ၊ အရက်တို့ ဘာတို့ မသောက်နဲ့နော်။ ဖဲလဲ မရိုက်နဲ့။ မနက်လင်း အထိလဲ အိပ်မနေကြနဲ့။ တစ်ခုခု မဟုတ်တယုတ်များ ကြားရယင်တော့ ညည်းတို့နဲ့ ငါနဲ့အသိပဲ”

“ကြံကြီးစည်ရာ အဒေါ်ရယ်။ ဘယ်နေရဲပါ့မလဲ”

“သခင်လေးရော အိပ်ရာကနိုးပြီလား”

အစေတော်များက မသိဟု ပြောနေစဉ် မာလာက ပေါက်ယုကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သဖြင့် ပေါက်ယုလည်း လွှာဖိနပ်ကို စီး၍ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မအိပ်သေးပါဘူး။ လာလေ၊ ထိုင်ကြပါဦးလား” ဟုဆိုကာ အဆောင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်လျက်

“မာလာရေ၊ လက်ဖက်ရည်ကလေး ဘာလေးတိုက်ပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် ပြုံးလျက် ဝင်လာကာ

“ဟောတော့။ မအိပ်သေးပဲကိုး။ ခုတလောမှာ နေ့တာကလဲ ရှည်လာပြီး ညတာ တိုလာပြီလေ။ မနက်ဖြန် မနက် စောစော ထနိုင်အောင် ည စောစော အိပ်ရာဝင်မှပေါ့။ မနက်ကျယင် တော်တော်နဲ့ မနီးလို့ ပညာတတ် လူကုံထံ

သားသမီး နဲ့ မတူဘဲ ကူလီနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောနေကြလိမ့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် အဒေါ်ပြောတာ မှန်တယ်။ ခါတိုင်းတော့ စောစော အိပ်ရာဝင်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ညမှာ အဒေါ်တို့ အစောင့်တွေ လိုက်စစ်တဲ့ အချိန်ဆိုယင် မောင်မသိတော့ဘူး။ အိပ်လို့သိုးနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ခေါက်ဆွဲတွေ စားတာ နည်းနည်းများသွားလို့ အစာမကြေမှာ စိုးတာနဲ့ ခပ်စောစော မအိပ်သေးဘဲ နေတာ”

လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမက မာလာနှင့် ချင်ဝမ်းတို့ကို ပျူအလက်ဖက်ခြောက် ကျိုတိုက်ရန် ပြောလေ၏။

“ယူနန် လက်ဖက်ခြောက်ကို တိုက်ပြီးပြီ အဒေါ်ရဲ့။ နှစ်ခွက်တောင် ကုန်ပြီ။ အစာကြေတယ်ဆိုလို့ သောက်လိုက် တာပဲ။ အဒေါ်တို့ကော နည်းနည်းပါးပါး သောက်လိုက်ပါဦးလား။ ကျိုပြီးသား အဆင်သင့်ရှိတယ်” ဟုဆိုကာ ချင်ဝမ်းက လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို ငဲ့ပေးသည့် အခါတွင် လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမက

“သခင်လေး ပေါက်ယုက ဟိုတုန်းကဆိုယင် ညည်းတို့ကို နာမည်တပ်ခေါ်တယ်နော်။ တကယ်ကတော့ ညည်းတို့ တစ်တွေ ဒီအဆောင်မှာသာ အလုပ်လုပ်နေကြရပေမယ့် သခင်မကြီးတွေရဲ့ အစေတော်တွေ ဆိုတော့ ညည်းတို့ကို လေးစားရမယ့် ဝတ္တရား ရှိတာပေါ့။ သခင်လေးက တစ်ခါတလေ ခေါ်တာကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီပြင် သခင်မလေးတွေရော၊ သခင်လေးတွေကရောပါ ဒီလိုခေါ်လာကြတယ် ဆိုယင် တို့ကို လူတွေက ဝိုင်းရယ်ပြီး အသက်ကြီးတဲ့ လူကို မလေးစားဘူး၊ ဘာဘူးလို့ ပြောစရာ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“အဒေါ် ပြောတာ မှန်တယ်၊ မောင်ကလဲ တစ်ခါတလေမှပဲ ခေါ်တာပါ”

“အဒေါ်ရယ် ကျွန်မတို့ သခင်လေးကို ဒီလောက်လဲ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ မပြောပါနဲ့။ ကျွန်မတို့ကို နာမည်တပ်ခေါ်တယ် ဆိုတာ ဆယ်ခါတစ်ခါ ပါ။ တကယ်ကတော့ ကျွန်မတို့ကို အစ်မတို့ ဘာတို့လို့ ခေါ်တာပါ။ လူတွေ ရှေ့မှာဆိုယင် ဘယ်တော့မှ နာမည်တပ်ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကောင်းပါ့လေတော်။ စာပေကိုတတ်တဲ့လူ၊ ယဉ်ကျေးတဲ့လူဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့။ ဣန္ဒြေရလေလေ ကိုယ့်ကို လူအများက လေးစားလေလေပေါ့။ ပညာရှိတဲ့လူဆိုတာ လူလူချင်းမပြောနဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ ခွေးကလေး ကြောင် ကလေးတွေကို တောင်မှပဲ နှိပ်စက်ကလူ မပြုရဘူးတဲ့။ အဲ့ လူကဲ့သို့ ကြေးရတတ်သားဆိုတာ အဲဒီလို နေရထိုင်ရ သတဲ့။ ကဲ သွားဦးမှ သခင်လေးရ”

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုက သူတို့ကို တားသေးသော်လည်း လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် သူနှင့် လိုက်ပါလာသူများကို ခေါ်ကာ တံခါးများကို လိုက်လံစစ်ဆေးလျက် ရှိလေ၏။

ချင်ဝမ် နှင့် အခြားသူများသည် ဝင်းတံခါးများကို ပိတ်ရန် အမိန့်ပေးပြီးလျှင် ပြန်လာခဲ့ကြစဉ် ချင်ဝမ်က

“အဘွားကြီးက အရက်ချိုကလေး နည်းနည်းသောက်ထားတော့ လျှာတွေသွက်ပြီး ကိုယ်တို့ကို လိုက်စနေတယ် ထင်တယ်”

ရှေ့ယွေ့က ညစာစားရန် စားပွဲများကို ခင်းရင်း

“စေတနာကတော့ ကောင်းရှာပါတယ်။ ကိုယ်တို့ အမြဲသတိရှိနေအောင်၊ ကိုယ်တို့အာဏာတွေကို ပိုပြီး မသုံးအောင် သတိပေးတဲ့ သဘောပါ”

မာလာက

“ကိုယ်တို့အတွက် ဒီစားပွဲအမြင့်ကြီး မလိုပါဘူးကွယ်။ ဟောဟို ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်က ဆီးသားစားပွဲဝိုင်းကလေး ပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တို့ အားလုံးလဲ ဝိုင်းလောက်တယ်။ သက်သောင့်သက်သာလဲ ရှိတယ်”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် စားပွဲကလေးကို ယူလာ၍ ခင်းကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ရှေ့ယွေ့နှင့် ဝုအဲတို့က လင်ပန်းကြီးများဖြင့် ဟင်းပန်းကန်များကို လေးငါးခေါက်စီ သယ်ယူလာကြလေ၏။ မီးဖိုတွင်ထိုင်နေသည့် အခိုင်းမိန်းမကြီး နှစ်ယောက်တို့က အရက်ချိုကို ကျိုလျက်ရှိလေ၏။

“အိုက်တယ်ကွာ။ အပေါ်က အင်္ကျီတွေတော့ ချွတ်မှပဲ ထင်တယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“ဒါတော့ သခင်လေး သဘောပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ကတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ မွေးနေ့ဆုတောင်းပြီး သောက်ကြရမှာ ဆိုတော့ အပေါ်အင်္ကျီတွေ ဘာတွေကို ချွတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“ဟင်၊ မာလာတို့က ဒီလိုဆုတောင်းပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ သောက်နေကြတာဆိုတော့ တစ်ညလုံး ဘယ်မှာ ပြီးပါတော့မလဲ။ မောင်ကလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေဆိုယင် သိပ်မုန်းတာ။ အပြင်လူတွေ၊ သူစိမ်းတွေနဲ့ ဆိုယင်တော့ အဲဒီထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို လိုက်နာရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မောင်တို့အချင်းချင်းမှာ ဒါမျိုးတွေလိုက်လုပ် နေရမယ် ဆိုယင်တော့

ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ မောင့်သဘောပါတဲ့ရှင်” ဟု ကျန် မိန်းကလေးများက ပြောကြလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ထမင်းစားသောက်ခြင်း မပြုမီတွင် အပေါ်အင်္ကျီများကို ချွတ်ကြလေ၏။ သူတို့၏ အပေါ် ဝတ်လုံ အင်္ကျီကြီးများ။ လက်ဝတ်လက်စားများကို ပုံထားလိုက်ကြလေရာ သူတို့ဆံပင်များမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကာ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် သင်တိုင်းရှည်ကြီးများသာ ကျန်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကြက်သွေးရောင် ကွပ်ထားသည့် အပေါ် ဝတ်လုံ များကို ချွတ်လိုက်ရာ သူ့ကိုယ်တွင် ကြက်သွေးရောင် အနားကွပ်ထားသည့် အင်္ကျီ တစ်ထည်နှင့် အစိမ်းပြောက် ဘောင်းဘီ တစ်ထည်သာ ကျန်တော့သည်။ ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် လောလော လတ်လတ် ခူးထားသည့် နှင်းဆီ ဝတ်လွှာများနှင့် ဂမုန်းဝတ်လွှာများ သွင်းထားသည့် ကျောက်စိမ်းရောင် ဇာမှီအုံးတစ်လုံးပေါ်သို့ မှီလိုက်ကာ ဖန်ကွမ်းနှင့် စုံ မ ဝှက်တမ်း ကစားလျက် ရှိလေ၏။

အိုက်သည်ဟု တဖွဖွ ညည်းနေသည့် ဖန်ကွမ်းမှာလည်း အနီနှင့် ကျောက်စိမ်းရောင် အကွက်တုံးကလေးများ ဖော်ထားသည့် ဖဲအင်္ကျီခါးတိုကို ဝတ်ထားပြီး အစိမ်းရောင် ပိုးခါးစည်းကြိုးကို စည်းကာ ပန်းပွင့်ပုံကလေးများ ဖော်ထားသည့် ပန်းနုရောင် ဘောင်းဘီကို ခြေကျင်းဝတ်တွင် မစည်းဘဲ ဝတ်ထားလေ၏။ ကျစ်ဆံမြီး ထိုးထားသည့် ဆံပင်များ သည် နဖူးပေါ်တွင် ဝဲလျက်ရှိကာ နောက်ပိုင်းဆံပင်များမှာ ကျောပေါ်တွင် ဝဲကျလျက်ရှိလေ၏။ ဖန်ကွမ်း၏ လက်ဝဲဘက် နားတွင် ဆန်စေ့လောက်သ ရှိသည့် ကျောက်စိမ်းနားဇွောင်းကို ပန်ထားပြီးလျှင် လင်္ကာဘက်နားတွင် လွန်သီးလောက် ရှိသည့် ရွှေကွပ် ပတ္တမြားနားဇွောင်း တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားလေရာ ဖန်ကွမ်း၏ အသားသည် လပြည့်ဝန်းထက် ဖြူဖွေး သန့်စင်ကာ ဆောင်းဦးပေါက်ရေအိုင်ထဲမှ ရေထက် ကြည်လင်လျက်ရှိလေ၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ အမြွှာမွေးတဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ” ဟု တခြားသူများက ပြောကြလေ၏။

မာလာနှင့် အခြားသူများက သူတို့ကို အရက်ချို ငဲ့၍ပေးကြလေ၏။

“နေပါဦး၊ စုံ မ ဝှက်တမ်း မကစားကြပါနဲ့ဦး၊ ခဏလေး နေပါဦး။ ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းသောက်တာတွေ ဘာတွေ မလုပ်ချင် နေပါစေတော့။ ဒါပေမယ့် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် အနေနဲ့ မာလာတို့ ခွက်တွေထဲ ကတော့ တစ်ကျိုက် စီတော့ သောက်ကြည့်ပါဦး။”

မာလာက အရက်ခွက်ကို ပါးစပ်တွင် တွေ့လိုက်လျက် တစ်ကျိုက်

သောက်လိုက်ရာ အခြားသူများကလည်း လိုက်သောက်ပြီး အားလုံး ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ ခုတင် မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် အားလုံး မထိုင်လောက်သည့် အတွက် ရှောင်ယန်းနှင့် စုအဲ တို့သည် ကုလားထိုင်ကြီး နှစ်လုံးကို ရွှေ့ထိုင် ကြလေ၏။ ကျင်မင်းဆက် ခေတ်တွင် လုပ်သည့် ပန်းကန်ပြား အချပ်လေးဆယ် တို့မှာ ချိုချဉ်ခဲဖွယ်တို့ အပြင် ကုန်းသတ္တဝါ၊ ရေသတ္တဝါတို့ကို ပြုပြင် စီမံချက်ပြုတ် ထားသည့် အစားအစာ တို့ဖြင့် ပြည့်မောက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ပေါက်ယုက အရက်သောက်ရင်း စကားထာဝှက်တမ်း ကစားရန် အကြံပေးလေ၏။

မာလာက

“တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကစားလို့ရတဲ့ ကစားနည်းက ကောင်းတယ်။ သိပ်ဆူဆူညံညံ လုပ်ယင် အပြင်က တခြားလူတွေ ကြားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မာလာတို့က စာတွေပေတွေ သိပ်တတ်တာ မဟုတ်တော့ သိပ်ပြီး ပညာရှိဆန်တဲ့ စကားထာတွေကို ဝှက်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး”

“အနီကွက်ရှာနည်း ကစားနည်း ဆိုယင်ကော” ဟု ရှေ့ယွေ့ က မေးလေ၏။

“ဟင်၊ အဲဒီကစားနည်းက ပျင်းစရာကြီး။ ဒါအစား ပန်းပွင့်ကစားနည်းကမှ ကောင်းသေးတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ချင်ဝမ်းက

“ကောင်းသားပဲ။ ကိုယ်တို့လဲ ဒီကစားနည်းကို ကစားချင်နေတာ ကြာလှပြီ”

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီကစားနည်းက လူ နည်းနည်းနဲ့ ကစားလို့ မကောင်းဘူး။ လူများမှ ပျော်စရာ ကောင်းတာ” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။

“ကိုယ်အကြံရပြီ။ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ မလေးထိုက်ယုကို ကစားရအောင် တိတ်တိတ်ကလေး သွားခေါ်ရယင် မကောင်းဘူးလား။ သန်းခေါင်လောက် အထိတော့ ကစားပါတယ်။ ဘယ်သူက ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟိုလူလိုက်ခေါ် ဒီလူလိုက်ခေါ် လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တော်တော်ကြာ ညစောင့်တွေနဲ့ ပက်ပင်းဝင်တိုးနေယင် ခက်နေလိမ့်မယ်” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုက

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခေါ်သင့်တဲ့ လူကိုတော့ ခေါ်ရမှာပေါ့။ မလေး တန်ချွန်းရယ်၊ မလေး ပေါက်ချင်းရယ်လဲ ခေါ်မှာပေါ့”

“အံ့မယ်လေး၊ မလေး ပေါက်ချင်းကိုတော့ မခေါ်ပါနဲ့။ သူက ဒေါ်လေးလီနဲ့ အတူနေတာ ဆိုတော့ သူ့ကိုခေါ်ယင် ဒေါ်လေးလီ သိသွားပြီး မောင်းခတ်သလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခေါ်မှာသာ ခေါ်ချည်ပါ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် ရှောင်ယန်းနှင့် စုအဲတို့သည် ဝင်းတံခါးဆီသို့ သွားကာ တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် အဆောင်အသီးသီးသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ အထိန်းတော်ကြီး အချို့က “မလေးထိုက်ယုနဲ့ မလေးပေါက်ကြည် တို့ကိုတော့ ခေါ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟုပြောရာ သူတို့နှစ်ယောက်က “အတင်း ဆွဲခေါ်ရမှာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် မာလာနှင့် ချင်ဝမ်းတို့သည် အခိုင်းမိန်းမကြီး နှစ်ယောက်အား မှန်အိမ်ယူ၍ လိုက်ခဲ့ရန် ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

အစေတော် မိန်းမကြီးများ ပြောလိုက်သည့် အတိုင်းပင် ပေါက်ကြည်က မိုးချုပ်သဖြင့် မလိုက်လိုဟု ပြော၍ ထိုက်ယုကမူ ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် မလိုက်တော့ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် မာလာနှင့် ချင်ဝမ်းတို့က လိုက်ခဲ့ရန် အတင်းပူဆာလျက် ရှိလေ၏။

“လိုက်ခဲ့ပါ မလေးတို့ရယ်။ ကျွန်မတို့ မျက်နှာမပျက်အောင် လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်တော့မှ မကစားချင်ယင်လဲ ထိုင်နေတာပေါ့”

တန်ချွန်းကမူ သူကိုယ်နှိုက်ကိုက လိုက်ချင်၏။ သို့ရာတွင် လီဝမ်း မပါသဖြင့် လီဝမ်းနှင့် ပေါက်ချင်းတို့ကိုပါ ဖိတ်ရန် ဆွံ့မိနှင့် ရှောင်ယန်း တို့ကို ပြောလျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ပေါက်ယု နေထိုင်ရာ နီမောင်း ပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး၌ မာလာသည် ယဉ်လင်းကိုလည်း အတင်း ဆွဲခေါ်ခဲ့လေ၏။ ခုတင်မီးဖိုကြီး ပေါ်တွင်လည်း နောက်ထပ်စားပွဲတစ်လုံး တင်၍ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

“မလေးထိုက်ယု တော်တော်ချမ်းနေပြီ ထင်တယ်။ ဒီအကွယ်မှာ လာပြီး ထိုင်လှည့်ပါလား” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ထိုက်ယုသည် သူ့ကိုပေးသည့် မှီအုံးကိုယူ၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။ မာလာနှင့် အခြားအစေတော် များသည် ကုလားထိုင်များကို ယူလာခဲ့ကြကာ ခုတင်မီးဖိုကြီး အနီးတွင် ထိုင်ကြလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ကိုယ်ကို စားပွဲနှင့် ဝေးသွားအောင် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီး မှီအုံးကို မှီကာ ပေါက်ကြည်၊ လီဝမ်း နှင့် တန်ချွန်းတို့ကို

စ,နေလေ၏။

“တခြားလူတွေကိုတော့ ညကျယ် အရက်သောက်သလေး ဖဲကစားသလေး ပြောလိုက်ကြတာ။ ခုမလေးတို့ ကိုယ်တိုင်က ဒီလိုလုပ်နေတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲနော်။ သူများကို အပြစ်ဖို့ဖို့ မကောင်းဘူးပေါ့”

လီဝမ်းက

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်တို့က ညတိုင်း ကစားနေကြတာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ခါတလေ မွေးနေ့တို့၊ ပွဲကြီးလမ်းကြီး တို့နဲ့ ကြုံမှ ဒါမျိုးလုပ်တာပဲ။ ဒီနေ့ အပြစ်ပြောခံရမှာ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် ချင်ဝမ်းသည် ကနုတ်ပန်းခက်တို့ ဖော်ထားသည့် ဝါးသေတ္တာကလေး တစ်လုံးကို ယူလာပြီး လျှင် အထဲမှ ဂမုန်းပန်းပွင့် ကလေးတစ်ပွင့်၏ ပုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ ရုပ်ပုံကလေး၏ အောက်တွင် “ပန်းတကာတို့ ထက်သာသော အလှဘုရင်” ဟု ရေးထားလေ၏။ ထိုအောက်တွင် စာလုံးသေးများဖြင့် တန်ခေတ်ကဗျာကို ကဗျာတစ်ပုဒ် မှ စာသားများဖြစ်သည့် “နုလုံးမဲ့ညား၊ အသားအရေ၊ ကိုယ်နေဟန်ကျ၊ နတ်မယ်လှသို့” ဆိုသည့် စာတန်းများကို ရေးထားလေ၏။ အောက်တွင်လည်း “မွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်သူများသည် မွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပသည့် အနေဖြင့် အရက်ချို တစ်ခွက်စီ သောက်ကြရမည်။ အကြောင်းမူ သူမသည် ပန်းဘုရင်မ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အရက်ပွဲကို မြိုင်ဆိုင် စေရန်အတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သီကုံးရန်၊ သို့မဟုတ် ပြက်လုံးတစ်ခုကို ထိုးရန် အမိန့်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိသည်” ဟု ရေးထားလေ၏။

“တော်တော် တိုက်ဆိုင်တတ်တာပဲနော်။ ကြည့်စမ်း၊ သခင်လေးရဲ့ ပန်းဟာ ဂမုန်းပန်း ဖြစ်နေတယ်” ဟု ဆိုကာ သူတို့သည် ပေါက်ယုအတွက် ဆုတောင်း၍ အရက်ချို သောက်ကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် အရက်အနည်းငယ် သောက်ပြီးလျှင်

“ကဲ ဖန်ကွမ်းကို သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုအပြ ခိုင်းစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုဆိုယင် အားလုံး သောက်လိုက်ကြလေ။ အားလုံး ကုန်အောင်သောက်ပြီးယင် ကျွန်မဆိုပြမယ်”

အားလုံး ကုန်အောင် သောက်ပြီးသည့် အခါတွင် ဖန်ကွမ်းက “လှပသော ရာသီမှာ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရာ” ဆိုသည့် သီချင်းကို ဆိုလေ၏။

“ဒီသီချင်း မကြိုက်ဘူး။ ဒီသီချင်း မဆိုပါနဲ့။ နင်အကြိုက်ဆုံး တခြား သီချင်းကိုဆိုပါ” ဟု အော်၍ပြောကြလေ၏။

ဤတွင် ဖန်ကွမ်းသည် “ပန်းအလှကို ကြည့်ရှုခြင်း” ဆိုသည့်
တေးသွားအလိုက် သီချင်းတစ်ပုဒ် ကို ကောက်ဆို လေ၏။

နတ်ငှက်မဲ့စိမ်းမြတဲ့ ငှက်တောင်များကို
တံမြက်လှည်းဖို့ နတ်တို့ အတွက်ပွင့်တဲ့ နတ်ပန်း ကြွေပွင့်တွေကို
လိုက်လို့ လှည်းရာမှာ
အလို ရတ်တရက် လေပြင်းတိုက်လို့လာ
တိမ်တိုက်တွေ အောက်မှာ ကျောက်စိမ်းမှုန့်တွေ အလိပ်လိပ် ထလိုနေ
နဂါးဝါကြီးကို ခုတ်ချက် တစ်လက်မမှ မလွဲပါစေ
အရှေ့ဘက်က ဆင်းရဲသား အရက်သည်ဆီကို မပြန်နဲ့တော့လေ
ဒါပေမယ့် နှင်းဆီရောင် တိမ်တိုက်တွေကို ကြည့်ကြဦးစို့လေ
အလို၊ လူတုန်ပင့်ရေ
ကိုယ့်အစား တစ်ယောက်ကို အစားထိုးစရာ ရှိယင် မြန်မြန်လာခဲ့လေ
နှောင့်နှေးခဲ့ယင်လေ
မက်မုံပွင့်တွေ အနားမှာပဲ တစ်သက်လုံး ဆွေးရတက် ဖြာရမယ်လေ”

ပေါက်ယုသည် ဆင်စွယ်ပြားကလေးကို ကိုင်လျက် သီချင်းကို
လိုက်ဆိုနေမိလေ၏။ “နှလုံးမဲ့ညား၊ သားရေ စိုပြည်၊ ကိုယ်နေဟန်ကျ
နတ်မယ်လျသို့” ဆိုသည့်စာသားများကို သတိရကာ ဖန်ကွမ်း သီချင်း
ဆိုနေသည်ကို ကြည့်ရင်း ကိုယ့်အတွေးဖြင့် ကိုယ် နစ်မြုပ်လျက် ရှိလေ၏။
စမ်းယဉ်က ဆင်စွယ်ပြား ကလေးကိုယူကာ ပေါက်ကြည်ကို လှမ်းပေး လိုက်ရာ
ပေါက်ကြည်က ပစ်လိုက်သည့် အခါတွင် ဆယ်ခြောက် ကျသဖြင့်
တန်ချွန်းအလှည့်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

“ပစ်လေကွယ်၊ ဘာကျမယ်လို့တော့ မသိဘူး” ဟု တန်ချွန်းက
ပြုံး၍ပြောလေ၏။

တန်ချွန်းသည် ဆင်စွယ်မဲ့ချပ်ပြား တစ်ပြားကို ဆွဲလိုက်ကာ လန့်၍
ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် မျက်နှာနီရဲလျက်

“တော်ပြီကွယ်၊ ဒီကစားနည်းကို မကစားချင်တော့ဘူး။ ဒီကစားနည်းက
အပြင်က ယောက်ျားကြီးတွေ ကစားတဲ့ နည်း၊ ကိုယ်တို့လာကစား နေလို့

အလကားပဲ”

အခြားသူများမှာ သူပြောသည့်စကားကို နားမလည်ဘဲ ကြောင်၍ ကြည့်နေကြစဉ် တန်ချွန်းက ဖဲချပ်ပြားကို ကောက်၍ လှန်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဆီးတော်ပွင့်ပုံ တစ်ပုံ။ အောက်တွင် “နတ်ပန်းမဇ္ဈ” ဟူသော စာတန်းကို ထိုးထားပြီး “ဤဖဲချပ်ကို ဆွဲမိသူသည် လင်ကောင်းသားကောင်းရအံ့ အားလုံးသူအတွက် ခွက်မြှောက် ဆုတောင်းသောက်ကြပါကုန်” ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြကာ

“ဟင်၊ ဒါတင်ပဲလား။ ဒီဖဲကစားနည်းက ယောက်ျားတွေ ကစားလို့ ဘယ်မှာကောင်းပါမလဲ။ အတွင်းဆောင်တွေ ထဲမှာ ကစားဖို့ကောင်းတာ။ တချို့ ဖဲပြား ကလေးတွေပေါ်မှာ စာတမ်းကလေး တစ်ခုတလေ ပါတာက လွဲယင် ဘာမှ ညစ်ညမ်းတာ မပါဘူး။ ဒီတော့ အတွင်းဆောင်တွေ ထဲမှာ ကစားတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ကိုယ်တို့ စံအိမ်ထဲမှာ မြောက် နန်းမတော် မိဖုရားတစ်ပါး တော်အကောက်ခံရတယ်။ ဒီတော့ မလေးတန်ချွန်းကော တော် ကောက်မခံချင်ဘူးလား၊ ဒီလို ဆိုယင် ဝမ်းသာပါတယ်”

သူတို့ အားလုံးသည် ခွက်များကို မြှောက်၍ သောက်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် တန်ချွန်းမှာ မသောက်ဘဲ ခွက်ကို ကိုင်ထားသည့်အတွက် ယဉ်လင်းနှင့် လီဝမ်းတို့က အတင်း တိုက်တွန်းရလေ၏။

တန်ချွန်းက ငြင်းသည့်အခါတွင်

“ကဲပါကွယ်၊ ဒီကစားနည်းကို ရပ်ပြီး ဒီပြင်ကစားနည်းကို ကစားရအောင်ပါ” ပြောသည့်တိုင် ကျန်လူများက သဘော မတူကြချေ။ စမ်းယဉ်က တန်ချွန်း၏လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် ဖဲပြားကို အပစ်ခိုင်းရာ တစ်ဆယ့်ကိုး ကျလေ၏။ ထိုနောက် လီဝမ်းအလှည့် ရောက်လာလေ၏။ လီဝမ်းသည် အံစာကို ခေါက်လိုက်ပြီးလျှင် အံစာတစ်လုံးကို နှိုက်ယူပြီး ကြည့်လိုက်ကာ “ဟန်ကျတာပဲ” ဟု အော်လိုက်လေ၏။

“ကဲ ပြောကြစမ်း၊ ကိုယ် ဘာရသလဲ သိရဲ့လား”

ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဆီးပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ “နှင်းမှုန်သော အရုဏ်မှ အေးသောအလှ” ဟူသော စာတန်းနှင့် “ရွှေဘုံမမက်၊ တဲအိုပျက်မှာ နေရလျက်လည်း စိတ်စက်ကြည်လင်၊ ပျော်လျက်ပင်တည့်” ဆိုသည့် ကဗျာ ကလေးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအောက်တွင် “ထိုဖဲပြားကို ရသူသည် တစ်ခွက်သောက်ရမည်။ ထိုနောက် ဆွဲသူသည် အံစာ တစ်ပြားကို ပစ်ရမည်” ဟု ပါရှိလေ၏။

“ကောင်းတာပေါ့နော် တစ်ယောက်က ဇိမ်လေးနဲ့ အံစာ ပစ်နေတုန်းမှာ သူများကတော့ အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်နေရတယ်” ဟု ဆိုကာ ခွက်ကို ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်ပြီးလျှင် အံစာကို ထိုက်ယူအား လှမ်းပေး လိုက်၏။ ထိုက်ယူက ပစ်လိုက်သည်တွင် ဆယ့်ရှစ် ကျသဖြင့် စမ်းယဉ် အလှည့်သို့ ကျလာလေ၏။ စမ်းယဉ်သည် အင်္ကျီ လက်ကိုပင့်ကာ သူ့အံစာကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ပန်းသီးချဉ်ရိုင်းပင် တစ်ပင်၏ အရပ်နှင့်အတူ “အိပ်မက် မွေးမွေးထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသူ” ဟု ပါရှိပြီး “မနေ့ညက၊ အလှတိတ်ဆိတ်၊ ပန်းတို့အိပ်လျက်” ဆိုသည့် စာသား များကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုက်ယူက

“မနေ့ညက ဆိုတဲ့စကားလုံးအစား “ကျောက်တုံးထက်က” လို့ရေးလိုက်ယင် ကောင်းမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် စမ်းယဉ်မှာ ထိုနေ့က ကျောက်တုံးထက်တွင် အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်ကို ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြသည့်အတွင် ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။

စမ်းယဉ်က တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ရင်း စက်တပ်လှေကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လျက်

“သွား၊ သွား အဲဒီလှေနဲ့ လိုက်သွား၊ ဒီနားမှာလာပြီး မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လာပြောမနေနဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

ကျန်လူများက တဝါးဝါး ရယ်လိုက်ကြပြီးလျှင် ကျန်စာသားများကို ဆက်ဖတ်ကြည့်ရာ “သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မွေးသင့်ပုံ့သော အိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်နေကြသည်အတွက် သူ့နောက်မှ ရှိသူနှစ်ယောက်က သူ့အစား အရက်ချို သောက်ရမည်” ဟု ရေးထားလေ၏။

“အမိဒွ ဗုဒ္ဓဘုရား။ သူ့အိပ်နည်းမျိုး အိပ်ရတာ တယ်ဟန်ကျပါ ကလား” ဟု ပြောကြလေ၏။

ထိုက်ယူနှင့် ပေါက်ယုတို့ နှစ်ယောက်မှာ သူ့ဘေးတွင် ရောက်လျက် ရှိသည့်အတွက် စာထဲတွင် ပါသည့်အတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် သောက်ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် အရက်ခွက်များထဲသို့ အရက်များကို ငွဲလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ပထမ အရက်ခွက်ကို ဖြည့်လိုက်ကာ တစ်ဝက်ကို သောက်လိုက်ပြီးလျှင် ကျန်တစ်ဝက်ကို ဖန်ကွမ်းသို့ လှမ်းပေးလိုက်ရာ ဖန်ကွမ်းက ခွက်ကို မော့၍ သောက်ချလိုက်လေ၏။ ထိုက်ယူကမူ အခြားသူများနှင့် စကားပြောဆိုနေရာမှ သူ့အတွက် ငွဲပေးသည့်

ယမကာများကို ထွေးအင်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်လေ၏။

စမ်းယဉ်သည် အံ့စာကို ခေါက်လိုက်ရာ ကိုးကျလေ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်လှည့်မှာ ရှေ့ယွေ့ ဆွဲမည့်အလှည့် ဖြစ်သွားလေ၏။ ရှေ့ယွေ့ ဆွဲလိုက်သည့် အချပ်တွင် နှင်းဆီပန်းပုံနှင့် အောက်တွင် “နောက်ဆုံး လှသော ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်” ဟု ရေးထားပြီး ထိုအောက်တွင် “နှင်းဆီပွင့်သည်နှင့် နွေဦးပန်းတို့သည် ညှိုးနွမ်းကြရပေ၏။” ဟု ရေးထားလေ၏။ ထို အောက်တွင်မူ “မွေးနေ့ပွဲသို့ ရောက်လာသူမှန်သမျှသည် နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် အရက်ချို သုံးခွက်စီ သောက်ကြ ပါလေ” ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ရှေ့ယွေ့က စာထဲတွင် မည်သို့ပါသနည်းဟု မေးမြန်းသည့်အခါ ပေါက်ယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်လျက် “သောက်ရမယ်တဲ့။ ဒီတော့ သောက်လိုက်ကြတာပေါ့” ဟု ဆိုကာ သုံးခွက်အဖြစ် စတိ သုံးကျိုက် သောက်လေ၏။

ရှေ့ယွေ့က ဆယ့်ကိုးကို ပစ်လိုက်သည့်အခါတွင် ယဉ်လင်း၊ အလှည့်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ဆွဲလိုက်သည့်အခါ ညှာတံနှစ်ခုပေါ်တွင် ပန်းနှစ်ပွင့် ပွင့်နေသည့်ပုံ ဖြစ်ပြီး အောက်တွင် “အလှနှစ်မျိုးသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိကြ၏” ဟု ရေးထားလေ၏။ ထိုအောက်မှ တစ်ဖန် “ပန်းနှစ်ပွင့်သည် ညှာတံတစ်ခုတည်းအပေါ်တွင် ပွင့်လျက်ရှိကြ ပေ၏” ဟု ရေးထားကာ “ဤဖဲပြားကို ဆွဲမိသူအား အားလုံးက ချီးကျူး နှုတ်ဆက်ကြရမည်၊ ဆွဲမိသူကလည်း သုံးခွက် သောက်ရမည်” ဟု စာတမ်းထိုးထားလေ၏။

သို့ဖြင့် လှန်လိုက်ရာ ယဉ်လင်းမှာ ခြောက်ကျလေ၏။ ထိုက်ယု အလှည့်သို့ ရောက်လာလေပြီ။ “ကံလေး ဘာလေးတော့ လိုက်ကောင်းပါရဲ့” ဟု တွေးရင်း ဖဲပြားကို ဆွဲလိုက်လေရာ ဗေဒါပွင့်တစ်ပွင့်၏ ပုံဖြစ်ပြီး “လေပြင်းနှင့် နှင်းမြူတို့အကြား၌ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသူ” ဟု ပါရှိပြီး “အရှေ့လေကို အပြစ်မတင်ပါနှင့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်ဆိုပါ လေ” ဟု ရေးထားကာ “ဗေဒါပွင့်နှင့် ဂမုန်းပွင့်တို့သည် တစ်ခွက်စီ သောက်ကြရမည်” ဟု ရေးထားလေ၏။

“ကောင်းတယ်။ ဒီမှာ ဗေဒါပွင့်နဲ့ နှိုင်းဖို့ သင့်တဲ့လူက မလေးထိုက်ယု တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်” ဟု ပြောကြ လေ၏။ ထိုက်ယုသည် ပြုံး၍ အရက်ချိုကို သောက်လိုက်ပြီးလျှင် လှန်လိုက်ရာ နှစ်ဆယ် ပေါ်လာသည့်အတွက် မာလာ၏ အလှည့်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

မာလာသည် အံ့စာကိုဆွဲ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဆီးတော်ပွင့်ပုံအရပ်နှင့် အောက်တွင် “ပုလင်းမြို့မှ အံ့ဖွယ်ရာရှုခင်း” ဟု ရေးထားလေ၏။ ထို

အောက်မှတစ်ဖန် “နောက်တစ်ခါ နွေဦးရာသီရောက်၍ မက်မုံပွင့်နီနီတို့ ပွင့်ကြလေပြီ” ဟု ရေးထားလေ၏။ “ဆီးတော်ပွင့်နှင့်တကွ ထိုနှစ်၊ ထိုလ၊ ထိုရက်တွင် မွေးသူများသည် ခွက်တစ်ခွက်တည်း သောက်ကျရ မည်” ဟု အဟောပါပြန်လေ၏။

“ဟာ ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ပျော်စရာကြီး” ဟု ကျန်လူများက အော်ကြလေ၏။

တွက်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ယဉ်လင်း၊ ခင်ဝမ်း၊ ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့မှာ တစ်နှစ်တည်းတွင် မွေးသူများ ဖြစ်ပြီး ထိုက်ယု၏ မွေးနေ့မှာ သူတို့နှင့် တစ်နေ့တည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် နာမည် တူသူကိုမူ ရှာမတွေ့ ကြသေးချေ။ ဤတွင် ဖန်ကွမ်းက

“ကျွန်မရဲ့ ဆွေမျိုးအမည်က ဟွာတဲ့။ မလေးထိုက်ယုရဲ့ ဆွေမျိုး အမည်မှာလဲ ဟွာပါတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။ ကျွန်မ သူနဲ့အတူ သောက်မယ်လေ”

ခွက်များထဲသို့ အရက်များ ငှဲ့နေစဉ် ထိုက်ယုက တန်ချွန်းအား

“မလေးက လင်ကောင်းလင်မြတ်ရမယ့် ဆီးတော်ပွင့်။ ဒီတော့ မြန်မြန်သောက်လိုက်။ နောက်ကျယင် မလေးတို့ လိုက်သောက်မယ်”

“တော်စမ်းပါကွယ်။ မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ကဲ.. ယောက်မ၊ သူ့ကို တစ်ချက်လောက် ရိုက်လိုက်စမ်း”

ထိုအခါတွင် လီဝမ်းက

“သူ့မှာ လင်ကောင်းလင်မြတ် ရမှာမဟုတ်လို့ ခု ကိုယ့်ကို အရိုက်ခိုင်းတယ် ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။ ဟင့်အင်း ကိုယ်တို့တော့ မရိုက်ရဲပေါင်တော်၊ မလုပ်ပါနဲ့” ဟု ပြောသဖြင့် အားလုံးက ပိုင်းရယ်ကြလေ၏။

မာလာက လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသည့် အံစာတုံးပြားကို ပစ်တော့မည် ပြုစဉ် ဝင်းဝမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်လာသံကို ကြားရလေ၏။ အခိုင်းမိန်းမကြီးက မည်သူနည်းဟု သွားကြည့်သည်တွင် ထိုက်ယုကို ပြန်ခေါ်ရန် ဒေါ်လေး ဆွေ က လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ” ဟု တစ်ယောက်က မေးလေ၏။

“ဆယ်ချက်တီး ကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ခပ်စောစောကတင် ဆယ့်တစ်ချက်မောင်း ရိုက်သွားတယ်”

ပေါက်ယုစိတ်တွင် ဤမျှ ညဉ့်နက်သည်ဟု မထင်မိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏အဆောင်မှ နာရီကို တောင်းယူ၍ ကြည့်သည့်အခါတွင် သူတို့

ပြောသည့်အတိုင်း ဆယ့်တစ်မောင်း ရိုက်ပြီးကြောင်းကို တွေ့ရ လေ၏။

ထိုက်ယုက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက်

“နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ပြန်ရောက်ယင် ဆေးသောက်ရဦးမှာ”

လူစုခွဲရန် အချိန်သင့်ကြောင်းကို အားလုံးက သဘောတူကြ လေ၏။
ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုနှင့် မာလာတို့က သူတို့ကို ဆွဲထားရန်
ကြိုးစားကြသေးသော်လည်း လီဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့က

“သိပ်နောက်ကျနေလို့ မကောင်းဘူး။ ခုထိ နေတာတောင်
တော်တော်လွန်လှပြီ”

“ကဲ ဒီလိုဆိုယင် နောက်တစ်ခွက်စီလောက် သောက်ပြီးယင် တော်ပါပြီ”
ဟု မာလာကပြောလေ၏။

ချင်ဝမ်းနှင့် အခြားသူများက ခွက်များကို လိုက်ဖြည့်ကြလေ၏။
တစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးသည့် နောက်တွင် မှန်အိမ်များကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။
ရှေ့ယွေ၊ မာလာနှင့် ချင်ဝမ်းတို့သည် ဧည့်သည်များကို တတိုင်းမွှေး ဆောင်မှ
ဖြတ်ကာ စမ်းချောင်းတစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် ပို့ခဲ့ကြ၍ တံခါးများကို
သော့ခတ်ပိတ်ခဲ့ကြ ပြီးနောက် နှစ်ယောက်တည်း ဆက်၍ကစားနေကြလေ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် အရက်ခွက်ကြီးများ ထဲသို့ အရက်ချိုများကို
ငှဲပေးပြီးလျှင် သူတို့ကို စောင့်ရှောက် ပြုစု နေသည့်
အခိုင်းမိန်းမကြီးများအတွက်လည်း စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
ရွေးပေးလိုက်လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ငယ် ယစ်မူးကြပြီ
ဖြစ်သည့်အလျောက် ရှုံးသူက သီချင်းဆိုတမ်း၊ စုံမဂ္ဂတမ်း ကစားကြ လေ၏။
သန်းခေါင်ကျော်သည့် အခါတွင်မူ အထိန်းမိန်းမကြီးများသည် နဂိုကမှ
အရက်ချို သောက်ထားသည့်အထဲတွင် နောက်ထပ်ခိုး၍
သောက်ထားကြသေးသည့်အတွက် အရက်အိုးအားလုံးမှာ
ပြောင်သလင်းခါလျက် ရှိလေပြီ။ အရက်ချို နောက်ထပ် မရှိတော့ဟု
သိရသည့်အခါတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စားပွဲကို ရှင်း၍
ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ ကြလေ၏။

ဖန်ကွမ်းမှာ အရက်ချို သောက်ထားသည့်အတွက် ပါးများသည်
ဆေးနီဆိုးထားသကဲ့သို့ နီရဲလျက်ရှိလေရာ ခါတိုင်းထက် ချစ်စရာကောင်း
နေလေ၏။ ဖန်ကွမ်းသည် ကိုယ်ကိုမဟန်နိုင်တော့ဘဲ မာလာ့ကိုမှီကာ

“အစ်မရေ၊ ရင်ထဲက ဘယ့်နှယ်နေမှန်းမသိဘူး။ ရင်တွေသိပ်ခုန်
နေတယ်”

“ညည်းကို ဘယ်သူက ခွင့်ပြုလို့ ဒီလောက်တောင် သောက်ရတာလဲ” ဟု

မာလာက မာန်လေ၏။

ရှောင်ယန်းနှင့် စုယဉ်တို့မှာလည်း အနည်းငယ် မူးသွားကြပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်နေကြ လေပြီ။ ချင်ဝမ်းသည် သူတို့တစ်တွေကို လှုပ်၍ နှိုးနေလေ၏။

ပေါက်ယုက

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မနှိုးပါနဲ့၊ နေပါစေတော့”

ပေါက်ယုသည် သင်းပျံသည့် ပန်းဝတ်လွှာများကို ထည့်ထားသည့် မှီအုံးကိုမှီ၍ ခွေလိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ပျော်သွား လေ၏။

မာလာသည် ဖန်ကွမ်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဖန်ကွမ်းမှာ အတော်မူးနေပြီကို တွေ့ရသည့် အတွက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်မည် ကိုပင် စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေလေ၏။ မာလာသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံ တစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်လှဲလိုက်လေ၏။ သူတို့သည် အားလုံးကိုမေ့လျော့ကာ အိပ်ပျော်သွားကြလေ၏။

မာလာသည် နောက်တစ်ကြိမ် မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည် အခါတွင် ထိန်လင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဖန်ကွမ်းမှာ ခုတင်မီးဖိုကြီး အစွန်းတွင် ယခုတိုင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် မာလာသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထကာ ဖန်ကွမ်းကို နှိုးလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ပေါက်ယုမှာလည်း နိုးလာကာ သူတို့ကို လှည့်ကြည့် လိုက်လေ၏။

“တော်တော်တောင် နေမြင့်နေပြီ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုသည် ဖန်ကွမ်းကို တံတောင်ဖြင့်တွက်၍ နှိုးလေ၏။

ဖန်ကွမ်းသည် ထထိုင်ကာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်လုံးများ ပွတ်လျက်ရှိလေ၏။ မာလာက ရယ်လိုက်လျက်

“နင် မရှက်ဘူးလား ဟင်၊ ညက မူးလိုက်တာ ချာနေတာပဲ။ မနေ့ညက ကိုယ်ဘယ်မှာ အိပ်တယ် ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူးလား”

ဖန်ကွမ်းသည် ပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ပေါက်ယု အိပ်ရာထဲတွင် ရောက်နေကြောင်း သိသည့် အခါ ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲ၍ ထလေ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ။ မနေ့ညက ဘယ်လိုဖြစ်သွားလိုက်မှန်း မသိဘူး” ပြောရင်းရယ်နေလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်လဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်တော့ဘူး။

မသိလို့ပေါ့၊ သိများသိယင် ဖန်ကွမ်းမျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်ထားမှာ”

ထိုစဉ် အစေတော် အချို့ ရောက်လာကာ သူတို့ မျက်နှာသစ်ရန် အတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများ ယူလာကြ လေ၏။ ပေါက်ယုက

“နင်တို့ကို မနေ့ညက ဒုက္ခပေးခဲ့ မိတယ်ဟာ။ ဒီတော့ အကြွေးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ နင်တို့ကို ဒီနေ့ည ပွဲပေးပါဦးမယ်”

မာလာက

“အံမယ်လေး၊ တော်ပါတော့ သခင်လေးရယ်။ ဒီနေ့ညလဲ မသောင်းကျန်း ကြပါနဲ့တော့။ ဒီနေ့ည ဆူပူတယ် ဆိုယင်တော့ လူတွေ သိကြတော့မှာပဲ”

“အို၊ ဘယ်သူ့ကို ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ။ ဘယ်လောက် ကြာတာ မှတ်လို့။ မောင်တို့ အရက်ချို တစ်အိုး သောက်ပြီးလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်တယ်ဆိုယင် မောင်တို့ဟာ အရက်ကောင်းကောင်း သောက်တတ်တဲ့ လူတွေ လို့ ပြောရမှာပဲ။ မောင်တို့ အရက်ပြတ်သွားယင် ပိုတောင် ပျော်စရာကောင်းသေးတယ်”

မာလာက

“ဒီလိုဆိုယင် ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့။ အရက်ကို ရေချိန်ကုန်လွန် သောက်ပစ်လိုက်ပြီး ပြန်စဉ်းစားယင် ရှက်ဖို့ တောင် ကောင်းတယ်။ မနေ့ကတော့ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ ချင်ဝမ်း တစ်ယောက်ပဲ နည်းနည်းကလေး ထွေသွားတယ်။ အံမယ် သီချင်းတွေ ဘာတွေတောင် ဆိုလို့”

ဤတွင် ဂုအဲက

“အံမယ်လေး အစ်မ မာလာရယ်။ သူကတော့ မဆိုတော့ဘူးပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား။ ကိုယ်ဆိုတာ ကျတော့ သတိ မရ တော့ဘူးပေါ့။ ဒီမှာ သူများကို သီချင်းဆိုသလေး ဘာလေးနဲ့ ပြောမနေနဲ့။ မနေ့ညက လူတိုင်း သီချင်းဆိုတယ်၊ သိရဲ့လား”

ဤတွင် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ထားကြလေ၏။ ပင်အဲ ဝင်လာသဖြင့် အားလုံး မျက်နှာနီရဲကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ကြပြီး တခစ်ခစ် ရယ်မောလျက် ရှိလေ၏။

“မနေ့ညက မွေးနေ့ပွဲကို တက်တဲ့လူတွေကို ကိုယ်တိုင်လာပြီး ဖိတ်ပါတယ်ရှင်။ ဒီနေ့ညတော့ ပင်အဲက တကာခံ ပါမယ်။ အားလုံးကြွကြပါ”

သူတို့အားလုံးက နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ပြောကြလေ၏။

“မနေ့ညက သူမပါတာ သိပ်နာတာပဲနော်” ဟု ချင်ဝမ်းကပြောလေ၏။

“ဘာတွေ လုပ်ကြလို့လဲ”

“ပြောပြမယ်လေ။ ဘယ်လောက် ပျော်လိုက်ကြသလဲ ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ သခင်မကြီးတွေက ကိုယ်တို့ကို ကျွေးမွေးပွဲတွေ လုပ်ပေါင်း များလှပြီ။ ဒီလို တစ်ခါမှ မပျော်ဖူးသေးဘူး။ ကိုယ်တို့ချည်း အရက်ချို တစ်အိုး ကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက် ကြတယ်လေ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက် တစ်လှည့် သီချင်းဆိုကြတော့တာပဲ။ ဟန်တွေပန်တွေ လုပ်မနေ ကြတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ တော်တော်လေး လွတ်ကုန်ကြတယ် ဆိုပါစို့လေ။ နောက်ဆုံး လင်းခါနီး ကျတော့မှပဲ လူစုကွဲ သွားကြတော့တာပဲ”

ပင်အဲက

“ဩ၊ တယ်တော်တယ်ပေါ့လေ။ ကိုယ့်ဆီကတော့ အရက်ချို တောင်းပြီး ကိုယ့်ကျတော့ မဖိတ်ဘူးပေါ့။ ပြီး သူတို့ စားကြသောက်ကြ ပျော်ကြပါးကြတာတွေ ကျတော့ ကိုယ့်ကို မြန်ရည်ယှက်ရည် လာပြီး ပြောပြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ညမှာ သူက ကိုယ်တို့ကို ပြန်ကျွေးတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲ လုပ်ဦးမှာပါကွာ။ အဲဒီတော့ နင့်ကို ဖိတ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ချင်ဝမ်းက ပြောလေ၏။

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲ” ဟု ပင်အဲက မေးလေ၏။

ချင်ဝမ်းက သူ့ကို နောက်ပြောင်သည့် အနေဖြင့် ပါးကို ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်လျက်

“ကောင်မကလဲ ပါးလိုက်တာမှ လှစ်ခနဲ နေတာပဲနော်”

ပင်အဲက

“ဟဲ့ကောင်မ ညည်းနဲ့ငါ ငြင်းခုံနေချိန်မရဘူး။ ငါ့မှာ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်။ နောက်ကျယ် ညည်းကို အဖိတ် ခိုင်းလိုက်မယ်။ ဖိတ်တာကို လာယင်လာကြ၊ မလာယင်တော့ တံခါး လာလာ ခေါက်ပြီး တကြော်ကြော် ခေါ်နေမှာပဲ”

ပေါက်ယုသည် သူ့ကို ခဏနေရန် ပြောချင်၏။ သို့ရာတွင် ပင်အဲမှာ ထွက်သွားလေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ကိုယ်လက် သန့်စင်ကာ အဝတ်အစားလဲပြီး လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လျက်ရှိစဉ် မင်သွေးတုံး အောက်တွင် ဖိထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို မြင်လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ။ စာရွက်တို့ ဘာတို့ကို တွေ့ရာမှာ ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူ့နေရာနဲ့ သူထားမှပေါ့”

မာလာနှင့် ချင်ဝမ်းတို့က အကျိုး အကြောင်းကို မေးလေ၏။
ပေါက်ယုက စာရွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ

“ဟိုမှာလေ၊ မင်သွေးခုံ အောက်ကဟာ ဘာလဲ။ မာလာတို့
တစ်ယောက်ယောက် မေ့ပြီးထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ချင်ဝမ်းသည် မင်သွေးခုံအောက်မှ စာရွက်ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရာ
ပန်းရောင်စက္ကူပေါ်တွင် ရေးထားသည့် နှုတ်ဆက်ကတ်ပြား တစ်စောင်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် ပေါက်ယုကို လှမ်းပေးသဖြင့်
ပေါက်ယုက ဖတ်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် “ဝင်း၏ အပြင်ဘက်တွင်
ရှိနေသော မြောင်ယုက သခင်လေးပေါက်ယု၏ မွေးနေ့ အတွက် ဆုတောင်း
မေတ္တာ ပို့သလိုက်ပါသည်” ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်လေ၏။

“ဒီကတ်ပြားကို ဘယ်သူ ယူလာတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မောင့်ကို
မပြောတာလဲ”

ပေါက်ယု၏ အမူအရာကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါ၌ ထိုနှုတ်ဆက်
ကတ်ပြားမှာ အရေးတကြီး ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ထံမှ ပို့လိုက်သော
နှုတ်ဆက်ကတ်ပြား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ချင်ဝမ်းနှင့် မာလာတို့ ထင်လိုက်မိလေ၏။

“ဒီကတ်ပြားကို မနေ့က ဘယ်သူလက်ခံလိုက်တာလဲ” ဟု သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံးက အမောတကော မေးလေ၏။

စုအဲက

“ဆရာလေးမြောင်ယုက မနေ့က ပို့လိုက်တာပါ။ သူကိုယ်တိုင်
ပို့တာတော့မဟုတ်ဘူး။ မနေ့က အခိုင်းမိန်းမကြီး နှစ်ယောက်ကို အပို့ခိုင်း
လိုက်တာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက မင်သွေးခုံအောက်မှာ ထားလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့်
ညကျတော့ အရက်ချို သောက်ကြတာနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ မေ့သွားလို့
မပြောဖြစ်တာပါ”

ထိုစကားကို အခြား အစေတော်ကလေးများ ကြားလျှင်

“မသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကတော့ ကတ်ပြားကို တော်တော် အရေးကြီးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က ပေးလိုက် တယ်လို့ပဲ အောက်မေ့နေတာ။ သခင်လေး
ပြောနေပုံက တော်တော်အရေးတကြီး ပြောနေတာကိုး။ ခုတော့ ဒီလောက်
ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူး သခင်လေးရယ်”

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် စာရွက် နှစ်ရွက်ကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးနောက်
ဖြန့်လိုက်ကာ မင်ကို သွေးလိုက်ပြီးလျှင် “ဝင်းအဝင်ဝ အပြင်ဘက်တွင် နေသူ”

ဟူသော စကားလုံးနှင့် လိုက်လျောအောင် မည်သို့အကြောင်း ပြန်ရမည်ကို စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စုတ်တံကို ကိုင်ပြီးလျှင် အတန်ကြာ စဉ်းစားလျက် ရှိသော်လည်း လိုက်လျောမည့် စကားလုံးကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုက “အင်း၊ ဒီအကြောင်းကို ပေါက်ကြည်ကို သွားပြီး တိုင်ပင်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ပေါက်ကြည်ကို သွားတိုင်ပင်ယင် ငါ့ကို ကြောင်တောင်တောင်လို့ အောက်မေ့မှာပဲ။ ထိုက်ယု ကို မေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်” ဟု စဉ်းစားနေမိလေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် နှုတ်ဆက်ကတ်ပြားကို အင်္ကျီလက်ကြား ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုက်ယုထံသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ တတိုင်းမွှေးဆောင် အနီး အရောက်တွင် ယိုင်တီးယိုင်တိုင်ဖြင့် လျှောက်လာသော စုယဉ်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ” ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။

“ဆရာလေး မြောင်ယုနဲ့ စကား သွားပြောမလို့”

ပေါက်ယုက တအံ့တဩဖြင့်

“ဆရာလေး မြောင်ယုကတော့ တစ်ယောက်တည်း ဧကစာကျင့် နေတာပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အပေါင်းအသင်း မလုပ်လှဘူး။ လူမြင်ယင် အထင်သေးဖို့လောက်ပဲ တတ်တယ်။ ခုသူက စုယဉ်ကို အထင်ကြီးတယ် ဆိုယင် စုယဉ်ဟာ မောင်တို့လို အောက်တန်းစားထဲက မဟုတ်လို့ပဲ”

စုယဉ်က ပြုံးလိုက်ကာ

“စုယဉ်ကို အထင်ကြီးလို့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ စုယဉ်နဲ့ ဆရာလေးမြောင်ယုတို့က အိမ်နားနီးချင်းတွေ မဟုတ်လား။ ခု ဆရာလေးက သီလရှင်ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ တရားအားထုတ်နေတယ် မဟုတ်လား။ စုယဉ်ရဲ့ မိဘတွေက ဆင်းရဲကြတယ်။ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်ထဲက ဇရပ်တစ်ခုတည်းမှာ စုယဉ်တို့က ဆယ်နှစ်လောက် ကပ်ရပ်နေခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အားအားရှိတယ်ဆိုယင် စုယဉ်တော့ သူ့ကျောင်းတိုက်ကို သွားပြီး သူနဲ့ပဲ စကားပြောနေတာပဲ။ စုယဉ် ဒီလောက် စာရေးတတ် ဖတ်တတ် လာတာဟာ ဆရာလေး မြောင်ယု သင်ပေးတာပေါ့။ ဒီတော့ ဆရာလေးမြောင်ယုဟာ စုယဉ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရတုန်းမှာ မိတ်ဆွေရောင်းရင်း ဆိုလဲဟုတ်တယ်။ ဆရာသမားဆိုယင်လဲ မှန်တယ်။ ဒါနဲ့ စုယဉ်တို့ သီလရှင် ဇရပ်ကနေပြီး ဆွေမျိုးတွေဆီကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ဆရာလေး မြောင်ယုက မာနကြီးကြီးဆိုတော့ သူတို့ သီလရှင်ဇရပ် တကာတွေက တစ်ယောက်ကို မချေမင်ပြောမိတာနဲ့ အဲဒီသီလရှင် ဇရပ်ကျောင်းတိုက်က ထွက်လာပြီး မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်ကို ပြောင်းလာတာ။ ကံကောင်းချင်တော့ စုယဉ်နဲ့ ဒီမှာ လာတွေ့တယ်။ အလျင်တုန်းကလိုပဲ စုယဉ်နဲ့ ဆရာလေးမြောင်ယု တို့ဟာ

မိတ်ရင်းဆွေချာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြမြဲ ဖြစ်နေကြတာပဲ။ အလျင် ဆရာလေးက ဆိုသလို စုယဉ်ကို အလျင်တုန်းက ထက်တောင် ကြင်နာလာသေးတယ်”

ပေါက်ယုမှာ စုယဉ်ပြောသည့် စကားများကို ကြားသည့်အခါတွင် လေးစားသွားလေ၏။ ပေါက်ယုက ဝမ်းသာ အားရဖြင့်

“လက်စသတ်တော့ စုယဉ်ရဲ့ အပြုအမူတွေ၊ စုယဉ်ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ဒါ့ကြောင့် အထက်တန်းကျပြီး လှနေ တာကိုး။ စုယဉ်ပြောတဲ့ စကားတွေ၊ စုယဉ်ရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ကောင်းကင်မှာ မျောနေတဲ့ တိမ်တိုက်တွေလို ဟိုအဝေးက ပျံလာတဲ့ ချည်ခင်စွပ်ငှက်လို အလှမ်းကွာလှတယ်။ လက်စသတ်တော့ စုယဉ်က ဆရာလေးနဲ့အတူ နေခဲ့ဖူးတာကိုး။ ခု မောင့်မှာ ဆရာလေးမြှောင်ယုနဲ့ ပတ်သက်လို့ စဉ်းစားစရာ တစ်ခုရှိနေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိလို့ တစ်ယောက်ဆီကို သွားပြီး အကြံတောင်း မလို့လုပ်တော့၊ ခု စုယဉ်နဲ့တွေ့တော့ သိပ်ကံကောင်းသွားတာပေါ့။ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ မောင် ဘာလုပ်ရမလဲ”

ပေါက်ယုက ကတ်ပြားကို စုယဉ်အားပြလေ၏။

“ဆရာလေးဟာ အလျင်တုန်းကလိုပဲ နည်းနည်းမှ မပြောင်းဘူး။ မွေးကတည်းက ခပ်ဆန်းဆန်း၊ ခေါင်းကလဲ မာပါဘိသနဲ့။ နှုတ်ခွန်းဆက် ကတ်ပြားတွေထဲမှာ ဒီလိုရေးတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မပေါ်သေးဖူးဘူး။ ကြက်မရောက်၊ ကျီးမရောက်၊ အောက်ကလိအာ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ပေါက်ယုက

“ဒါပေမယ့် ဆရာလေးမြှောင်ယုဟာ မောင်တို့ စုယဉ်တို့လို ဝတ်ကြောင်ဝတ်မဟုတ်ဘူးလေ။ ဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ပြီးထားတဲ့သူ။ မောင့်ဆီကို နှုတ်ခွန်းဆက်ကတ်ပြား စာလွှာပို့တာဟာလဲ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မောင်ဟာ တခြားလူတွေနဲ့ စာယင် ပိုပြီး အမြော်အမြင်ရှိတယ် ထင်လို့ ရေးပို့တာ။ ခု မောင့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုပြန်ရမယ် ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မလေးထိုက်ယုဆီကို မေးမလို့ အလာမှာ စုယဉ် နဲ့တွေ့တာ”

စုယဉ်သည် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းကို ပြန်ငုံထားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် လေသံရွှင်ရွှင်ဖြင့်

“စကားရှိသားပဲ မောင်ရယ်။ “လူတစ်ယောက်ကို သတင်းကြားနဲ့ သိတာထက် မျက်နှာချင်းဆိုင် သိရတာက ပိုကောင်းတယ်” တဲ့။ ဆရာလေး မြှောင်ယုက မောင့်ဆီကို မွေးနေ့ နှုတ်ခွန်းဆက်လွှာ ပို့တာဟာ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ မနှစ်တုန်းက မောင့်ဆီကို ဆီးတော်ပွင့်ခိုင်တွေ ပို့တာလဲ

ဘာမှအံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာလေး မြောင်ယုက မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးတယူ လုပ်နေရတယ် ဆိုတာကို စုယဉ် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဆရာလေး မြောင်ယုက မကြာခဏ ပြောဖူးတယ်။ ဆင့်ခေတ်၊ မင်းငါးဆက်ခေတ်၊ တန်ခေတ်နဲ့ ဆွန်ခေတ်ကပေါ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာစာဆို ကြီးတွေရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အကောင်းဆုံးလို့ သူထင်တဲ့ ကဗျာနှစ်ကြောင်းပဲ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီစာနှစ်ကြောင်းကို အကြိုက်ဆုံး တဲ့”

နှစ်တစ်ထောင်မျှ၊ သံဝင်းဝဉ်
နေခဲ့ရငြား၊ ရှည်လျားဘဝတွင်
အန္တိမ၌၊ ပျပျမထင်
မြေပုံတွင်သာ ဆုံကြရာ၏။

“ဒါကြောင့် ဆရာလေးမြောင်ယုက သူ့ကိုယ်သူ ဝင်းဝအပြင်လူ၊ ခန်းဝါအပြင်ဘက်သူလို့ ခေါ်တာပေါ့။ ဆရာလေး မြောင်ယုဟာ ရှေးပညာရှိကြီး ဖြစ်တဲ့ ရွှန်ဇုရဲ့ စာတွေကိုလဲ ကြိုက်တယ်။ “တွယ်ရာမဲ့သူ” လို့ သူ့ကိုယ်သူ ခေါ်တာဟာ ရွှန်ဇုကျမ်းထဲက စကားလုံးကို သဘောကျပြီး ယူထားတာလေ။ သူက သူ့နှုတ်ခွန်းဆက်လွှာထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ “တွယ်ရာမဲ့သူ” လို့ ခေါ်ထားယင် မောင်ကလဲ မောင့်ကိုယ်မောင် “မှီရာမဲ့သူ” လို့ ပြန် ခေါ်ပါလား။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မောင်ဟာလဲ အများသူငါလို အမှီရှိမှ နေလို့ရတဲ့သူ၊ သာမန်လူလို အဓိပ္ပာယ်ထွက်တာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် သူ သိပ် သဘောကျမှာပဲ။ ပြီးတော့ ‘ခန်းဝါအပြင်ဘက်က သူ’ တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သံသေကျောင်းတိုက်ပွဲ အပြင်ဘက်ကသူလို အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်။ ဒီတော့ မောင်လဲ သူနဲ့လိုက်အောင် နာမည်ခံချင်ယင် “ခန်းဝါ အတွင်းက သူ” ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ခံပေါ့”

ပေါက်ယုသည် ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားလေ၏။

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် မောင်တို့လှူတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကို သံသေကျောင်းတိုက်လို့ ခေါ်တာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားတာပေါ့။ လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့် မောင်တို့ကျောင်းတိုက်ကို ဒီလိုခေါ်တာကိုး။ ကဲ၊ ဒီတော့ မလေးစုယဉ်ကို မတားတော့ဘူးလေ။ သွားချင်ယင် သွားနိုင်ပြီ။ မောင်လဲ သူ့ဆီကို ပြန်စာတစ်စောင် ရေးရဦးမယ်”

စုယဉ်သည် မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်သို့ ထွက်သွားလျှင် ပေါက်ယုလည်း မွေးနေ့နှုတ်ခွန်းဆက် ပြန်စာရေးရန် အဆောင်သို့

ပြန်လာခဲ့လေ၏။ “ခန်းဝါအတွင်း ရှိနေသူ ပေါက်ယုထံမှ လေးစားစွာဖြင့်” ဟု ချရေး လိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ပြန်စာလွှာ ကလေးကို ယူ၍ မြစိမ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ကျောင်းတိုက်တံခါး ကြားထဲသို့ ထိုးထည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ဖန်ကွမ်းမှာ သူ့ဆံပင်ကို ပြင်ဆင်ထုံးဖွဲ့ ပြီးနေလေပြီ။ ဖန်ကွမ်းသည် ဆံပင်ကို စုစည်းထုံး၍ ခေါင်းတွင် ဆံထိုး တစ်ချောင်းကို စိုက်ထားလေ၏။ ပေါက်ယုက တစ်မျိုးပြောင်းလဲ၍ ပြင်ဆင်ရန် ချက်ချင်း တိုက်တွန်းလေ၏။ ပေါက်ယုက နားသယ်မှ ဆံစများကို ရိတ်ရန်၊ စိမ်းနေသည့် ဦးခေါင်းခွံပေါ်သည် အထိ ဆံပင်ကို အလယ်မှ ခွဲရန် ပြောလေ၏။ ထို့အပြင် ဆောင်းတွင်းဖြစ်သည့် အတွက် အပေါ်တွင် ယုန်ရုပ် ရေးထားသည့် မြွေပါမွေး ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်ရန်၊ ကျားခေါင်းရုပ် တပ်ထားသည့် ဖိနပ်ကိုစီးရန်၊ ဘောင်းဘီအဖျားကို စည်းခြင်းမပြုဘဲ ပွပွဝတ်ထားရန် ပြောလေ၏။ ထို့ပြင် ဖန်ကွမ်းအမည်ကို ပြောင်းကာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် အမည်ဖြစ်သော ရှုန်နု ဟူသော အမည်ကို ပြောင်းရန်ပြောရာ ဖန်ကွမ်းမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ကောင်းသားပဲ။ ဒီလိုဆိုယင် သခင်လေး အပြင်ထွက်တဲ့အခါ ကျွန်မကိုလဲ ခေါ်လေ။ လူတွေက မေးယင် မိန့်ယန်းလို့၊ သခင်လေးရဲ့ သူငယ်တော် တစ်ယောက်လို ပြောပေါ့”

“ဒါပေမယ့် လူတွေက မသိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ နင်မှန်း သိကြမှာပေါ့” ဟု ပေါက်ယုက ရယ်၍ပြောလေ၏။

“သခင်လေးကလဲ အလိုက်တာ လွန်ပါရော။ ကျွန်မတို့ စံအိမ်ကြီးမှာ လူမျိုးစုထဲက အစေတော်တွေ၊ သူငယ်တော်တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်မကိုလဲ လူမျိုးစု အစေတော် တစ်ယောက်လိုပဲ ပြောပေါ့။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကို ပြောင်းထားလိုက်တော့ ကျွန်မလဲ ရုပ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားမှာပါ။ မကောင်းဘူးလားဟင်”

“အေး ကောင်းတယ်။ ဖမ်းမိတဲ့နိုင်ငံခြားသား သို့ပန်းတွေကို တပည့်တပန်း အဖြစ် ခေါ်ထားတဲ့ အရာရှိတွေ၊ မှူးမတ်တွေကို ငါမြင်ဖူးတယ်။ တချို့ တိုင်းခြားသားတွေက နှင်းဒဏ်တွေ လေဒဏ်တွေကို သိပ်ခံနိုင်တာပဲ။ ပြီးတော့ မြင်းစီး တို့ဘာတို့လဲ အလွန် ကောင်းကြတယ်။ ဒီတော့ နင့်ကို တိုင်းခြားနာမည်တစ်ခု ပေးလိုက်မယ်။ ယာလီရှုန်နုလို့ မှတ်ထား။ အဲဒီနာမည်က ဟိုးရှေးခေတ်ကတည်းက တို့တရုတ်ပြည်ကို ဝင်ဝင်ပြီး တိုက်တတ်တဲ့ တိုင်းခြားသားတွေရဲ့ နာမည်မျိုး။ ယွေ့ခေတ်တို့၊ ရှုန်ခေတ်တို့၊ ဆင့်ခေတ်တို့၊ တန်ခေတ်တို့ တစ်စိုက်လောက်တုန်းက သူတို့တစ်တွေဟာ

တို့တိုင်းပြည်ကို မကြာခဏ ဝင်တိုက်ခဲ့ကြတယ်”

“ခုတော့ တို့မှာ သူတော်စင်ဘုရင် ရှုမန်မင်းက တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဧကရာဇ် အောက်မှာ နေရလို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ရွှေလက်ထက်တော်မှာ ဗြဟ္မစိုရ် တရားတွေ ထွန်းကားကြတယ်။ ဂါရဝတရား၊ နိဝါတတရားတွေ ထွန်းကားကြတယ်။ မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့ အသိဟာ ကောင်းကင် မိုးမြေအနှံ့ ပျံ့နှံ့တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားရဲ့ တန်ခိုးတေဇာဟာ ကောင်းကင်မှာ ထွန်းလင်း နေတဲ့ နေနဲ့လ လိုပဲ အခွန်ရှည်ပေ လိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် အလျင်မင်းဆက်တွေ၊ အလျင်ခေတ်တွေ တုန်းက တို့ကို မကြာ မကြာ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေဟာ တို့ခေတ်ကျတော့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ စက်တော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်း ခိုလှုံကြရတာပေါ့။ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားဟာ ဘုန်းလက်ရုံး ကြီးမား ထွန်းတောက်သူ ဖြစ်လေတော့ လက်ရုံးအားကိုးနဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းမပြုရဘဲ အရိုင်းအစိုင်းတွေဟာ အလိုအလျောက် စက်တော်ရင်းမှာ လာရောက် ခစားကြရတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တို့ရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်သခင်ရဲ့ ဘုန်းလက်ရုံးကို ပိုမို ထွန်းပြောင်စေဖို့အတွက် အရိုင်းအစိုင်းတွေကို ကျွန်တွေ နေရာမှာ ပုံဆောင်ထားရမယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ နင်က အရိုင်းအစိုင်း တိုင်းခြားသားလို ဝတ်လိုက်ခဲ့။ သူတို့ကို နာမ်နှိမ်တဲ့ သဘောပေါ့”

ဖန်ကွမ်းက

“တိုင်းခြားသား အရိုင်းအစိုင်းတွေကို ဒီလောက်တောင် နာမ်နှိမ် စေချင်ယင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ ဖန်ကွမ်းတို့ကို အရိုင်းအစိုင်း တိုင်းခြားသားတွေလို အဝတ်ခိုင်းပြီး နေရသေးသလဲ။ သခင်လေးကိုယ်တိုင် လေးမြား အတတ်တို့၊ မြင်းစီး အတတ်တို့ကိုသင်၊ နယ်စပ်ဒေသတွေသွားပြီး သူပုန် သူကန်တွေကို ဖမ်းချည်ပါလား။ ဒီလိုဆိုယင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ သစ္စာတော်ကို ပိုပြီးစောင့်သိရှိသေရာ မရောက်ပေဘူးလား။ တကယ်ကတော့ သခင်လေးဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ဘုန်းလက်ရုံး ထွန်းတောက်ပုံတွေကို ချီမွမ်းပြောသယောင်ယောင်နဲ့ ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် အပျင်းဖြေနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“အေးလေ၊ နင်တို့ကတော့ ဒါတွေကို ဘယ်မှာ နားလည်ပါဦးမလဲ။ ခုဆိုယင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီး လေးစင်းဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ခြေတော်ရင်းကို ဝပ်စင်းရပြီ။ နိုင်ငံတော် တစ်ဝန်းမှာလဲ ငြိမ်းချမ်းသာယာ နေပြီ။ နောင်နှစ်ပေါင်း များစွာ ခေတ်ပေါင်းများစွာအထိ လက်နက်နဲ့

နှိမ်နင်းကွပ်ညှပ်စရာ လိုတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တို့ ခုလို အေးချမ်းသာယာစွာ နေနိုင်တာဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားရဲ့ လက်ထက်မှာ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို ရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီကျေးဇူးတရားကို အောက်မေ့သာအားဖြင့် တို့ဟာ ကစားပျော်ပါးတဲ့ နေရာမှာတောင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ဘုန်းလက်ရုံး တေဇောတော်ကို ချီးမြှောက်ပြောဆို ကြရမယ်”

ဖန်ကွမ်းက ထိုအချက်ကို သဘောတူလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် တစ်ယောက်က အရှင်သခင် ဟန်ဆောင်၍ တစ်ယောက်က တိုင်းတစ်ပါး လူမျိုးခြား ဟန်ဆောင်ကြလေ၏။ ပေါက်ယုက ဖန်ကွမ်းအား ယာလီ ရှုန်နု ဟူသော တိုင်းတစ်ပါးအမည်ဖြင့် ခေါ်လေ၏။ စင်စစ်တွင်လည်း ဖမ်းမိလာသော သုံ့ပန်းတိုင်းခြားသား သုံ့ပန်းများကို ရွှေနန်းတော်ကြီးက ကျိစ်အိမ်ကြီး နှစ်အိမ်သို့ လက်ဆောင်အဖြစ် ချီးမြှင့်လေ့ ရှိတော်မူ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းတို့မှာ အခြား လုပ်ငန်းများတွင် သင့်လျော်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် မြင်းထိန်းများအဖြစ် လုပ်ကိုင်ကြရလေ၏။

စမ်းယဉ်မှာ လက်ကြပ်ကိုယ်ဝတ် အင်္ကျီကိုဝတ်၍ ခါးတွင် ပိုးခါးစည်းကြိုး စည်းထားပြီး စစ်သည်တော် တစ်ယောက် ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။ ပေါက်ယုက ဖန်ကွမ်းအား သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင် ပေးထားသည်ကို မြင်သောအခါတွင် စမ်းယဉ်သည် သူ့အစေတော် ကွေ့ကွမ်းကိုလည်း သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက် အဖြစ် ဝတ်ဆင်စေလေ၏။ စစ်သည်တော်အဖြစ် ဝတ်ဆင်သည့် ကွေ့ကွမ်းသည် စစ်သည်တော်ပုံ ပေါက်စေရန်အတွက် ရှေ့နဖူးစမှ ဆံပင်များကို ရိတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ကွေ့ကွမ်းမှာ နဂိုကပင် ပေါ့ပါးဖြတ်လတ်သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် သူငယ်တော် တစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်ရသည်မှာ လွယ်ကူလှပေ၏။ ဤတွင် လိဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းတို့ မှာလည်း သူတို့ စိတ်ကူးကို သဘောကျသွားကာ ပေါက်ချင်း၏ အစေတော်ဖြစ်သည့် ဟိုကွမ်းကို အင်္ကျီတို၊ ဖိနပ်နီနှင့် ဆံပင်ကို ယောင်ထုံးစေပြီးလျှင် သူငယ်တော်အဖြစ် ဝတ်ဆင်ခိုင်းပြန်လေ၏။ အကယ်၍ သူ့မျက်နှာကို မျက်နှာချေလိမ်းလိုက်ရလျှင် တာအို ဘုန်းကြီးနောက်မှ လိုက်လာသည့် ကပ္ပိယနှင့် တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

စမ်းယဉ်က ယွေ့ကွမ်း၏အမည်ကို တာယင်းဟု အမည်ပြောင်း လိုက်ပြီးလျှင် သူ့မိသားစု ဝေ မျိုးမှ ဆင်းသက် လာသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဝေတာယင်းဟု ခေါ်လေ၏။ “တကယ် စစ်မှန်သော သူရဲကောင်းတို့ သာလျှင် သူတို့၏ စစ်မှန်သော ဇာတိရပ်ကို ကြာရှည် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပေ၏” ဆိုသောစကားကို အမှတ်ရသည့် အတွက် စမ်းယဉ်သည် ဝေတာယင်းအား

တကယ့်သူငယ်တော် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူအောင်ဟု ဆိုကာ မျက်နှာချေတို့၊ နံ့သာ စသည်တို့ကို အလိမ်းမခိုင်းတော့ချေ။

တိုကွမ်းမှာ ငယ်လည်းငယ်၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်လည်း သေးသဖြင့် သူ့ကို ဥယျာဉ်ထဲမှ သခင်လေးများ၊ အစေတော်များက ပဲစေ့ကြော်ဟု ခေါ်ကြလေ၏။ ပေါက်ချင်းသည် သူ့ကို စောင်းထမ်းသူငယ်၊ သို့မဟုတ် စာအုပ်ထမ်း သူငယ်ဟု ခေါ်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသေး သော်လည်း ထိုသို့ခေါ်လျှင် ခေါ်မကောင်း သောကြောင့် သူ နဂိုနာမည်လည်း ပါအောင် တို့တုန် ဟုခေါ်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ပင်အဲသည် သူ့မွေးနေ့အတွက် ဧည့်သည်များအား ပြန်၍ ကျွေးမွေးဧည့်ခံစဉ် နံ့သာနီတောင် ရိပ်သာထဲတွင် အလွန်ပူသည့် အတွက် အပြင်သို့ထွက်၍ တည်ခင်းရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းပြောဆိုကာ သစ်ရာပင်ခန်းမတွင် အရက်ပွဲများ၊ စားသောက်ပွဲများကို ခင်းကျင်းပြင်ဆင် ထားလေ၏။ မမယုသည် သူ့ယောက်ျား ကျိရဲ့၏ အမြှောင် နှစ်ယောက် ဖြစ်သော ပေဖုန်နှင့် ပေယွမ် တို့ကိုပါ ခေါ်လာသဖြင့် အားလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုမိန်းမပျိုနှစ်ယောက်မှာ ရုပ်ရည်ချောမောသည့်တိုင် ဥယျာဉ်ရှိ စားသောက်ပွဲများသို့ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ တက်ခွင့်ရသူများ ဖြစ်လေ၏။ ထိုပွဲတွင် စမ်းယဉ်၊ ယဉ်လင်း၊ ဖန်ကွမ်း၊ ယွေ့ကွမ်း စသည့် မိန်းမချောတွေ စုရာသို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပါ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ရတနာရှိရာ ရတနာစု၊ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သူတို့မိန်းမငယ် တစ်သိုက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နောက်ပြောင် ရယ်မောလျက် ရှိကာ မမယုကို ဂရုမစိုက်နိုင် အားလောက်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။ အမြှောင်နှစ်ယောက်သည် မမယုကို အခြား အစေတော်မလေး များအား အပြုအစုခိုင်းပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာမူ အခြား မိန်းမငယ်များနှင့် ရယ်မော နောက်ပြောင်နေကြလေ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် ပေါက်ယု၏ အဆောင်ဖြစ်သော နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ လာခဲ့ကြရာ ပေါက်ယုက ယာလီရှုန်နုကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်တွင် မိန်းမပျိုများသည် ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလျက် မည်သည့် နာမည်မျိုးနည်းဟု မေးကြ လေ၏။ သူတို့သည် ပေါက်ယု၏ အစေတော်သစ် ယာလီရှုန်နု၏ အမည်ကို ကြိုးစား၍ ခေါ်ကြသည့်တိုင် ခေါ်၍မရ နိုင်ကြဘဲ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အကွေရာတစ်လုံး ကျကျန်ရစ်ခဲ့ကာ ရှုန်ယု (မြည်းရိုင်း) ဟု ခေါ်မိကြသဖြင့် ထိုအချက်ကိုပင် သဘောကျကာ တဟားဟားဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဤတွင် ဖန်ကွမ်း စိတ်ဆိုးမည်ကိုစိုးသဖြင့် ပေါက်ယုက ကြားဖြတ်၍

“ဟိုပင်လယ်ရဲ့ အနောက်ဘက် ပြင်သစ်ဆိုတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ

ရွှေရောင်ကြယ်ပွင့်ထိုးထားတဲ့ ကြည့်မှန်မျိုး ရှိသတဲ့။ အဲ့ဒီမှန်ကို ဗင်ကျူရီနာလို့ ခေါ်သတဲ့။ ခုလဲ ဖန်ကွမ်းရဲ့ နာမည်ကို ဗင်ကျူရီနာလို့ ပြောင်းယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဖန်ကွမ်းမှာ သဘောကျကာ ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် ဖန်ကွမ်း၏ အမည်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြောင်းကြပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအမည်မှာ အခေါ်ရခက်သည့်အတွက် သူ့ကို နောက်ထပ် တရုတ်အမည်သို့ ပြောင်းကာ ပိုလီ (မြည်းရိုင်း) ဟု ခေါ်ကြပြန်လေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်ဦးမည်။

ထိုနောက်တွင် သူတို့သည် သစ်ပင်ရိပ်သာသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ ကွက်စိပ်ဟောမည့် မိန်းမကြီးများအား ဗုံတီးရန် ပြောလိုက်ပြီး ပင်အဲက ဂမုန်းခက်တစ်ခက်ကို ယူလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူတို့အားလုံး လူနှစ်ဆယ်လောက် ရှိသည့် အတွက် ဂမုန်းခက်ကို တစ်ယောက်လက်မှ တစ်ယောက်သို့ ပေးပြီး ဗုံကိုရပ်လိုက်သည့် အချိန်တွင် လက်ထဲ၌ ဂမုန်းခိုင် ရောက်နေသူက အရက်သောက်ရလေ၏။ ထိုသို့ကစားကြစဉ် အခိုင်းမိန်းမကြီးနှစ်ယောက် ရောက်လာကာ ကျိချိန်တို့ မိသားစုက လက်ဆောင်များ ပို့လိုက်သဖြင့် တန်ချွန်း၊ လီဝမ်းနှင့် မမယုတို့သည် ထိုလက်ဆောင်များကို လက်ခံရန် အပြင် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ကြသည်တွင် ရိပ်သာထဲတွင် ကျန်ရစ်သူများမှာလည်း အညောင်းပြေအညာပြေ ဥယျာဉ်ထဲသို့ဆင်း၍ လျှောက်ကြည့်နေကြလေ၏။ ပေဖုန်နှင့် ရှေ့ယွမ်တို့သည် ဒန်းပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

“ကဲ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တက်။ ငါလွဲပေးမယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“အို သခင်လေးကလဲ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အတူ စီးစေချင်တယ်ဆိုယင် ဟောဟိုက သခင်လေးတို့ အိမ်က မြည်းရိုင်းကို ခေါ်ပြီး အလွဲ ခိုင်းပေးပါလား”

“သူ့ကို ဒီလို မနောက်ပါနဲ့ဟာ။ နင်တို့က ဒီလို နောက်နေယင် နောင် ဒီပြင်လူတွေကပါ ဒီနာမည်ကို လိုက်ခေါ် ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“ညည်းတို့က ဒန်းပေါ်ထိုင်ပြီး ဒီလောက်ရယ်နေကြယင် ငါဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး လွဲမလဲအေး။ လိမ့်ကျလို့ ကြက်ဥ လေး ရိုက်ခွဲလိုက်သလို ဖြစ်နေဦးမယ်”

ပေဖုန်သည် ရှေ့ယွမ်ကို လိုက်ဖမ်းနေစဉ် အရှေ့စံအိမ်ကြီးမှ အခိုင်း အချို့ အူယားဖားယားဖြင့် ရောက်လာကြကာ

“သခင်လေး၊ သခင်လေး။ ဦးကြီးကျီချင် ဆုံးပြီ” ဟု လာရောက်ပြောလေ၏။

အားလုံးမှာ ကြက်သေ သေလျက် ရှိကြလေ၏။

“နေထိုင်မကောင်းဘူးလို့လဲ မကြားပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသလဲ မသိဘူး” ဟု အချင်းချင်း ပြောမိကြလေ၏။

သတင်းလာပြောသည့် အစေခံများက

“သခင်ကြီး ကျီချင်က အသက်ရှည်ဆေးတွေ ကိုချည်း နေ့တိုင်း ဖိစားနေတာ မဟုတ်လား။ ခုတော့ နိဗ္ဗာန် ရောက်သွားတော့၊ သူ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်သွားပြီပေါ့။ မသေတော့ဘူးပေါ့”

မမယုမှာ ထိုသတင်းကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားလေ၏။ ယခုအချိန်၌ မိမိ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျီချင်၊ မိမိ၏သားဖြစ်သူ ကျီယုန်နှင့် ကျီလျှံတို့မှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက်လျက်ရှိလေရာ ထို အသုဘကိစ္စကို ဦးစီးရန် အိမ်တွင် ယောက်ျားကြီးကြီးမားမား မရှိချေ။ မမယုသည် လက်ဝတ်လက်စား အလှအပတို့ကို ချွတ်ကာ မိမိခင်ပွန်း ကျီချင် ပြန်လာသည်အထိ တာအိုကိုရင်ကြီးများ ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေကြရန် သစ္စာဂန္ထီရကျောင်းတိုက်သို့ အလျှောက်ခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် ပစ္စည်းထိန်းလိုင်ရှုန်း၏ ဇနီးတို့အပြင် အခြားသော ပစ္စည်းထိန်းများနှင့် အတူ ရထားဖြင့် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထို့ပြင် မိမိယောက္ခမကြီး ကျီချင် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ကွယ်လွန်သည်ကို စုံစမ်းရန် သမားတော်များ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ယခုအချိန်၌ ကျီချင်မှာ အသက်ကုန်ဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် သမားတော်များမှာလည်း သွေးစမ်းခြင်း စသည်တို့ကို မပြုလုပ်နိုင်တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ကျီချင်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာအိုဘုန်းကြီးတို့ သမထ အကျင့်ကို ကျင့်ကြောင်း သမားတော်များ သိကြသည်။ အပြင်းအထန် ယောဂကျင့်ခြင်း၊ နက္ခတ်တာရာတို့ကို ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ညများတွင် မအိပ်ဘဲ နေနိုင်အောင်ကျင့်ခြင်း၊ ပြဒါးပြာကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စားသုံးခြင်း၊ မသေအောင် အပြင်းအထန် အားထုတ်ခြင်း တို့ကြောင့် ကျီချင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အကျင့်လွန်ကာ သေဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ကျီချင်၏ ဝမ်းဗိုက်သည် သံမဏိပြားကြီးကဲ့သို့ မာကျောလျက်ရှိပြီး မျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့မှာလည်း ကွဲအက်ခြောက်ကပ်လျက် ရှိကာ ပြာနန်းနမ်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျီချင်သည် တာအိုကိုရင်များ ပေးသော အသက်ရှည်ဆေးများကို အသောက်လွန်သည့် အတွက် အပူကန်ပြီး သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အခိုင်းမိန်းမကြီးများကို ပြောလိုက်လေ၏။

တာအို ကိုရင်ကြီးများကလည်း ထိုအချက်ကို ဝန်ခံကြလေ၏။

“တကာကြီးက လျှို့ဝှက်တဲ့ ဖော်နည်းကားတွေနဲ့ ဆေးတစ်ဖုံ ဖော်ပြီးသောက်တယ်ဗျ။ ခု ဒီဆေးကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ ခုလိုဆေးမျိုးက ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ခံအားကောင်းပြီး ခွန်အားရှိတုန်းမှ သောက်လို့ကောင်းတဲ့ အလွန်ပြင်းတဲ့ ဆေးမျိုးကလား။ မနေ့ညတုန်း ကတော့ တကာကြီးက ညမှာ တရားကျင့်ရင်း အဲဒီဆေးပြင်းကြီးကို သွားသောက်လိုက်တော့ ဒုက္ခ ရောက်သွားတာပေါ့။ သို့သော်လဲ ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လေတော့ အမြိုက်ချမ်းသာကို ရမှာပါ။ သံသရာက လွတ်မြောက်ပြီး မီးဆယ့်တစ်မီး ငြိမ်းရာ ရောက်တော့တာပေါ့”

မမယုသည် သူတို့ပြောသည့် စကားများကို နားမထောင်ဘဲ ကျီချန် ပြန်ရောက်လာသည် အထိ အသုဘကို ဆိုင်းထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့ပြင် အထောက်တော်များ လွှတ်၍ ထိုသတင်းကို အမြန်ဆုံးပို့ခိုင်းလေ၏။ ကျီချင် ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်သည့်ကျောင်းမှာ တောရကျောင်းကလေး ဖြစ်၍ အလောင်းမထားနိုင်သည့်ပြင် မြို့ထဲရှိ စံအိမ်သို့လည်း ပြန်ယူ၍ မဖြစ်သည့်အတွက် အလောင်းကိုဖျင်ဖြင့် ဖုံးကာ သံလျင်းများဖြင့် သံသေကျောင်းသို့ သယ်လာခဲ့လေ၏။ ကျီချင် ၏ သားဖြစ်သူ မိမိခင်ပွန်းဖြစ်သည့် ကျီချန် မှာ သီတင်းနှစ်ပတ်လောက် ကြာဦးမည် ဖြစ်သည့်အပြင် အသုဘကို ရက်ရှည် ဆွဲထားရန်မှာလည်း ရာသီဥတု ပြင်းလှသည့်အတွက် မမယုသည် အသုဘရက်ကို ဗေဒင်ဆရာနှင့် တိုင်ပင်၍ ရွေးလေ၏။

အသုဘခေါင်းမှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီး သံသေကျောင်းတိုက်ထဲတွင် အဆင်သင့် ထားရှိသဖြင့် များစွာ အခက်အခဲမရှိလှချေ။ နောက် သုံးရက်ကြာသည့်အခါတွင် သားဖြစ်သူ ကျီချန်ကို စောင့်ရင်း ဝတ်ရွတ်ခြင်း၊ သရဏဂုံတင်ခြင်း စသည့်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ပြီးစီးလေ၏။

ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ နတ်ငှက်မယ်မှာ မည်သို့မျှ ထွက်၍ မဖြစ်သေးသည့်ပြင် လီဝမ်းမှာ မိန်းမ သခင်မလေးများကို စောင့်ရှောက်အုပ်ထိန်း နေရပြီး ပေါက်ယုမှာလည်း လက်တွေ့လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို ဘာမျှ နားမလည်သေးသည့် အလျောက် စံအိမ်ပြင်ဘက် လုပ်ငန်းဟူသမျှတို့မှာ ဒုတိယတန်းစား ပစ္စည်းထိန်းများနှင့်သာ လွဲထားရလေ၏။ ကျီပြန့်၊ ကျီကွမ်း၊ ကျီဟင်း၊ ကျီယင်၊ ကျီချင်း၊ ကျီလင်း စသူတို့မှာလည်း ကိုယ့်တာဝန် နှင့် ကိုယ်ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ မမယုမှာ အိမ်သို့ပြန်ရန်ကိုပင် အချိန်မရတော့သဖြင့် မိမိတို့ နိန့်စံအိမ်ကြီးအား အုပ်ချုပ်ရန် ကိစ္စအဝဝကို မိထွေးဖြစ်သူ အဘွားကြီး နှင့်သာ

လွဲအပ်ထားရလေ၏။ ဤတွင် မိထွေးဖြစ်သူ အဘွားကြီးမှာလည်း ပို၍လွယ်ကူအောင်ဟု ဆိုကာ သမီးအပျို နှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်၍ နိန့်စံအိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့လေ၏။

ဖခင်ကွယ်လွန်ကြောင်းကို ကြားလျှင် ကျီချန်သည် ချက်ချင်း ခွင့်တောင်းကာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ တာဝန်ဖြင့် အမှုထမ်းနေရသည့် ကျီယုန်မှာလည်း ခွင့်တောင်း၍ ပြန်လိုက်လာခဲ့လေ၏။ မြောက်နန်းမတော် မိဖုရား၏ မသာတော်ကို ကြီးမှူးသည့် ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့သည် မဆုံးဖြတ်ရဲဘဲ ကျီချန်၏ ခွင့်တောင်းချက်ကို ရွှေနန်းတော်ကြီးအထိ တင်လိုက် လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားသည် လူကြီးမိဘကို ရိုသေလေးစား ဂါရဝတရားနှင့် ကရုဏာတရားကို ရှေ့ထားသူ ဖြစ်တော်မူသည့် အတိုင်း အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သက်တော်ရှည် ဝန်ကြီးများ၏ အဆက်အနွယ်များကို အထူး အခွင့်အရေးပေး၍ စဉ်းစားတော်မူလေ့ ရှိလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသည် ကျီချန်၏တင်လွှာကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ကွယ်လွန်သူ ကျီချင်သည် မည်သည့်တာဝန်ကို ထမ်းနေသူနည်းဟု မေးသည်တွင် ဆိုင်ရာတို့က ကျီချင်မှာ ရွှေနန်းတော် စာပြန်ပွဲမှ အောင်မြင်ဘွဲ့ရသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆွေမျိုးစုစဉ်မျိုးဆက်ရသော မှူးမတ်ဘွဲ့ကို သူ၏ သားဖြစ်သူ ကျီချန်သို့ လွှဲအပ်ပေးပြီးကြောင်း၊ ကျီချင်မှာ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်သဖြင့် စံအိမ်တွင် မနေတော့ဘဲ မြို့ပြင်ရှိ သစ္စာဂန္တီရ ကျောင်းတိုက်တွင် နေထိုင်ကာ တရားအားထုတ်လျက် ရှိကြောင်း၊ ယခု အချိန်တွင် သားဖြစ်သူ ကျီချန်နှင့် မြေးဖြစ်သူ ကျီယုန်တို့မှာ မသာတော်အတွက် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ရောက်လျက်ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အသုဘ အတွက် သွားရောက် စီစဉ်ရန် ခွင့်တောင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားကြလေ၏။

သူတို့ လျှောက်ထားချက်ကို ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား ကြားလျှင် လွန်စွာ ကရုဏာသက်သည် ဖြစ်၍

“သေသူ ကျီချင်ဟာ နိုင်ငံတော်ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ သာမန် အရပ်သူအရပ်သားဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အဘိုး၏ အမှုတော်ထမ်း ရွက်သည်ကို ထောက်၍ ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်မှာပင် ၎င်းအား ပဉ္စမ အဆင့် မှူးမတ်ဘွဲ့ကို ပေးသနားတော်မူစေ။ ထို့ပြင် သူ့သားနှင့် မြေးတို့အားလည်း မိမိတို့ဖခင်နှင့် အဘိုး၏ အသုဘကို အိမ်တွင် ကောင်းစွာ ယူဆောင်၍ သဂြိုဟ်နိုင်ရန်အတွက် ရွှေမြို့တော်မြောက် အနိမ့်တံခါးမှနေ၍ အလောင်းကို သယ်ယူခွင့်ပြုစေ။ မိမိတို့ ဘိုးဘွားများ သင်္ချိုင်းသို့ သွားရောက် သဂြိုဟ်ခြင်းမပြုမီ ဆွေမျိုးသားချင်းများ အားလုံးလည်း ပူဆွေးသောက ရောက်သည့် ကာလအတွင်း အလောင်းကို လိုက်လံပို့ဆောင်ခွင့်ပြုစေ။ ငါ၏ ရွှေနန်းတော်ရှိ ပူဇော်ပွဲသဘင် ကျင်းပရေးဆိုင်ရာဌာနသည် သေသူအား

ပထမတန်း အဆောင်အယောင်များဖြင့် ပူဇော်လှူဒါန်းပွဲ ကျင်းပစေ။
ထိုမှတစ်ပါး ရွှေနန်းတော်ရှိ မင်းညီ မင်းသား၊ သက်တော်ရှည်ဝန်မှူးမတ်
အပေါင်းတို့အားလည်း အသုဘကို သွားရောက်မေးမြန်းခွင့်ပြုစေ။ ဘုရင့်
အမိန့်တော်”

ထိုအမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်သည့်အခါတွင်
ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ မဟာကရုဏာတော်ကို သက်ဆိုင်သူ ကျိမိသားစု
မျှသာမက ဝန်ကြီးမှူးမတ် အပေါင်းတို့ကလည်း ချီးကျူးပြောဆို ကြလေ၏။

ကျိကွမ်းနှင့် ကျိပြန့်တို့သည် နောက်လိုက် နောက်ပါများနှင့် အတူ
မြင်းကိုဒုန်းစီး၍ သတင်းလာပို့ကြသည်ကို မြင်လျှင် ကျိချန်နှင့် ကျိယုန်တို့သည်
ရထားကို လျင်မြန်စွာမောင်းကာ အိမ်သို့လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျိချန်ကို မြင်သည့်
အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းသက်ကာ အရိုအသေ
ပေးကြလေ၏။

ကျိချန်က အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသည့်အခါတွင် ကျိပြန့်က

“မမယုက လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တူမောင် ကျိယုန်တို့
ပြန်လာယင် မယ်မယ့်မှာ အိမ်ပြန်ဖို့ အဖော်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်
သွားကြိုချည်ကြလို့ မှာလိုက်လို့ပါ”

ကျိချန်က သဘောတူပြီးနောက် အသုဘနှင့်ပတ်သက်၍ အိမ်တွင်
မည်သို့စဉ်းစားသည်ကို မေးမြန်းကြည့်သည့် အခါတွင် တာအိုကိုရင်များကို
ပင့်ဖိတ်ထားကြောင်း၊ အလောင်းကို သံသေကျောင်းတိုက်သို့
သယ်ဆောင်ပြီးကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် မိမိတို့ စံအိမ်မှာ အသုဘဖြင့်
အလုပ်များလျက်ရှိသဖြင့် မမယု၏ မိထွေးနှင့် သမီးပျိုနှစ်ယောက်က
လာရောက် အုပ်ချုပ်ပေးနေကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

ကျိယုန်ကလည်း မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်းလေ၏။ မိမိတို့အိမ်သို့
အမေ့မိထွေး၏ သမီးပျိုနှစ်ယောက် ပါလာ သည်ဟု ကြားလိုက်သည့် အခါတွင်
ကျိယုန်သည် သူ့အဖေ ကျိချန်ကို ပြီးကြည့်လိုက်၏။ ကျိချန်ကမူ “အေး အေး၊
ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်” ဟု ပြောလျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက်တွင် သူတို့တစ်သိုက်သည် မည်သည့်ထမင်းဆိုင်၊ မည်သည့်
တည်းခိုရိပ်သာတွင်မှ မရပ်နားတော့ဘဲ မြင်းများကိုလဲရုံ ခဏနားကာ
တစ်ညလုံးစီးခဲ့ကြပြီး ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင်
သံသေကျောင်းတိုက်သို့ တိုက်ရိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အချိန်မှာ
သန်းခေါင်ယံအချိန် ဖြစ်လေရာ သူတို့ရောက်လျှင် အစေတော်များသည်
လူများကို လိုက်နိုးလေ၏။ ကျိချန်နှင့် ကျိယုန်တို့ သားအဖသည်
သံသေကျောင်းအဝင်ဝတွင် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ဝင်းဝမှနေ၍ အလောင်းစင်

ရှိရာအထိ ခူးထောက်၍ လာကြရင်း ငိုယိုလာကြလေ၏။ သို့ဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက်သည် အရုဏ်တက် သည် အထိ ငိုကြရာ ထိုအခါ၌ကား သူတို့အသံများသည် ကွဲအက်စ ပြုလေပြီ။

မမယုနှင့် အခြားသူများသည် သူတို့ကိုလာရောက် ကြိုဆိုကြလေ၏။ ထို့နောက်တွင် ကျိချန်တို့ သားအဖသည် ထုံးစံနှင့် ကိုက်ညီအောင် အနက်ရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ အလောင်းစင်အနီးတွင် ဝပ်တွားလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့မှာ အခြားအလုပ်တွေ ရှိနေသေးသဖြင့် ကြာရှည်ပူဆွေးသောက ရောက်မနေနိုင်တော့ဘဲ ညွှန်ကြားစရာ ရှိသည်တို့ကို ညွှန်ကြားရလေ၏။ ကျိချန်က ဘုရင့်အမိန့်တော် ပြန်တမ်းကို ဆွေမျိုးနှင့် မိတ်ဆွေများကို ဖတ်ပြပြီး အလောင်းရွှေ့ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရန် ကျိယုန်ကို အိမ်သို့ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျိယုန်ကလည်း ထိုအမိန့်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်သိလျက် ရှိပေ၏။ ကျိယုန်သည် အိမ်သို့ မြင်းဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းမှ စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များကို အရှင်းခိုင်းလေ၏။ လိုက်ကာများ၊ နံရံများကိုလည်း အဖြုတ်ခိုင်းလေ၏။ အသုဘတွင် ဆင်သည့် ပိတ်ဖြူ မျက်နှာကြက်များကိုလည်း တပ်ဆင်ခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် ဝင်းဝတွင် မုခ်ဦးကြီးတစ်ခုနှင့် ပန်တျာသည်များအတွက် မဏ္ဍပ်တစ်ခုကိုလည်း ဆောက်စေ၏။ ထိုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပြီးသည့် အခါတွင် ကျိယုန်သည် သူ့အမေ၏ မိထွေး ဒေါ်ကြီးယုနှင့် သူ့သမီးပျို နှစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ လေ၏။

ဒေါ်ကြီးယုမှာ အသက်ကလည်းကြီး၊ အအိပ်ကလည်း မက်သည့်အတွက် သမီးနှစ်ယောက်က အစေတော်များ နှင့် ဇာထိုးပန်းထိုးလုပ်ပြီး ဆိုလျှင် အနီးရှိ ထိုင်ခုံကြီးပေါ်မှာပင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လေ့ရှိပေ၏။ သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သည် ကျိယုန်ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းနည်းစကား ပြောကြလေ၏။ ကျိယုန်မူ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထိန်လင်းကာ (အမေ၏ မိထွေး မွေးသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်အနက် အငယ်မအား)

“ဒေါ်လေးတို့ ရောက်လာကြပြန်ပြီလား။ ဟိဟိ၊ ဖေဖေကတော့ ဒေါ်လေးတို့ကိုပဲ မျှော်နေတာပဲခင်ဗျ”

အငယ်မမှာ မျက်နှာနီရဲ သွားလေ၏။

“အသေကောင်ကလေး။ နင်ကတော့ နာနာဆဲနိုင်မှ တော်ရုံကျတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ပြောရမှန်းမသိ၊ မပြောရမှန်း မသိ။ တစ်နေ့တခြား ကဲကဲ လာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လဲ ပြန်ကြည့်ဦး၊ လူကုထံရဲ့ သား၊ ပညာတွေကိုလဲ သင်နေသေးတယ်။ ပြောတော့ အလေ့နုတ္တော စကားတွေ ချည်းပဲ”

အဒေါ်လေးသည် သံကောက်တစ်ခုကို ကောက်ကာ ရိုက်တော့မည့်နှယ်

ကျီယုန်၏ ခေါင်းကို ကိုင်ထားလေ၏။ ကျီယုန်က ခေါင်းကို ငုံ့ထားရင်း အဒေါ်လေး၏ ရင်ခွင်ထဲ အတင်းဝင်တိုးကာ မရှိက်ရန် တောင်းပန်လျက်ရှိရာ အဒေါ်လေးက သူ့နှုတ်ခမ်းကို ဆွဲလိမ်လိုက်လေ၏။

“နင် သတိထား။ တော်တော်ကြာ နင့်အမေ မမယု ကြားနေလို့ ဟုတ်ပေ့ရှိနေလိမ့်မယ်”

ကျီယုန်က တခစ်ခစ်ရယ်ကာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ခူးတုပ်၍ တောင်းပန်သည်တွင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ရယ်နေကြလေ၏။ ထိုနောက် ကျီယုန်သည် သူ့အဒေါ် လက်ထဲမှ နေကြာစေ့များကို အတင်းလုယူရန် လုပ်ပြန်သည်တွင် အဒေါ်လတ်က ဝါးထားသည့် နေကြာစေ့များဖြင့် မျက်နှာကို ထွေးလိုက်လေရာ ကျီယုန်သည် မျက်နှာပေါ်တွင် တင်နေသည့် ဝါးဖတ်များကို လျှာဖြင့်လျက်၍ စားနေသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေသည့် အစေတော်များမှာ တအံ့တဩ၍ ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“သခင်လေး၊ အသုဘကြီးနဲ့နော်၊ သိပ်ဆော့မနေနဲ့။ ပြီးတော့ သခင်လေး အဘွားက အနားမှာအိပ်လို့။ အဒေါ်တွေက ကိုယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပေမယ့် ကိုယ်အမေရဲ့ညီမတွေ၊ အဒေါ်တွေ။ သခင်လေးဟာ အမေကို နည်းနည်းလေးမှ မလေးစားဘူး။ သခင်ကြီးကို တိုင်လိုက်လို့ ဒုက္ခ ရောက်နေမယ်” ဟု အစေတော်တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။

ကျီယုန်သည် သူ့ဒေါ်လေးငယ်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် အစေတော်ကို ဆွဲဖက်၍ နမ်းလိုက်ပြီးလျှင်

“ဟုတ်တယ် ချစ်ချစ် ပြောတာ မှန်တယ်။ ကဲ၊ ခုလို နမ်းလိုက်တာ မြင်တော့ သူတို့ သွားရေကျ ရော့ပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

အစေတော်က သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်လျက်

“သခင်လေး တော်တော်ကဲနော်။ ကိုယ့်မှာ သားနဲ့ မယားနဲ့။ ပြီးတော့ အစေတော်တွေလဲ အများကြီးနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို လာပြီး ရန်ရှာနေတာလဲ။ သခင်လေးကတော့ အပြောင်အပြက် လုပ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မလိုတဲ့လူ မြင်သွားယင် ပြောစရာ ဖြစ်နေမယ်။ မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ ဒီသတင်းက ပျံ့သွားပြီး စံအိမ်ထဲမှာ လူတိုင်း မကြားချင် အဆုံး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ တော်တော်ကြာ ကျွန်မတို့ပါ လာကမြင်းကြောထတယ်လို့ ပြောကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ကျီယုန်က

“မဆိုင်ပါဘူး။ သူတို့စံအိမ်နဲ့ ငါတို့စံအိမ် မတူပါဘူး။ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်ပါ။ ငါတို့မှာ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် အလုပ် များနေရတဲ့အထဲ သူများတကာ

အတင်းပြောတာတွေကို ဂရုစိုက်မနေနိုင်ဘူး။ လူတွေကတော့ မကောင်းပြောချင်တယ် ဆိုယင် ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းအောင် နေနေပြောကြတာပဲ။ ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ရှေးခေတ် ဟန်မင်းခေတ်နဲ့ တန်မင်းခေတ်မှာတောင် ပြောခဲ့ကြသေးတာပဲ။

“ဟန်မင်းဆက်နဲ့ တန်မင်းဆက်တွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတယ် ပြောပြော၊ “ညစ်ညမ်းတဲ့ တန်ခေတ်နဲ့ ပုပ်စော်နံ့တဲ့ ဟန်ခေတ်” လို့ ပြောခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့ မင်းဆက်ကြီးတွေတောင် အပြောခံခဲ့ရ သေးယင် တို့လောက်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ ပြီးတော့လဲ ဘယ်မိသားစုမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူပေလူတေ၊ မိန်းမရှုပ်တဲ့လူ တစ်ယောက်တလေတော့ ပါကြစမြဲပဲ။ ဘာလဲ ငါဥပမာ ပြလိုက်ရဦးမလား။ တို့စံအိမ်မှာ ကြည့်ပါလား။ သခင်ကြီး ကျိချိန် ဘယ်လောက်ပဲ တင်းကျပ်တယ် ပြောပြော၊ ဦးလေးကျိလျှံ ဘယ်လောက်သောင်းကျန်းသလဲ။ မလေးငှက်မယ် ဆိုလဲ ဘယ်လောက်ပဲ ခပ်မာမာ ခပ်တင်းတင်း နေပြပေမယ့် ဦးလေး ကျိယွီ သွားပြီး ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်သေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို ငါမသိဘူးများ အောက်မေ့နေသလား။”

ကျိယုန်က ထိုသို့ တရစပ် ပြောလျက်ရှိစဉ် မမယု၏ မိထွေးအဘွားကြီးသည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသည့်အတွက် ကျိယုန်မှာ လျင်မြန်စွာ အရိုအသေ ပေးလိုက်ရလေ၏။

“ဟင် ဘွားဘွား နိုးလာပြီလား။ ကျွန်တော် စကားပြောတာနဲ့ နိုးသွားပြီထင်တယ်။ ဒေါ်လေးနှစ်ယောက် ကိုလဲ အားနာလိုက်တာ။ ခုလို ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တွေများတုန်းမှာ လာပြီးကူညီတဲ့အတွက် ဖေဖေကရော၊ ကျွန်တော်ကရော ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားဘွားရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးသွားယင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်ခုလုံး က ဘွားဘွားတို့ကို လာပြီး ကန်တော့ပါဦးမယ်”

မမယု၏ မိထွေးအဘွားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

“အင်း ငါ့မြေးက ဒီလောက်ပြောဖော်ရယင် လိမ္မာလှပါပြီတော်။ ဘွားဘွားတို့ကလဲ တကယ့် ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သား ထဲကလို အောက်မေ့ပြီး လာကူညီပေးနေတာပါ။ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ မောင့်ဖေဖေများကော နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လား။ ဘယ်တုန်းက သတင်းရလို့ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာကြတာလဲ”

“ခုလေးတင်ပဲ ရောက်ပါတယ် ဘွားဘွား။ ဖေဖေက ဘွားဘွားတို့ ဘယ်လိုနေကြ ထိုင်ကြသလဲ၊ အိမ်မှာ စောင့်ရတာ အဆင်မှ ပြေကြရဲ့လားလို့ အကြည့်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ ပြီးတော့လဲ ဘိုးဘိုးရဲ့ အသုဘကိစ္စ အားလုံး ပြီးမှ

ပြန်ပါ လို့လဲ အပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောရင်း ကျီယုန်သည် သူ့အဒေါ်လတ်ကို မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်၍ ပြလိုက်လေ၏။

ဒေါ်လေး အလတ်က သူ့ကိုပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ရင်း

“နင်ကတော့ စကားကို တော်တော်တတ်တယ်။ နို့ နေစမ်းပါဦး။ တို့က မင်းအမေကို ပြုစုစောင့်ရှောက် နေရဦး မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျီယုန်က သူ့အမေ၏ မိထွေးဘက်သို့လှည့်၍

“မေမေကတော့ ဒေါ်လေးနှစ်ယောက်အတွက် တစ်နေ့မှ စိတ်မအေးဘူး။ အမြဲ စိတ်ပူနေတာပဲ။ မင်းမှုထမ်း အရာရှိအရာခံ သားသမီးတွေထဲက ဒေါ်လေးတို့နှစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့်လူကိုပဲ ရှာနေတာပဲ။ ဒေါ်လေးတို့နှစ်ယောက် ကို နေရာချထားချင်ပြီတဲ့။ ခုထက်ထိတော့ တစ်ယောက်မှ ရှာလို့ မမြင်သေးဘူးလို့ ပြောနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံအား လျော်စွာပဲ ခု တစ်ခေါက် အိမ်အပြန်မှာတော့ လမ်းမှာ သင့်လျော်တဲ့လူ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

အဘွားကြီးမှာ ကျီယုန် ပြောသည့်စကားကို အဟုတ်ထင်မှတ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဘယ်ဆွေမျိုးထဲက များလဲကွယ့်”

ဤတွင် အဒေါ်နှစ်ယောက်က အပ်ချုပ်နေရာမှ ချုပ်ထည်များကို ချပြီး ကျီယုန်ကို လိုက်၍ထုလေ၏။

“အမေကလဲ၊ ဒီကောင်လေး ပြောတာကို အဟုတ် မှတ်မနေနဲ့။ အလကား နောက်နေတာ”

“သခင်လေးနော်၊ အရမ်းတွေပြောမနေနဲ့။ တော်တော်ကြာ မိုးကြိုးပစ်နေလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင်

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပါပြီ။ သခင်လေးကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ပြီး သခင်ကျီချန်ကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပါဦး”

ကျီယုန်သည် တခစ်ခစ် ရယ်မောရင်း အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက် တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

အခန်းအောင်းနေသည့် အပျိုစင်သည် အလှမယ် ငါးဦးအကြောင်းကို ကဗျာစပ်ခြင်း။

လူရမ်းကား တဏှာရှူးသည် နဂါးကိုးကောင် ပန်းပွားကို ချပစ်ခဲ့ခြင်း။

အိမ်တွင် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးကြောင်းကို ပြောရန်အတွက် ကျီယုန်သည် သူ့ဖခင် ကျီချန်ရှိရာ သံသေကျောင်းတိုက်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့ည၌ သူတို့သည် လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကို တာဝန်ခွဲဝေပြီးလျှင် တံခွန်များ၊ အသုဘ အတွက် အခြားလိုအပ်သည့် အဆောင်အယောင် ပစ္စည်းများကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးလေပြီ။ လဆန်းလေးရက်နေ့ မနက်ငါးချက် တီးတွင် အလောင်းကို မြို့တွင်းသို့သယ်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည့်အလျောက် ဆွေမျိုးသားချင်းများ နှင့် မိတ်ဆွေများ အားလုံး ကိုလည်း ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားလေ၏။

အချိန်စေ့သည့်အခါတွင် အသုဘ ထုံးတမ်းစဉ်လာများနှင့် အညီ ဧည့်သည်များသည် စုရုံးရောက်ရှိလာကြလေရာ သံသေကျောင်းတိုက် မှသည် နိန်စံအိမ်ကြီးရှိ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အသုဘကို လာကြည့် ကြသည့် ပရိသတ်မှာ ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိလေ၏။ ပရိသတ်များအနက် အချို့မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသဖြင့် သက်ပြင်းချလျက်၊ အချို့ကလည်း အားကျလျက်၊ အချို့ကလည်း မသာကို သည်လောက် ပုံကြီးချဲ့ရကောင်းလော၊ တန်ရုံသင့်ရုံမျှဖြင့် ကိစ္စမပြီးသင့်ပါသလော စသည်ဖြင့် ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ဖြင့် အသုဘ စီတန်းလှည့်လာသည့် အခါတွင် လမ်းဘေးတွင် ရပ်လျက် ကြည့်နေသည့် ပရိသတ်သည် အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ အသုဘသည် မနက် ငါးနာရီကတည်းက သံသေကျောင်းတိုက်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ အလောင်းထားမည့် နိန်စံအိမ်သို့ ညနေ သုံးချက်တီးမှပင် ရောက်လေ တော့သည်။ အလောင်းကို အလယ်ခန်းမကြီးထဲတွင် ပြင်ပြီးသည့်အချိန်၌ ညနေ သုံးချက်တီးနေလေပြီ။ ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ငိုချင်းသည်တို့က ငိုယိုခြင်းစသည်တို့ ပြုလုပ်ပြီးသည့်အခါ၌ မိတ်ဆွေများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် တဖြည်းဖြည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားကြလေရာ အသုဘအိမ်တွင် ကျိမိသားစု ဆွေမျိုးများသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျီချန်နှင့် ကျီယုန်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်မှာ ထုံးစံ အရ အလောင်းအနီးတွင် တစ်လှည့်စီစောင့်ကြရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဧည့်သည်နှင့် ဆွေမျိုးများလစ်သည်နှင့် သားအဖနှစ်ယောက်သည် မမယု၏

မိထွေးဘက်မှပါသော သမီး နှစ်ယောက်ထံ သွားရောက်လျက်ရှိလေ၏။
ပေါက်ယုမှာ အဝတ်နက်ကို ဝတ်ဆင်ကာ နိန့်စံအိမ်ကြီးသို့ နေ့တိုင်း
သွားရောက်ကာ ဧည့်သည်တွေပြန်သွားပြီး မှောင်စပျိုးသည့် အချိန်ကျမှပင်
ဥယျာဉ်ထဲက အဆောင်သို့ ပြန်လာလေ့ ရှိပေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း
အသုဘတွင် ဧည့်ခံရန် ကောင်းစွာ ကျန်းမာခြင်း မရှိသေးသည့်တိုင် တစ်ချိန်လုံး
အသုဘ မှာပင် ရှိနေလေ၏။ သို့ရာတွင် သရဏဂုံတင်ပြီး၍ တရားစာများ ကို
ရွတ်ဖတ်သည့်အခါတွင်၊ သို့မဟုတ် ဧည့်သည်များက လှူဖွယ်ပစ္စည်းများဖြင့်
လာရောက်လှူဒါန်းသည့် အခါများတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် မမယုကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီခြင်း ပြုလေ၏။

ယနေ့မနက်ပိုင်း ပူဇော်လှူဒါန်းပွဲအပြီးတွင် ကျီချန်သည်
ပင်ပန်းလှသဖြင့် အလောင်းစောင့်ရင်း အလောင်းအနီးတွင် ငိုက်မျဉ်းလျက်
ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဧည့်သည်များ ရောက်မလာသေးသည်ကို
မြင်သည့်အတွက် စောနေသေး သဖြင့် ထိုက်ယုကို ခေါ်ရန် ဥယျာဉ်ထဲသို့
ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုသည် နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။
ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည့်အခါတွင် ဝင်းတစ်ခုလုံး မှာ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ လူသူကင်းရှင်းလျက်ရှိပြီး ဝရန်တာအနီးတွင် ခြေဆင်း
လဲလှူထိုင်နေကြသည့် အခိုင်းမိန်းမကြီးအချို့နှင့် အစေတော် သူငယ်မ
ကလေးအချို့သာတွေ့ရလေ၏။ အချို့မှာ သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ရင်း
အိပ်ငိုက်လျက်ရှိကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူတို့ကို နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုဘဲ
အဆောင်ဘက် တန်းလာခဲ့လေရာ အစေတော် စုအဲက မြင်လိုက်သဖြင့်
ခန်းဆီးကို မ၊၍ပေးလေ၏။ ဖန်ကွမ်းသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြေးလာရာ
အပေါက် ဝတွင် ပေါက်ယုနှင့် ဝင်တိုက်မိကာ လဲတော့မည်ကဲ့သို့
ဖြစ်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်လျှင် ဖန်ကွမ်းသည် ရပ်လိုက်လေ၏။

“သခင်လေး ကယ်ပါဦး။ အစ်မချင်ဝမ်းရယ်၊ ကျွန်မကို
လိုက်ရိုက်နေတယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် မြေကြီးပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု လဲကျသွားသကဲ့သို့
တဒုန်းဒုန်းမြည်သော အသံကို ကြားရ ပြီးလျှင် ချင်ဝမ်း ပေါက်လာလေ၏။

“သောက်ကောင်မ ဘယ်ထွက်ပြေးမလို့လဲ၊ လာခဲ့။ နိုင်အောင်တော့
ကစားတာမဟုတ်ဘူး။ အရိုက်ခံရမှာကျတော့ ကြောက်လိုက်တာ။ ခု
ညည်းသခင်လေး ပေါက်ယုလဲ မရှိတော့ ညည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ပေါက်ယုက ကြားဝင်လိုက်လျက်

“မလုပ်ပါနဲ့ ချင်ဝမ်းရယ်။ ဖန်ကွမ်းက ကလေးသာသားပဲ ရှိသေးတာ။ အမှားအယွင်းရှိယင် သည်းခံလိုက်ပါ”

ချင်ဝမ်းသည် ပေါက်ယု ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားခဲ့ချေ။ ယခု ပေါက်ယုကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည် အခါ၌ကား အံ့အားသင့်လျက်ရှိရင်း

“ဖန်ကွမ်းဟာ စုန်းမသမီးထင်တာပဲ။ ခု နတ်တို့ အထက်ဆရာတို့ ပင့်တဲ့ ဂါထာကိုရွတ်တာတောင် သူ့ကို တော်တော်နဲ့ ဖမ်းလို့ မရချင်ဘူး။ ခုတော့ ညည်းဘာသာညည်း နတ်မကလို့ ဘာတွေခေါ်ခေါ်”

ချင်ဝမ်းသည် ပေါက်ယုနောက်တွင် ပုန်းနေသည့် ဖန်ကွမ်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်မှဆွဲကာ အထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ခုတင်မီးဖိုကြီး အနီးသို့ ရောက်လျှင် ရှေ့ယွေ့၊ ချူဝမ်း၊ ပိဟင်းနှင့် ဇေရှောင်တို့သည် ကွာစေ့တမ်း စုံမဝှက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဖန်ကွမ်းမှာ ချင်ဝမ်း လက်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီး ချင်ဝမ်းက ရိုက်မည် ပြုသည်တွင် ထွက်ပြေးလေ၏။ ချင်ဝမ်းက သူ့ကို ပြေးလိုက်သည်တွင် သူ့ပေါင် ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ဆင်စွယ်ရိုး ဖဲချပ်ကလေးများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလေ၏။

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ခုတစ်လော နေ့တာတွေကလဲ သိပ်ရှည်တာပဲ။ ခု မနက်စာ စားပြီးလို့ ငါအိပ်နေတုန်းမှာ နင်တို့လဲ ပျင်းနေ ကြမှာပေါ့။ ဒီတော့ နင်တို့လဲ ကစားကြမှာပေါ့။ ဒါ့ထက် နေစမ်းပါဦး။ မာလာကော မြင်ပါလား။”

ချင်ဝမ်းက

“အံ့မယ်လေး၊ သခင်လေးရဲ့ မာလာကိုတော့ မေးမနေစမ်းပါနဲ့။ သူက သူ့ကိုယ်သူ သူတော်ကောင်းမကြီး အောက်မေ့နေတာ။ အတွင်းဆောင်ထဲမှာ တရားထိုင်သတဲ့ သခင်လေးရေ။ ကျွန်မတို့လဲ သူ့ကို မတွေ့တာ ကြာလို့ ခုလောက်ဆိုယင် ဘယ်အခြေအနေလောက်ထိများ တရားပေါက်နေပြီလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ အသံတောင်မကြားရဘူး။ သခင်လေးပဲ ဝင်ကြည့်ချည်ပေတော့။ ခုလောက်ဆို တရားပေါက်လို့ ဈာန်တွေ ဘာတွေများ ရနေပြီလား မသိဘူး။”

ပေါက်ယုကရယ်လျက် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ထိုင်ခုံကြီးတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်ရင်း လက်ထဲတွင် အပြာရောင် ချည်လုံးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည့် မာလာကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်လျှင် မာလာသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက်

“သခင်လေးကို ချင်ဝမ်းက မာလာအကြောင်း ဘာတွေ မဟုတ်တယုတ်

ပြောလိုက်သလဲ။ မာလာက ဒီပိုက် ကလေးကို အပြီးထိုးနေတာ သူတို့နဲ့ကို မကစားနိုင်ဘူး။ မာလာကို လာခေါ်တော့ ညည်းတို့ဘာသာ ညည်းတို့ ကစား ချည်ကြ။ ငါတော့ သခင်မလေး မရှိတုန်းမှာ ဒီပိုက်ကလေးကို အပြီးထိုးလိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတင် ချင်ဝမ်း ဆိုတဲ့ကောင်မက မာလာဟာ တရားထိုင်ပြီး သမာဓိပေါက်အောင် လုပ်နေသလေး ဘာလေးနဲ့ လျှောက်ပြောနေတော့တာပဲ။ ကောင်မတော့ နေနှင့်ဦး။ သူ နှုတ်ခမ်းကို အပ်နဲ့ သွားပေါက် ချည်ဦးမယ်”

ပေါက်ယုသည် အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ မာလာ ပိုက်ထိုးနေသည်ကို ကြည့်နေလေ၏။

“နေ့တာရှည်တော့ ပျင်းမှာပေါ့ မာလာရယ်။ သူတို့နဲ့ သွားပြီး ကစားချည်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ မလေး ထိုက်ယုဆီကို သွားချည်ပါလား။ ဒီလောက် နေပူရတဲ့အထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ထိုင်နေရတာလဲ။ ဒီပိုက်ကကော ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သခင်လေးမှာ ယပ်တောင်အိတ် မရှိဘူး မဟုတ်လား။ သခင်လေး သုံးနေတဲ့ ယပ်တောင်အိတ်က နိန်စံအိမ်က သခင်မကြီး ယွန် ဆုံးတဲ့နှစ်က ထိုးတဲ့ ယပ်တောင်အိတ်ရယ်။ ပြီးတော့ ယပ်တောင်အိတ်က အပြာရောင်ကြီး ဆိုတော့ စံအိမ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ကွယ်လွန်မှ၊ အပြင်လူက ဆိုယင်လဲ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတို့ဘာတို့ ကွယ်လွန် မှ သုံးစွဲလို့ ကောင်းတာ။ အလွန်ဆုံးသုံးရမှ တစ်နှစ်ကို တစ်ခါနှစ်ခါပေါ့။ ခုတော့ တစ်ဘက် စံအိမ်ကြီးမှာ အသုဘ ရှိနေတော့ သခင်လေး သွားတယ်ဆိုယင် နေ့တိုင်းသုံးဖို့ လိုနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ယပ်တောင်အိတ် အသစ်ကြီး ကိုင်ကိုင် သွားရတာ မကောင်းတာနဲ့ သခင်လေးအတွက် ယပ်တောင်အိတ် ကို အပြီးထိုးနေတာ။ သခင်လေးကတော့ ဒါတွေကို ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သခင်မကြီးတို့ ပြန်လာယင် မာလာတို့ကို ဒီလောက်ပဲ ပျင်းနေ ကြရသလား။ ယပ်တောင်အိတ် အသစ်ကလေး ဘာလေးမှ လဲမပေးကြဘူးလို့ ဆူမှာ”

“ဒီလို အလိုက်သိတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ် မာလာ။ ဒါပေမယ့် မာလာ သိပ်ပင်ပန်းနေပါမယ်။ တော်တော်ကြာ အပူမိ၊ အညောင်းမိပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေမှဖြင့်”

ဖန်ကွမ်းသည် ကျိုပြီးစ လက်ဖက်ရည်ပူပူ တစ်ခွက်ကို ရေထဲတွင် စိမ်၍ အအေးခံပြီး ယူလာခဲ့လေ၏။ နွေရာသီ ဖြစ်သည့်တိုင် ပေါက်ယု မှာ ချူချာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် ရေခဲကို မကျွေးရဲဘဲ ရှိလေ၏။ ရေခဲအစား ရေတွင်းထဲမှ လောလောလတ်လတ် ခပ်လာသည့်ရေကို ချိုင့်တစ်လုံးထဲတွင် ထည့်ကာ လက်ဖက်ရည်ကရားကို မကြာ မကြာ နှစ်ပေးပြီး ရေပူလာတိုင်း

ရေလဲပေးလေ၏။ သို့ဖြင့် လက်ဖက်ရည်လုံးဝ အေးသည့် အချိန်ကျမှ ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဖန်ကွမ်းက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ယူ၍ ပေါက်ယုကို တိုက်ရာ ပေါက်ယုသည် ခွက်တစ်ဝက် ကုန်အောင် သောက်ချလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် မာလာအား ပြောသည်မှာ

“မောင်ထွက်လာတုန်းက ပေမင်းကို မှာခဲ့တယ်။ ကျိချိန်ဆီကို အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တို့ ဘာတို့လာယင် မောင့်ကို တိုက်ရိုက် အကြောင်းကြားလှည့်လို့။ သိပ်အရေးကြီးတာ မရှိဘူး ဆိုယင်လဲ မလာသေးဘူးလို့”

ထိုနောက် ပီဟင်းဘက်သို့ လှည့်၍

“ငါ ခု မလေးထိုက်ယုရဲ့ အဆောင်ကိုသွားမယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိယင် အဲဒီကို လိုက်ခေါ်လှည့်”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုရှိရာ ဝေဠုဝန် ရိပ်သာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

တတိုင်းမွေး တံတားအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပဲမြစ်၊ ကြာမြစ်၊ ဖရဲသီးနှင့် အခြားသစ်သီး တို့ကို ယူလာသည့် အခိုင်း မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်နှင့်အတူ မိမိတို့ဆီသို့ လာနေသော စွေယင်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“ဟင်၊ နင်တို့မလေး ထိုက်ယုက ဒီအအေးစာတွေကို စားလို့မှ မရတာ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ။ တခြားဧည့်သည်တွေကို ဖိတ်ထားလို့လား။”

“မလေးကို ပြန်မပြောဘူးဆိုယင် ပြောပြမယ်လေ”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်လေ၏။ ဤတွင် စွေယင်က အခိုင်း မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍

“သွား၊ ဒီသစ်သီးတွေကို မလေးနုချွန်းဆီကို ယူသွား။ ကျွန်မကို မေးယင် ကိစ္စရှိလို့ နေရစ်ခဲ့တယ်လို့။ ခဏ ကြာယင် လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်”

မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကာ ထွက်သွားကြလေ၏။ သူတို့ ထွက်သွားသည့်အခါတွင် စွေယင်က

“ကျွန်မတို့ သခင်မလေးလဲ ခုတလောမှာ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းနေတယ်။ ဒီနွေ နွေလယ်စာ စားပြီးတော့ မလေးတန်ချွန်း ပေါက်လာပြီး မလေးငှက်မယ်ဆီကို သွားရအောင်ဆိုပြီး လာခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးက လိုက်မသွားဘူး။ ဒီတော့ သူဘာကြောင့် လိုက်မသွားတယ် ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ သူဘာတွေ တွေးနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူးပေါ့လေ။ ကြည့်ရတာကတော့ နည်းနည်း စိတ်ထွေနေပုံရတယ်။

စုတ်တံတောင်းတာနဲ့ ယူပေးတော့ ခဏကြာတော့ စုတ်တံတစ်ချောင်း
ကောက်ပြီး ရေးနေလေရဲ့။ ကဗျာရေးတာလား၊ ဘာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊
ကျွန်မကို ဒီသစ်သီးတွေ သွားအယူခိုင်းလို့ ထွက်လာတော့ ဇူချန်းကိုခေါ်ပြီး
စောင်းတင်တဲ့စားပွဲကလေးကို အပြင် ထုတ်ခိုင်းနေတယ်။ ပြီးတော့လဲ
ဖရဲသီးတို့ သစ်သီးတို့ တင်ဖို့ သုံးချောင်းထောက် ကြေးအစ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်ကို
အတင် ခိုင်းနေတယ်။ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံမယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ဘာဖြစ်လို့
အမွှေးတိုင်ထွန်းတဲ့ သုံးချောင်းထောက် ကြေးအစ် ကြီးကို အထုတ်ခိုင်းမလဲ
သခင်လေးရဲ့။ တစ်ခါ အမွှေးတိုင်ထွန်းဖို့လဲ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။
အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး ဝတ်ပြုမယ် ဆိုလို့ရှိယင် အဝတ်တွေ ဘာတွေမှာ ရေမွှေးတို့
ဘာတို့ ဆွတ်လေ့မရှိဘူး။ အခန်းထဲမှာလဲ ပန်းနဲ့ သစ်သီးအပြင် တခြား
ဘာပစ္စည်းမှ ထားလေ့မရှိဘူး။ ပူဇော်ဖို့မဟုတ်ဘဲ မွှေးရုံသက်သက်
ထွန်းတယ်ဆိုယင်လဲ သူ့ဧည့်ခန်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊
အမွှေးတိုင် ထွန်းလေ့ရှိတယ်။ အပြင်မှာထုတ်ပြီး ထွန်းလေ့မရှိဘူး။
အခိုင်းမိန်းမကြီးတွေက နံစော် လွန်းလို့ ဒီနေရာကို မွှေးသွားအောင်
အမွှေးတိုင်ထွန်းတာလား၊ ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့ မသိဘူး။ အပြင်မှာထုတ်ပြီး
အမွှေး တိုင် ထွန်းတာကတော့ တော်တော်ဆန်းတာပဲ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် စွေ့ယင်သည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုမှာ ခေါင်းကိုငဲ့ရင်း စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

“အင်း၊ စွေ့ယင် ပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုယင် ထူးတော့ ထူးတာပဲ။
အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်။ တကယ်လို့ မလေး ထိုက်ယုဟာ မလေးတွေထဲက
တစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်နေတာဆိုယင် ဒီလောက် ပြင်ဆင်မွမ်းမံစရာ
ဘာမှမရှိဘူး။ သူ့အဖေတို့ အမေတို့၊ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကွယ်လွန်တဲ့
နေ့များလား။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလဲ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဟိုနှစ် တွေတုန်းက
သူ့အဖေတို့ အမေတို့ ဆုံးတဲ့နေ့ဆိုယင် မယ်မယ်က သူတို့အတွက် ဆွမ်းကျွေးဖို့၊
ဘုရားတင်ဖို့၊ ဟင်းတွေ ဘာတွေ ချက်ပြုတ် ပေးနေကျပဲ။ ခု ဒီနှစ်မှာ
ရက်တွေလဲ လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ဪ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့။ ခု ဟာက သတ္တမလ ဆိုတော့
ဖရဲသီးတွေနဲ့ သစ်သီးတွေ လှိုင်လှိုင်ပေါတဲလဲ။ မိသားစုတိုင်းဟာ
ကိုယ့်ဘိုးဘွားမိဘတွေကို ဆောင်းဦးပူဇော်ပွဲ ကျင်းပ တဲလဲ။ ကျမ်းလေးကျမ်းမှာ
ဆိုထားတာကလဲ “ဆောင်းဦးနဲ့ နွေဦးမှာ ပေါ်ကာစ သီးနှံများနဲ့ မိမိတို့
ဘိုးဘွားများကို ရည်စူး လှူဒါန်းရာ၏” လို့ ဆိုထားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့များ
သူ့အဆောင်ထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ပူဇော်နေတာများလား မသိဘူး။
ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။

“ခုနေ ငါရောက်သွားလို့ သူ့မှာ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတာ တွေ့ယင် လူကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ချောမော့နှစ်သိမ့် ရပေ မှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ သူကလဲ သူ

ဝမ်းနည်းကြေကွဲ တာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ။ ဒီလိုဆိုယင် သူပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်တော့မယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လို့ ငါမသွားဘဲ နေပြန်ယင်လဲ သူ့သောကတွေကို ကူညီဖြေဖျောက်ပေးမယ့်သူ ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သွားသည်ဖြစ်စေ၊ မသွားသည် ဖြစ်စေ၊ မလေးထိုက်ယူတော့ နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက မလေးငှက်မယ်ဆီကို ပထမသွားမယ်၊ ခဏနေပြီး ပြန်လာမယ်။ ပြီးတော့မှ မလေးထိုက်ယူ ဆီကို သွားမယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ သူ စိတ်ထိခိုက်နေသေးတယ် ဆိုယင် သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့်မှု ပေးမယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် သူ့သောကကို တိုအောင်လုပ်မယ်။ ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံး ကတော့ ငိုချင်နေတယ် ဆိုယင် အားရပါးရ ငိုပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်။ မငိုဘဲ ကျိတ်ဆွေးနေယင် သူ့ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်လိမ့်မယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုသို့တွေးပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲမှထွက်ကာ နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ အခိုင်းမိန်းမကြီး အချို့တို့သည် မိမိတို့အား ခိုင်းလိုက်သည့်ကိစ္စများကို နတ်ငှက်မယ်အား ပြန်၍ပြောဆိုပြီးနောက် ခန်းဆောင်ထဲမှ ပြန်ထွက် လာကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ တံခါးကိုမှီကာ ပင်အဲနှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်သည့် အခါတွင် ပြုံးလျက်

“ဘယ့်နယ်လဲ မောင်၊ ပြန်လာပြီလား။ ခုလေးတင် လင်ချီရှောက်ရဲ့ မိန်းမကိုတောင် မှာလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီမှာ မောင့်အနေနဲ့ ဘာမှ လုပ်စရာ ကိုင်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုယင် စံအိမ်ကိုပြန်လာဖို့ ကောင်းပြီ မောင့်သူငယ်တော်ကလေး တွေကို ပြောလိုက်လို့ မှာလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီမှာ လူကသိပ်များတော့ မောင့်ကျန်းမာရေးနဲ့ မတော်ဘူး မဟုတ်လား။ အသက်ရှူကျပ်နေမှာပေါ့။ ခု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်လာတယ်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့”

“မောင့်အတွက်ပူလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မလေးငှက်မယ်။ အဲဒီမှာ အလုပ်လဲမရှိဘူး။ ပြီးတော့ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကိုလဲ သိချင်နေတယ်။ မလေးငှက်မယ် နေထိုင်မကောင်းတာ တော်တော်လေး ကြာသွားပြီ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုများ နေသေးသလဲ ဆိုတာ လာကြည့်တာ”

“ဒီလိုပေါ့ မောင်လေးရယ်။ မလေးငှက်မယ်ကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မလေးငှက်မယ်အဖို့တော့ ရွှေတစ်နေ့ ငွေတစ်နေ့ပါ။ ခုမယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကလဲ စံအိမ်မှာ မရှိကြတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ အစေတော်တွေ အခိုင်းမိန်းမတွေက တယ်ပြီး မလေးစားချင်ကြဘူး။ ထင်တိုင်းကြ နေကြတာပဲ။ နေ့တိုင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်၊ ဖဲရိုက်၊ သူများ ပစ္စည်းခိုးနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြတာ။ တန်ချွန်းကတော့ မလေးငှက်မယ်ကို

ကူညီလုပ်ပေးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တန်ချွန်းက အပျိုကလေးဆိုတော့ အိမ်ထောင်ထိန်းတဲ့ ကိစ္စတွေကို ဘယ်မှာကောင်းကောင်း နားလည်မလဲကွယ်။ တချို့ကိစ္စတွေ ကတော့ သူ့ကိုပြောလို့လဲရတယ်။ ခိုင်းလို့လဲ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့ကိစ္စကျတော့ သူ့ကို ဘယ်ပြောလို့ ကောင်းပါ့ မလဲ။ ဒီတော့ မလေးငှက်မယ်မှာ တချို့ကိစ္စတွေကို ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေလိုက်ရတယ်။ စိတ်ထဲကတော့ မချမ်းသာဘူးပေါ့။ ဒီတော့ မလေးငှက်မယ်ကို နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းပြီလားလို့ မမေးနဲ့။ ဒီထက်မဆိုးယင် တော်လှပြီလို့ အောက်မေ့ရ တော့မှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဦးပေါ့ မလေး ငှက်မယ်။ စိတ်ညစ်စရာတွေလဲ သိပ်တွေးမနေ နဲ့ပေါ့”

အတန်ကြာမျှ စကားပြောဆိုပြီးလျှင် ပေါက်ယုသည် နတ်ငှက်မယ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ လေ၏။

ဝေဠုဝန် ရိပ်သာဝန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ အမွှေးတိုင်အိုး ထဲတွင် ထွန်းထားသည့် အမွှေးတိုင်များမှာ ကုန်လုနီးပါးဖြစ်လျက် ရှိပြီး အိုးတွင် ကပ်ထားသည့် ရေချမ်းမှာလည်း သွန်ပြီးသား ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တန်ချွန်း သည် အစေတော်များကို ကြီးကြပ်ကာ စားပွဲကို အဆောင်အတွင်းသို့ ပြန်သယ်စေပြီး ပစ္စည်းများကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန် အတင်ခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ ပူဇော်ပွဲ ပြီးသွားပြီဟု သိလိုက်သည့် အတွက် ပေါက်ယုသည် အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရာ နံရံကို မျက်နှာမူလျက် ထိုင်ဖုံကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ထိုက်ယုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုကို ကြည့်ရသည်မှာ မောပန်းနွမ်းနယ်ကာ နေထိုင်မကောင်းသည့် အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိလေ၏။

“သခင်လေး ပေါက်ယု လာနေပါတယ်” ဟု ဇူချွန်းက အကြောင်းကြားလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ဖြည်းညင်းစွာထကာ ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း သူ့ကို ထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ပြုလေ၏။

“ခုတလော မလေးထိုက်ယုကို ကြည့်ရတာ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်နော်။ အလျင်တုန်းက လိုလဲ မျက်နှာတွေ နီမနေတော့ဘူး။ ခုကော ဘာများ စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေ့နေလို့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ထိုက်ယုမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာ ရှိတာမှတ်လို့”

“မညာပါနဲ့ မလေးထိုက်ယုရယ်။ မလေးမျက်နှာမှာ မျက်ရည်စ တွေနဲ့။ မလေးက သိပ်နုနယ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တော်တော်တန်တန်တွေ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘာတွေကို မတွေးပါနဲ့။ ကိုယ့်စိတ်ကို မညှဉ်းဆဲပါနဲ့။

မလေးက ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ္စလက္ခတ် နေတယ်ဆိုယင် မောင်လဲ...”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့ ဆက်ပြောရမည် မသိတော့ဘဲ စကားကို ရပ်ထားလိုက်လေ၏။

မိမိနှင့် ပေါက်ယုတို့သည် အတူတကွ ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့ကြပြီး သေအတူ ရှင်မကွာ ရှိကြမည်ဟု စိတ်ဝမ်းညီ ကြသည့်တိုင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထိုစကား၊ ထိုသဘောကို နှုတ်မှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ကြဘဲ ကိုယ့်ရင်ထဲတွင်ကိုယ် သိမ်းဆည်းထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထို့အပြင် ထိုက်ယုမှာ ဝမ်းနည်းတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ မိမိ၏ စကားများကြောင့် တစ်ခါတရံတွင် ထိုက်ယုမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျရသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့၏။ ယနေ့လည်း ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို နှစ်သိမ်အားပေးရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယု စိတ်ဆိုးမည် စိုးသည့် အတွက် ရှေ့ဆက်မပြောရဲတော့ဘဲ စကားကို ရပ်ထားလိုက်လေ၏။ မိမိက စေတနာဖြင့် ပြောပါလျက် ယခုကဲ့သို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် ပေါက်ယု ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယု၏ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် စိတ်ခု သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု ပေါက်ယု မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် သူ ကိုယ်တိုင် စိတ်ထိခိုက် သွားကာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာပြန်လေ၏။

လက်ဖက်ရည်လာပို့သည့် ဇူချန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သည့် အခါတွင် တစ်ခုခုကြောင့် ရန်ဖြစ်နေကြ သည်ဟု ထင်သဖြင့်

“သခင်မလေးကလဲ မလေးထိုက်ယုက ခုမှနေထိုင်လို့ ကောင်းကာစပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘာတွေလာပြီး ပြောနေ ပြန်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မလေးကို ရန်စနေရပြန်တာလဲ”

ပေါက်ယုက မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်လျက်

“မလေးထိုက်ယုကို မစပါဘူးကွယ်” ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ လမ်းလျှောက်လျက် ရှိလေ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် မင်သွေးခုံအောက်၌ စာရွက်တစ်ရွက်ကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် ထိုစာရွက်ကို ယူကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုက်ယုက မယူအောင် စာရွက်ကို ထယူသိမ်းလိုက်စဉ် စာရွက်ခေါက် ကလေးမှာ ပေါက်ယုအိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

“ဘာစာရွက်မို့လဲ မလေးရယ်။ မောင်ကြည့်ပါရစေ”

“မောင်ဟာ မလေးရဲ့ အဆောင်ကို ရောက်ယင် အကုန်လျှောက် မွေတော့တာပဲ။ အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲ”

ထိုက်ယုက ထိုသို့ပြောနေစဉ် အဆောင်ထဲသို့ ပေါက်ကြည် ရောက်လာလေ၏။

“မောင်ဖတ်မယ့်စာက ဘာစာလဲ”

ပေါက်ယုမှာ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း စာကိုမဖတ်ရသေး။ ထိုက်ယု ကြိုက်မှန်း မကြိုက်မှန်း ကိုလည်း မသိသေး သည့်အတွက် မည်သို့မျှ မပြောသေးဘဲ ထိုက်ယုကို ပြုံး၍ ကြည့်နေလေ၏။

ထိုက်ယုက ပေါက်ကြည်ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

“ရာဇဝင်သမိုင်း တစ်လျှောက်မှာ ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းမချော မိန်းမလှတွေရဲ့ အကြောင်းကို ပေါက်ကြည် ဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့ ဘဝကို ဖတ်ကြည့်ရတော့ တချို့မိန်းမချော မိန်းမလှတွေ ကျတော့လဲ အားကျစရာ။ တချို့ ကျတော့လဲ သနားစရာ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့တော့ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ရှေးတုန်းက အလှမယ်တွေကို ရွေးပြီး သူတို့အကြောင်းကို စာဖွဲ့ကြည့်တယ်။ ဒီတုန်းမှာ မလေးတန်ချွန်း ရောက်လာပြီး သူနဲ့အတူ မလေးငှက်မယ် ဆီကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်ပေမယ့် ပျင်းတာနဲ့ မလိုက်ဖြစ်ဘူး။ ကဗျာခြောက်ပုဒ် လောက်လဲ စပ်ပြီးရော အိပ်ငိုက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကဗျာတွေကို စပ်လက်စတွေ ပစ်ချထားတုန်းမှာ မောင်လေးပေါက်ယု ပေါက်လာပြီး ထိုက်ယု ကဗျာတွေကို ယူကြည့်တာပဲ။ သူဖတ်တာက ဒီလောက် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီကဗျာတွေကို ကူးပြီး ဟိုလူဒီလူ လျှောက်ပြမှာကို စိုးရိမ်တာပါ”

ပေါက်ယုက

“မောင်ဘယ်တုန်းက ဒီလိုလုပ်ဖူးလို့လဲ မလေး ထိုက်ယုရယ်။ ယပ်တောင်ပေါ်မှာ ရေးမိတာကတော့ ဒီလိုပါ။ ခွာညိုပန်း ဖြူဖြူတွေ အကြောင်းကို စပ်ထားတဲ့ကဗျာကို မောင်သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ မောင် ဘာသာမောင် ဖတ်ချင်ယင် အလွယ်တကူ ဖတ်နိုင်အောင်ဆိုပြီး ယပ်တောင်ပေါ်မှာ ကူးရေးထားလိုက် မိတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်တို့ အဆောင် ထဲမှာ ရေးတဲ့ကဗျာတွေ၊ လက်ရေးပန်းချီတွေဟာ အပြင်ကို မရောက်သင့်ဘူးဆိုတာ မောင်နားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မောင်ဟာ မလေး ထိုက်ယုရဲ့ ကဗျာကူးရေးထားတဲ့ ယပ်တောင်ကလေးကို ဘယ်တော့မှ အပြင်မှာ မကိုင်ဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲ မှာသာ ကိုင်တာပါ”

ပေါက်ကြည်က

“မလေးထိုက်ယုက သူ့ကဗျာကလေးတွေကို အပြင်ကို

မရောက်စေချင်တာကိုလဲ အပြစ်မဆိုနဲ့လေ။ မောင်က မလေးတို့ စပ်တဲ့ကဗျာတွေကို ယပ်တောင်တွေပေါ်မှာ ကူးရေးသွားရော၊ အဆောင်ရောက်တော့ မောင်က မေ့ပြီး ယပ်တောင်ကို စားပွဲပေါ်တို့ ဘယ်တို့မှာ ပစ်ထားရော။ အဲဒီအခါကျတော့ စာရေးတွေ ဘာတွေမြင်ပြီး ဘယ်သူရေးတာလဲ နဲ့ လျှောက်မေးကြမှာ မဟုတ်လား။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ရေးတာပါလို့ စကား သတင်းပြန့်သွားယင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ရှေးစကားပုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား မောင်ရဲ့။ “မိန်းမတို့တွင် စာဆိုဉာဏ်ကင်းခြင်းသည် ဣန္ဒြေမည်၏” တဲ့။ ခုတော့ မလေး တို့က စာတွေ ကဗျာတွေ စပ်နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးဆိုတာ လှဖို့ ချောဖို့ ဆိုတာ ဒုတိယပါ။ အဆင်းရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာက ဒီလောက် အရေးမကြီးလှပါဘူး။ အချင်းရှိဖို့၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ရှိဖို့၊ ပိပြားဖို့၊ ဣန္ဒြေရှိဖို့၊ သန့်စင်ဖို့က အဓိကပါ။ စာတွေ ကဗျာတွေ စပ်တာက အတွင်းဆောင်မှာ ကိုယ့်အချင်းချင်း ရှေ့မှာမို့ အပျင်းပြေ စပ်ကြတာပါ။ စာကောင်း ကဗျာကောင်း ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးလှပါဘူး။ ပေါက်ကြည်တို့လို ဆွေမျိုးစု က မိန်းကလေးတွေဟာ စာတတ်တယ်၊ ပညာတတ်တယ်လို့ နာမည်ကြီးစရာ မလိုပါဘူး” ဟုဆိုကာ ထိုက်ယုကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကဲ၊ ဒီတော့ မောင်လေးပေါက်ယုက အပြင်ယူမသွားဘူး ဆိုယင် ပေါက်ကြည်တစ်ယောက် ကိုတော့ ကြည့်ခွင့် ပေးမယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မလေးပေါက်ကြည်လဲ ကြည့်လို့ မရတော့ဘူး။ ကဗျာတွေက မောင့်အိတ်ထဲ ရောက်သွားပြီ”

ဤတွင် ပေါက်ယုသည် အိတ်ထဲမှ ကဗျာစာရွက်များကို ထုတ်ကာ ပေါက်ကြည်နှင့်အတူ ဖတ်ရန် အနားသို့ တိုးလာလေ၏။ ကဗျာများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

အလှမယ် ဆီရှိ

တိုင်းပြည်ထွေထွေ၊ ပျက်စီးစေသည့်
ဆီရှိမည်ရ၊ မိန်းမလှသည်
ခဏတက်လာ၊ ရေပွက်ပမာသို့
ဂူမင်းမြို့ကို၊ လျှို၍ဖျက်ဆီး
ရန်မီးရန်စ၊ ရှို့ခဲ့ရဟု
လူထုအများ၊ သူ့အားရေချ

သတ်ပစ်ကြသည်၊ ဘဝအဆုံး သာတကား။

[၇၇၀-၇၄၆ ဘီစီ၊ နွေဦးနှင့် ဆောင်းဦးခေတ်က ယွေ့ဘုရင်
ကောက်ကျန်းက ဂူဘုရင် ဖူကျွယ် အလှမယ်ဆီရှိကို ဆက်သပြီး
ဖြားယောင်းခိုင်းသည်။ ဂူဘုရင် စစ်ရှုံးသည်တွင် ဂူနယ် လူထုများက
အလှမယ်ဆီရှိကို ရေတွင်ချ၍ စီရင်ခဲ့ ကြသည်။]

အလှမယ် သခင်မ ယု

လေပြင်းတိုက်လှ၊ မှောင်မိုက်ညဉ့်
ပြင်းစွာဟီလှ၊ စစ်မြင်းမသို့
အလှမယ်လည်း၊ သခင်အနီးတွင်
ကြီးစွာပူဆွေးနေရှာ၏။
သခင်မလက်ချက်၊ ဓားလက်နက်ဖြင့်
အသက်မသေရ၊ တော်သေးလှဟု
ယင်ပုဟန်ယွေ့၊ ရန်သူရှေ့တွင်
ခိုလှုံဝင်၏။

[ချူဘုရင် ဆိုင်ယု၏ မိဖုရား တစ်ပါး ဖြစ်ပြီး ရန်သူဘုရင် လျူပန်းက
တပ်စခန်းကို လာဝိုင်းသည့် အခါတွင်၊ ချူဘုရင် ထွက်ပြေးနိုင်ရန်
အလှမယ် ယုသည် သူ့လည်ပင်းကို ဓားတင်၍ အဆုံးစီရင်ခဲ့သည်။
ချူဘုရင်၏ စစ်သူကြီးများ ဖြစ်သည့် ယင်ပုနှင့် ဟန်ယွေ့ တို့သည်
ရန်သူထံ လက်နက်ချကြသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အသတ်ခံခဲ့
ကြရသည်။]

အလှမယ် ဝမ်ချောချွန်

ဟန်ဘုရင်၏၊ နန်းရင်ပြင်မှ
နှင်ထုတ်ခံရ၊ ထိုအလှသည်
ဘဇာကြောင့်လျင်၊ စံတော်ဝင်သည့်

ပန်းချီကျော်ကို၊ လာဘ်တော် ဆုတော်
မပေးလျော်ဘဲ၊ ရှောင်လွှဲနေခဲ့ပါသနည်း။

[၄၈-၃၃ ဘီစီ၊ ဟန်ဘုရင် ယွန်ဘီ လက်ထက်တွင်
နန်းတွင်းအပျိုတော်ဖြစ်သည်။ နန်းတွင်းပန်းချီကျော် မော်ယန်ရှုကို
လာဘ်ထိုးခြင်း မပြုသဖြင့် ပန်းချီကျော်က သူ့ပုံတူကို အကျည်းတန်စွာ
ရေးလိုက်သည်။ ဤတွင် ဘုရင်က မကောက်တော့ဘဲ လက်အောက်ခံ
ဟန်အကြီးအကဲ တစ်ယောက်နှင့် ပေးစားလိုက်သည်။ မင်္ဂလာပွဲတွင်
အလှမယ်ကို လူကိုယ်တိုင် မြင်ရသည့် အခါ၌ ဘုရင်သည်
အမှားကိုသိကာ ပန်းချီကျော် မော်ယန်ရှုကို ကွပ်မျက်ခဲ့သည်။]

အလှမယ် ပုလဲစိမ်း

ဖိုးတန် မြရွဲ၊ ရွှေပုလဲလည်း
ခဲ၊သလဲသို့၊ စွန့်ကြဲခံရ။
အဖိုးတန်ပုံ၊ ရှိကျုံ့ဘုရင်
မသိမြင်လည်း၊ သခင့်အပါးဝယ်
အလှမယ်သည်၊ အားငယ်ခြင်းကင်း
အလျှင်းမကြောက်၊ နှစ်ယောက်အတူပင်
သေပွဲဝင်သော်၊ သေစဉ်၌လည်း
တစ်ယောက်တည်းသာ သေရပါ၏။

[သက္ကရာဇ် ၂၄၉-၃၀၀ တွင် ရှိကျုံ့ အမတ်သည် ပုလဲသွယ်သုံးကုံး
နှင့်တကွ အလှမယ် မောင်းမတစ်ယောက်ကို ဝယ်ခဲ့သည်။ ရှိကျုံ့
အရာကျ၍ ဆွန်ဆု တက်လာသည့် အခါ၌ အလှမယ် ပုလဲစိမ်းကို
သိမ်းပိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အလှမယ် ပုလဲစိမ်းသည် မျှော်စင်ပေါ်မှ
ခုန်ချ၍ အဆုံးစီရင်သွားသည်။]

အလှမယ် ယပ်တောင်နီ

ဦးခေါင်းညွတ်လျက်၊ နှုတ်ဆက်စကား

သူပြောကြားလည်း၊ ထူးခြားဟန်ပန်

ကြံရည်ဖန်ရည်၊ ပြည့်စုံသည့်ဖြစ်

ယောက်ျားစစ်ဟု၊ လှစ်ခနဲပင်

အသိဝင်၍၊ သူလင်သူဆွေ

လူသေမခြား၊ သက်ကြားအိုထက်

ထက်မြက်သသူ၊ ဇဗ္ဗူတလွှား

ယောက်ျားကောင်း၏၊ အပေါင်းလက္ခဏာ

မြင်ရပါ၏။

[တန်မင်းခေတ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးအမည် မထင်ရှားသော လီကျင်းသည် ယွေ့အမတ် ကြီးထံ ဝင်၍ ခစားသည်တွင် ယပ်တောင်နီကို ကိုင်ထားသည့် အခြွေအရံတော်တစ်ဦး ကိုမြင်သည်။ အခြွေအရံ လည်း လီကျင်းကို ချစ်သွားကာ သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြသည်။ နောင်တွင် လီကျင်းသည် အမတ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။]

ပေါက်ယုမှာ ထိုကဗျာများကို ဖတ်ပြီးနောက် ထိုက်ယုအား ချီးမွမ်း၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“မလေးက ခု ကဗျာငါးပုဒ် ရေးပြီးပြီ။ ဒီကဗျာငါးပုဒ်ကို “အလှမယ် ငါးဦးသို့ တမ်းချင်း” လို့ အမည်ပေးပါ လားဟင်”

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုအဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ စုတ်တံကို ကောက်ယူလိုက်ကာ ခေါင်းစဉ်ကို ရေးချလိုက် လေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“ကဗျာရေးရာမှာ အဓိက အရေးအကြီးဆုံးက ဘာလဲ သိရဲ့လား။ ဘယ်အကြောင်းအရာကိုပဲ ရေးရေး အရေး အကြီးဆုံးကတော့ သူများ မတွေးဖူးသေးတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ကို ဖော်ပြဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ တခြားလူတွေ နောက်ကို လိုက်နေယင် စာလုံးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ လှလှ၊ ဒုတိယတန်းပဲ ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဘယ်တော့မှ ကဗျာကောင်း မဖြစ် နိုင်ဘူး။

“ဥပမာ၊ အလှမယ် ဝမ်ကျောက်ချွန် အကြောင်းကို စပ်ထားတဲ့

ကဗျာတွေကိုပဲ ကြည့်လေ။ အမျိုးမျိုးရေးခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ တချို့က ဝမ်ကျောက်ချွန်ရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကြေကွဲစရာ ဖြစ်အောင် ဖွဲ့ခဲ့ကြတယ်။ တချို့က ပန်းချီဆရာ မော်ယန်ရှုကို အပြစ်တင်ခဲ့ ကြတယ်။ တချို့က ဟန်ဘုရင်ဟာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ ဝန်ကြီးတွေရဲ့ ပုံကို အဆွဲမခိုင်းဘဲ အလှမယ်တွေရဲ့ ပုံတွေကို အဆွဲခိုင်းရမလား ဆိုပြီး ဘုရင်ကို အပြစ်တင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကဗျာ စာဆိုကြီး ဝမ်အန်ရှိက ဘယ်လိုရေးခဲ့သလဲ။ “ပန်းချီကားသည် စံထားရမလောက် လက်ရာမြောက်လည်း၊ ထို့နောက် ကွယ်မှ၊ အဇ္ဈတ္တ ကို မြင်ရပိုင်ပိုင် မရေးနိုင်ကြ၊ နန်းမပန်းပု မော်ယန်ရှုကို ယခုသတ်စေ၊ မိန့်တော်ခြေထား တရားပျက်ယွင်း ဘုရင်မင်းလျှင်” လို့ ဘုရင်ကို အပြစ်ဆိုထားတယ်။ ပြီးတော့ စာဆိုကြီး အိုယန်ရှု ကကော ဘယ်လိုရေးခဲ့သလဲ။ “နီးတွင် ခစား၊ မူးမတ်များကို တရားပျက်ယွင်း ဆိုသည့်မင်းလျှင် ဝေးတွင်ခစား ပြည်သူများကို တရားမည်သို့ စောင့်မည်နည်း” လို့ ရေးခဲ့တယ်။ ကြည့်စမ်း။ ဒီကဗျာ နှစ်ပိုဒ်စလုံးဟာ သူများဆီက ကူးချတဲ့ အတွေးအခေါ် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးတွေ။ ဒီတော့ ဒီနေ့ မလေးထိုက်ယု စပ်လိုက်တဲ့ ကဗျာငါးပုဒ်ဟာလဲ ပေါက်ကြည် အထင်မှာတော့ တကယ့် ဆန်းသစ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးနဲ့ စပ်ထားတဲ့ ကဗျာတွေ၊ အမြင်သစ်နဲ့ ရေးတဲ့ ကဗျာတွေလို့ပဲ ယူဆတယ်”

ပေါက်ကြည်က ရှေ့ဆက်ပြောမည်အပြုတွင် အစေတော် တစ်ယောက် ဝင်လာကာ သခင်လေးကျိလျှံ ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် လာရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ကျိလျှံမှာ အရှေ့ဘက် စံအိမ်ကြီးသို့ သွားရောက်နေရာ အချိန် အတော်ကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပြန်ရောက်လောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း အပြင်ဘက်မှ ပြောဆိုနေသံများကို ကြားရလေ၏။ သူတို့ စကားပြောနေသည့် အသံကို ပေါက်ယုကြားလျှင် ပေါက်ယုသည် အပြင်သို့ထွက်လာကာ ဝင်းဝမှ နေ၍ သူ့နောင်တော်ဝမ်းကွဲ ကျိလျှံ ပြန်လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ကျိလျှံသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ဝင်းထဲ ဝင်လာလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲကို ဒူးထောက်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် မယ်မယ်နှင့်တကွ သူ့မေဖျား သခင်မဝမ်တို့၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းလေ၏။ ထို့နောက် သူ့အစ်ကို ကျိလျှံ၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲကာ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြရာ လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်၊ ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယု၊ ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ကျိချွန်းတို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ကျိလျှံက

“မယ်မယ်ကတော့ မနက်ဖြန် ပြန်လာတော့မှာ။ ခရီးတစ်လျှောက် လုံးလဲ နေထိုင်ကောင်းပါတယ်။ ဒီနေ့ ငါ့ကို အလျင်လွှတ်လိုက်လို့ ငါစောစောပြန်လာတာ။ မနက်ဖြန် မနက်လင်းအားကြီးမှာ သူ့ကို လာကြိုရမယ်တဲ့”

ထိုနောက်တွင် သူတို့တစ်သိုက်သည် ကျိလျှံအား လမ်းခရီးအကြောင်းကို မေးမြန်းပြီးနောက် ခရီးဝေးမှ လာရသည့် အတွက် အနားယူရန် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ နတ်ငှက်မယ် နေထိုင်ရာ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ လေ၏။ ထိုနေ့ည အကြောင်းကိုမူ အကျယ်ရေးဖို့ မလိုတော့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ချိန် လောက်၌ မယ်မယ်၊ သခင်မဝမ်နှင့် အခြားသူများသည် ကျိလျှံ ပြောသည့်အတိုင်း ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သားအားလုံးက သူတို့ကို ဂါရဝပြုနှုတ်ဆက်ပြီးသည့် အခါ၌ အားလုံး ဝိုင်းဖွဲ့၍ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးလျှင် သခင်မဝမ်နှင့် အခြားသူများအား နိန့်စံအိမ်ကြီးသို့ လိုက်ပို့ကြလေ၏။ အော်ဟစ်ငိုယိုနေသံများ ကို အဝေးကြီးမှ ကြားရလေ၏။ ကျိပြန့်နှင့် ကျိကွမ်းတို့သည် မယ်မယ်ကို အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျိရှဲ့နှင့် အခြားသူများ သည်လည်း မယ်မယ်ကို မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် လာနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ကျိပြန့်နှင့် ကျိကွမ်း တို့သည် မယ်မယ်ကို လက်မောင်း တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ တွဲကာ ရုပ်ပွားတော် ရှိရာသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြ၍ ကျိချန်နှင့် ကျိယုန်တို့ကမူ မယ်မယ်ရှေ့တွင် နူးထောက်ကာ အားရပါးရ ငိုကြွေးလျက် ရှိကြလေ၏။ ဤသည်ကို မယ်မယ် မြင်လျှင် မယ်မယ်သည် သူတို့ကို ပွေ့ဖက်ကာ ယုယနှစ်သိမ့်ခြင်း ပြု၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျိရှဲ့၊ ကျိလျှံ နှင့် အခြားသူများက ဝိုင်းဝန်းချော့မော့သည့် အခါကျမှပင် အငိုတိတ်သွားလေ၏။ ထိုနောက် မယ်မယ်သည် ရုပ်ပွားတော်၏ လက်ယာဘက်သို့ သွားကာ မမယုနှင့် မမယု၏ ချွေးမတို့ကို တွေ့ဆုံသည်တွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖက်၍ ငိုကြပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ငိုကြွေးပြီးသည့် နောက်မှပင် အခြားသူများမှာလည်း မယ်မယ်ကို ဂါရဝပြုချိန် ရတော့သည်။ မယ်မယ်သည် အိမ်သို့သာ ပြန်လာရ သော်လည်း နားချိန်ဟူ၍ မရသည့်အတွက် ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် မယ်မယ်မှာ ပို၍ ပူဆွေးသောက ရောက်တော့မည်ကို မြင်သဖြင့် ကျိချန်က မယ်မယ်အား၊ အိမ်သို့ပြန်ရန် တဖွဖွ ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ သခင်မဝမ်နှင့် အခြားသူများကလည်း ဝိုင်း၍ တိုက်တွန်း တောင်းပန်ကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မယ်မယ်မှာ လိုက်လျောလိုက်ရလေ၏။

မယ်မယ်မှာ အသက်ကလည်းကြီး၊ ခရီးကလည်းပန်း၊ သောကလည်း ဖိသည့်အတွက် ဒဏ်ကို လှလှကြီး ခံရ လေပြီ။ ထိုနေ့ည၌ မယ်မယ်မှာ ခေါင်းကလည်းကိုက်၊ ရင်ထဲကလည်းအောင့်၊ လည်ချောင်းကလည်း နာသဖြင့် အသက် ကိုပင် ကောင်းကောင်း မရှူနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့်

သွေးစမ်းရန် သမားတော် တစ်ယောက်ကို အမြန် ပင့်ရသည့် အတွက် တစ်ညလုံး အိမ်ရှိလူကုန် အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် အအေးမိခြင်း မရှိအောင် ကာကွယ် နိုင်လိုက်သည့်ပြင် သလိပ်တို့၊ ချွဲတို့မှာလည်း ခဲခြင်းမရှိဘဲ အကောင်းပကတိ ရှိလေ၏။ သန်းခေါင်ကို ရောက်သည့် အခါတွင် အဖျားမှာ အနည်းငယ်ကျသွားပြီး ချွေးလည်း အနည်းငယ် စို့လာလေ၏။ သွေးခုန်နှုန်းမှာလည်း ပုံမှန် ဖြစ်လာသည့်အတွက် အားလုံး စိတ်အေးသွားကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆေးကို ပို၍ သောက်ပြီး ကောင်းစွာ အနားယူလေ၏။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါတွင် ကျီချင်၏ အသုဘခေါင်းကို ကျောင်းသို့ သယ်ဆောင်ရမည့်ရက်သို့ ရောက်လာခဲ့ လေ၏။ မယ်မယ်မှာ လုံးဝ နေထိုင်မကောင်းသည့် အတွက် ပေါက်ယုကို လိုက်မသွားစေဘဲ မိမိအနီးတွင် ခေါ်ထားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း ကောင်းစွာကျန်းမာခြင်း မရှိသေးသည့် အတွက် အသုဘထားရာ ဝတ်ကျောင်းသို့ မလိုက်ရဘဲ အိမ်မှာပင် နေရစ်ခဲ့ရလေ၏။ ကျီရဲ့၊ ကျီလျှံ၊ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် အခြားသူများမှာ ပစ္စည်းထိန်းများ၊ အစေတော်များ ခြံရံလျက် အလောင်းကို သံသေကျောင်းသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ရာ ညနေ မိုးစုန်းစုန်းချုပ် မှပင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြလေ၏။ ကျီချန်၊ မမယုနှင့် ကျီယုန် တို့မှာကား ဝတ်ကျောင်းတွင် နေရစ်ခဲ့ကာ အလောင်းစောင့်ကြရ လေ၏။ အသုဘကို ရက်ပေါင်းတစ်ရာထားပြီး နောက်တွင် ဘိုးဘွားများသင်္ချိုင်းတွင် ပြောင်ရွှေမီးသဂြိုဟ်မည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌မူ နိနိစံအိမ်ကြီးကို မမယု၏ မိထွေး နှင့် သူ့သမီးငယ် နှစ်ယောက်တို့က စီမံအုပ်ချုပ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျီလျှံသည် မမယု၏ မိထွေးမှပါသော သမီးများ ချောကြောင်းကို အတန်ကြာကပင် ကြားခဲ့ဖူးသည့် အတွက် သူတို့ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်လျက် ရှိလေ၏။ မကြာသေးမီက ကျီချင်၏ အသုဘခေါင်းကို အိမ်တွင်ထားစဉ် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို နေ့တိုင်းတွေ့မြင်ခဲ့သဖြင့် အတော်အတန် ရင်းနှီးလာပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် ချက်ကောင်းကို စောင့်လျက် ရှိလေ၏။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်မှာ ကျီချန်၊ ကျီယုန် စသူတို့နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေသည်ကို မြင်သည့်အတွက် မိမိ ကလည်း သူတို့ကဲ့သို့ပင် ရင်းနှီးပွန်းတီးအောင် နေမည်၊ မိမိခံစားချက်များကို အရိပ်အမြွက်ပြမည်ဟု အောက်မေ့ကာ မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်၍ ကြည့်ခြင်း စသည့်နည်းများဖြင့် ပြသခြင်းပြုလေ၏။ အစ်မကြီးမှာ သူ့ကို ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံသည်ကို မြင်ရသည့်တိုင် အငယ်မမှာ သူ့ကိုများစွာ စိတ်ဝင်စားဟန် ပြလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် လူမလစ်သည့် အတွက် ထိုထက် ဘာမျှပို၍ ရှေ့မတိုးရဲချေ။ ထို့ပြင် ကျီချန်က မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်မည် စိုးသည့် အတွက်လည်း ရှေ့လော တကြီး မလုပ်ရဲသေးချေ။ သို့ဖြင့် ကျီလျှံနှင့် အငယ်မမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိတ်တိတ်ပုန်း

ချစ်ကြိုက်နေ ကြသည့် အဆင့်မျှသာ ရှိနေကြလေ၏။

သို့ရာတွင် အသုဘပြီးသည့် နောက်တွင်ကား ကျိချန်၏ အိမ်တွင် လူသိပ်မကျန်ရစ်ခဲ့တော့ချေ။ ဗဟိုဆောင် များမှာ မမယု၏ မိထွေးနှင့် သူ့သမီး နှစ်ယောက်တို့နေပြီး အစေတော်အချို့နှင့် အခိုင်းမိန်းမ အချို့သာ ရှိကြလေ၏။ အထက်တန်း အစေတော်များနှင့် အမြှောင်များမှာ ဝတ်ကျောင်းသို့ သွားနေကြရလေ၏။ အပြင်တွင်နေထိုင်ကြသည့် အစေတော်များမှာမူ ညတွင် အိပ်ဖန်စောင့်ခြင်း၊ နေ့တွင် ဝင်းတံခါးပေါက် စောင့်ခြင်း စသည့် အလုပ်လောက်ကိုသာ လုပ်ကြပြီး အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်မရှိလျှင် အတွင်းဆောင်များဘက်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိကြချေ။ ထို့ကြောင့် ကျိလျှံ သည် ထိုအခွင့်အရေးကို ကောင်းစွာ အသုံးချရန် ချက်ကောင်းကို စောင့်လျက်ရှိလေ၏။ ကျိလျှံသည် ညညဆိုလျှင် ဖခင် ကျိချန်နှင့်အတူ ဝတ်ကျောင်းသို့ လိုက်အိပ်သည်ဟု အကြောင်းပြသော်လည်း လစ်သည်နှင့် စံအိမ်သို့ပြန်လာကာ တစ်ခါ တစ်ရံ တွင်လည်း ဖခင် ကျိချန်အား အိမ်မှုကိစ္စများကို ကြည့်ရှုဦးမည်ဟု အကြောင်းပြ၍ အိမ်သို့ပြန်လာတတ်ပြီး အကြီးမ အနီးတွင် ချောင်းလျက်သာ ရှိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ပစ္စည်းထိန်းယုလူသည် ကျိချန်ထံသို့ ရောက်လာကာ

“အသုဘရုံ ဆောက်တာရယ်၊ ငိုချင်းသည်တွေကို အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးတာရယ်၊ အစောင့်တွေအတွက် အဝတ်နက်တွေ ဝယ်ပေးတာရယ်။ အားလုံးပေါင်း ငွေစင်ပိသာ တစ်ရာ ကျပါတယ်။ ပိသာငါးဆယ်တော့ ပေးပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ် ပိသာငါးဆယ် ကျန်ပါသေးတယ်။ ခု ဆိုင်က ပိုက်ဆံအတောင်း လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သခင်လေး ဆီကို လာပြောတာပါ”

“ငွေတိုက်က သွားထုတ်ချည်ပေါ့ကွ။ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြောနေတာလဲ” ဟု ကျိချန်ကပြောလေ၏။

“မနေ့တုန်းက ငွေတိုက်ကို ကျွန်တော်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီး ဆုံးပြီးကတည်းက ငွေတော်တော် များများ ထုတ်ပေးထားပြီး ကျန်တဲ့ငွေကလဲ ရက်ပေါင်းတစ်ရာ အသုံးစရိတ်နဲ့ ဝတ်ကျောင်းမှာ သုံးစရာ ရှိတာတွေကို သုံးရဦးမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို နောက်ထပ် ငွေ ထုတ်မပေးတော့ဘူးလို့ ငွေတိုက်က ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သခင်ဆီကို လာပြောတာပါ။ ဒီတော့ လောလောဆယ်မှာ ဒီငွေကို အတွင်းငွေတိုက်က ထုတ်ယင် ကောင်းမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် တခြားနေရာ ရှာမလားဆိုတာ သိရအောင် လာပြောတာပါ။ သခင်အမိန့်ပေးတယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် အမိန့် အတိုင်း လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပါ”

ကျိချန်က

“တို့မှာ အလျင်တုန်းကလို ငွေတိုက်ထဲမှာ ငွေတွေ အပြည့်အသိပ် ရှိသေးတယ်လို့ မင်းထင်နေသလား။ သွားကွာ၊ ဘယ်ကဖြစ်ဖြစ် ရရာ နေရာကထုတ် သွားချေးချည်။ ဘယ်ကဖြစ်ဖြစ်”

ယုလူက ပြုံးလေ၏။

“လေးငါးဆယ် ပိသာလောက်ကတော့ ဘယ်ကချေးချေး ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိသာလေးငါးဆယ် ဆိုတာ ကတော့ မလွယ်ပါဘူး”

ကျိချန်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ကျိယုန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“သွား၊ မင်းမေမေဆီကို သွားတောင်းချည်စမ်း။ အသုဘပြီးယင် တောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ချန်မိသားစုက တို့ဖို့ ငွေစင်ပိသာ ငါးဆယ်လောက် ပို့လိုက်လိမ့်မယ်လို့။ အဲဒီပိုက်ဆံလဲ မနွေကပဲ ရောက်လာတယ်လို့ ပြော။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ဟာ ငွေတိုက်ကို မသွင်းရသေးဘူး။ အဲဒီပိုက်ဆံကိုပဲ ယူပေးလိုက်”

ကျိယုန်သည် သူမေမေ မမယုထံ သွားပြောပြီးလျှင် ပြန်လာလေ၏။

“မနွေကရောက်တဲ့ ပိသာငါးဆယ်ထဲက ပိသာနှစ်ဆယ် သုံးလိုက်ပြီတဲ့။ ကျန်တဲ့ ပိသာသုံးဆယ်ကို မယ်မယ့်ဆီကို ပေးလိုက်ပြီတဲ့။ မယ်မယ် သိမ်းထားတယ်တဲ့”

“ဒါဖြင့် ယုလူကို ခေါ်သွားပြီး သူ့ဆီက တောင်းပေးလိုက်။ အိမ်ရောက်ယင်လဲ အိမ်မှာ ဘာတွေလိုသလဲ ကြည့်ခဲ့ဦး။ ပြီးတော့ မင်းအစ်မ နှစ်ယောက်ကိုလဲ အိမ်ကိုကြည့်ဖို့ သေသေချာချာပြောခဲ့။ သူတို့လိုတဲ့ငွေကို ပေးပြီး ကျန်တာကို ယုလူကို ပေးလိုက်”

ကျိယုန်နှင့် ယုလူတို့သည် ထိုအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ထွက်သွားမည် ပြုစဉ် ကျိလျှံ ရောက်လာလေ၏။ ယုလူက ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ ကျိလျှံအား အရိုအသေပြုစဉ် မည်သည့်ကိစ္စဖြင့် ဤသို့ရောက်နေသနည်းဟု မေးသဖြင့် ကျိချန်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလေ၏။ ဤတွင် ကျိလျှံလည်း နိန့်စံအိမ်သို့ ပြန်ကာ အကြီးမနှင့် တွေ့ရန် အခွင့်အရေး ပေါ်ပြီဟု တွေးလိုက်မိသည့် အတွက်

“ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်များတာ မှတ်လို့ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မသုံးရတဲ့ ငွေတွေ ကျန်ပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ဒီငွေတွေကို ယုလူကို ပေးလိုက်ပေါ့။ လောလောဆယ် ပြဿနာတော့ ရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ။ ဒါဖြင့် ကျိယုန်ကိုလွှတ်ပြီး အယူခိုင်းလိုက်ပါလား”

ကျိလျှံက လျင်မြန်စွာဖြင့်

“နေပါစေ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားယူချည်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဝတ်ကျောင်းမှာ အသုဘကိစ္စ များနေတာနဲ့ အိမ်ကို မရောက်တာ တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ။ အိမ်ရောက်တော့ မယ်မယ်တို့၊ အဒေါ်တို့ ဘာတို့ကိုလဲ ဂါရဝ ပြုရတာပေါ့။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ အစေခံတွေ ကောင်းကောင်းမှ အလုပ်လုပ်ရဲ့လား ဆိုတာကိုလဲ ကြည့်ချင်တယ်။ မမယုရဲ့ မိထွေးတော်နဲ့ သူ့သမီးတွေကိုလဲ နှုတ်ဆက်ရတာပေါ့”

ကျိချန်က

“မင်းကိုယ်တိုင် သွားမနေနဲ့ကွာ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ယင် ပြီးတာပဲဟာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က လူငယ်ပဲ။ ကျွန်တော်ပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

ကျိချန်က ကျိယုန်အား

“သွား မင့်ဦးလေး ကျိလျှံနဲ့ လိုက်သွား။ မင်းလဲအိမ်ရောက်တော့ လူကြီးတွေ ဘာတွေကို ကန်တော့ခဲ့။ ပြီးတော့ မယ်မယ့်ဆီကိုလဲ ဝင်ပြီး မေးခဲ့ဦး၊ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းပြီလား၊ ဆေးတွေ ဆက်သောက်နေရ သေးသလား ဆိုတာ သိချင်တယ်”

ကျိယုန်သည် သူ့ဖခင်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဦးလေးဖြစ်သူ ကျိလျှံနှင့်အတူ လိုက်သွားလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အစေတော် အချို့ကို ခေါ်သွားကာ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် မြို့တွင်းသို့ လာခဲ့ကြရင်း လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆို လာကြလေ၏။

ဤတွင် ကျိလျှံက အစ်မ မမယု၏ မိထွေးသမီး နှစ်ယောက်အနက် အကြီးမမှာ မည်မျှ ရုပ်ချောကြောင်း၊ အနေအထိုင်လည်း ပိပြားကြောင်း၊ စကားအပြောအဆိုလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြောင်း၊ အမျိုးကောင်းသမီးလည်း ပီသ ကြောင်းဖြင့် ချီးမွမ်းပြောဆို လာလေ၏။

“လူတွေကတော့ ငါ့မိန်းမ ငှက်မယ်ကို ချီးမွမ်းကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းဒွေးလေးတော် အကြီးမ ကိုတော့ မိမယ် မထင်ပါဘူးကွာ” ဟု ကျိလျှံက ပြောလေ၏။

ဤတွင် ကျိယုန်မှာလည်း မိမိအတွက် အကွက်ဝင်ပြီဟု သတိရလိုက်ကာ

“ဘာလဲဦးလေး၊ ကျွန်တော့်ဒွေးလေး အကြီးမကို သဘောကျနေပြီလား။ သဘောကျတယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် အောင်သွယ် လုပ်ပေးမယ်လေ။ ဒွေးလေးကို ဒုတိယနေရာ ထားပေါ့ဗျ။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ကျိလျှံ၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်လျက် ရှိလေပြီ။

“ကောင်းသားပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မင်းဒေါ်လေး ငှက်မယ်က သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ပြီးတော့ မင်းဘွားအေ မယ်မယ်ကလဲ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်းဒွေးလေးကလဲ စေ့စပ်ပြီးသားလိုလို ဘာလိုလို ကြားနေတယ်”

ကျိယုန်က

“ဘာဖြစ်သလဲ ဦးလေးရ။ တကယ်တော့ ဒွေးလေးကြီးနဲ့ ဒွေးလေးငယ်ဟာ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ညီမအရင်းတွေ မှ မဟုတ်တာ။ မေမေရဲ့ မိထွေးက ပါလာတဲ့ သမီးတွေ။ အဘွားကြီးက အလျင် အိမ်ထောင်နဲ့တုန်းက သူ့သမီးလေး မမွေးခင်ကတည်းက သမီးလေး မွေးလာယင် ဘုရင့်လယ်တော်တွေကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ မြေးတော်မှူးချန်ရဲ့ သားတစ်ယောက် နဲ့ ပေးစားမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ ဖူးသတဲ့။ နောက်တော့ မြေးတော်မှူးချန်လဲ အရာကကျ၊ အမှုဖြစ်လို့ အမှုလဲ ရှုံးတော့ မပေးစား ဖြစ်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ အဘွားကြီးလဲ ကျွန်တော့်အမေ မမယုတို့ အဖေနဲ့ လက်ဆက်သတဲ့ဗျ။ ခုတော့ အဲဒီ ချန် မိသားစုလဲ ဘယ်ဆီဘယ်စခန်း ရောက်နေပြီလဲ မသိပါဘူး။ အဆက်အသွယ် မရတာ ဆယ်နှစ်တောင် ကျော်သွားပြီတဲ့။ အဘွားကြီးက အဲဒီ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာကို ဖျက်ချင်နေတယ်လို့ ခဏခဏ ပြောနေတယ်။ ဖေဖေကလဲ သူ့ခယ်မကို သင့်လျော်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ နေရာချပေး ချင်နေတယ်။ သင့်တော်မယ့် လူတွေတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ချန်မိသားစုကို လူလွှတ်ပြီး ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် တင်ထားတာတွေကို လျော်ကြေးပေးပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာကို ဖျက်သိမ်းမယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ခုနေ အခါမှာ ချန်မိသားစုကလဲ သိပ်ဆင်းရဲ နေလေတော့ လျော်ကြေးတို့ ဘာတို့ ရတယ်ဆိုယင် ဖျက်ဖို့ သဘောတူမှာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးစု အရှိန်အဝါကလဲ ရှိနေတော့ တော်တော်တန်တန်ကို ဘယ်မှာ ငြင်းရဲ တော့မလဲ။ တကယ်ပြောတာပါ ဦးလေးရ။ ဦးလေးလို လူကသာ ဒုတိယနေရာ မှာထားမယ်ဆိုယင် အဘွားကြီးကရော၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေကရော သဘောတူမှာပေါ့၊ ဘာငြင်းစရာရှိသလဲ။ အဲ၊ ဒေါ်လေးငှက်မယ် သဘောတူဖို့ပဲ လိုတယ်”

ကျိလျှံမှာ သူ့စကားကြောင့် ဝမ်းသာကာ သွားကြီး အဖီးသား ဖြစ်နေလေ၏။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် ကျိယုန်က

“ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း ဦးလေး လုပ်ရဲတယ် ဆိုယင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပဲ ဦးလေးရေ။ ငွေလေး နည်းနည်း အကုန်အကျခံ လိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားမှာပဲ”

“ကဲ ဒီလိုဆိုယင် မင်းအစီအစဉ်ကလေးကို ပြောပြပါဦးကွ။ မြန်မြန် ကြားချင်လှပြီ။ ငါ့ဘက်ကတော့ သေချာ ပြီးသားပဲ”

“ဒီအကြောင်းကို အိမ်ရောက်ယင် ဘယ်သူမှမပြောနဲ့။ ဘယ်သူမှလဲ မသိပေစေနဲ့။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ပြောမယ်။ ပြီးတော့ အဘွားကြီးကို နားချမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဝင်း နောက်ဘက်နားမှာ အိမ်တစ်လုံးဝယ်၊ ပစ္စည်းအပြည့် အစုံထား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်က အစေခံတွေနဲ့ သူတို့မိန်းမတွေကိုလဲ အဲဒီမှာထား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖို့ အစေခံ တွေကို ကျွန်တော် နှုတ်ပိတ်ထားမယ်။ အဲဒီလို အဆင်သင့် ပြင်ပြီးယင် နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးပြီး ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ လက်ထပ်မယ်။ ဒေါ်လေး ငှက်မယ်က စံအိမ်ဝင်းကြီးထဲမှာ နေတော့ သူလဲ ဘာသိမှာလဲ။ ဦးလေးကတော့ အိမ်နှစ်အိမ် ကူးနေတာပေါ့။ အကြီးအိမ်နဲ့ အငယ်အိမ်ပေါ့ ဦးလေးရဲ့။ ဇိမ်ပဲ။ နောက်တစ်နှစ်လောက် ရှိလို့ သတင်းပေါက်သွားတော့ ကော ဘာအရေးလဲ။ ဦးလေးရဲ့ ခမည်းတော်ကြီး အဆူခံရရုံအပြင် ရှိဦးမလား။ ဆူတော့ ပြောလိုက်ပေါ့။ ဒေါ်လေး ငှက်မယ် နဲ့ သားယောက်ျားလေး မရလို့ သားယောက်ျားလေး လိုချင်တာနဲ့ တိတ်တိတ် လက်ထပ်လိုက်တယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒေါ်လေးငှက်မယ်လဲ ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ ထမင်း မချက်ခင်တော့ ဟိုဆန်မကောင်းဘူး၊ ဒီဆန်မကောင်းဘူးနဲ့ ပြောမှာပေါ့။ ထမင်းချက်ပြီးယင် ဘယ်သူ ဘာပြောနိုင်ဦးမှာလဲ။ ကျက်တာ စားရတော့ မှာပေါ့။ သိပ်စိတ်ဆိုးနေယင်လဲ မယ်မယ့်ကို ခေါ်ပြီး အချောခိုင်းလိုက်ပေါ့။ မယ်မယ် ပြောလိုက်ယင် ဒေါ်လေးငှက်မယ် ဘာပြောတော့မှာလဲ”

“တဏှာရမ္မက်ဟူသည် စိတ်ကို နောက်ကို ရှုပ်ထွေးစေ၏” ဆိုသည် စကားပုံရှိ၏။ ကျိလျှံမှာ ဒွေးလေး အကြီးမ ၏ အလှတွင် ယစ်မူးကာ မနေနိုင် မတိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိရကား ကျိယုန် ပြောသမျှကို အဟုတ်ထင်လျက် ရှိလေ၏။ အသုဘကိစ္စကြီး တန်းလန်းရှိနေသေးခြင်း၊ အကွပ်အညှပ် အားကြီးသော ဖခင် ကျိချိန်နှင့် မနာလိုဝန်တိုတတ်သော မယား နတ်ငှက်မယ်တို့ ရှိနေခြင်း စသည်တို့ကို မေ့လျော့ကာ စိတ်ကူးဖဲရိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ကျိယုန်မှာ သူ့အကြံနှင့်သူ ဖြစ်လေ၏။ ကျိယုန်သည် သူ့အမေ၏ မိထွေးမှ ပါလာသည့် သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို သဘောကျလျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်၌ အဖေ ကျိချန် ရှိနေသဖြင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲအောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံသည် သူ အကြံပေးသည့် အတိုင်း အကြီးမကို လက်ထပ်ယူခဲ့ကာ ဝင်းပြင်တွင် အိမ်တစ်ဆောင်ဖြင့် သက်သက် နေခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကျိယုန်သည် ကျိလျှံ မရှိစဉ် ထိုအိမ်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပါးနိုင်လေပြီ။

ကျိလျှံကား ထိုအကြံကို လုံးဝမရိပ်မိဘဲ

“အင်း၊ ငါတူကြီးကို ဒါကြောင့် အားကိုးတာပေါ့ကွ။ မင်း ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူးကွာ။ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်ပေး ကြိဖန် ပေးတဲ့ အတွက် မင်းကို ချောပေလှပေ ဆိုတဲ့ ကျွန်အစေတော် နှစ်ယောက် ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

ထိုသို့ ပြောရင်း ဆိုရင်းဖြင့် နိန်စံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ သည်တွင် ကျိယုန်က

“ကဲ ဦးလေး ဦးလေးအသွားကြီးဆီကို ငွေသွားတောင်းရဦးမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် မယ်မယ်ကို ခဏဝင်တွေ့ လိုက်ဦးမယ်”

ကျိလျှံက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း

“အေး သွားသွား။ မင်းနဲ့အတူ ငါပါလာတယ် ဆိုတာကိုတော့ မယ်မယ်ကို မပြောလိုက်နဲ့နော်”

ကျိယုန်က သူ့ဦးလေး ကျိလျှံ၏ နားနားသို့ ကပ်ကာ

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဦးလေးရ။ အကြီးမကို တွေ့ယင် ချက်ချင်း ပြုန်းစားကြီးတော့ မပြောလိုက်နဲ့ဦးနော်။ ခုနေ ပြဿနာဖြစ်သွားယင် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်တွေ အားလုံး ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ကျိလျှံက တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်လျက်

“ကြံကြီးစည်ရာကွာ၊ ဒီလောက်ထော့ ငါသိပါတယ်။ ကဲ သွားမှာသာ သွား။ ငါဒီကစောင့်နေမယ်”

ကျိယုန်သည် မယ်မယ်ထံသို့ သွားကာ ဂါရဝပြုလေ၏။

နိန်စံအိမ်ကြီးထဲသို့ ကျိလျှံ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် ပစ္စည်းထိန်းအချို့သည် အစေခံအချို့နှင့်အတူ သူ့ကို လာရောက် ဂါရဝပြုကာ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျိလျှံသည် သူတို့ကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေမျှ မေးမြန်းပြောဆို ပြီးနောက် ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ အတွင်းဆောင် ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ကျိလျှံနှင့် ကျိချန်မှာ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲဖြစ်ကြ သည့်ပြင် အဆင့်ချင်းကလည်း အတူတူဖြစ်သောကြောင့် စံအိမ်ကြီးတွင် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်သွားလာ နိုင်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျိလျှံသည် ဗဟိုဆောင်ကြီးသို့ တန်းလာခဲ့လေ၏။ စင်္ကြံတွင် တာဝန်ကျနေသည့် အခိုင်း မိန်းမကြီးသည် ကျိလျှံကို မြင်လိုက်လျှင် ခန်းဆီးကို မ၊ပေးလေ၏။ အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အကြီးမသည် အစေတော် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုင်ခုံပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း အပ်ချုပ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် အမေနှင့်အငယ်မ ကိုမူ အရိပ်အယောင် မျှမတွေ့ရချေ။ ကျိလျှံသည် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာကာ

အကြီးမကို နှုတ်ဆက်သည်တွင် အကြီးမက သူ့ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ကျီလျှံက

“မေမေနဲ့ အစ်မတော်ကော ဘယ်ကိုများ သွားကြသလဲ။ မရှိကြပါကလား။”

“နောက်ဘက်ကို ခဏ ထွက်သွားကြတယ်။ ခဏနေယဉ် ပြန်လာကြမှာပါ”

အစေတော် နှစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်ယူရန် ထွက်သွားကြရာ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့လေ၏။ ကျီလျှံ မှာ အကြီးမကို ပြုံးစနဲ့နဲ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသဖြင့် အကြီးမသည် ခေါင်းကိုငုံထားလေ၏။ ကျီလျှံမှာ ထိုထက် ဘာမျှ ပိုမပြောရချေ။ အကြီးမသည် သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ချည်ထားသည့် ပဝါကို လက်ဖြင့်လိမ်ခြေလျက် ရှိသည်တွင် ကျီလျှံသည်လည်း သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ရှာသည့်ဟန် သူ့ခါးကြားကို လိုက်စမ်းလျက် ရှိလေ၏။

“ဟောဗျ။ ကိုယ့်ကွမ်းသီးအိတ် မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ကွမ်းသီးစိတ်ရှိယဉ် တစ်စိတ်လောက်ပေးပါလား။”

“ရှိတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညီမက ကိုယ့်ကွမ်းသီးစိတ်ကို ဘယ်တော့မှ သူများကို ခွဲဝေပေးလေ့ မရှိဘူး။”

ကျီလျှံသည် ပြုံးစိစိဖြင့် ကွမ်းသီးစိတ်ကို ယူရန် ထလာလေ၏။

အကြီးမသည် အစေတော်များဝင်လာလျှင် အထင်လွဲမည် စိုးသည့်အတွက် သူ့လက်မှ ကွမ်းသီးအိတ်ကို ကျီလျှံ ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။ ကျီလျှံသည် ကွမ်းသီးအိတ်ကို ဖမ်းယူလိုက်လျက် ဝါးပြီးသား ကွမ်းသီးစိတ် တစ်စိတ်ကို ကောက်ဝါးလိုက်ပြီးလျှင် ကျန်သော ကွမ်းသီးများကို ယူထားလိုက်လေ၏။ လက်ဆွဲအိတ်ကို ပြန်ပေးမည်ပြုစဉ် အစေတော် နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာကြလေ၏။ ကျီလျှံက လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လျက်နေရာမှ နဂါးကိုးကောင် ထုထားသည့် ဟန်မင်းဆက်ခေတ်လုပ် ကျောက်စိမ်းလည်ဆွဲကို အသာထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် အကြီးမ၏ လက်ကိုင်ပဝါတွင် ချည်ပေး လိုက်လေ၏။ အစေတော်နှစ်ယောက်က တခြား ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ကျီလျှံသည် လက်ကိုင်ပဝါကို အကြီးမဆီသို့ လှမ်းပစ်ပေး လိုက်လေ၏။ အကြီးမသည် မသိယောင်ဆောင်ကာ လက်ကိုင်ပဝါကို ကောက်ယူခြင်းမပြုဘဲ လက်ဖက်ရည် သောက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် သူတို့နောက်ဘက်မှ ခန်းဆီးသည် လှစ်ခနဲ ပွင့်လာကာ မမယု၏ မိထွေးနှင့် အငယ်မတို့ သည် အစေတော် နှစ်ယောက်နှင့် အတူ ဝင်လာလေ၏။ ကျီလျှံသည် အကြီးမကို မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြလိုက်ပြီး

လက်ကိုင်ပဝါကို အကောက်ခိုင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် အကြီးမမှာ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ချေ။ ကျီလျှံမှာ အကြီးမက ထိုသို့ မမြင်ယောင် ပြုနေသည့်အတွက် မည်သို့ လုပ်ရမည် မသိတော့ဘဲ လန့်ဖျပ်လျက် ရှိလေပြီ။ ကျီလျှံ သည် ထလာခဲ့ကာ မမယု၏ မိထွေးတို့ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုသို့ ထလာစဉ် အကြီးမကို နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်တိုင် အကြီးမမှာ ဘာမျှမဖြစ်သည့်နယ် ပြုံးလျက်ရှိလေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက်၍ လက်ကိုင်ပဝါ ကို မတွေ့ရသည့် အခါတွင်မှ ကျီလျှံမှာ စိတ်အေးသွားလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်က ပြောလိုက်တယ်ခင်ဗျ။ သူ့အတွက် သိမ်းပေးဖို့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ငွေတွေ မနေ့က ပေးလိုက်ပါ တယ်တဲ့။ ဒီနေ့တော့ ငွေတွေကို ရှင်းရမှာမို့လို့ အစ်ကို ကျီချန်က အယူခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ အိမ်မှာ အဆင်မှ ပြေကြရဲ့လား လို့လဲ အစုံစမ်း ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

မမယု၏ မိထွေးသည် အကြီးမအား သော့နှင့် ငွေများကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။

ကျီလျှံ က

“ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလဲ ဒေါ်ဒေါ်ကို တွေ့ချင်တဲ့ အပြင် ဟောဒီ ညီမနှစ်ယောက်ကိုလဲ နှုတ်ဆက်ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။ ခု ဟောဒီက ညီမတို့ လာတာတော့ ဝမ်းသာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုလို အသုဘကိစ္စ ဖြစ်ပြီး ညီမတို့ကို အိမ် တာဝန်ကြီး အထမ်းခိုင်းရတဲ့ အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

“အံ့မယ်လေးကွယ်၊ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေကပဲဟာ။ ဘာများ အားနာစရာ ရှိသလဲ။ ဒီမှာလဲ အားလုံး အဆင်ပြေ ပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာလဲ ခင်ပွန်း ဆုံးပါးတော့ နေရထိုင်ရတာ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ကျပ်တည်းသပေါ့ ကွယ်။ သားမက်က ထောက်ပံ့နေလို့သာ ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာ ဒီလောက် အခြေမပျက် နေနိုင်တာကလား။ သူတို့မှာ ငွေကြေး ပြည့်စုံနေလေတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ အနေနဲ့ တခြား ဘာမှတော့ မထောက်ပံ့နိုင်ဘူးလေ။ ခုလို ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ နည်းနဲ့ပဲ ကူညီရတော့တာပေါ့။ ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာ ထူးပြီးဒုက္ခမများပါဘူး။ အိမ်တာဝန်ကို ဒေါ်ဒေါ်တို့ပဲ ယူမှာပေါ့”

ထိုအချိန်၌ အကြီးမသည် ငွေစများကို ယူလာပြီး ပေးလေ၏။ သူ့အမေက ကျီလျှံ ကိုပေးလေ၏။ ကျီလျှံသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကိုလွှတ်၍ အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။

“ဒီငွေစတွေကို ယုလူကို သွားပေးချည်။ အိမ်ပြန်ပြီး ကျွန်တော် လာအောင် စောင့်နေလို့လဲ ပြောလိုက်”

အခိုင်းမိန်းမကြီး ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ဝင်းထဲမှ ကျီယုန်၏ အသံကိုကြားရလေ၏။ ကျီယုန်သည် မမယု၏ မိထွေးနှင့် သမီးများကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဟင်၊ ဦးတော်က ဒီရောက်နေတာကိုး။ ခုတင် ဦးတော်ကို ခမည်းတော်ကြီးက မေးနေသေးတယ်။ ဝတ်ကျောင်း မှာ ရှိသလား သွားရှာချည်စမ်းတဲ့။ ငါသူ့ကို ခိုင်းစရာရှိလို့တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ခုတင်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့ရသေးတယ်။ တွေ့ယင် မြန်မြန်လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်စမ်းလို့ မှာလိုက်တယ်ခင်ဗျ”

ကျီလျှံ ထွက်လာစဉ် မမယု၏မိထွေးအား ပြောနေသော ကျီယုန် အသံကို ကြားရလေ၏။

“ဖေဖေက မမကြီးနဲ့ သဘောတူတဲ့လူ တစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ မနေ့က ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား အဘွား။ အဲဒီလူကလေ ခုတင်က ထွက်သွားတဲ့ ကျွန်တော် ဦးလေး ကျီလျှံနဲ့ ရုပ်ချင်း တစ်ထေရာတည်းပဲ အဘွားရဲ့။ သူလို ရုပ်မျိုးဆိုယင် ဘယ်နှယ်လဲဟင် အဘွား။ ဒီက ဒေါ်လေးကြီးကကော ဘယ်လိုများ သဘောရသလဲ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျီယုန်သည် ကျီလျှံဘက်သို့ မေးငေါ့ပြလိုက်ကာ အကြီးမအား တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြော လိုက်လေ၏။ အကြီးမမှာ ရက်လျက်ရှိကာ ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ် အငယ်မက

“ဟောဒီ ကောင်လေးဟာ တော်တော်ကိုနောက်တယ်။ နင့်မှာ တခြားစကား ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလား။ နင်တော့ ကြပ်ကြပ် သတိထားနဲ့။ လျှာကို ဆွဲနုတ်ပစ်မယ် သိရဲ့လား။”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျီယုန်ဆီသို့ ပြေးလာသည်တွင် ကျီယုန်လည်း ထွက်ပြေးလေ၏။ ကျီလျှံသည် သူတို့ကို ပြီး၍ ကြည့်ကာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ခန်းဆောင်မကြီးထဲသို့ အရောက်တွင် ကျီလျှံက အစေတော်များအား ဖဲရိုက်ခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်း မပြုရန် သတိပေး ပြောဆိုပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို သူ့ဖခင်အား အမြန်ဆုံး ပြန်ပြောရန် ကျီယုန်ကို မှာခဲ့ပြီးလျှင် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် ငွေများကို တစ်ဘက်စုံအိမ်ကြီးသို့ သွားပို့ရန် ယုလူအား ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ယုလူ ထွက်သွားလျှင် သူ့ဖခင်နှင့် မယ်မယ်တို့ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။

ကျီယုန်အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ ကျီလျှံနှင့် ယုလူတို့ ငွေသွားပို့ရန် ထွက်သွားကြသည့်အခါ၌ ဘာမျှ လုပ်စရာ မရှိတော့သည့် အတွက် ကျီယုန်သည် သူ့အဒေါ်နှစ်ယောက်နှင့် နောက်ပြောင်ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ကျိလျှံ ဝတ်ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် မိုးချုပ်နေလေပြီ။ ကျိယုန်က သူ့ဖခင်အား

“ငွေတွေကိုတော့ ယူလူကို ပေးလိုက်ပါပြီ ဖေဖေ၊ မယ်မယ်လဲ နေထိုင်ကောင်းပြီး ဆေးတို့ ဘာတို့ကို မသောက် တော့ဘဲ ရပ်လိုက်ပါပြီ”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ကျိလျှံသည် မမယု၏ မိထွေးမှ မွေးသည့် သမီးနှစ်ယောက်အနက် သမီးအကြီးကို ဒုတိယ မယား အဖြစ်ထားကာ ဇနီး နတ်ငှက်မယ် မသိအောင် ဝင်းအပြင်တွင် အိမ်တစ်ဆောင် သတ်သတ်ဖြင့် ထားလိုကြောင်း ဖြင့် သူ့ကိုပြောသည်ဟု ကျိယုန်က ပြောပြလေ၏။

“သူ နောက်ထပ် ယူချင်တာကလဲ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သူ့မှာ သားယောက်ျားလေး မရှိလို့ ယူချင် တာပါတဲ့။ ပြီးတော့ ဦးလေးကျိလျှံက ဒေါ်လေးကြီးကိုလဲ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးနေတော့ ဖိတ်ချင်းဖိတ် အိတ်ထဲဖိတ် ဆိုသလို ကိုယ့်ဆွေမျိုးထဲကို ရောက်လာပြီးသား ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လဲ အကြောင်းသိပြီးသားတွေ ဖြစ်နေပြီတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီကိစ္စကို ဖေဖေကို ပြောပေးပါလို့ ကျွန်တော့်ကို မှာလိုက်ပါတယ် ဖေဖေ”

ကျိချန်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“အင်း၊ ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မင်းတို့ ဒေါ်လေးကြီးရဲ့ သဘောက ဘယ်လိုမှန်း မသိသေးတာ။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှာ မင်းကိုယ်တိုင် သွားပြီး မယ်မယ်ကို ပြောကြည့်လေ၊ မင်းတို့ ဒေါ်လေး ကြီးရဲ့ သဘောကို မေးမြန်းတီးခေါက် ကြည့်ပြီးမှ ဒီကိစ္စ စဉ်းစားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျိချန်သည် သားဖြစ်သူကျိယုန်ကို ညွှန်ကြားစရာ ရှိသည်တို့ကို ညွှန်ကြားပြီးနောက် ထိုကိစ္စကို တိုင်ပင် ပြောဆိုရန် ဇနီးဖြစ်သူ မမယု ရှိရာသို့ လာခဲ့လေ၏။ မမယုမှာ ထိုသို့ လက်ထပ်လျှင် မသင့်တော်ဟု ယူဆပြီး ဖြစ်သည့် အတွက် ထိုအစီအစဉ်ကို လက်ခံခြင်း မပြုရန် ယောက်ျားဖြစ်သူ ကျိချန်အား တတ်နိုင်သမျှ ဖျက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ကျိချန်မှာ ထိုကိစ္စ ကို ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ ထို့ပြင် ယခု သူတို့ပြောနေသည့် အကြီးမမှာ အရင်းစစ်လိုက်လျှင် မိမိ နှင့် မိထွေးဘက်က ပါသည့် ညီမမျှသာ ဖြစ်လေရာ သူ့အတွက် ဘာမျှ တွေးပူစရာမလိုချေ။ ထို့ကြောင့် မမယုသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ အသာပင် နေလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျိယုန်သည် မမယု၏ မိထွေးထံသို့ သွားကာ သူ့ဖခင်၏ စိတ်ကူးကို ပြောပြလေ၏။ ထိုမျှမက ကျိလျှံ၏ အရည်အချင်းများ ကိုလည်း ပြောပြကာ နတ်ငှက်မယ်မှာ သေကောင် ပေါင်းလဲ ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း၊ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဝင်းအပြင်ဘက်တွင်

အိမ်တစ်ဆောင် သတ်သတ် ငှားပေးရန် စီစဉ်ထားကြောင်း၊
နောင်တစ်နှစ်လောက်ရှိ၍ နတ်ငှက်မယ် ကွယ်လွန်သည့်အခါတွင် ဝင်းထဲသို့
ရွှေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် ဒေါ်လေးကြီးသည် မယားကြီးအရာသို့
ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ထပ်ပွဲအတွက် သူ ဖခင်ကလည်း
ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ အပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျိလျှံကလည်း
မည်သို့မည်ပုံစီစဉ်ထားကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောလေ၏။

“အဲဒီအခါကျတော့ အဘွားလဲ အသက်ကြီးတော့ မပူမပင်
နေရတာပေါ့လေ။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးငယ်အတွက်လဲ အိမ်ထောင်ရက်သား
ချပေးဖို့ သူတို့ ကြည့်စီစဉ်မှာပေါ့”

ကျိယုန်ပြောသည်မှာ မစားရဝခမန်း ရှိလေရာ မမယု၏
မိထွေးသည်လည်း သူတို့အစီအစဉ်ကို သဘောတူလိုက် လေ၏။ ယခုမူ
ယောက်ျားလေးဘက်က စီစဉ်သည့်အတွက် ခန်းဝင်ပစ္စည်းကိစ္စ တို့ကိုလည်း
ပူစရာ မရှိတော့ချေ။ ကျိလျှံမှာ ဆွေကြီးမျိုးကြီး မှ ဆင်းသက်လာသည့်
လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတွက် ယခင်က စေ့စပ်ခဲ့ဖူးသည့် ချန် မိသားစုမှ
ချန်များနှင့်စာလျှင် အများကြီးတော်သည်ဟု အောက်မေ့သဖြင့် မမယု၏
မိထွေးသည် သမီးကြီးကို ချက်ချင်း နားချလေ၏။

အကြီးမမှာ အုံ့ပုန်းဖြစ်လေ၏။ အကြီးမသည် ကျိချန်နှင့်
တိတ်တိတ်ပုန်း ကြိုက်လျက် ရှိကြသည်တွင် ယခု ကျိလျှံက သူ့ကို
အကြီးအကျယ် သဘောကျလျက်ရှိပြီး ခဲအိုဖြစ်သူ ကျိချန်ကိုယ်တိုင်က
သဘောတူသည် ဆိုသည့် အခါတွင် အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်လေ၏။ သူ
အမေလည်း သဘောတူကြောင်းကို ကျိယုန်သို့ ချက်ချင်း အကြောင်း
ပြန်လိုက်လေရာ ကျိယုန်လည်း သူ့အဖေကိုပြောရန် ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျိချန်သည် အကြီးမက လက်ခံကြောင်းကို
ကျိလျှံအား ပြောပြသည်တွင် ကျိလျှံမှာ ဝမ်းသာလျက်ရှိကာ ကျိချန်နှင့်
ကျိယုန်တို့က အထူးကျေးဇူးတင်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် စာရင်းကို
တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ဝင်းပြင်တွင် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို အရှာခိုင်းခြင်း၊
လက်ဝတ်လက်စားများကို ပန်းထိမ်တို့ ထဲတွင် အပ်ခြင်း၊ အဝတ်အစားများ
ချုပ်ခြင်း၊ အိမ်ရာခမ်းနား စသည်တို့အတွက် ပြင်ဆင်ခြင်းစသည် တို့ကို
ပြုလုပ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ရက်အနည်းငယ် အတွင်းတွင် အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။
သူတို့ ငှားထားသည့် အိမ်ကြီးမှာ နိန်လမ်းနှင့် ယွန်လမ်းမှ နှစ်လီခန့်
ကွာဝေးသည့် ပွင့်သစ်လမ်းထဲတွင် ဖြစ်လေ၏။ အိမ်ကြီးမှာ
အခန်းနှစ်ဆယ်ရှိ၏။ သူတို့သည် အစေတော် နှစ်ယောက်ကိုလည်း

ဝယ်ယူလိုက်၏။ အကြီးမ ရောက်လာလျှင် ပြုစုရန်အတွက် ကျိချန်သည် သူ့ကိုယ်ပိုင် အစေတော်ဖြစ်သည့် ပေါက်အဲတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်ကိုလည်း ထိုအိမ်ကြီးသို့ ပို့ထားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ချန်ဟွာတို့ သားအဖအား အကြီးမနှင့် စေ့စပ်ထားသည်ကို ဖျက်သိမ်းပေးပါရန် အကြောင်းကြားလိုက် လေ၏။

ချန်ဟွာ၏ အဘိုးမှာ ဘုရင့်လယ်တော်တွင် လယ်မြေမျိုး အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူး၏။ သူကွယ်လွန်ပြီးသည့်အခါတွင် ချန်ဟွာ၏ ဖခင်က လယ်မြေမျိုးအဖြစ် ဆက်ခံအမှုထမ်း၏။ ချန်ဟွာ၏ ဖခင်နှင့် မမယု၏ မိထွေးတို့မှာ မိတ်ဆွေရင်းချာ များ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ချန်ဟွာနှင့် အကြီးမတို့ကို မမွေးခင်ကတည်းက ကြောင်းလမ်းထားခဲ့ ကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ချန်ဟွာတို့ မိသားစုမှာ တရားတဘောင် ဖြစ်သည့်အတွက် စီးပွားပျက် သွားကြသည်တွင် သတို့သား မင်္ဂလာဆောင် ပေးဖို့ မပြောနှင့်။ သူတို့ကိုယ်ပင် သူတို့ အနိုင်နိုင် စားသောက်နေရလေ၏။ ကျိစံအိမ်မှ စာရင်းကိုင်များ ရောက်လာကာ အကြီးမနှင့် စေ့စပ်ထားသည်ကို ဖျက်သိမ်းပေးရန် လာရောက်ပြောကြားသည့်အခါ၌ ချန်ဟွာတို့ မိသားစု သည် သဘောမကျသည့်တိုင် ကျိချန်တို့ မိသားစုဩဇာကို မပယ်လှန်ရဲသည့်အတွက် ဖျက်သိမ်းပေးလိုက် ရလေ၏။ ဖျက်သိမ်းကြောင်း စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရာ မမယု၏ မိထွေးက သူတို့အား ငွေစင်နှစ်ကျပ်သား ပေးလေ၏။

အားလုံး အဆင်ပြေပြီးသည့်အခါတွင် မင်္ဂလာရက်ကို နောက်လဆန်း သုံးရက်နေ့တွင် ကျင်းပရန် သတ်မှတ် လိုက်လေ၏။ ထိုမင်္ဂလာဆောင် အကြောင်းကိုမူ နောက်အခန်းတွင် ဖော်ပြပေအံ့။

မှန်ပေ၏။

ဆွေမျိုးမကင်းသူကို ကြံစည်မိသည့်အတွက် လင်နှင့်မယား အချင်းများကြရလေ၏။

မယားကြောက်သည့် လူရှုပ်လူပွေတစ်ဦး တိတ်တိတ် အမြှောင်ထားခြင်း။

ခပ်ပျံပျံမိန်းကလေးတစ်ဦး လင်ထောင်ဖမ်းခြင်း။

ကျီလျှံ။ ကျီချန်နှင့် ကျီယုန်တို့သည် အတူတကွ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်လျက်ရှိရာ အတန်ကြာသည့်အခါတွင် အားလုံး စိတ်တိုင်းကျအောင် ပြင်ဆင်ပြီးခဲ့လေပြီ။ နောက်လ လဆန်းနှစ်ရက်နေ့တွင် မမယု၏ မိထွေးနှင့် သူ့သမီးအငယ်မတို့သည် အိမ်သစ်သို့ စတင်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်မှာ ကျီယုန် ပြောသလောက် ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်း မရှိသည်ကို မမယု၏ မိထွေး အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် အတော်အတန် ကောင်းမွန်သည့်အတွက် သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ကျေနပ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ပေါက်အဲတို့ လင်မယားကသည်း သူတို့ သားအမိကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုကြကာ အမေကြီးကို “သခင်မကြီး” ဟု လည်းကောင်း၊ အငယ်မကို “သခင်မလေး” ဟု လည်းကောင်း ခေါ်ကြလေ၏။

တတိယနေ့တွင်မူ သတို့သမီးဖြစ်သည့် အကြီးမကို အဖြူရောင် သံလျင်းကြီးဖြင့် ခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။ အမွှေးတိုင် များ၊ ဖယောင်းတိုင်များ၊ ပူဇော်ပွဲ ပန်းစက္ကူများ၊ အိမ်ရာခမ်းနားများ၊ ဝိုင်အရက်များနှင့် အစားအသောက်များကိုလည်း အသင့်ပြင်ထားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဦးကြီး ကွယ်လွန်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထား သည့် ကျီလျှံသည် သံလျင်းခပ်သေးသေး တစ်စင်းဖြင့် ရောက်လာကာ ပူဇော်ပွဲ ပန်းစက္ကူများကို မီးရှို့၍ ပူဇော်ခြင်း ပြုလေ၏။ မမယု၏မိထွေးမှာလည်း သမီးအကြီးမ၏ အဝတ်အစားများကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျေနပ်အားရလျက် ရှိလေ၏။ သတို့သမီးကို မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့ ခန်းမသို့ ပို့ဆောင်ကြလေရာ ထိုနေ့ည၌ သတို့သမီးနှင့် ကျီလျှံတို့သည် အချစ်၏ အရသာကို ခံစားကြလေ၏။

ကျီလျှံသည် အသစ်စက်စက်မယားကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသည် ဖြစ်ရကား တတ်နိုင်သမျှ အလိုလိုက် အကြိုက် ကိုဆောင်လေ၏။ ပေါက်အဲနှင့် အခြားအစေခံများကိုလည်း သူ့မယား အသစ်အား “မမလေး” ဟု မခေါ်စေဘဲ မယားကြီး နတ်ငှက်မယ်ကို ခေါ်သည့်နည်းတူ “သခင်မလေး” ဟု ခေါ်စေ၏။ နတ်ငှက်မယ်ကိုမူ ရှိသည်ဟုပင် မအောက်မေ့ တော့ချေ။ အိမ်သို့ ပြန်သည့်အခါတွင်လည်း အရှေ့ဘက်စံအိမ်တွင် အလုပ်ရှိသည်ဟု ဆိုကာ ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်သွားတတ်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း သူ့ယောက်ျား

ကျိလျှံနှင့် ကျိချန်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်ကို သိသည့် အတွက် တကယ်အလုပ်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ သူ့ယောက်ျား၏ စကားကို အဟုတ်ထင်လျက် ရှိလေ၏။ အိမ်အလုပ် ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လင်မယား နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြု ကြချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ညာစားနေကြသည့် အစေခံများကလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်မျိုး ပြောသည့် အတွက် အစားရချောင်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကျိလျှံသည် အသုံးစရိတ်အဖြစ် မိမိ၏ နောက်အိမ်ထောင်သို့ တစ်လလျှင် ငွေစင်ငါးကျပ်သား ထုတ်ပေး၏။ ကျိလျှံ မရှိသည့်အခါတွင် အဘွားကြီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက်သည် ထမင်းအတူ စားလေ့ရှိကြပြီး ကျိလျှံရှိသည့် အခါများ တွင်မူ လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းအတူ စားလေ့ ရှိကြ၏။ ထိုအခါတွင် အဘွားကြီးနှင့် အငယ်မမှာ သူတို့အခန်း ထဲတွင်သာ နေလေ့ရှိကြ၏။

ကျိလျှံသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းက စုခဲ့ ဆောင်းခဲ့သည့် ငွေများကိုလည်း ဒုတိယဇနီးထံတွင် အပ်ထားလေ၏။ အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မယားကြီးဖြစ်သည့် နတ်ငှက်မယ်အကြောင်းကို တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောလေ့ ရှိပြီး သူကွယ်လွန်သည့်အခါတွင် အကြီးမအား ပထမနေရာတွင်ထားမည်ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ ဒုတိယမယား ဖြစ်သည့် အကြီးမမှာလည်း ထိုနေရာကို မှန်းလျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့အိမ်သည် သာယာချမ်းမြေ့ကာ အဆင်ပြေလျက် ရှိလေ၏။

သို့ဖြင့် နှစ်လသည် ချက်ချင်းကုန်သွား၏။ တစ်ညနေ၌ ကျိချန်သည် သံသေကျောင်းတိုက်မှ ပြန်လာစဉ် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့အိမ်သို့ ဝင်လာလေ၏။ ကျိချန်သည် သူငယ်တော် တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ကာ ကျိလျှံ အိမ်တွင် ရှိမရှိ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်၏။ မရှိကြောင်းကို သိရသည့်အခါတွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် မိမိနှင့်ပါလာသည့် အခြွေအရံများကို ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ ကျွန်ယုံနှစ်ယောက်ကိုသာ မြင်းကို အထိန်းခိုင်းပြီးနောက် ထိုအိမ်သို့ တန်းလာခဲ့လေ၏။ သူငယ်တော်နှစ်ယောက်မှာ မြင်းကို မြင်းစောင်းထဲတွင် ချည်ကာ အစေခံတန်းလျားသို့ သွားနေကြလေ၏။

အိမ်ကြီးထဲသို့ ကျိချန် ရောက်သွားသည့်အခါတွင် မီးထွန်းချိန် ရောက်နေလေပြီ။ ကျိချန်သည် အဘွားကြီးနှင့် အငယ်မကို ပထမ တွေ့ရ၏။ ထိုနောက် အကြီးမ ထွက်လာလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျိချန်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိရဲ့လား။ ဒီအခွင့်အရေးကိုသာ လက်လွှတ်ယင်တော့ ကျုပ် ညီမကြီး မလွယ်ဘူးဗျ။ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို မီးထွန်းပြီး လိုက်ရှာတောင် တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ မမယုက လာပြီး လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေပေးရင်း နှုတ်ဆက်လာဦးမှာပါ”

အကြီးမသည် ဝိုင်အရက်ချိုများနှင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို မှာလိုက်လေ၏။ သူတို့အားလုံးမှာ မိသားစု တစ်ခုတည်းမှ ဖြစ်သည့် အတွက် တံခါးများကို ပိတ်ခိုင်းလိုက်ကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုစဉ် ကျိချန်၏ အစေတော် ပေါက်အဲသည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရန် ရောက်လာလေ၏။

ကျိချန်က

“မင်းက ရိုးသားတဲ့ကောင် မို့လို့ ငါ မင်းကို ဒီအိမ်ကို ပို့လိုက်တာနော်။ နောက်မှာလဲ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တွေကို ပေးဦးမှာ။ အပြင်မှာ အရက်တွေ ဘာတွေသောက်ပြီး ရမ်းတယ် ဆိုတာမျိုး မကြားပါရစေနဲ့။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေတယ်ဆိုယင် မင့်ကို ငါနောက်ထပ် ဆုတွေလာဘ်တွေ ချရဦးမယ်။ မင်းသခင်သစ် ကျိလျှံ ဆိုတာကလဲ အလုပ်က အများသား မဟုတ်လား။ ဒီမှာလဲ လူတွေက များပါတာသနဲ့။ ဒီတော့ ဒီမှာ လိုတာပြုတာရှိယင် ငါ့ဆီကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြား သိလား။ တကယ်တော့ ဒီအိမ်ဟာ မင်းမမယုရဲ့ အိမ်နဲ့ ဘာထူးသေးသလဲ။ တစ်ခါအိမ် မဟုတ်ဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်တော် တာဝန်မကျေဘူး ဆိုယင် ခေါင်းကိုလာဖြတ်လှည့်ပါ သခင်ကြီး။”

ကျိချန်က ခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်ကာ

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ မင်းသဘောပေါက်တယ် ဆိုယင် ပြီးတာပါပဲ”

သူတို့ လေးယောက်သား အရက်ချို သောက်နေကြစဉ် အကြီးမက သူ့အမေဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ကျွန်မ အပြင်ကို ခဏသွားချင်တယ် မေမေရယ်။ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူး။”

မမယု၏ မိထွေးသည် ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်ကာ အစေတော် နှစ်ယောက်ကိုသာ ထားခဲ့ပြီး အကြီးမနောက်သို့ ထွက်လိုက် လာခဲ့သည်။ ကျိချန်နှင့် အငယ်မတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်လျက် ရှိလေရာ အစေတော်များပင် မကြည့်ရဲ ကြတော့သဖြင့်

သူတို့သဘောကျ လွတ်လပ်စွာ ပျော်မြူးနိုင်ရန် အပြင်သို့ အသာထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျိချန်၏ အစေတော် နှစ်ယောက်မှာ မီးဖိုထဲတွင် ပေါက်အဲနှင့် အတူ အရက်ချို သောက်လျက်ရှိပြီး ပေါက်အဲ၏ မိန်းမမှာ ထမင်းဟင်း ချက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ခပ်စောစောက အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသည့် အစေတော် သူငယ် နှစ်ယောက်သည် တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်မော၍ ရောက်လာကာ သူတို့အတွက် အရက်ချို လာတောင်းလေ၏။

ပေါက်အဲက

“ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ၊ အခန်းဆောင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ စောင့်မနေကြတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို ထွက်လာကြတာလဲ။ တော်တော်ကြာ ခိုင်းစရာ ပြုစရာရှိလို့ ခေါ်လို့မရယင် ဆူနေလိမ့်ဦးမယ်”

ပေါက်အဲ၏ မိန်းမက

“တော် မသိယင် အသာနေစမ်းပါတော်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်မှာဖြင့် အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သွား၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဟောဟိုပေါ်မှာ သေတော်ခေါ်ချင် သွားခေါ်ချည်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ အပြင် ထွက်လာလာ မလာလာ တော့အပူမရှိပါဘူး။ ကျုပ်ကြည့်ရှင်းပါမယ်။ တော့ ခေါင်းပေါ်ကို မိုးစက်တစ်ပေါက် မမှန်စေရ ပါဘူး။”

ပေါက်အဲမှာ ယခုအခြေသို့ ရောက်လာခြင်းမှာ မယားကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ယခုအလုပ်ကို ရခဲ့ခြင်းမှာလည်း မယား ကျေးဇူးကြောင့်သာ ဖြစ်လေ၏။ ယခုအလုပ်မှာ အရက်ကလေး သောက်လိုက်၊ အိပ်လိုက်ဖြင့် ဇိမ်ကျလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်အဲသည် အမေ့စကားကို နားထောင်သည့်နယ် သူ့မိန်းမစကားကိုလည်း မြေဝယ်မကျ နားထောင်လေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်အဲသည် သူ့မိန်းမ၏ စကားကို နာခံသောအားဖြင့် အရက်ကို မူးအောင် သောက်ပြီး သော် အိပ်ရာသို့ဝင်လေ၏။ သူ့မိန်းမသည် သူငယ်တော်များနှင့် အစေတော်သူငယ်မ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးပြုစုကာ ကျိချန်နားသို့ သူ့ သတင်းကောင်း ပေါက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိလေ၏။ ထိုသို့ စားသောက်လျက်ရှိစဉ် ဝင်းတံခါးဆီမှ အသံများ ကြားရသည့်အတွက် ပေါက်အဲ၏ မိန်းမသည် သွား၍ ကြည့်ရှုရာ မြင်းပေါ်မှဆင်းနေသော ကျိလျှံကို တွေ့ရလေ၏။

ပေါက်အဲ၏ မိန်းမက လေသံကလေးဖြင့်

“အနောက်ဆောင်ထဲမှာ သခင်ကြီး ကျိချန် ရောက်နေတယ်ရှင်”

ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် ကျိလျှံသည် သူ့အိပ်ခန်းသို့ သွားရာ

အခန်းထဲတွင် သူ့ဇနီးသစ် အကြီးမနှင့် သူတို့အမေကို တွေ့ရလေ၏။ ကျိလျှံကို မြင်သည့်အခါတွင် သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွား ကြသော်လည်း ကျိလျှံက မမြင်ယောင်ဆောင် နေလေ၏။

“ကဲ၊ အရက်ချိုလေး ဘာလေး ယူခဲ့ကြစမ်းကွယ်။ အရက်ကလေး နှစ်ခွက်သုံးခွက်လောက် သောက်ပြီးယင် အိပ်တော့မယ်”

အကြီးမသည် ပြုံးလျက် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ ကျိလျှံ၏ အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည် တိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း များကို မေးမြန်းလေ၏။ ကျိလျှံမှာ အကြီးမက ဤသို့ ပြုစု ယူသသည်ကို မြင်လျှင် အလွန်ကျေနပ်လျက်ရှိကာ ချစ်တင်းနှိုးနှောလိုစိတ်များ ပေါ်လာလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ပေါက်အဲ၏ မိန်းမသည် အရက်ချိုများကို ယူလာလေရာ လင်မယားနှစ်ယောက် အရက်ချိုသောက်လျက် ရှိကြလေ၏။ ယောက္ခမကြီးမှာ အစေတော်တစ်ယောက်အား လိုအပ်သည်တို့ကို ပြုလုပ်ပေးရန် မှာကြားပြီးနောက် သူ့အခန်းသို့ပြန်သွား လေ၏။

ကျိလျှံ၏ လူယုံတော်ဖြစ်သည့် သူငယ်တော် လွန်အဲသည် မြင်းဇောင်းသို့ပြန်သွားသည့် အခါတွင် မြင်း တစ်ကောင်ကို တွေ့လေရာ ထိုမြင်းမှာ ကျိချန်၏ မြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိရလေ၏။ အခြေအနေကို ရိပ်မိသည့် လွန်အဲ သည် မီးဖိုဆောင်သို့လာခဲ့ရာ အရက်ချို သောက်နေကြသည့် ဆီအဲနှင့် ရှုအဲတို့ကို တွေ့လိုက်သည်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ကလည်း သူ့ကို နားလည်သည့် အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က ရယ်လိုက်လျက်

“ခင်ဗျားလာတာ အတော်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သခင်ကျိချန်ရဲ့ မြင်းကို ကျွန်တော်တို့ အမိ လိုက်စီးလို့မရဘူး။ ပြီးတော့ မထွက်ရ အမိန့်ထုတ်ထားတော့ ရှေ့ဆက်သွားလို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီမှာတင် အိပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

လွန်အဲက ရယ်လိုက်လျက်

“အံ့မယ်လေး၊ တို့ဆီမှာ အခန်းတွေ အများကြီးပါကွာ။ ဟောဟို ခုတင်မီးဖိုကြီး ဆိုယင်လဲ အကျယ်ကြီး။ မင်းတို့ ကြိုက်သလို အိပ်ပါလေ။ ခု တို့သခင်လေးက သခင်မလေးဆီကို လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေး အပို့ခိုင်းလိုက်လို့ လာပို့တာ။ ငါလဲ ချက်ချင်းပြန်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ တော်တော်လေး အရှိန်ရနေပြီဗျ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား တစ်ခွက်လောက် ချလိုက်ဦး”

သို့ရာတွင် လွန်အဲက သောက်မည်ဟု အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်စဉ် မြင်းဇောင်းဘက်မှ မြင်းနှစ်ကောင် ကန်နေသံ ကို ကြားရလေ၏။ လွန်အဲသည်

အရက်ခွက်ကို ချကာ မြင်းဇောင်းဆီသို့ ပြေးပြီး မြင်းနှစ်ကောင်ကို ချောနေရလေ၏။ ထိုနောက် ကျိလျှံ၏မြင်းကို တစ်နေရာတွင် သွား၍ ချည်ထားကာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်အဲ၏ မိန်းမက သူတို့ သုံးယောက်အား

“နင်တို့သုံးယောက် ဒီမှာနေကြ။ လက်ဖက်ရည်ပြင်လိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားလေ၏။

ဆီအဲမှာ အရက်အနည်းငယ် သောက်ပြီးသည့် အခါတွင် မျက်လုံးတွေ ရီဝေဝေ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ လွန်အဲနှင့် ရှုအဲတို့က အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည့် အခါတွင် ဆီအဲမှာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ဆီအဲကို တိုးလိုက်ကြ၏။

“ဟေ့ ဟိုဘက်ကိုနည်းနည်း တိုးပါဦးကွ။ မင်းက ဒီလို အိပ်နေယင် တို့ ဘယ်နှယ်လုပ် အိပ်လို့ရတော့မလဲ”

ဆီအဲမှာ မူးမူးနှင့် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ကျန်နှစ်ယောက်သည် ဆီအဲ မူးနေသည်ကို သိသည့်အတွက် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ မှန်အိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ တက်အိပ်နေကြလေ၏။

မြင်းဇောင်းထဲမှ မြင်းနှစ်ကောင် ကန်နေသံကို ကြားသည့်အခါ အကြီးမမှာ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်ကာ ထိုအသံများကို မကြားရလေအောင် သူ့ယောက်ျား ကျိလျှံအား စကားတွေ တရစပ် ပြောလျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံသည် အရက် အနည်းငယ် သောက်ပြီးနောက် မူးလာသည့် အတွက် အစေ့တော်များကို ခေါ်ကာ စားသောက်ဖွယ်များနှင့် အရက်ခွက် များကို အသိမ်းခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ အဝတ်အစားများကို ချွတ်နေလေ၏။ သူဇနီး အကြီးမမှာ ကြက်သွေးရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ကလေးတစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ထားလေ၏။ ဆံပင်ကို ဖားလျားချ၍ ထားပြီး ပါးပြင်မှာ နီရဲလျက် ရှိသည့်အတွက် နေ့ခင်းတွင် ကြည့်ရသည်ထက် ပို၍စွဲမက်စရာကောင်းလျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံသည် အကြီးမကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပြီးနောက်

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ မယား ဆတ်ဆတ်ကြမ နတ်ငှက်မယ်ကို လှတယ် ချောတယ်လို့ လူတွေက ပြောကြတယ်။ တကယ် ကတော့ ဟောဒီက အစ်ကိုကြီး အချစ်အိုးကြီးရဲ့ ဖိနပ်ကိုတောင် အကိုင်ခိုင်းဖို့ မကောင်းဘူး”

“ကျွန်မက ရုပ်ချော ချင်ယင်တော့ ချောမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ နာမည်ပျက် ရှိတယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ရုပ်မချောယင် ကောင်းမှာလို့တောင် ဆုတောင်းမိတယ်”

“အလိုဗျာ၊ ဘယ်လို နာမည်ပျက် ရှိရမှာလဲ။ အစ်ကိုကြီး နားမလည်ပါဘူး။”

အကြီးမက မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းဖြင့်

“အစ်ကိုကြီးတို့ကတော့ ကျွန်မကို အ၊အကြီး၊ အတုံးကြီးလို့ ထင်ကြမှာပဲနော်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလဲ ဒီလောက် တော့ မအသေးပါဘူးနော်။ ခုဆိုယင် ကျွန်မဟာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မယားဖြစ်တာ နှစ်လရှိပြီ။ ဒီလောက် အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ အစ်ကိုကြီးဟာလဲ လူအလူနဲ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ အကဲခတ်လို့ ရပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ကျွန်မဟာ သေသေရှင်ရှင် အစ်ကိုကြီးရဲ့မယားပါ။ အစ်ကိုကြီး မယားဖြစ်ပြီ ဆိုတော့ တစ်သက်လုံး အစ်ကိုကြီးကိုပဲ အားကိုး အားထား ပြုရမယ့်သူပါ။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး အပေါ်မှာ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှ လျှို့ဝှက်စရာလဲ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မမှာတော့ အစ်ကိုကြီးက ထောက်ပံ့လို့ ဘာမှ မပူရ မပင်ရ တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ညီမလေးအတွက် တွေးပူတယ်။ ခုအတိုင်း ကျွန်မတို့ကချည်း ထောက်ပံ့နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီတော့ သူ့အတွက် ရေရှည် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမှ ကောင်းမှာ”

ကျိလျှံ က တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကာ

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်။ အစ်ကိုကြီးက မနာလိုတတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အတိတ်က အကြောင်းတွေ အစ်ကိုကြီး သိပါတယ်။ ဒါအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ မင်းတို့ ခဲအို ကျိချန်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲ တော်လေတော့ မင်းအနေနဲ့ ဒီကိစ္စတွေ မပြောချင်ဘူး ဆိုပါတော့။ မပူပါနဲ့။ ဒီကိစ္စကို အစ်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင် သူ့ကို သွားပြောပါ့မယ်”

သို့ဖြင့် ကျိလျှံသည် ဝင်းကိုဖြတ်၍ အနောက်ဘက်ဆောင်ဘက် သို့လာခဲ့ရာ အနောက်ဆောင်တစ်ခုလုံး မီးတွေ ထိန်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ခန်းဆောင်ထဲတွင်မူ ကျိချန်နှင့် အငယ်မသည် အရက်ချို သောက်ရင်း ဟေးလားဝါးလား ပြောဆိုရယ်မောလျက် ရှိကြလေ၏။

“ဪ၊ အစ်ကိုလဲ ဒီကိုရောက်နေသကိုး”

ကျိချန်မှာ သူတိတ်တိတ်ပုန်း လာခဲ့သည့်အတွက် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်လျက် ရှိကာ ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်ရင်း သူ့ကိုထိုင်ရန် လက်ပြနေလေ၏။

ကျိလျှံက ရယ်လိုက်လျက်

“ဒီလောက်လဲ အနေရခက် မနေပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲ အချင်းချင်း အမြဲတမ်း ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ရှိခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အကြီးမနဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့တဲ့

အတွက်လဲ အစ်ကိုတို့ရဲ့ ကျေးဇူးဟာ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ အင်မတန် ကြီးမားပါတယ်။ ခု ကျွန်တော်လာတာကို အစ်ကိုကြီး ဘာမှ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်မနေနဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း သာနေပါ။ အစ်ကိုက အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ”

ကျိုလျှံသည် ကြမ်းပြင်တွင် ခူးထောက်၍ အရိုအသေ ပေးလေ၏။ ကျိုချန်က သူ့ကို လက်မှဆွဲထူလိုက်ကာ

“ရပါတယ်ကွာ။ အစ်ကို အားမနာပါဘူး။ ဖြစ်ပါတယ်”

ကျိုလျှံက အရက်ချို ယူခဲ့ရန် အစေခံများကို ပြောလိုက်၏။

“ကဲ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အရက်ချိုကလေး ဘာလေး သောက်ရအောင်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဟောဒီက ကျွန်တော့်ညီမလဲ သောက်ရမယ်” ဟုဆိုကာ အငယ်မ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ပြောလေ၏။ ကျိုချန်မှာ သဘောကျလျက် ရှိလေပြီ။

“ငါ့ညီကတော့ လုပ်ပြီ။ ကဲ၊ ဒီလောက်တောင် သောက်စေချင်ယင် သောက်လိုက်မယ်ကွာ” ဟုဆိုကာ တစ်ခွက်လုံး မော့သောက်လိုက်လေ၏။

အငယ်မသည် ခုတင် မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကာ ကျိုလျှံကို လက်ညှိုးထိုးလျက်

“အမယ်လေး၊ တော်ပါနော်။ လျှာအရိုး မရှိတိုင်း ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခုကတည်းက ခပ်ရှင်းရှင်း လုပ်ထားမှ ဖြစ်မှာ။ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ ဒီလို လိမ်တာညာတာမျိုးတွေ ရိုးနေပြီရှင့်။ ဘာလဲ၊ ရှင်အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အတွင်းရေးတွေကို ကျွန်မတို့တစ်တွေ မသိဘူးများ ထင်နေလား။ ခု ရှင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က မဖြစ် စလောက် ပိုက်ဆံကလေး ပေးပြီး ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို မကောင်းတဲ့ မိန်းမများလို ပျော်ရုံပါးရုံလောက် ကြံကြမယ် လို့ပေါ့လေ ဟုတ်လား။

“ဒီလိုထင်ယင်တော့ ရှင်တို့မှားပြီရှင့်။ ကျွန်မသိပါတယ်။ ရှင့်မိန်းမ နတ်ငှက်မယ်ဟာ တကယ့် လျှာစောင်း ထက်တဲ့ မိန်းမ။ ဇက်ဇက်ကြဲ။ ဒီတော့ ဒုတိယနေရာမှာ ထားပြီး ဒီမှာလာထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဟုတ်တာပေါ့။ ခိုးလာတဲ့ မောင်းဆိုတော့ တီးလို့မရဘူးပေါ့။ ဒီမှာအသာကလေး လာထားရတယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မရဘူးရှင့်။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် နတ်ငှက်မယ်ဆီကို သွားပြောမှာ။ ဒီတော့ ရှင် အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ် ဆိုယင်တော့ ကျွန်မတို့ ညီ အစ်မ တစ်တွေကို ကောင်းကောင်းထားပါ။ အဲ၊ ယီးတီးယားတား လုပ်ယင်တော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အူကို ဆွဲနုတ် ပစ်ပြီး နတ်ငှက်မယ်ဆိုတဲ့ ဇက်ဇက်ကြဲမနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရန်ဖြစ်မှာ။ ဟင်း၊ အငယ်မတဲ့ရှင့်။ အငယ်မလို ကောင်မမျိုး ကို ဒီလို မလိမ့်တစ်ပတ် လုပ်လို့

ဘယ်ရမလဲ။ ကဲ၊ ဘယ်သူ သောက်ရဲသေးသလဲ။ သောက်ရဲယင် သောက်ကြမယ်လေ”

အငယ်မသည် အရက်အိုးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ခွက်ထဲသို့ ငွဲလေ၏။ ထိုနောက် ကျိလျှံ၏ လည်ကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီးလျှင် သူကိုယ်တိုင် ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လေ၏။

“ကဲလာ၊ ရှင့်အစ်ကိုကြီး ကျိချန်နဲ့ သောက်ပြီးပြီ။ ရှင်နဲ့ တစ်လှည့် သောက်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျိလျှံသည် အရက်မူးပြေသွား၏။ ကျိချန်မှာမူ ရဲတင်း၍ အရှက်နည်းလှသော အငယ်မကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် မိန်းမပျက်များစွာနှင့် တွေ့ခဲ့ကြဖူးပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ယခု အငယ်မ၏ အပြုအမူနှင့် အပြောအဆိုကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

အငယ်မက

“ကျွန်မတို့ သုံးယောက်တည်း ပျင်းနေယင် မမကိုပါ ခေါ်လိုက်မယ်လေ။ လေးယောက်ဆိုတာ ပိုပြီး ပျော်စရာ ကောင်းတာပေါ့။ “အပိုကြေး ဆိုတာ အပြင်ကို မပေးရဘူးတဲ့။ အိမ်တွင်းမှာပဲ ပေးရသတဲ့” စကားပုံ ရှိတယ်။ ခုဆိုယင် အစ်ကိုတို့ကလဲ ညီအစ်ကို။ ကျွန်မတို့ကလဲ ညီအစ်မ။ ဘယ်မှာ လူစိမ်းသူစိမ်း ပါလို့လဲ။ ကဲ၊ လာလေ”

အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည့် အကြီးမမှာ သူ့စကားများကြောင့် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိချန်မှာ ပြန်ပြေးချင်လှလေပြီ။ သို့ရာတွင် အငယ်မက သွားခွင့်မပေးချေ။ ကျိချန်သည် သူ လာမိသည့် အတွက် နောင်တရနေ လေပြီ။ အငယ်မသည် ထိုသို့ အတင့်ရဲလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့။ ယခုမူ အငယ်မ အတင့်ရဲသည့်အတွက် သူရော ကျိလျှံရော မပျော်နိုင်တော့ပြီ။

ထိုအချိန်၌ အငယ်မသည် ကျောပေါ်တွင် ဖြန့်ချထားသည့် ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှို ထုံးလိုက်၏။ ကြက်သွေး ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးမှာ တစ်ဝက်ပြုတ်လျက်ရှိသဖြင့် ကြက်သွန်မြိတ်ရောင် အတွင်းခံအင်္ကျီနှင့် နှင်းပွင့်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော အသားကို မြင်ရလေ၏။ အငယ်မသည် အောက်ပိုင်းတွင် ဘောင်းဘီစိမ်း နှင့် ဖိနပ်အနီကို စီးထားလေ၏။ အငယ်မသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် အိပ်ရင်းမှ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကားချည်စုချည် လုပ်လျက် ရှိလေရာ နားတွင် ဆွဲထားသည့် နားဆွဲများသည် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ မီးရောင်သည် မိုးမခကိုင်းကဲ့သို့ ကွေးညွတ်နေသော မျက်ခုံးများပေါ်သို့ ကျလျက်ရှိပြီး ခွေးကြိုင်သော နှုတ်ခမ်းများမှာ

ဟင်္သာပဒါးရောင် နီရဲလျက်ရှိကာ ဆောင်းဦးရာသီ ရေအိုင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်သော မျက်လုံးများသည် အရက်ရှိန်ကြောင့် ပို၍ မြူးကြွရီဝေလျက် ရှိလေ၏။ ကျီချန်နှင့် ကျီလျှံတို့ အဖို့သော်မူ အငယ်မသည် သူအစ်မထက် စွဲမက်စဖွယ် ကောင်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုမျှမက မိမိတို့ နှစ်ယောက် သည် ယုတ်လတ်နိမ့်မြင့်မရွေး မိန်းမအမျိုးမျိုးကို ဆက်ဆံခဲ့ကြပူး သူများဖြစ်ရာ ထိုမျှ စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းသော မိန်းမမျိုး ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ကြပူးချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အငယ်မ၏ အချောအမြူတွင် မိန်းမောလျက် ရှိကြကာ ရမ္မက်သွေး ကို ကြွစေသည့် ပြီတီတီ အမူအရာကို ကြည့်ရင်း စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အငယ်မကို မကြည့်ရဲသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အရက်နှင့် ရမ္မက်ကြောင့် လည်းကောင်း ငိုငိုတိုင့်တိုင့် ဖြစ်လျက် ရှိစဉ် အငယ်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကလူကျီစယ်လျက် ရှိလေရာ သူတို့ အဖြစ်မှာ ယောက်ျားများ နှင့်မတူဘဲ ပျော်ပါးရန် ခေါ်လာသည့် ပြည့်တန်ဆာများနှင့် တူနေလေ၏။

ထိုသို့ မြူဆွယ်သည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မလှုပ်ရဲသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ အငယ်မမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း အမူးပြေလာခဲ့ လေပြီ။ ထို့နောက်တွင်မူ အငယ်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခန်းတွင်းမှ မောင်းထုတ် လိုက်ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ အစေတော်များက တာဝန်ပျက်ကွက် ပေါ့လျော့ပြီဆိုသည်နှင့် အငယ်မသည် ကျီချန်၊ ကျီလျှံနှင့် ကျီယုန် တို့ကို ဆဲရေးကာ မုဆိုးမတစ်ယောက်နှင့် အဖမဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကို လိမ်ညာခဲ့ကြောင်းဖြင့် မကြာခဏ ပြောတတ် လေ၏။ ကျီချန်မှာလည်း အငယ်မက သူငယ်တော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ တိတ်တိတ် အခေါ်ခိုင်းခြင်း မပြုသမျှ မလာရဲတော့ချေ။ ရောက်လာသည့် အခါတွင်လည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဆောင်ရွက် ပေးရလေ၏။

စင်စစ် အငယ်မသည် မွေးကတည်းက ခပ်ဆန်းဆန်း ဖြစ်လေ၏။ ရုပ်ချောသည့် အလျောက် သူများတကာထက် ထူး၍ အဝတ်အစားကို ဆန်းဆန်းပြားပြား ဝတ်တတ်လေ၏။ ယောက်ျားကလေးများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မြူဆွယ်ကာ သူ မလိုတော့သည်နှင့် စွန့်ပစ်လိုက်၍ နောက်တစ်ယောက်နှင့် ဆက်ပြန်လေ၏။ ကျီချန်နှင့် ကျီလျှံ တို့ကို လည်း ထိုနည်းအတိုင်း အလွန်နှိပ်စက်ကလူ ပြုတတ်လေ၏။ အမေနှင့် အကြီးမတို့ သူ့ကို ဆုံးမသည့်တိုင် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်လေ၏။

“မမတို့က ဘာနားလည်လို့လဲ။ မမသာ ဒီလူဝံလို လူကြီးကို လင်လုပ်ပြီး

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အညစ်နှမ်းခံတာ။ ကျွန်မတော့ ဒါမျိုးအဖြစ် မခံနိုင်ပေါင်
ဒီလိုလူမျိုးကို များများ နှိပ်စက်ပေးရတယ်ရှင်။ သူမယားကြီး ငှက်မယ်က
အာဂဟာ၊ ဇက်ဇက်ကြဲ ထဲက။ ခု သူမသိသေးလို့ ကျွန်မတို့တွေ ဒီလောက်
အေးအေးဆေးဆေး နေရတာ။ သူသာသိယင် ကျွန်မတို့
ဘယ်ဒီလိုနေနိုင်ပါ့မလဲ။ ခုနေ သူ့မိန်းမ မသိခင်၊ ပြဿနာမပေါ်ခင်မှာ သူတို့ကို
များများ ညှဉ်းပေးရတယ်။ နောက်ဆိုယင် ကျွန်မတို့ ညှဉ်းချင်လို့တောင်
ညှဉ်းရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိရဲ့လား။”

ထို့ကြောင့် သူ့အား တားမြစ်ဆုံးမခြင်းမှာ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သဖြင့်
နောက်ဆုံးတွင် လက်လျှော့လိုက်ရလေ၏။

အငယ်မသည် အစားအသောက်ကိုဖြစ်စေ၊ အဝတ်အစားကိုဖြစ်စေ
အကောင်းဆုံးကို ပေးမှ ကျေနပ်၏။ သူ့အတွက် ရွှေငွေ လက်ဝတ်တန်ဆာကို
လုပ်ပေးသည်ဆိုလျှင် ငွေမလိုချင်၊ ရွှေမလိုချင်သည်ဟု ရွှေကို အလုပ်ခိုင်း၏။
ပုလဲကို ဝယ်ပေးလျှင် စိန်ကိုသာ လိုချင်သည်ဟု ပြော၏။ သူ့အတွက်
ငန်းဆူဆူကြီး တစ်ကောင်ကို ချက်ကျွေးလျှင် ငန်းသားကို မစားချင်၊
ဘဲသားကိုမှ စားချင်သည် ဟုဆို၏။ အဝတ်အစားသစ် ဝယ်ပေး၍
သူလိုချင်သည့် အဝတ်အစားမျိုး မဟုတ်လျှင် ဖဲအင်္ကျီကြီးတွေ၊ ပိုးအင်္ကျီ
အသစ်စက်စက်ကြီးတွေကို ကတ်ကြေးနှင့် အမွှာမွှာဖြစ်အောင်
ကိုက်ပစ်တတ်၏။ သို့ဖြင့် ကျီချန်မှာ တစ်နေ့မှ အလိုပြည့်သည်ဟု မရှိ။
ဤနည်းဖြင့် ကျီချန်မှာ ငွေကြေးကုန်ခဲ့လှလေပြီ။

ကျီလျှံမှာလည်း ထိုအိမ်သို့ ရောက်လျှင် အကြီးမ၏ အခန်းတွင်
အချိန်ကုန်ကာ ပြန်လာခဲ့ရလေရာ ကြာသော် မိမိသည် သူတို့ကို အိမ်တစ်ဆောင်
မီးတစ်ပြောင်နှင့် ထားမိသည်မှာ မှားလေပြီဟု နောင်တရစ ပြုလာလေ၏။
သို့ရာတွင် အကြီးမမှာ စိတ်ရင်းကောင်းရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
အကြီးမသည် ကျီလျှံအား ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ကာ ကျီလျှံ၏
အလိုကို အမြဲလိုက်လျောလေ၏။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်း နှင့် ကျိုးနွံခြင်း
အရာတွင်လည်း နယ်ငှက်မယ်ထက် ဆယ်ဆသာလေ၏။ မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို
အကြီးမသည် ကျီလျှံကို တိုင်ပင်လေ့ရှိ၏။ အကြီးမသည် ရုပ်ရည် အရာတွင်
လည်းကောင်း၊ စကားရာတွင် လည်းကောင်း၊ အပြုအမူ အရာတွင်
လည်းကောင်း နတ်ငှက်မယ်ထက် အဆ များစွာ သာလေ၏။ ယခုအချိန်၌
အကြီးမသည် ပြုပြင်ပြောင်းလဲကာ တည်ကြည်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည့်တိုင် ယခင်က နာမည်ပျက် ရှိခဲ့ဖူးသည့် အတွက် သူ၏
ကောင်းသော အရည်အချင်းများမှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိလေ၏။

သို့တိုင်အောင် ကျီလျှံသည် သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်တတ် လေသည်။

“လောကကြီးမှာ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်ဆိုလို့ ဘယ်သူ ရှိမလဲကွယ်။ ကိုယ့်အမှားကိုယ် မြင်ပြီး မှန်အောင် ပြုပြင်တယ် ဆိုယင် ကောင်းတာပေါ့”

ကျီလျှံသည် သူ၏ အတိတ်က အပြစ်များကို ခွင့်လွှတ်ကာ လောလောဆယ် အနေအထိုင် ကောင်းခြင်းကိုသာ ပြောလေ့ရှိလေ၏။ ကျီလျှံသည် အကြီးမအား ကော်ကဲ့သို့ ကပ်လျက်ရှိကာ ငါးသည် ရေတွင်ပျော် သကဲ့သို့ ပျော်မွေ့လျက် ရှိလေ၏။ ကျီလျှံသည် နတ်ငှက်မယ်ကို လည်းကောင်း၊ ပင်အဲကို လည်းကောင်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ဘဲ အကြီးမကို သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်းရန် ရည်ရွယ်ထားလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာတစ်ခုတည်း အိပ်၍ ခေါင်းအုံး တစ်လုံးတည်း အုံးနေကြသည့် အခါတွင် အကြီးမက

“အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ရှင့်အစ်ကို ကျီချန်ကို ပြောစမ်းပါဦး။ ကျွန်မ ညီမလေးကို သင့်လျော်တဲ့ လူတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးအောင် မပြောတော့ဘူးလား။ သူ့ကို ကျွန်မတို့ အိမ်မှာချည်း တစ်သက်လုံး ထားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်လာယင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

ကျီလျှံ က

“ဒီအကြောင်းကို တစ်နေ့ကတင်ပဲ အစ်ကိုကြီး ပြောပြီးပါပြီကွယ်။ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်ကိုက အငယ်မကို ဘယ်သူနဲ့မှ မပေးစားချင်ဘဲ ဖြစ်နေတာက ခက်တယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးက ပြောပါတယ်။ သိုးသားဟင်းများ ဒီလောက် ပူနေယင် ဘယ်စားကောင်းတော့ မလဲဗျာ။ နှင်းဆီပန်း ဆိုတာလဲ ဆူးတွေ ဒီလောက်များနေယင် ဘာလုပ်တော့မလဲ။ ခု သူ့ကို ကျွန်တော်တို့လဲ မနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်ယင် မကောင်းဘူးလားလို့ ပြောတော့ သူက အင်၊ အာနဲ့ စကားကို ဟိုလွဲဒီလွဲ လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးလဲ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပြောတော့မလဲ”

အကြီးမက

“ဒါအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ မနက်ဖြန်ကျယင် ကျွန်မ ညီမလေးကို ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ သူ့ကို ရန်ထောင်ပြီး ရန်ဖြစ်ပြနေယင် သူလဲ စိတ်ညစ်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်မှာပေါ့”

“အင်း၊ ဒီလို ဆိုယင်တော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ကောင်းတာပေါ့” ဟု ကျီလျှံက ပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အကြီးမက ထမင်းကျွေး သည့်အတွက် ကျီလျှံမှာလည်း တစ်နေ့လုံး အိမ်တွင်နေရလေ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အငယ်မတို့

သားအမိနှစ်ယောက်ကို ဖိတ်လိုက်ပြီး သူတို့ကို အထူးဧည့်သည်တော် နေရာတွင် ထားလေ၏။ အငယ်မမှာ သူတို့အကြံကို ရိပ်မိလေပြီ။ ထို့ကြောင့် အရက်ချိုသုံးခွက် သောက်ပြီးသည့် အခါတွင် အငယ်မ သည် အကြီးမ စကားမပြောမီ စတင်၍ မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်းဖြင့်

“ဒီနေ့ ကျွန်မတို့ကို ဖိတ်တာဟာ အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်။ ကျွန်မလဲ ဒီလောက်တော့ မအသေးပါဘူး မမရယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဟိုတုန်းက ဘယ်လို နေခဲ့ထိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတာတွေကိုတော့ ပြန်ပြီး ပြောမနေကြနဲ့နော်။ ဒါတွေ ပြန်ပြောနေလို့ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူး။ ကျွန်မ သိပြီးသားတွေ။ ခုတော့ မမက အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ အတည်တကျ ဖြစ်၊ အမေကလဲ ဟန်ကျနေတော့ ကျွန်မကို အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နဲ့ နေနိုင်အောင် စိတ်ကူးကြတယ် ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုတယ် ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်သက်လုံး ကိစ္စကြီး။ လွယ်လွယ် မအောက်မေ့လိုက် ကြပါနဲ့။ ခုတော့ ကျွန်မလဲ စိတ်ပြောင်းပါပြီ။ အလျင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ မေမေတို့၊ မမတို့ လက်ထပ် စေချင်တယ် ဆိုယင်လဲ လက်ထပ်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် လက်မထပ်ခင်မှာ ကိုယ်သဘောကျတဲ့ လူကိုတော့ ရွေးပါရစေ။ မေမေတို့၊ မမတို့ ရွေးပေးတဲ့ လူက ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော၊ ပညာတတ် ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ စိတ်သဘော မတွေ့ယင် ကျွန်မ မှာသာ ဒုက္ခရောက်ရမှာ”

ကျိုလျှံက

“ဒါကတော့ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ညီမ ကြိုက်တာကို ညီမ ရွေးနိုင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ ကပဲ ခန်းဝင် ပစ္စည်း ကိစ္စတွေကို တာဝန်ယူပါတယ်။ မေမေ့ကိုလဲ တာဝန်မတက် စေချင်ဘူး။”

အငယ်မက ငိုရှိုက်လျက်

“ကျွန်မ ရွေးမယ့်သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မမ သိပါတယ်။ ကျွန်မ ထုတ်မပြောတော့ပါဘူး။”

“ဘယ်သူလဲ” ဟု ကျိုလျှံက အကြီးမကို လှမ်းမေးလေ၏။ အကြီးမ မှာလည်း မည်သူမည်ဝါ မဝေခွဲနိုင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

အခြားသူများက စဉ်းစားလျက်ရှိကြစဉ် ကျိုလျှံက လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးလိုက်ကာ

“ဪ၊ အစ်ကိုကြီး သိပါပြီကွယ်။ ကောင်းပါတယ်။ သူဆိုယင် မဆိုးပါဘူး။”

“ဘယ်သူလဲ” ဟု အကြီးမက မေးလေ၏။

“ဘယ်သူ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ ပေါက်ယုပေါ့။ သူနဲ့ ဆိုယင် ရှေ့သွား

နောက်လိုက် ညီတယ်”

အကြီးမနှင့် အမေက ကျီလျှံ ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်လောက်သည်ဟု ထင်နေစဉ် အငယ်မက စက်ဆုပ်ဟန် ဖြင့် ပြစ်ခနဲ တံတွေးထွေး လိုက်ရင်း

“ကျွန်မတို့မှာ ညီအစ်မ ဆယ်ယောက်လောက်များ ရှိယင် ဆယ်ယောက်စလုံး အစ်ကိုကြီးတို့ အမျိုးတွေကိုပဲ ယူရတော့မလား မသိပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးတို့ ဆွေမျိုးမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားရယ်လို့ ကမ္ဘာကြီးမှာ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား”

သို့ဖြင့် သူတို့တစ်သိုက်သည် အငယ်မ ရွေးချယ်မည့်သူကို စဉ်းစား မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“ဒီလောက်တောင် သိချင်ကြယင် ခုလောလောဆယ် တွေ့တဲ့ လူတွေထဲက မစဉ်းစားကြနဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ် လောက်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

ထိုသို့ စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် ကျီလျှံ၏ လူယုံတော် ဆင်အဲ ရောက်လာကာ

“သခင်ကြီးက အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က မရှိဘူး၊ ဦးလေးကျီချန် ဆီကို သွားလည်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ အခု အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဒီနေ့ အိမ်မှာ ငါ့အကြောင်းကို မေးနေကြသေး သလားကွ” ဟု ကျီလျှံက အရေးတကြီး မေးလေ၏။

“မမယုက မေးတာနဲ့ ကျွန်တော်က မရှိဘူး၊ ဝတ်ကျောင်းကို သွားနေတယ်။ ရက်တစ်ရာ ပြည့်တဲ့အတွက် ပူဇော်ပွဲ လုပ်မလို့လို့ ပြောလိုက်တယ် ခင်ဗျ။ ဒါ့ကြောင့် အိမ်ကိုမသွားဘဲ နေဖို့ ကျွန်တော်လာပြောတာ”

ကျီလျှံသည် လွန်အဲကိုခေါ်၍ မြင်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဆင်အဲအား အိမ်တွင် လုပ်စရာ ရှိသည် တို့ကို လုပ်ပေးရန် မှာခဲ့လေ၏။ အကြီးမသည် ဆင်အဲကို အရက်ချို နှစ်ခွက်တိုက်ပြီးနောက် ကျီစံအိမ်ကြီး အကြောင်းကို မေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။ ကျီလျှံ၏ဇနီး နတ်ငှက်မယ်သည် အသက် ဘယ်မျှရှိကြောင်း၊ သူ့ယောက်ျားကို နိုင်သည်ဟု ကြားရကြောင်း မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် တို့မှာ အသက်ဘယ်မျှ ရှိကြောင်း၊ ကျီဆွေမျိုးစု တို့၏ မိန်းကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိကြောင်းဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။ ဆင်အဲသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးအနီးတွင် အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ကာ ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ အကြောင်းများကို အသေးစိတ် ပြောပြလေရာ အမေနှင့်

သမီးတစ်ယောက်မှာ တဟားဟား ပွဲကျလျက် ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော်က အတွင်းဆောင်တံခါးမှာ တာဝန်ကျတယ်ခင်ဗျ။ တာဝန်က တစ်နေ့ကို နှစ်ခါလဲရတယ်။ တစ်ခါကို လေးယောက်ဆိုတော့ နှစ်ခါရှစ်ယောက် တာဝန်ယူရတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အထဲမှာလဲ သခင်လေး လူယုံနဲ့ သခင်မလေး လူယုံ ဆိုပြီး နှစ်စုကွဲနေတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သခင်မလေးရဲ့ လူယုံတွေကို ခပ်ရှောင်ရှောင် နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို လာလာပြီး ရန်စတယ် ခင်ဗျ။

“ခု မမတို့က သခင်မလေး နတ်ငှက်မယ် အကြောင်းကို မေးတော့ ပြောရဦးမယ်။ တကယ်ကတော့ ပြောဖို့ မကောင်းဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် မေးတော့လဲ ပြောရတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ သခင်မကလေးက ဉာဏ်လဲများတယ်။ စိတ်သဘောလဲ ပုပ်တယ်။ စွာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ သခင်လေး ကျိလျှံကတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူလဲ မယားကို တယ်ကြောက်ရတာကိုး ခင်ဗျ။ သူ့အမြှောင် ပင်အဲက စိတ်သဘောကတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူလဲ သခင်မလေး ဘက်က ခင်ဗျ။ သခင်မလေး မရှိယင်တော့ လူတွေကို ကူညီတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ခု အမှားလုပ်မိလို့ ရှိယင် သခင်မလေး အသိမခံရဲဘူး။ သိယင် တယ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပင်အဲကို သွားပြီး အကူအညီ တောင်းယင်တော့ တတ်နိုင်သမျှ ပြေလည်အောင် လုပ်ပေးရှာပါတယ်”

“ခုတော့ တစ်အိမ်လုံးက မလေးငှက်မယ်ကို မုန်းနေကြတာပဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့လဲ ကြောက်လို့သာ ကပ်နေ ကြရတာ။ သူက လူမြင်သမျှကို မသင်္ကာတဲ့ မျက်စိနဲ့ စောင့်ကြည့်နေပြီး မယ်မယ်နဲ့ သခင်မဝမ် တို့ကို သွားတိုင်တာပဲ။ သူပြောယင်လဲ အဘွားကြီးတွေက ယုံတာပဲခင်ဗျ။ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူကမှလဲ မပြောရဲကြဘူး။ အိမ်မှာ အသုံးစရိတ်တို့ ဘာတို့ ဆိုယင်လဲ သိပ်စစ်စိတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ အဘွားကြီးတွေ ကတော့ တော်ပေတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုပဲ ချီးမွမ်း ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အစေခံတွေမှာသာ ကုန်းခံနေကြရတာ ခင်ဗျ။ သူကတော့ ပို့သမျှ ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲကို ထည့်တာပဲ”

“အိမ်မှာ တစ်ခုခုကောင်းတာ ဖြစ်ယင် သူကအလျင် အဘွားကြီးတွေ ဆီကို ဦးအောင်ပြောပြီး သူလုပ်လို့ ဒီလို ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတော့တာပဲ။ တစ်ခုခု မကောင်းတာ ဖြစ်ယင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိယင် သူက ဘေးရှောင်နေပြီး သူများကို အပြစ်ပုံချတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ယောက္ခမကြီး ဖြစ်တဲ့ သခင်မကြီး ဝမ်းတောင် မခံနိုင်တော့ဘူး။ နတ်ငှက်မယ်ဟာ ရာသီဥတု ကောင်းရာကို နေတတ်တဲ့ စာကလေးတဲ့။ ကိုယ့်မြေကို စွန့်တဲ့ ကြက်နက်မ တဲ့။ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ မယ်မယ်သာ မရှိယင်

သခင်မဝမ် ကိုယ်တိုင်ကကို သူ့ကို ပြန်ပို့ပြီး ဖြစ်ရော့မယ်”

အကြီးမက ပြုံးလေ၏။

“အံမယ်လေး၊ နင့်သခင်မ အကြောင်း ကွယ်ရာ ပြောသံ ကြားရတော့ နောင်မှာ ငါ့ကိုလဲ ဘယ်လိုများ ပြောမလဲ မသိဘူး။ သူ့လို အဆင့်အတန်း မမြင့်တော့ ငါ့ကို ဆိုယင် ဒီထက်မက ပြောမှာပဲ ထင်ပါရဲ့”

ဆင်အဲက ချက်ချင်း ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်လျက်

“ဒီလိုပြောယင် ကျွန်တော့်ကို မိုးကြိုးရှစ်စိတ်ကွဲအောင် ပစ်ရပါစေရဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အစကတည်းက မမလို သခင်မမျိုး ရခဲ့ယင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းမလဲ မသိဘူး။ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော်တို့မှာ ခုလောက်လဲ အရိုက်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလောက်လဲ အဆူအဆဲ ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလောက်လဲ ပြားပြားဝပ်အောင် ကြောက်နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုဆိုယင် မမက သဘောလဲကောင်း၊ သနားလဲ သနားတတ်တော့ သခင်လေးရဲ့ အစေခံ အားလုံးကပဲ ကွယ်ရာမှာတောင် ချီးမွမ်းနေကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို မမတို့အိမ်မှာ အလုပ်ပြောင်းပေး စေချင်လွန်းလို့ သခင်လေးကို တဖွဖွ ပြောနေကြရသေးတယ်”

“ကဲ၊ တော်ပါတော့ဟယ်။ ငါက နောက်နေတာပါ။ ဒီလောက် ကြောက်မနေပါနဲ့။ ငါက နင်တို့ သခင်မလေးကို သွားတွေ့မလို့၊ သူ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတာ သိရအောင် မေးကြည့်တာပါ”

ဆင်အဲက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လျက်

“အံမယ်လေး ခင်ဗျာ၊ မတွေ့ပါနဲ့။ ဖြစ်နိုင်ယင် တစ်သက်လုံး မတွေ့ပါနဲ့လို့ ပြောပါရစေ။ စကားကလေး ကတော့ ချို့ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထားက ပုပ်လှတယ်ခင်ဗျာ။ ဟိုလူတွေ့ယင် တစ်မျိုးပြော၊ ဒီလူတွေ့ယင် တစ်မျိုးပြောနဲ့။ ကောက်ကျစ်လိုက်တာကလဲ မပြောပါနဲ့တော့။ ကြည့်လိုက်ယင် မျက်နှာက ပြုံးချိုနေတာပဲ။ တကယ့်ကို အူလိုက်သဲလိုက် ရှိတဲ့ပုံ။ ပြီးတော့မှသာ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ သခင်မလေးက အဲဒီလိုမိန်းမမျိုး ခင်ဗျာ၊ မမယု တောင် သူ့ကိုလိုက်လို့ မမိတာ မမလေးတို့လို နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ဆိုယင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။

“ကျွန်တော်မူးလို့ သူ့ကို မကောင်းပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သခင်မလေးက ဘယ်လောက်ပဲ သူ့ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံဆက်ဆံ၊ သူ့ထက် ရုပ်ချောယင်၊ သူ့ထက် လူချစ်လူခင်များယင် သူ မနာလိုတော့ဘူးခင်ဗျာ။ မမလေး ကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ရန်ရှာတော့မှာပဲ။ သူများတွေ မနာလိုတတ်တယ်ဆိုတာ အလကားပြောတာ။ သူက အဆ တစ်ရာလောက်

ပိုတယ်။ သခင်လေးက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒုတိယ အကြိမ် ကြည့်တာကို မမြင်လိုက်နဲ့၊ မြင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီနေရာမှာတင် ရန်ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဒီပြင်ဟာ မကြည့်နဲ့လေ၊ ပင်အဲကို ကြည့်ပါလား။ ပင်အဲဆိုတာ သူတို့ အိမ်သားတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပြီ။ သခင်လေးကို ပင်အဲနဲ့ တစ်နှစ်ကို တစ်ခါ နှစ်ခါလောက် အိပ်ခွင့်ပေးချင်ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် ပင်အဲကို အမြဲတမ်း ငြူရန်ရှာနေတော့ နောက်ဆုံး ဒီလောက် သည်းခံတတ်တဲ့ ပင်အဲတောင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်လာတယ်။ မလေး ငှက်မယ် ကလဲ အမြှောင်လုပ်ခိုင်းသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အပြစ်လဲ ရှာသေးတယ် ဆိုတော့ ဘာကောင်းသလဲ ဆိုပြီး ပင်အဲ ကိုယ်တိုင်ကပြန်ပြီး ပြောတဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်ခင်ဗျ။ အဲဒီတော့မှ လေသံကလေး ပျော့သွားပြီး ပင်အဲကို တောင်းပန်တာ”

“ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟယ်။ သခင်မ တစ်ယောက်က အမြှောင်တစ်ယောက်ကို ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ”

“ဪ မမလေးနယ်၊ “ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့်ပြသော် နားထောင်ရာ၏” ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ပင်အဲဆိုတာ သူငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက သူ့အစေတော် ဖြစ်ခဲ့တာဗျ။ သူ လက်ထပ်တော့ သူနဲ့အတူ ဒီစံအိမ်ကြီးကို အစေတော် လေးယောက် ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ပင်အဲ လဲပါတယ်။ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်ကတော့ သေသူသေ၊ ယောက်ျား ရသူရ ပေါ့လေ။ သူ့အချစ်ဆုံး အစေတော်ဖြစ်တဲ့ ပင်အဲ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ တခြားကို မရောက်အောင် ဆိုပြီး သူ့ယောက်ျား အမြှောင်အဖြစ် ထားလိုက်တာ။ ဒီလို လုပ်လိုက်တော့ သူ သဘောထား ကြီးကြောင်းလဲ ပြရာ ရောက်တယ်။ သူ့ယောက်ျားလဲ မကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ နောက်ကို မလိုက်တော့ဘူးပေါ့။

“နောက်တစ်ကြောင်း ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်ကြီးရဲ့ ထုံးစံက သခင်လေးတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာတယ် ဆိုယင် သူတို့ မိန်းမ မရခင်အထိ သူတို့အနားကို အစေတော် မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ပေးထားတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သခင်လေး ကျိလျှံမှာလဲ အစေတော် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်မလေး ငှက်မယ် ရောက်လာလို့ တစ်နှစ်မပြည့်ခင်မှာပဲ အဲဒီ အစေတော်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို အပြစ်ရှာပြီး နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှင်ထုတ်ပြီးတော့မှ ပင်အဲကို သူ့ယောက်ျားရဲ့ အမြှောင်အဖြစ် ပေးစားလိုက်တာ။ တကယ်ကတော့ ပင်အဲဟာ မိန်းမကောင်းလေး တစ်ယောက်ပါ။ လင်မယား နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူ ဝင်ခလောက် ဆန်ယင် ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သခင်မအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှာပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သခင်မက သူ့ကို မပစ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။”

“ဪ။ ဒီလိုလား။ နို့၊ နေစမ်းပါဦး။ နင်တို့အိမ်မှာ မုဆိုးမ သခင်မတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆို။ ပြီးတော့ မိန်းမပျိုကလေးတွေလဲ အများကြီးဆို။ အဲဒီ နတ်ငှက်မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဒီလောက်တောင်စွာယင် ဒီပြင်မိန်းကလေးတွေ ကကော ဘာဖြစ်လို့ သည်းခံနေကြတာလဲ”

ဆင်အဲက လက်ခုပ်တီးလိုက်လျက်

“ဪ။ မမ မသိသေးဘဲကိုး။ ကျွန်တော်တို့စံအိမ်မှာ မုဆိုးမ ဆိုတာက သခင်မ လိဝမ်းကို ပြောတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်ရဲ့ ထုံးစံက၊ မုဆိုးမတွေက အိမ်တွင်းရေးကိစ္စမှာ ဝင်မပါရဘူး။ သူတို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေရုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့စံအိမ်မှာက သခင်မလေးတွေ အများကြီးရှိတော့ သူတို့ကိုထိန်းဖို့ သခင်မလိဝမ်း ကိုပဲ တာဝန်ပေးထားရတယ်။ သူတို့ပညာရေး၊ သူတို့ နေရေးထိုင်ရေး၊ သူတို့ အပြောအဆိုတို့ ဘာတို့ပေါ့လေ။ အပ်ချုပ် သင်သင့်တဲ့ လူကို သင်ပေး၊ ဆုံးမသင့်သူကို ဆုံးမပေါ့။ သူတာဝန်က ဒီလောက်ပါပဲ။ တခြား ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး။ တလောကတော့ မလေးငှက်မယ်က နေထိုင်မကောင်းတဲ့ အတွက် အိမ်ကိစ္စတွေကို မလေး လိဝမ်း က ခဏ ဝင်လုပ်ရတာပါ။ ဒါတောင် ဒီလောက်သိပ်ရှိလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်နေကျအတိုင်း လုပ်သွားရုံပါပဲ။ ပြီးတော့ မလေးငှက်မယ်လို အာဏာ ပါဝါတွေလဲ မပြပါဘူး။ စံအိမ်ထုံးစံအတိုင်း လိုက်လုပ်ရုံပါပဲ။

“အဲ၊ ကျွန်တော်တို့စံအိမ်က အသက်လဲအကြီးဆုံး သခင်မလေး ကတော့ ရှေးကကုသိုလ်လဲကောင်း၊ ခုဘဝ အကျိုးပေးလဲ ကောင်းတော့ ခုလိုစည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ နေရတာပေါ့။ ဒုတိယ သခင်မလေး ဆိုတာကတော့ ပြောမနေ နဲ့တော့။ သူ့ကို အပ်နဲ့သွားထိုးယင်တောင် လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး။ တတိယ သခင်မ ကတော့ နှင်းဆီလို့ ကျွန်တော်တို့က ခေါ်ကြတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မနှင်းဆီလို့ ခေါ်တာလဲ”

“လူတိုင်း နှင်းဆီပန်းကို သဘောကျတယ် မဟုတ်လား။ နှင်းဆီက နီလဲနီတယ်၊ မွေးလဲမွေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆူးတော့ရှိတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် သူကသိပ်ပြီး လိမ္မာတယ်။ သခင်မဝမ်ရဲ့ သမီးအရင်းတော့ မဟုတ်ရှာဘူးလေ။ ကျီးသိုက်မှာ မွေးလာတဲ့ နတ်ငှက်ခင်ဗျ။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ သခင်ကြီးကျီချိန်ရဲ့ နှမအထွေးဆုံး၊ သူငယ်ငယ် ကတည်းက အမေ ဆုံးတော့ မယ်မယ်က မွေးစားဆိုပြီး အမွေးစားခိုင်းလိုက်တယ်။ သူကလဲ အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စတွေ ဘာတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စား လှပါဘူး။

“အဲဒါတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်မှာရှိတဲ့ သခင်မလေးတွေ ခင်ဗျ။

ဒီအပြင် တခြား သခင်မကလေးတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လို ဟာမျိုးကတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် လူ့ပြည်မှာလဲမရှိဘူး၊ နတ်ပြည်မှာလဲ မရှိဘူး ထင်တာပဲ ခင်ဗျာ။ တစ်ယောက်က လင်ထိုက်ယုတဲ့ ခင်ဗျ။ သူ့အမေက မယ်မယ်ရဲ့ သမီး။ သူကတော့ ရုပ်ရော အမူအရာကော ဒေါ်လေးအတိုင်းပဲ။ ပညာကလဲ တတ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒါပေမယ့် သူက မကြာမကြာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေ တတ်တယ်။ ခုလို ပူတဲ့အိုက်တဲ့ ရာသီမှာတောင် သားမွေးအင်္ကျီတွေကို ဝတ်ထားရတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်ကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ သူ့ကွယ်ရာကျတော့ သူ့ကို “လူမမာအလှ”လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့။

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဒေါ်လေးဆွေရဲ့ သမီး ပေါက်ကြည်တဲ့။ အသားက ဖြူလိုက်တာ နှင်းပွင့်တွေ ကျနေတာပဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဝင်းဝက ထွက်လာပြီး ရထားပေါ်ကို တက်လိုက်တယ် ဆိုယင် ကျွန်တော်တို့မှာ အသက်ကို တောင်မရှူရဲဘူး ခင်ဗျ။ လှုပ်ရှားဖို့ ဆိုတာတော့ ဝေးရော”

အကြီးမ ရယ်လိုက်လေ၏။

“အင်း၊ နင်တို့လို စံအိမ်ကြီးမှာ နေရတာ စည်းမျဉ်းတွေက တယ်ပြီး တင်းကျပ်တာကိုး။ ကလေးတွေကိုတောင် ဒီလောက် ကြောက်နေရတယ် ဆိုတော့ ဘယ်ဟန်ပါ့မလဲ”

“အသက်မရှူနိုင်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အသက် မရှူတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှူ ထုတ်လိုက် မိယင် သခင်မလေး ထိုက်ယုက နုနယ်လွန်းတော့ လေမိပြီး လဲကျသွားမှာ စိုးလို့။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ သခင်မလေးပေါက်ကြည်က လေပူမိပြီး အရည်ပျော် သွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ အသက်မရှူဘဲ နေကြရတာ ခင်ဗျ”

ဤတွင် သူပြက်လုံးကို သဘောကျကာ အားလုံး တဝါးဝါး ပွဲကျလျက်ရှိလေ၏။ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ချစ်သူမိန်းကလေးတစ်ယောက် အငြင်းပယ်ခံရသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အဆုံးစီရင်ခြင်း။

နှလုံးသားကင်းမဲ့သူတစ်ယောက် နောင်တရကာ ဘုရားတရားကို ကိုင်းရှိုင်းခြင်း။

ပေါက်အဲ၏ မိန်းမက ဆင်အဲ၏ ကျောကို ထထလိုက်ကာ

“ဟောဒီ အကောင်ဟာလေ မဟုတ်ကဟုတ်က အတော်
ပြောတတ်တယ်။ တကယ်ဆို နင်က သခင်လေး ကျီလျှံရဲ့ အစေတော်ဖြစ်ဖို့
မကောင်းဘူး။ သခင်လေး ပေါက်ယုရဲ့ အစေတော် ဖြစ်ဖို့ကောင်းတာ”

အကြီးမက မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ အငယ်မက ကြားဖြတ်၍

“နေစမ်းပါဦး၊ စကားမစပ် မေးရဦးမယ်။ နင်တို့သခင်လေး
ပေါက်ယုဆိုတာ စာတွေ ဘာတွေကို သင်ကြားတဲ့ အပြင် တခြား ဘာတွေများ
လုပ်သေးသလဲ”

ဆင်အဲက ရယ်လျက်

“အံ့မယ်လေး၊ မမေးနဲ့ခင်ဗျ။ ပြောယင် မမတို့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ လူက
အသက်လဲကြီးတော့ ပညာတို့ ဘာတို့လဲ ဟုတ်တိပတ်တိ သင်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်မှာ အလျင်တုန်းက သခင်တွေဆိုယင်
ပညာကို ကျကျနန သင်ခဲ့ကြတာ ချည်းပဲခင်ဗျ။ သူကတော့ ဘာကိုမှ
ကောင်းကောင်းသင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူက မယ်မယ်ရဲ့ အချစ်တော်။
အစတုန်းကတော့ သူ့အဖေက စည်းကမ်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ကျကျနန
လုပ်ပါသေးတယ်။ နောင်ကျတော့ သူလဲ လက်လျော့လိုက်ပြီ ခင်ဗျ။

“သခင်လေး ပေါက်ယုကို ကြည့်ရတာ အရူးကြီး ကျနေတာပဲ။
စကားပြောတော့လဲ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး။ ရုပ်ချောပြီး အပြင်ပန်း
ကြည့်ယင်တော့ ဉာဏ်ကောင်းပုံ ရပါရဲ့။ ကျောင်းရယ်လို့ ကောင်းကောင်း
မနေခဲ့ဖူးပေမယ့် စာတော့ ကောင်းကောင်းဖတ်တယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့်
ဘာစာအုပ်မှလဲ မဖတ်ဘူး။ စစ်တိုက်တဲ့ အတတ်တို့ ဘာတို့လဲ မတတ်ဘူး။
လူစိမ်း သူစိမ်းတွေနဲ့လဲ စကားမပြောတတ်ဘူး။ အားအားရှိယင် အစေတော်
ကောင်မလေးတွေနဲ့ ချည်းပဲ အချိန်ကုန် နေတာပဲ။

“ပြီးတော့ သင့်ရာ မသင့်ရာ ကိုလဲ မစဉ်းစား တတ်ပါဘူး မမရယ်။ အဲ
တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့လို့ စိတ်လိုလက်ရ ရှိယင်တော့ လာပြီး

စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောတတ်ရဲ့။ စိတ်မပါယင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကား မပြောတော့ဘူး။ သူ့လာလို့ ကျွန်တော်တို့က ထိုင်နေတယ်၊ လှဲနေတယ် ဆိုယင်လဲ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မကြောက်တော့ဘူးပေါ့။ ကိုယ်နေချင်သလိုပဲ နေကြတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ နင်တို့က သခင် သဘောကောင်းယင် သခင်ကို အရပ်လောက်ပဲထားတာ။ သခင်က နင်တို့ကို နှိပ်ကွပ်ပြီ ဆိုယင်တော့ တယ်ပြီး ညည်းကြတာပဲ။ နင်တို့ကိုက မကောင်းပါဘူး” ဟု အငယ်မက ပြောလေ၏။

“ဟဲ့ တို့သိသလောက် တော့လဲ ပေါက်ယုက နင်ပြောသလို မဟုတ်ပါဘဲလား။ ခု နင်ပြောပုံ ဆိုယင်တော့ သူ့ခမျာ ရုပ်ကလေးက ချောပါဘိသနဲ့။ သနားပါတယ်” ဟု အကြီးမက ပြောလေ၏။

အငယ်မက

“မမကလဲ ဒီကောင်ပြောနေတာတွေကို အဟုတ် ထင်မနေနဲ့ဦး။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင် ပေါက်ယုကို မကြာခဏ တွေ့နေတာပဲဥစ္စာ။ သူပြောပုံ ဆိုပုံက မဆိုးပါဘူး။ ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အတွင်းဆောင်တွေထဲမှာ အချိန်ကုန်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ထုံတယ်ထိုင်းတယ် လို့လဲ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ အသုဘ သွားမေးတဲ့ နေ့ကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေကြတုန်းမှာ ကိုရင်ကြီးတွေနဲ့ ကျွန်မတို့ကြားမှာ လာပြီး ရပ်နေတယ်လေ။ လူတွေကတော့ သူ့မှာ အမူအရာ မယဉ်ကျေးဘူးတဲ့။ ရိုင်းတယ်တဲ့။ လူတွေအကြောင်းကို သိဖို့ ကောင်းတယ်တဲ့။ အဲဒီတုန်းက ကိုရင်ကြီးတွေကို မကန်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ကို ပြောတယ်လေ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘာသာတရားကို ကြည်ညိုတတ်ပါတယ်။ ကိုင်းရှိုင်းပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ကိုလဲ ကြည်ညိုပါတယ် တဲ့။ ဒါပေမယ့် ခု ကိုရင်ကြီးတွေက ညစ်ပတ်လွန်းလို့ မလေးတို့ နံစော်ကုန်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်က ဝင်ရပ်တာတဲ့”

“နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မမက လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်တယ်လေ။ အခိုင်း မိန်းမကြီးက မမခွက်ထဲကို လက်ဖက်ရည်ငွေ့ပေးတော့ ကျွန်တော် သောက်ထားတဲ့ ခွက်ကို ဆေးလိုက်ဦးတဲ့ ပြောရှာသားပဲ။ ဒီတော့ ဒီ အဖြစ်အပျက် နှစ်ခုကို ထောက်ယင် ပေါက်ယုဟာ မိန်းကလေးတွေ အပေါ်မှာ တော်တော် ငဲ့ညှာရှာပါတယ် မမရယ်။ တော်တော်လေးကို အလိုက်သိရှာ ပါတယ်။ အပြင်လူတွေ မြင်ယင်တော့ တစ်မျိုး ပေါ့လေ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ပေါက်ယုကို နားမလည်နိုင်ကြတာပေါ့”

အကြီးမက ရယ်လိုက်လျက်

“ညည်းနဲ့ ပေါက်ယုတို့ကို ကြည့်ရတာ တစ်စိတ်တည်း တစ်သဘောတည်း ပဲနော်။ အမှန်ကတော့ ညည်းကို ပေါက်ယုနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့ကောင်းတာ”

အနားတွင် ဆင်အဲ ရှိနေသဖြင့် အငယ်မသည် ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ခေါင်းငုံ့ရင်း ကွာစေ့လှော်များ စားလျက် ရှိလေ၏။

ဆင်အဲက

“သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုသာ ပေးစားလိုက်ယင်တော့ ရုပ်နဲ့ အမူအရာ ကတော့ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပေတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သခင်လေးပေါက်ယုက သူ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးပြီးပြီခင်ဗျ။ လူသိရှင်ကြား မကြေညာ သေးတာ တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။ သူရွေးတဲ့ သူက မလေးထိုက်ယုပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ မလေးထိုက်ယုက ကျန်းမာရေးကလဲ မကောင်း၊ နှစ်ယောက်စလုံးကလဲ ငယ်သေးတော့ ဘာမှတော့ မပြောကြသေးဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ကြာလို့ မယ်မယ်က ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ကိစ္စက ပြီးသွားတော့မှာပါ”

ထိုသို့ စကားပြောဆို နေကြစဉ် လွန်အဲ ပြန်ရောက်လာကာ

“သခင်ကြီးက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိလို့တဲ့။ သခင်လေး ကျိချန်ကို ပင်နာချောင်ကို အသွားခိုင်းတယ် ခင်ဗျ။ မကြာခင်မှာ သွားရမယ်တဲ့။ အသွားအပြန် ဆိုယင် နှစ်ပတ်လောက် ကြာမယ်တဲ့။ ဒါ့ကြောင့် ဒီနေ့ လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဘွားနဲ့ မမကြီးက သူတို့ကိစ္စကို စဉ်းစားထားပါတဲ့။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် အကျိုးအကြောင်း သိသွားချင်တယ်တဲ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် လွန်အဲနှင့် ဆင်အဲတို့သည် ပြန်သွားကြလေ၏။

အကြီးမသည် ဝင်းတံခါးကို အပိတ်ခိုင်းလိုက် ပြီးလျှင် စောစော အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် အကြီးမ သည် ထိုနေ့ညတွင် ညီမကို မေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ကျိလျှံ ပေါက်လာလေ၏။

အကြီးမက

“တခြား အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လာနေရ သေးသလဲ။ ကျွန်မကြောင့်တော့ ခရီးသွားမယ့် ကိစ္စကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါစေနဲ့”

“ကိစ္စက ဒီလောက် အရေးမကြီး လှပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် ခရီးရှည်ကြီး သွားရပြီး နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှာ တစ်ခုပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ စိတ်ချလက်ချ သွားလေ။ အိမ်အတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျွန်မညီမလေးဟာ စိတ်ပြောင်း တတ်တဲ့ အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ သူ အလျင်တုန်းကလို မနေတော့ပါဘူးတဲ့။ အနေအထိုင်အားလုံး ပြောင်းပဲမယ်တဲ့။ ပြောပြီးပါပြီ။ သူပြောတဲ့ အတိုင်း နေမှာပါ။ စိတ်သာချသွားပါ။ ခု သူလဲ သူနှစ်သက်တဲ့လူကို ရွေးပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ သူ စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ပေးဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုများ ရွေးလိုက်သလဲ”

“ခု သူက ဒီမှာ မရှိဘူးရှင်။ ဘယ်တော့လောက်မှ ပြန်ရောက်မယ် ဆိုတာလဲ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူရွေးတာ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ သူ တစ်နှစ်လောက် ကြာယင်လဲ တစ်နှစ်လောက် စောင့်မယ်တဲ့။ ဆယ်နှစ်ကြာ ယင်လဲ ဆယ်နှစ်စောင့်မယ်တဲ့။ တကယ်လို့ သူသေသွားလို့ ရှိယင်လဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဘာဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးတဲ့။ ခေါင်းတုံးတုံး၊ သီလရှင်ဝတ်ပြီး တစ်သက်လုံး တရားအားထုတ် နေတော့မယ်တဲ့”

“ဒီလောက်တောင် သူက တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်ရအောင် အဲဒီလူက ဘယ်လိုလူမျိုး မို့လို့လဲကွာ”

“အင်း၊ ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ အရှည်ကြီးပဲရှင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်မတို့ အဘိုးရဲ့ မွေးနေ့မှာ အဘိုးကို သွားပြီး ကန်တော့ကြတယ်ရှင်။ အဲဒီက အဘိုးရဲ့ မွေးနေ့မှာ ဇာတ်ပွဲတစ်ပွဲလဲ ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီဇာတ်ထဲမှာ လူစဉ်လျှံ ဆိုတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ အဲဒီမှာတင် သူနဲ့တွေ့ပြီး ကြိုက်သွားကြတာပဲ။ ခုတော့ ကျွန်မ ညီမလေးက သူမှသူ ဖြစ်နေတယ်။ မနှစ်ကတုန်းကတော့ သူ့မှာ ရာဇဝတ်ဘေး သင့်လို့ ထွက်ပြေးနေရတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ခု ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်နေမှန်း မသိရသေးဘူး”

ကျိလျှံက အလန့်တကြားဖြင့်

“ဟင် ဟုတ်လား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်။ လက်စသတ်တော့ မင်းသားကိုး။ အစ်ကိုကြီးမှာ ဘယ်သူများလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်ရတာ။ အင်း ဒီအတိုင်း ဆိုယင်တော့ မဆိုးဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့လေ။ လူစဉ်လျှံက ချောတော့ချောပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်တို့ ဘာတို့ ဘာမှ မရှိဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ မတည့်ဘူး။ ပေါက်ယု တစ်ယောက်နဲ့ပဲ တည့်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တုန်းကတော့ ဆွေဖန်ကို ရိုက်ပြီး ထွက်ပြေးတာပဲ။ အစ်ကိုကြီး တို့ကိုလဲ မျက်နှာမပြတော့ဘူး။ ဘယ်သွားမှန်းလဲ မသိဘူး။ တချို့ကပြောတော့လဲ ပြန်လာပြီတဲ့။ သိချင်ယင်တော့ ပေါက်ယုရဲ့ အစေတော်တွေကို မေးလိုက်ယင်

သိပါတယ်။ ပြန်မလာသေးဘူး ဆိုယင်တော့ နောင် ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မင့်ညီမလေး စောင့်နေယင်လဲ အချည်းနှီးပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

“မလာ ယင်နေ၊ သူကတော့ စောင့်မှာပဲ။ သူက ပြောမိယင် အင်မတန် တစ္ဆေထိုး လုပ်တတ်တယ်”

ထိုစဉ် အငယ်မက

“တကယ်ပြောတာ အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်မက ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတာကို အရင်းတိုင်းပြောတဲ့ မိန်းမစားမျိုး။ သူပြန် လာယင် ကျွန်မ လက်ထပ်မှာပဲ။ သူ မလာမချင်း ကျွန်မ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ပြီး အမေကြီးကိုပဲ လုပ်ကျွေးပြုစု နေတော့မယ်။ အနှစ်တစ်ရာ စောင့်ရယင်လဲ စောင့်ရပေစေတော့။ မလာတော့ဘူး ဆိုယင်လဲ ကျွန်မ သီလရှင်ပဲ ဝတ်တော့မယ်”

အငယ်မသည် သူ့ခေါင်းမှ ကျောက်စိမ်းဆံညှပ်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆတ်ခနဲ ချိုးလိုက်ကာ

“ကျွန်မပြောတဲ့ စကားထဲမှာ မဟုတ်မမှန်တာ ပါလို့ရှိယင် အဲဒီ ကျောက်စိမ်းဆံညှပ်လို ထက်ပိုင်းကျိုးပါစေရဲ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် အငယ်မသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အငယ်မသည် ထိုနေ့မှစ၍ တကယ်ပင် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ခြင်း ပြုလေ၏။

ကျိုလျှံသည်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ချေ။ ကျိုလျှံသည် အကြီးမနှင့် အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စများကို ဆွေးနွေး ပြီးနောက် ခရီးသွားမည့် အကြောင်းကို မယားကြီး ဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ်အား ပြောပြရန် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် မိန့်ယင်းကို စေလွှတ်ကာ လူစဉ်လျှံ ပြန်ရောက်မရောက်ကို အစုံစမ်းခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ပြန်မရောက်သေးဘူး ထင်တာပဲ။ ပြန်ရောက်တယ် ဆိုယင် ကျွန်တော် သတင်း ကြားရမှာပေါ့”

အိမ်နီးနားချင်များထံ စုံစမ်းသည့် အခါတွင်လည်း လူစဉ်လျှံ ပြန်မရောက် သေးကြောင်းကို ကြားရလေ၏။ ကျိုလျှံသည် သူကြားရသည့် သတင်းကို အကြီးမအား ပြောပြလေ၏။

ခရီးထွက်မည့်ရက် တစ်ဝိုက်သို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျိုလျှံသည် ခပ်စောစော ကြိုသွားမည်ဟုဆိုကာ နှစ်ရက်စော၍ အိမ်မှထွက်လာ ခဲ့ပြီးလျှင် အကြီးမအိမ် လာအိပ်ပြီး ထိုအိမ်မှနေ၍ ခရီးထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အငယ်မ မှာလည်း ယုံနိုင်စရာ မရှိလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားသည်ကို

တွေ့ရလေ၏။ အကြီးမသည် အိမ်ကို ဂရုတစိုက် အုပ်ချုပ်စီမံသည့် အတွက် ပူပင်ကြောင့်ကြစရာ မရှိတော့ချေ။

ကျိလျှံသည် မနက်စောစော ထွက်လာခဲ့ကာ ပင်နန်ချောင်သို့ သွားသည့် ပေတစ်ရာလမ်းကြီး အတိုင်း လာခဲ့ လေ၏။ ကျိလျှံသည် အစာရေစာ စားရုံ၊ ခဏမျှ အပန်းဖြေရုံမျှသာ ရပ်နားကာ တစ်နေ့လုံး မြင်းစီး၍ လာခဲ့ရာ သုံးရက်မြောက်နေ့ တွင်မူ မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသည့် ဝန်တင်လားတန်းကြီးကို တွေ့ရပြီး နောက်မှလည်း မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လူတစ်ကျိပ်ခန့် လိုက်ပါလာကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။ အနားသို့ရောက်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုမြင်းစီး ယောက်ျားများအနက် နှစ်ဦးမှာ ဆွေ့ဖန်နှင့် လူစဉ်လျှံတို့ ဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရလေ၏။ ကျိလျှံ သည် သူတို့ထံသို့ မြင်းကို ခပ်သော့သော့ စီးလာခဲ့ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် စကားစမြည်ပြောရန် လမ်းဘေး ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျိလျှံက

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြီးကြတဲ့နောက် တို့မှာဖြင့် မင်းတို့ အချင်းချင်း သင့်မြတ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရ တာကွာ။ ဒါပေမယ့် လူစဉ်လျှံက ဘယ်ပျောက်လို့ ပျောက်သွားမှန်းမသိတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့။ နို့၊ နေကြစမ်းပါဦး။ ဒီနေ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လို တွေ့လာကြတာလဲ”

ဆွေ့ဖန်က

“လောကကြီးဟာ တော်တော် အံ့ဩစရာကောင်းတယ် အစ်ကိုကြီးရေ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော် တပည့်တွေက ကုန်တွေဝယ်ပြီး ပြန်လာကြတယ်။ မနေ့က ပင်နန်ချောင် ရောက်သည် အထိတော့ ချောချောမောမော ပါပဲ။ ပင်နန်ချောင် ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဝန်တင်လားတွေကို ဓားပြတိုက်တယ်ခင်ဗျ။ ဒီတုန်းမှာ ဟောဒီက အစ်ကို လူစဉ်လျှံတို့ ရောက်လာပြီး ဓားပြတွေကို တိုက်ထုတ်ပစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကုန်တွေရော၊ ကျွန်တော်တို့ အသက်တွေ ကိုရော အစ်ကိုလူ ကယ်ပေးလို့ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က အစ်ကိုလူကို ငွေနဲ့ ကန်တော့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုလူက လက်မခံဘူး ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ညီရင်း အစ်ကို တွေလို ဖြစ်လာပြီး အတူတူ ပြန်လာခဲ့ကြတာ ပါပဲ။

“ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်အူထုံဆင်းတဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို မှတ်လိုက်ပြီ ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ရှေ့လမ်းဆုံ ကျယ်ဝင်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြရတော့မယ်။ အစ်ကိုလူက တောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သူ့ အဒေါ်များ ဆီကို အလည်သွားမလို့တဲ့။ ကျွန်တော် ကတော့ ရွှေမြို့တော်ကို သွားပြီး အရောင်းအဝယ် ကိစ္စကလေးတွေကို

ပြတ်အောင် လုပ်ရဦးမယ်။ ပြီးယင်တော့ အစ်ကိုလူအတွက် အိမ်ကောင်း တစ်ဆောင်နဲ့ မယားချော တစ်ယောက်လောက်တော့ ရှာရဦးမယ်။ ရွှေမြို့တော်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေကြဦးပေါ့ ခင်ဗျာ”

ကျိလျှံက

“ဒီလိုဆိုယင်ကွာ။ တို့များမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ပူလိုက် ပင်လိုက်ရတာ။ မင်းက မင်းအစ်ကိုလူ အတွက် မယား တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးမယ်ဆိုတော့ အတော်ပဲကွ။ ငါမြင်ထားတာ တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ မင်းအစ်ကိုလူ နဲ့ ဆိုယင် နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြဲပဲ”

ကျိလျှံက မိမိသည် မမယု မိထွေး၏ သမီးအကြီးကို ယူထားကြောင်း၊ ယခု သူ့ညီမငယ် အတွက် သင့်လျော် မည့်သူ တစ်ယောက်ကို ရှာဖွေလျက် ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ အငယ်မက လူစင်လှူအား ကြိုက်နေသည့် အကြောင်း ကိုမူ ပြောမပြချေ။ ထိုနောက် ဆွေဖန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒီအကြောင်းကို မင်းအိမ်ကို မပြောလိုက်နဲ့ဦးနော်။ သား တစ်ယောက်ရအောင် စောင့်လိုက်ဦး၊ အဲဒီတော့မှ သိပေစေ”

ဆွေဖန်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“အစ်ကိုတို့ကလဲဗျာ။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ စောစောကတည်းက သူ့ကို နေရာချပေး လိုက်ရော့ပေါ့။ ဘာလဲ၊ ခု မလေးငှက်မယ်ရဲ့ အစီအစဉ် မဟုတ်လား”

“အသာနေစမ်းပါကွာ။ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့” ဟု လူစင်လှူက ဟန့်လိုက်လေ၏။

“ကဲဗျာ၊ ဒီလိုဆိုယင် ဒီကိစ္စကို ပြေလည်အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်စမ်းပါဦး”

လူစင်လှူက

“ငါကတော့ မိန်းမယူယင် သူများတကာထက် ချောပေလှပေ ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုမှ ယူမှာလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကွ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို ကျိလျှံက သဘောတူတယ် ဆိုယင်တော့ ဒီလောက် ဇံ ရွေးမနေတော့ ပါဘူးကွာ။ သူ သဘောကျတယ် ဆိုယင် ယူလိုက်ပါတော့မယ်”

“ဟေ့ လူစင်လှူ၊ ငါအပို မပြောချင်ဘူးကွာ။ ပြောယင် ကြားတယ်လို့ ထင်နေလိမ့်မယ်။ မင်း ရောက်တော့ ကြည့်ပေါ့။ ငါ့ခယ်မ ဘယ်လောက် လှသလဲ ဆိုတာ မင်းတွေ့မှာပေါ့”

လူစင်လှူမှာ ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းသာလျက်ရှိလေပြီ။

“တကယ်ပြောတာလား နောင်ကြီးရ။ ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် အဒေါ်ကို သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်။ နောင် နှစ်ပတ် လောက်ဆိုယင် ကျွန်တော်လဲ ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ ဒီကိစ္စကို ပြတ်အောင် စီစဉ်တာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“အေး၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ယောက်ျားတွေပဲကွာ။ မင်း ကတိတည်မယ် ဆိုတာ ယုံပါတယ်။ ငါဘာမှ သံသယ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းက ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ သိပ် သေချာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို အပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရအောင်။ တကယ်လို့ မင်းက လျှောက်သွားပြီး တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာယင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ။ ဒီတော့ လက်ထပ်မယ် ဆိုတာကို ကတိထားတဲ့အနေနဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုခုတော့ ပေးခဲ့ကွာ”

“ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ အစ်ကိုရ။ ကတိတစ်လုံးကို ဘယ်တော့မှ မဖျက်ပါဘူး။ ဒီတော့ ခရီးသွားတုန်း တန်းလန်းကြီးမှာ ကျွန်တော့်မှာ ပေးဖို့ပစ္စည်း ဘယ်မှာ ပါပါ့မလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ပါတယ်လေ အစ်ကိုလူ။ ပေးချင် ကျွန်တော့်ဆီက ယူပေးလိုက်ပါလား” ဟု ဆွေ့ဖန်က ပြောလေ၏။ ကျီလျှံ က

“ငါက ရွှေတို့ ပိုးတို့ကို မလိုချင်ဘူးကွ။ လူစင့်လှုံရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ကိုမှ လိုချင်တာ။ အဖိုးမတန်ချင် နေပါစေ၊ ကတိထားတယ် ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ် စတိလောက် ရယင် ကျေနပ်ပါပြီ”

လူစင့်လှုံက

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိုသော်မည်ရ ဆောင်ထား တဲ့ ဟောဒီ ဓားလွယ် တစ်ချောင်းအပြင် အထုပ်တွေထဲမှာ “ဟင်္သာဖို” နဲ့ “ဟင်္သာမ” ဆိုတဲ့ ဓားလွယ်နှစ်ချောင်း ပါလာပါ သေးတယ်။ အဲဒီဓားလွယ်တွေက မိသားစု စဉ်ဆက် ကိုင်ခဲ့တဲ့ ဓားလွယ်တွေပါ။ ကျွန်တော် အပြင်မှာ တစ်ခါမှထုတ် ကိုင်ဖူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမြဲ တရိတသေ သိမ်းထားတာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ကတိကို စောင့်ထိန်းတဲ့ အနေနဲ့ အဲဒီ ဓားလွယ် နှစ်ချောင်းကို ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တခြားကို သွားသွား၊ ဒီဓားလွယ် ကိုတော့ အဆုံး မခံပါဘူး”

သူတို့တစ်သိုက်သည် နောက်ထပ် အရက်အနည်းငယ် သောက်ပြီးနောက် မြင်းများပေါ်သို့ တက်၍ ခရီးဆက် သွားကြလေ၏။

မှန်ပေ၏။

စစ်သူကြီးတို့သည် မိမိတို့ မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းသက်လေ့ မရှိဘဲ လိုရာခရီးသို့ အရောက်သွားတတ်ကြလေ၏။

ကျိလျှံသည် ပင်နန်ချောင်သို့ရောက်လျှင် မြို့ဝန်နှင့် တွေ့ဆုံကာ မိမိကိစ္စကို ဆွေးနွေးရာ ဒသမလ မတိုင်မီ လာရန် မြို့ဝန်က ပြောလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျိလျှံသည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကာ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အကြီးမထံသို့ လာခဲ့လေ၏။

မိမိ မရှိသည့် အတောအတွင်း၌ အကြီးမသည် အိမ်ကို ကောင်းစွာ စီမံအုပ်ချုပ်ကာ အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်သို့ မထွက်ဘဲ ကောင်းစွာ နေထိုင်လေ၏။ အပြင်ပ ကိစ္စများကိုလည်း လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိချေ။ အငယ်မမှာ မူကား သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာလေ၏။ မိခင်နှင့် အစ်မအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အိမ်မှုကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကာ ညဆိုလျှင် တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲတွင် အိပ်လေ၏။ အငယ်မသည် တစ်ယောက်တည်း နေရသည့် ဘဝကို မကြုံတွေ့ဖူးသည့်တိုင် မည်သူနှင့်မျှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘဲ လူစင်လျှံ ပြန်လာမည့် ရက်ကိုသာ စောင့်မျှော်လျက် ရှိလေ၏။

ကျိလျှံသည် ထိုအခြေအနေကို မြင်သည့်အခါတွင် များစွာ ကျေနပ် အားရလျက် အကြီးမသည် တော်ပါပေသည် ဟု ချီးမွမ်းမိလေ၏။ သူတို့အား မာကြောင်းသာကြောင်း မေးမြန်းပြောဆိုပြီးလျှင် ကျိလျှံသည် လမ်းတွင် လူစင်လျှံ နှင့် တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြောပြလေ၏။ ထိုနောက် လူစင်လျှံ ပေးလိုက်သည့် “ဟင်္သာဖို” နှင့် “ဟင်္သာမ” ဓားလွယ်နှစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူကာ အငယ်မကို ပေးလေ၏။ ပုလဲနှင့် ကျောက်မျက် ရတနာများကို စီချယ်ထားကာ နဂါးရုပ်ကြီးများ ရေးထားသည့် ဓားလွယ်အိမ်ကြီးများကို အငယ်မသည် ကြည့်နေလေ၏။ ထိုနောက် ဓားနှစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ် လိုက်လေရာ တစ်ချောင်းမှာ “ဟင်္သာဖို” ဟု ရေးထားပြီး တစ်ချောင်းမှာ “ဟင်္သာမ” ဟု ရေးထားလေ၏။ ဓားသွား နှစ်ချောင်းသည် ဆောင်းဦးရာသီ စမ်းချောင်းနှစ်သွယ်လို အေးစက် တောက်ပြောင်လျက် ရှိလေ၏။ အငယ်မသည် ခုတင်ခေါင်းရင်း နံရံတွင် ချိတ်ထားရန် ထိုဓားလွယ် နှစ်စင်းကို ဝမ်းသာအားရ ယူသွားလေ၏။ နေ့တိုင်း ထိုဓားလွယ်နှစ်စင်းကို ကြည့်ကာ မိမိအနာဂတ်သည် ဖြောင့်ဖြူးလေပြီဟု တွေးရင်း ပီတိဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျိလျှံသည် သူတို့အိမ်တွင် နှစ်ရက် အချိန်ဖြုန်းပြီးနောက် အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးအကြောင်းကို ဖခင်ကြီးအား ပြောဆိုရန် စံအိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့လေ၏။ ယခုအချိန်၌ နတ်ငှက်မယ်မှာ နေထိုင်ကောင်းလာကာ အိမ်မှုကိစ္စများကို စီမံခန့်ခွဲလျက်ရှိလေပြီ။ ကျိလျှံက

အငယ်မအား စေ့စပ်ကြောင်းခွဲသည်ကို ကျိချန်အား ပြောပြသည့်အခါတွင် ကျိချန်မှာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိချေ။ ကျိချန်မှာ နောက်ထပ် အပျော်မယား တစ်ယောက် တွေ့ထားသည့်အတွက် မမယု မိထွေး၏ သမီးများထံသို့လည်း သွားရောက် လည်ပတ်ခြင်း မပြုတော့ချေ။ ကျိလျှံ စိတ်တိုင်းကျ သလိုလုပ်ရန် အသာပင် နေလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိလျှံသည် သူတို့ မင်္ဂလာစရိတ်အတွက် အကုန်အကျ ခံနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို သိသည့် အလျောက် ကျိချန်သည် ကျိလျှံအား ငွေစင်သုံးဆယ်ကျပ်သား ပေးလိုက်သည်တွင် ကျိလျှံ သည်လည်း အငယ်မ အတွက် သတို့သမီးဝတ်စုံ ချုပ်လုပ်ပေးရန် ထိုငွေများကို အကြီးမသို့ ပေးလိုက်လေ၏။

လူစင့်လျှံမှာ အဋ္ဌမမြောက်လ အထိ ရွှေ့မြို့တော်သို့ ရောက်မလာသေးချေ။ ဒေါ်လေးဆွေတို့ကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်သည့် အခါ၌ ဆွေဖန်မှာ ခရီးသွားစ မရှိသည့်အတွက် ခရီးပန်းပြီး ဖျားလျက်ရှိရာ ယခုတိုင် သမားတော်များကို ပင့်၍ ဆေးကုသလျက် ရှိကြောင်း သိရလေ၏။ လူစင့်လျှံ ပြန်ရောက်ကြောင်းကို ကြားရသည့်အခါ၌ ဆွေဖန်သည် သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

လူစင့်လျှံက ကူညီလိုက်သည့် သတင်းကို ကြားရသည့် အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေသည် ပြီးခဲ့သည်တို့ကို မေ့ပျောက် ပစ်လိုက်ကာ ကျေးဇူးတင်၍မဆုံး ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် လက်ထပ်မင်္ဂလာ အတွက် ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။ နေ့ကောင်းရက်သာ ကိုကား ရွေးချယ်ခြင်း မပြုရသေးချေ။ လူစင့်လျှံကလည်း သူတို့ကို ပြန်၍ ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ လူစင့်လျှံသည် ပေါက်ယုထံသို့ သွားရောက် လည်ပတ်လေရာ နှစ်ယောက်သားမှာ စကား လက်ဆုံ ကျလျက် ရှိလေ၏။ ဤတွင် လူစင့်လျှံကလည်း ကျိလျှံ နောက်မိန်းမ ယူသည့်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါက်ယုကို အသေးစိတ် မေးမြန်းကြည့်လေ၏။

“ကျွန်တော်လဲ ကောင်းကောင်းတော့ မသိပါဘူးဗျာ။ မိန်ယန်းဆီက တစ်ဆင့်ကြားရတာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့လဲ သိပ်မဆိုင်တော့ ဘာသိဘာသာပဲ နေလိုက်တယ်လေ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကျိလျှံက ခင်ဗျားကိုလဲ သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်လို့ မိန်ယန်း ဆီက တစ်ဆင့်ကြားရတယ်ဗျာ။ ဘာကိစ္စမှန်းတော့ မသိဘူး။”

ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။ လူစင့်လျှံက လမ်းတွင် ကျိလျှံနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံကို အသေးစိတ် ပြောပြလေ၏။

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာကြီးပဲဗျာ။ နောင်ကြီးတော့ တကယ့်ကို ကံကောင်းတာပဲ ခင်ဗျာ။ လှလိုက်တာကတော့ မပြောပါနဲ့။ စက်စက်ယိုနေတာပဲ။ နောင်ကြီးနဲ့ ဆိုယင်လဲ ရှေ့သွားနောက်လိုက်

ညီပါပေတယ်”

“ဒီလောက်တောင် လှတယ် ချောတယ်ဆိုယင် သူ့မှာ ပိုးတဲ့ ပန်းတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိမှာပေါ့။ ဒီအထဲက ငါ့ကို ဘာကြောင့်များ ရွေးရသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ နောင်ကြီးကျိလျှံနဲ့ ငါနဲ့က ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေ ဖြစ်တဲ့အပြင် ငါ့အတွက်လဲ ပူပန်လို့ များလားမှ မသိတာ။ ခု ငါ ခရီးသွားရင်း ခဏတွေ့လိုက်တုန်းမှာလဲ ငါနဲ့ သဘောတူတဲ့ အကြောင်းကို သေသေ ချာချာ ပြောသွားတယ်ကွ။ မိန်းကလေးဘက်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီ လောက်တောင် အလောသုံးဆယ် လက်ထပ်ပေးနေ ချင်ရသလဲ မသိဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ သံသယ ရှိလာတယ်ကွာ။ ကတိပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဓားလွယ်နှစ်စင်း လက်ဆောင် ပေးလိုက်တာတောင် မှားသွားပြီလားလို့ ငါ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လို အကြောင်းများ ရှိမလဲ ဆိုတာ မင်းများ သိမလားလို့ မင်းဆီ လာခဲ့တာပဲ”

“ခင်ဗျားလဲ လူပါးပဲဗျာ။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ကတိတစ်လုံးကို ပေးပြီးတဲ့ နောက်မှာလဲ ဘယ့်နှယ်လုပ် ဖျက်လို့ ကောင်းတော့မလဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကလဲ မိန်းမဆိုယင် ချောမှကြိုက်တယ်လို့ မကြာခဏ ပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ခု ခင်ဗျား လိုချင်တာမျိုးကို ရပြီပဲ။ ဒါတောင် မကျေနပ်သေးဘူးလား။ ဘာကိုများ သံသယ ရှိနေသေးတာလဲ”

“မင်းက ကျိလျှံ အကြီးမ ယူထားတာကိုတောင် မသိယင် အငယ်မ လှတယ် ဆိုတာကိုကော ဘယ့်နှယ်လုပ် သိသလဲ”

“သူတို့က မမယု မိထွေး သမီးတွေဗျ။ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ မကြာခဏ တွေ့နေတာပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ကတော့ တကယ် ရက်ရက်စက်စက် လှတာတော့ အမှန်ပဲခင်ဗျ”

လူစဉ်လျှံက ခြေကို ဆောင့်လိုက်လျက်

“ဒါ့ကြောင့်မို့ ငါပြောနေတာပေါ့ကွ။ ဒီအတိုင်းဆိုယင် ငါ လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရှေ့ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိသမျှ အရာတွေဟာ အားလုံးညစ်ပတ်တဲ့ အရာတွေချည်းပဲ။ သန့်ရှင်းတဲ့အရာ ဆိုလို့ ဝင်းပေါက်ဝမှာ ထုထားတဲ့ ခြင်္သေ့ ရုပ်ကြီး နှစ်ရုပ်ပဲ ရှိတယ်။ ကြောင်တွေ ခွေးတွေတောင် မသန့်ရှင်းတော့ဘူး။ မဖြစ်ဘူးကွာ၊ ငါက နွားမရွံ့ပိတ် ရောင်းတာမျိုးကို မဝယ်နိုင်ဘူး၊ သူများ အကျကို မယူနိုင်ဘူး”

ပေါက်ယုမှာ မျက်နှာနီရဲ သွားလေ၏။ လူစဉ်လျှံမှာလည်း မိမိစကား ကျွံသွားပြီကို သိလိုက်သည့်အတွက်

“ဒီလို ပြောလိုက်တဲ့အတွက် စိတ်မရှိပါနဲ့ကွာ။ ကဲ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့

ပတ်သက်လို့ ငါ့ကို တစ်ဆိတ် ပြောပြစမ်းပါ”

“ဒီလောက်တောင် သိနေတယ် ဆိုယင်လဲ ဘာပြောစရာ ရှိတော့လို့လဲဗျ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကတောင် သန့်ရှင်းချင်မှ သန့်ရှင်းတော့မှာ”

လူစဉ်လျှံက ပြုံးလိုက်လျက်

“စိတ်မရှိပါနဲ့ကွာ၊ ငါမေ့သွားလို့ပါ။ ငါ့ကို ဗွေမယူပါနဲ့”

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ ပြောပြန့်ပြီလား။ ခင်ဗျား ဒီလောက် ပြောနေတာ ထောက်ယင် ခင်ဗျား ကိုယ်နှိုက်က ဒါကို အလေးအနက် ထားနေလို့ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

လူစဉ်လျှံသည် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဆွေ့ဖန်ထံ သွား၍လည်ဦးမည် စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် ဆွေ့ဖန်မှာ ကောင်းစွာ နေထိုင်မကောင်း သေးသည်ကို သတိရလိုက်သဖြင့် ကတိထားသည့် အနေဖြင့် စတိ ပေးထား သည့် ဓားလွယ်များကို ပြန်တောင်းရန် ကျိလျှံထံ လာခဲ့လေ၏။

ကျိလျှံမှာ အိမ်သစ်တွင် ရောက်နေလေ၏။ လူစဉ်လျှံလာသည်ဟု ကြားသည့်အခါ၌ ကျိလျှံသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လျက် ကြိုဆိုရန် အိမ်ရှေ့ဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ကာ မမယု၏ မိထွေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ လူစဉ်လျှံသည် ယောက္ခမလောင်းကြီးကို မြင်သည့်အခါတွင် နူးထောက် နှုတ်ဆက်ရမည့် အစား ဦးညွတ်ရုံမျှ ဦးညွတ်ကာ “အဒေါ်” ဟု ခေါ်သည့်အတွက် ကျိလျှံမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြစဉ် လူစဉ်လျှံက

“ကျွန်တော် ခရီးသွားနေတုန်းမှာ ကျွန်တော့် အဒေါ်က ကျွန်တော့်အတွက် ဆိုပြီး ကြောင်းလမ်းထားနှင့်တယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ အဒေါ်မျက်နှာကို ထောက်နေရတော့ ငြင်းလို့လဲ မကောင်းတော့ဘူး ပေါ့။ ဒီတော့ ဒီက နောင်ကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ။ နောင်ကြီး အဒေါ် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ထားတာကို ငြင်းပယ်ပြီး တခြားလူ စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းချက်ကို လက်ခံမယ်ဆိုယင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ မကောင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ထုံးစံအတိုင်း ရွှေတို့ဝိုးတို့ကိုသာ ပေးထားယင် ပေးပြီးသားပစ္စည်းကို ကျွန်တော် မတောင်းပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပေးလိုက်တဲ့ ဓားလွယ်တွေက ကျွန်တော့်ဘိုးအေများ လက်ထက်က ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်မှာ မတောင်း မဖြစ်လို့ လာတောင်းရတာပါ”

ကျိလျှံမှာ ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် အကြီးအကျယ်

ဒေါသထွက်လျက် ရှိလေပြီ။

“ဒါကတော့ ကတိဟာ ကတိပဲ ငါ့ညီရ။ မင်းမှာ သစ္စာ လူမှာ ကတိတဲ့။ ပေးပြီးသား ကတိစကားကို ပြန်မနုတ် ကောင်းဘူး။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဒီလောက် လွယ်လွယ်နဲ့ ဖျက်လို့ ရသလား ဆိုတာလဲ ငါ့ညီ စဉ်းစား ကြည့်ဦးပေါ့။ ဒီတော့ ငါ့ညီ သေသေချာချာစဉ်းစားပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကတိဆိုတာ မဖျက်ကောင်းဘူး ဆိုတာ လက်ခံပါတယ်။ ဖျက်တဲ့ အတွက် နောင်ကြီး ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ကို ပေးနိုင်ပါတယ်။ ခံဖို့ အသင့်ပါ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကတော့ ဖျက်လို့ မဖြစ်တော့ လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

ကျိလျှံက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်အပြုတွင် လူစဉ်းလျှံသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။

“ကဲ၊ နောင်ကြီးရာ၊ အပြင်မှာ ပြောကြဆိုကြ တာပေါ့။ ဒီမှာ ပြောရတာ သိပ်မကောင်းပါဘူး”

အငယ်မမှာ သူတို့စကားများကို အခန်းထဲမှ နေ၍ တစ်လုံးမကျန် ကြားပြီးနေလေပြီ။ အငယ်မသည် လူစဉ်းလျှံ ရောက်လာမည့်ရက်ကို လက်ချိုး ရေတွက်လျက် ရှိသည့်တိုင် ယခု ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူကား လူစဉ်းလျှံသည် သူကတိကို ချိုးဖောက်ခဲ့လေပြီ။ လူစဉ်းလျှံသည် ကျိစံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် မိမိအား အရှက်မဲ့သည့် မိန်းမပျက် တစ်ဦးအဖြစ် အမနာပ ပြောဆိုကြသည့် စကားကို ယုံကြည်လာခဲ့လေပြီဟု အငယ်မ ထင်လိုက်လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်၍ ဆွေးနွေးကြသည်ဆိုလျှင် ကျိလျှံသည် လူစဉ်းလျှံကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ နိုင်အောင် ပြောနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဆိုလျှင် မိမိသည် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းသည့် ဘဝသို့ ရောက်ရလေတော့မည်ဟု အငယ်မ တွေးလိုက် လေ၏။

“ဒီကိစ္စအတွက် ဆိုယင် အပြင်ထွက်ပြီး ဆွေးနွေးနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ရော့၊ ဟောဒီမှာ ရှင့်စား။ လိုချင်ယင် ပြန်ယူ သွားနိုင်ပါတယ်”

အငယ်မ၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တို့သည် ဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျ လာကြလေ၏။

အားလုံးမှာ ကြက်သေသေ၍ ကြည့်နေကြလေ၏။ သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန် ကြိုးစားကြသည့်တိုင် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်လေ၏။ မမယု၏ မိထွေးသည် ငိုရှိုက်ရင်းဖြင့် လူစဉ်းလျှံကို ကျိန်ဆဲလျက်ရှိလေ၏။ ကျိလျှံသည် လူစဉ်းလျှံကို ဖမ်းချုပ်ကာ အစေခံများကိုခေါ်ပြီးနောက် ဝင်းအပြင်သို့ ဆွဲအထုတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

အကြီးမသည် မျက်ရည်သုတ်ပြီးနောက် ကျိလျှံဘက်လှည့်၍

“နေပါစေ အစ်ကိုကြီးရယ်။ သူ့ကို ဘာမှ လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ ခုဟာက သူလုပ်လို့ ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ဘာသာသူ သတ်သေတာ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့ကို ရုံးတင်တရားစွဲနေလို့လဲ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ။ အားလုံး အရှက် ကွဲရုံပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ သူ့ဘာသာသူ သွားပါစေတော့”

ကျိလျှံသည် နောက်ထပ် မည်သို့ လုပ်ရတော့မှန်း မသိတော့သည့် အတွက် လူစဉ်လျှံကို ဝင်းအပြင် နှင်ထုတ် လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် လူစဉ်လျှံမှာ ထွက်မသွားဘဲ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော့်ဇနီးလောင်းဟာ ဒီလောက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိလို့ပါဗျာ။ ခုတော့ ကျွန်တော်ကြောင့် အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် သေရပြီ”

လူစဉ်လျှံသည် အလောင်းကိုဖက်ကာ အားရပါးရငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။ ခေါင်းတစ်လုံးကို ယူလာပြီး အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းသည့် အခါ၌ လူစဉ်လျှံသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလျက်ရှိလေ၏။

ဝင်းအပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ လူစဉ်လျှံသည် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမည်မသိဘဲ ယောင်တီးယောင်န ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

သို့ဖြင့် လူစဉ်လျှံသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ယောင်လည်လည် ဖြစ်လျက်ရှိလေရာ ဆွေဖန်၏ အစေတော် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ပေါ်လာကာ သူ့အား အိမ်သို့ပြန်ရန် ဖျောင်းဖျလေ၏။ သူငယ်တော် ကလေးသည် သူ့အား ခန်းဆောင်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ လက်ဝတ်လက်စားများ တချင်ချင်မြည်သံကို ကြားရပြီးနောက် အငယ်မ သည် လက်တစ်ဖက်တွင် ဓားနှစ်စင်း၊ အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်လျက်ပေါ်လာလေ၏။ အငယ်မ က မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်

“ကျွန်မသည် သခင်အား ငါးနှစ်လုံးလုံး စောင့်ဆိုင်းခဲ့ပါ၏။ သခင်သည် ဤမျှ ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် အချစ်ကို အသက်ပေး၍ သက်သေပြခဲ့ပါပြီ။ ယနေ့၌ ကျွန်မသည် မာယာဒေဝီ နတ်သမီး၏ အမိန့်အရ မာယာဘုံသို့ သွားရပါတော့မည်။ သို့ရာတွင် သခင်အား နှုတ်ဆက်လိုသည့်အတွက် ကျွန်မ စောင့်နေပါသည်။ နောင်တွင် ကျွန်မနှင့် သခင်တို့သည် ဘယ်တော့မျှ တွေ့ကြရမည် မဟုတ်တော့ပါ” ဟု ပြောလေ၏။

လူစဉ်လျှံသည် သူ့ကို မခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဤတွင် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ

“ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် အချစ်ဘုံမှ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြ၏။ ယခု အချစ်လောကမှ နေ၍ ပြန်ကြရတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် အတိတ်က

အချစ်ကြောင့် အသက်သေခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ယခု ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အမှားကို သိကာ အကျွတ်တရား ရပါပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

အငယ်မ၏ အသံသည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ မွေးကြိုင်သင်းပျံသော လေပြည်ကလေး တစ်ချက် သုတ်လိုက်ပြီးလျှင် အငယ်မလည်း လေထဲတွင် မှုန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

လူစဉ်လျှံသည် လန့်၍အိပ်ရာမှ နိုးလာကာ အိပ်မက်လော တကယ်လောဟု စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ အနီးတွင် ဆွေဖန်၏ သူငယ်တော်ကလေးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ချေ။ ခမ်းနားသည့် ခန်းဆောင်ကြီးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ချေ။ ဝတ်ကျောင်းအို တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လျက်ရှိပြီး မိမိနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ခြေတစ်ဘက် ကျိုးနေသည့် တာအိုကိုရင်ကြီးတစ်ပါး သန်းရှာလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ လူစဉ်လျှံသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ရှိခိုးလေ၏။

“တပည့်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ ကိုရင်ကြီး ဘုရား။ ကိုရင်ကြီးရဲ့ ဘွဲ့ကကော ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ဘုရား”

ကိုရင်ကြီးက ရယ်လိုက်လျက်

“ဟဲ့ တကာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ ငါလဲမသိဘူးဟဲ့။ ငါ့နာမည်ကိုလဲ ငါမသိဘူးဟဲ့။ ငါဟာ ဒီနေရာမှာ ခဏတဖြုတ် လာရောက်တည်းခိုနေသူသာ ဖြစ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် လူစဉ်လျှံ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရ၏။ လူစဉ်လျှံသည် လက်တစ်ဘက်တွင် ကိုင်ထားသည့် ဓားလွယ်ဖြင့် သူ့ဆံပင်များကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ကိုရင်ကြီး နှင့်အတူ လိုက်ပါ သွားလေ၏။ မည်သည့်နေရာသို့ သွားသည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိချေ။

သူ့အကြောင်းကို သိလိုလျှင်မူ နောက်အခန်းကိုဆက်ဖတ်ပါလေ။

ဇာတိမြေမှ ပစ္စည်းများကို မြင်သဖြင့် ထိုက်ယုဇာတိမြေကို လွမ်းခြင်း။

နတ်ငှက်မယ်သည် သူငယ်တော်တစ်ယောက်ကို စစ်ဆေး၍ အကောက်ကြံခြင်း။

အငယ်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသည့်အခါ၌ မမယု၏ မိထွေး၊ အကြီးမနှင့် ကျီလျှံတို့ မည်မျှ ပူဆွေး သောက ရောက်နေကြသည်ကိုမူ အထူး ပြောစရာ မလိုတော့ပြီ။ ကျီချန်၊ မမယုနှင့် ကျီယုန်တို့မှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်ပေ၏။ အငယ်မ၏ အသုဘကို ခမ်းနားစွာ သဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်ကြလေ၏။

လူစဉ်လျှံမှာမူကား အငယ်မ သေဆုံးသည့်အတွက် အကြီးအကျယ် နောင်တရလျက်ရှိစဉ် တာအိုကိုရင်ကြီးနှင့် တွေ့သည်၌ အကျွတ်တရားရက ဆံပင်တို့ကို ပယ်ပြီးနောက် လောကီကို စွန့်သွားလေ၏။ လူစဉ်လျှံ မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်သွားသည် ကိုမူ မည်သူမျှ မသိကြချေ။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

ဒေါ်လေးဆွေမှာ လူစဉ်လျှံနှင့် အငယ်မတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသည် သတင်းကို ကြားလျှင် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်၍ သူတို့အတွက် အိမ်တစ်ဆောင် လက်ဖွဲ့ရန်ပင် စိတ်ကူးထားလေ၏။ ထို့ပြင် သတို့သမီး အတွက်လည်း မင်္ဂလာဝတ်စုံတစ်စုံ ချုပ်လုပ်ထားကာ သူ့သားကို ကယ်ခဲ့သည့်အတွက် လူစဉ်လျှံအား ကျေးဇူးဆပ်ရန် စိတ်ကူးထား လေ၏။ သို့ရာတွင် အငယ်မမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားပြီး လူစဉ်လျှံမှာလည်း ကိုရင်ကြီး တစ်ပါး နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကာ တောထွက်သွားပြီဟု သိလိုက်ရသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေမှာ ယူကျူးမရ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ပေါက်ကြည်သည် ဥယျာဉ်ထဲမှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“သမီးရေ၊ သတင်းတွေကိုကော ကြားပြီးပလား။ အစ်ကိုကြီး ကျီချန်ရဲ့ ခယ်မတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အငယ်မ တစ်ယောက်လဲ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးပြီ။ သတို့သားလောင်းကလဲ လူစဉ်လျှံဆိုတော့ အလွန် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ သတို့သမီးလောင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသတဲ့ သမီးရဲ့။ ကြားရတာတွေကတော့ အံ့စရာ တွေချည်းပဲ။ မထင်ဘဲ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက် သလို ထင်မိတယ်”

“ဒါကတော့ မေမေရယ်၊ စကားပုံ ရှိသားပဲ မဟုတ်လား။ “လောကတွင် မထင်ဘဲနှင့်လည်း မုန်တိုင်းတို့ တိုက်တတ်၏။ လူတို့၏ ကံကြမ္မာသည်လည်း

နေချင်း ညချင်း ပြောင်းတတ်၏” တဲ့။ သူတို့ နဖူးစာ မပါလို့ပဲလို့ အောက်မေ့ရတော့မှာပေါ့။ လူစဉ်လျှံဟာ အစ်ကိုဆွေဖန်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လေတော့ မေမေ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင် ကျင်းပဖြစ်တယ် ဆိုသင်တော့ မေမေအနေနဲ့ ကူညီရမယ့် ဝတ္တရား ရှိတာပေါ့။ ခုတော့ သေတဲ့လူကသေ၊ သင်္ကန်းဆီးတဲ့လူကဆီး ဆိုတော့ မေမေလဲ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ကံအတိုင်းပဲလို့ ယူဆရတော့ မှာပေါ့။ ဒီလောက်လဲ ပူဆွေးသောက ရောက်မနေပါနဲ့။ မေမေ ကျန်းမားရေးကို ထိခိုက်နေပါဦးမယ်”

“ခုဆိုယင် အစ်ကိုဆွေဖန် တောင်ပိုင်းက ပြန်လာတာလဲ တော်တော်လေး ကြာသွားပြီ။ သူဝယ်လာခဲ့တဲ့ ကုန်တွေ အားလုံးကိုလဲ ရောင်းလို့ပြီးပြီ။ သူနဲ့အတူ ပါသွားတဲ့ ဆိုင်ထိုင်တွေ ဆိုတာလဲ လပေါင်းများစွာ အလုပ်ကြိုးစား လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့တစ်တွေကို ဖိတ်ပြီး မေမေအနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားလေး ဘာလေး ပြောဖို့ကောင်းတာပေါ့။ နို့မို့ယင် ပေါက်ကြည်တို့ကို ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်”

ဆွေဖန်သည် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ပေါက်လာလေ၏။ တံခါးဝသို့ ရောက်လျှင် ဆွေဖန်က

“မေမေ နောင်ကြီး လူစဉ်လျှံနဲ့ မမယု မိထွေးရဲ့ သမီး အငယ်မတို့ အကြောင်းကို ကြားပြီးပြီလား”

“ကြားပြီးပါပြီ သားရယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းညီမနဲ့ ဒီအကြောင်းကိုပဲ ပြောနေကြတာ”

“တော်တော်တော့ ဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်နော် မေမေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ လူစဉ်လျှံဟာ ရှေ့မှာ တက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိသေးတဲ့ သူငယ်ပဲ။ ခုလို တာအို ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးနဲ့ တောထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ မေမေဖြင့် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး။ ကြည့်ရတာကတော့ လူစဉ်လျှံဟာ ဟိုအလျင် ဘဝတွေ ကတည်းက ခုလို ရသေ့ရဟန်းဖြစ်ဖို့ ကုသိုလ်ကံ ပါလာဟန် တူပါရဲ့။ လူလေးနဲ့ ဆိုတာ မိတ်ဆွေ ရင်းချာတွေ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ဆွေမျိုးရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ ရှိတာ မဟုတ်တော့ လူလေးအနေနဲ့ လိုက်ရှာဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့၊ ခု သူလိုက်သွားတဲ့ ကိုရင်ကြီးက စိတ်မကောင်းဘူးဆိုလား ဘာဆိုလား။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ဦး ဝေးဝေးသွားနိုင်ဦးမယ် မထင်ပါဘူး။ အနီးတစ်ဝိုက် ဝတ်ကျောင်းတွေ ဘာတွေမှာ ဝင်ပုန်းချင် ပုန်းနေမှာပေါ့”

ဆွေဖန်က

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထင်တယ်။ သတင်းကို ကြားတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ တပည့်တွေကို ခေါ်ပြီး လိုက်ရှာကြည့်သေးတယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရတော့ဘူး။ ဟိုလူ ဒီလူ မေးကြည့်တော့လဲ မတွေ့လိုက်ရဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်တော့ သေသာ သေချင်တယ်ဗျာ” ဟုဆိုကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်ရှိလေ၏။

“အေးလေ သားလဲ တတ်နိုင်သလောက် လိုက်ရှာပြီးပြီ။ မတွေ့တာကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အနေနဲ့ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ပြီးပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ တကယ်တော့လဲ ဝတ်ကြောင်ကို စွန့်သွားတယ် ဆိုတာ ကုသိုလ်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ မင့်ရဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေကို ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ လိုတယ်။ ပြီးတော့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာတွေကို ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုတယ်။ မေမေတို့ဆိုတာ သိပ်တတ်နိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အစာရှာနှေးတဲ့ စာကလေးဆိုတာ စောစောအိပ်တန်း ဆင်းရတယ် ဆိုတဲ့ စကားပုံ လိုပဲ။ ကိုယ့်မှာ စုစရာ ဆောင်းစရာ ရှိတာကို စောစောစီးစီး ရှာဖွေစုဆောင်းထားဖို့ လိုတယ်။ အနားနီးမှ ဟိုလိုက်ရှာ ဒီလိုက်ရှာ ရှာနေရယင် မကောင်းဘူး။ လူပြောစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“နောက်တစ်ချက်က ခုတင်က မင်းညီမလေး ပြောသလိုပဲ၊ မင်း ပြန်ရောက်လာတာ တစ်လလောက်ရှိပြီ။ ရောင်းသင့်တဲ့ ကုန်တွေကိုလဲ ရောင်းပြီးလောက်ပြီ။ ဒီတော့ ဒီခရီးမှာ မင်းနဲ့ လိုက်ပါလာတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနဲ့ ထမင်းလေးဘာလေး ဖိတ်ကျွေးယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်လက်အောက်က အလုပ်သမားတွေ ဖြစ်ပြီး သူတို့ကိုလဲ ထိုက်သင့်တဲ့ လခတို့ ဘာတို့ ပေးထားတာတော့ ဟုတ်တယ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဟာ ကိုယ့်ဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ လိုက်လာတဲ့ ခရီးတစ်လျှောက်မှာလဲ သူတို့တစ်တွေ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ခရီးက လီပေါင်းတစ်ထောင်လောက် ဝေးတယ်။ သွားရတဲ့ အချိန်ကလဲ လေးငါးလတောင် သွားရတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းမှာလဲ ခက်ခက်ခဲခဲ စွန့်စွန့်စားစား သွားရတာ မဟုတ်လား”

ဆွေဖန်က

“မေမေပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ညီမလေးကတော့ အားလုံးစဉ်းစား ပြီးသားပဲနော်။ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ကူးတော့ ရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကုန်အရောင်း အဝယ်ကိစ္စတွေကို လုပ်နေရတော့ မေ့သွားတယ်။ နောက်ပိုင်းရက်တွေ ကျတော့လဲ လူစင်လျှံရဲ့ ကိစ္စပေါ်လာတာနဲ့ ဒါကို မစဉ်းစားမိပြန်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ ထမင်းကျွေးဖို့ ကိစ္စကို မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန့်ဘက်ခါ လောက်ဆိုယင်

ဘယ့်နှယ်နေမလဲ”

“ငါ့သား ကြိုက်တဲ့နေ့ လုပ်ပါလေ”

ထိုသို့ စကားပြောဆို နေကြစဉ် အစေခံတစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“ဆိုင်တာဝန်ခံ ချန်က သေတ္တာနှစ်လုံး အပို့ခိုင်းလိုက်တယ်ခင်ဗျ။ အစ်ကိုလေးဆွေဖန် သူ့ဘာသာသူ ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေတဲ့။ ကုန်ဝယ် စာရင်းထဲမှာ မပါဘူးတဲ့။ ခပ်စောစော ကတည်းက ပို့မလို့ဟာ သေတ္တာတွေက အောက်ဆုံး ရောက်နေတော့ ခုမှ ပို့လိုက်ရတယ်တဲ့။ အောက်ဆုံး ကရောက်နေတဲ့ သေတ္တာတွေကို ဒီနေ့မှ ယူလာနိုင်တယ်တဲ့”

ထိုစဉ် သူငယ်တော်ကလေး နှစ်ယောက်သည် ထန်းခေါက်ဖာကြီး နှစ်လုံးကို ဝါးလုံးဖြင့် လျှို၍ ထမ်းလာကြ လေ၏။ ဆွေဖန်က စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့်

“ကြည့်စမ်းပါဦး မေမေရာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်မေ့နေသလဲ ဆိုတာ၊ အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့။ ဒီပစ္စည်း တွေက မေမေနဲ့ ညီမလေးဖို့ ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မေမေရ။ ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော်ဖြင့် သူတို့ ပို့လိုက်မှပဲ သတိရ တော့တယ်”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလျက်

“အစ်ကိုတို့ လုပ်ပုံများ အဲဒီလို။ ဝယ်လာတုန်းကတော့ တကူးတကန့် ဝယ်လာပြီး ဒီရောက်တော့ မေ့နေလိုက်တာ နှစ်ပတ်တောင် ရှိသွားပြီ။ တကူးတကန့် မဟုတ်ဘဲ ကြုံလို့များဝယ်လာယင် ဒီပစ္စည်းတွေကို နောင် တစ်နှစ်လောက် ရှိမှ အမှတ်ရမလား မသိဘူး။ အစ်ကိုတို့ လုပ်လိုက်မှဖြင့် နမော်နမဲ့ တယ်နိုင်တာပဲ”

“လမ်းမှာ ဓားပြတွေနဲ့ တွေ့တာနဲ့ အစ်ကိုလဲ စိတ်တွေ ဂယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသလား မသိပါဘူးဟာ။ လာဖို့တဲ့ လူတွေကို ပြောလိုက်ဟေ့။ ပစ္စည်းတွေ ရပြီ၊ ပြန်နိုင်ပြီလို့” ဟု အစေခံများကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေ နှင့် ပေါက်ကြည်တို့က ထန်းခေါက်ဖာကြီးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

“ဒီလောက် တကူးတကန့် သယ်လာရအောင် ဘာပစ္စည်းတွေများပါလို့လဲ။ ထုပ်ပိုးထားလိုက်တာ ကလဲ ကျကျနန ပဲ”

ဆွေဖန်သည် အစေခံများကို ခေါ်ကာ ကြိုးများကို အဖြေခိုင်းပြီးနောက် အပေါ်တွင် ပတ်ထားသည့် သံပတ်ပြားများကို အခွာခိုင်း၏။ ထို့နောက်

ထန်းခေါက်ဖာကြီးများကို သော့ဖြင့်ဖွင့်လေ၏။ တစ်လုံးမှာ ပိုးထည်အုပ်များ၊
ဖဲအုပ်များ၊ ခါသာအုပ်များ၊ တိုင်းခြားပစ္စည်းများ၊ နေ့စဉ် အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းများ ဖြစ်လေ၏။ အခြားတစ်လုံးမှာ ပေါက်ကြည် အတွက် ဖြစ်ပြီး
အထည်အလိပ်များ အပြင် စာရေးသည့် စုတ်တံများ၊ မင်အိုးတင်ခုံများ၊
မင်သွေးခုံများ၊ စာရေးကိရိယာများ၊ နံ့သာအိတ်များ၊ နံ့သာဖြူပုတီးများ၊
ယပ်တောင်အိတ်များ၊ ပေါင်ဒါမှုန့်များ၊ ပါးဆိုးဆေးများ၊ ခေါင်းလိမ်းဆီမွှေးများ၊
ဆူချောင်မှ ကစားစရာပစ္စည်းများ စသည်တို့ ဖြစ်လေ၏။ ထိုပစ္စည်းများထဲတွင်
ခြေလှုပ်လက်လှုပ်က နိုင်သော ရုပ်သေး ရုပ်ကလေးများ၊ အရက်ချိုသောက်
ကစားပွဲများတွင် သုံးသည့် ပစ္စည်းကလေးများ၊ ပြဒါးဖြင့် အလေးထည့်
ထားသည့် ကစားစရာ ခွက်ငယ်ကလေးများ၊ ရွှံ့စေးဖြင့်လုပ်သည့် မီးခွက်များ၊
အပြာရောင် ဇာအစ်ကလေးများဖြင့် ထည့်ထားပြီး ရွှံ့စေးဖြင့် လုပ်ထားသည့်
အော်ပရာ ဇာတ်ရုပ်ကလေးများ၊ ဟူကျင့်လက်မှုပညာသည်များ ထုလုပ်သည့်
ဆွေဖန်၏ ပုံတူ ရွှံ့စေးရုပ် စသည်တို့ ပါဝင်လေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် အခြား
ပစ္စည်းများကို စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိလှဘဲ ရွှံ့စေးဖြင့် ထုထားသည့် ဆွေဖန်၏
ပုံတူကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။
ပေါက်ကြည်သည် အရုပ် ကလေးကို တစ်လှည့်၊ သူ့အစ်ကိုကို တစ်လှည့်
ကြည့်နေပြီးနောက် အားရပါးရ ရယ်လျက်ရှိလေ၏။

“ကဲ ဒီသေတ္တာကို ဥယျာဉ်ထဲကို ယူသွားကြဟေ့။ ဟိုရောက်ယင်
လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ခွဲဝေပေးရမယ်” ဟု အစေခံများကို
ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ပေါက်ကြည်သည် မိခင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ
ဥယျာဉ်ထဲသို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေသည်လည်း သူ့အတွက် ဝယ်လာသည့်
ထန်းခေါက်ဖာကြီးကို အဖွင့်ခိုင်းကာ အထဲတွင် ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို
ထုတ်ယူပြီးလျှင် မယ်မယ်၊ သခင်မဝမ်နှင့် အခြားသူများအား
လက်ဆောင်ပေးရန် ပစ္စည်းများကို သူ့အစေတော် တုန်ဆီ နှင့်အတူ ခွဲဝေလျက်
ရှိကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် ဥယျာဉ်ထဲရှိ မိမိခန်းဆောင်သို့ ရောက်လျှင်
ထန်းခေါက်ဖာထဲမှ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း ထုတ်၍ ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။
အချို့ကို မိမိအတွက် ယူထားပြီး အချို့ကို အခြားသူများအား
လက်ဆောင်ပေးရန် အညီအမျှ ခွဲဝေလေ၏။ အချို့သူတို့ကို ကစားစရာ
ပစ္စည်းများပေးလေ၏။ အချို့ကို စာရေးကိရိယာပစ္စည်း၊ အချို့ကို ပိုးအိတ်၊
အချို့ကို ယပ်တောင်နှင့် နားဆွဲများ၊ အချို့ကို ပါးဆိုးဆေးနှင့် ခေါင်းလိမ်းဆီများ
စသည်ဖြင့် အသီးသီး ပေးလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် မည်သူမျှ

သာသည်နာသည် မရှိရအောင် သေချာစွာ စဉ်းစားပြီးမှ ခွဲဝေပေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုက်ယု တစ်ယောက်ကိုသာလျှင် အခြားသူများထက် နှစ်ဆတိုး၍ ပေးလေ၏။ ထိုသို့ ခွဲဝေပြီးနောက် ပေါက်ကြည်သည် ပစ္စည်းများကို ယင်အဲအား အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်နှင့်အတူ အပ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

လီဝမ်း၊ ပေါက်ယုနှင့် အခြားသူများသည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ရသည့်အခါ၌ လာပို့သူများကို ဆုငွေများ ပေးလေ၏။ ပေါက်ကြည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လာ၍ပြောဦးမည်ဟု မှာလိုက်ကြလေ၏။ ထိုက်ယု တစ်ယောက် မှာမူကား သူ့ဇာတိ တောင်ပိုင်းမှ ပစ္စည်းကလေးများကို မြင်သဖြင့် မိဘများကို သတိရလွမ်းဆွတ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယု သည် ပစ္စည်းကလေးများကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျလျက် ရှိရာမှ

“ငါဟာ ယန်စီမြစ်ရဲ့ တောင်ဘက်က လာခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ မိဘလဲ မရှိတော့ဘူး။ ဆွေမျိုးသားချင်းရယ် လို့လဲ မရှိတော့ဘူး။ ငါ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ခုဆိုယင် ငါ့ဘဝဟာ အဘွားရဲ့ အိမ်မှာ မှီခို နေရတဲ့ဘဝ။ ဒီအထဲမှာ ငါ့ကျန်းမာရေးကလဲ မကောင်းဘူး။ ငါ့အဘွားဟာ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ခုလို ငါ့မိသားစု ဆွေမျိုးထဲက လက်ဆောင်ကလေးမှ ပေးမယ့်လူ မရှိပါလား။ ငါ့ဘဝဟာ မျက်နှာငယ်လှ ချည်ရဲ့။ ဪ၊ မိဘဆွေမျိုးရယ်လို့ မရှိတဲ့အခါမှာ တယ်ပြီး မျက်နှာငယ်ရပါ ကလားနော်” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုက်ယု၏ အစေတော်အဖြစ် ကာလရှည်ကြာစွာ အမှုထမ်းခဲ့သည့် ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယု မည်သို့ခံစားနေရသည်ကို သိသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုက်ယုမှာ တောင်ပိုင်းရှိ သူ့ဇာတိမှ ပစ္စည်းကလေးများကို မြင်သည့်အတွက် မိဘနှင့် တကွ ရပ်ရွာကို လွမ်းဆွတ်လျက် ရှိကြောင်း ရိပ်မိလိုက်လေ၏။ သို့တွင် တိုက်ရိုက်လည်း မပြောရဲသည့်အတွက် ဇူချွန်း သည် သွယ်ဝိုက်၍ နှစ်သိမ့်ခြင်း ပြုရလေ၏။

“မလေးက ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ပြီး နုနယ်တော့ အစဉ်အမြဲ ဆေးဝါးကို သောက်နေရတယ်နော်။ ခုတလော မှာဆိုယင် မလေး ထိုက်ယုမှာ အစားအသောက်ပျက်ပြီး ခွန်အားတွေလဲ ယုတ်လျော့နေတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကောင်းကောင်းလဲ နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ မလေး ပေါက်ကြည်က လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ တခုတ်တရ ပေးလိုက်ပုံကို ထောက်ယင် မလေးပေါက်ကြည်ဟာ မလေးကို တော်တော် ချစ်ပုံရသားပဲ။ ဒီတော့ ဒီလက်ဆောင် ပစ္စည်းကလေးတွေကို ရတာ ဘာဝမ်းနည်းစရာ ရှိသလဲ။ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်ဘူးလား။

“မလေးပေါက်ကြည်က မလေးကို စိတ်လက် ကြည်သာအောင်

ဝမ်းသာအောင် ပေးလိုက်တာ။ ခုတော့ သူပေး လိုက်တဲ့အတွက် မလေးကို စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်သလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ တကယ်လိုများ သူသိသွားယင် ဘယ်လိုနေမလဲ ဆိုတာ မလေး စဉ်းစားကြည့်ဦးပေါ့ မလေးရယ်။

“နောက်တစ်ချက်ကလဲ မလေး စဉ်းစားကြည့်လေ။ ခုဆိုယင် သခင်မကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် အစွမ်းထက်တဲ့ သမားတော်ကြီးတွေကို လိုက်ရှာပြီး မလေးရောဂါကို ပြခဲ့ကြတယ်။ သမားတော်ကြီးတွေကလဲ ကောင်းပေဆိုတဲ့ ဆေးတွေကို တိုက်ကျွေးခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ခုဆိုယင် မလေးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေဟာ တော်တော်လေး ကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ခုလို တင့်တယ် တရယ်ရယ် လုပ်နေယင် ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ မယ်မယ် စိတ်ချမ်းသာတာကို မမြင်ချင်ဘူးလား။ ခုလို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တာဟာလဲ စိတ်ညစ်စရာတွေကို တွေးတွေး နေလို့ ဖြစ်တာ။ ကျန်းမာရေး ဆိုတာ ရွှေလို အဖိုးတန်တယ်နော် မလေး။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်နဲ့”

ဇူချွန်းက ထိုသို့ ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် အစေခံတစ်ယောက် ရောက်လာကာ “သခင်လေးပေါက်ယု လာပါတယ်” ဟု လာရောက် ပြောလေသည်။

“သွား သွား၊ အထဲကိုခေါ်ခွဲ” ဟု ဇူချွန်းက ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ပေါက်ယု ဝင်လာသဖြင့် ထိုက်ယုက သူ့ကို နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေ၏။ မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက် ရှိသည့် ထိုက်ယုကို မြင်ရသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုက

“ဟင်၊ မလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မျက်လုံးတွေလဲ နီရဲလို့ပါလား” ထိုက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောချေ။ ဘေးတွင် ရပ်နေသည့် ဇူချွန်းက အိပ်ရာဆီသို့ မေးငဲ့ ပြလိုက်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာဆီ ကြည့်လိုက်လေ၏။ အိပ်ရာပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ပစ္စည်းများကို ကြည့်လိုက်ရာ ပေါက်ကြည်ထံမှ ပေးလိုက်သည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်း များကို တွေ့ရလေ၏။

“တော်တော်လှတဲ့ ပစ္စည်းကလေး တွေနော်။ မလေးတော့ အရပ်ဆိုင် ဖွင့်ယင်တောင် ရပြီ။ ဘာလုပ်မလို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဒီလိုပြထားတာလဲ။ ဆိုင်ဖွင့်မလို့လား”

သို့တိုင်အောင် ထိုက်ယုသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြေဆိုခြင်း မပြုသေးချေ။ ဇူချွန်းက

“ဒီပစ္စည်းတွေက မလေးပေါက်ကြည် ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ သခင်လေးရဲ့။ ဒီတင် မလေးလဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြီး ငိုနေတော့တာပဲ။

ကျွန်မလဲ တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို ဖျောင်းဖျနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မထူးလှပါဘူး။ ခုလဲ ဘာလိုလိုနဲ့ ထမင်းတစ်နပ် လွတ်သွားပြန်ပြီလေ။ ခုလို ငိုနေလို့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ယင် မယ်မယ်က ကျွန်မတို့ကို ဆူဦးမယ်။ သခင်လေး ရောက်လာတော့ တော်သေးတာပေါ့။ ကြည့်ပြောစမ်းပါဦး သခင်လေးရယ်”

ပေါက်ယုမှာ အကင်းပါးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမျှမက ထိုက်ယု အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုက်ယု မည်မျှ အငိုလွယ်ကြောင်း၊ စိတ်ကောက်တတ်ကြောင်းကို သိသူဖြစ်လေ၏။ ယခု ပေါက်ကြည်၏အစ်ကို တောင်ပိုင်းမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ရသည့်အခါတွင် ထိုက်ယု မည်မျှ စိတ်ထိခိုက်ကြောင်းကို ရိပ်မိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု မည်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းနေရကြောင်းကို သိသည့်တိုင် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်မည် စိုးသည့်အတွက် ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ တခြားအကြောင်းများကိုသာ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“နင်တို့မလေး ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မလေး ပေါက်ကြည်က သူ့ကို လက်ဆောင်များများ မပေးလို့ ငိုတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ မငိုပါနဲ့ မလေးရာ။ နောင်နှစ်မှာ တောင်ပိုင်းကို မောင်သွားယင် မလေးဖို့ ပစ္စည်းတွေ လှေနဲ့ နှစ်စင်းလောက် ဝယ်တင်လာခဲ့မယ်။ စိတ်ချ”

ထိုက်ယုမှာ သူ့စကားကြောင့် မျက်ရည်တွေကြားထဲမှ ရယ်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ပြန်တည်သွားကာ

“မလေးကို ဒီလောက်လဲ အထင်မသေးပါနဲ့နော်။ မလေးဟာ ဘယ်ကိုမှ မရောက်ဖူး မပေါက်ဖူး ပေမယ့် ဒီလောက်လဲ နံတယ် အတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ခု ငိုတာက လက်ဆောင်ပစ္စည်း ရတာ နည်းလို့ ငိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလဲ၊ မောင်က ထိုက်ယုကို နှစ်ခါလည် ကလေးလေးများ အောက်မေ့နေလို့လား။ မောင်ဟာ တစ်ဘက်သားကို ဆိုယင် တော်တော်ကို အထင်သေးတတ်တယ်။ ထိုက်ယု ငိုတာက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပါ။ မောင် ဘာမှ မသိပါဘူး” ဟုဆိုကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြန်ကာ ငိုနေပြန်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာဆီသို့ လျှောက်လာကာ သူ့ဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက်ကြည့်လျက်ရှိရာမှ

“ဒါက ဘာလဲဟင်၊ ဒါကကော ဘာလို့ ခေါ်သလဲ။ ဒီပစ္စည်း ကလေးက သိပ်လှတာပဲနော်၊ နုနုကလေးရယ်၊ ဘာနဲ့ လုပ်သလဲ မသိဘူး။ ကြည့်စမ်း မလေး။ ဒီပစ္စည်းကလေးကို စာအုပ်စင်တို့၊ ဗီရိုပေါ်တို့မှာ အလှထားလို့ ရတယ်နော်”

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုစိတ်ကို ပြေလိုပြေငြား အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် စကားများကို ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုမှာလည်း ပေါက်ယုရောက်လာကာ အရေးမကြီးသည့် မေးခွန်းများကို ဟိုမေးသည်မေး လျှောက်မေး နေသည့် အတွက် အနည်းငယ် စိတ်ပြေသွားကာ ရယ်နိုင်ပြီးနိုင် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုက

“မလေး ပေါက်ကြည်ကို ကျေးဇူးတင်စကား သွားပြောရယင် မကောင်းဘူးလား။ မလေး လိုက်မလား။”

ထိုက်ယုမှာ ပေါက်ကြည်ထံသို့ လောလောဆယ်သွားရန် စိတ်ကူးမရှိချေ။ နောင်ကြိုသည့်အခါတွင်မှ ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ပြောတော့မည် ဟု စိတ်ကူးထားလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု၏ အကြံပေးချက်မှာ လျော်ကန်သည့်အတွက် မငြင်းသာတော့ဘဲ သူနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ဆွေဖန်အကြောင်းကို ဆက်ဦးအံ့။ မိခင်ကြီး၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ဆွေဖန်သည် သူ့အလုပ်ဆိုင် အမှုထမ်းများထံ ဖိတ်စာများ ပို့ကာ ထမင်းကျွေးရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ သို့ဖြင့် ဆွေဖန်မှာ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖိတ်ကြားထားသည့် အမှုထမ်းသုံးလေးဦးတို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ငွေများ ရှင်းပြီးသည့် အကြောင်းကို ပြောဆိုကြပြီးနောက် သူတို့ကို စားသောက်ခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ဆွေဖန်က သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် အရက်ချိုများကို ငှဲပေးပြီး ဒေါ်လေးဆွေ ကမူ အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ဤတွင် ဧည့်သည် တစ်ယောက်က

“နောင်ကြီး လူစင့်လျှံကို မမြင်ပါလား။ သူတော့ မဖိတ်ဘဲကိုး ခင်ဗျ”

ဆွေဖန်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်လျက်

“သူ့အကြောင်းကိုတော့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မကြားကြသေးဘူး ထင်တယ်။ ဖြစ်ပုံကတော့ စိတ် မကောင်းစရာကြီးပဲ ခင်ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကပဲ စိတ်မနှံ့တဲ့ တာအိုကိုရင်ကြီး တစ်ပါးက သူနဲ့အတူ တောထွက်ဖို့ ခေါ်လို့ သင်္ကန်းဆီးပြီး လိုက်သွားပြီတဲ့ဗျ။ မထူးဆန်းဘူးလားဗျာ”

ဤတွင် တစ်ယောက်က

“ဪ ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ ဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်တဲ့လူတွေ ပြောနေသံကိုတော့ ကြားလိုက်သလို အရှိသား။ တာအို ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးက လူငယ်တစ်ယောက်ကို စကားလေး နှစ်ခွန်း သုံးခွန်းပြောပြီး ခေါ်သွားတယ်တဲ့။ အံ့မယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သွားကာနီးကျတော့ လေပွေကြီးတိုက်လာပြီး အဲဒီလေပွေကြီးထဲမှာ ပျောက်သွားတယ် ဆိုပါကလား။ တချို့တော့လဲ တိမ်တိုက်တွေစီးပြီး ပါသွားကြတယ်တဲ့ခင်ဗျ။ အမျိုးမျိုး ပြောနေကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်တို့ကတော့ အရောင်းအဝယ်နဲ့ အလုပ်များနေတာနဲ့ သူတို့ပြောတာကို နားမထောင်အားပါဘူး။ ကိုယ်ကလဲ ဒါမျိုးတွေကို သိပ်မှ မယုံလှဘဲကိုး။ ခု နောင်ကြီးပြောပြမှ ကိုရင်ကြီးနောက်ကို လိုက်သွားတဲ့လူဟာ နောင်ကြီးလူစဉ်လျှံ ဖြစ်မှန်း သိရပေ တော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်ရပါ ကလားဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ယင် တားလိုက်ပါရဲ့။ လူက လူပျော်ခင်ဗျ။ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ကလဲ ကောင်းပါတိသနဲ့။ ဒီလိုမိတ်ဆွေမျိုး ဆုံးရှုံးရတာ နာတာပေါ့။ နောင်ကြီးကော စိတ်မကောင်း တော်တော် ဖြစ်မှာပေါ့။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခု ကျွန်တော် သံသယဖြစ်တာ ရှိတယ်ခင်ဗျာ။ နောင်ကြီးလူစဉ်လျှံဟာ ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်မနွဲ့တဲ့ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး နောက်ကို ပါသွားတယ် ဆိုတာကဖြင့် ယုံရတာ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ နောင်ကြီးလူစဉ်လျှံဟာ ဒီကိုရင်ကြီးရဲ့ ဂန္ဓာရီတွေကို မြင်ခဲ့ပြီး အဲဒီ အတတ်ပညာတွေနဲ့ လူတွေကို မလိမ်မညာနိုင်အောင် တားဖို့ လိုက်သွားသလားမှ မသိတာ”

ဆွေဖန်က

“အင်း၊ ဒါတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ဒီအတိုင်းဆိုယင်တော့ တော်သေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒီလို ဆိုယင် လောကမှာ မှော်ယောင်ယောင်၊ ဝိဇ္ဇာယောင်ယောင် လိမ်စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက် လျော့သွားတာပေါ့”

“နို့၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီသတင်းကိုကြားတော့ နောင်ကြီးကကော လိုက်မရှာဘူးလား”

“ရှာပါသော်ကောဗျာ၊ ရှာလိုက်တာမှ မြို့ထဲ မြို့ပြင် နဲ့နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာမှ ရှာလို့ မတွေ့ပါဘူး။ ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ဝန်ခံရတော့မှာပဲ။ ရှာလို့ မတွေ့တော့ ကျွန်တော်ဖြင့် ငိုတောင်ငိုမိတယ် ခင်ဗျ”

ဆွေဖန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း၊ ပျူပျူငှာငှာ မရှိလှဘဲ ငိုငိုတိုင်းတိုင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကြက်၊ ဘဲ၊ ငါး၊ အမဲသားနှင့် ကုန်းသတ္တဝါ၊ ရေသတ္တဝါ အမျိုးမျိုးတို့ကို ချက်ပြုတ် တည်ခင်းသည့် စားပွဲကြီး ဖြစ်သည့်တိုင် အိမ်သည်မှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိသည့်အတွက် ဧည့်သည်များသည်လည်း ကြာကြာနေထိုင်လိုခြင်း မရှိ

ကြချေ။ သို့ဖြင့် အရက်ချို အနည်းငယ် သောက်ကာ အစားအနည်းငယ်ကို စားသောက်ကြပြီးနောက် ဧည့်သည်များလည်း ပြန်သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို ပေါက်ကြည်၏ အဆောင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ထိုက်ယု က ပေါက်ကြည်အား ပြောသည်မှာ

“ဒီလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ယူလာရတဲ့အတွက် မလေးရဲ့ အစ်ကိုတော် ဆွေဖန်တော့ တော်တော် တာဝန်ကြီး မှာပဲနော်။ ခုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မလေးက ထိုက်ယုကို ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်တာ နည်းသလား။ မလေးဖို့တောင် ကျန်မှ ကျန်သေးရဲ့လားမသိဘူး။”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မလေးပေါက်ကြည်ကော မယူတော့ဘူးလား” ဟု ပေါက်ယုကလည်း မေးလေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“ပစ္စည်းတွေက ဒီလောက် ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း ထဲက မဟုတ်ပါဘူး မလေးရယ်။ တောင်ပိုင်းက ထွက်တဲ့ ကစားစရာ ပစ္စည်းကလေးတွေပါ။ အပျင်းပြေ ကစားရုံလောက်ပေါ့။ ပေါက်ကြည်မှာ ကစားစရာ ကျန်တာ မကျန်တာက အရေးမကြီးပါဘူး။ ပေါက်ကြည် စိတ်ကူးရလို့ လိုချင်တာရှိယင်လဲ နောက်တစ်ခါ အစ်ကိုဆွေဖန် ခရီးထွက်ယင် မှာလို့ရသားပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“နောက်တစ်ခါရလို့ ပါလာယင် မောင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလဲ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“မောင့်ဘာသာ မောင်ပြောပါ။ ထိုက်ယုကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။ မြင်တယ်မဟုတ်လား မလေးပေါက်ကြည်၊ မောင်က မလေးကို ကျေးဇူးစကား ပြောရအောင်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခါလာယင် ပစ္စည်းမှာရအောင် လာတာ”

ပေါက်ယုမှာ ရယ်လျက်ရှိလေ၏။

“မောင်ရယ် မလေးထိုက်ယုကိုလဲ ပေးပါမယ်ဗျာ၊ မမေ့ပါဘူး။ ဒီတော့ မောင့်ကို အပြစ်မပြောဘဲ မလေးကလဲ ထောက်ခံပါ။ ဟုတ်လား”

ထိုက်ယုသည် ပြုံးသည် ဆိုရုံမျှသာ ပြုံးလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ မလေးတို့နှစ်ယောက် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဒီကို

တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်လာကြတာလဲ။ ဆုံပြီး လာကြတာလား။”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မလေးပေါက်ကြည်က မောင့်ကို ဒီပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ မလေးထိုက်ယု ကိုလဲ ပေးမှာပဲလို့ မောင်တွေ့မိတယ်။ မောင်လဲ ကျေးဇူးတင်စကား လာပြောရင်း မလေး ထိုက်ယုလဲ ပြောချင်မှာပဲဆိုပြီး သူ့ကိုဝင်ခေါ်တာ။ ဟိုရောက်တော့ မလေးထိုက်ယုက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်တွေ လည်လို့။ မလေး ထိုက်ယုဟာ တစ်ဆိတ်ရှိ မျက်ရည်ပဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဒီလောက် မျက်ရည်လွယ်ရသလဲ မသိပါဘူး။”

ထိုက်ယုက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုကလည်း စကားကိုဖြတ်လိုက်ကာ

“ခုတလောမှာ မလေးထိုက်ယုလဲ သိပ်ပြီး နေထိုင်မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ နေပြန်မကောင်းမှာ စိုးပြီး တင့်တယ်ရယ် ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါနဲ့ မောင်လဲ သူ့ကိုချောပြီး ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာ။ မလေးပေါက်ကြည် ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရင်း၊ အခန်းထဲ အောင်းနေရတဲ့အတွက် အပြင်လဲထွက်ရင်း ဆိုပါတော့။”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့။ အရေးကြီးတာက အစားအသောက်ကို ဂရုစိုက်စားဖို့ရယ်၊ အနားယူဖို့ရယ်၊ ရာသီအလိုက် အဝတ်အစားကို သင့်လျော်အောင် ဝတ်ဖို့ရယ် လိုတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတာလဲ မလေးထိုက်ယုရယ်။ “သောကဆိုတာ စိတ်ကိုညှိုးနွမ်းစေပြီး ခွန်အားကိုယုတ်လျော့စေ” သတဲ့။ ဒီလို စိတ်သောကရောက်နေယင် မကြာခင်မှာ ပြန်ပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်မှာ စိုးရတယ်။ အဲဒါကို ကြပ်ကြပ် သတိထားမှပေါ့။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မလေးပေါက်ကြည် ပြောတာမှန်ပါတယ်။ မလေးလဲ ဒါကိုသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတစ်နှစ် လောက် အတွင်း နေထိုင်ရ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ တစ်နှစ်ကို အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လောက်တော့ နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်တာချည်းပဲ။ မလေးလဲ ဒါ့ကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာ။ ခုများဖြင့် ဆေးကိုလဲ ကြောက်လှပြီ။ ဆေးကို မမြင် လိုက်နဲ့၊ မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းတွေ ကိုက်လာပြီး ပျို့ချင်သလိုလို အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ဒီတော့ မလေးအနေနဲ့လဲ စိုးရိမ်မိတာပေါ့ မလေးပေါက်ကြည်ရယ်၊ ဒီလောက်တောင်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်လာယင် အကောင်းဆုံးကတော့ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလေး ဘာလေး လျှောက်တာ ပိုကောင်းတယ်။ စိတ်ရွှင်ရွှင် လန်းလန်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အိမ်မှာက တငူငူ ထိုင်နေရတာထက် အများကြီး

ကောင်းပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျတာဟာ ကျန်းမာရေးကို အများကြီး ထိခိုက်စေတယ်။ ပေါက်ကြည်လဲ ဒီလိုပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေတုန်းက နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းချင်ဘူး၊ အိမ်ထဲမှာ ခွေနေချင်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့၊ ခုတလောမှာ ရာသီဥတုကလဲ တော်တော်လေး ဆိုးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တော့မှာပဲ ဆိုပြီး တစ်ခုခု ကောက်လုပ်ပစ်ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ လူက နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းသွားတယ်။ အရေးကြီးတာက စိတ်ပဲ မလေးရဲ့။ စိတ်က ကြောက်လေလေ တစ္ဆေသရဲ ဆိုတာ အလွယ်တကူ ဝင်လေလေပဲ”

“ဘယ်က တစ္ဆေသရဲလဲ မလေး။ ဘယ်က လာတာလဲ။ မောင်ဖြင့် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါလား” ဟု ပေါက်ယုက မေးသဖြင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။

“ခက်လိုက်ပါဘိတော့ မောင်ရယ်။ ပေါက်ကြည်က စကားဥပမာ ပြောတာပါ။ တစ္ဆေသရဲရယ် လို့လဲ မရှိပါဘူး။ တကယ်များ ရှိလို့တွေ့ယင် မောင်တော့ ဘယ်လောက် ကြောက်လိုက်မလဲ မသိဘူး။”

ထိုက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဟုတ်တယ်၊ မလေးပြောတာမှန်တယ်။ မောင့်ခေါင်းထဲမှာလေ၊ တစ်ခါတလေကျတော့ ဘယ်လို အတွေးအခေါ် တွေ ဝင်ဝင်လာမှန်း မသိဘူး။ ဒီလိုပြောပေးမှ တော်ကာကျတယ်”

“ပြောပါ၊ မလေးတို့ကတော့ မောင့်ကို နှိမ်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေကြတာ မဟုတ်လား။ ကဲ၊ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား။ နေထိုင်ကောင်းသွားယင် ပြန်ကြမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေါက်ကြည်ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို ဝေဠုဝန် ရိပ်သာသို့ အရောက်ပြန်ပို့ ပေးပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အမြှောင်မယားချောသည် သားဖြစ်သူ ကျီဟုန်ထံသို့ ပေါက်ကြည် ပေးပို့လိုက်သော လက်ဆောင်များကို မြင်သည့်အခါ၌ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်လျက်ရှိကာ ပေါက်ကြည်ကို ချီးမွမ်းမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“မလေး ပေါက်ကြည်ဟာ လိမ္မာယဉ်ကျေးတယ်၊ ရက်ရောတယ်လို့ လူတိုင်းက ပြောကြတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီနေ့ တို့ဆီကို ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေဟာ နည်းသလား။ သူ့အစ်ကို ဆွေဖန်ကလဲ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်များ ယူလာနိုင်မှာလဲ။ ဒါတောင်

ဒီမှာရှိတဲ့ မိသားစုတွေကို စေ့အောင် ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဘယ်သူမှလဲ မကျန်စေရဘူး။ ဘယ်သူမှလဲ အဆင့်အတန်း မခွဲခြားဘူး။ တခြား မကြည့်နဲ့ လေ၊ ဒီစံအိမ်မှာ ဘာမှအရေးမပါတဲ့ တို့တစ်တွေ ကိုတောင် မကျန်စေရဘူး။ အင်း၊ တော်ရှာပါပေတယ်။ ဟို ထိုက်ယု တို့နဲ့များ ကွာလှချည့်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဘယ်သူကမှလဲ လက်ဆောင်တို့ ဘာတို့ မပေးတာပေါ့။ ပေးလို့ သူ ရယင်လဲ တို့များဆီကို ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်ဘူး။ အာဏာရှိတဲ့လူ၊ ဂုဏ်ရှိတဲ့လူ၊ မျက်နှာကြီးတွေ လောက်ကိုသာ ပေးချင်တာပါ။ ငါ့ကိုလဲ စာရင်းထဲ မထည့်ပါဘူး။ ငါ့သားကိုလဲ စာရင်းထဲ မထည့်ပါဘူး။ အင်း၊ မိကောင်းဖခင်က မွေးပြီး မိဘ ဆုံးမပဲ့ပြင်မှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကလေးနဲ့ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ ကလေးများ တယ်ကွာပေတာပဲ”

အမြောင်မယား ချောသည် ပေါက်ကြည် ပေးပို့လိုက်သည့် ပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိရာမှ ပေါက်ကြည်သည် သခင်မဝမ်၏ တူမ ဖြစ်သည့်အတွက် မိမိရသည့် လက်ဆောင်များကို ယူကာ သခင်မဝမ်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သခင်မဝမ်၏ ခန်းဆောင်သို့ရောက်လျှင် အမြောင်မယားချောသည် အနီးတွင်ရပ်လိုက်ကာ

“ဟောဒီမှာ၊ မလေး ပေါက်ကြည်က ကျီဟုန်ကို ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေပါ။ သူ့အစ်ကို ဆွေဖန် ပါလာလို့ ပေးလိုက်တာပါ။ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ ငယ်ပေမယ့် တော်တော်သိတတ်တဲ့ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ပဲ။ ပစ္စည်းတွေ လာပို့တဲ့ အစေခံမလေးကိုလဲ ကျွန်မ ငွေနှစ်ရာ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒေါ်လေးဆွေကလဲ သခင်မကြီးဆီကို လက်ဆောင်တွေ ပို့လိုက်တယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ ဘာတွေများ ပေးလိုက်ပါသလဲ သခင်မကြီး။ သူတို့တစ်တွေမှာ ကျွန်မတို့ကို ပေးရတာနဲ့ တော်တော်လေး ကုန်လောက်ရောပေါ့။ ဒီလောက် အလိုက်သိတဲ့အတွက် မယ်မယ်နဲ့ သခင်မကြီး ပေါက်ကြည်ကို ချစ်တာကိုး။ တကယ်ပါရှင်၊ မလေးပေါက်ကြည်လို မိန်းကလေးမျိုးကတော့ ရှာမှရှားပါပေတယ်”

အမြောင်မယား ချောသည် ထိုသို့ ပြောဆိုလျက်ရှိရင်း ယူလာခဲ့သည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ပြသလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် သခင်မဝမ်မှာ သူပြသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း မကြည့်၊ လက်ဖြင့် ကမ်းယူခြင်းလည်း မပြုချေ။

နောက်ဆုံးတွင်မှ သူပြသည့်လက်ဆောင် ပစ္စည်းများကို မကြည့်ဘဲ

“ကောင်းတာပေါ့အေ။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကျီဟုန် ကစားပေစေပေါ့” ဟုသာ ပြောလိုက်လေ၏။

အမြောင်မယားချောသည် သူ့အား ဤသို့ မထေမဲ့မြင် ပြုလိုက်သည့်

အတွက် စိတ်ဓာတ်ကျကာ အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက်
တဖျစ်တောက်တောက် ငြူစူတိုင်းထွာလျက် ရှိလေ၏။
အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း မည်သူမျှ မေးမြန်းခြင်း မပြုသည့်အတွက်
အမြှောင်မယားချော သည် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လျက်ရှိလေရာ မိမိ၏
အမြင်ကျဉ်းမြောင်းမှုနှင့် မိုက်မဲမှုကို ထုတ်ဖော်ပြသည့်နှယ် ရှိလေ၏။
အမြှောင်မယားချောမှာ မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို အကောင်းပြောတတ်သူ
မဟုတ်သည့်အတွက် သမီးဖြစ်သူ တန်ချွန်း သူ့အမေကို စိတ်ပျက်ခြင်း
ဖြစ်သည်မှာလည်း အဆိုး မဆိုသာချေ။

လက်ဆောင်များကို အပို့ခိုင်းလိုက်သည့် အစေတော်သည် ပေါက်ကြည်ထံသို့
ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ လက်ဆောင် ရသူ အသီးသီးက မည်သို့မည်ပုံ
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြကြောင်း မိမိအား မည်သူက မည်ရွေ့မည်မျှ
ဆုချကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ကျိလျှံနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့၏ သမီးငယ်
ချောချိုကို ပေးလိုက်သည့် လက်ဆောင်များ ပြန်ပါလာလေ၏။

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပါလာတာလဲ။ နင် သွားမပို့ခဲ့ လို့လား။
ဒါမှမဟုတ် သူက လက်မခံလို့လား။”

“သခင်လေး ကျိလျှံဆီကို သွားပို့တော့ သခင်မလေးငှက်မယ်
မယ်မယ့်ဆီကို ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်ရှင့်။ ဒါနဲ့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှရှိမယ်
မထင်တာနဲ့ မပေးတော့ဘဲ ပြန်ယူလာခဲ့တာ”

“ညည်းနှယ် မိုက်ပါဘိတော့အေ။ မလေးငှက်မယ် မရှိယင်လဲ ပင်အဲတို့၊
ဖုန်အဲတို့ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ သူတို့ကိုပေးယင် ပြီးတာပဲ။
မလေးငှက်မယ် ပြန်လာတော့ သူတို့ ပေးလိမ့်မပေါ့။ ဘာလဲ၊ ညည်းက မလေး
ငှက်မယ် ကိုယ်တိုင်တွေ့မှ ပေးချင်လို့လား။”

သို့ဖြင့် ယင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်တို့ အိမ်သို့ နောက်တစ်ခေါက်
ထွက်လာခဲ့ရပြန်လေ၏။ လမ်းတွင် ပစ္စည်းများ ကို သယ်လာသည့်
အခိုင်းမိန်းမကြီးအား

“နှစ်ခေါက် ဆင်းရဲတာပေါ့ရှင်။ စောစောက ဒီလိုမှန်း သိယင် ဘယ်ဒီလို
ဆင်းရဲမှာလဲ” ဟု ပြောလေ၏။

“အံ့မယ်လေးအေ၊ တို့မှာ အိမ်မှာ ဘာမှလုပ်စရာမှ မရှိတာ။
ခုလိုဆိုတော့ အပြင်မှာ လည်ခွင့်ရတာပေါ့။ ညည်းတို့ကတော့ ခြေကျင်
လျှောက်နေကျ မဟုတ်လို့ပါ။ ခုလောက် သွားရယင် ညည်းတော့ တော်တော်
ညောင်းသွား ရောပေါ့။ ဒါလေး ပို့ပြီးယင်တော့ ပြီးလောက်ပါပြီ။ အဲဒီတော့မှ
ညည်းလဲ နားတော့ပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြောဖြင့် နတ်ငှက်မယ်စံအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြကာ ပါလာသည့် လက်ဆောင် များကို ပေးခဲ့ကြလေ၏။ ပြန်လာသည့် အခါတွင် ပေါက်ကြည်က

“ဘယ့်နှယ်လဲ။ မလေးငှက်မယ် ကိုကော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“မတွေ့ခဲ့ဘူးရှင်”

“အင်း၊ ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်သေးဘူး လို့တော့ ထင်သားပဲ”

“ပြန်တော့ ရောက်နေပြီရှင်။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ့်ဆီက ပြန်လာတော့ ဒေါတွေပွပြီး ပြန်လာတယ်တဲ့။ ပြန်ရောက်တော့ ပင်အဲကိုခေါ်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောတယ်တဲ့။ ဘာပြောမှန်းတော့ မသိဘူးတဲ့။ သူ့ကိုတောင် အပြင် ထွက်ခိုင်းလို့ အပြင်ထွက်နေရတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မသွားနဲ့တဲ့။ ဒီပစ္စည်းတွေကို သူပဲ ပေးလိုက်မယ်လို့ ဖုန်အဲက ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လဲ ဝင်မတွေ့ခဲ့ ကြတော့ပါဘူး။ ဖုန်အဲ ဝင်တွေ့ပြီး ခဏနေတော့ ပြန်ထွက်လာပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်မတို့ကိုလဲ ဆုငွေပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လဲ ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် အဘယ်ကြောင့် ဒေါသထွက်နေသနည်းဟု ပေါက်ကြည် စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေ မပေါ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

ပေါက်ယုအကြောင်းကို ဆက်ဦးအံ့။ ပေါက်ယု အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် မာလာက

“ဒီနေ့ သခင်လေးပြန်လာတာ စောလှချည်လား။ ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်မလည်တာလဲ။ မလေးထိုက်ယုကို ခေါ်ပြီး မလေးပေါက်ကြည် ဆီကို သွားမယ်ဆို။ မသွားဖြစ်ဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“သွားတုန်းကတော့ သူ့ကို ဝင်ခေါ်ပြီး သွားရုံပဲလို့ ထင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟိုရောက်တော့ မလေးထိုက်ယုက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီး ငိုနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ငိုသလဲ ဆိုတာတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေးလို့မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ဟိုစကားပြော ဒီစကားပြော လုပ်နေရသေးတယ်။ သူ့စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ချိန်လောက်ကျမှ သူ့ကိုခေါ်ပြီး အတူသွားကြတယ်။ ဟိုရောက်တော့ စကားလေးဘာလေး ပြောပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာပဲ။ မလေး ထိုက်ယုကို သူ့အဆောင်ကိုပို့ပြီး မောင်လဲပြန်လာခဲ့တာပေါ့”

“မလေးထိုက်ယုက သခင်လေးလို လက်ဆောင်ပစ္စည်း အတူတူ လောက်ပဲ ရသလား၊ ပိုရသလား။ သခင်လေး သတိထားခဲ့ မိသေးသလား”

“မောင်တို့ထက် နှစ်ဆသုံးဆလောက် ပိုများတယ်”

“အင်း၊ ဒီလိုဆိုယင် မလေးပေါက်ကြည်ဟာ သိလဲသိတတ်တယ်၊ ပါးလဲပါးနပ်တယ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့။ တခြားလူတွေမှာ ဆွေတွေ မျိုးတွေ ရှိတယ်။ မလေးထိုက်ယုမှာ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတာ မလေးပေါက်ကြည် သိတယ်လေ။ နောက်တစ်ချက်က သူနဲ့ မလေးထိုက်ယုတို့ဟာ ဆွေမျိုး အဖျားအနားထဲက မဟုတ်ဘူး။ အဖေတူ အမေကွဲ ညီအစ်မတွေ မဟုတ်လား။ မနှစ်တုန်းကပဲ ဒေါ်လေးဆွေက မလေးထိုက်ယုကို မွေးစားသမီးအဖြစ် မွေးစားလိုက်တယ်လေ။ ဒီတော့ မလေးထိုက်ယုနဲ့ မလေးပေါက်ကြည်တို့ဟာ ညီအစ်မဆိုလဲ မှန်တာပဲ။ ဒီတော့ မလေးထိုက်ယုကို များများပေးမယ် ဆိုယင်လဲ ပေးရမှာပေါ့”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“အံ့မယ်လေး၊ မာလာ ပြောတာကလဲ အမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်တဲ့ ခုံသမာဓိကြီးရဲ့ စကား ကျနေတာပဲ”

ပေါက်ယုသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ခေါင်းအုံး တစ်လုံး အယူခိုင်းလိုက်ပြီး လှဲလျက် ရှိလေ၏။

“သခင်လေး အပြင်ကို မထွက်သေးဘူး ဆိုယင် မာလာ တစ်ခုမေးချင်တာ ရှိတယ်”

“ဆို၊ ဘာလဲ”

“သခင်မလေး ငှက်မယ်ဟာ မာလာ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ကောင်းခဲ့တယ် ဆိုတာ သခင်လေးလဲ သိသားပဲ။ ခု သခင်မလေး ငှက်မယ် နေမကောင်းပြီး နာလန်ထလာတဲ့ အခါကျတော့ မာလာ သူ့ကို သွားမေးချင်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သခင်လေးကျိလျှံ အိမ်မှာရှိနေတော့ မာလာ့အဖို့ သွားရလာရတာ မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ခုတော့ သခင်လေး ကျိလျှံလဲ အိမ်မှာ မရှိဘူးလို့ ကြားတယ်။ ပြီးတော့ သခင်လေးလဲ အဆောင်မှာ ရှိနေတော့ မာလာ သွားမေးချင်တယ်။ ဒီရာသီက ဆောင်းဦးပေါက်ဆိုတော့ မပူလဲမပူလွန်း၊ မအေးလဲမအေးလွန်း၊ အတော်ပဲ။ ဒီတော့ မာလာ မလေး ငှက်မယ်ဆီကို ခဏသွားလိုက်ချင်တယ်။ မသွားယင် မာလာနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျတော့ စကားနာထိုးနေမှာ။ ပြီးတော့ သခင်လေးနဲ့ တခြားအစေတော်တွေလဲ ရှိတော့ ဒီမှာလဲ စိတ်ချရတယ်။ မာလာ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်။ မကြာပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ညည်း အားနေတုန်း သွားလိုက်ပါလား” ဟု ချင်ဝမ်းကလည်း ပြောလေ၏။

“မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူပြောပုံဟာ သမာသမတ် ကျတယ်လို့ ခုတင်ပြောလို့ ပြီးတယ်။ ခုလိုကျ ပြန်တော့လဲ မာလာက တစ်ဘက်သားအပေါ် အလိုက်သိရာ ရောက်ပြန်ရော”

“အံ့မယ်လေး၊ သခင်လေးရယ်၊ မာလာကို ဒီလောက်လဲ မြှောက်မနေပါနဲ့။ ဟောဒီမှာ သခင်လေး စိတ်ကြိုက် သူတို့နဲ့ ပျော်သလို နေရစ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိပ်တော့ မအိပ်လိုက်နဲ့နော်။ အိပ်လိုက်ယင် ဒီရာသီမှာ သွေးလေးပြီး ဖျားတတ်တယ်။ ဖျားယင် မာလာ ခေါင်းပေါ်မှာ အပြစ်ကျဦးမယ်”

“သိပါတယ် မာလာရယ်။ သွားမှာ သွားစမ်းပါ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

မာလာသည် သူ့အခန်းသို့ပြန်ကာ အဝတ်အစား လဲလေ၏။ မှန်ကို ကောက်၍ ဆံပင်ကို ပြင်ထုံးကာ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါလိမ်း လေ၏။ အခန်းသို့ ရောက်လျှင် ချင်ဝမ်းနှင့် ရှေ့ယွေ့တို့အား မှာစရာရှိသည် တို့ကို မှာပြီးလျှင် နတ်ငှက်မယ် တို့ စံအိမ်ဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။

တတိုင်းမွှေး တံတားအနီး ရောက်သည့်အခါ၌ မာလာသည် ခဏမျှရပ်ကာ ဆောင်းဦးရာသီ ရှုခင်းအလှကို ငေးမောကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ သစ်ပင်များပေါ်တွင် ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့ အော်မြည်လျက် ရှိကြပြီး ချုံများကြားမှ ပိုးပုရစ် ကလေးများ၏ အော်သံကို ကြားရလေ၏။ သလဲပွင့်များမှာ ညှိုးစပြုလေပြီ။ ကန်ထဲမှ ကြာပန်းတို့မှာလည်း ညှိုးစပြုကြ လေပြီ။ သို့ရာတွင် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ပွင့်နေကြသည့် ခေါင်ရမ်းပန်းများမှာ လွင်နေသော အစိမ်းရောင်နောက်ခံတွင် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းလျက် ရှိလေ၏။ တံတားကို ဖြတ်ခဲ့သည့်အခါတွင် မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လာနေသည့် လီဝမ်း၏ အစေတော် စုယဉ်ကို မြင်ရလေ၏။ သူ့နောက်မှ အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်မှာ ယွန်းအစ်ကို ရွက်လာလေ၏။ မာလာက ယွန်းအစ်ထဲတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းများပါ၍ မည်သူ့ထံအား ပို့မည်နည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ကြာစေ့နဲ့ ကြာရိုးတွေပါ။ တို့သခင်မလေးက တန်ချွန်းကို အပို့ ခိုင်းလိုက်လို့”

“အလို၊ ကြာစေ့လား။ ဘယ်ကများ ရတာလဲအေ။ တို့ချောင်းထဲက ကြာပင်တွေက ရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အပြင်က ဝယ်တာလား”

“တို့စံအိမ်မှာလုပ်တဲ့ အမေလူ ရှိပါကောလား။ အမေလူက ခွင့်ယူပြီး သူ့ဆွေမျိုးများ ဆီကို သွားလည်တာဟေ့။ အပြန်မှာ ပါလာတာ။ အဲဒါ တို့သခင်မလေးကို လက်ဆောင်ပေးတာ။ လက်ဆောင်ပေးတုန်းက

မလေးတန်ချွန်းလဲ ရှိနေတော့ သူ့ကိုလဲ ခွဲပေးရတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက တိုသခင်မလေးက မလေး တန်ချွန်းကို ကြာစေ့တွေ နှာပြီး အမြည်းခိုင်း ကြည့်သေးတယ်ဟေ့။ အဲဒီတုန်းက သူက လက်ဖက်ရည် ပူပူလေး သောက်နေတုန်းမို့ ကြာစေ့ မစားချင်ဘူး ဆိုတာနဲ့ ခု အပို့ခိုင်းလိုက်တာ၊ သွားပို့မလို့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းခွဲလာခဲ့ကြလေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စပျစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် မြင်းမြီးယပ် တစ်ချောင်းဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသူ တစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်မှာ နေအလွန် ပူသည့် အတွက် မာလာသည် စပျစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသူကို သဲကွဲခြင်း မရှိချေ။ အနီးရောက်သည့် အခါတွင်မှ မိမိအား ပြီးရှင်သော မျက်နှာဖြင့် ကြိုဆိုလျက်ရှိသော အမေချူ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟဲ့ မာလာတို့၊ ဒီနေ့ လည်ပတ်ချိန် ရလို့ပါကလားအေ့။ ခု ဘယ်ကိုများ လျှောက်လည်ဦးမလို့လဲ”

“အံ့မယ်လေး၊ လည်ချိန်မရဘူး အမေချူရေ။ ကိစ္စလေးရှိတာနဲ့ မလေး ငှက်မယ် ဆီကို သွားမလို့။ အမေချူကော ဒီမှာ ဘာလာ လုပ်နေတာလဲ”

“ငါလဲ စပျစ်သီးတွေ ပိုးကျလို့ ပိုးကောင်ကလေးတွေကို လိုက်သတ်နေတာအေ့။ ဒီနှစ်က ပူတော့ အပင်တွေမှာ ပိုးတွေ သိပ်ကျတာပဲ။ စပျစ်သီးကလေးတွေ ဆိုယင် ပိုးပေါက်ချည်းပဲ။ ပိုးကိုက်တော့ အောက်ကို ကြွေကျကုန်တာပေါ့။ နှမြောစရာကြီး အေရယ်။ ဟောဟို စပျစ်ခိုင်ကလေးကို ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ ပြွတ်ခဲနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပိုးက တစ်ခိုင်လုံး ကိုက်ထားလိုက်တာအေ။ ရစရာ မရှိတော့ဘူး။ ငှက်ကျားကလေးတွေနဲ့ စာကလေးတွေက လာလာပြီး ကိုက်ကြသေးတယ်။ ခက်တာက သူတို့ ကိုက်တာက တစ်လုံးနှစ်လုံးပေမယ့် အပေါက်ဖြစ်သွားယင် အဲဒီ အပေါက်က နေပြီး အရည်တွေကျလို့ တစ်ခိုင်လုံးကို အရည်တွေ ရွဲကုန်တယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ခိုင်လုံး ပုပ်ကုန်တော့ဘေးပဲ။ ဒီ စာကလေး တွေနဲ့ ပိုးကောင်ကလေးတွေဟာ တော်တော် ဖျက်ဆီးတဲ့ သတ္တဝါတွေအေ။ ခု ငါ့မှာ သူတို့ကို ခြောက်ချလှန့်ရတာက အလုပ်တစ်ခု။ ဟော၊ ဟောကြည့်။ ညည်းနဲ့ စကားပြောတာ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဟိုမှာတွေ့လား။ ပိုးကောင် ကလေးတွေ ကျလာပြန်ပြီ”

“အမေချူရယ်၊ တတ်နိုင်လို့ အမေချူ ဒီမြင်းမြီးယပ်ကြီးကို မနားတမ်း ရိုက်နေယင်လဲ ပိုးကတော့ကျမှာပါပဲ။ အမေချူက ဒီနေရာကို ခြောက်လိုက်ယင် တခြားနေရာကို ပျံသွားပြီး ဖောက်ဦးမှာပေါ့။ ကောင်းတာကတော့ စပျစ်ခိုင် အုပ်ဖို့ အဝတ်အိတ်ကလေးတွေ မှာလိုက်ယင် ကောင်းမယ်။ အဲဒီ

အဝတ်အိတ်ကလေးတွေ စွပ်ထားလိုက်ယင် ပိုးကောင် တွေလဲ မကျနိုင်ဘူး၊ ငှက်တွေလဲ မဖောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အဝတ်အိတ် ကလေးတွေက ဇာပေါက်ကလေးတွေ ပါတော့ အသီးတွေ အတွက် လေလဲရတယ်။ ပုပ်တာတို့ ဘာတို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟန်လိုက်လေအေ။ ညည်းပြောတာ အတော်ပဲ။ ငါကလဲ ဒီ အလုပ်မှာ ဒီနှစ်မှ စတင်တာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကောင်းကောင်း မကျွမ်းကျင်သေးဘူးပေါ့”

“ကျွန်မ ဥယျာဉ်ထဲမှာတော့ သီးပင်စားပင် အမျိုးမျိုးပဲ အမေချူရေ၊ ဘယ်အသီးတွေက အလျင်မှည့်သလဲဟင်”

“ခုလက သတ္တမ လ အစ မဟုတ်လားအေ။ စပျစ်သီးတွေကတော့ မမှည့်သေးပါဘူး။ ခုမှ နီစ ပြုရုံရှိသေးတယ်။ ခုလကုန်လောက် ကျမှ လုံးလုံးမှည့်ပြီး စားလို့ကောင်းမှာ။ မယုံယင် မြည်းကြည့်သွားလေ”

“မှည့်တော့လဲ သီးဦးသီးဖျားကို ဘုရားကပ်ရမယ်လေ အမေချူရဲ့။ ပြီးတော့မှ သခင်မတွေ စားဖို့ပို့ရမယ်။ ကျွန်မတို့ အလျင်မြည်းလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ စားဦးစားဖျား မစားရဘူးတဲ့။ အမေချူ စံအိမ်မှာ လုပ်လာခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ ထုံးစံတွေ ဘာတွေကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

အမေချူမှာ ရှက်ပြီးပြီးလျက် ရှိလေ၏။

“အေး၊ ညည်းပြောတာ မှန်ပါတယ်အေ။ အမေက စကားစပ်မိလို့သာ မြည်းခိုင်းကြည့်တာပါ” ဟု ပြောလေ၏။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါက ဖြုတ်ကလေးတွေကို လိုက်ခြောက်နေတုန်းမှာ တွေ့သွားလို့။ စားကြည့်နေတုန်းများ မြင်သွားယင် ဘယ်လောက်ပြောလိုက် ဆိုလိုက်မလဲ မသိဘူး” ဟု တွေးနေလေ၏။

“ကျွန်မပြောတဲ့ ဇာပိုးအိတ်ကလေးတွေကို မလေးငှက်မယ်ဆီကို တောင်းလိုက်ပါ။ မလေးငှက်မယ်က စာရင်းခိုင် တွေကို ခိုင်းလိုက်လိမ့်မယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မာလာသည် ဥယျာဉ်တံခါးမှ ထွက်လာကာ နတ်ငှက်မယ်၏ အိမ်ဘက်ဆီသို့ လာခဲ့ လေ၏။

ထိုအချိန်၌ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပင်အဲတို့သည် ကျိလျှံက အကြီးမအား တိတ်တဆိတ် လက်ထပ်ယူထားသည့် ကိစ္စကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ မာလာမှာ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ လာသူ ဖြစ်သည့်ပြင် သူလာရင်း ကိစ္စကိုလည်း မသိ သေးသည့် အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကား ဖြတ်ထားလိုက်ကြ လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ပြီးကာ

“အလို၊ ဘယ်လိုလဲဟေ့။ ဒါ့ကြောင့် ဒီနေ့ ရာသီဥတု ပြောင်းနေတာ ထင်တယ်။ မရွှေမာလာတို့ မလာစဖူး အလာထူး လှချည်လား”

“မလေးငှက်မယ်ကတော့ လုပ်ပြီ။ မာလာ လာတယ်ဆိုယင် စဖို့ နောက်ဖို့လောက်ပဲ။ မလေးငှက်မယ် နေမကောင်းတုန်းက မာလာ လာချင်လိုက်တာလေ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒါပေမယ့် သခင်လေး ကျိလျှံ ရှိတုန်းမှာ လာမေး ရတာ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ နေထိုင်မကောင်း ကျပြန်တော့လဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မလား ဆိုပြီး မလာရဲပြန်ဘူး။ မလေး ငှက်မယ်က မာလာကို အမြဲခွင့်လွှတ်ပြီးသားဆိုတော့ ခုမှ လာတာကိုလဲ ခွင့်လွှတ်နော်”

နတ်ငှက်မယ်က

“မောင်လေးပေါက်ယုမှာ အစေတော်တွေ တစ်လှေချည်းပါကွယ်။ ဒါပေမယ့် တာဝန်အရှိဆုံးကတော့ မာလာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မာလာ ဘယ်ထွက်လို့ရပါ့မလဲ။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို မကြာခဏ မေးတဲ့အကြောင်း ပင်အဲက ပြန်ပြောပြပါတယ်။ ခုတော့ မာလာ ကိုယ်တိုင် ဒီကိုလာမေးတဲ့အတွက် မလေးငှက်မယ်က ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း ပြောရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား မရွှေမာလာ”

“ဒီလို ဆိုယင်တော့ မလေးငှက်မယ်ဟာ မာလာ့ အပေါ်မှာ တကယ့်ကို ခင်တာပဲဆိုတာ ယုံပါပြီ မလေး ငှက်မယ်ရယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် မာလာ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းလေ၏။ မာလာသည် အတင်း ငြင်းဆန်ပြီးနောက် ခုတင်မီးဖိုကြီး အနီးတွင်ရှိသည့် ခွေးခြေကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။ ပင်အဲမှာ လက်ဖက်ရည် ယူရန် ထွက်သွားလေ၏။

“ပင်အဲကလဲ၊ အစေတော်တွေကို ခိုင်းရော့ပေါ့။ ကိုယ်တိုင် ထယူနေရတာ အားနာစရာ” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။

မာလာက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ထ၍ အယူလိုက်တွင် ခုတင်မီးဖိုကြီး တစ်ဘက်ရှိ အပ်ချုပ်ပစ္စည်းများ ထည့်သည့် တောင်းထဲတွင် တိုင်းခြားမှလာသည့် ဖဲစဖြင့် ချုပ်ထားသော ကြက်သွေးရောင် သွားရည်ခံ အဝတ်တစ်ထည် ကို မြင်လိုက်လေ၏။

“ဒီလောက် အလုပ်များတဲ့ ကြားထဲက နေပြီး အပ်ချုပ်ဖို့ အချိန်များ ရသေးသလား မလေးငှက်မယ်ရယ်”

“မလေးငှက်မယ်က အပ်ချုပ် ဒီလောက် မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ပြီးတော့လဲ ခုမှ နေထိုင်ကောင်းစ ဆိုတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို စီမံနေရတာနဲ့ ဒါတွေကို အချိန်မပေးအားပါဘူး။ ချုပ်စရာရှိတာ ကလေးတွေတောင် ဒီအတိုင်း

ချထား ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့က မယ်မယ်ကို သွားကန်တော့တော့ မယ်မယ့်ဆီမှာ ဒေါ်လေးဆွေ ဆီက ပို့လိုက်တာတဲ့။ အစကလေးတွေ လှကလဲ လှပါဘိသနဲ့။ ကလေးတွေအတွက် အင်္ကျီတို့ဘာတို့ ချုပ်ရယင် သိပ်ကောင်းမှာ။ ဒါနဲ့ မယ်မယ့် ဆီက နည်းနည်း တောင်းလာခဲ့တာ။ ဒီတင် မယ်မယ်က အချက်ရပြီ ဆိုပြီး သူ့မှာ ရှိတာကလေးတွေကို ငါယူလို့ ကုန်ပြီတဲ့။ လိုချင်ယင် ဆွဲယူသွားတာပဲဆိုပြီး ပြောတော့ အားလုံး ငါ့ကို ဝိုင်းရယ်ကြတော့တာ ပေါ့အေ။ ဒီလောက် ပြောတာမျိုးလောက်တော့ ငါက ဘာမူလိမ့်မလဲ။ ဒီတင် ငါလဲ အဘွားကြီး ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေတုန်း ကိုယ်လို ချင်တဲ့ အစတွေကို ယူပြီး ခပ်တည်တည် ပြန်လာခဲ့တာပဲ။ ဒီရောက်တော့ သမီးလေး ချောချိုဖို့ အင်္ကျီကလေးတွေကို ပင်အံကို အချုပ်ခိုင်းရတယ်။ အစ ပိုယင်တော့ ကြည့်ပြီး ချုပ်ရဦးမယ်။ ဘာချုပ်ရမလဲ မသိသေးဘူး။”

မာလာက ရယ်လိုက်လျက်

“မယ်မယ် ဆူတာတော့ မလေးငှက်မယ်က ရယ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ တကယ်တော့ မလေးငှက်မယ်ကြောင့် မယ်မယ် ဒီလောက် ပျော်ရွှင် ကျန်းမာနေတာ။ အလို၊ ကြည့်စမ်း။ ချုပ်ထားတဲ့ လက်ရာကလေး တော်တော်ကောင်းတယ် နော်။ ပန်းထိုးထားတာကလဲ အရောင်မျိုးစုံနဲ့ ထိုးထားတော့ သိပ်လှတာ၊ အရောင်ကလေးတွေက လွင်ပါဘိသနဲ့။ အထည်စများကောင်းယင် ပန်းထိုးလက်ရာ ကောင်းကောင်းနဲ့ မှလိုက်တာ။ ပန်းထိုးလက်ရာ မကောင်းယင် အထည်စလဲ ပျက်တော့တာပဲ။ ဟောဒီ သွားရည်ခံကလေးက ချောချိုနဲ့ သိပ်လိုက်တာနော်။ ဒီ သွားရည်ခံ ကလေးကို ဝတ်ပြီး အပြင် ထွက်ယင်တော့ လူတွေက ငေးကြည့်ကြမှာ။ ဒါ့ထက် ချောချိုကော။ ဒီတစ်ခါ သူ့ကို မတွေ့ပါလား။”

“မလေးပေါက်ကြည်က ကစားစရာပစ္စည်းကလေးတွေ ပို့လိုက်လို့ တစ်မနက်လုံး ကစားနေတာ၊ ခုတင် နို့ထိန်းက ချောပြီး အပြင်ခေါ်သွားရတယ်။ ခုလောက်ဆိုယင်တော့ မောမောနဲ့ အိပ်လောက်ရောပေါ့” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

“ချောချိုက သိပ်ပြီး အဖွဲ့ မြန်တာပဲနော်”

“ဟုတ်ပေါ့။ မျက်နှာကလဲ ဝိုင်းပြီး ငွေပန်းကန်ပြားကြီး ကျနေတာ၊ လူမြင်ယင်လဲ မျက်နှာက ပြုံးချို နေတာပဲ။ စူအောင့် နေတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ အင်း၊ တို့မလေးငှက်မယ်လဲ ချောချို တစ်ယောက်ရှိလို့သာ ပျော်နေရတာပေါ့အေ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မောင်လေးပေါက်ယု တစ်ယောက်ကော အိမ်မှာ ဘာတွေများ လုပ်နေသလဲ”

“ခုတော့ မာလာ ဒီကိုထွက်လာတာနဲ့ သူနဲ့ ချင်ဝမ်းတို့ တစ်သိုက်ကို အိမ်ကိစ္စတွေ လွှဲပေးပစ်ခဲ့တယ်။ အံ့မယ်၊ ဘာလိုလိုနဲ့ စကားကောင်း နေလိုက်တာ။ တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ။ ပြန်ဦးမှပဲ။ ရုတ်တရက် ပြန်မလာလို့ရှိယင် ပြောနေလိမ့်ဦးမယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မာလာသည် သူတို့ထံမှ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် မာလာကို လိုက်ပို့ပြီးနောက် ခပ်စောစောက အကြောင်းကို ဆက်လက်၍ မေးမြန်းရန် ပင်အဲကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ နောက်ထပ် ကြားရလေလေ ပို၍ ဒေါသထွက်လေလေ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

“နင့်သခင်က အပြင်မှာ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူတယ်လို့ အတွင်းဆောင်က သူငယ်တော်ကလေးတွေ ဆီက ကြားတယ်လို့ ညည်းပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“လိုင်ဝမ်းက ပြောတာပါ”

နတ်ငှက်မယ်သည် လိုင်ဝမ်းကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ၊ နင်တို့သခင်ဟာ အပြင်မှာ နောက်မိန်းမ တစ်ယောက် ထပ်ယူပြီး သူ့ကို အိမ်တစ်ဆောင် ဝယ်ပေးတာ နင်တို့ သိသလား”

လိုင်ဝမ်းက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ကျွန်တော်က အတွင်းဆောင်မှာ တစ်နေကုန် တာဝန်ကျ နေတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူးခင်ဗျ။ ဆင်အဲက ပြောလို့ သိတာပါ”

“ဆင်အဲက ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲ”

“အခု ခရီးမထွက်ခင်မှာ ပြောတာခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ခု ဆင်အဲက ဘယ်မှာလဲ”

“သူက အဲ၊ သခင်မလေးအသစ်ရဲ့ အိမ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေရပြီ ခင်ဗျ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် သူ့ကို တံတွေးဖြင့် ထွေးလိုက်လေ၏။

“လူဝံသားတွေ။ သခင်မအသစ်လေး ဘာလေးနဲ့ ပြောရအောင် ငါ့ကို ဘာကောင်မမျိုး မှတ်နေလို့လဲ ဟင်။ ဒီလို လင်ခိုးမကို နင်က ဘာထင်လို့ သခင်မအသစ်လေး ဘာလေးနဲ့ ပြောနေရတာလဲဟဲ့။ နင့်ကို ရိုက်ပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့ တယ်၊ သိရဲ့လား။ ဆင်အဲဟာ သူ့သခင်အတွက် ပေးထားတဲ့ အစေတော်။ ဒီတော့ ဒီကောင်ကကော ဘာဖြစ်လို့ သခင်နဲ့

လိုက်မသွားရတာတုလဲ ဟင်”

“သူ၊ သူ့ကို ခုအိမ်သစ်မှာ စောင့်ရှောက်ဖို့ တမင်ထားပစ်ခဲ့တယ် ခင်ဗျ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ဆင်အဲကို အခေါ်ခိုင်းလိုက် ပြန်လေ၏။

လိုင်ဝမ်းသည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ပြေး၍လာခေါ်သည်တွင် ဝင်းအပြင်ဘက်၌ သူငယ်တော်တစ်သိုက်နှင့် ဟေးလား ဝါးလား လုပ်နေသော ဆင်အဲကို တွေ့သဖြင့် သူ့အား သခင်မလေး နတ်ငှက်မယ် ခေါ်နေကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ဆင်အဲသည် သူ့အား ခေါ်နေသည်ဟု သိရလျှင် အကျိုးအကြောင်းကိုပင် မမေးမိတော့ဘဲ လိုင်ဝမ်း နှင့်အတူ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာလေ၏။ သူတို့ရောက်လာသည်ဟု သိရလျှင် ဆင်အဲအား အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဆင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် ဘေးတွင် ရပ်နေလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ သူ့ကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟင်၊ နင်တို့ သခင်နဲ့ကျွန် အလိုတူ အလိုပါတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား။ အပြင်မှာ အလေလိုက်ချင်တိုင်း လိုက်နေကြ တယ်ပေါ့။ နင်တို့ လုပ်တာတွေကို ငါ ဘာမှသိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေကြတာပေါ့။ ပြောစမ်း၊ နင့် သခင်အကြောင်းကို နင် အကုန်သိရမယ်။ ငါ့ကို လိမ်တော့ပြောမယ် မကြံနဲ့။ အမှန်ကို သိချင်လို့ ခေါ်မေးတာ။ ဖုံးမယ်၊ ကွယ်မယ်၊ လိမ်မယ် တော့ မကြံနဲ့။ နင့်တို့ ခြေထောက်ကို ကျိုးအောင် ရိုက်ပစ်မယ်၊ သိလား။”

ဆင်အဲသည် ခူးထောက်၍ အရိုအသေပြုနေလေ၏။

“သခင်မလေး ငှက်မယ် ဘာတွေ ပြောနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ။ ဘာပြောရမှာလဲခင်ဗျ”

“အံ့မယ်၊ ငါ့ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ လှိမ့်ဦးမလို့ ပေါ့လေ။ ငါပြောတာ တခြား မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နင့်သခင် ကျိလျှံ ဟိုအကြီးမ နဲ့ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ မေးနေတာ။ အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်ပေးတာလဲ။ ငါ့ကို အကုန်ပြောပြစမ်း။ မပြောယင် နင်တော့ အသေသာ အောက်မေ့ပေတော့”

ဤသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖွင့်မေးသံကို ကြားလျှင် ဆင်အဲစိတ်တွင် ဤသို့စဉ်းစားမိလေ၏။ ယခုကိစ္စမှာ စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးက သိနေသော ကိစ္စဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စကို မသိသူမှာ မယ်မယ်၊ သခင်မ ဝမ်း၊ သခင်ကြီးကျိရဲ့နှင့် သခင်မနတ်ငှက်မယ်တို့သာ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် အမှန်ပေါ်ရမည်ဖြစ်ရာ မိမိဖုံးကွယ်လျှင်လည်း အပြစ်ဖြစ်တော့မည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဘယ့်ကြောင့် ဖုံးကွယ်ပြောဆို နေဦးမည်နည်း။ နောင်ပေါ်သွားလျှင် အရိုက်ခံ၊ အပြစ်ပေးခံနေရ ဦးတော့မည်။ ယခု မိမိမှာ ငယ်ရွယ်သေးသည့် အတွက်

ထိုကိစ္စများ နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလေးအနက် နားမလည်တတ်သေး။
နောက်တစ်ချက်မှာ နတ်ငှက်မယ်သည် အလွန်ထက်သည့် မိန်းမဖြစ်၍
သူ့ယောက်ျား ကျိလျှံ ကိုယ်တိုင်ကပင် ကြောက်ရသူ ဖြစ်၏။ ယခု ကိစ္စမှာလည်း
သခင်ကျိလျှံ၊ ကျိချန်နှင့် ကျိယုန်တို့ စီမံသည့်ကိစ္စဖြစ်ရာ မိမိနှင့် ဘာမျှ ဆိုင်သည်
မဟုတ် ဟု တွေးမိလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားပြီးနောက် ဆင်အဲသည် အားတင်းကာ

“ကျွန်တော့်ကို သနားပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်အကုန် ဖွင့်ပြောပါမယ်။
ဖြစ်တာကတော့ အရှေ့ နိန်စံအိမ်က သခင်ကြီး ကျိချင် ဆုံးတုန်းက
စဖြစ်တာပါခင်ဗျာ။ သခင်ကျိလျှံက မမကို မြင်ဖူးနေတာ ကြာပါပြီ။ ဒီတင်
သဘောကျပြီး အမြှောင်ထားမလို့ စိတ်ကူးပုံရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စကို
သခင်လေးကျိယုန်နဲ့ တိုင်ပင်ပါတယ်။ ကျိယုန်ကို အောင်သွယ် လုပ်ခိုင်းပြီး
ဒီကိစ္စကို စီစဉ်ပေးဖို့ပြောပါတယ်။ အဆင်ပြေယင် ထိုက်သင့်တဲ့
လက်ဆောင်တို့ဘာတို့ ပေးမယ်လို့လဲ ပြောပါတယ်။ ဒီတင် သခင်လေး
ကျိယုန်က သခင်ကျိချန်ကို ပြောပါတယ်။ သခင်ကျိချန်က မမယုနဲ့ မမယုရဲ့
မိထွေးကို ဖွင့်ပြောပါတယ်။

“မမယုရဲ့ မိထွေးကလဲ သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကြီးမ
ငယ်ငယ်တုန်းက သူဌေးသား တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်
သခင်ကျိလျှံ လက်ထပ်လို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီသတင်းကို
ယောက်ျားလေးဘက်က ကြားယင် ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်လို့
ပြောပါတယ်။

“ဒီတော့ သခင်ကြီးကျိချန်က ဒါက ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော့်တာဝန်
ထားလိုက်ပါ။ ယခု ယောက်ျားလေးဘက်က စီးပွားပျက်ပြီး ချွတ်ချုံကျသွားပါပြီ။
လျော်ကြေးအနေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်ယင် သူတို့ဘက်ကလဲ
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း တာကို ဖျက်သိမ်းပေးမှာပါ။ ဒီလိုဆိုယင် သူတို့ကိစ္စမှာ
ဘာမှ ပြဿနာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

“ဒါနဲ့ အဲဒီ ယောက်ျားလေးလုပ်တဲ့ ချန်ဟွာ ဆိုတဲ့ လူကိုခေါ်ပြီး
ဒီအကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ သူကလဲ အလွယ်တကူ လက်မှတ်ထိုးပါတယ်။
လက်မှတ်ထိုးတော့ သူ့ကို လျော်ကြေးပေးလိုက်ပါတယ်။ ချန်ဟွာလဲ လျော်ကြေး
ရတော့ ပြန်သွားပါတယ်။ ဒီတော့ သခင်ကျိလျှံလဲ တစ်ရန်တော့အေးပြီ၊
မလေးငှက်မယ်ကိုပဲ စိုးရိမ်ရာ ရှိတော့တယ် ဆိုပြီး ဝင်းပြင်မှာ အိမ်တစ်ဆောင်
ငှားပေးထားပါတယ်။ သခင်ကျိချန်က သူတို့အိမ်မှာ ခိုင်းဖို့ဆိုပြီး
လင်မယားနှစ်ယောက် ကိုလဲ ပို့ထားပါတယ်။

“သခင်ကျိလျှံဟာ သခင်ကြီး ကျိရဲ့ ကိစ္စရှိတယ်၊ သခင်ကြီး ကျိချန်

ကိစ္စရှိတယ်လို့ မလေးငှက်မယ်ကို မကြာခဏ ပြောပြီး အပြင်ထွက်တာများလို့ ရှိယင် အဲဒါ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ မလေးငှက်မယ်ကို လိမ်ပြောပြီး အဲဒီအိမ်ကို သွားနေတာပါ။

“အစတုန်းကတော့ သူတို့သားအမိသုံးယောက် အဲဒီမှာ အတူတူ နေကြပါတယ်။ နောက်တော့ အငယ်မကိုလဲ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခု အငယ်မက ဆုံးသွားတော့ အဲဒီအကြီးမနဲ့ သူ့အမေပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။

“အဲဒါတွေကတော့ အမှန်တွေပါပဲခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မလေး ငှက်မယ်ကို လိမ်မပြောရဲတာ အမှန်ပါ” ဟုဆိုကာ ဆင်အဲသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဦးညွှတ်ပြန်လေ၏။

ထိုသတင်းကို ကြားရသည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ် ဒေါသထွက်လိုက်ပုံမှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့ချေ။ နတ်ငှက်မယ် မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် ပြာနမ်းလျက်ရှိကာ မျက်လုံးကြီးများမှာလည်း ပြူးထွက်လျက် ရှိကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် သည် အတန်ကြာမျှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ နတ်ကျသည့်နှယ် တုန်ယင်လျက်ရှိလေ၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဒူးထောက်လျက် ရှိသော ဆင်အဲကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အမှန်ကတော့ နင်က နံပါတ်တစ် တရားခံ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် နင့်သခင် အပြင်မှာ အလေလိုက် နေတာ သိလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို စောစောစီးစီး မပြောသလဲ။ ဒီလို ထိမ်ချန်တဲ့အတွက် နင့်ကို ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှန်ကို မခြွင်းမချွန် ပြောတဲ့အတွက် ဒီတစ်ခါတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မလေးငှက်မယ်ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို အသေသတ်ဖို့တောင် ကောင်းပါတယ်” ဟုဆိုကာ ဆင်အဲ သည် နဖူးကို မြေကြီးနှင့် ထိ၍ ဦးညွှတ်ပြန်လေ၏။

“သွားတော့၊ သွားတော့”

သွားကာနီးတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“နောက်တစ်ခါ ငါ အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့ ရှိယင် မြန်မြန်လာခဲ့၊ ကြားရဲ့လား”

ဆင်အဲသည် “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြောဆိုကာ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ အပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လျှာကြီးကို တစ်လစ်ထုတ်၍ သွားလေ၏။

“အင်း၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ။ အရိုက်ခံရတော့မလို့” ဟု ပြောကာ

လိုဝမ်းကို ပြောလိုက်မိလေခြင်းဟု နောင်တရလျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံ ပြန်လာသည့်အခါတွင် မည်သို့ ပြောရမည် မသိသည့်အတွက် စိတ်ညစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

ဆင်အဲ ထွက်သွားသည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်သည် ပင်အဲဘက်သို့ လှည့်၍

“ဆင်အဲ ပြောသွားတာတွေကို နင်ကြားတယ်နော် ပင်အဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် မလေးငှက်မယ်”

“လောကမှာ ဒီလောက် အရှက်နည်းတဲ့ လူတွေလဲ ရှိသေးတယ်နော်။ ပန်းကန်ပြားထဲမှာ ရှိတဲ့ အစာကိုလဲ အငမ်းမရ စားသေးရဲ့၊ ခွင်ပေါ်က၊ အိုးထဲက အစာကျတော့လဲ ငမ်းငမ်းတက်ပဲ။ ငါ့ယောက်ျားဟာ မိန်းမမြင်ယင် နည်းနည်း မှ မနေနိုင်ဘူး။ အသစ်မြင်တာနဲ့ အဟောင်းကို စွန့်လိုက်တာပဲ။ ဒီလို တဏှာရူးမျိုးကို ပဉ္စမဆင့်၊ ဆဋ္ဌမဆင့် မူးမတ်ဘွဲ့ပေး ရတာ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာအေ။ “အိမ်မှာရှိတဲ့ ပန်းထက် တောထဲမှာ ပေါက်တဲ့ပန်း ကို ပိုမွှေးတယ်လို့ ထင်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ။ ငါ့ယောက်ျား ကျိလျှံဟာလဲ တခြားက ဟာကိုမှ ပိုပြီးမက်မောတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူ ဒီလို ထင်ယင် သွက်သွက်လည်အောင် မှားတော့မပေါ့အေ။ ခဏနေယင် ဟိုကောင်မနဲ့ သတင်းတွေက အရပ်ထဲမှာ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ပြီး ဆွေမျိုးကိုတောင် မျက်နှာမပြရဲတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်မှာပါ။ အဲဒီအခါကျတော့ သူ ငါ့ဆီ အောက်ကျို့ ပြန်လာရမှာ ပေါ့”

“အင်း၊ စိတ်ဆိုးမယ် ဆိုယင်လဲ ဆိုးစရာပေါ့ မလေးငှက်မယ်ရယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးက ခုမှ ပြန်ပြီး နေကောင်း ကာစ ဆိုတော့ ဒီလောက်လဲ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဦး။ စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပါ့မယ်။ ပေါက်အဲရဲ့ မိန်းမနဲ့ ဖြစ်ပြီး ကတည်းက သခင်လေး ကျိလျှံလဲ တော်တော်လေး ငြိမ်နေတာပါ။ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စမျိုး ထပ်ဖြစ်ရသလဲ မသိပါဘူး။ ဧကန္တ၊ သခင်ကျိချန် မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်လို့ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အပြစ်လဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့်အေ၊ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပဲ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်လုပ် ဒါမျိုးဆိုတာ ကိုယ်ပါမှ ဖြစ်တာပါ။ “ရေမသောက်ချင်တဲ့ နွားတစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုပဲ အတင်းရေတိုက်တိုက် တိုက်လို့ မရဘူး” ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိသားပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ငတ်ကြီးကျလို့ ဖြစ်တာပေါ့”

“တကယ်ဆို သခင်ကျိချန်ရဲ့မိန်းမ မမယု က တားဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုယ့်ညီမကို ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ပြိုင်နက်

စေ့စပ်ပေးလို့ ဖြစ်မလား။ ပထမ ချန်မိသားစု က ချန်ဟွာနဲ့ စေ့စပ်တယ်၊ ခု ငါ့ယောက်ျားနဲ့ လာစေ့စပ်တယ်။ လောကမှာ ဒီပြင်ယောက်ျားတွေ မရှိတော့ဘူး တဲ့လား၊ သေကုန်ကြပြီတဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ တို့ ဆွေမျိုးထဲကဟာနဲ့မှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပေးစားချင်နေ ရတာလဲ။ ဟို အရပ်ပျက်မ အငယ်မလဲ သေသွားလို့ပေါ့၊ မသေယင် သူ့ကိုလဲ ပေါက်ယုတို့၊ ကျီဟုန်တို့နဲ့များ ပေးစားဦး မလား မသိဘူး။

“မမယုဆိုတဲ့ မိန်းမကလဲ ကိုယ့်ညီမ တစ်သက်လုံး မျက်နှာမပြရဲအောင် ဖြစ်မှာကို နည်းနည်းမှ ထည့်မစဉ်းစားမိ တော့ဘူးတဲ့လား။ တစ်သက်လုံး ခေါင်းမဖော်ရဲတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ။ အဲဒီကောင်မတွေ ကလဲ သူနဲ့ အရင်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ မိထွေးက ပါတဲ့ ညီမဆိုတော့ သူက အနေသာကြီးပေါ့။ ဟိုကောင်မတွေ အရှက် မရှိတာ ကိုတော့ ငါ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ မမယု ကတော့ ရှက်ဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ကိုယ်က ဂုဏ်နဲ့ဒြပ်နဲ့ နေတဲ့သူ။ ဒီလောက် ပျံ့တန်တန် နန့်တန့်တန့် ကောင်မတွေနဲ့ ညီအစ်မ တော်ရတာ သူမရှက်ဘူးတဲ့လား။ တကယ်ဆိုယင် ဒီကောင်မ တွေကို ဒီကိုခေါ်ထားဖို့ မကောင်းဘူး၊ တစ်နေရာရာကို ပို့ထားသင့်တာပေါ့။ ခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူကလဲ မျက်နှာပြောင် တိုက်ပြီး ဒီလို ကောင်မတွေကို ဒီအထဲကို ဆွဲသွင်းလာတယ်။ သူတို့မို့လို့ မရှက်ပလေတယ်။

“ပြီးတော့ ကြည့်ဦး။ သူ့ယောက်ျား ကျီချန်ဟာ အရာရှိ တစ်ယောက်။ ဟီရိုဩတပွ တရားတို့၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို အကုန်သိရမယ်လို့တော့ ငါ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အသုဘကြီး တန်းလန်းနဲ့ ပေးစားတာဟာ မလုပ်ကောင်းဘူး ဆိုတာလောက် ကိုတော့ သိဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ခုလိုလုပ် ပေးစားတာဟာ သူ့ညီဝမ်းကွဲကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကူညီစောင့်မ တာလားဆိုတာ ငါဖြင့် စဉ်းစားတောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။”

“ဟုတ်တယ်၊ သခင်ကျီချန်က ဘာကိုမှ ရှေ့နောက်တွေးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ညီ ကျေနပ်ယင် ပြီးရော။ နောင်မှ ဖြစ်ချင်ဖြစ် ဆိုပြီး လုပ်ပေးလိုက်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

နတ်ငှက်မယ်က လှောင်ပြောင်သည့်ဟန်ဖြင့်

“သူ့ညီကို ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးအေ့။ အဆိပ် ခတ်နေတာ၊ သိရဲ့လား။ တို့အမျိုးထဲမှာ သူဟာ အသက် အကြီးဆုံး၊ အတွေ့အကြုံ အရှိဆုံး။ တကယ်ဆို သူက အစစအရာရာ စံနမူနာတောင် ပြရမယ်။ ခုတော့ သူကနေပြီး ရှေ့ကနေ မကောင်းတဲ့ အတတ်တွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်မယ့် အလုပ်တွေကို သင်ပေးနေတယ်။ လူတွေက အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောလာကြယင်တော့ သူက ဘေးရှောင်ထွက်နေမယ်လေ။ ငါကတော့ သူ့ကို

ပက်ပက်စက်စက် ကို ပြောလိုက်ချင်တယ်အေ။ စကားလုံး ရှာမရလို့သာ မပြောဘဲနေရတာ။ ဒါ အစ်ကိုအကြီးဆုံး လုပ်ပြရမယ့် အလုပ်လား။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးက ဒီလိုပဲ လုပ်ပြရမတဲ့လား။ တကယ်တော့ အဲဒီလူကြီးဟာ သေးပေါက်ပြီး ကိုယ့်သေးကွက်ထဲမှာ နစ်သေဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ သူ့အဖေကြီး သေမယ့်အစား သူသေသွားယင်လဲ အကောင်းသား။ သူ့အသက်ရှင်နေလို့ ဘာအသုံးကျတော့ သလဲ။ အရှေ့ နိန်စံအိမ်က သခင်ကြီးကို ကြည့်စမ်း၊ ဥပုသ်သီတင်း စောင့်တယ်၊ တရား အားထုတ်တယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုတယ်။ ဒီလိုအဘိုးမျိုးက ဒီလိုသားမျိုး၊ ဒီလိုမြေးမျိုးကို ဘယ်လိုများ မွေးထုတ်သလဲ မပြောတတ်ဘူး။ တစ်မျိုးလုံးမှာ ရှိတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အားလုံးလဲ အဘိုးကြီးနဲ့ ပါသွားပြီ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်မယ်မလေးရဲ့။ ဒါကြောင့် နောက်မြေးသားတွေ ဒီလောက် အရှက်သိက္ခာ နည်းနေကြရတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့၊ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ မကြားတာ တော်သေးတာပေါ့အေ။ သူတို့သာ ကြားယင် ကျိလျှံ တင် မကဘူး၊ ကျိချန်ရော၊ မမယုရော သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းရင်း ထွက်သွားလေ၏။ ခေါင်းကိုက်သည်ဟု ဆိုကာ မနက်စာကိုလည်း စားသောက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။ နတ်ငှက်မယ် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေသည်ကို မြင်လျှင် ပင်အဲ က

“မလေးငှက်မယ်၊ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါလေ။ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဒီလောက် စိတ်ဆိုးမနေနဲ့တော့။ သခင်လေး ကျိလျှံ ပြန်လာတော့မှ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောကြသေးတာပေါ့။ အချိန်ရှိပါသေးတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က နှာခေါင်းကို ရှုံ့လိုက်ကာ

“သူပြန်လာတဲ့ အထိ မစောင့်နိုင်ဘူးအေ။ သိပ် နောက်ကျ နေလိမ့်မယ်”

ပင်အဲသည် ဒူးထောက်ကာ နတ်ငှက်မယ်ကို အမျိုးမျိုးတောင်းပန် နှစ်သိမ့်ခြင်း ပြုသည့်အခါတွင်မှ နတ်ငှက်မယ် မှာ စိတ်ငြိမ်သွားကာ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နိုင်တော့သည်။ နတ်ငှက်မယ်သည် သက်ပြင်းကြီး တချချ လုပ်နေ ပြီးနောက် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို အယူခိုင်းကာ မျက်စိကို မှိတ်၍ လှဲရင်း မည်သို့လုပ်ရမည်နည်းဟု အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် အနားယူနေသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ပင်အဲလည်း ခန်းဆောင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ အကျိုး အကြောင်း မသိဘဲ ကိစ္စရှိ၍ လာရောက်ကြသူများ ကိုမူ ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်နှင့် တွေ့ခွင့်မပေးတော့ဘဲ နောက်မှ လာရန် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် သူတို့ဆီသို့ မယ်မယ်က လွှတ်လိုက်သည့် အတွက်

အစေတော် မနော် ရောက်လာကာ

“မလေးငှက်မယ် ဘာဖြစ်လို့ မနက်စာ လာမစားသလဲလို့ မယ်မယ်က မေးခိုင်းလိုက်တယ်။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်သလားလို့ စိတ်ပူနေတယ်”

မယ်မယ် ကိုယ်တိုင်က အမေးခိုင်းလိုက်သည်ကို သိသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်မှာ မနေသာတော့ဘဲ အိပ်ရာမှ ထကာ

“ခေါင်းကိုက်နေလို့ လာမစားတာလို့ သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စိတ်မပူပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါ။ နည်းနည်း လွဲနေလိုက်တော့ သက်သာပါပြီလို့” ဟု အစေတော် မနော်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် မိမိ၏အကြံအစည်ကို သေချာစွာ စဉ်းစားခန်းထုတ်လျက် ရှိလေ၏။ မိမိ၏ အကြံအစည်အတိုင်း ဆိုလျှင် ခဲတစ်လုံးနှင့် ငှက်ပေါင်းများစွာကို ပစ်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နတ်ငှက်မယ်သည် မိမိ၏ အကြံအစည်ကို ပင်အဲအား မည်သို့မျှ ဖွင့်မပြောဘဲ ဘာမျှ မဖြစ်သကဲ့သို့ ရွှင်လန်းယောင်ပြုနေလေ၏။ ဒေါသ ထွက်ဟန်လည်း မပြ မနာလို ဝန်တိုဟန်လည်း မပြတော့ချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ လိုင်ဝမ်းကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် အလုပ်သမားများ ခေါ်လာရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ လိုင်ဝမ်းရောက်လာလျှင် နောက်တစ်နေ့တွင် အလုပ်သမားများ ခေါ်လာပြီး မိမိတို့စံအိမ်ဝင်းထဲရှိ အရှေ့ဘက်ဆောင် အခန်းများကို သန့်ရှင်းလွှဲကျင်း ထားရန်၊ နံရံတွင် စက္ကူများ ပြန်ကပ်ထားရန် စေခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပင်အဲနှင့် အခြားသူများမှာ သူ့အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ဘဲ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

စိတ်ချမ်းမြေ့သော အကြီးမကို မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြားယောင်း၍ခေါ်ခြင်း။

မနာလိုသော နတ်ငှက်မယ်သည် နိန်စံအိမ်ကြီးသို့လာ၍ ရန်တွေ့ခြင်း။

ကျိလျှံ ခရီးထွက်လာသည့် အခါ၌ ပင်နန်ချောင်မှ မြို့ဝန်သည် နယ်စပ်ဒေသများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် တစ်လ ကြာမျှ လှည့်သည်လျက်ရှိလေရာ ကျိလျှံသည် သူပြန်လာသည်အထိ တည်းခိုရိပ်သာတွင် တည်း၍ စောင့်နေရလေ၏။ သို့ဖြင့် မြို့ဝန်ပြန်ရောက်လာပြီး သူတို့ကိစ္စကို ပြောဆို ဆွေးနွေးပြီးသည့် အခါ၌ကား အချိန်နှစ်လခန့် ကြာမြင့်သွားခဲ့ လေပြီ။

နတ်ငှက်မယ်မှာ သူ့အစီအစဉ် အားလုံးကို ချမှတ်ပြီးလေပြီ။ ကျိလျှံ ခရီးထွက်သွားသည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ် သည် အလုပ်သမားများကို ခေါ်ကာ မိမိတို့ စံအိမ် အရှေ့ဘက်ခြမ်းရှိ ခန်းဆောင် သုံးဆောင်ကို မိမိနေထိုင်သည့် အခန်း ကဲ့သို့ ခမ်းနားလှပစွာ ပြင်ဆင်ခိုင်းလေ၏။ လဆန်း ဆယ့်လေးရက်၌ နတ်ငှက်မယ်က မိမိသည် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မီးပူဇော်ရန်ရှိသဖြင့် သီလရှင်ကျောင်းသို့ သွားအိပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိနှင့် အတူ ပင်အဲ၊ ဖုန်အဲ၊ ချီယူနှင့် လိုင်ဝမ်းတို့ ဇနီးများ ကိုသာ ခေါ်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် တို့ကိုပြောလေ၏။ သွားကာနီးတွင် မိမိ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖွင့်ပြောပြီး သူတို့အားလုံး ပူဆွေးသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အဝတ်နက်များ ဝတ်ဆင်ထားရန် ကိုလည်း မှာခဲ့ လေ၏။

ထိုနောက် စံအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဆင်အဲသည် ကျိလျှံ၏ နောက်မိန်းမ အကြီးမ နေသည့်အိမ်သို့ သူတို့ ကို ခေါ်သွားလေ၏။ ဝင်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်အဲ၏ မိန်းမက လာ၍ ဖွင့်ပေးလေ၏။ ဆင်အဲက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“မမကို မြန်မြန် သွားပြောချည်စမ်း။ သခင်မလေး ငှက်မယ် လာတယ်လို့”

ပေါက်အဲသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အထဲသို့ဝင်ပြေးကာ အကျိုးအကြောင်းကို သွား၍ ပြောလေ၏။ အကြီးမ မှာလည်း အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ကြိုဆို ဧည့်ခံ ရုံသာ ရှိတော့သည်။ အကြီးမသည် အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ကာ ရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် နတ်ငှက်မယ်ကို ကြိုဆိုခြင်း ပြုလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်၏ ခေါင်းတွင် ငွေဆံထိုးများကို ပန်ထားပြီး အပြာနုရောင် ဖဲအင်္ကျီ၊ အနက်ရောင် ဖဲဝတ်လုံနှင့် အဖြူရောင် ပိုးခါးစည်းရှည် တို့ကို ဝတ်ထားလေ၏။ မိုးမခရွက် ကဲ့သို့ ကွေးညွတ်သော မျက်ခုံးများအောက်မှ ဗာဒစေ့ပုံ မျက်လုံးများသည် ဖိတ်ဖိတ်လက်လျက် ရှိပေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် နွေဦးတွင်ပွင့်သော မက်မုံပွင့်ကဲ့သို့ လှပပြီး ဆောင်းဦးတွင် ပွင့်သော သစ္စာပန်းကဲ့သို့ ရိုးရိုးနှင့်ယဉ်ပေ၏။ ချူယွီနှင့် လိုင်ဝမ်းတို့၏ ဇနီးများက နတ်ငှက်မယ်ကို တွဲခေါ် လာစဉ် အကြီးမသည် ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ပြီး “မမကြီး” ဟုခေါ်လေ၏။

“မမကြီး လာလည်မယ်လို့ မထင်မိလို့ ကျွန်မ ထွက်မကြို မိတာပါရှင်။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့နော် မမကြီး” ဟု ပြော၍ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြန်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ကာ လက်ချင်းတွဲပြီးနောက် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ် ကို နေရာအဦးအဖျား ပေးပြီးနောက် အကြီးမသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို မှီအုံး အယူခိုင်း လိုက်ကာ ဒူးထောက်၍ အရိုအသေ ပေးလေ၏။

“ညီမဟာ ငယ်ပါသေးတယ် မမကြီး။ ဒီရောက်ကတည်းက ညီမဟာ မေမေနဲ့ မမယုတို့ ဆုံးဖြတ်တာပဲ နာခံ ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့များ ညီမလို သဘောထားနိုင်မယ် ဆိုယင် ခုလို မကြုံစဖူး ကြုံရတုန်းမှာ မမကြီးဆီက အကြံဉာဏ်နဲ့ ဆုံးမဩဝါဒများလဲ လိုချင်ပါတယ် မမကြီး။ ညီမစိတ်ထဲ ရှိတာတွေကိုလဲ ပြောပြပြီး မမကြီး ပြောတာကို နားထောင် ပါ့မယ်”

အကြီးမသည် ခေါင်းကို ညွတ်ပြန်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်လည်း ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ကိုပြန်၍ နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုလေ၏။

“အင်း၊ ခုလို ဖြစ်ရတာကတော့ ငါက ဉာဏ်မရှိတဲ့ မိန်းမလို လုပ်လို့ ဖြစ်တာလို့ပဲ အောက်မေ့ပါတယ်ကွယ်။ ငါက ငါ့ယောက်ျားကို သူ့ကျန်းမာရေးကို အမြဲဂရုစိုက်ဖို့၊ မကောင်းတဲ့အိမ်တွေကို မသွားဖို့၊ လူကြီးမိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲ အောင် မလုပ်ဖို့ အမြဲတမ်း သတိပေးခဲ့ မိတယ်လေ။ သူ့ကို သတိပေးလေ သူကလဲ ဆရာလုပ်တယ်၊ တကျည်ကျည် လုပ်တယ်လို့ ထင်ဟန်တူပါရဲ့။ သူ့ဘာသာသူ အပြင်မှာ အမြှောင်ထားပြီး ငါ့ကို ဖွင့်မပြောဘူး ဆိုယင်တော့ ဒီလောက် အရေးမကြီး လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ညည်းကို ဒုတိယမယားအနေနဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်တာ ဆိုတော့ အရေးကြီးတာပေါ့။ ဒီအထဲမှာ ငါ့ကိုလဲ တစ်လုံးမှမပြောဘူး။ ဖုံးဖိထားတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါနဲ့ သားယောက်ျားကလေး မထွန်းကားခဲ့တဲ့ အတွက်

သူ့ကို နောက်မယား တစ်ယောက်ရှာဖို့ ငါ အကြံပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက် မိန်းမနဲ့ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လောက် မွေးလိုက်ယင် ငါ့မှာလဲ နောင်မှာ အားကိုး အားထား ရနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူက ငါ့ကို မနာလို ဝန်တိုတတ်တဲ့ မိန်းမလို့ ထင်ပုံရတယ်အေ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ညည်းကို ယူတဲ့ကိစ္စကို ငါ့ကို မပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကတော့ သူ ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်တာပေါ့။ ဒီတော့ ငါ ဘယ်သူ့ ကို တိုင်တည်ရမလဲ၊ ဘုရား သိကြားကို တိုင်တည်ရုံပဲ တတ်နိုင်တော့ တာပေါ့။

“ခုသတင်းကိုလဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က ငါကြားတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ ခရီးထွက်ကာနီးမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါ ဘာမှမမေးခဲ့ဘူး။ ခု သူသွားတော့မှ ညည်းဆီကို ငါ့ကိုယ်တိုင် လာခဲ့တာပဲ။ ဒီတော့ ငါပြောချင်တာက ခုမှတော့ ဘာမှလဲ ဖုံးကွယ်မနေကြနဲ့တော့။ ငါတို့နဲ့အတူ စံအိမ်ဝင်းထဲကို ပြောင်းနေကြတော့။ တို့နှစ်ယောက် ညီအစ်မလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ နေကြတာပေါ့။ ဒီတော့မှ သူလဲ အလုပ်ကိစ္စတွေကို အာရုံစိုက်နိုင်မယ်၊ ကျန်းမာရေးကိုလဲ တို့နှစ်ယောက်အတူ ကြည့်ရှုနိုင်မယ်။

“ငါကလဲ ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်နံနံ မိန်းမဆိုတော့ ခုလို တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက် တခြားစီ နေကြယင် ငါလဲ စိတ်ချနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အပြင်လူတွေ သိသွားယင်လဲ ညည်းရော ငါရော နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထားပါအေ။ တို့နှစ်ယောက် မကောင်းတာ၊ အတင်းပြောခံရတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့နာမည် ပျက်မှာကို ငါစိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ။ ဒီတော့ တို့အားလုံး နာမည်ပျက်စေချင်ယင် ညည်း အပြင်မှာပဲနေပေါ့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ အားလုံး အဆင်ပြေစေ ချင်ယင်တော့ ညည်း ဝင်းထဲမှာ ပြောင်းနေယင် ကောင်းမယ်လို့ ငါ ထင်တာပဲ။

“အစေခံတွေဆီက တစ်ဆင့် ညည်းလဲ ငါ့အကြောင်းကို ကြားဖူးချင် ကြားဖူးမှာပဲ။ သူတို့က အိမ်ကို ငါစီမံအုပ်ချုပ် တာဟာ တင်းကျပ်လွန်းတယ်လို့ လျှောက်ပြောနေကြတယ်လေ။ အမှန်တော့ ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး အေ၊ သင်းတို့တစ်တွေက ချဲ့ကား ပြောနေကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ညည်းလို ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ပြီး စိတ်သဘောထား ကြီးတဲ့ သူမျိုးဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေ ယုံမယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ငါဟာ ဒီလောက်တောင် ဆိုးတယ် ဆိုယင် ငါမိခဲ့တာ ဆွေမျိုးသုံးဆက်ရှိပြီ။ အဲဒီ ဆွေမျိုးသုံးဆက် လူကြီးတွေရယ်၊ ငါ့ယောက်မတွေရယ်၊ ခဲအိုတွေ မတ်တွေ ရယ်က ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို သည်းခံနေကြမလဲ။ ညည်းကိုလဲ သူဒီလိုပဲ ယူထားပြီး အပြင်မှာ တိတ်တိတ်ထားခဲ့ယင် လူတိုင်းက သူ့ကို စိတ်ဆိုးကြမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ညည်းလို မိန်းမကလေးမျိုး ဆိုယင် ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဘုရားမတာပဲ လို့တောင်

အောက်မေ့ မိသေးတယ်။

“ဒီတော့၊ ဒီနေ့ငါလာတဲ့ ကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ညည်းကို ဝင်းထဲလာနေဖို့ လာခေါ်တာပဲ။ ဝင်းထဲမှာ ငါနဲ့ တစ်တန်းတည်း၊ တစ်ဆင့်တည်း အတူတူလာနေပေါ့။ အထဲမှာ ဆိုတော့ ယောက္ခမကြီးတွေ ကိုလဲ ကောင်းကောင်း ပြုစုနိုင်တယ်။ ညီအစ်မ အရင်းများလို အေးအတူ ပူအမျှပေါ့။ ဒီတော့ အတင်းပြောချင်တဲ့ ဟာတွေလဲ မပြောနိုင်တော့ဘူး ပေါ့။ သူပြန်လာလို့ တို့နှစ်ယောက် ပြေလည်သင့်မြတ် နေတာကို မြင်ယင် သူလဲ နောင်တရမှာပေါ့။ ကဲ ညီမရယ် ငါ့ ဂုဏ် သိက္ခာကို ဆည်တဲ့အနေနဲ့ ဝင်းထဲမှာပဲ လာနေပါ။ ဟုတ်လား။

“ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ညည်း ဝင်းထဲ မလိုက်ဘူး ဆိုယင်တော့ ငါကိုယ်တိုင် အပြင်မှာ ညည်းနဲ့ လာနေပြီး ညည်းကို ငါ ပြုစုစောင့်ရှောက်တော့မယ် အေ။ ကျီးစောင့်ကြက်နှင့် အဖြစ် နေရယင်လဲ နေရပါစေတော့။ ငါ မရှက်တော့ပါဘူး။ သူ့ကိုသာ ငါ့ကို ညှာဖို့ ပြောပေးပါတော့။ ငါ့ဘာသာ ငါ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါတော့မယ်။ ဒီလိုနေရယင် ငါသေမယ် ဆိုယင်လဲ သေပျော်ပါပြီ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် ငိုရှိုက်လျက် ရှိလေရာ အကြီးမမှာလည်း သူ့ကို သနားလာကာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာ လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နေရာအသီးသီးတွင် ဝင်ထိုင်ကြစဉ် ပင်အဲ ရောက်လာကာ အကြီးမကို အရိုအသေ ပေးလေ၏။ ပင်အဲမှာ သားနားစွာ ဝတ်စားထားပြီး အခြားအစေတော်များနှင့် လည်းမတူ တစ်မူ ကွဲပြားနေသည့် အတွက် အကြီးမသည် ပင်အဲကို အမြှောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သိလိုက်သဖြင့် လက်ကာပြလိုက်ကာ

“အို အို၊ အရိုအသေတွေ ဘာတွေ ပေးမနေပါနဲ့ အစ်မရယ်။ အစ်မနဲ့ ကျွန်မက အဆင့်အတူတူပဲဟာ၊ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံး၍ မတ်တတ်ရပ် လိုက်လျက်

“အံ့မယ်လေး၊ သူ့ကို ဒီလောက်လဲ အထင်ကြီး မနေပါနဲ့အေ။ တော်တော်ကြာ အထင်ကြီးခံရလို့ သွေးလေတွေ ချောက်ချားနေပါဦးမယ်။ ညည်းကို အရိုအသေ ပေးတာပေးပါစေ။ သူတို့က အစေတော်ပါ။ သူ့ကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ဖို့ မလိုပါဘူး”

ထိုနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် ချူယွီ၏ မိန်းမကိုခေါ်ကာ ပိုးထည် လေးအုပ်နှင့် ရွှေနားဍောင်း လေးရုံကို အထုတ်ခိုင်းပြီးလျှင် လက်ဆောင်အဖြစ် အကြီးမကိုပေးရာ အကြီးမကလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောလျက် ရှိကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ် က

“အမှန်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အပြစ်ပါ။ ဒီတော့ ငါ့အပေါ် ကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါ”

နတ်ငှက်မယ်၏ စကားများကို ကြားရသည့်အခါတွင် အစေခံများသည် သခင်၊ သခင်မများ အကြောင်းကို ရှာကြံ၍ မကောင်းပြောတတ် ကြပေသည်။ နတ်ငှက်မယ်မှာ ရိုးသား၍ ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်ဟု အကြီးမ ယူဆကာ စိတ်ချယုံကြည်ရသည့် မိတ်ဆွေရင်း တစ်ယောက်သဖွယ် သဘောထားမိလေ၏။ ထို့ပြင် ချူယွီ၏ မိန်းမနှင့် အခြားသူများကလည်း နတ်ငှက်မယ်မှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ထဲ ရှိသည်တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဆိုးလျှင်လည်း ဖုံးကွယ်ခြင်း မရှိဘဲ ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း ပြောတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်ဟု ချီးမွမ်းပြောဆို ကြပြန်လေ၏။ ဝင်းထဲတွင် အကြီးမ နေရန် အိမ်ကိုလည်း အဆင်သင့် ပြင်ထားကြောင်း၊ အထဲသို့ ရောက်လျှင် တွေ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြကြလေ၏။ အကြီးမမှာ စံအိမ်ဝင်း ကြီးထဲတွင် နဂိုကနေလိုသော ဆန္ဒဖြစ်ခဲ့ပေရာ ယခုကဲ့သို့ နတ်ငှက်မယ် ကိုယ်တိုင်က အိမ်တစ်ဆောင် သတ်သတ် ပေးကာ တခမ်းတနား နေရမည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင် သဘောတူ လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မမကြီးရယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအထဲမှာ လိုက်နေရမယ် ဆိုတာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ရမလဲ မသိဘူး။”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးအေ။ ညည်းပစ္စည်းတွေကိုသာ အစေခံတွေ အပြင်ခိုင်းလိုက်ပါ။ ဒီက အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေကို ယူစရာ မလိုဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ညည်း သင့်တော်မယ်ထင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ယောက် ကိုသာ ထားပစ်ခဲ့ပါ”

“အိမ်ပြောင်းဖို့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မမကြီး ကြိုက်သလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ မမကြီးရယ်။ ကျွန်မကတော့ ဒီမှာနေတာလဲ မကြာသေးဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးမျိုးကိုလဲ အုပ်ချုပ်နေကျ မဟုတ်တော့ အတွေ့အကြုံမရှိသလောက်ပါပဲ။ ဟောဒီ သေတ္တာကလေး အချို့တော့ ယူခဲ့ချင်တယ်။ ကျန်တာတွေကတော့ ကျွန်မပစ္စည်းရယ်လို့ သိပ်မရှိလှပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ များပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ချူယွီ မိန်းမအား သေတ္တာများကို စာရင်း ပြုလုပ်စေ၍ အရှေ့ဘက်ခြမ်းရှိ အဆောင်များသို့ ပြောင်းရွှေ့ခိုင်းလေ၏။ ထိုနောက် အကြီးမအား လက်ဝတ်လက်စားများ ဝတ်ဆင်စေပြီးလျှင်

လက်ချင်းတွဲကာ ရထား ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စကား တပြောပြောဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ ကြလေ၏။

ရထားပေါ်ရောက်သည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်က

“တို့စံအိမ်ရဲ့ ထုံးစံတွေ၊ စည်းမျဉ်းတွေက နည်းနည်းတော့ တင်းကျပ်တယ်အေ့။ ခုအထိတော့ ဒီကိစ္စကို မယ်မယ် ဘာမှမသိသေးဘူး။ အသုဘရက် မစေခင် ညည်းကို လက်ထပ်တယ် ဆိုတာသာ မယ်မယ်သိယင် သူ့သားကိုရိုက်မှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ညည်းကို မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ဆီကို ခုလောလောဆယ် ခေါ်လိုမကောင်းသေးဘူး။ ပြီးတော့ စံအိမ်ထဲမှာ မိန်းမပျိုလေးတွေအတွက် သတ်သတ် ဆောက်ပေးထားတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ဥယျာဉ်ကြီးမှာ မိန်းမပျိုကလေးတွေ လောက်ပဲ နေရတယ်။ တခြား အပြင်လူတွေ ဘာတွေ သိပ်မဝင်ကြရဘူး။ ဒီတော့ ခုလောလောဆယ်မှာ ညည်းအနေနဲ့ ဥယျာဉ်မှာပဲ နေဦး။ ဒီသတင်းကို မယ်မယ်ကို ဒေါ်လေးဝမ်းဆီကို ပြောပြီးမှ စံအိမ်ထဲ ကို ခေါ်မယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ လူကြီးတွေကို ကန်တော့တာပေါ့”

“မမကြီး ကောင်းမယ် ထင်သလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ မမကြီးရယ်” ဟု အကြီးမက ပြောလေ၏။

ရထားအမိုးတွင် လိုက်ပါလာသည့် သူငယ်တော်များသည် နဂိုက အမိန့်ရပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း စံအိမ် ဗဟိုဝင်း တံခါးမကြီးမှ မဝင်ဘဲ နောက်ဖေးပေါက်မှ မောင်းလာခဲ့လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ရထားပေါ် မှ ဆင်းလာသည့်အခါတွင် အနီးအနားတွင် မည်သူ့ကိုမျှ နေခွင့်မပေးဘဲ တခြားသို့ မောင်းထုတ်ထားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် အကြီးမတို့သည် ဥယျာဉ် နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်လာကြကာ လီဝမ်းထံသို့ သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဥယျာဉ်အတွင်း နေထိုင်သူများသည် သတင်း အစုံအလင်ကို ကြားသိပြီး ကြလေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်က အကြီးမကို ခေါ်လာသည့် အခါ၌ လာရောက်ကြည့်ကြကာ နတ်ငှက်မယ်ကို နှုတ်ဆက်လေရာ နတ်ငှက်မယ် ကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ သူတို့အားလုံးသည် အကြီးမ၏ လှပချောမောပုံနှင့် စွဲလမ်းနှစ်သက်စရာ ကောင်းပုံကို ကြည့်၍ ချီးကျူး ကြလေ၏။

“ဒီသတင်းကို ဘယ်မှ မပေါက်ကြားစေနဲ့နော်။ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ နားကိုရောက်ယင် နင်တို့ကို အသေ သတ်မယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲမှ မိန်းမ အစေတော်ကြပ်များနှင့် အစေတော်များ အားလုံးမှာ နတ်ငှက်မယ်ကို ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရလေ၏။ မြောက်နန်းမိဖုရား

အမြောက်ခံရသည့် ညီမငယ် ကွယ်လွန်သည့်အတွက် တစ်နိုင်ငံလုံး ပူဆွေးချိန် အဖြစ် သတ်မှတ်ထားစဉ် ကာလနှင့် ဦးကြီးကျီချင် ဆုံးသည့်အတွက် မိမိတို့ မိသားစုတွင်လည်း ပူဆွေးချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားစဉ်၌ ကျိလျှံသည် အကြီးမကို ကောက်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေရာ ထိုအပြစ်မှာ အလွန်ကြီးလေးသည့် အပြစ်ကြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှ မပြောရဲကြချေ။

နတ်ငှက်မယ်သည် အကြီးမအား ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရက်အနည်းငယ် ခန့်ထားရန် လီဝမ်းကို ပြောလေ၏။

“ဒီကိစ္စ ပြီးသွားယင်တော့ သူ့ကို ကိုယ်တို့ စံအိမ်ကို ခေါ်သွားမှာပါ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အကြီးမ၏ အစေတော်များ အားလုံးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် မိမိ၏ အစေတော်များကို အကြီးမအား စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ဥယျာဉ်ထဲရှိ အခိုင်းမိန်းမများ ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုရန် ပြောခဲ့ လေ၏။

“တကယ်လို့ သူပျောက်သွားယင်၊ ထွက်ပြေးခဲ့ယင်တော့ ညည်းတို့ အားလုံး အသိပဲ” ဟု ပြောဆို ကြိမ်းမောင်း ပြီးနောက် လျှို့ဝှက်လုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို လုပ်ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်သူအိမ်သားများမှာ နတ်ငှက်မယ်တစ်ယောက် စေတနာသဒ္ဓါတရားတွေ ထက်သန် လာသည်ကို ကြည့်၍ အံ့ဩလျက် ရှိကြလေ၏။ အကြီးမမှာလည်း လုံခြုံစိတ်ချရသည့် နေရာကလေး တစ်နေရာကို ရကာ ဥယျာဉ်ထဲရှိ မိန်းကလေးများ ကလည်း သူ့ကို ကောင်းစွာဆက်ဆံ ကြသည့်အတွက် မိမိ၏ နောင်ရေးသည် စိတ်အေးရလေပြီ ဟူသော အတွေးဖြင့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လျက် ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင်မူ မိမိအား စေခိုင်းရန် ပေးထားသည့် အစေတော် ရှန်ချီသည် သူ့စကား ကို နားထောင်ခြင်း မပြုဘဲ ကလန်ကဆန် လုပ်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အကြီးမက

“ငါ့မှာ ခေါင်းလိမ်းဆီမွှေး ကုန်နေပြီ။ မလေးငှက်မယ်ဆီကို သွားတောင်းချေစမ်း” ဟု ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ရှန်ချီက

“ဒီလောက်တောင်ပဲ အလိုက်မသိရဘူး တဲ့လားတော်။ မလေး ငှက်မယ်မှာ မယ်မယ်ကိုလဲ နေ့တိုင်း ပြုစုရတယ်။ စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးက

သခင်မဝမ်နဲ့ သခင်မဆင့်တို့ကို ကြည့်ရှုရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဥယျာဉ်ထဲ သခင်မလေးတွေ ကိုလဲ ကြည့်ရ ထိန်းရ သေးတယ်။ ဒါလောက်နဲ့တင် မကသေးဘူး။ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ မိန်းမယောက်ျား အစေတော် တစ်ရာလောက်ကိုလဲ အုပ်ချုပ်ရသေးတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာဆိုယင် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စချည်းပဲ နှစ်ဆယ်သုံးဆယ် လောက်ရှိတယ်။ အသေးအဖွဲ ကိစ္စကလေးတွေ ဆိုတာကတော့ မပြောနဲ့တော့။ အပြင်မှာ ဆိုယင်လဲ အပြင်ကပို့တဲ့ လက်ဆောင်တွေကို လက်ခံရ၊ ကိုယ်ကပြန်ပို့၊ မူးမတ်တွေအိမ်က လာပြီး လည်ကြပတ်ကြတာတွေ ကိုလဲ ဧည့်ခံရ၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးက နေပြီး စေလွှတ်လိုက်တဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေကအစ မြို့စားမှူးမတ်တွေ၊ မင်းညီ မင်းသားတွေအထိ ဧည့်ခံရ၊ ကြိုဆိုရနဲ့ ယားလို့တောင် မကုတ်အား သလောက်ပဲ။

“တစ်နေ့တစ်နေ့ကို ငွေတွေ ကိုင်ရတာကလဲ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကြားထဲတောင်မှ အားမနာ ပါးမနာ ဘာ မဟုတ်တဲ့ ခေါင်းလိမ်းဆီ အတောင်းခိုင်းသူက ခိုင်းသေးတယ်။ ကျွန်မသာဆိုယင် အားနာတာနဲ့ တောင်းမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ်ကတော့ ရှင်တို့လက်ထပ်တယ် ဆိုတာကလဲ တရားဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန်ကို ရက်ရော သဘောထားကြီးသူ မို့လို့ ရှင်ကို ခုလောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံတာ။ ဒီလိုသာ သဘောထား မကြီး တဲ့ လူဆိုယင် ရှင်ပြောတဲ့ စကားကို ကြားတာနဲ့ ဒေါပွပြီး ရှင်ကို ဝင်းထဲက ကန်တောင် ထုတ်လိမ့်ဦးမယ်။ ဒီလိုများ ကန်ထုတ်ခံရယင် ရှင်ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ။ ပြေးစရာမရှိ၊ နေစရာမရှိနဲ့”

ရှန်ချီ၏ စကားကြောင့် အကြီးမမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျလျက် ရှိလေ၏။ မိမိသည် ဤသို့ သရော်စော်ကားပြုခြင်း ခံရမည်ကို ကြိုတင်၍ မမြင်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ဤမျှနှင့် မရပ်ဘဲ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာခဲ့လေပြီ။ ရှန်ချီသည် သူ့အတွက် ထမင်းပွဲလည်း ယူမပေးတော့ချေ။ ယူပေးပြန်လျှင်လည်း သူစိတ်လိုလက်ရ ဖြစ်သည့် အချိန်ကျမှသာ ယူပေးလေ့ ရှိလေ ၏။ တစ်ခါတလေ တွင်လည်း စားကြွင်းစားကျန်များကို ယူလာလေ၏။ အကြီးမက ကန့်ကွက်ပြောဆိုသည့် အခါတွင် ရှန်ချီသည် ပြန်၍အော်၏။ သို့ရာတွင် အကြီးမသည် အခြားသူများ ကြားမည် စိုးသည့်အတွက် ရက်ရက်ဖြင့် ကျိတ်၍ ခံလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာမူ တွေ့သည့်အခါတိုင်း အပြုံးချိုချိုဖြင့် ညီမရဲ့ ဘာရဲ့ စသဖြင့် ပြောဆိုမြဲ ပြောဆိုလျက် ရှိလေ ၏။

“အစေခံတွေက တာဝန်ပျက်ကွက်ယင် သူတို့ကို ထိန်းရသိမ်းရတာ ခက်ယင် မမကို ပြောပါ။ မမ သူတို့ကို ရိုက်မယ်” ဟုဆိုကာ အစေခံများ ဘက်သို့ လှည့်၍

“နင်တို့ဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကောင်းတဲ့လူကျယင် တယ်ပြီး အခွင့်အရေး

ယူချင်ကြတယ်။ နင်တို့အပေါ်မှာ ရက်စက်တဲ့ လူကျမှ ကြောက်တာ။ ငါ
ကျောမခိုင်းလိုက်နဲ့၊ ကျောခိုင်းလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နင်တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မကြောက်ကြတော့ဘူး။ မှတ်ထား၊ နောက်တစ်ခါ နင်တို့ မမကို
အာခံသံကြားယင် နင်တို့အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထား ကြပေတော့”

အကြီးမမှာ နတ်ငှက်မယ်က သူ့အပေါ်တွင် ကြင်နာကြောင်းကို
ပြသည့်အတွက် ကျေနပ်လျက်ရှိလေ၏။

“အင်း၊ ငါ့အပေါ်မှာ ဒီလို ဘက်လိုက်တယ် ဆိုယင်တော့ ငါလဲ သူ့ကို
အပူကပ်လို့ မကောင်းတော့ပါဘူးလေ။ တချို့ အစေခံတွေ ကလဲ
ဉာဏ်မရှိကြဘူး။ အေးလေ၊ ဒါ့ကြောင့် သူများအခိုင်းကို ခံနေရတာပေါ့။
ငါတိုင်လို့ သူတို့ ဒုက္ခရောက်ယင် လူတွေက ငါ့ကိုပဲ အပြစ်ဆိုကြမှာ” ဟု
အောက်မေ့ကာ အစေခံများကို လိုက်လျောစွာ ဆက်ဆံလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ နတ်ငှက်မယ်သည် လိုင်ဝမ်းကို လွှတ်ကာ
စုံစမ်းစရာ ရှိသည်တို့ကို အစုံစမ်းခိုင်းလေ၏။ အကြီးမသည် ယခင်က
ချန်ဟွာအမည်ရှိ အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်ရှိ လူပေလူတေ တစ်ဦးနှင့်
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီ ဖြစ်သည်ကို သိရလေ၏။ ချန်ဟွာသည်
မိန်းမလိုက်စားခြင်း၊ အရက်သေစာသောက်ခြင်း၊ လောင်းကစားခြင်း
စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လျက် ရှိသည့်အတွက် သူ၏ဖခင်ကလည်း အိမ်မှ
နှင်ချထားသဖြင့် ယခုအခါတွင် ကစားဝိုင်း တစ်ဝိုင်းတွင် စားလိုက်အိပ်လိုက်
လုပ်နေကြောင်း သိရလေ၏။ ချန်ဟွာ၏အဖေသည် သားမသိဘဲ
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ဖျက်သိမ်း လိုက်ကာ လျော်ကြေးငွေကိုလည်း
လက်ခံထားလိုက်ကြောင်း သိရလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို အသေးစိတ် သိရသည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်သည်
လိုင်ဝမ်းကို စေလွှတ်၍ ချန်ဟွာအား ငွေစင် နှစ်ဆယ်ကျပ်သား
အပေးခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ကျိလျှံကို တရားအစွဲခိုင်းလေ၏။ ကျိလျှံသည် ဘုရင်၏
အမိန့်တော်ပြန်တမ်း ကို ဆန့်ကျင်ဖောက်ဖျက်ကာ နိုင်ငံတော် စွာပနအဖြစ်
ပူဆွေးနေချိန်နှင့် မိသားစုထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက်၏ အသုဘ
ပူဆွေးနေချိန်တွင် လက်ထပ်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊
လူကြီးမိဘများကို အသိမပေးဘဲ နောက်မိန်းမ ယူသည့် အတွက်ကြောင့်
တစ်ကြောင်း၊ ငွေနှင့် အရှိန်အားကိုးဖြင့် ချန်ဟွာကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှု
ဖျက်သိမ်းအောင် အတင်း အကျပ် လုပ်ခြင်း၊ ပထမဇနီးကြီး သဘောမတူဘဲ
ဒုတိယဇနီးယူခြင်း စသည့်စွဲချက်များဖြင့် ကျိလျှံကို တရားစွဲခိုင်းလေ၏။
သို့ရာတွင် ချန်ဟွာမှာ တရားစွဲလျှင် သူ့အတွက် အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်ကို
သိသဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုရဲချေ။ ထို အကြောင်း ကို လိုင်ဝမ်းက
ပြန်ပြောသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်မှာ ဒေါသထွက်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒီခွေးဝဲစားကို တံတိုင်းပေါ်က ချပေးတာ သူ့အချမခံရဲယင် ရှိပေစေတော့။ သွားပြောချည်စမ်း။ တို့မိသားစုထဲ က လူကို ဒီလောက်အမှုနဲ့ စွဲရုံမပြောနဲ့။ နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ စွဲတောင် သူ့အတွက် ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ဘူးလို့ သေသေချာချာ ပြောခဲ့။ ငါ ဖြစ်စေချင်တာက ကျိလျှံ နာမည်ပျက်ယင် တော်ပြီလို့။ ဒီပြင် ဘာမှမဖြစ်လဲ အရေးမကြီးဘူးလို့။ ပြဿနာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လာယင် ငါ တာဝန်ယူမယ်လို့ ပြောခဲ့”

လိုင်ဝမ်းသည် ထိုအမိန့်အတိုင်း ချန်ဟွာကို သွားပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က လိုင်ဝမ်းအား ထပ်မှာလိုက်သေး သည်မှာ

“သွား၊ မင်းကိုပါ နာမည်ထည့်ပြီး စွဲလို့ပြော။ ရုံးကျယ် မင်းကို သူ့စွဲတာကို ဘယ်လို ထုချေရမယ် ဆိုတာ ငါပြောမယ်။ ဘာမှ မပူနဲ့။ နောက်ပိုင်းမှာ ငါကြည့်လုပ်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်၏ ထောက်ခံမှုကို ရသည့်အခါ၌ လိုင်ဝမ်းသည် ချန်ဟွာထံသို့ သွားကာ သူ့ကိုလည်း တရားစွဲရန် ပြောလေ၏။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ။ သခင်လေးကျိလျှံ နောက်မိန်းမယူတဲ့ ကိစ္စမှာ ငါဟာအောင်သွယ်လို့ မင်းကစွဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ချန်ဟွာသည် လိုင်ဝမ်း၏ အားပေးမှုကို ရသည့်အခါ၌ စွဲချက်ကို ရေးကာ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ရုံးတော်သို့ သွားလေ၏။ ကျိလျှံ စွဲသည့် အမှုထဲတွင် သူ့အစေတော် လိုင်ဝမ်း ပါနေသည်ကို တွေ့သည့်အခါ၌ လိုင်ဝမ်းကို သမ္ဗန်စာဆင့်၍ ရုံးတော်သို့ ခေါ်စစ်လေ၏။ ရုံးစေများသည် ကျိစံအိမ်ကြီးထဲသို့ မဝင်ရဲကြသည့်အတွက် ဝင်းဝတွင်ရှိသည့် အစေတော် တစ်ယောက်အား သမ္ဗန်စာကို အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ လိုင်ဝမ်းသည် သူ့ထံသို့ သမ္ဗန်စာ ရောက်လာမည်ကို ကြိုတင် သိထားသည့်အလျောက် အသင့်စောင့်လျက် ရှိလေ၏။ ရုံးစေလုလင်များကို မြင်သည့်အခါတွင် လိုင်ဝမ်းက ပြုံးလျက်

“ရုံးလုလင်ကြီးများ စောင့်နေရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အပြစ်နဲ့ ကျွန်တော်ပေါ့လေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် လည်ပင်းမှာ ထိပ်တုံးစွပ်ပြီး ခေါ်သွားကြပေတော့”

ရုံးစေလုလင်များမှာ ထိုသို့မလုပ်ရဲသည့်အတွက်

“ဒီလိုမလုပ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို မနောက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့က ဝတ္တရားအရသာ လာရတာပါ။ အေးအေး ဆေးဆေးသာ လိုက်ခဲ့ပါ။ ရပါတယ်”

လိုင်ဝမ်းသည် ရုံးတော်သို့ရောက်လျှင် ခူးထောက် ထိုင်လေ၏။ ရုံးမင်းက စွဲချက်ကို ပြလေ၏။ လိုင်ဝမ်းသည် စွဲချက်ကို ဖတ်ချင်ယောင် ပြုပြီး ဦးတိုက်၍ အရိုအသေ ပေးလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်သခင် ကျိလျှံဟာ ဒီစွဲချက်ထဲမှာ ပါတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ချန်ဟွာဆိုတဲ့ သူငယ်က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးရှိတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် အောင်သွယ် လုပ်ပေး တာပဲ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထည့်တာပါ။ တကယ်ကတော့ အောင်သွယ်လုပ်တာ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား တစ်ယောက်ပါ။ မယုံယင် ရုံးမင်းတို့ စုံစမ်းကြည့်ပါ”

ချန်ဟွာက ရုံးတော်သို့ဦးတိုက်ရင်း

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ တကယ် အောင်သွယ်တဲ့လူရဲ့ အမည်ကို မဖော်ရဲတဲ့အတွက် ကျွန်တော် သူ့ကို ဆွဲထည့်ရ တာပါ”

လိုင်ဝမ်းက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်

“ဟေ့ သူငယ်၊ ဒါဖြင့်ယင်လဲ မြန်န်မြန်ပြောလိုက်ကွ။ ဒါဟာ ဘုရင့်အစိုးရရဲ့ ရုံးတော်၊ သိရဲ့လား။ ဘာအောက်မေ့ နေသလဲ။ သိယင်လဲ မြန်မြန်ပြော။ သူ့ဘာသာသူ ဘာကြီး ဖြစ်နေနေ၊ ရုံးတော်ကို အမှန်အတိုင်းပြော”

ဤတွင် ချန်ဟွာက ကျီယုန်၏ အမည်ကို ထုတ်ပြောလေ၏။ ရုံးမင်းသည် ကျီယုန်ကို သမ္မာန်စာ ဆင့်၍ ရုံးတော်သို့ ခေါ်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ချင်အဲကို တိတ်တဆိတ် စေလွှတ်ကာ ကျီယုန် အား သမ္မာန်စာဆင့်သည့် အချိန်ကို စုံစမ်း ခိုင်းထားလေ၏။ သမ္မာန်စာ ဆင့်သည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်သည် ဝမ်းဆင့်ကို ခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြပြီးနောက် အပြစ်ကျူးလွန်သူများအား ထိတ်လန့်သွားအောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးရန်အတွက် တရားသူကြီးကို ငွေစင် သုံးပိဿာ လာဘ်ထိုးခိုင်းလိုက် လေ၏။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ဝမ်းဆင့်သည် တရားသူကြီးအိမ်သို့ သွားကာ ထိုကိစ္စကို စီစဉ်ခဲ့လေ၏။ ရုံးမင်း သည် အခြေအနေကို သိပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် တံစိုးလက်ဆောင်ကို လက်ခံလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ ရုံးသို့ ရောက်သည်နှင့် ချန်ဟွာသည် ကျီ ဆွေမျိုးစုများအား အကြွေးပေးရန် ရှိသည့် အတွက် မလိုမုန်းထား စိတ်ဖြင့် အပြစ်မရှိသူများကို လည်ဆယ် တရားစွဲဆိုသည့် လူလိမ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း စီရင်ချက် ချလေ၏။ ထိုရုံးမင်းမှာ ဝမ်းဆုတုန်နှင့် ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ တစ်ဦးဖြစ်ရာ ဝမ်းဆင့်ထံမှ အကျိုးအကြောင်းကို သိရသည့်အခါတွင် ကျီဆွေမျိုးစုများ ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိရအောင် ဖြေရှင်းရန် စိတ်ကူးလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရုံးမင်းသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ တရားလိုနှင့် တရားခံ နှစ်ဘက်စလုံးကို အချုပ်ချထားကာ ကျီဟုန်ကို သမ္မာန်စာဖြင့် ဆင့်ခေါ် လိုက်လေ ၏။

ကျီဟုန်မှာ ကိစ္စရှိသည့်အတွက် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျီချန်ထံသို့ ရောက်နစဉ် မိမိထံ သမ္မာန်စာ ရောက်လာသည့် အတွက် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်သင့်ကြောင်းကို ဖခင်ဖြစ်သူ ကျီချန်ထံ အကြံတောင်းလေ၏။

ကျီချန်က

“အင်း၊ ငါလဲ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ တွက်ထားပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ဟာ ဒီလောက် သတ္တိကောင်း လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ခဲ့မိဘူး”

ကျီချန်သည် ငွေစင်နှစ်ပိဿာကို အိတ်ဖြင့်ထည့်၍ ချိတ်ပိတ်ပြီးနောက် တရားသူကြီးထံသို့ အပို့လွှတ်လိုက်ပြီး စွဲချက်ကို ချေပရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ သားအဖနှစ်ယောက် တိုင်ပင်လျက် ရှိကြစဉ် အနောက် စံအိမ်ကြီးမှ နတ်ငှက်မယ် ရောက်လာကြောင်း အစေတော် တစ်ယောက်က လာ၍ အကြောင်းကြားလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သည် လန့်ဖျပ်သွားကြကာ တစ်နေရာရာတွင် ရှောင်နေချင်သည့်တိုင် နောက်ကျသွားလေပြီ။

ထိုအချိန်၌ နတ်ငှက်မယ်သည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်နေလေပြီ။

“အစ်ကိုကြီးချန်တို့ကတော့ တော်ပါပေနော်။ တော်ကြပါပေရဲ့” ဟု အော်၍ ငိုလေ၏။

ကျီယုန်က မတ်တတ်ရပ်ကာ အရိုအသေ ပေးလေ၏။ ကျီချန်က

“ဟဲ့၊ မင့်ဒေါ်လေးကို ဧည့်ခံပါဦးကွယ်။ စားစရာကလေး ဘာလေးများ ကျွေးပါဦးဟဲ့”

ကျီချန်သည် မြင်းအပြင်းစိုင်းပြီးနောက် အပြင်ထွက်သွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ကျီယုန်ကို အလယ်ခန်းဆောင်ကြီးထဲ ခေါ်လာခဲ့စဉ် မမယုသည် အခန်းထဲမှ ထွက်၍ လာခဲ့လေ၏။ မမယုသည် ဒေါသထွက်နေသော နတ်ငှက်မယ်ကို မြင်လျှင်

“ဟဲ့၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

နတ်ငှက်မယ်က ထို့ခနဲ တံတွေးထွေး လိုက်ကာ

“နေစမ်းပါဦး မမယုရဲ့။ မမယုရဲ့ အမျိုးတွေကို ကျီဆွေမျိုးထဲကို ခိုးသွင်းလာရအောင် လောကကြီးမှာ တခြား ယောက်ျား မရှိတော့ဘူးလား။ လင် ဒီလောက်ပဲ ရှားသလား။ ကျီဆွေမျိုးစုထဲက ယောက်ျားတွေက ဘာများကောင်းလို့လဲ။ ဘာများ စွဲစရာ ရှိနေလို့လဲဟင်။ လောကမှာ တခြားယောက်ျားတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား။ မမယုရဲ့ မိထွေး

ဘက်ကပါတဲ့ ဟာမတွေကို ရွံ့ပိတ်ရောင်းချင်ယင် ရောင်းစရာ နေရာတွေ ပြည့်လို့ပါတော်။ ခုတော့ ဒီထဲကို လာရောင်းရ သတဲ့လား။ သူများလင်ကို ခိုးခိုင်းရ သတဲ့လားဟင်။ မမယုမှာ ဒီလောက်မှ စဉ်းစားဉာဏ် မရှိတော့ဘူး တဲ့လား။ နိုင်ငံတော် မှာလဲ စာပေနကြီးနဲ့။ အိမ်မှာလဲ အကြီးအကဲ ဆုံးလို့ ရက်တောင်မလည်သေးဘူး။ ဒီဟာမကို ဒီအထဲကို ခေါ်လာရ သတဲ့လား။ ခုတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ တရားစွဲတဲ့လူက စွဲနေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မမှာ ဒီလောက် အရေးတကြီး ဖြစ်နေရတာ ရှင်ရဲ့။ ခု ရုံးတော်ကလဲ ကျွန်မကို မနာလို ဝန်တိုတတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို ထင်တော့မယ်။ ခု ကျွန်မကို သမ္မာန်စာ ဆင့်နေပြီရှင်။ ရုံးပြင်ကန္နား ရောက်ရတော့မယ်။ ခုတော့ ရှင်တို့လုပ်တာနဲ့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး အရက်ကွဲ ပါပြီ။ ကျွန်မလဲ ကွာပေးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

“နေပါဦး မမယုရယ်၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရက်စက်ရတာလဲဟင်။ မမယုအပေါ်မှာ ကျွန်မ ဘာများ ထိခိုက် နာကြည်းအောင် လုပ်ခဲ့လို့လဲ။ ကျွန်မကို ဒီအိမ်ကြီးထဲက ထွက်ပြေးရအောင်လုပ်လို့ ရှင်မှာကော ဘာများ အကျိုးထူးမှာလဲ။ ကဲ၊ ရှင်လဲ ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့။ ရုံးတော်မှာ သွားရှင်းကြမယ်။ ပြီးတော့မှ အိမ်က ဆွေမျိုးတွေ စုံရာမှာ အကုန်ရှင်းမယ်။ ဆွေမျိုးစုံရာက ကျွန်မကို ကွာပေးလိုက်ဆိုယင် ကျွန်မ ခုချက်ချင်းအိမ်ထဲက ထွက်သွားမယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ငိုရှိုက်လျက်ရှိရင်း မမယုကိုဆွဲခေါ်ကာ ရုံးသို့ လိုက်ခဲ့ရန် ပြောလျက် ရှိလေ၏။ ကျီယုန်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း စိတ်မဆိုးရန် တဖွဖွ တောင်းပန်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ ကျီယုန်။ ခုမှ ငါ့ကို တောင်းပန်မနေနဲ့ဟဲ့။ နင်လဲ အလိုတူ အလိုပါပဲ။ နင့်ခေါင်းကို မိုးကြိုးရုစ်စိပ် ကွဲအောင် ပစ်ပါစေတော်။ နင့် ကိုယ်ကို သရဲကြီးငါးကောင် ဆုတ်ဖြစားသောက်ပါစေ။ နင်ဟာ ငရဲကျမှာကိုလဲ မကြောက်ဘူး။ နင် အရှက်မရှိ လုပ်တာနဲ့ တစ်ဆွေမျိုးလုံး ဒုက္ခ ရောက်ရတော့မယ်ဟဲ့။ နင် တရားမဲ့ လုပ်တာနဲ့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရ တော့မယ်။ နင် ဒီလောက် ဒုက္ခပေးလှတာ နင့်အမေရဲ့ လိပ်ပြာကတောင် နင့်ကို သားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ နင့် ဘိုးဘွားတွေကလဲ နင့်ကို မြေးမြစ်တော်ချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သိရဲ့လား။ ဒါတောင် ခု ငါ့ရှေ့လာပြီး မျက်နှာပြောင် တိုက်ပြီး တောင်းပန်နေသေးတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် ကျီယုန်ကို ရိုက်ရန် လက်ကိုမြှောက် လိုက်သည်တွင် ကျီယုန်သည် ခေါင်းကို ကြမ်းပြင်နှင့် ထိကပ်ထားလိုက် လေ၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မလေးငှက်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်တဲ့အတွက် မလေးငှက်မယ် လက်နာနေပါမယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ရိုက်ပါမယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မလေးငှက်မယ်”

ကျီယုန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ သူ့ပါးနှစ်ဘက်ကို သူပြန်ရိုက်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ ကျီယုန်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ နောင် နင်ဝင်ရှုပ်ဦး မလားဟင်။ အစ်ကိုကျီလျှံ စကားကို နားထောင်ဦးဟ။ မလေး ငှက်မယ်ရဲ့ စကားကို နားမထောင်ဦးဟ”

အားလုံးမှာ မရယ်မိအောင် မနည်းချုပ်တီး ထားရပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မရိုက်ရန် ဝိုင်းတားကြရလေ၏။

ထိုနောက်၌ နတ်ငှက်မယ်သည် မမယု၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ ငိုယိုတောင်းပန်လျက် ရှိပြန်လေ၏။

“ပြောမိဆိုမိတဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ မမယုရယ်။ အိမ်ကလူအတွက် နောက်တစ်ယောက် ရှာပေးလို့ မမယုကို ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘုရင့်ပြန်တမ်းကို ဖောက်ဖျက်မိလို့ ရာဇဝတ်ဘေး ရောက်အောင်လုပ်ခိုင်းတဲ့ အတွက် ရယ်၊ လူကြီးတွေ မသိအောင် ဖုံးထားတာရယ်။ ဒါတွေ အတွက်သာ မမယုကို စိတ်ဆိုးမိတာပါ။ ခုတော့ ကျွန်မလဲ မိန်းမဆိုး ဖြစ်ပြီပေါ့။ တော်တော်ကြာယင် ကျွန်မကိုဖမ်းဖို့ ရဲတွေ ရောက်လာကြတော့မယ် ထင်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ ရောက်မလာခင် ရုံးမင်းဆီကို သွားကြရအောင်ပါ။ မမယုပါ လိုက်ခဲ့ပါ။ ပြီးယင် ဆွေမျိုးစုံရာ ရှေ့မှာ ဒီကိစ္စကို ရှင်းကြတာ ပေါ့။ တကယ်လို့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မယောက်ျားကို နောက်မိန်းမ ယူခွင့် မပြုခဲ့ဘူး ဆိုယင် အမြှောင်ထားခွင့် မပေးခဲ့ယင် ကျွန်မဘက်က မှားခဲ့ယင် ကျွန်မကို ကွာပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မ ရှောင်ပြီး ထွက်သွားပါမယ်။

“တကယ်ကတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မမယုရဲ့ ညီမကို ဒီဝင်းထဲကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ စိတ်ဆိုးမှာ စိုးလို့ မပြောမိခဲ့ဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သူ့အတွက် အစေတော်တွေ ထားပေးတယ်။ ငှက်မယ်ရဲ့ အခန်းလို ခမ်းခမ်းနားနားပြင်ပြီး အိမ်ကြီးထဲမှာ အဆောင်တစ်ဆောင် ပြင်ထားခဲ့တယ်။ မယ်မယ်တို့ကို အသိပေးပြီးယင် အိမ်ကြီးထဲကို ခေါ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာပါ။ အဲဒီအခါကျတော့ ကျွန်မတို့ အချင်းချင်း ပြေလည်ပြီး ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်နေသွားရုံပဲ။ ငှက်မယ်အနေနဲ့လဲ ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီပြင်လူ တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ထားတာကို ငှက်မယ် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ မမယုရယ်။ မမယုတို့

စီမံထားတာ ငှက်မယ် ဘယ့်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ။

“မနေ့တုန်းကတော့ သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့လူက ငှက်မယ်ကို တရားစွဲမယ်လို့ ကြားတော့တာပါပဲ။ ပြောရာ ပြောကြောင်း ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး သူ့ကို ပေးဖို့ ငွေစင်ပိဿာ ငါးပိဿာတောင် အဆင်သင့် လုပ်ထားတာပါ။ ကျိမိသားစုထဲက ရုံးပြင် ကနွားကို ရောက်ရတယ်ဆိုတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ မျက်နှာပျက်စရာကြီးပေါ့။ ခုဆိုယင် ကျွန်မအစေတော် တစ်ယောက်ကိုလဲ ရဲက ချုပ်ထားပြီ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ငိုယိုပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် သွားလေသူ ဘိုးဘွားမိဘများကို တိုင်တည်ကာ သူ့ခေါင်းကို နံရံနှင့် ဆောင့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမည်ဟု တက်ကဲ လုပ်လျက် ရှိလေ၏။ မမယုမှာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကျီယုန်ကိုသာလျှင် အပြစ်တင်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ ကျီယုန် နင်တို့သားအဖ ဂြိုဟ်မွေလို့ ဒီလိုဖြစ်ကုန်ရတာ၊ ဟင်၊ သိရဲ့လား၊ နင်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်ပဲ၊ သိရဲ့လား။ ငါ အစကတည်းက သတိပေးပါလျက်နဲ့။ နင်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ဟာ တော်တော် ယေးရှုပ် ကြတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် နောက်တစ်ကျော့ ထပ်ငိုကာ မမယု၏ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မ၍ ယူလိုက်ပြီး

“မမယုရယ် မမယု ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်။ မမယု ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ကြိုကြိုတင်တင် မပြောတာလဲ၊ ငှက်မယ် ကို ကြိုကြိုတင်တင် ပြောမယ်ဆိုယင် ခုလို ရုံးပြင်ကနွား ရောက်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကို တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့မှ သူတို့ကို သွားပြီး အပြစ်တင်နေလို့ ဘာထူးတော့မှာလဲ မမယုရဲ့။ “မယားကောင်းတို့ မည်သည် မိမိ၏ လင်ယောက်ျားကို ဒုက္ခ မရောက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရ၏” တဲ့။ “ဉာဏ်ရှိသော မိန်းမသည် ဉာဏ်ရှိသော ယောက်ျားထက် အဖိုး ထိုက်၏” တဲ့။ စကားပုံရှိတယ် မဟုတ်လား မမယုရဲ့။ မမယုကသာ သူတို့ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ယင် သူတို့ ဒီလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ မမယုရယ်။ ခုတော့ မမယုဟာ အဖျားလှီး ထားတဲ့ ဘူးသီးကြီးလို တုံးတုံးကြီး ဖြစ်နေပြီ။ မမယုက သဘော ကောင်းတယ်၊ စိတ်ရင်း ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်လောက်ပဲ မက်နေတာကိုး။ ဒီတော့ လင်ကရော သားကရော ဘယ်ကြောက် ပါတော့မလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် နှပ်ညှစ်လိုက်၊ တံတွေးထွေးလိုက်ဖြင့် ငိုနေလေ၏။ မမယုက ရှိုက်လျက်

“ဟုတ်ပါတယ် ငှက်မယ်ရယ်၊ ညည်းပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မယုံယင် အစေခံတွေကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့။ သူတို့ကို ငါ သတိပေးပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့က ငါ့စကားကို လုံးလုံး နားမထောင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ငါလဲ ဘာတတ် နိုင်တော့မှာလဲ။ မမယုကို စိတ်ဆိုးမယ် ဆိုယင်လဲ စိတ်ဆိုးစရာပေါ့။ ဒါ ညည်းအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးအေ။ အဖြစ်က ဒီအတိုင်း ဖြစ်လာတာကိုး”

အမြောင်မယားများနှင့် အစေတော်များသည် သူတို့အပေါ် ကြိမ်းမောင်းမည် စိုးသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်ကို ချောမော့တောင်းပန်လျက် ရှိကြလေ၏။

“မလေး ငှက်မယ်က ဉာဏ်အမြော်အမြင်လဲရှိ၊ နားလည်မှုလဲ ရှိပါတယ်လေ။ ဒီတော့ မမယုက အမှားကို ပြုမိ သည့်တိုင် မလေးငှက်မယ်က ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခုလဲ ပြောသင့်သလောက် ပြောပြီးပြီပဲ။ ကျွန်မတို့ ရှေ့မှာ ဒီလိုဖြစ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး။ သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလောက် ပြောရယင် တော်လောက်ရောပေါ့”

အစေခံများသည် နတ်ငှက်မယ်အတွက် လက်ဖက်ရည် ယူလာလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ပေါက်ခွဲပစ် လိုက်လေ၏။ အငိုကား တိတ်၍ သွားခဲ့လေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်သည် ဆံပင်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ပြီးနောက် ကျီယုန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“သွား ကျီယုန်။ မင်းဖေဖေကို သွားခေါ်ချည်စမ်း။ ဦးကြီး သေလို့မှ အလောင်း မြေမကျသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ တူကို မိန်းမ အယူခိုင်းရတာလဲလို့ မေးချင်လို့။ ငါ့တစ်သက်တော့ ဒါမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်။ နောက်လူငယ် တွေကို သင်ရအောင် သူ့ဆီက နည်းကလေး ဘာလေးတွေကို တောင်းရတာပေါ့”

ကျီယုန်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်လျက်က

“ခုကိစ္စက ဖေဖေနဲ့ရော မေမေနဲ့ရော ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး မလေး ငှက်မယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။ ကျွန်တော် ဝင်လုပ်ပေးလို့ ကိုလေးကျီလျှံ မိန်းမ ယူဖြစ်သွားတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ချေးပဲစားဖို့ ကောင်းတဲ့ကောင်ပါ။ ဖေဖေဟာ ဒီကိစ္စကို ဘာမှမသိတာ အမှန်ပါ။ ခုလဲ အသုဘချဖို့ ကိစ္စအတွက် သွားစီစဉ် နေပါတယ်။ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ယင် ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါသိမ့်မယ်။ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော်သေဖို့သာ ကောင်းပါ တယ်ဗျာ။ မလေးငှက်မယ် ပြစ်ဒဏ်ပေးချင်တယ်ဆိုယင် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပေးပါ။ မလေး ငှက်မယ် ပေးတဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်တော် ခံပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ရုံးမှာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကိုတော့ မလေးငှက်မယ် ကိုယ်တိုင် ရှင်းပေးပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မရှင်း တတ်လို့ပါ။ မလေးငှက်မယ်ဟာ ဉာဏ်လဲရှိပါတယ်။ “ကိုယ့်လက်မောင်း ကျိုးခဲ့ယင်

အင်္ကျီလက်ထဲမှာ ဝှက်ထားရတယ်” တဲ့။ စကားပုံလဲ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ခုဟာက ကိုယ့်ဆွေမျိုးထဲက ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို အပြင်ထုတ်ပြလို့ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလောက်မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်တာ ခွေးဖြစ်ဖို့ပဲ ကောင်းပါတယ်။ ခုဆိုယင် ကျွန်တော့်ကိုလဲ ဆုံးမ သင့်သလောက် ဆုံးမ ပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ ရုံးက ကိစ္စကို မလေးငှက်မယ်ပဲ ကြည့်ရှင်းပေးပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ ဂြိုဟ်မွေ ခွဲတဲ့ကောင်၊ မလေးငှက်မယ် အပေါ်မှာ စော်ကားမိခဲ့တဲ့ ကောင်ပါခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မလေး ငှက်မယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျီယုန်သည် နဖူးနှင့်မြေကြီးကို ဆက်တိုက်ထိကာ တောင်းပန်လျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ သူတို့သားအမိကို ကြည့်၍ ရန်ထောင်၍ မဖြစ်တော့သဖြင့် တစ်မျိုးပြောင်းကာ လေသံပျော့ ကလေးဖြင့်

“ငှက်မယ်ဟာ အတွေ့အကြုံလဲနည်း၊ ငယ်လဲငယ်ပါသေးတယ် မမယုရယ်။ အမှုကို ရုံးရောက်တယ် ကြားတော့ ငှက်မယ်ဖြင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ကြောက်လိုက်တာ။ ကျွန်မ ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော် မမယု။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျီယုန်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကိုယ့်လက်ကျိုးယင် ကျိုးတဲ့လက်ကို အင်္ကျီလက်ထဲ မှာ ဝှက်ထားမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ လူရှေ့မှာ ထုတ်ပြနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးကျီချန် ကိုသာ ဒီတရားရုံး ကိစ္စကို ချက်ချင်းဖြေရှင်းဖို့ တောင်းပန်ပေးပါ မမယုရယ်”

“ဒါကိုတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ပြောပေးပါ့မယ်” ဟု မမယုနှင့် ကျီယုန်တို့က ကတိပေးလေ၏။

“စိတ်ချပါ မလေးငှက်မယ်။ အစ်ကိုလျှံရဲ့နာမည် မပါစေရ ပါဘူး။ ဒါအတွက်ဆိုယင် ငွေစင်ငါးပိသာ အကုန် ခံမယ်လို့လဲ မလေးငှက်မယ် စောစောက ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီငွေကို ကျွန်တော်တို့ကပဲ ပေးပါ့မယ် မလေး ငှက်မယ်။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ အိတ်ထဲက အကုန်ခံလို့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ မလေး ငှက်မယ်ရယ်။ ဒီသတင်းကို မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးဝစ်တို့ နားကိုတော့ မရောက်ပါစေနဲ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် မမယုကို လှောင်ပြီးပြီး၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“အင်း၊ အစတုန်းကတော့ မမယုက မလေးငှက်မယ်ရဲ့ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတယ်။ နောက်ကျတော့ မမယု အတွက် ကျွန်မက နှုတ်ပိတ်ရေငုံ လုပ်ပေးရမယ် ဆိုပါတော့။ ငှက်မယ်ဟာ ဒီလောက်လဲ မနံ့သေးပါဘူး။

တကယ်တော့ မမယုတို့ရဲ့ မတ်တော်မောင် ကျိလျှံဟာ သားယောက်ျားကလေး
မထွန်းကားလို့ ပူကြကြေးဆိုယင် မမယုတို့ အနေနဲ့ ဒီလောက် ပူစရာ
မလိုပါဘူး။ ကျွန်မက ပူရမှာပါ။ ခု နတ်ငှက်မယ်ဟာ မမယုရဲ့ အဖေတူ မအေကွဲ
ညီမကို ကျွန်မ ညီမအရင်းလို အောက်မေ့ပါတယ်။ သူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့
သတင်းကိုကြားရတော့ ငှက်မယ် ဝမ်းသာလွန်းလို့ အိပ်လို့တောင် မပျော်ပါဘူး။
စံအိမ်ထဲမှာ အခန်းတွေ ဘာတွေကို ချက်ချင်းအပြင်ခိုင်း ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့
အိမ်မှာ လာနေဖို့ ငှက်မယ် ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ခဲ့တာပါ။ အစေခံတွေကမှ
သိတတ်သေးတယ်။ သူတို့ကတောင် မလေးငှက်မယ် ကလဲ ဒီကိစ္စကို
မယ်မယ်တို့ သခင်မ ဝမ်းတို့ကို အလျင်ပြောဖို့ ကောင်းတယ်၊ ပြောပြီး သူတို့
ဘာပြောမလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ပြီးတော့မှ အထဲကို ခေါ်သင့်ယင်လဲခေါ်၊
မခေါ်သင့်ယင်လဲ အပြင်မှာ ထားဖို့ကောင်းတာ ၊ခုတော့ မလေးငှက်မယ်က
သိပ်သဘော ကောင်းနေလိုက်တာလို့ ပြောလို့တောင် သူတို့ကို မာန်ရမဲရ
သေးတယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့လဲ တိတ်သွားကြတယ်။

“ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်က ဘယ်လောက်ပဲ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစား
ကြိုးစား ထင်သလို ဖြစ်မလာပါဘူး။ ခုတော့ ဗြုန်းခိုင်းဆို ချန်ဟွာတို့က
တရားကောက်စွဲတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ချန်ဟွာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ စုံစမ်း ခိုင်းကြည့်တော့မှ ချန်ဟွာဆိုတာ နှယ်နှယ်လူ မဟုတ်ပါလား။
တကယ် လာတဲ့လူပါလား ဆိုတာ သိလာရတယ်။ ပြီးတော့ လူကလဲ မွဲလိုက်တာ
ချာလို့တဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကမှ သိရတယ်။ ဒါနဲ့ မလေးငှက်မယ်က
နားလဲ ကောင်းကောင်း မလည် အသက်ကလဲ ငယ်သေးတော့ သူ တရားစွဲတာ
ဘာအရေးလဲ ဆိုပြီး ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ငှက်မယ်တို့ကို ဘယ်လိုများ
စွဲထားသလဲလို့ မေးကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ လက်စသတ်တော့ မမယုရဲ့ ညီမ
အကြီးမက သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတာ ဆိုပါ ကလား။ လူကလဲ ငတ်ပြတ်နေတော့
ဒီတင် အခွင့်ကောင်း ပေါ်ပြီဟဲ့ ဆိုပြီး တရား ကောက်စွဲတာတဲ့။ အဲဒီတော့ သူ
အနေနဲ့ကတော့ ငတ်ပြတ်၊ အအေးမိပြီး သေရမှာ အတူတူထက်တော့
အမှုနိုင်နိုင် ရှုံးရှုံး ငှက်မယ်တို့ကို စွဲတာက တစ်ခုခုတော့ အကျိုးဖြစ်လောက်ရဲ့
ဆိုပြီး ကောက်စွဲတာတဲ့။ ဒီတော့ သူ့ကိုလဲ အပြစ်တော့ မဆိုသာပေဘူး ပေါ့လေ။
ပြီးတော့ ခက်တာက အိမ်ကလူ ကလဲ နိုင်ငံတော် ဈာပနကာလနဲ့
ဆွေးမျိုးသားချင်းထဲက လူကြီးရဲ့ အသုဘ ကိစ္စကြီး တန်းလန်း ဖြစ်နေတုန်းမှာ
ခုလိုကောက်ပြီး ယူပစ်လိုက်တော့ သူ့အဖို့ ချက်ကောင်း ရသလို
ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒီအထဲမှာ လူကြီးမိဘတွေကိုလဲ အသိမပေး၊ ဇနီးကြီးရဲ့
သဘောတူညီချက်ကိုလဲ မရဘဲ ယူတယ်ဆိုတော့ အပြစ်က ကြီးသည်ထက်
ကြီးနေတော့တာပေါ့။ ဒီတော့ ချန်ဟွာအဖို့လဲ မထူးတော့ဘူးပေါ့။ ဒီလောက်
ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘာမှုတော့မလဲ။
ငှက်မယ်တို့ကို စွဲတော့မှာပါ။ “ဓားနဲ့ နတ်နတ် အစင်းခံရမယ့် ဘေးက

လွတ်လာသူဟာ ရှင်ဘုရင်ကို မြင်းပေါ်က ဆွဲချရဲတယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိသားပဲ။ ပြီးတော့ သူ့အနေနဲ့ ကြည့်ယင် သူ့ဘက်လဲ မှန်နေ လေတော့ တရားစွဲမယ် ဆိုလဲ စွဲမှာပဲ။

“ဒီတော့ မမယုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ငှက်မယ်ဟာ ရှေးမိန်းမ ပညာရှိ ဟန်ဆင့်တို့ ကျန်လျန်တို့လို ပညာရှိ မိန်းမ ဖြစ်ဦး။ ဒီသတင်းကို ကြားလိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ မစိုးရိမ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီအထဲမှာ အိမ်ကလူကလဲ မရှိတော့ ငှက်မယ်မှာ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဘယ်သူမှ လဲမရှိဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခုကိစ္စကို ကျေအေးအောင် ပိုက်ဆံနဲ့ လုပ်ရ တော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ငှက်မယ်က ပိုက်ဆံပေးလေလေ သူကလဲ ငှက်မယ်ကို ငွေညှစ်လေလေ ပဲရှင်။ ခြိမ်းခြောက်လား ခြိမ်းခြောက်ရဲ့၊ ချောလား ချောရဲ့။ ထိုနည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ငွေညှစ်တော့တာပါပဲ။ ကြာတော့ ဘယ်သူခံနိုင် တော့မလဲရှင်။ ကြွက်မြီးပေါ်က အဖုကို ညှစ်တာကမှ အန်ထွက်ချင် ထွက်မယ်၊ ငှက်မယ်ဆီကို နောက်ထပ် ငွေညှစ် လို့ကတော့ ဘာရတော့မှာလဲ။ ဒီတင် ငှက်မယ်လဲ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ အတွက် စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ မမယုဆီကို ပေါက်လာ တော့တာပဲ။ ပြီးတော့”

မမယုနှင့် ကျီယုန်တို့က သူ့စကား ဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ

“ဒါ့အတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့။ မမယု ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါမယ်”

ကျီယုန်က

“ချန်ဟွာကလဲ ဆင်းရဲတော့ ကြိမ်ကြိရာ ကြိတဲ့အနေနဲ့ တရားစွဲတာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သူ့ကို ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပေးလိုက်ယင် မှားပါတယ်ဆိုပြီး အမှုကို ပြန်ရုပ်သွားမှာပါ။ ဒီလိုဆိုယင် ပြဿနာလဲ ပြီးသွားမှာပဲ။ အမှုရုပ်ပြီးတယ် ဆိုယင် ပိုက်ဆံနည်း နည်းထပ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က လျှောင်ပြောင်သရော်သည့်ဟန်ဖြင့်

“အင်း တော်ပါပေတယ်။ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိလျက်နဲ့ ဒီကိစ္စကို မင်းဝင်ပါတယ်ပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းပြော သလို ပိုက်ဆံနည်းနည်း ပေးလိုက်ပါပြီတဲ့၊ အမှုကို ရုတ်ချင်ရုတ်သွားမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက ခဏပဲ အေးသွားမှာပေါ့။ ချန်ဟွာလို လူမျိုးက လူမိုက်၊ လူရမ်းကား ဆိုတာလဲ သတိထားဦးနော်။ ရတဲ့ ပိုက်ဆံကလေး သုံးလို့ ကုန်သွားတဲ့ အခါ ကျတော့ မလေးငှက်မယ်တို့ကို ငွေထပ်ပြီး ညှစ်ဦးမယ်။ အဲဒီလို နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးနေယင် တို့က ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရ မှာလဲ။ ကြောက်တော့ ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မလေးငှက်မယ်တို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်နေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား။

မလေးငှက်မယ်တို့ မှားလို့ သူ့ကို ဒီလို ချောနေရမယ်လို့ သူကလဲ အောက်မေ့မှာပေါ့”

ကျီယုန်မှာ နတ်ငှက်မယ် ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လေ၏။ ကျီယုန်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒီလို လုပ်လာယင်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ စိတ်ကူးရှိပါတယ် မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ အမှန်ကတော့ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော် ကြည့်ရှင်းပါ့မယ်။ နောင်မှ သူ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာကို သိရအောင် ချန်ဟွာနဲ့တွေ့ပြီး တီးခေါက်ကြည့်ရမှာပေါ့။ အကြီးမကို သူပြန်ယူချင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို လုံးလုံးပြတ်စဲပြီး ငွေနဲ့ကျေမလားဆိုတာ မေးရမှာပေါ့။ တကယ်လို့ သူက ပြန်လိုနေချင်တယ် ဆိုယင်လဲ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အကြီးမကို သွားပြီး ချန်ဟွာကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ နားချရတော့မှာပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင် ပါတော့မလဲ။ နောက်ထပ် ပိုက်ဆံ လိုချင်သေးတယ် ဆိုယင်လဲ နည်းနည်းပါးပါး ထပ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကောင်းပြီလေ။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ သဘောကတော့ အကြီးမကို ဒီမှာပဲ နေစေချင်တယ်။ မလေး ငှက်မယ် သဘောပြောရယင်တော့ ကျီယုန်အနေနဲ့ ချန်ဟွာဆီကိုသွားပြီး သူ့စိတ်ကျေနပ် လောက်အောင် ပိုက်ဆံ ပေးလိုက်ယင် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ”

အမှန်အားဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် အကြီးမကို စံအိမ်ကြီးမှထွက် မသွားစေလိုကြောင်း ယခုကဲ့သို့ ပြောနေခြင်း မှာ သဘောထားကြီး ဟန်ဆောင်၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ကျီယုန်ကောင်းစွာ သိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျီယုန်မှာ နတ်ငှက်မယ် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ရန် သဘောတူလိုက်ရသည်တွင် နတ်ငှက်မယ် ကျေနပ်သည့် အမူအရာကို ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

“အပြင်ဘက်က ကိစ္စကိုတော့ ရှင်းလို့ရပါပြီတဲ့၊ အိမ်ထဲက ပြဿနာ ကိုကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းမလဲ။ ခု အိမ်ထဲမှာ မင်းကိုင်တွယ် လုပ်ကိုင်နေပုံကိုတော့ မလေးငှက်မယ် မကြိုက်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မလေး ငှက်မယ်က ကိုယ့်အပေါ်မှာ မကောင်းကြံတဲ့ လူကိုတောင် သနားတတ်သူမျိုး ဖြစ်တော့ မင့်ကိစ္စကိုလဲ မလေးငှက်မယ် မကြည့်ရက်ဘူး။ ဒီတော့ အိမ်ထဲက ကိစ္စကိုတော့ မလေးငှက်မယ်ပဲ ကြည့်စီစဉ်မယ်။ မမယုရော၊ မင်းရော၊ ဝင်မရှုပ်ကြနဲ့၊ ဟုတ်လား။

“မလေးငှက်မယ်ကတော့ ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်။ ခု အကြီးမကို မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ဆီကို ခေါ်သွားမယ်။ ဟိုရောက်တော့ မလေးငှက်မယ်မှာ

သားယောက်ျားလေး မရတဲ့အတွက် ကျိလျှံဖို့ အမြှောင် နှစ်ယောက်လောက် ရှာပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ အကြောင်း ပြောမယ်။ ပြီးတော့ အကြီးမဟာ ရုပ်ကလဲချော၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးထဲကလဲ ဖြစ်နေတော့ သူ့ကိုပဲ ဒုတိယ မယားအနေနဲ့ ထားဖို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ အကြောင်းလဲ ပြောပြလိုက်မယ်။ ဒါတင်မကဘူး။ အကြီးမမှာ အဖေလဲဆုံး၊ ညီမလဲဆုံးတော့ သူ့မှာ နေရေးထိုင်ရေး ခက်ခဲတဲ့ အကြောင်း၊ သူ တစ်ယောက်တည်း နေလို့ မတင့်တယ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒါကြောင့်မို့ အသုဘကိစ္စ ပြီးလို့ ရက်ပေါင်း တစ်ရာအထိ မစောင့်ဘဲ ခုလောလောဆယ်ပဲ နေရာချပေးချင်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒီလို လက်ထပ်ပြီးယင် အကြီးမကိုလဲ စံအိမ်မှာပဲ ထားမယ့်အကြောင်း၊ အိမ်မှာ သူ့အတွက် အဆောင်တွေ ပြင်ပြီးတဲ့ အကြောင်းကိုလဲ ပြောပြလိုက်မယ်လေ။ အသုဘပြီးလို့ ရက်ပေါင်း တစ်ရာကျော်တဲ့ အခါကျတော့ အကြီးမလဲ ကျိလျှံနဲ့ အတူ လာနေလို့ ရပြီပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။

“ဒီတော့ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မယ်မယ်တို့ကို ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောရ တော့မှာပဲလေ၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ တကယ်လို့ အပြစ်ရှိယင်လဲ မလေးငှက်မယ်ပဲ ခံပါမယ်။ မမယုတို့၊ ကျီယုန်တို့ ခေါင်းပေါ်ကို မရောက်စေရပါဘူး။ ဒီအတိုင်း ဆိုယင် ဘယ့်နှယ်လဲ”

မမယုနှင့် ကျီယုန်တို့က

“ဒီအတိုင်း ဆိုယင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန် ပေါ့လေ။ သဘောထားကြီးရာလဲ ရောက်ပါတယ်၊ အမြော်အမြင် ရှိရာလဲ ရောက်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်း ပြဿနာ ပြေလည်သွားတယ် ဆိုယင်တော့ မလေးငှက်မယ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

မမယုသည် သူ့အစေတော်များကို ခေါ်ကာ နတ်ငှက်မယ်အား မျက်နှာသစ်ပေးစေခြင်း၊ ဆံပင်ကိုပြုပြင်ပေး စေခြင်း စသည်တို့ကို အလုပ်ခိုင်းလေ၏။ ထိုနောက် စားပွဲကို ရှင်းခိုင်းပြီးလျှင် မမယုသည် အရက်ချိုနှင့် စားသောက်ဖွယ် တို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် တည်ခင်း ကျွေးမွေးလေ၏။ သို့ရာတွင် မကြာမီမှာပင် နတ်ငှက်မယ်သည် ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှထလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် မိမိသည် ထိုကိစ္စအတွက် မည်မျှ စိတ်ပူလျက်ရှိကြောင်း၊ မည်သို့ ဖြေရှင်းရန် မည်သို့ စီစဉ်ခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ကို အကြီးမအား ပြောပြလေ၏။

နောက် မည်သို့ဖြစ်သည်ကိုသိလိုမှု ဆက်၍ဖတ်ပါလေ။

စဉ်းလဲသော နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့ပြိုင်ဖက်ကို လူငှားဖြင့် အသတ်ခိုင်းခြင်း။

အကြီးမသည် ရွှေမျို၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ခြင်း။

အကြီးမသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးဖြစ်လျက် နတ်ငှက်မယ် နှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ မမယုမှာလည်း လူကြီးများကို ပြောပြရန် ဝတ္တရား ရှိသည့်အတွက် သူတို့နှင့်အတူ မယ်မယ့်ထံသို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

“ဟိုရောက်ယင် ဘာမှမပြောနဲ့နော်။ ငှက်မယ်ဘာသာ ကြည့်ပြီး ပြောသွားမယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။

“အေးပါအေ၊ မပြောပါဘူး။ အပြစ်ပြောယင်လဲ ညည်းပဲခံပေတော့” ဟု မမယုက ပြောလေ၏။

သူတို့သည် မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ပထမ သွားကြလေရာ ဥယျာဉ်ထဲမှ မိန်းကလေးများနှင့် ရယ်မော စကားပြောလျက် ရှိသော မယ်မယ့်ကို တွေ့ရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် အတူပါလာသည့် မိန်းမပျို ချောချော ကလေးကို မြင်သည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“သူက ဘယ်သူ့ သမီးလဲ၊ တယ်ချောပါကလား” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ ခပ်ပြီးပြီးဖြင့်

“သေသေချာချာကြည့်ပါဦး မယ်မယ်။ ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလား” ဟုဆိုကာ အကြီးမကို ရှေ့သို့ဆွဲခေါ်ပြီးနောက်

“အဲဒါ ညည်းအဘွားလေ၊ ကန်တော့လိုက်”

အကြီးမသည် ပုဆစ်တုပ်၍ ကန့်တော့လေ၏။ ထိုနောက်တွင် နတ်ငှက်မယ်က အကြီးမနှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“ဂဲ၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိသွားကြပြီ မဟုတ်လား။ မယ်မယ့် ရှေ့မှာတင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရိုအသေပေး နှုတ်ဆက်ကြဦး”

အကြီးမသည် ဥယျာဉ်ထဲမှ မိန်းကလေးများကို ယခု မတွေ့လိုသည့် ပုံမျိုးဆောင်ပြီးနောက် ခေါင်းကိုငုံထားလျက် ရှိစဉ် မယ်မယ်သည် အကြီးမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ အသက်ကကော ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ဟု မယ်မယ်က မေးသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလျက်

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး မယ်မယ်ရယ်။ ငှက်မယ်ထက် လှသလား မလှဘူးလား ဆိုတာကိုပဲ ပြောပါ”

မယ်မယ်သည် မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်လိုက်ပြီးနောက် ယုန်ယွမ်း နှင့် ဟုပိုတို့ ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ကလေးမလေးကို အနားကို ခေါ်လာစမ်း၊ သူ့အသားအရေကို သေသေချာချာ ကြည့်ရအောင်”

ကျန်တစ်သိုက်က ကျိတ်၍ ရယ်လျက်ရှိကြစဉ် မယ်မယ်သည် အကြီးမကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက်တွင် မယ်မယ်သည် ဟုပိုအား အကြီးမလက်များကို အပြခိုင်းလေ၏။ ထိုနောက် ခြေထောက်များကိုလည်း ကြည့်ပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စစ်ဆေးကြည့်ပြီးသော် မယ်မယ်သည် မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်လေ၏။

“အင်း ပြောစရာမရှိ ပေါင်တော်။ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်ပါ။ ညည်းထက် ချောတယ်ထင်ပါ့”

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ကာ မမယု၏ အခန်းတွင် ဇာတ်တိုက်ထားခဲ့သည့် အတိုင်း အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။

“မယ်မယ်ရယ်၊ သူ့ကိုသနားပါနော်။ သူ့ကို ငှက်မယ်တို့ စံအိမ်ဝင်းထဲကို နေခွင့်ပေးပါနော်။ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ အခါ ကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲ တရားဝင် လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါနော် မယ်မယ်”

“ဘာသဘောမတူစရာ ရှိသလဲအေ။ အင်း ညည်းကတော့ သဘောထား ကြီးပါပေတယ်။ နားလည်မှုလဲ ရှိပါ ပေတယ်။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့။ တစ်နှစ် မပြည့်မချင်း ကျိလျှံနဲ့တော့ အတူတူ မနေရဘူးနော်”

နတ်ငှက်မယ်က ခေါင်းညိတ်၍ပြပြီးနောက် အကြီးမက ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ဒေါ်ဆင့်တို့ဆီ လိုက်ပေးရန် အစေတော် နှစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်လေ၏။ မယ်မယ်က သဘောတူကြောင်း ကိုလည်း ပြောပြရန် မှာလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်မှာ နတ်ငှက်မယ် သတင်းဆိုးထွက်နေသည့် အတွက် စိတ်ပူလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ယခု နတ်ငှက်မယ်က သဘောထား ကြီးစွာဖြင့် သူ့ယောက်ျားအတွက် ဒုတိယမယား တစ်ယောက်ကို ရှာပေးသည်ကို

မြင်ရသည့်အခါတွင် စိတ်အေးသွားလေ၏။ သို့ဖြင့် ထိုအချိန်မှစ၍ အကြီးမသည် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ဖြစ်သွားကာ နတ်ငှက်မယ်၏ အိပ်ခန်း နှင့်ကပ်လျက် အဆောင်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား နတ်ငှက်မယ်သည် ချန်ဟွာထံသို့ တိတ်တဆိတ် လူစေလွှတ်ကာ သတို့သမီးကို ပြန် တောင်းရန် အတွင်းစကား မှာထားလေ၏။ အကယ်၍ ချန်ဟွာက သတို့သမီးကို ပြန်တောင်းပြီး နောင်တွင် လက်ထပ် ဖြစ်ကြသည် ဆိုလျှင် မိမိအနေဖြင့် ငွေကြေး အမြောက်အမြား လက်ဖွဲ့မည့်အပြင် သူတို့အတွက် အိမ်တစ်ဆောင်လည်း ဆောက်လုပ်ပေးဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မှာထားလေ၏။ ချန်ဟွာမှာ ကျိဆွေမျိုးစုကို တရားစွဲလောက်အောင် သတ္တိ ကောင်းသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။

ထိုအတောအတွင်း ကျိယုန်သည် ရုံးတော်သို့ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက် စေလွှတ်ကာ အမှုကို ထုချေစေ လေ၏။

“သတို့သမီးကို လက်မထပ်တော့ဘူးလို့ ဖျက်သိမ်းသူဟာ ချန်ဟွာ က အလျင်စပြီး ဖျက်သိမ်းတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အကြီးမဟာ မမယုနဲ့ ဆွေမျိုးတော်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကလဲ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လာနေဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကြီးမကို လက်ထပ်ဖို့ တစ်ခါမျှ ကမ်းလှမ်းခြင်း မပြုခဲ့ပါဘူး။ ချန်ဟွာမှာ ကျွန်တော့်ထံပေးရန် ကြွေးမြီများ ရှိသည့် အတွက် ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ကြံ၍ တရားစွဲခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” ဟု လျှောက်လဲလေ၏။

ခုံသမာဓိ တရားသူကြီးများမှာ ကျိဆွေမျိုးစု နှင့်လည်းကောင်း၊ ဝမ်ဆွေမျိုးစု နှင့်လည်းကောင်း အဆက်အသွယ် ရှိသူများ ဖြစ်သည့်အပြင် သူတို့ထံမှ တံစိုးလက်ဆောင်ကိုလည်း လက်ခံထားပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ချန်ဟွာသည် ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းသည့် အလျောက် ငွေညစ်၍တောင်းခြင်း မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင်မူ ချွန်အဲက ချန်ဟွာအား ပြင်းထန်စွာ ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ခြင်းမပြုရန် မင်းလုလင်များကို သွား၍ပြောထားလေ၏။

ချွန်အဲက ချန်ဟွာအား

“ခင်ဗျားက သူငယ်မလေးနဲ့ စေ့စပ်ထားပြီး ဖြစ်လေတော့ ခင်ဗျားက တောင်းမယ်ဆိုယင် ရုံးတော်ကတော့ သူငယ်မကလေးကို ခင်ဗျားကိုပဲ ပေးစားမှာပဲ” ဟု မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးလေ၏။

ဤတွင် ချန်ဟွာကလည်း ခေါ်လိုမှုဖြင့် စွဲပြန်လေ၏။ ဝမ်ဆင့်ကလည်း တရားသူကြီးများထံ တံစိုးလက်ဆောင် ပေးပြန်လေ၏။ ဤတွင်

တရားသူကြီးများက “ချန်ဟွာသည် ကျိဆွေမျိုးများထံသို့ ပေးဆပ်ရန် ကြွေးများ ရှိနေလေရာ ထိုကြွေးငွေများကို သတ်မှတ်ထားသော နေ့ရက်တွင် အပြေအလည် ပေးဆပ်ရမည်။ သတို့သမီးမှာမူ သူနှင့်စေ့စပ်ထားပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် တတ်နိုင်သော အချိန်တစ်ချိန်တွင် လက်ထပ်ယူစေ” ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေ၏။

အမှုကို ကြားနာရန် တရားရုံးတော်သို့ ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရသည့် ချန်ဟွာ၏ ဖခင်မှာ သူ့သားအတွက် ငွေများလည်း ရမည်၊ သတို့သမီးလောင်း ကိုလည်း ပြန်ရမည်ဟု သိရသည့်အခါတွင် များစွာ ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ချန်ဟွာ၏ ဖခင်သည် သတို့သမီးကို ပြန်ခေါ်ရန် ကျိစံအိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့လေ၏။

သူ ရောက်လာသည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်သည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်ဟန်ဆောင်ကာ ထိုအကြောင်းကို မယ်မယ်အား သွား၍ ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ငိုယိုလျက်

“ကြည့်ပါဦး မယ်မယ်ရဲ့။ ခုတော့ မမယု ခလောက်ဆန်လို့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ အားလုံး ဒုက္ခလဲရောက် အရှက် တကွဲ အကျိုးနည်းလဲ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ မယ်မယ်ရဲ့။ တကယ်တော့ အကြီးမနဲ့ ချန်ဟွာနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းထားတာ ပျက်မှ မပျက်တာဘဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ချန်ဟွာတို့က ငှက်မယ် တို့ကို တရားစွဲနိုင်တာပေါ့။ ခုတော့ တရားရုံးက သူတို့ကို အနိုင်ပေးလိုက် ပြီတဲ့”

မယ်မယ်သည် မမယုကို ချက်ချင်း အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“မယုရယ် ညည်း ညီမက ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ချန်ဟွာနဲ့ စေ့စပ်ပေးခဲ့တာဆို။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာကို မဖျက်ဘူးဆို။ ခု ဒါကြောင့်မို့ တို့ကို သူတို့ တရားစွဲနိုင်တာပေါ့အေ” ဟု မမယုကို မြည်တွန်လေ၏။

“ကျွန်မတို့က လျော်ကြေးပေးထားတာပဲ မယ်မယ်ရဲ့။ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းတာကို မဖျက်ဘူးဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ပေးတဲ့ လျော်ကြေးကို လက်ခံသေးသလဲ။ လျော်ကြေးကို လက်ခံပြီး ဘာဖြစ်လို့ သတို့သမီးကို ခေါ်လိုမှုနဲ့ စွဲရ တာလဲ”

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်က ကြားဖြတ်၍

“ချန်ဟွာက ပြောတော့ လျော်ကြေးဆိုလို့လဲ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရပါဘူးတဲ့။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှလဲ လာမပေး ပါဘူး ဆိုပါကလား မမယုရဲ့။ သူ့အဖေက ပြောတော့ အကြီးမရဲ့ အမေက လျော်ကြေးယူဖို့ လာပြောတာတော့ ဟုတ်ပါ တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘက်က မယူလိုဘူးတဲ့။ အဲဒီတုန်းမှာ ကျိလျှံက သူ့ကို ဒုတိယ မယားအနေနဲ့ ယူလိုက်တာပဲတဲ့။ အေးလေ သူကတော့ ပြောချင်သလို ပြောလို့ တင့်တယ်နေတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ဘက်က ငြင်းမှ

မငြင်းနိုင်ဘဲကိုး။ တစ်ခု တော့ ရှိရဲ့။ အဲဒီတုန်းက ကျိလျှံက အိမ်မှာမရှိတော့ အကြီးမနဲ့ သူ တရားဝင်တော့ လက်မထပ် ဖြစ်သေးဘူးပေါ့။ ကဲ ခုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။ အကြီးမကလဲ ကျွန်မတို့ စံအိမ်ဝင်းထဲမှာ ရောက်နေပြီ။ သူ့ကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပြန်ပို့ ကြတော့မလဲ။ မယားအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး စံအိမ်ဝင်းထဲမှာ တစ်ဆောင် တယောင်ထားပြီးမှ ပြန်ပို့ရတော့မယ် ဆိုယင်လဲ ကျွန်မတို့တစ်တွေ မျက်နှာပြစရာ မရှိတော့ဘူး။”

မယ်မယ်က

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ။ ခုဟာက ကျိလျှံနဲ့ သူနဲ့ ဆိုတာ လက်ထပ်ရသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို အတင်းလုယူရတယ် ဆိုတာကလဲ မကောင်းပါဘူး။ တို့ကို လူပြောစရာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက သူ့ကို ပြန်ပို့လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ နောက် တစ်ယောက် ကို ရှာယူတာပဲ ကောင်းပါတယ်။”

ထိုအကြောင်းကို အကြီးမ ကြားလျှင် အကြီးမက

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူတို့က စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ဖျက်သိမ်းပေးမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မအမေက ငွေတစ်ဆယ်သား တိတိ ပေးခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ သူတို့ဆင်းရဲတာနဲ့ အတင်းငြင်းပြီး ငွေထပ်တောင်းချင်လို့ လုပ်တာပါ။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ အပြစ်ဆိုလို့ တစ်စက်မှ မပါပါဘူး။”

မယ်မယ်မှာ စိတ်ဆိုးစပြုလာကာ

“ဒီလိုဆို ဒီကောင်တွေ သက်သက်ယုတ်မာပြီး ညစ်ပတ်တာပဲ။ ငှက်မယ် ဒီကိစ္စကို ညည်းကိုယ်တိုင် ကြည့်ပြီး ဖြေရှင်းလိုက်စမ်း” ဟု ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း မယ်မယ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပါမည်ဟု ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချယ်ကို ကောင်းစွာသိသည့် ကျိယုန်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။ အကယ်၍ အကြီးမကို ချန်ဟွာထံသို့ ပြန်ပို့ရတော့မည်ဆိုလျှင် မိမိတို့အားလုံး မျက်နှာပျက်ကြရတော့မည်ကို သိသည့်အတွက် ကျိယုန်သည် ထိုအကြောင်းကို ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိချန်နှင့် တိုင်ပင်ကာ ချန်ဟွာထံသို့ အကျိုးအကြောင်းကို သတင်းပို့လိုက် လေ၏။ ယခု မိမိတို့ဘက်မှ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် ပိုက်ဆံကြေးငွေ ပေးပြီး ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် မိန်းကလေး ကို ပြန်၍ လိုချင်သေးသနည်း။ အကယ်၍ မိန်းကလေးကို အတင်းပြန်တောင်းနေလျှင် သင့်ကိုစိတ်ဆိုး၍ သတ်ပစ်ကြ လိမ့်မည်။ ယခု ထိုက်သင့်သည့် ငွေများရပြီ ဖြစ်၍ တစ်နေရာရာသို့ သွားကာကြိုက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှာယူနိုင်ပြီ

မဟုတ်လော။ ထိုသို့ ရှောင်ပေးမည် ဆိုလျှင် မိမိတို့က ကျသင့်သည့်စရိတ်ကို အကုန်ပေးလိုက်မည် ဟူ၍ အကြောင်းကြား လိုက်လေ၏။

ချန်ဟွာသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် ကောင်းသောအကြံ ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ကူးမိလေ၏။ သားအဖနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီးနောက် မိမိတို့ အခြေအနေကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ မိမိတို့မှာ ငွေစင်ပိသာ တစ်ပိသာခန့် လက်ထဲတွင် စုဆောင်းမိ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ချန်ဟွာတို့သားအဖသည် တခြားသို့ ခရီးထွက်သွားကြလေ သည်။

ထိုအကြောင်းကို ကျိယုန် ကြားသည့်အခါတွင် မယ်မယ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ကို ပြောပြလေ၏။

“ချန်ဟွာတို့ သားအဖကတော့ လိမ်ပြီး တရားစွဲမိတဲ့အတွက် အပြစ်ပေး ခံရမှာကို ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးကြပြီ ခင်ဗျ။ ရုံးတော်ကလဲ ထွက်ပြေးတယ် ဆိုတာကို သိသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ပိတ်ပစ်လိုက်လို့ ရတော့ ကိစ္စအားလုံး ပြေလည်သွားပါပြီ”

“အင်း ငါက ချန်ဟွာကို သူ့ သတို့သမီးကို ပြန်ယူဖို့ တစ်ဘက်က မြှောက်ပေး၊ ကျိယုန်ကလဲ တစ်ဘက်က သူတို့ကို ငွေထိုး၊ ချန်ဟွာကလဲ ဒါကို သဘောတူပြီး ဒီလို ဆက်လုပ်နေကြမယ် ဆိုယင် ဆုံးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တစ်နည်းတစ်လမ်း ကြံဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ခက်တာက ချန်ဟွာတို့ သားအဖကလဲ ဘယ်ကိုထွက်သွားကြမှန်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို တခြားဘယ်သူတွေကို ပြောဦးမယ် ဆိုတာလဲ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လည်း ပြန်လာပြီး သူတို့ သတို့သမီး ပြန်ခေါ်လိုမှုနဲ့ စွဲချင်ယင် စွဲနိုင်သေးတယ်။ ဒီလိုဆိုယင်တော့ ငါပါ အလိမ်ခံရပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်” ဟု တွေးကာ နတ်ငှက်မယ် အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အကြံတစ်ခုကို ရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် လိုင်ဝမ်းကိုခေါ်ကာ ချန်ဟွာကို တိတ်တဆိတ် အရှာခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ တွေ့အောင်ရှာပြီး ချန်ဟွာကို ခိုးမှုဖြင့် သေဒဏ်စီရင်ချက် ကျအောင် လုပ်ရန်၊ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း သူ့ကို လူငှား၍သတ်ခိုင်းရန် စိတ်ကူးလေသည်။ ဤသို့ လုပ်နိုင်မှသာလျှင် ကိစ္စပြတ်တော့မည် ဟုလည်း နတ်ငှက်မယ် စိတ်ကူးမိလေ၏။

လိုင်ဝမ်းသည် သခင်မ၏ အမိန့်ကို ကြားနာပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်လာပြီး ဤသို့ စဉ်းစားလေ၏။

“ခုကိစ္စမှာ ချန်ဟွာတို့ သားအဖလဲ ဒီမှာမရှိတော့ဘူး။ ပြဿနာ ကလဲ ပြေလည်နေပြီ။ ဒီကြားထဲက ဘာဖြစ်လို့ သခင်မလေး ငှက်မယ်ဟာ

အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ ပြစ်မှုကြီး မဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ လုပ်ခဲ့ပြီလို့ ငါ လိမ်ပြောရတော့မှာပဲ” ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

သို့ဖြင့် လိုင်ဝမ်းသည် ရက်အတန်ကြာသည်အထိ အပြင်သို့ ထွက်နေလေ၏။ ထိုနောက် ပြန်လာကာ ချန်ဟွာမှာ ခရီးသွားရာတွင် ဓားပြများက ပစ္စည်းယူ လူသတ်သွားကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ သူ့ဖခင်မှာလည်း ကြောက်လန့်ကာ ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ အရောက်တွင် တက်ပြီး သေသွားသည်ဟု ပြောလေ၏။ သူတို့အလောင်းကို ထို ဒေသတွင်ပင် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့စကားကို မယုံချေ။

“ကောင်းပြီ လိုင်ဝမ်း။ ဒီကိစ္စကို ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မစုံစမ်းမယ်။ မဟုတ်ယင်တော့ ရှင့်ကို သွားတွေကျွတ်ကုန် အောင် အရိုက်ပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စကို ဤမျှနှင့် တော်ဦးမည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား နတ်ငှက်မယ်နှင့် အကြီးမတို့သည် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးလျက် ရှိကြရာ ညီအစ်မ အရင်း လော ဟူ၍ပင် အောက်မေ့ရလောက်ပေ၏။

ကျိလျှံသည် အလုပ်ကိစ္စပြီး၍ ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် စံအိမ်ဝင်း ပြင်ဘက်ရှိ နောက်မယား အကြီးမကို ထားသည့် အိမ်သစ်သို့ တန်း၍လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်သစ်မှာ သော့ခလောက်ကြီး တန်းလန်း ပိတ်ထားလျက် ရှိပြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အိမ်စောင့်အဘိုးကြီးနှင့် တွေ့သဖြင့် အဘိုးကြီးထံမှ အကျိုးအကြောင်းကို ကြားသိရလေ၏။ ကျိလျှံသည် မြင်းပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက်ကာ မယ်မယ့်ကို ပြောရန် စံအိမ်ဝင်းကြီးဆီသို့ မြင်းကို အသော့စီးလာခဲ့လေ၏။ သခင်ဖြစ်သည့် ကျိရဲသည် ခိုင်းလိုက်သည့်ကိစ္စ ပြီးလာသည့်အတွက် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိကာ ကျိလျှံအား ငွေစင်တစ်ပိဿာနှင့် အမြှောင်တစ်ယောက်ကို ဝယ်ပေး လေ၏။ ထို အမြှောင်မိန်းကလေးမှာ အသက် ဆယ်ခုနစ်နှစ်သာရှိပြီး ကျိတုန်ဟု ခေါ်လေ၏။ ကျိလျှံသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိရဲကို ကန်တော့ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ကျိလျှံသည် မယ်မယ်နှင့်တကွ လူကြီးမိဘများကို ကန်တော့နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်တွင် ခါတိုင်းနှင့်မတူ ချိုသာနူးညံ့လျက်ရှိသော နတ်ငှက်မယ်ကို တွေ့ရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အကြီးမနှင့်အတူ ထွက်လာသည်တွင် သူ့အဖေက ဆုအဖြစ် အမြှောင် မယား တစ်ယောက် ပေးလိုက်ကြောင်းကို ပြောပြကာ အားရကျေနပ်လျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အခိုင်းမိန်းမ နှစ်ယောက်ကို မြင်းရထားဖြင့် လွှတ်ကာ ကျီလျှံ၏ အမြှောင်ဖြစ်သည့် ကျီတုန်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ မိမိ၏ ရင်တွင် စူးဝင်နေသည့် ဆူးတစ်ချောင်းကို နှုတ်၍ မပြီးမီ နောက်ထပ် ဆူးတစ်ချောင်း စူးပြန်လေပြီဟု နတ်ငှက်မယ် တွေးကာ ရင်ထဲတွင် တန့်န့် ဖြစ်လေပြီ။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ချုပ်တီးကာ မျက်နှာအမူအရာကိုလည်း ကြည်လင်ရွှင်ပျဟန် ဆောင်ထားလေ၏။ ထိုနောက် ကျီတုန်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီး မယ်မယ်ထံသို့ သူကိုယ်တိုင် ခေါ်သွားသည့် အတွက် ယောက်ျားဖြစ်သူ ကျီလျှံမှာ သူမိန်းမ၏ သဘောထားကြီးပုံကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

ဒဿမ လဆန်း ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့ မနက်စောစော၌ ကျီချန်သည် မနက်စောစော အိပ်ရာမှထကာ မယ်မယ်နှင့် အခြား အိမ်သူအိမ်သားများကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဘိုးဘွားများ၏ သင်္ချိုင်းတွင် မီးပူဇော်ကန်တော့ရန် ထွက်လာခဲ့ လေ၏။ အိမ်သူအိမ်သားများသည် နှုတ်ဆက်ဆောင်အထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ကျီယုန်နှင့် ကျီလျှံတို့မှာ ကျီချန် နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့ကြရာ ဝတ်ကျောင်းသို့ ကန်တော့ပွဲ အသွားအပြန်ခရီးမှာ သုံးရက်နှင့်သုံးည ကြာလေ၏။ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်တွင် ကျီချန်က သူတို့နှစ်ယောက်အား မိမိတို့၏ အိမ်ထောင်များကို မည်သို့မည်ပုံ စီမံအုပ်ချုပ် ရမည့် အကြောင်းတို့ကို ပြောဆို လာလေရာ ကျီလျှံနှင့် ကျီယုန်တို့ကလည်း ကျီချန် ပြောသည့်အတိုင်း နားထောင်ပါမည်ဟု ကတိပေးကြ လေ၏။ သူတို့သုံးဦး ပြောကြသည့် စကားများကိုမူ ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် နတ်ငှက်မယ် အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် အကြီးမ ကို ကောင်းစွာ ဆက်ဆံခြင်း ပြုသည့်တိုင် စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ မကောင်းကြံလျက်ရှိလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးတည်း ရှိသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က အကြီးမအား ပြောသည်မှာ

“ငါ့ညီမမှာ ချန်ဟွာနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းခွဲဖူးတယ် ဆိုတဲ့ နာမည်ပျက်ကလေး ရှိနေတယ်အေ။ ဒါကို မယ်မယ် တို့ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့လဲ ကြားပုံရတယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူးအေ၊ ညည်းခဲအိုနဲ့ ဖြစ်ဖူးတယ် ဆိုတာကိုလဲ ကြားထား ကြတယ်။ ဒီတော့ ညည်းနယ်အေ ကိုယ့်ယောက်ျားအတွက် နောက်မယားတစ်ယောက် ရှာပေးတာ ရှားသမိုလား၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သွားမျက်စိကျတာလဲ၊ ဒီပြင် တစ်ယောက် ဆိုယင်လဲ တော်သေးရဲ့လို့ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီး အပြစ်တင်နေကြတယ်။ ငါလဲ ဒီသတင်းကြားတော့ သူတို့ကို ဒီလို ပြောရပါမို့လား ဆိုပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးတာပေါ့အေ။ ဒါနဲ့ ဒီသတင်း

ဘယ်သူပြောတာလဲ ဘာလဲဆိုပြီး လက်သည် လိုက်ရှာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လက်သည်ကို ရှာလို့မတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတယ် အေ။ ဒီအတိုင်းသာ သူတို့က လျှောက်ပြောနေယင် တို့အစေခံတွေမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာပြတော့မလဲ။ ငါတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးအေ။ သေသာ သေလိုက်ချင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုစကားကို တစ်ခါလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်းမဟုတ်၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောကာ စိတ်ထိခိုက် လွန်းသည့် အတွက် နာမကျန်း ဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီးနောက် အစာမစားဘဲ နေလေ၏။

ပင်အဲမှအပ ကျန်အစေတော်များ အားလုံးသည် အကြီးမ အကြောင်းကို မကောင်းပြောဆိုလျက် ရှိကြကာ သူ့ကို တွေ့လျှင် ငြူစုစောင်းမြောင်း ကြလေ၏။ ကျီလျှံ၏ ဖခင်က ပေးထားသည့် အမြှောင်ဖြစ်သည့် ကျီတုန်ကိုမူ မည်သို့မျှ မပြောရဲကြချေ။ ဤတွင် ကျီတုန်ကလည်း မာန်တက်ကာ ဒုတိယမယား ဖြစ်သည့် အကြီးမကို မချေမငံ ဆက်ဆံလျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ ဤသည်ကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာလျက်ရှိသလောက် အကြီးမမှာကား နာကြည်းခံပြင်းလျက် ရှိလေ ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် နေထိုင်မကောင်း ဟန်ဆောင်လျက်ရှိသည့် အတွက် အကြီးမနှင့်လည်း အတူလာရောက် စားသောက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။ အကြီးမထံ အစားအသောက်များပို့ရန် အစေခံများကိုသာ ခိုင်းလိုက်လေ၏။ အကြီးမထံ ရောက်လာသည့် ထမင်းဟင်းများမှာလည်း အလွန်ညံ့လေ၏။ ပင်အဲမှာ ဤသည်ကို ကြည့်၍ အကြီးမအတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ကာ အကြီးမကို သနားကရုဏာ သက်လှသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်ကျွေးခြင်း၊ ဥယျာဉ် ထဲသို့ အလည်ခေါ်သွားခြင်း၊ မီးဖိုထဲသို့ ခေါ်ကာ ကောင်းနိုးရာရာ ဟင်းလျာများကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ပေးတတ်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှ နတ်ငှက်မယ်အား သွားမပြောရဲကြချေ။ သို့ရာတွင် အမြှောင်မယားသစ် ကျီတုန်သည် ထိုအကြောင်းကို သိသွားသည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်ကို သွား၍ တိုင်တန်းလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်ကို တစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ်။ မလေးပင်အဲဟာ မကောင်းဘူးရှင်။ ခုမလေးငှက်မယ်ရဲ့ နာမည်ကို လိုက်ဖျက်နေတယ်။ ကျွန်မတို့ဖို့ ယူလာတဲ့ ဟင်းလျာကောင်းတွေကို ဟိုကောင်မ အကြီးမကို ချချကျွေးတတ်တယ်။ သူ ကိုယ်တိုင်တောင် မစားဘူး။ ပြီးတော့လဲ ဥယျာဉ်ထဲ အလည်ခေါ်ရတာနဲ့ ဘာနဲ့၊ ဒါတင်မကဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲ ရောက်တော့ လဲ သူ့ကို ကျွေးလိုက်တာ အလျှံပါယ်ပဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပင်အဲကို ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးနောက်

“ဒီ ပင်အဲဆိုတဲ့ ကောင်မတော့လား နေနှင့်ဦး၊ သူများကြောင်က ကြက်ဖမ်းပေးဖော် ရတယ်။ ငါ့ကြောင်ကတော့ ငါ့ကြက်ကလေး တွေကို ခိုးစားတဲ့ကြောင်မျိုး”

ပင်အဲသည် သူ့ကို နတ်ငှက်မယ်က ဆူသည့်အခါတွင် မည်သို့မျှ မပြောရဲသည့်အတွက် အသာပင် ငြိမ်နေလိုက် ရလေ၏။ ကျီတုန်ကိုလည်း မည်သို့မျှ မပြောရဲသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှသာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေရ လေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် နေထိုင်ကြသည့် မိန်းကလေးများဖြစ်သော လီဝမ်း၊ ယင်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့သည် နတ်ငှက်မယ်က အကြီးမ အပေါ်တွင် ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံပြုစုသည်ကို အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့မှာမူ အကြီးမအတွက် စိတ် မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

သို့ရာတွင် သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ ဖြစ်နေသည့်အတွက် မည်သို့မျှ မပြောကြချေ။ အကြီးမသည် သူ့ကို ပေါက်ယုတို့ ထိုက်ယုတို့က သနားကြသည်ကို တွေ့သည့်အခါတွင် ဝမ်းနည်းလျက် ရှိလေ၏။ သူတို့ အချင်းချင်း စကားပြောသည့် အခါတွင်လည်း အကြီးမမှာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေတတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ မကောင်းကြောင်းကိုမူ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ပြောဆိုခြင်း မရှိချေ။ ယခုအချိန်အထိလည်း နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့အပေါ်တွင် ဆိုးဟန်တစ်ချက်မျှ မပြသေးချေ။ ကျီလျှံသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်၍ သူ့မယားကြီး နတ်ငှက်မယ်က အကြီးမ အပေါ်တွင် အလွန်အကျွေး ကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ မည်သို့မျှ ထူးထူးထွေထွေ မတွေးမိချေ။ ကျီလျှံသည် ထိုမယား တွေ ယူထားသည့်တိုင် အားရတင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးဘဲ သူ့ဖခင်ကြီး၏ အမြှောင်မယားများ၊ အစေတော် ငယ်ငယ် ကလေးများကို ခြေတော်တင်ရန် စိတ်ကူးလျက်ရှိသဖြင့် ထိုအကြောင်းများကို မတွေးအားဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဖခင်ကြီး ကျီချန်၏ အမြှောင်မယားများနှင့် အစေတော်ကလေး များမှာလည်း ယခု အသက်အရွယ် ကြီးသည့်တိုင် မစွမ်းမသန် ဖြစ်နေရသည့် အထဲမှ ကိလေသာစိတ် ထူပြောလျက် ရှိသဖြင့် စက်ဆုပ်စိတ်ပျက်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ် ပါလျက် မိမိ၏ ဖခင်ကြီးသည် အမြှောင်မယားများ၊ အစေတော် ကလေးများကို သူ့အနီးတွင် အဘယ်ကြောင့် ထားနေရ သေးသနည်း။ သို့ဖြစ်ရကား ဣန္ဒြေရသည့် သူငယ်မကလေး အချို့မှအပ ဖခင်ကြီး၏ အမြှောင်များ၊ အစေတော်များ အနက် အများစုမှာ အတွင်းဆောင်ထဲမှ တံခါးစောင့် သူငယ်တော်ကလေးများနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ အချို့မှာ ကျီလျှံကိုပင်လာ၍ ပယောပယီ လုပ်ကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျီလျှံမှာ သူတို့နှင့် ပလူးလိုသည့်တိုင် ဖခင်ကြီးကို ကြောက်သဖြင့် ထိုအဆင့်ထက် မကျော်ရဲချေ။

ကျီတုန်သည် ကျီလျှံကို မူလကတည်းက စိတ်ဝင်စားသည့်တိုင်

မည်သို့မျှ ငြိစွန်းခြင်း မရှိခဲ့ဖူးသေးချေ။ ယခု အခါတွင်မူ မိမိအား ကျိလျှံ၏ အမြှောင်မယားအဖြစ် ပေးအပ်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ ကျိတုန်အဖို့ ခြင်္သေ့ကောင် အခြောက်ကို မီးပုံထဲကို ပစ်ချလိုက်သည့်နှယ် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံနှင့် ကျိတုန်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကော်ဖြင့်ကပ်ထား သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ကျိလျှံသည် အမြှောင်မယားလေး ကျိတုန်ကို အစွဲကြီး စွဲလျက်ရှိရာ အနားမှ မခွာနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျိလျှံသည် အကြီးမကို စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်းလာခဲ့ကာ ကျိတုန်တစ်ယောက်ကို သာလျှင် ဂရုစိုက်လေ တော့သည်။

နတ်ငှက်မယ်သည် ကျိတုန်ကိုလည်း မုန်းသည့်တိုင် အကြီးမကိစ္စကို အလျင်ရှင်းမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား လေ၏။ ထို့ကြောင့် အကြီးမအား “သူများစားဖြင့်ထိုးရန်”၊ သို့မဟုတ် “ကျားနှစ်ကောင် ကိုက်သည်ကို တောင်ထိပ်မှ ထိုင်ကြည့် သည့်နည်း” ကို သုံးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ အကယ်၍ ကျိတုန်သည် အကြီးမကို သေကြောင်းကြံ နိုင်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် မိမိအတွက် အလုပ်တစ်ခု သက်သာသွားမည်။ အမြှောင်မယား ကျိတုန်ကိစ္စကို နောက်ကျမှ ရှင်းမည် ဟု နတ်ငှက်မယ် စိတ်ကူးရလေ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ကျိတုန်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့တိုင်း ကျိတုန်ကို သွေးထိုးကာ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးတတ်လေ၏။

“ဒီမှာ ကျိတုန်၊ ငါပြောမယ်။ ညည်းကတော့ ငယ်လဲငယ်သေးတယ်။ အတွေ့အကြုံလဲ နည်းသေးတယ်။ ခု အကြီးမက ဒုတိယမယား နော်။ ညည်းသွားပြီး မစမ်းနဲ့။ ညည်းသခင်က သူ့ကို တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေတာ။ ညည်းမပြောနဲ့၊ မယားကြီးလုပ်တဲ့ ငါတောင် ဘေးရောက်နေတယ်။ အကြီးမဆိုယင် ငါတောင် သိပ်ပြောရဲတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ညည်း သူ့ကို သွားသွားပြီးမစမ်းနဲ့။ တစ်နေ့မှာ ညည်း ဒုက္ခရောက်သွား လိမ့်မယ်”

ထိုသို့ ကြားရသည့်အခါတွင် ကျိတုန်မှာ အကြီးမကျယ် ဒေါသထွက်လျက် ရှိလေပြီ။

“မလေးငှက်မယ်က သိပ်ပြီးစိတ်ပျော့တာကိုး။ ကျွန်မကတော့ မခံဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ၊ ဒီကောင်မ ကျောတာကိုတော့ နည်းနည်းမှ မခံဘူး။ မလေးငှက်မယ်က သိပ်သဘောထားကြီးပြီး သိပ်သည်းခံတာပဲ။ သတ္တိ ရှိယင် ကျွန်မကို စမ်းကြည့်ပစေပေါ့၊ မလေး ငှက်မယ်ရယ်။ ဒီကောင်မ သိရော့ပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် အောင်းကာ အကြီးမကို ကြောက်ချင်ယောင်ပြုလျက် ရှိလေ၏။ အကြီးမမှာလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အခန်းအောင်းကာ ကျိတ်၍ ငိုလျက် ရှိလေ၏။ ထို

အကြောင်းကို ကျိလျှံ အားလည်း မပြောရဲချေ။ နောက်တစ်နေ့ မယ်မယ်နှင့် တွေ့၍ အဘယ့်ကြောင့် မျက်လုံးတွေနီရဲပြီး မို့နေသနည်းဟု မေးသည့် အခါတွင်လည်း အကြီးမမှာ မပြောရဲချေ။

ကျိတုန်မှာကား အခွင့်သင့်တိုင်း အကြီးမ မကောင်းကြောင်းကို ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ကျိတုန်က မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် တို့အား ပြောပြသည်မှာ

“အကြီးမဟာ အားအားရှိယင် ကျွန်မကို ရန်ရှာနေတော့တာပဲ မယ်မယ်။ ပြီးတော့ ကွယ်ရာမှာဆိုယင် မလေး ငှက်မယ် အကြောင်းကိုလဲ ပြောလိုက်တာ ရစရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မကိုတော့ မပြောနဲ့တော့။ ကြည့်ရတာ ကတော့ သခင်လေးကျိလျှံနဲ့ သူတို့ ပျော်ပျော်နေနိုင်အောင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သေစေချင်နေပုံ ရတယ်”

မယ်မယ်က

“ဖြစ်နိုင်တယ်အေ။ မိန်းကလေးများ ချောပြီလှပြီဆိုယင် တယ်ပြီး မနာလိုဝန်တိုအား ကြီးတတ်တယ်။ ကြည့်စမ်း ပါဦးအေ။ ငှက်မယ်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ရက်ရောသလဲ။ ဘယ်လောက် သဘောထား ကြီးသလဲ။ ခုတော့ ဒီမျက်နှာကိုတောင် မထောက်ဘူး။ ငှက်မယ်ကို လာပြိုင်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ကျေးဇူးကန်းရာ ရောက်တာ ပေါ့။ တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်မ”

သို့ဖြင့် မယ်မယ်သည် အကြီးမကို တဖြည်းဖြည်း မုန်းတီးစ ပြုလာခဲ့လေ၏။ အကြီးမကို မယ်မယ်က မျက်နှာ သာ မပေးသည့် အခါတွင် အခြားသူများသည် အကြီးမကို မထေမဲ့မြင် ပြုလာခဲ့ကြလေ၏။ ဤတွင် အကြီးမသည် အခက်ကြုံလျက် ရှိကာ သေ၍လည်း မဖြစ်၊ ရှင်၍လည်း မပျော် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် မသိအောင် သူ့ကို နှစ်သိမ့်အား ပေးဖော်ရသူ ဆို၍ ပင်အဲ တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိလေ၏။

အကြီးမသည် နှင်းပွင့်ပမာ နူးညံ့ကာ ပန်းပွင့်နယ် နနယ်သူ ဖြစ်လေရာ ဤသို့ ရက်စက်စွာ ပြုမူသည်ကို မည်သို့ ခံနိုင်မည်နည်း။ အကြီးမသည် မိမိ၏ ဒေါသအမျက်ကို တစ်လခန့်မျှ ကြိုးစားချုပ်တည်း ထားရပြီးနောက် အကြီးအကျယ် နာမကျန်းဖြစ်ကာ မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ကောင်းစွာ လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ တစ်နေ့တခြား ပိန်ချိုးလာခဲ့လေ၏။ တစ်ည အိပ်ရာဝင်ကာနီးတွင်မူ သူ့ညီမငယ်သည် ဟင်္သာဖိုနှင့် ဟင်္သာမ ဓားလွယ် နှစ်စင်းကို ကိုင်၍ ပေါ်လာသည့်ဟု မြင်မိလေ၏။

“မမက စိတ်ထားပျော့ညံ့ပြီး တယ် အ,တာကိုး။ ဒါကြောင့် မမမှာ ခုလို

ဒုက္ခရောက်နေရတာ။ နတ်ငှက်မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ စကားလုံးချိုချို ကလေးတွေကို အဟုတ်မှတ်မနေနဲ့ရှင့်။ သူက သဘောထားကြီးယောင်ဆောင်ပြနေတာကို တကယ် ထင်မနေနဲ့။ ဒီမိန်းမဟာ အင်မတန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့မိန်းမ။ အလွန်လဲ ရက်စက်တယ်။ ဒီမိန်းမဟာ မမကို သတ်ဖို့ ကြံစည်နေတယ်။ ကျွန်မသာ မသေခဲ့သေးယင် ဒီစံအိမ်ဝင်းထဲကို ဘယ်ပြောင်းမလဲ မမရယ်။ မမက ဘယ်လောက်တောင် ပြောင်းချင်ပြောင်းချင် ကျွန်မက အတင်းဖျက်မှာပဲ။ တကယ်လို့ ပြောင်းခဲ့ယင်လဲ မမကို ဒီလို ဆက်ဆံတာကို ကျွန်မ ဘယ်ခံမလဲ။ ဒါပေမယ့် မမရေ၊ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်က အလျင်တုန်းက အကျင့်တွေ ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်ခဲ့ကြပြီး ယောက်ျားပျိုကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြ၊ သူများအိမ်ထောင်တွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူး လေတော့ ခုလဲ ကျွန်မတို့မှာ ဝဋ်လည်တာလို့ပဲ အောက်မေ့ရတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မ အကြံပေးချင်တာ ကတော့ ဒီဓားကိုယူပြီး အဲဒီ နတ်ငှက်မယ် ဆိုတဲ့မိန်းမကို သတ်ပေတော့။ ပြီးတော့ မမကိုယ်တိုင်လဲ သူနဲ့အတူ လိုက်ပြီး မာယာဒေဝီ နတ်သမီးဆီကို တရားအဆုံးအဖြတ် သွားခံချည်ပေတော့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်း နေသွားမယ် ဆိုယင် တော့ မမကို ဘယ်သူကမှလဲ သနားကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လုံးပါးပါးပြီး သေသွားမှာပဲ”

အကြီးမသည် ငိုရှိုက်လျက်

“ဟုတ်ပါတယ်အေ။ ငါဟာ နာမည်ပျက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ ရှိပါစေတော့။ ကိုယ့်မှာ နဂိုကမှ အပြစ်တွေ များရတဲ့အထဲ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သတ်နေဦးမှာလဲ။ ရှိပါစေတော့။ ဘုရားက ငါ့ကို သနားယင် ကျန်းမာအောင် လုပ်ပေးလိမ့်မပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

အငယ်မက

“မမဟာ ခုထိ အ,တုန်းပါပဲလားဟင်၊ လူဆိုတာ သံသရာက မကျွတ်နိုင်ကြသေးဘူး မမရဲ့။ အဲသံသရာက မကျွတ်သေးသမျှလဲ ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ခံရဦးမှာပဲ။ ခုဆိုယင် မမဟာ ယောက်ျားလေးတွေ တော်တော် များများ ကို ဖျက်ဆီးခဲ့ ပြီးပြီ။ ဒီတော့ ဒီဝဋ်ကြွေးကို မမ မခံရဘူးလို့များ ထင်နေသလား။”

“ဝဋ်ကြွေးကို ခံရတယ် ဆိုယင်လဲ ခံထိုက်ပါတယ်အေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မဆိုပါဘူး။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ကိုး”

ထိုစကားကို ကြားလျှင် အငယ်မလည်း ရုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ အကြီးမသည် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာ ခဲ့ရာ ထိုအခါတွင်မှ အိပ်မက် မက်နေကြောင်းကို သိလေ၏။

ကျိလျှံက သူ့ကို လာကြည့်သည့် အခါတွင် အနီးတစ်ဝိုက်၌ မည်သူမျှ မရှိသည့် အလျောက် အကြီးမက ပြောသည်မှာ

“အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မတော့ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး။ ကျွန်မမှာ အစ်ကိုနဲ့ ပေါင်းသင်းလာတာ တစ်နှစ်ခွဲလောက် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ခုဆို အစ်ကိုနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရပါတယ်။ ယောက်ျား ကလေးလား၊ မိန်းကလေးလား ဆိုတာကိုတော့ မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့။ ဘုရားသခင်က သနားလို့ ကလေး ချောချောမောမော မွေးလာတယ် ဆိုယင် တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမဟုတ်ယင်တော့ ကလေးကို ကောင်းအောင်မွေးဖို့ မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ် တောင် အသက်ရှင်အောင် မွေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် အစ်ကို”

ကျိလျှံ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်ရှိကာ

“ဒီလောက်လဲ အားမငယ်ပါနဲ့ကွယ်။ မင့်ဖို့ သမားတော် ကောင်းကောင်းရှာပင့်ပြီး ကုမှာပါ။ စိတ်ချပါ”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျိလျှံသည် သမားကောင်း တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာရန် ထွက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သမားတော်ကြီး ဝမ်သည် မိမိ၏ သားမြေးများအား မှူးမတ်ဘွဲ့ကို ပေးပစ်ခဲ့ရန် အတွက် စစ်တပ်ထဲတွင် နေရာတစ်ခုကို ရအောင် ကြိုးစားလျက် ရှိသဖြင့် အစေခံများသည် သမားတော်ကြီး ဟူချန်ရင့်ကို သွားပင့်ရလေ၏။ သမားတော်ကြီး ကမူ အကြီးမမှာ ဓမ္မတာ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်တွင် ပုံမှန်ဖြစ်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ကျိလျှံက အကြီးမတွင် ဓမ္မတာ မလာသည်မှာ သုံးလခန့်ရှိပြီး မကြာခဏ နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေရှိခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောဆိုသည့်အခါတွင် သမားတော်ကြီး ဟူချန်ရင့်က လူနာ၏ လက်ကို စမ်းကြည့်လိုကြောင်းဖြင့် အခိုင်းမိန်းမများကို ပြောလေ၏။ ထိုအခါတွင် အကြီးမသည် ကန့်လန့်ကာကြားထဲမှ လက်ထုတ်ပေးလေ၏။ သမားတော်ကြီးသည် အတန်ကြာမျှ သွေးစမ်းကြည့်ပြီးနောက်

“ပဋိသန္ဓေ ရှိရိုး မှန်ခဲ့ယင်တော့ သည်းခြေအား ကောင်းရမယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ခုတွေ့နေရတာက သည်းခြေအား နည်းနေပြီး အာပေါ သိပ်လွန်ကဲနေတယ်။ အာပေါ လွန်ကဲနေတဲ့အတွက် တေဇောကို ထိခိုက်ပြီး ဓမ္မတာ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။ လူမမာရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လို့ရယင်တော့ ကြည့်ချင်တယ်ဗျ။ လူမမာ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးယင်တော့ သင့်နီးရာ ဆေးညွှန်းကောင်းကလေးများ ပေးနိုင်မယ်ထင်တာပဲ”

ကျိလျှံက ကန့်လန့်ကာကို အတင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင်

အကြီးမကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သမားတော်ကြီးမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားခဲ့လေပြီ။ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်နေသည်ကိုပင် သတိထားမိဟန် မတူတော့ချေ။ ကန့်လန့်ကာ ချပြီးနောက်တွင် ကျိလျှံသည် သူ့ကို အပြင်သို့ လိုက်ပို့ရင်း အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသည့် အခါတွင်

“ကိုယ်ဝန်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ သွေးခဲပြီး ပိတ်နေတာ။ ဓမ္မတာ မှန်အောင်လုပ်ဖို့ထက် အဲဒီ ခဲနေတဲ့ သွေးတွေ ကို ပစ်ဖို့လိုတယ်” ဟုဆိုကာ ဆေးညွှန်းကို ရေးပေးပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။

ကျိလျှံသည် သမားတော်ကြီးအတွက် ခြေကြွများ အပို့လွှတ်ပြီးလျှင် လူမမာအတွက် လိုအပ်သည့် ဆေးများကို ဝယ်၍ အဖော်ခိုင်းလေ၏။

ညသန်းခေါင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အကြီးအကျယ် ဗိုက်နာကာ သားလျှော၍ ကျလေ၏။ ကိုယ်ဝန်မှာ ယောက်ျားကလေး ဖြစ်လေ၏။ သွေးလွန်ပြီးနောက် အကြီးမမှာ သတိလစ်၍ သွားလေ၏။ ကျိလျှံ ကြားလျှင် သမားတော် ဟူချန်ရင့်ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်းပြုကာ နောက်ထပ် သမားတော်တစ်ယောက်ကို အပင့်ခိုင်းလေ၏။ လူမိုက်များကိုခေါ်၍ သမားတော်ကို အရိုက်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် သမားတော်မှာ ထိုသတင်းကို ကြားပြီးဖြစ်သည့်အတွက် အထုပ်အပိုး ကပျာကယာပြင်ကာ ထွက်ပြေးနှင့်လေပြီ။

နောက်ထပ်ပင့်သည့် သမားတော်က

“လူမမာက တော်တော်အားနည်းနေတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ကျိတ်ပြီး ခံစားနေရတာ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒီတုန်းမှာ အလျင်သမားတော်က တော်တော်ပြင်းတဲ့ ဆေးတွေကို တိုက်လိုက်တော့ လူမမာရဲ့ကျန်းမာရေးဟာ ပိုပြီး ဆိုးသွားခဲ့တယ်။ ချက်ချင်း နေထိုင်ကောင်းမှာတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့။ ဆေးလုံးတွေ၊ ဆေးရည်တွေကိုတော့ မှန်မှန် သောက်ရလိမ့်မယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် အဖြစ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူများတွေ မကောင်းပြောတာတွေ၊ ကိုယ့်အကြောင်း မကောင်း ပြောတာတွေကို ဂရုစိုက်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုသာ နေသွားမယ်ဆိုယင်တော့ အတန်ကြာယင် နာလန် ပြန်ထလာမှာပါ” ဟုပြောကာ ပြန်သွားလေ၏။

ကျိလျှံသည် အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးကာ သမားတော်ဟူချန်ရင့် ကိုသွားပင့်သည့် အစေတော်တို့အား အခေါ်ခိုင်း ပြီးလျှင် မသေရုံတစ်မည် ရိုက်နှက်စေလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ သူများထက် ဆယ်ဆခန့် ပူပန်စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်။ ငါတို့မှာ သားယောက်ျားလေး မရှိလို့ သူက

သားယောက်ျားလေး မွေးတော့မှာပဲ ဆိုပြီး ဝမ်းသာနေကြတာ။ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ သမားတု သမားယောင်တွေ နဲ့မှ သွားတွေ့ရတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အမွှေးတိုင်များ ထွန်းကာ ဘုရားကို ပူဇော်ပြီးလျှင်

“အကယ်၍ အကြီးမသာ မြန်မြန် နေထိုင်ကောင်းပြီး သား ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက် မွေးပေးနိုင်မယ် ဆိုယင် သူ့အစား တပည့်တော်မသာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ပါရစေဘုရား။ အဲဒီလိုဆိုယင် ဘုရားတပည့်တော်မဟာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး သီလမြဲပြီး ကောင်းမှု ကုသိုလ်များကို အမြဲလုပ်နေပါ့မယ်ဘုရား” ဟု ဆုတောင်း လေ၏။

ကျီလျှံနှင့် အခြားသူများ မြင်သည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ သဘောထားကြီးပုံကို ကြည့်၍ ချီးမွမ်းလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျီလျှံသည် အမြှောင်မယား အသစ်ကလေး ကျီတုန်နှင့် သွားနေသည့်အခါ နတ်ငှက်မယ်သည် လူမမာအတွက် ဟင်းချိုများ၊ စွတ်ပြုတ်ရည်များကို ချက်ပြုတ်၍ လာပို့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ပင်အဲကိုလည်း မြည်တွန်တောက်တီးခြင်း ပြုလေ၏။

“ညည်းလဲ ငါ့လိုပဲ ကံမလိုက်ဘူးနော်။ ငါကတော့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ညည်းကျတော့လဲ နေထိုင်လို့တော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကလေးမရ ဘာမရနဲ့ အမြဲမ ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်က ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုက ကံမကောင်းလေတော့ တို့အစား တို့ထက် ဇာတာနိမ့်နေတဲ့ အကြီးမကို သွားပြီး ပြိုဟ်ဆိုးဝင်တာအေ။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ သူ့ဇာတာ စန်းလင်ကိုက မသန့်လို့ယင်လဲဖြစ်ရမယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်သည် အစေခံတစ်ယောက်ကို ဗေဒင်ဆရာထံသို့ လွှတ်၍ အမေးခိုင်းလိုက် လေ၏။ ဗေဒင်ဆရာက ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ယုန်နှစ်တွင် မွေးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဤတွင် စစ်ဆေးကြည့်ကြသည့်အခါ၌ တစ်အိမ်လုံးတွင် ယုန်နှစ်ဖွားဆို၍ ကျီတုန် တစ်ယောက်သာ ရှိသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ကျီတုန်ကို အပြစ်ဆိုကြလေ၏။

ကျီတုန်မှာ ကျီလျှံက အကြီးမအား သမားတော်များ ပင့်ဖိတ်၍ ကောင်းစွာ ပြုစုကုသခြင်း၊ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းများဖော်၍ တိုက်ကျွေးခြင်း၊ သမားတုကို သွားခေါ်ရပါမည်လော ဟုဆိုကာ အစေခံတစ်ယောက်ကို သေမ တတ် ရိုက်နှက်အပြစ်ပေးခြင်း၊ ကျီလျှံကိုယ်တိုင်က အကြီးမကို ဂရုစိုက်ခြင်းတို့ကြောင့် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်လျက်

ရှိလေ ၏။ ယခုတစ်ဖန် မိမိကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုပြန်လေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်ကလည်း လောလောဆယ်တွင် သူ့အား တစ်နေရာသို့ ပြောင်းနေရန် ပြောသဖြင့် တခြားသို့ ပြောင်း၍ နေရလေ၏။

ကျီတုန်သည် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုလျက်

“ဒီမျက်မမြင် ဗေဒင်ဆရာတွေ ပြောတိုင်း ယုံကြည်တုံ့လား ဟင်။ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ မြစ်ရေနဲ့ တွင်းရေလို တခြားစီပဲ။ ဒီတော့ သူ့ဇာတာနဲ့ ကျွန်မဇာတာက ဘယ်နှယ်လုပ် မတည့်တာ ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒီကောင်မမှာ အပြင် အဆက်အသွယ်တွေ တစ်ပုံကြီး။ သူလို ကောင်မမျိုးက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်းထဲကို ရောက်လာတာလဲ။ အပြင်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး အထဲရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိသလေး ဘာလေးနဲ့ လုပ်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့ ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်မှန်းမှ မသိတာ။ ကျီလျှံသာ သူပြောတာတွေကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ယုံတာ။ သူ့မှာ ကလေးမွေးလာယင်တောင် ဘယ်အဖေရဲ့ နာမည်ထည့်ပြီး မွေးရမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ မလေးက သူ့ကောင်မမွေးတဲ့ အဖေမပေါ်တဲ့ သားကျတော့ မွေးစားမယ်၊ ကျွန်မကျတော့ ကလေးမမွေးပေးနိုင်လို့ ဂရုမစိုက်ဘူးပေါ့လေ။ ကြည့်ပါ နောက်တစ်နှစ်လောက် ရှိယင် ဒီကောင်မလဲ မွေးပြပါမယ်။ အဲဒီတော့မှ အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိကြမှာပေါ့”

အစေတော်များမှာ သူပြောပုံကိုကြည့်၍ ရယ်ချင်ကြသည့်တိုင် မရယ်ဝံ့ဘဲ ချုပ်တီးထားကြ ရလေ၏။ ထိုအတော အတွင်း သခင်မဆင့် ရောက်လာလေ၏။

ကျီတုန်က

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး သခင်မဆင့် ရဲ့။ သခင်ကျီလျှံနဲ့ မလေး ငှက်မယ်တို့က ကျွန်မကို မောင်းထုတ် ချင်နေ ကြတယ်ရှင်။ ကျွန်မမှာ ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိဘူးရှင်။ ကျွန်မကို မကယ်တော့ဘူးလား သခင်မကြီးရဲ့”

ဒေါ်လေးဆင့်သည် ပထမတွင် နတ်ငှက်မယ်ကို မာန်မဲပြီးနောက် ကျီလျှံကို တင်းမာခက်ထန်စွာ ပြောသည်မှာ

“ကျီလျှံရယ် နင် တော်တော်မိုက်ပါလားဟင်။ သူ့မှာ ဘာအပြစ် ရှိနေနေ၊ သူ့ကို မပစ်ကောင်းဘူးဟဲ့။ ကျီတုန်ဟာ ကိုယ့်အဖေက ပေးထားတဲ့ အမြှောင်မယား၊ နင့်အဖေကို နင် ဒီလောက်မှ ရိုသေလေးစားမှု မရှိတော့ဘူးလားဟင်။ နင် သူ့ကို တကယ်လို့ မပေါင်းချင်တော့ဘူး ဆိုယင်တောင် အဖေ့ဆီကို ပြန်အပ်ရမယ်ဟဲ့။ ခုတော့ နှင်လွှတ်တယ် ဆိုတော့ လူကြားလို့တောင် မကောင်းဘူး” ဟုဆိုကာ ဒေါပွ၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကျီတုန်သည် ဤတွင် အတင့်ရဲလာကာ အကြီးမ၏ အဆောင်

ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ သွား၍ ဆဲဆို ရန်ထောင် သည့်အတွက် အကြီးမမှာ ရောဂါတိုးလာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ကျိလျံသည် ကျိတုန်၏ အခန်းတွင် အိပ်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ် အိပ်ရာဝင်သွားသည့် အခါ ပင်အဲ သည် အကြီးမ အခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ရောက်လာကာ နှစ်သိမ့်အားပေးခြင်း ပြုလေ၏။ ကျန်းမာအောင် နေရန်၊ ကျိတုန် ဆိုသည့်မိန်းမကို ဂရုမစိုက်ရန် ပြောလေသည်။

အကြီးမသည် ပင်အဲ၏ လက်ဆွဲကာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်

“အစ်မဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းစေတနာ ရှိပါတယ်နော်။ ကျွန်မရောက်လာကတည်းက အစ်မဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တယ်။ ခုဆိုယင် အစ်မမှာ ကျွန်မအတွက် ဒုက္ခခံနေရပြီနော်။ တကယ်လို့ ကျွန်မသာ မသေ ခဲ့လို့ ရှိယင် အစ်မကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ပါ့မယ် အစ်မရယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မရယ် ပြောလို့သာ ပြောရတာပါ။ ကျွန်မ သိပ် မထင်တော့ပါဘူး။ အစ်မကျေးဇူးကို နောင်ဘဝကျမှ ဆပ်နိုင်တော့မှာ ထင်ပါရဲ့”

ပင်အဲမှာ ထိုစကားကြောင့် မျက်ရည်တွေဝဲလျက် ရှိလေ၏။

“အမှန်ကတော့ အစ်မရဲ့ အပြစ်ပါကွယ်။ အစ်မက မလေးငှက်မယ်ကို သိသမျှ အကုန် သွားပြောမိတာကိုး။ အစ်ကိုကျိလျံက ညည်းကို လက်ထပ်ပြီး အပြင်မှာထားတယ်လို့ ကြားတော့ ငါလဲ မလေးငှက်မယ်ကို သွားပြောမိတယ်။ ဒီလောက် ပြဿနာကြီးလာမယ်မထင်လို့ ငါပြောမိတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်။ အစ်မ မမှားပါဘူး။ အစ်မ မပြောယင်လဲ ကျွန်မတို့ကိစ္စကို မလေးငှက်မယ် တစ်နည်းနည်းတော့ သိမှာပဲ။ အစ်မက စောစောစီးစီး ပြောမိတာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ အစ်မကို ဘာမှ အပြစ် ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်၍ ငိုကြွပြီးနောက် အားပေးစကား ပြောကြလေ၏။ အချိန်မှာ အတန်ငယ် ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ပင်အဲလည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် အကြီးမထံမှ အစေခံများအား ခေါ်သံကို မကြားရသည့်အတွက် အစေခံများသည် သူတို့ ဘာသာ ဟေးလားဝါးလား စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ကျိတုန်တို့မှာ မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ် တို့ ထံသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

ပင်အဲမှာ တာဝန်မဲ့ ထိုင်နေကြသော အစေတော်များကို မြင်သည့် အခါတွင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်လျက်

“ဟဲ့ကောင်မတွေ။ နင်တို့ ဒီလောက်တောင်ပဲ ကြင်နာစိတ်ကင်း

ရသလားဟင်။ နင်တို့က နင်တို့ကို ဆဲမှ၊ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ရိုက်မှ ကြောက်တာ။ အမှန်ကတော့ နင်တို့ကို ဒီလိုဆက်ဆံဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ဖော် မရကြတော့ဘူးလား။ တကယ်ဆို နင်တို့ဟာ သူ့ကို ပြုစုဖို့ ကောင်းတယ်။ ခုတော့ ဟိုက သဘောကောင်းတာကို အခွင့်ကောင်းယူ၊ မြေနိမ့်ရာလုံစိုက် လုပ်နေကြတယ်”

ဤတွင် အစေတော်များသည် အကြီးမ၏အခန်းကို သွား၍ဖွင့်ကြလေ၏။ ဝတ်ကောင်းစားလှတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် အိပ်ရာပေါ်တွင် သေနေသည့် အကြီးမကို မြင်ရသည့်အခါ၌ အလန့်တကြားဖြင့် အော်ကြလေ၏။ ပင်အဲသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လျှင် မျက်နှာဖြူရော်သွားကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးခြင်း ပြုလေ၏။ အကြီးမ၏ ကြင်နာတတ်ပုံ၊ သဘောကောင်းပုံကို သိသည့် အစေတော်များသည် အကြီးမသေသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် မျက်ရည်မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ငိုကြွေးကြလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ် သိမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် ပြောင်မငို ရကြဘဲ တိတ်တိတ်သာ ငိုကြွေးရ လေ၏။

အကြီးမ သေသည့် သတင်းသည် စံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွား လေ၏။ ကျီလျှံ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျီလျှံသည် အလောင်းကို ဖက်၍ မရပ်မနား တရစပ် ငိုကြွေးလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ ငိုချင်ဟန်ဆောင်၍ ငိုရင်း

“ညီမရယ်၊ ရက်စက်လှချည်လားကွယ်။ မမကို ဒီအတိုင်းပဲထားခဲ့ တော့မှာလားဟဲ့။ ညည်းအပေါ်ကို ချစ်လွန်းလို့၊ ကြင်နာလွန်းလို့ ကျေးဇူး ဆပ်သွားတာလား ဟဲ့” ဟု အော်ငိုလေ၏။

မမယုနှင့် ကျီယုန်တို့လည်း ရောက်လာကာ ကျီလျှံကို နှစ်သိမ့်ခြင်း ပြုလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ကျီလျှံသည် ထိုကိစ္စကို သခင်မဝမ်သို့သွား၍ အကြောင်းကြားလေ၏။ သခင်မဝမ်၏ အမိန့်အရ အလောင်းကို တတိုင်းမွှေး ရင်ပြင်တွင် ငါးရက်ထားပြီးနောက် သံသေကျောင်းတိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားရန် ဖြစ်လေသည်။ တတိုင်းမွှေးရင်ပြင် တံခါးများကို ဖွင့်ထားရန်နှင့် အဆောင်သုံးဆောင်ကို အသုဘအတွက် ပြင်ဆင်ထားရလေ၏။ အလောင်းကို နောက်ဖေးပေါက်မှ သွင်းရန် မသင့်တော်သည့်အတွက် တတိုင်းမွှေးဆောင်မှ လမ်းသို့ တိုက်ရိုက်ထွက်သည့် တံခါးသစ်တစ်ခုကို ဖောက်လုပ်ရ လေ၏။ လမ်းဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဇရပ်များ၊ မဏ္ဍပ်များ ထိုးထားပြီး သံဃာတော်များ အတွက်လည်း သံဃာစင် များ ဆောက်ထားလေ၏။ ထိုနောက် အကြီးမ၏ အလောင်းကို ပိုးမွှေရာခင်း၍ ပိုးဖျင်လွှမ်းပြီး သယ်လာလေ၏။

အလောင်းကို တတိုင်းမွေးအဆောင်ထဲမှ ထုတ်ယူလာခဲ့စဉ် သူငယ်တော် ရှစ်ယောက်က ထမ်းလာခဲ့ပြီး ရင်ပြင်အတွင်းပိုင်း သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဗေဒင်ဟူးရားများ လက်သို့ အပ်လေ၏။

ကျိလျှံသည် အလောင်းကိုလှပ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ပျော်နေ သကဲ့သို့ ရှိသော အကြီးမ၏ အလောင်းကို မြင်ရ လေ၏။ အကြီးမသည် အသက်ရှင်စဉ်က ထက်ပင် ချစ်စရာ ကောင်းလျက် ရှိသဖြင့် ကျိလျှံသည် အလောင်းကို ဖက်လိုက်ကာ

“အံမယ်လေး မိန်းမရဲ့၊ အသေဆိုး လှချည်ရဲ့။ ဘာကြောင့် သေတယ်လို့လဲ မသိရပါလားကွယ့်။ ငါ့ကြောင့် သေရတာပါ မိန်းမရဲ့” ဟု အော်ဟစ်ငိုယို နေလေ၏။

ကျိယုန်သည် အနားသို့ ရောက်လာကာ ကျိလျှံကို နှစ်သိမ့် ဖျောင်းဖျခြင်း ပြုလေ၏။

“အစ်ကိုကျိလျှံ၊ သတိထားလေ။ အစ်မဟာ ကံဆိုးရှာပါတယ်ဗျာ။ သူကနဲ့သူ ဖြစ်ရတာ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ” ဟု ပြောကာ တောင်ဘက် မဟာနန္ဒာဥယျာဉ် ရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

ကျိလျှံသည် သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်း နားလည်လိုက်ကာ ခြေထောက်ကို ဆောင့်လိုက်လျက်

“ဟုတ်တယ်၊ ငါသိတယ်၊ သိကြရော့ပေါ့ကွာ။ တစ်နေ့ကျယ်တော့ အကြောင်းသိရမှာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

ဗေဒင်ဟူးရားများသည် တွက်ချက်ကြပြီးနောက် ကွယ်လွန်သူမှာ မနက်ငါးနာရီတွင် သေဆုံးသည့်အတွက် လဆန်း ငါးရက်နေ့တွင် ဝတ်ကျောင်းသို့ အလောင်းကို မပြောင်းသင့်ကြောင်း၊ သတ္တမလဆန်း သုံးရက်နေ့တွင် ပြောင်းရွှေ့ သင့်ကြောင်း၊ အလောင်းကို မနက်ဖြန်မနက် သုံးနာရီတွင် ခေါင်းသွင်းသင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြလေ၏။

ကျိလျှံ က

“သုံးရက်နေ့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျာ။ ခုနစ်ရက်နေ့မှာ ပြောင်းချင်တယ်။ ခုကိစ္စက သာမန် အသုဘ အငယ်စား ဖြစ်တဲ့အတွက် အလောင်းကို ဒီမှာ ကြာကြာမထားချင်ဘူး။ အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းပြီးလို့ ရှိယင် ဝတ်ကျောင်းထဲမှာ ငါးပတ်ထားမယ်။ အဲဒီမှာ သရဏဂုံတင်ပြီးယင် ပူဆွေးချိန်ကို ရပ်လိုက်မယ်။ နောက်နှစ်ကျတော့မှ တောင်ပိုင်းကိုယူသွား ပြီး သဂြိုဟ်မယ်”

ဗေဒင်ဟူးရားတို့သည် ထိုအချက်ကို သဘောတူ သွားကြကာ အသုဘ

ဖိတ်ကြားစာကို ရေးပေးပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ယုနှင့်တကွ အခြားသူများသည်လည်း အသုဘကို လာရောက်မေးကြလေ၏။ ကျီလျှံသည် ဇနီးကြီး နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ ပြန်သွားကာ အသုဘစရိတ်များနှင့် တလားဖိုး တောင်းလေ၏။

အလောင်းကို သံသေကျောင်းတိုက်သို့ ရွှေ့သွားပြီးသည့်နောက် နတ်ငှက်မယ်သည် နေမကောင်းချင်ယောင် ပြုလျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ် တို့အပြင်သို့ မထွက်ရဟု ပြောသဖြင့် အသုဘသို့ မလာတော့ကြောင်း ဖြင့်လည်း ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အသုဘများတွင် ဝတ်လေ့ရှိသည့် အနက်ရောင်အဝတ် ကိုလည်း ဝတ်ဆင်ခြင်း မပြုချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် ဥယျာဉ်သို့ပင် မထွက်တော့ဘဲ မီးပန်းရှိသည့် စင်အနီးသို့ သွားကာ အပြင်တွင် သူ့ယောက်ျား စီမံနေသည်တို့ကို ချောင်းနားထောင်ပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းကို မယ်မယ်သို့ သွားရောက်ပြောလေ၏။

မယ်မယ်က

“သူဘာသာသူ စိတ်ရှူးထပြီး အသုဘကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်မယ် ဘာမယ်နဲ့ ပြောနေတာကို အဟုတ် ထင်မနေပါနဲ့အေ။ အဆုတ်နာနဲ့ သေတဲ့လူကို မီးရှို့ပြီး ပြာကို ကြွချပစ်ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို ရောဂါနဲ့ သေတာကို ဘာဖြစ်လို့ သာမန် အသုဘလို အကြီးအကျယ် လုပ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်နေရဦးမှာလဲ။ ဒါပေမယ့် သူလဲ ဒုတိယမယား ဖြစ်နေလေ တော့ ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ငါးပတ်လောက်တော့ ထားခွင့်ပေးရမှာပေါ့။ ပြီးတော့မှ သာမန်ကာ လျှံကာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တာ ပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဟုတ်တယ်မယ်မယ်၊ ငှက်မယ်လဲ ဒီလိုပဲသဘောရလို့။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ် အနေနဲ့ ဒီလို တိုက်တွန်းလို့ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ တိုက်လဲ မတိုက်တွန်းရဲဘူးလေ”

ထိုစဉ် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ကျီလျှံက အသုဘစရိတ် လာတောင်းသဖြင့် အခေါ်လွှတ် လိုက်ကြောင်း ပြောသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်လည်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လဲ မောင်မောင်ရဲ့။ ငှက်မယ်တို့မှာ ငွေရေး ကြေးရေး တော်တော်ကျပ်တည်းနေတယ် ဆိုတာ မောင်မောင်လဲ သိသားပဲ။ အစေတော်တွေ၊ ထောက်ပံ့ငွေတွေကိုတောင် လစဉ် အချိန်မီမပေးနိုင်လို့ မကြာခဏ ပြဿနာ တက်နေတယ်မဟုတ်လား။ ခုတော့ အားအားရှိတိုင်း သုံးလာလိုက်ကြတာ နောက်နှစ် မျိုးအတွက် ထားတဲ့စပါး ကို ကြက်သားအုပ်မ

ကောက်စားလို့ ကုန်တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်နေပြီ။ မနေ့ကတင် ငှက်မယ်ရဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ကို ငွေသုံးပိသာနဲ့ ပေါင်ခွဲရသေးတယ်။ ဒီလောက်ဆိုယင် အခြေအနေကို မောင်မောင်သိလောက်ရောပေါ့။ ဒါတောင် ခု ငှက်မယ်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဆယ့်နှစ်ကျပ်သားပဲ ကျန်တော့တယ်။ လိုချင်လဲ အဲဒါကိုပဲ ယူသွားပေတော့”

နတ်ငှက်မယ်သည် ငွေစင် ဆယ့်နှစ်ကျပ်သားကို ပင်အဲအား အယူခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် မယ်မယ်က ခေါ်ထား သည်ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကျိလျှံမှာ ဒေါသကို အနိုင်နိုင် မျှိုသိပ်ထားကာ အကြီးမ၏ သေတ္တာကို လှန်လှောရှာဖွေ ကြည့်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိုးပဲ့နေသည့် လက်ဝတ်တန်ဆာများ၊ စွန်းထင် ညစ်ပတ်နေသည့် ပန်းစက္ကူများနှင့် အဝတ်အစားဟောင်း ကလေးများကို မြင်ရသည်တွင် ကျိလျှံမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည့်အတွက် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြန်လေ၏။ ကျိလျှံသည် ထို ပစ္စည်း ကလေးများကို အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ထုပ်ယူကာ မီးရှို့ရန် သူကိုယ်တိုင် ယူလာခဲ့လေ၏။ အစေတော်များ၊ အခိုင်းမိန်းမများ ကိုပင် ခေါ်မနေတော့ချေ။ ပင်အဲမှာ သူ့အခြေအနေကို မြင်လျှင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ကာ သူစုထားသည့် ငွေစင်နှစ်ပိသာ ကို သေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် ကျိလျှံအား အသုဘစရိတ်အဖြစ် သုံးရန် ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိက ပေးသည့် အကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိစေရန် ဖုံးအုပ်ထားဖို့လည်း အထပ်ထပ်မှာခဲ့လေ၏။

“အစ်ကိုကျိလျှံဟာ တော်တော်ခက်တယ်။ မနေနိုင်လို့ ငိုချင်ယင်လဲ အပြင်ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ နေရာကျမှ ငိုပါ တော့လား။ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေသူတွေ ရှေ့မှာ ငိုရတာလဲ” ဟု ပင်အဲက ပြောလေ၏။

“အင်း ပင်အဲပြောတာ မှန်ပါတယ်ကွာ။ ငါက ငိုမိပေသကဲ့” ဟု ဆိုကာ ကျိလျှံသည် အထုပ်ထဲမှ အင်္ကျီ အဟောင်းတစ်ထည်ကို ထုတ်ယူ၍ ပေးလိုက်ရင်း

“အဲဒါ အကြီးမ အလွန်ကြိုက်တဲ့ အင်္ကျီကလေး၊ ငါ့အတွက် အမှတ်တရ သိမ်းပေးပါ ပင်အဲရယ်” ဟုပြောလေ၏။

ပင်အဲသည် အင်္ကျီကလေးကို ယူ၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကျိလျှံသည် ပင်အဲ ပေးလိုက်သည့် ငွေစင်နှစ်ပိသာကို ယူခဲ့ပြီးနောက် ခေါင်းလုပ်ရန်အတွက် သစ်သား အဝယ် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ဝယ်လာသည့် သစ်များကို မကြိုက်သည့်အတွက် ကျိလျှံသည် မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ ကိုယ်တိုင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ညနေပိုင်းရောက်သည့်

အခါတွင် အတော်ကောင်းသည့် သစ်များ ရောက်လာလေ၏။ သစ်ဖိုးလည်း
ငွေစင် ငါးပိသာ ကျသည့်အတွက် အကြွေးဝယ်လေ၏။ ကျီလျှံသည် ခေါင်းကို
ချက်ချင်း လုပ်ခိုင်းပြီးနောက် ဝတ်ရွတ်အဖွဲ့များကို ဖိတ်၍ ဝတ်ရွတ်စေလေ၏။
သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုနေ့ညတွင် အိမ်သို့ မပြန်တော့ဘဲ အလောင်း
အနီးတွင်ပင် နေလေ၏။

နောင် မည်သို့ ဖြစ်သည်ကိုမူ ရှေ့အခန်းတွင် ဆက်လက် ဖော်ပြပေအံ့။

မြသန်းတင့်

ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS

TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

ဆဋ္ဌမတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၅၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၉၁)
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - တင်မောင်မြင့်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်

၁၉၈၈ - ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမ အကြိမ်
အုပ်ရေး - တစ်ထောင်
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

ဒေါ်ခင်စီ (၁၂၅၀၇)၊ ပြည်ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးသန်းမြင့် (၁၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

ထိုက်ယုသည် မက်မုံပွင့် အဖွဲ့ဟူသော အမည်ဖြင့် ကဗျာအဖွဲ့ ထောင်ခြင်း။

စမ်းယဉ်သည် မိုးမခပွင့်ကြီးများပေါ်တွင် ကဗျာရေးခြင်း။

ကျိလျှံသည် အကြီးမ၏အလောင်းကို တတိုင်းမွှေးရင်ပြင်တွင် ခုနစ်ရက်
ခုနစ်ညထားကာ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ဝတ်အဖွဲ့ များကို ဖိတ်၍ တရားစာများကို
ရွတ်ဖတ်လေ၏။ ထိုစဉ် မယ်မယ်က သူ့ကိုခေါ်ကာ အလောင်းကို ဆွေမျိုးစု
သဂြိုဟ် သည့် ဝတ်ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ပြောသည့်အတွက် အငယ်မ၏
သင်္ချိုင်းအနီးတွင် မြေကွက်တစ်ကွက် ရွေးပြီးနောက် ထိုနေရာတွင်
မြှုပ်နှံရလေ၏။ သဂြိုဟ်သည့်အခါတွင် ဆွေမျိုးများနှင့်အတူ ဝမ်ဆင့်နှင့်
မမယုတို့သာ တက်ရောက် ကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်ကား အသုဘကိစ္စတွင်
ဘာမျှ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်း မရှိချေ။ ကျိလျှံ တစ်ယောက်တည်း ကသာ
ဦးဆောင်၍ လုပ်ရလေ၏။

သို့ဖြင့် နှစ်ကုန်ကာနီး၍ လာခဲ့လေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း
လင်ချိုရှောက်သည် အရွယ်ရောက်သည့် ယောက်ျား အစေတော်
ရှစ်ယောက်တို့ကို ခေါ်လာခဲ့ကာ စံအိမ်တွင် သူတို့နှင့် သင့်လျော်သည့်
အစေတော် မိန်းမများရှိ မရှိ လာရောက် မေးမြန်းလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က
လင်ချိုရှောက် ယူလာသည့် ယောက်ျားအစေတော် များ၏ စာရင်းကို
ကြည့်ပြီးနောက် မယ်မယုနှင့် သခင်မဝမ်တို့ထံ
လာရောက်တိုင်ပင်ခြင်းပြုလေ၏။ သူတို့နှင့် အရွယ်တူ အစေတော် အများ
အပြား ရှိသည့်တိုင် သင့်လျော်သည့် သတို့သမီးကို ရှာမရနိုင်ဘဲဖြစ်လျက်
ရှိလေ၏။ ယုန်ယွမ်းမှာ သူတို့စံအိမ်မှ ဘယ်တော့မျှ မထွက်တော့ဘဲ
အသက်ထက်ဆုံး စံအိမ်မှာပင် နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ
ပေါက်ယုကိုလည်း၊ စကား မပြော၊ ဝတ်ကောင်းစားလှ တို့ကိုလည်း
ဝတ်ဆင်ခြင်း မပြုတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ယုန်ယွမ်း နှင့် လက်ဆက်ပေးရန်မှာ
မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဟုပိုမှာလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းသည့်အတွက်
သူနှင့်လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဆိုင်ယွန်း မှာလည်း ခပ်စောစောက
ကျိယုန်၏ အမြှောင်ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် အမျိုးအမည် မသိသောရောဂါ
စွဲကပ်လျက်ရှိသဖြင့် လက်ထပ်၍ မဖြစ်တော့ချေ။ သူတို့အပြင် လီဝမ်းနှင့်
နတ်ငှက်မယ်တို့၏ အစေတော်များမှာလည်း သူတို့ သဘောဖြင့် သူတို့
အိမ်မှထွက်ကြတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့နှင့် ပေးစား၍
မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ အခြား အစေတော်များ မှာလည်း ငယ်ရွယ်

သေးသည့်အတွက် လက်ထပ်ပေး၍ မဖြစ်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုယောက်ျား အစေတော်များမှာ စံအိမ်ဝင်းထဲမှ သတို့သမီး ရှာ၍ မဖြစ်တော့ဘဲ အပြင်တွင် ရှာဖွေရန်သာ ကျန်တော့သည်။

နတ်ငှက်မယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိသည့် အတောအတွင်း၌ လိဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းတို့မှာ စံအိမ်ကြီး အုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စအဝဝဖြင့် မအား မလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထို အတောအတွင်း၌ နှစ်သစ်ကူး အတွက် ပြင်ဆင် ရခြင်း၊ မီးအိမ်ပွဲတော် အတွက် ပြင်ဆင်ရခြင်းတို့ကြောင့် ကဗျာအဖွဲ့ကိုပင် မေ့လျော့နေကြလေပြီ။ ထိုနှစ်နေ့ဦး၌ ကြမ္မာဆိုးများလည်း ဆက်တိုက်ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုတွင် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့် လူစဉ်လျှံ သေဆုံးခြင်း၊ အကြီးမနှင့် အငယ်မတို့ ကွယ်လွန်ခြင်း၊ ပုအဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ပေါက်ယုမှာ စိတ်ဓာတ် အကြီး အကျယ်ကျလျက် ရှိကာ ငိုငိုတိုတိုဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ မာလာနှင့် အစေတော်များသည် ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို သိသည့်တိုင် မယ်မယ်ကို မပြောရဲကြဘဲ သူတို့ တတ်နိုင်သည့် နည်းများဖြင့် ပေါက်ယုကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် အားပေး နှစ်သိမ့်နေရလေ၏။

တစ်မနက်၌ ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာစဉ် အပြင်ဘက်မှ တခစ်ခစ်ရယ်သံနှင့် ခပ်အုပ်အုပ် စကားပြော နေသံများကို ကြားရလေ၏။

မာလာက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“သခင်လေး ပေါက်ယု။ ဟိုမှာ သွားလုပ်ပါဦး၊ ချင်ဝမ်းနဲ့ ရှေ့ယွေ့ ရယ်၊ ဖန်ကွမ်းကို ကလိထိုးနေကြတယ်။ ဟိုမှာ ယားလို့ သေတော့မယ်”

ပေါက်ယုသည် ရှဉ့်မွေးဝတ်လုံအင်္ကျီကို ပခုံးပေါ်သို့ ကောက်တင်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မိန်းကလေး သုံးယောက်မှာ အိပ်ရာများကို မသိမ်းရသေးချေ။ ထို့ပြင် သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် အတွင်းခံ အင်္ကျီကလေး များသာ ဝတ်ထားကြလေ၏။ ချင်ဝမ်းမှာ အစိမ်းရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး ဘောင်းဘီအနီ၊ ဖိနပ်အနီတို့ကို စီးထားလေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် ဖန်ကွမ်းကို ကိုယ်ပေါ်တွင် ကားရားခွထိုင်လျက် ရှိပြီးလျှင် ဖန်ကွမ်းကို ကလိထိုးလျက် ရှိလေ၏။ ရှေ့ယွေ့မှာ အနီရောင် ပိုးရှဉ့်မီးအင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး ဝတ်ရုံအင်္ကျီဟောင်းကြီးကို ပခုံးတွင် ခြုံထားလေ၏။ ဖန်ကွမ်းမှာ ပွင့်ရိုက် ကိုယ်ကျပ် အတွင်းခံအင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး ဘောင်းဘီအနီကို ဝတ်ထားကာ ယားလွန်းသဖြင့် ခြေထောက်များကို ကော့ကော်ကန်ကား လုပ်ရင်း တခစ်ခစ်ရယ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟင်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်နေကြတာ ငါကယ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ပေါက်ယုက ရယ်၍

ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ တက်လာကာ ချင်ဝမ်းကို နောက်မှ ကလိထိုးသည်တွင် ချင်ဝမ်း က ဖန်ကွမ်းကို လက်လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ဘက် လှည့်လိုက်လေ၏။ ဤတွင် ဖန်ကွမ်းက ချင်ဝမ်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ချိုင်းကြားထဲသို့ ကလိထိုးလေ၏။

“လေးယောက်စလုံးနော်။ တော်တော်ကမြင်းထကြ။
အအေးမိနေကြလိမ့်ဦးမယ်” ဟု မာလာက ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် လီဝမ်း၏ အစေတော်ဖြစ်သည့် ပီရွေ့ ရောက်လာလေ၏။

“မနေ့ညတုန်းက သခင်မလေးလီဝမ်း လက်ကိုင်ပဝါ ကျနေရစ်ခဲ့လို့။
ဒီမှာများ မတွေ့မိကြဘူးလား။”

ဆိုငယ်က

“ဟုတ်တယ်၊ ရှိတယ်။ ကြမ်းပေါ်က ကောက်ရတာ။ ဘယ်သူ့ဟာမှန်း
မသိတာနဲ့ သိမ်းထားတာ။ လျှော်ပြီး လှန်းထားတယ်။ မခြောက်သေးဘူး
ထင်တယ်”

ပီရွေ့သည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် လုံးထွေးနေကြသူများကို
မြင်လျှင်ကြည့်၍ ပြုံးလေ၏။

“ဒီမှာက ပျော်စရာကြီးနော်။ စောစောစီးစီး ဆော့နေလိုက်ကြတာ”

“နင်တို့ အဆောင်မှာကော မဆော့ကြဘူးလား။ ဟိုမှာ အဖော်တွေ
အများကြီးရှိသားနဲ့” ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။

“ကျွန်မတို့ သခင်မက သိပ်စည်းကမ်းကြီးတယ်။ သူ့
ညီမနှစ်ယောက်ရော၊ မလေးပေါက်ချင်းရော တုတ်တုတ် မှတောင်
မလှုပ်ရဲကြဘူး။ ခုတော့ မလေးပေါက်ချင်းကလဲ မယ်မယ်နဲ့ သွားနေပြီဆိုတော့
ပိုဆိုးတာပေါ့။ ခုဆိုငြိမ်လို့။ ဒါတောင် နောင်နှစ်ဆိုယင် သူ့ညီမနှစ်ယောက်ကလဲ
ပြန်လာကြမှာ။ အဲဒီအခါမှာဆို ပိုပြီးတောင် ဆိုးလိမ့်ဦးမယ်။ မလေး
ပေါက်ကြည်ရဲ့ အဆောင် ဆိုယင်လဲ ပျင်းစရာကြီး။ မလေးစမ်းယဉ်
တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့မှာ”

ထိုစဉ် စမ်းယဉ်က လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော် ဆွေလူ
ရောက်လာကာ ပေါက်ယုအား ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖတ်ရန် အခေါ် ခိုင်းလိုက်လေ၏။
ကဗျာအကြောင်းကို မေးမြန်းသည့် အခါတွင် ဆွေလူက

“မလေးတို့ တစ်သိုက်လုံးတော့ တစ်တိုင်းမွှေးဆောင်မှာ
ရောက်နေကြပြီ။ သခင်လေး ကိုယ်တိုင် သွားနားထောင် ယင်

ပိုကောင်းတာပေါ့” ဟုပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယု၊ ပေါက်ကြည်၊ စမ်းယဉ်၊ ပေါက်ချင်းနှင့် တန်ချွန်းတို့သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် နောက်ကျရတာလဲ။ ကိုယ်တို့ ကဗျာအဖွဲ့ကလေး ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာ တစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီ။ ဘယ်သူကမှလဲ မဆော်သြကြဘူး။ ခုဆိုယင် နွေဦးရောက်တော့မယ်လေ။ အားလုံး ရှင်သန် လန်းဆန်းတဲ့ အချိန် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့ ကဗျာအဖွဲ့ကလေးကိုလဲ လန်းဆန်း ရှင်သန်အောင် လုပ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

စမ်းယဉ်က

“ကိုယ်တို့ ကဗျာအဖွဲ့ကို ဆောင်းဦးပေါက်မှာ တည်ထောင်ခဲ့တယ်။ ဆောင်းဦးမှာ ထောင်တာ မို့လို့ သိပ်ပြီး မရှင်သန်တာ ထင်တယ်။ ခု အားလုံး ရှင်သန် လန်းဆန်းတဲ့အချိန်မှာ အသစ်တည်ထောင်ယင် ကိုယ်တို့ ကဗျာအဖွဲ့ဟာ အလျင်က ထက်ပိုပြီး ရှင်သန်လန်းဆန်း မလာနိုင်ပေဘူးလား။ ခု မက်မုံပွင့် အကြောင်း စပ်ထားတဲ့ ကဗျာ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ဂမုန်းနွယ် ကဗျာအဖွဲ့ကို မက်မုံပွင့် ကဗျာအဖွဲ့လို့ ပြောင်းရယင် မကောင်းပေဘူးလား”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ကဗျာကို ဖတ်ရန် တောင်းကြည့်သည်။

“နေဦး၊ စပါးချိုတဲက လူဆီကိုသွားပြီး သူ့ကိုပါ အဖတ်ခိုင်း ရအောင်”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် စပါးချိုတဲသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် လမ်းတွင် ကဗျာကို ဖတ်လာခဲ့လေ၏။

မက်မုံပွင့်

ခန်းဆီးပြင်ဘက်၊ မက်မုံပွင့်များ

ကြွေကျသွားဆဲ၊ ပျံဝဲဝေကာ

တိုက်ခတ်လာသည်၊ ခါလည်ရတု

နေ့လေနှု။

ခန်းတွင်းရိပ်ဝယ်၊ လုံမငယ်လျှင်

ဆံနွယ်ဖြန့်ခင်း၊ အလှကျင်း။

ခန်းဆောင်ကိုဖွင့်၊ မက်မုံပွင့်၊

ခန်းဆောင်တွင်းဝယ်၊ လုံမငယ်။

အလှမယ်နှင့် မက်မုံပွင့်လျှင်

အသွင်ချင်းပြိုင်၊ အနိုင်မရ

မကွာလှ။

ထိုစဉ်အခိုက်၊ လေပြည်တိုက်၍

ခန်းဆီးလိုက်ကာ၊ ပြန်ကျလာသော်

လေသာဆောင်မှ၊ ပန်းရံဝကို

ပျပျထင်ထင်၊ မမြင်ရ။

အပြင်ဘက်တွင်၊ မက်မုံပွင့်တို့

ပွင့်ကြဖြိုင်ဖြိုင်၊ တလှိုင်လှိုင်။

ခန်းဆောင်ထဲက၊ မိန်းမလှမှု

နှမ်းလျကြွေလင့်၊ ပန်းတစ်ပွင့်သို့။

ပန်းပွင့်အများ၊ သူ့ကိုသနားကြ

ပျပျမျှင်းမျှင်း၊ ပန်းသက်ပြင်းလျှင်

လေညင်းဖြစ်၍ လာခဲ့ပြီ။

ပန်းသက်ပြင်းချ၊ လေညင်းမြသည်

မြဝါးရံပင်ကြား၊ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့။

သည်နွေရှုခင်း၊ သူ့ရင်တွင်းမှ

ပူပြင်းနေလှ၊ သူ့သောကကို

နှစ်ဆလောင်မြိုက် စေတော့သည်။

တိတ်ဆိတ်နေပြန်၊ လိမ်းကျံရေညှိ

ချော်ကျိုသစ်သား၊ ဝင်းတံခါးလျှင်

ပိတ်လျက်သားပင် ရှိနေ၏။

ဆည်းဆာချမ်းတွင်၊ လက်ရန်းမှာမှီ

သီကရီနွဲ့၊ မှီခိုတွဲ၍

သွဲ့သွဲ့ မျက်ရည် လည်မိသည်။

ပန်းကိုင်းများအောက်၊ လျှောက်၍ပြေးသွား

ဖားလျားအင်္ကျီ၊ ထဘီနီဖြင့်

ဟိုသည်ဆော့ကစား နေသောအစေတော်။

အရွက်လည်းသိပ်၊ ပန်းလည်းစိပ်၍

ဖိတ်ဖိတ်နီရောင်၊ မြရောင်ရောစွက်

သစ်ခွက်နှင့်ပန်း၊ အလှဆန်း။

သစ်ရိပ်မြည့်၊ မြူနှင်းခို၍

တိုးလျှိုကျဆင်း၊ သူပြတင်း၌

လင်းမှောင်တစ်ဝက်၊ ဆေးရောင်ပြက်။

မိုးနတ်မယ်လျှင်၊ ရက်ကန်းဆင်သို့

ကောင်းကင်ဝဝယ်၊ အကွက်လှယ်သည်

ဟင်္သာမယ်မောင်၊ ကြိုးကြီးဆင်။

သန္တာပုလဲလုံး၊ ခေါင်းအုံးအိပ်ရာမှ

အေးမြလေညင်း၊ အတင်းနှိုး၍

နိုးလာသောအခါ၊ နီတျာပါးပြင်

ကိုင်လျှင်အေးစက်၊ လက်နှင့်မျက်နှာ
သန့်စင်လာအောင်၊ ငွေရောင်ဖြူလွှ
ချိုမြနင်းရည်၊ အစေတော်တို့
သော်မော်ပန်းခက်၊ ရွှေရေခွက်ဖြင့်
ယူလျက်လာကြ။
ပါးမှဒန်းနီ၊ နှင်းရည်ဆွတ်လာ
ပန်းဝတ်လွှာသို့၊ စီးလာဝေလည်
မျက်ရည်ပုလဲငုံ၊ ပန်းဝတ်မှုန်သို့။
မျက်ရည်ကျသမျှ၊ ပန်းအလှ
ထိုစဉ်ခဏ၊ ပန်းမြလည်းကြေ
နွေလည်းကြွေ၍၊ မျက်ရည်လည်းခန်း
အလှခန်းခဲ့၊ ပန်းကြွေလည်းပျောက်
ရေလည်းနောက်၍၊ မိုးသောက်တေးဆို
ဥဩပျိုလည်း၊ နွေကိုချန်လှပ်
တစ်ရပ်တစ်ကျေး၊ ပျံ၍ပြေးခဲ့။
မှေးမှိန်လရောင်၊ အတွင်းဆောင်မှ
ဖြူလွှခန်းဆီးပေါ်တွင် ဖြာကျလျက်။

ပေါက်ယုသည် ကဗျာကိုဖတ်ရင်း ထိုကဗျာမှာ ထိုက်ယု၏ ကဗျာ
ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိကာ ချီးမွမ်းဖို့ကိုပင် သတိ မရတော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ
စီးကျလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ မျက်ရည်ကျသည်ကို မိန်းကလေးများ
မြင်မည်စိုးသည့် အတွက် မျက်ရည်များကို ချက်ချင်း သုတ်ပစ်လိုက်ရလေ၏။

“ဒီကဗျာက ဘယ်က ရတာလဲဟင်”

“ဘယ်သူ့ လက်ရာလဲဆိုတာ မှန်းကြည့်လေ” ဟု ပေါက်ချင်းက

ပြောလေ၏။

“ဝေဠုဝန် ဧကရီ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ပေါက်ယုက ထိုက်ယု၏ ကလောင်နာမည်ကို ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ပေါင်ရှင်။ ပေါက်ချင်း စပ်တာပါ” ဟု ပေါက်ချင်းက ပြောလေ၏။

“ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စကားလုံး ရွေးပုံကလဲ မတူဘူး။ အတွေးကလဲ မတူဘူး”

“ဒီလိုပြောတာကို ထောက်ယင် မောင်ဟာ ကဗျာအကြောင်းကို ဘာမှ နားမလည်သေးဘူး ဆိုတာကို ပြတာပဲ။ ဒီမှာရှင့်။ “သစ္စာပန်းလဲ ပန်းကိုမပွင့်၊ မျက်ရည်ပွင့်၏” ဆိုတာ ရှေးစာဆိုကြီး တူဖူးရဲ့ ကဗျာထဲက စာကြောင်းတွေ ရှင်ရဲ့။ “မိုးတွင်ငိုသည့်၊ ဆီးညှိပွင့်လျှင်၊ တစ်နေ့ခါတွင်၊ ရှင်သန်လာလိမ့်” ဆိုတဲ့ စာကြောင်းရယ်၊ “ရေမှော်ပင်လည်း၊ လေတွင် လွင့်မျော၊ အတောမသတ်၊ မြခါးပတ်သို့” ဆိုတဲ့ စာကြောင်းကလဲ တူဖူးရဲ့ စာကြောင်းပဲ”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မလေးပေါက်ချင်း ဆိုယင် ဒီလို အလွမ်းအဆွေးတွေ ရေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုဟာက မလေး ထိုက်ယု စပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မလေးထိုက်ယု ကတော့ လောကကြီးမှာ သောကတွေ၊ ဒုက္ခတွေကို တွေ့ခဲ့ပေါင်းများလှပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အလွမ်းကဗျာတွေ၊ အဆွေးကဗျာတွေကိုပဲ ရေးတတ်တယ်လေ”

သူတို့အားလုံးသည် ထိုသို့ ရယ်မောပြောဆိုရင်းဖြင့် လီဝမ်း နေထိုင်ရာ စပါးချိုတဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ လီဝမ်းသည် ထိုက်ယု၏ ကဗျာကိုဖတ်ပြီးလျှင် ချီးမွမ်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုနောက် ကဗျာအဖွဲ့ တည်ထောင်ရန်ပြောဆို ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် တည်ထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။ ဂမုန်းနွယ် ကဗျာအဖွဲ့ ကိုလည်း မက်မုံပွင့် ကဗျာအဖွဲ့ဟု အမည်ပြောင်းကာ ထိုက်ယုကို ဥက္ကဋ္ဌတင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စာ စားပြီးသည့်အခါတွင် သူတို့သည် ဝေဠုဝန် ရိပ်သာတွင် ဆုံကြလေ၏။ ပထမဆုံး စပ်ရမည့် ကဗျာအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြသည့်အခါ၌ ထိုက်ယုက အားလုံး မက်မုံပွင့်အကြောင်းကို ကာရန်တစ်ရာဖြင့် စပ်ရန် အကြံပေးလေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“ဒီလို လုပ်လို့တော့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ မက်မုံပွင့် အကြောင်းကို ရှေးကတည်းက ကဗျာလင်္ကာတွေ စပ်ခဲ့ကြတာ များလှပြီ။ ဒီတော့ ခုနေ

ပေါက်ကြည်တို့က မက်မုံပွင့်အကြောင်းကို ထပ်စဉ်းစားဦးမယ် ဆိုယင်လဲ ရှေးက ဩဇာတွေ ဝင်နေမှာပေါ့။ မလေးရဲ့ ကဗျာလောက်လဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ နောက်အကြောင်း အရာ တစ်ခုကို ရေးယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ထိုစဉ် ဒေါ်လေးဝမ်၏ ယောက်မ ရောက်လာသည်ဟု လာပြောသည့်အတွက် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ရန် စံအိမ်ကြီး ဘက်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် သခင်မဝမ်၏ မောင်ဖြစ်သည့် ဝမ်ဇူတုန်၏ မိန်းမနှင့် စကားစမြည် ပြောဆိုကာ နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက်တွင် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လိုက်ပြကြလေ၏။ ညစာစားသောက်ပြီး မီးထွန်းချိန် ရောက်မှ ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်ရက်မှာ တန်ချွန်း၏ မွေးနေ့ဖြစ်လေ၏။ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ မိန်းမစိုးနှစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်ကာ အဖိုးတန် ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများ ပို့လိုက်လေ၏။ အခြားမိသားစုများကိုလည်း မွေးနေ့လက်ဆောင်များ ပေးကြလေ၏။ ထိုလက်ဆောင်များ အကြောင်းကိုမူ အကျယ်မရေးတော့ပြီ။ ထိုနောက်တွင်မူ ပွဲတက်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ကြပြီးနောက် တန်ချွန်းကို နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုက်ယုက ပြုံးရယ်လျက်

“ဒီတစ်ခါ ကဗျာအဖွဲ့ ထောင်တာလဲ ရက်ရွေးမှားပြန်ပြီ။ တန်ချွန်းရဲ့ မွေးနေ့ကို ဒီနေ့ကစပြီး နောက်နှစ်ရက် လောက်တောင် ကျင်းပဦးမှာ မဟုတ်လား။ ပွဲလမ်းတွေ၊ စားသောက်ပွဲတွေ မလုပ်တော့သည့်တိုင် မလေးတို့ သူနဲ့အတူ သူ့မွေးနေ့ကို ကျင်းပရဦးမှာ။ မယ်မယ်တို့နဲ့ နေရဦးမှာ။ ဒီတော့ ဘယ်မှာ အချိန်ရှိလို့လဲ” ဟုဆိုသဖြင့် ကဗျာအဖွဲ့ တည်ထောင်သည့် ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ကာ လဆန်းငါးရက်နေ့သို့ ပြောင်းလိုက်ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့၌လည်း မိန်းကလေးများသည် မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်နှင့် စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ကျိချိန်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်ကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပြီးလျှင် ထိုစာကို ဖွင့်ဖတ်ခွင့်ပေးရန် မယ်မယ်ကိုပြောလေ၏။ ကျိချိန်သည် ဆဋ္ဌမလလယ် လောက်တွင် ပြန်ရောက်လာမည်ဟု ရေးထားလေ၏။ နောက် တစ်စောင်မှာ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျိလျှံနှင့် သခင်မဝမ်တို့က ဖတ်ကြလေ၏။

ကျိချိန် ပြန်ရောက်လာတော့မည်ဟု ဆိုသည့် သတင်းကြောင့် တစ်အိမ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထို့ပြင် ဒေါ်လေးဝမ်၏ မောင် ဝမ်ဇူတုန်သည် သူ့သမီးကို ပေါက်နင်းအမတ်ကြီး၏ သားနှင့် ပဉ္စမလဆန်း ဆယ်ရက်နေ့တွင် လက်ထပ်ပေးတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ထိုနေ့မှာပင်

သိရလေ၏။ ထိုမင်္ဂလာပွဲအတွက် သူပြင်ဆင်ပေးမည်ဟု ဆိုကာ မင်္ဂလာပွဲကို ပြင်ဆင်နေသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်တွင်မရှိချေ။ ဝမ်းဇူတုန်၏ မိန်းမသည် နတ်ငှက်မယ် နှင့် မိန်းကလေးများကို လာရောက်ဖိတ်သဖြင့် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့သည် ပေါက်ယု၊ တန်ချွန်း၊ ထိုက်ယု နှင့် ပေါက်ကြည် တို့ကိုလည်း နတ်ငှက်မယ်နှင့်အတူ ထည့်လိုက်လေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်လည်း မငြင်းရဲတော့သဖြင့် ပွဲတက် ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်၍ လိုက်သွားကြရာ ညနေကျမှပင် အိမ်ပြန်ရောက်ကြတော့သည်။

မိမိနေထိုင်ရာ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ရောက်လျှင် ပေါက်ယုသည် ခဏမျှ အနားယူလေ၏။ ဤတွင် မာလာက နောင်တွင် အချိန်ဖြုန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ သခင်ကြီး ပြန်မရောက်မီ သင်ခန်းစာများကို ကျေညက်အောင် လုပ်ထားရန် ပေါက်ယုကို အကြံပေးလေ၏။

ပေါက်ယုက သခင်ကြီး ပြန်ရောက်မည့်ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက်ရင်း

“လိုပါသေးတယ်။ အချိန်တွေ ရှိသေးတာပဲ”

“မလိုတော့ဘူးလေ။ ဖတ်ရမယ့်စာတွေ ရှိသေးတယ်။ အရေးကျင့် ရမယ့် သင်ခန်းစာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဖတ်စာ ကို ကုန်အောင် ဖတ်နိုင်ပေမယ့် လက်ရေးလှ သင်ခန်းစာတွေ ကျတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မောင်ရေးထားတဲ့ လက်ရေးပန်းချီစာလုံးတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီရေးပြီးသားတွေကို သိမ်းမထားဘူးလား”

“သိမ်းထားပါတယ်။ မနေ့က သခင်လေး အပြင်ကိုသွားတုန်းမှာ လက်ရေးလှ သင်ခန်းစာချပ်တွေကို ထုတ်ပြီး ရေထားပါတယ်။ ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ အလွန်ဆုံးရှိယင် အရွက်လေးငါး ခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့။ အမှန်ကတော့ လက်ရေးပန်းချီသင်တာ သုံးလေးနှစ်ရှိပြီ။ ဒီထက်မက ရေးပြီးဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒီတော့ မာလာ အကြံပေးချင်တာက မနက်ဖြန်ကစပြီး ဒီပြင်အလုပ်တွေကို လျှော့ပြီး တစ်နေ့ကို လက်ရေးပန်းချီ အချပ်များများပြီးအောင် ကျင့်ဖို့ကောင်းတယ်။ တစ်နေ့နည်းနည်း ပြီးသွားယင် ကောင်းတာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် သူကိုယ်တိုင် လက်ရေးပန်းချီချပ်များကို ရေတွက် ကြည့်သည့်အခါတွင် လက်ရေးပန်းချီ သင်ခန်းစာတွင် နောက်ကျ နှေးကွေးနေကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟုတ်ပြီလေ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး တစ်နေ့ကို လက်ရေးစာလုံး တစ်နေ့ တစ်ရာ ပြီးအောင် ရေးမယ်” ဟု ဆိုကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသည့် အခါ၌ ပေါက်ယုသည်

ပြတင်းပေါက်တွင်ထိုင်ကာ မင်ခုံဖြင့် မင်သွေးလျက် ရှိလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယု ပေါ်မလာသဖြင့် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သည့် အထင်ရှိကာ အစေတော်များကို လွှတ်၍ စုံစမ်းလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ပေါက်ယုသည် မယ်မယ် ထံသို့သွားကာ မိမိ လာကန်တော့ရန် နောက်ကျနေခြင်းမှာ လက်ရေးပန်းချီ ကျင့်နေ၍ ဖြစ်ကြောင်းပြောလေ၏။

မယ်မယ်မှာ ထိုသို့ ကြိုးစားသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကျေနပ်လျက် ရှိလေ၏။

“ငါ့ မြေးက စာသင်နေတယ်၊ စာကို ကြိုးစားနေတယ် ဆိုယင် မယ်မယ့်ဆီကိုတောင် လာဖို့မလိုပါဘူးကွယ်။ မင့် မေဖျားကိုလဲ ဒီလို ကြိုးစားတဲ့အကြောင်းကို ပြောနော်”

ပေါက်ယုက ပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလေ၏။

“စစ်မရောက်ခင် မြားမချွန်ရဘူးတဲ့။ ငါ့မြေး နေ့တိုင်း စာကြိုးစားပြီး အရေးအဖတ်ကျင့်မယ် ဆိုယင် ကိုယ် မျှော်မှန်းတာတွေ ပြည့်စုံပြီး နောင်မှာ ဣန္ဒြေမပျက်ရဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တန်ရံသင့်ရဲ့ပဲ ကြိုးစား။ သိပ်ကြိုးစားလွန်း ယင်လဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး မယ်မယ်။ ရပါတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

မယ်မယ်က စာအကြိုးစားလွန်ကာ ပေါက်ယုတစ်ယောက် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ပေါက်ကြည်နှင့် တန်ချွန်းတို့က

“ဒီလောက်လဲ မပူပါနဲ့ မယ်မယ်ရယ်။ သူ့ဘာသာသူ စာကြိုးစားတာ ကြိုးစားစမ်းပါစေ။ စာကြိုးစားတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အစားဝင်ပြီး ကြိုးစားလို့ရတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲ မယ်မယ်။ စာလုံးပန်းချီဆိုတာ ကတော့ တခြားလူ ဝင်ရေးပေးလို့ ရပါတယ်။ ခု ပေါက်ကြည်တို့က သူ့အတွက် တစ်နေ့ကို လက်ရေးပန်းချီကား တစ်ကား ရေးပေးကြမယ်လေ။ ဒီတော့ ဒီလက်ရေး ပန်းချီကားတွေ မြင်ယင် ဦးကြီး ကျိချိန် ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ ကျေနပ်သွားရော့ပေါ့။ မောင်လေး ပေါက်ယု လဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ချင်ယောင်တွေ ဘာတွေ မဆောင်ရတော့ဘူးပေါ့”

မယ်မယ်က ထိုအကြံကို သဘောကျလေ၏။

ကျိချန်သည် ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် သူ့သားငယ် ပေါက်ယု ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စမ်းသပ် စစ်ဆေး ကြည့်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ထိုက်ယု သိလေ၏။ ဖြေနိုင်လျှင် ကိစ္စမရှိ။ မဖြေနိုင်လျှင် ပေါက်ယု ဒုက္ခ ရောက်မည်ဟု တွေးကာ စိုးရိမ်နေမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယု

အာရုံပျက်မည် စိုးသည့်အတွက် ကဗျာအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရေး ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားချင်ယောင် ပြုနေရလေ၏။ တန်ချွန်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့သည် စက္ကူတစ်ချပ်ပေါ်တွင် တစ်နေ့လျှင် အက္ခရာ အလုံးတစ်ရာလောက် မှန်မှန် အရေးကျင့်လေ၏။ သို့ဖြင့် တတိယလ ကုန်သည့်အခါတွင်မူ ပေါက်ယု၌ သင်ခန်းစာ စာအုပ် တော်တော်များများ စုမိခဲ့လေပြီ။ နောက်ထပ်အရွက် ငါးဆယ်လောက်ဆိုလျှင် ကောင်းစွာ လုံလောက်နေလေပြီ။

တစ်နေ့တွင် တန်ချွန်းသည် သူ့ထံသို့ရောက်လာကာ စက္ကူဖြင့် လိပ်ထားသည့် အထုပ်တစ်ခု ပေးလေ၏။ ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဝါးဖြင့်လုပ်သော စက္ကူများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် ချွန်ယုနှင့် ဝမ်စီချိုတို့ ရေးသည့် လက်ရေးမျိုးဖြင့် ရေးထားသည့် စာလုံးများကို ရေးထားလေရာ သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးသည့် စာလုံးများနှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဇူချွန်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုက်ယု၊ စမ်းယဉ်နှင့် ပေါက်ချင်းတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရဦးမည်။ ယခုမူ သူတို့ ကူးပေးသည့် လက်ရေးပန်းချီ ကားချပ်မှာ လိုသည်ထက်ပင် ပိုနေလေပြီ။ ထိုနောက်တွင် ပေါက်ယုသည် မိမိ ဖတ်ရန်ရှိသေးသည့် ရှေးဟောင်းစာပေ ကျမ်းဂန်များကို ဖတ်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဒေသများတွင် ထူးကဲသည့် ရေကြီးတက်သည့်အတွက် အများအပြား ပျက်စီးကြသည်တွင် ဆိုင်ရာတို့က ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ အစီရင်ခံရလေ၏။ ဤတွင် ရွှေနန်းတော်ကြီးက နယ်လှည့်ရာမှ ပြန်လာသော ကျိချိန်အား ထိုနယ်များကို လှည့်လည်စစ်ဆေးကာ ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို ကြီးကြပ် ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ချလိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် ကျိချိန်မှာ ဆောင်းရာသီရောက်သည်အထိ အိမ်သို့ပြန်မရောက်နိုင်တော့ချေ။ ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် စာအုပ်များကို ဘေးသို့ချလိုက်ကာ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် အပျော်အပါးကို လိုက်စားလျက် ရှိပြန်လေ၏။

အချိန်မှာ နွေဦးကုန်လုနီးလေပြီ။ တစ်နေ့သ၌ စမ်းယဉ်သည် လေထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့နေကြသည့် မိုးမခပွင့်များကို ငေးမော ကြည့်ရှုလျက် ရှိရာမှ ကဗျာ စပ်ချင်လာသဖြင့် ယုမိန်လင့် ကာရန်အလိုက် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စပ်ကြည့်လေ၏။

သစ်ကိုင်းများသည်၊ ပိုးသားရေညှိ
လိမ်းငြိကပ်တွယ်၊ တစ်ဝက်ကွယ်ထား
ခန်းဆီးကြားမှ၊ နှင်းများပြူကြည့်

ညို့အိသွယ်ပျောင်း၊ လက်ချောင်းကြားတွင်

ပိုးမျှင်ပိုးသား၊ လုံးထွေးသွားခဲ့။

ပျံလွှားဥဩ၊ စိတ်စက်မောလျက်

သောသောမြည်ကြ၊ တေးသီကြ၍

နွေဦးအလှ၊ ခဏနေပါ

နေကြပါဟု၊ စာစာမြည်ကြွေး

ရင့်ရှုအေးလျက်....။

စမ်းယဉ်သည် ထိုကဗျာကလေးကို ကျေနပ်အားရလှသဖြင့်
ခပ်သော့သော့ ရေးချကာ ပေါက်ကြည်နှင့် ထိုက်ယု တို့ကို သွားပြလေ၏။

“အင်း ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဟန်လဲ ပေါ်ပါတယ်။
ထိုက်ယုသာဆိုယင် ဒီလို ရေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မလေးတို့ ကဗျာအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကာရန်မဲ့ ကဗျာတွေကို
စပ်လေ့မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဒီလိုကာရန်မဲ့ ကဗျာတွေကို စပ်ကြည့်ရအောင်
မနက်ဖြန်မှာ အစည်းအဝေးကလေး ဘာလေး ခေါ်ကြည့်ပါလား။ အပျင်းလဲ
ပြေတာ ပေါ့”

ထိုက်ယုက

“ကောင်းသားပဲ။ ဒီလိုဆိုယင် မနက်ဖြန် အစည်းအဝေး လုပ်ဖို့
ဖိတ်စာတွေ ပို့လိုက်မယ်လေ”

ထိုက်ယုသည် စားသောက်ဖွယ်များကို အပြင်ခိုင်းပြီးနောက်
အစေတော်များကိုလွှတ်၍ ဖိတ်စာများကို အပို့ခိုင်း လိုက်လေ၏။
ကဗျာစပ်ရမည့် အကြောင်းအရာမှာ မိုးမခပွင့်များ အကြောင်း ဖြစ်ပြီး ကာရန်
ကိုလည်း တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ စပ်ရန် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို
ဖော်ပြသည့် ကြေညာချက်တစ်စောင်ကို နံရံတွင် ကပ်ထားလေ၏။

အခြားသူများ ရောက်လာကြသည့်အခါတွင် နံရံတွင် ကပ်ထားသည့်
ကြေညာချက်ကို ဖတ်ပြီးနောက် စမ်းယဉ် ၏ ကဗျာကိုလည်း ချီးကျူး
ပြောဆိုကြလေ၏။

“မောင်ကတော့ ကာရန်နဲ့ ကဗျာတွေ ဘာတွေကို သိပ်စပ်တတ်တာ
မဟုတ်ဘူးနော်။ ရေးတော့ ရေးကြည့် မှာပေါ့လေ”

သူတို့သည် ကာရန်ကို မဲချ၍ ရွေးကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ လင်ရှုနဲ့စံ

ကာရန်၊ ပေါက်ချင်းမှာ စီချန်ယွေ ကာရန်၊ တန်ချွန်းမှာ နန်ကိုဇူ ကာရန်၊
ထိုက်ယုမှာ တန်တိုလင်း ကာရန်၊ ပေါက်ယုမှာ တေ့လျှံဟာ ကာရန် စသဖြင့်
အသီးသီး မဲကျကြလေ၏။ ဇူချွန်းသည် အိပ်မက်ချို အမွှေးတိုင်ကို
ထွန်းညှိလိုက်သည့်အခါတွင် မိမိတို့ ကဗျာများကို စပ်ကြလေ၏။ ထိုက်ယုက
ပထမဆုံး စပ်ပြီးသွားကာ သူကဗျာကို ချရေးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်
ပေါက်ချင်း၊ ထိုနောက် ပေါက်ကြည်တို့ အစဉ်အလိုက် ပြီးကြလေ၏။ သူတို့သည်
တစ်ယောက်ကဗျာကို တစ်ယောက်လဲ၍ ဖတ်ကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်က
ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“ဟင့်အင်း၊ မလေးကဗျာကို ကိုယ်အလျင် ကြည့်မယ်။ ပြီးတော့
ကိုယ့်ကဗျာကိုကြည့်”

ဇူချွန်းက

“ဒီနေ့ အမွှေးတိုင်ကုန်တာ မြန်လှချည်လား။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊
သုံးပုံတစ်ပုံပဲ ကျန်တော့မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ကိုယ်တော်လေး၊
ကိုယ်တော်လေးကော ကဗျာစပ်လို့ ပြီးသွားပြီလား” ဟု ပေါက်ယုကို
လှမ်းမေးလေ၏။

ပေါက်ယုမှာ မိမိကဗျာကို ကောင်းသည်ဟု မထင်မိချေ။ ထိုကြောင့်
စပ်ပြီးသားကို ကြက်ခြေခတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ပုဒ်စပ်ရန် ပြင်လေ၏။
ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ အမွှေးတိုင်မှာ ကုန်လုနီးနေပြီ။ ဤတွင်အားလုံးက
ဝိုင်းရယ်လိုက် ကြလေ၏။

လိဝမ်းက

“ဒီတစ်ခါလဲ မောင်လေးပေါက်ယု ရှုံးပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ညီမ
တန်ချွန်းက တစ်ဝက်လောက် ကူစပ်ပေးလိုက်ပါ ကွယ်”

တန်ချွန်းက ကူစပ်ပေးလေ၏။ နန်ကိုဇူ ကာရန်အလိုက် စပ်ထားသည့်
ကဗျာများမှာ တစ်ဝက်လောက်သာ ပြီးသေး၏။

မိုးမခကိုင်း၊ ပြိုင်းပြိုင်းတွဲကျ

ပိုးစမျှင်များ၊ အလားသဏ္ဌာန်....။

လေအငွေ့တွင်၊ အရှေ့အနောက်

တောင်နှင့်မြောက်သို့

ဝေ့ပျောက်လွင့်ပါး သွားကြဟန်...။

လီဝမ်းက

“ကြည့်ရတာမဆိုးပါဘူး။ လွယ်သားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မစပ်တာလဲ”

အမွှေးတိုင်မှာ ကုန်သွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုမှာလည်း ဤပွဲတွင် မိမိရှုံးကြောင်းကို ဝန်ခံရလေ၏။ ထို့ထက် ညံ့သော ကဗျာမျိုးကိုလည်း မစပ်လိုတော့ချေ။ ပေါက်ယုသည် စုတ်တံကိုချကာ တန်ချွန်း စပ်ထားသည့် မပြီးသေးသော ကဗျာကို ဖတ်ကြည့်လေ၏။ ဤတွင် ကဗျာကို ဆက်စပ်ရန် စိတ်ကူးရလာသဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဆက်စပ်လေ၏။

သူတို့ကြွေကြ၊ မငိုကြနှင့်

ပန်းတို့ကြွေရာ၊ လိပ်ပြာတို့လည်း

သည်းသည်းထန်ထန်၊ ငိုကြွေးပြန်၏။

ဂိမာန်ပြောင်းသက်၊ တေးဆိုငှက်လည်း

ငိုကြွေးလျက်တည်း။

ရက်ကျန်နွေနှောင်း၊ တစ်ဖန်ပြောင်း၍

နှစ်ဟောင်းကုန်လု၊ ပုရစ်နုသော်

အသစ်တစ်ဖန် ပေါ်လာဦးမည်တကား။

တစ်ယောက်က “မရဘူး၊ မရဘူး။ သူများ စပ်ပေးတာကို ဆက်ပြီး ကိုယ်က နောက်က ရေးတာမျိုးကို လက်မခံဘူး။ ဒါကို စာရင်းထဲ ထည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ထိုနောက်တွင် တန်တိုလင့်၏ ကာရန်အလိုက် စပ်ထားသည့် ထိုက်ယု၏ ကဗျာကို ဖတ်လေ၏။

ပန်းပေါင်းတစ်ရာ၊ မြကျွန်းသာတွင်

ရွက်လွှာပန်းနု၊ ကြွေလုရက်ဆက်

မြေသို့သက်၏။

ပျံလွှားမျှော်စင်၊ အနီးတွင်မူ

လန်းရွှင်မွှေးနံ့၊ မသင်းပျံတော့။

ကံဆိုးမှောင်ကျ မိန်းမလှသို့
သစ်ခွပွင့်များ၊ လွင့်ကြွသွားကြ
အလှဂုဏ်အင်၊ သံယောဇဉ်လည်း
အချည်းနှီးတည့်။
လွမ်းဆွတ်ခြင်းလျှင်၊ ချည်းနှီးပင်ဟု
စိမ်းရွှင်မိုးမခ၊ သတိရ၏။
ဒုဗ္ဗလဘေး၊ မရောက်သေးလည်း
ဖွေးဖွေးဆံပင်၊ ခေါင်းတွင်ထင်၏။
သူ့ဘဝကို၊ ပြောပြဆိုလည်း
နာလိုသူမရှိ၊ ပူလောင်ဘိ၏။

ဆုံးသည့်အခါတွင် သူတို့က ခေါင်းညိတ်ပြကာ “ကဗျာက အဆွေး
ကဗျာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြောကြလေ၏။

ထိုနောက်တွင် သူတို့သည် ဆီချန်ယွေ ကာရန်အလိုက် စပ်ထားသည့်
ပေါက်ချင်း၏ကဗျာကို ဖတ်ကြလေ၏။

ဟန်မင်းဥယျာဉ်၊ နန္ဒဝန်ဌ်
ကန်သာစိမ်းမြ၊ ရေရှူးထလျက်။
နွေ၏အလှ၊ နွေအလှလည်း
လေကတိုက်စား၊ လွင့်ပါးသွားခဲ့။
လရောင်ရည်နှင့်၊ ဆီးတော်ပွင့်သည်
သခင့်အိပ်မက်သာတကား။
တလင်းပြင်မှာ၊ ပန်းလွှာကြွလျက်
မြေသို့သက်ခဲ့၊ ဖော်မဲ့စက်ရာ
ထိုပန်းလွှာတို့၊ ဝဲကာဝေကာ
လွင့်သွားရှာကြ၊ ပမာအတူ
ချစ်ဦးသူတို့၊ ဖြူစင်မေတ္တာ

ပန်းဝတ်လွှာလည်း၊ လေမှာဝေလည်မျောခဲ့ပြီ။

“ဒီကဗျာကလဲ တော်တော်ဆွေးတဲ့ ကဗျာပဲ။ အထူးသဖြင့် နောက်ဆုံးအကြောင်း နှစ်ကြောင်းက အကောင်းဆုံးပဲ”

ပေါက်ကြည်က

“ဒီကဗျာက ဘာဒီလောက်ဆွေးစရာ ကောင်းသေးလို့လဲ။ မိုးမခပွင့်တွေဟာ နူးညံ့ပြီး မကြာခဏ အရောင် ပြောင်းလဲတတ်ကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ကောင်းကွက်တွေကို ကဗျာဖွဲ့သင့်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့အကြောင်းကို ဖွဲ့လိုက် တာပဲ။ အပြစ်တော့ မတင်ကြနဲ့နော်” ဟုပြောလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီလောက်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချ မနေစမ်းပါနဲ့။ အမှန်ကတော့ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ ကဗျာက အကောင်းဆုံး နေရာမှာပေါ့။ ကဲ၊ လုပ်ပါ၊ မလေးရဲ့ ကဗျာကို ဖတ်ကြည့်ကြရအောင်ပါ” ဟုဆိုကာ လင်စင့်ရှန် ကာရန် အလိုက် စပ်ထားသည့် ကဗျာကို ဖတ်ကြည့်ကြလေ၏။

ညင်းပြေလေညင်း၊ ဆော်လာသွင်းသို့

ပယင်းဖြူရောင်၊ အဆောင်ရှေ့၌

ကွေ့ပတ်လှည့်တုံ၊ သူကခုန်သော်....။

“အဲဒီ စာပိုဒ်ကတော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ ညင်းပြေလေညင်း ဆော်လာသွင်းသော် ဆိုတဲ့ စာကလေးက သိပ်လှတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ငါ့အနားတွင်၊ ပျားနှင့်လိပ်ပြာ

လှည့်ပတ်လူးလာ၊ ပျံဝဲကာတည့်။

သစ်ကိုင်းသစ်ခက်၊ ရာထောင်ရွက်တို့

ဆင်းသက်လွင့်ပါး၊ စွန့်ခွာသွားလည်း

ငါကားမမူ၊ ယခုငါတွင်

ပင်မြစ်ပင်ခြေ၊ မရှိလေကြောင်း

မကောင်းစကား၊ မပြောကြားနှင့်။

အိုဘယ့်အချင်း၊ လေနတ်မင်း။

ငါ့ကိုမသနား၊ ခွန်အားကိုသာ

ပေးငှားပါက၊ အာကာတလွှား

မိုးဖျားအထိ၊ ငါတက်ဘိ။

အခြားသူများက စားပွဲကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြီး ချီးမွမ်းပြောကြလေ၏။

“တော်တော် ခွန်အားရှိတဲ့ ကဗျာပဲ။ အကောင်းဆုံးလို့တောင် ပြောနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဝေဠုဝန်ဧကရီရဲ့ ကဗျာ လောက်တော့ မနဲ့ဘူး။ ဒီနေ့တော့ ဆွေ့လေးနဲ့ ငှက်ပျောပင်အောက်က ဧည့်သည်တို့ကတော့ နောက်ကျ ကျန်ရန်ခဲ့ကြပြီ။ သူတို့ကို အပြစ်ပေးရမယ်”

ပေါက်ချင်းက ရယ်လိုက်လျက်

“အပြစ်ပေးယင်လဲ ခံရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကဗျာတစ်လုံးမှ မစပ်ဘဲ စက္ကူ အလွတ်ချည်းပဲ ပေးတာနဲ့ စာယင် တော့ တော်သေးတာပေါ့”

“ခဏတော့ စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ။ သူပြီးချိန်တန်လို့မှ မပြီးဘူး ဆိုယင်တော့ သူ့ကို စံပြအနေနဲ့ ကောင်းကောင်း အပြစ် ပေးတာပေါ့” ဟု လီဝမ်းက ပြောလေ၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် အဆောင်အပြင်ဘက်မှ ဝါးတောထဲမှ ဝုန်းခနဲ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ လေ၏။ အားလုံး လန့်ဖျပ်သွားကြသဖြင့် အစေတော်များသည် အပြင်သို့ ပြေးထွက်ကြည့်ကြလေ၏။ အစေတော် တစ်ယောက်က

“မလေးတို့ရေ လိပ်ပြာပုံ စွန်ကြီးရှင့်။ အကြီးကြီး။ ဝါးတောထဲ ကို ပြတ်ကျလာတယ်”

“စွန်ကြီးက လှလိုက်တာ မလေးရယ်။ ဘယ်သူ့စွန်ကြီးလဲ မသိဘူး။ ကြိုးပြတ်ပြီး ကျလာတာ။ ကျွန်မတို့ သွားယူ လိုက်မယ်”

သူတို့ ပြောသည့် အသံကြောင့် ပေါက်ယုနှင့် မိန်းကလေးများသည် ထွက်ကြည့်ကြလေ၏။

“ဘယ်သူ့စွန်လဲ ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်။ ဟိုဘက်အိမ်က ယင့်ဟုန်ရဲရဲ့ စွန်ပါ။ ဝါးပင်ပေါ်ကဖြုတ်ပြီး သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။ ဇူချန်းက

“အို၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ဒီလိုစွန် ရှိတာမှတ်လို့။

ဘယ်သူ့စွန့်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်မပေးနိုင်ဘူး။ မလေး ယူထားမယ်”

တန်ချွန်းက

“ဒီလောက်လဲ လောဘမကြီးပါနဲ့ ဇူချွန်းရယ်။ ဇူချွန်းမှာ ကိုယ်ပိုင် စွန့်တွေ ရှိသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သူများရဲ့ စွန့်ကို ယူချင်တာလဲ။ သူများ ပစ္စည်းယူယင် ကိုယ့်မှာ ကံဆိုးတတ်တယ်”

ထိုက်ယုက

“ဟုတ်တယ်နော်။ တစ်ယောက်ယောက်မှာ အကုသိုလ်တွေ များနေလို့ အဲဒီအကုသိုလ်တွေ တခြားကို ရောက်အောင် ယတြာချေတဲ့အနေနဲ့ လွှတ်တာလားမှ မသိတာ။ ကဲပါကွယ်၊ အဲဒီစွန့်ကြီးကို မြန်မြန် တခြားကို လွှတ်လိုက် စမ်းပါ။ ကိုယ်တို့လဲ အကုသိုလ်တွေကို တခြား မောင်းလွှတ်တဲ့ အနေနဲ့ ကိုယ်တို့ စွန့်တွေကို လွှတ်ချေရအောင်”

ဤတွင် ဇူချွန်းက စွန့်ကြီးကို တံခါးဝရှိ အစောင့်များထံ သွားပေးရန်၊ တောင်းသူ ရှိလျှင် ပေးလိုက်ရန် အစေတော် များကို အပို့ခိုင်းလိုက် လေ၏။

သူတို့တစ်တွေ စွန့်လွှတ်ကြမည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင် အစေတော် သူငယ်မ ကလေးများသည် မိန်းမရုပ်ချိုး ထားသည့် စွန့်ကြီးတစ်ခု နှင့်တကွ ခွေးခြေ မြင့်မြင့်ကြီးများ၊ ကြိုးများ၊ ရစ်လုံးများ၊ ထိပ်ဖျားတွင် စွန့်လွှတ်ရန် တုတ်တံ တပ်ထားသည့် ဝါးလုံးကြီး တစ်လုံးကို ယူလာခဲ့ကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အပေါက်ဝတွင် ရပ်ကာ အပြင်ဘက် ကွင်းပြင်တွင် စွန့်ကြီးကိုလွှတ်ရန် အစေတော်များကို ခိုင်းလိုက်ကြလေ၏။

“ဟင်၊ မလေးတို့ စွန့်ကြီးက လှလဲ မလှဘူး။ မလေးတန်ချွန်းရဲ့ စွန့်ကြီးကမှ လှတာ။ နတ်ငှက်ရုပ်ကြီးလေ။ အတောင် နှစ်ဖက်က တဖျပ်ဖျပ်နဲ့”

ပေါက်ယုကလည်း သဘောတူသဖြင့် ထိုစွန့်ကြီးကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။

“သွား၊ တို့အဆောင်မှာ ငါးရုပ်စွန့်ကြီး တစ်ခုလဲ ရှိတယ်။ မနေ့ကတင် လိုင်ဝမ်းရဲ့ မိန်းမ ဝယ်လာတာ။ အဲဒီ စွန့်ကြီးကို သွားယူချည်ဦး” ဟု ပေါက်ယုက ခိုင်းလိုက်လေ၏။

အချိန်အတန် ကြာသည့်အခါတွင် အစေတော်များသည် ဘာမျှမပါဘဲ လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် ပြန်လာကြ လေ၏။

“မနေ့က ချင်ဝမ်း လွှတ်တာ ကြိုးပြတ်ပြီး လွင့်သွားလိုတဲ့” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ဟင် ငါတောင် တစ်ခါမှ မလွှတ်ရသေးဘူး” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“မလွှတ်ရလဲ ဘာဖြစ်သလဲ မောင်လေး ပေါက်ယုရယ်။ မောင်လေးရဲ့ အကုသိုလ်တွေ ပျောက်သွားအောင် သူက လွှတ်ပေးတာပဲပေါ့”

“ဒါဖြင့်ယင်လဲ ကဏန်းရုပ် စွန်ကြီးကို သွားယူချေ”

အစေတော်များသည် ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ကဏန်းပုံ ချိုးထားသည့် စွန်ကြီးတစ်ခုနှင့် ရစ်လုံးကို ယူလာလေ၏။

“ကဏန်းရုပ်စွန်တော့ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ မနွေကပဲ သခင်လေး ကျီဟုန်ကို ပေးလိုက်ရတယ်လို့ မာလာက ပြောလိုက်ပါတယ်။ ခု စွန်က လင်ချီရှောက်ရဲ့ မိန်းမယူလာတဲ့ စွန်တဲ့၊ ဒီစွန်က ပိုကောင်းတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ပေါက်ယုက စွန်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် စွန်ကြီးမှာ လက်ရာကောင်းကောင်းဖြင့် လုပ်ထားသည့် စွန်ကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် တန်ချွန်း၏ စွန်မှာလည်း ရောက်လာပြီဖြစ်သည့် အတွက် ဆုပိုနှင့် အခြား အစေတော်များသည် အနီးရှိ ဆင်ခြေလျှောက်ကုန်း တစ်ခုပေါ်မှနေ၍ စွန်လွှတ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ပေါက်ချင်း ကလည်း သူ့အစေတော်များအား လင်းနို့ရုပ်ပုံ စွန်ကြီးကို ယူပြီး အလွတ်ခိုင်းပြန်လေ၏။ ဤတွင် ထိုစိတ်ဓာတ်သည် ပေါက်ကြည်ကိုလည်း ကူးစက်သွားသဖြင့် ပေါက်ကြည်သည် ငန်းရိုင်းပုံချိုးထားသည့် စွန်ကြီးတစ်ခုကို အစေတော်များ အား အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။ စွန်များအားလုံးမှာ လေထဲတွင် ရောက်နေကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် အလှချိုးစွန်ကြီးမှာ လေထဲ သို့ မတက်နိုင်သေးသဖြင့် ပေါက်ယုမှာ ချွေးပြန်လျက် ရှိလေ၏။ အခြားသူများက သူ့ကို လှောင်ကြသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုသည် သူ့စွန်ကြီးကို မြေကြီးပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်လျက်

“ဟင်း၊ စွန်ကြီးက အလှချိုးထားတဲ့ စွန်ကြီးမို့လို့ကွာ၊ နို့မို့ယင် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက် တယ်”

“အောက်က သိုင်းထားတဲ့ စွန်ကြိုးက မညီလို့ မောင်လေးရဲ့။ စွန်ကြိုးကို ပြင်ပေးလိုက်” ဟု ထိုက်ယုက အားပေး စကား ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုစွန်သိုင်းကြိုးကို အပြင် ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် အခြားစွန်တစ်ခုကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။ သူတို့ တစ်သိုက် ထိုသို့စွန်လွှတ် ကစားနေကြစဉ် အခြား အစေတော်များသည်လည်း သူတို့စွန်များကို ယူလာကြကာ စွန်လွှတ် ကြလေ၏။ ထိုစဉ်တွင် ပေါက်ကြည်က

“မလေးထိုက်ယုရေ၊ စွန်က သိပ်ဆွဲနေတယ်။ မလေး ကူကိုင်ပေးပါလား” ဟု ပြောသဖြင့် ထိုက်ယုသည် လက်ကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် ပတ်လိုက်ပြီး စွန်ကြိုးကို ဆွဲလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကောင်းကင်တွင် လေအတော် ပြင်းလျက်ရှိလေပြီ။ ထိုက်ယုသည် ရစ်လုံးကိုယူကာ ကြိုးကို လျှော့ချလိုက်လေ၏။ စွန်ကြီးမှာ ကောင်းကင်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားသည်နှင့်အမျှ အရစ်လုံးမှာလည်း လည်လိုက်နေရာ ခဏကြာသည့် အခါတွင် ကြိုးကုန်၍ သွားခဲ့လေပြီ။ ထိုက်ယုက အခြားသူများအား မိမိတို့စွန်များကို ဖြတ်၍ လွှတ်လိုက်ကြရန် ပြောလေ၏။

“ဖြတ်လွှတ်တော့မယ် ဆိုယင် အဆင်သင့်ပဲ။ မလေးစွန်ကို အလျင် ဖြတ်ချလိုက်လေ”

“အင်း၊ စွန်ကို ဖြတ်ချလိုက်ရတာ ကြည့်လို့တော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် စွန်ကြီးကို နှမြောနေတယ်” ဟု ထိုက်ယုက ပြုံး၍ပြောလေ၏။ လီဝမ်းက

“စွန်လွှတ်တယ်ဆိုတာ အပျော်ကစားတဲ့ ကစားနည်းတစ်ခုပဲ မလေးရဲ့။ အကုသိုလ်တွေကို တခြားကို လွှတ်ပစ် တာလိုလဲ ပြောကြတယ်။ တကယ်တော့ မလေးအနေနဲ့ စွန်လွှတ်ကစားတာကို မကြာမကြာ လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒါမှ မလေးမှာ ရှိတဲ့ အကုသိုလ်တွေ၊ မကြာခဏ နာမကျန်းဖြစ်တာတွေ ပျောက်မှာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဇူချွန်းက

“အမယ်လေး၊ မလေးထိုက်ယုကို မကြာမကြာ စွန်လွှတ်ဖို့တော့ သွားမတိုက်တွန်းနဲ့။ မလေးထိုက်ယုက ကြာလေ ကပ်စေးနဲ့လေ။ တကယ်တော့ မလေးတို့မှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ် လွှတ်လိုက်တဲ့ စွန်တွေဟာ နည်းသလား။ ဒီတော့ ဒီနေ့ လွှတ်တဲ့ စွန်ကျမှ ဘာနှမြော နေရဦးမှာလဲ။ ကဲ မလေး မဖြတ်ယင် ဇူချွန်းဖြတ်မယ်”

ဇူချွန်းသည် ရှေ့ယွေ့ လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် အနောက်တိုင်းဖြစ် ငွေကတ်ကြေးကလေး တစ်လက်ကို လှမ်းယူ လိုက်ကာ ရစ်လုံးတွင် ပတ်ထားသည့် စွန်ကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်လေ၏။

“ကဲ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်တွေ သွားပေတော့” ဟု ဆိုလေ၏။

စွန်ကြီးသည် လေထဲတွင် မျောပါသွားလေရာ ခဏကြာလျှင် ကြက်ဥကလေး တစ်လုံးစာလောက် မျှသာ ဖြစ်သွားပြီး နောက်ဆုံးတွင်မူ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

သူတို့ တစ်သိုက်သည် မျက်လုံးများကို မှေး၍ ကြည့်နေရင်းက

“ပျော်စရာကြီးနော်” ဟု ပြောကြလေ၏။

ပေါက်ယုက

“စွန်ကလေးခမျာ သနားစရာနော်။ ဘယ်နေရာများ သွားကျမလဲ မသိဘူး။ လူတွေသူတွေ ရှိတဲ့ အနားမှာ သွားကျပြီး ကလေးတွေ ကောက်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ။ လူသူမရှိတဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာ ကျသွားယင် စွန်ကြီး ခမျာ သနားပါတယ်။ အဖော်မရှိ ဘာမရှိနဲ့။ ဒီတော့ အဖော်ရအောင် မောင့်စွန်ကို ဖြတ်ပေးလိုက်မယ်” ဟုဆိုကာ သူ့လက်မှ စွန်ကို ဖြတ်ချလိုက်လေ၏။

တန်ချွန်းသည် သူ့စွန်ကို ဖြတ်မည်ဟု ကတ်ကြေးကို ပြင်လိုက်စဉ် သူနတ်ငှက်စွန်နှင့် ပုံချင်းတူသော စွန်တစ်ခုကို ကောင်းကင်တွင် မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဟင်၊ ဒါက ဘယ်သူ့ စွန်များပါလိမ့်”

“မလေး မလေးရဲ့စွန်ကို မဖြတ်နဲ့ဦး၊ ဟိုမှာ စွန်တစ်ခု တက်လာနေတယ်၊ ငြိနေလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် နတ်ငှက်ရုပ် စွန်နှစ်ခုသည် သွား၍ တိုက်မိကြကာ ကြိုးချင်း ငြိနေလေ၏။ သူတို့သည် တန်ချွန်း၏စွန်ကို ကူ၍ ရစ်ပေးကြလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဘက်ကလည်း သူ့စွန်ကို ရစ်လျက်ရှိသဖြင့် ပြိုင်၍ ဆွဲသကဲ့သို့ ဖြစ်လျက်ရှိကာ ငြိနေလေ၏။ ထိုစဉ် တံခါးချပ်ကြီး တစ်ချပ်စာလောက် ရှိပြီး “ကံကောင်းပါစေ” ဟု ရေးထားသည့် စွန်ကြီး တစ်ခုသည် ကောင်းကင်တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာလေ၏။ ထိုစွန်ကြီးတွင် ချူများ တပ်ဆင်ထားသည့်အတွက် ချူသံများကိုလည်း ကြားရလေ၏။

“ဟော ဟော ဒီစွန်လဲ ဝင်ငြိလိမ့်ဦးမယ်။ အို မဆွဲနဲ့လေ။ သုံးခုစလုံး ညီပေစေ။ အဲဒါမှ ပျော်စရာကောင်းတာ”

သူတို့ထင်သည့်အတိုင်း နောက်တက်လာသည့် စွန်ကြီးသည် ခပ်စောစောက ငြိနေသည့် နတ်ငှက်ရုပ် စွန်နှစ်ခုနှင့် ဝင်၍ ငြိပြန်လေ၏။ စွန်သုံးခုသည် ပြိုင်ဆွဲကြရာ နောက်ဆုံး၌ သုံးခုစလုံး ကြိုးပြတ်သွားပြီး လွင့်သွားကြလေ၏။ ဤတွင် အားရဝမ်းသာ လက်ခုပ်တီးကြလျက်

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ပျော်စရာကြီး။ နေစမ်းပါဦး၊ ကံကောင်းပါစေဆိုတဲ့ စွန်ကြီးက ဘယ်သူ့စွန်ကြီးလဲ။ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ စွန်ကြီး”

“မလေးရဲ့ စွန်တော့ ပြတ်ပါသွားပြီ။ မလေးလဲ မောပြီ။ ပြန်ပြီး နားလိုက်ဦးမယ်”

“နေပါဦးလေ။ ကျန်တဲ့ စွန့်တွေပါ ပြတ်ပါစေဦး၊ ပြီးတော့ သွားကြတာပေါ့” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် စွန့်များကို ဖြတ်၍ လွှတ်ခဲ့ကြပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုကံယုမှာလည်း အနားယူရန် သူ့အဆောင်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ဒေါ်လေးဆင့်သည် အစော်ကားခံရသည် ထင်သဖြင့် နတ်ငှက်မယ်ကို ပြန်၍
လက်စားချေခြင်း။

ယုန်ယွမ်းသည် သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်းတိုးခြင်း။

ကိစ္စပြီး၍ ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ကျိချိန်အား အိမ်သို့ပြန်ရန်
ခွင့်တစ်လ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျိချိန်သည် အသက်ကလည်း ကြီး၊
တာဝန်တွေကလည်း များလှသည့် အလျောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှလေပြီ။ ထိုစဉ်
အိမ်သို့ပြန်၍ မိသားစု များနှင့် တွေ့ရသည့်အခါတွင် များစွာ
ကျေနပ်ဝမ်းသာလျက်ရှိကာ ရောက်သည်နှင့် အလုပ်တာဝန်များကို မေ့ပျောက်
ထားလိုက်ပြီးနောက် စာဖတ်ခြင်း၊ အားလျှင် စစ်တုရင်ကစားခြင်း၊ မိမိ
လက်အောက်ငယ်သားများနှင့် ရံဖန်ရံခါ အရက်သောက်ခြင်း၊ မယ်မယ်၊
ဇနီးဖြစ်သူ သခင်မဝမ်နှင့် တစ်ကွ သားသမီးများနှင့် အတွင်းဆောင်များတွင်
ပျော်ပျော် ပါးပါး အချိန်ကုန်နေခြင်း စသည့် နည်းလမ်းများဖြင့် အချိန်ကို
ကုန်စေလေ၏။

ထိုနှစ် အဋ္ဌမလ လဆန်းနှစ်ရက်နေ့မှာ မယ်မယ်၏ ရှစ်ဆယ်ပြည့်
မွေးနေ့ဖြစ်လေရာ ထိုနေ့တွင် ဆွေမျိုး သားချင်းများ၊ တပည့်တပန်းများ သည်
မယ်မယ်ကို လာရောက်ကန်တော့ကြမည် ဖြစ်လေ၏။ မယ်မယ်ကို လာရောက်
ကန်တော့မည့် သူများမှာ များပြားလှသည့်အတွက် ထိုသို့ လာရောက်သူများကို
မည်သို့မည်ပုံ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရမည်ကို စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။
ကျိချိန်သည် ထိုအကြောင်းကို ကျိရဲ၊ ကျိချန်၊ ကျိလျှံ စသူတို့နှင့် တိုင်ပင်
ကြည့်သည့်အခါတွင် သူတို့အားလုံးက ဧည့်ခံကျွေးမွေးပွဲကို သတ္တမလ လဆုတ်
တစ်ဆယ့်သုံးရက် မှစ၍ အဋ္ဌမလ လဆန်း ငါးရက်နေ့အထိ
စံအိမ်ကြီးနှစ်အိမ်တွင် ခွဲ၍ ကျွေးမွေးရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ နိန်စံအိမ်ကြီးတွင်
အမျိုးသမီး များကို ကျွေးမွေးပြီး ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် အမျိုးသားများကို
ကျွေးမွေးရန် စီစဉ်ထားလေ၏။ မဟာနန္ဒာဥယျာဉ် ထဲရှိ အဆောင်ကြီး
နှစ်ဆောင် ဖြစ်သည့် ခမ်းနားစုံလင်ဆောင်နှင့် မင်္ဂလာရိပ်သာဆောင်တို့ကို
အနားယူရန် အဆောင်များ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားလေ၏။ လဆုတ်
ဆယ့်သုံးရက်နေ့တွင် ဘုရင့်သမီးတော်များ၏ ကြင်ရာတော်များ၊ မင်းသားများ၊
မင်းသမီးများ၊ ဘုရင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးတွင် အမှုထမ်း နေကြသည့်
မှူးမတ်ကြီးများနှင့် ကတော်မယားများ တို့ကို ဖိတ်ကြား ထားလေ၏။ လဆန်း
ဆယ့်လေးရက်နေ့တွင် ဝန်ကြီးများ၊ စစ်ဘုရင်ခံများနှင့် စစ်မှူးစစ်ကဲများ၊

ယင်းတို့၏ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရ ကတော်မယားများကို ဖိတ်ကြားထားလေ၏။ လကွယ်နေ့တွင် အခြားသော မင်းစိုးရာဇာ အရာရှိကြီးများနှင့် ယင်းတို့၏ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရ ကတော်မယားများ၊ အရင်းအချာနှင့် အဖျားအနား ဆွေမျိုးများနှင့် ယင်းတို့၏ ကတော်မယားများကို ဖိတ်ကြားထားလေ၏။ မိသားစု စားသောက်ပွဲများ ကိုမူ လဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် သားကြီးကျိရဲက ကျင်းပလျက် နှစ်ရက် နေ့တွင် သားလတ် ကျိချိန်က ကျင်းပပြီး သုံးရက်ခန့်တွင် ကျိချိန်နှင့် ကျိလျှံတို့က ကျွေးမွေး ကျင်းပမည် ဖြစ်လေ၏။ လဆန်း လေးရက်နေ့တွင် ကျိဆွေမျိုးစုများ အားလုံးက စုပေါင်းကျွေးမွေး ကြမည်ဖြစ်ပြီး လဆန်း ငါးရက်နေ့တွင်မူ လိုင်တ၊ လင်ချီရှောက်နှင့် အခြားစာရင်းဒိုင်များက ကျွေးမွေးဧည့်ခံကြမည် ဖြစ်လေ၏။

သတ္တမလဆန်း ကတည်းကပင် ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ စေတမန်များသည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၊ နှုတ်ခွန်းဆက်လွှာ များဖြင့် တဖွဲဖွဲ ရောက်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ပူဇော်ပွဲ ဝန်ကြီးဌာနသည် ဘုရင့် အမိန့်တော်ပြန်တမ်းဖြင့် ရွှေကွပ် ကျောက်စိမ်းသံလျက်ငယ်၊ ရောင်စုံ ဖဲအုပ် လေးအုပ်၊ ရွှေကွပ်ကျောက်စိမ်း နားငွေင်းလေးရံ၊ ဘုရင့် ဘဏ္ဍာတိုက် မှ ငွေစင်ငါးပိသာတို့ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဍာအဖြစ် ချီးမြှင့်တော်မူလေ၏။ မြေးတော်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဘုရင့် မြောက်နန်း မိဖုရားဖြစ်သူ ယန်ချွန်းက မိန်းမစိုးများကို စေလွှတ်ကာ အာယုဒီဃ နတ်မင်း၏ ရွှေရုပ်တု၊ နံသာစန္ဒကူး တောင်ဝှေး တစ်ချောင်း၊ နံသာပုတီးတစ်ကုံး၊ ရှားပါးသည့် အဖိုးထိုက် အမွှေးတိုင်တစ်ထုပ်၊ သေတ္တာ၊ ရွှေချောင်း နှစ်ချောင်းနှင့် ငွေချောင်းနှစ်ချောင်း၊ ပိုးရောင်စုံအုပ် ဆယ့်နှစ်အုပ်နှင့် ကျောက်စိမ်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်စုံ လေးစုံတို့ဖြစ်လေ၏။ မင်းသားများ၊ ယင်းတို့၏ကြင်ရာတော်များ၊ အရာရှိကြီးငယ်များနှင့် အခြား မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများက ပေးပို့သောလက်ဆောင် ပစ္စည်းများမှာမူကား ရေတွက်၍ မရနိုင်အောင်များလှပေ၏။ ခန်းဆောင်အလယ်ရှိ သက္ကလတ်အနီ ခင်းသည့် စားပွဲကြီး ပေါ်တွင် မယ်မယ် ကြည့်ရှုရန် အတွက် အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်များကို ခင်းကျင်းပြသ ထားလေ၏။ မယ်မယ်သည် ထိုလက်ဆောင်များကို နှစ်ရက်လုံးလုံး စစ်ဆေးကြည့်လေ၏။ တတိယမြောက်နေ့ တွင်မူကား မယ်မယ်သည် လက်ဆောင် များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် စိတ်ဝင်စားမှု ကုန်ခန်း နည်းပါးသွားလေ ခဲ့လေပြီ။”

“ငှက်မယ်ဆီကိုသာ အကုန်အပ်လိုက်တော့။ ငါတော့ တစ်နေ့ ပျင်းပျင်းရှိတဲ့ အခါမျိုးကျမှ ဒီပစ္စည်းတွေ ကြည့်တော့မယ်”

လဆုတ် ဆယ့်သုံးရက်နေ့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးမှာ မီးအိမ်များ၊ မီးပုံးများဖြင့် လင်းထိန်လျက် ရှိလေ၏။

အိမ်ကြီးများထဲတွင်လည်း ပန်းခက်ပန်းပွားများ၊ ငှက်ရုပ်များရေးထားသည့် လိုက်ကာခန်းဆီများ၊ ကြာပွင့်ကြီးများ ရေးခြယ်ထားသည့် ကော်ဇောကြီးများဖြင့် အိမ်လုံးပြည့်ဆင်ယင်ထားကာ ပုလွေသံ၊ ဗုံသံ၊ လင်းကွင်းသံ တို့ဖြင့် ဝေစည်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနေ့တွင် စံအိမ်ကြီး၌ လက်ခံ တွေ့ဆုံသော ဧည့်သည်များမှာ အထူးဧည့်သည်များ ဖြစ်သည့် ပေကျင် ကိုယ်တော်လေး၊ နာနန်း ကိုယ်တော်လေး၊ ကိုယ်တော်လေး၏ ကြင်ရာတော်၊ သမီးတော်၏ ကြင်ရာ တော်၊ ကိုယ်တော်လေး ယုန်လျန်းနှင့် လိုရှန်း မင်းသား စသည်တို့ လောက်မျှသာ ဖြစ်လေ၏။ ယွန်းစံအိမ်ကြီး သို့မူ နာနန်း မင်းသမီးကြီး နှင့် အခြားသော မင်းသမီးကြီး အချို့ လာရောက်ကြလေ၏။

မယ်မယ်နှင့် အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးတို့သည် ၎င်းတို့အား ဧည့်ခံရာတွင် နန်းတက် ရွှေနန်းတော် ဝတ်စုံများကို ဝတ်၍ ဧည့်ခံကြလေ၏။ ဧည့်သည်တော်များအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မင်္ဂလာရိပ်သာခန်းမသို့ ဧည့်ခံကာ လက်ဖက်ရည် များ တည်ခင်းဧည့်ခံပြီးလျှင် ကျက်သရေဝေဖြာ ခန်းမဆောင်သို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ ကျွေးမွေးကြ၏။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် မင်းသမီးကြီးနှစ်ပါးကို အထူးနေရာတွင် နေရာပေးပြီး ကျန်အမျိုးသမီးများကို အဆင့်အတန်း အလိုက် နေရာချထား ပေးလေ၏။ ချင် မြို့စားကတော်ကြီးနှင့် လင်ကျန်း မြို့စားကတော်ကြီးတို့မှာ လက်ဝဲဘက်ရှိ စားပွဲ အနိမ့်တွင် ထိုင်ကြရလေ၏။ မယ်မယ်မှာ အိမ်သည်အဖြစ် လက်ျာဘက်ရှိ စားပွဲနိမ့်တွင် ထိုင်ရလေ၏။ သူ့နောက်တွင် သခင်မဆင့်၊ သခင်မဝမ်တို့ ခေါင်းဆောင်ကာ နတ်ငှက်မယ်နှင့် အခြားမိန်းကလေးများ အစဉ်အလိုက် ထိုင်ကြရလေ၏။ ဝါးကန့်လန့်ကာ အပြင်ဘက်တွင်မူ စာရင်းဒိုင်၏ မိန်းမများဖြစ်သော လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမ စသည့် အစေတော်ကြပ် များနှင့် အတူရှိနေပြီး စားသောက်ဖွယ်များနှင့် အရက်ချိုများကို တည်ခင်းကျွေးမွေးကာ ချူယွီ မိန်းမခေါင်းဆောင်သည့် အစေတော် မိန်းမငယ်ကလေးအချို့သည် လိုက်ကာအကွယ်တွင် ရပ်ကာ အမိန့်ကိုနာခံရန် အသင့်စောင့်နေကြရလေ၏။ ဧည့်သည်တော်များနှင့် ပါလာသည့် အစေတော်များကို သတ်သတ်ကျွေးမွေးလေ၏။

ထိုစဉ် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ ကချေသည်များ တက်လာကြကာ နှုတ်ခွန်းဆက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဇာတ်ပွဲများ ကတော့မည် ဖြစ်လေ၏။ ဇာတ်စင်ခြေရင်းတွင် သူငယ်တော် ရှစ်ယောက်တို့သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိလေ ၏။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်က ဇာတ်စင်ခြေရင်းတွင် ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အား ဇာတ်အစီအစဉ် စာရွက် ကို ယွန်းဗန်းကလေး တစ်ချပ်ထဲတွင် ထည့်ပြီးနောက် ကန့်လန့်ကာကို ဖွင့်ကာ မမယု အနားသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာပြီး မမယုသို့ ပေးလေ၏။ မမယုက သူ့ အထက်အဆင့်တွင် ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ထံ လှမ်းပေးလေ၏။

သို့ရာတွင် မိမိအား လှမ်းပေးသည့် အခွင့်အရေးကို ငြင်းလိုက်ကာ ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး၏ မယ်တော်ကြီးထံသို့ လှမ်းပြလေ၏။ ဤတွင် ပေကျင် ကိုယ်တော်လေး၏ မယ်တော်ကြီးသည် ယဉ်ကျေးသမှု အနေဖြင့် ပြဇာတ်ထဲမှ အစီအစဉ် တစ်ခုကို ရွေးပေးလိုက်လေ၏။ ကျန်အမျိုးသမီး များသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အစီအစဉ်ကို စိတ်ကြိုက်ရွေးရန်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လွှဲပေးလျက် ရှိကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးကပင်

“ကဲ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ၊ သူတို့ ကြိုက်သလိုသာ ကပါစေတော့” ဟု ပြောကြလေ၏။

စားသောက်ဖွယ် ပန်းကန် လေးပန်းကန် ချပြီးသည့်အခါတွင် ဟင်းချိုရောက်လာလေ၏။ ဧည့်သည်များနှင့် လိုက်ပါလာသည့် အစေတော်များသည် သူတို့သခင်များက ပေးသည့် ဆုကြေးများကို ယူလာကြကာ ကချေသည်များကို ပေးကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် သူတို့အားလုံး မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲ၌ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြ ပြန်လေ၏။ နာနန်း မင်းသမီးကြီးက ပေါက်ယုကို မေးသည့် အခါတွင် မယ်မယ်က ပေါက်ယုမှာ မိမိအတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်း ရွတ်ဖတ်နေကြသည့် ဘုန်းကြီးများရှိရာ ဝတ်ကျောင်းသို့သွား၍ ဝတ်ပြုနေကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါတွင် နာနန်းမင်းသမီးကြီးက သူမိန်းကလေးများကို မေးပြန်လေ၏။

“တချို့ကတော့လဲ နေထိုင် မကောင်းလို့ မလာကြဘူး ဖျား၊ တချို့ကျတော့လဲ ခုလို ပွဲကြီးလမ်းကြီး ထွက်လေ့ မရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မ အခန်းမှာ အစောင့်ခိုင်းထား ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ စံအိမ်မှာ ကချေသည်များလဲ ကျန်နေသေးတော့ သူတို့အတွက် ကပွဲလဲ စီစဉ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ခု အဆောင်မှာ ပွဲကြည့်ကျန်ခဲ့ကြပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ သူငယ်မကလေးတွေကိုလဲ သွားဖိတ်ပါဦး” ဟု ပေကျင် ကိုယ်တော်လေး၏ မယ်တော်ကြီးက ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် မိန်းကလေးများကိုခေါ်ရန် ထွက်သွားလေ၏။ မိန်းကလေးများမှာ မယ်မယ်၏ အဆောင်တွင် ပြဇာတ်ကြည့်ရင်း အချို့အချဉ်များကို စားသောက်နေကြလေ၏။ ပေါက်ယုမှာလည်း ဝတ်ကျောင်းမှ ပြန်လာပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့နှင့်အတူ ပွဲကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ပေကျင်ကိုယ်တော်လေး၏ မယ်တော်ကြီးက အခေါ် လွှတ်လိုက်ကြောင်း ပြောပြသည့် အခါ၌ ပေါက်ကြည်၊ ပေါက်ချင်း၊ ထိုက်ယု၊ တန်ချွန်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့သည် နတ်ငှက်မယ် နှင့်အတူ ဥယျာဉ်ထဲသို့

လိုက်လာခဲ့ကြရာ ရောက်သည့်အခါတွင် ဧည့်သည်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ဧည့်သည်များကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ရလေ၏။ ဧည့်သည်အချို့မှာ မိန်းကလေးများနှင့် ယခင်က တွေ့ဖူးပြီးသား ဖြစ်၏။ မတွေ့ဖူးသူ ဆို၍ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မျှသာ ပါသည့်တိုင် သူတို့ကလည်း မိန်းကလေးများ ချောပုံလှပုံကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကြလေ၏။ နာနန်း မင်းသမီးကြီးမှာ စမ်းယဉ်ကို ကောင်းစွာသိကျွမ်းသူ ဖြစ်လေ၏။

“ငါရောက်လာတယ်ဆိုတာ ညည်းမကြားဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ။ ဘာလဲ၊ ညည်းက အခေါ်လွှတ်တာ စောင့်နေတာလား အေး။ ညည်းတို့ဦးလေးများကို အခေါ်လွှတ်နေတာ ကြာပါပြီတော်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနောက် နာနန်းမင်းသမီးကြီးသည် ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ချင်းတို့၏ လက်ကို ကိုင်ကာ သူတို့၏ အသက်ကို မေးမြန်းပြီနောက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူတို့လှပပုံကို ချီးကျူးပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ချင်း တို့ကို ခေါ်ကာ သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ချီးမွမ်းလျက် ရှိပြန်လေ၏။

“အင်း၊ ကြည့်ရတာကတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောလှနေကြတာပဲ။ ငါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို အလှဆုံးလို့တောင် မရွေးတတ်တော့ဘူး။”

အစေတော်တစ်ယောက်သည် လက်ဆောင်ငါးမျိုးကို ယူ၍လာလေ၏။ ယင်းတို့မှာ ရွှေလက်စွပ်ငါးကွင်း၊ ကျောက်စိမ်း လက်စွပ်ငါးကွင်း၊ နံ့သာပုတီးစေ့ လက်ကောက် ငါးရံတို့ ဖြစ်လေ၏။

“ဟဲ့၊ ငါ့လက်ဆောင်တွေကို ကြည့်ပြီး ရယ်မနေကြနဲ့နော်။ ဒါက ညည်းတို့ဖို့ ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်းတို့ အစေတော်တွေ အတွက် ပေးလိုက်တာ”

မိန်းကလေး ငါးယောက်တို့သည် ကျေးဇူးစကား ပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုနောက် ပေကျင် ကိုယ်တော်လေး၏ မယ်တော် ကလည်း သူတို့ကို လက်ဆောင်ငါးစုံစီ ပေးလေ၏။ အခြားသူများက ပေးသော လက်ဆောင်များ အကြောင်း ကိုမူ မရေးတော့ပြီ။ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လျှောက်ကြည့်ကြလေ၏။ မယ်မယ်က နောက်ထပ် စားသောက်ရန် ဖိတ်ကြားသည့် အခါတွင်မူ နာနန်းမင်းသမီးကြီးက ငြင်းပယ်လေ၏။

“အမှန်ကတော့ မယ်မယ့် မွေးနေ့မို့လို့သာ လာရတာ၊ ကျွန်မက ကောင်းကောင်း နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခပ်စောစောပဲ ပြန်တော့မယ်”

မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများက ဆက်လက်နေရန် ပြောသေးသော်လည်း မရတော့ချေ။ ထိုနောက် အလွှာပသလွှာပ ပြောဆိုပြီးနောက်တွင် မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်သည် နာနန်း မင်းသမီးကြီးကို ဝင်းဝသို့ လိုက်ပို့ကြလေ၏။ ဝင်းဝသို့ ရောက်လျှင် နာနန်းမင်းသမီးကြီးကလည်း သံလျင်းပေါ်သို့ တက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ပေကျင် ကိုယ်တော်လေး၏ ကြင်ရာတော် သည်လည်း အတန်ကြာ နေပြီးနောက် နှုတ်ဆက် ပြန်သွားလေ၏။ အချို့လည်း ခပ်စောစောပြန်ကာ အချို့လည်း ပြီးဆုံးသည် အထိ နေကြလေ၏။

ထိုနေ့တွင် မယ်မယ်မှာ အတော်ပင်ပန်း သွားသည့်အတွက် နောက်နေ့များတွင် ဧည့်သည်များကို လက်ခံခြင်း မပြုတော့ဘဲ မိမိအစား ဧည့်ခံရန် သခင်မ ဆင့် နှင့် သခင်မ ဝမ် တို့ကို လွှဲပြောင်း ပေးထားလေ၏။ မှူးမတ်၏ သားများမှာ မယ်မယ်အား နှုတ်ဆက်ရန်အတွက် အပြင်ဆောင်သို့သာ လာကြပြီး သူတို့ကို ကျိရဲ့၊ ကျိချိန်နှင့် ကျိချိန်တို့က ဧည့်ခံ ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်လောက်ပြီ။

မယ်မယ်၏မွေးနေ့ ကျင်းပသည့်ရက်များ၌ မမယုသည် ညညတွင် အိမ်သို့ ပြန်မအိပ်ချေ။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဧည့်သည် များကို ဧည့်ခံခြင်း၊ ညနေပိုင်းတွင် မယ်မယ်နှင့် ရယ်စရာမောစရာများပြောခြင်း၊ စားသောက်ပွဲကိစ္စ များကို စီမံအုပ်ချုပ် ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်အား ကူညီခြင်း၊ လက်ဆောင်များ သိမ်းဆည်းရာ၊ အစေခံများကို ဆုချရာတွင် နတ်ငှက်မယ်ကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိကာ တော်တော်မိုးချုပ်မှ ဥယျာဉ်ထဲရှိ လီဝမ်း၏ အဆောင်သို့ သွား၍ အိပ်စက် ရလေ၏။ ထိုနေ့ညနေ မမယုသည် မယ်မယ်ကို ညစာ စောင့်ကျွေးပြီးနောက်တွင် မယ်မယ်က

“ညည်းတို့အားလုံးလဲ ပင်ပန်းကြရောပေါ့အေ။ ငါလဲ မောလှပြီ။ ဒီတော့ စောစောစားပြီး နားကြဦး။ မနက်ဖြန် ဆိုယင်လဲ အစောကြီး ထကြရဦးမှာ”

မမယုသည် မယ်မယ့်အဆောင်မှ ပြန်လာခဲ့ကာ နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်တွင် ညစာစားလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်မှာ လက်ဆောင်ရသည့် ရွှေခြည်ထိုးလိုက်ကာများကို အစေခံများအား သိမ်းဆည်းခိုင်းလျက် ရှိပြီး အဆောင် ထဲတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ အဝတ်အစားများကို ခေါက်လျက်ရှိသည့် ပင်အဲတစ်ယောက်ကို သာလျှင် တွေ့ရလေ၏။

“ဟဲ့ ပင်အဲ။ နင်တို့ မလေးငှက်မယ်ကော၊ ညစာစားပြီးပြီလား” ဟု မမယုက မေးသည်တွင် ပင်အဲက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဘယ်ပြီးဦးမှာလဲ မမယုရယ်၊ ကျွန်မတို့စားယင် မမယုကို မခေါ်ဘဲ

ရှိပါ့မလား”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ငါတော့ တစ်နေရာရာ တစ်ခုခု ရှာပြီးစားဦးမှပဲ အေ၊ ဆာလိုက်တာ သေလုနေပြီ”

မမယုက ထွက်သွားမည်ပြုစဉ် ပင်အဲက လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ

“နေပါဦး မမယုရဲ့၊ ဆာယင် ဒီမှာ မမယုဖို့ ကိတ်မုန့်တွေ ချန်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ညစာစားကြတာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ ညည်းတို့ ဒီလောက် အလုပ်များတာ။ ငါ လာစားတော့ တကူးတကန့် နိုင်ပါတယ်။ ဥယျာဉ် ထဲက ကလေးတွေဆီသွားပြီး ကပ်ရပ်စားချည်တော့မယ်” ဟုဆိုကာ တွက်သွားသဖြင့် ပင်အဲမှာလည်း ဘာမျှမတတ်နိုင် တော့ချေ။

မမယုသည် ဥယျာဉ်ထဲ တန်းလာခဲ့လေ၏။ ဥယျာဉ်ဝင်းဝနှင့် ဘေးပေါက်များမှာ ယခုတိုင် ဖွင့်ထားဆဲ ဖြစ်သည့် အတွက် ရောင်စုံ မီးပုံးများမှာလည်း ယခုတိုင် လင်းလျက်ရှိလေ၏။ မမယုသည် အစေတော် တစ်ယောက်အား တာဝန်ရှိ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ ဝင်းဝတွင် မည်သည့် တာဝန်ကျ မိန်းမကိုမျှ မတွေ့ရဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် စာရင်းကိုင်၏ မိန်းမများကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြန်ရာ အတွင်းတံခါး၏ အပြင်ဘက် အိမ်ထောင့်တွင် စုဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောနေကြသော မိန်းမတစ်သိုက် ထိုင်လေ့ရှိသည့် နေရာသို့ သွားရှာပြန်လေ၏။ ထိုနေရာတွင်လည်း မိန်းမကြီး နှစ်ယောက် သာလျှင် စားသောက်ဖွယ်များကို ထိုင်စားရင်း စကားပြောနေသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

“ဒီမှာ စာရင်းကိုင် မိန်းမတွေ မရှိကြဘူးလား။ အရှေ့စံအိမ်ကြီးက မမယုက အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့” ဟု မေးလေ၏။

အစားကိုကုန်း၍ စားနေကြသော အစေတော်ကြပ် နှစ်ယောက်သည် အခြားအိမ်မှ သခင်မ တစ်ယောက်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်ဟု ကြားလိုက်သည်နှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားကာ

“မရှိတော့ဘူးအေ။ ပြန်ကုန်ကြပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ “ဒါဖြင့်လဲ အိမ်ကို လိုက်ခေါ် ပေးစမ်းပါ” ဟု မမယု၏ အစေတော်က ပြောလေ၏။

“ဒီမှာအေ။ ငါတို့က ဝင်းစောင့်တွေ၊ ဝင်းမှူးတွေ။ တွေ့ရာကို ခိုင်းလို့ရတဲ့ အခိုင်းအစေ မဟုတ်ဘူး။ အခေါ် ခိုင်းချင်ယင် တခြားအခိုင်း အစေ တစ်ယောက်ကိုရှာပြီး အခေါ်ခိုင်းချည်”

“ဘာ၊ ရှင်တို့ ဘာစကားပြောတာလဲ။ အာဏာဖီဆန်တယ်ပေါ့။ အမိန့်ကို လွန်ဆန်တယ်ပေါ့။ ရှင်တို့ကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ မသွားနိုင်ရတာလဲ။ ဒီမှာ

နောက်ရောက်လာတဲ့ အစေတော်ကလေးတွေကို ရှင်တို့ လှိမ့်လို့ ရချင်ရချင်ရမယ်။ ကျွန်မကို မရဘူးမှတ်ပါ။ ရှင်တို့ကို မခိုင်းယင် ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ ဘယ်သူ့ကို သွားခိုင်းရမှာလဲ။ ဆုကြေးတို့ ဘာတို့ ရတယ် ဆိုယင် ရှင်တို့ရှေ့ဆုံးက ပြေးလာမှာပဲ။ အမြီးတယမ်းယမ်းနဲ့။ ရှင်တို့မှာ တစ်ယောက် အမိန့်ကို နာခံတဲ့အလေ့ မရှိတော့ဘူးလား။ ရှင်တို့မှာ လေးစားရုံသေတဲ့ စိတ်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘူးလား။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက် ဆိုယင်ကော ဒီလိုပဲ ဖီဆန်မှာလား။”

ထိုအချိန် ဝင်းစောင့်နှစ်ယောက်မှာ အရက်ချို အနည်းငယ် ဝင်လျက် ရှိသည့်အတွက် သူ့စကားများကို ကြားသည့် အခါတွင် စိတ်တိုမခံ နိုင်ကြတော့ဘဲ

“ဟဲ့ကောင်မ၊ ဘာသောက်စကားများတာလဲ။ ညည်းသောက် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ တို့ဘာသာ သွားချင် သွားမယ်၊ မသွားချင် မသွားဘူး။ ညည်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ညည်းအပူလဲ တစ်ပြားသား မရှိဘူး။ ညည်း ငါတို့အပေါ် ဘာလာပြီး ဘာမှ အာဏာပါဝါတွေ ပြစရာ မလိုဘူး။ အမြီးတနန့်နန့်နဲ့ သခင်ကို ကပ်ရပ်ပြီး မျက်နှာလို အားရလုပ်တာ တို့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ အရှေ့စံအိမ်က နင့်အဖေနဲ့အမေရယ်။ ဟင်း၊ မသိယင် ခက်မယ်အေ။ ငပြူးက ပြရသေးတယ်။ ကိုယ်က လုံအောင်မထိုင်ဘဲနဲ့ သူများကို လုံအောင် မထိုင်ဘူးလို့ ပြောရသေးတယ်။ အဲ့ပါရဲ့။ ငါတို့က တစ်အိမ်၊ ညည်းတို့က တစ်အိမ်ဟဲ့။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အာဏာပါဝါတွေ ပြယင် ညည်းတို့စံအိမ်မှာ သွားပြချည်။ တို့ဆီမှာ လာပြမနေနဲ့။”

“ကောင်းပါပြီတော်၊ ရှင်တို့ ပြောတဲ့ စကားကိုသာ မှတ်ထားပါ။”

အစေတော် သူငယ်မ ကလေးသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြန်သွားကာ ထိုအကြောင်းကို သူ့သခင်မ မမယုကို ပြောပြ လေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ မမယုသည် မာလာ၊ ပေါက်ချင်း၊ စမ်းယဉ် စသူတို့နှင့် တွေ့လေ၏။ စိတ္တ ဂါဗ ကျောင်း သီလရှင် ကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင် နှစ်ပါးနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုလျက် ရှိသော မာလာ၊ ပေါက်ချင်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့ကို တွေ့ရလေ၏။ မမယုသည် ဆာလောင်နေသည်ဟု ပြောဆိုကာ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဘက်သို့ လာခဲ့ရာ မာလာက ချိုချင်စားသောက်ဖွယ်များကို ချ၍ကျွေးလေ၏။ သီလရှင်နှစ်ပါး၊ ပေါက်ချင်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်လျက်ရှိစဉ် ဝင်းပေါက်သို့ ခိုင်းလိုက်သည့် အစေတော် သူငယ်မကလေးသည် ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် ပြန်လာကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြန်၍ပြောလေ၏။

“သူတို့နာမည်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ” ဟု မမယုကမေးလေ၏။

သီလရှင်နှစ်ပါး၊ ပေါက်ချင်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့က မမယု စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်စေရန်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ပြောခြင်းမှာ မမယုက လွှတ်လိုက်မှန်း မသိသည့်အတွက် ပြောခြင်းဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း အစေတော် သူငယ်မကလေး နားကြားလွဲ၍ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုကြ၏။

မယ်သီလရှင် တစ်ပါးက အစေတော် သူငယ်မကလေးကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်လျက်

“ညည်းကလဲ ဒီလောက်တောင်ပဲ စိတ်တိုရသလားအေ။ ဒီမိန်းမတွေ ပြောသမျှကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောရ သလား။ မိုက်ပါဘိတော့၊ မမယုမှာ ခုတစ်လောမှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် မောပန်းနေပြီး ဒီနေ့လဲ ဘာမှ စားခဲ့ သောက်ခဲ့ ရတာ မဟုတ်ဘဲ မောမောပန်းပန်းနဲ့ ပြန်လာရတဲ့အထဲ ညည်းက ဒီလိုပဲပြောရသလား။ ငါတို့မှာဖြင့် သူအပန်းပြေမှ ပြေပါစေ တော့ ဆိုပြီး ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်နေရတယ်။ ညည်းကလာပြီး ဒါမျိုးတွေ လာပြောရသလား။”

မာလာကလည်း အစေတော်ကို သူ့အနားသို့ ခေါ်လိုက်ကာ

“ကဲ ကဲ၊ ညည်း ပင်ပန်းယင် နားချည်တော့။ ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး သူတို့ကို အခေါ်ခိုင်း လိုက်မယ်”

“မလိုပါဘူးအေ။ အဲဒီဝင်းစောင့် ကောင်မနှစ်ယောက်ကိုသာ အခေါ်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ ငှက်မယ်ကိုလဲ ခေါ်ခွဲ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကျွန်မပဲ သွားခေါ်လိုက်မယ်လေ မမယု”

“နေပေစေ၊ ညည်းမခေါ်နဲ့။ သူသွားခေါ်လိမ့်မယ်”

သီလရှင်နှစ်ပါးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြကာ

“မမယုလဲ သဘောထားကြီးတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲလေ။ ခုအချိန်က မယ်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့ ကျင်းပနေတဲ့ အချိန် မဟုတ်လား။ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ မမယုက စိတ်ဆိုးပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်တယ်ဆိုယင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ တော်တော်ကြာ ပြောစရာ ဖြစ်နေပါ့မယ်”

ပေါက်ချင်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့ကလည်း မမယုကို ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုကြလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီလေ ထားပါတော့။ မယ်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့သာ မဟုတ်ယင် ဒီကောင်မနှစ်ကောင်ကို မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေအောင်ကို ခြေပစ်ရမယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ မွေးနေ့ကျင်းပနေချိန်မို့ အသာပဲ နေလိုက်ဦးမယ်”

ထိုအတောတွင်း၌ ဝင်းမှူးကို အရှာခိုင်းလိုက်သည့် မာလာက

လွတ်လိုက်သည့် အစေတော် သူငယ်မကလေး သည် ဝင်းပြင်တွင် ချူယွီ၏ မိန်းမနှင့် တွေ့၍ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထိုနေ့ညအတွက် ဝင်းမှူးကြပ်အဖြစ် တာဝန်ကျသူမှာ ချူယွီ မဟုတ်သည့်တိုင် ချူယွီ၏ မိန်းမမှာ အတော်အတန် ဩဇာရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်သည့် အပြင် ဉာဏ် ကောင်းခြင်း၊ သခင်မများကို အကြိုက်နေတတ်ခြင်း လုပ်တတ်ခြင်းတို့ကြောင့် သူ့ကို သခင်မများက ချစ်ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ချူယွီ မိန်းမသည် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာဘက်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကာ

“လုပ်ကြပါဦး၊ မမယု စိတ်ဆိုးနေတယ်။ ဒီလို စိတ်ဆိုးလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ မယ်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့ကြီး။ ဒီဝင်းစောင့် ကောင်မတွေက ဒီလိုပဲ ပြောသတဲ့လား။ ကျွန်မသာရှိယင် ဒီကောင်မတွေကို ပါးဆွဲရိုက်ပစ်တယ်။ ဒီကောင်မ တွေ တော့လား။ မွေးနေ့မို့ နေနှင့်ဦး၊ မွေးနေ့ပြီးယင် သိကြသေးတာပေါ့”

မမယုက ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြေးဝင်လာသော ချူယွီ၏မိန်းမကို မြင်လျှင်

“ကဲ လာပါဦး ချူရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်လို့ ထင်သလဲ။ ဥယျာဉ် ဝင်းတံခါးကြီး ကလဲ ညဉ့်နက်သည်အထိ ဟင်းလင်းကြီး ပွင့်လို့။ အထဲမှာလဲ မီးတွေထိန်လို့။ လူတွေကလဲ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ကြတာ ဥဒဟိုပဲ။ ဘာလုပ်ကြတာတဲ့လဲ။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ ငါက ဥယျာဉ်တံခါးကို ပိတ်ပြီး မီးတွေမှိတ်ဖို့ သွားအပြောခိုင်းတာ။ ဟိုကျတော့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး မမယုရယ်၊ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ၊ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းသလဲ၊ တစ်နေ့ကတင် မလေးငှက်မယ်က ပြောခဲ့သေးတာ။ မှောင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဝင်းတံခါးတွေ ပိတ်ရမယ်၊ မီးတွေကို မှိတ်ရမယ်လို့ သေသေချာချာ မှာထားခဲ့သေးတယ်။ အပြင်လူလဲ တစ်ယောက်မှ မဝင်စေရဘူး ဆိုတာ အားလုံးအသိပဲ။ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဝင်းဝမှာ အစောင့်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးတဲ့။ မွေးနေ့ပြီးယင်တော့ ကောင်မတွေ မသက်သာဘူး အောက်မေ့ ကြပေတော့”

မမယုက သူ့အစေတော် ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍ ပြောပြလေ၏။ ချူယွီ၏ မိန်းမက

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမယုရယ်။ မွေးနေ့ပြီးယင် ဒီကောင်မတွေကို ဝင်းမှူးတွေကို အရိုက်ခိုင်းပါ့မယ်။ ဘယ်သူ ပြောလိုက်သလဲ ဆိုတာကို စုံစမ်းပါ့မယ်။ ခုတော့ မီးတွေကို အငြိမ်းခိုင်းလိုက်ပါပြီ။ ဝင်းတံခါးကြီးနဲ့ ဘေးတံခါးတွေကိုလဲ အပိတ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

ထိုစဉ် နတ်ငှက်မယ်က မမယုအား ထမင်းစား ဖိတ်လိုက်သည့်

အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

“မမယုလဲ သိပ်တော့ မဆာပါဘူးကွယ်။ ခုလေးတင် မုန့်တွေကို ညည်းတို့ မလေးငှက်မယ်ကို ပြောလိုက်ပါ။ စားစရာရှိတာကို စားနှင့်လို့။ စောင့်မနေနဲ့လို့”

ချူယွီ သည် ထိုအကြောင်းကို နတ်ငှက်မယ်အား ပြန်၍ ပြောပြလေ၏။

“ဝင်းဝမှာ စောင့်တဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်က ရိုင်းရိုင်းပျပျ ပြောလွှတ်လိုက်သတဲ့ မလေးငှက်မယ်ရယ်။ သူတို့ကလဲ သူတို့ပဲ။ ကျွန်မတို့သွားယင်တောင် အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောချင်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပြစ်ပေးမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ် မလေးငှက်မယ်။ နို့မို့ယင် မမယု တော်တော် စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုယင် မှတ်ထားလိုက်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို မှတ်ထားလိုက်။ ခုကိစ္စတွေ ပြီးယင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး မမယုဆီကို ပို့လိုက်။ ကြိုက်သလို ဆုံးမပါလို့”

ချူယွီ၏ မိန်းမမှာ ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်ကို မုန်းနေသည့်အတွက် အကွက်ရသွားလေပြီ။ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ချူယွီ၏ မိန်းမသည် သူငယ်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ကာ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမထံသို့ လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် မမယုကို သွားတွေ့ရန် အပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထို့ပြင် ထိုမိန်းမနှစ်ယောက် တို့ကိုလည်း ကြိုးနှင့်တုပ်၍ မြင်းဇောင်းထဲသို့ ထည့်ထားရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။

အချိန်မှာ မှောင်ရီဖျိုးဖျ ဖြစ်လေ၏။ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် အကျိုးအကြောင်းကို ဘာမျှမသိဘဲ ရထား တစ်စင်းဖြင့် မမယုတို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ အလျင် ဝင်လေ၏။ အတွင်းဆောင်တံခါးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အစေတော်အချို့ ထွက်လာကာ သခင်မ နတ်ငှက်မယ်မှာ အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်ကတော့ အိပ်သွားပြီရှင်။ မမယုကို တွေ့ချင်ယင်တော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိတယ်။ ဥယျာဉ်ထဲကို လိုက်သွားပါ”

ထို့ကြောင့် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လိုက်သွားလေ၏။ စပါးချိုတဲတွင် ရှိသည့် အစေတော် များက လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမ လာကြောင်းကို သွားပြောသည့်အခါတွင် မမယုက၊ ယခုကဲ့သို့ သူ့ကို အလုပ် များအောင် လုပ်မိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောပြကာ

“ညည်းကိုခေါ်ရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ဝင်းပေါက်မှာ

တာဝန်ကျတဲ့ မိန်းမကို မတွေ့လို့ ခေါ်ရ တာပါ။ ကိစ္စက ဒီလောက်လဲ အရေးမကြီးပါဘူး။ ညည်း ပြန်လာပြီ ဆိုမှတော့ ဘာဖြစ်လို့ ညည်းကို လိုက်ခေါ်ပြီး ပြောနေရသလဲ မသိပါဘူး။ ကိစ္စက ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ အသေးအဖွဲ ကလေးပါ။ ငါလဲ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး။ ခေါင်းထဲက ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါပြီ”

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမက ပြုံးလိုက်လျက်

“မမယုက ကျွန်မကို အမိန့်ပေးစရာ ရှိတယ်လို့ မလေးငှက်မယီက ပြောလိုက်လို့ပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ်အေ။ ညည်း မပြန်သေးဘူး ထင်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။ ညည်းမရှိတော့ဘူး ဆိုတာ သိယင် ဘာဖြစ်လို့ တကူးတကန့် အခေါ်ခိုင်းတော့မှာလဲ။ ပြီးတော့လဲ ချူယွီ မိန်းမတာဝန်လို့ ထင်တာကိုး။ ကဲကဲ ရှိပါစေတော့။ ပြန်ပြီး အနားယူပါ”

လီဝမ်းက တစ်စုံတစ်ရာကို ရှင်းပြမည်အပြုတွင် မမယုက တားလိုက်၏။

ဤတွင် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမကလည်း ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲ အတိုင်းပြန်လာခဲ့ သည်တွင် လမ်း၌ သခင်ကြီး ကျီချိန်၏ အမြှောင်မယား ချောနှင့် တွေ့လေ၏။

သူ့ကို မြင်သည့်အခါတွင် အမြှောင်မယားချောသည် ပြုံးကာ

“အလိုလေး အစ်မတို့၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာတွေများ ဒီလောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေရတာလဲ ရှင်ရဲ့။ ဒီအချိန် တိုင်အောင်တောင် မနားနိုင်သေးဘူးလား”

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမက အိမ်သို့ပြန်ရောက်စဉ် အခေါ်လွှတ်သည့် အတွက် လိုက်သွားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိစ္စမှာ မမယုက အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်ကို ဝင်းစောင့်နှစ်ယောက် မချေမငံ ပြန်ပြောလိုက်သည့် ကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

အမြှောင်မယား ချောမှာ နေရာတကာစပ်စုသူဖြစ်ပြီး စာရင်းခိုင်များ၊ ဝင်းမှူးများ၏ ဇနီးများနှင့်လည်း ရင်းနှီးသည့် အလျောက် ဖြစ်သမျှကို ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ဤတွင် အမြှောင်ချောသည် သူသိသည့် အတိုင်း အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံးကို ပြန်၍ ပြောပြလေ၏။

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမက ရယ်လိုက်လျက်

“ဪ လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး။ အရေးထဲမှာတော်၊ ဘာ မဟုတ်တာ

ကလေးနဲ့များ ဒီလောက်ဇာချဲ့ နေရ သေးတယ်။ ကျုပ်မှာ ဘာများလဲလို့။
မမယုက သနားတတ်တယ် ဆိုယင်လဲ ဒီလောက်ကလေးတွေ
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်ပေါ့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ယင်လဲ ရိုက်ချင်လဲ
ရိုက်ပေါ့။ ဒါပဲရှိတာပဲ။ ဒါကိုများ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်လို့”

“ဒီမယ် ယောက်မရဲ့။ သူတို့အဖို့ ဒါက ဒီလောက် အရေးမကြီးဘူး။
အစ်မကို အချိန်မရွေး ခေါ်နိုင်တယ်။ သူတို့ တစ်တွေ ဘယ်လောက်
အာဏာရှိတယ် ဆိုတာကိုပြချင်တာ။ ကဲပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်ပြန်ပြီး
လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး သောက်နေပေတော့”

လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမသည် သူနှင့်ခွဲ၍ ဘေးမလွယ် တံခါးဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့စဉ် ငိုယိုလျက်လာနေသော မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့်
သမီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိမိတို့ မိခင်များမှာ အပြစ်ပေးခံရတော့မည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ကို ကယ်ပါမည့် အကြောင်းဖြင့်
လာရောက်ပြောလေ၏။

“ညည်းတို့ ကလေးတွေကလဲ တော်တော်မိုက်တယ်အေ။ ညည်းတို့
အမေတွေ အရက်မူးပြီး တောင်ပြော မြောက်ပြော ပြောတာတွေကို ညည်းတို့က
ဘယ့်နှယ်လုပ် သိလာကြပြန်တာလဲ။ ငါလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ခု ကြိုးနဲ့
အတုပ်ခိုင်းတာ ငါအတုပ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မလေးငှက်မယ်က
အတုပ်ခိုင်းတာ။ ခုတော့ ငါ့ခေါင်း ပေါ်ချည်းပဲ ရောက်လာ ကြတော့တာပေါ့။
ငါ့ဆီကို လာပြီး အကူအညီ တောင်းလို့ ငါလဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဟဲ့”

ကလေးငယ် နှစ်ယောက်မှာ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည့်
ကလေးငယ်များသာ ဖြစ်သည့်အတွက် မည်သို့ ဘာမျှမသိဘဲ ငိုယို၍
ထွက်သွားကြလေ၏။

ကလေးငယ်များမှာ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်မျှသာ ရှိကြသေးသည့် အတွက်
သူပြောသည်ကို နားမလည်ဘဲ သူတို့ အမေများကို ကယ်ဖို့ တပူစာစာ လုပ်လျက်
ရှိကြလေ၏။

“တော်တော်ခက်တဲ့ ကလေးတွေပါလား ဟရီ။ ငါ့ကို လာမပြောနဲ့ဟဲ့။
သက်ဆိုင်တဲ့လူကို သွားပြောချည်။ နေစမ်းပါဦး၊ နင်တို့အစ်မရဲ့ ယောက္ခမ
မိဖေဟာ သခင်မဆင့် လက်ထပ်တုန်းက ပါလာတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့
နင်တို့အစ်မကို သူယောက္ခမကို အပြောခိုင်းချည်။ သူကမှ သခင်မဆင့်ကိုပြော။
ဒီလိုဆိုယင် နင်တို့ကိစ္စ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

တစ်ယောက်မှာ လက်ခံသွားသော်လည်း နောက်တစ်ယောက်မှာ
မသွားသေးချေ။ ဤတွင် လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမက

“ဒီတစ်ယောက်ကကော မသွားသေးဘူးလား။ တစ်ယောက် သွားတောင်းပန်ယင် ကိစ္စ ပြီးမှာပေါ့တဲ့။ ကျွန်မကို လွှတ်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်းကို ရိုက်ပါရင်လို့ ပြောလို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ သွားတော့” ဟု ပြောပြီးနောက် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် ရထားဖြင့် ထွက်လာခဲ့ လေသည်။

သို့ဖြင့် ကလေးမကလေးသည် သူ့အစ်မထံသွားကာ ယောက္ခမ မိဖေအား ပြောရန် သွားပြောလေ၏။ မဖေမှာ သခင်မဆင့် လက်ထပ်စဉ်က သခင်မဆင့်နှင့်အတူ ပါလာခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး အတော်အတန် အရေးပါသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် သခင်မဆင့်ကိုယ်တိုင် မယ်မယ်၏ မျက်နှာသာပေးခြင်းကို များစွာမရတော့သည့်အတွက် သူ့အစေတော် များမှာလည်း အတန်ငယ် ဩဇာကျ၍ နေကြလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သခင်ကြီး ကျီချန်၏ အိမ်မှ အထက်တန်း အစေတော်များကို အပြစ်ရှာလျက် ရှိကြလေ၏။

“မဖေသည် အသက်အရွယ် ကြီးသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ သခင်မဆင့်၏ ထောက်ခံမှုကို ရထားသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ အရက်သေစာကို သောက်စားကာ အားအားရှိလျှင် လူမြင်သမျှကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် ရှိလေ၏။ ယခု မယ်မယ်၏ မွေးနေ့သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် အခြား အစေတော်များက လူတွင်ကျယ် လုပ်နေကြသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ မဖေသည် အကြီးအကျယ် မနာလိုဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျီချန်၏ အိမ်သူအိမ်သားများမှာ မဖေ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်ကို အရေးပင် မလုပ်ကြချေ။ ယခု မိမိ၏ ဆွေမျိုး တစ်ဦးအား ချူယွီ၏မိန်းမ အမိန့်ဖြင့် ကြိုးဖြင့်တုပ်၍ ရိုက်နှက်ခံရသည်ကို ကြားရသည့်အခါတွင်မူကား မဖေသည် ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်တော့ချေ။ ထိုအထဲတွင် အရက်ကလည်း မူးနေပြန်သဖြင့် မဖေသည် စံအိမ်ကြီးနှစ်အိမ်ကို ခြားထားသည့် တံတိုင်းကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီးလျှင် သခင်မဆင့်ကို တိုင်တန်းရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ကြည့်ပါဦး သခင်မဆင့်ရဲ့။ ကျွန်မရဲ့ သားရဲ့ ယောက္ခမက သူတို့အပေါ်မှာ ဘာလုပ်မိလို့လဲရှင်။ မမယုရဲ့ အစေတော်မ တစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောမိတာနဲ့ ချူယွီရဲ့ မိန်းမက မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးလို့ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး မြင်းဇောင်းထဲမှာ ထားသတဲ့ရှင်။ မွေးနေ့ပွဲ ပြီးယင်လဲ ရိုက်နှက်ကြဦးမလို့တဲ့ရှင်။ ကြည့်ပါဦးရှင်။ မိန်းမကြီးက အသက် ခုနစ်ဆယ်တောင် ကျော်ပါပြီ။ ဒါတောင် ရိုက်ကြ နှက်ကြ ဦးမလို့တဲ့။ သခင်မကြီးက လွှတ်ပေးဖို့ မလေးငှက်မယ်ကို ပြောပေးပါ သခင်မကြီးရဲ့”

သခင်မဆင့်မှာ အစေတော် ယုန်ယွမ်းကို သူ့အား ပေးရန် တစ်ခါက

နတ်ငှက်မယ်ထံ တောင်းခဲ့ဖူးရာ နတ်ငှက်မယ်က မပေးဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့ဖူးသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုနောက်တွင် မယ်မယ်ကလည်း သူ့ကို ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံကာ နတ်ငှက်မယ်ကို သိသိသာသာကြီး မျက်နှာသာပေးသည်ကို သတိပြုခဲ့မိ၏။ ထို့ပြင် မကြာမီအတွင်း နာနန်း မင်းသမီးကြီး အလည်လာစဉ်ကလည်း မိန်းကလေးများကို တွေ့ချင်သည် ဆိုသည့် အခါတွင် မယ်မယ်သည် တန်ချွန်းကိုသာ အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူ့သမီးဖြစ်သူ ယင်ချွန်းကိုမူ အခေါ်မခိုင်းသဖြင့် စိတ်ခုလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သခင်မဆင့်မှာ သူတို့အပေါ်တွင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကွဲစရာ အကြောင်းပြချက် မရှိသေးသည့် အတွက် မျှသိပ်ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ယခုမူ မနာလိုဝန်တိုအား ကြီးသည့် အစေခံများသည် သူတို့ကိုယ်တိုင် မပြောရဲသည့်အခါတွင် သခင်မဆင့်အား လာရောက်၍ ဟုတ်သည်ရော မဟုတ်သည်ရော အမျိုးစုံ ပြောကာ ကုန်းချောကြလေ၏။

အစတွင် ကျီချိန်၏ စံအိမ်မှ အစေခံများ အကြောင်းကို မကောင်းပြောရင်း နောက်ဆုံးတွင် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် နတ်ငှက်မယ်ကိုပါ မကောင်းပြောလာ ကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ် မျက်နှာသာရအောင် အမြဲလုပ်တတ်ကြောင်း။ ထိုသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နေရာဝင်ယူတတ်ကြောင်း လင်ယောက်ျားဖြစ်သည့် ကျီလျှံကိုမူ အလွန်နိုင်ကြောင်း၊ အိမ်ကြီးရှင်၏ သခင်မဖြစ်သူ သခင်မဝမ်ကိုလည်း ချောင်ထိုးထားကာ သူကပင် နေရာတကာ အုပ်စီးလျက်ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောကြလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့သည် သခင်မဝမ် အကြောင်းကိုပင် မကောင်းပြောလာ ကြလေ၏။ သခင်မဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့သည် သခင်မဆင့် အကြောင်းများကို မယ်မယ်အနားတွင် ကပ်၍ မဟုတ်တမ်းတရား ပြောကြကြောင်းဖြင့် ပြောကြလေ၏။ သခင်မဆင့်သည် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် စိတ်ခိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်တိုင် ဤသို့ ကြားရဖန် များလတ်သောအခါတွင် မိန်းမပီပီ တစ်ဘက်ကို အထင်မလွဲဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ သို့ဖြင့် နတ်ငှက်မယ်ကိုလည်း မုန်းတီးစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ သို့တိုင်အောင် မဖေက နတ်ငှက်မယ်၏ အကြောင်းကို လာရောက် တိုင်ကြားသည့် အခါတွင် သခင်မ ဆင့်သည် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြန်၍ ပြောခြင်း မပြုဘဲ အသာပင် နားထောင်နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သခင်မဆင့်သည် မယ်မယ်ကို နှုတ်ဆက် ကန်တော့ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မိသားစု အားလုံး ကျွေးမွေးပွဲသို့ ရောက်လာကြပြီး ပြဇာတ်များကို ကြည့်လေ၏။ မယ်မယ်မှာလည်း စိတ်ကြည်လျက် ရှိလေ၏။ ပွဲတွင် အဖျားအနား ဆွေမျိုးများကို မဖိတ်ဘဲ အရင်းအချာလောက်သာ ဖိတ်သည့်အတွက် မယ်မယ်သည် သာမာန်

အဝတ်အစားကို ဝတ်ကာ ခန်းဆောင်ထဲတွင် သူတို့
ကန်တော့နုတ်ဆက်သည်ကို လက်ခံလေ၏။ မယ်မယ်သည်
ခန်းဆောင်အလယ်ရှိ ထိုင်ဖုံကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် နောက်မှီအုံးတင်ကာ
ခြေတင်ခုံပေါ်တွင် ခြေတင်ပြီး သူတို့ ကန်တော့သည်ကို ခံယူလေ၏။ အနီးရှိ
ခွေးခြေ အနိမ့်ကလေးများ ပေါ်တွင်မူ ပေါက်ယု၊ ပေါက်ကြည်၊ ပေါက်ချင်း၊
ထိုက်ယု၊ စမ်းယဉ်၊ ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်း၊ ဆီချွန်း၊ စသူတို့ ဝိုင်းထိုင်လျက်
ရှိကြလေ၏။ ကျိပြန့်၏ အမေသည် သမီးဖြစ်သူ ဆီလုံ ကိုလည်း
ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ကျိချွန်၏ အမေဖြစ်သူကလည်း သမီးဖြစ်သူ စုချိုကို
ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထို့အပြင် အခြားသော မြေးတူမ နှစ်ဆယ်ကျော်တို့လည်း
လာရောက် ကန်တော့လျက် ရှိကြလေ၏။

ဆီလွမ်နှင့် စုချိုတို့မှာ ရုပ်ချောသူများ ဖြစ်ကြသည့်အပြင် အပြောအဆို၊
အနေထိုင်တွင်လည်း တခြား မိန်းကလေးများနှင့် မတူ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူများ
ဖြစ်ကြလေ၏။ သည့်အတွက် မယ်မယ်သည် သူတို့နှင့် တွေ့ရသည်ကို
ဝမ်းသာလှသဖြင့် မိမိ ထိုင်ခုံရှေ့တွင် အထိုင်ခိုင်းလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ
မယ်မယ်၏ ခြေထောက်များကို နှိပ်နယ်ပေးလျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ
အထူးနေရာတွင် ထိုင်လျက်ရှိပြီး အခြားသူများမှာ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ဘေးတွင်
တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြလေ၏။ ခန်းဆီး အပြင် လိုက်ကာအပြင်ဘက် စင်္ကြံတွင်မူ
အမျိုးသားစု အိမ်ထောင်စု အချို့သာ၊ ဆွေမျိုးစုထဲရှိ အမျိုးသားများသည်
ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ထိုင်လျက် ရှိကြလေ၏။

ပထမတွင် အမျိုးသမီးများက မယ်မယ်ကို ကန်တော့ကြပြီး နောက်တွင်
အမျိုးသားများက ကန်တော့ကြ၏။

သူတို့ ကန်တော့ပြီးသည့် အခါတွင် လိုင်တသည် တခြားသော
ဝင်းမှူးများနှင့် အစေခံများကို ခေါင်းဆောင်၍ ဝင်ရောက်လာကာ
ကန်တော့လေ၏။ သူတို့နောက်တွင် သူတို့ဇနီးများနှင့် အဆောင်အသီးသီးတွင်
အလုပ်လုပ်ကြသည့် အစေတော်များ လိုက်ပါလာကြ လေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့
ကန်တော့နေကြသည်မှာ ထမင်းနှစ်ခါစားလောက် ကြာသွားလေသည်။
ထိုနောက်တွင်ကား မွေးနေ့တွင် ငှက်လွှတ်လျှင် အသက်ရှည်သည်ဟု
အယူရှိသည့် အလျောက် ငှက်များကို လွှတ်ရန် ငှက်လှောင်အိမ်များ
ယူလာကြလေ၏။ ကျိရဲ့နှင့် အခြားသူများသည် အာယုဒီဃ နတ်မင်းနှင့်တကွ
အခြားသော နတ်များကို ပူဇော်သည့် အနေဖြင့် အမွှေးတိုင်များနှင့်
ငွေစက္ကူများကို မီးရှို့ပူဇော်ကြပြီးနောက်မှ ပြဇာတ်ကို ကြည့်ကြလေ၏။
အားလပ်ချိန် ပြီးသည့်နောက်တွင် မယ်မယ်လည်း ဆက်၍ မကြည့်တော့ဘဲ
အနီးရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင် အနားယူ လေ၏။ ဆီလွမ်နှင့် စုချို တို့ကိုလည်း
သူတို့ပျော်သလို ထားရန် နတ်ငှက်မယ်ကို ပြောခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က သူတို့

အမေများကို သွားပြောသည့်အခါတွင် သူတို့ကလည်း ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား ရှိသည်အလျောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဘောတူကြလေ၏။ ဆီလွမ်နှင့် စုချီ တို့သည်လည်း ဥယျာဉ်ထဲသို့ လိုက်လာကာ တစ်ညမျှ ပျော်ရွှင်စွာ တည်းခိုကြ လေ၏။

ထိုနေ့ည လူစုခွဲကာနီးတွင် သခင်မဆင့်သည် နတ်ငှက်မယ်အနီးသို့ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ရောက်လာကာ မျက်နှာချိုသွေး လေ၏။

“မနေ့ညတုန်းက ငှက်မယ် တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားလို ဝင်းစောင့် မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး အရိုက် ခိုင်းလိုက်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဘာများဖြစ်လို့လဲ ငှက်မယ်ရယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချမ်းသာပေးဖို့ ဒေါ်လေးဆင့်မှာ ပြောခွင့်တော့ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ့်ရဲ့ မွေးနေ့မှာ အလှူကြီး အတန်းကြီး ပေးပြီး သက်ကြီးဝါကြီး တို့ကို ပူဇော် ကန်တော့နေတဲ့အချိန် မဟုတ်လား။ ဒီလိုအချိန်မှာ ကိုယ့်အိမ်က အစေခံတွေကို အပြစ်ပေးရတာ သိပ် မကောင်းလှပေဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးဆင့် တောင်းပန်တာကို လက်မခံယင်တောင် မယ်မယ့်ရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါကွယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ရထားပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ လူတွေရှေ့တွင် ဤသို့ ဩဇာပေးခံလိုက်ရသည့် အတွက် မျက်နှာတွေ နီရဲကာ ရုတ်တရက်သော် မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ဘဲ ငိုငြို ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက်မှ မရယ်ချင့် ရယ်ချင် ရယ်လိုက်လျက် လိုင်တ၏မိန်းမနှင့် ဝင်းမှူးများ၏ မိန်းမများဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကုန်ကြသလဲ မသိပါဘူးတော်။ မနေ့ကတော့လဲ ငှက်မယ်အိမ်က ဝင်းစောင့်နှစ်ယောက်က မမယုက ခိုင်းလိုက်တဲ့ အစေတော်ကို မချေမငံ ပြောလို့ ဆိုပြီး လာတိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငှက်မယ်က မမယု ကျေနပ်အောင် အပြစ်ရှိတဲ့လူကို အပြစ်ပေးလိုက်ရတယ်။ တကယ်ကတော့ ငှက်မယ်က အနေသာကြီးပါ။ ငှက်မယ်ကို မချေမငံ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ။ ခုတော့လဲ ဘယ်သူတွေက ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေသလဲ မသိပြန်ပါဘူး။ ဒီလို အပြစ်ပေးတာကိုပဲ ငှက်မယ်ရဲ့ အပြစ် ဖြစ်နေပြန်ပါပြီ။ ငှက်မယ်ကို မချေမငံ ပြောလို့ အပြစ်ပေးတဲ့ပုံမျိုး ပြောနေတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

သခင်မဝမ်က အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသဖြင့် နတ်ငှက်မယ် ကလည်း မနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည် တို့ကို ပြန်ပြောရ လေ၏။ ဤတွင် မမယုက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“ညည်းတို့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာတော့ တို့ မသိပေါင်တော်။ အမှန်ကတော့ အပြစ်ပေးချင်မှ ပေးပါ။ တို့ကလဲ ဘာမှ မပြောရပါဘူး။

ညည်းအနေနဲ့လဲ လေညာက နေသာပ ဆိုသလို အနေသာချည်းပါ။ ဘာမှ ဝင်စွက်စရာ မလိုပါဘူး။”

နတ်ငှက်မယ်က

“ငှက်မယ်အနေနဲ့ကတော့ အနေသာကြီးပါ။ မမယုရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ပြီး အပြစ်ပေးရတာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ မမယု စိတ်ကြိုက် သူတို့ကို အပြစ်ပေးပါလို့ ငှက်မယ် ပြောခဲ့တာပေါ့။ တကယ်လို့ မမယုအိမ်က အစေခံက ငှက်မယ်ကို မချေမခံ ပြောယင်လဲ မမယုက ငှက်မယ် စိတ်ကြိုက် အပြစ်ပေးဖို့ ပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်သူကများ အားအား ယားယား ရှိလို့ ဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြောနေကြသလဲ မသိပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က မျက်နှာလုပ်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။”

ဤတွင် သခင်မဝမ်က

“အမှန်ကတော့ ညည်းယောက္ခမ မမယု ပြောတာ မှန်တယ်အေ။ အရေးကြီးတာက မယ်မယ့်ရဲ့ မွေးနေ့မှာ မင်္ဂလာရှိဖို့၊ ပျော်ဖို့ပါးဖို့၊ စိတ်လက်ကြည်လင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီတော့ အပြစ်ပေးခံထားရတဲ့ ဝင်းစောင့် မိန်းမ နှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါအေ”

နတ်ငှက်မယ်သည် အပြစ်ပေးခံထားရသည့် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်ရန် ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ ပို၍ ရှက်သွားကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ မမြင်စေလိုသည့် အတွက် မိမိအဆောင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို မတွေ့သည့် အခါတွင် ဆုပို ကို လွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဆုပို သည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ငိုနေသည့် နတ်ငှက်မယ်ကို မြင်သည့်အခါတွင် အံ့အားသင့်လျက်

“မလေးငှက်မယ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ မယ်မယ်က ခေါ်နေတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်ရည်ကိုသုတ်၊ မျက်နှာသစ်၍ နံ့သာလူးပြီးလျှင် ဆုပို နှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်က

“မနေ့က ပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ ထဲမှာ လိုက်ကာ ဘယ်နှစ်ခုလောက် ပါသလဲ”

“ဆယ့်ခြောက်ခု ပါပါတယ် မယ်မယ်။ ဆယ့်နှစ်ခုကတော့ အကြီးကြီးတွေပါ။ လေးခုကတော့ ခုတင်မီးဖိုကို ကာတဲ့ ခပ်သေးသေးတွေပါပဲ။ ယန်ဇီတောင်ဘက်က ချန်မိသားစု ပေးလိုက်တဲ့ လိုက်ကာမှာတော့ “ဝန်ကြီးလုပ်မယ်” ဆိုတဲ့ ရှေးအော်ပရာပြဇာတ်က ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို ရွှေခြည်ထိုးထားတဲ့ကား ဆယ့်နှစ်ကား ပါပါတယ်။ နောက်တစ်ဘက် မှာတော့

“အာယုဒီဃ” ဆိုတဲ့ စာလုံးကို လက်ရေးပန်းချီနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာလုံးတွေ ပါပါတယ်။ လိုက်ကာထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံး ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကွမ်းတုံက လှေသင်းဝန် ဝူမိသားစုကလဲ မှန်လိုက်ကာကြီး တစ်စုံ ပို့လိုက်ပါတယ်”

“အေး၊ ဒီလိုဆိုယင် ဒါတွေကို ရောင်းမပစ်လိုက် နဲ့ဦး၊ လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထား။ တခြားသူတွေကို လက်ဆောင် ပေးစရာ ရှိတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ထိုစဉ် ယုန်ယွမ်းသည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ နတ်ငှက်မယ်ကို စူးစိုက် ကြည့်နေလေ၏။

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ ဘာစိုက်ကြည့်နေတာလဲ။ ငှက်မယ်ကို မမြင်ဖူးဘူးလား”

ယုန်ယွမ်းက ပြုံးလိုက်လျက်

“မလေး ငှက်မယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ယောင်အမ်းနေသလားလို့ ကြည့်တာ မယ်မယ်ရဲ့”

မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်အား အနီးသို့ခေါ်ကာ သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေ ပြန်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ကြိုးစား၍ ရယ်လိုက်ရင်း

“မျက်လုံးတွေ ယားလွန်းလို့ ပွတ်ထားမိတာပါ မယ်မယ်ရဲ့”

“ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါ မလေးငှက်မယ်ရယ်။ မလေးငှက်မယ် တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ စိတ်ဆိုးနေပြီလား” ဟု ယုန်ယွမ်းက ပြောလေ၏။

“ငါ့ကို ဘယ်သူ စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ရဲလို့လဲအေ့။ လုပ်တောင် ငါက မယ်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကြီးမှာ ငိုလားရယ်လား လုပ်ပါ့မလား”

မယ်မယ်က

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ကဲ၊ မယ်မယ်လဲ ညစာစားတော့မယ်။ ဒီတော့ မယ်မယ့်အနားမှာ ငှက်မယ် လာစောင့် ပေးစမ်း။ ကျန်တာကိုတော့ ညည်း မမယုဖို့ ယူသွားပေါ့။ ပြီးတော့ ညည်းတို့ နှစ်ယောက် သီလရှင်ကလေးတွေ ပဲစေ့ ကောက်ပေးကြတာကို လိုက်ကောက်ပေးချည်ကြ။ ညည်းတို့လဲ အသက်ရှည်တယ်။ မနေ့တုန်းကတော့ ဥယျာဉ်ထဲက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပေါက်ယုတို့ ကောက်ပြီးပေးသွားကြပြီ။ ဒီတော့ ညည်းတို့ ကူပြီး ကောက်ပေးသွားကြ။ တော်တော် ကြာတော့ မယ်မယ်က သူ့မြေးတွေလောက်ပဲ မျက်နှာသာပေး အကောက်ခိုင်းတယ်၊ တို့ကျတော့ အကောက်မခိုင်းဘူးလို့ ပြောမနေကြနဲ့”

ထိုသို့ စကားပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် သီလရှင်နှစ်ပါးအတွက် သက်သတ်လွတ်ဟင်းများ ယူလာကြ၏။ မယ်မယ် အတွက်လည်း အသားဟင်းများ ယူလာလေ၏။ မယ်မယ် စားသောက်ပြီးသည့် အခါတွင်

ဟင်းခွက်များကို တစ်ဘက် ခန်းရှိ မမယုနှင့် နတ်ငှက်မယ် တို့အတွက် ယူလာခဲ့လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ဘက်တွင် ထမင်းစားနေကြစဉ် ဆီလွမ်းနှင့် စုချီတို့ကိုလည်း သူတို့နှင့်အတူ စားရန် မယ်မယ်က လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက်တွင် သူတို့သည် လက်ဆေးကာ အမွှေးတိုင်များကို ထွန်းညှိနေကြစဉ် ပဲစေ့တစ်ပုံးကို ယူလာကြ လေ၏။ သီလရှင် နှစ်ပါးသည် ပဲစေ့ပုံးကို ရှေ့တွင်ချပြီး တရားစာများကို ရွတ်ဖတ်ကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ပဲစေ့များကို ပုံးထဲမှ တစ်စေ့ချင်း ကောက်ရင်း ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုရွတ်၍ တောင်းထဲသို့ ထည့်ကြလေ၏။ အသက် ရှည်စေရန်အတွက် ထိုပဲစေ့များကို ပြုတ်ပြီးလျှင် လမ်းလေးခွတွင် လာသမျှလူများကို လှူဒါန်းရမည် ဖြစ်လေ၏။ မယ်မယ် သည် ထိုင်ပုံပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း သီလရှင်များ ရွတ်ပြသည့် ကမ္မဗလနှင့် ပတ်သက်သော နိပါတ်များကို နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်တစ်ယောက် ငိုယိုလျက် ရှိကြောင်းကို ဟုပိထံမှ ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့် ယုန်ယွမ်းသည် အကြောင်းရင်းကို ပင်အဲထံမှ သိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညတွင် ယုန်ယွမ်းသည် အကျိုးအကြောင်းကို မယ်မယ်အား ပြောပြ လေ၏။

“မလေးငှက်မယ် ငိုတာက ဒေါ်လေးဆင့်က သူ့ကို လူတွေရှေ့မှာ အရှက်ကွဲအောင် လုပ်လို့လို့ ပြောပါတယ် မယ်မယ်”

မယ်မယ်က မေးသည့် အခါတွင် ယုန်ယွမ်းက ပြောပြလေ၏။ ဤတွင် မယ်မယ်က

“ဒီလိုဆိုယင် ငှက်မယ်ဟာ အမူအရာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဘယ့်နှယ်ကွယ် အစေတော် တွေက သခင်မတွေကို မချေမငံ ပြောတာကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ခါတိုင်းဆိုယင် နတ်ငှက်မယ် က ဘယ်ဒီလို ခေါင်းငုံ့ခံနေလိမ့် မလဲ။ ငါ့ မွေးနေ့မို့လို့ ငိုငိုရယ်ရယ် မလုပ်ချင်လို့ အသာထွက်သွားတာ နေမှာပေါ့။ မဆင့်ကတော့ တစ်ချိန်လုံး မျက်နှာကို မှုန်သိုးနေတာပဲ။ ဘာမှတော့ မပြောရဲဘူး။ တစ်နည်း ပြောရယင်တော့ ဒီနည်းနဲ့ ငှက်မယ်ကို လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ခွဲတာပေါ့အေ”

ထိုစဉ် ပေါက်ချင်း ရောက်လာသည့်အတွက် စကားပြတ်သွားကြလေ၏။ မယ်မယ်က ပေါက်ချင်းကို ဘယ်က လာသနည်း ဟု မေးလေ၏။

“ဥယျာဉ်ထဲက ယင်လင်းရဲ့ အဆောင်မှာ စကားပြောနေရာက လာတာပါ”

ဤတွင် မယ်မယ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည့်အတွက် ဥယျာဉ်ထဲရှိ အစေခံများအား တစ်စုံတစ်ရာကို အပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ခု ငါ့မှာ ဆီလွန်နဲ့ စုချီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက် ခေါ်ထားတယ်။ သူတို့မှာ ဆင်းရဲကြပေမယ့် ဥယျာဉ် ထဲက မိန်းကလေးတွေနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားလိုက်ကြ။ ငါတို့အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အစေတော်တွေ အစေခံတွေက စည်းစိမ်တွေ၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေ ရှိမှ အထင်ကြီးတတ်ကြတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ လူဆိုယင် တယ်ပြီး အထင်မကြီးတတ်ကြဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ကို ကောင်းကောင်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ကြပါ။ တကယ်လို့ သူတို့အပေါ်မှာ မရှိမသေ မလေးမစား လုပ်တယ်လို့ ကြားရယင် လုပ်တဲ့လူတော့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ပြီသာမှတ်”

အခိုင်းမိန်းမသည် မယ်မယ်၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်တော့မည် အပြုတွင် ယုန်ယွမ်းက

“ကျွန်မ သွားလိုက်ပါ့မယ် မယ်မယ်။ သူပြောတယ် ဆိုယင် ဟိုက ဟာတွေ ဒီလောက် အလေးထားကြမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ယုန်ယွမ်းသည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ရောက်လျှင် စပါးချိုတဲသို့ ပထမဆုံး လာခဲ့လေ၏။ လီဝမ်းကို လည်းကောင်း၊ မမယုကိုလည်းကောင်း မတွေ့သဖြင့် အစေတော်များကို မေးကြည့်သည့် အခါတွင် တန်ချွန်းတို့ အဆောင်တွင် ရောက်နေ သည်ဟု ပြောလိုက်ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ယုန်ယွမ်းသည် မြစိမ်းဆည်းဆာ ဆောင်သို့ လာခဲ့ရာ စကားဝိုင်းဖွဲ့လျက် ရှိကြသော ဥယျာဉ်ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်သိုက်ကို စုံစုံလင်လင် တွေ့ရလေ၏။ ယုန်ယွမ်းကို မြင်သည့်အခါတွင် အတင်း အထိုင်ခိုင်းကြ လေ၏။

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာကိစ္စများ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်လာတာလဲ”

“အံ့မယ်လေး ကိစ္စရှိမှ လာရတော့မှာလား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကော ပျင်းယင် မလာရတော့ဘူးတဲ့လား” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် မယ်မယ် ခိုင်းလိုက်သည့်ကိစ္စကို ပြောပြလေ၏။

လီဝမ်းသည် မတ်တတ်ရပ်ပြီးလျှင် အဆောင်တိုင်းမှ အစေတော်များကို ခေါ်လိုက်ပြီး ထိုအမိန့် အတိုင်း လက်အောက် ငယ်သားများကို ရှင်းပြရန် ပြောလေ၏။ မမယုက

“မယ်မယ်ကတော့ အကုန်လုံးအတွက် လိုက်ပြီး စဉ်းစားနေတာ ပဲနော်။ ကိုယ်တို့လူငယ်တွေ ဆယ်ယောက် ပေါင်းပြီး စဉ်းစားတာတောင် သူ့ကို မိနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

လီဝမ်းက

“မလေးငှက်မယ်ကတော့ တကယ့်ကိုလည်တယ်။ ကျွန်မတို့ အဘွားကြီးကလဲ သူစကားကိုမှ အဟုတ်ထင်တာပါ။ ကျွန်မတို့ ဆယ်ခွန်းပြောတာနဲ့ သူတစ်ခွန်း ပြောတာ မတူပါဘူး။”

ယုန်ယွမ်းက

“ဒီလိုလဲမပြောပါနဲ့ မမလီဝမ်းရယ်။ မလေးငှက်မယ်မှာ ဒီစံအိမ်ကြီးကို ရောက်ကတည်းက မယ်မယ့် စိတ်တိုင်းကျ နေခဲ့လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ မယ်မယ် ကျေနပ်အောင်ချည်းပဲ လုပ်နေရတော့ တချို့လူတွေကိုလဲ ထိခိုက်ချင် ထိခိုက် မယ်ပေါ့။ လူတိုင်းကို ကျေနပ်အောင်လုပ်ဖို့ ဆိုတာ ခက်သားပဲ။ သိပ်ရိုးလွန်းပြီး ပရိယာယ်တို့ ဘာတို့ မတတ်ယင်လဲ ယောက္ခမတို့ ဘာတို့က ကိုယ့်ကို အအ,လို့ ထင်ပြီး အစေခံတွေကလဲ မလေးမခန့် လုပ်တတ်တယ်။ ကိုယ်က ပရိယာယ်တွေ သုံးလွန်းပြန်ယင်လဲ တစ်ယောက်ကို ကောင်းကျိုးပြုပြီး တစ်ယောက်ကို ထိခိုက်စေတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ အိမ်မျိုးမှာ ဆိုယင် အစေတော်ကနေ အမြှောင်တို့ ဘာတို့ အမြှောက်ခံရတဲ့ သခင်မအသစ် တွေကလဲ ဘဝင် မြင့်ချင်တိုင်း မြင့်ပြီး သူတို့လုပ်ယင် ဘာမဆို ဖြစ်တယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ မကျေနပ်တာ ကလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး မတွေ့လိုက်နဲ့ တွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကွယ်ရာမှာ အတင်းလျှောက်ပြောပြီး ပြဿနာကို မကြီးကြီးအောင် မီးလောင်ရာ လေပင့် လုပ်ပေးကြတော့တာပဲ။

“ကျွန်မကတော့ မယ်မယ် စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ဒီအကြောင်းတွေကို ယောင်လို့တောင် လေသံ မဟပါဘူး။ လျှောက်ပြောနေယင်လဲ ကျွန်မတို့မှာ တစ်နေ့မှ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မ မလေးတန်ချွန်း ရှေ့မှာတောင် မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ဟာ သခင်လေးပေါက်ယုကို အလိုလိုက်လွန်းတယ် ဘာဖြစ်တယ်လို့ ပြောယင် သူ့မြေးကို သူ့အလိုလိုက်တာ ဘာဖြစ်သလဲလို့ ပြောကြမှာပေါ့။ ဒါကတော့ ကိုယ့်မြေးကိုယ် ဒီလိုပဲ အလိုလိုက်တတ် ကြတာကိုး။ ဒါပေမယ့် မမလီဝမ်းက အလိုလိုက်မယ် ဆိုယင်တော့ ပြဿနာ တစ်မျိုး ဖြစ်လာမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

တန်ချွန်းက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒီလိုပေါ့လေ။ စဉ်းစားဉာဏ် မရှိတဲ့ လူလဲ ရှိတာပေါ့။ မလေး အထင်ကို ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ ခပ်ရိုးရိုး ခပ်ကုပ်ကုပ် နေကြတဲ့ အိမ်ထောင်တွေဟာ မလေးတို့ထက် ဆင်းရဲကောင်း ဆင်းရဲမယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးတို့ ထက်ပိုပြီး ကောင်းတယ် ထင်တာပဲ။ မိဘနဲ့သားသမီး၊ မောင်နဲ့နှမဟာ ပျော်လို့ပါးလို့၊ ရယ်လို့မောလို့။ တန်ချွန်းတို့ မှာသာ ခုလို

အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေကြတာ။ အပြင်ကနေ ကြည့်ယင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ တန်ချွန်းတို့ တစ်တွေမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ တွေနဲ့ ပျော်လို့ပါးလို့ နေကြတယ် ထင်မှာပဲ။ တကယ်ကတော့ တန်ချွန်းတို့မှာ ထုတ်ပြောလို့ မရတဲ့ ဒုက္ခတွေ အများကြီး ဆိုတာ သူတို့ မသိကြဘူး။ ဒီမှာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲကြရတယ် ဆိုတာ သူတို့ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တန်ချွန်း အထင်တော့ တန်ချွန်းတို့ စံအိမ်လောက် စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတဲ့နေရာ ကမ္ဘာမှာ ရှိမယ်တောင် မထင်ဘူး။”

ပေါက်ယုက

“မလေးကသာ ဒါတွေကိုတွေ့ပြီး စိတ်ညစ်နေတာ။ တခြားသူတွေကတော့ ဒီလောက် ဘယ်သူမှ စိတ်ညစ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေးကို မောင် ခဏခဏ ပြောသားပဲ။ သူများတွေ ပြောတဲ့ အတင်းအဖျင်း မဟုတ်တရုတ် စကားတွေကို သွားသွားပြီး နားထောင်မနေနဲ့လို့ မကြာမကြာ ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ့်စည်းစိမ် နဲ့သာ နေပါ။ ဘယ်သူ ပြောတာတွေကိုမှ ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့။ တကယ်ကတော့ မလေးတို့က မောင်တို့ ယောက်ျားတွေထက် အများကြီး သာပါတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး စိတ်လက်ချမ်းသာ နေနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ယောက်ျားတွေမှာသာ လှုပ်ရှားရ လုပ်ရကိုင်ရနဲ့”

ဤတွင် မမယုက

“အံ့မယ်လေးကွယ်၊ မင်းကများ ပြောရတယ် ရှိသေးတယ်။ မင်းမှာ ဘာများ ပူပင်သောက ရှိလို့လဲ။ ပျင်းယင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကစားတယ်၊ ဆာယင် စားတယ်၊ အိပ်ချင်ယင် အိပ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒီအသက်အရွယ်ပဲ ရောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ မင်းမှာ အနာဂတ်အတွက် ဘာများပူပင် သောကရောက်စရာ ရှိလို့လဲ”

“ဒါတော့ မမယုရယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့တစ်တွေနဲ့ပဲ ကစားစရာ ရှိတာ မဟုတ်လား၊ မသေခင် ကစားရတာ။ သေသွားတော့ ဘာကစားနိုင် တော့တာမှတ်လို့”

အခြားသူများက ရယ်လိုက်ကြ၏။

“မောင်လေးဟာ မဟုတ်က ဟုတ်က တော်တော် ပြောတတ်တယ်။ မောင်လေးဟာ အလုပ်အကိုင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ အားအားရှိတိုင်း ကစားပြီး ဒီမှာ တစ်သက်လုံး နေချင်ယင် နေမယ်။ မိန်းကလေးတွေက နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျား မယူကြတော့ဘူး တဲ့လား၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ အိမ်ထောင်ခဲ့ပြီး မနေကြတော့ဘူးတဲ့လား”

“ပေါက်ယုက ရုပ်ချောသလောက် ထူတယ် အတယ်လို့ လူတွေက ဒါကြောင့် ပြောကြတာကိုး။ ငါတူဟာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘူး”

ပေါက်ယုက

“ဘာစဉ်းစားစရာ ရှိသလဲ မမယုရဲ့။ လူရဲ့ကံဆိုတာ သေချာရေရာတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်တော့ သေမယ်လို့လဲ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်။ ဒီနေ့ သေချင်လဲ သေမယ်၊ မနက်ဖြန် သေချင်လဲ သေမယ်။ ခုနစ် သေချင်လဲ သေမယ်၊ နောင်နှစ် သေချင်လဲ သေမယ်။ ဒီတော့ အချိန်မရွေး သေနိုင်လေတော့ သေတုန်းမှာ ပျော်ပျော် သေသွားချင်တယ်။ ကျေနပ် ရောင့်ရဲပြီး သေသွားချင်တယ်”

အခြားသူများက သူ့ကိုဝိုင်း၍ တားလိုက်ကြလေ၏။

“မဟုတ်တယုတ်တွေ ပြောပြန်ပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ။ ကဲ သူ့ကို စကား မပြောကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ သူနဲ့ စကား ပြောယင် သူပြောတာတွေကို ကြားရတာ အသည်းတုန် အူတုန် ရှိလွန်းလို့။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်းတွေကို သိပ်ပြောတာပဲ”

ဆီလွမ် ကလည်း

“ဒီလိုလဲ မပြောပါနဲ့ သခင်လေး ပေါက်ယုရယ်။ သခင်လေးရဲ့ အစ်မတော်တွေ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွား ကြယင် မယ်မယ်နဲ့ သခင်မဝမ် တို့မှာ ပျင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီ အခါကျတော့ ကျွန်မလဲ လာနေမှာပေါ့”

လီဝမ်းနှင့် မမယုတို့က ရယ်ကြလေ၏။

“ညည်းကလဲအေ၊ မဟုတ်က ဟုတ်က ပြောပြန်ပြီ။ ညည်းကကော အိမ်ထောင်ရက်သား မကျတော့ဘူးလား”

ဆီလွမ် သည် မျက်နှာနီရဲသွားကာ ခေါင်းကို ငုံထားလိုက်လေသည်။

အချိန်မှာ ညဉ့်ဦးပထမယံကို လွန်ခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မိမိတို့အခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ဥယျာဉ်ဘေးတံခါးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဝင်းတံခါးကြီးများကို စေ့ထားသည့်တိုင် မင်းတုံး ထိုးထားခြင်း မရှိသည်ကို ယုန်ယွမ်း တွေ့ရလေ၏။ ဝင်းဝ အစောင့်တဲထဲ တွင်လည်း မည်သူမျှမရှိချေ။ လရောင်လဲ့လဲ့ ကလေးသည် အစောင့်တဲသို့ ခပ်မှိန်မှိန် ဖြာကျလျက် ရှိလေ၏။ ယုန်ယွမ်းမှာ လက်ထဲတွင်လည်း မီးအိမ်ကိုင်ထားခြင်း မရှိ၊ လလည်း မသာသဖြင့် ယုန်ယွမ်း ရောက်လာသည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြချေ။ ယုန်ယွမ်းသည် ပျင်းပျင်း

ရှိသည်နှင့် မြက်ခင်းကို ဖြတ်ကာ ခွာညိုပန်းရုံကြီး အောက်တွင် လုပ်ထားသည့် ကျောက်ပန်းခက်ပင်ကလေး အနီး လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ကျောက်ပန်းခက် ကလေး အနီးသို့ အရောက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ယုန်ယွမ်းမှာ လန့်ဖျပ်သွားလေ၏။ ယုန်ယွမ်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အရိပ်နှစ်ခုသည် သူ့ကို မြင်သည့်အတွက် ကျောက်ဆောင်များနောက်တွင် ပုန်းနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ လရောင်မှုန်မှုန်ထဲတွင် ယုန်ယွမ်းသည် လူလုံးကို သဲကွဲစွာ မြင်လိုက်ရလေပြီ။ တစ်ယောက်မှာ ယင်ချွန်း၏ အဆောင်မှ အစေတော် စုချို ဖြစ်၍ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်၊ ဆံပင်ကို ကျောပေါ်တွင် ဖြန့်ချထားပြီး အင်္ကျီအနီကို ဝတ်ထားလေ၏။ စုချိုနှင့် အဖော် အစေတော် မိန်းကလေး တစ်ယောက် တို့သည် မိမိကဲ့သို့ အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက် ထွက်လာကြသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည့် အတွက် ယုန်ယွမ်း သည် သူတို့ကို ခြောက်လှန့်မည် အကြံဖြင့် တစ်နေရာတွင် ပုန်းကွယ်နေရာမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်း၍

“ဟေ့ စုချို၊ ငါ့ကိုလာပြီး ခြောက်မလို့လား၊ ခြောက်မှာဖြင့် မြန်မြန်သာ ခြောက်လှည့်နော်။ နို့မဟုတ်ယင် ငါက သူခိုးဆိုပြီး အော်လိုက်မှာ။ ကြည့်စမ်းပါဦးအေ၊ ညည်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ အားကောင်းတယ် ဆိုပြီး လူတွေကို လိုက်ခြောက် နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

အမှန်အားဖြင့် ယုန်ယွမ်းသည် စုချို ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာစေရန် နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်အပြစ်နှင့် ကိုယ် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည့် စုချိုသည် ယုန်ယွမ်းက သူခိုးအော်လျှင် လူတွေ သိကုန်တော့မည်ဟု စိုးရိမ်ကာ မနေရဲတော့ချေ။ ယုန်ယွမ်းသည် မိမိအပေါ်တွင် ကောင်းစွာ သက်ညှာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို သိထားသည့်အတိုင်း စုချိုသည် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာခဲ့ကာ ယုန်ယွမ်း၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လျက် ဒူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်ပြီးလျှင်

“အစ်မ ကျွန်မကို သနားပါနော်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့နော်”

ထိုအခါတွင်မှ ယုန်ယွမ်းမှာ ယွမ်းမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကာ

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စုချိုသည် မျက်နှာနီရဲသွားကာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါတွင်မှ ယုန်ယွမ်း လှမ်းကြည့် လိုက်သည့် အခါတွင် ခပ်ရွယ်ရွယ် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ယုန်ယွမ်း ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ယုန်ယွမ်းသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိရာမှ စုချို၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထား လိုက်ရင်း

“ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဟို ဟို၊ သူငယ်တော်လုပ်တဲ့ ကျွန်မ မောင်နှစ်ဝမ်းကွဲပါ”

ယုန်ယွမ်းသည် စက်ဆုပ်စွာဖြင့် တံတွေးထွေးလိုက်၏။

“ဒီလောက်တောင်ပဲ ယောက်ျား ရှားသလားအေ”

စုချိက နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“ထွက်ခဲ့တော့လေ၊ ခုမှတော့ မထူးဘူး။ သိသွားပြီ။ အစ်မကို လာကန်တော့လှည့်”

သူငယ်တော်ကလေးသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ ထွက်လာကာ ခေါင်းကို မြေကြီးနှင့်ထိ၍ ဝပ်တွားလာလေ၏။ ယုန်ယွမ်းမှာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားချင်လှ လေပြီ။ သို့ရာတွင် စုချိက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲ လိုက်ပြီး

“အစ်မရယ်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာ အစ်မလက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်နော်။ ကျွန်မတို့ အကြောင်းကို မတိုင်ပါနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါအေ၊ ငါဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး”

ထိုသို့ စကားပြောဆို နေကြစဉ် ဝင်းပေါက်ဆီမှ

“မလေးပေါက်ချင်း အပြင်ထွက်သွားတယ်နော်။ တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်ကြတော့”

ယုန်ယွမ်းမှာ စုချိက အတင်းဆွဲထားသည့်အတွက် ဝင်းထဲမှ ပြန်၍ မထွက်နိုင်သေးဘဲ ရှိသဖြင့်

“နေဦး၊ ကျွန်မရှိသေးတယ်။ ခုတင် ပြန်ထွက်မှာ၊ မပိတ်နဲ့ဦး” ဟု အော်၍ ပြောရလေ၏။

ထိုနောက်တွင် စုချိသည် သူ့လက်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။

နောင်မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် ရှေ့အခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့ရောဂါအတွက် ရှက်သဖြင့် ဟန်ဆောင်ခြင်း။
လိုင်ဝမ်း၏ မိန်းမသည် သခင်မအားကိုးဖြင့် သူ့သားကို မိန်းမပေးစားရန်
အကျပ်ကိုင်ခြင်း။

ယုန်ယွမ်းသည် မျက်နှာပူပူဖြင့် ဘေးဝင်းပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့၏။ စိတ်ထဲမှလည်း “အင်း၊ ပြဿနာက သိပ်တော့ မသေးလှဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က တိတ်တိတ်ပုန်းလဲ ချိန်းတွေ့ကြသေးရဲ့။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ခိုးသွားတယ် လို့များ ပြောလိုက်ယင် နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံရမှာ သေချာတယ်။ အေးလေ၊ ဒါတွေက ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့။ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ အသာနေလိုက်ရုံပေါ့” ဟု စဉ်းစားလာခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ယုန်ယွမ်းသည် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် မယ်မယ်ခိုင်းလိုက်သည့် အလုပ်ကို လုပ်၍ ပြီးစီခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် တွင်မူ ယုန်ယွမ်း မှာလည်း မိုးချုပ်သည်ဆိုလျှင် ဥယျာဉ်ထဲသို့ မသွားတော့ချေ။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပင်လျှင် ဤမျှဖြစ်နေ ကြသည်ဆိုလျှင် အခြားနေရာများတွင် ထို့ထက်ဆိုးတော့မည်ဟု တွေးမိကာ မည်သည့် နေရာသို့မျှလည်း မသွားတော့ ချေ။

စုချိနှင့် သူ့နှစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကိုတို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ် ကတည်းက ကစားဖော်များ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ကြီးပြင်း အရွယ် ရောက်သည့်အခါ မည်သူ့ကိုမျှ လက်ထပ်ခြင်းမပြုဟု ကလေးတို့ဘာဝ သစ္စာဆိုခဲ့ဖူးကြရာ ယခုအချိန်၌ သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံး ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ရှိသည့် ရုပ်ရည် ရူပ ကာယတို့ကို ဆောင်လျက် လူလားမြောက်လာ ခဲ့ကြလေပြီ။ စုချိသည် အိမ်သို့ ပြန်သည့်အခါတွင် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်သည့် ငယ်ချစ်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိတိုင်း ငယ်ငယ်က သစ္စာဆိုခဲ့ ကြသည်များကို အမှတ်ရတတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထုတ်ဖော်ပြောရန် အခွင့်မသာဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိပြီး နှစ်ဘက်သော မိဘများက သဘောမတူဘဲ ဖြစ်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဥယျာဉ်ကြပ်ကို လာဘ်ထိုး၍ တံခါးကို အဖွင့်ခိုင်းထားကြပြီး လူတွေ အလုပ်များနေ ကြသည်ကို အခွင့်အကောင်းယူကာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ချိန်းတွေ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုယ်လက် နှီးနှောခြင်း မပြုကြသည့်တိုင် တစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို တစ်ယောက် ဖွင့်ပြကာ သစ္စာဆိုခဲ့ကြပြီး ဖြစ်လေ၏။ သူငယ် ကလေးမှာ ယုန်ယွမ်း သိသွားသဖြင့်

ကြောက်လန့်ကာ ပန်းပင်များ၊ မိုးမခပင်များကို တိုးဝှေ့လျက် ဥယျာဉ်အပြင်သို့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ညတွင် စုချီသည် နောင်တသံဝေဂဖြစ်ကာ အိပ်၍မပျော်နိုင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ယုန်ယွမ်း နှင့် တွေ့သည့် အခါတွင်လည်း ရှက်စိတ်ကြောက်စိတ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် နီရဲလိုက်၊ ဖြူရော်လိုက် ဖြစ်လျက်ရှိကာ စားသောက်၍လည်း မရဘဲ တူငူ တိုင်ငိုင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ နှစ်ရက်ကြာသည်အထိ မည်သို့မျှ မဖြစ်သည့် အခါကျမှ စုချီမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကာ ပုံမှန်ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညနေ၌ အစေတော်ကြပ်တစ်ယောက် သူ့ထံ ရောက်လာကာ သတင်းတစ်ခုကို ပြောလေ၏။

“ညည်းကောင်လေးတော့ ထွက်ပြေးပြီဆိုပါလား။ အိမ်ပြန်မလာတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီတဲ့။ ခု သူ့ကို လိုက်ရှာ ကြတာ နဲ့နေပြီတဲ့”

ဤတွင် စုချီ တွေးသည်မှာ “ဪ၊ သူ လုပ်ရက်တယ်နော်။ တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ နာမည်ပျက် ရှိခဲ့ ကြတယ် ဆိုယင် နှစ်ယောက်စလုံး ခံသင့်တာပဲ။ သေလဲအတူ ရှင်လဲအတူ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ သူက ယောက်ျားလေး ဆိုတော့ ဘယ်နေရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွားလို့ရတာပေါ့လေ။ ခုလဲကြည့်ပါဦး၊ ငါ့ကို ဘာမှအသိမပေးဘဲ ပစ်ထွက်သွားတယ်။ တော်တော် နှလုံးသားမဲ့ ပါကလား” ဟု တွေးမိလေ၏။ စုချီသည် ထိုသို့ တွေးမိ၍ စိတ်နာကြည်းလွန်းသည် ဖြစ်ရကား ထိုစိတ်ဖြင့်ပင် အိပ်ရာတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲလေ၏။

ကျိဆွေမျိုးစုတို့၏ စံအိမ်ကြီးမှ သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားသည် ဆိုသည့်အခါတိုင် စုချီ က အိမ်သို့ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းနေသည်ဆိုသည့် သတင်းကို ယုန်ယွမ်း ကြားသည့်အခါတွင် စုချီသည် သူတို့သတင်း ပေါက်ကြားလျှင် ပြစ်ဒဏ်ခံရမည် ဆိုသည့်အတွက် ရှောင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ချက်ချင်း သိလိုက်လေပြီ။ ယုန်ယွမ်းသည် ထိုအကြောင်းကို တွေး၍ စိတ်မကောင်းမိသည့်အတွက် စုချီထံသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ယုန်ယွမ်းသည် ခန်းဆောင်ထဲတွင် ရှိသူများကို အပြင်သို့ အထွက်ခိုင်းပြီးနောက် စုချီအား အလေးအနက် ကတိပေးလေ၏။

“ညည်းတို့ ကိစ္စကို မပေါက်ကြား စေရပါဘူးအေ၊ စိတ်ချပါ။ ပေါက်ကြားယင် သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရပါစေနဲ့။ ဒီတော့ ဘာမှ စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ ညည်းသာ နေထိုင်ကောင်းအောင် ဂရုစိုက်ပါ။ ကိုယ့်အသက် တစ်ချောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အခြောက်တိုက် အဆုံးရှုံးခံရမှာလဲ”

စုချီသည် ယုန်ယွမ်း၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လျက်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မရယ်။ အစ်မနဲ့ ကျွန်မဟာ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ရှိခဲ့ကြသူတွေပါနော်။ အစ်မဟာ ကျွန်မကို အပြင်လူလို့ ဘယ်တော့မှ သဘောမထားပဲ အတွင်းလူလို ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ ကျွန်မကလဲ အစ်မကို အမြဲချစ်ခင်လေးစားခဲ့ပါတယ်။ အစ်မကသာ ကျွန်မတို့ ကိစ္စကို လျှို့ဝှက် ထားမယ်ဆိုယင် ကျွန်မလေ အစ်မကို အမေအရင်း လိုတောင် သဘောထားမှာပါ အစ်မရယ်။ ကျွန်မ အသက်ရှင်နေသမျှ အစ်မရဲ့ ကျေးဇူးကို အောက်မေ့နေမှာပါ။ ကျွန်မ ပြန်ပြီး နေထိုင်ကောင်းယင်လေ အစ်မအတွက် နတ်ကွန်း တစ်ဆောင် ဆောက်ပြီး အစ်မ အသက်ရှည်ပါစေ ဆိုတာ ပန်းဆီမီးကပ်ပြီး နေ့တိုင်း ဆုတောင်းမှာပါ။ ကျွန်မ သေယင်လဲ အစ်မ ကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်အောင်လို့ ခွေးယင်လဲဖြစ်ပါစေ၊ မြည်းယင်လဲဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းမှာပါ။ “အကြာဆုံး စားသောက်ပွဲကြီးတောင် နောက်ဆုံးမှာ ပြီးဆုံးရသေးတယ်” တဲ့၊ စကားပုံရှိတယ်။ ဒီလိုပဲ ကျွန်မတို့ တစ်တွေမှာလဲ နောက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ် ဆိုယင် ဒီစံအိမ်ကြီးကနေ ခွဲခွာပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် အသီးသီး သွားကြရမှာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ရေထဲမှာ မျောနေတဲ့ ရေမှော်ပင်များ ပြန်ပြီး စုလာသလို ကျွန်မကိုလဲ တစ်နေ့မှာ ပြန်ပြီး မတွေ့ဖူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ အကယ်၍များ ကျွန်မတို့ ပြန်တွေ့ကြတယ် ဆိုယင် အစ်မရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်မဆပ်ပါမယ်နော်” ဟုပြောရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။

ယုန်ယွမ်းမှာလည်း သူ့ကို သနားသည့်အတွက် ငိုလျက် ရှိလေ၏။

“စိတ်ချပါအေ။ ငါက ဒီမှာ အကြီးအကဲ လဲမဟုတ်၊ ဘာမှလဲ မဟုတ် ဆိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ညည်းနာမည်ကို ဖျက်ရမှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ညည်းကို အာဏာပါဝါတွေ သုံးရမှာလဲ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်အေ၊ ဒီလို စကားမျိုးတွေ လျှောက်ပြောနေတဲ့ မိန်းမမျိုးထဲကို ငါ့ကိုယ်ငါ အပါမခံ ပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီလောက်စိတ်မပူပါနဲ့။ ညည်း နေပြန်ကောင်း လာတဲ့ အခါကျယင် ပီပီရီရီ နေပေါ့။ ခုလို လက်လွတ်စပယ် မနေနဲ့ပေါ့”

စုချီသည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် လက်ထောက်၍ ထကာ ခေါင်းကို အခါခါ ညိတ်ပြလေ၏။ ယုန်ယွမ်းလည်း စိတ်ချ ရန် အထပ်ထပ် ပြောဆိုမှာကြား၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ယခုတလောတွင် ကျိုလျှံသည် ခရီးထွက်လျက်ရှိပြီး နတ်ငှက်မယ် မှာလည်း စိတ်လက် မကြည်မလင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်ကို သိသည့်အတွက် ယုန်ယွမ်းသည် အပြန်တွင် နတ်ငှက်မယ်ထံ ဝင်၏။ ဝင်းကြီးထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ ဝင်းဝ တွင်ရှိသည့် အစောင့်များသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထ၍ ပေးကာ သူ့ကို လမ်းဖယ်ပေးကြလေ၏။ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့သည့်အခါ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ပင်အဲကို တွေ့ရလေ၏။

ပင်အဲက လေသံကလေးဖြင့်

“မလေးငှက်မယ်ဆီကို လာတာလား။ ခုလေးတင် အစားကလေး နည်းနည်းဝင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ခဏ လောက် ထိုင်စောင့်ပါဦးလား” ဟုဆိုကာ အရှေ့ဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ရာ အစေခံတစ်ယောက် ကလာ၍ လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေ၏။ ယုန်ယွမ်းက

“ခုတလောမှာ ညည်း မလေးငှက်မယ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကြည့်ရတာ ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့”

သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့် အခါတွင် ပင်အဲက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

“ခုလိုဖြစ်တာ တော်တော်ကြာပြီ ယုန်ယွမ်းရဲ့။ ကိုယ့်အထင်တော့ တစ်လလောက်ရှိပြီ ထင်တာပဲ။ ခုတလော မှာတော့ ဒီထက်တောင် ဆိုးလာသေးတယ်။ ခုဆိုယင် အလျင်တုန်းက လိုလဲ ရဲရဲတင်းတင်း မရှိတော့ဘူး။ အမြဲတမ်း လူတွေကို ရှောင်ပုန်းနေပြီး ကြောက်ရွံ့ သလိုလိုနဲ့ ဖြစ်နေတယ်”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ သမားတော်တို့ ဘာတို့ကို ပင့်ပြီး ပြပါတော့လား”

ဤတွင် ပင်အဲက သက်ပြင်းချပြန်လေ၏။

“ယုန်ယွမ်းက အကြောင်းစုံ မသိသေးပဲကိုး။ သမားတော်တို့ ဘာတို့ကို ပင့်ပါဆိုလဲ မပင့်ဘူးတဲ့။ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းကို မှီဝဲပါ ဆိုတော့လဲ မစားဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့က စိုးရိမ်လွန်းလို့ ဘယ်လိုလဲ၊ မလေး ငှက်မယ် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လားလို့ မေးကြည့်တော့ ကိုယ့်ကို ဆဲလိုက်တာလေ။ ကိုယ်ဒီလို တပူပူလုပ်နေလို့ သူ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရတာ တဲ့။ ခုတော့ မလေးငှက်မယ်တို့မှာ စီးပွားရေးကလဲ အလျင်ကလို မကောင်းလှတော့ နေ့တိုင်း ဟိုစာရင်းစစ်၊ ဒီပစ္စည်း စစ်မယ်နဲ့ ပြောနေတာပဲ။ ကိုယ့် ကျန်းမာရေးအတွက် အေးအေးဆေးဆေး နေပါဆိုတာလဲ မရပါဘူးကွယ်”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ သင့်လျော်တဲ့ သမားတော်များကို မြန်မြန်ပင့်ပြီး ရောဂါကို ပြကြည့်မှပေါ့။ ကျန်တဲ့လူတွေလဲ စိတ်အေး ရတာပေါ့”

“ကိုယ်ကတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တာပဲ”

“ဘယ်လို မလွယ်တာလဲအဲ့”

ပင်အဲက လေသံကလေးဖြင့်

“အလျင်လ မမ္ဘတာ လာပြီးကတည်းက သွေးတွေ ဆင်းနေတာ၊ ခုထက်ထိ မရပ်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ဒါဟာ ပေါ့ သေးသေး မှတ်သလား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ပင်အဲ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုယင် သွေးသွန်တဲ့ရောဂါ ဖြစ်မှာပေါ့”

ပင်အဲက ထို့ခနဲ တံတွေးထွေး လိုက်ပြီးနောက် ရယ်လိုက်၏။

“အံမယ်လေးဟဲ့။ အပျိုကလေးက ဒါမျိုးတွေ သိနေလိုက်တာ။ အပျိုတွေနော် ဒီစကားမျိုးတွေ သိပ်မပြောနဲ့”

ယုန်ယွမ်း၏ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားလေ၏။ အတန်ကြာမှ

“အစတုန်းကတော့ ကိုယ်လဲ ဒါတွေကို မသိပါဘူး ပင်အဲရယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ညီမလေး ဘယ်လို သေခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ပင်အဲ သိတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ညီမလေးလဲ ဒီလိုပဲ ဆုံးခဲ့ရတာလေ။ အစတုန်းကတော့ ကိုယ်လဲ သူ့ရောဂါကို ဘာမှန်း မသိဘူးပေါ့။ ကိုယ့်အမေက သူ့ခမည်းခမက် အဘွားကြီးကို ပြောနေသံကို ကြားတော့မှ သိတာ။ ဒါတောင် ဘာမှန်းသိတာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ နောက်ကျတော့မှ အမေက အဲဒီ ရောဂါ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ပြောပြတော့မှ သိရတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်မေ့သလိုလို ဖြစ်နေတယ်”

ထိုသို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် အစေတော်တစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။

“အဒေါ်ချူ ရောက်လာတယ်။ မလေးငှက်မယ် အိပ်ပျော်နေတုန်းမို့ သခင်မဝမ်ရဲ့ အဆောင် ခဏသွားမယ်လို့ လာပြောပါတယ်”

ပင်အဲက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဘယ်အဒေါ်ချူလဲ”

“ကြေးစားအောင်သွယ်မကြီးလေ။ ဆွန်ဆိုတဲ့ အရာရှိမိသားစု တစ်ခုက ကိုယ်တို့စံအိမ်က သခင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ဆက်ချင်နေတယ်။ ဒီတင် အဘွားကြီး ခုတလောမှာ ကိုယ်တို့စံအိမ်ကို ပေါက်ပေါက်လာပြီး စနည်းနာ နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ခပ်စောစောက ပြန်သွားသည့် အစေတော် သူငယ်မကလေး ပြန်လာကာ “သခင်လေး ကျိလျှံ ပြန်လာပြီ” ဟု လာ၍ ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ကျိလျှံသည် အိမ်ရှေ့ အပေါက်ဝမှနေ၍ ပင်အဲ၏ အမည်ကို တကြော်ကြော် ခေါ်လျက်ရှိလေ၏။ ပင်အဲက အပြင်သို့ထွက်ရန် ပြင်နေဆဲမှာပင် ကျိလျှံမှာ အခန်းဝသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ခုတင် မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေ သည့် ယုန်ယွမ်းကို မြင်သည့်အခါတွင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ။ ကိုယ်တို့လို အိမ်စုတ်ကလေးကို ဟောဒီဂုဏ်ကြီးရှင် ယုန်ယွမ်းတို့ ဘာကိစ္စများ ရောက်လာ ပါလိမ့်” ဟု ပြုံးပြုံးဖြင့် မေးလေ၏။

ယုန်ယွမ်းက ထိုင်ရာမှမထဘဲ

“သခင်လေးနဲ့ မလေးငှက်မယ် တို့ကို လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးက အိမ်မှာမရှိ၊ မလေးငှက်မယ် ကလဲ အိပ်နေတာနဲ့ ဒီမှာထိုင်ပြီး စကားပြောနေတာပါ”

“ဒီလိုလား၊ တကယ်ကတော့ ယုန်ယွမ်းဟာ မယ်မယ့်အနားမှာ နေ့ညမဟူ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုနေရတာပါ။ နှုတ်ဆက်ချင်း နှုတ်ဆက်ယင် ကိုယ်လာပြီး နှုတ်ဆက်မှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို တကူးတကန့် လာနေရတာလဲ။ ကဲပါလေ ခုလို လာတော့လဲ အတော်ပဲ။ ခုတော့ ယုန်ယွမ်းဆီ လာမလို့ဟာ ဝတ်ရုံကြီးက ပူလွန်းလို့ အိမ်မှာ ခဏ အဝတ်လဲဦးမယ် ဆိုပြီး ဝင်လာတာ။ ခု ဘုရားသိကြား မလိုက်တော့ ယုန်ယွမ်းဆီကို သတ်သတ် မလာရတော့ဘူးပေါ့”

ကျိလျှံသည် ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ယုန်ယွမ်းက ကိစ္စကို မေးမြန်းလေ၏။ ကျိလျှံက တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်လျက်

“ငါမေ့နေတယ်။ ယုန်ယွမ်း ကတော့ အမှတ်ရချင် ရမလား မသိဘူး။ မနှစ်တုန်းက မယ်မယ့် မွေးနေ့မှာ ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးက မယ်မယ့်ကို မဟူရာကျောက်နဲ့ လုပ်တဲ့ အယားဖျောက်တဲ့ လက်တံကလေးတစ်ခု ပေးသွား တယ်လေ။ ဒီပစ္စည်း မယ်မယ်က သဘောကျတော့ မိတ်ဆွေတွေကို ပြရအောင်ဆိုပြီး သူ့အခန်းဆောင်ကို ယူသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့မွေးနေ့တုန်းက မယ်မယ်သိမ်းထားတဲ့ အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို စာရင်းထဲကို လျှောက်ကြည့်တော့ စာရင်းထဲမှာသာ ပါပေမယ့် ပစ္စည်းကို ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ ပစ္စည်းသိုလှောင်ခန်းက လူတွေကလဲ ဒီပစ္စည်းကို သိမ်းဖို့ တစ်မေးတည်း လာမေးနေကြတယ်။ စာရင်းထဲမှာပါပြီး ပစ္စည်းကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ ဒီပစ္စည်းဟာ မယ်မယ့် အခန်းထဲမှာပဲ ရှိသေးသလား။ ဒါမှမဟုတ် မယ်မယ်ကများ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက် သလား။ နင်တို့ မသိကြဘူးလား။”

“မယ်မယ်က အဲဒီပစ္စည်းကို မကြာခဏ ထုတ်ကြည့်တယ်ရှင်။ နောက်ကျတော့ ဒီပစ္စည်းကို ကြည့်ရတာ ရိုးသွားလို့ ထင်ပါရဲ့။ မလေးငှက်မယ်ကို ပေးလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီပစ္စည်းကို အပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့နေ့ ကိုတောင် ကျွန်မ မှတ်မိ သေးတယ်လေ။ သခင်လေးကျိလျှံ မမှတ်မိလို့ရှိယင် မလေးငှက်မယ်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ပင်အဲကို ဖြစ်ဖြစ် မေးကြည့်ပါလား၊ သူတို့ သိမှာပေါ့”

ကျိလျှံ လဲလှယ်ရန် အဝတ်အစားများ သွားယူနေသည့် ပင်အဲ ပြန်ဝင်လာသည့်အခါ ထိုစကားများကို ကြားလိုက် လေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီကိပဲ လာပို့တာပါ။ အပေါ်ထပ် သိုလှောင်ခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်။ မယ်မယ် ကိုယ်တိုင် ပင်အဲ တို့အိမ်ဖို့ ဆိုပြီး သေသေချာချာ ပါးစပ်ကမှာပြီး ပို့လိုက်သားပဲ။ အိမ်က စာရင်းကိုင်တွေက နမော်နမဲ့ လုပ်လို့ စာရင်းထဲမှာ ကျန်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ခုလဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့ ကလေးတွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြောနေကြပြန်ပြီ”

ကျိလျှံက ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ဟောဗျ။ ဟုတ်လား။ နင်တို့ မလေးငှက်မယ်ကို ပေးတယ်ဆိုတာ ငါတောင် မသိရပါကလား။ ဧကန္တ နင်တို့ နှစ်ယောက် အုပ်စီးထားကြပြီ ထင်တယ်”

ပင်အဲက

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့။ မလေးငှက်မယ်က ပြောသလား။ သခင်လေးကျိလျှံက ဒီပစ္စည်းကို တစ်ယောက် ယောက်ကို ပေးချင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် မလေးငှက်မယ်က သဘောမတူဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ကလဲ ဂှက်ထား ရတာပေါ့။ ခု သခင်လေး ကျိလျှံက ဒါတွေမေ့ပြီး ခု ကျွန်မတို့ကို သက်သက်စွပ်စွဲ နေတာပေါ့။ ပစ္စည်းက အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့လေ ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် သခင်လေးကို ကွယ်ဝှက်မထားဘူး။ ဒါမပြောနဲ့၊ ဒီပစ္စည်း ထက် ဆယ်ဆတန်တဲ့ ပစ္စည်းကိုတောင် ကျွန်မတို့ ကွယ်ဝှက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီပစ္စည်းကျမှ ကျွန်မတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကွယ်ဝှက်ထားရမှာ တဲ့လဲ။ ဘာများ အဖိုးတန် လို့လဲ”

ကျိလျှံသည် ခေါင်းကိုငုံ၍ အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက် လက်ခုပ်တီးလိုက်လျက်

“ဟုတ်သားပဲ၊ ငါမေ့သွားတယ်။ ငါလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ပါဘူးဟာ။ နင်တို့ အပြစ်ဆိုမယ် ဆိုယင်လဲ ဆိုစရာပေါ့။ ငါ မှတ်ဉာဏ်ကလဲ အလျင်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲကိုး”

ယုန်ယွမ်းက ပြုံးလျက်

“ဒါကတော့ သခင်လေးရဲ့ အပြစ်ချည်းတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင်လေးမှာလဲ အလုပ်ကိစ္စတွေက အများသား မဟုတ်လား။ လူတွေကလဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ကို တစ်လှေချည်းလာပြီး ဟိုဟာတောင်း ဒီဟာတောင်းလုပ်ကြ၊ ပြီးတော့ သခင်လေး ကျိလျှံကလဲ အရက်ကလေး ဘာလေးသောက်တော့ ကြာတော့ သောက်ရင်းစားရင်းနဲ့ပဲ မေ့သွားတော့ တာပေါ့။ ဒီတော့ အသေးအဖွဲ့

ကလေးတွေကို ဘယ်မှာ မှတ်မိနိုင်ပါတော့မလဲ” ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ပြန်မည် ပြုလေ၏။ ဤတွင် ကျီလျှံက ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်လျက်

“နေပါဦး ယုန်ယွမ်းရယ်။ ခဏထိုင်စမ်းပါဦး။ ယုန်ယွမ်းကို ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိလို့ပါ။ ဒီကောင်မလေးတွေ ကလဲ လက်ဖက်ရည်ကို လက်ဖက်ခြောက် ကောင်းကောင်းနဲ့ ကျိုခဲ့ပါလား၊ သွား နောက်ထပ်လက်ဖက်ရည် ခွက်တစ်ခွက် အသစ်တစ်လုံး ယူခဲ့။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ခြောက်ကို လဲ တို့လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ရတဲ့ အထဲက လက်ဖက်ခြောက်ကိုကျို”

ကျီလျှံသည် အစေတော် ကလေးများကို မာန်မဲလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ယုန်ယွမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက် ပြီးလျှင်

“ခုတစ်လောမှာ ငါ့မှာလဲ မယ်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ သိပ်များနေတယ် ယုန်ယွမ်းရယ်။ ငါ့မှာ ရှိတဲ့ ငွေစင်ပိဿာ တစ်ရာနှစ်ရာလောက်လဲ ကုန်ပြီဆိုပါတော့။ ပြီးတော့ တို့ရစရာရှိတဲ့ အိမ်လခတွေ မြေထောက်ခ တွေကလဲ နဝမလ ကျမှ ရမှာ။ ဒီအတွင်း တစ်ပြားမှ ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် တို့မှာလဲ ကျပ်တည်းနေတယ်။ မနက်ဖြန် ဆိုယင် ငါ့မှာ နာနန်းကိုယ်တော်လေး မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်တွေ ပို့ရဦးမယ်။ ပြီးတော့လဲ ရွှေနန်းတော် ကြီးက မြောက်နန်းမိဖုရားကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ဆက်ရမယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တွေ၊ အသုဘတွေ ကလဲ နည်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့မှာ ငွေစင်ပိဿာ နှစ်ရာသုံးရာလောက် လိုနေတယ်။ ဒီလောက်များတဲ့ ငွေတွေကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ချက်ချင်း ရှာလို့ရမလဲ။ “ငွေချေးချင်း ချေးယင် အပြင်က လူတွေဆီက ငွေချေးတာထက် ကိုယ့်အရင်းအချာ ထဲက လူဆီက ချေးရတယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံ လိုပဲ။ ဒီတော့ ငါ့မှာလဲ ယုန်ယွမ်းကိုပဲ အပူကပ်ရတော့မှာပဲ။ ခုလောလောဆယ်မှာ မယ်မယ် အသုံးမပြုတဲ့ ရွှေပန်းကန်တွေ၊ ငွေပန်းကန်တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကို ငါ့ကို ခဏ ယူပေးပါလား ယုန်ယွမ်းရယ်။ နောက်တော့ ငါပြန်ပေးမှာပေါ့။ ခု ဒီပစ္စည်းတွေကို သူများဆီ ခဏ ပေါင်နှံထား လိုက်မယ်လေ။ နောက် ခြောက်လလောက် ရှိလို့ ရစရာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပြန်ရလာယင် ငါရွေးပေးမှာပေါ့”

ယုန်ယွမ်းက ရယ်လိုက်လျက်

“သခင်လေး ကျီလျှံဟာ တော်တော်လည်သားပဲ။ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“တကယ်ပါဟာ။ ငါနဲ့ကို မလိမ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ငွေထည်တွေကို ထိန်းတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယုန်ယွမ်းလောက် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိပြီး ယုန်ယွမ်းလောက် သတ္တိကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ခုလိုများ ရွှေပန်းကန် ငွေပန်းကန်တွေကို ထုတ်ပေးဖို့ သွားပြောယင်

တက်ပြီးများ သေသွားကြမလား မသိဘူး။ ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့လဲ ဗုံအပေါက်တွေကို လျှောက်တီး မနေတော့ဘဲ ရွှေခေါင်းလောင်းကိုပဲ တီးရတော့တာပေါ့ဟာ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် မယ်မယ်၏ အစေတော် တစ်ယောက်သည် ယုန်ယွမ်းကို လာရှာလေ၏။

“အစ်မကို မယ်မယ်က မေးနေတယ်။ ကျွန်မတို့ လိုက်ရှာလိုက်တာ နဲ့နေတာပဲ။ လက်စသတ်တော့ ဒီမှာ ရောက်နေတာကိုး”

ယုန်ယွမ်းလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွားလေ၏။

ယုန်ယွမ်း ပြန်သွားသည့်အခါ၌ ကျီလျှံ နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ အိပ်ရာမှ နိုးလျက်ရှိပြီး ငွေထည်များ ယုန်ယွမ်းထံ ချေးငှားနေသံကို ကြားလိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ထဲတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုလိုသည့်အတွက် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ရမယ် တဲ့လား”

“သေတော့ မသေချာ သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်တော့ ရှိတယ် ထင်တာပဲ။ ဒီတော့ ညနေပိုင်းလောက် ကျယ်ငှက်မယ် ကူပြီး ပြောပေးပါဦး”

“ဟင့်အင်း၊ ငှက်မယ် ဒီလို သူများဆီက ချေးတာငှားတာ မျိုးကို မလုပ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ မောင်မောင်ကလဲ ကိုယ်လိုချင်တာ ရယင် ကတိတွေ ဘာတွေကို သိပ်အလေးထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မောင်မောင့် အတွက် ဘယ်လို လုပ်ပေးရဲမှာလဲ။ ပြီးတော့ မယ်မယ့်နားကို ရောက်သွားယင် ငှက်မယ် တစ်သက်လုံး မျက်နှာကောင်း ရသမျှ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ မျက်နှာပျက်ရမှာ”

“ကဲပါကွယ်။ ငါ့မယားက လိမ္မာသားနဲ့။ ဒါလေးကိုတော့ မောင်မောင့်အတွက် လုပ်ပေးပါနော်။ ဒါလေးကို ပြောပေးယင် ကိုယ့်မိန်းမကို ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

“ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှာလဲ”

“ဘယ်လိုပဲ ဆပ်ရဆပ်ရကွာ။ မင်းခိုင်းတာကို လုပ်ပါ့မယ်”

ဤတွင် ပင်အဲက

“ဒီပြင်ပစွည်းကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ မတောင်းနဲ့ မလေးငှက်မယ်။ မနေ့ညနေတုန်းက မလေးငှက်မယ်မှာ ငွေတစ် ပိဿာလောက် လိုနေတယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ချေးလို့ ရလာယင် မလေးငှက်မယ်က

ငွေတစ်ပိဿာ ယူထားလိုက်ပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်မပြေဘူးလား။”

“အေး ဟုတ်ဘယ်။ ညည်းပေးတဲ့အကြံ သိပ်ကောင်းတယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ရွှင်မြူးစွာပြောလေ၏။ ကျီလျှံက

“အလိုလေး၊ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဖို့ တောင်းတာကလဲ တယ်ပြီး များလှပါကလား။ ဟိုတုန်းက ငှက်မယ်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေစင်ပိဿာ ငါးပိဿာ ဆိုလဲ လွယ်တယ်။ ဆယ်ပိဿာ ဆိုလဲ လွယ်တယ်။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးတုန်းက ပစ္စည်းကို ပေါင်ဖို့ နဲ့ဖို့ ပြောသံကိုများ ကြားဖူးလို့လား။ တကယ်ကတော့ ငှက်မယ်ဆီကို ချေးတာငှားတာ မလုပ်တဲ့အတွက် ငှက်မယ် ကတောင် ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတာ။ ခုဟာက ငှက်မယ်အနေနဲ့ ယုန်ယွမ်းကို စကားလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက် ပြောပေးရုံ ကလေးပါ။ ဒါလေး အတွက်တောင်မှ ခု အဖိုးတွေ ဘာတွေ တောင်းနေရ သေးသလားကွယ်။ ဒီကတော့ ...

ကျီလျှံ မည်သို့မျှ ဆက်မပြောရသေးမီ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ငွေသုံးပိဿာလဲ မရှိဘူး၊ ငါးပိဿာလဲ မရှိဘူး။ ရှိယင်လဲ မောင်မောင့်ဆီက ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ငှက်မယ်ဘာသာ ရှာဖွေထားရတဲ့ ပိုက်ဆံ။ ခုတလော ဝင်းထဲမှာရော ဝင်းပြင်မှာရော ငှက်မယ် မကောင်းကြောင်းပဲ ပြောနေကြတာ။ နားတောင် မဆံ့တော့ဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီ မကောင်းပြောတဲ့အထဲမှာ မောင်မောင်လဲ ပြောချင်ပြောပေါ့။ အပြင်က သရဲဝင်တယ် ဆိုတာ အိမ်တွင်းက တစ္ဆေဖိတ်လို့ ဝင်ရဲတာတဲ့။ ကဲ ဒီမှာ ငှက်မယ် မေးမယ်။ ဝမ်ဆွေမျိုးစု ရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ မှန်သမျှ ဘယ်ကရတယ် ထင်သလဲ။ အဲဒါ မောင်မောင်တို့ ဆွေမျိုးစုတွေဆီက ချည်းပဲ ရတယ် ထင်လို့လား။ ဒါတွေကို မပြောချင်ဘူး မောင်မောင်။ အဲဒီတုန်းက မောင်မောင် တို့တစ်တွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငွေပြားသွန်းတဲ့ စက်ရုံပိုင်ရှင်တွေလို ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ဝမ်ဆွေမျိုးစု အိမ်မှာ လွှင့်ပစ်တဲ့ အရိုးအရင်း ကလေးတွေကို ကောက်စုယင်တောင် တစ်သက်စာ စားလို့ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီလို မောင်မောင် ပြောနေတာတွေကို မောင်မောင့် ဘာသာ မရှက်ဘူးလား။ ဒီမှာမောင်မောင်၊ ငှက်မယ်ပြောတာက အသားလွတ် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အထောက်အထားနဲ့ ပြောနေတာ။ ဒီပြင် မကြည့်ပါနဲ့။ ဒီကို ဒေါ်လေးဝမ်နဲ့ ငှက်မယ်ယူလာတဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်း ချည်းကိုက နည်းလို့လား။ ဒီတော့ ငှက်မယ် ဘယ်နေရာက ကြည့်ကြည့် ဘယ်ဘက်ကို လိုက်ကြည့်ကြည့် ငှက်မယ်တို့ ဝမ်မျိုးဟာ မောင်မောင်တို့ ကျိမျိုးထက် အောက်တန်း မကျပါဘူး။ ဒီလောက်လဲ အထင်မသေးပါနဲ့။”

ကျိလျှံက ရယ်လိုက်လျက်

“ငှက်မယ်ကလဲကွယ်၊ စတာပါ။ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဆိုးရသလား။ ငှက်မယ်က ငွေသုံးလေးပိဿာ လိုချင် တယ် ဆိုတာ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက်ကိုတော့ မောင်မောင် အချိန်မရွေး ရှာပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီထက် မက လိုချင်တယ် ဆိုသင်လဲ ရနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်တော့ လိုချင်သလဲ။ ခုလိုချင်သလား။”

“အံမယ်လေး၊ ဒီလောက်လဲ မလိုသေးပါဘူး။ ဘာလဲ ငှက်မယ်ရဲ့ မသာစရိတ်လား။ ငှက်မယ် ခုချက်ချင်း မသေ သေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်တိုနေရတာလဲ”

“သူများ စိတ်ဆိုးတာကို လိုက်အပြစ် ပြောမနေပါနဲ့။ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားကို ကိုယ်ပြန်စဉ်းစား ကြည့်ဦးပေါ့။ သူများကျတော့ ပြောလိုက်တာ။ ရက်ရက်စက်စက်။ ဒီကတော့ ကိုယ့်အတွက် ဒီလောက်စဉ်းစားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူများတွေ အတွက်ချည်းပဲ လိုက်စဉ်းစား နေရတာ။ ဒါလဲ အကောင်းပြောကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သန်ဘက်ခါဆိုသင် ရှင့် ဒုတိယမယား အကြီးမဆုံးတာ တစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်။ သူများက အကြီးမ အပေါ်မှာ သိပ်သံယောဇဉ် ကြီးတော့ သူ့သင်္ချိုင်း ကိုသွားပြီး အမွှေးတိုင်နဲ့ ငွေစက္ကူကို မီးရှို့ ပူဇော်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ။ အကြီးမမှာ သားသမီးရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့အတွက်ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကလေး ဘာလေးလုပ်ယင် ကောင်းမှာဆိုပြီး အလှူ အတန်း လုပ်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ”

ကျိလျှံ သည် ခေါင်းကိုငုံကာ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟုတ်သားပဲ။ သူဆုံးတာကို မောင်မောင်တောင် မေ့နေတယ်။ ငှက်မယ်က သတိရတယ် ဆိုတော့ ကောင်းတာ ပေါ့။ ငှက်မယ် လိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံကိုလဲ ပေးပါမယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် သန်ဘက်ခါကျမှ လုပ်မှာဆိုသင် မနက်ဖြန်ညနေ အထိ စောင့်လိုက်ပါ။ မောင်မောင်တို့ ငွေထည်ရွှေထည် ကလေးတွေကို ပေါင်လိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီတော့မှ ကြိုက်သလောက် ယူပေါ့”

ထိုစဉ် လိုင်ဝမ်းမိန်းမသည် ဝင်လာလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ။ ကိစ္စပြီသွားပြီလား” ဟု နတ်ငှက်မယ်က မေးလေသည်။

“မပြီးသေးဘူးရှင့်။ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ ကျွန်မထင်တာကတော့ မလေး ငှက်မယ် ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ် ဆောင်ရွက်လိုက်ယင် ပြီးသွားမယ် ထင်တာပဲ”

ကျိလျှံသည် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသည့်စကားများကို

နားမလည်သည့်အတွက် သိချင်စိတ် ပြင်းပြလျက် ရှိ လေ၏။

“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး မောင်မောင်ရယ်။ လိုင်ဝမ်းမှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ် မောင်မောင်ရဲ့။ ဒီနှစ် ဆိုယင် ဆယ့်ခုနစ် နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ပြီ ဆိုပါတော့။ လူပျိုပေါ့လေ။ သူတို့ဘက် မယ်မယ့် အနားမှာ တာဝန်ကျတဲ့ အစေတော် ဆေရှားနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ လာပြီး ကမ်းလှမ်းနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဝမ်က သဘောတူမလား၊ မတူဘူးလား ဆိုတာတော့ မသိသေးဘူး။ တစ်နေ့တုန်းကတော့ ဒေါ်လေးဝမ် ကိုယ်တိုင်က ဆေရှားဟာ အရွယ်လဲ ရောက်ပြီတဲ့။ နုလဲ နုနယ် တယ်တဲ့။ ဒီတော့ သူ့ကို စံအိမ်မှာ အစေတော်အဖြစ် မထားတော့ဘဲ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးဖို့ တော်ပြီလို့ ပြောတယ်။ အိမ်ကို ပြန်ပို့လိုက်တယ် ဆိုယင် သူ့မိဘများမှာလဲ ဆေရှားကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးနိုင်ပြီပေါ့။ ဒီတုန်းမှာ လိုင်ဝမ်းရဲ့ မိန်းမ ငှက်မယ်ဆီကို ရောက်လာတယ်လေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးလဲ တော်ပါတယ်။ လိုက်လဲ လိုက်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ သွားပြောလိုက်တယ်ဆိုယင် မိန်းကလေးဘက်ကလဲ သဘောတူမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုထိ ဘာမှ သွားမပြော ရဲသေးဘူး တဲ့။ ငှက်မယ် လိုက်ပြောပေးဖို့ လာပြောနေတာ”

“မတူလဲ ဘာဖြစ်သလဲ။ လောကကြီးမှာ ဆေရှားထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ပြည့်လို့ပါ”

လိုင်ဝမ်း၏ မိန်းမသည် ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒါကတော့ သခင်လေးအမြင်နဲ့ ကြည့်တာကိုး။ တကယ်လို့ သူ့မိဘများက ကျွန်မတို့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်မခံလိုက်ဘဲ ပယ်ချလိုက်တယ်ဆိုယင် ကျွန်မတို့မှာ နှစ်ခါရက် ဖြစ်ရမှာ သခင်မလေးရဲ့။ ပြီးတော့ တခြားသူတွေကလဲ ကျွန်မတို့ကို အထင်သေးကုန်တော့မှာ။ ခုခေတ်မှာ သင့်လျော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာဖို့ဆိုတာကလဲ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်လေး ပြောလိုက်ယင်လဲ ကိစ္စပြီးသွားမှာပါ။ မလေးငှက်မယ် ပြောလိုက်တယ် ဆိုယင်တော့ မပြောနဲ့ တော့ပေါ့လေ။ ချက်ချင်းကို သဘောတူလိုက်မှာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ မနေနိုင်တာနဲ့ တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး တီးခေါက် အကြည့် ခိုင်းတယ်ရှင့်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို နှင်ပစ်လိုက်တယ်ရှင့်။ ကလေးမ ကလေးကတော့ မဆိုးပါဘူး။ လက်ခံမယ့် ပုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဖေနဲ့ အမေက သူတို့ သမီးအတွက် ဒီထက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မှန်းထားပုံရယ်”

ဤသည်မှာ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ကျိလျှံတို့၏ သိက္ခာကိုလည်း စော်ကားသည်နှင့် တူနေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အနီးတွင် ကျိလျှံ ရှိနေသေးသည့်အတွက် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ အသာပင် နေလိုက်လေ၏။

ကျိလျှံမှာ ထို့ထက် အရေးကြီးသော ကိစ္စများ ရှိသဖြင့် ထိုကိစ္စကို အရေးတကြီး မထားလှချေ။ သို့ရာတွင် လိုင်ဝမ်းမှာ နတ်ငှက်မယ်နှင့် မိမိ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး၍ နတ်ငှက်မယ် ဤစံအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းလာ ကတည်းက လိုက်ပါလာသည့် သစ္စာရှိ ကျွန်ယုံကြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ကျိလျှံသည် လိုင်ဝမ်းမိန်းမ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။

“ဒီကိစ္စက ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်နေရတာလဲ။ ကဲ၊ ပူမနေနဲ့။ သွားစရာရှိတာကို သွားတော့။ မနက်ဖြန်ကျယ် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး အောင်သွယ်လုပ်ပေးမယ်။ ကျုပ် ကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက်ကိုလဲ သူတို့ဆီကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ လွှတ်လိုက်မယ်။ တကယ်လို့ သူတို့က ငြင်းနေသေးတယ် ဆိုယင် ကျုပ်ဆီကို လာတွေ့လှည့်”

နတ်ငှက်မယ်က အချက်ပြလိုက်သည့်အခါ၌ လိုင်ဝမ်း၏ မိန်းမသည် အပြင်တွင် ခူးထောက်ထိုင်ကာ ကျိလျှံကို ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်လေ၏။

“ကျုပ်ကို အရိုအသေ ပေးမနေပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား သခင်မ မလေးငှက်မယ် ကိုသာ အရိုအသေပေးပါ။ ကျုပ်ဘက်ကလဲ ကျုပ် တတ်နိုင်တာကို လုပ်ပေးမယ်။ မလေးငှက်မယ် ကလဲ ဆေရှား အမေဆီကို လူလွှတ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး အပြောခိုင်းပေးမယ်။ သူတို့ကိုလဲ သမီးရှင် အနေနဲ့ လေးစားရာရောက်တာပေါ့။ နို့မို့ယင် ကျုပ်တို့က သူတို့သမီးကို အနိုင်အထက် ယောက်ျား ပေးစားတယ်လို့ ပြောစရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒါကတော့ မောင်မောင်ရယ်။ မောင်မောင့်ကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို လုပ်ပေးနေတယ်ဆိုယင် ငှက်မယ်အနေနဲ့လဲ ဒီတိုင်း လက်ပိုက် ကြည့်နေလို့ ဘယ်ကောင်းပါတော့မလဲ။ ကဲ ဒေါ်လိုင်ဝမ်းရေ။ ငှက်မယ်တို့ သဘောထားကို သိရပြီ မဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စ ပြီးသွားယင်တော့ ငှက်မယ်ရဲ့ ကိစ္စတွေကို လုပ်ပေးနော်။ ငှက်မယ် ထုတ်ချေးထားတဲ့ ငွေတွေကို နှစ်မကျန်မီ ပြတ်အောင်တောင်းပေးပါလို့ ရှင်ယောက်ျားကိုလဲ ပြောလိုက်ဦး။ တစ်ပြားမှကျန်လို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ ငှက်မယ်မှာ ပိုက်ဆံလဲ ချေးရသေး၊ နာမည်လဲ ပျက်ရသေးဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးတော့ မရောက်ပါရစေနဲ့နော်”

လိုင်ဝမ်း၏မိန်းမ က ရယ်လိုက်လျက်

“မပူပါနဲ့ မလေးငှက်မယ်ရယ်။ မလေး မကောင်းကြောင်းကို ဘယ်သူပြောရဲပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ ငွေတိုးချေးမစားတာပဲ ကောင်းတယ် မလေးငှက်မယ်ရေ။ ဒုက္ခလဲ ငြိမ်းတယ်။ လူမုန်းလဲ နည်း တယ်”

နတ်ငှက်မယ်က မျက်နှာကို မွဲလိုက်လျက်

“အံမယ်လေး၊ ကျွန်မ သိပါတယ်တော်။ ကျွန်မလဲ အားအား ယားယား ရှိလို့ ငွေတိုးချေးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ငွေတိုး ချေးစားနေတယ်လို့ ထင်သလဲ။ ခု မောင်မောင်ရယ်၊ ငှက်မယ်ရယ်၊ အစေတော်လေးယောက်ရယ် ငွေစင်နှစ်ဆယ်သားပဲ ရတယ်။ ဘယ်လောက် သုံးရမှာလဲ။ လေးငါးရက်လောက် သုံးလိုက်ယင် ကုန်သွားတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မရရအောင် ရှာနေရတာ။ ဒီလို ရှာနိုင်လို့ပေါ့။ မရှာများ မရှာနိုင်ယင် တဲပျက် ဂူပျက်ထဲမှာနေရတာ ကြာလှပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီက ကောင်မက အားလုံးအတွက် ကုန်းရုန်းရှာရပေမယ့် မျက်နှာကောင်းလဲ မရပါဘူး။ ငွေတိုးချေးစားတယ်၊ အမြတ်ကြီးစားတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုနာမည်ပျက်ရတဲ့အတူတူ ကျုပ် ကြွေးတွေ အဆုံး မခံနိုင်ဘူး ရှင်ရေ။ ခုလုပ်နေတာက သုံးစရာရှိယင် သုံးနိုင်အောင်၊ အိမ်မှာ ရှိတဲ့လူတွေလဲ မတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကြ နေနိုင်အောင်ဆိုပြီး ကျုပ်က ရှာဖွေနေတာ။ သိရဲ့လား။

“ဟိုတလောတုန်းက မယ်မယ် မွေးနေ့မတိုင်ခင် ကလေးမှာ ဒေါ်လေး ဝမ်း ဆိုယင် ငွေရေးကြေးရေး အတွက် နှစ်လလောက် ကြိုပြီး စိတ်ပူခဲ့ရတယ်။ မယ်မယ်မွေးနေ့က သိပ်ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်မှကောင်းမှာ ဆိုတော့ ပိုက်ဆံ အကုန် အကျ များမယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီလောက် များတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မှာ ရှာရမလဲလို့ စဉ်းစားလို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

“နောက်ဆုံးကျမှ ငှက်မယ်က အပေါ်ထပ်က သိုလှောင်ခန်းထဲမှာ ရှေးက သုံးတဲ့ ကြေးအိုးကြီးတွေ လေးငါးလုံး လောက်ရှိတဲ့ အကြောင်း၊ ပြီးတော့လဲ သိမ်းထားတဲ့ ဘုရားတင်တဲ့ ငွေပန်းအိုးကြီးတွေလဲ အများကြီးရှိတဲ့ အကြောင်း ပြောပြရတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ငွေသုံးပိဿာနဲ့ ပေါင်ပြီး မယ်မယ့်မွေးနေ့ကို ကူရတာရှင်ရေ။ ငှက်မယ် ဆိုယင်လဲ ဘယ်လိုလုပ် ငွေရှာပြီး ထည့်ရတယ် ထင်သလဲ။ ငှက်မယ်မှာ ရှိတဲ့ ရွှေနာရီကို ငါးပိဿာ လေးဆယ့်ခြောက် ကျပ်သားနဲ့ ရောင်းပြီး မယ်မယ်ရဲ့မွေးနေ့ကို ကူရတာရှင်။ ခု ကျန်တာ ကလေးကလဲ လဝက်လောက်အတွင်းမှာ ကုန်သလောက်ဖြစ် သွားပြီ။ ခုဆိုယင် စံအိမ်က ငွေတိုက်မှာလဲ ငွေတော်တော်နည်းနေပြီ။ ဒါတောင် တချို့က ကျောက်ခဲနို့ညစ် သလို မယ်မယ့် ဆီက ရသမျှ ကလေးကို လိုချင်ကြသေးတယ်။ ဒီအတိုင်းသာ သွားကြယင်တော့ မကြာပါဘူး။ နောင် သုံးလေး နှစ်လောက် ဆိုယင် ငှက်မယ်တို့လဲ ရှိတဲ့ အဝတ်အစား ကလေးတွေကို ထုခွဲပေါင်နှံ ရောင်းချစားရမှာပါ။ ဘယ်လောက် ကြည့်ကောင်း လိုက်ကြမလဲ”

လိုင်ဝမ်း၏ မိန်းမသည် တခစ်ခစ်ရယ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မလေးရယ်။ ကျွန်မတို့ သခင်မလေး

တစ်ယောက်ယောက်ပိုင်တဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ရောင်းလိုက်ယင် တစ်သက်တောင် စားလို့ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလို ရောင်းရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကိုလဲ ဘယ်တော့မှ ရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မရောင်းရဘူးလို့တော့လဲ အတပ်မပြောနဲ့လေ။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေကြယင် ငှက်မယ်လဲ လုံလောက် အောင် မရှာနိုင်ဘူး။ မနေ့ညတုန်းက ဆိုယင် အိပ်မက်တွေ ဘာတွေတောင် မက်လို့၊ မနေ့ညတုန်းက လူတစ်ယောက် ငှက်မယ်ဆီကို ပေါက်လာသတဲ့။ အဲဒီလူရဲ့ မျက်နှာကတော့ မြင်နေကျ မျက်နှာမျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်နာမည်ကို စဉ်းစားလို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ငှက်မယ်က ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးတော့ သူ့ကို မြောက်နန်းမိဖုရားက လွှတ်လိုက်တာတဲ့။ ငှက်မယ်ဆီကို ပိုးအုပ်တစ်ရာ အတောင်းခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ဘယ်မိဖုရားလဲလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ ငှက်မယ်တို့ မိသားစုက တော်ကောက်ခံရတဲ့ မြောက်နန်းမတော်လေး မဟုတ်တဲ့အတွက် ငှက်မယ်ကလဲ မပေးဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ ဒီတင် ငှက်မယ် အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ပိုးအုပ်တွေကို အတင်းဝင်လု တော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ သူနဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း ငှက်မယ်လဲ အိပ်ရာက လန့်နိုးလာသတဲ့”

လိုင်ဝမ်း၏မိန်းမက ပြုံးကာ

“မလေးငှက်မယ်က ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ပေးဖို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေကို တစ်နေကုန် စဉ်းစားလို့ အိပ်မက် မက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုစဉ် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ မိန်းမစိုးချုပ် ဆီအားထံမှ မိန်းမစိုး သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

ကျိုလျှံက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်လျက်

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဒီတစ်ခါ ဘာလာလုပ်ပြန်တာတဲ့လဲ။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်မှာ တို့ဆီက ငွေတွေကို ညှစ်ရတာ အားမရ သေးဘူးတဲ့လား။”

နတ်ငှက်မယ်က

“မောင်မောင် အပြောအဆို သတိထားလေ။ မောင်မောင် တခြားမှာ သွားနေချည်။ ဒီကိစ္စကို ငှက်မယ် ကြည့် စီစဉ်လိုက်မယ်။ ကိစ္စက မဖြစ်စလောက် ကိစ္စကလေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တိုင်ပါချင်ရတာလဲ။ အရေးတကြီးကိစ္စ ဆိုယင်လဲ သူတို့ကို ဘယ်လိုပထုတ်ရမယ် ဆိုတာ ငှက်မယ် နားလည်ပါတယ်”

ဤတွင် ကျိုလျှံလည်း အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် မိန်းမစိုးသူငယ်ကလေးအား အထဲသို့ခေါ်လာရန်

အမိန့်ပေးပြီးနောက် ရောက်လာသည့်အခါတွင် နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေ၏။ ထိုနောက် လာရင်းကိစ္စကို မေးလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ မိန်းမစိုးချုပ် ကိုယ်တော်ကြီး ဆီအားက ဒီနေ့ သူကြိုက်တဲ့ အိမ်တစ်လုံး တွေ့ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီ အိမ်ကို သူဝယ်ချင်လိုတဲ့ ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ငွေစင်နှစ်ပိဿာ လိုနေလို့တဲ့။ မလေးငှက်မယ်တို့ ဆီမှာ အဆင်သင့်များ ရှိယင် ခဏလှည့်ပါလို့ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ သုံးလေးရက်အတွင်း ပြန်ပေးမှာပါတဲ့”

ငှက်မယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“ပြန်ပေးတာ မပေးတာက အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်။ တို့ဆီမှာ ငွေတွေအများကြီးပါ။ ကဲ ကြိုက်သလောက်သာ ယူသွား။ တို့များမှာ ငွေစင် နည်းနေယင်လဲ ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီကို မင်းတို့ကိုယ်တော်ကြီး တစ်ဆင့် လျှောက်ယူရမှာပေါ့”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တော်ကြီးက မှာလိုက်ပါသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်တုန်းက ချေးထားတဲ့ ငွေစင်ပိဿာတစ်ဆယ် ကျော်လောက်လဲ ပြန်ပြီးမပေးရသေးလို့ အားနာပါတယ်တဲ့။ ဒီနှစ်မကုန်ခင်မှာ အားလုံး ပြေလည် အောင် လုပ်ပေးပါမယ်တဲ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“မင်းတို့ဆရာက တယ်ပြီး အားနာတာကိုကွယ့်။ ဒါတွေကို မေ့ပျောက်ထားလိုက်ပါလို့ ပြောလိုက်။ သူက ဒီလောက်တောင် ပြောလို့ရှိယင်တော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ မင်းတို့ဆရာက တို့များကို ပြန်ပေးစရာ ဘယ်လောက်များ ရှိသလဲလို့ မေးလိုက်တယ်လို့ ပြောပါ။ သိရဲ့လား။ ဒါတွေက ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်။ တို့မှာဖြင့် သူလိုချင်တဲ့ အချိန်မှာ သူတောင်းသလောက် မချေးနိုင်မှာကိုပဲ တွေးပူနေရတယ်။ တို့မှာ ရှိသလောက်တော့ လိုချင်သလောက် ယူစမ်း ပါစေ” ဟု ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် လိုင်ဝမ်း၏ မိန်းမကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကဲ ဒေါ်လိုင်ဝမ်းရေ၊ ငွေစင် နှစ်ပိဿာလောက်ကို တစ်နေရာရာက သွားယူချေစမ်း”

ဤတွင် လိုင်ဝမ်း၏မိန်းမ ကလည်း နတ်ငှက်မယ် ဆိုလိုသည့်အချက်ကို နားလည်လိုက်သဖြင့်

“အလို၊ ကျွန်မတောင် မလေးဆီကို ငွေနည်းနည်းလိုလို့ လာချေးတာ။ ကျွန်မက ခု ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“အင်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်တို့ ပြောမယ့်စကားကို ကျွန်မသိပြီးသားပါ။

ပိုက်ဆံလိုချင်ယင် ငှက်မယ်ဆီကို တစ်ရေးနိုးမရှောင် ဘာမရှောင်
ထလာကြတယ်။ ခု ရှင်တို့ကို အပြင်မှာ သွားအရှာ ခိုင်းယင်တော့ ဘယ်တော့မှ
ရှာနိုင် တယ်လို့ မရှိဘူး” ဟုဆိုကာ ပင်အဲဘက်သို့ လှည့်၍

“သွား၊ ရော့၊ ဟောဒီက ငါ့ရွှေဆွဲကြိုး နှစ်ကုံးကို ယူသွား။ အဲဒီ နှစ်ကုံးကို
ငွေစင်လေးပိဿာနဲ့ ပေါင်ခဲ့”

ပင်အဲသည် ထွက်သွားကာ အချိန် အတော်ကြာသည့်အခါတွင်
ဖဲဖြင့်ချုပ်ထားသည့် ဘူးကလေးနှစ်လုံးကို ယူလာခဲ့ လေ၏။ ဘူးကလေးကို
ဖွင့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပိုးစဖြင့်ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကလေး နှစ်ထုပ်စီကို
တွေ့ရလေ ၏။ အထုပ်တစ်ထုပ်မှာ ကြာစေ့လောက်ရှိသည့် ပုလဲလုံးများ
စီထားသော မြဘယက်ကြီး တစ်ကုံးဖြစ်လေ၏။ နှစ်ကုံးစလုံး မှာ
ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ လုပ်ပေးသည့် ဘယက်ကြီးများနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်လေ၏။
ပင်အဲသည် ထိုဘယက်ကြီး နှစ်ကုံးဖြင့် ထွက်သွားပြီးနောက် ငွေစင်
လေးပိဿာကို ယူလာကာ နတ်ငှက်မယ်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ တစ်ဝက်ကို
မိန်းမစိုး သူငယ်ကလေးအား ပေးပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို လိုင်ဝမ်း၏ မိန်းမအား
ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်တွင် မိန်းမစိုး သူငယ်ကလေးလည်း
ပြန်သွားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အစေခံတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍
ဝင်းပေါက်အထိ ငွေထုပ်ကို ထမ်း၍ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက် လေ၏။

ထိုနောက်တွင် ကျီလျှံ သည် အခန်းထဲမှထွက်လာကာ

“ဒီမိန်းမစိုး ဆိုတဲ့ကောင်တွေ တို့ကို ဘယ်လောက်များ ကြာကြာ
နှိပ်စက်နေဦးမလဲမသိဘူး”

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“မောင်မောင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မနေ့ကပဲ အဲချောဆိုတဲ့ မိန်းမစိုးပေါက်လာပြီး
မောင့်မောင့်ထံကို ဆယ်ပိဿာ လာတောင်း တယ်။ မောင်မောင်က
မရှိသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ မျက်နှာမကောင်းဘူး။ နောင်ဆိုယင်
မပေးနိုင်ယင် သည်ထက် ဆိုးလာကြတော့မှာ။ အင်း၊ တို့များမှာ နောက်ထပ်
ငွေပိဿာ တစ်သိန်းနှစ်သိန်း ချမ်းသာယင်လဲ အကောင်းသား”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် ပင်အဲသည် သခင်မဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ်အား
ကိုယ်လက်သန့်စင်ရာတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလျက် ရှိလေ၏။
နတ်ငှက်မယ်လည်း အဝတ်အစား လဲပြီးလျှင် မယ်မယ့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်
ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကျီလျှံသည် အပြင်စာကြည့်ဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာတွင် ဝင်းမှူး

လင်ချီရှောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကျီယုဆုန်လဲ အရာကျတယ်လို့ ခုတင် သတင်းကြားရတယ် သခင်လေး။ အကျိုးအကြောင်း ကိုတော့ မသိရ သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ရာထူးက ကျတာကတော့ အမှန်ပဲလို့ ပြောပါတယ်”

“အင်း၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ သူလဲ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူပြဿနာဖြစ်ယင် ကျုပ်တို့ပါ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ပါမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒီတော့ သူနဲ့ ရှင်းရှင်းနေမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သခင်လေးရယ် ရှင်းရှင်းနေတယ် ဆိုတာ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်မလွယ်ဘူး နော်။ ခု လောလောဆယ် ဆိုယင် ကျီယုဆုန်က ကျွန်တော်တို့ အရှေ့စံအိမ်က သခင်ကြီးနဲ့ တော်တော် အလွမ်းသင့် နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့သခင်ကြီး ကျိရဲ့ ကိုယ်တိုင်ကလဲ သူ့အပေါ်မှာ တော်တော်လေး သံယောဇဉ် ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီကို မကြာခဏ လာနေတယ် ဆိုတာ လူတိုင်းသိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ သူ့ကိစ္စတွေထဲမှာ ကျုပ်တို့ ဝင်မပါဘူး ဆိုယင် အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘာကြောင့် ရာထူး ပြုတ်တယ် ဆိုတာကို သေသေချာချာ သိအောင် စုံစမ်းခဲ့ဗျာ”

လင်ချီရှောက်သည် သူခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်မည်ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ရက်တရက် ထွက်မသွားသေးဘဲ အနီးတွင် ထိုင်ကာ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေများကို မေးမြန်းပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံက သူတို့ ငွေရေး ကြေးရေး ကျပ်တည်းလျက် ရှိကြောင်းကို စကားစပ်၍ ပြောမိလေ၏။ ဤတွင် လင်ချီရှောက် သည်လည်း စကားစပ်မိစဉ် အကြံပေးသည့် အနေဖြင့်

“အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်စုသားတွေကို လျှော့ပစ်ဖို့ ကောင်းပြီ သခင်လေး။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်စု က ကြီးလွန်းတယ်။ လူများလွန်းတယ်။ ဥပမာ မယ်မယ်နဲ့ သခင်ကြီးတို့ဆီမှာ အသက်ကြီးလို့ မခိုင်းတော့တဲ့ အစေခံတွေကို ဆက်ထားဖို့ မကောင်းတော့ဘူး။ သူတို့ကို ပြန်လွှတ်ဖို့ ကောင်းနေပြီ။ သူတို့မှာလဲ သူတို့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စားသောက်နိုင်သားပဲ။ အဲဒီတော့ သူတို့ကို ပြန်လွှတ်ယင် ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံ ကုန်လဲ သက်သာတယ်။ ဆန်ရေစပါးစတဲ့ ရိက္ခာ သက်သာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ အစေတော်တွေကလဲ များလွန်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ခုတော့ ခေတ်လဲ ပြောင်းကုန်ပြီ။ အလျင်တုန်း ကလို ထုံးစံတွေကိုလဲ အတိအကျ လိုက်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်တာပဲခင်ဗျာ။ ဥပမာ ခင်ဗျာ။ အလျင်တုန်း အစေတော် ရှစ်ယောက်ထားခဲ့တဲ့ နေရာမှာ

ခြောက်ယောက်ပဲ ထားတော့မယ်။ အလျင်တုန်းက လေးယောက်ထားခဲ့တဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်ပဲ ထားတော့မယ်ဆိုယင် မဖြစ်ဘူးလား။ ဒီတော့ အဆောင်တစ်ဆောင်မှာ အဲဒီလို နည်းနည်း လျှော့သွားခဲ့ယင် ငွေရော ရိက္ခာရော မသက်သာပါလား သခင်လေး။ ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော်တို့စံအိမ်မှာ မိန်းကလေး တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်ဟာ အရွယ်ရောက်ကုန်ကြပြီ ခင်ဗျ။ ဒီတော့ သူတို့လဲ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် ဆိုသလို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးလိုက်ယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဒီလို ဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာလဲ ကြီးပွားလာနိုင်တယ်။ မကောင်းဘူးလား သခင်လေး။”

ကျိုလျှံက

“ကျုပ်မှာလဲ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးကြီး ကျိချိန် ပြန်လာတာကလဲ မကြာသေးဘူး။ ဒီပြင် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေကလဲ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီကိစ္စတွေကို မပြောနဲ့၊ ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ကိုတောင် ပြောမပြရသေးဘူး။ မနေ့ကတင် ကျုပ်တို့ စံအိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေတဲ့ အောင်သွယ်ပွဲစားကြီး တစ်ယောက် လာသေးတယ်ဗျ။ လက်ထဲမှာ ဇာတာကို ကိုင်လို့။ ကျုပ်တို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ နေရာချပေးဖို့ ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းက ဒီအကြောင်းကို ဦးကြီးကျိချိန် ပြန်လာလာချင်း မပြောနဲ့။ စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ် လို့တောင် ပိတ်ပင် ထားသေးတယ်။ ခုလို မိသားစု ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်တွေ့ကာစမှာ ဒါမျိုး သွားပြောယင် စိတ်ဆိုးမယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျ။ သခင်လေးကတော့ တယ်ပြီး ဉာဏ်အမြော်အမြင် ရှိတာပဲနော်”

“အင်း၊ ပြောရင်းဆိုရင်း နောက်တစ်ခု မှတ်ရသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ဝင်းမှူး လိုင်ဝမ်းက ဒေါ်လေးဝမ်းဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဆေရှားကို သူ့သားနဲ့ လက်ဆက်ပေးချင်တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ မနေ့က ကျုပ်ဆီကို အကူအညီ လာတောင်းတယ်။ ဒါကတော့ သိပ် အရေးမကြီး လှပါဘူး။ အေးလေ ဒီကိစ္စကတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် သွားရလောက်အောင် အရေးမကြီး လှပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး သူတို့လက်ထပ်တာကို ကျုပ် သဘောတူတယ် လို့သာ ပြောခိုင်းလိုက်ပါ။ ဟုတ်စ”

လင်ချိုရှောက်က သဘောတူလေ၏။ သို့ရာတွင် အတန်ကြာသည့်အခါ ပြုံးလိုက်လျက်

“ကျွန်တော်သာ သခင်လေးဆိုယင် ဒီကိစ္စမျိုးကို ဒီလောက်ဂရုစိုက် မနေနိုင်ပေါင်ခင်ဗျာ။ ပြီးတော့ လိုင်ဝမ်းရဲ့ သား ဆိုတာကလဲ အသက်ကလဲငယ်၊ အရက်ကလဲသောက်၊ လောင်းကစားကလဲ ပါလိုက်သေးတယ်။ လုပ်လိုက်တာမှ

စုံလို့ပဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငွေဝယ်ကျွန်တွေ ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ရက်သားကတော့ ချပေးရမှာပေါ့လေ။ ဆေးရှားဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မတွေ့တာ ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက တော်တော်ချောတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုကောင်ကို လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ မသိပါဘူး သခင်လေးရယ်”

“ဟင်၊ ကောင်လေးက အရက်သမား၊ ဖဲသမားလေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အရက်သောက်ရုံ၊ ဖဲရိုက်ရုံတင် မကဘူးခင်ဗျ။ အပြင်မှာလဲ အကြီးအကျယ် သောင်းကျန်းတယ်လို့ ကြားရတယ်။ သူအမေက သခင်မဝမ်ဆီမှာ လုပ်နေတာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီကောင်လေး ရမ်းသမျှကို မမြင်ချင် ယောင်ဆောင်နေရတယ်”

“ဟင်၊ ကျုပ် မသိရပါလားဗျာ။ ဒီလိုဆိုယင် ဒီကောင်လေးကို ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမတွေ ဘာတွေ ပေးစားနေရမှာလဲ။ ရိုက်နှက်ပြီး ချုပ်ထားမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့မှ သူ့မိဘများကို သူတို့ဘာသာ ဆုံးမခိုင်းပေါ့”

လင်ချိုရှောက်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ခုအချိန်ကတော့ ဒီလိုလုပ်လို့ မကောင်းသေးဘူးခင်ဗျ။ နောက်တစ်ခါ ပြဿနာပေါ်လာယင် သခင်မလေးကို ကျွန်တော် ပြောပြမယ်လေ။ ဒီတော့မှ သခင်လေးကိုယ်တိုင် ကိုင်ပေါ့။ ခုတော့ ဒီကောင်လေးကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထား လိုက်ဦးမယ်”

ကျိုလျှံသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ ခဏကြာသည့်အခါတွင် လင်ချိုရှောက်လည်း ပြန်သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ဆေးရှား၏ အမေကို ခေါ်ကာ သူ့သမီးကို လိုင်ဝမ်း၏ သားနှင့် ပေးစားရန် ပြောလေ၏။ ဆေးရှား၏ အမေသည် လိုင်ဝမ်း၏သားကို များစွာနှစ်သက်ခြင်း မရှိသော်လည်း နတ်ငှက်မယ် ကိုယ်တိုင်က တိုက်တွန်းနေသည့် အတွက် မလွန်ဆန်ရဲသည့် အလျောက် သဘောတူခဲ့ရလေ၏။ သူပြန်သွားသည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ် သည် ကျိုလျှံကို ခေါ်ကာ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားပြီးပြီလောဟု မေးမြန်းလေ၏။

“အင်း၊ လိုက်တောင်းပေးမယ်လိုတော့ စိတ်ကူးမိသား။ ဒါပေမယ့် ကောင်လေးက တော်တော်ဆိုးတယ် ဆိုပဲ။ ဒီတော့ ကောင်လေး တကယ်ဆိုးတယ် ဆိုယင် သူ့ကို စည်းကမ်းကလေး ဘာလေး ကျသွားအောင် နည်းနည်းပါးပါး အပြစ်ပေးပြီးမှ မိန်းမပေးစားယင် ကောင်းမလားလို့”

“ကောင်လေးက ဆိုးတယ်လို့ မောင်မောင့်ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“တို့အစေတော်တွေထဲက တစ်ယောက် ဆိုပါတော့ကွယ်”

“မောင်မောင်ဟာ ငှက်မယ်တို့ အမျိုးကို နည်းနည်းမှ ထည့်မစဉ်းစားဘူးနော်။ ပါလာတဲ့ အစေတော်တွေကို မပြောနဲ့၊ ငှက်မယ်ကိုတောင် စာရင်းထဲ ထည့်မစဉ်းစားဘူး။ ခုဆေရှားရဲ့ အမေကို ခေါ်ပြောလိုက်လို့ သူကလဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခံသွားပြီရှင်။ ဒီတော့ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ပြီး ရှင်တို့ကိစ္စကို ဖျက်လိုက်ပြီလို့ ပြောလို့ ဖြစ်ပါတော့မလား။”

“အေးလေ၊ စကားလွန်ပြီးပြီ ဆိုယင်တော့ မဖျက်ပါနဲ့တော့။ သူ့သားကို ကြည့်ဆုံးမပါဦး လို့တော့ ကောင်လေး အဖေကိုတော့ ပြောလိုက်ရမှာပဲ”

ကျန်သူတို့နှစ်ယောက်၏ လင်မယားနှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်ပြောကြသည့် စကားများမှာမူ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မဆိုင် တော့ချေ။

ဆေရှားသည် အစေတော်ဘဝမှ လွတ်လပ်ခွင့်ရလာပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် မိဘများက အိမ်ထောင်ဖက် ရှာပေးနှိုးဖြင့် စောင့်လျက်ရှိလေ၏။ ဆေရှားသည် ကျီဟုန်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့ကြသည့်တိုင် မည်သို့မျှ အကြောင်းထူးမလာချေ။ ယခုလိုဝမ်းက သူ့သားနှင့် လက်ထပ်ရန် ချဉ်းကပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေပြီ။ လိုင်ဝမ်း၏ သားသည် အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်ကာ ပွေ့ချင်တိုင်း ပွေ့နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသိရသည့် အခါ၌ ဆေရှားသည် စိတ်ပျက်လျက် ရှိလေ၏။ လိုင်ဝမ်းသည် နတ်ငှက်မယ်၏ အကူအညီဖြင့် မိမိကို လာရောက် တောင်ရမ်းခြင်း ပြုခဲ့လျှင် မိမိ၏ဘဝ ပျက်စီးရချေတော့မည်ဟု တွေးမိကာ စိတ်ပျက်လျက် ကြံရာမရဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနေ့ညနေ၌ ဆေရှားသည် သူ့ညီမငယ် ဆောင်ရှားအား အမြှောင်မယားချောထံ လွှတ်၍ အကြံဉာဏ် တောင်းခိုင်း လိုက်လေ၏။

အမြှောင်မယားချောသည် ဆေရှားနှင့် ရင်းနှီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဆေရှားကို သူ့သား ကျီဟုန်နှင့် ပေးစားရန် စိတ်ကူးလျက်ရှိလေ၏။ သို့ပေးစားနိုင်ခဲ့လျှင် အိမ်ကြီးထဲတွင် မိမိအဖို့ မဟာမိတ်တစ်ဦး တိုးလာမည် မဟုတ်လော။ သခင်မ ဝမ်းသည် ဆေရှားကို ဘယ်တော့မှ အလုပ်ထုတ်ပစ်မည် မဟုတ်ဟု အမြှောင်မယားချော ယူဆလေ၏။ အမြှောင် မယားချောသည် ဆေရှားကိုယူရန် သူ့သားကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တိုက်တွန်းလျက်ရှိသည့်တိုင် ကျီဟုန်မှာ ပြောရမည်ကို လည်းရှက်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆေရှားကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိလှသဖြင့် မပြောဖြစ်ခဲ့ချေ။ ကျီဟုန်၏ အမြင်တွင် ဆေရှားသည် အစေတော်သူငယ်မ ကလေးမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ထို့ထက်သာသည့် အပျိုမကလေးများကို လိုက်လံရှာဖွေလျက် ရှိသည့်အလျောက် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆေရှားကို တခြားယောက်ျားနှင့် လက်လွှတ်လိုက် ချင်၏။ သို့ရာတွင် အမြှောင်မယား ချော ကမူ သူ့သားနှင့် ရစေချင်၏။ ထိုနေ့ညနေ၌ ဆေရှား၏ ညီမက အကြံဉာဏ် လာရောက်

တောင်းသည့်အခါတွင် အမြှောင်မယားချောသည် အားလည်း
အားနေသည့်အလျောက် ကျိချိန်ဆီသို့ လာကာ အကူအညီ တောင်းလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျီဟုန်ကို ဒီလောက် မိန်းမပေးစားချင်နေ ရတာလဲကွာ။
သူတို့တစ်တွေ နောင်တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လောက် စာသင်ပြီးလို့ရှိယင် ရှာပေးစရာ
အမြှောင်တွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ သင့်လျော်တဲ့ အစေတော် ကလေးနှစ်ယောက်
တွေ့ထားပြီးသားပါ။ တစ်ယောက်က ပေါက်ယုအတွက်၊ နောက်တစ်ယောက်က
ကျီဟုန်အတွက်။ ဒါပေမယ့် သူငယ် ကလေးမတွေက ငယ်သေးတော့
စာသင်တာမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့။ ဒီတော့ နောက်နှစ်နှစ်လောက်
စောင့်လိုက် ပါဦး။”

“အံ့မယ်လေး၊ ပေါက်ယုမှာ အမြှောင်တစ်ယောက် ရှိနေပြီရှင့်။
နှစ်နှစ်လောက် ကြာပြီ။ ဒါကို သခင်ကြီး သိရဲ့လား။” ဟု အမြှောင်မယား ချောက
ပြောလေ၏။

“သူ့ကို ဘယ်သူက ပေးစားလို့လဲ”

အမြှောင်မယားချောက ဖြေဆိုခြင်း မပြုမီ အပြင်ဘက်မှ ဝုန်းခနဲ
အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင်
နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

ခပ်ထုံထုံ အစေတော်မကလေး တစ်ယောက် ညစ်ညမ်းသော ရုပ်ပုံကို တွေ့ရှိခြင်း။

**စိုးရိမ်တတ်သော သခင်မကလေး တစ်ယောက် နတ်ငှက်ရုပ် ရွှေဆံထိုး
ပျောက်သည်ကို ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ခြင်း။**

ကျိချိန်နှင့် အမြှောင်မယားချောတို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် အပြင်ဘက်မှ ဂုန်းခနဲ အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက် ရလေ၏။ မေးမြန်းကြည့်သည့် အခါတွင် အပြင်ဘက်ရှိ တရုတ်ကတ်တံခါးကို သေချာစွာ ချည်နှောင်ထားခြင်း မရှိသည့် အတွက် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ အမြှောင်မယားချောသည် အစေတော်များကို ဆူပူ မာန်မဲကာ တံခါးကို ပြန်တပ်ခိုင်းပြီးလျှင် ကျိချိန်ကို အိပ်ရာထဲသို့ ပို့ခဲ့လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာရှိ ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး အစေတော်များမှာ တံခါးလာခေါက်သံ ကြားသဖြင့် သူဖွင့်ရနိုး ငါဖွင့်နိုးဖြင့် ငြင်းခုံလျက် ရှိလေ၏။ အစေခံမိန်းမကြီး တစ်ယောက်က သွားဖွင့်သည့် အခါ၌ အမြှောင်မယားချောထံတွင် အလုပ်လုပ်သည့် ရှောက်ချူ ဆိုသည့် အစေတော်သူငယ်မ ကလေးကို တွေ့ရလေသည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသည့်အခါတွင် မည်သို့မျှ မဖြေဘဲ အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်နေသည့် ပေါက်ယု ထံ တောက်လျှောက် ဝင်သွားလေသည်။ ပေါက်ယုအနီးတွင် ချင်ဝမ်းနှင့်တကွ အခြားအစေတော်များ ထိုင်လျက် စကား ပြောနေကြလေ၏။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်မတော်ကြီးမှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်လာတာလဲ” ဟု ဝိုင်း၍ မေးကြ လေ၏။

ရှောက်ချူသည် ပေါက်ယုကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်

“သခင်လေးပေါက်ယုကို ပြောစရာရှိလို့ရှင့်။ ခုတင် သခင်မချောနဲ့ သခင်ကြီးကျိချိန်တို့ စကားပြောနေကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သခင်လေးနာမည် ပါနေတယ်။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှာ သခင်လေးကို ခေါ်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သတိထား နေပါ”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ရှောက်ချူသည် ပြန်ရန်ပြင်လေ၏။

မာလာက လက်ဖက်ရည် သောက်သွားရန် ပြောသေး၏။ သို့ရာတွင် ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါး ပိတ်မည် စိုးသည့်အတွက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွားလေသည်။

ရှေးဝတ္ထုထဲတွင် ပါသည့် မျောက်ဘုရင်သည် မိမိ၏ခေါင်းကို စည်းထားသည့် လက်ဖွဲ့ကြိုးတင်းရန် ရွတ်ဖတ်သံ ကိုကြားလျှင် လန့်ဖျပ်သွားသကဲ့သို့ ပေါက်ယုမှာလည်း ထိုသတင်းကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားလေ၏။ “အနောက်သို့ ဘုရားဖူး” ဟူသည့် ရှေးတရုတ်ဝတ္ထုတွင် ကွမ်းယင် မယ်တော်က မျောက်ဘုရင်၏ ခေါင်းတွင် ချည်မန်းကွင်း စွပ်ပေးလိုက်သည်။ ချည်မန်းကွင်း အစွပ်ခံရသဖြင့် မျောက်ဘုရင်ကြီးမှာ အရှုံးပေးရသည်။ မျောက်ဘုရင်ကြီးက ကြမ်းတမ်းစွာ ပြုမူ ဆိုလာပြီးလျှင် ချည်မန်းကွင်း စွပ်သည့် ဂါထာကို ရွတ်ပေးရသည်။ ထိုဂါထာကြောင့် ချည်မန်းကွင်းမှာ တင်းကျပ်လာပြီး မျောက်ဘုရင်ကြီး ခေါင်းကိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မျောက်ဘုရင်ကြီးသည် ချည်မန်းကွင်းစွပ်သည့် ဂါထာကို ကြားလျှင် ကြောက်လန့်နေတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ပေါက်ယုသည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဖခင်ကြီး စာမေးလျှင် အဆင်သင့် ဖြေနိုင်ရန် အတွက် စာကို အံ့ကြည့်၏။ အကယ်၍ မိမိသည် စာပေများကို ကောင်းစွာပြန်နိုင်သည် ဆိုလျှင် အခြားသော ပြစ်ချက် များကို ဖခင်ကြီး ခွင့်လွှတ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် စာမပြန်နိုင်လျှင်မူ ဖခင်ကြီးသည် အခြားသော ပြစ်ချက်ကိုလည်း စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ရှာဖွေကာ အပြစ်ပေးတော့မည်မှာ သေချာလှပေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကိုယ်တွင် ဝတ်ရုံအင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ကောက်စွပ်လိုက်ပြီးနောက် စာကျက်လျက်ရှိလေ၏။ “အင်း၊ ငါက ခုလို ရုတ်တရက် ကောက်မေးမယ်လို့ မထင်ခဲ့မိတော့ စာတွေကို မှန်မှန်မကျက်မိဘူးပေါ့။ ဒီလို ကောက်ပြီးမေးမယ်မှန်း သိယင် နေ့တိုင်း ပြန်ပြီး ကျက်ထားပါရဲ့” ဟု ပေါက်ယုသည် နောင်တရလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယု သင်အံ့ခြင်း ပြုရသည့် ကျမ်းလေးကျမ်း၌ ပေါက်ယုသည် “မဟာပညာကျမ်း”၊ “အနုပညာကျမ်း” နှင့် “ကွန်ဖြူဇီကျမ်း” တို့ကိုမူ အနည်းငယ်ရသည့်တိုင် နောက်ဆုံးကျမ်းဖြစ်သည့် “မုန်စီကျမ်း” ကိုမူ ကောင်းစွာ မရချေ။ “မုန်စီကျမ်း”မှ စာတစ်ပုဒ်ကို ကောက်၍ မေးလိုက်လျှင် မည်သည့်နေရာမှ စာပိုဒ်ဟူ၍ပင် မသိချေ။ ဒုတိယ တစ်ဝက် ကိုကား လုံးလုံးပင် မမှတ်မိတော့ သလောက် ရှိလေပြီ။ “ကျမ်းငါးကျမ်း” နှင့် ပတ်သက်၍မူ ကဗျာများကို စပ်စဉ်က “ဝီတပေါင်းချုပ်ကျမ်း” ကို မကြာခဏ လှန်မိသဖြင့် မေးလျှင် အလွယ်တကူဖြင့် ရနိုင်လောက်သည်ဟု ထင်မိ၏။ ကျန် အပိုင်းများကိုမူ ဖခင်ကြီး လေ့လာရန် ပြောမထားသည့်အတွက် မေ့နေလျှင်လည်း အရေးမကြီးလှချေ။ ရှေးစကားပြေနှင့် ပတ်သက်၍မူ ပေါက်ယုသည် “ချူခေတ် ရာဇဝင်ကျမ်း” နှင့် “စစ်ဘုရင်များခေတ် ရာဇဝင်ပုံပြင်များ”၊ “ကွမ်းယင်နှင့် ကူလင့်တို့၏ ရာဇဝံသ ဒီပနီကျမ်းများ”၊ ဋီကာကျမ်းများ အနည်းအကျဉ်းဖတ်ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဘာကိုမျှ မမှတ်မိ တော့ပြီ။ ကျမ်းများကို ဖတ်ခြင်းမှာ အပျင်းပြေသဘောမျှသာ ဖတ်ခဲ့ခြင်း

ဖြစ်လေရာ ယခု ပြန်၍ မေးလျှင် ဘာကိုမျှ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း ရှိတော့မည် မဟုတ်တော့ပြီ။

ထို့အပြင် အင်္ဂါရှစ်ခုပါသည့် ဆောင်းပါး စာဆိုလည်း ရှိသေး၏။ ထိုခေတ်က လွန်စွာခေတ်စားသည့် ဆောင်းပါး ရေးနည်းဖြစ်သည့်တိုင် ပေါက်ယုသည် ထိုဆောင်းပါးများကို လွန်စွာ စိတ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုဆောင်းပါးများမှာ ရှေးပညာရှိများ၊ ကဝိများက ရေးခဲ့သည့် ဆောင်းပါးများ မဟုတ်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ပညာရှိကဝိတို့၏ ဒသနအတွေးအခေါ် စသည်တို့လည်း ဘာမျှမပါရှိဘဲ မျူးမတ်များ၊ ဘုရင့်စာတော်ပြန်ပွဲ ဝင်သည့်အခါတွင် ရေးရသည့် ဆောင်းပါးမျိုးမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ပေါက်ယုသည် အင်္ဂါရှစ်ခုပါသည့် ထို ဆောင်းပါးများကိုလည်း အထင်တကြီး လေ့လာခြင်း မပြုမိခဲ့ချေ။ ဖခင်ကြီးကျီချိန်သည် ခရီးမထွက်မီကလေးက သူ့အား အလားတူ ဆောင်းပါးမျိုး တစ်ရာလောက်ကို လေ့လာထားရန် မှာကြားသွားခဲ့၏။ ပေါက်ယုသည် ဟိုလုန်သည်လုန်လုပ်ကာ သူ့စိတ်ဝင်စားသည့် စာပုဒ်လောက်ကိုသာ မှတ်သားထားခဲ့၏။ ဤသည်မှာလည်း စိတ်ကူးရသည့်အခိုက်တွင် လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။ ဆောင်းပါးများကို ဆုံးအောင် တစ်ခါမျှ ဖတ်ဖူးခဲ့ချေ။ ယခုမှ လေ့လာနေ၍ မဖြစ်တော့။ သူက ထို ဆောင်းပါး များ ယနေ့ လေ့လာနေသည့်တိုင် မနက်ဖြန် ဖခင်ကြီးတစ်မျိုး မေးလိုက်လျှင် အခက်တွေ့ချိမ့်မည်။ ထို့ပြင် မနက်ဖြန်တွင် ထိုဆောင်းပါးများကို အာဂုံဆောင်နိုင်အောင် ကျက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ပေါက်ယုသည် ဟိုစာကျက်ရကောင်းနိုး၊ သည်စာကျက်ရကောင်းနိုးဖြင့် ဗျာများလျက် ရှိသဖြင့် သူ့အခန်းတွင် နေသည့် အစေတော်များမှာလည်း တစ်ယောက်မျှ ကောင်းစွာ မအိပ်ရတော့ပြီ။ မာလာ၊ ရှေ့ယွေနှင့် ချင်ဝမ်းတို့ကား ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းပေးခြင်း၊ ဖယောင်းစက်များကို ခြွေပေးရခြင်း၊ လက်ဖက်ရည် ငှဲ့ပေးရခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။ ခပ်ငယ်ငယ် အစေတော် သူငယ်မကလေးများမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ငိုက်လျက် ရှိလေပြီ။

ချင်ဝမ်းက

“ဟောဒီ သောက်ကောင်မကလေးတွေဟာ တစ်နေ့လုံး အိပ်လဲ အိပ်နိုင်တယ်။ အိပ်လိုက်ယင်လဲ အသေကောင် ကျနေတာပဲ။ ဒီလောက်ကလေးမှ မတ်မတ် ထိုင်မနေနိုင် ရအောင် နင်တို့မှာ ဘယ်လောက်များ အိပ်ရေးပျက်ထားကြ လို့လဲဟင် ကောင်မတွေ။ ဒီတစ်ခါ ငိုက်ရဲယင်ငိုက် ကြည့်ကြစမ်း။ ပေါင်ကို အပ်နဲ့ဆွမယ်”

ထိုစဉ် အပြင်ဘက် ခန်းဆောင်မှ ဝုန်းခနဲ လိမ့်ကျသံ တစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် ပြေး၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အပြင်ဆောင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေသည့် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက် အိပ်ငိုက် နေရာမှ နံရံနှင့် ခေါင်းဆောင့်မိခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သိရလေ၏။ သူငယ်မကလေးသည် ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးလာပြီး ချင်ဝမ်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသံကို ကြားသည့်အခါ သူ့ဘာသာ အိပ်ငိုက်ပြီး ခေါင်းနှင့်နံရံ ဆောင့်မိသည် မထင်ဘဲ ချင်ဝမ်းက ရိုက်သည်ဟု ထင်မိလေ၏။

“ကြောက်ပါပြီ အစ်မရယ်။ နောက်တစ်ခါ မငိုက်အောင် ကျွန်မသတိထားပါမယ်”

ဤတွင် အခြားသူများက သူ့ကို ဝိုင်း၍ ရယ်ကြလေ၏။ ပေါက်ယု ကလည်း ကပျာကယာဖြင့်

“မလုပ်ပါနဲ့ ချင်ဝမ်းရယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို အပြစ်လွှတ်လိုက်ပါ။ အမှန်ကတော့ ကောင်မလေးတွေ အိပ်ချင်တယ်ဆိုယင်လဲ အိပ်ကြပါစေတော့။ ချင်ဝမ်းတို့ တစ်တွေလဲ ပင်ပန်းလှရောပေါ့။ ဒီတော့ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ယင်လဲအိပ်ကြပါလား”

မာလာက

“အံ့မယ်လေး အဘွားလေးရဲ့။ ရှင့်စာကိုသာ ရအောင်ကျက်စမ်းပါ။ သခင်လေးမှာ တစ်ညပဲ စာကျက်ချိန် ရတော့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စာထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစမ်းပါ။ ဒီပြင်ဟာတွေကို တွေးပူ မနေပါနဲ့။ ဒီစာတွေ ပြီးသွားမှ ဒီပြင်ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားစမ်းပါ”

မာလာက စေတနာဖြင့် သတိပေးခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယုမှာလည်း သူ့စကားကို လိုက်နာရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စာကို ဖတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ရှေ့ယွေ့သည် အာခေါင်စွတ်စေရန်အတွက် လက်ဖက်ရည်များကို ငှဲ့ပေး လေ၏။ ရှေ့ယွေ့သည် အပေါ်အင်္ကျီမပါဘဲ အတွင်းခံအင်္ကျီတို ကလေးကိုသာ ဝတ်ထားသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

“ညဉ့်နက်ယင် အေးတယ်နော်။ အပေါ်အင်္ကျီလေး ဘာလေး ဝတ်ထားပါလား”

ရှေ့ယွေ့က ပြုံးကာ သူ့စာအုပ်များကို လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

“ခုလောလောဆယ်မှာ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားပါနဲ့။ စာကိုပဲ အာရုံစိုက်စမ်းပါ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစဉ်တွင် ချင်ဝမ်းသည် နောက်ဖေးပေါက်မှ ပြေးထွက်လာကာ အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှနေ၍ တစ်ယောက်ယောက် ခုန်ချသံကို ကြားရကြောင်းဖြင့်

ပြောလေ၏။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

ချက်ချင်းပင် ဥယျာဉ်ထဲရှိ လူများကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာကြလေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် ပေါက်ယု စာကျက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည့်ပြင် ဤအတိုင်းသာ ကျက်နေရပါက အိပ်ပျက်ကာ မနက်ဖြန်တွင် မျက်တွင်းတွေ ဟောက်ပက်ကာ ချိုးကျနေမည်ကို တွေးမိလေရာ ယခု အလန့်တကြား ကိစ္စပေါ်လာသည့် အခါတွင်မူ သူ့အတွက် အကြောင်းပြချက် ရသွားလေပြီ။

“သွား သွား။ နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်။ လန့်ပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်လို့ပြော”

ပေါက်ယုသည် ထိုအကြံကို သဘောကျကာ လက်ခံလိုက်လေ၏။ ညစောင့်ကျသည့် ဝင်းမှူးကြပ်များသည် မှန်အိမ်များကို ကိုင်ကာ ဝင်းအနှံ့ လိုက်ရှာကြလေ၏။ ဘာမျှ ရှာမတွေ့သည့်အခါ၌ “အလကားပါ၊ လေတိုက်လို့ သစ်ကိုင်း ကျိုးကျတာကို လူဝင်တယ်ထင်ပြီး အိပ်မှုနံနံနံနံနံ ထအော်တာ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ပြောကြလေ၏။ ချင်ဝမ်းက သူတို့အား

“မိန်းမတွေနော်။ အလကား လေဖောမနေကြနဲ့။ ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာလို့ ဘာမှ မတွေ့တိုင်း တခြားသူကို အပြစ် တင်မနေကြနဲ့။ ဥယျာဉ် ဝင်းထဲကို လူဝင်တယ် ဆိုတာ တခြားလူတွေလဲ မြင်လိုက်တယ်။ တို့အထဲကလဲ ပေါက်ယုနဲ့ အတူ ထွက်ကြည့်တော့ အားလုံး မြင်လိုက်ရတယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုဆိုယင် လန့်ဖျပ်သွားလို့ နှာတွေ ဘာတွေတောင် နှပ်ယူရတယ်။

“ခု ကျွန်မတောင် သခင်မဝမ် တို့ဆီကိုသွားပြီး သခင်လေး ပေါက်ယုအတွက် အိပ်ဆေး သွားတောင်းမလို့။ သခင်မဝမ်က ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးယင် ကျွန်မအနေနဲ့တော့ အကုန်ပြန်ပြောရမှာပဲ။ ဒီလောက် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်လိုက်ရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာ ပြောရတာလဲ”

ဤတွင် ဝင်းကြပ် မိန်းမကြီးများသည်လည်း ဘာမျှ မပြောရဲကြတော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားကြလေ၏။ ချင်ဝမ်းတို့ တစ်တွေက ပေါက်ယုမှာ လန့်ဖျပ်ကာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိသည်ဟု သတင်းကို လျှောက်ပြောဆိုနေကြစဉ် ဝင်းကြပ်များသည် ဝင်းထဲတွင် လိုက်လံ ရှာဖွေလျက် ကြလေ၏။ သခင်မဝမ်သည် မိမိ၏ အစေတော်များကို ချက်ချင်း လွှတ်၍ ဆေးအပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထို့ပြင် ဥယျာဉ် ထောင့်ကြို ထောင့်ကြားတွင်ပါ မကျန် အနံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေရန်၊ ဥယျာဉ် အပြင်ဘက် အုတ်ရိုးမှ အတွင်းတံခါး တာဝန်ကျသူများကို စစ်ဆေးမေးမြန်း ရန်လည်း ညွှန်ကြားလိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် အစောင့်များသည် မီးအိမ်များဖြင့်

ဥယျာဉ်အနံ့အပြားကို တစ်ညလုံး ရှာဖွေကြပြီး ဝင်းမှူးကြီး အားလည်း ဆိုင်ရာ ဝင်းစောင့်၊ ဝင်းကြပ်တို့ကို သေချာစွာ စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ညွှန်ကြားထားလေ၏။ ဝင်းမှူးကြီးများသည် ထိုညက တာဝန် ကျသော အစောင့်မိန်းမများ၊ ဝင်းမှူးများ၊ ဝင်းကြပ်များနှင့် ယောက်ျားအစေခံများကို မေးမြန်းစစ်ဆေးကြလေ၏။

မယ်မယ်သည် ပေါက်ယု လန့်ဖျပ်၍ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသည့်အခါ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ မကွယ်ဝှက်ရဲသည့် အလျှောက် ဖွင့်၍ ပြောကြရလေ၏။

မယ်မယ်က

“အင်း၊ ငါထင်သားပဲ။ ခုခေတ်မှာ ညစောင့် တာဝန်ကျတဲ့ လူများကလဲ တယ်ပြီး တာဝန်ပေါ့လျော့ကြတာပဲ။ ပိုပြီး ဆိုးတာက တချို့ဝင်းစောင့်တွေ၊ ဝင်းကြပ်တွေဆိုယင် သူတို့ကိုယ်တိုင်က သူခိုးတွေ ဖြစ်နေတော့ ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ချရမယ် ဆိုတာ ပြောလို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မမယုတို့သည် မယ်မယ်ကို လာရောက်ကန်တော့ကြသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်၊ လီဝမ်းနှင့် မိန်းကလေးများနှင့် အတူရှိနေသေး၏။ သူတို့အားလုံးသည် မယ်မယ့်စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် တစ်လုံးမျှမပြောရဲဘဲ ငြိမ်သက်နေကြလေ၏။ ထိုစဉ် တန်ချွန်းက ရှေ့သို့ တက်လာခဲ့ကာ

“ဟုတ်ပါတယ် မယ်မယ်၊ မလေးငှက်မယ် ကောင်းကောင်း နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းကတည်းက ဝင်းထဲမှာ ဝင်းစောင့်တွေ၊ ဝင်းကြပ်တွေဟာ လျော့တိလျော့ရဲ နိုင်လာကြတယ်။ ပထမတော့ နှစ်ယောက် သုံးယောက်စုပြီး ကြွေပစ်တာ၊ ဖဲကစားတာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အားတုန်း ပြုတုန်းမှာ အပျင်းပြေ ကစားတာလောက်ပါပဲ။ ကြေးကလဲ သိပ်မများ လှပါဘူး။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ ညတာဝန်ကျတဲ့အခါ အိပ်ချင်ပြေ သဘောလောက်ပဲ ကစားကြတာပါ။

“ဒါပေမယ့် မကြာခင်ကတော့ သူတို့တစ်တွေ နည်းနည်း အတင့်ရဲလာတယ် မယ်မယ်။ သူတို့မှာ ဝိုင်းကလေး တစ်ခု ထောင်ထားပြီး ငွေထုတ်ချေးမယ့်သူနဲ့၊ ဒိုင်ခံမယ့်သူနဲ့၊ လောင်းကြေးဆိုယင်လဲ သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်၊ တစ်ရာအထိ တောင် ရှိလာပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်တုန်းက ဖဲဝိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်တာတွေ ဘာတွေတောင် ရှိလာပါတယ်”

“စောစောကတည်းကသိယင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီတုန်းက မတိုင်တာလဲ” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

“မယ်မယ်ကလဲ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်လေးဝမ်ကလဲ စိတ်တိုနေတယ်။
ပြီးတော့ မလေးငှက်မယ်ကလဲ နေထိုင် မကောင်း ဆိုတော့ ကျွန်မယောက်မနဲ့
စာရင်းဒိုင်တွေရဲ့ မိန်းမတွေကိုပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အစေခံတွေကိုလဲ မကြာခဏ
သတိပေး ခဲ့ပါတယ်။ မကြာခင်ကတော့ သူတို့လဲ အနေအထိုင်ကလေး
ပြင်လာခဲ့ပါတယ်”

“အင်း၊ ဒီကိစ္စတွေက သာမန်မဟုတ်ဘူးနော်။ အရေးကြီးတယ်။
ညည်းတို့တွေ ဘာတွေကတော့ ဘယ်မှာ နားလည်လိမ့်ဦးမလဲအေ။
ညည်းတို့အနေနဲ့ ကြည့်ယင်တော့ ဖဲကစားတယ် ဆိုတာဟာ ဘာမှ
ဖြစ်လောက်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ရတာပေါ့။ ရန်တို့ဘာတို့ ဖြစ်မှ
ညည်းတို့က ကြောက်တတ်လာကြတာ။ ဒါပေမယ့် ညတိုင်းညတိုင်း လောင်း
ကစားတယ် ဆိုတဲ့ အခါကျကော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ။ အသောက်ကလေး
ဖက်လာတယ်။ အသောက်ဖက်လာတဲ့ အခါ ကျတော့ သောက်ချင်လာယင်
အရက်ကို အလွယ်တကူထွက်ပြီး ဝယ်နိုင်အောင် ဝင်းတံခါးတွေကို
ကောင်းကောင်း မပိတ် တော့ဘူး။ နောက်ပြီး ဟိုလူခေါ် ဒီလူခေါ်ဆိုတော့
ဝင်းတံခါးကို ကောင်းကောင်း မပိတ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ည လူခြေ
တိတ်ချိန်မှာ ဒီလို စည်းမရှိကမ်းမရှိ ဝင်းတံခါး ဖွင့်ချင်တိုင်း ဖွင့်ထားတော့
လူဆိုးသူဆိုးကလဲ မှောင်ရိပ်ကို ကွယ်ပြီး ဝင်ဖို့ အလစ်စောင့်နေတာပေါ့။
လူဆိုးသူဆိုး ဝင်နိုင်ပြီဆိုကတည်းက ဝင်းထဲမှာ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်နေပြီ။ ပြီးတော့
ညည်းတို့အနေနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အစေတော် မိန်းကလေးတွေ ဆိုတာကလဲ
အမျိုးမျိုး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကောင်းတဲ့လူ ရှိသလို ဆိုးတဲ့ လူလဲ ရှိတာပဲ။
အသေးအဖွဲ ဟိုဟာခိုး ဒီဟာခိုးတာလောက် ကတော့ အကြောင်း
မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီထက်မက တစ်ခုခု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လာပြီ
ဆိုယင်တော့ အားလုံးနာမည်ပျက်ပြီး လူများပြောစရာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။
ဒီတော့ ခုကိစ္စဟာ ညည်းတို့ ထင်သလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ မတွေးနဲ့”

တန်ချွန်းသည် မယ်မယ် မြည်တွန်တောက်တီးခြင်း ပြုသည်ကို
နားထောင်ပြီးနောက် သူ့နေရာတွင် ပြန်၍ ထိုင်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ လုံးဝ နေထိုင်မကောင်း သေးသည့်တိုင် ယနေ့တွင်မူ
အနည်းငယ် လန်းဆန်းလျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည်
မယ်မယ်ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီးသော်

“အင်း၊ အရေးထဲမှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေရသေးတယ်နော်၊
ခက်လိုက်ပါဘိ” ဟု ညည်းညူလျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမနှင့် တကွ အစေတော်များကို
ကြီးကြပ်ရသည့် ဝင်းကြပ် အမျိုးသမီး သုံးယောက်ကို ချက်ချင်း

အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် မယ်မယ်ရှေ့မှာပင် မာန်မဲကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုလေ၏။ မယ်မယ် ကလည်း ၎င်းတို့အား ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်သည့် တရားခံကို လိုက်ရှာစေလိုကြောင်း၊ ရှာ၍တွေ့သူကို ဆုငွေများ ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သိလျက်နှင့် ဖုံးကွယ်ထားသူများကို ပြစ်ဒဏ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ မယ်မယ် စိတ်ဆိုး နေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ၌ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမနှင့် ဝင်းကြပ်များသည်လည်း ဥယျာဉ်ထဲတွင် ဖဲကစားသူ၊ အရက် သောက်သူ၊ တာဝန် လစ်ဟင်းသူများကို ထိမ်ချန်ထားခြင်း မပြုရဲတော့ချေ။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဥယျာဉ် ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့ကြကာ အစေခံများကို တစ်ယောက်ချင်း ခေါ်၍ မေးမြန်းလျက် ရှိကြလေ၏။ အစတွင် ဖဲကစားခြင်း မပြုကြပါဟု အားလုံးက ငြင်းဆို ကြသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အမှန်ကိုဖွင့်၍ ဝန်ခံကြလေ၏။ ယင်းတို့မှာ ဖဲဒိုင်လုပ်သူ သုံးဦး၊ လက်ထောက်ဒိုင် ရှစ်ဦးနှင့် ထိုးသား နှစ်ဆယ်ခန့်တို့ ဖြစ်ကြလေ၏။

မယ်မယ်ရှေ့သို့ ခေါ်လာသည့် အခါတွင် သူတို့ အားလုံးသည် ခူးထောက်ကာ မြေကြီးကို နဖူးဖြင့် ထိအောင် ရှိခိုးပြီးနောက် အပြစ်မှလွတ်ရန် တောင်းပန်ကြလေ၏။ မယ်မယ်သည် ဖဲဒိုင်တို့၏ အမည်များနှင့် လောင်းကြေး အရေ အတွက်တို့ကို သေချာအောင် စုံစမ်းမေးမြန်းလေရာ တစ်ယောက်မှာ ဝင်းမှူးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သူ လင်ချီရှောက်၏ ဆွေမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ယောက်မှာ ထမင်းချက် အဘွားလူ၏ ဆွေမျိုးတစ်ဦးနှင့် နောက်တစ်ယောက်မှာ ယင်ချွန်း၏ အထိန်းတော်ကြီးတို့ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသုံးယောက်တို့မှာ ဖဲဝိုင်းခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြ လေ၏။ ကျန်လူတို့ အကြောင်းကိုမူ ဤတွင် ရေးသားခြင်း မပြုတော့ပြီ။ မယ်မယ်သည် ဖဲထုပ်များနှင့် ကြွေအန်များ အားလုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် အနိုင်ရသည့် ပိုက်ဆံများ အားလုံးကိုလည်း သိမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် အခိုင်း များကို ခွဲဝေပေးလေ၏။ ဖဲဒိုင် ခေါင်းဆောင်သုံးဦးကိုလည်း ဖဝါးတွင် ကြိမ်ဒဏ်အချက် နှစ်ဆယ်စီ ရိုက်စေပြီးနောက် သုံးလတွက် လစာကို ဒဏ်ငွေတပ်ပြီးလျှင် အလုပ်မှနောက်ထပ် အိမ်ထဲသို့ မည်သည့်အခါမျှ ခြေမချရ ဟူသော အမိန့်နှင့် အတူ အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုးသားများကိုမူ ခြေဖဝါးတွင် ကြိမ်အချက်နှစ်ဆယ်ရိုက်စေ၊ သုံးလတွက် လစာကို ဒဏ်ဆောင်စေ၊ ရေအိမ်များကို သန့်ရှင်းစေဟု အမိန့်ချလိုက်လေ၏။

မိမိဆွေမျိုးထဲမှ တစ်ဦး ပါနေသည့်အတွက် အဘွားလူမှာ ရှက်လျက်ရှိပြီး ယင်ချွန်းမှာလည်း မျက်နှာပျက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယု၊ ပေါက်ယုနှင့် တန်ချွန်းတို့မှာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြသဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ မိမိ၏ အထိန်း တော်ကြီးကို ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ခြင်း ပြုလေ၏။

“တကယ်ကတော့ ယင်ချွန်းရဲ့ အထိန်းတော်ကြီးဟာ ဘယ်တော့မှ လောင်းကစားတာ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး မယ်မယ်။ ခုတော့ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ သွားတာဖြစ်မှာပါ။ ယင်ချွန်းရဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ပြီး သူ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ မယ်မယ်” ဟု တောင်းပန်ပေးလေ၏။

“ညည်းတို့ နားမလည်ပါဘူးအေ။ ဒီအထိန်းတော်ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေဟာ ညည်းတို့ကို ထိန်းခဲ့တာပဲဆိုပြီး သိပ် အခွင့်အရေး ယူချင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဝင်းထဲမှာ သူတို့လုပ်ပြီဆိုယင် ဒီပြင်လူ လုပ်တာထက် ဆိုးတယ်။ သူတို့ သခင်မတွေကို အချင်းချင်းမတည့်အောင် ရန်တိုက်ပေးလားပေးရဲ့။ သူတို့ ချစ်ခင်တဲ့လူတွေရဲ့ အပြစ်တွေကို ဖုံးကွယ် ပေးလားပေးရဲ့။ ငါ့မှာ ဒါတွေ တွေ့ခဲ့ရပေါင်းများလှပြီ။ ဒီတော့ သူတို့ကို စံပြအနေနဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ်။ ပေးချင်နေတာ ကြာပြီ။ ခုတော့ အတော်ပဲ။ အခွင့်ကြုံလာပြီပေါ့။ ဒီတော့ ငါ့ကို ဝင်မပြောကြနဲ့။ ငါ ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ ငါ့ဘာသာ ငါ သိတယ်”

ဤတွင် ပေါက်ကြည်နှင့် အခြားသူများမှာလည်း မည်သို့မျှ မပြောသာတော့ချေ။

ခဏကြာလျှင် မယ်မယ်လည်း အနားယူ၍ တရေးတမော အိပ်သဖြင့် ကျန်မိန်းကလေးများလည်း ပြန်လာခဲ့ ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ် စိတ်ဆိုးနေမှန်း သိသည့်အတွက် အိမ်သို့ တောက်လျှောက် မပြန်သေးချေ။ မမယသည် နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ ဝင်ကာ စကားစမြည် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် ပင်ပန်းနေဟန် ရှိသည့်အခါတွင် ဥယျာဉ် ထဲမှ မိန်းကလေးများဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။ သခင်မဆင့် မှာလည်း သခင်မဝမ် နှင့် အတန်ကြာ စကားပြောဆို ပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ လျှောက်လာခဲ့စဉ် ဝင်းပေါက်ဝသို့ အရောက်၌ မယ်မယ်၏ အစေတော်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် မရွှေအသည် လက်ထဲတွင် တောက်ပပြောင်လက်သည့် အရာကလေးတစ်ခုကို ကိုင်၍ ငုံ့ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်တွင် သခင်မဆင့်ကိုပင် မမြင်တော့ဘဲ ဝင်၍ တိုက်မိလေ၏။ ရွှေအသည် မော့ ကြည့်လိုက်၍ သခင်မဆင့်ကို မြင်သည့်အခါတွင် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြက်သေသေ၍ ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ ရွှေအ၊ နင့်လက်ထဲက ကစားစရာ ပစ္စည်းကလေးက အဆန်းပါကလား။ ကောင်မနွယ် ကစားစရာကလေးကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်လာလိုက်တာ၊ လူတစ်ယောက်လုံး လာတာကိုတောင် မမြင်တော့ဘူး။ မှန်းစမ်း၊ ဘယ်လို ကစားစရာ ပစ္စည်းကလေးလဲ။ ကြည့်စမ်းမယ်”

ရွှေအ မှာ အသက် ဆယ့်လေးငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည့် အစေတော်

သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လျက် ရေခပ်၊ အမှိုက်လှည်းစသည့် အလုပ်ကြမ်းများကိုလုပ်ရန် မကြာမီကမှ ခေါ်လာသည့် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ခပ်ဝဝ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ခြေကြီးလက်ကြီး နှင့်ဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင် လုပ်ရာတွင် မြန်ဆန်လှပေ၏။ ရိုးအ သည့်အပြင် ဘာကိုမျှလည်း နားမလည်သည့်အတွက် ပြုမူပြောဆိုရာ တွင်လည်း စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပြုမူပြောဆို တတ်လေ၏။ မယ်မယ်သည် သူ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နေပုံ၊ အူတူတူ အတတ ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ ရယ်ရသည့်အတွက် သူ့ကို “ရွှေအ” ဟု အမည်ပေးထားလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပျင်းပျင်းရှိလျှင် ရွှေအကိုခေါ်ကာ သူပြောသည့် စကားများကို နားထောင်ရင်း အပျင်းဖြေ တတ်လေ၏။ တော်တော်တန်တန် အမှားအယွင်း ရှိလျှင်လည်း ရွှေအကို အပြစ်ယူလေ့ မရှိဘဲ ခွင့်လွှတ်တတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် အခြားသူများကလည်း မယ်မယ်က သူ့ကို ပစားပေးသည်ကို ကြည့်၍ တော်တော် တန်တန်ကို ဗွေမယူကြတော့ချေ။ ဤတွင် ရွှေအ သည်လည်း အတင့်ရဲလာကာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် သူသွားချင်ရာသို့ လျှောက်သွားတတ်လေ၏။

ထိုနေ့က ရွှေအသည် ပန်းကလေးများကြားတွင် ပုရစ်ကလေးများကို လိုက်ဖမ်းလျက်ရှိစဉ် ကျောက်ဆောင် တစ်ဆောင် နောက်ကွယ်၌ ရောင်စုံတောက်ပလျက် ရှိသော ရွှေခြည်ထိုး အိတ်ကလေး တစ်လုံးကို တွေ့လေ၏။ အိတ် ကလေးမှာ သပ်ရပ်လှပစွာ ထိုးထားပြီး လက်ရာမြောက်လှပေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအိတ်ကလေး ပေါ်တွင် ရွှေခြည် ထိုးထားသည့် အရုပ်များမှာ ခါတိုင်း သူမြင်ဖူးသည့် အိတ်များပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သည့် ငှက်ရုပ်၊ ပန်းရုပ် စသည်တို့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်လုံးတီး လူနှစ်ယောက် လုံးထွေး ရစ်ပတ်နေပုံ ဖြစ်လေ၏။ အခြား တစ်ဘက်တွင်လည်း စာများ ရေးထား လေ၏။

ရွှေအသည် အူတူတူ အတတ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပီပီ ထိုပုံများသည် ညစ်ညမ်းသည့် ပုံများ ဖြစ်ကြောင်း မရိပ်မိသေးဘဲ

“အင်း၊ ကြည့်ရတာ ဘီလူး နှစ်ကောင် သတ်ပုတ်နေကြတဲ့ပုံ ထင်တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ လင်နဲ့မယား ရန်ဖြစ် နေကြတဲ့ ပုံများလား” ဟု တွေးကာ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း မယ်မယ့်ကို ပြရန် ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သခင်မဆင့်က အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသည့် အခါတွင် ရွှေအက

“တော်တော်ဆန်းတဲ့ပုံ သခင်မကြီး၊ မယုံယင် ကြည့်ပါလား” ဟု ဆိုကာ သခင်မဆင့်ကို လှမ်းပေးလေ၏။

သခင်မဆင့်သည် အိတ်ကို ကြည့်လိုက်၍ ရုပ်ပုံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ အိတ်ကို လက်ထဲတွင် ခပ်တင်းတင်း

ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိလေ၏။

“ဒီအိတ်ကို ဘယ်က တွေ့လာတာလဲ”

“ဟိုကျောက်ဆောင်ကြီး နောက်ကရှင့်။ ပုရစ်ကလေးတွေ လိုက်ဖမ်းနေတုန်း တွေ့လာတာ”

“ကောင်မလေး၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ မကောင်းဘူး။ အားကြီး ညစ်ပတ်တယ်။ အတူတူ အတတ် မို့လို့ နင့်ကို ဘာမှ မလုပ်တာ။ ဒီပြင်လူ ဆိုယင် ဒီလို အိတ်မျိုးကို ကောက်လာယင် သတ်ပစ်မှာ။ ဒီအိတ် ကောက်ရတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောနဲ့”

ရွှေအမှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မပြောပါဘူးရှင့်” ဟု ဆိုကာ သခင်မဆင့်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ရှိခိုးဦးတိုက် ပြီးနောက် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

သခင်မဆင့်သည် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်းတွင် မိန်းကလေး အချို့ကို မြင်ရလေ၏။ သခင်မဆင့်သည် မိန်းကလေးများ မမြင်ရလေအောင် လက်ကိုင်အိတ်ကို အင်္ကျီလက်ကြား ထဲသို့ထိုး၍ ဝှက်ထားလိုက် ရင်း ထိုပစ္စည်းသည် မည်သို့မည်ပုံ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်လာသနည်းဟု တွေးတောရင်း ယင်ချွန်းထံလာခဲ့လေ၏။

ယင်ချွန်းမှာ စိတ်ညစ်လျက်ရှိပြီး မိမိ၏ အထိန်းတော် အရေးယူခံရသည့် အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သခင်မဆင့် ရောက်လာသည်ဟု ကြားရသည့်အခါတွင် အထဲသို့ဖိတ်ခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေ၏။ သခင်မဆင့်က

“ယင်ချွန်းရယ်၊ ညည်းလဲ ကလေးမကလေး တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့တာပဲ။ တကယ်ဆိုယင် ကိုယ့် အထိန်းတော်ကို ကြည့်ပြောပါတော့လား။ ခုဟာ တခြားလူရဲ့ အစေတော်တွေက ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကိုယ့် အစေတော် တွေက ပြောစရာ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒီတော့ ကိုယ်က ဘယ်နှယ်လုပ် ပြောတော့မလဲ”

ယင်ချွန်းသည် ခေါင်းငုံ့ကာ သူ့ ခါးစည်းကြိုးကို လက်ချောင်း ကလေးများဖြင့် လိမ်လျက်ရှိလေ၏။

“ကျွန်မလဲပြောတာပဲ မေမေရယ်။ ဒါပေမယ့် နားမထောင်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ပြီးတော့လဲ ခက်တာက ကိုယ့်အထိန်းတော် ဖြစ်နေလေတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူက ကိုယ့်ကို နိုင်လာတာ။ ခုမှ ကိုယ်က သူ့ကို ပြန်ပြီး ထိန်းကျောင်း ဆုံးမနေရမယ်ဆိုတော့ ခက်တာပေါ့။

ငေါက်ချင်း ငေါက်ယင် သူကသာ ယင်ချွန်းကို ငေါက်မှာ။ ယင်ချွန်းက သူ့ကို ငေါက်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“မဆိုင်လိုက်တာအေ။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ငေါက်ရမှာလဲ။ အမေ တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတယ်။ အမေက ဆုံးမ မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူက စည်းကမ်းပျက်ယင် သူ့ကို ညည်းက ဆုံးမရမှာပေါ့။ ကိုယ်က သခင်မ။ သူက အထိန်းတော် ပဲဟာ။ သူ နားမထောင်ယင် ဘာဖြစ်လို့ မေမေ့ကို မပြောသလဲ။ အပြင်လူတွေ ကြားယင် ဘယ်လိုပြောမလဲ။

“ပြီးတော့လဲ ကစားဝိုင်းမှာ သူက ဒိုင်လုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုတော့ ညည်းဆီကိုပဲ ပူဆာမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ ညည်း ကလဲ စိတ်ဓာတ်က ပျော့ပျော့ဆိုတော့ သူပေါင်ဖို့နဲ့ဖို့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ငှားလိုက်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါပဲနော်၊ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့။ နောက်တော့မှ ကိုယ့်ကို လိမ်သွားယင် ငါကတော့ ညည်း လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဘာတွေကို ပြန်ရွေး ပေးလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ မရွေးပေးနိုင်ဘူး။ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်မှာ။ အဲ၊ ပွဲတော်ကျမှ ဝတ်စရာ မရှိဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ လာမပြောနဲ့”

ယင်ချွန်းသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ အင်္ကျီ အဖျားကို ဆုပ်ခြေလျက်ရှိလေ၏။

သခင်မဆင့်က ရယ်လိုက်ရင်း

“ငါ့သမီးရဲ့ အစ်ကိုတော် ကျီလျှံနဲ့ ယောက်မတော် ငှက်မယ်တို့က တန်ခိုးဩဇာ ကြီးပါရဲ့။ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံး တော့ စီမံလိုက်ကြတာ၊ အုပ်ချုပ်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ညီမငယ် ကလေးကျတော့ ဘာများ ဂရုစိုက်ကြသလဲ။ ဘာမှ ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ ညည်းက ငါ့သမီးအရင်း ဆိုယင်တော့ သူတို့ ဂရုမစိုက်လဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့ ညည်းက ငါ့သမီးအရင်း မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းနဲ့ ကျီလျှံ ဆိုတာကလဲ အမေကွဲပေမယ့် တစ်ဖအေတည်းက မွေးလာတာ။ ဒီတော့ ကိုယ့် ညီမလေး လူပြောသူပြော မခံရအောင် တတ်နိုင်သမျှ ဖေးဖေးမမ လုပ်သင့်တာပေါ့။

“ပြီးတော့ ငါနားမလည်နိုင်တာ တစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်။ ညည်းအမေဟာ ကျီရဲ့ရဲ့ အမြှောင်မယား၊ တန်ချွန်းရဲ့ အမေဆိုယင် ကျီချိန်ရဲ့ အမြှောင်မယား။ ဒီတော့ တကယ်တမ်း ပြောကြယင် ညည်းတို့မှာ တန်းတူ အခွင့်အရေး ရှိရမယ်။ ညည်းအမေ ရှိတုန်းက ဆိုယင် ခု တန်ချွန်းတို့၊ ကျီဟုန်တို့ အမေချောနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ အမြှောင်ချင်း အတူတူတောင် ညည်းအမေက သူ့ထက်ဆယ်ဆလောက် အဆင့်အတန်းမြင့်တာပေါ့။ ဒီတော့ ညည်းလဲ တန်ချွန်းထက် အဆင့်မြင့်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ခုတော့ ညည်းက သူ့လောက်တောင် အဆင့်မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါက ဘာသဘောလဲ အေ့။

ငါ့မှာ ကလေး မရတာ ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်နေတာပေါ့အေ။ ကလေးများ ရယင် သူများအောက်မှာ အောက်ကျနောက်ကျနဲ့ လူရယ်စရာ ဖြစ်နေရဦးမှာ”

ဤတွင် သူတို့အနီးတွင် ရှိနေကြသည့် အစေတော်အချို့က

“ကျွန်မတို့ သခင်မကလေးက သဘောကောင်းတယ် သခင်မကြီးရဲ့။ ပြီးတော့ ရိုးလဲရိုးတယ် မဟုတ်လား။ မလေး တန်ချွန်း တို့လို သူများကို အကျောကြီးနဲ့ပြောပြီး စကားကို ဗလစ်ဗလစ်နဲ့ ပြောတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။ မလေး တန်ချွန်း ဆိုယင် ကျွန်မတို့ သခင်မလေး ယင်ချွန်း ဘယ်လို နေရထိုင်ရတယ်။ ဘယ်လို မျက်နှာငယ်ရတယ် ဆိုတာ သိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ကလေးကသာ ချိုတာ၊ တစ်ခါမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကူညီစောင့်မတာမျိုး မရှိဖူးပါဘူး။”

“ဒါတော့အေ၊ သူ့ အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက် ကျိုလျှံနဲ့ ယောက်မ နတ်ငှက်မယ်ကတောင် ဂရုမစိုက်တာ၊ တခြားလူက ဘယ်မှာ ဂရုစိုက်ပါ့မလဲ”

ထိုစဉ် နတ်ငှက်မယ် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် လာရောက် ပြောကြားလေ၏။

သခင်မဆင့်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း

“နေထိုင်မကောင်းယင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အိပ်ရာထဲကို လှဲနေပါလို့ ပြောလိုက်ပါအေ။ သူများအတွက် ဒီမှာ ဘာမှ ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးစရာ မလိုပါဘူးလို့ ပြောလိုက်”

ထိုစဉ် အစေတော်တစ်ယောက် နောက်ထပ် ရောက်လာပြန်ကာ မယ်မယ် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီဟု လာရောက် ပြောသည်တွင် သခင်မဆင့်လည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သခင်မဆင့်ကို အပေါက်ဝသို့ ရောက်အောင်လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်တွင် စုချီက

“ကဲ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ မလေးယင်ချွန်း။ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ပုလဲတွေ မြှုပ်ထားတဲ့ ရွှေဆံထိုးလေး ပျောက်နေတယ်လို့ မလေးယင်ချွန်းကို ကျွန်မပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက မလေးယင်ချွန်းက ပေါ့တီးပေါ့ဆ လုပ်နေခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်မကိုတောင် ဘာမျှမမေးဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကပြောတယ် မဟုတ်လား။ မလေးရဲ့ အထိန်း တော်ကြီး ဖဲကစားဖို့ အဲဒီပစ္စည်းကို ပေါင်ပစ်ပြီး ထင်တယ်လို့ ပြောတော့ ကျွန်မ စကားကို မယုံခဲ့ဘူး။ စုချီ တစ်နေရာမှာ အထားမှားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ရှိမှာပါ။ သူ့ကို မေးကြည့်ပါလို့တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ဆီကို သွားမေးခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက စုချီကောင်းကောင်း နေလို့မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ

အကုန်မှတ်မိပါတယ်။ သတိကောင်းပါတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကို မသိမ်းဘူးတဲ့။ စန္ဒီ ပွဲတော်ကျယ် ဝတ်ဖို့ ဘူးကလေးနဲ့ထည့်ပြီး စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ တင်ထားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်လေ။ တကယ်ဆို အဲတုန်းကတည်း ကိုက အထိန်းတော်ကို မေးလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်မ လေးက အားကလဲ အားနာတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကလဲ ပျော့တော့ မမေးခဲ့ဘူး။ ကဲ ခုတော့ ဘယ့်နှယ်ရှိစ၊ ပျောက်ပြီ မဟုတ်လား။ စန္ဒီပွဲတော်မှာ အပြင်သူတွေက ဝတ်လို့ စားလို့၊ သခင်မလေး တစ်ယောက်သာ ဘာမှ ဝတ်စရာမရှိ ဘာမရှိနဲ့။ ပြီးတော့လဲ ပွဲတော်က မနက်ဖြန်မှာ”

“သွားပြီး မေးမနေပါနဲ့အေ။ နည်းနည်းပါးပါး လိုလို့ ယူသုံးတာ နေမှာပေါ့။ ကြည့်ရတာကတော့ ယူသွားပြီး ကိစ္စပြီးလို့ရှိယင် အသာပြန်ထားမလို့ ထင်ပါရဲ့။ မေ့သွားလို့ နေမှာပါ။ ခုလို သူမှာ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း သွားမေးလို့ မကောင်းပါဘူး။”

“ဘယ်ကလာ မေ့တာ ဖြစ်ရမှာလဲ မလေးယင်ချွန်းရယ်။ သူက မလေးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိတယ် မဟုတ်လား။ မလေး သဘောကောင်းတာကို အခွင့်ကောင်းယူတာရှင်၊ သိရဲ့လား။ ဒီတော့ ကျွန်မအကြံတစ်ခု ရတယ်။ ဒီကိစ္စကို မလေးငှက်မယ်ကို သွားတိုင်ထားယင် မကောင်းဘူးလား။ မလေးငှက်မယ်အနေနဲ့ အတောင်းခိုင်းချင်လဲ ခိုင်းနိုင် တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ ငွေလေး နည်းနည်းပါးပါး စိုက်ပြီး ပြန်ရွေးနိုင်တယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ယင်ချွန်းက ခပ်တွေတွေဖြင့်

“မလုပ်ပါနဲ့အေ။ တို့ကိစ္စကို ဒီလောက် ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်နေလို့ မကောင်းပါဘူး။ ငါ့ပစ္စည်း ပြန်မရချင်ယင်လဲ နေပါစေတော့။ သူများကို ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူး။”

စုချိုက စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“မလေးက တယ်ပြီးပျော့တာကိုး။ ကိုယ်ရပိုင်ခွင့် ဆိုတာ ပြောရတယ်ရှင်၊ ယူရတယ်ရှင်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ယင် မလေး လုံးပါးပါးပြီး ပျောက်သွားမှာပေါ့။ ဒီတော့ မလေး မပြောချင်ယင်နေ၊ ကျွန်မသွားပြောမယ်” ဟု ဆိုကာ အတင်း ထွက်သွားသည့်အတွက် ယင်ချွန်းမှာ မတားနိုင်တော့ချေ။

ထိုစဉ်တွင် အထိန်းတော်ကြီး၏ ချွေးမ ဖြစ်သူသည် မိမိ၏ ယောက္ခမမှာ ယခုချိန်တွင် အပြစ်ခံနေရကြောင်း၊ ယင်ချွန်းအနေဖြင့် ဝင်ရောက် ပြောဆိုစေလိုကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုရန် ယင်ချွန်းဆီသို့လာခဲ့ရာ အထဲတွင် ယင်ချွန်းနှင့်စုချိုတို့ ရွှေဆံထိုး ပျောက်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုနေသံကို ကြားသည့်အတွက် အထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ အပြင်တွင်

ရပ်၍စောင့်ရင်း နားထောင်နေလေ၏။ ယင်ချွန်းမှာ စိတ်ဓာတ် အလွန်ပျော့ညံ့သူ ဖြစ်သည့်အတွက် မည်သည့်အစေခံကမျှ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိကြချေ။ အကယ်၍ စုချိသည် ထိုကိစ္စကို နတ်ငှက်မယ်အား သွား၍ တိုင်ခံသည်ဆိုလျှင် ပြဿနာမှာ ပို၍ ကြီးလာပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အထိန်းတော်ကြီး၏ ချွေးမဖြစ်သူ ဝမ်ချူသည် မျက်နှာချိုသွေးကာ ယင်ချွန်းကို တောင်းပန်ခြင်းပြုရန် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ယင်ချွန်းကို တောင်းပန်ခြင်း မပြုသေးဘဲ စုချိကို တောင်းပန်လေ၏။

“မလေးငှက်မယ်ကို သွားပြီး မမေးပါနဲ့ အစ်မရယ်။ မလေးငှက်မယ် တို့ဘာတို့ သိသွားယင် အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်ကုန်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမဆိုတာ အသက်လဲကြီးပါပြီ။ ခေါင်းတို့ ဘာတို့ကလဲ ကောင်းကောင်း မကောင်း တော့ပါဘူး။ မလေးယင်ချွန်းရဲ့ ရွှေဆံထိုးကလေးကို ငှားထားတာကတော့ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖဲပိုင်းမှာ တော်တော်လေး ရှုံးလာတော့ အဲဒီပိုက်ဆံကို ရင်းစားပြန်ရအောင် လိုက်ဖို့ ခဏယူတာပါ။ အစတုန်းကတော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ဆိုယင် ပြန်ရွေးပေးမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အရှုံးကို လိုက်ရင်းလိုက်ရင်းနဲ့ ထပ်ပြီးရှုံးနေတာနဲ့ ခုလို ဖြစ်သွားတာပါ။ ခုတစ်လော ကံဇာတာများကလဲ နိမ့်နေလေတော့ သူ့သတင်းကို အထက်ကလူကြီးတွေ ကြားပြီး ဒုက္ခရောက်နေ ရတာပါ။ မလေးပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ကျွန်မတို့ ရွေးမပေးဘဲ မနေရဲပါဘူးရှင်။ တစ်နေ့ကျယင် ဆက်ဆက်ရွေးပေးမှာပါ”

ထိုနောက် အထိန်းတော်၏ ချွေးမသည် ယင်ချွန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း

“မလေးရယ်၊ ကျွန်မတွေ့ကို သနားပါနော်။ မလေးကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကတည်းက နို့ချို တိုက်ပြီး မွေးလာ ခဲ့တဲ့ အထိန်းတော်ပါ။ ဒီတော့ မလေးကိုယ်တိုင် သွားပြီး အထိန်းတော်ကို လွှတ်ပေးဖို့ မယ်မယ်ကို ပြောပေးပါနော်”

“သွားပြီး ပြောနေလို့ အကြောင်းမထူးပါဘူးရှင်။ တတ်နိုင်လို့ တစ်နှစ်လုံးသွားပြီး ကျွန်မ ငိုယို တောင်းပန်နေဦး ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ စောစောကတင် မလေးပေါက်ကြည်တို့၊ မလေးထိုက်ယုတို့ သွားပြီး တောင်းပန်ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်က လက်မခံဘူးရှင်။ ဒီတော့ သူတို့ တစ်သိုက်လုံး သွားပြောလို့တောင် မရတာ။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း သွား ပြောလို့ ဘာမျှော်လင့်ချက် ရှိမလဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မလဲ ရှက်တယ်။ သွားပြီး မျက်နှာ မပြချင်တော့ဘူး။ မရမယ့် အတူတူ ဘာဖြစ်လို့ အောက်ကျနောက်ကျ

အဖြစ်ခံတော့မလဲ”

စုချိကလည်း

“သွားပြီး တောင်းပန်ပေးတာ တောင်းပန်မပေးတာက တခြား၊ ဆံထိုးကို ပြန်ရွေးပေးတဲ့ ကိစ္စက တခြားနော်။ ဘာလဲ ရှင်က မလေးယင်ချွန်းက သွားပြီး တောင်းပန် မပေးဘူးဆိုယင် ဆံထိုးကို ပြန်ရွေး မပေးတော့ဘူးလား။ ဒီလောက် တောင် တောင်းပန်ပေးစေချင်လဲ တောင်းပန်ပေးမယ်။ သွား၊ ဆံထိုးကို အလျင်သွားယူချည်”

ယင်ချွန်းက မယ်မယ်ကို သွား၍ တောင်းပန်လျှင်လည်း အကျိုးမတူဟု ပြောသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စုချိက အတင်း တိုက်တွန်းနေသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း အထိန်းတော် ချွေးမသည် မည်သို့ ပြောရမည်ကို မသိဘဲ ဝိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ယင်ချွန်း သဘောကောင်းသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ယင်ချွန်း၏ အစေ တော် စုချိကို ရန်ထောင်ခြင်း ပြုလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီလောက်လဲ မပြောပါနဲ့ အစ်မရယ်။ ဟောဒီ စံအိမ်ဝင်းကြီးထဲမှာ သခင်လေးနဲ့ သခင်မလေးတွေ အတွက် အထိန်းတော်တွေ အများကြီးပါ။ ဒီလောက် အထိန်းတော်တွေ ကြားထဲမှာ မမှားဖူးတဲ့ အထိန်းတော်ရယ်လို့ ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိလို့လဲ။ သူများတွေ မှားတာကျတော့ ဘာမှ မပြောကြဘူး။ ကျွန်မတို့ကျမှ ပြောလိုက်တာ။ ပြီးတော့လဲ အထိန်းတော်တွေ ဒီလို လုပ်တာကို ခွင့်ပြုတဲ့ အစေတော် ဆိုလို့ ဒီအစ်မတို့ လောက်တင် ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင်မ ဆင့်ရဲ့ အစေတော် တစ်ယောက်ဆိုယင် သူ မရောက်ခင်ကတည်းက သခင်မ ဆင့် က ဘာပြောသလဲ ဆိုတော့ သူတူမအတွက် တစ်လကို ငွေစင် တစ်ကျပ်သား ဖယ်ထားရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ဖယ်ထား ရတာပဲ။ ဒီမှာဆိုယင်လဲ ကျွန်မတို့မှာ စုယဉ်အတွက် ငွေတစ်ကျပ်သား မဟုတ်တောင် တတ်နိုင်သလောက် ဖယ်ထား ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီမှာ အစ်မတို့ တစ်ခုခု လိုနေတယ်ဆိုယင် ကျွန်မမှာ ရှာပေးဖို့ ဝတ္တရားလဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ မလောက်ယင် နောက်ထပ် အသုံးစရိတ် ပေးပါဦးလို့ ဘယ်သူ တောင်းချင်မလဲ။ ဒီတော့ အစေတော် တွေကိုပဲ အရှာခိုင်းတော့ အစေတော် ကောင်မတွေကလဲ တစ်နှစ်တစ်နှစ် မှာ သခင်မလေးတွေအတွက် စိုက်လိုက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ။ တစ်ခါတလေများ ငွေစင် အစိတ်သား သုံးဆယ်သား ကျော်တယ်။ ကျွန်မတို့ အလှည့်ကျမှသာ ပြန်မကြည့်တာပါ။ ခက်တာက..”

စုချိသည် သူပြောသည်ကို ဆုံးအောင် နားထောင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ တံတွေး ထွေးလိုက်ကာ

“နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းက တို့အတွက် ငွေတွေ စိုက်သုံးတယ်လို့ ပြောတော့ ဘာတွေများ သုံးထားလို့လဲ၊ ပြောစမ်း ပါဦး။ ပြီးတော့လဲ ညည်း သခင်မလေးက ညည်းကို ဘာများ အဝယ်ခိုင်းဖူးလို့လဲ”

သူစကားကို နားထောင်ရင်းဖြင့် သခင်မဆင့် ကိုပါ ထိခိုက် ပြောလာသည့်အတွက် ယင်ချွန်းက

“ကဲ၊ တော်ပါတော့ရှင်၊ ရွှေဆံထိုးကို ရွေးမပေးချင်လဲ ရှိပါစေတော့။ ဟိုကိစ္စတွေ ထည့်ပြော၊ ဒီလူအကြောင်း ထည့်ပြောတော့ လုပ်မနေကြပါနဲ့တော့။ တော်တော်ကြာယင် ဒီထက် ရှုပ်လာလိမ့်မယ်။ တော်ပါပြီ။ ဒီရွှေဆံထိုးကိုလဲ ပြန်မလိုချင်တော့ပါဘူး။ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့က ဆံထိုး ဘယ်ရောက်သွားသလဲလို့ မေးယင် ကျပျောက်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်တော့မယ်။ ဒီတော့ ရှင်တို့လဲ မပါတော့ဘူး။ ကိစ္စ ပြတ်ရောပေါ့။ ကဲ၊ ဒီတော့ အေးအေး ဆေးဆေးသာ သွားပြီး နားချည်တော့”

ဤတွင် အထိန်း၏ ချွေးမဖြစ်သည့် မိန်းကလေးက

“သခင်မလေးကတော့ ဘာအရေးကြီးမလဲလေ။ အစေအပါး လုပ်ရတဲ့ ကျွန်မတို့မှာသာ အပြောခံစရာ ရှိယင် အပြောခံရမှာ။ ကြည့်လေ ခုလဲ သခင်မလေးရဲ့ ပစ္စည်းကိုလဲ လစ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကပဲ ပိုက်ဆံ ပြန်တောင်း ရတယ် ရှိသေးတယ်။ ဘယ်လောက်စီးပိုးသလဲ။ တကယ်လို့များ မယ်မယ်တို့ သခင်မဆင့် တို့က ဒီပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်လို သုံးသလဲလို့များ မေးယင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဝိုင်းပြီး ကပ်ရပ်သုံးနေရကြလို့ ဒီလောက်ကုန်တယ်လို့ ထင်ကြမှာ။ တကယ်ပဲ တော် ကြောက်တောင်ကြောက်လာပြီ” ဟု ဆိုကာ မျက်ရည်တွေကျလာလေ၏။

စုချိမှာလည်း အပြောခံရသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ အရောက်မခံနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် စုချိသည် နေထိုင်မကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရာမှ ထလာခဲ့ကာ စုချူဘက်ဝင်၍ ကူပြောလေ၏။ ယင်ချွန်းသည် သူတို့သုံးယောက် အချင်းများ နေသည်ကို ဟန့်တားခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ ကမ္မဗလ ဒီပနီကျမ်းကိုကောက်၍ ဖတ်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ယင်ချွန်းသည် ယခုအချိန်လောက် ဆိုလျှင် ပူနေတော့မည်ဟု ထင်သဖြင့် ပေါက်ကြည်၊ ထိုက်ယု၊ ပေါက်ချင်းနှင့် တန်ချွန်းတို့သည် ယင်ချွန်းကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရန် လာခဲ့ကြလေ၏။ ဝင်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် အစေတော် သုံးယောက် ရန်ဖြစ်နေသံကို ကြားနေရလေပြီ။ တန်ချွန်းသည် ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထိုအစေတော် သုံးယောက် ရန်ဖြစ်သည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထိုင်ဖုံပေါ်တွင်ထိုင်၍ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည့်

ယင်ချွန်းကို မြင်သဖြင့် ပြုံးလေ ၏။ အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်သည် ခန်းဆီးကို မလိုက်ကာ ဥယျာဉ်ထဲမှ ပေါက်ကြည်တို့တစ်တွေ အလည် ရောက်လာကြောင်းကို ပြောလေ၏။ ယင်ချွန်းသည် စာအုပ်ကိုချ၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။ ဝမ်၏ချွေးမမှာ တန်ချွန်းကို မြင်လျှင် အသံတိတ်သွားပြီး ခန်းဆောင်ပြင်သို့ လစ်ထွက်ရန် ပြင်နေလေ၏။

တန်ချွန်းက ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

“စောစောတုန်းက ဘယ်သူတွေ စကားပြောနေကြတာလဲ။ စကား ပြောတာကလဲ ရန်ဖြစ်တာ ကျနေတာပဲ”

“အလကားပါ မလေးရယ်။ အဲဒီမိန်းမတွေပါ။ ပြဿနာ မရှိ ပြဿနာ ရှာနေကြတာ။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

တန်ချွန်းက ပြုံးလိုက်ရင်း

“စောစောတုန်းက ရွှေဆံထိုးဆိုတဲ့ စကားလုံးရယ်၊ သိပ်စီးပိုးတာပဲ ဆိုတဲ့ စကားလုံးရယ် ကြားလိုက်ပါတယ်။ နေစမ်းပါဦး၊ အစေတော်တွေဆီကို ပိုက်ဆံတောင်းပြီး သုံးတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ။ ယင်ချွန်းလား။ ဒီလိုဆိုယင် မလေး ယင်ချွန်းမှာ ကိုယ်တို့လို လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေး မရဘူးလား”

စုချိနှင့် စုချူတို့က

“ဘာဖြစ်လို့ မရရမှာလဲ။ ရပါတယ်။ ဒီစံအိမ်ဝင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ သခင်မတွေအားလုံး ထောက်ပံ့ကြေး ရနေကြတာပဲ။ သူတို့လိုပဲ အထိန်းတော်တွေ ဘာတွေလဲ ရပါတယ်။ အထိန်းတော်တွေဟာ ပိုက်ဆံကို စာရင်းမရှိ အင်းမရှိ သုံးပြီး လိုယင် ဟိုကလိုက်ဆွဲ ဒီကလိုက်ဆွဲနဲ့။ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ခုတော့ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူတို့ကပဲ ပြောနေလိုက်ရသေး တယ်။ မလေးယင်ချွန်းက ပိုက်ဆံတွေ အသုံးများလို့ သူတို့အိတ်ထဲကပဲ စိုက်ထုတ်ပေးနေရတဲ့ ပုံစံမျိုး။ သူတို့ကပဲ သူတို့ စုထားတဲ့ စရိတ်ထဲက မလေးယင်ချွန်းကို ထောက်ပံ့နေရတဲ့ ပုံစံမျိုး ပြောနေကြပြန်သေးတယ်။ နေစမ်းပါဦး၊ မလေး ယင်ချွန်း က ရှင်တို့ဆီက ဘယ်တုန်းကများ တောင်းဖူးလို့လဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မလေးယင်ချွန်း တောင်းတယ်ဆိုယင် ကိုယ်တို့လဲ တောင်းတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရောက်နေ တာပေါ့။ သွားစမ်း၊ ဒီမိန်းမကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မေးမှဖြစ်မယ်။ ခေါ်ချည်စမ်း”

“ကဲပါကွယ်၊ သူပြောတာကို အဟုတ် ထင်မနေကြပါနဲ့။ တကယ်ကတော့ မလေးတို့နဲ့လဲ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိစ္စပါ” ဟု ယင်ချွန်း ကပြောလေ၏။

တန်ချွန်းက

“ဘယ်ကိုယ့်ကိစ္စ ဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒီကိစ္စက အားလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ် မလေးရဲ့။ မလေးနဲ့ ကိုယ်တို့ဟာ တစ်လှေထဲစီး တစ်ခရီးတည်း သွားနေကြတဲ့သူတွေ။ မလေးရဲ့ကိစ္စဟာလဲ ကိုယ်တို့ကိစ္စပဲ။ သူတို့က မလေးကို ရိုင်းပျလာတယ် ဆိုယင် ကိုယ်တို့ကိုလဲ မရိုင်းဘဲ ဘယ်နေမလဲ။ ရိုင်းမှာပေါ့။ အစေခံ တစ်ယောက်ယောက် ကိုယ့်အကြောင်း ဒီလိုမဟုတ်တန်း တရားတွေ ပြောနေတာကို မလေးကြားယင် ကိုယ့်လိုပဲ ခံပြင်းမိမှာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ်တို့ဟာ ဒီအိမ်မှာ သခင်မ ကလေးတွေ ဖြစ်နေတော့ တော်တော်တန်တန် ကိစ္စကလေးတွေကို ဂရုစိုက် မနေနိုင်ဘူး ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အသေးအဖွဲ ကလေးတွေအတွက် စိတ်မပူနိုင်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ လိုတာတောင်းယင် ရပါတယ်။ နေစမ်းပါဦး၊ ယင်ချွန်းရဲ့ နတ်ငှက်ရုပ် ရွှေဆံထိုး ဆိုတာကကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဝမ်ချူ၏ ချွေးမသည် စုချိနှင့် စုချူတို့ ရှေ့တွင် ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ကို စွပ်စွဲမည် စိုးသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရလေ၏။ တန်ချွန်းသည် ဤသည်ကို မြင်လျှင် ပြုံးလိုက်လျက်

“ရှင်တော်တော် အတဲ့ မိန်းမပဲ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ယောက္ခမ ဒုက္ခရောက်နေတာ မလေးငှက်မယ်ဆီ သွားပြီ ရွှေဆံထိုးကို ရွေးပေးဖို့ သွားပြောပါလား။ ဒီလိုဆိုယင် ရှင့်ယောက္ခမလဲ မျက်နှာပျက်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာတစ်ခါ ပျက်ဖူးတဲ့ နောက်မှတော့လဲ သိပ်မထူးတော့ပါဘူး။ သူ့ကို ဘယ်လိုအမှုနဲ့ပဲစွဲစွဲ တစ်ခါပဲ ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာပဲ မဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက် ခေါင်းကို နှစ်ခါဖြတ်လို့ ရတာမှတ်လို့။ ဒီတော့ ကျွန်မသာ ရှင့်လိုဆိုယင် မလေးငှက်မယ်ဆီကို သွားပြီး အကူအညီ တောင်းတယ်။ ဒီမှာလာ စကား များမနေဘူး။ မလေးငှက်မယ်က အပြစ်ပေးယင်လဲ ခံလိုက်ရုံပေါ့”

အခိုင်းမိန်းမသည် သူပြောသည့် စကားမှန်ကြောင်းကို မငြင်းနိုင်တော့ချေ။ သို့ရာတွင် မိမိသည် ရွှေဆံထိုးကို ခိုးခဲ့ကြောင်းကိုမူ နတ်ငှက်မယ်အား ထုတ်ဖော်၍ မပြောရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

တန်ချွန်းက

“ဒီအကြောင်းကို ကိုယ်မကြားယင်လဲ အကောင်းသား။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီရတော့မှာပေါ့လေ”

တန်ချွန်းသည် အဆောင်ပြင်သို့ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ထိုက်ယုကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ အခြားသူများသည် စကား ဆက်ပြောနေကြစဉ် ပင်အဲ ရောက်လာလေ၏။ ပေါက်ချင်းက ရယ်လိုက်ရင်း

“တန်ခွန်းတို့များ စေတစ်လုံးပိုင်တယ် ထင်တယ်နော်။ ကြည့်စမ်း နတ်သမီးတွေ ဘာတွေကို ဆင့်လိုက်ရုံပဲ”

ထိုက်ယုကလည်း ရယ်လိုက်လျက်

“ဒါက တာအိုကိုရင်ကြီးတွေ ပြတဲ့ မျက်လှည့် မဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှေး စစ်သေနင်္ဂ ဗျူဟာကျမ်း တွေထဲမှာ ပါတဲ့ စစ်ပရိယာယ် ဒုက္ခရယ်။ ကိုယ့်ရန်သူကို တိုက်တဲ့နေရာမှာ ယုန်သူငယ်လို မြန်ပြီး အပျိုရွယ်လို သတိရှိရမယ်လို့ ဆိုတယ်”

ပေါက်ကြည်က သတိပေးသည့် အနေဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အတွက် ထိုအကြောင်းကို နောက်ထပ် ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက်လေ၏။ တန်ခွန်းက ပင်အဲအား

“မလေးငှက်မယ် နေထိုင်မကောင်းတော့ အလျင်တုန်းကလို စေ့စေ့စပ်စပ် မလုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အိမ်ကိစ္စတွေ ကိုလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ပစ်ထားလိုက်တော့ မမလေးတို့မှာ နစ်နာကုန်တာပေါ့”

ပင်အဲက ခပ်သွက်သွက်ဖြင့်

“ဟင် ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မလေးကို ဘယ်လို ထိခိုက်နစ်နာသလဲဟင်”

ဝမ်ချူ၏ မိန်းမသည် ရှေ့တိုးလာကာ တောင်းပန်မည် ပြုဟန်ဖြင့် အထဲဝင်လာကာ

“ထိုင်ပါဦး အစ်မ ပင်အဲရယ်။ ကျွန်မ ရှင်းပြပါ့မယ်”

ပင်အဲက မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့်

“ဒီမှာ ဒီမှာ၊ ရှင် ဘယ်သူတွေကိုများ စကားပြောနေတယ်လို့ ထင်လို့လဲ။ ဒါ သခင်မကလေးတွေရှင်။ ရှင် စကား ပြောချင်တယ် ဆိုယင် ခွင့်တောင်းပြီးမှ ဝင်ပါလား။ ခုတော့ ခွင့်မတောင်း ဘာမတောင်းနဲ့၊ ဝင်လာလိုက်တာ၊ ရိုင်းလှ ချည်လား။ ဝင်းထဲက အစေခံတွေ မှန်သမျှ အကြောင်းမရှိယင် သခင်မကလေးတွေရဲ့ အတွင်းဆောင်ကို မဝင်ရဘူးဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား။”

“ဒီက ဟာတွေက ရိုင်းတယ် အစ်မရေ။ သူတို့ ဝင်ချင်တဲ့အချိန် ဝင်နေကြတာပဲ” ဟု စုချိက ပြောလေ၏။

“ဒါကတော့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့အေ။ ညည်းတို့ သခင်မကလေးတွေက သဘောကောင်းလွန်းတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ညည်းတို့ကိုကမှ အပြစ်ရှိတဲ့လူကို အပြစ်ရှိတဲ့အလျောက် ရွေးထုတ်ပြီး မယ်မယ့်ကိုမှ မတိုင်တာ။ ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ပင်အဲ၏ မျက်နှာတွင် ဒေါသကြောင့် နီရဲလျက်ရှိသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် ဝမ်ချူ၏ မိန်းမသည် မည်သို့မျှ မပြောရဲတော့ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ တန်ချွန်းက

“မလေး ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က မလေးကို သရော်မော်ကား ပြောခဲ့ယင် မလေးကတော့ ဘာကိုမှ ဗွေမယူပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတင်က လာသွားတဲ့ ဝမ်ချူရဲ့မိန်းမနဲ့ သူ့ယောက်ျားဟာ ယင်ချွန်း သဘောကောင်းတာ၊ အားနာတတ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ယင်ချွန်းရဲ့ အထိန်းတော်နဲ့ သူ့ယောက်ျားမဟာ ယင်ချွန်းရဲ့ ဘယက်တို့၊ ရွှေဆံထိုး တို့ကို အပြင်သွားပေါင်ပြီး ဖဲကစားကြသတဲ့။ ပြန်ရွေး မပေးနိုင်တဲ့ အခါကျတော့ ယင်ချွန်းကို ဟိုပြော ဒီပြော လုပ်နေတယ်။ ဝမ်ချူရဲ့ မိန်းမဟာ အိပ်ဆောင်ထဲက အစေတော် နှစ်ယောက်နဲ့လဲ မတည့်ဘူး။ ရန်ဖြစ်လာကြ သတဲ့။ ယင်ချွန်းလဲ အုပ်ထိန်းလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒီလောက်တောင် ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား။ ဒါကြောင့်မို့ ပင်အဲကို ကိုယ်တို့ လာခေါ်ရတာ။ ပြောစမ်းပါ။ ဒီမိန်းမက ဘာမို့လို့ ဒီလောက်တောင် လူပါးဝ နေရတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ ယင်ချွန်းကိုရော၊ ဆီချွန်းကိုရော နောက်ဆုံး တန်ချွန်းကိုရော စော်ကားအောင် ဘယ်သူက မြှောက်ပေးလိုက်သလဲ”

ပင်အဲက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား မလေးရယ်။ မလေးငှက်မယ်သာ ကြားယင်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

တန်ချွန်းက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်လျက်

“စကားပုံ ရှိသားပဲလေ၊ “ဘဝတူချင်းသာကိုယ်ချင်းစာတတ်တယ်” တဲ့။ ပြီးတော့လဲ ရှိသေးတယ်၊ “ဖိုးပေးမယ့် နှုတ်ခမ်းမရှိယင် သွားတွေပဲ အေးရမှာပဲ” တဲ့။ ဒီတော့ မလေးငှက်မယ်မှာ ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးမယ့်သူ မရှိ တော့တာ တန်ချွန်းတို့ အနေနဲ့ စိုးရိမ်မိတာပေါ့”

ပင်အဲက ယင်ချွန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ

“မလေးကကော ဘယ်လိုထင်သလဲ။ အမှန်ကတော့ ဒီကိစ္စမျိုးကို ကိုင်တွယ်ရတာ ဘာမှ မခက်လှဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူက မလေး အထိန်းတော်ရဲ့ ချွေးမဖြစ်နေတော့ ခက်နေတာပေါ့”

ပေါက်ကြည် နှင့်အတူ ကမ္မဗလ ဒီပနီကျမ်းကို ဖတ်လျက်ရှိသည့် ယင်ချွန်းမှာ သူတို့ ပြောနေသည့် စကားများကို ကြားပင် မကြားမိချေ။

“ဘာဖြစ်လို့ မလေးကို မေးနေရတာလဲ။ မလေးလဲ ဘာတတ်နိုင်တာ မှတ်လို့။ သူတို့အပြစ်နဲ့ သူတို့ခံကြပစေပေါ့။ သူတို့ကိုလဲ အပြစ်မတင်ချင်

တော့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ရွှေဆံထိုးကို ပြန်ရလို့ လာပေးယင်လဲ ယူလိုက်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့။ မပေးလို့ရှိယင်လဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကမေးလို့ ယင်ချွန်းကလဲ ဒီကိစ္စကိုကောင်းကောင်း ဖုံးထားနိုင်တယ်။ သူတို့ကလဲ ယုံတယ်ဆိုယင်တော့ သူတို့ကံပဲပေါ့။ မယုံယင်တော့လဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ မယ်မယ် တို့ကိုတော့ လိမ်မပြောရဲဘူး။ အမှန်တိုင်းပြောရမှာပဲ။ ယင်ချွန်းက စိတ်ဓာတ်ပျော့ပြီး အားနာတတ်တယ်။ ဒီပြဿနာကို မယ်မယ်တို့ မသိအောင် ရှင်းနိုင်တယ် ဆိုယင်လဲ ရှင်းကြည့်ပေတော့။ မလေး အနေနဲ့တော့ နောက်ထပ် ဘာမှ မသိချင် တော့ဘူး။”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး ရယ်မိကြလေ၏ ထိုက်ယုကလည်း

“အင်း၊ ဒါကတော့ ကိုယ့်ဝင်းပေါက်မှာ ကျားတွေနဲ့ ဝံပုလွေတွေ ရောက်နေတုန်း ဘုရားရှိခိုးနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ အံမယ်လေးဟဲ့လေး။ ယင်ချွန်းသာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကြီးကို အုပ်စီးရမယ်ဆိုယင် ဘယ်လိုများ နေဦးမလဲ မသိဘူး။”

ယင်ချွန်းက

“အံမယ်လေး၊ ယောက်ျားတွေထဲမှာလဲ ဒါမျိုးတွေ ပြည့်လို့ပါနော်။ ယင်ချွန်းကျမှ လာပြီး အပြစ်ပြောမနေကြပါနဲ့။”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် လူသစ်တစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။ မည်သူ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်း ဖတ်ပါလေ။

ကုန်းချောစကားကြောင့် သခင်မ ဝမ်းသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပစ္စည်းပျောက်ရှာခြင်း။

မိမိသိက္ခာကို ရိုသေသောအားဖြင့် ဆီချွန်းသည် နိန့်စံအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာခြင်း။

ယင်ချွန်း ပြောစကားကို နားထောင်လျက် ပြုံးနေစဉ် အဆောင်ထဲသို့ ပေါက်ယု ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲရှိ မီးဖိုမှ ထမင်းချက်အဘွားလူကို မလိုသူများက အဘွားလူသည် တိတ်တိတ်ပုန်း ဖဲဝိုင်း ထောင်လျက် ရှိကြောင်း၊ သူ့ညီမ အမည်ဖြင့် ခိုင်ဖွင့်ပြီး နိုင်လျှင် တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲဝေယူကြ ကြောင်းဖြင့် ကြားရလေ၏။ အဘွားလူသည် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာရှိ အစေတော်များနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အလျောက် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ထွက်လာခဲ့ကာ ချင်ဝမ်း၊ မာလာတို့နှင့် တွေ့ဆုံကာ သူတို့ထံမှတစ်ဆင့် ပေါက်ယုထံ အကူအညီ တောင်းလေ၏။

ယင်ချွန်း၏ အထိန်းတော်ကြီးမှာလည်း အခုရောက်နေသည့်အတွက် အဘွားလူတို့ထံသို့ မသွားတော့ဘဲ ယင်ချွန်းနှင့်လည်း တိုင်ပင်လျှင်ကောင်းမည်ဟု ယူဆသည့် အလျောက် ပေါက်ယုသည် ယင်ချွန်းထံသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ယင်ချွန်းအခန်းသို့ ရောက်လျှင် လူတွေအများကြီးတွေ့ရပြီး မိမိ၏ ကျန်းမာရေးနှင့်တကွ မည်သည့် ကိစ္စဖြင့် လာရောက်ကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မေးကြလေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုကလည်း တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ လမ်းကြို သဖြင့် ယင်ချွန်းထံသို့ ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုစဉ် ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်၏ ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ရာ ဝမ်းချူ၏ ချွေးမသည်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

“အစ်မရယ်၊ ကျွန်မတို့ အတွက် မလေးငှက်ကို တောင်းပန်ပေးပါနော်။ ခု ကျွန်မတို့ မလေးယင်ချွန်းရဲ့ ရွှေဆံထိုး ကို ပြန်ရွေးပေးမှာပါ။ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်”

“ဒါပေါ့၊ မရွေးပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အနှေးနဲ့အမြန် ရွေးပေးရမှာပေါ့။ နေစမ်းပါဦး။ ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နဲ့ ရန်တွေ့နေရတာလဲ။ ဒီလိုလုပ်ယင် တို့က ညည်းကို အလျှော့ပေးမယ် ထင်လို့လား။ ညည်းကသာ တကယ် နောင်တရယင် တို့ကလဲ ဒီကိစ္စကို မလေးငှက်မယ်ကို ဘာတိုင်စရာ ရှိသလဲ။ ရွှေဆံထိုးကို ငါ့ဆီကို

တိုက်ရိုက်ယူမလာဦး၊ ရန်မဖြစ်ယင် ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ညည်းက ဟိုလူရန်တွေ၊ ဒီလူရန်တွေနဲ့ ဆိုတော့ တို့အနေနဲ့လဲ ဘယ်နှယ်လုပ် လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်မလဲ”

ဝမ်ချူ၏ မိန်းမက

“ကျွန်မ ယူလာခဲ့ပါမယ် အစ်မရယ်။ စိတ်ချပါ။ အစ်မတို့ အလုပ် မပျက်စေရပါဘူး။ ဒီနေ့ညနေပဲ ရွှေဆံတိုးကို ကျွန်မ ပြန်ရွေးခဲ့ပါ့မယ်။ အစ်မဆီကိုလဲ ကျွန်မ လာပြီး အကြောင်းကြားပါ့မယ်”

“ရွေးဖြစ်အောင် ရွေးခဲ့နော်။ မရွေးဖြစ်ယင်တော့ နောင်လာမယ့် ကိစ္စတွေအတွက် တို့ဘာမှ တာဝန်မယူဘူး” ဟု ဆိုကာ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လူချင်း ခွဲလာခဲ့ကြလေ၏။ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် မည်သည့် ကိစ္စကြောင့် တန်ချွန်းကခေါ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို နတ်ငှက်မယ်က ပင်အဲအား မေးလေ၏။

“မလေးငှက်မယ် စိတ်ဆိုးနေသလားလို့ မေးတာပါ။ ပြီးတော့ မလေးငှက်မယ် ကိုလဲ တောင်းပန်ပေးပါတဲ့။ အစားအသောက်တို့၊ ကျန်းမာရေးတို့ကော ဘယ်နှယ်နေသလဲ လို့လဲ မေးလိုက်တယ်”

“အင်း၊ တန်ချွန်းတော့ အလိုက်သိရှာပါတယ်။ ခုတင် ကိစ္စ တစ်ခုတော့ ပေါ်လာပြန်ပြီလေ။ လူအဲ မိန်းမနဲ့ သူ့ညီမတို့က ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဖဲဝိုင်းတွေ ထောင်နေတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့နောက်မှာ တကယ် ကြိုးကိုင်နေတဲ့သူက အဘွားလူတဲ့။ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာပေါ်လာယင် တချို့ပြဿနာတွေကို မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်ဖို့ ညည်း ငါ့ကို မကြာခဏ အကြံပေးခဲ့တယ်လေ။ ပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ အနားယူဖို့၊ ခေါင်းအေးအေးထားဖို့လဲ ညည်း မကြာခဏ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ညည်းအကြံဉာဏ်ကို ငါ မလိုက်မိတဲ့အတွက် ငါ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ ရှင်းအောင် ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ ညည်းစကားကို နားမထောင်မိလို့ ငါ့ယောက္ခမကြီး ဒေါ်လေးဆင့် ကိုလဲ စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်ခဲ့မိပြီ။ ငါ့ကျန်းမာရေးလဲ ပျက်စီးခဲ့ရပြီ။ ခုတော့ ငါ ကောင်းကောင်း သိပါပြီလေ။ သူတို့ ပြောချင်တာ ပြောကြပေစေ တော့ပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော သူတို့ကို ထိန်းမယ့် ကွပ်မယ့်လူတော့ ရှိရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကို ဟိုလူကမုန်း၊ ဒီလူက မုန်း ဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုးကို ရောက်ရုံကလေးနဲ့တော့ ဒီလောက် စိတ်ညစ်ပြီး မနေနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်အတွက် အရေး အကြီးဆုံး က ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ နေပြန်ကောင်းလာပြီ ဆိုယင်တော့ ဒါတွေကို ဒီလောက် ဂရုစိုက် မနေနိုင်တော့ဘူး။ တာဝန်တွေကို အကုန်လွှဲပေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပျော်အောင် နေတော့မယ်။ ခု သူတို့တစ်တွေ လာပြော နေတာတွေကို ငါ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး”

“မလေးငှက်မယ် ကိုယ်တိုင်က ဒီလို သဘောထားနိုင်တယ် ဆိုယင်တော့ ကျွန်မတို့ အတွက်လဲ ကောင်းတာပေါ့” ဟု ပင်အဲက ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ကျီလျှံ ဝင်လာလေ၏။ ကျီလျှံသည် လက်ခုပ်တီးလိုက်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ရင်း

“အင်း၊ မထင်ဘဲနဲ့ ပြဿနာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုးနေတာကိုး။ ယုန်ယွမ်းဆီက မောင်မောင် ပိုက်ဆံတွေ ချေးတယ် ဆိုတဲ့သတင်းကို မေဖျား ဘယ်လိုများ ကြားသွားသလဲမသိဘူး။ ခုတင် မောင်မောင်ကို ခေါ်ပြီး စန္ဒီပွဲတော်မှာ သူသုံးဖို့ ငွေစင်နှစ်ပိဿာလောက် ရှာပေးစမ်းတဲ့။ ဘယ်ကရရ အရေးမကြီးဘူးတဲ့။ မြန်မြန်လိုချင်တယ်တဲ့။ မောင်မောင်က ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်ကသွားရှာမလဲ မေဖျားရယ်လို့ပြောတော့ နင့်ဖို့ကျတော့ ဘယ်ကဖြစ်ဖြစ် ချက်ချင်းရှာလို့ ရတယ်။ ငါလိုချင်တဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်ကရှာရမှာလဲ ဘာလဲနဲ့ တယ်ပြီး စကားများချင်တယ်တဲ့။ တစ်နေ့တုန်းက ငွေပိဿာ တစ်ရာရအောင် ဘာပစ္စည်းပေါင်လဲတဲ့။ ဒီပစ္စည်းကိုကော နင် ဘယ်ကရတာလဲတဲ့။ နင်လိုချင်ပြီဆိုယင် မယ်မယ့်ပစ္စည်းလဲ ရှောင်တာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ခု ငါက ငွေကလေး နှစ်ပိဿာလောက် လိုချင်တယ်ပြောတော့ အီလေးအာလေး လုပ်နေတဲ့။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောသေးလို့ နင် ဒီလောက် ကံကောင်းနေသေးတာတဲ့။ တကယ်ကတော့ သူလဲ ဒီလောက် ပိုက်ဆံ မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မောင်မောင်ဆီကို လာပြီး ဂျီတိုက်နေရသလဲ မသိပါဘူး။”

“ဒီနေ့ စံအိမ်ဝင်းထဲကို အပြင်လူစီမ်းသူစီမ်း တစ်ယောက်မှ မလာပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီသတင်းက ဒေါ်လေးဆင့် ဆီကို ရောက်သွားရတာလဲ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က မေးလေ၏။

ပင်အဲက ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် “ဪ၊ သိပြီ၊ သိပြီ။ ဒီနေ့ညနေမှာ ပစ္စည်းတွေကိုလာယူတော့ ရွှေအရဲ့ အမေက အဝတ်လျှော်ဖို့ ပေးလိုက်တဲ့ အထည်တွေ လာပေးရင်း အစေခံ တန်းလျား မှာထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောသွားတာပဲ။ ဒီတော့ သူယူလာတဲ့ အိတ်ထဲမှာ ဘာလဲလို့ မေးချင်မေးလိမ့်မယ်။ ဒီတွင် ကျွန်မတို့ အိမ်က အစေခံ တစ်ယောက်ယောက် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဤတွင် အစေခံများကိုခေါ်ပြီး ရွှေအ၏ အမေအား မည်သူ ပြောလိုက်ကြောင်းကို မေးမြန်းကြလေ၏။ အစေခံ မိန်းကလေးများသည် ကြောက်လန့်လျက် ခူးတုပ်ထိုင်ပြီးလျှင် သူတို့အိမ်ထဲမှ ကိစ္စများကို မည်သူမျှ မပြောရဲကြောင်းဖြင့် ပြောကြလေ၏။ မိန်းကလေးများမှာ သူတို့ကို မေးလျှင် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ဘူးကွယ်လေ့ ရှိသည့်အတွက် ယခုလည်း မည်သူမျှ မပြောရပါဟု ငြင်းကြလေ၏။

သူတို့ပြောသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်ဟု နတ်ငှက်မယ်က ယူဆသဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့လဲ ပြောရဲမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကိုသွားပြီး အပြစ်ရှာနေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ကဲပါလေ၊ ထားလိုက်ပါတော့။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း စုံစမ်းကြည့်တာပေါ့” ဟုဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် သူရွှေဘယက်ကို ငွေ နှစ်ပိဿာဖြင့် ပေါင်ပြီးလျှင် ဒေါ်လေးဆင့်ကို ပေးလိုက်လေ၏။

ကျိလျှံက

“လေးပိဿာနဲ့ ပေါင်လိုက်ပါလားကွယ်။ တို့မှာလဲ လိုနေတော့ သုံးရတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ငှက်မယ်တော့ မလိုပါဘူး။ ခုတောင် ပြန်ရွေးယင် ငွေနှစ်ပိဿာကို ဘယ်လိုရှာရဦးမယ် မသိ သေးဘူး”

ပင်အဲသည် လိုင်ဝမ်း၏ မိန်းမကို ခေါ်ကာ ရွှေဘယက်ကို အပေါင် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပြန်ရောက်လာလျှင် ကျိလျှံသည် ပိုက်ဆံကိုယူကာ သခင်မဆင့်ထံသို့ သွားပေးပြီး နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပင်အဲမှာ ထိုသတင်းမည်သို့ ပေါက်သည် ကို စုံစမ်းရန် ထွက်သွားကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဆင့် သိလို့လဲ သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး အေ။ အရေးကြီးတာက သူ့အစေခံမတွေ့ မသိဖို့ လိုတယ်။ သူတို့သိယင် ဟိုပြောဒီပြောနဲ့ ပြဿနာတွေတက်မှာ စိုးရတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ဘက်အိမ်က ဟာတွေက လဲ ယုန်ယွမ်းကိုမုန်းမှာ စိုးရသေးတယ်။ တကယ်လို့ ကျိလျှံကို ယုန်ယွမ်းက ပိုက်ဆံထုတ်ချေးတယ် ဆိုတာကို သူတို့ သိသွားယင် လျှောက်ပြောကြမှာ။ ကျိလျှံကတော့ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ယုန်ယွမ်းလို သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီလိုပြောယင်တော့ နစ်နာမှာပေါ့။ ဒီတော့ ယုန်ယွမ်း တစ်ခုခု ဖြစ်ယင် တို့မှာလဲ တာဝန် မကင်းဘူး”

ပင်အဲက ရယ်လိုက်လျက်

“ဒါအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မလေးငှက်မယ်ရယ်။ ယုန်ယွမ်းက ပိုက်ဆံချေးလိုက်တယ် ဆိုတာလဲ သခင်လေး ကျိလျှံကြောင့် ချေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ မျက်နှာကြောင့် ချေးတာပါ။ အမှန်တော့ ယုန်ယွမ်းက ပိုက်ဆံ ချေးလိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက သူ့အနေနဲ့ ချေးချင်ယောင်ဆောင်ပေမယ့် မယ်မယ် မသိဘဲနဲ့တော့ လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မယ်မယ်ကလဲ သူ့မှာ မြေးတွေအများကြီး ရှိနေတော့ မျက်နှာလိုက်တယ်လို့ အပြောခံရမှာ စိုးတာနဲ့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး နေလိုက်တာပါ။ ဒီတော့

ဒီသတင်းကို တခြားက ကြားသွားယင်လဲ ယုန်ယွမ်းအနေနဲ့ ဘာမှ ထိခိုက်စရာ မရှိပါဘူး။”

“ဒါကတော့ တို့က ယုန်ယွမ်းအကြောင်းကို သိနေကြလို့ကိုးအေ။ သူ့အကြောင်း မသိတဲ့လူကျတော့ တစ်မျိုးတွေ လျှောက်ထင် ကုန်ကြတော့မှာပေါ့။”

ထိုစဉ် သခင်မဝမ် ရောက်လာလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သခင်မဝမ် ရောက်လာသည့်အတွက် အံ့အား သင့်လျက်ရှိကာ ကြိုဆိုရန် ရှေ့ခန်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ သခင်မဝမ်၏ မျက်နှာမှာ သုန်မှုန်လျက် ရှိပြီး နောက်မှလည်း သူ့ကျွန်ယုံ အစေတော် တစ်ဦးတည်းသာ လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သခင်မဝမ်သည် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်လိုက်သည်တွင် နတ်ငှက်မယ်က လက်ဖက်ရည် ငဲ့ပေးလေ၏။

“ဒေါ်လေးဝမ် တစ်ယောက် ဥယျာဉ်ထဲကို လမ်းလျှောက်လှည့်လို့ ပါကလား။ စိတ်လက်ချမ်းသာ နေပုံ ရတယ် နော်”

သခင်မဝမ်က ပင်အဲကို အဆောင်ထဲမှ ထွက်သွားရန် ပြောလိုက်လေ၏။ ပင်အဲသည် အခြား အစေတော်များ နှင့်အတူ အခန်းထဲမှ ထွက်လာရာ ပြဿနာတစ်ခုခုမူ ရှိလာပြီဟု စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ပင်အဲသည် တံခါးကို ပြန်ပိတ် လိုက်ပြီး လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း အထဲတွင် မည်သို့ ဖြစ်နေသည်ကို ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် မှာလည်း သခင်မဝမ်၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ လန့်နေလေပြီ။

သခင်မဝမ်သည် မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလျက် ရှိရာမှ အင်္ကျီ လက်ကြားထဲတွင် ထည့်လာသည့် အိတ်ကလေး တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ယူကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အိတ်ပေါ်တွင် ထိုးထားသည့် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ သံဝါသ ပြုနေကြသည့်ပုံကို မြင်ရလေ၏။

“ကြည့်စမ်းပါဦး”

နတ်ငှက်မယ်သည် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ

“ဟင်၊ ဒေါ်လေးဝမ်၊ ဒီပုံကို ဘယ်က တွေ့တာလဲဟင်”

ဒေါ်လေးဝမ်သည် ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျ လာရင်းက

“ညည်းကပဲ ငါ့ကို မေးနေရသေး သလားအေ။ ငါက ဝင်းထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက သိဖူးလို့လဲ။ ညည်းကို စိတ်ချပြီး အားလုံးကို မျက်နှာလွှဲထားခဲ့တာ။ ခုတော့ ညည်း ငါ့လိုပဲ နမော်နမဲ့နေတော့ ဒီလို ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ကြည့်စမ်းပါဦးအေ၊ ဥယျာဉ်ထဲက ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ

ဒီလိုပုံတွေ တွေ့တယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်း နိုင်ပါတော့မလဲ။ ပြီးတော့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ဒီလိုပုံတွေကို ယူပြီး ထားကြသတဲ့။ မယ်မယ်ရဲ့ အစေတော် ကောင်မလေး တစ်ယောက် တွေ့လာတာ။ ကံကောင်းလို့ မယ်မယ် မတွေ့ဘဲ ညည်းယောက္ခမ ဒေါ်လေးဆင့် လက်ထဲ ရောက်သွားတာ။ ဒေါ်လေးဆင့်သာ မတွေ့ယင် ဒီပုံက မယ်မယ့် လက်ထဲကို ရောက်သွားမှာ။ ဒီလိုပုံတွေ ဥယျာဉ်ထဲ ရောက်နေပြီ ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ အေ။ ညည်းနှယ် ဒီလိုပုံမျိုးကို ဒီလိုပဲ ထားပစ်ခဲ့ရသတဲ့လား”

နတ်ငှက်မယ် မျက်နှာတွင် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားကာ

“ဒီပုံဟာ ငှက်မယ် ထားပစ်ခဲ့တာလို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ ဒေါ်လေးဝမ်း။ ငှက်မယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်းက ရှိုက်လိုက်လျက်

“ညည်းပုံမဟုတ်ယင် ဘယ်သူပုံ ဖြစ်ရမလဲအေ။ တို့အိမ်ထောင်စု ထဲမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ထဲက အိမ်ထောင်ရှင် ဆိုလို့လဲ ညည်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ အဘွားအိုကြီးတွေက ဒီပုံနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဥယျာဉ်ထဲက ကလေးတွေ ဆိုတာလဲ ဒီလိုပုံတွေကို ဘာနားလည်မှာတဲ့လဲ။ ညည်းယောက္ခမ တစ်နေရာရာက ယူလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ညည်းတို့ ကတော့ လင်မယားဆိုတော့ ဒီလိုပုံမျိုးကို ညည်းတို့အိပ်ခန်းထဲမှာ ထားရင် ထားကြမှာပေါ့။ ကဲပါအေ၊ ငြင်းမနေပါနဲ့တော့။ ဒီပုံကို ဥယျာဉ်ထဲက အစေတော် တစ်ယောက်ယောက် တွေ့မသွားတာ တော်သေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ တကယ်လို့သာ ဥယျာဉ်ထဲက အစေတော် တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားပြီး ဒီပုံကို မိန်းကလေးတွေ မြင်သွားတယ်ဆိုယင် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ ဆိုတာ ညည်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ အစေတော်တွေက အပြင်ကိုယူသွားပြီး ဟိုလူပြ၊ ဒီလူပြနဲ့ ဒီပုံကို ဥယျာဉ်ထဲက တွေ့တာလို့ ပြောယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ငါတို့ ဘယ်မှာ ခေါင်းဖော်ရဲပါတော့မလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းတို့ ရောထွေးကာ မျက်နှာနီရဲလျက်ဖြင့် ခုတင်မီးဖိုကြီး အနီးတွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ

“ဒေါ်လေးဝမ်း စဉ်းစားတာတွေဟာ ယုတ္တိတော့ ရှိပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်း။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာတော့ စဉ်းစမ်းပါဦး။

“ကြည့်ရတာ ကတော့ ဒီလက်ကိုင်အိတ်ဟာ အပြင်က ပန်းထိုး ဇာထိုး တော်တဲ့လူတွေ ထိုးထားတဲ့ လက်ကိုင် အိတ်ပါ။ ပန်းပွားကလဲ ဈေးထဲမှာ ရောင်းတဲ့ ပန်းပွားမျိုး။ ငှက်မယ်တို့ စံအိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ အပ်ချုပ်သည်တွေ ချုပ်ယင် သည့်ထက် ကောင်းနိုင်ပါတယ်။ ငှက်မယ်ဟာ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် ပျံတန်တန် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးကို မလုပ် ပါဘူး။

“ဒုတိယအချက်က ငှက်မယ် ဒီလိုအိတ်မျိုး၊ ဒီလိုပုံမျိုးကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မကိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ငှက်မယ် ပစ္စည်း ဆိုယင် ငှက်မယ်အခန်းထဲမှာ ထားမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ကို ယူလာမလဲ။ ပြီးတော့ ဥယျာဉ်ထဲကို ငှက်မယ် ရောက်ယင် ငှက်မယ် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပျော်လိုက်ပါးလိုက်၊ နောက်လိုက်ပြောင်လိုက် လုပ်တတ်တယ်။ တကယ်လို့ ဒီလိုနေတုန်းမှာ မိန်းကလေးတွေ မြင်သွားယင် ငှက်မယ်ကို ဘယ်လောက် အထင်သေးသွားမလဲ။ သူတို့ မပြောနဲ့၊ အစေခံတွေ မြင်ယင်တောင် မကောင်းဘူး။ ငှက်မယ် ဒီလောက်မိုက်ပါ့မလား ဒေါ်လေးဝမ်းရယ်။

“တတိယအချက်က ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဆိုလို့ ငှက်မယ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်ထက် ငယ်တဲ့ အစေခံ မယားကလေးတွေ ရှိကြပါသေးတယ်။ နေ့လယ်ကျယင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ လာအလုပ်လုပ်ကြပြီး ညကျတော့ အိမ်ပြန်အိပ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီရုပ်ပုံဟာ အဲဒီ အစေခံမယားကလေးတွေ အပြင်က ယူလာတဲ့ ရုပ်ပုံကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

“စတုတ္ထအချက်က ဥယျာဉ်ထဲကို အလည်သွားတာဟာ ငှက်မယ် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ ဥဒဟို သွားနေကြတာ။ ဥပမာ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ ဆိုယင် ယင့်တုန်တို့၊ စွေ့ယွမ်တို့ စတဲ့ အမြှောင် ကောင်မလေးတွေကို မကြာခဏ ခေါ်သွားလေ့ရှိတယ်။ ဒီလိုရုပ်ပုံမျိုးကို သူတို့ ယူလာမှာပေါ့။ ငှက်မယ် ယူသွားပါ့မလား။ ပြီးတော့ မမယုတို့ ဆိုတာလဲ သိပ်အသက်ကြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့နောက်မှာလဲ ပီဟင်းတို့ ဘယ်သူတို့ စတဲ့ အမြှောင်တွေ ပါလာတတ် ကြသေးတယ်။ ဒီတော့ ဒီပုံဟာ သူတို့ ယူလာတယ် ဆိုယင်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“ပဉ္စမအချက်၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာဆိုတာ အစေတော် သူငယ်မ ကလေးတွေ တစ်လှေချည်း ရှိကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့အားလုံးဟာလဲ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိကလေးတွေ၊ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်တွေပါလို့ ဘယ်သူ အာမခံ နိုင်သလဲ။ သူတို့အထဲက ဒါမျိုးတွေကို နားလည်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်က လစ်ပြီး အပြင်ထွက်မယ်။ အတွင်း တံခါး မှာရှိတဲ့ သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ကိစ္စ ရှိချင် ယောင်ဆောင်ပြီး ချိန်းတွေ့မယ်။ ပြီးတော့ ဒီပုံကို အပြင်က သွင်းလာတယ် ဆိုယင်ကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

“ဒီပုံဟာ ငှက်မယ် ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး။ ငှက်မယ် မပြောနဲ့ ပင်အဲတောင် ဒါမျိုးကို မလုပ်ဘူး။ ဒီတော့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါ ဒေါ်လေးဝမ်း”

ဤတွင်ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ပြန်၍သတိရသွားလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းသည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ

“အင်း၊ ကဲ၊ ထပါတော့အေ။ မိသားဖသား အိမ်ထောင်ပီသတဲ့ အိမ်ထောင်စုက ဆင်းသက်လာတဲ့ ညည်းလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်တော့ ဟော့ရမ်း ကြော့ကြမ်းမယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်လေး ဝမ်း အစတုန်း ကတည်းက တွေးခဲ့မိဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ခုလို ငှက်မယ်ကို ပြောလိုက်မိတာကလဲ ဒေါ်လေးဝမ်း သိပ်စိတ်ဆိုးနေလို့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ငှက်မယ်ရဲ့ ယောက္ခမကြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်လေးဆင့်က ဒီပုံကို ချိတ်ပိတ်ထား တဲ့ အိတ်ထဲကိုထည့်ပြီး တမြန်နေ့က ဒေါ်လေးဝမ်း ဆီကို အပို့ခိုင်းလိုက် တယ်လေ။ ဒီပုံကို ဒေါ်လေးဝမ်းရဲ့ အစေတော် ရွှေအ ဆီက ရတာလို့လဲ ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်လေးဝမ်း စိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့။ စိတ်ဆိုးလိုက်သမှ လူကို တက်ချက်သွား တော့မလား တောင် အောက်မေ့မိတယ်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်း။ ဒီသတင်းသာ ပျံ့သွားယင် မယ်မယ့်ရဲ့ နားကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စ ကို အသာကျိတ်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ကြတာပေါ့။ အကယ်၍ စုံစမ်းလို့ မရယင်လဲ ဒီသတင်း အပြင်ကို မပေါက်အောင်တော့ ထိန်းသိမ်းထားရမှာပဲ။ ကိုယ့်လက်ကျိုးတာကို အကျီလက်ထဲ ဝှက်ထားမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ခုလောလောဆယ် မှာတော့ ဖဲရိုက် တာကို အကြောင်းပြပြီး အစေခံ တော်တော်များများကို ထုတ်ပစ်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဒီတော့ စိတ်ချရတဲ့ ဝင်းကြပ်တွေ ဖြစ်တဲ့ ချူယွီမိန်းမတို့ လိုင်တမိန်းမတို့ကို ရွေးပြီး ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ဖဲကစားသလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ ဆိုတာကို အစောင့်ခိုင်း ကြည့်ယင်ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ။

“ခုဆိုယင် ငှက်မယ်တို့မှာ ခပ်ငယ်ငယ် အစေတော်တွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ ဒီလောက် အရေးမကြီးလှဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကြီးလာတဲ့ အခါကျတော့ စိတ်တွေ တစ်မျိုး ဖြစ်လာကြပြီး နည်းနည်း ဆန်းပြား လာကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ တစ်ခုခု ဖြစ်လာမှ၊ အပုပ်နဲ့တို့ ဘာတို့ ထွက်လာမှ အရေးယူရတယ်ဆိုယင် သိပ်မကောင်း တော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ကို ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲနဲ့ အိမ်ကို ပြန်ပို့ရတယ်။ အလုပ်က ထုတ်ပစ်ရတယ် ဆိုယင်လဲ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ ငှက်မယ်တို့ကို တစ်မျိုး ထင်စရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခု ဖဲကစားတာကို အကြောင်း ပြပြီး အသက်ကြီးတဲ့ အစေတော်တွေ၊ ကလန်ကဆန် လုပ်ချင်တဲ့ အစေတော်တွေကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပြီး အိမ်ထောင် ရက်သား ချပေးလိုက်တာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ငှက်မယ်ထင်တယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ယင် ငှက်မယ်တို့မှာ နောင် မဟုတ် တယုတ် သတင်းတွေ မဖြစ်အောင် တားဆီးရာလဲ ရောက်မယ်။ သူတို့အတွက်

ငွေကုန်ကြေးကျလဲ သက်သာသွား လိမ့်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ မကောင်းဘူးလား”

သခင်မဝမ်သည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြန်လေ၏။

“အင်း... ညည်းပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညည်းညီမလေးတွေ မျက်နှာကိုလဲ ကြည့်ရဦးမယ်လေ။ ဒေါ်လေးလေး ဝမ်းက ဥယျာဉ်ထဲက သူငယ်မကလေးတွေကို သနားတာ တစ်ခုပါပဲ။ သူတို့ကို အစေတော်တွေ ဘာတွေနဲ့ ကျကျနနထားပြီး ခုမှ အခြွေအရံတွေကို ဖြုတ်လိုက်တယ် ဆိုယင် သူတို့ခမျာ ဘယ်လိုနေကြမလဲ။ တခြားသူ မကြည့်နဲ့ လေ၊ ထိုက်ယုရဲ့ အမေကိုပဲ ကြည့်ပေါ့။ လက်မထပ်ခင်တုန်းက ဘယ်လောက် အလိုလိုက်ခံ ခဲ့ရသလဲ။ သူ့ကို ရွှေလိုအုထားကြတာ။ ကျောက်စိမ်းလို သထားကြတာ။ အို.... ထိုက်ယုတို့ အမေ အပျိုတုန်းက ဆိုတာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ တကယ့်ကို အထက်တန်းကျကျ နေလာခဲ့တာကလား။ ခု ဥယျာဉ်ထဲက သူငယ်မကလေးတွေ ကျတော့ ဒီလို မနေနိုင်ရှာ ကြတော့ပါဘူးကွယ်။ သူများစံအိမ်က အစေခံသာသာပဲ ရှိကြတာပါ။ တစ်ယောက် တစ်ယောက်မှာ အစေတော် ရှိလှ သုံးလေးယောက်ပေါ့။ နောက်ပြီးခိုင်းတဲ့ ကောင်မကလေးတွေ ဆိုယင်လဲ တစ်ယောက်ကို ငါးယောက် ခြောက်ယောက် လောက်ပဲ ရှိတော့မှာပေါ့။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းအနေနဲ့တော့ သူတို့မှာ ရှိပြီးသား အစေတော်ကလေးတွေကို ဖြုတ်တောက် ထုတ်ပယ် မပစ်ရက်ဘူး။ မယ်မယ်ကလဲ သဘောတူမယ် မထင်လှဘူး။ ခု တို့မှာ နည်းနည်းပါးပါး ကျပ်တည်းတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်လဲ မဆင်းရဲလှသေး ပါဘူးအေ။ ခု ငါ့မှာ ဇိမ်နဲ့နေရတယ်လို့ တစ်ခါမှတော့ မရှိဖူးသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူတို့ထက်အများကြီးသာတယ်။ သူတို့ ဆင်းရဲတာကိုတော့ မကြည့်ပါရ စေနဲ့။ ဒေါ်လေးဝမ်း လျှော့သုံးဆိုယင် သုံးပါ့မယ်။ ချွေတာရမည် ဆိုယင် ဒေါ်လေးဝမ်းကပဲ စပြီး ချွေတာပါ့မယ်။

“ကဲ၊ ချူယွီရဲ့ မိန်းမတို့ ဘယ်သူတို့ကို ခေါ်ပြီး ခုကိစ္စကို တိုးတိုး တိတ်တိတ် စုံစမ်းခိုင်းစမ်းပါဦး”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပင်အဲကိုခေါ်ကာ ထိုအမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ခိုင်းလိုက်လေရာ ချူယွီ၊ ဝုဆင့်၊ ချိန်ဟွာ၊ လိုင်ဝမ်းနှင့် လိုင်ဆီတို့၏ မိန်းမများသည် သူတို့ထံသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ယင်းတို့မှာ သခင်မ ဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ လက်ထပ်စဉ်က သူတို့နှင့်အတူ ဤစံအိမ်ကြီးသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ အချို့မှာမူ အိမ်ထောင်ကျကာ သူတို့ထံမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြလေပြီ။ အချို့မှာလည်း တောင်ပိုင်းသို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် လိုက်ပါသွားကြလေပြီ။ သခင်မဝမ်သည် ဤငါးယောက်မျှဖြင့် ဥယျာဉ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် နည်းနေသည်ဟု ယူဆလျက် ရှိသည့် အချိန်တွင်

သခင်မ ဆင့်၏ အစေတော် ဝမ်းရှန်ပေါက်၏ မိန်းမသည် သူတို့ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။ သခင်မဝမ်းသည် သခင်မဆင့်၏ အစေတော်များကိုလည်း မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်အစေတော်များကဲ့သို့ အဆင့်အတန်း အတူတူ ထား၍ ဆက်ဆံသည့်အလျောက် သခင်မဝမ်း က

“ကဲသွား။ ညည်းတို့သခင်မကို သွားပြောချည်စမ်း။ ညည်းကို လောလောဆယ်မှာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ခဏထားချင် လို့လို့။ ဒီပြင်လူ ထားယင် သိပ်စိတ်မချတဲ့အတွက် ညည်းကို ထားချင်နေတယ်လို့ ပြောခဲ့”

ဝမ်းရှန်ပေါက်၏ မိန်းမသည် ဥယျာဉ်ထဲရှိ မိန်းကလေးများ၏ အစေတော်များက သူ့အား ရိုသေခန့်ညားခြင်း မရှိ ကြသည့်အတွက် သူတို့ကို အပြစ်ရှာရန် အကွက်ကို စောင့်နေခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့သေးချေ။ ယခုမူ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ညစ်ညမ်းသည့် ရုပ်ပုံပါသော လက်ကိုင်အိတ်ကို တွေ့ထားပြီး သခင်မဝမ်း ကလည်း သူ့ကို ယုံကြည်စွာ လွှဲအပ်လိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့နှင့် စာရင်းရှင်းရန် အကွက်ရပြီဟု ဆိုကာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ် သခင်မဝမ်းရယ်။ သခင်မဝမ်းရဲ့ ကျွန်တွေ အကြောင်းကို ပြောတော့ ပြောလိုက်ရ ဦးမယ်။ သခင်မတို့က စည်းကမ်းကို တယ်ပြီး လျော့ရီလျော့ရဲ့ လုပ်တာကိုး သခင်မရဲ့။ တကယ်လို့သာ စည်းကမ်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုပ်ထားလိုက်မယ်ဆိုယင် သူတို့ ဘာမှတောင် လှုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်မဝမ်းကလဲ ဥယျာဉ်ထဲကို ကိုယ်တိုင် သိပ်မသွားဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီက အစေတော်တွေ ဖြစ်နေပုံများ ပြောတောင် မပြောချင်တော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ သူတို့ကို ကြည့်ရတာကိုက မင်းစိုးရာဇာက မွေးလာတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးတွေ ကျနေတာပဲ။ သူတို့ ကြည့်လိုက် ယင် ခေါင်းကိုမော့လို့။ မြေကြီးမှာတောင် ခြေမထိချင်ဘူး။ သူတို့ဥယျာဉ်ထဲမှာ သူတို့ ထင်တိုင်းကြ၊ သူတို့ ထင်ရာလုပ်။ ဘယ်သူမှလဲ ဘာမှ မပြောရဲကြဘူး မဟုတ်လား။ သူတို့ကို သွားပြောမိယင် တော်တော်ကြာ သခင်မလေးတွေကို သွားတိုင်လို့ သူတို့ကို စော်ကားတာပဲလို့ ယူဆပြီး အမျက်တော်ထွက်မှဖြင့် ကျန်တဲ့လူမှာ နေစရာမရှိ၊ ထိုင်စရာမရှိ ဖြစ်မှာ။ ဒီတော့ သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူက အမှိုက်ခံပြီး ပြောရဲတော့မှာလဲ။ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ရတာပေါ့”

သခင်မဝမ်းက

“ဒါကတော့အေ၊ သူတို့ကိုလဲ အဆိုးဆိုလို့ မဖြစ်ပေဘူးပေါ့။ ဥယျာဉ်ထဲက ကလေးမလေးတွေရဲ့ အစေတော် ဆိုတာ ဒီပြင် အစေတော်နဲ့ မတူဘဲ အဆင့်မြင့်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော သူတို့ကို နေတတ် ထိုင်တတ် လာအောင်၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ အောင်တော့ ညည်းတို့ကလဲ သင်ပေးရမယ့် ဝတ္တရား ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ သခင်မ ကလေးတွေ ကိုတောင်

သင်ရသေးတာပဲ။ သူတို့ အစေတော်တွေကိုလဲ ဘာဖြစ်လို့ မသင်ရမှာလဲ။

“တခြားသူကတော့ ဒီလောက် မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ယုရဲ့ အဆောင်မှာနေတဲ့ တို့ကောင်မကို သိတယ် မဟုတ်လား။ ကောင်မက သူများထက် ရုပ်ကလေးကလဲရှိ၊ စကားကလဲတတ်တော့ သူ့ကိုယ်သူ ရှေးကျမ်းဂန်တွေထဲမှာ ပါတဲ့ ဆီရှိတို့လို တော်ဝင်သူတွေများ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူးအေး။ စကားပြောယင်လဲ ခပ်မာမာနဲ့။ ပြီးတော့ ရဲတင်းလိုက်တာကလဲ လွန်ရော။ အချိန်ရှိသရွေ့ စကားများပြီး အလှချည်း ပြင်နေတာပဲ။ သူများသာ သူက ပြောမယ်၊ သူ ပြောလိုက်ယင် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဘူး။ တကယ့် ပိုင်းလုံးမ။ တော်တော် မျက်နှာပြောင်တဲ့ ကောင်မ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် သခင်မဝမ်သည် နတ်ငှက်မယ် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လျက်

“တစ်ခါတုန်းက ငါရယ်၊ မယ်မယ်ရယ် ဥယျာဉ်ထဲကို လျှောက်ကြည့်ပါရောလား။ ခါးသေးသေး၊ ပခုံးကိုင်းကိုင်း၊ မျက်လုံးတို့ မျက်ခုံးတို့က ထိုက်ယုနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက သူက တခြား အစေတော်ကလေး တစ်ယောက် ကို မာန်မဲနေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရတာ အဲဒီတုန်းကတည်းက မကြိုက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ပါ နေတာနဲ့ ငါလဲ ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး။ နောက်ကျမှ ဘယ်သူလဲလို့ မေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ။ နောက်ကျတော့လဲ မေ့သွားတာနဲ့ မမေးဖြစ်ခဲ့တော့ဘူး။ အဲဒါ ချင်ဝမ်း ဆိုတဲ့ ကောင်မ မဟုတ်ဘူးလား”

နတ်ငှက်မယ်က

“ချင်ဝမ်းကတော့ အစေတော်တွေထဲမှာ အလှဆုံးပဲ ဒေါ်လေးဝမ်း။ ပြောတာဆိုတာ၊ လုပ်တာကိုင်တာ ကလဲ ပျံ့တန်တန် နန့်တန်တန် ရယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ ဒေါ်လေးဝမ်း ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုယင် ချင်ဝမ်းနဲ့ တူတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငှက်မယ် ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

ဤတွင် ဝမ်ရှုန်ပေါက်၏ မိန်းမက

“ကိစ္စကတော့ ပြီးသွားပါပြီ။ ကဲ၊ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ ချင်ဝမ်းကို သွားပြီး ခေါ်လိုက်မယ်”

သခင်မဝမ်က

“ပေါက်ယု အဆောင်က ငါ မကြာခဏ တွေ့ဖူးတဲ့ အစေတော် ဆိုလို့ မာလာနဲ့ ရွှေယွေ့ပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဒီလောက်လဲ ပါးပါးလျားလျားထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ ချင်ဝမ်း ဆိုယင်တော့ အခေါ်

လွတ်လိုက်ယင်လဲ လာရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ကောင်မတွေကတော့ ငါ ကြိုက်တဲ့အထဲမှာ မပါပါဘူး။ ခု ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်တယ် ဆိုယင် ငါ့သားလေး ပေါက်ယုကိုလဲ ဒီကောင်မတွေ ဖျက်ဆီးမှာပဲ”

သခင်မဝမ်သည် သူ့ အစေတော်ကို ဥယျာဉ်ထဲသို့ လွတ်လိုက်ရင်း

“သွား။ ဥယျာဉ်ထဲကို သွားပြောချည်စမ်း။ မာလာနဲ့ ရှေ့ယွေတို့က ပေါက်ယုနဲ့ အတူ နေရစ်ကြလို့။ ချင်ဝမ်း ကတော့ ဒီကို ချက်ချင်း လာခဲ့လို့ သွားပြောချည်။ ဘာကိစ္စ အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် ဆိုတာကို မပြောခဲ့နဲ့”

အစေတော်သည် ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောဆိုကာ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုနေ့က ချင်ဝမ်းမှာ နေထိုင်မကောင်းသည့်အတွက် အိပ်ရာမှ ထကတည်းက စိတ်တိုလျက်ရှိလေ၏။ ယခုမူ သခင်မဝမ်က အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည် ဆိုသဖြင့် မငြင်းပယ်ရဲတော့ဘဲ လိုက်လာခဲ့ရလေ၏။ သခင်မဝမ် သည် အစေတော် များ လှလှပပ၊ သားသားနားနား ဝတ်သည်ကို ကြိုက်ကြောင်း သိသည့်အလျောက် ချင်ဝမ်းသည် သခင်မဝမ် ကျေနပ်အောင် တန်ရုံမျှသာ ပြင်ဆင်၍ လိုက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ချင်ဝမ်း နေထိုင်မကောင်းသည်မှာ နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်လေရာ အထူးအထွေ ပြင်ဆင် ဝတ်စားထားခြင်း မရှိသည့် အလျောက် နဂိုအတိုင်းပင် ထလိုက် လာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ အခန်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ ချင်ဝမ်းသည် ဆံပင် ဖရိုဖရဲ၊ အဝတ်အစား ကပိုကရိုနှင့် ရောက်လာ လေရာ ဖျော့တော့ နွမ်းနယ်နေသော အိပ်နိုးထ အလှမယ်တစ်ဦးနှင့် တူနေလေ၏။ သခင်မဝမ်သည် မြင်သည်နှင့် ချင်ဝမ်း ကို မှတ်မိလိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒေါသတွေ ပြန်၍ ဆူဝေလာလေ၏။ ဒေါသကလည်းထွက်၊ နဂိုကလည်း မနှစ်သက် ရသည့်အထဲတွင် ဒေါသ ထွက်လာပြန်သည့် အတွက် သခင်မဝမ် သည် မျှသိပ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ စိတ်ထဲတွင် ရှိသည်တို့ကို ထုတ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ သခင်မဝမ်က လှောင်ပြီးပြီးလိုက်လျက်

“အင်း၊ ချောတဲ့သူများ ကျတော့လဲ တယ်ချော တယ်လှကိုးတော့။ ပူပုပ်နန်းတဲ့ တော်လေးဝ ဝင်တဲ့ မိန်းမမျိုး ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါ။ နေစမ်းပါဦးအေ၊ ဒီလို ပူပုပ်နန်း ရုပ်ကလေးနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုများ ပိုင်းလုံးခုတ်ဦး မလို့လဲ။ ညည်း ခြေလှမ်းတွေကို ငါ့မသိဘူးများ အောက်မေ့နေသလား။ ကြည့်သေးတာပေါ့အေ၊ ငါကလဲ ညည်းအရေခွံ ကို နှာနိုင်မလား၊ ညည်းကပဲ ခံနိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ နေစမ်းပါဦး၊ ပေါက်ယုက ဒီနေ့ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ”

မိမိအား တစ်ယောက်ယောက်က ကုန်းချောထားပြီကို ချင်ဝမ်း သိလိုက်လေပြီ။ သို့ရာတွင် စိတ်မဆိုးရဲချေ။ ချင်ဝမ်းသည် ဒေါကြီး မောကြီးဖြင့်

မိမိအား ရန်ထောင်လျက်ရှိသည့် သခင်မဝမ်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည့်တိုင် အံ့အားသင့်ခြင်းကို ဖုံးကွယ်ကာ အမှန်ကို မပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

“ကျွန်မ သခင်လေး ပေါက်ယု အခန်းကို သိပ်မရောက်ပါဘူး သခင်မကြီး။ တစ်ခါတလေမှပဲ ရောက်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ ဘာလုပ် နေသလဲ ဆိုတာကို မသိပါဘူး။ မာလာနဲ့ ရှေ့ယွေ တို့ကို မေးယင်တော့ သိပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်မ၊ နှုတ်သီးကို ရိုက်ချိုးဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ ညည်း မသိရအောင် ညည်းက ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ ညည်းကို အလကား လစာ ပေးထားတယ်များ အောက်မေ့နေသလား”

ချင်ဝမ်းက

“ကျွန်မက အလျင်တုန်းက မယ်မယ့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရပါတယ် သခင်မကြီး။ နောက်တော့ မယ်မယ်က ဥယျာဉ်ထဲမှာ အစေတော် နည်းနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ဥယျာဉ်ထဲက သခင်လေးပေါက်ယုရဲ့ အဆောင်က သိပ်ကျယ်ပြီး လူသိပ်နည်းနေတော့ သခင်လေး ကြောက်တတ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ညပိုင်းမှာ အပြင်ခန်းက သွားစောင့်ချည် လို့ ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မက သခင်လေးပေါက်ယုကို စောင့်ဖို့ဆိုယင် ကျွန်မနဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ခပ်လေးလေး၊ ခမ်းနေးနေးရယ်လို့ ပြောတော့ မယ်မယ်က ဟဲ့၊ ငါက ပေါက်ယုကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ညည်းကို လွှတ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီလောက်လဲ ထက်ထက်မြက်မြက်၊ ပါးပါးလျားလျား ဖြစ်စရာမလိုဘူး၊ ညည်းစောင့်ရမှာက အပြင်ဘက်ခန်း မှာတင်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ နီမောင်းပျော်ဖွယ်မှာ သွားပြီး စောင့်ရပါတယ်။ တစ်လကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လောက် တာဝန်ကျပါတယ်။ သခင်လေး ပျင်းတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်မတို့လဲ သူနဲ့အတူ ကစားရပါတယ်။ သူ့အတွက် လုပ်စရာ ရှိတာတွေကိုတော့ အထိန်းတော်ကြီးရယ်။ အစေတော်ကြပ်တွေရယ်နဲ့ မာလာတို့ပဲ လုပ်ပေးကြပါတယ်။ သူတို့ အောက်မှာ ရှေ့ယွေနဲ့ ချင်ဝမ်းတို့ ရှိပါတယ်။ အားလပ်တဲ့အချိန်ဆိုယင် မယ်မယ်အတွက် ကျွန်မ ချုပ်စရာ ရှိတာလေး တွေကို ချုပ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မလဲ သခင်လေးပေါက်ယုရဲ့ ကိစ္စတွေကို သိပ်အာရုံ မစိုက်မိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သခင်မကြီးက သူ့ကို အာရုံစိုက်စေချင်တယ် ဆိုယင်တော့ နောင်မှာ သခင်မကြီး ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်”

“အမိဒွ ဗုဒ္ဓ။ ဒီလောက်လဲ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့တော်။ ပေါက်ယုနဲ့ ညည်းနဲ့ ပတ်ပတ်သက်သက် မရှိလေ ကောင်းလေပါ။ ညည်း ပေါက်ယုဆီကို

ရောက်ရတာဟာ မယ်မယ်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ရောက်ရတာဆိုတော့ မနက်ဖြန်မှာ ညည်းကို ထုတ်ပစ်ဖို့ မယ်မယ့်ဆီကပဲ ခွင့်တောင်းရမှာပေါ့”

သခင်မဝမ်သည် ဝမ်ရှန်ပေါက် မိန်းမဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ညည်းတို့တစ်တွေ ဥယျာဉ်ထဲကို ပြောင်း၊ ခုရက်အတွင်းမှာ သူ့ကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့် ထားကြ။ သူ့ကို ပေါက်ယုရဲ့ အဆောင်မှာလဲ မအိပ်ပေစေနဲ့။ မယ်မယ်နဲ့ စကားပြောပြီးယင် သူ့ကိစ္စကို ငါကြည့်ရှင်းမယ်။ ကဲသွား” ဆိုကာ ချင်ဝမ်းကို နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

“ညည်းက ဒီမှာ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ။ ဒီလို ပိုင်းလုံးမရဲ့ မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းကို ကော ဘယ်သူက ဒီအစိမ်းရောင်နဲ့ အနီရောင် အဝတ်အစားတွေကို အဝတ်ခိုင်းလို့လဲ။ ကြည့်ရတာ ပြုံးပြီးပြက်ပြက်နဲ့”

ချင်ဝမ်းမှာ သခင်မဝမ်က နှင်ထုတ်လိုက်သဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်လျက်ရှိကာ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်လျက် တရှုပ်ရှုပ်ငိုရင်း ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သခင်မဝမ်မှာ သူ့အဖြစ်ကို သူ မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ နတ်ငှက်မယ်ကို တိုင်တည်လျက် ရှိလေ၏။

“ခုနောက်ပိုင်းမှာ ငါလဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို မကြည့်နိုင်တော့ဘူးအေ။ လူက ကောင်းကောင်း အားမရှိဘူး။ ဒီလို ကောင်မမျိုးလဲ ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဒီလိုကောင်မမျိုးတွေ ဘယ်လောက်များနေသလဲမှ မသိတာ။ မနက်ဖြန် ကျယင်တော့ သေသေချာချာ မေးမြန်းစုံစမ်း ကြည့်ရဦးမယ်”

သခင်မဝမ်မှာ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်လျက်ရှိခြင်း၊ ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမကလည်း သခင်မဝမ်ကို ကုန်းချော ကာ စိတ်မဆိုးဆိုးအောင် လုပ်တတ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း ချင်ဝမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကာကွယ် ပြောဆိုချင်သည့်တိုင် ကာကွယ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် ခေါင်းကိုငုံ့ထားကာ သခင်မဝမ် ခိုင်းသည့် အတိုင်း လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောရလေ၏။

ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမက

“မလေးငှက်မယ်မှာလဲ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့။ ဒီအသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးတွေကို ကျွန်မတို့ ကျေးကျွန်တွေ ကြည့်ပြီး ရှင်းပါ့မယ်။ ဒီကိစ္စမှာ တရားခံကို ရှာဖို့ကလဲ ဒီလောက်ခက်ခဲတဲ့

ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ည ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါးပိတ်ပြီးလို့ သတင်းပလင်းတွေ အတွင်းအပြင်ကို မဝင်နိုင် မထွက်နိုင်တော့ဘူး ဆိုယင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ရုတ်တရက်ဝင်ပြီး အစေတော်တွေရဲ့ အခန်းတွေကို ရှာကြည့်ကြမယ်။ ဒီညစ်ညမ်းတဲ့ပုံ ပါတဲ့ လက်ကိုင်အိတ် ရှိတဲ့လူ ဆိုယင် ဒီလောက်နဲ့ ကမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုး ပစ္စည်းတွေလဲ ရှိရဦးမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျယ်ဝင် ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ ဆိုတာ သေသေချာချာ သိရတော့မှာပေါ့”

သခင်မဝမ်က

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီအကြံကောင်းတယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတွေ အပြစ်မခံပေစေနဲ့” ဟု ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်၏ အကြံဉာဏ်ကို တောင်းလေ၏။

“ကောင်းပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်။ ဒီအကြံဟာ သင့်မြတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါလဲကြိုက်တယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ယင် တစ်နှစ်လုံး တို့လိုက်ရှာတောင် တရားခံအစစ်ကို ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ထိုအချက်ကို အားလုံး သဘောတူလိုက် ကြလေ၏။ ထိုနေ့ည ညစာစားပြီး၍ မယ်မယ် အိပ်ရာသို့ ဝင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်နှင့် မိန်းကလေးများသည် ဥယျာဉ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမ သည်လည်း နတ်ငှက်မယ်နှင့်အတူ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ သူတို့သည် ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါးများ အားလုံးကို အပိတ်ခိုင်းလိုက်ကြပြီးလျှင် ညတာဝန်ကျသည့် အစေခံများ၏ အခန်းကို ရှာကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဖယောင်းတိုင်တိုများ၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ ပုလင်းအခွံ များမှအပ အခြားဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ကြချေ။

ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမက

“ဒီဆီမွေးပုလင်းတွေဟာ ခိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေဖြစ်မှာပဲ မလေးငှက်မယ်။ မနက်ဖြန် မယ်မယ်ကို တိုင်ရမယ်။ ဒီအတွင်းမှာ ပစ္စည်းတွေကို ဖျောက်ဖျက်မပစ် ပေစေနဲ့”

ထိုနောက်တွင် သူတို့သည် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ သွားကြပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးများကို အပိတ်ခိုင်းလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ချင်ဝမ်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ အစေတော်ကြပ်များက အစေတော် သူငယ်မ ကလေးများ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါတွင် မည်သည့်အတွက် ဤသို့လုပ်သနည်းဟု နတ်ငှက်မယ်ကို မေးလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခု ပျောက်သွားလို့။ ပစ္စည်းပျောက်တော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စွပ်စွဲ နေကြတယ် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် အစေတော်တွေ တစ်ယောက်ယောက် ယူမှာပဲဆိုပြီး ဝင်ရှာတာပဲ။
ဒီလို သေသေ ချာချာ ရှာကြည့်လိုက်တော့ သံသယ ရှင်းသွားတာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက် နေစဉ် ဝမ်ရှန်ပေါက်၏
မိန်းမနှင့် အခြား အစေတော်ကြပ်များ သည် အစေတော်များ၏ အခန်းများကို
ရှာဖွေလျက်ရှိကြလေ၏။ သေတ္တာများကိုကြည့်ကာ ပိုင်ရှင်များ ကိုယ်တိုင်
လုပ်၍ အပြုခိုင်းလေ၏။ မာလာမှာ ချင်ဝမ်း၏ အကြောင်းကို
ကြားပြီးသားဖြစ်သည့် အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်လေပြီဟု
ရိပ်မိလိုက်လေ၏။ မာလာသည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ သူ့သေတ္တာကို သူကိုယ်တိုင်
လုပ်၍ ပြလေ၏။ ထိုသေတ္တာများထဲမှ ဘာမျှ မတွေ့ရသည့်အခါတွင်
အစေတော်ကြပ်များသည် အခြားသေတ္တာများကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး
မွှေနှောက်ရှာကြ လေ၏။ ချင်ဝမ်း၏သေတ္တာကို ရှာမည်ပြုသည့်အခါတွင် “ဒါ
ဘယ်သူ့ သေတ္တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဆင်သင့် ဖွင့်မပြတာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

မာလာက ဖွင့်ပြမည် ပြုစဉ် ချင်ဝမ်းသည် ဆံပင်ဖရိုဖရဲဖြင့်
အပြေးအလွှား ရောက်လာလေ၏။ ချင်ဝမ်းသည် သေတ္တာအဖုံးကို ဆောင့်၍
လှန်လိုက်ပြီး သေတ္တာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြှောက်၍ သွန်ချလိုက်လေရာ
ပစ္စည်းများသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိလေ၏။ ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမမှာ
မူပျက်လျက်ရှိလေ၏။ ပစ္စည်းများကို ကြည့်သည့် အခါတွင် မဖွယ်မရာ
ပစ္စည်းဆို၍ ဘာမျှမတွေ့ရသည့်အတွက် နောက်သေတ္တာ တစ်လုံးကို ရှာရန်
နတ်ငှက်မယ်ကို ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“သေသေချာချာ ရှာစမ်းရှင်။ ဒီလောက်တောင် ရှာလျက်သားနဲ့မှ ဘာမှ
မတွေ့ယင် ငှက်မယ်တို့ မယ်မယ်ကို ဘယ့်နှယ်လုပ် ပြောမလဲ”

အစေတော်ကြပ် မိန်းမကြီးများက

“သေသေချာချာတော့ ရှာတာပဲရှင်။ ခုအထိတော့ ထူးထူးခြားခြား
ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာမှမတွေ့သေးဘူး။ အဲ ယောက်ျားလေးတွေ သုံးတဲ့
ပစ္စည်းတချို့တလေတော့ တွေ့ရဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပစ္စည်းတွေကလဲ သခင်လေး
ပေါက်ယု ငယ်ငယ်က သုံးတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ တူတာပဲ။ ဒီထက်တော့ ဘာမှ
ထူးထူးထွေထွေ မပါဘူး။”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ကဲ... ဒီလိုဆိုယင် ဟိုဘက်စံအိမ်ထဲက အစေတော်တွေ တန်းလျားကို
ရှာယင်ကော”

အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည့်အခါ နတ်ငှက်မယ်က ဝမ်ရှန်ပေါက် ၏
မိန်းမအား

“ရှင် သဘောတူမယ် ဆိုယင်တော့ ကျွန်မ အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်။ ကျွန်မ သဘောကတော့ ကိုယ့်အိမ်က အစေတော်တွေထဲမှာပဲ ရှာတာ ကောင်းတယ်။ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ အစေတော် တန်းလျား ကိုတော့ ရှာလို့မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ သူတို့က လူစိမ်း ဖြစ်နေတော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မကောင်းဘူး”

ထိုသို့ ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် သူတို့သည် ထိုက်ယု၏ အဆောင်ဖြစ်သည့် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာ အနီး ရောက်လာခဲ့ကြ လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုက်ယုမှာ အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ဧည့်သည် လာသည်ဟု သိရသည့်အခါ ထိုက်ယုသည် အကြောင်းကိစ္စကို မသိရသေးသည့်အတွက် အိပ်ရာမှ ထမည်ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ် ရောက်လာပြီး အိပ်မြဲ အိပ်နေရန် ပြောလေ၏။

“မလေးထိုက်ယု အိပ်မှာဖြင့် အိပ်ပါကွယ်။ ကိုယ်တို့လဲ ခဏတစ်ဖြုတ် လာတာပါ”

ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမက အခြားသူများနှင့်အတူ အစေတော်များ တန်းလျားသို့ သွားရှာနေစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုက်ယုနှင့် ထိုင်၍ စကားပြော ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဇူချန်း၏ အခန်းကို ရှာသည့်အခါ၌ ပေါက်ယု မကြာခဏ ဝတ်လေ့ ရှိသည့် လက်ဖွဲ့နှစ်ကွင်း၊ ယောက်ျားလေးများ ခါးစည်းကြိုးတွင် ဆွဲလေ့ရှိသည့် ပန်းပွားနှစ်ခု၊ လက်ကိုင်အိတ် နှစ်လုံးနှင့် အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသည့် ယပ်တောင်တစ်ချောင်း တို့ကို တွေ့ရပြီး ယင်းတို့ အားလုံးမှာ ပေါက်ယု ကိုင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်း အဟောင်းများ ဖြစ်လေ၏။ ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမသည် သူလိုချင်သည့် ပစ္စည်းကို တွေ့ပြီ အထင်ဖြင့် နတ်ငှက်မယ်ကို လှမ်းခေါ်လေ၏။

“ဒီပစ္စည်းတွေက ဘယ်ကရတာလဲ မလေးငှက်မယ်” ဟု မေးသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလျက်

“မောင်လေးပေါက်ယုဟာ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက စည်းကမ်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုပစ္စည်းတွေ ကလဲ သူပစ္စည်းတွေပေါ့။ ဟိုလူပေး ဒီလူပေးနဲ့။ ပေးချင်တာကို ပေးပစ်ခဲ့တာ။ ဒီပစ္စည်းတွေတော့ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး။ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားလိုက်ပါ။ နောက်တစ်နေရာကို ရှာကြသေးတာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က ပြောသဖြင့် ဝမ်ရှန်ပေါက် မိန်းမသည် ပစ္စည်းများကို သူ့နေရာသို့ ပြန်ထားခဲ့ပြီး တန်ချွန်း၏ အဆောင်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

တန်ခွန်းမှာ သူတို့လာမည်ကို တစ်ယောက်ယောက်ထံမှ ကြားပြီးလေပြီ။ ယခုကဲ့သို့ ညကြီး အချိန်မတော် ရောက်လာခြင်းမှာ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိမည်ဟု သိလိုက်ပြီး ဖြစ်လေ၏။ တန်ခွန်းသည် အစေတော်များအား တံခါးများ၊ ပြတင်းများကို ဖွင့်အထားခိုင်းလိုက် ပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်များကိုလည်း အဆင်သင့် ထွန်းအထား ခိုင်းလိုက် လေ၏။ အမျိုးသမီးများ ရောက်လာသည့်အခါတွင် တန်ခွန်းသည် သူတို့လာသည့် ကိစ္စကို သိလျက်နှင့် တမင်မေးလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ပစ္စည်းတစ်ခု ပျောက်နေလို့ ညီမရဲ့။ ဘယ်သူ ယူသွားမှန်းမသိလို့။ တော်တော်ကြာ ဘယ်သူ့ကိုဖြင့် မရှာဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုတော့ ရှာတယ်လို့ မပြောရအောင် ခု ဥယျာဉ်ထဲက မလေးတို့ဆီကိုလဲ လာရှာတာပဲ။ ရှာတော့ သံသယ မဖြစ်တော့ဘူး ပေါ့ကွယ်။ ဒီလို ရှာလိုက်တော့ ပြီးသွားတာပေါ့”

တန်ခွန်းက လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်လျက်

“အမှန်ကတော့ မလေးတို့ ဥယျာဉ်ထဲက အစေတော် အားလုံးဟာ သူခိုးတွေ ချည်းပဲရှင့်။ ဒီမှာ မလေးက ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ ရှာချင်းရှာယင် မလေးရဲ့ သေတ္တာတွေကို အလျင်ရှာပါ။ သူတို့ ခိုးလိုရတဲ့ ပစ္စည်း မှန်သမျှကို ကျွန်မဆီ လာအပ်ထားတော့ ကျွန်မပဲ သိမ်းပေးထားရတာ”

တန်ခွန်းသည် သူ့အစေတော်များကို ခေါ်ကာ သူ့သေတ္တာများ အားလုံးကို ဖွင့်အပြခိုင်း၏။ မှန်တင်ခုံ၊ အဝတ်ဗီရို၊ အိပ်ရာလိပ်၊ အိပ်ရာခင်း နှင့် အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ် တို့ကိုလည်း ဖြေပြစေလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က သူ့ကို နှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးကြည့်လိုက်လျက်

“အမှန်ကတော့ မလေးငှက်မယ်လဲ ရှာချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒေါ်လေး ဝမ်းရဲ့ အမိန့်အတိုင်း လုပ်တာပါ။ ဒီတော့ မလေးငှက်မယ်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ စိတ်လဲ မဆိုးပါနဲ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော်များအား သေတ္တာများကို အဝတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပင်အဲနှင့် ဖုန်အဲတို့သည်လည်း သေတ္တာများကို ပြန်၍ ပိတ်ပေးနေသော ထိုက်ရှုကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေကြလေ၏။

တန်ခွန်းကမူ မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ

“ရှာပါ၊ ရပါတယ်။ တန်ခွန်းပစ္စည်းတွေကို စိတ်ကြိုက်ရှာနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ခွန်း အစေတော် တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ရှာခွင့်မပေးနိုင်ဘူးနော်။ အမှန်ပြောရယင်တော့ တန်ခွန်းဟာ သူတို့ထက်

နားလည်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့မှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ရလာပြီး ဘာပစ္စည်းတွေကို သိမ်းထားတယ် ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိဘယ်။ သူတို့ ရလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တန်ချွန်နဲ့ပဲ သိမ်းထားတာပဲ။ သူတို့ဆီမှာတော့ ချည်တစ်မျှင် အပ်တစ်ချောင်း လောက်တောင် ရှိချင်မှရှိမှာ။ ဒါကြောင့် တကယ်တမ်း ရှာချင်တယ်ဆိုယင် သူတို့ကို သွားရှာမနေပါနဲ့။ တန်ချွန်ကိုပဲ ရှာပါ။ တကယ်လို့ တန်ချွန် ပြောတာကို မလေးငှက်မယ် သဘောမတူဘူး ဆိုယင် ဒေါ်လေးဝမ်ကို သွားပြီး သွားပြီး တိုင်ချည်ဦး။ ဒေါ်လေးဝမ်က ဒီကို လာပြောယင်လဲ တန်ချွန် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ နားမထောင်လို့ အပြစ်ပေးတယ် ဆိုယင်လဲ ခံရုံပဲ။

“မယ့်ယင် မလေးငှက်မယ်လဲ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့လေ။ တစ်နေ့ကျယင်တော့ မလေးငှက်မယ် ကိုယ်တိုင်လဲ ခုလို အရှာခံရတဲ့ဘဝကို ရောက်လာဦးမှာပါ။ စောင့်ကြည့်ပေါ့။ ဒီနေ့မနက်တင် ချန်ဆွေမျိုးစုတွေ အကြောင်းကို မလေးငှက်မယ် ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့တွေ ဘယ်လောက်ပဲ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ တိုးနေပေစေ။ တစ်နေ့မှာ အချင်းချင်း ပြန်ပြီး လုနေကြတယ်လို့ ပြောခဲ့သေးတယ်လေ။ ခုတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်လဲ ဆိုင်ရာက အရှာခံရပြီး သူတို့ ပစ္စည်းတွေကို အသိမ်းခံလိုက် ရပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တစ်နေ့မှာ တန်ချွန်တို့ မိသားစု အလှည့်လဲ ရောက်လာမှာပေါ့။ တန်ချွန်တို့လို မိသားစုကြီးတွေကို အပြင်ကနေပြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပြိုကွဲအောင် လုပ်လို့မရဘူး။ “ကင်းခြေများဆိုတာ သေယင်တောင် မြေကြီးပေါ် ချက်ချင်း ပြုတ်မကျဘူး” ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ။ တစ်ချောင်းက မမြဲပေမယ့် နောက်တစ်ချောင်းက မြဲတတ်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ တန်ချွန်တို့ ဆွေမျိုးစုမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ တစ်ယောက်ပြုတ်ပေမယ့် နောက်မှာ ဆွေမျိုးတွေ အများကြီး ကျန်နေသေးတယ်။ ဒီတော့ တော်တော်နဲ့ တိမ်ကောဖို့ မလွယ်ဘူး။ အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ဖြတ် နေကြတယ် ဆိုယင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။”

တန်ချွန်မှာ ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေလေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော်ကြပ်များကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ တန်ချွန်ကမူ ကျေနပ်ဟန်မတူဘဲ

“ဒါပဲနော်။ ရှာမယ်ဆိုယင် သေသေချာချာရှာကြ။ မနက်ဖြန်ကျမှ ရှာချင်သလေး ဘာလေးနဲ့တော့ လာမလုပ် ကြနဲ့”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“မလေးရဲ့ အစေတော်တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ဒီမှာရောက်နေပြီ ပဲကွယ်။ နောက်ထပ် မရှာတော့ပါဘူး။”

တန်ချွန်က လှောင်ပြီးပြီးကာ

“အင်း.... မလေးငှက်မယ် တော်တော်လဲ လည်တယ်နော်။ တန်ချွန်းရဲ့ အဝတ်ဟောင်းထုပ်တွေကို မွှေနှောက် ထားလိုက်တာ ပွစာကို တက်နေတာပဲ။ ဒါတောင်မှ ဘာမှမရှာရသေးဘူးလို့ ပြောနေသေးတယ်။ နောက်တော့သာ မလေး တန်ချွန်းက အရှာမခံဘူးလေး၊ အစေတော်တွေကို မရှာရဘူးလို့ ပြောသလေး ဘာလေးနဲ့တော့ မလုပ်ပါနဲ့နော်။ လုပ်ယင် ခုကတည်းက ရှင်းရှင်းလုပ်ပါ။ နောက်တစ်ခါ ရှာချင်သေးတယ် ဆိုယင်လဲ ရှာလိုက်ဦး”

တန်ချွန်းမှာ စိတ်ကောက်တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်းကို နတ်ငှက်မယ် သိပြီးသား ဖြစ်သည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်က နှစ်သိမ့်သော အပြုံးဖြင့်

“ရှာပြီးပါပြီကွယ်။ မလေး ပစ္စည်းတွေကိုပါ ရှာပြီးပါပြီ”

“ကဲ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ။ ကျေနပ်တော်မူကြပြီလား” တန်ချွန်းက အစေတော်ကြပ်များကို လှည့်၍မေးလေ၏။ လျှူဟွာ၏ မိန်းမနှင့် အခြားသူများက ကျေနပ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမမှာ ပြောင်ပြောင်ပြောတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တန်ချွန်းသည် စိတ်ကောက် တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ခေါင်းမာကြောင်းကို သူ ကြားဖူးပြီး ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ အခြားသူများက သူ့ကို အလျော့ပေးသောကြောင့် ရောင့်တက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမ ယူဆ၏။ တန်ချွန်းလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ထိုအတိုင်း လွှတ်ထား၍ မဖြစ်၊ ပြောစရာ ရှိသည်ကိုမူ ပြောမှဖြစ်မည်ဟု ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမ ယူဆလေ၏။ ထို့ပြင် တန်ချွန်းမှာ အမြှောင်မယားချော၏ သမီး မျှသာ ဖြစ်ရာ သူ့ကို ပြန်ပြော၍လည်း အရေးမကြီး တန်ရာဟု ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမ ယူဆပြန်၏။ မိမိသည် သာမန်အစေတော် မဟုတ်၊ သခင်မကြီးဝမ် ကိုယ်တိုင်က လေးစားရသော သခင်မဆင့်၏ လူယုံတော်ကြီးလည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။ ထို့ပြင် တန်ချွန်း၏ အမူအရာကို ကြည့်ရ သည်မှာလည်း နတ်ငှက်မယ်ကိုသာ ခံပြင်းနေဟန်ရှိ၏။ မိမိတို့ကိုမူ မည်သို့မျှ သဘောထားဟန် မတူဟု ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမ ယူဆလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမသည် အတင့်ရဲကာ ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးနောက် တန်ချွန်း၏ အင်္ကျီ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မလေးတန်ချွန်း တစ်ကိုယ်လုံးကို နှံ့အောင်ရှာပြီးပါပြီ။ ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး”

နတ်ငှက်မယ်က ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမ ဘက်သို့လှည့်၍

“ကဲ၊ ကဲ၊ သိပ်နောက်မနေနဲ့။ တော်ရုံပဲကောင်းတယ်။ သွားကြစို့”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ တန်ချွန်းသည် ဝမ်ရှန်ပေါက် မိန်းမ၏ပါးကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

တန်ချွန်းက လက်ညှိုး တင်ခေါက်ခေါက် ထိုးကာ

“ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာများ အောက်မေ့နေလို့လဲ။ ရာရာစစ။ ဟင်း၊ လူကို ဆွဲလားကိုင်လားနဲ့။ ဒေါ်လေးဆင့် မျက်နှာကြောင့်ရယ်၊ အမေအရွယ်လောက် ရှိတာကြောင့်ရယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ဒီလောက်သည်းခံပြီး စကားပြောနေတာ။ ဒါပေမယ့် ရှင်က ဒီလောက်နဲ့ မရပ်ဘူး။ သခင်အားကိုးနဲ့ ဟောင်နေတဲ့ ခွေးလိုပဲ၊ တယ်စွာတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကို ကြည့်ကြည့်နေတာ ကြာလှပြီ။ ရပ်တန်းက ရပ်မလားဆိုပြီး ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး။ ဒီနေ့တော့ ခါတိုင်းထက်တောင် လွန်လာပြီ။ ရှင်သခင်မ ကလေးတွေကတော့ မွေးလာကတည်းက နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကလေးတွေ မွေးလာခဲ့တာ ဆိုတော့ ရှင်လုပ်သမျှ ပြောသမျှကို သည်းခံချင် သည်းခံကြမှာပေါ့။ ကျွန်မကို ဒီအပေါက် လာချိုးလိုတော့ ဘယ်ရမှာလဲ။ ခု ကျွန်မ ရှင်ကိုပြောတာဟာ ကျွန်မတို့ အဆောင်လာပြီး ရှာလားဖွေလားလုပ်လို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကို ပါးရက် နားရက် လုပ်လွန်းလို့ ပြောတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ရှင်သိထားလိုက်ပါ”

တန်ချွန်းသည် အဝတ်အစားကို ကိုယ်မှ တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ်ခွာချလျက်ရှိပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လာရှာလိုလျင် အစေတော်တို့၊ ဝင်းကြပ်တို့ကို အရှာမခိုင်းဘဲ နတ်ငှက်မယ် ကိုယ်တိုင် လာရောက်ရှာရမည်ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပင်အဲတို့သည် တန်ချွန်းထံသို့ ပြေးလာကြကာ သူ့ကိုယ်မှ အဝတ်အစားများကို ပြန်၍ ဝတ်ပေးကြရ လေ၏။ ထိုနောက် ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမ ဘက်သို့လှည့်၍

“ဝမ်ရှန်ပေါက် ကတော်ကလဲ တော်တော်ခက်ပါလား။ အရက်ကလေး မဖြစ်လောက် သောက်ပြီး ဟိုပြောဒီပြော နဲ့၊ ဒုက္ခပါပဲ။ မနေ့ကလဲ ဒေါ်လေးဝမ်ကို မဟုတ်တယုတ်တွေ သွားပြောမိလို့၊ ကဲ သွားစမ်းပါရှင်၊ မြန်မြန်သွားစမ်းပါ။ ရှင်ကို တယ်ပြီးယေးရှုပ်တယ်”

နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပင်အဲတို့သည် တန်ချွန်းကို ချောမော့လျက် ရှိကြလေ၏။ တန်ချွန်းသည် မရယ်ချင့် ရယ်ချင် ရယ်လိုက်ပြီးနောက်

“ကျွန်မက မာနမကြီးတတ်လို့ ရှင်ရဲ့။ မာနများကြီးတတ်ယင် ခေါင်းကို နံရံနဲ့ပစ်ဆောင့်ပြီး သေဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ ကြည့်ပါဦးရှင်၊ ကြားလို့မှ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ပျောက်တာနဲ့ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်ကို

အစေခံ တစ်ယောက်က လာရှာတာကို ခံရသတဲ့။ မနက်ဖြန် ကျယ်ဝန်းတော့ ဒေါ်လေးဆင့်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကို တိုင်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ ကျွန်မကို ဒေါ်လေးဆင့်တို့ ပေးတဲ့အပြစ်ကို ခံပါမယ်လို့ သွားပြောရမှာပဲ”

ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမသည် အပြင်သို့ရောက်လျှင် လွန်စွာ ရက်လှသဖြင့် မျက်နှာတွေ နီမြန်းကာ ပြတင်းအနီးတွင် ရပ်လျက်

“ဒါ ကျွန်မကို စော်ကားတာရှင့်။ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ ဒီလို သူများ ပါးရိုက်တာကို တစ်ခါမှ မခံခဲ့ဖူးဘူး။ တော်ပြီ၊ ဒီမှာလဲ မနေတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်ကျယ်ဝန်း သခင်မဆင့်ကို ပြောပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပဲ ပြန်နေတော့မယ်။ ဒီမှာနေလို့ ဘာ အသုံးကျဦးမှာလဲ”

တန်ချွန်းက အခြားအစေတော်များ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“သူပြောတာတွေကို အားလုံးကြားကြတယ်နော်။ ဘာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီး နောက်ထပ် ပါးရိုက် တာကို ကြည့်ချင်လို့ ဒီအတိုင်း ရပ်နေကြတာလား”

ဤတွင် ထိုက်ရှုသည် ပြေးထွက်သွားပြီး “ကဲပါရှင်၊ သခင်မဆင့်တို့ကို ပြောပြီး အိမ်ကိုပြန်မယ် ဆိုယင်လဲ မြန်မြန် ပြန်ကြွတော်မူပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ရှင်မပြန်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေရတာ” ဟုပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“အင်း၊ ထိုက်ရှုဆိုတဲ့ ကောင်မကတော့ တန်ချွန်းရဲ့ အစေတော် ပီသပါပေရဲ့။ သခင်တူ ကျွန်မဆိုတာ သူ့လို ဟာမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့”

“ကျွန်မတို့က သူခိုးတွေရှင့်။ သူခိုးဆိုတာ အကြောင်းပြချက် အမြဲရှိတယ်။ ဆင်ခြေပြစရာ အဆင်သင့် ရှိတယ်။ မလေး ငှက်မယ်ရဲ့ အဘွားကြီးက သခင်မကို ပြန်ကုန်းချောချင် ယင်လဲ ယုတ္တိရှိရှိ ကုန်းချောရတယ်”

ပင်အဲမှာ အဆင်ပြေအောင် အားလုံးကို ချောမော့ ဖျောင်းဖျလျက်ရှိပြီး ချူယွီ၏ မိန်းမနှင့် အခြားသူများမှာမူ တန်ချွန်းကို ချောမော့လျက်ရှိကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် တန်ချွန်းကို အိပ်ပျော်သွားအောင် စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ရှာဖွေရေး အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ တစ်ဘက်ကမ်းရှိ စမ်းကုန်းရွာသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာကလေးမှာ ဆီချွန်းနှင့် တန်ချွန်း၏ အဆောင်နှစ်ခု ကြားတွင်ရှိသည့် နေရာကလေးတစ်ခု ဖြစ်၏။ လီဝမ်းမှာ နေထိုင်မကောင်းသည့်အတွက် ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရာထဲဝင်၍ အိပ်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးကြတော့ဘဲ သူ့အစေတော်များ၏ အဆောင် များကို ရှာဖွေကြလေ၏။ ဘာမျှ ရှာမတွေ့သည့်

အခါတွင် သူတို့တစ်သိုက်သည် ဆီချွန်း၏ အဆောင်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

ဆီချွန်းမှာ ကလေးသာသာ မျှသာ ရှိသေးသည့်အတွက် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ကြောက်လန့်လျက် ရှိသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်က မနည်းချောယူ ရလေ၏။ သို့ဖြင့် အခန်းများထဲတွင် ရှာကြသည့်အခါ အစေတော် ယုဟ္မာ၏ သေတ္တာထဲမှ ရွှေပြားသုံးလေးဆယ်နှင့် ငွေချောင်းများကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့ ရှာဖွေနေကြသော ညစ်ညမ်းသည့် ရုပ်ပုံကို မတွေ့ရဘဲ ခိုးရာပါ အခြားပစ္စည်းများကို သွား၍တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် ယောက်ျားများ ပတ်လေ့ရှိသည့် ကျောက်စိမ်းခါးပတ် တစ်ချောင်း၊ ယောက်ျားဝတ် လွှာဖိနပ်တစ်ရံနှင့် ခြေအိတ်တစ်စုံ တို့ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ယုဟ္မာ၏ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့ပြီ။ ထိုပစ္စည်းများ မည်သည့် နေရာမှရသည်ကို မေးမြန်းသည့်အခါ၌ ယုဟ္မာသည် ဒူးထောက်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“ကျွန်မအစ်ကိုကို သခင်ကြီး ကျီချိန်က ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါရှင်။ ခုတော့ ကျွန်မတို့ မိဘများက တောင်ပိုင်းမှာ နေတဲ့အတွက် ကျွန်မအစ်ကိုလဲ သူဦးကြီး ဦးလေးများနဲ့ နေပါတယ်။ ကျွန်မ ဦးကြီး လင်မယားက အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက် လုပ်ကြလို့ ကျွန်မအစ်ကိုလဲ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းကလေး တွေကို သူ့ဆီမှာ မထားရဲတာနဲ့ ကျွန်မ ဆီကို လာအပ်ထားရပါတယ်။ အထိန်းတော်ကြီး တစ်ယောက်ကနေ တစ်ဆင့် ကျွန်မဆီကို ပို့ပြီး အအပ် ခိုင်းပါတယ်”

ဆီချွန်းမှာ နဂိုကတည်းက ကြောက်တတ်သူ ဖြစ်လေရာ ယခုကဲ့သို့ ယုဟ္မာက သူ့ကိစ္စကို ထုတ်ပြောသည့် အခါတွင် အပြစ် ရောက်တော့မည်ဟု အထင်ရှိကာ ပို၍ ထိတ်လန့်လျက် ရှိလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်ရယ်၊ ဒါတွေကို ကျွန်မ ဘာမှမသိရပါဘူးရှင်။ သူတို့အပြစ်ရှိလို့ ရိုက်မယ်ဆိုယင်လဲ ခေါ်သွားပြီး စိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ပါတော့။ ကျွန်မမှာတော့ မမြင်ရ မကြားရပါစေနဲ့”

နတ်ငှက်မယ်က ယုဟ္မာဘက်သို့ လှည့်၍

“ညည်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ယင်တော့ ဘာအပြစ်ရှိသလဲအေ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင်က ပစ္စည်းတွေကို ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း သွင်းမလာသင့်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို အထဲခိုးသွင်းလို့ ရတယ်ဆိုယင် တခြားပစ္စည်းတို့ကိုကော ခိုးသွင်းလို့ မရနိုင်ပေဘူးလား။ ဒီတော့ ဘယ်ပစ္စည်းကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီအထဲကို အပြင်ကပစ္စည်းတွေ ယူလာတာကတော့ အပြစ်ရှိတာအမှန်ပဲ။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ တို့ကိုလဲ လိမ်ပြောတယ်၊ ပစ္စည်းတွေဟာလဲ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တယ် ဆိုယင်တော့ ညည်း

ဒီဥယျာဉ်ထဲက အသက်ရှင်လျက် မထွက်ရဘူး လို့သာ အောက်မေ့ပေတော့”

ဤတွင် ယုဟာသည် နတ်ငှက်မယ် ရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်ကာ ငိုရှိုက်လျက်

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ မလေးငှက်မယ်ကို ကျွန်မ လိမ်မပြောရဲပါဘူး။ မယုံလို့ ရှိယင် သခင်မဝမ်နဲ့ သခင်ကြီး ကျိချိန် တို့ကို မနက်ဖြန်မေးကြည့်ပါ။ တကယ်လို့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ သူတို့ စွန့်ကြပေးကမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုယင် ကျွန်မတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို ကြိုက်သလို လုပ်ပါ”

“ဒါပေါ့။ စစ်တော့ စစ်ကြည့်မှာပေါ့။ ထားပါလေ။ ဒါတွေဟာ ဒေါ်လေးဝမ်နဲ့ ဦးကြီးကျိချိန်တို့ ပေးတာ ဖြစ်သည့်တိုင် ဥယျာဉ်ထဲကို တိတ်တဆိတ် ခိုးသွင်းလာတာကတော့ အပြစ်ရှိတာ အမှန်ပဲ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို အထဲကို ဘယ်သူက တိတ်တဆိတ် သွင်းခွင့်ပြုသလဲ။ ပြီးတော့ ညည်းနဲ့ ညည်းအစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ကို အတွင်းနဲ့ အပြင် ဆက်သွယ်ပေးတာ က ဘယ်သူလဲဆိုတာလဲ သိချင်တယ်။ ဆက်ပေးတဲ့လူကို ပြောတယ်ဆိုယင် ညည်းကို အပြစ်လွှတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်နော်။ နောင်မှာတော့ ဒါမျိုး မကြားပါရစေနဲ့”

ဆီချွန်းက

“သူ့ကို အပြစ်မလွှတ်နဲ့ မလေးငှက်မယ်။ အရေးယူစရာရှိ ယူသာယူ။ ကျွန်မတို့ဆီမှာ အစေတော်တွေက အများကြီး။ ဒီတော့ သူ့ကို နမူနာအဖြစ် အပြစ်ပေးရမယ်။ ဒီလိုဆိုယင် နောင်မှာ အတင့်ရဲလာပြီး အပြစ်ကြီးကြီး ကျူးလွန် မိတဲ့သူတွေ လွတ်သွားကြလိမ့်မယ်။ မလေးငှက်မယ်က ခွင့်လွှတ်ချင်ယင်လွှတ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ခါတိုင်းတော့ သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေတယ် မဟုတ်လား။ လူဆိုတာ အမှားတော့ ရှိကြတာပေါ့ကွယ်။ အမှားကလဲ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးအမှား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ခါမှားတယ် ဆိုယင်တော့ သူ့ကို ပထမတစ်ခါ အတွက်ရော ပေါင်းပြီး အပြစ်ပေးရမယ်။ ခု သိချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ညည်းဆီကို အပြင်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူ ယူလာတာလဲ”

“ကျွန်မအထင် ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ နောက်ဖေးဝင်းပေါက်ကို စောင့်တဲ့ ဝမ်ရှန်ပေါက်ရဲ့ မိန်းမပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ အစေတော် ကောင်မလေးတွေ နဲ့ သူပဲ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ်လုပ်နေတာ။ ကောင်မလေးတွေလဲ အဘွားကြီးဆိုယင် အလွန် မျက်နှာသာ ပေးကြတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုအမည်ကို မှတ်သားထားရန် အစေတော်များကို ပြောလိုက်၏။ ယုဟာ ထံတွင် တွေ့ရသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း မနက်ဖြန်

စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးသည့်အထိ ချူယွီ၏ မိန်းမထံတွင် သိမ်းထားရန် အမိန့် ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူတို့သည် ဆီချွန်းအဆောင်မှ ထွက်ကာ ယင်ချွန်းအဆောင်သို့ သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ယင်ချွန်းမှာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိလေပြီ။ အတန်ကြာ တံခါးကို ထုရိုက်သည့် အခါတွင်မှ ဝင်းစောင့်များ နိုးလာကာ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးကြလေ၏။ အိပ်ပျော်နေသည့် ယင်ချွန်းအား နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုရန် နတ်ငှက်မယ်က အမိန့် ပေးသည့်အတွက် ရှာဖွေရေး အဖွဲ့ဝင်များသည် အခြားသော အစေတော်များ၏ အခန်းများသို့ သွား၍ ရှာကြလေ၏။ ယင်ချွန်း၏အဆောင်တွင် ရှိသည့် အစေတော် စုချိမှာ ခပ်စောစောက အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးသည့် ဝမ်ရှန်ပေါက် မိန်းမ၏ မြေး ဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ရှာသည့်အခါတွင် ဣန္ဒြေပျက်ခြင်း ရှိမရှိ သိလိုသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့ အဆောင်ကို ရှာရာတွင် သူကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ကာ ဂရုတစိုက် ရှာဖွေခြင်း ပြုလေ၏။ ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမသည် အခြား အစေတော်ကလေးများ၏ သေတ္တာများကို ရှာဖွေရလေ၏။ ဘာမျှ ထူးထူး ခြားခြား ရှာမတွေ့သည့် အခါ၌ စုချိ၏ သေတ္တာကို ရှာရန် ဖွင့်လေ၏။ သာမန် ဝတ်ကျေတမ်းကျေ မျှသာ ရှာပြီးနောက် ဘာမျှ မတွေ့ဟု ဆိုကာ သေတ္တာကို ပြန်၍ ပိတ်မည်ပြုစဉ် ချူယွီ၏ မိန်းမက

“ခဏနေဦး၊ ခဏ၊ ဒါက ဘာလဲ”

ချူယွီ မိန်းမသည် ယောက်ျားဝတ် လွှာဖိနပ်တစ်ရုံ၊ ခြေအိတ်တစ်စုံနှင့် အထုပ်ငယ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။ အထုပ်ကို ဖြေ၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပီယဆေးထုပ် တစ်ထုပ်နှင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သို့ သွား၍ပြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သည့် စာရင်းဇယားများကိုလည်း ကိုင်တွယ်ရသဖြင့် အက္ခရာ တော်တော်များများကို ဖတ်နိုင်ပေ၏။ စာရေးစက္ကူ ပေါ်တွင် အသက်နှစ်ပြန် ရှည်စေကြောင်း ဆုတောင်းသည့် အရုပ်အက္ခရာများကို ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စာရွက်ပေါ်တွင်မူ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထား လေ၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့လက နှမတစ်ယောက် မောင်တို့ အိမ်ကို ရောက်လာသည့် အခါတွင် မောင့်မိဘများက မောင်တို့ နှစ်ယောက် အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားကြသည်။ သို့ရာတွင် နှမ၏ သခင်မကလေး လက်ထပ်ခြင်း မပြုသေးသမျှ ကာလ ပတ်လုံး မောင်တို့ကိစ္စမှာလည်း အကောင်အထည် ပေါ်နိုင်မည် မထင်ပါ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ နှမနှင့် ချိန်းတွေ့ချင်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အဒေါ်ဝမ်က တစ်ဆင့် မောင့်ကို အကြောင်းပြန်ပါ။ မြန်မြန် တွေ့ချင်လှပါပြီ။

နှမပေးလိုက်တဲ့ လက်ကိုင်အိတ် ကလေး နှစ်လုံးလည်း ကောင်းစွာရရှိပါသည်။ ယခု နှမအတွက် နံ့သာပုတီးတစ်ကုံး ပို့လိုက်ပါသည်။ ကောင်းစွာ သိမ်းထားပါလေ။ ဝမ်းကွဲအစ်ကို ပန်းယုအန်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးလျှင် ဒေါပွရမည့်အစား ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ အခြားသူ များမှာ စာကိုလည်း မဖတ်တတ်။ အဒေါ်ဝမ် မှာလည်း သူ့မြေးမနှင့် ပန်းယုအန်တို့ ကြိုက်နေကြသည် မသိသည့်အတွက် စုချီ၏ သေတ္တာထဲတွင် ယောက်ျားလွှာဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်ကို မြင်ကတည်းက စိတ်ညစ်လျက် ရှိလေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်သည် စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသည့် စာကို ဖတ်ကာ ရယ်လျက်ရှိသည့်အတွက် အဒေါ်ဝမ်သည် မနေနိုင်တော့ဘဲ

“ဘာတွေများ ရေးထားလို့တုန်း မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ ဒီလောက်တောင် ရယ်ယင်တော့ တစ်ခုခုပဲ ထင်တယ်”

“ပါတယ်ရှင်ရေ၊ ပါတယ်။ ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ယင် အစခံလို့တော့ ရလောက်ပြီ ထင်တာပဲ။ ဒါထက် နေ့စမ်း ပါဦး၊ အဒေါ်ဝမ်က စုချီရဲ့ အဘွားဆိုတော့ မေးရဦးမယ်။ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲက ဘာဖြစ်လို့ ဝမ် နာမည် မပါဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ပန်းယုအန် ဖြစ်နေရတာလဲ”

အဒေါ်ဝမ်ရှုန်ပေါက်မှာ အံ့အားသင့်လျက် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“သူ့အဖေဘက် အဒေါ်တစ်ယောက်က ပန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လို့ပါ။ ဒါ့ကြောင့် စုချီမှာ ပန်း ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိနေတာပါ။ တစ်နေ့က ထွက်ပြေးတဲ့ ပန်းယုအန် ဆိုတဲ့ သူငယ်ပါ”

“ဪ ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ရှင်းသွားပါပြီ။ ကဲ အဒေါ် ဝမ်ရှုန်ပေါက်ကို ဖတ်ပြရဦးမယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ဖတ်ပြသည့်အခါတွင် အားလုံးက ပိုင်းရယ်ကြလေ၏။ ဝမ်ရှုန်ပေါက်၏ မိန်းမသည် အခြား အစေတော် သူငယ်မကလေးများ ကိုသာ မဲ၍ အပြစ်ရှာလျက် ရှိစဉ် သူ့မြေးထံမှ ထိုသို့ မဖွယ်မရာစာမျိုး မိလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။ ယခုမူ ရှက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းပင် မဖော်ရဲတော့ချေ။

ချူယွီ၏ မိန်းမနှင့် အခြား ဝင်းအစေတော်ကြပ်များက “ကဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာ တုံးတော့။ လက်စ သတ်တော့ တောင့်မြေး ဆီမှာ တွေ့နေပါ ကလား။ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတဲ့တုံး” ဟု မေးကြလေ၏။

ဝမ်ရှုန်ပေါက်၏ မိန်းမမှာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ မြေမျို၍ သေချင်စိတ် ပေါက်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ သူ့ကိုကြည့်၍

ရယ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဒါတော့လဲ သူနဖူးစာနဲ့ သူပေါ့လေ။ ခုလို သူ့ဘာသာသူ ရည်းစား ရွေးပြီးပြီဆိုတော့ လူကြီးတွေမှာ အပူတစ်ခု လျော့သွားတာပေါ့။ ရှာမပေးရ တော့ဘူးပေါ့”

ချူယွီ၏မိန်းမက တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်ရင်း သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ မခံချင်အောင် ပြောလိုက်၏။

ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမသည် အရှက်နှင့်ဒေါသကို မည်သူ့အပေါ်မှ ပုံမချရဲတော့သည့်အခါ၌ သူ့ပါးကိုသူ ပြန်ရိုက်လျက် ရှိလေ၏။

“ကဲ.. ဒီလောက် အတဲ့ နတဲ့ ကောင်မ။ န ဦးဟဲ့၊ အ ဦးဟဲ့၊ အ လိုက်တဲ့ ကောင်မ၊ နာနာခံ။

“ဒီလောက်တောင် အ တဲ့ကောင်မ။ မှတ်ကရောဟဲ့။ နင့်ပါးကို နင် နာနာပြန်ရိုက်စမ်းဟဲ့။ ခံရတာပဲ ကောင်းတယ် ဟဲ့” ဟု ဆိုကာ သူ့ပါးကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်လျက် ရှိလေ၏။

အခြားသူများမှာ သူ့ကိုကြည့်၍ ဝိုင်းရယ်လျက်ရှိကြပြီး တစ်ဘက်က သူ့ကို ချောမောနှစ်သိမ့်ရင်း အခြား တစ်ဘက်က သူ့ကိုဝိုင်းစလျက် ရှိကြလေ၏။ စုချိသာလျှင် ခေါင်းကိုငဲ့၍ ရပ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် စုချိမှာ ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာဆို၍ လုံးဝမရှိသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနေ့ညတွင် စုချိကို မေးမြန်း စစ်ဆေးရန်မှာ အချိန်မရှိတော့ချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုနေ့ညတွင် စုချိရှုက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်မည် စိုးသည့်အတွက် အစေတော်ကြပ် မိန်းမ နှစ်ယောက်ကို အစောင့်ထားပစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် ရှာတွေ့ခဲ့သည့် သက်သေခံ အထောက်အထားကို အယူခိုင်းခဲ့ပြီးလျှင် နတ်ငှက်မယ်သည်လည်း ထိုကိစ္စကို နောက်တစ်နေ့တွင်မှ ဖြေရှင်းမည်ဟုဆိုကာ အနားယူလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ည၌ နတ်ငှက်မယ်မှာ သွေးတွေ ဒလဟော သွန်နေသဖြင့် တစ်ညလုံး ကောင်းစွာအိပ်ရသည် ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ နတ်ငှက်မယ်သည် အိပ်ရာမှ မထနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေလျက်ရှိကာ အားနည်းလျက်ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်ကို စစ်ဆေးရန် ပင့်ခေါ်လိုက်သည့် နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးက

“သခင်မလေးကို ကြည့်ရတာ သွေးအားသိပ်နည်းနေပြီ သောကကြောင့် သည်းခြေမှာ သလိပ်တေဇော သွားစု နေတယ်ဗျ။ သည်းခြေအပူများတဲ့အတွက် သတိမေ့ခြင်း၊ ငိုက်မျှဉ်းခြင်း၊ မူးဝေခြင်း၊ အစာမကြေ ရင်ပြည့်ရင်ကယ် ဖြစ်ခြင်း၊ အစားအသောက်ပျက်ခြင်း စတဲ့ လက္ခဏာတွေ ပေါ်တတ်တယ်။

သည်းခြေငြိမ်ဆေးနဲ့ သွေးအားတိုးဆေးများကို စားဖို့ လိုလိမ့်မယ် ခင်ဗျ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် သမားတော်ကြီးသည် ကောလိသိမ် စသည် တို့ပါသည့် ဆေးတစ်ဖုံကို ဖော်စပ်ရန် အညွှန်း ရေးပေးပြီးနောက် ပြန်ကြွသွားလေ၏။

အထိန်း မိန်းမကြီးများသည် သမားတော်ကြီး ဖော်ပေးသည့် ဆေးညွှန်းကို သခင်မကြီးဝမ်းထံ ယူသွားကြလေ၏။ ဤတွင် သခင်မဝမ် မှာလည်း နတ်ငှက်မယ်၏ သတင်းကို ကြားရသည့်အတွက် စုချီ၏ ကိစ္စကို မစဉ်းစားနိုင်သေးဘဲ ဘေးချိတ် ထားရလေ၏။

ထိုနေ့တွင် မယုသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ပထမဆုံး လာရောက်မေးမြန်းခြင်း ပြုပြီးနောက်တွင် ဥယျာဉ်ထဲမှ လိဝမ်းထံ ရောက်လာလေ၏။ မမယုသည် ဥယျာဉ်ရှိ မိန်းကလေးများထံ သွားမည်ပြုစဉ် ဆီချွန်းထံမှ အစေတော် တစ်ယောက်လာ၍ ဖိတ်ကြားသည်နှင့် အတော်ဖြစ်သွားလေ၏။ ဆီချွန်းသည် ယမန်နေ့ညက ဥယျာဉ်ထဲတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို သူ့အမေ မမယုအားပြန်ပြောပြီးလျှင် ယုဟွာ၏ သေတ္တာထဲမှ တွေ့သည့် ရွှေပြားများနှင့် ငွေချောင်းများ ကို ထုတ်ပြလေ၏။

မမယုက

“ဟုတ်ပါတယ်။ သခင်ကြီးကျိချိန်ဆီက သူ့မောင်ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ။ သူက ယုဟွာကို ပေးတာကလဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပေးတာပါ။ အားလုံးသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဥယျာဉ် ထဲကို တိတ်တိတ်ခိုးတော့ သွင်းမလာသင့် ပေဘူးပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ဘုရင့်အစိုးရရဲ့ ဆားတွေကို မှောင်ခိုသူတွေက ခိုးပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက စလာကြတာပေါ့”

မမယုသည် ယုဟွာအား အဆီအအိမ်များကို စားလွန်းသဖြင့် ဉာဏ်ထုံထိုင်းနေပြီဟု ဆိုကာ မြည်တွန် တောက်တီးခြင်း ပြုလေ၏။

ဆီချွန်းက

“မေမေတို့ကလဲ မေမေတို့ပဲလေ။ သခင်တွေ သခင်မတွေ လုပ်နေကြလျက်နဲ့ ကိုယ့်အစေခံတွေ အပေါ်မှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မအုပ်ချုပ်ဘဲနဲ့ ခုမှလာပြီး အစေခံတွေကို အပြစ်ပုံနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ခုဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ မလေး တို့တစ်တွေအနက် ကိုယ့်အစေတော် မကောင်းတော့ ဆီချွန်းတစ်ယောက်ပဲ မျက်နှာပျက်ရတော့ မှာပေါ့။ ဒီအတိုင်းဆို ရှေ့လျှောက်ပြီး လူတွေကို ဘယ်လို မျက်နှာပြရတော့မှာတဲ့လဲ။ မနေ့ညတုန်း ကလဲ သူ့ကိုခေါ်သွားဖို့ မလေး ငှက်မယ်ကို ပြောလိုက်ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့်

ခေါ်မသွားတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ အေးလေ၊ ယုဟွာက အရှေ့စံအိမ် က လာတာ ဆိုတော့ သူကလဲ ဘယ်မှာခေါ်ချင်ပါ့မလဲ။ ဒီနေ့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆီချွန်းကိုယ်တိုင် သူ့ကိုပြန်ပို့မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီတုန်းမှာ မေမေ ရောက်လာတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။ ဒီတော့ အတော်ပဲ။ မြန်မြန်ခေါ်သွားပါ မမယုရယ်။ မေမေ ကြိုက်သလို ရိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဆုံးမနိုင်ပါတယ်။ သတ်ပစ်ချင်တယ် ဆိုယင်လဲ ရပါတယ်။ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါတော့။ ဆီချွန်း အနေနဲ့ ကတော့ သူ့ကိုစိတ်ကုန်ပါပြီ”

ယုဟွာမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“ကြောက်ပါပြီ မလေးရယ်။ နောင်မှာ ကျွန်မ ဒါမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကိုတော့ ပြန်မပို့ပါနဲ့။ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ နေပါရစေ”

ဤတွင် မမယုနှင့် အထိန်းများကလည်း ဝိုင်း၍ တောင်းပန်ပေးကြ လေ၏။

“ခုကိစ္စက တစ်ခါတလေ မတော်တဆ လုပ်မိတာပါကွယ်။ နောက် မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ ပြီး ယုဟွာ ဆိုတာလဲ ဆီချွန်းငယ်ငယ် ကလေးကတည်းက အနားမှာ နေလာတဲ့သူ ဆိုတော့ ဒီတစ်ခါတော့ သည်းခံလိုက်ပါ”

သို့ရာတွင် ဆီချွန်းမှာ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် လုပ်မိပြီဆိုလျှင် တဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် အတင်းငြင်းဆန်လျက် ရှိလေ၏။ အားလုံးက အတင်းဝိုင်း၍ ပြောကြသည့် တိုင်အောင် ယုဟွာက မိမိအား သိက္ခာကျအောင် လုပ်သည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိလေ၏။

“တော်ပြီ တော်ပြီ။ ယုဟွာကို မလိုချင်တော့ဘူး။ ဒါတွင်မကဘူး၊ ခုဆိုယင် ဆီချွန်းဟာ လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ။ ဒီတော့ ရှေ့လျှောက်ပြီး မေမေတို့လို လူကြီးတွေလဲ အလည်လာဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ခုတလောမှာ ဆိုယင် အတင်းအဖျင်း တွေလဲ ကြားလိုက်ရတာ၊ နားနဲ့တောင် မဆံ့ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအရှုပ်တွေထဲမှာ ဆီချွန်း မပါချင်ဘူး”

“ဘယ်သူတွေက ဘာတွေများ အတင်းတွေ ပြောနေလို့လဲ။ တို့အားလုံးဟာ တစ်အိမ်တည်းသားတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ တကယ်လို့ တို့အကြောင်းများ မကောင်းပြောတာကို တွေ့တယ်ဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မကောင်းသတင်း တွေကို လျှောက်ပြော နေရသလဲလို့ ညည်းကိုယ်တိုင် ကိုက ပြောတဲ့လူကို မေးရတယ်။ တားမြစ်ရမယ်” ဟု မမယုက ပြော၏။

ဆီချွန်းက လှောင်ပြောင်သရော်သည့် အပြုံးဖြင့်

“အင်း၊ အပြောကလေးကတော့ လှပါပေရဲ့နော်။ ဆီချွန်းတို့လို မိန်းကလေးတွေ အဖို့တော့ ဒီလို ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေး ထဲကို သိပ်ပါလို့ မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ ဝေးဝေးက ရှောင်မှ ဖြစ်မှာ။ ဒီတော့ ဒီသတင်းတွေကို ဘယ်သူတွေ ပြောတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းမှဖြစ်မယ်။ မစုံစမ်းယင် ဆီချွန်းလဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ ဒီတော့ မေမေ့ကိုလဲ ရှေ့မှာပဲ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ မေမေ့ အကြောင်းကိုတော့ အားလုံးသိပြီးဖြစ်လို့ ဆီချွန်း ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ သံသယ မဖြစ်တော့ ပါဘူး။ “အကောင်းနှင့် အဆိုး၊ သေရေးနှင့် ရှင်ရေး၊ စသည်တို့ကို ကြားရသည့်အခါ၌ သားနှင့် အဖေတို့သည် ပင်လျှင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကူညီခြင်း မပြုနိုင်ကြကုန်” ဆိုတဲ့ ရှေးစကား ရှိတယ်။ ခု ဆီချွန်းတို့မှာလဲ ဒီအတိုင်း ပဲပေါ့။ ဒီတော့ ခုကိစ္စမှာလဲ ဒီပြင်လူတွေ နာမည်ပျက်ချင်ပျက် မပျက်ချင်နေ၊ ကိုယ့်နာမည်တော့ မပျက်အောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အရှုပ်အရှင်းတွေ ထဲမှာ မေမေ ပါချင် ပါ။ ဆီချွန်းကိုတော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။”

မမယုမှာ ထိုစကားကြောင့် စိတ်ဆိုးရမည်လော၊ ရယ်ရမည်လော ဟု ဝေခွဲမရအောင်ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

မမယုသည် အစေခံများဘက်သို့ လှည့်လိုက်လျက်

“ဆီချွန်းဟာ ငယ်သလောက် မိုက်တယ်လို့ ပြောတာ ဒါကြောင့် ပြောကြတာကိုး။ အစတုန်းက ငါမယုံခဲ့ဘူး၊ ခု သူပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားလိုက်တော့မှ သူ့မှာ ရှေ့နောက် တွေးခေါ် မြော်မြင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘူး ဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ပြောလိုက်တာ ကလေးလေး ကျနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လူတွေကိုတော့ နာအောင် ပြောတတ်တာပေါ့လေ”

“ဒါကတော့ ဆီချွန်းက ငယ်သေးတာကိုး မမယုရဲ့။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့” ဟု အထိန်းတော်များက ပြောကြ လေ၏။

ဆီချွန်းက

“ဟုတ်တယ်၊ ဆီချွန်းဟာ အသက်ငယ်ချင် ငယ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆီချွန်းမှာလဲ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ ကိုယ် အတွေ့အကြုံ ရှိသင့်သလောက် ရှိတာပဲ။ ခုဟာက အတွေ့အကြုံအရ သိလို့ပြောတာ။ မေမေက ဆီချွန်းလောက်မှ စာမဖတ်ဘဲကိုး။ ဒီတော့ ဆီချွန်းက အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ စကားတွေကို ပြောတော့ မိုက်တယ်၊ ရမ်းတယ်လို့ ပြောကြတာပေါ့”

မမယုက

“ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ နံပါတ်တစ် သုခမိန်ကြီးပါတဲ့။ ခေတ်တိုင်း ခေတ်တိုင်းမှာ ကျော်ကြားတဲ့ ပညာရှိကြီးပါတဲ့။ ကျွန်တော်မလို

နလပိန်းတုံးတွေက အသိဉာဏ် မရှိပါဘူးတဲ့၊ အ၊ပါသတဲ့၊ န၊ပါသတဲ့။ ကဲ ကျေနပ်တော်မူပါပြီလား။”

“မသိပါဘူး။ နံပါတ်တစ် ပညာရှိသုခမိန်လဲ မိုက်တာပါပဲ။ သူတို့က မိုက်မိပြီဆိုယင် သာတောင်ဆိုးသေးတယ်”

မမယုက

“အလိုတော်၊ စောစောတုန်းကတော့ ပညာရှိသုခမိန်ကြီး။ ခုတော့လဲ သူ တရားရှင်ကြီး ဖြစ်ရပြန်ပါပေါ့လား။”

“တရားရှင်ကြီးမို့လို့ပေါ့။ တရားရှင်ကြီး မဟုတ်ယင် ယုဟွာလို ကောင်မလေးတွေကို ဘယ်မှာ လက်လွှတ်ခံလိမ့် မတုံး”

“ယုဟွာလို သစ္စာရှိတဲ့ ကလေးမကလေး တစ်ယောက်ကို နှင်ထုတ်တာကတော့ ရက်စက်ရာ ရောက်လှသကွယ်”

“ရှေးစကားရှိတယ် မေမေ။ “ဒုက္ခမရောက်ချင်ယင် ရက်စက်ပေးရတယ်” တဲ့။ ဆီချွန်းက အပြစ်မဲ့တဲ့သူ၊ ဘာမှ အနာအဆာ မရှိတဲ့သူ။ မေမေတို့ ကိစ္စထဲ ဘာလို့ဝင်ရှုပ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အညစ်နွမ်းခံပါ့မလဲ”

မမယုမှာ သူ့စကားများကို သည်းခံ နားထောင်နေရသည့်တိုင် စိတ်တိုသည်ထက် တိုလာခဲ့လေပြီ။ မိမိတို့ အကြောင်းကို အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောနေသည်ဟု ကြားရကတည်းကပင် စိတ်တိုလျက် ရှိလေပြီ။ ဆီချွန်း ရှေ့တွင် ဖြစ်သဖြင့် အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းထား ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆီချွန်း ပြောလိုက်သည့် နောက်ဆုံးစကားမှာ သူခံနိုင်သည်ထက် ကျော်လွန်သွား ခဲ့လေပြီ။

“နေစမ်းပါဦးအံ့။ ညည်းကို တို့က အရှုပ်ထဲမှာ ဘယ်လို ဆွဲသွင်းနေလို့လဲ။ မဆိုင်လိုက်တာအေ။ အပြစ် ကျူးလွန် တဲ့သူက ညည်း အစေတော်။ ခုတော့ ငါ့ကို လာပြီး သက်သက်မဲ့ ရန်ရှာနေတယ်။ ငါက ကလေးပြောတာပဲဆိုပြီး သည်းခံ နားထောင်နေတယ်။ ဒါကို ညည်းက အတင့်ရဲသည်ထက် ရဲလာပြီး ကန်းတက်လာတယ်။ ညည်းက ဒီလောက်တောင် အပြစ်မဲ့တဲ့မိန်းကလေး၊ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်ကလေး ဖြစ်ယင်လဲ ကောင်းပြီ။ နောက်များမှာ ဘာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖြစ်ဖြစ် ညည်းဆီကို မလာဘူး”

မမယုသည် ယုဟွာကို ခေါ်သွားရန် အစေခံများကို ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပြန်ရန် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါတယ်။ မေမေတို့ ခပ်ဝေးဝေးနေယင် ဆီချွန်းဆီမှာ

ရန်ဖြစ်စရာ၊ စကားများစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ အေးအေးချမ်းချမ်း
နေရတာပေါ့” ဟု ဆီချွန်းက ပြောလေ၏။

မမယုသည် မည်သို့မျှ ပြန်၍ပြောမနေတော့ဘဲ အပြင်သို့
ထွက်သွားလေ၏။ မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို
ဖတ်ပါလေ။

ပွဲတော်ညတစ်ည၌ ကြောက်မက်ဖွယ် သက်ပြင်းချသံကို ကြားရခြင်း။
စန္ဒီပွဲတော်တွင် စပ်သည့် ကဗျာသစ်များကို နိမိတ်ကောင်းအဖြစ် ယူဆခြင်း။

မမယုသည် ဒေါ်လေးဝမ်းကို တိုင်ရန် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆီချွန်း၏ အဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် အတူလိုက်ပါလာသည့် အထိန်းတော်များက “မမယုနော်၊ အဲဒီကို မသွားတာက ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သခင်လေး ချန်တို့အိမ်က ပစ္စည်းတွေကို လူတွေ အပြင်သယ်ထုတ်နေတာ မြင်တယ်။ သူတို့ လုပ်ကိုင်နေတာတွေကို လူသိစေချင်ပုံ မရဘူး။ ဒီတော့ ခုအချိန်မှာ အဲဒီကို မသွားတာ ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ” ဟု တိုးတိုး တိတ်တိတ် သတိပေးကြလေ၏။

မမယုက

“ဟုတ်ပါတယ်အေ့၊ ငါသိပါတယ်။ မနေ့တုန်းကတင် ညည်းတို့ သခင်ကြီး ကျိချိန်ကတောင် ပြောသေးတယ်။ သူ့ဦးကြီးချန်ကို ရာဇဝတ် အမိန့်တော်ပြန်ပြီး တရားစွဲလို့ ရွှေနန်းတွင်း အမိန့်တော်ပြန်တမ်းမှာ ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျိချိန်တို့အိမ်က ပစ္စည်းတွေကို ရွှေနန်းတော်က ဘုရင့်တပ်သားတွေက ရှာဖွေသွားကြသတဲ့။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ သိမ်းသွားကြတဲ့။ ချန်တို့မိသားစုကိုလဲ အမှုစစ်ဆေးဖို့ နေပြည်တော်ကို ခေါ်သွားသတဲ့။ နေစမ်းပါဦးအေ့၊ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်တာတဲ့လဲ”

အထိန်းများက

“ဘုကြောင့်ရယ်လို့တော့ မပြောတတ်သေးဘူး မမယုရဲ့။ ခုရောက်လာတဲ့ ကောင်မတွေကလဲ ကြောက်လန့် နေတော့ ဘာမှ ကောင်းကောင်း မေးလို့မရသေးဘူး။ ကြည့်ရတာကတော့ သူတို့ကိစ္စကို တခြားသူ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိစေ ချင်ပုံ မရဘူး”

ထို့ကြောင့် မမယုသည် သခင်မဝမ်းတို့ အိမ်သို့ မသွားတော့ဘဲ လီဝမ်းထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ လီဝမ်းကို ဆေးကုသ ပေးလျက် ရှိသည့် ရွှေနန်းတော်သုံး သမားတော်ကြီးမှာ မကြာခင်ကပင် ပြန်ကြွသွားခဲ့လေပြီ။ လီဝမ်းမှာ ကျန်းမာရေး ပြန်လည် ကောင်းမွန်စ ပြုလာသည့်အတွက် အိပ်ရာထဲတွင် ခေါင်းအုံးများကို ဆင့်၍မှီရင်း ထိုင်လျက်ရှိရင်း ဧည့်သည်ကို မျှော်လျက်ရှိလေ၏။ မမယု ရောက်လာသည့်အခါ၌ မမယုမှာ ခါတိုင်းလို

ကြည်ကြည်သာသာ မရှိလှသည်ကို မြင်သည့် အတွက် လီဝမ်းလည်းမည်သို့မျှ မမေးတော့ဘဲ အသာပင် ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

“မမယု လာလို့ ဝမ်းသာပါတယ် မမယုရယ်။ ခုလို တိုက်စစ်နေတုန်းမှာ အစားအသောက်တို့ ဘာတို့ကော စားခဲ့ ရပြီလား။ ဆာလှရော့ပေါ့” ဟုဆိုကာ စုယဉ်အား စားစရာ တစ်ခုခု အရှာခိုင်းလိုက်လေ၏။

“နေပါစေကွယ်။ မလိုပါဘူး။ ညီမမှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ စားစရာ သောက်စရာ ဘာရှိမှာလဲ။ ပြီးတော့ မမယုကလဲ မဆာပါဘူး။”

“ရှိပါတယ် မမယုရဲ့။ ကျီလန်ရဲ့ အဒေါ်က မုန့်ဆီကြော်တွေ ပေးလိုက်တယ်။ နည်းနည်း မြည်းကြည့်စမ်း ပါဦး” ဟု ဆိုကာ အစေတော် တစ်ယောက်ကို အယူခိုင်းလိုက်သည်တွင် မမယုမှာလည်း မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေ လိုက်လေ၏။ မမယုနှင့် အတူလိုက်ပါလာသည့် အစေခံများက

“မမယုလဲ နေ့လယ်ကတည်းက ရေမိုးမချိုးရတော့ ငြီးစိစိ နိုင်လှ ရော့ပေါ့။ ဒီတော့ ရေလေးမိုးလေး ချိုးလိုက်ပါဦးလား။ ရေမချိုးယင် လဲ မျက်နှာကလေး ဘာလေးသစ်ပြီး ခြေလက်ဆေးတာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

မမယုက ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည့်အတွက် လီဝမ်းနှင့် စုယဉ်တို့လည်း မမယု ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစားများကို သွား၍ ယူကြပြီး အစေတော်မ ကလေးတစ်ယောက်က သူသုံးသည့် နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ ဆိုးဆေးများနှင့် မျက်နှာချေများကို ယူလာလေ၏။

“ကျွန်မတို့ သခင်မလေး လီဝမ်းကတော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတွေ၊ ပါးဆိုးဆေးတွေကို မသုံးဘူးရှင်။ ဒီတော့ မမယု မရွံ့ဘူးဆိုယင် ကျွန်မတို့ သုံးတဲ့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ ပါးဆိုးဆေးကိုပဲ သုံးပါ” ဟု ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

လီဝမ်းက

“ဟဲ့ ကောင်မလေးရဲ့၊ မိုက်လှချည်လား။ ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲ။ ငါ့မရှိတော့ကော ညည်းဆိုးတဲ့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတွေ၊ ပါးဆိုးဆေးတွေ ကို ထုတ်ပေးရသလား။ တကယ်ဆို ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိတဲ့ မလေးတို့ဆီကို သွားယူပါတော့လား။ အင်း၊ ညည်း မမယု မို့လို့ပေါ့အေ။ တခြားလူဆိုယင် ညည်း မလွယ်ဘူး မှတ်ပါ။ ဒီလောက်တောင် ရိုင်းရမလား ဆိုပြီး ညည်းကို အရေးယူမှာ သေချာတယ်၊ သိရဲ့လား။”

မမယုက

“ကိစ္စမရှိပါဘူးအေ၊ အဆန်းလုပ်လို့။ ညည်းတို့ အိမ်ကို လာတိုင်းလည်း

အစေတော်တွေ သုံးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ငါသုံးနေကျ ပဲဟာ ဒီနေ့မှ ဘာဖြစ်လို့ ကြေးများနေရဦးမှာလဲ”

မမယုသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိစဉ် အစေခံ ရင်ထိုက်သည် မမယု၏ လက်ကောက်များ၊ လက်စွပ်များကို ချွတ်ပေးလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် မမယု၏ ပေါင်ပေါ်တွင် အဝတ်တစ်ထည်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်လေ၏။ အစေတော် တယောက် ဖြစ်သော စောတို့သည် ရေနွေးစပ်ပြီးသား ဇေလုံကြီးတစ်ခု ကိုင်လာကာ မမယုရှေ့တွင် ခပ်ကုန်းကုန်း ရပ်လျက် ရှိလေ၏။

ရင်ထိုက်က

“ဟဲ့ကောင်မလေး။ နင်တို့ အရိပ်အကဲကို ဒီလောက်မှ နားမလည်ဘူးလားဟင်။ တစ်ခါပြောယင် အသေ မှတ်ထားတော့တာပဲ။ ဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်ပြီးသုံးဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးဘူး။ ခု တို့သခင်မ မမယုက လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ လဲလုပ်၊ စိတ်သဘောလဲကောင်း၊ စည်းကမ်းတွေ ထုံးစံတွေကိုလဲ သိပ်ပြီး မတင်းကျပ်လို့ ညည်း ဒီလို နေနိုင်တာ။ ညည်း ဆွေမျိုးအိမ် ဆိုယင်တော့ ဘာအရေးလဲအေး။ ညည်းဘာသာညည်း ရေဇေလုံကို ဘယ်လိုပဲယူလာလာ၊ အကြောင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ရပါတယ်အေ။ ဘယ်လိုပဲ ယူလာလာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရေပတ်ကလေး တိုက်လိုက်ရယင် ပြီးတာပဲ”

ထိုအခါကျမှ စောတို့သည် ရေဇေလုံ ကိုင်ထားရင်း ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။

မမယုက ပြုံးလျက်

“တို့အိမ်မှာတော့ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို အားလုံး လိုက်နာကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာ မဟုတ်တယုတ် လုပ်ကြတာတွေက ခက်တယ်”

လီဝမ်းမှာ မနေ့ညက အကြောင်းကို မမယု ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။

“ဘာတွေများ မဟုတ်တယုတ်တွေ လုပ်နေလို့လဲ မမယုရဲ့။ မမယုကို ဘယ်သူကများ ပြောလို့လဲ” ဟု လီဝမ်း ရယ်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မေးနေရသေး သလဲအေး။ ညည်းလဲ နေထိုင်မကောင်း ရုံတင် ရှိပါတယ်၊ မသေ သေးပါဘူး။ ဒီတော့ ညည်း ကြားမှာပေါ့”

လီဝမ်းက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောရသေးမီ ပေါက်ကြည် ဝင်လာသဖြင့် လီဝမ်းမှာလည်း သူ့ကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဆီးကြို ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ပြုရလေ၏။ မမယုကလည်း မျက်နှာကို ကပျာယာ သုတ်လိုက်ပြီးနောက် ပေါက်ကြည်အား နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

“ဟင်၊ မမယုတို့ ချည်းပါလား။ တခြားမိန်းကလေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ”

“ဘယ့်နှယ်လဲ မရွှေကြည်၊ တစ်ယောက်တည်းလား။ တခြား မလေးတို့ တစ်တွေကော”

“သူတို့နဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးရှင့်။ ခုပြန်လာတာက မေမေ သိပ်နေထိုင် မကောင်းလို့ ပြန်လာတာ။ မေမေ စိတ်ချရတဲ့ အစေတော် နှစ်ယောက်စလုံးကလဲ ဖျားနေကြတော့ ဘယ်သူမှမရှိတာနဲ့ မေမေ့ကိုစောင့်အိပ်ဖို့ ပြန်လာတာ။ အစတုန်း ကတော့ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ဆီကို ခွင့်တောင်းပြီးမှ ပြန်မယ် စိတ်ကူးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေ ကလဲ အကြီးအကျယ် နေထိုင်မကောင်းတာ မဟုတ်တော့ သူတို့ကို မပြောတော့ပါဘူးလေ ဆိုပြီး ဒီအတိုင်း ထွက်လာခဲ့တာ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ မေမေ နေထိုင်ကောင်းလာတယ် ဆိုယင် ပေါက်ကြည်လဲ ချက်ချင်းပြန်မှာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီက မမလီဝမ်း တို့ကို လာအသိပေးတာပဲ”

လီဝမ်းနှင့် မမယုတို့သည် ပေါက်ကြည်၏ စကားကို ကြားသည့် အခါ၌ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြီးလိုက်ကြလေ၏။ မမယုမှာ ကိုယ်လက်သန့်စင် ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မုန့်ဆီကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်တို့ကို စားသောက်လျက် ရှိလေ၏။ လီဝမ်းက

“ဒီလိုဆိုယင် လီဝမ်းတို့လဲ ဒေါ်လေးဆွေ နေထိုင်မကောင်းတာကို မေးဦးမှပေါ့။ ဒီနေ့ဆိုယင်တော့ လီဝမ်းလဲ နေထိုင်ကောင်းနေတဲ့အတွက် ကိုယ်တိုင်သွားမေးနိုင်မှာပါ။ ဟုတ်တယ် မလေးပေါက်ကြည်၊ အိမ်ကို သွားကြည့်လိုက်ပါဦး။ မလေးပေါက်ကြည် မရှိတုန်းမှာ အဆောင်ကိုလဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကြည့်ခိုင်းထားလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ။ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ သိပ်တော့ ကြာကြာမနေနဲ့နော်။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ရှိယင် ပြန်လာခဲ့။ တော်တော်ကြာ လီဝမ်းရဲ့ တာဝန် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“အံ့မယ်လေး၊ ဘာဖြစ်လို့ မမလီဝမ်းရဲ့ တာဝန် ဖြစ်ရမှာလဲ။ ဘယ်လောက်ကြာတာ မှတ်လို့။ ပြီးတော့လဲ မလေး လီဝမ်းက သူခိုးဆီက လာဘ်ယူပြီး သူခိုးကို ထွက်ပြေးအောင် လုပ်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်သူ့ကို အကြည့်ခိုင်းခိုင်း ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မလေး လီဝမ်းကိုယ်တိုင် မလေးစမ်းယဉ်ကို ဒီမှာ အတူလာနေဖို့ ခေါ်ထားယင်လဲ ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“နေစမ်းပါဦး၊ စမ်းယဉ်က ဘယ်မှာလဲ”

“တန်ချွန်းကို သွားရှာချည်စမ်း ဆိုပြီး ခိုင်းလိုက်တယ်။ တန်ချွန်း ကိုလဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရအောင်ဆိုပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် စမ်းယဉ်နှင့် တန်ချွန်းတို့ ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးသည့် အခါ ပေါက်ကြည်က မိမိအိမ်သို့ ပြန်မည့်အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ပြန်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဆွေ နေကောင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မလေးပေါက်ကြည် ဥယျာဉ်ထဲကို ပြန်လာရမယ်နော်။ အေးလေ မလာယင်လဲ သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိလှပါဘူး” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။ မမယုက

“ညည်းစကားကလဲ ဘာလဲအေး။ ဆွေမျိုးတွေကို အားလုံးကို ဥယျာဉ်ထဲ ပြန်မလာအောင် နှင်ထုတ်နေတာလား”

တန်ချွန်းက ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးလိုက်လျက်

“ပြောချင်သလို ပြောတော့ မမယုရေ။ သူများတွေလာပြီး နှင်မယ့် အတူတူ ကိုယ့်ဆွေမျိုးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နှင်ထုတ်တာပဲ ကောင်းတယ်။ တကယ်ကတော့ ဘယ်ဆွေမျိုးဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုချည်းပဲ တစ်သက်လုံး စုနေဖို့လဲ မကောင်းပါဘူး လေ။ တကယ်တော့ တန်ချွန်းတို့ အိမ်ထောင်စုဟာ ဆွေမျိုးချည်းပဲ စုနေတဲ့ အိမ်ထောင်စုပါ။ ပျော်စရာကြီး ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ တစ်နေ့တခြား တိုက်ကြက်တွေနဲ့ တူနေကြပြီ။ တစ်ကောင်တစ်ကောင် ခွပ်နေကြတော့တာပဲ”

မမယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ဒီနေ့ ငါထွက်လာရတာ ကံမကောင်းပါဘူးအေ။ ဥယျာဉ်ထဲက မိန်းကလေးတွေ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေကြမှန်းကို မသိပါဘူး။ စိတ်တွေ တိုနေကြပါကလား”

ဤတွင် တန်ချွန်းက

“ဒါတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထွက်လာတာပဲ။ မမယုကို ဘယ်သူက အလာခိုင်းတာ မှတ်လို့။ မမယုကို ဘယ်သူက ဘာတွေ ပြောလိုက်လို့လဲ။ ဪ သိပြီ၊ ဆီချွန်းကများ မမယုကို ဘုစကား ဘောက်စကားတွေ ပြောလိုက်လို့လား”

မမယုက တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ လှီးလွဲ၍ ဖြေလေ၏။ မမယုသည် အချင်းများမည် စိုးသည့်အတွက် စကားကို လှီးလွဲ ဖြေနေမှန်း သိသည့်အခါတွင် တန်ချွန်းက စလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီလောက်လဲ ရိုးချင် အချင် ယောင်ဆောင် မနေပါနဲ့ မမယုရယ်။ ဒီလောက် ကြောက်မနေပါနဲ့။ နိုင်ငံတော်ကို ပုန်ကန်မှသာ ခေါင်းဖြတ်ခံရတာပါ။ ဒီပြင် ကိစ္စကတော့ ဘာ ဒီလောက် ကြောက်စရာ ရှိလို့လဲ။ ဒီမှာ တန်ချွန်း မှန်ရာကို ပြောမယ်။ မနေ့က ဝမ်ရှန်ပေါက်ရဲ့ မိန်းမကို ပါးရိုက်လွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကို ပါးရိုက်လို့ တန်ချွန်းမှာ အပြစ်ရတယ် ဆိုယင်လဲ ခံရုံပဲ။ တန်ချွန်း ထင်ပါတယ်။ သူ့ကို ပါးရိုက်တဲ့အတွက် တန်ချွန်းကို စွာလှချည်ရဲ့လို့ အောက်မေ့ချင် အောက်မေ့ကြမယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှတော့ ရိုက်တယ် နှက်တယ် အထိ ပါချင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

အဘယ့်ကြောင့် ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမကို ပါးရိုက်လိုက်ကြောင်းကို ပေါက်ကြည်က မေးမြန်းသည့် အခါတွင် တန်ချွန်းက မနေ့ညက မိမိတို့ အဆောင်တွင် ဝင်၍ရှာကြသည့် အကြောင်း၊ အဘယ့်ကြောင့် ဝမ်ရှန်ပေါက်၏ မိန်းမကို ပါးရိုက်လိုက်ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ တန်ချွန်း ပြောပြသည့်အခါကျမှ မမယုကလည်း မိမိတို့အား ဆီချွန်းက မည်သို့ ပြောလိုက်ကြောင်းကို ပြန်၍ ပြောပြလေ၏။ တန်ချွန်းက

“ဟုတ်တယ်။ သူက ဒီလိုပဲ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့။ သူ ထင်မိထင်ရာကို ထင်တတ်တာ။ သူ ကြောင်တာတွေ၊ သူ တဖွတ်ထိုးနိုင်တာ တွေတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ဒီနေ့မနက်မှာ သူ့ကို အသံလဲမကြား၊ ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတဲ့ မလေး ငှက်မယ်ကလဲ နေထိုင်မကောင်းဘူးလို့ ကြားရတယ်။ ဒီနေ့ မနက်တော့ ဝမ်ရှန်ပေါက်ရဲ့ မိန်းမကို ဘာဖြစ်လို့ ပါးရိုက်တာလဲလို့ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဝမ်ရှန်ပေါက်ရဲ့ မိန်းမမှာ အရိုက် ခံရရုံတင် မကဘူးရှင်။ နေရာတကာ ဝင်ပြီး စပ်စုရမလား ဆိုပြီးလဲ အထက်က အရိုက်ခံရသေးသတဲ့”

“ကောင်းတယ်။ ရိုက်တာ နည်းတောင် နည်းလိမ့်ဦးမယ်” ဟု မမယုနှင့် လီဝမ်းတို့က ပြောလေ၏။ တန်ချွန်းက အရွဲ့တိုက်၍ ရယ်လိုက်လျက်

“သူတို့လုပ်ပုံက ရှင်းပါတယ်။ မသိချင်အဆုံးပါ၊ နောင်ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ချင် ကြည့်ကြဦးပေါ့”

မမယုနှင့် လီဝမ်းတို့က မည်သို့မျှ မပြောကြချေ။ အချိန်မှာ မယ်မယ် မနက်စာစားချိန် ရောက်ပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် စမ်းယဉ်နှင့် ပေါက်ကြည်သည် ပစ္စည်းများကို သိမ်းရန် ပြန်သွားကြပြီး မမယုမှာလည်း လီဝမ်းကို နှုတ်ဆက်ကာ မယ်မယ့်ထံသို့ တန်း၍လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်သည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ချန်တို့ မိသားစုများ မည်သို့ ပစ္စည်း အသိမ်းခံရကြောင်း သခင်မဝမ်က ပြောပြနေသည်ကို နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။ မမယုကို မြင်သည့်အခါတွင် မယ်မယ် သည် ဘယ်ကလာသနည်းဟု မေးမြန်းစုံစမ်း ပြီးနောက် လီဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့၏ ကျန်းမာရေးကို မေးလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်၊ ဒီနေ့တော့ နှစ်ယောက်စလုံး တော်တော်လေး နေထိုင် ကောင်းကြပါတယ်” ဟု မမယုက မဆိုင်းမတွ ဖြေလေ၏။

မယ်မယ်သည် ခေါင်းညိတ်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကဲ....ကဲ၊ သူများတွေ အကြောင်းကိုချည်းပဲ တွေးပူနေလို့ မပြီးသေးဘူး။ စန္ဒီပွဲတော်ကို ဘယ်လို ကျင်းပမယ် ဆိုတာ တို့များလဲ စဉ်းစားရဦးမယ်”

သခင်မဝမ်က

“အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာ လုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာ ကျွန်မတို့ မသိသေးလို့ မယ်မယ့်ရဲ့ အမိန့်ကို စောင့်နေတာပါ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ လုပ်ချင်တယ် ဆိုသင်တော့ ညပိုင်းမှာ လေတော်တော် တိုက်မယ် ထင်တယ်”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးအေ။ ရပါတယ်။ အဝတ်အစားကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်သွားမှာပေါ့။ အမှန်ကတော့ စန္ဒီ ပွဲတော် ဆိုတာ လကို မြင်ရမှ ကောင်းတာ။ ဥယျာဉ်ထဲကနေ ကြည့်မှ လကို ကောင်းကောင်း မြင်ရမှာပေါ့”

ထိုသို့ စကားများ ပြောဆိုနေကြစဉ် စားပွဲများ ရောက်လာသဖြင့် သခင်မဝမ်တို့ကလည်း မယ်မယ်စားရန် အစားအသောက်များကို ကူညီ ပြင်ဆင်ပေးကြလေ၏။ မိမိအတွက် ချက်ပြုတ်သည့် ဟင်းပန်းကန်ကြီး နှစ်ခွက်အပြင် အခြား သူများ အတွက်လည်း ဟင်းပန်းကန်များကို လင်ပန်းကြီး နှစ်ချပ်ဖြင့် ယူလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်ကြီးနှစ်အိမ်၏ ထုံးစံမှာ နေ့တိုင်းအခြားသူများ ချက်ပြုတ်ထားသည့် ဟင်းများကိုလည်း မယ်မယ်မြည်းရန် လာပို့ကြလေ၏။ မယ်မယ်က မည်သည့်ဟင်းများ ဖြစ်ကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

“ငါ့ဆီကို ဟင်းတွေ လာလာမပို့ကြနဲ့ တော့လို့ ခဏခဏပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်မှ နားမထောင် ကြဘူး။ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူးအေ။ စီးပွားရေး အခြေအနေက ပြောင်းနေပြီ”

ယုန်ယွမ်းက

“မယ်မယ် ပြောတဲ့အတိုင်း သူတို့ကို ကျွန်မပြောပါတယ် မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ပို့မြဲတိုင်းပို့ ကြပါတယ်။ ကျွန်မလဲ ပြောလို့ မရတာနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေလိုက်ရတာပါ”

သခင်မဝမ်က

“ဒီလောက်ကတော့ အပန်းမကြီးပါဘူး မယ်မယ်။ အိမ်မှာ

နေ့တိုင်းစားနေကျ ဟင်းတွေပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မလဲ များများစားစား မချက်ပါဘူး။ မယ်မယ်က ကော်ရည်နဲ့ တို့ဟူး သိပ်မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ပီလောကို ကြော်ချက်ချက်ပြီး ငရုတ်ရည်ကလေးနဲ့ ထည့်လာခဲ့တယ်”

“အေး၊ ကောင်းတယ်ဟေ့။ ငါစားချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

ယုန်ယွမ်းသည် ထိုဟင်းပန်းကန်ကို ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် အခြား မိန်းကလေး များသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ငဲ့ကာ အထိုင်ခိုင်းကြလေ၏။ မယ်မယ်က အထိုင်ခိုင်းသည့် အတွက် တန်ချွန်း သည် အထူးနေရာတွင် ထိုင်ရန် ငြင်းဆိုပြီးနောက် ပေါက်ချင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက် လေ၏။ ထိုက်ရှု သည် ပန်းကန်တစ်လုံးနှင့် တူများကို ယူလာခဲ့လေ၏။ ယုန်ယွမ်းက လင်ပန်းထဲမှ ဟင်းခွက်နှစ်ခွက်ကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီးလျှင်

“ဟောဒီ ဟင်းတွေကတော့ ဘာဟင်းတွေမှန်း မသိဘူး မယ်မယ်။ သခင်ကြီး ကျိရဲ့အိမ်က အပို့ခိုင်း လိုက်တာ။ မျှစ်နဲ့ ကြက်ဆီဟင်း ကတော့ သခင်ကြီး ကျိချိန်၏ အိမ်ကပါ”

ယုန်ယွမ်းသည် ဟင်းခွက်များကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေ၏။

မယ်မယ်သည် ဟင်းတစ်ခွက် နှစ်ခွက်ကို မြည်းသည် ဆိုရုံမျှသာ မြည်းပြီး ထိုဟင်းနှစ်ခွက်ကို ပြန်အပို့ခိုင်းလိုက် လေ၏။

“သွား၊ မြည်းကြည့် ပြီးပြီလို့ ပြောလိုက်၊ ကြားရဲ့လား။ နောင်ဆိုယင် နေ့တိုင်း ဟင်းတစ်ခွက် ပို့ဖို့ မလိုတော့ဘူး လို့လဲ ပြောလိုက်။ ငါ စားချင်တဲ့ ဟင်းရှိယင် ပြောမယ်လို့”

အစေတော်ကြပ်များသည် ဟင်းပန်းကန်များကို ယူ၍ ပြန်ထွက်သွားကြလေ၏။

“ဟဲ့၊ ဆန်ပြုတ်များ ရှိကြသေးရဲ့လား” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

မမယုက ပန်းကန်တစ်လုံးကို ယူလာကာ အဆင်သင့် လုပ်ပြီးသား ရှိကြောင်း၊ ဆန်နီဖြင့် ပြုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပန်းကန်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ဇွန်း မြည်းကြည့်ကာ နတ်ငှက်မယ် ထံသို့ အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထို့ပြင် မျှစ်ဟင်းတစ်ခွက်နှင့် ဝက်ဝံသား ကျပ်တင်ချက် တစ်ပန်းကန်ကိုလည်း ထိုက်ယုထံသို့ အပို့လွှတ်လိုက်လျက် အသားဟင်း တစ်ပန်းကန်ကိုလည်း ကျိလျှံထံသို့ အပို့လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် လာ၍စားရန် မမယုကို ခေါ်လေ၏။ မမယုသည် မယ်မယ် လက်ဆေးပြီးကာ ပါးလုပ်ကျင်းပြီးနောက် သခင်မဝမ်နှင့် စကားပြောသည်အထိ စောင့်ပြီးမှ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။ မမယုက

ဝင်ထိုင်သည့်အခါတွင် တန်ချွန်းနှင့် ပေါက်ချင်း တို့လည်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ခွင့်တောင်းပြီး ထသွားကြလေ၏။

“ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။ စားပွဲကြီး တစ်လုံးတည်းမှာ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ကိုချည်း ထားပစ်ခဲ့ကြတော့ မလား။ ငါက ဒီလို စားပွဲမျိုးနဲ့ စားနေကျ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု မမယုက ပြောလေ၏။

ဤတွင် မယ်မယ်က ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟဲ့ ယုန်ယွမ်းနဲ့ ဟုပို၊ ဘယ်သွားနေကြသလဲ။ ညည်းတို့ဖို့ အခွင့်ကောင်း ရပြီမဟုတ်လား။ သွား၊ မမယုနဲ့ အတူတူ သွားစားချည်ကြလေ”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ လာစားလှည့်ကြ။ ငါကလဲ ညည်းတို့ကို စောင့်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ” ဟု မမယုက ပြောလေ၏။

မယ်မယ်က ရင်ထိုက်ကို ခေါ်ကာ

“လူတွေ အများကြီး ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး လက်ရေတပြင်တည်း စားသောက်ရတာကို ကြည့်ရတာ တယ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာ တယ်အေ။ ဟဲ့ကောင်မလေး၊ နင်လဲ ဝင်စားချည်။ ကိုယ့်သခင်မပဲဟာ။ ဘာကြောက်စရာ၊ ရှက်စရာ ရှိသလဲ”

“ဟဲ့ကောင်မလေး၊ လာစားလှည့်။ ဟန်လုပ်မနေနဲ့” ဟု မမယုက လှမ်းခေါ်လေ၏။

မယ်မယ်သည် သူတို့တစ်တွေ စားသောက်နေကြသည်ကို ခါးထောက်၍ ရပ်ကြည့်နေစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်သည် အစေတော်များ စားရန် ဆန်ဖြူဖြင့် ချက်ထားသည့် ထမင်းပန်းကန်ကို မမယုအား လှမ်းပေးလိုက်သည် ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မ၊ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ကိုယ့်သခင်မကို ဒီဆန်ထမင်းကို ပေးရသလား” ဟု ငေါက်လိုက်လေ၏။

“မယ်မယ်စားတဲ့ ထမင်းက ကုန်သွားပြီရှင်။ ဒီနေ့ ကျွန်မတို့ဆီမှာ မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာလို့ ကျွေးလိုက် ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မယ်မယ်စားတဲ့ ထမင်းက မရှိတော့ပါဘူး”

“အစ ရှိသလောက်ပဲ အထည်ချုပ်ရလိမ့်မယ် မယ်မယ်။ ခုခေတ်မှာ သိပ်ပြီး အစပိုတွေ ဘာတွေချန်လို့ မဖြစ်ဘူး”

သခင်မဝမ် ကလည်း

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ မိုးတွေခေါင်၊ ရေတွေကြီးတာနဲ့ ကျွန်မတို့လယ်တွေလဲ တော်တော်များများ ပျက်စီးသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

လယ်တွေက လယ်ထောက်ခတွေလဲ ကောင်းကောင်း မရတော့ဘူး။
အထူးသဖြင့် မယ်မယ် စားတဲ့ဆန်မျိုး ဆိုယင် သိပ်မရတော့ဘူး။
ဗုံးပေါလအောဆိုယင် ဆန်ကောင်းကောင်း ပြတ်သွားမှာစိုးလို့ ရှိတဲ့
ဆန်ကောင်းကလေးကို ချွေတာပြီး စားနေရပါတယ် မယ်မယ်။ မယ်မယ်
အပြင်က ဝယ်စားတဲ့ဆန်မျိုး ကျတော့လဲ ကျွန်မတို့က စားလို့ မရပြန်ဘူး”

ဤတွင် မယ်မယ်က

“ရှေးစကားပုံရှိသားပဲအေ။ “မယား ဘယ်လောက်လိမ္မာ လိမ္မာ
ဆန်မပါဘဲ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်လို့ မရဘူး” တဲ့။ ဆန်ရှိမှ ဆန်ပြုတ်လို့ရသတဲ့”

အားလုံး ပွဲကျသွားကြစဉ် ယုန်ယွမ်းက အစေတော်များဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ မလေးတန်ချွန်း အဆောင်က ဆန်သွားမယူကြဘဲကိုး။
ဒီဆန်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ နင်တို့ကိုက တော်တော်အ ပါတယ်” ဟု
မြည်တွန်တောက်တီးခြင်း ပြုလေ၏။

“တော်ပါပြီ၊ မယူပါနဲ့တော့။ ဝပါပြီ” ဟု မမယုက ပြောလေ၏။

“မမယုကတော့ ဝချင်ဝရောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့
ကျန်သေးတယ်ရှင်။ ကောင်းကောင်း မစားရသေးဘူး” ဟု ယုန်ယွမ်းက
ပြောလေ၏။

ဤတွင် အခိုင်းမိန်းမကြီးများသည်လည်း တန်ချွန်း အဆောင်သို့
သွားကာ ဆန်နီထမင်းကို သွား၍ ယူကြလေ၏။ သခင်မဝမ်သည်လည်း
ထမင်းစားရန်ပြန်သဖြင့် မယ်မယ်ထံတွင် မမယု နှင့် မယ်မယ်တို့
နှစ်ယောက်သာလျှင် စကား ပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ ညကိုးနာရီခန့်
ရှိသည့်အခါ၌ မယ်မယ်က

“ကဲ ညဉ့်တောင်နက်နေပြီ။ ညည်းလဲ ပြန်ပေဦးတော့” ဟု ပြောလေ၏။

မမယုသည် ဝင်းတံခါးမကြီးမှ ထွက်ကာ မိမိ၏ က ရထားဆီသို့
လာခဲ့လေ၏။ ရင်ထိုက်က ရထားတစ်ဘက်တွင် ထိုင်လေ၏။ အခိုင်း
မိန်းမကြီးများသည် ရထားပြတင်း ကန့်လန့်ကာများကို ချလိုက်ပြီးလျှင်
နိန့်စံအိမ်ကြီး၏ဝင်ပေါက်တွင် စောင့်နေရန် အစေတော်သူငယ်လေးကို
ပြောလိုက်လေ၏။ နိန့်စံအိမ်ကြီးနှင့် ယွန်းစံအိမ်ကြီးတို့မှာ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်
လေးတစ်ပစ်ခန့်သာ ကွာသဖြင့် တစ်အိမ်တစ်အိမ် အလည်သွား
ကြသည့်အခါတွင် အထူးတလည် စီမံပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်လေ့ မရှိချေ။
အထူးသဖြင့် ညပိုင်းတွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သွားရောက်လည်ပတ်
ကြသည်ဆိုလျှင် ဘာမျှ အထူးတလည်စီမံခြင်း မပြုကြတော့ချေ။ ထို့ကြောင့်
အခိုင်းမိန်းမများသည် အစေတော် သူငယ်မကလေးများကို ဖြတ်လမ်းမှ

ခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးမှ ယောက်ျားအစေခံများ ကလည်း အိမ်ကြီးနှစ်အိမ်သို့ ကူးသည့်လမ်းများကို ထိပ်မှိတ်၍ စောင့်ကြပ်လျက် ရှိကြသည့်အတွက် ဘာမျှ အထူးအထွေ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ချေ။ မမယု၏ ရထားမှာ မြည်းဖြင့် ဆွဲခြင်း မပြုဘဲ သူငယ်တော် ကလေး ခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက်တို့က ဆွဲကြရလေ၏။ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင် ထိုင်နေကြသည့် နိန်စံအိမ်ပေါက်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူငယ်တော်ကလေးများက အပြင်တွင် နေရစ်ခဲ့ကြရလေ၏။ ဤတွင် အခိုင်းမိန်းမများက ရထားပြတင်းမှ ကန့်လန့်ကာကို ဖွင့်ပေးသည်။ အထွက်တွင် ရင်ထိုက်သည် မမယုကို အောက်သို့ ဆွဲချပေးရလေ၏။ ဝင်းထဲတွင် မီးအိမ်ကြီး လေးငါးရစ်လုံးတို့ ထိန်နေအောင် ထွန်းထားပြီး ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးများ အနီးတွင် က ရထားကြီး လေးငါးစင်း ရပ်ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် အိမ်တွင် ကစားပိုင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

မမယုက ရင်ထိုက်သို့ လှမ်း၍ပြောသည်မှာ

“အဲဒီက ရထားတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ ရထားကလဲ လေးငါးစင်း၊ မြင်းဇောင်းထဲမှာလဲ ချည်ထားလိုက်တဲ့ မြင်းတွေက မနည်းဘူး။ မြင်းနဲ့ လာတဲ့လူတွေက တော်တော်များပုံရတယ်။ ဒီသူငယ်လေးတွေ ဒီလောက် သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင် အောင် သူတို့မိဘတွေက ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်များ ရထားကြပါလိမ့်”

ထိုသို့ ပြောဆိုရင်းဖြင့် အလယ်ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ကျီယုန်၏ မိန်းမသည် သူ့ကို ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့နောက်တွင်လည်း အစေတော်များ၊ အခိုင်းမိန်းမများသည် ဖယောင်းတိုင်များကို ကိုင်၍ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သူတို့ ဖဲကစားတာကို ချောင်းကြည့်ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ အတော်ပဲ။ သူတို့ကစားနေတဲ့ အခန်း ပြတင်းပေါက် နားကနေ ဖြတ်လျှောက် သွားမယ်ဟေ့”

အစေတော်ကြပ်များသည် မမယုပြောသည့်အတိုင်း မှန်အိမ်များကို ကိုင်ကာ ရှေ့မှ သွားကြလေ၏။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်မှာ မိမိတို့ လာသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်ရန် သူငယ်များကို သတိပေးဖို့ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်သွားလေ၏။ မမယုနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါများသည် ခြေဖျားထောက်၍ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ကပ်လာခဲ့ကြသည့်အခါတွင် အထဲမှ နောက်ပြောင်ရယ်မောသံ၊ နှုတ်ဆက်သံ၊ တိုင်တန်းသံ၊ ဆဲရေးသံ စသည်ဖြင့် အသံမျိုးစုံကို ကြားရလေ၏။

ကျီချန်သည် အသုဘကိစ္စကြောင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများသို့ သွားခြင်း၊

ဖဲကစားခြင်း၊ သီချင်းနားထောင်ခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်ခွင့် မရှိသည့်အတွက် ပျင်းရိလျက် ရှိလေ၏။ ပျင်းရိလွန်းလှသဖြင့် အချိန်ဖြုန်းဖို့ အကြံထုတ်လေ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဆိုလျှင် ကျိချန်သည် လေးမြားအတတ်ကို လေ့ကျင့်သည်ဆိုကာ မှူးမတ်သားများ၊ ချမ်းသာသည့် ဆွေမျိုးများကို ခေါ်ကာ လေးပစ်ပွဲ ကျင်းပလေ၏။ လေးမြားပစ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ကိုယ်ပစ်ချင်ရာကို လျှောက်ပစ်နေ၍ မရ။ သို့ပစ်နေလျှင် လက်ပျက်ကာ မိမိတတ်ထားသည့် လေးမြားအတတ်ပင်လျှင် တိမ်ကောသွားနိုင်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ တည့်မတည့်ကို လောင်းကြေးထပ်၍ ပစ်ခိုင်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျိချန်သည် နံ့သာမွှေးတောင်အောက်တွင် လေးမြားပစ်ကွင်း လုပ်ထားလေ၏။ မနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် ထိုအဆောင်တွင် လာစုရန်လည်း အချိန်အချက် ပြုထားလေ၏။ ကျိချန်မှာ သူ့အမည်ကို သုံး၍ မကောင်းသဖြင့် ကျိယုန်ကို ဒိုင်အလုပ် ခိုင်းထားလေ၏။

သူတို့ လေးပြိုင်ပွဲသို့ လာ၍ ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဖိတ်ကြားထားသည့် မှူးမတ်၏ သားငယ်များမှာ အများအားဖြင့် လူပေ လူတေ၊ လူရမ်းကားများသာ ဖြစ်ကြလျက် ကြက်တိုက်ခြင်း၊ ခွေးပြိုင်ခြင်း၊ သီချင်းသည်များနှင့် ပျော်ပါးမြူးထူးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိကြလေ၏။ မနက်ခင်း လေးပြိုင်ပွဲ ပြီးသည်နှင့် တစ်ယောက်တစ်လှည့်ကျ ကျွေးမွေးပြုစုရန်လည်း သဘောတူထားကြပြီး ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒိုင်လူကြီးလုပ်သူ ကျိယုန်မှာလည်း ကျွေးမွေးစရိတ် သက်သာလျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဝက်၊ သိုး၊ ကြက်ငှက် စသည်တို့ကို သတ်ဖြတ်ကာ သူ့ထက်ငါ မသာအောင် ယှဉ်ပြိုင် ကျွေးမွေးလျက် ရှိကြလေ၏။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ထမင်းပွဲကြီးများကို ခင်းကျင်းကာ မိမိတို့ မည်မျှ တော်ကြောင်း၊ မိမိတို့၏ ထမင်းချက်များ မည်မျှတော်ကြောင်းတို့ကို ယှဉ်ပြိုင် ကြွားဝါလျက် ရှိကြလေ၏။

လူကြီးနှစ်ဦးဖြစ်သည့် ကျိရဲနှင့် ကျိချိန်တို့မှာ ထိုသို့ အခြေအနေတို့ကို ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် ကြာသည်အထိ မသိသေးချေ။ နောက်ကွယ်တွင် မည်သို့လုပ်နေသည်ကို မသိသည့်အလျောက် လူငယ်များအဖို့ ကျမ်းဂန်စာပေတို့ကို လေ့လာခြင်းမပြုလျှင် ယခုကဲ့သို့ လေးမြားအတတ်တို့ကို သင်ကြားနေခြင်းက တော်သေးသည်။ စိတ်အလေအလွင့်လည်း သက်သာသည်ဟု အောက်မေ့ကာ အသာတကြည်ပင် ခွင့်ပြုထားကြလေ၏။ လာကြသည့် လူငယ်များမှာလည်း ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်မှူးနှင့်တကွ မှူးကြီးမတ်ရာ တို့၏ သားများ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျေနပ်လျက်ရှိသည်တွင် ကျိယုန်၊ ကျိဟုန်၊ ကျိဆုန်၊ ပေါက်ယုနှင့် ကျိလန်တို့ကိုပင် သူတို့နှင့်အတူ သွား၍ လေးမြားအတတ်ကို သင်ရန် တိုက်တွန်းလိုက် ချေသေး၏။

သို့ရာတွင် ကျိချန်မှာ အကြံသမား ဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်မနက်လုံး

လေးကျင့်ပစ်ရသည်မှာ ပင်ပန်းသည်ဟု အကြောင်းပြကာ လူစု၍ အပျင်းဖြေသယောင် ညတိုင်လျှင် အရက်ဝိုင်းကြီး ဖွဲ့ကာ လောင်းကစားကြ၊ သောက်ကြ စားကြသည်မှာ တသောသောဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့ တစ်သိုက်သည် လောင်းကစားဝိုင်း သမားများ ဖြစ်လာခဲ့ကြ လေ၏။ သုံးလေးလ ကြာသည့် အခါတွင်မူ အရက်ဝိုင်းနှင့် လောင်းကစားဝိုင်းသည် လေးမြားကျင့်သည့် ကိစ္စကို ဖုံးလွှမ်း သွားခဲ့လေပြီ။ ဖဲကစားခြင်း၊ ကြွေအန်ကစားခြင်း၊ ဂျင်ကစားခြင်း စသည့် လောင်းကစားဝိုင်းများကို နေ့ရော ညပါ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လုပ်လာခဲ့ကြလေ၏။ အစေခံများကလည်း မြိုးမြိုး မြက်မြက်ကလေး စားရသောက်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်လျက်ရှိကာ လူကြီးများကို မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ထားကြလေရာ ယခုအချိန်တွင်မူ သူတို့ကစားဝိုင်းကြီးများမှာ အပြင်လူ မသိသည့်တိုင် မှန်မှန်ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။

မကြာမီအတွင်းက သူတို့ကစားဝိုင်းနောက်သို့ နောက်ထပ် လူသစ် တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသူမှာ သခင်မဆင့်၏ မောင်အငယ်ဆုံးဖြစ်သူ လူပေတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆင်တေ့ချွန်နှင့် ထိုသို့သော ဝိုင်းမျိုးကို လိုက်ရှာနေသည့် လူရမ်းကား ဆွေဖန်တို့ ဖြစ်လေ၏။

ဆင်တေ့ချွန်သည် သခင်မဆင့်၏ မောင်အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည့်တိုင် သခင်မဆင့်နှင့် နည်းနည်းမျှ စရိုက် ဝါသနာချင်း မတူဘဲ တခြားစီ ဖြစ်လေ၏။ ဆင်တေ့ချွန်သည် မိုက်မဲသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် ပိုက်ဆံကို ရေလို ဖြုန်းတီးလျက် ရှိပြီး အရက်သောက်ခြင်း၊ လောင်းကစားခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေ၏။ ဆင်တေ့ချွန်သည် အရက် မသောက်သူနှင့် အပေါင်းအဖော် လုပ်လေ့ မရှိဘဲ အရက်သောက်သူများ ကိုသာ ပေါင်းသင်းလေ့ ရှိလေ၏။ အရက်သမား ဆိုလျှင် နိမ့်သည်မြင့်သည် မရွေး၊ ကြီးသည်ငယ်သည် မဟု၊ အရှင်နှင့်ကျွန် မခွဲဘဲ အားလုံးနှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသင်းလေ့ ရှိသည့်အတွက် သူ့ကို အားလုံးက “ဦးလေးပေါ” ဟု နောက်ပြောင် ခေါ်လေ၏။

လူရမ်းကား တစ်ယောက်ဟု ယခင်ကတည်းကပင် သမုတ်ခံခဲ့ရသည့် ဆွေဖန်မှာမူကား ဆင်တေ့ချွန်ကို တွေ့သည်နှင့် သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ဆိုသကဲ့သို့ အကြောင်းအပေါင်း သင့်လျက်ရှိလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကား ခပ်မြန်မြန် ကစားနည်းဖြစ်သည့် ဂျင်ကစားနည်းကို နှစ်သက်ကြသည့်အတွက် ဂျင်ကစားဘက် နှစ်ယောက်လောက်ကို နောက်ထပ် ရှာပြီးလျှင် အပြင်ဘက်ခန်းရှိ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ဂျင်ကစားလျက် ရှိကြလေ၏။ အခြား စားပွဲကြီး တစ်လုံးတွင်ကား လူအချို့သည် ဖဲကစားလျက် ရှိကြပြီး အတွင်းဆောင် တစ်နေရာတွင်ကား ထို့ထက် သောင်းကျန်းသူ တစ်သိုက်သည် အံစာကစားလျက် ရှိကြလေ၏။ အရွယ်ရောက်ပြီးသည့် ယောက်ျားများမှာ ဤအဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခွင့် မရှိသည့်အတွက် သူတို့အားလုံး၏

အစေတော်များမှာ အရွယ်မရောက်သေးသည့် သူငယ်တော် ကလေးများ ဖြစ်ပြီး စုစုပေါင်း ဆယ့်ငါးယောက်ခန့်မျှ ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် မမယုသည် ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ရဲခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

လွန်စွာ ရုပ်ရည်ချောမော လှပသည့် အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်ရှိ ဇာတ်မင်းသားကလေး နှစ်ယောက် က သူတို့အတွက် အရက်များကို လိုက်၍ ငွေပေးရလေ၏။ ဆွေဖန်မှာ ခပ်စောစောက အတော်ရှုံးထားသဖြင့် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းကာ မျက်နှာကြီး အိုလျက်ရှိသည့်တိုင် ယခု တစ်လှည့် နှစ်လှည့် ပြန်စားလိုက်ရသည့် အတွက် ရင်းစား ပြန်ရရှိမျှမက အနိုင်ပင် ပေါ်နေသည့်အတွက် အာရွှင်လျက်ရှိလေ၏။

ကျီချန်က

“ဝိုင်း ခဏလောက် နားပြီး တစ်ခုခု သောက်ကြ စားကြယင် မကောင်းဘူးလား။”

ကျီချန်သည် အခြားဝိုင်းနှစ်ဝိုင်း အခြေအနေကိုလည်း လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။ အတွင်းခန်းတွင် ကစားနေသည့် အံ့စာဝိုင်းမှာလည်း ဝိုင်းသိမ်းသွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ညစာစားရန် စောင့်လျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဖဲဝိုင်းမှာ မပြတ် သေးသဖြင့် ဆက်ကစားရန် စိတ်စောလျက် ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်လူများသည် ဖဲဝိုင်းပြီးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ သူတို့ဘာသာ စားပွဲတစ်ချပ်ပြင်ကာ စားနှင့်ကြလေ၏။ ကျီချန် သည် ကျီယုန်အား နောက်လူများနှင့် အတူစားသောက်ရန် အစောင့်ခိုင်းပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင်မှာမူ ပထမဝိုင်းနှင့် စားသောက်နှင့်လေ၏။

ဆွေဖန်မှာ အရက်မူးလာလျှင် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ချောချော ဇာတ်မင်းသားကလေးများနှင့် ပရောပရည် လုပ်ကာ ဦးလေးပေါတာ အတွက် ဆုတောင်း၍ အသောက်ခိုင်းလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆင်တွေချွန် ခေါ် ဦးလေးပေါတာမှာ ဖဲရှုံးလျက် ရှိသဖြင့် စိတ်တိုလျက် ရှိလေ၏။ ဦးလေးပေါတာသည် အရက်နှစ်ခွက်ကို ဆက်တိုက် သောက်လိုက်ပြီးနောက် ဇာတ်မင်းသား များသည် ဖဲနိုင်သူလောက်ကိုသာ မျက်နှာသာ ပေးနေကြပြီး ဖဲရှုံးသူများကိုမူ အရေးစိုက်ခြင်း မရှိဟု ဆိုလေ၏။

“ဗျို့ ဆွေဖန်၊ ခင်ဗျာဟာတွေလဲ ထူးမခြားနားပါပဲဗျ။ ခုကျုပ်တို့နဲ့ အတူလာနေတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ကျုပ်တို့အားလုံး သူတို့ကို ပေးခဲ့ကမ်းခဲ့ ကြတာချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ကျတော့ ဒီကောင်တွေကပဲ နိုင်တဲ့ လူလောက်ပဲ ဂရုစိုက်ကြတာ။ ကျုပ်တို့လို ရှုံးတဲ့လူများ ကျတော့ လှည့်တောင် ကြည့်ဖော်မရဘူး။ အေးပေါ့ဗျာ၊ သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့် ဆိုတာ ရှိကြ တာပေါ့။ ခင်ဗျားလဲ တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ်လိုပဲ တွေ့ရဦးမှာပေါ့။”

အခြားသူများမှာ ဆင်တွေချွန် ခေါ် ဦးလေး ပေါတာ တော်တော် မူးနေပြီကို သိသည့်အတွက် စကားလွဲကာ ရယ်စရာ မောစရာများကို ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ မှန်တာပေါ့။ ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဟဲ့ မင်းသားကလေးတွေ၊ မင်းတို့ ဦးလေး ပေါတာကို သွားတောင်းပန်ပြီး အရက်ကလေး ဘာလေး နောက်ထပ် တိုက်လိုက်စမ်းပါဦး” ဟု ခိုင်းလေ၏။

ဇာတ်မင်းသားကလေး နှစ်ယောက်မှာ ထိုအတွေ့အကြုံမျိုးကို ရိုးနေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ဦးလေးပေါတာ ခေါ် ဆင်တွေချွန် အနီးတွင် ခူးထောက်ကာ ဝိုင်အရက်ခွက်ကို ပေးလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သဘင်သည်များမှာ သမားစဉ် သင်ကြားထားတာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကိုယ့်ကို အားပေး ချီးမြှင့် ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှာ ရက်ရောသည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ နှမြောတွန့်တိုသည် ဖြစ်စေ၊ ဒါတွေက အကြောင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အာဏာရှိတဲ့သူ၊ ငွေရှိတဲ့သူများကိုသာ ဦးစားပေးရမယ်တဲ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ ရဟန္တာ သူတော်စင်များလို အကျင့်သီလ ကောင်းချင်ကောင်းမယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ အကျင့်သီလ ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ သူ့မှာ ဥစ္စာကြေးငွေတို့၊ အရှိန်အဝါတို့ မရှိယင် လျစ်လျူရှုထားရမယ်လို့ သမားစဉ်ဆိုရိုး ရှိပါတယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က သဘင်သည်ဘဝမှာ အပါး မဝကြသေးတဲ့ လူငယ်များဖြစ်လေတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အမှားအယွင်း ရှိယင်လဲ သည်းခံတော်မူပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဇာတ်မင်းသားကလေးများသည် အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ခူးထောက်၍ ပေးလေ၏။ ဦးလေးပေါတာ သည် အထိုက်အလျောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည့်တိုင် စိတ်ဆိုးဟန် ဆောင်မြဲ ဆောင်လျက်ရှိရာမှ

“အင်း၊ ဟုတ်တော့လဲဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်တွေပြောတာ အမှန်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကလဲ ခင်ဗျားတို့ပဲ။ ဒီ သဘင်သည် ဖက်ခွက်စားတွေနဲ့ တယ်ပြီး အရောဝင်ချင်တာကိုး။ ဒီနေ့ သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူတူ အရက်သောက်ခွင့် ပေးရတာလဲ။ အရက်သောက်ခွင့်ပေးတော့ သူတို့ကလဲ ကမ်းတက်ကုန်တာပေါ့ဗျ”

ဦးလေးပေါတာသည် သူတို့ဘက်သို့ မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကောင်းပြီ။ ဟောဒီက မိတ်ဆွေများရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ပြီးတော့ ဒီနေ့ မင်းတို့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်။ နောင်ကို မင်းတို့ ဒီထဲလာပြီး ရုတ်ရုတ်

ရုတ်ရုတ် မလုပ်ကြနဲ့”

ဦးလေးပေါတာသည် အရက်ခွက်ကိုယူကာ တစ်ကျိုက်တည်းဖြင့် ကုန်အောင် သောက်ချလိုက်လေ၏။

ဤတွင် နောက်တစ်ခွက် ငွေပေးကြပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ဦးလေးပေါတာမှာ အတော်မူးလာခဲ့လေပြီ။ ဦးလေးပေါတာသည် စောစောက ကိစ္စကို ပြန်ကောက်ကာ မကျေနပ်ချက်များကို ဖွင့်အန်လျက် ရှိပြန်လေ၏။ ဦးလေး ပေါတာသည် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ဒုန်းခနဲနေအောင် ထုလိုက်ကာ ကျီချန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒီမှာ ကျီချန်၊ ဒီဖက်ခွက်စား ဇာတ်သမား ကလေးတွေ ဒီလောက် ကန်းတက်တဲ့အတွက် သူတို့ချည်းပဲ အပြစ်တော့ ပြောဖို့မကောင်းဘူး။ လူများ ပိုက်ဆံရှိလာပြီ၊ အာဏာရှိလာပြီဆိုယင် တခြားသူအပေါ်တော့ မပြောနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း အပေါ်မှာတောင် မောက်မောက် မာမာ လုပ်ချင်ကြတယ်။ မနေ့ကတင် မင့်အဒေါ် ဒေါ်လေးဆင့်နဲ့ စကားများခဲ့ရသေးတယ်။ မင်းကော ကြားမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော်မကြားမိဘူး ဦးလေး။”

ဆင်တေ့ချွန်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လျက်

“ပိုက်ဆံအတွက် ဖြစ်ရတာပေါ့ကွာ”

ကျီချန်သည် ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် သူ့မောင် ဆင်တေ့ချွန်တို့ သင့်မြတ်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ သူ့မောင်ကို နှစ်သက်ခြင်း မရှိကြောင်းကို သိပြီးသား ဖြစ်၏။

“ဦးလေးကလဲ ဦးလေးပဲလေ။ ဒီအတိုင်း သုံးဖြုန်းနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒီအတိုင်း ဖြုန်းနေလို့တော့ ဦးလေးမှာ ဘယ်တော့မှ လုံလောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဦးလေးပေါတာက

“အင်း၊ တို့မောင်နှမ တစ်တွေ အကြောင်းကို မင်းမသိပါဘူးကွာ။ အမေသေတုန်းက ငါက ငယ်ငယ် ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘာမှန်းမှ မသိသေးဘူး။ အစ်မသုံးယောက် ရှိတဲ့အနက် ခု မင်းတို့အဒေါ် ဒေါ်လေးဆင့် က အကြီးဆုံး။ ငါတို့မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို သူပဲ လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားပြီး သူအိမ်ထောင်ကျတော့ အကုန်ယူသွားတယ်။ ခုဆိုယင် ငါ့ အစ်မအလတ်လဲ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာလဲ ချောင်ချောင်လည်လည် မရှိပါဘူး။ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေရတာပါ။ အစ်မအငယ်ဆုံး ကတော့ အိမ်မှာပဲရှိသေးတယ်။ ခု ငါတို့က ဘယ်သူ့ဆီက လက်ဖြန့်ခံပြီး သုံးနေရသလဲ ဆိုတော့ မင်းတို့ ဒေါ်လေးဆင့်ဆီက လက်ဖြန့်ပြီး သုံးနေရတယ်။ ဒါတောင် တိုက်ရိုက်ရတာ

မဟုတ်ဘူး။ သူ့လူယုံတော် ဝမ်ရှန်ပေါက် မိန်းမဆီကတစ်ဆင့် လက်ဖြန့်ခံပြီး သုံးနေရတာ။ ခု ငါလာလာပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတယ် ဆိုတာကလဲ မင်းတို့ ကျိမျိုးတွေ ဆီက လာတောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်လေးဆင့် ဆီမှာရှိတဲ့ တို့ရစရာရှိတဲ့ အထဲက လာပြီး တောင်းသုံးတာပါ။ သက်သက် မတရား အလုပ်ခံရတာပါကွာ။ ငါလဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဧည့်သည်များရှေ့တွင် အိမ်တွင်းရေး အတင်းအဖျင်းများကို ပြောနေလျှင် အထင်သေးမည် စိုးသည့် အတွက် ကျိချန်က စကားကို လွှဲလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်တွင် ချောင်းနားထောင်နေသည့် မမယုသည် ထိုစကားများ အားလုံးကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

မမယုသည် သူ့အစေတော် ရင်ထိုက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး လေသံကလေးဖြင့်

“ကြားလား၊ ကြားလား။ ဒေါ်လေးဆင့်ရဲ့ မောင်က သူ့အစ်မ မကောင်းကြောင်းကို ပြောနေတာ။ ကိုယ့်မောင် အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးရဲ့ အပေါ်တောင် ဒီလောက်မတရားလုပ်ယင် တခြားလူအပေါ်မှာတော့ ဘာပြောစရာ ရှိတော့ မှာလဲအေ”

မမယုသည် အတင်းအဖျင်းများကို နောက်ထပ် ကြားချင်သေးသည့်တိုင် ဖဲပိုင်းပြီးသွားပြီး ထမင်းစားပွဲသို့ ထလာကြသည့် အတွက် မကြားရတော့ချေ။ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ကမူ “ဦးလေးပေါတာကို ဘယ်သူ မတရား လုပ်သလဲ။ ကျွန်တော်တို့က မခံနိုင်ဘူးဗျ။ ပြောပါ။ ဘယ်သူလဲ” ဟု အော်၍နေလေ၏။

ဤတွင် ဦးလေးပေါတာက ဇာတ်မင်းသားကလေး နှစ်ယောက် သူ့ကို ပမာမခန့် လုပ်ကြောင်း၊ နိုင်သူလောက် ကိုသာ တယုတယ လုပ်ပြီး ရှုံးသူများကိုမူ လှည့်၍မျှပင် မကြည့်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

ဤတွင် ထိုလူငယ်က

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် ဦးလေးပေါတာအနေနဲ့ ခံပြင်းဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ကဲ ကောင်လေး နှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် မေးမယ်။ ဟဲ့ကောင်လေးတွေ၊ ဦးလေးပေါတာမှာ ပိုက်ဆံတင် ရှုံးတာကွ၊ ဟိုဟာ မရှုံးသေးဘူး။ ဒီတော့ နင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မထေမဲ့မြင် လုပ်ရသလဲ”

ဤတွင် အားလုံးက ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ဦးလေးပေါတာ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မအောင့်နိုင်တော့ပဲ ခွဲခနဲ ရယ်လိုက်သည်တွင် ပါးစပ်ထဲမှ ထမင်းလုံးတွေ စဉ်ကုန်လေ၏။

အပြင်မှ မမယုသည် ထိုစကားများကို ကြားသည့်အခါတွင်

စက်ဆုပ်စွာဖြင့် တံတွေးထွေးလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်းပါဦးအေ။ အရှက်မရှိ ပြောနေလိုက်ကြတာ။ လူတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ နို့အပ်စော်တောင် မပျောက် သေးဘူး။ ပြောလိုက်ကြတာတွေက ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေ။ ဒီအရေတွေ ဒီလောက်သောက်နေကြယင် နောက်ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတာ ညည်းပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့”

မမယုသည် သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ကျိချန်မှာ သန်းခေါင်ယံတိုင်အောင် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံနေရပြီး ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသည့်အခါတွင် မိမိ၏ အမြှောင်မယား ပေဖုန်ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ အစေခံများရောက်လာပြီး စန္ဒီ ပွဲတော်တွင် ဝေငှရန်အတွက် ဖရဲသီးများ နှင့် မုန့်များ အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောကြလေ၏။

ကျိချန်က အမြှောင်မယားဖြစ်သူ ပေဖုန်အား ပြောသည်မှာ

“ဒီမုန့်တွေနဲ့ သစ်သီးတွေကို နင့်သခင်မနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဝေသင့်တဲ့ လူတွေကို ဝေပေးလိုက်။ ငါ့မှာ ဒီပြင်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်”

ပေဖုန်သည် ထိုအကြောင်းကို မမယုအား ပြောပြလေရာ မမယုကလည်း မုန့်နှင့်သစ်သီးများကို ပေးသင့်သည့် အိမ်များအား အပေးခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပေဖုန်သည် မမယုထံသို့ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာကာ

“ဒီနေ့ မမယု အပြင်ထွက်ဦးမလား ဆိုတာ သခင်ကြီးကျိချန်က သိချင်ပါတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့မှာ ပူဆွေးချိန် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ခု အဋ္ဌမလ လပြည့်နေ့မှာ စန္ဒီပွဲတော်ကို လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အိမ်သားတွေချည်းပဲ စုပြီး ဒီနေ့ညမှာပဲ လုပ်လိုက်တော့မယ်တဲ့။ သစ်သီးရယ်၊ မုန့်ရယ်၊ အရက်ချိုရယ် ဆိုယင် တော်လောက်ပါပြီတဲ့”

မမယုက

“ဟင့်အင်း၊ ငါ အပြင်ကို မထွက်ချင်ပါဘူး။ ဟိုဘက်အိမ်မှာ ဒေါ်လေးချလဲ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး။ ငှက်မယ်လဲ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ငါ မသွားယင် အဲဒီမှာ ဘယ်မှာ စီမံမယ့်သူ ရှိတော့ လို့လဲ။ နေစမ်းပါဦး၊ သူက ဒီလောက် အလုပ်များနေရတဲ့ အထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ပွဲတော်အထိမ်းအမှတ်တွေ ဘာတွေ လုပ်ချင်နေရ တာတဲ့လဲ”

“သခင်ကြီးက ပြောတော့ သူ ဒီနေ့ ဘယ်ဧည့်သည်ကိုမှ လက်ခံတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့အထိ အိမ်မှာရှိမှာ

မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ မမယုကိုလဲ ထမင်းစားပွဲတစ်ခုကို
ခေါ်သွားချင်တယ်တဲ့”

“သူခေါ်ချင်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ငါလိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့
ပြောလိုက်ပါတယ်”

ပေ့ဖုန်လည်း ရယ်မော၍ ထွက်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင်
ပြန်ရောက်လာပြန်ကာ

“သခင်ကြီးက ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဟိုဘက်အိမ်ကို သွားယင်လဲ
ညစာအမီ ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့။ ကျွန်မကိုလဲ မမယုနဲ့ လိုက်သွားရမယ်တဲ့”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ စောစောစားပြီး သွားစရာရှိတာကို သွားနှင့်လေ။
သူထွက်မှ ငါလဲ ဟိုဘက်ကို ကူးလို့ရမှာ။ ဒါမှ ငါစောစော ပြန်နိုင်တော့မှာပေါ့”

“မနက်စာကို သူအပြင်မှာ စားမယ်တဲ့။ မမယု ဘာသာ
တစ်ယောက်တည်း စားနှင့်တော့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“သူက အပြင်ကို ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာတဲ့လဲ”

“နန်ကင်းက ဧည့်သည်နှစ်ယောက် လာတယ်လို့ ပြောပါတယ်။
ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူး”

ထိုသို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ကျီယုန်၏မိန်းမသည်
ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် မမယုကို လာ၍ နှုတ်ဆက်ရန်
ရောက်လာလေ၏။ ခဏကြာလျှင် သူတို့လည်း မနက်စာကို
အတူစားကြလေ၏။ ထိုနောက် မမယုသည် အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ကာ
ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ မမယု အိမ်ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် ထမင်းပွဲကို အကျအန
ပြင်ဆင်ထားနှင့်လေ၏။ ထမင်းပွဲတွင် ဝက်ကောင်လုံးကင်၊ သိုးကောင်လုံးကင်
တို့အပြင် အခြားဟင်းခွက်များလည်း စုံလင်လှပေ၏။ အချို့အချဉ်ပွဲများ
ကလည်း ရေတွက်၍ပင် မကုန်နိုင်ချေ။ ဥယျာဉ်ထဲရှိ မြစ်မ်းဆောင်တွင်
ဒေါင်းမြီးဖြင့် ယက်ထားသည့် လိုက်ကာကြီးများ၊ ကြာပန်းပုံ ထိုင်ပုံကြီးများကို
ချထားလေ၏။ ထိုအဆောင်ထဲတွင် ကျီချန် သည် ဇနီးဖြစ်သူ မယု၊
အမြှောင်မယားဖြစ်သူ ပေ့ဖုန်တို့နှင့် အတူ လပြည့်ညလကို ကြည့်ရင်း
ညစာစားကြလေ၏။

ညဉ့်ဦးယံအချိန်လောက်တွင် လေသည် လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းလျက် ရှိပြီး
လပြည့်ဝန်းသည် လောကအလုံးကို ငွေခြည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းလိုက်လေသည်။
ကျီချန်က အရက်သောက် ကစားနည်းကစားရန် ပြောသည့်အခါ၌ မမယုက

ပေဖုန် နှင့် အခြားအမြှောင် သုံးလေးယောက်တို့ကိုလည်း သူတို့နှင့်အတူ လာ၍ ကစားရန်ခေါ်ကာ အရက်သောက်ရင်း စုံမ ဝှက်တမ်း ကစားမည်ဟု ပြောလေ၏။ ကျီချန်သည် အရက်ကလေးကလည်း ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်နေသည့်အလျောက် အခိုင်း တစ်ယောက်အား ပလွေတစ်ချောင်း အယူခိုင်း လိုက်ပြီးလျှင် ပေဖုန်ကို မှုတ်စေ၍ ဝမ်ဟွာကို သီချင်းဆိုခိုင်းလေ၏။ ဝမ်ဟွာမှာ အသံကောင်း၊ အဆိုကောင်းဖြစ်သည့်အတွက် နားထောင်ရသူများမှာ ကြည်နူးလျက် ရှိကြလေ၏။

သို့ဖြင့် စုံဝှက်ရင်း၊ သောက်ရင်းဖြင့် သန်းခေါင်သို့ ချဉ်းလာသည့် အခါ၌ ဆယ်ပုံရှစ်ပုံခန့် မူးလာခဲ့လေပြီ။ လက်ဖက်ရည်များနှင့် နောက်ထပ် အရက်ချိုများ ရောက်လာစဉ် ဥယျာဉ်ဘက်ဆီ တံတိုင်းဆီမှ ရှည်လျားသည့် ကြောက်ဖွယ် ဟီးချသံကြီး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ အားလုံး ပီပီသသ ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် အားလုံး အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြလေ၏။

“ဟေ့ ဘယ်သူလဲဟေ့” ဟု ကျီချန်က လေသံတင်းတင်းဖြင့် မေးလိုက်၏။

ကျီချန်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်မေးသော်လည်း ဖြေသံကို မကြားရချေ။

“ဟိုတံတိုင်း အပြင်ဘက်က ကျွန်မတို့ အစေတော်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု မမယုက ပြော၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစေတော်တွေ တန်းလျားက တံတိုင်းနားမှာ မဟုတ်ဘူး။ တံတိုင်းနဲ့ အဝေးကြီး။ ပြီးတော့ အဲဒီ နေရာက ဘိုးဘွား သင်္ချိုင်းဂူနေရာ တစ်ဝိုက်ဆီက ထွက်လာတဲ့အသံ။ ဒီအချိန်မှာ ဒီအနားကို ဘယ်သူလာမှာလဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် တံတိုင်းတစ်ဘက်မှ လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်သွားကာ သင်္ချိုင်းဂူ အဝင်တံခါးကြီး ဂျိမ်းခနဲ ပိတ်သွားသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်သွားကာ စောစောက ထိန်နေအောင် သာနေသော လဝန်းမှာလည်း ချက်ချင်း မှုန်မှိုင်းသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေ၏။ အနီးတွင် ရှိသည့် မိန်းကလေးများမှာ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းဖြန်းထသွားလေ၏။ ကျီချန် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အမူးပြေသလောက် ဖြစ်သွားလေပြီ။ ကျီချန်သည် အမျိုးသမီးများ ထက် ဣန္ဒြေ ဆည်နိုင်သည့်တိုင် သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း အနည်းငယ် ကြောက်လန့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုဖြင့် ခပ်စောစောက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေကြသည့် သူတို့ဝိုင်းကလေးမှာ ငြိမ်ကျသွားကြလေ၏။ သူတို့သည် ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာ ဆက်နေကြပြီးနောက် လူစုခွဲ၍ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ လပြည့်နေ့ မနက်ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျီချန်သည် အိပ်ရာမှ စောစော ထကာ လဆန်း တစ်ရက်နှင့် လပြည့်နေ့တွင် လုပ်နေကျ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိသားစုကို ခေါင်းဆောင်ကာ ဘိုးဘွား သင်္ချိုင်းဂူ ဝတ်ကျောင်း သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဝတ်ကျောင်းထဲသို့ ရောက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုသည့် အခါ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ခြေရာလက်ရာ ပျက်သည်ကို မတွေ့ရဘဲ နဂိုအတိုင်းပင် တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ယမန်နေ့က မိမိကြားလိုက်ရသော အသံမှာ စိတ်ထဲမှ ထင်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ပြီး မည်သူ့ကိုမျှ မပြောဘဲ နေလိုက်လေ၏။ ကျီချန်သည် ဝတ်ပြုပြီးသည့်အခါ၌ ဝတ်ကျောင်းကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ သော့ခတ်၍ ပိတ်ခဲ့လေ၏။ ညစာစားပြီးသည့် အခါ၌ ကျီချန်နှင့် မမယု တို့သည် ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျီရဲနှင့် ကျီချန်တို့သည် မယ်မယ်နှင့် စကားပြောလျက် ရှိကြပြီး လူငယ်များနှင့် မိန်းကလေးများမှာ ခိုင်းလျှင် အသင့်ဖြစ်ရန် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လျက် စောင့်နေကြလေ၏။ ကျီချန်သည် သူတို့အားလုံးကို တစ်လှည့်စီ နှုတ်ဆက်လေ၏။ မယ်မယ်သည် စကားအနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် ကျီချန်ကို အထိုင်ခိုင်း သဖြင့် ကျီချန်သည် တံခါးပေါက်ကြီးအနီးရှိ ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မင်းညီတော်မောင် ပေါက်ယု တစ်ယောက်ကော။ ခုတလောမှာ လေးပစ်သင် နေတာ တော်တော်လေး ဟန်ကျပြီလား။”

“တိုးတက်ပါတယ် မယ်မယ်။ လေးပစ်ပုံ ပစ်နည်းတင် မကဘူး၊ လေးကြီးတွေ ကိုတောင် တင်တတ်နေပါပြီ”

“အေးအေး၊ ကောင်းပါလေကွယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးကို သိပ်လဲ မလုပ်ပါစေနဲ့။ ခွန်အားနဲ့ မမျှဘဲ ဖြစ်နေပါ့မယ်”

ကျီချန်က သဘောတူကြောင်း ပြောသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က

“တစ်နေ့က မင်းပို့လိုက်တဲ့ မုန့်တွေကတော့ တော်တော် ကောင်းသားပဲ။ ဖရဲသီးကတော့ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကောင်းပေမယ့် စားကြည့်တော့ မကောင်းဘူးကွယ့်”

“လ၊မုန့်တွေကတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အသစ်ရောက်တဲ့ မုန့်ဖုတ်သမားက လုပ်တာ ခင်ဗျ။ စားကြည့်တော့ တော်တော် ကောင်းတာနဲ့ မယ်မယ်ကို ကန်တော့ဖို့တောင် နောက်ထပ် အလုပ်ခိုင်းထားသေးတယ်။ ဒီနှစ် ဖရဲသီးတွေ ကတော့ မယ်မယ် ပြောသလိုပဲ ခင်ဗျ။ သိပ်မကောင်းလှဘူး”

“အင်း၊ ဒီနှစ် ဖရဲသီးပေါ်ချိန်မှာ မိုးသိပ်များသွားတာကိုး” ဟု ကျီချန်က ဝင်ပြော၏။

“ကဲ လတောင် ထွက်လာပြီ။ အမွှေးတိုင်ကလေး ဘာလေး ပူဇော်ကြဦးစို့ရဲ့”

မယ်မယ်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ပေါက်ယု ပခုံးကို ကိုင်ပြီးလျှင် ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါးများ အားလုံးမှာ ဖွင့်ပြီးလေပြီ။ ဝင်းတံခါးထိပ်ပေါ်တွင် ကျွဲချို မီးအိမ်ကြီးများကို ချိတ်ထား လေ၏။ မင်္ဂလာပူဇော်ခန်းမ ရှေ့ရှိ ရင်ပြင်တွင်မူ အဖုံးဖုံးထားသည့် အမွှေးတိုင်ခွက်ကြီးများထဲတွင် အမွှေးတိုင်များသည် တောက်လျက် ရှိကြလေ၏။ လေကွယ်ထားသည့် ဖယောင်းတိုင်များကိုလည်း လေကွယ်၍ ထွန်းထားလေ၏။ ဖရဲသီးများ၊ မုန့်များ၊ ချိုချဉ်ခဲဖွယ် များကိုလည်း ဗန်းကြီးများဖြင့် ပြင်ထားပြီးလျှင် သခင်မဆင့်နှင့် အခြားသော အမျိုးသမီးများသည် သူတို့ကို စောင့်ကြိုလျက် ရှိလေ၏။ တောက်ပ လင်းထိန်သော လရောင်၊ ရောင်စုံမီးပုံးများ၊ အမွှေးတိုင်များနှင့် အမျိုးမျိုးသော အမွှေးရနံ့တို့ကြောင့် ရှုခင်းသည် နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ လှပဆန်းကြယ်လျက် ရှိကာ ဖော်မပြနိုင် လောက်အောင် ရှိလေ၏။

ရင်ပြင်တွင်လည်း ကော်ဇောများ ခင်းထားကာ ပိုးထိုင်ဖုံများ၊ မှီအုံးများကို ချထားလေ၏။ မယ်မယ်သည် လက်ဆေးပြီး အမွှေးတိုင်ကို ထွန်းညှိကာ ဝတ်ပြုလေ၏။ ဤတွင် အားလုံးက သူနည်းတူ လိုက်လုပ်ကြလေ၏။ မယ်မယ် က လ,ကို အမြင့်မှ ကြည့်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု ဆိုသဖြင့် ညစာထမင်းပွဲများကို တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်ရှိ အဆောင်သို့ သယ်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ဤတွင် အခြွေအရံများသည် ထိုနေရာကို အလျင်အမြန်သွားကာ ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်များကို ပြင်ဆင်နေစဉ် မယ်မယ်မှာ ပူဇော်ခန်းဆောင်တွင် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အိမ်သူအိမ်သား များနှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း လာရောက် ပြောဆိုသဖြင့် မယ်မယ်သည် အစေတော် တစ်ယောက်၏ ပခုံးကိုတွဲကာ တောင်ကုန်း ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေ၏။

“ကျောက်တုံးတွေက ရေညှိတွေနဲ့ ချောနေတယ်နော် မယ်မယ်။ သံလျင်းနဲ့ သွားယင် မကောင်းဘူးလား”

“နေ့တိုင်း ဒီလမ်းကို လှည်းကျင်းတားတာပဲ မဟုတ်လားအေ။ လမ်းကလဲ အကျယ်ကြီးပါ။ ငါလဲ အရိုးတွေ အကြောတွေ အညောင်းဆန့်ရတာပေါ့”

ကျိရဲနှင့် ကျိချန်တို့သည် ရှေ့မှ သွားနှင့်ကြရာ အထိန်းနှစ်ယောက်သည် သူတို့နောက်မှ ကျွဲချိုမှန်အိမ်များကို ကိုင်၍လိုက်လာကြလေ၏။ ယုန်ယွမ်း၊

ဟုပိုနှင့် မမယုတို့သည် မယ်မယ့်ဘေးမှကပ်၍ လိုက်လာခဲ့ကြရင်း မယ်မယ်ကို ကူညီတွဲခေါ်လာကြပြီး ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် အခြားသူများမှာမူ နောက်မှ လိုက်လာကြလေ၏။ ခြေလှမ်းတစ်ရာလောက် လျှောက်ခဲ့မိသည့် အခါ၌ ခုံးခုံးကြီးရှိသော ကုန်းကြီးဖြစ်သည့်အတွက် မှန်ခုံးမြစ်မ်းဆောင်ဟုခေါ်သည့် အဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုမှန်ခုံးမြစ်မ်းဆောင် ရင်ပြင်ကို လိုက်ကာကြီးတစ်ခုဖြင့် နှစ်ပိုင်းခွဲထားပြီး စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များကို သမူဟ အဓိပ္ပာယ် ဆောင်သည့် သဘောဖြင့် ဝိုင်းပတ်၍ ချထားလေ၏။

မယ်မယ် အလယ်မှထိုင်ပြီး လက်ဝဲဘက်ဘေးတွင် ကျိရဲ့၊ ကျိချိန်၊ ကျိလျှံနှင့် ကျိယုန်တို့ ထိုင်ကြပြီး လက်ယာ ဘက်တွင် ကျိချိန်၊ ပေါက်ယု၊ ကျိဟုန်နှင့် ကျိလန်တို့ ထိုင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ထိုင်ခုံများတွင် တစ်ဝက်သာ လူရှိပြီး အခြားတစ်ဝက်မှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်က

“ခါတိုင်းတုန်းက ဒီလောက် လူနည်းတယ်လို့ မထင်ရပါဘူး။ ဒီနေ့ညကျတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တပ်မျိုးကြီးပဲ။ လူနည်းနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဟိုတုန်းကဆိုယင် ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ လူတွေ သုံးလေးဆယ်နဲ့ တယ်ပြီး ပျော်စရာကောင်းတာပဲ။ ခုဟာကတော့ လူက နည်းနည်းကလေးရယ်။ သူများတွေကို ဖိတ်ယင်လဲ လာကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လဲ ကိုယ့်အိမ် မှာတင် ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ပွဲတော်ကျင်းပနေကြမှာပဲ။ ဒီတော့ စားပွဲမှာ လူပြည့်ယင် ပြီးတာပဲ။ ကလေးမ ကလေးတွေကို သွားခေါ်ချည်ကြဟယ်”

ယင်ချွန်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့ ရောက်လာကြသည့်အတွက် ပေါက်ယုနှင့် အခြားယောက်ျားလေးများက မတ်တတ်ထကာ သူတို့ကို နေရာဖယ်ပေးကြသည်။ မယ်မယ်က ခွာညိုနှစ်ခိုင်ကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ယောက် လက်သို့ တစ်ယောက် ကမ်းနေစဉ် အခိုင်းမိန်းမ တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ လိုက်ကာတစ်ဘက်တွင် ရှိသည့် ဗုံကို အတီး ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဗုံတီးရပ်လိုက်သည့် အချိန်တွင် လက်ထဲတွင် ခွာညိုပန်းခိုင်ကို ကိုင်မိနေသူက အရက်တစ်ခွက်ကို သောက်ကာ လျော်ကြေးပေးသည့်အနေဖြင့် ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စ တစ်ခုကို ပြောရလေ၏။ မယ်မယ်က ခွာညိုပန်းခက်ကို ကျိရဲ့သို့ လှမ်း၍ ပေးလိုက်သည့်အချိန်တွင် သူတို့ကစားပွဲကို စတင်ပြီး ကျိရဲ့က တစ်ဆင့် ပန်းခက်ကို တစ်ယောက် တစ်လက် ကမ်း၍ ပေးလေ၏။ နှစ်ပတ်လောက် လှည့်ပြီး၍ ကျိချန်လက်သို့ ပန်းခိုင်အရောက်တွင် ဗုံတီး ရပ်သွားသည့်အတွက် ကျိချန်မှာ အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်လျက် သူတူများ၊ တူမများမှာမူ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်တို့ကာ မည်သည့်ပုံကို ပြောမည်နည်းဟု ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မယ်မယ်မှာလည်း စိတ်ရွှင်လန်းနေချိန် ဖြစ်သည့်အတွက် ကျိချန်သည် သူမခင်ကြီး

စိတ်ချင်လန်းစေမည့်ပုံကို စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

“ဒါပဲနော်၊ မင်းပြောတဲ့ပုံက ရယ်စရာ မကောင်းယင်တော့ အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ နောက်တစ်ပုံပြောရမယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာပုံပြင် များများစားစားတော့ မရှိဘူး မယ်မယ်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှိတဲ့ပုံပဲ ပြောရမှာပဲ။ မရယ်ရဘူး ဆိုယင်လဲ ကျွန်တော့် ကံလို့ပဲ အောက်မေ့ရတော့မှာပေါ့။ အပြစ်ပေးတယ် ဆိုယင်လဲ ခံရတော့မှာပဲ။ ပုံပြင် ကတော့ ဒီလိုဗျ။တစ်ခါတုန်းက မိန်းမကြောက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ ဒီတော့....”

ကျိချန်မှာ ထိုပုံပြင်မျိုးကို ပြောခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် ဤမျှလောက်ကို ကြားရလျှင်ပင် နားထောင် သူများက သဘောကျ၍ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။

“အင်း၊ ပုံပြင်ကတော့ တော်တော်ကောင်းမယ်လို့ ထင်ရတာပဲဟေ့” ဟု မယ်မယ်က ရယ်၍ပြောသဖြင့် ကျိချန်က

“ဒီလိုဆိုယင် မယ်မယ်က အလျော်ပေးတဲ့အနေနဲ့ တစ်ခွက် သောက်ပြလေ”

“သောက်ပါ့မယ်တော်၊ စိတ်ချပါ”

“ဒီတော့၊ အဲဒီ မယားကြောက်တဲ့လူဟာ မိန်းမရဲ့ အခွင့်မရယင် ဘယ်ကိုမှ မသွားရဲဘူးတဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ စန္ဒီ ပွဲတော် လုပ်မှာမို့လို့ ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့တာနဲ့ သူ့ကို သူတို့အိမ်ကိုလိုက်ပြီး သောက်ကြ စားကြရအောင် ခေါ်သွားသတဲ့။ ဟိုရောက်တော့ အပေါင်းအဖော်တွေ စုံတာနဲ့ သောက်ကြရင်း မူးသွားတာနဲ့ အိမ်မပြန် နိုင်တော့ဘဲ မိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်မှာပဲ အိပ်ရသတဲ့။ မနက်ကျတော့ အိပ်ရာကနိုးပြီး အမူးလဲပြေရော၊ ဟာ ငါ့မိန်းမကတော့ ဆူတော့မှာပဲ ဆိုပြီး မိန်းမကို တောင်းပန်မယ်လို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာသတဲ့။

“အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမက ခြေထောက်ကို ရေဆေးနေသတဲ့။ ဒီတော့ သူ့မိန်းမက ဒီလောက် အလည် ကျူးတဲ့ ယောက်ျား၊ လာ၊ ကျပ်ခြေထောက်ကို လာပြီး လျက်လှည့်လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတင် ယောက်ျားလဲ ကြောက်ကြောက် နဲ့ မိန်းမခိုင်းတိုင်း လုပ်ရတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကြောက်လို့သာ လုပ်ရတယ်၊ ဘယ်မှာ သတိလိမ့်မလဲ။ ဒီတော့ တဝေါ့ဝေါ့နဲ့ ဖြစ်နေသတဲ့။ ဒီတင် မိန်းမကလဲ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရပါမို့လား ဆိုပြီး ဒေါပွပွနဲ့ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်းလုပ်မယ် တကဲကဲ ဖြစ်တာပေါ့”

“ဟဲ့၊ ကောင်မကလဲ စော်ကားလှချည်လား” ဟု မယ်မယ်က အော်၏။

“ဒါနဲ့ သူ့ယောက်ျားလဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခူးထောက်ပြီး ငါ ပျို့ချင်သလိုလို အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်တာက နင့်ခြေထောက်ကို ရွံ့လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မနေ့ညက အရက်တွေ သောက်တာ များပြီး လမုန့်တွေ စားထားတာကလဲ များနေလို့ ရင်ပြည့်ရင်ကယ် ဖြစ်နေတာနဲ့ ပျို့မိတာပါလို့ ပြောသတဲ့”

အားလုံး တဝါးဝါး ပွဲကျနေသဖြင့် ကျီချန်သည် အရက်တစ်ခွက်ကို ငှဲကာ မယ်မယ်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“အံ့မယ်လေးကွယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ။ မင်းမှာ ဒီလောက်တောင် တပျို့ပျို့ တအန်အန် ဖြစ်နေယင်လဲ တို့များ ဒီအရက်ချို့ ကို မင်းကို မတိုက်တော့ပါဘူး။ အရက်ပြင်းကလေးပဲ တိုက်လိုက်ပါတော့မယ်။ မင်း တပျို့ပျို့ တအန်အန် ဖြစ်တာကိုလဲ တို့ မမြင်ချင်ပါဘူး။”

မယ်မယ် စကားကြောင့် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြစဉ် ဗုံတီးသံ ပေါ်လာပြန်သဖြင့် ပန်းခိုင်ကို ကမ်းကြရာ ပေါက်ယု လက်သို့ ပန်းခိုင်အရောက်တွင် ဗုံတီးသံ ရပ်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ယခုပွဲတွင် မိမိဖခင် ကျီချန် ရောက်နေသည့်အတွင် ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်လျက်ရှိသည့် အထဲတွင် လက်ထဲတွင် ပန်းခိုင်ကြီး တန်းလန်းနှင့် ဖြစ်နေသဖြင့် အခက်တွေ့နေလေ၏။

“အင်း ဒုက္ခပဲ။ ငါ ပြောတဲ့ပုံက မရယ်ရပြန်ယင်လဲ ဒီလောက်တောင် ထူရ အရ သလားလို့ အဆူခံရဦးမယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ငါ့ပုံက ရယ်ရပြန်ယင်လဲ ဒီကောင်ဟာ စာပေတွေကိုတော့ လေ့လာလိုက်စားခြင်း မပြုဘဲနဲ့ မဟုတ် တဟုတ် ပုံပြင်တွေတော့ ပြောတတ်တယ်လို့ အဆူခံရမှာ။ ဒီတော့ ငါတော့ ဒီပွဲက ပြန်မှဖြစ်မယ်” ဟု တွေးမိလေ၏။ ထို့ ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ

“ကျွန်တော်က ပုံတွေဘာတွေ သိပ်မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဒီပြင်နည်းနဲ့ အလျော်ပေးပါရစေ”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့်ယင် ဆောင်းဆိုတဲ့ ကာရန်နဲ့ လက်တန်း ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စပ်ပြစမ်း။ ကောင်းယင် မင်းကို ဆုကောင်းကောင်း ပေးမယ်။ ခု မစပ်နိုင်သေးယင်လဲ မနက်ဖြန်ကျတော့ စပ်ပြ”

“တို့ ခု အရက်ပွဲမှာ ကျပန်း ကစားနေတာပဲကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကဗျာ အစပ်ခိုင်းရတာလဲ” ဟု မယ်မယ်က ပြော၏။

“သူ စပ်တတ်ပါတယ် မယ်မယ်ရဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ကျီချန်က ပြော၏။

ဤတွင် မယ်မယ်ကလည်း စက္ကူ နှင့်စုတ်တံ လှမ်းတောင်းလိုက်
လေ၏။

“ဒီမှာ တစ်ခုတော့ မင်းကို ပြောထားမယ်နော်။ ရှေးကဗျာတွေထဲမှာ
သုံးပြီးသားဖြစ်တဲ့ စာကားလုံးတွေ မပါရဘူး။ မြဲခဲကျောက်စိမ်းတို့၊
ဘော်စင်ငွေသားတို့၊ ပြုံးပြက်ထိန်လျှပ်တို့၊ ဖြူလွှာသန့်စင်တို့ဆိုတဲ့
စာလုံးမျိုးတွေကို မထည့်ရဘူး။ ကိုယ်ပိုင်စာလုံးတွေ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလောက်ထိ
ကျမ်းဂန်စာပေတွေ လေ့လာထားတာ ဘယ်လောက်အထိ တိုးတက်မှု ရှိသလဲ
မရှိဘူးလဲ ဆိုတာ ကြည့်ရမှာပေါ့”

ပေါက်ယုမှာ အကြိုက်တွေ့သွားလေပြီ။ ပေါက်ယုသည် လေးကြောင်း
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ချက်ချင်း ကောက်စပ် ပြလိုက်ပြီးလျှင် ကျိချိန်သို့ ပေးလိုက်ရာ
ကျိချိန်သည် ဖတ်ပြီးနောက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လျက် ရှိလေ၏။ တစ်စုံ
တစ်ရာ ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်း မရှိချေ။ မယ်မယ်မှာ ကောင်း၍ ဘာမျှ
မပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့်

“ဘယ့်နှယ်နေသလဲ၊ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း.... ကြိုးစားပမ်းစားတော့ လုပ်ထားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်
စာကောင်းကောင်း မဖတ်ကြောင်း သိပ်ထင်ရှားတယ် မယ်မယ်။ သူသုံးတဲ့
အသုံးအနှုန်းတွေက ဘာမှ ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက်မှ မရှိတာပဲ”

“အေးလေ၊ ဒီလောက်ပဲ ကောင်းနိုင်တော့မပေါ့ကွယ်။ သူက အသက်
ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ။ ဒီအရွယ်မှာ ရှေးစာဆိုကြီးတွေလို စပ်နိုင်မယ်လို့
မျှော်လင့်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ နောင်မှာ စာကြိုးစားအောင် အားပေးစကား
ပြောရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ။ ဟေ့ အထိန်းတစ်ယောက် လာစမ်း။ သွား...
ငါ့စာကြည့်ဆောင်ထဲမှာ ဟိုက်နန်ကျွန်းက ဝယ်လာတဲ့ ယပ်တောင် နှစ်ချောင်း
ရှိတယ်။ သွားယူချည်စမ်း”

ပေါက်ယုမှာ ထိုအခါကျမှ အလုံးကြီးကျသွားကာ ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေ
ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူနေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ကစားပွဲကိုလည်း
ဆက်ကစားကြလေ၏။

ပေါက်ယု ဆုရသွားသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ကျိလျှံမှာလည်း
အားကျကာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကောက်စပ်လိုက် ပြီးလျှင် သူ့အဘိုးဖြစ်သူ
ကျိချိန်ကို ပြကြည့်လေ၏။ ကျိချိန်က သဘောကျသွားကာ ကဗျာ၏
အဓိပ္ပာယ်ကို မယ်မယ်အား ရှင်းပြလေ၏။ မယ်မယ်သည် ကျိလျှံ၏ ကဗျာကို
ကျေနပ်သွားကာ ကျိလျှံအား ဆုပေးရန် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် သူတို့ ကစားပွဲကို

ဆက်၍ ကစားကြပြန်လေ၏။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျိရဲ့လက်သို့ ပန်းခိုင်အရောက်တွင် ဗုံတီးရပ်သွားလေ၏။ ကျိရဲ့သည် အရက်တစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးနောက် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ပြောရလေ၏။

“ရှေးတုန်းက အိမ်ထောင်စုတစ်ခုမှာ သားတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ အဲဒီသားဟာ လူကြီးမိဘကို အလွန်ရိုသေ တတ်သတဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့အမေကြီး နေမကောင်းတာနဲ့ ဆေးဆရာ လိုက်ပင့်တာ ဆေးဆရာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့တာနဲ့ အပ်စိုက်ကုတဲ့ပညာမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသတဲ့။ အဘွားကြီးက လိုက်သာ လာရတယ်၊ သွေးခုန်နှုန်းတို့ ဘာတို့ကိုတောင် မစမ်းတတ်ဘူးတဲ့။ အမေ့ရဲ့ရောဂါဟာ နှလုံးမှာ တေဇောလွန်ကဲလို့ ဖြစ်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို အပ်စိုက် ကုရလိမ့်မယ်။ အပ်စိုက်ကုလိုက်ယင် ပျောက်မယ်လို့ ပြောသတဲ့။

“ဒီတော့ သားလုပ်တဲ့လူက ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော့်အမေ သေရောပေါ့ဗျာ။ သူ့နှလုံးကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အပ်ကြီးနဲ့ စိုက်မလဲ။ သေရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ မိန်းမကြီးကလဲ နှလုံးကို အပ်စိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ နံရိုးကြားကို အပ်စိုက်ယင် ရပါတယ်လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ သားလုပ်တဲ့သူက မဖြစ်ပါဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ နံရိုးနား တစ်ဝိုက်မှာ ဆိုယင် ဘယ်နေရာကိုစိုက်စိုက်၊ နှလုံးကို ထိမှာပေါ့လို့ ကန့်ကွက်သတဲ့။ မိန်းမကြီးကလဲ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ မင်းမသိဘူးလား၊ မိဘဆိုတာ ဘယ်မိဘဖြစ်ဖြစ် ဘက်လိုက်တာချည်းပဲ။ ဒီတော့ မင်းအမေရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာလဲ တစ်ဘက်ဘက်မှာ တင်ပဲ ရှိမှာပေါ့လို့ ပြောသတဲ့”

ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသဖြင့် မယ်မယ်မှာ အရက်တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ရလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် ငါလဲ ဒီအဘွားကြီးကို ခေါ်ပြီး အပ်စိုက် အကုခံချင် လိုက်တာဟယ်” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။ မယ်မယ်သည် သူ့အား စောင်းပြောသည့် ပြက်လုံးထင်ဟန်ရှိသည်ဟု ကျိရဲ့ ယူဆသဖြင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်၍ နေလိုက်လေ၏။ ကျိရဲ့သည် မယ်မယ်ကို အရက်တစ်ခွက် ငွေပေးပြီး သောက်ခိုင်းကာ ထိုကိစ္စကို စကားအဆက် မခံတော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ဆက်၍ကစားကြရာ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျိဟုန်လက်သို့ ပန်းခိုင် အရောက်တွင် ဗုံသံ ရပ်သွားလေ၏။ ကျိဟုန်မှာ မကြာမီကမှ စာပေကျမ်းဂန်များကို လေ့လာသင်ကြားလျက် ရှိသည်တွင် ပေါက်ယုကဲ့သို့ပင် ရှေးစာပေတို့ကို များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှဘဲ ကဗျာများကိုသာ ဖတ်ရှုလျက်ရှိပြီး အထူးသဖြင့် သဘာဝ မဟုတ်သည့် ကဗျာများကို

စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်လေ၏။ ပေါက်ယု ကဗျာစပ်ကောင်းသဖြင့် ဆုရသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ကျီဟုန်မှာလည်း ကဗျာ စပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ဖခင်ကြီးဖြစ်သူ ကျီချိန်ရှေ့တွင် မစပ်ရဲသဖြင့် ငြိမ်နေရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ယခု မိမိမှာ မဲကျပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျီဟုန်သည် စာရွက်နှင့် စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်ကာ လေးကြောင်းကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို စပ်ပြီးနောက် ကျီချိန်လက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျီချိန်သည် ကျီဟုန်၏ ကဗျာဉာဏ်ကို အထင်ကြီးသွားသည့်တိုင် စာပေ ဘက်တွင်မူ ကျီဟုန် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြောင်း ကဗျာကို ဖတ်၍ သတိပြုမိလေ၏။

“ဟင်၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကတော့ အတူတူပဲ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ စိတ်ကူးတွေက သိပ်ပြီး ခေတ်ဆန်လွန်းနေတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ နေချင်တဲ့ လူရမ်းကားတွေ ဖြစ်ရမယ်။ “နွားများမှာ အတိုင်အလှည့် ညီရတယ်” ဆိုတဲ့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတဲ့စကားရှိတယ်။ ခု မင်းတို့ နှစ်ယောက် ကတော့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတဲ့ နွားနှစ်ကောင်လိုပဲ။ အတိုင်နဲ့အလှည့် ညီပါပေတယ်။ အကြီးကောင် ပေါက်ယုကလဲ အရှက်မရှိ သူ့ကိုယ်သူ ကဗျာဆရာကြီး ဆိုပြီး ဝမ်ဆင့်ယွန် နဲ့ နှိုင်းတယ်။ အငယ်ကောင်ကျတော့လဲ သူ့ကိုယ်သူ ကဗျာ စာဆိုကြီး ဆောက်တန်နဲ့ နှိုင်းတယ်။ ဟုတ်လဲဟုတ်တဲ့ ကောင်တွေ”

ကျီရဲနှင့် အခြားသူများက ဝိုင်ရယ်လိုက်ကြ၏။ ကျီရဲက ကဗျာကို တောင်းကြည့် ဖတ်ပြီးနောက် ချီးကျူးလေ၏။

“အင်း၊ ဒါကတော့ လူဆိုတာ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့လေ။ တို့များ မိသားစုမှာ ရှေးတုန်းကလို ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ စာပေကျမ်းဂန်ကို သင်ခဲ့ရတဲ့လူမျိုး တစ်ယောက်မှမပါဘူး။ ရှေးတုန်းကတော့ ပညာကို လိုလားသူများမှာ မီးတောင် မထွန်းနိုင်လို့ နှင်းခဲပြင်က ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့ အရောင်နဲ့ စာကြည့်ရသတဲ့။ ဒီလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် လေ့လာပြီးမှ စာတော်ပြန်ပွဲကို ဝင်ပြီး ရာထူးခံ ရာထူးကြီး တွေရအောင် ကြိုးစားကြရသတဲ့။ ဒီတော့ တို့များရဲ့ သားတွေကလဲ ကြိုးစားကြရမှာပေါ့။ နည်းနည်းလေး ဉာဏ်ကောင်းပြီး နည်းနည်းလေး ကြိုးစားလိုက်တယ် ဆိုယင် စာပြန်ပွဲအောင်ပြီး ရာထူးရာခံကြီးတွေ ရမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီလောက် စာကြမ်းပိုး လုပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ တို့များ သူတို့ ကဗျာတွေကို ကြိုက်သကွယ့်။ ဒါမှ တို့မိသားစု ဆွေမျိုးစုထဲမှာ ဒီလို ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်လဲ ရှိပေမှာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျီရဲသည် အခိုင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ဆုပေးရန်အတွက် သူ့အိမ်မှ ပစ္စည်းအချို့ကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။ တစ်ဖန် ကျီဟုန်၏ ခေါင်းကို ပွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်

“ငါတူလေး၊ ဒီလိုသာ ဆက်ရေးကွ၊ ကြားလား။ တို့ ဆွေမျိုးသားချင်းဟာ ဒီလို ပေါက်မြောက်ရတယ်။ တစ်နေ့မှာ မင်းလဲ တို့အမျိုးရဲ့ ဘွဲ့ကို မင်းဆက်ခံရမှာပေါ့”

ကျိချိန်က မကျေမနပ်ဖြင့်

“အလကားပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒါမျိုးတွေ ရေးနေလို့ ဘာထွန်းကားမှာလဲ” ဟုဆိုကာ မယ်မယ်အား အရက် တစ်ခွက်ကို ငှဲ့ပေးလိုက် ပြီးလျှင် ပုံပြောတမ်းကစားပွဲကို ဆက်၍လုပ်လျက် ရှိကြလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် မယ်မယ်က

“ကဲ၊ မင်းတို့တစ်တွေ ပြန်ချင်တဲ့သူ ပြန်နိုင်ပြီနော်။ အပြင်မှာ မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေလဲ စောင့်ချင် စောင့်နေ လိမ့်မယ်။ သူတစ်ပါးကို လျစ်လျူပြုတယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အကျင့် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့လဲ သန်းခေါင်ယံ ကျော်နေပြီ။ မင်းတို့ ယောက်ျားတွေ ပြန်မှ ဟောဒီက ကလေးမတွေလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ချိန်ရကြမှာ”

ကျိရဲနှင့် အခြားသူများသည် ကစားပွဲကို ရပ်လိုက်ကြပြီး နောက်ဆုံး ဆုတောင်းသောက်ကြပြီးလျှင် လူငယ်များ ကို ခေါ်၍ ပြန်သွားကြလေ၏။ နောက် မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက် အခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မှန်ခုံးမြစ်မ်းဆောင်အနီးမှ ပလွေသံကြောင့် အဘွားအိုတစ်ယောက် ပူဆွေးသောက
ရောက်ရခြင်း။

မှန်ခွက်သလင်းအိမ်ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကဗျာစပ်ရင်း မိမိတို့အဆွေးကို
ဖော်ကျူးခြင်း။

ကျိရဲနှင့် ကျိချိန်တို့က ကျိဟုန်နှင့်တကွ အခြားယောက်ျားပျိုများကို
ပြန်ခေါ်သွားကြသည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် ကာရံ ထားသည့်
လိုက်ကာများကိုရွှေကာ နှစ်ပိုင်းကို တစ်ပိုင်းတည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ရန်
အခိုင်းမိန်းမများကို အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။ ဤတွင် အခိုင်းမိန်းမများသည်
ကန့်လန့်ကာများကိုရွှေခြင်း၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို နောက်ထပ်
ယူလာခြင်း၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို အသစ်လဲခြင်း၊ တူများကို
အသစ်လာပေးခြင်းစသဖြင့် အလုပ်များလျက်ရှိကြစဉ် မိန်းကလေး များ
သည်လည်း မိမိတို့လက်များကို ဆေးကြောကာ အနွေးထည်များကို
ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်သောက်လျက် ရှိကြလေ၏။ အားလုံး
ပိုင်းထိုင်မိကြသည့်အခါ၌ သူတို့အထဲတွင် ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ချင်းတို့
မပါသည်ကို မယ်မယ် တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ချင်းတို့မှာ မိမိတို့
အိမ်မှာပင် စန္ဒီပွဲတော်ကို ကျင်းပလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ပြင် လီဝမ်း
နှင့်နတ်ငှက်မယ်တို့မှာလည်း နေထိုင် မကောင်းသေး သဖြင့် လာရောက်ခြင်း
မပြုနိုင်ကြချေ။ သူတို့လေးယောက် မရှိသည့် အခါ၌ သူတို့ပိုင်းသည်
ခြောက်သွေ့ ငြိမ်သက်နေ သယောင် ထင်ရပေ၏။

“ဟိုတုန်းကတော့ သူတို့ ယောက်ျားတွေ ထွက်သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်
ဒေါ်လေးဆွေတို့ကို ဖိတ်တာပဲ။ အဲဒီတုန်း ကတော့ ပျော်စရာကြီးပေါ့အေ။
ဒီနှစ်တော့ အိမ်မှာလဲ သူတို့ဆွေမျိုးတွေ ရောက်နေတာနဲ့ မလာနိုင်တာထင်ပါရဲ့။
ဒီအထဲမှာ မိငှက်မယ်ကလဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေလိုက်ရသေးတယ်။ သူ
နေထိုင်ကောင်းတယ် ဆိုယင်လဲ ရယ်စရာတွေ ပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက်နဲ့၊
ပွဲကိုစည်နေတာပဲ။ လူဆယ်ယောက်စာလောက် သူတစ်ယောက်တည်းက
ပွဲစည်အောင် လုပ်နိုင် တယ်။ ခုတော့ သူလဲ ရယ်စရာတွေ ဘာတွေကို
မပြောနိုင်တော့ဘူးပေါ့အေ။ အေးလေ၊ လူဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့”

မယ်မယ်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက်
ကျိုထားသည့် အရက်ချို တစ်ခွက်ကို ခွက်ကြီးကြီးဖြင့် ထည့်ယူခဲ့ရန်

တောင်းလိုက်လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်က

“ဒီနှစ်တော့ မယ်မယ်နဲ့ မယ်မယ့်သား အတူတူ ပွဲတော်လုပ်နိုင်တာပေါ့။ ခါတိုင်း နှစ်တွေထက် ထူးတယ်လို့ ဆိုရပေမှာပဲ။ နှစ်တိုင်းကတော့ မယ်မယ့် အနားမှာ လူငယ်တွေတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သားကြီး မရှိဘူး။ ဒီနှစ်တော့ သားကြီးနဲ့အတူ ပွဲတော်ကျင်းပရတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့အေး။ ဒါ့ကြောင့် ပျော်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အရက်ချိုကို ခွက်ကြီးကြီးနဲ့ တောင်းသောက်တာ။ ညည်းတို့လဲ ခွက်ကြီးကြီးနဲ့ သောက်ကြ”

ဤတွင် ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် အခြားသူများမှာလည်း မယ်မယ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ခွက်ကြီးကြီးဖြင့် သောက်ရလေ၏။ အချိန်မှာ အတော်ညဉ့်နက်၍ လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့အားလုံးမှာလည်း ပင်ပန်းနေကြလေပြီ။ ထို့ပြင် သူတို့အားလုံးမှာ အရက်များများ သောက်နိုင်ကြသူများ မဟုတ်သည့်အတွက် အတော်လည်း မူးစပြုလာကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်မှာ ရယ်မောလျက် အထူးရွှင်လန်းလျက် ရှိသည့်အတွက် သူတို့ တစ်သိုက်မှာ မယ်မယ် မပြန်မချင်း အောင့်အည်းနေရလေ၏။ မယ်မယ်သည် လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ကော်ဇောများ အခင်းခိုင်းပြီးလျှင် အစေခံများကို ထိုင်စေပြီး သူတို့အား ဖရဲသီးများ၊ လမုန့်များ၊ အခြား ချိုချဉ်ခဲဖွယ်များကို ချကျွေးနေပြန်သဖြင့် အစေခံများမှာလည်း လှေကားပေါ်မှာ ထိုင်၍ လာကြည့်နိုင်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ လမှာ ကောင်းကင်အလယ်တွင် ရောက်လျက်ရှိကာ ခါတိုင်းထက် လင်းထိန်တောက်ပလျက်ရှိလေ၏။

မယ်မယ်သည် လကိုကြည့်ရင်း

“ဒီလို ထိန်ထိန်သာနေတဲ့ လရောင်အောက်မှာ ပလွေလေး ဘာလေး နားထောင်ရယင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့အေ” ဟု ဆိုကာ ပလွေမှုတ် ကျွမ်းကျင်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ပလွေ တစ်စင်းတည်းဆိုယင် တော်ပြီနော်။ တူရိယာတွေ များနေယင် ဟုန်ပြီး နားထောင်လို့ မကောင်းဘူး။ ပလွေတောင်မှ အနီးကပ် နားထောင်လို့ မကောင်းဘူး၊ ခပ်ဝေးဝေးကမှ နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်”

ပလွေမှုတ်သည့် သူငယ်မကလေးက ပလွေကို စတင်မှုတ်စပြုနေစဉ် ဒေါ်လေးဆင့်၏ အစေတော်ကြပ် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ဒေါ်လေးဆင့်အား တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟဲ့ ဟိုဘက် က တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာပြောနေကြတာလဲ”

“သခင်ကြီး ကျိရဲ့ပါ။ အိမ်အပြန်မှာ ချော်လဲလို့ ခြေပွတ်တိုင် လည်သွားပါတယ်”

မယ်မယ်သည် အစေတော်နှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းစေလွှတ်၍ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်ပြီး ဒေါ်လေးဆင့်ကိုလည်း မြန်မြန်ပြန်ရန် ပြောလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့် ပြန်မည်အပြုတွင် မယ်မယ်က

“မိယုလဲ လိုက်ချင်လိုက်သွားလေ။ ငါလဲ ခဏနေယင် ပြန်တော့မှာ”

မမယုက ရွှင်မြူးစွာဖြင့်

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်မ မပြန်တော့ဘူး မယ်မယ်။ မယ်မယ်နဲ့ အတူ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်နေတော့မှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့အေ။ မကောင်းပါဘူး။ ဒီလိုညမျိုးမှာ ညည်းတို့လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လင်မယားတွေ အတူတကွ ရှိသင့်တာပေါ့။ ကျုပ်ကြောင့် ကိုယ့်လင်ကိုစွန့်ပြီး မလာခဲ့ပါနဲ့”

မမယုမှာ မျက်နှာ နီရဲသွားရာက

“အို.... မယ်မယ်ကလဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မိယုတို့ဟာ ငယ်တော့တဲ့ အရွယ်တွေမှ မဟုတ် တော့တာ။ မိယုတို့ လက်ထပ်တာကို ဆယ်နှစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိနေပြီ။ ပြီးတော့ အသက်ကိုလဲ ကြည့်ပါဦး။ လေးဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ ပြီးတော့လဲ ဈာပနအတွက် ပူဆွေးချိန်ကြီး။ ဒီနေ့ည မယ်မယ်နဲ့ အတူ နေလို့လဲ ကျွန်မတို့အဖို့ မထူးတော့ပါဘူး။ မယ်မယ်က ဘာဖြစ်လို့နှင့်နေရတာလဲ”

မယ်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ရပါတယ်တော်။ နေနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်က ရွှေနန်းတော်က ဈာပနအတွက် ပူဆွေးချိန် ဆိုတာ မေ့သွားလို့ ပြန်လွှတ်မိတာပါ။ အင်း၊ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ညည်းတို့ ယောက္ခမကြီး ဆုံးသွားတာတောင် နှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ အချိန်များကလဲ ကုန်လွယ်လိုက်တာနော်။ ဒီတော့ မေ့သွားတာကို အပြစ်ဒဏ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ခွက်ကြီးကြီး နဲ့ တစ်ခွက်တော့ သောက်ဦးမယ်အေ။ ကဲ။ ဒီတော့ ပြန်လဲ မပြန်ပါနဲ့ဦး။ ငါနဲ့အတူ နေပါဦး။ ကျိယုန် မိန်းမကတော့ ဒေါ်လေးဆင့်နဲ့ လိုက်ချင်လိုက်သွားတော့”

ထို့ကြောင့် မမယုသည် သူ့ချွေးမကို ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ပြန်လိုက်သွားရန် ပြောလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ဝင်းဝတွင် ရထားပေါ်သို့ တက်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲတွင်မူ မယ်မယ်သည် ကျန်ရစ်သူများနှင့် အတူ ဝေနေအောင်

ပွင့်နေသော ခွာညိုပန်းများကို လျှောက်ကြည့်ကြလေ၏။ ထိုနောက် ထမင်းစားပွဲသို့ ပြန်လာကာ နောက်ထပ် ကျိုထားသည့် အရက်များကို သောက်ရင်း စားသောက်ဖွယ်များကို စားကြပြန်လေ၏။ ထိုသို့ စားသောက်နေကြစဉ် ပန်းရံများအောက်မှ ချိုသာညှင်းပြောင်းသည့် ပလွေသံ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားရလေ၏။ ထိန်လင်းလျက်ရှိသော လရောင်၊ သန့်ရှင်းသော လေပြည်၊ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည့် မြေကြီးနှင့် ကျယ်ပြောသည့် ကောင်းကင်ကြီးအောက်၌ ပလွေသံသည် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းလျက် ရှိလေ၏။ အားလုံး စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်ကာ ပလွေသံကို စူးစိုက်နားထောင်လျက် ရှိကြလေ၏။

ပလွေသံသည် လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် သောက်စာမျှ ပျံ့လွင့်လျက် ရှိလေ၏။ ပြီးသွားသည့် အခါတွင် အားလုံး ပလွေသံကို ချီးမွမ်းပြောဆို ကြလေ၏။ ထိုနောက် နွေးထားသော အရက်ချိုများကို ယူလာခဲ့ကြလေ၏။

“ပျော်စရာမကောင်းဘူးလားအေ” ဟု မယ်မယ်က ဝင်းထိန်သော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ မယ်မယ်ရယ်။ ဒီလို လ,ကို ကြည့်ပြီး ဒီလိုတေးသံကို နားထောင်ရတာ ဒီလောက် ကြည်နူးစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး။ တကယ်တော့ ပျော်စရာ အရသာကို ဘယ်လိုခံစားရတယ် ဆိုတာ ကျွန်မတို့ကို သင်ပေးဖို့ လိုသေးတယ်နော်။ မယ်မယ့်ဆီမှာ သင်ရဦးမယ်”

“ဒါက ဘာဟုတ်သေးသလဲ အေ။ တေးသံက ဒီထက် လေးတွဲ့ပြီး နေယင် ပိုပြီးတောင် ကောင်းသေးတယ်။ လရောင်မှာ တေးသံက ပိုပြီး တွဲ့လေ ကြည်နူးစရာ လွမ်းစရာ ကောင်းလေပဲ”

သူတို့တစ်သိုက်သည် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ပေးပို့လိုက်သည့် ထင်းရှူးဆံ ဌာပနာထားသည့် ဖရဲစေ့ ဆီကြော်မုန့်ကို စားသောက်လျက် ရှိကြခြင်း ဖြစ်ရာ မယ်မယ်သည် လမုန့်နှင့်တကွ၊ နွေးထားသည့် အရက်ချိုကို ပလွေမှုတ်သူထံ အပို့ခိုင်း လိုက်လေ၏။ အရက်ချိုကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်ပြီး နောက်တစ်ဖန် ပလွေအမှုတ်ခိုင်းလိုက် ပြန်လေ၏။ အခိုင်း မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်တို့က ပလွေမှုတ်သူထံ ထွက်သွားတော့မည် ပြုစဉ် စောစောက ကျိရဲ့ ခြေပွတ်တိုင် လည်သည်ကို အမေးခိုင်း လိုက်သည့် အစေတော် နှစ်ယောက်လည်း ပြန်လာကြလေ၏။

“သခင်ကြီးကျိရဲ့ကို ကျွန်မတို့ ကြည့်ပြီးပြီရှင့်။ ညာဘက်ခြေခွင်က နည်းနည်း ရောင်နေပါတယ်။ ခုတော့ ဆေးစည်းပြီးလို့ တော်တော်လေး သက်သာသွားပါပြီ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

မယ်မယ်က ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

“အင်း၊ ငါက သားသမီးအတွက်ဆိုယင် အင်မတန် စိုးရိမ်တတ်တာ။ ငါ့ကိုတော့ သူက အငယ်တွေဘက်ကို လိုက်တယ်တဲ့။ ငါ့မှာဖြင့် သူ့အတွက် စိုးရိမ်လိုက်ရတာ” ဟုဆိုကာ မယ်မယ်သည် ခပ်စောစောက ကျိုရဲ့ ပေးသွားသည့် ရယ်စရာ ပုံပြင်ကို ပြန်ပြောပြလေ၏။

“ဒါကတော့ အရက်ကလေး နည်းနည်းတွေလို့ ပြောသွားတာ ဖြစ်မှာပါ မယ်မယ်ရယ်။ တစ်ခါတလေ မယ်မယ်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ကူးတည့်ရာကို ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလောက်လဲ စိတ်ထိခိုက် မနေပါနဲ့” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်းက ပြောလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် ဦးထုပ်ပျော့ တစ်လုံးနှင့် ဝတ်လုံကို ယူလာလေ၏။

“တော်တော် ညဉ့်နက်နေပြီ မယ်မယ်၊ ခဏနေယင် နှင်းတွေ ကျလာတော့မယ်။ ဝတ်လုံကို ခြုံထားယင် အအေး မိနေလိမ့်မယ်။ ခဏနေယင် အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ကောင်းပြီထင်တယ်”

“နေစမ်းပါဦးအေ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကလေး နေပါရစေဦး။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက် နှင်နေရတာလဲ။ ငါမူးလို့လား၊ မမူးပါဘူး။ မသွားနိုင်ဘူး။ အရုဏ်တက်တဲ့ အထိတော့ နေရဦးမယ်”

မယ်မယ်သည် နောက်ထပ် အရက်ချို့ တောင်းကာ ဝတ်လုံအင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် နောက်ပြောင် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ပန်းရုံများ ဘက်ဆီမှ နောက်တစ်ကြိမ် ပလွေမှုတ်သံကို ကြားရလေ၏။ ယခုအကြိမ်တွင် တေးသံမှာ ပို၍ လွှမ်းစရာ ကောင်းလျက် ရှိသဖြင့် အားလုံးငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လျက် ရှိကြလေ၏။ မယ်မယ်မှာ အရက်ကလေး ကလည်း ထွေ၊ လကလည်း သာ၊ ညကလည်း တိတ်ဆိတ်၊ တေးသံကလည်း သာယာသဖြင့် မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ အခြားသူများမှာလည်း တေးသံကို နားထောင်ကာ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ် စိတ်ထိခိုက်သည်ကို မြင်ကြသည့် အခါတွင် အခြားသူများသည် မယ်မယ် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ရန် ရယ်စရာ မောစရာများကို ဆူညံစွာပြောဆိုကာ နောက်ထပ် အရက်တောင်းပြီး ပလွေမှုတ်ခြင်း ကိုလည်း အရပ်ခိုင်းလိုက် လေ၏။

မမယုက

“ရယ်စရာပုံပြင် တစ်ခု ကျွန်မကြားဖူးတယ်။ မယ်မယ် ရယ်ရအောင် ပြောရဦးမယ်”

“ကောင်းသားပဲအေ့။ ပြောပါ” ဟု မယ်မယ်က အားပြု ပြုံးလိုက်ရင်း

ပြောလေ၏။

“မိသားစု တစ်ခုမှာ သားလေးယောက် ရှိသတဲ့။ အကြီးဆုံးမှာ မျက်လုံးတစ်ဘက်ပဲ ပါသတဲ့။ ဒုတိယသားမှာ နားတစ်ဘက်ပဲ ပါသတဲ့။ တတိယသား ကျတော့ နှာခေါင်းတစ်ပေါက်ပဲ ပါသတဲ့။ အငယ်ဆုံးသား ကျတော့ အင်္ဂါအားလုံး စုံပေမယ့် ဆွံ့အနေသတဲ့”

မယ်မယ် မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်ကို မြင်သဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်းက မယ်မယ် အိပ်ပျော်နေခြင်း ရှိမရှိ ကြည့်ရန် လှမ်းပြောလိုက်၏။ မယ်မယ် က မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင်

“အိပ်မပျော်ပါဘူးအေ။ မျက်လုံးတွေ ညောင်းလို့ ခဏအနား ပေးထားတာပါ။ မိယုပြောမယ့် ပုံပြင်ကိုသာ ပြောပါ။ ငါနားထောင် နေပါတယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်းက စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်

“သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ မယ်မယ်။ လေလဲတိုက်တယ်၊ နှင်းလဲ ကျနေတယ်။ ပြန်ပြီး နားလိုက်ပါတော့လား။ လ ကို ကြည့်ချင်ယင် မနက်ဖြန်မှ ဆက်ကြည့်ပါလား။ လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ဆိုယင်လဲ လ က သာနေတာပဲ”

“တော်တော်ညဉ့်နက် နေလို့လား”

“ညဉ့်နက်နေပြီ မယ်မယ်။ ကလေးမလေး တွေလဲ တော်တော် အိပ်ချင်ကြပြီ ထင်တယ်”

“အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ အိပ်ရတာပေါ့။ ညည်းတို့က ညလုံးပေါက်နေတဲ့ အကျင့် မရသေးဘဲကိုး။ ကလေးမ ကလေးတွေက နုနယ်တော့ အိပ်ရေးပျက် မခံနိုင်ဘူးပေါ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ တန်ချွန်း တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် ထင်တယ်။ ညည်းတို့လဲ ပြန်ကြတော့။ လူစုခွဲဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

မယ်မယ်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ဝတ်လုံကို ခြုံလိုက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်၏။ အခိုင်း မိန်းမနှစ်ယောက်သည် အသင့်စောင့်နေသည့် တောင်တမာသား သံလျင်းပေါ်တွင် မယ်မယ်ကို ပွေ့တင်လိုက်ကြ လေ၏။ အခြားသူများလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ကာ ဥယျာဉ်ထဲမှ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

စားပွဲကို ရှင်းလင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော အခိုင်းမိန်းမများသည် ကြွေပန်းကန် တစ်လုံး ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေးမြန်းနေကြလေ၏။

“ပန်းကန်တစ်လုံး ဘယ်သူ့ကြောင့် ကွဲသလဲဟေ့၊ ကွဲယင်လဲ အကွဲကိုယူခဲ့ကြ။ သက်သေအဖြစ် ပြရအောင်လို့။ မပြနိုင်ယင် ခိုးတယ်ဆိုပြီး အဆူအဆဲ ခံနေရဦးမယ်”

မည်သူ့ကြောင့်မှ ပန်းကန်ကွဲခြင်း မရှိဟု ပြောကြလေ၏။

“သခင်မကလေး တွေကို လက်ဖက်ရည် တည်တဲ့ အစေတော်တွေ ကြောင့်များ ကွဲသလား မသိဘူး။ စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ သူတို့ကို သွားမေးကြည့်ယင် မကောင်းဘူးလား”

လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းရာတွင် ကြီးကြပ်ရသည့် အစေတော်က

“ဟုတ်တယ်၊ သွားမေးမှဖြစ်မယ်။ ငါ့ အထင်တော့ ဆွိုလူ ပန်းကန်တစ်လုံး ယူသွားတယ် ထင်တာပဲ။ လိုက်မေး ကြည့်လိုက်ဦးမယ်” အစေတော်က ဆွိုလူထံ လိုက်မေးမည် အပြုတွင် အမိုး မိုးထားသည့် စင်္ကြံအတိုင်း မိမိတို့ထံသို့ ဇူချန်း နှင့်အတူ လျှောက်လာသော ဆွိုလူကို တွေ့ရလေ၏။

“မယ်မယ် ပြန်သွားပလား။ တို့သခင်မကလေးတွေ ဘယ်များ ရောက်နေသလဲ။ မမြင်မိဘူးလား” ဟု ဆွိုလူက လှမ်း၍မေးလေ၏။

“ပန်းကန်တစ်လုံး ပျောက်နေလို့၊ ညည်းဆီကို လာမေးတာအေ့။ ငါက မမေးရသေးဘူး၊ ညည်းက ညည်းသခင်မ တွေ ပျောက်လို့ မေးနေရပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မလေးစမ်းယဉ်ဖို့ လက်ဖက်ရည်ငှဲ့ပြီး သွားပေးတာ၊ မလေးစမ်းယဉ်ကို ရှာမတွေ့လို့၊ ဘယ်နား ထွက်သွားလိုက်မှန်း မသိဘူး”

“အားလုံး အိပ်ကုန်ကြပြီဆို။ ခုတင် မယ်မယ်က ပြောနေသေးတယ်။ ညည်းကကော ညည်းကို မခိုင်းအောင် တစ်နေရာရာကို ရှောင်နေတာပေါ့လေ”

“အိပ်ရာထဲတော့ မရောက်ကြသေးဘူး ထင်တာပဲ။ တစ်နေရာရာများ လျှောက်ကြည့်နေသလား မသိဘူး။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ မယ်မယ် အပြန်ကို လိုက်များပို့နေ ကြသလားမှ မသိတာ။ မယ်မယ့်ဆီကို သွားရှာရယင် မကောင်းဘူးလား။ သူတို့ကိုတွေ့ယင် ညည်းပျောက်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လဲ တွေ့ချင်တွေ့မှာပေါ့။ မနက်ဖြန်ကျမှ အေးအေး ဆေးဆေး ရှာစမ်းပါအေ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒီမှာ ရှိတယ် ဆိုယင်တော့ အရေးမကြီးဘူးပေါ့အေ့။ မနက်ဖြန်ကျမှ သွားယူရုံပေါ့”

လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပျောက် ရှာသည့် အခိုင်းမိန်းမသည် ပြန်သွားရာ

ဇူချွန်းနှင့် ဆွီလူတို့သည်လည်း မယ်မယ် ၏ အဆောင်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်တို့မှာ မအိပ်ကြသေးချေ။ ကျစ်အိမ်ကြီးတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းများ ပြန်လည်ဆိုကြရာတွင် ယခင်ကလောက် စည်ကားသိုက်မြိုက်ခြင်း မရှိဟု မယ်မယ်ကပြောခြင်း၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ကျင်းတို့ကလည်း ပွဲတော် သို့ မလာဘဲ သူတို့အိမ်တွင် သူတို့ဘာသာ ပွဲတော်ကျင်းပခြင်း တို့ကို သိရသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည် စိတ်မကောင်း သည့်အတွက် အပြင်သို့ အသာထွက်လာကာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုမှာလည်း ကျင်ဝမ်း ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ တစ်နေ့တခြား ဆိုးလာသည့်အတွက် ယခုတလောတွင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိစဉ် သူ့မိခင် သခင်မဝမ်က အိပ်ရာသို့ အဝင်ခိုင်းသဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ တန်ချွန်းမှာလည်း သူ့မိသားစုကိစ္စကြောင့် စိတ်ညစ်လျက် ရှိသည့်အတွက် စန္ဒီ ပွဲတော်တွင် ကောင်းကောင်းမပျော်နိုင်ချေ။ ယင်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့မှာလည်း ထိုက်ယု နှင့် ယခုတလောတွင် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ထားကြသည့်အတွက် ထိုက်ယုအား နှစ်သိမ့်ပေးမည့်သူ ဆို၍ စမ်းယဉ် တစ်ယောက်သာ ရှိပေ၏။

စမ်းယဉ်က

“ထိုက်ယုကလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲကွယ်။ ဘာစိတ်ထိခိုက်စရာ ရှိလို့လဲ။ ထိုက်ယုမှာ မိဘဆွေမျိုးရယ်လို့ မရှိတော့သလို ကိုယ့်မှာလဲ မိဘဆွေမျိုးရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ထိုက်ယုလို စိတ်မထိခိုက်ပါဘူး။ ဒါတွေကိုလဲ ထည့်စဉ်းစားမနေဘူး။ နဂိုကမှ ကျန်းမာရေး မကောင်းရတဲ့အထဲ ဒီလို စိတ်ထိခိုက်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်မှပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ပေါက်ကျင်းနဲ့ ပေါက်ကြည်လုပ်ပုံ ကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ စန္ဒီပွဲတော်ကျယင် ကိုယ်တို့တစ်တွေ စုပြီး ကဗျာစပ်ဖို့ ကောင်းသလေး ဘာလေးနဲ့ ပြောပြီး တကယ့် လုပ်တဲ့အခါကျတော့ သူတို့က ပေါ့မလာကြဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆွေမျိုးတစ်သိုက်နဲ့ လုပ်ကြတယ်။ အေးလေ၊ သူတို့ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေက တစ်မှောက်ဆိုတော့ သူတို့ကျေနပ်အောင် အိမ်မှာပဲ နေကြရတယ် ထင်ပါရဲ့။ “ကိုယ့်အိပ်ရာ ဘေးမှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အအိပ် မခံနဲ့” ဆိုတဲ့ ရှေးစကားလဲ ရှိသားပဲကွယ်။ ဒါကတော့ သူတို့ကိုလဲ အပြစ် မဆို သာပေဘူးပေါ့။ ကဲပါ၊ သူတို့ မလာလို့ ရှိယင်လဲ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ကဗျာစပ်ကြမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

စမ်းယဉ်က သူ့ကို နှစ်သိမ့်အားပေးလျက် ရှိသဖြင့် ထိုက်ယုမှာလည်း အခြားသူ စိတ်မညစ်စေ လိုတော့သည့် အတွက်

“စပ်လေ။ ဒါပေမယ့် ဒီနားမှာ ဒီလောက်ဆူညံနေတာ ဘယ်မှာ ကဗျာဉာဏ် ရမလဲကွယ်”

“တောင်ကုန်းပေါ်တက်ပြီး လရောင်ကြည့်ရတာ ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရေစပ်နားက နေပြီး ကြည့်ရတာ ပိုပြီးမကောင်းဘူးလား။ ဒီတောင်ကုန်းခြေရင်းမှာ ကန်တစ်ကန်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီနားမှာ မှန်ခွက် သလင်းအိမ်လဲ ရှိတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို တည်ထားပုံဟာ ဘယ်ကလောက် စိတ်ကူးကောင်းသလဲ။ တောင်ကုန်းကိုတော့ မှန်ခုံးမြစ်မ်းတောင်တဲ့၊ အောက်ခြေက ကန်ကိုတော့ မှန်ခွက်သလင်းကန်တဲ့။ ဘယ်လောက်လှတဲ့ နာမည်လေးတွေလဲ။ မှန်ခုံးနဲ့ မှန်ခွက်ဆိုတဲ့ စကားလုံးမျိုးကို ဘယ်ကဗျာတွေမှာမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘယ်လောက် ဆန်းသစ်တဲ့ နာမည်တွေလဲ။ ပြီးတော့ ဒီနေရာ နှစ်နေရာကိုလဲ ကြည့်လိုက်ဦး၊ တစ်ခုက အထက်မှာ တစ်ခုက အောက်မှာ။ တစ်ခုကလင်း၊ တစ်ခုကမှောင်လို့။ တစ်ခုက တောင်ကုန်း၊ တစ်ခုက ရေကန်။ ဘယ်နေရာက နေပြီး လရောင်ကို ကြည့်ချင် သလဲ။ အမြင့်ကနေ လရောင်ကို ခံစားချင်တဲ့ လူအဖို့ တောင်ပေါ်ကို တက်ကြည့်နိုင်တယ်။ ရေထဲမှာ လရောင်ဖြာကျ တာကို ကြည့်ချင်တဲ့လူအဖို့ ကန်စပ်မှာ သွားထိုင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုံးနဲ့ ခွက်ဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံးကတော့ သိပ်ပြီး မလှဘူး၊ နည်းနည်းထောင့်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ “မင်သွေးခုံခွက်၊ မင်ပြည့်လျက်တည့်” ဆိုတဲ့ လူယုရဲ့ စာကို ထောင့်တယ်လို့ ရှေးက ပြောခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။”

“ခွက်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို လူယု တစ်ယောက်တည်း သုံးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒီစကားလုံးကို သုံးခဲ့ဖူး တဲ့ စာဆိုတွေ အများကြီးပါ။ ကျန်းယင်ရဲ့ “မြစ်မ်းရောင်ရေညို” ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါး စာမှာရယ်၊ ဆုန်ဖန်ရှောင်ရဲ့ “ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော မှတ်တမ်းများ” ဆိုတဲ့ ကျမ်းမှာရယ်၊ ကျန်းယင်ယုန်ရဲ့ “ပန်းချီပညာ” ကျမ်းမှာရယ်၊ ဒီစကားလုံးတွေကို သုံးခဲ့ပြီးသားပါ။ ဒီပြင်လဲ အများကြီးပါ။ ဒီတော့ ရှေးစာတွေကို ကောင်းကောင်း မဖတ်ဖူးတဲ့ လူတွေက ဒီစကားလုံးတွေကို ထောင့်တယ်၊ ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ကြတာပေါ့။

“အမှန်ကတော့ ဒီနာမည်တွေကိုပေးဖို့ ကိုယ်ပဲ အကြံပေးခဲ့တာပါ။ တစ်ခါမှ မမှည့်ဖူးသေးတဲ့ နာမည်တွေ ဆိုပြီး ကိုယ်တို့ စဉ်းစားပြီး ပေးခဲ့ကြတာ။ ဒီနာမည်တွေကို ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ယူသွားပြီး မြောက်နန်းမိဖုရားကို သွားပြရတယ်။ မြောက်နန်းမိဖုရားက ကြိုက်တယ် ဆိုတော့မှ ဦးကြီးကျချိန် ဆီပြန်ပို့လိုက်ပြီး ဦးကြီးကိုယ်တိုင် အတည်ပြုထားခဲ့တဲ့ နာမည်တွေပါ။ ဦးကြီးက ဒီလိုမှန်းသိယင် ဥယျာဉ်ကြီးထဲက နာမည်တွေကို ကိုယ်တို့မိန်းကလေးတွေကို အမှည့်ခိုင်းရယင် အကောင်းသားလို့တောင်

ပြောခဲ့သေးတယ်။ ကဲ၊ မှန်ခွက်သလင်းအိမ်မှာ သွားထိုင်ချည်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ကွေ့တစ်ကွေ့ကို ကျော်ကာ ရေကန်နားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဝါးလုံးကလေးများ ကာရံထားသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည့် အခါတွင် ကြာနဲ့ သင်းကြည် အဆောင်နားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုက်ယုတို့ ပြောခဲ့သည့် မှန်ခုံး မြစ်မီးဆောင် ကုန်းအောက်ခြေတွင် ရှိသည့် အဆောင်ကလေးမှာ ရေစပ်နားက ချိုင့်ထဲတွင် ရှိသဖြင့် မှန်ခွက်သလင်းအိမ်ဟု အမည်ပေးထား ကြလေ၏။ အိမ် ကလေးမှာ အခန်းနှစ်ခန်းသာ ရှိသည့် အိမ်ငယ်ကလေး ဖြစ်သဖြင့် ညတွင်အစောင့် မိန်းမနှစ်ယောက်သာ ချထားလေ၏။ မှန်ခုံးမြစ်မီးဆောင် ပေါ်တွင် ရောက်နေသည့် သခင်မကလေးများသည် သူတို့ဆီသို့ ဆင်းလာမည် မထင်သည့် အတွက် အစေတော် နှစ်ယောက်သည် သူတို့ကိုယ်တိုင် အရက်ချို သောက်၍ အားရပါးရ စားသောက်ကြပြီးနောက် မီးများကို ငြိမ်းကာ အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

မှောင်နေသည့် အဆောက်အအုံကလေးကို မြင်သည့်အခါတွင် စမ်းယဉ်က

“အစောင့်တွေ အိပ်ကုန်ကြပြီ။ ကောင်းတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဒီအမိုးကလေးအောက်မှာထိုင်ပြီး လရောင်ကို ကြည့်တာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝါးခုံတန်းကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ကောင်းကင်တွင် ရွှန်းလင်းစွာ သာနေသော လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်နေကြလေ၏။ နောက်တစ်ဖန် ရေထဲတွင် အရိပ်ထင်နေသော လဝန်းကို ကြည့်ကြပြန်လေ၏။ ကောင်းကင်တွင် ရွှန်းလင်းနေသော လနှင့် ရေထဲတွင် ဖြာကျနေသော လရောင်တို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အလှချင်းပြိုင် နေကြသကဲ့သို့ ရှိလေရာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေသူမ၏ ဘုံဗိမာန်သို့ ရောက်နေပြီဟုပင် ထင်မိကြလေ၏။ လေညင်း ကြောင့် လှိုင်းတွန့်ကလေးတွေ ဖြာသွားကာ လရောင်တွန့်သွားသည့်အခါ၌ သူတို့စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးလျက် ရှိကြလေ၏။

“ခုနေ ကန်ထဲမှာ လှေကလေးစီးပြီး အရက်ချိုကလေး သောက်နေရယင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ မသိဘူး နော်။ ကိုယ့်အိမ်မှာသာ ဆိုယင်တော့ လှေကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ရုံပဲ” ဟု စမ်းယဉ်ကပြောလေ၏။

“အားလုံးကို လိုလေးသေးမရှိ ပြည့်စုံနေတယ်ဆိုယင်လဲ ပျော်ရွှင်မှုကို မရနိုင်ဘူး” ဆိုတဲ့ ရှေးစကား ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အဖို့တော့ ဒီလောက်ဆိုယင်ကို တော်တော်လေး ကောင်းနေပါပြီကွယ်” ဟု ထိုက်ယုက

ပြောလေ၏။

“အေးလေ၊ လူဆိုတာ ရလေလိုလေ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက ပြောခဲ့တာပေါ့။

“ချမ်းသာ သူများသည် လိုလေသေး မရှိ ပြည့်စုံကြသည်ဟု ဆင်းရဲသူများက ထင်ကြ၏။ မပြည့်စုံဟု ပြောလျှင် ယုံကြည်ခြင်း မရှိကြကုန်၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင် ချမ်းသာလာသည့် အခါတွင်မှ ယုံကြည်ကြကုန်၏” လို့ ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလဲ ကြည့်ပါလား။ ကိုယ်တို့မှာ မိဘတွေ မရှိတော့သည့်တိုင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လိုလေသေးမရှိ နေနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့မှာ မပြည့်စုံဘူး ဆိုပြီး စိတ်ညစ်နေကြရ ပြန်ရော”

“ဒါကတော့ ကိုယ်တို့တင် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့၊ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ ကိုယ်တိုင် အဲဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။ ပေါက်ယုတို့၊ တန်ချွန်းတို့မှာလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုခုတော့ လိုနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ အမှန်ကတော့ လူတိုင်း ဒီလိုချည်းပါပဲ။ အထူးသဖြင့် မိဘဆွေမျိုး မရှိဘဲ သူများနဲ့ နေရတဲ့ ကိုယ်တို့အဖို့ တော့ ဘာပြောစရာ ရှိတော့မလဲ”

ထိုက်ယုမှာ ဝမ်းနည်းလာပြန်ကာ ငိုတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြန်လေပြီ။ ဤတွင် စမ်းယဉ်က

“ကဲ..တော်ပါတော့ကွယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောကြပါနဲ့တော့။ ကိုယ်တို့ဘာသာ ကဗျာစပ်တာပဲ ကောင်းပါ တယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ပလွေသံကို ကြားရလေ၏။ ထိုက်ယုက

“ဒီနေ့ည မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကို ကြည့်ရတာ တော်တော် စိတ်လက် ကြည်ကြည်သာသာ ရှိတယ်။ ပလွေသံ ကလေးက သာယာတော့ ကဗျာဉာဏ်ကွန့်မြူးလို့ တော်တော်ကောင်းမှာပဲ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ငါးလုံးတွဲ ကဗျာ မျိုးကို ကြိုက်လေတော့ အဲဒီလို ကဗျာမျိုးကလေးတွေကို စပ်ကြည့်ရအောင်လေ”

“ဘယ်ကာရန်နဲ့ စပ်မှာလဲ”

“ဒီလိုလုပ်လေ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ဟောဒီ ဝါးတံတားကလေး လက်ရန်းမှာ တိုင် ဘယ်နှစ် တိုင် ရှိတယ် ဆိုတာကို ရေသွားမယ်။ ဟိုဘက် အဆုံးအထိပေါ့။ အဲဒီအတိုင်း စပ်မယ်။ ဥပမာ တိုင် ခြောက်လုံး ရှိတယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီလိုဆိုယင် ရှန်ကာရန်နဲ့ ချမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ။ အပြောင်းအလဲ ကလေးပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

သို့ဖြင့် တံတားကလေးပေါ်တွင် လျှောက်လာခဲ့ရင်း တိုင်များကို ရေတွက်လာခဲ့ကြရာ ဆယ့်သုံးတိုင် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စမ်းယဉ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ဆယ့်သုံးတိုင်ဆိုတော့ ယွန်ကာရန်နဲ့ ချရမယ့် သဘော ရောက်နေတယ်။ ယွန်ကာရန်နဲ့ ဆိုယင် ဒီလောက် ရှည်တဲ့ ကဗျာတွေ အတွက် ကာရန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခက်တာပဲ။ ကဲ... ထိုက်ယုပဲ စပြီး စပ်လေ”

“ဘယ်သူက သာမလဲဆိုတာ ကြည့်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စက္ကူကလေး၊ စုတ်တံကလေး ရှိယင်တော့ ကောင်းသား”

“အံမယ်လေး၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ကူးရေးတာပေါ့။ ခု လောလောဆယ်တော့ လက်တန်းပဲစပ်ကြမယ်။ မမေ့ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်ပဲ အလျင်စပ်မယ်လေ” ဟု ထိုက်ယုက ပြောသည်။

ဆောင်းနှောင်းချမ်းမြ၊ လပြည့်ညဉ့်.....

စမ်းယဉ်က အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက်

မိုးဝပြင်ကျယ်၊ ငွေစင်ကြယ်တို့
ရွန်းမြသော်မော်၊ မီးပွဲတော်တွင်
အတူတွဲယှဉ်၊ လျှောက်လာစဉ်၌...

ထိုက်ယုက

ဝေ့ဝိုက်မျောပျံ၊ စောင်းညှင်းသံနှင့်.....
အဲအန်ရတု၊ ပျော်မှုသစ်သစ်၊
မူးယစ်ရွှေရည်၊ ချောင်းစီးလည်မျှ....

“အင်း၊ ဒီအပိုဒ်ကလေးကိုတော့ ကိုယ်ကြိုက်သွားပြီ။ နေဦး၊ နေဦး။ ကိုယ်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

ပျော်မြူးကြ၍၊ အိမ်ဝပြတင်း
ဟင်းလင်းဖွင့်ပေး၊ စိမ့်အေးလေပြည်
ဝေ့ဝိုက်လည်လျက်၊ ဖျန်းလေပက်သော်.....

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ကိုယ်တို့လိုချင်တဲ့ အဘော်ကို
ရောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒုတိယစာကြောင်း ကတော့ နည်းနည်း ပျော့နေတယ်။
ခွန်အား ကောင်းကောင်းနဲ့ စပ်ဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။

“ကဗျာကလဲရည်၊ ကာရန်တွေကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်းဆိုတော့
ဒီလောက်တော့လဲ ဟာကွက် ရှိမှာပေါ့။ နောက်စာပိုဒ် တွေ ကျယ်င်
စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ”

“မစပ်နိုင်ယင်တော့ ရှက်စရာကြီးနော်”

ရွန်းပြက်လရောင်၊ နေ့ကြောင်တောင်သို့
အမှောင်ကိုခင်း၊ အလင်းပက်ဖျန်း....

“ဒါလဲ သိပ်တော့ မကောင်းလှသေးဘူး။ ထိုက်ယုရဲ့ စာပိုဒ်က
ရှေးဂန္ထဝင် မဆန်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ နေ့စဉ်မြင်တွေ့ နေရတာမျိုးကို
ကောက်စပ်လိုက်တော့ စမ်းယဉ် အဖို့ လိုက်စပ်ရတာ ခက်သွားတာပေါ့” ဟု
စမ်းယဉ်က ပြောလေ၏။

“မလေးက ရှေးကဗျာတွေမှ ကောင်းကောင်း မဖတ်ဖူးဘဲကိုး။ မုန့်ကို
ရည်ရွယ်ပြီး စပ်တဲ့ ရှေးကဗျာတွေထဲမှာလဲ ရှိပါတယ်။ တန်မင်းဆက်ခေတ်
ကဗျာတွေကိုလဲ ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ရှင်။ ဟုတ်ပါပြီတဲ့”

အပျို စိမ်းဆတ်၊ မတ်တတ်ရပ်ရင်း
ဖရဲခင်းကို၊ အတင်းဝင်ခူး
ယစ်မူးသင်းပျံ့၊ ရနံ့ကျလိမ်း
ကျောက်စိမ်းခွာညို....။

“အဲဒါကမှ ရှေးဂန္ထဝင် မဆန်တာ”

“ကဲ၊ ငြင်းမနေနဲ့တော့။ မနက်ဖြန်ကျမှ တခြားလူတွေကို ပြကြည့်ကြမယ်”

“မလေး ကဗျာထဲမှာ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ကျောက်စိမ်းခွာညှိ တို့ဘာတို့ ဆိုတာက ဂန္ထဝင် စကားလုံးမှ မဟုတ်တာ”

ပဒုမ္မာကြာပွင့်၊ ရွှေနယ်တင့်သား

ပျားဖယောင်းတိုင်၊ ဆီမီးပြိုင်လျက်

မြိုင်ဆိုင်ခန်းထဲ၊ စားသောက်ပွဲနှင့်...။

“မလေးကတော့ “ပဒုမ္မာပွင့်၊ ရွှေနယ်တင့်သား” ဆိုတဲ့စကားလုံးက ရိုးလွန်းတယ်။ ဒီလို ကာရန်ယူပြီး စပ်ပုံမျိုး ကတော့ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“အတူတူပေါ့။ မလေးကလဲ၊ “ကျောက်စိမ်းခွာညှိ” လို့ သုံးတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ ထိုက်ယုကလဲ “ပဒုမ္မာပွင့် ရွှေနယ်တင့်သား”လို့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ သုံးတော့တာပေါ့။ ဒီတော့ တကယ် အဓိပ္ပာယ်လဲ ရှိ၊ လောကမှာ ထင်သာ မြင်သာတဲ့ အလင်္ကာကို သုံးမှာပေါ့”

စမ်းယဉ်က ဆက်၍စပ်၏။

စကားထာဝှက်၊ အရက်သောက်ပွဲ

ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြ၊ သူငါအလျင်

ရှေးကထုံးစံ၊ လိုက်ကြဟန်ရှင့်...။

“အင်း၊ ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မလှသေးဘူး” ဟုဆိုကာ ထိုက်ယုက ဆက်၍စပ်လေ၏။

သုံးခုမက၊ သဲလွန်စရှာ

စကားထာ၌၊ ရှာလိုက်ကြရ

အန်စာကျသော်..။

“သုံးခုမက၊ သဲလွန်စရာ ဆိုတဲ့စာပုဒ်က စာမဆန်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။
နောက်တစ်ပုဒ် ကျယ်ဝင် ဒီလို စာစပ်လို့ မရတော့ဘူးနော်” ဟုဆိုကာ ဆက်၍
စပ်ပြန်လေ၏။

စည်းသုတ်စည်းမြန်၊ ကာရန်ရှာဆဲ
လက်ထဲပန်းရောက်၊ တစ်ယောက်အလှည့်
လွန်မြောက်ခဲ့ပြန်...။

“ကိုယ့်ကာရန်ကိုတော့ လိုက်နိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်
နောက်တစ်ပုဒ်ကျတော့ မကောင်းတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လရောင် နဲ့
လေညင်းအကြောင်းကို သွယ်ဝိုက်ပြောနေရတာလဲ”

“အံ့မယ်၊ ကိုယ့်စာပိုဒ်ထဲမှာ လေညင်းတို့၊ လရောင်တို့ တစ်ခုမှ
မပါသေးဘူး”

“ကဲ၊ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ပြီး
စပ်ကြသေးတာပေါ့” ဟုဆိုကာ ထိုက်ယူက ဆက်စပ်၏။

ကောင်းကင်မိုးမြေ၊ ဘော်ရောင်ငွေသား
ဆေးခြယ်ထားလျက်၊ အိမ်သားဧည့်သည်
တစ်လှည့်စီလျှင်...။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီပြင်လူတွေ အကြောင်းကို စပ်နေရတာလဲ။ ကိုယ်တို့
အကြောင်းပဲ စပ်ရမယ်လေ” ဟု ဆိုကာ စမ်းယဉ်က ဆက်စပ်သည်။

တစ်ယောက်တစ်လှည့်(လဲ့)၊ ကဗျာဖွဲ့ကြ
တစ်ယောက်က စပ်၊ ကာရန်ထပ်သော်....။

“ဟုတ်ပြီ” ဟုဆိုကာ ထိုက်ယူက ဆက်၍

ပုဒ်ဖြတ်ပုဒ်ကူး၊ အရက်မူးလည်း

အကူးမမှား၊ စာပိုဒ်များဖြင့်....။

“ဒီတစ်ခါ စမ်းယဉ်က ဆက်ရမှာပေါ့”

ရှည်လျားထိုည၊ လွန်မြောက်ကြ၍

ဟာဟရယ်သံ၊ စကားသံနှင့်....။

ထိုက်ယုက “ခက်တဲ့နေရာကို ရောက်လာပြီနော်” ဟု ဆိုကာ သူ့
စာပုဒ်ကို ဆက်၏။

ညဉ့်ယံသည်းသုဉ်း၊ ပွဲလည်းဆုံး၍

ရွှင်ပြုံးပျော်ပွဲ၊ ရယ်သံစဲသော်....။

အားလုံးပြန်ကြ၊ လှေကားဝတွင်

စမ်းယဉ်က

“နေစမ်းပါဦး၊ သူနဲ့လိုက်အောင် ဘယ်လို စပ်ရမလဲ ဆိုတာ
စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

တလင်းပြင်၌၊ လန်းရွှင်ပန်းပွင့်

နှင်းနှင့်မိုးစက်၊ ဖျန်းကာစက်သော်..

ထိုက်ယုက စမ်းယဉ်ကို ချီးမွမ်းလေ၏။

“စမ်းယဉ်ဟာ ကဗျာဉာဏ် ရှိလျက်သားနဲ့။ အမြဲတမ်း ဂုဏ်ဂုဏ်
ထားတတ်တယ်။ ပန်းတွေကို ဘယ်လိုများ စိတ်ကူး ရသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

“မနေ့က ရှေးဂန္ထဝင် ကဗျာပေါင်းချုပ်ကျမ်းကို ဖတ်မိရာက
အဲဒီစာလုံးကို စွဲနေတာ။ ဘယ်လိုပန်းလဲ ဆိုတာတော့ မမြင်ဖူးသေးဘူး။
ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည်က ပြောတော့ အဲဒီပန်းပင်ရဲ့ အရွက်တွေက နေမှာသာ
လန်းပြီး ညကျတော့ ခွေပြီး အိပ်သွားတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ မလေးလဲ စာအုပ်တွေထဲမှာ

လိုက်ရှာကြည့်တော့ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်နေတာ တွေ့ရ တယ်။
ပေါက်ကြည်က ကိုယ်တို့ထက် အများကြီး သိတာပဲ”

“အမှန်ကတော့ ဒီစကားလုံးကို ဒီမှာ သုံးဖို့ မကောင်းဘူး။
ဆောင်းရေတံခွန် ဆိုတဲ့ စကားလုံး။ ဒီတော့ ဒီစကားလုံးကို လှအောင်
တော်တော် ရှာယူရလိမ့်မယ်” ဟုဆိုကာ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးလျှင် ဆက်၍
စပ်လေ၏။

မိုးသက်လေပြင်း၊ အိမ်ခြေရင်း၌
အတင်းတိုးဝှေ့၊ တရွေ့ရွေ့နှင့်
တိမ်စမျှင်လည်း၊ ငွေသွင်ကူးခတ်

စမ်းယဉ်က

“ကာရန်ကလေး ကတော့ လှပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒုတိယစာကြောင်းက
အသံ ထောင့်နေတယ်။ သိပ်တော့ မဆိုး ပါဘူးလေ” ဟု ဆိုကာ စမ်းယဉ်က
ဆက်၍စပ်၏။

ပါးစပ်ဟပြ၊ ဖားပြုတ်မည်း (မဲ) လျှင်
ငွေစင်လမင်း၊ သူဖန်ဆင်းလျက်

[မှတ်ချက်။ ။တရုတ် ဒဏ္ဍာရီတွင် လပြည့်ဝန်းကို ဖားပြုတ်
အန်ထုတ်သည်ဟု ဆိုသည်။]

ထိုက်ယုက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အောက်ပါအတိုင်း စပ်လေ၏။

ဝင်းလဲ့ရောင်ညီး၊ နတ်သမီးလျှင်
ခရီးအဝေး၊ သက်ရှည်ဆေးကို
မနွေးမမြန်၊ ဆောင်ယူပြန်၍
မောင်နှံ သက်လှယ်၊ ရက်ကန်းသည် (သယ်) နှင့်
သူငယ်နွားကျောင်း၊ လက်ဆောင်ကောင်းကို.... ၊

[မှတ်ချက်။ ။တရုတ်ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုတွင် နတ်သမီးတစ်ပါးသည် ကြင်ရာနတ်သား၏ သက်ရှည်ဆေးကို ခိုးပြေးသည် ဟု ဆိုသည်။ နောက်ဒဏ္ဍာရီ တစ်ပုဒ်၌ ရက်ကန်းသည်မ (အဘိဇိနက္ခတ်) နှင့် နွားကျောင်းသား (သရဝဏ်နက္ခတ်) တို့ အကြင် လင်မယား ဖြစ်ပြီး တာဝန်ပျက်ကွက်ကြသဖြင့် ဘိုးတော်သိကြားမင်းက သူတို့ကို အပြစ်ပေးသည့် အနေဖြင့် နဂါးငွေ့တန်းမှ ခွဲထုတ်လိုက်ပြီး နှစ်စဉ် သတ္တမလဆန်း ၇ ရက် နေ့တွင်မှ တစ်ခါ ဆုံခွင့်ပြုသည်ဟု ဆိုသည်။]

စမ်းယဉ်က လ ကိုကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်စပ်ပြန်၏။

ချောင်းမြောင်းခိုးဝှက်၊ ပေးအပ်ချက်ကြောင့်
အမျက်ဒေါသ၊ ချောင်းချောင်းထ၍
လ,ကိုကျိန်ဆဲ၊ အမြဲမသွေ...

“ဟင်၊ ဒီအလင်္ကာ ကလဲ ရိုးနေပါပြီ။ တစ်ခါ စပ်သွားပြီးပြီပဲ”

ဆုတ်ဆန်းစေဟု၊ သင့်လေကျိန်စာ
ထားခဲ့ပါ၏။

စမ်းယဉ်က ဆက်၍ စပ်မည်အပြုတွင် ထိုက်ယုသည် ကန်ထဲမှ အရိပ်မည်းမည်း တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် ပြီးလျှင်

“ဟင်၊ ဟိုကန်စပ်က ချုံထဲမှာ ဘာကြီးလဲ မသိဘူး။ မည်းမည်းကြီး။ လူလား တစ္ဆေလား မသိဘူး”

“စိတ်ထင်လို့ပါကွယ်။ ကိုယ်ကတော့ တစ္ဆေ တို့ဘာတို့ကို မကြောက်ပေါင်။ ကြည့်၊ ကိုယ် ခဲနဲ့ထုလိုက်မယ်”

စမ်းယဉ်သည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ပြီး ကန်ထဲသို့ ပစ်လိုက်လေ၏။ ကန်ရေပြင်တွင် ဂယက်တွေထ သွားပြီး လ၏အရိပ်သည် ဖြာထွက်သွားကာ ခဏကြာလျှင် ဝိုင်းစက်သော လ၏အရိပ်သည် ပြန်၍ ပေါ်လာလေ၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပစ်လိုက်သည့်အခါ၌ ချုံထဲမှ ဝံလိုငှက် တစ်ကောင်၏ မြည်သံ ပေါ်ထွက်လာကာ ကြာနံ့သင်းကြည် အဆောင်

ဘက်ဆီသို့ ပျံသန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ လန့်လိုက်တာကွယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ငှက်လို့ကို မထင်မိဘူး။ ဘာကြီးပါလိမ့်လဲလို့” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။

“ဟန်ကျတာပဲ။ ကိုယ့်အဖို့တော့ ကဗျာစပ်ဖို့ စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားပြီ” ဟု ဆိုကာ စမ်းယဉ်သည် အောက်ပါ အတိုင်း စပ်လေ၏။

ပြတင်းဝ၌၊ ပျူမှိန်မှိန်

မီးအိမ်မလက်၊ ဝံလိုငှက်လည်း

တောင်ပံချင်းယှက်၊ ကန်ရေထက်၌

လင်းပြက်အရိပ်၊ ထိုးဖိတ်ကျလာ...။

ထိုက်ယုက သူ့စာပိုဒ်ကို သဘောကျသွားကာ ခြေဆောင့်လိုက်ပြီး

“လက်စသတ်တော့ ဒီဝံလိုငှက်ကြီးက သူ့ဘက်က ပါသွားတာ ပေါ့လေ။ ကိုယ်တောင် ဘယ်လို လိုက်စပ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး။ စောစော က ဆောင်းရေတံခွန် ဆိုတဲ့ စကားလုံးထက်တောင် လှနေသေးတယ်။ အရိပ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ကိုက်တဲ့ ကာရန်က နိမိတ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး။ ကောင်းပါတယ်၊ ဝံလိုငှက်ကြီးတစ်ကောင် ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ ရှုပ်တိုက် ပျံသွားတဲ့ စိတ်ကူးက ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး၊ ဆန်းလဲဆန်းတယ်”

“သိပ်ခက်နေတယ် ဆိုယင်လဲ မနက်ဖြန်ကျမှ ဆက်စပ်ရအောင် ပါကွယ်”

ထိုက်ယုက သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“အံ့မယ် ဘယ်ရမလဲ။ ခုပဲ စပ်မယ်။ ဒီမှာရပြီ”

ရောင်ယှက်ဖြာသော်၊ စာဆို၏စိတ်

ကဗျာစိတ်လည်း၊ တိတ်ဆိတ်သိပ်သည်း (သဲ)

လရောင်ထဲတွင် ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်ခံရ၏။

စမ်းယဉ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက်ခုပ်တီးလိုက်လျက်

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ ကဗျာဉာဏ်ကို မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီ ဆိုပါကလား။ အင်း၊ ထိုက်ယု ကဗျာက လှတော့လှပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်ညစ်စရာ ကြီးကွယ်။ ထိုက်ယုက နဂိုကမှ နေလို့ ထိုင်လို့ မကောင်းရတဲ့ အထဲမှာ ခုလို နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ကဗျာတွေကို မစပ်စမ်းပါနဲ့”

“မစပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မစပ်ယင် ကိုယ်ရှုံးတော့မှာပေါ့။ တွေ့လို့သာ ကောက်စပ်လိုက်ရတယ်။ နောက်က ဘယ်လို လိုက်ရမယ်မှန်းတောင် မသိသေးဘူး”

ထိုစဉ် ကျောက်ဆောင်နောက်ဘက်မှ လူတစ်ယောက် ရပ်လျက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကဗျာကလေးတွေက တယ်ပြီး ကောင်းပါကလား။ ဒါပေမယ့် မလေးထိုက်ယုရဲ့ ကဗျာက စိတ်ညစ်စရာ ကြီးကွယ်။ နောက် ဆက်မစပ်ပါနဲ့တော့။ ဆက်ပြီး စပ်နေယင် ကဗျာလဲ လှတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတင်း ဖြစ်ညစ် စပ်ရသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ထိုက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်မှာ လန့်ဖျပ်သွားကြလေ၏။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သီလရှင်မြောင်ယုကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်ချောင်ကြို ချောင်ကြားက ထွက်လာတာလဲ”

“မလေးတို့တစ်တွေ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လ၊ကိုကြည့်ပြီး ပလွေ နားထောင်နေတုန်း ဆရာလေး တစ်ယောက်တည်း ရေကန်နားမှာ လာထိုင်နေတာ။ ဒီတုန်းမှာ မလေးတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကဗျာစပ်နေတော့ အသာလေး ထိုင်ပြီး နားထောင်နေတာပေါ့။ မလေးတို့ နှစ်ယောက်က ကဗျာစပ်ရုံတွင် မကဘူး။ ကဗျာထဲမှာပါတဲ့ သင်္ခါရသဘော တွေကို ပြောနေကြတာနဲ့ မနေနိုင်တော့ဘဲ ထွက်လာတာပေါ့”

“အဆောင်ပေါ်မှာတော့ ပွဲတော်ပြီးသွားပြီလေ။ မယ်မယ်လဲ ပြန်သွားပြီ။ တခြားလူတွေလဲ အိပ်ကုန်ကြပြီ။ အစေတော်တွေကတော့ မလေးတို့ ပျောက်လို့ ရှာနေကြတော့မှာ။ မလေးတို့ကလဲ တယ်ခက်တာကိုး။ အအေးမိမှာ မကြောက်ကြဘူးလား။ လာ၊ ဆရာလေးကျောင်းကို လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်လှည့်ပါလား။ ခဏနေယင် မိုးလင်း တော့မှာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလောက်တောင် နောက်ကျသွားပြီလား” ဟု ထိုက်ယုက မေးလေ၏။

ဆရာလေး မြောင်ယုနှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့သည် မြစိမ်း မှန်ကူ ကျောင်းတိုက်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ ဘုရားစင်ရှေ့ရှိ ဆီမီးခွက်မှာ ယခုတိုင် လင်းလျက်ရှိပြီး အမွှေးတိုင်အိုးထဲမှ အမွှေးတိုင်များမှာလည်း မငြိမ်းသေးချေ။

သို့ရာတွင် တစ်ကျောင်းလုံးရှိ သီလရှင်အိုကြီးများမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိကြပြီး သီလရှင် ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ပါး သာလျှင် ထိုင်ပုံပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်လျက်ရှိလေ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုသည် သူ့ကို နှိုးကာ လက်ဖက်ရည် အကျို ခိုင်းလေ၏။ ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အခါ ဇူချန်း၊ ဆွီလူနှင့် အထိန်းတော်များသည် ထိုက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်ကို လိုက်ရှာရန် ရောက်လာကြလေ၏။

လက်ဖက်ရည် သောက်နေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ရယ်မောကြလျက်

“အံမယ်လေး ရှာလိုက်ရာ၊ ဥယျာဉ် တစ်ခုလုံးကို လျှံနေပြီ။ ဒေါ်လေးဆွေတို့ အဆောင်ကိုရော၊ တောင်ကုန်း အောက်က အဆောင်ကလေးတွေ ထဲကိုပါ လိုက်ရှာလိုက်တာ နဲ့နေပြီ။ ညစောင့်တွေက ပြောတော့ ခပ်စောစောတုန်း ကတော့ သခင်မကလေးနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြတယ်တဲ့။ ခဏနေတော့ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်တဲ့။ သီလရှင် ကျောင်းကို သွားမယ်လို့ ပြောသံ ကြားလိုက်တယ် ဆိုလို့ ဒီလိုလိုက်ရှာရတာ”

ဆရာလေး မြောင်ယုက အစေတော်များအား မီးဖိုချောင်ထဲသို့ သွား၍ လက်ဖက်ရည် သောက်ရန် လွှတ်လိုက် လေ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုသည် မင်သွေးခုံ၊ စုတ်တံနှင့် စာရွက်တို့ကို ယူလာပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်အား စောစောက စပ်ဆိုခဲ့သည့် ကဗျာကို အရွတ်ခိုင်းပြီးလျှင် အစမှအဆုံးတိုင် လိုက်ရေးလေ၏။

ထိုက်ယုက စိတ်လက်ရွှင်လန်းဟန် ရှိနေသော ဆရာလေး မြောင်ယုကို ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဆရာလေး ဒီလောက် စိတ်လက်ကြည်သာရှိတာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ ကဲ ဒီတော့၊ ဆရာလေး စိတ်လက် ကြည်သာ ရှိတုန်းမှာ မေးရဦးမယ်။ မလေးတို့ ကဗျာတွေ ဘယ်နှယ်နေသလဲဟင်။ မကောင်းဘူးဆိုယင် မလေးတို့ မီးရှို့ပစ် လိုက်တော့မယ်။ ကောင်းတယ် ဆိုယင်လဲ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် ပြင်ပေးပါလား။”

“ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးလို့ ပြောရလောက်အောင် ဆရာလေးမှာ ကဗျာဉာဏ်မရှိသေးပါဘူး မလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော မလေးတို့ ကဗျာထဲမှာ သုံးထားတဲ့ အလင်္ကာတွေကို ဆရာလေး သဘောကျတယ်။ ရှေ့လျှောက်ပြီး ဆက်စပ်နေကြယင် ပင်ပန်းမှာ စိုးလိုသာ ဆရာလေးကဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ဝင်နှောင့်ယှက်တဲ့ အတွက် ကဗျာလေးတွေ မကောင်းဘဲ ဖြစ်သွားမှာကိုလဲ စိုးရိမ်နေတယ်”

ထိုက်ယုသည် ဆရာလေးမြောင်ယု ကဗျာစပ်သည်ကို တစ်ခါမျှ
မတွေ့ဖူးချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုက်ယုက

“ဒီလိုဆိုယင် လုပ်ပါ ဆရာလေးရယ်၊ နားထောင်ရတာပေါ့။
ထိုက်ယုတို့ရဲ့ ကဗျာလေး တွေဟာ ဆရာလေးရဲ့ ကဗျာတွေနဲ့
ယှဉ်လိုက်ယင်တော့ သိပ်တော့ မဆိုးတန်ကောင်းပါဘူးနော်”

“ဆရာလေးကတော့ ခုလောလာဆယ် ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားချက်
ကလေးကိုပဲ စပ်ပြချင်တယ်။ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို အသားမပေးဘဲ အလင်္ကာတွေ၊
ကာရန်တွေနောက်ကို လိုက်နေယင် ကိုယ်ပိုင် ပုံသဏ္ဌာန် ပျောက်သွားပြီး
အဓိက ဆိုချက် တွေလဲ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ဆရာလေး မြောင်ယုသည် စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်ပြီးလျှင်
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တစ်ဆက်တည်း ရေးချလိုက် ပြီးနောက် သူတို့အား ပြလေ၏။

“ရယ်တော့ မရယ်နဲ့နော်။ အဓိက ဆိုလိုချက် ပေါ်မယ် ထင်လို့ ဒီအတိုင်း
စပ်လိုက်တာ။ အဆွေး စကားလုံး ကလေး ဘာလေး နည်းနည်း ပါးပါး
ပါပေမယ့် ဒါက သိပ်အရေးမကြီး လှပါဘူး”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆရာလေး မြောင်ယု၏ ကဗျာကို
ဖတ်ကြည့်ကြလေ၏။

ရွှေအိုးထဲမှ၊ မွှေးတိုင်မြဲသည်

တစ်စတစ်စ၊ လောင်ကျွမ်းခဲ့လေပြီ။

ကျောက်စိမ်းခွက်မှ၊ ဆီမဝလည်း

တစ်စတစ်စ ခဲလေပြီ။

အစေတော်မ၊ ပိုးစောင်စဖြင့်

ခေါင်းမှသိုင်းခြုံ၊ အချမ်းလုံလည်း

မစုံဖော်ဝေး၊ အရေးမလှ

မုဆိုးမ၏၊ ဘဝကြမ္မာ

ဘေးသီလာခဲ့၊ ပလွေသံသွဲဖြင့်....

ခန်းဆီးချလာ၊ ကန့်လန့်ကာထက်
ရွှေနတ်ငှက်လည်း၊ တွဲလဲချိတ်ဆွဲ
ဝမ်းဘဲ ဟင်္သာ၊ ခန်းဆီးမှာလျှင်
အရုပ်ဆင်ကြ၊ စိမ်းမြဝါးပင်
နှင်းစက်တင်၍၊ အောက်တွင်ငိုက်ကျ
ဝေ့ဝိုက်ဖြတ်သန်း၊ ကန်စပ်လမ်းနှင့်
မိုယန်းတောင်ကုန်း၊ အဆုံးမရှိ
တက်သက်ဘိဖြင့်၊ ငုံးတိကျောက်ဆောင်
အရောင်အရိပ်၊ တစ္ဆေအိပ်သို့။
ခွေလိပ်သစ်မြစ်၊ အထစ်ထစ်လျှင်
သမင်စားသည့်၊ ကျား ဝံပုလွေ
ချောင်းမြောင်းနေသို့၊ အရုဏ်ပြုစ
အလှကျောက်တုံး၊ လိပ်ကျောက်ကုန်းသို့။
စပါးချိုတော၊ သောသောညံ့ညံ့
ကြက်တွန်သံနှင့်၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်
ပျော်သည့်ဖြစ်ကို၊ စိတ်ညစ်စရာ
ရှာ၍မတွေ့၊ ငေး၍မနေ
လက်ဖက်ရည်သောက်၊ တစ်ကျိုက်လောက်ဖြင့်
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်၊ ဟိုသည်ရောက်ငြား
စကားထွေတလာ၊ ပြောကြားပါအံ့။

ထိုကဗျာ ခေါင်းစဉ်မှာ “မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်အတွင်း နွေလယ်ပွဲတော် ကျင်းပစဉ် စုပေါင်း၍ စပ်ဆိုသော ကဗျာတစ်ပုဒ်” ဟု ခေါင်းစဉ် တပ်ထားလေ၏။

ထိုက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်တို့သည် ကဗျာအဆုံးသတ်ပုံကို ချီးကျူးပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

“အင်း၊ မလေးတို့ ကြားထဲမှာ တကယ့် ကဗျာဆရာကောင်း တစ်ယောက် ရှိလျက်သားနဲ့ မေ့ထားကြတာကိုး။ ဒီလောက်တော်တဲ့ ကဗျာစာဆို ရှိပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မရှက်ကြဘူး၊ ကဗျာတွေ ရေးနေလိုက်ကြတာ။ တွေးကြည့်ယင် ရှက်စရာကြီး”

“ခဏနေယင် မိုးလင်းတော့မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ ထပ်ပြီး ပြင်ကြသေးတာပေါ့။ ပြီးတော့မှ နားကြမယ်”

ထိုက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်တို့သည်လည်း အစေတော်များနှင့်အတူ မိမိတို့အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဆရာလေး မြောင်ယုသည် သူတို့ကို ဝင်းဝ အရောက်လိုက်ပို့ပြီး သူတို့ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည့် အခါတွင်မှ တံခါးကို ပိတ်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအတွင်း ဆွဲလူက စမ်းယဉ်အား ပြောသည်မှာ

“အဒေါ်ချူရဲ့ အဆောင်မှာ ကျွန်မတို့ကို စောင့်နေကြတယ်ရှင့်။ ပြန်သွားကြဦးစို့”

“ညည်းပဲ သွားလိုက်ပါတော့အေ။ အိပ်ကြတော့၊ ရှာလို့တွေ့ပြီလို့ သွားပြောချည်ပါ။ တို့ပါ လိုက်ယင် ဆူဆူညံညံ စကားပြောတာနဲ့ ဒီပြင်လူတွေပါ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါမယ်”

ဝေဠုဝန်ရိပ်သာတွင်မူ အစေတော်များ အားလုံး အိပ်ပျော်ကုန်ကြလေပြီ။ ထိုက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်သည် အဝတ် အစား လဲကာ ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ဇူချန်းသည် ဇာခန်းဆီးကို ချပေးပြီး မှန်အိမ်ကို ငြိမ်းကာ တံခါးပိတ်၍ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ စမ်းယဉ်မှာမူ သူများ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ မပျော်ချေ။ ထိုက်ယုမှာလည်း သွေးအားနည်းသည့် ရောဂါရှိသည့်အတွက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မပျော်လှချေ။ အတန်ကြာမျှ လှဲနေသည့် တိုင်အောင် မျက်စိကျယ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်ဖြင့် ဖြစ်နေကြလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေး တာလဲဟင်” ဟု ထိုက်ယုက မေးလေ၏။

“အိပ်နေကျ အိပ်ရာ မဟုတ်တော့ အိပ်လို့မရဘူး။ မလေး အကျင့်က ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါနဲ့ လဲရုံပဲ လဲနေတာ။ မလေး ထိုက်ယုကော၊ ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေးတာလဲ”

ထိုက်ယုက သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“မလေးမှာ အိပ်မပျော်တဲ့ ရောဂါ ရှိတယ်။ တစ်နှစ်လုံး ရေယင်တောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်တဲ့ည ဆိုလို့ ဆယ်ညလောက်ပဲ ရှိမယ်”

“ဒါကြောင့် မလေး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ဖြစ်နေတာကိုး”

နောက် မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ယိုးစွပ်ခံရသော လှပသည့် အစေတော်ကလေး တစ်ယောက် စောစီးစွာ သေရခြင်း။
ချစ်စရာကောင်းသော ကချေသည်ကလေးများ လောကီကိုစွန့်၍ သာသနာ့ဘောင်သို့
ဝင်ကြခြင်း။

စန္ဒီပွဲတော်ပြီးသည့်နောက်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ထူထူထောင်ထောင် ရှိလာသည့်တိုင် ကောင်းစွာ ကျန်းမာခြင်း မရှိသေးသည့်အတွက် သခင်မ ဝမ်းသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ကုသရန် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သမားတော်ကို ပင့်ဖိတ်မြဲ ပင့်ဖိတ် စေလေ၏။ သမားတော်ကြီး ပေးသည့် အားဆေးများကို ဖော်စပ်ရာတွင် အခြားသော ဆေးမည်များအပြင် ကောလိသိမ် နှစ်ကျပ်သားခန့်လည်း ပါလေ၏။ သခင်မဝမ်းသည် ထိုဆေးကို အရှာခိုင်းသော်လည်း ဆံထိုးလောက်သာ ရှိသည့် ကောလိသိမ် မြစ်ကလေး တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းကိုသာ ရခဲ့၏။ အမျိုးအစားမှာလည်း ညံ့သည့်အတွက် သခင်မ ဝမ်းသည် နောက်ထပ် အရှာခိုင်းရ ပြန်လေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ဆေးမြစ်ကလေးများပါသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ရခဲ့ကြလေ၏။ သခင်မဝမ်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“မလိုတဲ့ အခါကျယ်ဝင်တော့ ပေါလိုက်တာ။ လိုပြီ ဆိုယင်တော့ ရှာလို့ကို မရနိုင်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ လိုယင်ရအောင် သိမ်းထားပါဟဲ့လို့ ငါအမြဲပြောတာပေါ့။ ခုတော့ နင်တို့က တွေ့ရာမှာ ထိုးထည့် ထားလိုက်တာပဲ။ ဒီကောင်မတွေဟာ ဘယ်တော့မှ စကားကို နားမထောင်ဘူး။ နင်တို့ဟာ ကောလိသိမ် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ် ဆိုတာကို မသိကြဘူး။ လိုယင် ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ရတာ၊ နင်တို့ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါတောင် ကောင်းကောင်းရတာ မဟုတ်ဘူး။”

ဆိုင်ယွမ်းက

“အဲဒါ ကျွန်မတို့ဆီမှာရှိတာ အကုန်ပဲထင်တယ်ရှင့်။ အလျင်တစ်ခါတုန်းက ဒေါ်လေးဆင့်တောင်းလို့ သခင်မကြီး အကုန် ပေးလိုက်တာရှင့်”

“မဟုတ်တာအေ။ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ သွား၊ သေသေချာချာ အရှာခိုင်းချည်ဦး”

ယခုတစ်ခေါက်တွင် ဆိုင်ယွမ်းသည် ဆေးထုပ်အချို့ကို ယူလာလေ၏။

“ဒီမှာတော့ ဆေးထုပ်တွေ ရှိပါသေးတယ် သခင်မကြီး။ ဘာထုပ်တွေမှန်းတော့ ကျွန်မလဲ ကောင်းကောင်း မသိ ပါဘူး။ သခင်မကြီး ကြည့်ပါဦး။ ဆေးထုပ်ကတော့ အကုန်ပဲရှင့်။ မရှိတော့ဘူး။”

သခင်မဝမ်သည် ဆေးထုပ်များကို ဖွင့်ကြည့်သော်လည်း မည်သည့်ဆေးများ ဖြစ်သည်ကို မမှတ်မိတော့ချေ။ ကောလိသိမ် ဆေးထုပ်ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် ကောလိသိမ် ကျန်သေးသလောဟု နတ်ငှက်မယ်ထံ အမေး ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဆေးမြစ်အနည်းငယ် ကျန်ကြောင်း၊ ယင်းတို့မှာလည်း များစွာ အမျိုးအစား မကောင်းလှကြောင်း၊ ထိုဆေးမြစ်များကို နေ့တိုင်း ဆေးသောက်ရာတွင် ထည့်၍ သောက်ကြောင်းဖြင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် သခင်မ ဝမ်သည် ဒေါ်လေးဆင့်ထံသို့ အတောင်းခိုင်းလိုက်ပြန်လေ၏။ ဤတွင် ဒေါ်လေးဆင့်ကလည်း မိမိတွင် ယမန်နေ့ကပင် ကုန်သွားသဖြင့် ထပ်၍ ရှာနေရကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

သခင်မဝမ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မယ်မယ်ထံသို့ သွားတောင်းရန်သာ ရှိတော့သည်။ မယ်မယ်သည် ယုန်ယွမ်းကို အရှာခိုင်းလိုက်ရာ လက်ညှိုးလောက်ရှိသည့် ကောလိသိမ် မြစ်ကြီးများပါသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့လာလေ၏။ ယုန်ယွမ်းသည် ထိုအထဲမှ နှစ်ကျပ်သား ချိန်၍ ပေးလိုက်၏။ သခင်မဝမ်သည် ချူယွီ၏ မိန်းမကို ခေါ်ကာ အခြားသော ဆေးမြစ်များနှင့်အတူ ကောလိသိမ်မြစ်များကို သမားတော်ထံ အပို့ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် မိမိတို့ မသိသော ဆေးမြစ်များ ကိုလည်း အမျိုးအမည်ခွဲခြား၍ တံဆိပ်ကပ် ပေးရန် ပြောလိုက်လေ၏။

မကြာမီမှာပင်လျှင် ချူယွီ၏ မိန်းမသည် ထိုပစ္စည်းများကို ယူ၍ ပြန်လာလေ၏။

“ဆေးမြစ်တွေအားလုံးကို သူ့အထုပ်နဲ့ သူ ခွဲပြီးတံဆိပ်ကပ် ပေးလိုက်ပါတယ် သခင်မကြီး။ ကောလိသိမ်ကတော့ အမျိုးလဲ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ တစ်ကျပ်သားဆိုယင်လဲ ငွေစင်သုံးဆယ် ကျပ်သားလောက် တန်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အမြစ်က နှစ်ချို့နေပြီတဲ့။ ကောလိသိမ် ဆိုတာ ဒီပြင်ဆေးတွေနဲ့ မတူဘူးတဲ့။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အမြစ်ပဲ ဖြစ်ပေစေ နှစ်တစ်ရာ ကျော်ပြီဆိုယင် အမှုန့်ဖြစ်သွားတတ်တယ်တဲ့။ ခု ဆေးမြစ်ကတော့ အမှုန့်တော့ မဖြစ်သေးဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် အာနိသင် မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီဆေးမြစ်တွေတော့ တိုက်လို့ မကောင်းတော့ဘူးတဲ့။ နောက်ထပ် ရှာပါဦးတဲ့။ ဒီလောက် မကောင်းယင်လဲ ကိစ္စမရှိဘူးတဲ့။ နှစ် မချို့ယင် ပြီးတာပဲတဲ့။”

သခင်မဝမ်သည် ခေါင်းကိုငုံ၍ အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင်တော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင် တော့မလဲအေ။ အပြင်ကပဲ

နှစ်ကျပ်သားလောက်ကိုပဲ ဝယ်ရတော့မှာပေါ့”

သခင်မဝမ်သည် အခြားဆေးထုပ်များကို မကြည့်တော့ဘဲ ဘေးသို့ ချထားလိုက်ပြီးလျှင် ချူယွီ၏ မိန်းမဘက်သို့ လှည့်၍-

“အပြင်က အစေခံတွေကို ခိုင်းလိုက်။ အမျိုး ကောင်းကောင်း ကောလိသိမ်ထဲက နှစ်ကျပ်သားလောက် သွားဝယ် ချည်စမ်းလို့။ မယ်မယ်ကများ မေးယင် ဒီမှာ သုံးဖို့ပါလို့ သာပြော။ တခြား လျှောက်ရှည်မနေနဲ့”

အနီးတွင်ရှိသည့် ပေါက်ကြည်က

“ဒေါ်လေးဝမ်ကို တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ အပြင်မှာဝယ်ယင်တော့ ကောလိသိမ်က ကောင်းကောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ သူတို့က ကောလိသိမ်မြစ် တစ်မြစ်လုံး ရတယ်ဆိုယင် သုံးလေးဖြတ် ဖြတ်ပြီးတော့ အမြစ်သေး ကလေးတွေနဲ့ မြစ်ချင်းကူးပြီး ရောင်းတာ ဒေါ်လေး ဝမ်ရဲ့။ အားလုံး တစ်မြစ်ထဲကလိုလို လုပ်ပြီး ရောင်းတာပေါ့လေ။ ဒီတော့ အမြစ်ကြီးတာကိုချည်းပဲ သိပ်အဟုတ်ထင်မနေနဲ့။ ပေါက်ကြည်တို့ ဆိုင်က ကောလိသိမ်ဆေးမြစ် ရောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတော့ သူတို့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ပေါက်ကြည် မေမေကို ပြောလိုက်တယ်။ ပေါက်ကြည်ရဲ့ အစ်ကိုကိုလွှတ်ပြီး ကောလိသိမ် ကောင်းကောင်း ဝယ်ပေးပါလို့။ နည်းနည်း ပါးပါး ပိုပေးရလဲ ဘာဖြစ်သလဲ။ ကောင်းကောင်းရဖို့ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

“အေး၊ ကောင်းတယ်ဟေ့။ ငါ့တူမ ပြောပေလို့ပေါ့အေ၊ ဟုတ်တာပေါ့”

ခဏကြာလျှင် ပေါက်ကြည် ပြန်ရောက်လာကာ တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အဝယ်ခိုင်းလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ညနေ ဆိုလျှင် ဆေးမြစ် ရောက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မနက်ဖြန်မနက် ဆေးသောက်ချိန်အထိ ဖော်ချိန်ရကြောင်းဖြင့် ပြောပြ လေ၏။ သခင်မဝမ် မှာလည်း ထိုအခါကျမှ စိတ်အေးသွားလေ၏။

“ ‘ဆီမွှေးရောင်းတဲ့ ဆီမွှေးသည်မှာ ဆီရှားလို့ သူ့ဆံပင်ကို ရေရောပြီး လိမ်းရတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံလို ဖြစ်နေပြီ အေ။ တို့က ရှိတုန်းကတော့ ပေးဟယ် ကမ်းဟယ်နဲ့။ ဟော၊ ကိုယ့်မှာတဲ့ မရှိရော ဟိုလူဆီ လိုက်တောင်းရ၊ ဒီလူဆီ လိုက်တောင်းရ”

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကောလိသိမ် ဆေးမြစ်ဆိုတာ အဖိုးတန်တယ် မဟုတ်လား ဒေါ်လေးဝမ်ရဲ့။ ပြီးတော့ သူက ဆေးအတွက် သက်သက်ချည်းပဲ

အသုံးဝင်တယ်ဆိုတော့ တခြားလူတွေကို လိုယင်လဲ ပေးရကမ်းရတာပေါ့။ တချို့ ကုက္ကုစွ နိုင်တဲ့ လူများလို ပေါက်ကြည်တို့ လက်ထဲမှာချည်းပဲ သိမ်းထားလို့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“အင်း၊ ဟုတ်တာပေါ့လေ” ဟုဆိုကာ သခင်မဝမ်သည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည် ပြန်သွားသည့် အခါ၌ အနီးတွင် မည်သူမျှ မရှိတော့သည့် အလျောက် သခင်မဝမ်သည် ချူယွီ၏ မိန်းမကိုခေါ်ကာ မကြာမီက ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရှာခဲ့သည့်ကိစ္စကို မေးမြန်းလေ၏။ ချူယွီ၏ မိန်းမသည် ထိုကိစ္စကို နတ်ငှက်မယ် နဲ့ ဆွေးနွေးပြီးနောက် သိခဲ့သမျှကို ပြောပြရန် သဘောတူခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ ချူယွီမိန်းမထံမှ အကြောင်းစုံကို သိရသည့် အခါတွင် သခင်မဝမ်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လျက် ရှိလေ၏။ စုချိမှာ ယင်ချွန်း ၏ အစေတော်ဖြစ်ပြီး ယင်ချွန်းမှာလည်း ဒေါ်လေးဆင့်၏ အိမ်မှာ ဖြစ်သဖြင့် သခင်မဝမ် မှာလည်း နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သခင်မဝမ်က ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဆင့်အား တိုင်ရန် အကြံပေးလေ၏။

ချူယွီ၏ မိန်းမက

“ဟိုနေ့တုန်းကတော့ ဒီလောက် အာဏာပါဝါတွေ သုံးရမလား ဆိုပြီး ဝမ်ရှန်ပေါက်ရဲ့ မိန်းမကို ဆုလဲဆု၊ နားရွက် ကိုလဲ လိမ်နဲ့ လုပ်နေတာပဲ။ ခုတော့ ဝမ်ရှန်ပေါက်ရဲ့ မိန်းမလဲ နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး ဘယ်ကိုမှ မထွက်ဘူး၊ အိမ်ထဲမှာပဲ အောင်းနေတယ်။ စုချိကလဲ သူ့မြေး မဟုတ်လား။ လုပ်တုန်းက ဒီပြင် အစေတော်တွေကို အမိဖမ်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မမိဘဲ သူ့မြေးမိနေတော့ ခက်သွားတာပေါ့။ ခုတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို အသာကလေး ငြိမ်နေပြီး ဂယက်တွေ ငြိမ်သွားအောင် အသာကလေး စောင့်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကိစ္စကို မယ်မယ့်ကို ကျွန်မတို့ သွားတိုင်ယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ တောင်စဉ်ရေမရ လာပြောတယ်လို့ထင်ချင်ထင်မှာ။ ဒီတော့ စုချိကိုပါ သက်သေခံပစ္စည်းနဲ့အတူ ခေါ်သွား တာက အလွန်ဆုံး စုချိကိုရိုက်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ ပြောင်းရွှေ့ရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“ဒီလိုမှမလုပ်ဘဲ ကျွန်မတို့က မယ်မယ့်ကို ပြောပြရုံ ပြောပြယင် ဒေါ်လေးဆင့်က ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ် လွှဲချ နေမှာ စိုးရတယ်။ အရေးယူစရာရှိယင် ညည်းတို့ ကိုယ်တိုင် ယူပါတော့လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုလာပြော နေကြသေးသလဲ ဘာလဲနဲ့ ပြောနေလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီတုန်းမှာ စုချိက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားယင် အခက်။ ပြဿနာက ကြီးလာဦးမှာ။ ခုလောက်ဆိုယင် အချိန်ကလဲ နည်းနည်းကြာလာတော့ သူ့ကို

အစောင့်ခိုင်းထားတဲ့ အစောင့်မိန်းမတွေ ကလဲ ပေါ့တီး ပေါ့ဆ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေကြတော့မှာ။ ဒီလို ပေါ့တီးပေါ့ဆ လုပ်လို့ ကောင်မလေးက သတ်သေသွားယင် ဘယ့်နှယ် လုပ်ကြ မလဲ”

သခင်မဝမ်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“အေး၊ ညည်းပြောတာ မှန်တယ်။ တို့အိမ်ထဲက ကောင်မတွေကိစ္စကို မစုံစမ်းခင် ဒီကိစ္စကို အလျင်စုံစမ်းရမယ်”

ဤတွင် ချူယွီ၏မိန်းမသည် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ခေါ်ကာ ယင်ချွန်း၏ အဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ လေ၏။

ချူယွီ၏မိန်းမက ယင်ချွန်းအား ပြောသည်မှာ “သခင်မဝမ်က ပြောလိုက်တယ်။ စုချီဟာ အရွယ်ရောက်ပြီတဲ့။ သူ့အမေကလဲ သူ့ကို ခဏခဏလာပြီး အိမ်ပြန်လွှတ်ဖို့ ပြောနေတယ်တဲ့။ သခင်မ ဝမ်ကလဲ သူ့ကို လက်ထပ် ထိမ်းမြားပေး ဖို့အတွက် အိမ်ကို ပြန်လွှတ် ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် စုချီကို ဒီနေ့ပဲ အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက် တော့တဲ့။ စုချီ နေရာမှာ တခြား အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးမယ်တဲ့”

ချူယွီ၏ မိန်းမသည် စုချီအား အထုပ်အဝိုင်း ပြင်စေပြီးနောက် ပြန်ရန်ပြောလေ၏။

ယင်ချွန်းမှာ စုချီအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ရှိသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ယမန်နေ့က အဖြစ်အပျက်ကို အခြားအစေတော် များက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြီးဖြစ်သည့်အတွက် စုချီအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ရှိသည့်တိုင် အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်နေသော ကိစ္စဖြစ်သည့်အလျောက် ယင်ချွန်းမှာ မည်သို့မျှ မပြော သာတော့ချေ။ စုချီသည် သူ့ကိစ္စကို ဝင်ရောက်ပြောပေးရန် တောင်းပန်ကာ အိမ်တွင် ဆက်လက်နေခွင့်ပြုရန် အသနားခံ လေ၏။ သို့ရာတွင် ယင်ချွန်းမှာ နှုတ်သွက်လျှာသွက် မဟုတ်သည့်ပြင် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတွက် ဘာကိုမျှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

စုချီမှာ အိမ်သို့ပြန်ရတော့မည်ကို သိသည့်အတွက် ငိုရှိုက်လျက်

“မလေးယင်ချွန်းက တော်တော် ရက်စက်တယ်နော်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လုံးလုံး ကျွန်မကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ဒီနေ့ကျတော့လဲ ကျွန်မဘက်ကတောင် ထောက်ခံပြောဖော် မရတော့ဘူး”

ချူယွီ၏မိန်းမက

“ဘာလဲအေး၊ သခင်မလေးက ညည်းကို ထားမယ်လို့များ ထင်နေလို့လား။ သူက ဆက်ပြီး နေခွင့်ပြုတယ်ပဲ ထားဦး၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာ

တခြားလူတွေကို ညည်း ဘယ့်နှယ်လုပ် မျက်နှာပြမလဲဟင်။ ဒီတော့ ငါပြောတာ နားထောင်ပါအေ။ ခုနေ ဟိုးလေးတကျော် မဖြစ်ခင် ကိုယ့်အထုပ်ကလေး ကိုယ် မြန်မြန်ထုပ်ပြီး ထွက်သွားတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါက တို့ အတွက်ရော ညည်းအတွက်ရော ကောင်းပါတယ်”

ယင်ချွန်းက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်

“ညည်း ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါလဲ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ညည်းကို ငါဆက်ထား ယင် ငါလဲ နာမည်ပျက်မှာ။ ယုဟွာကိုပဲ ကြည့်လေ၊ သူ ဒီမှာနေလာတာ တော်တော်ကြာပြီပဲ။ ပြန်ပို့တော့ ဘာပြောသလဲ။ ထွက်သွားရတာပဲ မဟုတ်လား။ အိမ်ကိုပြန်ရတယ် ဆိုတာ ညည်းတို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပြင် အစေတော် တွေလဲ ပြန်ကြရမှာပဲ။ တစ်နေ့ကျတော့ ခွဲခွာကြရမှာ အတူတူ ခု သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ချူယွီ၏မိန်းမက

“ကဲ၊ သခင်မလေးပြောတာ ညည်း ကြားပြီ မဟုတ်လား။ သူက ညည်းထက် အရှည်ကို မြင်လို့ပြောတာ၊ တခြားလူတွေလဲ တစ်နေ့ကျယင် ပြန်ကြရမှာပဲ။ ဒီတော့ ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့”

စုချိုမှာ ယင်ချွန်းကို ကန်တော့ကာ အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် အစေတော်များကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ရန်မှ တစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိတော့ပြီ။

စုချိုက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်

“တကယ်လို့ ကျွန်မများ ဒုက္ခရောက်တယ်လို့ ကြားယင် ကျွန်မကို ပစ်ထားပါနဲ့နော် မလေး”

ထိုနောက် ချူယွီ၏မိန်းမနှင့် အစေတော်ကြပ် နှစ်ယောက်တို့သည် အခိုင်းမိန်းမ အချို့အား စုချို၏ပစ္စည်းများကို ဝင်းဝအရောက် လိုက်ပို့ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သူတို့ ထွက်မသွားမီ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြားထားသည့် စုချိုသည် စုချိုအား ပိုးစဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေး တစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ဟောဒါက သခင်မလေးက ပေးလိုက်တာ။ သခင်နဲ့ကျွန် ခွဲကြရမှာဆိုတော့ အမှတ်တရအဖြစ် ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပေါ့အေ”

လက်ဆောင်ကလေးကို မြင်သည့်အခါတွင် စုချိုမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သဖြင့် ထပ်၍ငိုလေ၏။ စုချိုနှင့် စုချူမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်၍ငိုလျက်ရှိသည်တွင် ချူယွီ၏ မိန်းမမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ မြန်မြန် သွားရန် ပြောလေ၏။

စုချီက ငိုလျက်ဖြင့်

“ဒီလောက်လဲ မရက်စက်ကြပါနဲ့ရှင်။ ဒီမှာနေလာခဲ့တဲ့ တခြား
အစေတော်တွေဟာ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ညီအစ်မလို နေလာခဲ့ကြတာပါ။
သူတို့ကိုလဲ နှုတ်ဆက်ပါရစေဦး။”

ချူယွီ၏မိန်းမနှင့် အခြားသူများမှာ အခြားအလုပ်များ
ရှိသေးသည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် အလွမ်းသယ် နေသည်ကို
မစောင့်နိုင်ချေ။

ထို့ပြင် သူတို့နှစ်ယောက် ဤမျှ ဖြစ်နေရသလောဟု ကြည့်၍လည်း
စိတ်တိုလျက်ရှိလေပြီ။

“ကဲ ကဲ၊ ဒါတွေ နားမလည်ဘူးအေ။ မြန်မြန်လုပ်ကြ။ အချိန်မရှိဘူး။
တို့မှာ ဒီပြင် အရေးကြီးကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်။ ညည်းတို့မှာ နှုတ်ဆက်ပြီး
အလွမ်းသယ်နေရအောင် စောစောက ပြောတော့ ညည်းတို့က တစ်သွေးတည်း၊
တစ်စိတ်တည်းဆို။ တစ်သွေးတည်း၊ တစ်စိတ်တည်းက ဒီလောက်တောင်
အလွမ်းသယ်နေဖို့ လိုသေးသလား။ ညည်းတို့ မြင်ယင် လူရယ်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့။
ဒီလောက် ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့ လုပ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ကဲ လာ၊ သွားမယ်”

ထိုစဉ် ပေါက်ယု အပြင်မှ ပြန်လာသည်နှင့် ကြုံနေလေ၏။
အစေတော်များက အထုပ်အပိုးများဖြင့် စုချီအား ခေါ်သွားသည်ကို
မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီဟု ရိပ်မိလိုက်လေ၏။
ပေါက်ယုသည် ကျင်ဝမ်း တစ်ယောက် ထိုသို့ အလုပ်ထုတ်ခံရသည်ကို
မြင်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ သူ့ကို မေးကြည့်သော်လည်း ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ မပြော
နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ယုဟွာအား အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ကိုလည်း
မြင်ခဲ့လေပြီ။ ယခုတစ်ဖန် စုချီအား အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ကိုလည်း
မြင်ပြန်လေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် လမ်းမှဆီး၍ ရပ်ကာ
ဘယ်သွားမည်နည်းဟု မေးလေ၏။ အစေတော်ကြပ် များသည် ပေါက်ယု၏
ခပ်ကြောင်ကြောင် စရိုက်ကို သိသဖြင့် သူတို့အား အနှောင့်အယှက်
ပေးပြန်ဦးတော့မည်ဟု တွက်လိုက်မိကာ စိတ်ပျက်သွားလေ၏။
ချူယွီ၏မိန်းမက ပြုံးလျက်

“အသာနေစမ်းပါ သခင်လေးရယ်။ သခင်လေးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။
ကိုယ့်စာကိုသာ ကျက်စမ်းပါ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်ပြောစရာ တစ်ခုရှိလို့ပါ”

“သခင်မကြီးက မြန်မြန်ပြန်လာရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်။ ခု
အကျွန်တို့က သခင်မကြီး အမိန့်အတိုင်း လုပ်နေရတာနော်။ တော်တော်ကြာ

အကျွန်တို့ကို အဆူမခံနိုင်ဘူး”

စုချိက ပေါက်ယု၏ အင်္ကျီလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီးလျှင်

“သူတို့ကတော့ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ရတာပါ သခင်လေးရယ်။ ကျွန်မကို သနားယင် သခင်မကြီးဆီကို သွားပြီး တောင်းပန်ပေးပါ”

ပေါက်ယုမှာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာလေ၏။

“နင်တို့က ဘာတွေ လုပ်ထားကြမှန်းမှ မသိဘဲကိုး၊ မနေ့ကလဲ ကျင်ဝမ်းတစ်ယောက် ပြန်သွားရပြီ။ ခုလဲ နင်က ပြန်တော့မယ်။ ငါ့ကိုတော့ ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်ပေါ့”

ချူယွီ၏မိန်းမက

“ဟဲ့ကောင်မ စုချိ။ ညည်းက ညည်းကိုယ်ညည်း မယားငယ်ကလေးများ အောက်မေ့နေလို့လားဟင်။ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း သွားဆို သွားနော်။ မသွားယင် ရိုက်မိလိမ့်မယ်။ ညည်းထင်တိုင်း ကြဲနေနိုင်ဖို့ ညည်းသခင်မလေး ယင်ချွန်းကလဲ ညည်းကို ကယ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်လေးပေါက်ယု အင်္ကျီကို ဆွဲမထားနဲ့၊ လွှတ်လိုက်။ လာ၊ လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့။ ဟင်း၊ ကောင်မကိုက သူ့ကိုယ်သူ ဘာများ အောက်မေ့နေသလဲ မသိဘူး။ ဆွဲလား ရမ်းလားနဲ့”

စုချိက မည်သို့မျှ မပြောနိုင်မီ သူတို့တစ်သိုက်သည် စုချိကို ဆွဲခေါ်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူတို့ပြန်၍ တိုင်မည်စိုးသည့်အတွက် ဘာမျှ မပြောရဲတော့ဘဲ ငေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားသည့် အခါ၌ ပေါက်ယုသည် သူတို့ကို လက်ညှိုးထောင်၍ ပြလိုက်ပြီးလျှင်

“အင်း၊ တော်တော်တော့ ဆန်းတာပဲနော်။ မိန်းမများ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဆိုယင် ယောက်ျားတွေဆီက ဓာတ်ကူးသွားလို့လား မသိဘူး။ တော်တော် အဆိပ်ပြင်းလာတယ်။ ယောက်ျားတွေထက်တောင် ဆိုးလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူ့စကားကိုကြားသည့်အခါတွင် ဝင်းဝတွင် ရှိသည့် အစောင့် မိန်းမများသည် ဝါးခနဲရယ်လိုက်ရင်း

“သခင်လေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သခင်လေးဟာလေ တစ်ခါတလေ ဘာစကားတွေ ပြောမှန်းမသိဘူး။ နေစမ်းပါဦး သခင်လေးရဲ့။ ဒီလိုဆိုယင် သခင်လေး ပြောချင်တာက အပျိုဆိုယင် ကောင်းတယ်၊ လင်ရှိတဲ့ မိန်းမတွေဟာ ဆိုးတယ်လို့ ပြောချင်တာလား” ဟု နောက်ပြောင်သည့်အနေဖြင့်

မေးကြလေ၏။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်း ပြောတာပဲ”

“ကျွန်မတို့က ခပ်အအတွေ့ သခင်လေးရဲ့။ ဒီတော့ အကျယ်ကို လင်းစမ်းပါဦး”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ်၊ အထိန်းတော်အချို့ ဝင်ရောက်လာပြီး

“ဟေ့ စကားတွေ များမနေကြနဲ့။ တာဝန်ချိန်မှာ စုစုပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်နေကြ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သခင်မကြီးဝမ်း လိုက်စစ်နေတယ်။ ဒီနေရာကိုလဲ လာချင်လာမှာ”

အထိန်းတော်တစ်ယောက်က နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာတွင် နေသည့် ကျင်ဝမ်းကို အခေါ် လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာတွင် အစောင့်ခိုင်းထားလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာတော်။ ဒီကောင်မ သွားယင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အေးအေး ဆေးဆေး နေရပြီပေါ့”

ဥယျာဉ်ထဲသို့ မိခင်ကြီး လာ၍ စစ်ဆေးမည်ဆိုသည်ဟု ကြားရသည့်အခါ၌ ကျင်ဝမ်းအတွက် မကောင်းသည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ပေါက်ယုမှာ အဆောင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွားသည်တွင် အစေတော် ဝင်းစောင့်များ ပြောနေသည်ကို မကြားလိုက်တော့ချေ။

နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ သခင်မကြီး ဝမ်းသည် တင်းမာသော မျက်နှာနှင့် ထိုင်လျက်ရှိပြီး သူလာသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ချေ။

ကျင်ဝမ်း အစာမစားသည်မှာ လေးငါးရက်ခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ ပိန်ချုံးလျက် ရှိလေပြီ။ ဆံပင်ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် ကျင်ဝမ်းကို ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှ ဆွဲချပြီးလျှင် အခိုင်းမိန်းမနှစ်ယောက်က ဒယဉ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

“ဘယ်အဝတ်အစား ကိုမှ မပေးလိုက်နဲ့။ ဝတ်ထားတာနဲ့ပဲ သွားပေစေ။ ကျန်တဲ့ အဝတ်အစားဟောင်း တွေကို တခြားအစေတော်တွေကို ပေးရမယ်” ဟု သခင်မဝမ်းက ပြောလေ၏။

ထိုနောက်တွင် သခင်မဝမ်းက စစ်ဆေးရန်အတွက် အစေတော်များ အားလုံးကို ခေါ်လိုက်လေ၏။

ဤသို့ စစ်ဆေး ရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ချေ။ လွန်ခဲ့သည့်ရက်က ဝမ်းရှန်ပေါက်၏ မိန်းမသည် သခင်မဝမ်း စိတ်ဆိုးသည်ကို အခွင့် ကောင်းယူကာ ဥယျာဉ်ထဲမှ သူမကြိုက်သည့် မိန်းကလေးများနှင့် ကျင်ဝမ်းတို့ကို နှင်ထုတ်သည့် အတွက် လာရောက် စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထို့ပြင် ပေါက်ယု၏

အနီးတွင်ရှိသည့် အစေတော်များသည် မိန်းမပျက် ကလေးများ ဖြစ်သည့် အလျောက် ပေါက်ယုအား မကောင်းသည့် နည်းလမ်းများကို သင်ကြားပေးနေသည်ဟု သတင်း ကြားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်လေ၏။ ခပ်စောစောပိုင်းက စန္ဒီပွဲတော်အတွက် အလုပ်များနေသည့် အတွက် ယခုမှ လာရောက်စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ယခုကိစ္စမှာ ကျင်ဝမ်း ကိစ္စထက် ဆိုးသည့်အတွက် သခင်မဝမ်သည် မာလာ မှအစ အလုပ်ကြမ်းလုပ်သည့် အခိုင်းမိန်းမများအထိ အားလုံးကို စစ်ဆေးလျက် ရှိလေ၏။

ဤတွင် အထိန်းတော်ကြီးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်လာကာ

“သူပါပဲ သခင်မကြီး။ ဟိုဆိုင်း လို့လဲခေါ်ပါတယ်။ စုအဲ လို့လဲ ခေါ်ပါတယ်”

သခင်မဝမ်သည် ထိုမိန်းကလေးကို သေချာစွာကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ကျင်ဝမ်း၏ တစ်ဝက် လောက်မျှ မချောသည့်တိုင် ရုပ်ရည်သနားကမားဖြင့် အကင်းပါးဟန်ရှိပြီး တောက်ပစွာ ဝတ်စားထားလေ၏။ သခင်မဝမ် သည် လှောင်ပြီးပြီး၍ ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဟင်း... အရှက်နည်းလိုက်တဲ့ အပျက်မ။ တစ်နေ့တည်း မွေးတဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ညားတတ် တယ်လို့ နင်ပဲ ဟိုလူပြော ဒီလူပြော လျှောက်ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ပေါက်ယုကိုလဲ နင်ပဲပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ တို့က တခြားနေလို့ မသိဘူး အောက်မေ့နေတယ် ပေါ့လေ။ ငါက ဥယျာဉ်ထဲသာ မရောက်ပေမယ့် နင် ဘာတွေ လုပ်ကိုင် နေတယ်ဆိုတာ ငါအကုန် သိတယ်ဟဲ့။ ငါ့မှာ သားဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ နင်တို့လို အပျက်မတွေနဲ့ ငါက လွှတ်ထားနိုင်ပါ့မလား ဟင်”

ပေါက်ယုအား သူပြောထားသည့် စကားကို သခင်မဝမ် သိသွားသည့်အခါတွင် စုချိမှာ မျက်နှာနီရဲသွားကာ ငိုလျက် ရှိလေ၏။

သခင်မဝမ်သည် စုချိအား မိဘများကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားရန် ပြောလိုက်ပြီးနောက် သခင်မဝမ်က

“နေစမ်းပါဦး၊ ယာလီဆုန်နု ဆိုတဲ့ကောင်မကကော ဘယ်သူလဲ”

အထိန်းတော်များသည် ဖန်ကွမ်းကို လက်ညှိုးထိုးပြကြလေ၏။

“ဪ၊ ကချေသည်မလား။ အင်း၊ ကချေသည် တစ်ခါဖြစ်တာ ဘာဆန်းသလဲ။ အလျင်တစ်ခါတုန်းက ညည်းကို ပြန်လွှတ်ပြီးပြီ။ အဲဒီတုန်းက ညည်း မသွားခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ညည်းကိုလဲ သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ။ ငါ့သားကို သွားပြီး ပြီတီတီမလုပ်ပါနဲ့”

“မလုပ်ဝံ့ပါဘူး သခင်မကြီး” ဟု ဖန်ကွမ်းက ပြောလေ၏။

“အံ့မယ်၊ သူကများ ငါ့ကို ပြန်ပြောနေရသေးတယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ငါမေးမယ်။ မနှစ်က ရွှေနန်းတော်က ဆွေမျိုးတော်တွေရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူကို သွားတုန်းက စုအဲဆိုတဲ့ကောင်မကို ခေါ်လာဖို့ ပေါက်ယုကို သွားပြီး ဖျားယောင်း သွေးဆောင်တာ ဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်း။ ဟိုကောင်မက စောစောစီးစီး သေသွားပေလို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ယင် ညည်းတို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်များ မွေနှောက်နေကြမလဲ မသိဘူး။ ညည်းဆိုတဲ့ ကောင်မက တခြား သူကို မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်မွေးစားအမေ ကိုတောင် အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ကောင်မ”

သခင်မဝမ်သည် မွေးစားအမေကိုခေါ်ကာ ဖန်ကွမ်းကိုလည်း အပြင်သို့ပို့၍ ယောက်ျားပေးစားရန် ပြောလေ၏။ ထိုမျှမက ယမန်နှစ်က မိန်းကလေးများ၏ အဆောင်အသီးသီးသို့ ပို့ထားသည့် ကချေသည်များ အားလုံးကိုလည်း အပြင်သို့ ပို့၍ ယောက်ျား ပေးစားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“နောက်ကျတော့ အတင်းအဖျင်း ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့အေ။ ဒီလို လုပ်လိုက်တော့ ရှင်းတာပေါ့။ မာလာ ဆိုတဲ့ ကောင်မနဲ့ ရှေ့ယွေ ဆိုတဲ့ ကောင်မနှစ်ယောက်လဲ ကျပ်ကျပ်သတိထားပါ။ နောင်မှ ညည်းတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်စုံတစ်ခု ကြားရယင် ညည်းတို့ကိုလဲ အပြင်ကို နှင်အထုတ်ပဲ”

ထိုနောက် သခင်မဝမ်သည် ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်ရာ ယခုနှစ်တွင် နေရာ အပြောင်းအရွှေ့လုပ်ရန် မသင့်သည့် အတွက် ပေါက်ယုကို ဥယျာဉ်ထဲမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့လေ၏။

“နောင်နှစ်ကျယင် သူ့ကိုလဲ ငါ့အဆောင်မှာ ပြောင်းနေရမယ်။ ဒါမှ ကိစ္စပြတ်မှာ”

ထိုနောက်တွင် သခင်မဝမ်သည် လက်ဖက်ရည်ပင် မသောက်တော့ဘဲ အခြားအဆောင်များကို စစ်ဆေးရန် အခြွေအရံ များနှင့် အတူထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုအကြောင်းကို ဆက်ဦးအံ့။ သခင်မဝမ် လာရောက် စစ်ဆေးသည်ဟု ဆိုသည့်အခါတွင် သာမန် မျှလောက် ဖြစ်ပြီး ဤမျှလောက် ပြင်းထန်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ မိမိတို့ အချင်းချင်း ပြောခဲ့သည့် စကားများကိုလည်း သိလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ ယခုမူ အခြေအနေကို ဖုံးကွယ်၍ မရတော့ပြီကို သိသည့်အတွက် ပေါက်ယုမှာ ထိုနေရာတွင် ချက်ချင်း လဲသေပစ်လိုက်ချင်ပေ၏။ သို့ရာတွင် မိခင်ကြီးမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးလျက် ရှိသဖြင့် ပေါက်ယုသည် ဘာမျှ မပြောရဲတော့ဘဲ အသာပင် နေလိုက်ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မိခင်ကြီး နှင့်အတူ တတိုင်းမွေး အဆောင်အထိ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ အဆောင်သို့ရောက်လျှင် သခင်မဝမ်က

“သွား၊ မင်း စာတွေကျက်စရာ ရှိယင် သွားကျက်ချေ။ မင်းအဖေကြီး တော်တော်စိတ်ဆိုးနေပြီ”

မိမိတို့အကြောင်းကို သခင်မဝမ်အား မည်သူသွား၍ ပြောလေသနည်းဟု တစ်လမ်းလုံး ပေါက်ယု စဉ်းစား လာခဲ့လေ၏။ မိမိအဆောင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည်တို့ကို အပြင်လူ တစ်ယောက်မှ မသိနိုင်ပါဘဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် မိခင်ကြီးသည် ခရေစေ့တွင်းကျ သိနေလေသနည်း။

ပေါက်ယုသည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် အဆောင်သို့ လာခဲ့သည်တွင် တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေသည့် မာလာ့ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့အနှစ်သက်ဆုံး အစေတော် ကျင်ဝမ်း မရှိတော့သည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်သဖြင့် မျက်ရည်တို့ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုလျက်ရှိလေ၏။

ကျင်ဝမ်း မရှိသည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို မာလာကလည်း ကောင်းစွာသိပေ၏။ မာလာသည် ပေါက်ယုကို တံတောင်ဖြင့် တို့လိုက်ရင်း

“ငိုမနေပါနဲ့ သခင်လေးရယ်၊ ငိုနေလို့ အပိုပေါ့။ မာလာပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ ကျင်ဝမ်းလဲ ခုတလော ပြန်ပြီး နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းလာပါပြီ။ ခုလို ပြန်သွားရပြီဆိုတော့ သူလဲ နည်းနည်းပါးပါး အနားရတာပေါ့။ တကယ်လို့ သူ မပြန်စေချင်ဘူး ဆိုယင် သခင်မဝမ် စိတ်ပြေအောင် နည်းနည်းစောင့်လိုက်။ သူစိတ်ပြေတော့မှ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ပေးဖို့ သွားပြောချည်။ အဲဒီအခါကျတော့ ဒီလောက် ခက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုဟာကလဲ ဘေးစကားကို ကြားပြီး စိတ်ဆိုး နေတုန်းမို့ ဒီလို လုပ်လိုက်တာပါ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မောင်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ကိုမရဘူး”

“ရုပ်ချောတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ပျံ့တန်တန် နန့်တန့်တန် နိုင်လိမ့်မယ်လို့ သခင်မကြီး ထင်နေတယ်လေ။ ဒီတော့ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေး ရှိယင် ဒီမှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပုံရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျင်ဝမ်းကို မကြိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ သခင်မဝမ်က မာလာတို့လို အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ခပ်အအ မိန်းကလေးတွေကိုမှ သဘောကျတာ”

“ဒါက ထားပါတော့လေ။ ဘာဖြစ်လို့ မောင်တို့ အချင်းချင်း ပြောတဲ့စကားတွေကို သူသိနေရတာလဲ။ ဒါဟာ အပြင်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကြားနိုင်ဘူး။ အထဲကကြားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မောင်ခံပြင်းတာက ဒါကြောင့် ခံပြင်းနေတာ”

“သခင်လေးကကော စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောလို့လား၊

ပြောချင်ပြီ ဆိုယင် အနား ဘယ်သူရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတာကို မကြည့်တော့ဘဲ ပြောချင်ရာကို ပြောချလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ သခင်လေး ဒီလိုပြောလွန်းလို့ မာလာပဲ မကြာခဏ မျက်စိမှိတ်ပြရ၊ မျက်စပစ်ပြနဲ့ လုပ်ရပေါင်း များလှပြီ။ ဒါပေမယ့်ရဖူးလို့လား”

“မေဖျားဟာ ဒီပြင်အစေတော်တွေရဲ့ အပြစ်ကိုတော့ အကုန်သိပြီး မာလာတို့၊ ချင်ဝမ်းတို့၊ ရှေ့ယွေ့တို့ရဲ့ အပြစ် တွေ ကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ မသိတာလဲ”

တိုက်ရိုက်ကြီး မေးလိုက်သဖြင့် မာလာမှာ မည်သို့ ဖြေရမည် မသိတော့ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်မိလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကတော့ နည်းနည်းဆန်းသလိုလိုပဲ။ မာလာ တို့လဲ ရယ်စရာ မောစရာ ပြောချင်ရာတွေ ပြောခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သခင်မဝမ်က ဒါတွေကိုတော့ သတိရဟန်မတူဘူး။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ သူ့မှာ ဒီပြင် အရေးတကြီး ကိစ္စတွေ ရှိနေလို့ သူတို့ကို အလျင်ရှင်းပြီး နောက်ကျမှ မာလာတို့ကို ရှင်းမလားမှ မသိတာ”

“မာလာဟာ အကျင့်သီလကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ အားလုံးသိပါတယ် မာလာရယ်။ ချင်ဝမ်းနဲ့ ရှေ့ယွေ့ ဟာလဲ မာလာနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတော့ မာလာရဲ့ အရှိန်အဝါရှိတာပေါ့။ ဒီတော့ မာလာဟာ ဒီအပြစ်ဒဏ် ခံရလောက်အောင် စကားမျိုးကို ဘယ်မှာပြောပါ့မလဲ။ ဖန်ကွမ်းကတော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ငယ်လဲငယ်၊ အတွေ့အကြုံကလဲ မရှိသေးတော့ တချို့လူတွေကို သူအနိုင်ကျင့်ချင်ယင် ကျင့်မှာပေါ့။ စုအဲကိစ္စကတော့ မောင့်အပြစ်သက်သက်ပါ။ အဲဒီနေ့က မောင်က မာလာနဲ့ စိတ်ကောက်နေတော့ သူ့ကို မောင့်အနားမှာ ခေါ်ထားလိုက်မိတယ်။ ဒီတင် သူလဲ ဘဝင်မြင့်ပြီး တမျိုး ဖြစ်သွား တော့တာပဲ။

“ဒါပေမယ့် ကျင်ဝမ်းကတော့ မာလာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ မယ်မယ်ရဲ့ အဆောင်ကနေ ဒီကို ပြောင်းလာတုန်းက ကလေးသာသာ ရှိသေးတာပဲ။ ကျင်ဝမ်းဟာ ရုပ်ချောကောင်းချောမယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ချောတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲကွယ်။ ကျင်ဝမ်းက နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါး၊ ပြောယင်လဲ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မာလာကို ဘာမှ မထိခိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ အင်း၊ ခုတော့ ရုပ်ချောမိတာနဲ့ ဒုက္ခ ရောက်ရပြီပေါ့လေ” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် မျက်ရည် တွေတွေစီးကျလျက် ရှိလေ၏။

ထိုစကားများကို ကောက်၍ မိမိသည် သခင်မဝမ်အား အတွင်းစကားများကို သွားပြောသည်ဟု ပေါက်ယု သံသယဖြစ်ဟန် ရှိသဖြင့် မာလာလည်း မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ထိုအကြောင်းကို ရပ်လိုက်လေ၏။

မာလာက သက်ပြင်းချ လိုက်လျက်

“ကဲပါလေ ငိုမနေပါနဲ့။ သခင်မဝမ်ကို ဒီစကားတွေ ဘယ်သူ သွားပြောသလဲ ဆိုတာ ဘုရားမှ သိတော့မှာပဲ။ သခင်မ စိတ်ပြေသွားသည်အထိ အေးအေးဆေးဆေး နေလိုက်ပါဦး။ အဲဒီတော့မှ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြီး ကျင်ဝမ်း ကို ပြန်အခေါ်ခိုင်းကြည့်ပေါ့”

“မဟုတ်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ မထားစမ်းပါနဲ့ မာလာရယ်။ မေဖျား စိတ်ပြေသည်အထိ စောင့်နေယင် အချိန် နောက်ကျသွားပြီ။ ကျင်ဝမ်းရဲ့ ကျန်းမာရေးက အဲဒီ အချိန်အထိ စောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျင်ဝမ်းဟာ တစ်သက်လုံး သက်သက်သာသာနဲ့ နေလာရတာ။ သူ့ဘဝမှာ တစ်နေ့မှ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မနေခဲ့သေးဘူး။ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိတဲ့ မောင်တောင် သူ့ကို မကြာခဏ စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့မိတယ်။ ခုလို အသည်းအသန် ဖြစ်နေတုန်းမှာ သူ့ကို နှင်ထုတ်လိုက်တယ် ဆိုတော့”

ပေါက်ယုမှာ လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

“အင်မတန် နူးညံ့တဲ့ သစ်ခွပန်းကလေး တစ်ပွင့်ကို အမှိုက်ခြင်းထဲ ထိုးထည့်ပစ်သလို ဖြစ်ရှာမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့မှာ မိဘကလဲ မရှိရှာဘူး။ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲက ယစ်ထုပ်။ အဲဒီမှာ ဘယ်နှယ်လုပ် နေနိုင်ပါ့မလဲ မာလာရယ်။ မာလာမို့လို့ ပြောရက်ပလေတယ်။ ကျင်ဝမ်းကို ဒီတစ်သက်မှာ နောက်ထပ် တွေ့ရတော့မယ် မထင်တော့ပါဘူး”

မာလာက ရယ်လိုက်၏။

“သခင်လေးက ဘာနဲ့ တူနေသလဲဆိုယင် ‘ရွာသူရွာသားတွေကိုတော့ မီးထွန်းခွင့်မပေးဘဲ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ရွာကို မီးရှို့နေတဲ့ ခုံသမာဓိနဲ့ တူနေပြီ’ မာလာတို့က ကျင်ဝမ်းများ သေမလား ဘာလားလို့ မတော်တဆ ပြောမိယင် မပြောကောင်းဘူး၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ မပြောပါနဲ့လို့ တားပြီး မောင်ကိုယ်တိုင်ကျတော့ သူသေတော့မှာပဲလို့ ပြောနေတယ်။ ကျင်ဝမ်းဟာ သိပ်ပြီးနူးညံ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဦး မောင်ရဲ့၊ သခင်လေးရဲ့”

“မောင်က တွေ့ရာထင်ရာကို လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနှစ် နွေဦးတုန်းက မောင် အတိတ်နိမိတ်တွေကို မြင်နေတယ်”

“ဘယ်လို အတိတ်နိမိတ်တွေ များလဲ”

“လှေကားရင်းက ဂမုန်းတွေ သိပ်ပွင့်နေတယ်လေ။ အဲဒီလို ပွင့်နေတုန်းမှာပဲ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။ အကိုင်း တွေ ညှိုးခြောက်ပြီး

သေသွားတယ်။ အဲဒါကို မြင်ကတည်းက နိမိတ် သိပ်မကောင်းဘူးလို့ မောင်စွဲနေတာ။ ခုတော့ မောင်ထင်တဲ့ အတိုင်းဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား”

မာလာက နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်လိုက်ပြန်၏။

“ပြောတော့မပြောသင့်ဘူး။ ဒါပေမယ့်ပြောရဦးမှာပဲ။ သခင်လေးဟာ တကယ့် ရှေးအဘွားကြီးနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ ပညာတတ်တဲ့ လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်က ဒီစကားမျိုးပြောတာကို မာလာ အံ့ဩတယ်။ ဂမုန်းပင် ညှိုးသွားတာနဲ့ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ သခင်လေးရဲ့။ သခင်လေးဟာ ရှေးအဘွားကြီးတစ်ယောက် ဟုတ်ယင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ယင် သက်သက် စိတ်ရှူး ထတာပဲဖြစ်ရမယ်”

ပေါက်ယုက သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“မာလာ နားမလည်ပါဘူးကွယ်။ ပန်းပင်တွေ သစ်ပင်တွေတင် မကဘူး။ လောကကြီးမှာရှိတဲ့ အရာတိုင်းဟာ မောင်တို့ လူတွေလို သင်္ခါရတွေ၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ မာလာ။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွားပြီး ဓာတ်နာမ်တူနေလို့ ရှိယင် အပင်တွေ ပန်းပင်တွေဟာ နိမိတ်ပြတယ်။ ဒီပြင်ဟာကို မကြည့်နဲ့။ ကွန်ဖြူဖီရဲ့ ဝတ်ကျောင်းရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်ထင်းရှူးပင်ကြီး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူ့သင်္ချိုင်းရှေ့က ကသစ်ပုပ်ပင်ကြီးရယ်၊ သုံးနိုင်ငံခေတ်က အမတ်ကြီး ချူတို့လျှံရဲ့ ဝတ်ကျောင်းက ထင်းရှူးပင်ကြီးရယ်၊ ဆွန်မင်းဆက်ခေတ်က စစ်သူကြီး ယွေဖီရဲ့ သင်္ချိုင်းနားက မိုးမခပင်ကြီးရယ်။ အဲဒီအပင်ကြီးတွေဟာ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ဉာဏ်ပါရမီနဲ့ ဓာတ်တူ နာမ်တူ ဖြစ်လို့လား မသိဘူး၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ခုတိုင် ကြံ့ကြံ့ခံပြီး ရှင်သန်ခဲ့ကြတယ်။ ဟော၊ တိုင်းပြည်လဲ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်လာရော အဲဒီအပင်ကြီးတွေဟာ အလိုလို ညှိုးခြောက်သွားကြတယ်။ တိုင်းပြည် အေးချမ်းလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့လဲ ပြန်ပြီး ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်လာပြန်တာပဲ။ ခုဆိုယင် အဲဒီခေတ်တွေ ကတည်းက ဒီအပင်ကြီးတွေ ညှိုးသွားလိုက်၊ လန်းလာလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာ နှစ် ထောင်ချီပြီး ရှိနေပြီ။ ဒီတော့ သူတို့ဟာ နိမိတ်တွေ မဟုတ်ဘူးလား။

“ဒီထက်သေးဖွဲ့တဲ့ ဥပမာတွေလဲ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ သခင်မယန်ရဲ့ နံ့သာဆောင်ရှေ့က ထပ်တစ်ရာ ပန်းပင်တွေရယ်၊ မိုးထိမျှော်စင်ရှေ့ အလွမ်းပင်ကြီးရယ်၊ ဝမ်ခက်ချွန်ရဲ့ သင်္ချိုင်းထိပ်နားက မြက်ရှည်ပင်တွေရယ်။ အဲဒီ အပင်တွေဟာ နတ်မျက်စိ နတ်တန်ခိုးရှိသလား မသိဘူး။ ခုလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ခု မောင့်အဆောင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဂမုန်းပင် တွေဟာ ညှိုးခြောက်သွားကြတယ်။ ဒါကို ကြည့်ယင် မောင်သိပါတယ် မာလာရယ်။ သူသေတော့မှာပါ”

မာလာသည် ပေါက်ယု၏ စကားကို ကြားရသည့် အခါတွင်
ငိုရမည်လော ရယ်ရမည်လောဟုပင် မဝေခွဲနိုင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“သခင်လေးဟာ တော်တော် ရူးနှမ်းနှမ်းစကားတွေကို
တော်တော်ပြောတယ်။ ကျင်ဝမ်းလို ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန့်ကလေး တစ်ယောက်နဲ့
ရှေးပညာရှိကြီးတွေနဲ့ မဆီမဆိုင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သွားနှိုင်းယှဉ်ရတာလဲ။
ပြီးတော့လဲ ကျင်ဝမ်း ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ရင်းကောင်းတယ် ဆိုပေမယ့်
မာလာ့ထက်တောင် အဆင့်နိမ့်သေးတယ် မဟုတ်လား။ တကယ် ဆိုယင်
ဂမုန်းပန်းတွေကို သူနဲ့မနှိုင်းမီ မာလာနဲ့နှိုင်းဖို့ ကောင်းတယ်။ အဲဒီတော့မှာ
မာလာလဲ သေရော၊ သေတော့လဲ အေးတာပါပဲ”

ပေါက်ယုက မာလာ၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် လှမ်းပိတ်လိုက်၏။

“မပြောစမ်းပါနဲ့ မာလာရယ်။ တစ်ယောက်သေတဲ့ အကြောင်းကိုမှ
ပြောလို့မဆုံးသေးဘူး။ နောက်တစ်ယောက်က သေမယ့်အကြောင်း ကို
ပြောပြန်ပြီ။ ကဲ၊ ဒီအကြောင်းကို ဒီတင်ပဲ ရပ်ကြစို့ ။ မောင့် အစေတော်
သုံးယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ နောက်ထပ်တစ်ယောက် အဆုံးမခံနိုင်တော့ဘူး။”

မာလာသည် စိတ်ထဲကကျိတ်၍ ကျေနပ်လျက်ရှိရာမှ “ဪ၊
သခင်လေး၊ သခင်လေး၊ သူတို့ ပြန်သွားကြလို့ သာ။ သူတို့သာ
မပြန်ကြသေးယင် ဘယ်လောက်များ အမူးအရူး ဖြစ်လိုက်မလဲ မသိဘူး” ဟု
တစ်ယောက်တည်း ပြောလျက်ရှိလေ၏။

“ကဲ၊ ဒီတော့ ခုအချိန်ကစပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောကြနဲ့တော့။
သူတို့ သုံးယောက်ကိုလဲ သေပြီ၊ မရှိတော့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ကြစို့။
ဒီပြင်လူတွေတောင် သေခဲ့ကြပြီပဲ။ မောင့်မှာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဖူး။ ခုလဲ သူတို့
သေပြီလို့ သဘောထားလိုက်တော့မယ်။ သေတာနဲ့ အတူတူပေါ့၊ ဘာထူးသလဲ။
ဒီပြင် လက်တွေ့ကိစ္စတွေကို ပြောကြ ရအောင်။ မောင်တို့အနေနဲ့
သူ့ပစ္စည်းတွေကို မေဖျားတို့ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ မသိအောင် ပို့လိုက်ကြမယ်။
သူ့ဆေးဖိုးဝါးခ အတွက် မောင်တို့စုထားတဲ့ ငွေထဲက နည်းနည်းပါးပါး
ပို့လိုက်မယ်။ မကောင်းဘူးလား။ အလျင်တုန်းက ကိုယ့်ဆီမှာ နေသွားခဲ့တဲ့
လူတစ်ယောက်အတွက် မောင်တို့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီဖို့လဲ ဝတ္တရား
ရှိတယ်”

မာလာက

“သခင်လေးကလဲ၊ မာလာတို့ဟာ ဒီလောက် နှလုံးသား
ကင်းမဲ့တဲ့လူတွေ၊ ကပ်စေးနှဲတဲ့လူတွေ လို့များ ထင်နေ သလား။ မာလာတို့ကို
ဒီလောက်လဲ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး သခင်လေးရယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေကို
ရွေးထုတ်ပြီး ဖယ်ထား ပြီးပါပြီ။ နေ့လယ်ကျတော့ ဟိုလူမြင် ဒီလူမြင်မို့လို့

မပေးသေးဘဲ နေတာပါ။ မိုးချုပ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဘွားဆုကို ခေါ်ပြီး အပို့ခိုင်းဖို့ စီစဉ်ပြီးသားပါ။ သူ့ကို ပေးဖို့ဆိုပြီး မာလာစုထားတဲ့ ငွေလေးလဲ နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါတယ်”

ပေါက်ယုက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ မာလာက လှောင်သည့် အနေဖြင့်

“မာလာက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ပါရမီရှင်လို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလောက် နာမည်ကြီးပြီးမှ ခုလောက် ကလေးပဲ သူတစ်ပါးကို ကျေးဇူးပြုတယ်ဆိုတော့ သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် မာလာက ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်တာကိုး”

ဤတွင် ပေါက်ယုက မာလာ ထောက်ပံ့သောပစ္စည်းမှာ နည်းသည် များသည်က အကြောင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ စေတနာသာ ပဓာန ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

ထိုနေ့မိုးချုပ်တွင် သူတို့သည် အဒေါ်ဆုကို တိတ်တဆိတ် အပြင်သို့ လွှတ်၍ ပစ္စည်းများကို အပို့ခိုင်းလိုက် လေ၏။ အစေတော်များ အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် တစ်ယောက်တည်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကာ မလွယ်တခါးရှိ အစောင့်မိန်းမကြီး တစ်ယောက်အား ကျင်ဝမ်းထံ လိုက်ပို့ရန် ပြောလေ၏။ အစတွင် အစောင့်မိန်းမကြီး သည် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်လျက်ရှိသော်လည်း ပေါက်ယု အတင်းတောင်းပန်ပြီး သူ့ကိုလည်း ဆုငွေများများ ပေးမည်ဟု ပြောလိုက်သည့် အခါတွင် အစောင့်မိန်းမကြီးလည်း လိုက်ပို့ပေးလေ၏။

ကျင်ဝမ်းသည် အသက်ဆယ်နှစ် မတိုင်မီ ခေါင်းတုံးပြောင်ကလေးနှင့် ရှိစဉ်က သူ့မိဘများသည် လိုင်တ၏ မိသားစုထံ ကျွန်အဖြစ် ရောင်းခဲ့ကြလေ၏။ လိုင်တ၏မိန်းမသည် ကျင်ဝမ်းကို ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ခေါ်သွားလေ့ ရှိသည်တွင် ကျင်ဝမ်း အကင်းပါးပုံ၊ ရုပ်ချောပုံတို့ကို မြင်ကာ မယ်မယ်က သဘောကျသွားသဖြင့် လိုင်တ၏ မိန်းမက ကျင်ဝမ်းကို မယ်မယ်ထံ လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျင်ဝမ်းသည် ပေါက်ယု၏အဆောင်တွင် အစေတော် ဖြစ်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ လူမမည်အရွယ်တွင် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျင်ဝမ်းသည် မိမိ၏ မွေးရပ် ဌာနေနှင့် မိဘများကိုလည်း ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ချေ။ ဆွေမျိုးသားချင်း ဆို၍လည်း အဖေဘက်မှ တော်သည့် ဝမ်းကွဲအစ်ကို တစ်ယောက်သာ ရှိ၍ ထမင်းချက်ကောင်းသည့်တိုင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျင်ဝမ်းသည် သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲကို ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ခေါ်သွားရန် အဒေါ်လိုင်တကို ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျင်ဝမ်းမှာ မယ်မယ် ထံတွင်

အစေတော် ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျင်ဝမ်းသည် ခပ်ထက်ထက်၊ ခပ်စွာစွာ၊ စိတ်ဆတ်ဆတ် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ဝမ်းကွဲအစ်ကိုအတွက် တမိုင်မိုင် တတွေတွေ ဖြစ်လျက်ရှိသည့် အတွက် အဒေါ်လိုင်တသည် သူ့ကိုလည်း ဝယ်ယူလိုက်ကာ ကျွန်မ တစ်ယောက်နှင့် ပေးစားထားလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျင်ဝမ်း၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲမှာ ဇိမ်နှင့်နေရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငယ်ငယ်က ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ ရသည့် ဘဝကို မေ့ပျောက်ကာ အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်စားလျက် ခပ်ချောချော၊ ခပ်ပျံ့ပျံ့ မယားကိုလည်း ဂရု မစိုက်တော့။ ဤဖြင့် လင်ဖြစ်သူက သောက်စား ပျော်ပါးကာ မယားကို ပစ်ထားသည့်အခါတွင် မယားမှာလည်း ချုံကြား ထဲတွင် ပစ်ထားခံရသည့် ကျောက်စိမ်းတုံး ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်တည်းဖြင့် အရိုးထုတ်တော့မည့် အလှမယ် တစ်ဦးကဲ့သို့ လည်းကောင်း ငြီးငွေ့ခြောက်ကပ်လျက် ရှိလေ၏။ သူ့ယောက်ျားမှာ ပျော်ရပါးရလျှင် ပြီးရော၊ မယားနှင့် ပတ်သက်၍ မနာလိုဝန်တို့ခြင်းရှိသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ မယားကလည်း ယောက်ျားလေး တောင့်တောင့်ချောချောများနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေရာ သူတို့ဝင်းထဲမှ သခင်နှင့် အစေတော်များကိုပါ မရှောင် တော့ချေ။ ယခုအချိန်ထိဆိုလျှင် လေးငါးခြောက်ယောက်ထက်ပင် နည်းတော့မည်မဟုတ်ချေ။ အဆွေစာဖတ်သူသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ အမည်ကို သိလိုသည်ဆိုပါက ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်။ တစ်ခါက ကျိလျှံနှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းညားခဲ့သော ပိုးတီ၏ မိန်းမ မတိုး ပင်ဖြစ်လေ၏။

ကျင်ဝမ်းမှာ အခြားဆွေမျိုး မရှိသည်နှင့် စံအိမ်မှ ပြန်ပို့ခံရသည် ဆိုလျှင်ပင် သူတို့လင်မယားနှင့် အတူနေရ လေ၏။ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲမှာ အိမ်တွင်မရှိဘဲ မတိုးမှာလည်း ညစာစားပြီး ကတည်းက အိမ်လည်ထွက်နေ သဖြင့် အိမ်တွင် ကျင်ဝမ်း တစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုသည် လိုက်ပို့သော ဝင်းစောင့် မိန်းမကြီး အား ဝင်းဝကိုကြည့်နေရန် မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် ဝါးထရုံ ကဲလားကို မကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ကျင်ဝမ်းမှာ ရွှံ့ဖြင့် လုပ်ထားသည့် ခုတင်မီးဖိုကြီးရှိ ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် လှဲလျက်ရှိလေ၏။ စံအိမ်မှပါလာသည့် ခေါင်းအုံးကလေး နှင့် အိပ်ရာခင်းကလေး ရှိ၍ တော်ပေသေး၏။ ပေါက်ယုသည် မည်သို့လုပ်ရမည်မသိဘဲ မျက်ရည်တွေလည်ရင်း သူ့ အနီးသို့ ကပ်လာကာ လက်ကိုဆွဲပြီး အမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လေ၏။

ကျင်ဝမ်းမှာ အအေးမိကာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေရသည့် အထဲတွင် ယခုကဲ့သို့ ပြန်အပို့ခံရသဖြင့် အစ်ကိုနှင့် ယောက်မက ဆူသည့်အတွက်

စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိလေ၏။ ကျင်ဝမ်းသည် တစ်နေ့လုံး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးပြီးနောက် သက်သာသွားသဖြင့် ခဏမှိန်းနေစဉ် မိမိ၏အမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သံကြားသဖြင့် ကြိုးစား၍ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ ကျေနပ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း စသည့် ဝေဒနာ ပေါင်းစုံ တို့ကြောင့် မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလေ၏။ ကျင်ဝမ်းသည် ပေါက်ယု၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးနေရာမှ

“သခင်လေးကို ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

ပေါက်ယုမှာလည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်ဝေလျက် ရှိလေ၏။

“သခင်လေးရယ်၊ သခင်လေး လာတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ခုနေရောက်လာဘာ အတော်ပဲ။ ကျွန်မကို လက်ဖက်ရည်လေး တစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါနော်။ အာခေါင်တွေကလဲ ခြောက်လိုက်တာ။ အော်ခေါ်တော့လဲ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး။”

“လက်ဖက်ရည်အိုးက ဘယ်မှာလဲ”

“မီးဖိုပေါ်မှာ”

ပေါက်ယုသည် မီးဖိုပေါ်တွင် မည်းနက်နေသော မြေအိုးတစ်လုံး မြင်လေ၏။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်အိုး ဟု မထင်မိချေ။ ထိုနောက် စားပွဲပေါ်မှ ခပ်ကြီးကြီးကြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပန်းကန်ကြီးတစ်လုံးကို လှမ်းယူ လိုက်သည့်အခါ တွင်လည်း ထိုအရာသည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိချေ။ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပန်းကန်မှာ ကြေးစော်နံ့လျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ပန်းကန်ကို အထပ်ထပ်အပြန်ပြန် ဆေးကြောပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကို ပန်းကန်ဝက်လောက် ထည့်လိုက်လေ၏။ နီကြင့်မည်းမှောင်နေသည့် သည်လက်ဖက်ရည်မျိုးကိုလည်း ယခု တစ်ကြိမ်သာ ပေါက်ယု မြင်ဖူးသေး၏။

ကျင်ဝမ်းက ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် လက်ထောက်၍ ထထိုင်ရင်း “ခပ်မြန်မြန်ကလေး လှမ်းလိုက်စမ်းပါ သခင် ကလေးရယ်။ ကြည့်မနေပါနဲ့။ ရေဆာလှပြီ။ သခင်လေးတို့ အိမ်က လက်ဖက်ရည်မျိုးနဲ့တော့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ”

ပေါက်ယုသည် သူ့ကိုယ်တိုင် တကျိုက်လောက် မြည်းကြည့်လိုက်၏။ လက်ဖက်ရည်မှာ အနံ့ဆို၍ လုံးဝမရှိချေ။ လက်ဖက်ရည်ဟု ပြောနိုင်ရုံ ခပ်ခါးခါး မျှသာရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျင်ဝမ်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည့် အခါ၌

ကျင်ဝမ်းသည် ချိုမြသော နှင်းရည်ကို သောက်ရသည့်နှယ် တစ်ကျိုက်ကျိုက်မြည်အောင် တစ်ခွက်လုံး သောက်ချလိုက်လေ၏။ “အင်း၊ အလျင်တုန်းက ဆိုယင်တော့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကိုတောင် သိပ်ကျေနပ်ချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ဒီလက်ဖက်ရည်မျိုးကို အကောင်းထားပြီး သောက်နေရပြီ။” “အစာဝ သူတို့သည် အမဲဟင်းလျာ တို့ကို မျက်နှာလွှဲသွား ကြ၏။ သို့ရာတွင် ငတ်မွတ်သူတို့မှာကား အရက် အနည်နှင့် ဖွဲကိုပင် နတ်သုဒ္ဓါ လုပ်နေကြရ၏” ဆိုတဲ့ ရှေးစကားဟာ တကယ် မှန်ပေတာပဲ။ ပြီးတော့ “သလေးထမင်းကို စားရသဖြင့် ရိုးအီနေသူ သည် ယက်မန်းရည် ကျဲကျဲကို ကြိုက်တတ် ၏” ဆိုတဲ့ ရှေးစကားများဟာ မှန်ပေတာပဲဟု စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

“မောင့်ကို ဘာအထူးအထွေ ပြောစရာရှိများ ရှိသလဲ။ ပြောစရာ ရှိသလဲ လူရှင်းတုန်း ပြောလေ”

ကျင်ဝမ်းက ငိုရှိုက်လျက်

“အထူးအထွေတော့ ပြောစရာ မရှိပါဘူး သခင်လေးရယ်။ ကျွန်မလဲ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ တစ်နာရီထက် တစ်နာရီ လုံးပါးပါး နေပါပြီ။ နောင် အလွန်ဆုံး နေရယင် ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိတော့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ အသေ မဖြောင့်ဘူး သခင်လေး။ ကျွန်မဟာ ကံအားလျော်စွာ သနားကမားရပ်ကလေးနဲ့ မွေးလာခဲ့ပေမယ့် သခင်လေးနဲ့ ကျွန်မဟာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူးနော်။ သခင်လေးကိုလဲ ကျွန်မ ဘာမှ ဆွဲဆောင် ဖျားယောင်းတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ကျွန်မကို ပိုင်းလုံးမတဲ့ ဖာသည်မတဲ့၊ စွပ်စွဲလိုက်ကြတာ။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး သခင်လေး။ ခုတော့ ကျွန်မမှာ မတရားသဖြင့်လဲ အစွပ်စွဲခံရသေးတယ်။ ဒီအထဲမှာ ရောဂါဝေဒနာကိုလဲ ခံစားနေရသေးတယ်။ ဒီလိုသာ အစွပ်စွဲ ခံရမှန်းသာ သိခဲ့ယင် စောစောကတည်းက ဒီလို မနေခဲ့ဘူး။ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း နေပြခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ တစ်သက်လုံး အဲဒီစံအိမ်မှာပဲ နေရမယ်၊ သခင်လေးတို့နဲ့လဲ ဘယ်တော့မှ ခွဲရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ခုလို သွားပုပ်လေလွင့် အပြောခံရပြီး ဘယ်သူ့ ကိုမှ မရှင်းခဲ့ရဘဲနဲ့ သေသွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ခုတော့...”

ကျင်ဝမ်းသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုက သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်၏။ တုတ်ချောင်းကဲ့သို့ သေးကွေးသည့် သူ့လက်ကောက်ဝတ် ပေါ်တွင် ငွေလက်ကောက် လေးကွင်း ဝတ်ထားလေ၏။

“ဒီလက်ကောက်ကြီးတွေကို ချွတ်လိုက်စမ်းပါဦး ကျင်ဝမ်းရယ်။

နေကောင်းတော့မှ ပြန်ဝတ်တာပေါ့” ဟု ဆိုကာ လက်ကောက်များကို ချွတ်ပေးပြီး ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးထားလိုက်လေ၏။

“အလျင်တုန်းကတော့ လှအောင်ဆိုပြီး လက်သည်းတွေကို နှစ်လက်မလောက်အထိ အရှည်ထားခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဒီလက်သည်းရှည်ကြီးတွေက အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။”

ကျင်ဝမ်းသည် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဝဲဘက်မှ လက်သည်းရှည်ကြီး နှစ်ချောင်းကို ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စောင်ခြုံထဲမှနေ၍ သူ၏ စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သည့် အနီရောင် ပိုးအတွင်းခံ အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်သည်းနှင့် အင်္ကျီကို ပေါက်ယုသို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မကို အမှတ်တရအနေနဲ့ ဒီပစ္စည်းကလေးတွေကို ယူသွားပါနော်။ ပြီးတော့ သခင်လေးရဲ့ အတွင်းခံအင်္ကျီကို ကျွန်မကိုပေးပါ။ ကျွန်မကို အဲဒီအင်္ကျီကလေး ဝတ်တဲ့အခါမှာ ကူဝတ်ပေးနော်။ ဒါမှ ကျွန်မ တလားထဲကို ရောက်ယင် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာမှာ နေရသလို ဖြစ်နေအောင်လို့ပါ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မသင့်တော့ မသင့် ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နာမည်ပျက်မှတော့လဲ ဘာထူးသေးသလဲ သခင်လေးရယ်”

ပေါက်ယုသည် သူ့အတွင်းခံအင်္ကျီကို ချွတ်ပေးပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တွင်လည်း ကျင်ဝမ်း၏ အောက်ခံအင်္ကျီ ကလေး ကို ဝတ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်သည်းများကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

“ဒါတွေကို သူတို့မြင်သွားလို့ မေးယင်လဲ လိမ်ပြောမနေပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ အမှန်အတိုင်းသာ ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်မပစ္စည်းတွေလို့ ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်မကို မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲမှတော့ ကျွန်မလဲ မသေခင်မှာ စိတ်ကျေနပ်သွားအောင် ဒီလောက်တော့ လုပ်ချင်တယ်”

ထိုသို့ စကားပြောနေကြစဉ် သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ မိန်းမ မတိုးသည် ကဲလားကို မ၍ ဝင်လာကာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“အင်း၊ တော်ကြပါပေရဲ့နော်၊ ညည်းတို့ပြောတာ အားလုံးကို ငါကြားပြီးပါပြီ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း

“ဒီက သခင်လေးကရော အစေခံတန်းလျားကို လာပြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဘာလဲ၊ ကျွန်မကို သွေးဆောင်ဖို့ လာတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျွန်မကို ငယ်ငယ်ကလေး၊ လှလှကလေး အောက်မေ့နေလို့လား။”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခပ်တိုးတိုးပြောပါ။ လူတွေကြားကုန်ပါ့မယ်။ ကျင်ဝမ်းဟာ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သုံးနှစ်လုံးလုံး အလုပ် လုပ်လာခဲ့တယ်

မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို တိတ်တဆိတ် လာကြည့်တာပါ”

မတိုးသည် ပေါက်ယုကို အတွင်းခန်းဘက်သို့ အတင်း ဆွဲခေါ်သွားကာ

“ဒါပဲနော်၊ အော်လိုက်ရမလား။ မအော်စေချင်ယင် ဒီက ကောင်မကို အလိုလိုက်ရမယ်၊ သိလား။”

မတိုးသည် ပေါက်ယုကို အတင်းဖက်ကာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ အတင်းလှဲချလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုသို့သော အချင်းအရာကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးချေ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲကာ နှလုံးမှာလည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက်ရှိလေ၏။

“အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမနောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

မတိုးသည် ခပ်မူးမူးဖြင့် ရယ်မောလျက်ရှိလေ၏။

“ဟင်၊ သခင်လေးဟာ မိန်းမ ဝါသနာ ပါတယ်ဆို။ ဒီနေ့မှ ဘာရှက်နေရတာလဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်သွားပါရစေ။ စကားပြောယင်လဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောရအောင်ပါ။ အပြင်မှာ စောင့်နေတဲ့ အစောင့် မိန်းမကြီး ကြားသွားယင် ဒုက္ခပါပဲ”

“အံ့မယ်လေး မပူပါနဲ့။ အစောကြီးကတည်းက မတိုးရောက်နေတာ။ အဘွားကြီးကို ဥယျာဉ်ဝင်းဝမှာ ပြန် စောင့်ချည် ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်ပြီ။ ခုလို အခွင့်အရေးကို မူရာမာယာတွေ များနေရသေးတယ်။ ခုတော့ အလကားပါပဲ။ ဘာမှအစွမ်းအစ မရှိဘူး။ သခင်လေးက အပေါ်ယံ နာမည်ပျက်ရုံလောက်ပဲ ရှိတာ။ ရုပ်ကလေးကတော့ ချောပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ယမ်းမရှိတဲ့ ပျောက်အိုးများလို ဟန်ရေးပြရုံ လောက်ပဲကိုး။ ကဲပါ ရှက်မနေပါနဲ့တော့။ ရှက်ချင်းရှက်ယင် ဒီက ရှက်ရမှာပါ။ အစတုန်းကတော့ သခင်လေးဟာ မိန်းမပွေတယ်ဆိုတော့ အဟုတ်မှတ်ထင်မိတာပေါ့။ ခုမှ သူများပြောတိုင်း ယုံလို့မဖြစ်ဘူး ဆိုတာ သိရတော့မယ်။ ဒီပြင် မကြည့်နဲ့လေ။ ကျင်ဝမ်း အိမ်ပြန်လာတော့ သခင်လေးနဲ့ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့သာ ပြန်လာရတာပဲလို့ အောက်မေ့မိတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မပြန်လာပြီး ချောင်းနားထောင်နေတာ။ နားထောင်ကြည့်လိုက် တော့မှ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုတာ တွေ့ရတော့တယ်။ သခင်လေးနဲ့ ကျင်ဝမ်းသာ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုယင် ခုလို နှစ်ယောက်ချင်း ရှိတဲ့ အချိန်မှာ အဲဒီကိစ္စကို ပြောရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောကြတော့ ကျွန်မလဲ တော်တော်လေး အံ့ဩသွားမိတယ်။ ဒီတော့မှ လောကကြီးမှာ အမှားမှားအယွင်းယွင်း အထင်ခံ၊ အစွပ်စွဲခံရတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိပါကလား ဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက် လာတော့တယ်။ ကဲပါ သခင်လေးရယ်၊ သခင်မလေးကို ကျွန်မ အထင်လွဲပြီး

တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်လုပ်မိတဲ့အတွက် ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါတွေအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့။ သခင်လေးလာချင် တဲ့ အချိန်ကို လာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ပါဘူး။”

ပေါက်ယုသည် ထိုအခါကျမှ အလုံးကြီးကျသွားကာ သက်ပြင်းချ၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရင်း အင်္ကျီများကို ဆွဲဆန့်လျက် ရှိ၏။

“ကဲ အစ်မကြီး၊ နောင်နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် အတွင်းမှာတော့ ကျင်ဝမ်းကို ကောင်းကောင်း ပြုစုလိုက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် သွားမယ်”

ပေါက်ယုသည် ကျင်ဝမ်းကို နှုတ်ဆက်ရန် အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး မခွဲနိုင်ကြ သည့်တိုင် မခွဲ မဖြစ်တော့ချေ။ ကျင်ဝမ်းမှာ ပေါက်ယု စိတ်ထိခိုက်နေသည်ကို သိသဖြင့် စောင့်ကို ခေါင်းမြီးခြုံ၍၊ မသိချင် ယောင်ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် စံအိမ်မှ အထုတ်ခံရသော ဖန်ကွမ်းနှင့် စုအဲ တို့ကိုလည်း တွေ့ချင်သေး၏။ သို့ရာတွင် မှောင်က လည်းမှောင်၊ အိမ်မှ ထွက်လာသည်ကလည်း အတန်ကြာသွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူ့ကို မတွေ့၍ ရှာဖွေနေကြပြီလောဟု တွေးမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မနက်ဖြန်မှ သွားတော့မည်၊ ဥယျာဉ်သို့ ပြန်သည်က ပိုကောင်းသည်ဟု ယူဆလေ၏။ နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်တံခါးသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ သူငယ်တော်များသည် အိပ်ရာလိပ်များကို သိမ်းဆည်းလျက် ရှိကြပြီး၊ အထိန်းတော်ကြီးများ ကလည်း လူများကို လိုက်လံစစ်ဆေးလျက် ရှိလေရာ နောက် တစ်မိနစ် လောက်သာ နောက်ကျသွားသည် ဆိုလျှင် ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါးကြီးများ ပိတ်သွားတော့မည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုသို့ ရုတ်ရုတ် သဲသဲ ဖြစ်နေစဉ် ပေါက်ယုသည် ဝင်းထဲသို့ အသာ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေတို့ထံ သွားနေသည်ဟုသာ မာလာကို ပြောလိုက်၏။ မာလာသည် ပေါက်ယု အတွက် အိပ်ရာပြင်နေစဉ် ယနေ့ည မိမိတို့ မည်သို့ အိပ်ကြမည်နည်းဟု မေးလေ၏။

“ကြိုက်သလို အိပ်ပေါ့”

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့် အတွင်း၌ သခင်မဝမ်း၏ အရေးပေး အထင်ကြီးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည့်အတွက် မာလာသည် ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ဆည်ကာ နှစ်ယောက်ချင်းဖြစ်စေ၊ ညအိပ်ရာတွင် ဖြစ်စေ ပေါက်ယုနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ ရင်းနှီးစွာ မနေတော့ဘဲ မှန်တန်း ဆက်ဆံ လာခဲ့လေ၏။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကလို ပွန်းပွန်းတီးတီး မနေတော့ချေ။ မာလာသည် မည်သူ့ကိုမျှ စောင့်ရှောက်ပြုစုစရာ မလိုတော့သည့်တိုင် အိမ်တွင်ရှိသည့် အချုပ်အလုပ် လုပ်ငန်းများကို လုပ်ခြင်း၊ စာရင်းအင်း များကို ရေးမှတ်ခြင်း၊ ပေါက်ယု၏

အဝတ်အစားများကို ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းခြင်း၊ အစေတော် ကလေးများကို ကြီးကြပ်ရခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ရသဖြင့် အားရသည် ဟူ၍ပင် မရှိချေ။ ထို့ပြင် ယခင်ကလောက် ဖျားနာခြင်း မရှိတော့သည့်တိုင် အအေးမိသည့်အခါနှင့် ပင်ပန်းသည့်အခါမျိုးတွင် ချောင်းဆိုးလျှင် သွေးပါတတ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ပင်လျှင် မာလာသည် ပေါက်ယုနှင့် တစ်ခန်းတည်း မအိပ်တော့ဘဲ တခြားစီအိပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ ညဆိုလျှင် မကြာခဏ နိုးနေတတ်ပြီး ကြောက်တတ်သည့်အလျောက် တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်နေတတ် လေ၏။ ထို့ကြောင့် အအိပ်ဆတ်ပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ်သည့် ကျင်ဝမ်းက အိပ်ရာမှ ထကာ လက်ဖက်ရည် ငဲ့ပေးပြီး၊ သူ့အနီးရှိ အိပ်ရာ တစ်ခုပေါ်တွင် စောင့်၍ အိပ်ခဲ့ရလေ၏။

မာလာက ယနေ့ည သူ့အိပ်ရာအခန်းရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် မည်သူ အိပ်ရမည်နည်းဟု ပေါက်ယုကို မေးနေလေပြီ။ ညစောင့်အိပ်ရသည့် လုပ်ငန်းသည် နေ့တွင်လုပ်ရသည့် အလုပ်များထက် အရေးကြီးကြောင်းကို မာလာ ကောင်းစွာသိ၏။ ပေါက်ယုက ကြိုက်သလိုဟု ပြောသည့်အခါ၌ မာလာသည် သူ့အိပ်ရာလိပ်များကို လိပ်ကာ ရှေးအခါများက ကဲ့သို့ပင် ပေါက်ယု အခန်းထဲသို့ ပြောင်းလာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ည၌ ပေါက်ယုမှာ ငိုငံတိုင်တိုင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ မာလာက အိပ်ရာသို့ ဝင်ရန် ချော့မော့ပြောရလေ၏။ သို့ရာတွင် မာလာနှင့် အခြား အစေတော်များ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည့်တိုင် ပေါက်ယု အိပ်ပျော်သေးဟန် မတူဘဲ တလူးလူးတလွန့်လွန့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သန်းခေါင်ကျော်သည်တွင် သူ့ထံမှ ဟောက်သံ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ မာလာသည် သူ့ကိုစောင့်ရင်း ငိုက်မျဉ်းလျက်ရှိစဉ် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ဝက် ကုန်လောက်အကြာ၌ ကျင်ဝမ်းကို ခေါ်နေ သော ပေါက်ယု၏အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်း လန့်နိုးလာကာ ဘာအလို ရှိသနည်းဟု မေးလေ၏။ လက်ဖက် ရည် သောက်ချင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ဇေလုံထဲတွင် လက်ဆေးပြီးနောက် ရေးနွေးကရားထဲမှ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန် တစ်ဝက်ခန့် ပေးလေ၏။

လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက် သောက်ပြီးသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အပြုံးဖြင့်

“ကျင်ဝမ်းကို ခေါ်နေကျ ဖြစ်လို့ ယောင်ခေါ်မိတာ။ မာလာ ရှိတယ် ဆိုတာကို မေ့သွားတယ်”

“ကျင်ဝမ်း ရောက်ကာစ တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ သခင်လေးဟာ မာလာကို ယောင်ပြီး ခေါ်ခေါ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သခင်လေးက အကျင့်တစ်ခု စွဲမိယင်

တော်တော်နဲ့ မပျောက်တော့ဘူးလေ။ လတွေကြာမှ ပျောက်တတ်တာ။ ဒါ့ကြောင့် ကျင်ဝမ်း မရှိတော့ပေမယ့်လဲ သူ့နာမည်ဟာ သခင်လေးပါးစပ်ဖျားမှာ တော်တော်နဲ့ ပျောက်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မာလာ သိပါတယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်အိပ်ရာတွင် ပြန်အိပ်ကြလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ လင်းအားကြီး အချိန်ကျမှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ကျင်ဝမ်းသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ လှပစွာ ဝတ်စားကာ အခန်း ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ကျင်ဝမ်းက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“သခင်လေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်နော်။ ကျွန်မကတော့ သွားရတော့မှာ” ဟုဆိုကာ ကျင်ဝမ်းသည် ဟုတ်ခနဲ ပျောက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုက ကျင်ဝမ်းကို လှမ်းအော်လိုက်သဖြင့် မာလာသည် ပြန်၍ နိုးလာပြန်လေ၏။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ယောင်ယမ်း၍ ခေါ်သည်ဟု ထင်လိုက်သော်လည်း ပေါက်ယုက ငိုလျက်

“ကျင်ဝမ်း မရှိတော့ဘူး”

“အို၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ သခင်လေး ဘယ့်နှယ်လုပ် သိသလဲ။ ဒီပြင်လူတွေ ကြားယင် မဟုတ် တယုတ် လျှောက်ပြောနေတယ်လို့ ထင်ကြဦးမယ်”

“ပေါက်ယုက အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ မနက်လင်းသည် အထိပင် မစောင့်တော့ဘဲ အတင်းအမေး ခိုင်းမည် တကဲကဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သခင်ကြီးကျိချိန်ထံမှ အစေတော်သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်သည် သခင်ကြီးက ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရန် အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

“သခင်ကြီးက မှာလိုက်တယ်။ သခင်လေးပေါက်ယုရေ မြန်မြန် မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲထားတဲ့။ ရှုခင်းနဲ့ ခွာညိုပန်းတွေ ပွင့်တာကို လျှောက်ကြည့်မယ်တဲ့။ သခင်လေးစပ်တဲ့ ကဗျာတွေကို သဘောကျတာနဲ့ ခုလဲ သူ့ကို ခေါ်ပြီး ကဗျာစပ်ခိုင်းမလို့တဲ့။ သခင်ကြီးက မှာလိုက်တာနော်။ သေသေချာချာပြော၊ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲပြီး လာခဲ့လို့ ပြောပါ။ သခင်ကြီးစောင့်နေတယ်။ သခင်လေး ကျီယုန်လဲ ရောက်နေပြီ။ သခင်လေး ကျီလန်ကိုလဲ အခေါ်ခိုင်းထားတယ်”

အပြင်ဘက်မှ အစေတော်က အော်ဟစ်ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် အထဲတွင် ရှိသည့် တံခါးစောင့်သည် အင်္ကျီကို ကြယ်သီး တပ်ရင်း ဝါကျတစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်းကို နားလည်ကြောင်း လှမ်းအော်ပြောကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ အခြားသော အစေတော်များသည် အဝတ်အစားများကို လဲကာ ထိုသတင်းပို့ရန်

အတွက် ပေါက်ယု၏ အဆောင်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြလေ၏။

မိမိတို့ အဆောင်တံခါးကို ခေါက်သံကြားသည့် အခါ၌ မာလာသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ အရေးတကြီး ဖြစ်နေရသနည်းဟု အစုံစမ်း ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုညွှန်ကြားချက်ကို သိရသည်၌ မာလာသည် ရေနွေး အယူခိုင်းကာ ပေါက်ယုကို နှိုး၍ ကိုယ်လက် သုတ်သင်စေပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင်မှာမူ ပေါက်ယု ဝတ်ရန် အဝတ်အစားများကို အသင့် ပြင်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ သူ့ဖခင်ကြီးနှင့် လိုက်ရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် တောက်တောက်ပပ အဝတ်အစား များကို ထုတ်မပေးရဲဘဲ သာမန် အဝတ်အစားများ လောက်ကိုသာ ထုတ်ပေးလေ၏။

ပေါက်ယုမှာလည်း မလိုက်ဘဲနေ၍ မဖြစ်တော့ချေ။ လူပျိုဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ ဖခင်ကြီးကျိချိန်မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်လျက် ရှိပြီး ထူးထူးခြားခြား ကြည်လင်ရွှင်ပျ နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုက ဖခင်ကြီးကို ဝတ်ပြုပြီးသည့်နောက်တွင် ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန်တို့ကလည်း သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ဖခင်ကြီးကျိချိန်က သူနှင့်အတူ လာ၍ မနက်စာ စားရန် ပြောလေ၏။

ကျိချိန်က

“ပေါက်ယုကတော့ မင်းတို့လောက် စာမကြိုးစားဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် လက်ရေးပန်းချီတို့ ကဗျာတို့ကျတော့ တော်တယ်။ ဒီနေ့ ဧည့်သည်တွေက မင်းတို့ကို ကဗျာအစပ် ခိုင်းလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ပေါက်ယုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကူညီပြီး စပ်ပေး။”

သခင်မဝမ်မှာ ကျိချိန်က သူ့သားအား ဤသို့ တစ်ခါမျှ ချီးကျူးပြောဆိုသံကို မကြားဖူးသည့်အတွက် ဝမ်းလည်း ဝမ်းသာ၊ အံ့အားလည်း သင့်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိချိန်တို့ သားအဖ ထွက်သွားကြလျှင် မိမိလည်း မယ်မယ့်ထံသွားမည်ဟု စိတ်ကူးနေခိုက် ဖန်ကွမ်း၊ အိုကွမ်းနှင့် ယွီကွမ်းတို့၏ မွေးစားအမေများ ရောက်လာလေ၏။

“သခင်မကြီးတို့က သနားသဖြင့် ဖန်ကွမ်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ သခင်မကြီးရယ်။ ဒါပေမယ့် ဖန်ကွမ်း တစ်ယောက်ကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိတော့ဘူး။ အစာလဲ မစားဘူး၊ ရေလဲ မသောက်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း နေတော့တာပဲ။ ခုတော့ သူတို့ ဖန်ကွမ်းရော၊ ယွီကွမ်းရော၊ အိုကွမ်းရော သုံးယောက်စလုံး အရူး ကြီးတွေလို ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့ ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ပြီး သီလရှင် ဝတ်တော့မယ်တဲ့။ တကယ်တော့ သူတို့ကို သီလရှင် ဝတ်ခွင့်မပြုယင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်ကြမလို့တဲ့။ အစတုန်းကတော့ အပြင်မှာ ကျွန်မတို့လို ဆင်းဆင်းရဲရဲ မနေနိုင်လို့

ပြောနေတာပဲ။ နည်းနည်း နေသားကျသွားယင် ပြီးသွားမှာပဲလို့ အောက်မေ့နေတာ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာတယ် သခင်မကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့တော့ သူတို့ကို ရိုက်လဲရိုက်၊ ဆိုလဲဆို ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် မထူးပါဘူး။ ကျွန်မ တို့တော့ မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် သခင်မကြီးဆီကို လာပြီး အကူအညီ တောင်းရတာပါ။ ကျွန်မတို့ အဖို့ ကတော့ သူတို့ကို သီလရှင်ဝတ်ခွင့် ပြုယင်ပြု၊ မပြုယင်လဲ တတ်နိုင်တဲ့ ကြေးရတတ် အိမ်တစ်အိမ်ကို ပို့ရပါတော့မယ်။ ကျွန်မတို့ သူတို့ကို ကျွေးမွေးထားနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိတော့ပါဘူး။”

“မဟုတ်တာအေ။ သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေလို့ ဖြစ်မတဲ့လား။ သီလရှင်ဝတ်တယ် ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေး အောက်မေ့လို့လား။ ဒီလောက်တောင်ရှိလှတာ ကောင်မတွေကို ခပ်နာနာကလေး ရိုက်လိုက်စမ်းဟယ်။ ဒါမှ သတိတရား လေး ဘာလေးရမှာ”

အချိန်မှာ နွေနှောင်းရာသီ အလှူအတန်းများကျင်းပချိန် ဖြစ်သည့်အတွက် သီလရှင်ကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင်များ အလှူခံထွက်ချိန် ဖြစ်လေ၏။ သခင်မကြီးဝမ်းသည် အိမ်တွင် သီတာစန္ဒီကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင် ဆရာကြီး ချီတုန်နှင့် စိတ္တိဂဗ္ဗ ကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင် ဆရာကြီးယုန်ဆင့် တို့ကို ပင့်ဖိတ်ထားလျက်သား ရှိလေ၏။ ထိုသတင်းကို ကြားသည့် အခါတွင် သီလရှင် ဆရာကြီးနှစ်ပါးမှာ မိမိတို့ သာသနာ ပြန့်ပွားရေးအတွက် အခွင့်ကောင်း ကြုံလေပြီဟု ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။

သီလရှင် ဆရာကြီးနှစ်ပါးက သခင်မဝမ်းအား ပြောသည်မှာ

“အမှန်ကတော့ တကာမကြီးအိမ်ဟာ အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာတဲ့ အိမ်မဟုတ်လား။ တကာကြီးကိုယ်တိုင် ကလဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရာမှာ အလွန် အထုံကြီးသူ ဖြစ်ပေတယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာနေပြီး ဒီလိုသခင်မမျိုးဆီက ထွက်လာတဲ့ သူငယ်ကလေးများမှာ သာသနာဝန် ထမ်းချင်တယ် ဆိုတာဟာ သဘာဝကျပါပေတယ်။ အမှန်ကတော့ ဘိက္ခု သာသနာကို ဝင်ဖို့ဆိုတာဟာ အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ ဒုလ္လဘ တရားကြီး ဖြစ်ပေတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်ဟာ ဝေနေယျ သတ္တဝါအားလုံးတို့ကို အလင်းရောင် ပေးနေတယ်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ ဝေနေယျ သတ္တဝါ အားလုံးကို သံသရာကြီးက လွတ်မြောက်တော် မူစေလိုတယ်။ အဟိတ် တိရစ္ဆာန်များကိုလဲ အပါယ်လေးဘုံက လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်တော် မူလိုတယ်။ ဒေါသမောဟတွေ ပိတ်ဖုံးနေသူများ သာလျှင် တရားကို မမြင်ကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ စိတ်ရင်း စေတနာ ဖြစ်တဲ့သူ၊ တရားကို မြင်နိုင်တဲ့သူဟာ နောင်ဘဝမှာလဲ သံသရာက လွတ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသူ ဖြစ်ပေတယ်”

“ခု မိတဆိုး ဘတဆိုး မိန်းကလေး သုံးယောက်ဟာ ဇာတိကို ခွာပြီး ဒီမှာ လာနေခဲ့ကြတယ်။ စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေ ကြားထဲမှာ လာနေခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆင်းရဲခဲ့တာကို သတိပြန်ရပြီး သူတို့တစ်တွေ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ကြလို့ ဒီဘဝကို ရောက်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို မြင်တဲ့အခါကျတော့ လောကီကိုစွန့်ပြီး လောကုတ္တရာအတွက် လုပ်တော့မယ်၊ နောင်ဘဝ ကူးပြောင်းအောင် လုပ်တော့မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်တာဟာ သိပ်ကောင်းတာ ပေါ့။ ကျောင်းအစ်မကြီးရယ်၊ အင်မတန် ကောင်းပြီး အင်မတန် သာဓုခေါ်သင့်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့။ ဒီတော့ ကျောင်း အစ်မကြီး သူတို့ကို မဖျက်နဲ့။ သူတို့ အလိုကို လိုက်လိုက်ပါ”

သခင်မဝမ်သည် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုရန် အထုံဝါသနာကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။ ဖန်ကွမ်းတို့ တစ်သိုက် အား သီလရှင် မဝတ်ရန် ပြောခြင်းမှာ သူတို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ မလိမ်မိုး မလိမ်မာ ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်သည် ထင်သောကြောင့် ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ သာသနာ့ဘောင်တွင် ခြိုးခြံနေရခြင်းမျိုးကို မပျော်ပိုက်နိုင်ဘဲ ပို၍ဒုက္ခ ရောက်မည် စိုးသည့် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခု သီလရှင်နှစ်ပါး၏ စကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် ယုတ္တိရှိပေသည်ဟု သဘောပေါက်သွားလေ၏။ သခင်မဝမ်မှာ တခုတလောတွင် မိမိ၏ အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စများကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဒေါ်လေးဆင့်ကလည်း မနက်ဖြန်တွင် သူ့သမီးအား ယောက္ခမလောင်းများကို ပြချင်သည်ဟု ဆိုကာ ခေါ်ထားသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ယင်ချွန်း အတွက်လည်း တရားဝင် အောင်သွယ်များ လာရောက်ကာ တီးခေါက် မေးမြန်းလျက် ရှိသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ရှုပ်လျက်ရှိလေ၏။ သခင်မဝမ်သည် ထိုကိစ္စများကြောင့် အသေးအဖွဲ ကလေးများကို ခေါင်းရှုပ်ခံ၍ စဉ်းစား မနေနိုင်တော့ဘဲ

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ဆရာကြီးတို့ ကျောင်းတိုက်ကို ခေါ်သွားပြီး သာသနာ့ဘောင်ကို သွင်းပေးလိုက်ပါတော့”

“သာဓုပါတော်၊ သာဓုပါ၊ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ကုသိုလ်ပါ”

“သူ့ကိုတော့ ခေါ်မေးလိုက်ယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဆရာကြီးတို့။ ကျွန်မရှေ့မှာတင် သူတို့တကယ် ဝတ်မှာလား မေးကြည့်လိုက်ယင် သိမှာပါ”

မွေးစားအမေ သုံးယောက်သည် မွေးစားသမီး သုံးယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့ရောက်လာသည့်အခါ၌ သခင်မဝမ်သည် သူတို့သုံးယောက်ကို သေချာစွာ မေးမြန်းကြည့်ပြန်လေ၏။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးမှာ သန္နိဋ္ဌာန် ချပြီး ဖြစ်သည့် အတွက် သီလရှင်ဆရာကြီး နှစ်ပါးနှင့် မယ်မယ်ကို ကန်တော့ကြလေ၏။ မယ်မယ်မှာ သူတို့သုံးယောက်ကို

ဖျက်၍ မရနိုင်မှန်း သိသည့်အတွက် သနားကရုဏာ သက်ရုံမှတစ်ပါး
မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ မယ်မယ်သည် သူတို့အတွက် နှင့် သီလရှင် ဆရာကြီး
နှစ်ပါး အတွက် လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဖန်ကွမ်းမှာ
သီလရှင်ဆရာကြီး ချီတုန် နှင့်အတူ သီတာစန္ဒီ ကျောင်းသို့ လိုက်သွားပြီး
အခြားနှစ်ယောက်တို့မှာကား သီလရှင်ဆရာကြီး ယုန်ဆင့်နှင့်အတူ စိတ္တိဂဗ္ဗ
ကျောင်းသို့ လိုက်သွားကြလေ၏။

နောက်မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် ဆက်ဖတ်ပါလေ။

သူခမိန်အိုသည် ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို ဖွဲ့ဆိုခြင်း။

ရှေးထုံးကိုပယ်သည့် ဉာဏ်မဲ့သောသားသည် သော်ကပွင့်အတွက် ပူဆွေးခြင်း။

သီလရှင်ဆရာကြီးနှစ်ပါးက ကချေသည်မိန်းကလေးများကို
သီလရှင်ကျောင်းတိုက် အသီးသီးသို့ ခေါ်သွားသည့် အခါတွင်
သခင်မဝမ်သည်လည်း မယ်မယ်ကို ဝတ်ပြုကန်တော့ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။
မယ်မယ် စိတ်လက်ရွှင်ပျလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ သခင်မဝမ်က

“ပေါက်ယုရဲ့ အစေတော်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ကျင်ဝမ်းဟာ
အသက်အရွယ်လဲ ရောက်ပါပြီ မယ်မယ်။ ခုနှစ် အတွင်းမှာ သိပ်ပြီးတော့လဲ
နေလို့ ထိုင်လို့ မကောင်းလှဘူး။ ပြီးတော့ ကြီးလာမှ သူများထက် ပျင်းပြီး စွာလဲ
စွာလာတယ်။ သမားတော်ကြီးများက ပြောတော့ သူ့ရောဂါဟာ
အဆုတ်နာရောဂါလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို နေကောင်းယင်လဲ
ပြန်မလာတော့ဖို့ ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆွေမျိုးများကိုလဲ
သင့်တော်တဲ့လူများ ရှိယင် ပေးစားနိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါပြီ။ ပြီးတော့
ကချေသည် သူငယ်မကလေးများ ကိုလဲ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး
ပြန်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကလေးမများဟာ သဘင်သည်ပီပီ
အပြောအဆို သိပ်မတတ် ကြလေတော့ သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေကို
ဥယျာဉ်ထဲက တူမလေးတွေ ကြားယင် မသင့်လျော်ဘူး ထင်လို့ပါ။
ကျွန်မတို့ဆီမှာ အတန်ကြာအောင်လဲ ကပြ ဖြေဖျော်ခဲ့ဖူးလေတော့ သူတို့ကိုလဲ
ထိုက်သင့်သလောက် ငွေကြေး ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့
မှာလဲ အစေတော်တွေက သိပ်များလွန်းနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နောင်မှာ
လိုအပ်လာလို့ ရှိယင်လဲ ရှိတဲ့အထဲက ရွေးခေါ် လို့ရပါတယ်”

မယ်မယ်က သဘောတူသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျက်

“အင်း ညည်းလုပ်တာ မှန်ပါပေတယ်အေ။ ငါလဲ ဒီအတိုင်းပဲ
စိတ်ကူးရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ကျင်ဝမ်း ဟာ တော်တော် တော်တဲ့
သူငယ်မကလေးလို ထင်ခဲ့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ ခုလောက် ဆိုးသွားရသလဲ
မဆိုနိုင်ဘူး။ ငါ့အထင်တော့ ကျင်ဝမ်းဟာ တစ်ခြား မိန်းကလေးတွေထက်
အများကြီး သာတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အပြောအဆိုလဲ တတ်တယ်။
အချုပ်အလုပ်လဲ တော်တယ်။ နောင်မှာဆိုယင် ပေါက်ယုအတွက်
အမြှောင်အဖြစ် ထားပေးမယ်လို့တောင် ငါစိတ်ကူးနေတာ။ အင်း ဘယ်လိုကနေ

ဘယ်လို ဒီလောက်တောင် ဆိုးသွားရသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ပေါက်ယုအတွက် အမြှောင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ သင့်တော်ပါတယ် မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ဒီလို နေဖို့ ကုသိုလ်ကံ မပါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ အကြောင်းကံ မပါလို့သာ သူ့မှာ အဆုတ်နာ ဖြစ်တယ်လို့ပဲ ပြောရတော့ မှာပဲ။ အေးလေ သူ့ကံပေါ့။ “မိန်းကလေးတို့ မည်သည် ကုမ္မာရီ အမျိုးသမီးအရွယ် မရောက်မီ ဆယ့်ရှစ်ကြိမ် ပြောင်းလဲ တတ်၏။” ဆိုတဲ့ ရှေးစကားလဲ ရှိပေသားကိုး။ မိန်းကလေးများ ထက်ပြီဆို လေလေ အထိန်းရ ခက်လေလေ ဖြစ်တော့ တာပဲ။ မယ်မယ်လဲ ဒီအဖြစ်မျိုးကို တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် လောက်တုန်းကတော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ပေါက်ယုရဲ့ အမြှောင်အဖြစ် ထားယင် အကောင်းဆုံး ပဲလို့ ယူဆခဲ့တာပါပဲ။ ဘယ်သူမှ သူနဲ့ယှဉ်လို့မရပါဘူး။ အဲ နည်းနည်း ပျံတန်တန်တော့ နိုင်သပေါ့လေ။ ဣန္ဒြေလဲရ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုယင်တော့ မာလာကိုပဲ အလျင်ဆုံး ရွေးရမှာပဲ။ “မယားကောင်း တစ်ယောက်မှာ အကျင့်သိက္ခာ၊ အမြှောင်ကောင်း တစ်ယောက်မှာ ရုပ်ရည်ရူပကာ” လို့ အဆိုရှိတယ် မဟုတ်လား မယ်မယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ရုပ်လဲချော၊ အကျင့်သိက္ခာလဲ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ မာလာဟာ ကျင်ဝမ်းလောက် ရုပ်မလှသော်လဲ ပေါက်ယု အမြှောင်တစ်ယောက် အနေနဲ့တော့ ပေါက်ယုအတွက် အသင့်တော်ဆုံးလို့ ကျွန်မထင်တာပဲ။ ရိုးလဲ ရိုးသားတယ်၊ စိတ်လဲချရတယ်။ သူရောက်ကတည်းက ပေါက်ယုကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်တာမျိုး တစ်ခါမှ မကြားရဘူး။ မလုပ်တဲ့ပြင် ပေါက်ယုမဟုတ်တာ လုပ်နေယင်တောင် သူက ဖျောင်းဖျ တားမြစ်တယ်။ သူ ရောက်နေတဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဒါကိုတော့ ကျွန်မသေ သေချာချာသိတယ်။

“ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို အစေတော် လစာမပေးပဲနဲ့ ကျွန်မအိတ်ထဲက စိုက်ပြီး တစ်လကို ငွေစင်နှစ်ကျပ်သား ပေးတာပေါ့ မယ်မယ်။ ပေါက်ယုကိုလဲ သည်ထက်သည် ပိုပြီးသည်းခံပါစေတော့၊ စောင့်ရှောက်ပါစေတော့ ဆိုတဲ့ သဘော နဲ့ ပေးတာပါ။ ကျွန်မ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှတောင် မပြောခဲ့ပါဘူး။ မပြောခဲ့တာကတော့ ပေါက်ယုက ငယ်လဲ ငယ်သေးတယ်။ သူ့အဖေသိယင်လဲ ကလေးကို စာသင်ပျက်မယ်လို့ ပြောမှာက တစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ကြောင်း ကတော့ မာလာ သူ့အမြှောင် ဖြစ်သွားယင် ပေါက်ယုကို ထိန်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မထိန်းနိုင်ယင် ပေါက်ယုဟာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးသွားပြီး ပျက်စီးသွားမှာလဲ တစ်ကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် မာလာကို အမြှောင်အဖြစ်ထားမယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့သေးပါဘူး။ မယ်မယ်ကိုလဲ ဒါကြောင့် စောစောက

မပြောခဲ့တာပါ”

“ဒီလိုဆိုယင် ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့အေ။ မာလာက သိပ်စကားနည်းလွန်းတော့ ငါဖြင့် ဒီကောင်မလေးကို အထုံ ကလေးလို့ ထင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် ညည်းက ငါ့ထက်ပိုသိတော့ ညည်းပြောတာ မမှားနိုင်ပါဘူး။ သူ့ကို အမြှောင် ပေးမယ် ဆိုတာ ပေါက်ယုမသိတာ ကောင်းမယ်လို့ ငါ့ အနေနဲ့လဲယူဆတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ပေါက်ယု သိခွင့်မပေးသင့်ဘူး ဆိုတာ ငါလဲ သဘောတူတယ်။ ဒီတော့ သူ့ရှေ့မှာ ဘာမှမပြောကြနဲ့။ မသိမသားပဲ နေလိုက်တာ ကောင်းတယ်။ နောင်မှာ ဆိုယင် ပေါက်ယုဟာ သူ့မိန်းမ စကားလဲ နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အမြှောင်စကားကိုလဲ နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ငါလဲ ပေါက်ယုကို သိပ်နားမလည်ဘူး။ သူ့လို သူငယ်မျိုးကိုလဲ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ယောက်ျားလေး ဆိုတာ အပျော်အပါးတို့ ဘာတို့ဆိုတာ ရှိရပါတယ်အေ။ ဒါပေမယ့် အစေတော်ကလေးတွေနဲ့ သူ နေပုံထိုင်ပုံကို ငါတွေ လိုက်တိုင်း တွေးတွေးပြီး ပူနေတယ်။ သူ့ကို မကြည့်လိုက်နဲ့၊ ကြည့်လိုက်တိုင်း အစေတော် ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရောထွေး ယှက်တင်နေတာကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ အစတုန်းကတော့ ဪ အရွယ် ရောက်လာလို့ သူလဲ မိန်းကလေးတွေ ဘာတွေကို စိတ်ဝင်စားတာ ထင်ပါရဲ့လို့ အောက်မေ့လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သူနေပုံက ဆန်းဆန်းပြားပြား မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးသားသားပဲ။ ဒီတော့ ပိုပြီးခက်တာပေါ့။ မူလတုန်းက မိန်းကလေးအဖြစ် မွေးဖို့များ ဇာတာ ပါလာခဲ့သလား မဆိုနိုင်ဘူး။”

ဤတွင် အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုနောက် သခင်မဝမ်က ယနေ့မနက်တွင် သူ့ဖခင်ကျိချိန်က သားဖြစ်သူ ပေါက်ယုကို မည်သို့မည်ပုံ ချီးကျူးပြောဆိုကြောင်း၊ ဥယျာဉ်ကို လျှောက်ကြည့်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုတို့ တစ်သိုက်ကို ခေါ်သွားကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေ၏။ မယ်မယ်မှာ ထိုသတင်းကြောင့် စိတ်ကြည်လင်သွားလေ၏။

မကြာမီ အပြင်သို့ထွက်မည့် ယင်ချွန်းသည် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့ကို လာ၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုနောက် နတ်ငှက်မယ် ရောက်လာပြန်ကာ မယ်မယ်ကို ကန်တော့နှုတ်ဆက်ပြီး မယ်မယ် မနက်စာ စားသည်ကို စောင့်ပေးလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် မယ်မယ် နေ့လယ်အိပ်ချိန် အထိ စကားဆိုနေကြကာ မယ်မယ် အိပ်သည့် အခါ၌ သခင်မဝမ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို ခေါ်ကာ စားရန် ဆေးဖော်ပြီး မပြီး မေးလေ၏။

“မဖော်ရသေးပါဘူး ဒေါ်လေးဝမ်း။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ် နှလုံး သွေးအားတိုးဆေးကို စားနေပါတယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ငှက်မယ် တော်တော်လေး နေကောင်းလာပြီ”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ခါတိုင်းထက် ခွန်အားပြည့်ကာ သွက်လက် ဖျတ်လတ်လျက်ရှိသဖြင့် သခင်မဝမ်းလည်း သူ့စကားကို ယုံကြည်မိလေ၏။ သခင်မဝမ်းက ကျင်ဝမ်းအား ထုတ်ပစ်လိုက်သည့် အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ပေါက်ကြည်တစ်ယောက် သူ့အမေ အိမ်ပြန်နေတာကို ညည်းဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ။ မကြာခင် တုန်းက ဥယျာဉ်ထဲက အဆောင်တွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး အရှာခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျီလန်ရဲ့ အထိန်းတော် ကောင်မဟာ တကယ် ပိုင်းလုံးမဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ဒီကောင်မကို ကြည့်ရတာ မဟန်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိုလဲ ပြန်လွှတ်လို့ ငါခိုင်းပစ်ခဲ့တယ်။ တကယ်ကတော့ ကျီလန်ဟာ ကြီးပြီပဲ။ အထိန်းတော် များများစားစား မလိုတော့ပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါး ရှိယင် တော်ရောပေါ့။ ဒါနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲရောက်တော့ ပေါက်ကြည်ကို မတွေ့တာနဲ့ ပေါက်ကြည်ပြန်သွား တာကို ညည်းသိသလားလို့ မေးတယ်”

“ဒီတော့ သူက ဒေါ်လေးဆွေ နေမကောင်းလို့ ပြန်သွားတာတဲ့။ နေကောင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားသတဲ့။ မဆွေက နှစ်တိုင်းချောင်းဆိုးနေကျ။ ပြီးတော့ ခါးနာနေကျ။ ဒါက မဆန်းတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့အထင် ကတော့ မဆွေ ဒီရောဂါက ဒီလောက် ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ဖြစ်နေကျပါ။ ငါ့အထင်ကတော့ ပေါက်ကြည်ပြန်သွား တာဟာ ဒါကြောင့်မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ တခြားအကြောင်း ရှိလိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ စိတ်ကောက်လို့ ပြန်သွားတာလား။ ကောင်မလေးက နဂိုကမှ စိတ်ကခပ်ဆတ်ဆတ် မဟုတ်လား။ ဒီလောက် ကြာကြာ နေလာပြီးမှ တို့ဘက်က အမှားအယွင်းရှိလို့ ပြန်သွားရတာ ဆိုယင် မကောင်းဘူးပေါ့အေ”

“သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှမပြောပါဘူး ဒေါ်လေးဝမ်း။ ပြောစရာ အကြောင်းလဲ မရှိပါဘူး။ သူတို့တစ်သိုက်လုံး ဥယျာဉ်ထဲမှာ စိတ်ကြိုက် နေနေကြတာပဲဟာ။ အဲ သူတို့ မိန်းကလေးအချင်းချင်း စိတ်ကောက်သွား ယင်တော့ မပြော တတ်ဘူး ပေါ့လေ”

“ပေါက်ယုများ အပြောအဆို မှားလို့လား။ ပေါက်ယုက ဘာမှ ပြောတတ်ဆိုတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောချင်ရာ ကို ပြောချလိုက်တာ။ စိတ်တိုပြီဆိုယင် သာတောင် ဆိုးသေးတယ်။ ပါးစပ်က တွေ့ရာကို ပြောချလိုက် တော့တာပဲ”

“ပေါက်ယုအတွက်ကတော့ ဒီလောက် ပူမနေပါနဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်း။ ပေါက်ယုဟာ အလုပ်အကိုင်တို့ ဘာတို့မှာ ဆိုယင် ဖျင်းယင်ဖျင်းမယ်။ မဟုတ်တယုတ် ကိုရိုးကားရားတွေ ပြောချင်ပြောလာမယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆိုယင် ဘယ်တော့မှ စကားမမှားဘူး။ နေတတ်ထိုင်တတ်ပါတယ်။ အစေတော်တွေနဲ့ ဆိုယင်လဲ ဘယ်တော့မှ တစ်ဘက် စောင်းနင်း မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့ စိတ်ထိခိုက်မှာကို အင်မတန် စိုးရိမ်တတ်တယ်။ ဒီတော့ ပေါက်ယု ကြောင့်တော့ ဘယ်သူမှ စိတ်ထိခိုက်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး”

“ငှက်မယ်အထင် ပြောရယင်တော့ ပေါက်ကြည် ပြန်သွားတာဟာ ဟိုတစ်နေ့ညက ရှာကြဖွေကြတာတွေ လုပ်လို့ ပြန်သွားတယ် ထင်တာပဲ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံဘူးဆိုတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်နေတော့ သူလဲ အနေရ ခက်ချင်ခက်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူက အပြင်က သူစိမ်း ဆိုတော့ ငှက်မယ်တို့တစ်တွေကလဲ ဘာမှ သူ့အစေတော် တွေကို ရှာတာ ဖွေတာတွေ မလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး။ လုပ်လို့လဲ မကောင်းဘူးပေါ့။ ပေါက်ကြည်က နဂိုကမှ သိုသိုသိပ်သိပ်နေ တတ်တာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့မိသားစုကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမယ်။ ဖြစ်ယင် မကောင်းဘူး။ ဒါ့ကြောင့် စောစောစီးစီး ရှောင်နေယင် ကောင်းတယ်လို့ ဆိုပြီး ရှောင်ထွက်သွားတာလားမှ မသိတာ။ ဒါလဲ ကောင်းပါတယ်လေ”

သခင်မဝမ်သည် ထိုစကားကို ကြားသိအခါတွင် ခေါင်းငုံ့၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် အစေတော် တစ်ယောက်ကို ပေါက်ကြည်အား သွားခေါ်ရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။ သခင်မဝမ်သည် ဥယျာဉ်ထဲ ရှာသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါက်ကြည်အား တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရန် ပေါက်ကြည်အား ပြောပြီးလျှင် ဥယျာဉ် ထဲသို့ပြန်ပြောင်းရန် ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“ခဏလောက်တော့ မေမေ့ဆီမှာ နေချင်သေးတယ် ဒေါ်လေးဝမ်း။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်လေးဝမ်းကို ပြောပြီးမှ ပြောင်းမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဝမ်းက အလုပ်တွေများနေတာနဲ့ မပြော ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီနေ့တုန်းကတော့ မေမေကလဲ တော်တော် အနေဆိုးနေတယ်။ မေမေ့ရဲ့ အစေတော်နှစ်ယောက် ကလဲ နေမကောင်းဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားတာပါ။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းလဲ အကြောင်းစုံကို သိပြီပဲ။ ဒီနေ့လဲ ပေါက်ကြည်ရဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေကို ပြောင်းဖို့ ခွင့်တောင်းချင်ပါတယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့သည် သူ့စကားကို လက်မခံကြချေ။

“ဒီလောက် ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့အေ။ ပြောင်းမှာသာ ပြောင်းခဲ့စမ်းပါ။

တို့အချင်းချင်းမှာ အရေးမကြီးတာ ကလေး တွေကို ဗွေယူမနေ စမ်းပါနဲ့” ဟု သခင်မဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က ရယ်ရယ်မောမော ပြောကြလေ၏။

“ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ဘာတွေပြောနေမှန်းကို ပေါက်ကြည်မသိဘူး။ ပေါက်ကြည် ပြောင်းတာက ဒီမှာဖြစ်နေတာတွေ နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ မေမေနေမကောင်းလို့ ပြောင်းတာပါ။ အားမရှိသေးတော့ သူ့အနားမှာ ကူဖော်လောင်ဖက်ဆိုလို့လဲ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့လဲ ပေါက်ကြည်ရဲ့ အစ်ကို ဆွေဖန်က မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ။ မင်္ဂလာဆောင် အတွက် ချုပ်စရာ ကလေးတွေလဲ ရှိနေသေးတယ်။ သူ့အခန်းကိုလဲ ပြင်ရဆင်ဦးမယ်။ ဒီတော့ မေမေကို ပေါက်ကြည် ကူလုပ်ရဦးမှာ။ ပေါက်ကြည်တို့ အိမ်ထောင်စုအကြောင်း ဒေါ်လေးဝမ်တို့ မလေးငှက်မယ်တို့လဲ သိသားပဲ။ ပေါက်ကြည် ညာပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

“ပြီးတော့လဲ ပေါက်ကြည် ဥယျာဉ်ထဲ ရောက်လာကတည်းက ပေါက်ကြည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကူးနိုင်သန်းနိုင် အောင် ဆိုပြီး အရှေ့တောင်ဘက်က မလွယ်တံခါးကလေးကို အလွယ်တကူ ဖွင့်ပေးထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီတံခါးကလေး ကနေပြီး တချို့လူတွေ ဝင်ထွက်နေတာတွေ ရှိတယ်။ ဒီတော့ အပြင်လူဝင်လို့ ဝင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုယင် ပေါက်ကြည်တို့လဲ မကောင်းဘူး၊ ဒေါ်လေးဝမ် တို့လဲ မကောင်းဘူး။

“ပြီးတော့ ဥယျာဉ်ထဲကို ပေါက်ကြည် လာအိပ်တာ မအိပ်တာကလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းကတော့ ပေါက်ကြည်တို့ကလဲ ငယ်သေးတယ်။ ပေါက်ကြည်မှာ အိမ်မှာလဲ အလုပ်လုပ်စရာ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အပြင်မှာနေတာ ထက် ဝင်းထဲမှာနေတာက ပိုကောင်းတယ်။ ပေါက်ကြည်လဲ သူတို့နဲ့လာပြီး အချုပ်အလုပ် ကလေးတွေ လုပ်နိုင်တယ်။ အဖော်လဲ ရတယ်ဆိုပြီး လာနေတာ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရတာထက် ဒီမှာ နေရတာက ပိုပြီးကောင်းတာ ကိုး။ ခုတော့ ပေါက်ကြည်တို့လဲ ကြီးလာကြပြီ။ ကိုယ့်မှာ လုပ်စရာကိုင်စရာတွေ အသီးသီး ရှိနေကြပြီ။ ဒီအပြင် ဒီနှစ်နှစ် လောက်အတွင်းမှာလဲ ပြဿနာကလေးတွေ ရှိလာတယ် ဒေါ်လေးဝမ်။ ဥယျာဉ်ကြီးက ကျယ်တော့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့လဲ နေရာတကာ လိုက်ကြည့်နေနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ လူနည်းလေလေ ဒေါ်လေးဝမ်တို့မှာလဲ တာဝန်ကင်းလေ လေပါ။ ဒါကြောင့်မို့ အပြင်ကို ပြောင်းနေဖို့ ပေါက်ကြည် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ဒေါ်လေးဝမ် တို့ကိုလဲ ပေါက်ကြည် အကြံ ပေးချင်တာကတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ စရိတ်တွေကို လျော့နိုင်သမျှ လျော့ချလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဒီတော့ အားလုံး မျက်နှာမပျက်ရဘူးပေါ့။ ပေါက်ကြည်အထင် ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့

ဥယျာဉ်ထဲက အသုံးစရိတ်တွေကို လျှော့ပစ် လိုက်ယင်တော့ ကောင်းမယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ခေတ်ကြီးက ပြောင်းနေပြီ ဒေါ်လေးဝမ်း။ ပေါက်ကြည်တို့ မိသားစု ရဲ့ အခြေအနေကို ဒေါ်လေးဝမ်း သိပါတယ်။ ပေါက်ကြည်တို့ အခြေအနေလဲ အလျင်ကလောက် မဆိုးလှတော့ပါဘူး။”

နတ်ငှက်မယ်သည် ပေါက်ကြည်၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက်

“သူပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်း၊ အတင်းလဲ တိုက်တွန်း မနေပါနဲ့တော့”

သခင်မဝမ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ငါတော့ မပြောတတ်တော့ ပါဘူးအေ။ ညည်း ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါတော့”

ထိုစဉ် ပေါက်ယုသည် အခြား သူငယ်များ နှင့်အတူ ရောက်လာလေ၏။

“ဖေဖျားကတော့ စားသောက်နေတုန်းပဲ ခင်ဗျ။ မိုးချုပ်တော့မယ်၊ အိမ်ကို အလျင်ပြန်လာခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်”

“ဒီနေ့ ငါ့သား ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်ခဲ့သေးသလား။”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မေဖျား။ မဖြစ်တဲ့အပြင် ဆုတွေတောင် ရခဲ့သေးတယ်”

အချို့သော အခိုင်းမိန်းမကြီး အချို့သည် ပေါက်ယုတို့ တစ်သိုက် ရလာသည့် ဆုများကို အတွင်းဝင်းပေါက်ဆီမှ သယ်လာကြလေ၏။ ယင်းတို့မှာ ယပ်တောင်သုံးချောင်း၊ ယပ်တောင်ဆွဲ ပန်းပွားသုံးခု၊ စုတ်တံနှင့် မင်အိုးခြောက်စုံ၊ နံ့သာ ပုတီးသုံးကုံးနှင့် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ် သုံးကွင်းတို့ ဖြစ်လေ၏။ ထိုပစ္စည်းများမှာ သူတို့အား ပါမောက္ခဆရာကြီး မေ၊ ဒုတိယ အမတ်ချုပ်ကြီး ယင်နှင့် အတွင်းဝန်းမင်းလီ တို့က ပေးလိုက်သည့် ဆုများ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပေါက်ယုက ပြောပြ လေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် စန္ဒကူးဖြင့် ထုထားသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကလေး တစ်ဆူကိုလည်း အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြလေ၏။

“ဟောဒါက ချင်ကောက်အမတ်ကြီးက ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်”

သခင်မဝမ်က ထမင်းစားပွဲသို့ မည်သည့် ဧည့်သည်များလာ၍ သူတို့တစ်တွေက မည်သည့်ကဗျာများကို စပ်ခဲ့ကြောင်း မေးမြန်းလေ၏။ ထိုနောက် သူတို့သုံးယောက်အား မယ်မယုံထံသွား၍ ဂါရဝပြုစေပြီးလျှင် သူတို့ ရလာသည့် ဆုများ ကိုလည်း အတူလိုက်ပို့လိုက်ရန် ပြောလေသည်။

မယ်မယ်မှာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် အကျိုးအကြောင်းကို ထပ်မံမေးမြန်းခြင်း ပြုလေ၏။ ပေါက်ယု မှာ ကျင်ဝမ်းအတွက်

စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိသည့်အတွက် မယ်မယ်မေးသည့် မေးခွန်းများကို ဖြေကြားပြီးနောက် မိမိမှာ မြင်းစီးလာခဲ့သဖြင့် ကိုယ်တွေလက်တွေ နာနေသည်ဟု ပြောလေ၏။

“အလို၊ ဟုတ်သား။ ဒီလိုဆိုယင် မြန်မြန်ပြန်။ အဆောင်ရောက်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီး အနားယူလိုက်။ ဒါပေမယ့် အိပ်ရာပေါ်ကို လှဲပြီး မအိပ်လိုက်နဲ့ နော်”

ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ဥယျာဉ်ရှိ အဆောင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ရှေ့ယွေနှင့် ချင်ဝမ်းတို့သည် မယ်မယ်၏ အဆောင်တွင် အစေတော် နှစ်ယောက် နှင့်အတူ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ပေါက်ယု ပြန်သည့်အခါတွင် ချင်ဝမ်းသည် ပေါက်ယု ရလာသည့် ပစ္စည်းများကို ကိုင်၍ ပြန်လိုက်လာခဲ့ လေ၏။

“ပူလိုက် အိုက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

ပေါက်ယုသည် လမ်းလျှောက်လာရင်း ဦးထုပ်၊ ခါးပတ် နှင့် အပေါ်အင်္ကျီတို့ကို ချွတ်သည်တွင် ရှေ့ယွေက သူ့ပစ္စည်းများကို သယ်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုမှာ အစိမ်းရောင် ဖဲအင်္ကျီ၊ ကြက်သွေးရောင် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ထား လေ၏။ ထိုဘောင်းဘီများမှာ ကျင်ဝမ်း ချုပ်ပေးသွားသော ဘောင်းဘီ ဖြစ်ကြောင်းကို မြင်သည့်အခါ၌ ချင်ဝမ်းသည် သက်ပြင်း ချမိလေ၏။

“ဒီဘောင်းဘီကလေးကို အမှတ်တရ သိမ်းထားပါလား သခင်လေးရဲ့။ ကျင်ဝမ်းကလဲ မရှိတော့ဘူး။ သူ့လက်ရာ ဘောင်းဘီကလေးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်နော်”

ရှေ့ယွေက သူ့ကို တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တွက်လိုက်ရင်း ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ ကျင်ဝမ်းရဲ့ လက်ရာနော်။ ဒါ့ကြောင့် ရှေးလူကြီးများ ပြောကြတာကိုး။ “လုပ်သူမရှိတော့သော်လဲ လက်ရာကျန်ရစ်၏” တဲ့။

ချင်ဝမ်းက

“အဲဒီဘောင်းဘီ ကလေးရယ်၊ ဝတ်လုံစိမ်းကလေးရယ်၊ ဖိနပ်ပြာလေးရယ်နဲ့ ဆိုယင် ဆံပင်ကလေးနက်နက်၊ အသားကလေး ဖြူဖြူနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲနော်”

ရှေ့မှသွားနေသော ပေါက်ယုသည် သူတို့စကားများကို မကြားယောင်ပြုကာ ဆက်သွားနေရာမှ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း သို့ အရောက်တွင်

ရပ်လိုက်၏။

“ဥယျာဉ်ထဲမှာ မောင် နည်းနည်း လမ်းလျှောက်ချင်တယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလား။”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ သခင်လေးရဲ့။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ။ လမ်းလဲ မမှား နိုင်ပါဘူး” ဟုဆိုကာ ရှေ့ယွေ့သည် အစေတော် သူငယ်မကလေး နှစ်ယောက်ကို နောက်မှ လိုက်သွားရန် ပြောလေ၏။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို သိမ်းပြီးယင် တို့လဲ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ချင်ဝမ်း တို့တစ်တွေ ဒီနားမှာပဲ စောင့်နေကြပါလား။”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မတို့ ဒီကို မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်။ ကျွန်မတို့ ဖြစ်နေပုံကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။ တကယ့်မင်းသား မင်းသမီးတွေရဲ့ နောက်တော်ပါ ကျနေတာပဲ။ လက်ထဲမှာ ပြည့်လို့။ တစ်ဖက်မှာ ဗေဒင်ကျမ်းလေးပုံနဲ့၊ တစ်ဖက်မှာ ဗောင်းထုပ်တွေ၊ ခြေနင်းတွေနဲ့။ ကြည့်ရတာ ပွဲထဲက လူပြန်တွေ ကျနေတာပဲ”

ပေါက်ယုမှာ သူတို့ကို မြန်မြန်သွားစေချင်လှပြီ။ သူတို့ ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် အစေတော် သူငယ်မ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျောက်ဆောင် ကျောက်ပန်းခက်ကြီးများ နောက်ကွယ် ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

ကျောက်ဆောင်ကြီးများ နောက်ကွယ်သို့ ရောက်လျှင် ပေါက်ယုက နီဒါန်းသွယ်မနေတော့ပဲ

“နေစမ်းပါဦး။ ငါထွက်သွားတော့ မာလာက ကျင်ဝမ်းဆီကို တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်တာများတွေ့သလား။”

“ဟုတ်တယ်ရှင့်။ သခင်လေးလဲ ထွက်သွားရော အဒေါ်ဆုံကို အစ်မကျင်ဝမ်းတို့ အိမ်ကို လွှတ်လိုက်တယ်”

“ပြန်လာတော့ ဘာပြောသလဲ”

“အစ်မကျင်ဝမ်းဟာ တစ်ညလုံး ငိုနေတယ်တဲ့။ ဒီနေ့မနက်ကျတော့ မျက်လုံးလဲ ကောင်းကောင် မဖွင့်တော့ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မခေါ်တော့ဘူးတဲ့။ စကားလဲ ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်ဘူးတဲ့။ သတိလဲ ကောင်းကောင်း မရချင်တော့ဘူးတဲ့။ အသက်ကိုတောင် မနည်းရှုနေရတယ်တဲ့”

“မနေ့ညတုန်းကကော ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေသတဲ့လဲ”

“သူ့အမေမှာမည်ကိုပဲ ခေါ်နေတာပဲတဲ့”

ပေါက်ယုသည် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်၏။

“ပြီးတော့ကော”

“ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမခေါ်ဘူးတဲ့ရှင်”

“ဟယ်၊ နင်တို့ ဘာမှသိမယ့် ကောင်မလေးတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ဘေးမှ တစ်ယောက်မှာ ပထမမိန်းကလေးထက် ပါးဟန်ရှိ၏။
ထိုမိန်းကလေးသည် ရှေ့သို့တက်လာပြီးလျှင်

“ဟုတ်တယ်ရှင်။ သူက ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မသိတယ်။
တခြားသွားမယ်လို့ ပြောပြီး အစ်မကျင်ဝမ်း အိမ်ကိုတောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ သွားတွေ့ရတာလဲ”

“အစ်မကျင်ဝမ်းဟာ တခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူး သခင်လေး။ ကျွန်မတို့
အပေါ်မှာ အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ ခုဟာက အစ်မကျင်ဝမ်းခမျာ
မတရားအစွပ်ခွဲခံရပြီး မတရား အထုတ်ခံလိုက်ရတာ။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့
ဘာမှ မတတ်နိုင်တောင် အကျိုးအကြောင်းတော့ သွားမေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့။
ကျွန်မတို့ သွားမေးတာကို တွေ့သွားလို့ ကျွန်မ တို့ကို ဆူလားပူလား လုပ်မယ်၊
ရိုက်လားနှက်လား လုပ်မယ် ဆိုယင်လဲ ခံရုံပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ရိုက်ချင်လဲ
ရိုက်ပေစေတော့ ဆိုပြီး သွားတာ။ အစ်မကျင်ဝမ်းဟာ အကင်းလဲပါတယ်။
သတိလဲကောင်းတယ်။ သေသာသွားရော သတိတစ်ချက်မှ မလွှတ်ဘူးရှင်။
စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်ရှိတဲ့လူတွေ အနားလာယင် စကားမပြောတော့ဘူး။
မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်တော့ တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရောက်သွားတော့
မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကျွန်မလက်ကို လှမ်းကိုင်တယ်။

“လက်ကိုလှမ်းကိုင်ပြီး သခင်လေး ပေါက်ယုကောတဲ့။ ဒီတော့
ကျွန်မကလဲ သခင်လေး သွားမယ်လို့ ထင်တဲ့ နေရာကို ပြောလိုက်တာပေါ့။
ဒီတော့ သူက သက်ပြင်းချပြီး သခင်လေးကို နောက်ဘယ်တော့မှ
တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ် တော့ဘူးနော်တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်မက အစ်မရယ်
တွေ့ရမှာပေါ့။ ခဏနေယင် သခင်လေး ပေါက်ချင်ယင် ပေါက်လာမှာပါ။
သခင်လေးကလဲ အစ်မကို တွေ့ချင်ရာမှာပေါ့လို့ ပြောတယ်။

“ဒီတော့ သူကပြုံးပြီး ညည်း နားမလည်ပါဘူးအေ။ ညည်းက
ငါသေမယ်လို့ ထင်သလား။ ငါမသေပါဘူးတဲ့။ ခု ကောင်းကင်မှာ
ပန်းစောင့်နတ်သမီးရဲ့ နေရာမှာ လစ်လပ်နေတယ်တဲ့။ အဲဒါ ကျောက်စိမ်းဘုရင်
သိကြားမင်းကြီးက ငါ့ကို ခန့်မယ်တဲ့။ ည နာရီပြန်နှစ်ချက်ခွဲ ကျယ်င်
ငါ့ရာထူးသစ်ကို စပြီး ဝင်ရတော့မယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးပေါက်ယု က
ငါ့ဆီကို သုံးနာရီမထိုးခင် တစ်မောင်းအလိုကျမှ လာမှာတဲ့။ ဒီတော့

ငါနဲ့တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တစ်မောင်းလောက် နောက်ကျသွားပြီတဲ့။ လူတွေသေလို့ ငရဲကျကာနီး ကျယ်ငရဲမင်းကြီးက သူတို့ဝိညာဉ်တွေကို ဖမ်းခေါ်လာဖို့ ဖုတ်တွေ သဘက်တွေကို လွှတ်လိုက်တယ်တဲ့။ တကယ်လို့ မင်းကြီးခေါ်တာကို ချက်ချင်းမလိုက်ချင်သေးဘဲ ခဏလောက် အစောင့် ခိုင်းချင်ယင် ငွေစက္ကူတွေကို မီးရှို့ပူဇော်ရတယ်။ ခေါစာတို့ဘာတို့ ပစ်ရတယ်တဲ့။ ဖုတ်တွေ သဘက်တွေက ငွေစက္ကူတွေ ခေါစာတွေကို လုနေတုန်းမှာ ခဏလောက်ဖြစ်စေ ဆိုင်းခွင့်ရတာပေါ့တဲ့။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ကောင်းကင်ဘုံက ဖိတ်ထားတော့ ဆိုင်းနေစရာ မလိုပါဘူးတဲ့။

“အဲဒီ အချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်မ သူပြောတာတွေကို နည်းနည်းမှ မယုံဘူးရှင့်။ ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲရှင့်။ နှစ်နာရီခွဲမှာ ဆုံးတာ။ ဟော၊ သုံးမောင်းလဲရိုက်ရော၊ သခင်လေးလဲ ရောက်လာတယ်ဆိုပြီး လာပြောတာပဲ။ နှစ်ခုစလုံး သူပြောတဲ့အတိုင်း တိလို့”

ပေါက်ယုက

“အင်း၊ နင်ကစာမတတ်တော့ ဒါတွေကို နားလည်ချင်မှ နားလည်မှာပေါ့လေ။ ပန်းပွင့်တိုင်း ပန်းပွင့်တိုင်းမှာ ပန်းစောင့်နတ်သမီး တစ်ပါးစီ ရှိကြတယ်။ အဲဒီနတ်သမီးတွေအပေါ်မှာ ခေါင်ချုပ်ရတဲ့ ပန်းနတ်သမီး တစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းကတော့ ပန်းနတ်သမီးဟာ ပန်းတွေ အားလုံးဆီကို လိုက်ကြည့်နေသလား ပန်းတစ်ပွင့်တည်းကို ကြည့်နေ သလား ဆိုတာတော့ ငါလဲ မသိဘူးပေါ့လေ”

အစေတော်ကလေးက မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ ထိုအချိန်မှာ အဋ္ဌမလ ဖြစ်သည့်အတွက် ဥယျာဉ်ထဲရှိ ကန်ဘေးတွင် လေးညှင်းစကြာပန်းတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်လျက်ရှိလေပြီ။ အစေတော် သူငယ်မကလေးက ပန်း တစ်ပွင့် ကို လှမ်းခူးလိုက်၏။

“မဆုံးခင်မှာ ကျွန်မက ဘယ်ပန်းကို စောင့်တဲ့ နတ်သမီး ဖြစ်ချင်သလဲ၊ နောင်မှာ ကျွန်မလဲ အစ်မကို ရည်စူးပြီး အမျှအတန်း ဝေရတာပေါ့လို့ ပြောတော့ သူက ကောင်းကင်ဘုံ ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို မဖော်ထုတ်စကောင်းဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ညည်းကတော့ ဘုရားတရားကြည်ညိုတဲ့အတွက် ငါပြောခဲ့မယ်အေ၊ သခင်လေး ပေါက်ယုမှအပ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့တဲ့။ ပြောယင် ညည်းတစ်နေ့မှာ မိုးကြိုးပစ်မှာတဲ့။ ပြီးတော့မှ သူက အဲဒီ လေးညှင်းစကြာပန်း နတ်သမီး ဖြစ်မှာ တဲ့”

ပေါက်ယုမှာ အံ့အားသင့်ရမည့်အစား ဝမ်းနည်းပူဆွေးစိတ်တွေ

ပျောက်သွားကာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ပေါက်ယု သည် လေးညှင်းစကြာပွင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီလို ပန်းပွင့်မျိုးကို စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် ကျင်ဝမ်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုတာပေါ့။ ကျင်ဝမ်းလို အရည်အချင်း ရှိတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ဟာ တာဝန်ရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ပေးသင့်တာပေါ့”

ကျင်ဝမ်းသည် ဤဝဋ်ဒုက္ခ ပင်လယ်ကြီးမှ လွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်နောက် မည်သည့်အခါတွင်မျှ ပြန်၍ တွေ့နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိလိုက်သည့် အခါ၌ကား ပေါက်ယု၏ ရင်ထဲတွင် ပူဆွေးသောက တို့သည် ရင်နှင့်အမျှ ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေ၏။

“ကျင်ဝမ်းဆုံးတာကိုငါမမြင်လိုက်ရပေမယ့် သူနဲ့ငါ ခြောက်နှစ် လုံးလုံး မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတွေအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် နတ်ကွန်းကိုသွားပူဇော်ပြီး အမျှအတန်းဝေရမယ်”

ပေါက်ယုသည် ချက်ချင်းပင် အဆောင်သို့ ပြန်၍ အဝတ်အစား လဲပြီးလျှင် ထိုက်ယုထံ သွားဦးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ အလောင်းကို မီလိုမီငြား ယမန်နေက သူသွားခဲ့သည့် ကျင်ဝမ်းအိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ လေ၏။

သို့ရာတွင် ကျင်ဝမ်း ဆုံးသည့်အခါ၌ သူ့ အစ်ကို ဝမ်းကွဲနှင့် ယောက်မသည် အသုဘအတွက် စရိတ် ရလိုရငြား ဟုဆိုကာ သခင်မကြီး ဝမ်းထံသို့ အကြောင်းကြားသည်တွင် ကျင်ဝမ်းမှာ အဆုတ်ရောဂါဖြင့် ဆုံးခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သခင်မဝမ်းသည် အသုဘစရိတ် အတွက် ငွေစင် တစ်ဆယ်သားပေးကာ သုသာန်သို့ ချက်ချင်းထုတ်၍ သဂြိုဟ်ရန် အမိန့် ပေးခဲ့လေ၏။ ကျင်ဝမ်း၏ အစ်ကိုနှင့် ယောက်မတို့သည် ပိုက်ဆံကိုယူ၍ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းပြီး သဂြိုဟ်ရန် မြို့ပြင်သို့ ထုတ်သွားကြလေ၏။ ငွေစင်သုံးလေးပိသာခန့် တန်သည့် ကျင်ဝမ်း၏ လက်ဝတ် လက်စားများ၊ အဝတ်အစားများကိုမူ နောင်တွင် လိုလျှင်သုံးရန်အတွက် သိမ်းဆည်းထားလေ၏။ ထိုနောက်တွင် သူတို့ သည် အိမ်ကို သော့ပိတ်ကာ အသုဘသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျင်ဝမ်းအစ်ကို အိမ်ကို ရောက်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် အတန်ကြာ ရပ်နေပြီးနောက် ဘာမျှမတတ် နိုင်တော့သည့်အတွက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် လည်း စိတ်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လျက်ရှိသဖြင့် ထိုက်ယုထံ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ ထိုက်ယု ဘယ်သို့ ထွက်သွားသနည်းဟု မေးသည့်အခါတွင်

အစေတော်တစ်ယောက် ကပင်

“မလေးပေါက်ကြည်တို့ အိမ်ဘက်ကို သွားတယ်ရှင့်” ဟု ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်တို့နေထိုင်ရာ ဂမုန်းရိပ်သာ အဆောင်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်တွင် ရိပ်သာ တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိကာ ပရိဘောဂများပင် မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပေါက်ယုမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ မိမိတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာသော အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် မည်သို့ ဖြစ်သနည်း ဟု အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

“သခင်မလေး ပေါက်ကြည် ပြန်သွားပါပြီ သခင်လေး။ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ ကြည့်ထားဆိုပြီး အကျွန်တို့ကို အစောင့်ခိုင်းထားတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ရွှေ့ပြောင်းရှင်းလင်းပြီးယင် ဝင်းကြီးတစ်ဝင်းလုံးလဲ ပိတ်ထားတော့မယ်တဲ့။ ဒီတော့ သခင်လေး အကျွန်တို့အိမ်ထဲကို မဝင်တာ ကောင်းမယ်။ အကျွန်တို့ အမှိုက်သရိုက်တွေ ရှင်းနေကြတာ။ နောက်လဲ ဒီအဆောင်ကို လာစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ သခင်လေးရယ်”

ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာမျှ ငိုငို၍ ရပ်နေမိလေ၏။ မွေးကြိုင်သည့် ဘယဆေးပင်များနှင့် နွယ်ပင်များမှာ ဝင်းထဲတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် စိမ်းလန်းရှင်သန်လျက် ရှိသည့်တိုင် ထိုဆေးပင်များ၊ နွယ်ပင်များသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ညှိုးနွမ်းသည့် အသွင်ကို ဆောင်သွားသည့်နယ် ရှိလေရာ ထိုရှုခင်းသည် ပေါက်ယု၏သောကကို ထပ်လောင်း ဖြည့်စွက် သည့်နယ် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်လှည့်လာခဲ့လေ၏။ တစ်ခါကမူ ဝင်းအပြင်ဝရှိ သစ်ပင်တို့ တန်းစီ ပေါက်လျက်ရှိသည့် ကန်ပေါင်တွင် မိန်းမပျိုတစ်သိုက် အဖော်တစ်သင်းနှင့် ပျော်ရင်းပါးရင်း လာလေ့ ရှိကြသော်လည်း ပေါက်ယု စိတ်တွင်မူ ထိုကန်ပေါင်ရိုးသို့ လူသူမရောက်သည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာလှပြီဟု ထင်မိလေ၏။ ငဲ့ကြည့်လိုက်၍ မြောင်းပေါင်အောက်ရှိ မြောင်းမှ ရေတသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင်မှ သဘာဝကြီးသည် လူတို့၏ ခံစားချက်များကို ငဲ့ညှာထောက်ထားခြင်း မရှိဘဲ ဖြစ်ပျက်မြဲ ဖြစ်ပျက်နေနိုင် အားလွန်းလှသည် တကားဟု တွေးမိလေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ ငေးငိုင်းပြီးနောက် စဉ်းစားမိသည်မှာ

“အင်း၊ ခုဆိုယင် အစေတော် ငါးယောက် ထွက်သွားကြပြီ၊ စုချီရယ်၊ ယုဟွာရယ်၊ ဖန်ကွမ်းရယ်က သုံးယောက်၊ ကျင်ဝမ်းကလဲ မရှိတော့ဘူး။ ပေါက်ကြည်ကလဲ သူ့အိမ်ကိုပြန်သွားပြီ။ ယင်ချွန်းကတော့ မသွားသေးဘူး။

ဒါပေမယ့် သူလဲ တစ်နေ့မှာ သွားရတော့မယ်။ ခုပဲ သူ့ဆီကိုလာပြီး အောင်သွယ်တော်တွေက စကားကမ်းလှမ်းကြ၊ စေ့စပ်ကြနဲ့ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ ဟောဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲက မိန်းမပျိုလေးတွေဟာ လူစုကွဲကြရတော့မယ်။ အေးလေ၊ ဒါတွေ တွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနိုင်ပါဘူး။ ထိုက်ယုနဲ့ သွားပြီး စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောဦးမှ ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့မှ မာလာ ဆီကို ပြန်မယ်။ အင်း ဥယျာဉ်ထဲမှာ သေသည်အထိ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်သူဆိုလို့ တို့ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ပဲ ရှိတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

ပေါက်ယုသည် ဤသို့တွေးတောကာ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ ပေါက်ယုသည် ကျင်ဝမ်း၏ အသုဘသို့ သွားမည်ဟု စိတ်ကူးသေးသော်လည်း သွားနေလျှင် ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတော့မည်ဟု တွေးမိသဖြင့် ထိုစိတ်ကူးကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် မရွှင်သောနှလုံးဖြင့် မိမိ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ဘာလုပ်မည်နည်းဟု ထိုင်၍ စဉ်းစားနေစဉ် မိခင်ဖြစ်သူ သခင်မဝမ်၏ အဆောင်မှ အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့ကို လာခေါ်လေ၏။

“သခင်ကြီးကျိချိန် ပြန်ရောက်နေပြီ။ သခင်လေးကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့၊ ကဗျာစပ်ခိုင်းမလို့ ဆိုလား ဘာလား။ ကဲ မြန်မြန်လုပ် သခင်လေး”

ပေါက်ယုသည် လာခေါ်သည့် အစေတော်နှင့်အတူ သခင်မ၏ အဆောင်ကို လိုက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဖခင်ကြီး ကျိချိန် မရှိတော့ချေ။ ပြန်သွားနှင့် လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သခင်မဝမ်က ပေါက်ယုအား သခင်ကြီး ကျိချိန်ရှိရာ စာကြည့်ဆောင်သို့ ခေါ်သွားရန်ပြောလေ၏။

ကျိချိန်မှာ စာရေးကြီးများ နှင့်အတူ နွေနှောင်းရှုခင်း မည်မျှ လှပသာယာပုံကို ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

“အလျင်တစ်ခေါက် တွေ့ကြတုန်းက ပုံပြင်တစ်ခု အကြောင်းကို တို့ပြောခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့အထင်တော့ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ ဒီပုံပြင်လောက်ကောင်းတဲ့ ပုံပြင်ရယ်လို့ ရှိမယ်တောင် မထင်တော့ဘူး၊ ပုံပြင်ထဲမှာ ရဲရင့်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ရက်ရော သဘောထားကြီးခြင်း စတဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ အရည်အသွေးတွေ အားလုံး အပြည့် ရှိတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ ပုံပြင်ကို ပျို့ကြီးတစ်စောင်လို ရေးရယင် မကောင်းပေဘူးလား။ စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”

စာရေးများက ထိုပုံပြင်အကြောင်းကို ထပ်၍မေးမြန်း ကြလေသည်။

“ပုံပြင်က ဒီလိုကွ။ ရှေးတုန်းက ချင်ချောင်းမြို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းသားကြီးဟိန် ဆိုတာ ရှိတယ်။ မင်းသားကြီး ဟိန်ဟာ မိန်းမချောချော မြင်ယင် ချစ်တတ်တယ်။ အားတဲ့အခါများမှာ လေးမြားစတဲ့ သေနင်္ဂ ဗျူဟာ အတတ်တွေကို သင်ကြားလေ့ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ မင်းသားကြီးဟိန်ဟာ မိန်းမချောကလေးတွေကို ခေါ်ပြီး စစ်ပညာကို နေ့တိုင်း သင်ပေးသတဲ့။ သင်တန်းပြီးတဲ့ အခါကျတော့ မင်းသားကြီးဟိန်ဟာ မိန်းမချော ကလေးတွေကို ရက်ပေါင်းများစွာ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေး ပြုစုပြီး ဓားရေးပြဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် ခံတပ်တစ်ခုကို သိမ်းပြဖို့ ပြောသတဲ့။ သူတို့ အထဲမှာ သူတို့ အိမ်သားစုရဲ့ စတုတ္ထမြောက် လင်းဆိုတဲ့ မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်ပါတယ်။ သူကတော့ သူတို့အထဲမှာ အချောဆုံး တဲ့။ သူ့အိမ်မှာဆိုယင်လဲ စတုတ္ထမြောက်သမီးတဲ့။ သူဟာ ရုပ်အချောဆုံး ဖြစ်ရုံတင် မကဘူး၊ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ အတတ်မှာလဲ အတော်ဆုံးတဲ့။ သူ့ကို စတုတ္ထ သခင်မလေး လင်း လို့ ခေါ်ကြသတဲ့။ မင်းသားကြီးဟိန်ဟာ စတုတ္ထ သခင် မလေး လင်းကို သဘောကျပြီး အခြားသော မိန်းမချောကလေးတွေရဲ့ တပ်မှူးအဖြစ် ခန့်လိုက်ပြီး သူ့ကို တပ်မှူးချစ်ဖွယ်လို့ အမည်ပေးလိုက်သတဲ့။

စာရေးကြီးများသည် တအံ့တဩဖြင့် “အလို၊ ဟုတ်လား သခင်ကြီး။ တပ်မှူးနဲ့ ချစ်ဖွယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး နှစ်လုံး ကို တွဲပေးလိုက်တယ်နော်။ နာမည်ကိုက တော်တော်ကို စိတ်ကူးယဉ်ပေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခေါ်လို့လဲ ကောင်းပြန်ရော။ ကြည့်ရတာတော့ မင်းသားကြီးဟိန် ကိုယ်တိုင်ကိုက တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်ပုံ ရတယ်”

ကျိချိန်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နားထောင်ဦး။ နောက်ကျယင် ဒီထက်တောင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသေးတယ်”

“ဘယ်လိုများပါလိမ့် သခင်ကြီး”

“နောက်တစ်နှစ် ကျတော့ ခေါင်းပေါင်းဝါ သူပုန်နဲ့ မျက်ခုံးနီ သူပုန်ကြီး ထပါလေရော။ ဒါနဲ့ အဲဒီသူပုန်တွေက ပေါင်းပြီး တိုက်ဟန်းတောင် အရှေ့ဘက် နယ်ပယ်တွေကို ဝင်တိုက်ကြရောတဲ့။ မင်းသားကြီး ဟိန်ဟာ အဲဒီသူပုန်တွေကို မလောက်လေး မလောက်စား သူပုန်တွေလို့ ထင်ပြီး တပ်သားအနည်းငယ်နဲ့ သူပုန်တွေကိုသာ တိုက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူပုန်တွေက ဉာဏ်များတယ် မဟုတ်လား။ သူတပ်တွေဟာ တိုက်ပွဲနှစ်ပွဲ ရှုံးပြီး သူလဲ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားသတဲ့။ ဒါနဲ့ ပြည်နယ် မြို့တော်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်မှူးတွေ၊ မှူးမတ်တွေ စုဝေးတိုင်ပင်ကြသတဲ့။ မင်းသားကြီး ကိုယ်တိုင်မှ နှိမ်နင်းလို့

မရယင် ဘယ်သူနှိမ့်နင်းလို့ ရတော့မလဲလို့ အချင်းချင်း ပြောမိကြသတဲ့။ အားလုံး လက်မြှောက်ချင်နေကြပြီပေါ့ ကွာ။ ဒါပေမယ့် စတုတ္ထသခင်မလေး လင်းက ဒီသတင်းကို ကြားတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ မိန်းမချောစစ်သည်တွေ စုဝေးပြီး မင်းသားကြီးဟာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိခဲ့စဉ်တုန်းက တို့များအပေါ်မှာ အင်မတန် ဂရုစိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးဆပ် သင့်တယ်။ ခု မင်းသားကြီးဟာ အရှင့်အမှုတော်ကိုထမ်းရင်း ကျဆုံးသွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ငါလဲ အသေခံပြီး ရန်သူတို့ကို တိုက်တော့မယ်။ လိုက်ချင်တဲ့သူ လိုက်ခဲ့။ မလိုက်ချင်တဲ့ သူလဲ မလိုက်ဘဲ နေနိုင်တယ်လို့ ပြောသတဲ့။

“စတုတ္ထသခင်မကလေး လင်း ရဲ့ ပိုင်းဖြတ်မှုကို မြင်တော့ ကျန်တဲ့ မိန်းမချောကလေးတွေက သူတို့လဲ မနေရစ်ဘူး၊ အတူလိုက်တိုက်မယ်လို့ ပြောပြီး စတုတ္ထသခင်မကလေး ခေါင်းဆောင်တဲ့ မိန်းမချော စစ်သည်တပ်ဟာ သူပုန်တွေရဲ့ စခန်းကို ဝင်တိုက်သတဲ့။ သူပုန်တွေဟာလဲ အလစ်အပိုက်မှာ ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ပြီး သူပုန် ဗိုလ်တွေ ကျဆုံးကုန်ကြသတဲ့။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ကိုလာတိုက်တဲ့ စစ်သည်တွေဟာ အများကြီး မဟုတ်ဘဲ မိန်းမချောကလေး တစ်သိုက်လောက်သာ ဖြစ်တာကို တွေ့ရတဲ့ အခါကျတော့ သူတို့ကလဲ ပြန်တိုက်ကြ တာပေါ့။ ဒီတင် အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး စတုတ္ထ သခင်မကလေးရော အခြားစစ်သည်တွေပါ ကျဆုံးကုန်ကြ သတဲ့။ ဒီအကြောင်းကို နေပြည်တော်ကို သတင်းပို့ လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဘုရင်ဧကရာဇ်နဲ့တကွ ဝင်ကြီးမှူးကြီးများ ကပါ အံ့အားသင့်ပြီး တပ်တွေကိုလွှတ်ပြီး သူပုန်တွေအားလုံးကို အပြီးသတ် ချေမှုန်းလိုက်သတဲ့။ ကျန်တာကတော့ ထားလိုက်ပါ တော့ကွာ။ သိပ် မထူးလှပါဘူး။

“ဒီတော့ ခု ငါပြောတဲ့ စတုတ္ထသခင်မကလေးရဲ့ ပုံပြင်ကို ကြားရတာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ”

“ချီးကျူးဖို့လဲကောင်း၊ အံ့ဩဖို့လဲ ကောင်းပေတယ်ခင်ဗျာ။ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ပုံပြင်ကလေးပဲ။ စတုတ္ထ သခင်မလေး လင်း အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ မော်ကွန်းရေး သင့်ပေတာပေါ့”

“အေး ကောင်းလိုက်လေကွယ်။ စကားပြေနဲ့တော့ သမိုင်းတွေ ဘာတွေထဲမှာ ပါပြီးပြီကွယ်။ ချီးမြှောက်သင့်သူ များနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျန်နေတဲ့သူများရှိယင် ထပ်မံချီးမြှောက်မယ်ဆိုပြီး ရှေးသမိုင်းတွေ၊ မှတ်တမ်းတွေထဲက စာရင်း အင်းဟောင်းများကို ပြန်ရှာမယ်လို့ တစ်နေ့ကတင်ပဲ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်ပြန်တမ်း ထွက်လာပါပကော ကွယ်။ တွေ့လို့ရှိယင် စာရင်းကို ပူဇော်ပွဲသဘင် ကျင်းပရေးအဖွဲ့ကို ပို့ရမယ်။ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက

အတည်ပြုပေးတော်မူမယ်။ ဒါ့ကြောင့် မင်းတို့လဲ ပုံပြင်ကို ကြားပြီးကြပြီ။ ဒီတော့ တပ်မှူး ချစ်ဖွယ်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ ကဗျာ တစ်ပုဒ်လောက်တော့ စပ်ကြစမ်းကွယ်ရို့”

စာရေးများသည် ရယ်မောလျက်

“စပ်သင့်တာပေါ့ သခင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ခု ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ရွှေလက်ထက်တော်ဟာ တိုင်းသူပြည်သားကို ငဲ့ညှာသနားတဲ့နေရာမှာ ဘယ်လက်ထက်တော် နဲ့မှ မတူဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ပိုပြီးတောင် စပ်ဆိုသင့် သေးတယ်။ “ငါတို့အရှင်၏ ရွှေလက်ထက်တော်သည် ဘယ်အရာကိုမျှ ပေါ့ဆ မေ့လျော့ခြင်းမရှိ” လို့ တန်ခေတ်က ပညာရှင် တွေက ပြောခဲ့ကြတယ်။ ဒီနေ့ ရွှေလက်ထက်တော်ဟာ တန်ခေတ် သုခမိန်တွေ ပြောခဲ့တဲ့ ရွှေလက်ထက်တော်နဲ့ အတူတူပဲခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပေတာပေါ့” ဟု ကျီချိန်ကပြော၏။

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန်တို့လည်း ရောက်လာကြသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို လေ့လာရန် ကျီချိန်က ပြောလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေါက်ယုကဲ့သို့ပင် စာပေကဗျာ၌ ဝါသနာ ထုံကြသော်လည်း ယခုအကြောင်းအရာ မှာ သူတို့ စိတ်ဝင်စားသော အကြောင်းအရာ မဟုတ်ချေ။ စာပြန်ပွဲစာများကို ရေးသားရာ၌ ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန်တို့သည် ပေါက်ယုထက် အဆများစွာ သာကြသည့်တိုင် ကျမ်းဂန်စာပေ ဗဟုသုတ အရာတွင်မူ ပေါက်ယုလောက် နှံ့စပ်ခြင်း မရှိကြချေ။ ထို့ပြင် ပေါက်ယု လောက်လည်း စာစပ်မကောင်းကြချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ စပ်သည့် ကဗျာများသည် အင်္ဂါရှစ်ခု ရှိသည့် ဆောင်းပါးစာများကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့ကာ ပျင်းစရာ ကောင်းလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုမှာ သုခမိန်ဖြစ်ဖို့ ဝါသနာ မရှိသည့်တိုင် အထွေထွေ ဗဟုသုတနှင့် ဉာဏ်အရာတွင် ထက်မြက်သူ ကျယ်ပြန့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ရှေးစာပေကျမ်းဂန်များမှာ အမှားအယွင်းတွေ ပါသည့်အတွက် ယင်းတို့ကို အမှန်ဟု ယူဆခြင်း မပြုချေ။ နှောင်းလူတို့က ရှေးစာပေတို့ကို မလွန်ဆန်ရဲ၍ ထိုစာပေများအတိုင်း လိုက်နေလျှင် ပျင်းရိပြီးငွေ့စရာ ကောင်းသည်ဟုလည်း ပေါက်ယု ယူဆလေ၏။ သို့ဖြစ်လေရာ ပေါက်ယုသည် စာစပ်စရာတစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွယ်သည်ခက်သည်ကို ပဓာနမထားတော့ဘဲ ကောက်၍ စပ်လိုက်သည် ချည်းသာ ဖြစ်လေ၏။ စကားပြော ကောင်းသူ တစ်ယောက်သည် ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေး တစ်ခုကိုပင် လူနားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတတ် သကဲ့သို့ ပေါက်ယုသည်လည်း ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကိုပင် ကောက်ကာငင်ကာ ကဗျာစပ်ဆိုနိုင်သူ

တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

ယခုအချိန်၌ ကျိချိန်မှာ အသက်သည်း ကြီးလာပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျော်ကြားမှုကိုလည်းကောင်း၊ စည်းစိမ် ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း မက်မောခြင်းမရှိတော့ပြီ။ ကျိချိန်မှာ နဂိုကတည်းက ပင်လျှင် အရက်ကလေး သောက်လိုက်၊ ကဗျာကလေး ဖတ်လိုက်၊ စာကြောင်းပေကြောင်း ကလေးပြောလိုက်ဖြင့် နေလိုသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ သားဖြစ်သူ ပေါက်ယုသည် စာကို ကြိုးစားခြင်းမပြုသော်လည်း ကဗျာစာပေတို့ကို ဝါသနာပါသည့်အလျောက် မိမိတို့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ရှိခဲ့သည့် စာပေ အထုံပါရမီ ကျန်သေးသည်ဟု ယူဆကာ ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိလေ၏။ မိမိတို့ ဘိုးဘေးများသည် စာပြန်ပွဲ များတွင် ရာထူးကြီးများကို ရအောင် ဖြေနိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ကဗျာစာပေတွင် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် မဖြစ်ခဲ့ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ကျိချိန်သည် ပေါက်ယုအား စာပြန်ပွဲတွင် ဝင်၍ ရာထူးရာခံကြီးများကို ရအောင် ကြိုးစားရန် အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ နောက်ပိုင်းတွင် သက်သက်ညှာညှာ ဆက်ဆံခြင်း ပြုလေ၏။ ကျိဟုန်နှင့် ကျိလန်တို့ကိုလည်း စာပြန်ပွဲများကို လေ့လာခိုင်းသည့်တိုင် ပေါက်ယုကဲ့သို့ စာပေကဗျာ စသည်တို့တွင် ထူးချွန်စေလိုသော ဆန္ဒ ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကဗျာစပ်ခိုင်းတိုင်း ကျိချိန်သည် သူတို့သုံးယောက်ကိုခေါ်၍ ကဗျာစပ်ခိုင်းတတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထို အကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်ဦးမည်။

ကျိချိန်သည် သူတို့သုံးယောက်အား တစ်ယောက်လျှင် တစ်ပုဒ်ကျ စပ်ခိုင်းပြီးလျှင် အလျင်ပြီးသူကို ဆုပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမျှမက အကောင်းဆုံးကဗျာကိုလည်း ဆုပေးဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ ကျိဟုန်နှင့် ကျိလန်တို့မှာလည်း ယခင်က ကဗျာရေးခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကဗျာရေးနိုင်သည်ဟု သူတို့ကိုယ် သူတို့ ယုံကြည်စိတ်ချထားကြလေ၏။ သူတို့သုံးယောက်သည် တပ်မှူး ချစ်ဖွယ်အကြောင်းကို ဖတ်ပြီးနောက် ကဗျာရေးရန် စဉ်းစားကြလေ၏။ မကြာမီ ကျိလန်မှာ ပထမဆုံးပြီးသွားလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က သူတို့ကဗျာများကို ရေးကူးနေစဉ် ပေါက်ယုမှာကား မပြီးနိုင်သေးဘဲ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ ကျိချိန်နှင့် စာရေးနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ ကဗျာများကို ဖတ်လျက်ရှိကြလေ၏။ ကျိလန်၏ ကဗျာမှာအောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

သခင်မလင်း၊ ပယင်းလိုလှ

စိတ်ကခိုင်ဘိ၊ သံမဏိဆို

မင်းသားဟိန်၏၊ ချစ်ကတိကို
အတိသစ္စာ၊ စောင့်ထိန်းပါ၏။
ထိုသစ္စာကြောင့်၊ သူ့ဇာတိတွင်
ဖုန်တောပင်လျှင်၊ သင်းပျံ့ရွှင်၏။

စာရေးတော်များက အားရပါးရဖြင့်
“ဆယ့်သုံးနှစ်ရွယ် သူငယ်ကလေးက ဒီလောက်ရေးနိုင်တာကို
ထောက်ယင် ဘိုးဘွားမိဘတွေရဲ့ ဉာဏ်အရှိန်အဝါ
ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ် သခင်ကြီး”

ကျိချိန်က ပြုံးကာ
“စကားလုံးသုံးပုံကတော့ သိပ်မကောင်းသေးဘူးကွယ့်။ ကလေး
သာသာပဲ ရှိသေးတယ်”

ထိုနောက် ကျိဟုန်၏ ရှစ်ကြောင်းပါကဗျာကို ဖတ်ကြပြန်လေ၏။

အလှတင့်မော၊ မိန်းမချောတို့
သောကမရှိ၊ စီးသည့်မျက်ရည်
သုတ်ပြီးသည်နောက်၊ ဇာပြောက်ခန်းဆီး
မ၊တင်ပြီးလျှင်၊ စစ်မြေပြင်သို့
အလျင်အမြန် ထွက်ခဲ့၏။
သူ့အချစ်ကို၊ ပြသလို၍
ထိုထိုရန်ပေါင်း၊ ထောင်းထောင်းညက်ကြ
သူခွင်းပေ၏။ အသက်သေငြား
သူ့စွမ်းအားကို၊ ကျောက်သားဂူတွင်
မော်ကွန်းတင်အံ့။

“အလို၊ ဒီကဗျာက ပိုကောင်းသေးတယ်ခင်ဗျ၊ သူက အသက်နည်းနည်း
ပိုကြီးတော့ ပိုကောင်းတယ် ခေါ်ရမှာ ပေါ့လေ”

“အင်း၊ တယ်တော့ မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူလဲ ခံစားချက်

မပါသေးဘူးဗျ”

“ကောင်းပါတယ် သခင်ကြီး။ ဒီအရွယ်က ဒီလောက်ပဲ စပ်နိုင်မှာပေါ့။ ရှေးစာဆိုကြီး ယုန်ဆင့်တို့လို ယုန်ချီတို့လို မဖြစ်လာဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ”

ကျိချိန်က ရယ်လေ၏။

“မင်းတို့က မြောက်လွန်းနေပြီကွ။ ဒီကောင်တွေက မကြိုးစားတာက ခက်တယ်” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုအား ကဗျာစပ်၍ ပြီးမပြီး မေးလေ၏။

“သခင်လေး ပေါက်ယုကတော့ တော်တော်ကို ကြိုးကြိုးစားစား စပ်နေတာပဲ ခင်ဗျ။ ပိုပြီးကောင်းမယ် လို့တော့ ထင်တာပဲ”

“အကြောင်းအရာက ရှေးကဗျာဟန်တွေ အတိုင်း စပ်လို့မကောင်းဘူးဗျ။ ပျို့လိုစပ်မှ ကောင်းမှာ”

စာရေးများသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြလေ၏။

“သခင်လေးပေါက်ယုဟာ ကိုယ်ပိုင်ဟန်နဲ့ စပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ တွက်ပြီးသားခင်ဗျ။ ကဗျာစပ်ဖို့ အကြောင်း အရာကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပထမဆုံး စဉ်းစားရမှာက ဘယ်သဏ္ဌာန်နဲ့ စပ်မလဲ ဆိုတဲ့ ပြဿနာပဲ။ ဒီလို စဉ်းစားတတ်ပြီ ဆိုကတည်းက သခင်လေးပေါက်ယုဟာ ကဗျာစပ်ရာမှာ ဝါမငယ်တော့ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ အပ်ချုပ်သည်များ လိုပေါ့ခင်ဗျ။ တစ်ထည်ကို ချုပ်တော့မယ်ဆိုယင် ဝတ်သူရဲ့ အချိုးအစားကို တိုင်းထွာကြည့်ရမယ် မဟုတ်လား။ ခုစပ်မယ့် ကိစ္စက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ တပ်မှူးကလေး တစ်ယောက်အကြောင်း၊ နိဒါန်းတို့၊ အချိုးတို့ ပါရဦး မယ်။ ရှေးတုန်းက စာဆိုကြီး ပင်ထိုက်ယွန် စပ်ခဲ့တဲ့ “အိုးသည်ပျို့” တို့လို၊ ပိုက်ချယ်စပ်တဲ့ “သောကပျို့” တို့လို ပုံစံမျိုးနဲ့ စပ်မှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ တစ်ဘက်က ဇာတ်ကြောင်းပါရမယ်။ နောက်တစ်ဘက်က သံစဉ်ချိုရမယ်။ သွက်လဲသွက် ရမယ်။ ဣန္ဒြေလဲ ရရမယ်။ အကြောင်းအရာကောင်း တစ်ခုကို စပ်တဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ အဲဒီ အရည်အချင်းကောင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံရလိမ့်မယ်”

ကျိချိန်သည် စုတ်တံကို ကောက်ယူကာ ကဗျာကို လိုက်ရေးရန် အသင့်ပြင်လိုက်ရင်း ပေါက်ယုကို ပြုံးကြည့် လိုက်ပြီးလျှင်

“ကဲ စပ်ပေတော့။ ငါလိုက်ရေးမယ်။ မကောင်းယင်တော့ ဒီလောက်တောင် အကြားသန်ဦး ဆိုပြီး ခပ်စပ်စပ် ကလေး ရိုက်ရမယ်”

ပေါက်ယုက ပထမအကြောင်းကို စလိုက်၏။

“သေနင်္ဂနှင့်၊ အလှကညာ၊ သူဝါသနာတည့်၊ နှိုင်းယှဉ်ချင့်ချိန်၊ မင်းသားဟိန်ဟု၊ ဂုဏ်သိမ်ကျော်စော...”

ကျိချိန်သည် ခေါင်းကိုယမ်းနေလေ၏။

“စကားလုံးတွေကလဲ ထောင့်လိုက်ကြမ်းလိုက် တာကွယ်”

“သိပ်တော့မကြမ်းပါဘူး သခင်ကြီး။ ရှေးကသံပိုင်းတွေ၊ မော်ကွန်းတွေ
ဒီလိုပဲ စပ်ကြတာပဲ”

စာရေးတစ်ယောက်က ပြောလေ၏။

“ကဲ ထားပါဦးလေ။ ဆက်စပ်ပါဦး”

ပေါက်ယုက ဆက်၍စပ်သည်မှာ

ချောမောနွဲ့လျှ၊ မိန်းမလှကို

နစ္စဂီတ၊ ဝါဒီတတို့

သင်ပြမပေး၊ ဓားရေးလေးမြား

ပြေးလွှားခုန်ရပ်၊ မြင်းအတတ်နှင့်

ဗျူဟစက္က၊ သေနင်္ဂကို

သင်ကြားပေ၏။

စာရေးများက ထိုစာကြောင်းများကို ကျိချိန် လိုက်ရေးပြီးသော
အခါတွင်

“တတိယအပိုဒ်ကတော့ ရှေးကဗျာထဲက နဲ့လဲတူတယ်။
ခွန်အားလဲရှိတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ပျို့ဆိုတဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့ လိုက်ပါပေတယ်”

“သိပ်လဲ မြောက်မနေကြနဲ့ဦးကွယ့်။ သူ ဘယ်လိုစပ်မလဲ ဆိုတာ
စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

ပေါက်ယုက ဆက်စပ်လေ၏။

ဖွေးဖွေးမှုန်မှုန်၊ သဲဖုန်မရှိ

ထွန်းညှိမီးအိမ်၊ ငြီးထိန်ထိန်တွင်

သွင်ပြင်ခန့်ညား၊ စစ်ယောက်ျားလျှင်

မားမားရပ်၍ နေသတည်း။

ထိုနှစ်ကြောင်း ပြီးသည့်အခါ၌ အားလုံးက သြဘာပေးကြလေ၏။

“ကောင်းလိုက်လေခင်ဗျာ။ ဘဝနဲ့ နီးစပ်ပါပေတယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုကိုယ်တိုင်များ တပ်မှူးချစ်ဖွယ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ခဲ့ရသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။ သူ့ရုပ်ကိုမြင်၊ သူ့ရနံ့ကိုများ ရခဲ့သလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မို့ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ စာမျိုးကို စပ်နိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါကတော့ဗျာ မိန်းမတွေ ဘယ်လောက်ပဲ စစ်တိုက်တော်တယ် ဆိုပေမယ့် ယောက်ျားတွေကို ဘယ်မီနိုင်ပါ့မလဲ။ နူးနူးညံ့ညံ့တော့ ဖြစ်နေမှာပေါ့” ဟု ပေါက်ယုကပြောလေ၏။

“ကဲကဲ စကားများမနေနဲ့၊ စပ်မှာသာစပ်”

ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း စပ်လေ၏။

တိုက်ကြကြွေးကြော်၊ စစ်အော်သံတိုင်း

သံလှိုင်းချိုမြ၊ သူမ ထွက်သက်

ကရမက်ကို၊ သင်းပြက်ထုံပျံ့လျက်သာရှိပေ၏။

“ဒီနေရာမှာ ကာရန်ပြောင်းသွားပုံ ကလေးက သိပ်ကောင်းတာပဲ ခင်ဗျ။ ပျော့ပျောင်းသွက်လက်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောကို ပြနေတယ်။ စာကြောင်းကလေး ကလဲ လှတယ်” ဟု စာရေးများက ပြောလေ၏။

ကျိချိန်က လိုက်၍ ရေးလိုက်ပြီးလျှင်

“စာကြောင်းက ဒီလောက်လဲ အကောင်းကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ခပ်စောစောက “သင်းမြကိုယ်နဲ့” လို့ ရေးလာ ခဲ့ပြီး ခုတော့ “လူနုခွေယိုင်၊ မပြိုင်နိုင်တည့်” လို့ပြောထားပြန်တယ်။ တယ်ပြီး ရှေ့နောက် မညီချင်ဘူး”

“ဒီလောက်ရှည်တဲ့ ကဗျာကြီးမှာ ပသာဒဂုဏ်မြောက်တဲ့ အလင်္ကာတွေတော့ လိုမှာပေါ့ ဖေဖျား။ ဒါမှ ဖတ်သူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ထင်းခနဲ ပေါ်လာမှာပေါ့”

“မင်းကဗျာက အလင်္ကာတွေချည်းပဲ ရှာကြံသုံးနေယင် စစ်တိုက်တဲ့ စစ်မြေပြင်ကို ဘယ်ရောက်တော့မလဲကွ။ ရှည်လျား နေမှာပေါ့။ နောက်တစ်ခါလဲ ဒါမျိုးတွေကို လိုက်စပ် ရဦးမယ်ဆိုတော့ စကားလုံး အပိုတွေ သိပ်များနေမယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် နောက်တစ်ပုဒ်ကို ဆက်စပ်မယ့်လေ”

ကျိချိန်က ပြုံးလိုက်လျက်

“မင်းက ကဗျာမှာ ဘယ်လောက်များ ကျွမ်းကျင်နေလို့လဲ။ ပထမတစ်ပုဒ် မပြီးသေးဘဲနဲ့ နောက်တစ်ပုဒ်ကို ဘယ်နှယ်လုပ် စပ်မလဲ။ တစ်ပုဒ်ကို ကျော်ပြီး နောက်တစ်ပုဒ်ကို သွားစပ်ယင် မမျိုးနိုင်ဘဲနဲ့ အလုပ်ကြီး ကြီးသွားစားသလို ဖြစ်မှာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် ခေါင်းကိုငုံကာ စဉ်းစားနေပြီးလျှင် ဆက်၍စပ်လေ၏။

“လှပရင်ဝယ် ပုလဲမသွယ်၊ ဆောင်စားလွယ်လျက်..”

“ဒီအတိုင်း စ လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

စာရေးများက လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။

ကျိချိန် ကလိုက်၍ ကူးရင်း

“ရပါတယ်ဗျာ ဆက်စပ်ကြည့်ပါဦး”

“ဒီအတိုင်း ကြိုက်တယ်ဆိုယင် ကျွန်တော်ဆက်စပ်တော့မယ်နော်။ မကြိုက်သေးဘူး ဆိုယင်လဲ နောက်တစ်ပိုဒ် ပြင်စပ်ပေးမယ်”

“စပ်မှာ စပ်စမ်းပါကွာ။ နောက်တစ်ခါ ပြန်စပ်ယင်လဲ ဒီထက် ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဗျာလေး ဒီလောက် ရေးရတာကိုများ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်လို့”

ပေါက်ယုက စဉ်းစားပြီး ဆက်စပ်ပြန်၏။

ညည့်ယံတိုက်ပွဲ၊ အသံစသော်

နှမ်းလျော်ခဲ့ပြီ၊ စစ်သည်ပျိုမ

ခေါင်းမှပဝါ၊ ချွတ်ပြီးကာလျှင်

နံ့သာပန်းမှုန့်၊ လိမ်းကျံကုန်လျက်။

“အဲဒါ နောက်တစ်ပိုဒ်နော်။ ဒါပြီး ဘယ်လို လာဦးမလဲ”

ပေါက်ယုက ဆက်၏။

နောက်တစ်နှစ်တွင်၊ မင်းလွင်မှိုင်းစ

ရွှေရိုးမကို၊ သူပုန်ဗိုလ်ပေါင်း

ကသောင်းကနင်း၊ စီးနင်းတိုက်ခိုက်

အငိုက်ထိုးခုတ်၊ ကျားရဲသုတ်သို့

“အင်း “ကသောင်းကနင်း၊ စီးနင်းတိုက်ခိုက်” ဆိုတဲ့ စကားလုံး
ကလေးကတော့ လှပါရဲ့”

ပေါက်ယု ဆက်စပ်၏။

မင်းသားပျိုလည်း၊ တပ်ဗိုလ်ရဲမက်

ခေါင်းဆောင်လျက်ဖြင့်၊ ရက်ဆက်နေ့စဉ်

တိုက်ပွဲဝင်၏၊ ကောက်ပင်ပျိုးခင်း

လေညင်းဖျန်းပက်၊ ထူလျက်အလံ

တံခွန်ကုက္ကား၊ ကြွားကြွားဝေဝေ

ရေမြေတောတောင်၊ ညိုမှောင်စိမ်းလန်း

စခန်းသာခိုက်၊ နှင်းအလိုက်သို့

ဖြိုက်ဖြိုက်ကျည်ဆန်၊ သွန်ကျပြန်သော်

ရဲမာန်မအို၊ မင်းသားပျိုလည်း

ထိုထိုကျည်ဆန်၊ ထိမှန်ခဲ့ရ

ကျဆုံးရ၏။ မိုးစ မိုးစက်

အရိုးပုံထက်သို့ ပက်ကျစီးဆင်း

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း၊ သွေးနီလိမ်းလျက်။

“ကောင်းပါပေတယ်ခင်ဗျာ။ တော်ပါပေတယ်။ အလင်္ကာမှာရော၊
ဇာတ်ကြောင်းပြန်မှာရော၊ စကားလုံးမှာရော ဆိုစရာ မရှိပါဘူး။

ပြည့်စုံပါပေတယ်။ စတုတ္ထ သခင်မကလေး အကြောင်းကို
ဘယ်လိုများဆက်စပ်သလဲ။ ကြည့်ကြဦးစို့” ပေါက်ယု ဆက်စပ်၏။

တပ်မှူးတပ်သား၊ လူအများတို့
တွားသွားအဝေး ထွက်ပြေးကြ၏။
စိမ်းမြကြာခြည်၊ သဉ္ဇာလီမှ
အာဇာနည်မယ်၊ ပေါ်ထွက်ဖွယ်ဟု
ဘယ်သူထင်ကြ၊ ထိုခဏ၌
ချစ်သူပြင်ပြင်၊ လင်းသခင်မ
ဒေါသထစ်ချွန်း၊ မိုးသို့ချွန်းလျက်။

“ကောင်းပါပေတယ်ဗျာ”
“စကားလုံးတွေများတယ်။ ဟုန်နေပြီ” ဟု ကျိချိန်က ပြော၏။
ပေါက်ယုက ဆက်စပ်၏။

စစ်သူကြီးမ၊ လှပချောမော
ချစ်ဖွယ်သွယ်သပ်၊ သူ့စစ်တပ်ကို
ထပ်ထပ်ဝိုင်းစေ၊ ချီတက်စေ၏။
သူ့စစ်တပ်သည်၊ ပန်းဝတ်ပန်းငုံ
မက်မုံပွင့်နှင့်၊ ဆီးတော်ပွင့်ပမာ
လှပပါ၏။ ငွေဇာပြိုးပြက်
ကုန်းနှီးထက်၌၊ စက်စက်မျက်ရည်
စိုရွဲသည်တည်း။ နိုင်၏ ရှုံး၏
မသိသည့်တိုင်၊ ခိုင်ကျည်စိတ်ဓာတ်
ချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့်၊ သတ်အံ့ရန်သူ
သတ်မှု၏။ ရန်သူအင်အား
လွန်များပြား၍၊ ဝါးပင်စိမ်းညို့

မိုးမခသို့၊ လှပနွဲ့နှောင်း
စစ်သူပေါင်းကို၊ ထောင်းထောင်းခြေ၏
မူးဝေစစ်မြင်း၊ အတင်းနင်းကျော်
ဟီသံအော်လျက် စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး
ပါးနီဖုံးသည့်၊ တုံးလုံးလဲကျ
မိန်းမလှစစ်သည်၊ ပန်းကုံးသီသို့
မြေဆီရဲရဲ၊ သွေးရဲရဲတည့်။
ထိုသတင်းကြောင့်၊ မြို့တွင်းမြို့ပြင်
ရှိုက်ငင်ငိုကြ၊ တပ်မမှူးနှင့်
ဗိုလ်မှူးဗိုလ်ချုပ်၊ အမတ်ချုပ်တို့
ငုတ်တုတ်ထိုင်ထ၊ အရှက်ရလျက်။
မည်သူမျှပင်၊ လှပျိုခင်နှင့်
နှိုင်းယှဉ်မရဲ၊ အရှက်ကွဲလျက်။
စစ်သည်မျိုးမ၊ ထိုအလှကို
ချီးပဂုဏ်အင်၊ ပေထက်တင်၍
ငါလျှင် ဥဒါန်း ကျူးသတည်း။

ပေါက်ယု စပ်ပြီးသည့်အခါတွင် စာရေးများသည် သူ့ကို ချီးကျူးကာ
ကဗျာကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဖတ်နေ ကြလေ၏။

ကျိချိန်က ပြီးကာ

“တချို့ စာပိုဒ်တွေကတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုလုံး အနေနဲ့
ခြုံကြည့်ယင်တော့ ဒီလောက် မကောင်းလှ ပါဘူး။”

ထိုနောက်တွင် ကျိချိန်သည် သူငယ်သုံးယောက်ကို
ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ပေါက်ယုတို့ သုံးယောက် သည်
အကျဉ်းကျရာမှ လွတ်လာသူများ ပမာ မိမိတို့ အဆောင်များဆီသို့
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

အချိန်တန်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ကာ
အိပ်ပျော်သွားသူများ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြောစရာ မလိုတော့ပြီ။

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာကား ဥယျာဉ်ထဲသို့ပြန်လာ၍ ကန်ဘေးတွင် တဝေဝေ ပွင့်နေသည့် ဗေဒါပန်းတို့ကို မြင်သည့်အခါ၌ ကျင်ဝမ်းက သူသေလျင် ဗေဒါပန်းစောင့် နတ်သမီး ဖြစ်မည်ဟု အစေတော် သူငယ်မကလေးထံမှ တစ်ဆင့် ကြားရသည့် ကျင်ဝမ်း၏စကားများကို ပေါက်ယု သတိရမိလေ၏။ ပေါက်ယု၏ စိတ်သည် ချက်ချင်း လှိုက်လာကာ သက်ပြင်းချရင်း ဗေဒါပွင့်များကို ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ ကြည့်ရင်း မိမိသည် ကျင်ဝမ်း၏ အသုဘသို့ သွားမည်ဟု စိတ်ကူးထားသော်လည်း ယခုထိ မရောက်သေးကြောင်းကို သတိရလာလေ၏။ ကျင်ဝမ်းအား ထုံးစံအတိုင်း အများသူငါထုံးစံ အလောင်းစင်အနီးတွင် သွား၍ အမျှအတန်း ဝေရသည်ထက် ကျင်ဝမ်း ကိုယ်စားပြုရာ ဤဗေဒါပွင့်များ ရှေ့တွင် အမျှအတန်း ဝေရလျင် ပို၍ဆန်းသစ်သည်၊ ပို၍လေးနက်သည်ဟု ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါ်၍ လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ဗေဒါပွင့်များကို ဦးညွှတ်ကာ အမျှအတန်း ဝေမည်အပြုတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက် လာပြန်လေ၏။

“ကျင်ဝမ်းအတွက် အမျှအတန်း ဝေမယ်ဆိုယင် သာမန်ကာလျှံ ကာတော့ မလုပ်သင့်ဘူး။ အလေးအနက် လုပ်သင့်တယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့၊ သူ့အပေါ်မှာ ရိုးသားတဲ့အနေနဲ့ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လဲပြီး အလေးအနက် အမျှအတန်း ဝေသင့်တယ်။

“ဒီလို အမျှအတန်း ဝေရာမှာလဲ တခြားလူတွေ လုပ်သလို ရိုးရိုးတန်းတန်း သာမန်လောက် မလုပ်ချင်ဘူး။ ထူးထူး ခြားခြားကလေး လုပ်သင့်တယ်။ ဆန်းလဲ ဆန်းသစ်ရမယ်၊ ထူးလဲ ထူးခြားရမယ်။ ဒါမှ ကျင်ဝမ်း အပေါ်မှာ ရိုးသားရာ ရောက်မယ်။ ထုံးစံတွေအရ လုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ နတ်တွေ၊ သိကြားတွေ စတဲ့ အဆင့်မြင့်တဲ့ ဘုံဘဝမှာ ကျင်လည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ လုပ်သလို လုပ်ရမယ်။ ငါ့မှာ လှူဖွယ်ဝတ္ထု အဖိုးတန်တာ မတန်တာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ “မြောင်းရေ နှင့် ကိုင်းမြက်ကဲ့သို့ အဖိုးမတန်သောအရာ တို့ကိုလည်း မင်းညီမင်းသားများ၊ နတ်သိကြားများထံ ဆက်သ ကောင်းပေ၏။ လှူဖွယ်ပစ္စည်း၏ အဖိုးထိုက်ခြင်း မထိုက်ခြင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်။ စေတနာရှိခြင်း မရှိခြင်း၊ ကြည်ညို သဒ္ဓါရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း သာလျှင် အဓိကဖြစ်ပေ၏” လို့ ရှေးလူကြီးသူမများ ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ။ ဒါက ပထမအချက်။

“နောက်တစ်ချက်၊ ကျင်ဝမ်းအတွက် ငါတောင်းတဲ့ ဆုတောင်းနဲ့ ငါရေးတဲ့ တမ်းချင်းဟာ ထူးခြားဆန်းသစ်ရမယ်၊ ခေတ်မီရမယ်၊ ဟိုတုန်းကလို ရှေးစာကြီးတွေ၊ ရှေးပုံစံကြီးတွေ လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါကျတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ သာမန် မျက်ရည်တွေ မဖြစ်သင့်ဘူး။

သွေးပေါက်မျက်ရည်တွေ ဖြစ်သင့်တယ်။ စာလုံးတစ်လုံးတိုင်းဟာ ရှိုက်သံတစ်ခုနဲ့ ညီစေ ရမယ်။ စာပုဒ်တစ်ပုဒ်တိုင်းဟာ ငိုညည်းသံတစ်သံ ဖြစ်စေရမယ်။ အမျှအတန်း ဝေတဲ့ ဆုတောင်းတွေထက် ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပေါ်လွင်စေမယ့် စာသားမျိုးဖြစ်စေရမယ်။ ဒါပေမယ့် ခု ငါ့ကျမှ ဒီလို ဆန်းသစ်တဲ့ အမျှဝေ ဆုတောင်း ကို စိတ်ကူးရတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေးတုန်း ကတည်းက ရှိခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ခုခေတ်လူတွေကတော့ ဒါတွေကို ခေတ်မစားတော့ဘူး၊ ခေတ်စားတဲ့ ပုံစံအတိုင်း လုပ်ကြမယ်ဆိုပြီး ရာထူးအတွက်၊ ကျော်စောမှုအတွက်၊ လူအထင်ကြီးမှု အတွက် ရှေးထုံးတွေကို ပယ်နေကြတယ်။ ငါကတော့ ရာထူးကိုလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျော်ကြားမှုကိုလဲ စိတ်မဝင် စားဘူး။ ငါ့ဆုတောင်းစာကို လူတွေ ဖတ်တယ်မဖတ်ဘူး ဆိုတာလဲ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါဟာ ရှေးဆုတောင်း စာတမ်းတွေရဲ့ ဟန်အတိုင်း လိုက်ရေးရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မရေးရမှာလဲ။ ရှေးတုန်းက “ကြီးမြင့်သူတို့၏ မှာတမ်း” တဲ့၊ “စိတ်ဝိညာဉ်ကို ဆင့်ခေါ်ခြင်း”၊ “သောက မှာပုံတော်” စတဲ့ မင်းဆက်ခေတ်က ဆုတောင်းစာတွေ ရှိခဲ့တယ်။ “ညှိုးခြောက်သော သစ်ပင်”၊ “ပုစ္ဆာ ထုတ်ချက်များ”၊ “နွေနှောင်း ရေလျှံခြင်း”၊ “ကြီးမြင့်သူတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ” စတဲ့ ကျမ်းစာတွေထဲက ရေးနည်းတွေအတိုင်း ငါရေးမယ်။ ကြားထဲမှာ ကဗျာညှပ်ပြီး ရေးမယ်။ ဥပမာတွေ၊ အလင်္ကာတွေနဲ့ ငါရေးတတ်သလိုပဲ ရေးတော့မယ်။ ပျော်နေယင် ခပ်မြူးမြူး ရေးနိုင်တယ်။ ဝမ်းနည်းနေယင် ငါ့သောကကို မှတ်တမ်း တင်မယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ပေါ်လွင်အောင် ရေးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အနှောင်အဖွဲ့ စည်းမျဉ်းဘောင်တွေ အတွင်းကနေပြီး ရေးနေတော့မှာလဲ”

ပေါက်ယုသည် စာကြိုးစားသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ယခုကဲ့သို့ ကိုးလိုကန့်လန့် အတွေးတွေ ရှိနေလျှင် ကဗျာကောင်း၊ ဆောင်းပါးကောင်းကို မည်သို့ရေးနိုင်မည်နည်း။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု ကဗျာရေးခြင်းမှာ အများသူငါတို့၏ ချီးမွမ်းခံရန် မဟုတ်ဘဲ အပျော်ရေးခြင်း၊ ဝါသနာအလျောက် ရေးခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် သူ့စိတ်ကို ဇက်ဖြေလွှတ်လိုက်သည် နှင့် သူရေးသည့် စာတမ်းသည် ငိုချင်းရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုစာတမ်းရှည်ကြီးကို ကျင်ဝမ်း လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသော ပိုးလက်ကိုင်ပဝါကြီး ပေါ်တွင် ရေးထိုးပြီးလျှင် “ဗေဒါမယ်သို့ တမ်းချင်း” ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားလေ၏။ အစတွင် နိဒါန်းရေးထားပြီး အဆုံးတွင် တေးကဗျာဖြင့် အဆုံးသတ်ထားလေ၏။ ညမှောင်၍ လထွက်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ကာ ဗေဒါပွင့်များရှေ့တွင် အထားခိုင်း လေ၏။ ပထမတွင် ပေါက်ယုသည် ဦးညွှတ်ကာ ပန်းကိုင်းများပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားပြီးနောက် မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် ကိုယ်တိုင် ရွတ်ဖတ်ခြင်း ပြုလေ၏။

ထိုမှာတမ်းကဗျာကို ရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ပေါက်ယုသည် ပိုးလက်ကိုင် ပဝါကလေးကို မီးရှို့ ပူဇော်လိုက်ပြီးနောက် နင်းရည်ဖြင့် ကျိုထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကို လောင်းလိုက်လေ၏။ သို့တိုင်အောင် ပေါက်ယုသည် ထိုနေရာမှ မထွက်ခွာ နိုင်သေးချေ။ အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ရန် အစေတော်လေးက တဖွဖွ သတိပေးသည့်အခါတွင်မှ ပေါက်ယုသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်မည်ပြုစဉ် ကျောက်ဆောင်ကြီးများ နောက်မှ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ လန့်ဖျပ်၍ သွားကြလေ၏။

“ခဏနေဦး၊ မပြန်ကြနဲ့ဦး”

လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ပန်းချိုများကြားမှ လူတစ်ယောက် လာသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“အံမယ်လေးတော့် ကယ်ကြပါဦး။ သရဲတော့် ၊သရဲ။ ကျင်ဝမ်း လာခြောက်တာတော့်”

ပေါက်ယုမှာလည်း လန့်ဖျပ်၍ ပြန်ကြည့်လိုက်လေ၏။ သရဲ ဟုတ်မဟုတ် သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါ လေ။

ဆွေဖန်သည် ကြောက်ဖွယ် မိန်းမယုတ် တစ်ဦးကို လက်ထပ်မိသဖြင့်
အကြီးအကျယ် နောင်တရခြင်း။

ယင်ချွန်းသည် သစ္စာမဲ့သော ယောက်ျားယုတ်ကို မှား၍ ယူမိခြင်း။

ကျင်ဝမ်းအား အမျှအတန်း ဝေပြီးသည့်နောက်၌ ပန်းရံများကြားမှ
အသံတစ်သံကို ပေါက်ယု ကြားလိုက်ရ လေ၏။ ပေါက်ယုသည် အနားသို့ကပ်၍
သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထိုက်ယု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုက်ယုက မျက်နှာဝင်းထိန်လျက်ဖြင့်

“ငိုချင်းက တော်တော် ဆန်းသစ်တယ်နော်။ ရှေးခေတ်က မင်းသမီး
စောင့်ရဲ့ ငိုချင်းနဲ့ တွဲထားဖို့ ကောင်းတယ်”

ပေါက်ယုမှာ ရှက်သဖြင့် မျက်နှာတွေ နီရဲလျက် ရှိလေပြီ။

“ခါတိုင်း ကြားနေကျ ငိုချင်းတွေက ရိုးနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့
မောင်ကလဲ ပုံသဏ္ဌာန်သစ် တစ်ခု ထွင်ကြည့် ရတာပေါ့။ အပျင်းပြေ
စိတ်ကူးတည့်ရာ ရေးထားတာပါ။ မလေး ထိုက်ယု ရှိမှန်း ဘယ်သိမလဲ။
မကောင်းယင် မလေး ထိုက်ယုက ပြင်ပေးပေါ့”

“မောင်လေးရဲ့ ကဗျာမူကြမ်းက ဘယ်မှာလဲ။ မလေး အလျင်ဖတ်
ကြည့်မယ်လေ။ တစ်ပုဒ်လုံးတော့ မကြား လိုက်ရပါဘူး။ နှစ်ပိုဒ် သုံးပိုဒ်
လောက်ပဲ ကြားလိုက်ရတာ”

“ဒီအပိုဒ်က သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ ကန့်လန့်ကာနီ ဆိုတာကလဲ ရိုးနေပြီ။
ဒီပြင်အလင်္ကာတွေ အများကြီးရှိသားနဲ့။ အဲဒါတွေကို သုံးပါလား”

ပေါက်ယုက အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းအပြခိုင်း၏။

“ခုခေတ်မှာ ပန်းနုရောင်ဇာခန်းဆီးတွေကို ပြတင်းပေါက်တွေမှာ
တပ်ထားလေ့ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မောင်လေးရဲ့။ “ဇာစိမ်းပန်းကြွ၊ ပြတင်းဝဉ္စ၊
နှမပြာဖြူ၊ ရှိလိမ့်ဟူ၍” တို့ ဘာတို့ စပ်ပါလား။ ဆန်းတာပေါ့”

ပေါက်ယုက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခုန်လိုက်လျက်

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ မလေးထိုက်ယုမို့လို့ ဒီလိုစကားလုံး တွေကို
ရတာ။ ဟို ရှေးတုန်းကတည်းက ဒီနေ့ထိ သုံးခဲ့တဲ့ အလင်္ကာတွေ၊
ဥပမာတွေကတော့ ပြည့်နေတာပဲ။ ဒီလောက် ပြည့်နေတာတွေကိုတောင် မောင်

ပြန်စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ခု မလေးထိုက်ယု စပ်လိုက်တာက ဆန်းလဲ ဆန်းသစ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လဲဖြစ်တယ်။ အလကားပါ။ မောင်ဟာ ကဗျာဆရာ မဖြစ်ထိုက်ပါဘူး။ အလကားပဲ”

ပေါက်ယုသည် တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဇာစိမ်းပန်းကြွ၊ ပြတင်းဝဆိုတာ မလေး ထိုက်ယုရဲ့ ပြတင်းဆိုယင် အဲဒါဟာ မောင့်ရဲ့ပြတင်းလဲ ဟုတ်တာပေါ့။ အတူတူပေါ့။ ဘာခြားနားသလဲ။ မလေးနဲ့မောင်တို့ဟာ သူစိမ်းတွေ ကျနေတာပဲ။ မောင်ပြောပုံက သူစိမ်း ဆန်လိုက်တာ။ ရှေးတုန်းက ဆိုယင် သူစိမ်းတွေတောင်မှပဲ မြင်းတစ်ကောင်ကို အတူစီးပြီး သားမွေးအင်္ကျီ တစ်ထည်ကို အတူဝတ်ကြသတဲ့။ ပျက်စီးစုတ်ပြတ်သွားယင်လဲ ဗွေမယူကြဘူးတဲ့။ သူတို့တောင် ဒီလိုနေနိုင်ကြသေးတာပဲ။ မလေးနဲ့ မောင်က ဘာဖြစ်လို့ မနေနိုင်ရမှာလဲ။ မလေးနဲ့မောင်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလောက် ရင်းနှီးနေကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ မိတ်ဆွေတွေကြားမှာ မြင်းနဲ့ သားမွေး အင်္ကျီကို မပြောနဲ့၊ ရွှေနဲ့ကျောက်စိမ်း ဆိုယင်တောင် မနှမြောသင့်ပါဘူး၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို နှိမ့်ချဖို့ ဆိုတာကတော့ စိတ်ကူးတောင် မထည့်သင့်ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ မောင်တစ်ခု ပြောချင်တယ်။ အဲဒီ ကဗျာထဲက “သခင်” ဆိုတဲ့ စာလုံးနေရာမှာ မလေးထိုက်ယုကို အစားထိုး ထည့်ချင် တယ်။ ပိုပြီးမကောင်းဘူးလား။ ပြီးတော့ မလေးဟာလဲ သူ့အပေါ်မှာ ခင်မင်ရင်းစွဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ မလေးပြောတဲ့ ဇာစိမ်းပန်းကြွ၊ ပြတင်းဝမှာ ဆိုတဲ့စကားလုံးကိုတော့ ဖြုတ်မပစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဖြုတ်ပစ်ရမယ့် အတူတူ မောင်စပ်ပြီးသားတွေကို ဆွဲဆုတ်ပြီး အဲဒီစကားလုံးနဲ့ ကာရန်ကိုက်အောင် အသစ်ပဲ ပြန်စပ်တော့မယ်။ ဥပမာ ဒီလိုပြန်စပ်ယင်ကော”

ဇာစိမ်းပန်းကြွ၊ ပြတင်းဝ၌

အလှသခင်၊ လွမ်းရိပ်ဆင်လျက်

ထက်ခွင်မိုးဖုံး၊ ကျစ်မြေကုန်း၌

ဆုံးပါးခဲ့ရ၊ ရံရွှေလှ၏

ရုပ်ကလာပ်လျှင်၊ မြေတွင်မြှုပ်ထား....။

“ခုစာပိုဒ်က မောင့်ကိုယ်စား မောင့်အနေနဲ့ စပ်တာတော့ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ မလေးထိုက်ယုရဲ့ အနေနဲ့ စပ်တာ မျိုးတော့ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျင်ဝမ်းဟာ မလေးရဲ့ အစေတော်မှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်နှယ်လုပ် ဒီလို စပ်လို့ရမလဲ။ ပြီး မောင်စပ် ထားသလို သခင်နဲ့နှမဆိုတဲ့ စကားလုံး နှစ်လုံးက လွဲလို့ လှပါတယ်။ ခုအပိုဒ်ထဲမှာပါတဲ့ မယ်နဲ့မောင် ဆိုတဲ့ စကားလုံး ကတော့ နှမဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ဘယ်လိုက်မလဲ။ မလေး အစေတော် ဇူချွန်း သေသွားတယ် ဆိုယင်တော့ ဒီလိုစပ်လို့ ကောင်းမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့။ မောင်တို့ ကဗျာစပ်ချင်တာနဲ့ သူ့ခမျာ အချောင် သေပေးရမယ့်ပုံ ဖြစ်နေပြီ”

“သိဘူးလေ။ မောင်ကစပြီး မလေး ကိုယ်စား စပ်ချင်တယ်လို့ လာပြောနေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ထားပါတော့။ မောင်ပြောတာက ဒီလိုပါ”

ဇာစိမ်းပန်းကြူ ပြတင်းဝမှ

နှမဖြူပြာ၊ မျှော်ချေပါလည်း

ကြမ္မာသွေညှိုး၊ ကုသိုလ်ဆိုးခဲ့

ရော်ညှိုးမြေအောက်၊ သူတစ်ယောက်လည်း

ရောက်ရရှာပြီ၊ ဖြေဆည်ပါနိုင်....

ထိုက်ယုသည် နိမိတ်မကောင်းသော ထိုစကားလုံးများကို ကြားလိုက်သည့်အခါတွင် ရုတ်တရက် မျက်နှာဖြူရော် သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဣန္ဒြေဆည်ကာ ချက်ချင်းပြီးလိုက်ပြီး

“ကောင်းသားပဲ။ ဒါပြီးယင်တော့ နောက်ထပ်မပြင်ပါနဲ့တော့ မောင်ရယ်။ ကဲ၊ ဒါတွေထားပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဦး။ မောင့်မေမေက မနက်ဖြန်ကျယ် ခေါ်လေးဆင့်တို့အိမ်ကို သွားချည်တဲ့။ မောင့်အစ်မတော် ယင်ချွန်းကို မနက်ဖြန် စေ့စပ်ကြ တော့မယ်တဲ့။ ဒီတော့ မောင်လဲ ရှိဖို့ ကောင်းတယ်တဲ့”

“သူတို့ကိစ္စကလဲ မြန်လှချည်လား။ မောင်က ကောင်းကောင်းနေ

မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှာ သွားချင်မှ သွားနိုင်မှာ”

“သွားလိုက်ပါ မောင်ရယ်။ မကောင်းပါဘူး။ ဒီလောက်လဲ လျစ်လျူရှုဖို့ မသင့်ပါဘူး။ မောင်က ကလေးလေး တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့တာ”

စကားပြောနေရင်း ထိုက်ယုမှာ ချောင်းတဟုပ်ဟုပ် ဆိုးလာလေ၏။

“ဒီက လေနည်းနည်း တိုက်တယ်။ လေတိုက်ထဲမှာ ရပ်နေဖို့ မကောင်းဘူး။ အဆောင်ကို မြန်မြန်ပြန်တော့လေ မလေး။”

“ဟုတ်တယ်။ ပြန်ပြီး နားလိုက်ဦးမယ်။ မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြဦးစို့”

ထိုက်ယု ပြန်သွားသဖြင့် ပေါက်ယုလည်း လှည့်၍ပြန်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုတွင် အဖော်တစ်ယောက်မျှ မပါသည်ကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်သဖြင့် မိမိနှင့်ပါလာသည့် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်ကို သူ့နောက်သို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယုပြောသည့်အတိုင်း မနက်ဖြန်မနက်တွင် ဒေါ်လေးဆင့်တို့ အိမ်သို့သွားရန် သခင်မဝမ်က အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အပြောခိုင်း လိုက်ကြောင်း သိရ လေ၏။

ကျိရဲသည် ဟာတွန်နယ် ဆွန်မိသားစုထဲမှ သားတစ်ယောက်နှင့် ယင်ချွန်းကို ပေးစားရန် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီး ဖြစ်လေ၏။ သူတို့မိသားစု နှစ်ခုမှာ ရှေးဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် ကတည်းက ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိသည့် မိသားစုများ ဖြစ်ကြ သည့်အတွက် သမန် ရှည်ခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးများဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။ သူတို့အထဲမှ ဆွန်ရှောက်ဆူ ခေါ်သည့် သူငယ်တစ်ဦး မှာလည်း နေပြည်တော်တွင် ရဲဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းလျက် ရှိလေ၏။ ဆွန်ရှောက်ဆူမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့် မျှသာရှိလျက် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် လေးမြားအတတ်၊ မြင်းစီးအတတ် တို့တွင် ကျွမ်းကျင်ရုံမျှမက အထက်တန်းလွှာ အသိုက်အဝန်းတွင် အပေါင်းအသင်းဆန့်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေ၏။ ဆွန်ရှောက်ဆူ၏ မိသားစုမှာ ချမ်းသာသော မိသားစုဖြစ်ပြီး စစ်ဝန်ကြီးဌာနတွင် နေရာလစ်လပ်လျှင် ပြောင်းရွှေ့ရန် အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ ဆွန်ရှောက်ဆူမှာ လူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိသားစုချင်းလည်း ခင်မင်ကြသည့် အတွက် ကျိရဲနှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့သည် သူတို့သမီး ယင်ချွန်းနှင့် လက်ထပ်ရန် သဘောတူခဲ့ ကြလေ၏။

ကျိရဲသည် ထိုအကြောင်းကို မယ်မယ့်အားပြောသည့်အခါ၌ မယ်မယ်မှာ များစွာ ကျေနပ်ပုံမရချေ။ သို့ရာတွင် မိမိ ကန့်ကွက်လျှင်လည်း ရမည်မဟုတ်သည့်ပြင် လူငယ်တို့၏ နဖူးစာဆိုသည်ကလည်း ရှိသေးသည့်အတွက် မယ်မယ် သည် မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။

ထို့ပြင် ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ယင်ချွန်း၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်က ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် မိမိအနေဖြင့် ဘာမျှ ပြောစရာလည်း လိုမည် မဟုတ်တော့ချေ။ မယ်မယ်သည် “ဪ... ဟုတ်လား” ဟု တစ်ခွန်းမျှသာ ပြောလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျိချိန်မှာကား ဆွန်မိသားစုကို အလွန်မုန်းတီးသူ ဖြစ်လေ၏။ သူတို့ မိသားစုများ ဘိုးဘွားလက်ထက် ကတည်းက စ၍ ရင်းနှီးလာခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာလည်း အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ ဆွန်မိသားစုသည် အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ် ပေါ်လာလျှင် ကျိမိသားစု၏ ဩဇာအရှိန်အဝါကို သုံးချင်သည့်အတွက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အပေါ်ယံအားဖြင့်သာ ကျိမိသားစုကို ဆရာသဖွယ် ဆက်ဆံနေသော်လည်း နောက်ကွယ်တွင် သူရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူရှိကြောင်း ကျိချိန် ကောင်းစွာ သိလေ၏။ ထို့အပြင် ဆွန်မိသားစုမှာ စာတတ်ပေတတ်၊ ကျမ်းတတ် ထဲမှလည်း မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျိချိန်သည် သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ရေးကိစ္စကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ကန့်ကွက်ခဲ့သေးသော်လည်း ကျိရဲက သူကန့်ကွက်ချက်ကို အရေးမထားသည့် အခါတွင် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ လက်လျှော့လိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုမှာ ဆွန်ရှောက်ဆူ ဆိုသည့်လူကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးချေ။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ယဉ်ကျေးသမှု အလို့ငှာ သူနှင့်တွေ့ရန် ဦးလေးကျိရဲနှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့အိမ်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ယင်ချွန်းသည် မကြာခင် မှာပင် လက်ထပ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ထပ်ပြီးလျှင် ယောက်ျားနောက်သို့ လိုက်သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သခင်မဆင့်နှင့် အခြားသူများက ယင်ချွန်းအား ဥယျာဉ်ထဲမှ ပြန်ခေါ်နေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို ကြားရသည့် အခါ၌ ပေါက်ယုမှာ စိတ်ပျက်သည်ထက် ပျက်လာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ယုသည် မည်သို့လုပ်ရမည် မသိဘဲ ငိုငိုလျက်ရှိလေ၏။ ယင်ချွန်းသည် လက်ထပ်ပြီးနောက် နောက်တွင် အစေတော် လေးယောက်ကိုလည်း ခေါ်သွားမည်ဟု ကြားရသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ခုကို ချလိုက်ကာ “အင်း၊ လောကကြီးမှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ လူငါးဦး လျော့ပြန်ဦး တော့မယ်” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောမိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုရက်များအတွင်း၌ အားအားရှိလျှင် လေးညှင်းစကြာကျွန်း တစ်ဝိုက်သို့သာ သွား၍ နေလေ့ ရှိပေ၏။ ကျွန်းအနီးရှိ အိမ်ငယ်ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လျက်ရှိပြီး ညစောင့်ကျသည့် မိန်းမကြီး အချို့သာလျှင် ရှိလေ၏။ ကျူပင်များ၊ ကိုင်းပင်များနှင့် လေးညှင်းစကြာပင်များပင်လျှင် ညှိုးရော်ခြောက်သွေ့ကာ ရွှင်လန်းခြင်းကင်းလျက် ရှိသည်ဟု ပေါက်ယု အောက်မေ့မိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ညှိုးငယ်စရာ ကောင်းသည့် ထိုရှုခင်းကို မြင်သည့်အခါ၌
ရင်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက်လာသည့် ခံစားချက် တို့ကို မျိုသိပ်ခြင်း ပြုနိုင်တော့ဘဲ
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စပ်၍ဆိုမိလေ၏။

ညဉ့်ဦးယံမှ၊ ကန်၏ရှုခင်း
လေညင်းချမ်းမြေ့၊ ဆောင်းဦးလ၌
စိမ်းမြပယင်း၊ သီတင်းအနီ
မဝီမသ၊ ကြာပန်းလှနှင့်
ဗေဒါပွင့်တို့၊ လေလွင့်ကြွေမျော
သောကနှင်းစက်၊ ဖိစီးချက်ကြောင့်
ထက်အောက်မျောပါ၊ ဝဲလှည့်ရာသို့
လိုက်ပါတတ်ကြ။
စစ်တုရင်သမား၊ ကျားကွက်မရွေ့
တစ်နေ့လုံးဆိတ်၊ ခွေသံတိတ်လျက်။
စစ်တုရင်ခုံနား၊ ပျံလွှားငှက်ချေး
ဖြူဖြူ ဖွေးလျက်။
ရှေးအတိတေက၊ လူကြီးသူမ
ရောင်းရင်းလှကို၊ လွမ်းတသောယောင်
မျှော်ငေးယောင်သို့၊ ပျခေါင်ဟိုရှေး
ကလေးဘဝ၊ ငယ်စဉ်ကပင်၊
ကျွမ်းဝင်နှီးရင်း၊ သူငယ်ချင်းကို
လွမ်းရင်းနှင့်သာ နေတော့သည်။

ပေါက်ယု၏ တေးသံ ဆုံးသည်နှင့် နောက်မှ ရယ်သံတစ်ခုကို
ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ။ စိတ်တွေလေနေပြန်ပြီလား။”

အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ယဉ်လင်းကို

တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ပြုံး၍ သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဟင်၊ ယဉ်လင်း အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဥယျာဉ်ထဲ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ ဥယျာဉ်ထဲ မလာတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား”

ယဉ်လင်းက လက်ခုပ်တီးလိုက်ကာ

“ဥယျာဉ်ထဲကို ယဉ်လင်း မလာတာက မလာချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး သခင်လေးရယ်။ ခု သခင်လေးတို့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆွေဖန်က ပြန်ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အလျင်တုန်းကလို သိပ်မအားတော့ဘူးလေ။ ခုတောင် ယဉ်လင်းတို့ သခင်မက မလေးငှက်မယ်ကို အရှာခိုင်းလိုက်လို့ ထွက်လာတာ။ အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ဥယျာဉ်ထဲကို ထွက်သွား တယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ လိုက်ရှာတာ။ ဥယျာဉ်ထဲရောက်တော့ သူ့ အစေတော် တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ မေးကြည့်တော့ စပါးချို တဲဘက်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်လေ။ ဒါနဲ့ ဒီဘက်ကို ထွက်အလာမှာ သခင်လေးနဲ့ တွေ့တာပဲ။ ဒါထက် မာလာ ကော ခုတစ်လောမှာ ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော်။ ကျင်ဝမ်းကကော ဘာကြောင့်ဆုံးတာပါလိမ့်။ ဘာရောဂါလဲဟင်။ မလေး ယင်ချွန်းကကော ဥယျာဉ်ထဲက ဘာဖြစ်လို့ ဗြန်းစားကြီး ပြောင်းမယ်လုပ်တာလဲ။ ဥယျာဉ်ထဲကို ကြည့်ရတာ အလျင်ကလို စည်စည်ကားကား၊ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် မရှိတော့ဘူးနော်။ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး”

ပေါက်ယုသည် သူ့မေးခွန်းများကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖြေပြီးနောက် သူ့ကို နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ လိုက်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဖိတ်လေ၏။

“ခု မအားသေးဘူး သခင်လေး။ မလေးငှက်မယ်ကို လိုက်ရှာပြီး အပြောခိုင်းလိုက်တာ၊ မလေးကို ပြောပြီးမှ လာခဲ့မယ်”

“ဘာကိစ္စမို့လို့ ဒီလောက် အရေးတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ”

“အစ်ကိုလေး ဆွေဖန်ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စပါ။ ဒါကြောင့် အရေးကြီးနေတာ။ အရေးတကြီး ပြောစရာကလေး ရှိနေလို့”

“ဒါဖြင့်ယင် နေစမ်းပါဦး။ သတို့သမီးက ဘယ်ဆွေမျိုး ထဲကလဲ။ သူတို့အချင်းချင်း စဉ်းစားနေကြတာ ကတော့ တော်တော်လေးကြာပြီ။ နှစ်ဝက်လောက်တောင်ရှိနေပြီ။ ချန်မျိုးထဲက စဉ်းစားလိုက်၊ လီမျိုးထဲက စဉ်းစားလိုက်၊ ဝမ်မျိုးထဲ က စဉ်းစားလိုက်နဲ့။ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေတာပဲ။ ဒီလောက်တောင် ရွေးနေရတာ အဲဒီမိန်းကလေးတွေက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုတော့ ကိစ္စပြတ်သွားပါပြီ။ ဘယ်ဆွေမျိုးထဲကမှ စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ဆွေမျိုးထဲက တဲ့လဲ”

“အစ်ကိုလေးဆွေဖန် နောက်ဆုံးအခေါက် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ သွားတုန်းက သူတို့ဆွေမျိုးတွေ ဆီကို ဝင်သွား ခဲ့တယ်။ ယဉ်လင်းတို့နဲ့လဲ နည်းနည်းပါးပါး ဆွေနီးမျိုးစပ်တော်တယ် ဆိုပါတော့။ သူတို့က ရွှေနန်းတော်ကြီးက အဝယ်တော် အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အချမ်းသာဆုံးဆိုတဲ့ သူကြွယ်တွေထဲမှာ ပါတာပေါ့လေ။ တစ်နေ့ကတော့ သခင်မ အချင်းချင်း ပြောကြတော့ သူတို့နဲ့လဲ နှစ်အိမ်ထောင်လုံးနဲ့ ဆွေမျိုးတော်တယ်တဲ့။ ရွှေမြို့တော်တစ်ခုလုံးကတော့ သူ့ကို ခွာညိုသျှားလို့ ခေါ်ကြတာပဲ”

“အလို၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနာမည်ကို ခေါ်တာတဲ့လဲ”

“သူတို့ဆွေမျိုးစုရဲ့ အမည်က သျှားတဲ့။ ပစ္စည်းဆိုတာလဲ ကျိုကျိတက်ပဲတဲ့။ သူတို့မှာ တခြားမြေယာတွေ အများကြီး ပိုင်တဲ့အပြင် ခွာညိုတွေ စိုက်ထားတာကလဲ ဧကရာပေါင်းများစွာ ရှိသတဲ့။ နေပြည်တော်မှာကို ခွာညို အရောင်းဆိုင်တွေက ပြည့်နေပြီ။ ရွှေနန်းတော်ကြီးကိုလဲ ပန်းတော်ဆက်ရသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ခွာညိုသျှားလို့ တစ်မြို့လုံးက ခေါ်ကြတယ်။ ခုတော့ အဘိုးကြီးသျှားက ဆုံးရှာပါပြီ။ ဇနီးနဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သားယောက်ျားလေးဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။ သူတို့မှာ သားယောက်ျားလေး မရှိတော့ သားမျိုးဆက် ပြတ်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ”

ပေါက်ယုက

“အဲဒါက ထားပါတော့လေ။ အဲဒီမိန်းကလေးကကော ဘယ်လိုနေသလဲ။ ဆွေဖန်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့သွားကြတာလဲ”

“တစ်ကြောင်းကတော့ နဖူးစာပေပေါ့လေ။ နောက်တစ်ကြောင်း ကလဲ “ကြည့်တတ်သော သူသည် အလှကို မြင်၏” ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့။ ဟိုတုန်းက သူတို့မိသားစုချင်း တရင်းတနီး ရှိခဲ့ကြသတဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလဲ ကလေး ဘဝ ကတည်းက ကစားဖော်တွေတဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်တော့ ကွဲကွာသွားကြတာပေါ့လေ။ ကြီးမှ ပြန်တွေ့ကြတဲ့ အခါကျတော့ အဒေါ်သျှားမှာလဲ သားယောက်ျားလေး မရှိလေတော့ အစ်ကိုလေးဆွေဖန်ကို မြင်တယ်ဆိုယင်ပဲ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး အဘွားကြီးက တစ်ခါတည်း သဘောကျသွားသတဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့လူငယ်နှစ်ယောက်ကို အဘွားကြီးက တွေ့ပေးတာပေါ့လေ။ ခွာညိုသျှားကလဲ တော်တော်လေးလှသတဲ့။ အိမ်မှာတင် စာသင်လို့ အရေးအဖတ်ကိုလဲ ကောင်းကောင်းတတ်တယ်တဲ့။ အစ်ကိုလေး ဆွေဖန်ကလဲ ချက်ချင်း သဘောကျသွားပြီး အဲဒီမှာတင် တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့။ ခွာညိုသျှားတို့ အိမ်က သုံးလေးရက်တိုင်တိုင် ပွဲတွေ တည်ခင်းကျွေးမွေး သတဲ့။ အစ်ကိုဆွေဖန်တို့ အပေါင်ဆိုင်က

အမှုထမ်းတွေကလဲ ပွဲကြီးတွေ တည့်ခင်းကျွေးမွေးသတဲ့။ မပြန်ပါနဲ့ဦး၊
နေပါဦးလို့ အတင်းတားနေသေးသတဲ့။ နောက်ဆုံး မဖြစ်လို့ ပါလို့ အတန်တန်
တောင်းပန်ပြီး ခရီးဆက်လာ ခဲ့ကြရသတဲ့။

“အစ်ကိုလေး ဆွေဖန်ကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်
ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ခွာညိုသျှားကို တောင်းပေးဖို့ အိမ်ကို ပူဆာတော့တာပဲ။
အစ်ကိုလေး ဆွေဖန်ကလဲ သဘောကျ၊ လူကြီးချင်းကလဲ ရင်းနှီးပြီးသားတွေ
ဆိုတော့ ဒေါ်လေးဆွေကလဲ သဘောတူ လိုက်တာပေါ့လေ။ ဒေါ်လေးဆွေက
သခင်လေး မေမေ သခင်မဝမ်နဲ့ရော မလေး ငှက်မယ်နဲ့ရော တိုင်ပင်ပြီး
တစ်ယောက်ကို လွှတ်အစေခိုင်းလိုက်လို့ ဟိုကလဲ သဘောတူလိုက်ပြီ။
မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာ မို့လို့ ယဉ်လင်းတို့လဲ ဒီလောက်
အလုပ်များနေကြတာပေါ့။ ယဉ်လင်းတို့အဖို့တော့ ခွာညိုသျှား
မြန်မြန်ရောက်လာလေလေ ကောင်းလေပေါ့။ ရောက်လာယင် ယဉ်လင်းတို့မှာ
ကဗျာဆရာတစ်ယောက် တိုးတာပေါ့ လို့တောင် ပြောမိသေးတယ်” ပေါက်ယုက
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“အင်း၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ကတော့ ယဉ်လင်းအတွက်ပဲ ပူတယ်”

ယဉ်လင်းမျက်နှာမှာ နီရဲသွားလေ၏။

“ဒီလိုလဲ မပြောပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ ယဉ်လင်းနဲ့ အစ်ကိုလေး
ဆွေဖန်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လေးစားမှုနဲ့ ဆက်ဆံနေကြတာပါ။
သခင်လေးက ဒီလို ပြောလိုက်တာကတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဒါ့ကြောင့်
သခင်လေးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတာ မကောင်းဘူးလို့
လူတွေကပြောကြတာ”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ယဉ်လင်းသည် ထွက်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ
ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာမျှ
ငိုနေပြီးလျှင် မျက်ရည်တွေဝဲလျက်ဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ
အဆောင်သို့ ပြန်လာ ခဲ့လေ၏။

ထိုညတွင် ပေါက်ယုမှာ ကယောင်ချောက်ချား အိပ်မက်များကို
မြင်မက်မိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ခြောက်အိပ်မက်များကို
မြင်မက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ပေါက်ယုမှာ အစာလဲ မဝင်တော့ဘဲ
အဖျားသွေး ဝင်လာ လေ၏။ ယင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ဥယျာဉ်ထဲတွင်
အရှာခံရခြင်း၊ စုချိုကို နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်း၊ ယင်ချွန်းတစ်ယောက်
အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ ကျင်ဝမ်း ကွယ်လွန်ခြင်း စသည့် အကြောင်းများကြောင့်
စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေသည့် အထဲတွင် အအေးမိကာ အိပ်ရာသို့
ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်းဟု ကြားသည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် သူကိုယ်တိုင် နေ့စဉ်လာရောက်ကာ သခင်မဝမ် မှာလည်း ကျင်ဝမ်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကာ အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်မိသည့် အတွက် နောင်တရ၍ မဆုံး ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်ပန်းမှ မပြဘဲ အထိန်းတော်များအား ကောင်းစွာ ကြည့်ရှုရန် မှာကြားခြင်း၊ သမားတော်များကို တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်ပင့်ဖိတ်၍ ဆေးဝါးများ တိုက်ကျွေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လျက်ရှိလေ၏။

တစ်လလောက် ကြာသည့်အခါတွင်မှ ပေါက်ယုမှာ ပြန်၍ နာလန်ထလာခဲ့၏။ သမားတော်များက ရက်ပေါင်း တစ်ရာမျှ အနားယူရန်၊ အဆီပါသည့် အစားအစာများကို စားသောက်ခြင်းမပြုရန်နှင့် အဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခြင်း မပြုရန် ပြောကြ၏။ ထိုကာလအတွင်း ပေါက်ယုမှာ မိမိအဆောင်၏ ဝင်းဝသို့ပင် သွားခွင့်မရချေ။ အိမ်တွင်းတွင် အောင်း၍သာ အပြင်းဖြေရလေ၏။ ဤနည်းဖြင့် အရက်လေးငါးဆယ်ခန့် နေလာရသည့်အခါတွင်မူ ပေါက်ယုမှာ မခံမရပ် နိုင်အောင် ပျင်းရိပြီးငွေ့လာခဲ့လေပြီ။ ဤအတိုင်း မည်သို့ဆက်၍ နေရပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ပေးရန် မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်ကို ပူဆာသော်လည်း ထွက်ခွင့်မရသည့်အတွက် ပေါက်ယုမှာ ကြိတ်မှိတ်နေရ လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုသည် အစေတော်ကလေးများနှင့် ကြံဖန်၍ ဆော့လေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဆွေ့ဖန်သည် မင်္ဂလာဇေည့်ခံပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပကာ ပြဇာတ်များလည်း ပြသည်ဟု ကြားရလေ၏။ ဆွေ့ဖန်၏ဇနီးသည် ခွာညိုသွားမှာ အလွန်လှပချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမျှမက ကဗျာစာပေအရာ တွင်လည်း အလွန်ဝါသနာပါသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကြားရသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုမှာ သူ့ကို တွေ့ချင်စိတ် ပြင်းပြလျက် ရှိလေ၏။

နောက်ရက်အတန်ကြာသည့် အခါတွင်လည်း ယင်ချွန်းလက်ထပ်ပြီးသဖြင့် သူ့ယောက်ျားနောက်သို့ လိုက်တော့ မည်ဟု ကြားရပြန်သည့် အခါတွင် ယင်ချွန်းကိုသွား၍ နှုတ်မဆက်နိုင်သဖြင့် ပေါက်ယုမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေ၏။ မိမိနှင့်ယင်ချွန်းတို့ မောင်နှမဝမ်းကွဲ နှစ်ယောက်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖော်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်တိုင် ယခု ကွဲကွာသွားပြီး ပြန်တွေ့သည့်အခါတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ ရင်းနှီးသော အခြေအနေသို့ ပြန်၍ ရောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု တွေးကာ သူ့ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်နိုင်ခြင်း မပြုနိုင်သည့်အတွက် ပေါက်ယုမှာ စိတ်တိုလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ အစေတော်များနှင့်

နောက်ပြောင် ကစားရင်းသာ အချိန်ကုန်ရလေ၏။

နေထိုင်မကောင်းသည့်အတွက် ဖခင်ကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်း ခံရခြင်းမှ လွတ်ကင်းကာ စာပေတို့ကို သင်အံ့ ရခြင်းမှမူ သက်သာလျက် ရှိလေသည်။ ရက်ပေါင်းတစ်ရာ အတောအတွင်း၌ကား ပေါက်ယုနှင့် အစေတော်များသည် မကြားဖူးသော နောက်ပြောင်ကစားနည်း မျိုးစုံဖြင့် နောက်ပြောင်ကစားကြ၊ ဆူပူသောင်းကျန်းကြလေရာ နီမောင်း ပျော်ဖွယ် အဆောင်ကြီး ပြိုပျက်မကျရုံ တစ်မည်မျှသာ ကျန်လေတော့သည်။ အသေးစိတ်ကိုမူ မပြောတော့ပြီ။

ယဉ်လင်းသည် ပေါက်ယုကို ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ပေါက်ယုသည် မိမိအပေါ်တွင် တမင် သက်သက် ရိုင်းပျစွာ ပြောသည်ဟု ယူဆလိုက်လေပြီ။

“အင်း၊ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ သူနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေရဲဘူးလို့ ပြောတာ ဟုတ်မှာပဲ။ ငါက မလေးပေါက်ကြည် လို ဉာဏ်မှ မရှိဘဲကိုး။ ဒီတော့ သူနဲ့သွားပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောမိပေသပေါ့။ မလေးထိုက်ယုလဲ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ပြီး စိတ်ဆိုးတာကိုး။ မလေး ထိုက်ယု မခံချင်အောင် ဘာတွေပြောမှန်းမှ မသိတာ။ ငါလဲ သူနဲ့ ဝေးဝေး နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

သို့ဖြင့် ယဉ်လင်းသည် နောက်တွင် ဥယျာဉ်ထဲသို့ မသွားတော့ချေ။ ယဉ်လင်းမှာ ဆွေဖန်၏ မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စ အတွက်လည်း နေ့တိုင်း အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိလေ၏။ ဆွေဖန်၏ နောက်မိန်းမသည် ဆွေဖန်၏ အလုပ်တာဝန်များကို မျှဝေ ယူကာ အေးအတူပူအမျှ ခံစားကြမည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်၊ သို့ဆိုလျှင် ဆွေဖန်တစ်ယောက်လည်း အေးဆေး ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်တော့မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ခွာညိုသျှားမှာ စာပေကဗျာမှာ ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ် ရုံမျှမက ရုပ်လည်း ချောမော သည်ဟု ကြားရသည့် အတွက် ထိုမိန်းကလေးသည် လှပ၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟုလည်း မျှော်လင့်ထားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ယဉ်လင်းသည် ခွာညိုသျှား ရောက်လာမည်ကို ဆွေဖန်ထက်ပင် မျှော်လင့် တောင့်တလျက် ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ သတို့သမီးရောက်မည့် နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ယဉ်လင်းသည် သူ့သခင်မ အသစ်အား ကိုယ်ဖိရင်ဖိ စောင့်ရှောက်ပြုစုလေ၏။ ခွာညိုသျှားမှာ အသက်ဆယ့်ခုနစ် နှစ်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ချောသည့် ပညာတတ် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် လည်ပတ်သည့် နေရာတွင်မူ နတ်ငှက်မယ်နှင့် တူလေ၏။ သို့သော် ခွာညိုသျှား ကံမကောင်းသည့်

အချက်တစ်ချက်မူရှိ၏။ ယင်းမှာ တခြားမဟုတ်၊ ခွာညိုသျှား၏ ဖခင်မှာ ခွာညိုသျှား ငယ်ငယ်ကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့လေရာ မွေးချင်းဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိဘဲ သမီးလေး တစ်ယောက်သာ ရှိသည့်အတွက် ထိုသမီးကို အလိုလိုက်ခဲ့သဖြင့် ခွာညိုသျှားမှာ နွဲ့ဆိုးဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးလျက်ရှိလေ၏။ မိခင်က အလိုလိုက်လွန်းသဖြင့် ခွာညိုသျှားမှာ ရှေးခေတ်က လူဆိုးဗိုလ်ကတော်ချီ ကဲ့သို့ စရိုက်ဆိုးသွမ်းလေ၏။ သူ့ကိုယ်သူ နတ်သမီးတစ်ပါး ကဲ့သို့ အောက်မေ့လျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အလွန် အထင်ကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အခြားသူများကို ဖုန်မှုန့်လောက် ယူဆကာ အထင်သေးတတ်လေ၏။ ခွာညိုသျှားသည် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်တွင် ပန်းပွင့်ကလေးနယ် လှပသလောက် အတွင်း စိတ်ထားမှာ ကောက်ကျစ် ဆိုးယုတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။ အိမ်တွင် ခွာညိုသျှားသည် ဗိုလ်ကျချင်တိုင်း ကျကာ အစေတော်များကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ ရိုက်နှက်ခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်သေး၏။ ယခုအိမ်ထောင်ကျသည့် အခါတွင် ခွာညိုသျှားသည် အိမ်ကြီးရှင် သခင်မအဖြစ် ပြုမူဆက်ဆံရမည်ဟု အထင်ရောက်ကာ မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ကဲ့သို့ နူးညံ့ရှက်ကြောက်ခြင်း မရှိဘဲ အားလုံးကို မောက်မာစွာ ဆက်ဆံလေ့ရှိလေ၏။

ထိုအထဲတွင် ဆွေဖန်မှာလည်း ဉာဏ်နည်းရုံမျှမက မောက်မာဝင့်ကြွားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ယခုလို ညားကာစ အချိန်မျိုးတွင် ဆွေဖန်ကို ဦးကျိုးအောင် လုပ်လျှင်လုပ်၊ ယခု မလုပ်လျှင် နောင်လုပ်ဖို့ လွယ်တော့မည်မဟုတ် ယူဆကာ ယောက်ျားအပေါ်တွင်လည်း ဩဇာအာဏာ ပြတတ်လေ၏။ ထိုအထဲတွင် ယဉ်လင်းဆိုသည့် အမြှောင်မယား ကလေး ကလည်း ရှိနေပြန်သည်တွင် ခွာညိုသျှားသည် ဆွန်ခေတ် ပထမ ဧကရာဇ်က “ငါနှင့်အတူ မည်သူ့ကို ယဉ်ပြိုင် အိပ်ခွင့်ပြုရမည်နည်း” ဟု ဆိုကာ မင်းသား ထန်ကို သတ်ပစ်သကဲ့သို့ ယဉ်လင်းကိုလည်း ဖယ်ရှားပစ်ရန် စိတ်စောလျက် ရှိလေ၏။

ခွာညိုသျှား၏ မိသားစုသည် ခွာညိုခြံများကို ပိုင်ဆိုင်သဖြင့် သူ့ကို ကျင်ဟွေ (ရွှေခွာညို) ဟု ခေါ်တတ်ကြရာ ခွာညိုသျှားသည် သူ့အိမ်မှ အစေခံများကိုလည်း ထိုစကားနှစ်လုံးကို သုံးစွဲခြင်းမပြုရန် အမိန့်ထုတ် ထားလေ၏။ ထိုစကား သုံးမိသည့် အစေတော်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်ကာ အပြစ်ဒဏ် ပေးတတ်လေ၏။ ထိုနောက်တွင်မှ ခွာညို ဟူသော စကားလုံးကို သုံးစွဲခြင်းမပြုရဟု အမိန့်ပေးရခြင်းမှာ လွန်စွာခွကျသည့် ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်လာကာ ခွာညိုပန်းကို အမည်သစ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ဤတွင် ခွာညိုသျှားသည် ခွာညိုပန်းနှင့် လနတ်သမီးတို့ ပုံပြင်ကို အမှတ်ရကာ ခွာညိုပန်းကို “လနတ်သမီးပန်း” ဟု အမည်ပြောင်းလေ၏။

ဆွေဖန်မှာ အသစ်ကိုမြင်လျှင် အဟောင်းကိုစွန့်သူ ဖြစ်ပြီး အပြင်ပန်းအားနှင့် ကြမ်းတမ်းသည်ဟု ထင်ရသည့် တိုင် အတွင်းစိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ဆွေဖန်သည် မယားသစ်ကလေးကို အမျိုးမျိုး အလိုလိုက် ကာ အကြိုက်ကို ဆောင်ပေးလေ၏။ ဤအချက်ကို မြင်သည့် ခွာညိုသျှားကလည်း လင်ဖြစ်သူ ဆွေဖန်ကို တစ်စထက် တစ်စ တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ကိုင်ခြင်းပြုလေ၏။ ပထမတစ်လတွင် လင်မယား နှစ်ယောက်မှာ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံ သော်လည်း နောက်နှစ်လကြာသည့် အခါတွင် ဆွေဖန်မှာ အရှုံးပေးလိုက်ရလေပြီ။ တစ်နေ့တွင် ဆွေဖန်သည် အရက် ကလေး ထွေထွေဖြင့် အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခွာညိုသျှားကို တိုင်ပင်ကြည့်လေ၏။ ခွာညိုသျှားက သဘောမတူသည့် အခါ၌ ဆွေဖန်သည် စိတ်ဆိုးကာ ဆူပူမာန်မဲပြီးနောက် ထွက်သွားလေ၏။ ခွာညိုသျှားမှာ အရူးကြီးပမာ အော်ဟစ် ငိုယိုပြီးနောက် အစားအသောက်လည်း မစားတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲတွင်အောင်းကာ နေထိုင်မကောင်းချင် ယောင်ပြုလျက် ရှိလေ၏။ ခွာညိုသျှားကို လာကြည့်သည့် သမားတော်ကြီးက

“သခင်မလေးသွေးက သိပ်ဆူနေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို စိတ်ငြိမ်ဆေးကလေးများ တိုက်မှသင့်မယ်”

ဒေါ်လေးဆွေကမူ သူ့သားဖြစ်သူ ဆွေဖန်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။

“ငါ့သားက အိမ်ထောင်ရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီနော်။ တစ်နေ့ကျယင် သားကိုယ်တိုင် ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မှာ။ ခုထက်ထိရူးတုန်း မိုက်တုန်းပဲလား။ ခွာညိုသျှားဟာ နတ်ငှက်ကလေး တစ်ကောင်လို ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီး ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်လိုလဲ နူးညံ့တယ်။ သူ့မိသားစုက သူ့ကို သားနဲ့ ပေးစားလိုက်တာဟာ သားကို လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် အမှတ်နဲ့ ပေးစားလိုက်တာ။ ခုတော့ သားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းဘူး။ အေးအေးချမ်းချမ်း မနေဘူး။ အရက်မူးပြီး လူဆိုးလူရမ်းကားလို ဆူဆူပူပူလုပ်တာ ဘာကောင်းသလဲ။ ခုတော့ မင်းပဲ စိတ်ညစ်ရပြီ။ နေထိုင်မကောင်း တော့ မင်းပဲ ပိုက်ဆံကုန်ရတယ် မဟုတ်လား။”

ဆွေဖန်မှာ ယခုကဲ့သို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းခံရလျှင် နောင်တရ၍မဆုံး ဖြစ်လျက်ရှိကာ ဇနီးဖြစ်သူ ခွာညိုသျှားကို ချော့မော့ရန် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ခွာညိုသျှားမှာ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေကိုယ်တိုင်က မိမိ ဘက်မှ ပါနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် ပို၍ မောက်မာလာကာ ဆွေဖန် ချော့မော့သည်ကို လက်မခံဘဲ စိတ်ကောက် မြဲ ကောက်လျက်ရှိလေ၏။ ဆွေဖန်မှာ မည်သို့လုပ်ရမည်မသိတော့ဘဲ အသာကုပ်၍ နေရကာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ကြာအောင် သူ့ကို ချော့နေရလေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ဆွေ့ဖန်သည် ခွာညိုသျှား စိတ်မဆိုးအောင် အထူး သတိထား၍ နေရလေ၏။ သို့ဖြင့် ဆွေ့ဖန်မှာ မယားကြောက်တစ်ယောက်သို့ လျှောကျသွားလေ၏။ မိမိယောက်ျား ဆွေ့ဖန်သည် အလံဖြူပြနေပြီ ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ယောက္ခမကြီးမှာလည်း သဘောကောင်းသည်ကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာသိသည့် ခွာညိုသျှားသည် ဆွေ့ဖန် အပေါ်တွင် တစ်စထက်တစ်စ တိုး၍ အနိုင်ကျင့်လာခဲ့လေ၏။ ပထမတွင် ခွာညိုသျှားသည် ဆွေ့ဖန်ကိုသာ အုပ်စီးထား သော်လည်း နောက်တွင်မူ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ယောက္ခမဖြစ်သည့် ဒေါ်လေးဆွေ့ကိုလည်း အုပ်စီးစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ကြည်ကိုလည်း အုပ်စီးစပြုလာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ကြည်သည် ယောက်မဖြစ်သူ ခွာညိုသျှား၏ စရိုက်ကို ရောက်စ ကတည်းက အကဲခတ်ခဲ့ မိသည့်အတွက် အရောတဝင် မလုပ်ဘဲ ခပ်တန်းတန်း နေခဲ့၏။ ခွာညိုသျှားသည် ပေါက်ကြည်က မခံမှန်း သိသည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်ကို တစ်နည်း မဟုတ်တစ်နည်း အပြစ်အမျိုးမျိုး ရှာလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် အပြစ်ရှာမရသည့် အဆုံး၌ ခွာညိုသျှားသည် ပေါက်ကြည်နှင့် သင့်မြတ်အောင် နေလေ၏။

တစ်နေ့တွင် အားအားရှိသည်နှင့် ခွာညိုသျှားသည် ယဉ်လင်းနှင့် စကားပြောနေရာမှ ယဉ်လင်း၏ ဇာတိရပ်ရွာနှင့် တကွ မိဘဆွေမျိုးများ အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။ ယဉ်လင်းက ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ဟု ပြောသည့်အခါတွင် ခွာညိုသျှားသည် အကြီးအကျယ်ဒေါပွကာ တမင်ဖုံးကွယ်ပြောခြင်းဖြစ်သည် ဟုဆို၍ မာန်မဲလေ၏။ ယဉ်လင်းဆိုသည့် အမည်ကို မည်သူ ပေးသနည်းဟုလည်း မေးမြန်းလေ၏။ ပေါက်ကြည်က ပေးသည့် အမည်မှန်း သိရသည့် အခါ၌ ခွာညို သျှား သည် ခပ်ပြောင်ပြောင်ပြီး လိုက်ကာ

“အများက ပြောကြတော့ ပေါက်ကြည်ဟာ တယ်ပြီးပညာရှိတယ်ဆို။ နာမည်ပေးတာကျတော့ ပညာရှိပေးတဲ့ နာမည်နဲ့လဲ မတူပါကလား”

ယဉ်လင်းက ခပ်ယိုယို ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒါတော့ အစ်မ သိချင်မှ သိမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သူ့ဦးကြီးကတော့ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ ပညာရှိတယ်လို့ ချီးကျူးနေတာပဲ”

ခွာညိုသျှားက မည်သို့ပြောသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ချစ်စရာ ယဉ်လင်းသည် အလိုရမ္မက်ကြီးသော လင်ယောက်ျား၏
မတရားရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံရခြင်း။

တာအိုကိုရင်ကြီးဝမ်းသည် ကောက်ကျစ်သူတစ်ဦးကို ကုသပေးခြင်း။

ခွာညိုသျှားသည် မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းကို
မဲ့လိုက်ပြီးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန်းဖြန်း မြည်အောင် တီးလိုက်လျက်

“ကဲဒါဖြင့် ငါ့သိမသိ စမ်းရအောင် မေးကြည့်မယ်။ လေးညှင်းမှာ
ဘာနဲ့ရှိသလဲ။ ပြောစမ်း။ လေးညှင်းနဲ့ကို မွေးတယ်လို့ ပြောယင် တကယ်မွေးတဲ့
ပန်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောတော့မလဲ။ ညည်းနာမည် ကလဲ
ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ယဉ်လင်းက

“ဒါကတော့ အစ်မရယ်၊ လေးညှင်းမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြာရွက်နဲ့
ကြာစေ့ဟာလဲ သူ့အနံ့နဲ့ သူတော့ ရှိတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြာရွက်ကအနံ့နဲ့
ကြာစေ့ကအနံ့ကို ပန်းတွေရဲ့ ရနံ့နဲ့တော့ မနှိုင်းယှဉ်သာပေဘူးပေါ့။
လေငြိမ်နေတဲ့ နေ့တစ်နေ့၊ ဒါမှမဟုတ် လေငြိမ်တဲ့ညတစ်ည၊ ဒီလိုမှ
မဟုတ်သေးယင်လဲ သန်းခေါင်ယံနဲ့ အရုဏ်တက်မှာ ကြာရွက်နဲ့ ကြာစေ့ရဲ့ အနံ့
တွေကို ရှူရှိုက်ကြည့်လို့ရှိယင် ပန်းတွေထက်တောင် မွေးပါသေးတယ်။
လေပြည်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ နှင်းမှုန်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လေးညှင်းတို့၊ ကျူရွက်တို့၊
ကိုင်းရွက်တို့ ဟာလဲပဲ အနံ့က ချို့မွေးပြီး စိတ်နှလုံးကို ကြည်လင်စေတာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ညည်းက သစ်ခွတို့၊ ခွာညိုတို့ စတဲ့ ပန်းတွေရဲ့ အနံ့ကို
မကြိုက်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပေါ့”

ဤတွင် ယဉ်လင်းသည် ခွာညိုဟူသော စကားကို မသုံးရဟူသော
ပညတ်ချက်ကို မေ့သွားကာ

“သစ်ခွ ခွာညိုတို့ရဲ့ ရနံ့ဟာ ထူးခြားတာတော့ မှန်ပါတယ်”

ယဉ်လင်း၏စကားမဆုံးခင် ခွာညိုသျှား၏ အစေတော်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်
ကွေ့ချန်းက လက်ညှိုးထောင်ပြလိုက်ကာ

“ဘာလဲ သေချင်လို့လား။ သခင်မလေးရဲ့ နာမည်ကို
ထည့်မပြောရဘူးဆိုတာ မေ့သွားပြီလား။”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မေ့သွားလို့ပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ မလေးရယ်”

ခွာညိုသျှားက ရယ်လိုက်လျက်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ ဒီလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ညည်းနာမည်မှာ ယဉ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က မွေးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်။ ဒီတော့ ညည်းနဲ့ မလိုက်ဘူးထင်တယ် ညည်း သဘောတူမယ် ဆိုယင် အဲဒီစာလုံးကို ပြောင်းပေး ချင်တယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ယဉ်လင်းက ရယ်လိုက်လျက်

“အမယ်လေး၊ ဒါများပြောနေရသေးသလား သခင်မလေးရယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ သခင်မလေး ပိုင်တာပဲ ဥစ္စာ။ ဘာတိုင်ပင်နေစရာ လိုသေးသလဲ။ ကျွန်မနာမည်ကို သခင်မလေး မကြိုက်ဘူးဆိုယင် သခင်မလေး ကြိုက်သလို ပြောင်းနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မအဖို့ သခင်မက နာမည်ပြောင်းပေးတယ် ဆိုတော့ ဂုဏ်တောင် ယူရဦးမယ်။ သခင်မလေး ကြိုက်သလို ပြောင်းပါ။ ရပါတယ်”

“ညည်းသဘောတူမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ညည်းသဘောမတူဘဲ ပြောင်းတယ်ဆိုယင် ငါ့ကို ငါ့ယောက်မ ပေါက်ကြည်က စိတ်ကွက်ချင် ကွက်နေဦးမှာ။ တကယ်လို့ သူကြိုက်ယင် တော်ပါရဲ့။ မကြိုက်ယင် ရောက်တာမှ နှစ်ရက်တစ်ပိုင်း ရှိသေး တယ်၊ ငါလုပ်တဲ့ ဟာတွေကို ခြေနဲ့ လိုက်ဖျက်နေတယ်လို့ ပြောယင် မခက်ပါလား။”

“သခင်မလေးသိအောင် ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ပြောပါမယ်။ ကျွန်မကို ဝယ်လာတုန်းက ဒေါ်လေးဆွေ့ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝယ်လာတာပါ။ ဒါကြောင့် သခင်လေးဆွေ့ဖန်ကို ပြုစုရမယ်ဆိုတော့ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ မဆိုင်တော့ ပါဘူး။ ခုဆိုယင် သခင်မလေးကို ပြုစုနေရပြီဆိုတော့ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ သာတောင်မဆိုင်သလို ဖြစ်သွားပါပြီ။ ပြီးတော့ လဲ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒီလိုဆိုယင် (မွေးသော) ယဉ် ဆိုတဲ့ စာလုံး အစား (နွေနှောင်း) ချူ ဆိုတဲ့ စာလုံးကို ပြောင်းယင် မကောင်းဘူးလား၊ လေးညှင်းပွင့်ဆိုတာ နွေနှောင်းကျမှပွင့်တယ်၊ မွေးတယ်။ ဒီတော့ ပိုပြီးကိုက်တာပေါ့”

“ဒါတော့ သခင်မ ကြိုက်သလို ပြောင်းနိုင်ပါတယ်”

ထိုနောက်မှစ၍ ယဉ်လင်း၏အမည်ကို ချူလင်းဟု ပြောင်းလိုက်လေ၏။ ပေါက်ကြည်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိချေ။

“လွန်နယ်မြေကိုရလျှင် ရှုနယ်မြေကို လိုချင်ပြန်သည်” ဟူသော

စကားပုံရှိရာ ဆွေဖန်သည် ထိုစကားပုံကို ဥဒါဟ ရုဏ် ဆောင်သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဆွေဖန်သည် ခွာညိုသျှားကို ရပြီးသည့်နောက်တွင် သူ့အစေတော် ပေါက်ချန်ကို သဘော ကျလျက် ရှိပြန်လေ၏။ ပေါက်ချန်မှာ ချဉ်းကပ်၍ လွယ်ကူသည့်ပြင် ဗြိတိတီနိုင်ငံသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဆွေဖန်သည် ပေါက်ချန်အား လက်ဖက်ရည် အပို့ခိုင်းခြင်း၊ ရေအခပ်ခိုင်းခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းကလေးများကို အလုပ်ခိုင်း ပြီးနောက် ပလူးပလဲ လုပ်လေ၏။ ပေါက်ချန်မှာ ဆွေဖန်၏ ခြေလှမ်းကို ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့သခင်မ စိတ်ဆိုး မည်စိုးသဖြင့် ဆွေဖန်၏အပြုအမူကို အားပေးအားမြှောက်မလုပ်ရဲချေ။ ခွာညိုသျှားကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေ ကို ရိပ်မိလေ၏။

“အင်း၊ ငါအမိ ဖမ်းချင်တာက ဆိုင်ယွန်းကို အမိဖမ်းချင်တာ။ ဒီကောင်မကို အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုရှာပြီး မောင်းထုတ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက အိမ်က ကိုယ်တော်ချောကလဲ ပေါက်ချန်ကိုမှ တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေတယ်။ တခုတော့ရှိရဲ့။ ပေါက်ချန်နဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်ယင် ဆိုင်ယွန်းအပေါ်မှာတော့ စိတ်ဝင်စားမှု လျော့သွားမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီလိုစိတ် ပြတ်နေတုန်းမှာ ဟိုကောင်မ ယဉ်လင်းကို အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်မယ်။ ပေါက်ချန်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ့အစေတော် ဆိုတော့ ငယ်နိုင်ပဲ။ သူ့ကိုနောက်မှ ကြည့်ရှင်းတော့မယ်” ဟု တွေးနေလေ၏။

သို့ဖြင့် ခွာညိုသျှားသည် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ယဉ်လင်းကို မောင်းထုတ်ရန် အချိန်ကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

တစ်ညနေ၌ ဆွေဖန်သည် အရက်သောက်ပြီးနောက် ပေါက်ချန်ကို လက်ဖက်ရည် အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။ လက်ဖက်ရည်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် ဆွေဖန်သည် ပေါက်ချန်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ ညှစ်ထားလေ၏။ ပေါက်ချန်သည် ရုန်းဟန်ဆောင်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို လွှတ်ချလိုက်ရာ ကြမ်းပေါ်သို့ ပန်းကန်ကျကွဲ သံနှင့်အတူ သူ့အဝတ်အစားနှင့် ကြမ်းပြင်တွင် လက်ဖက်ရည်တွေ စွန်းထင်းကုန်လေ၏။ ဤတွင် ဆွေဖန်ကလည်း သူ့ အပြုအမူ ကို ဖုံးကွယ်သည့်အနေဖြင့် ပေါက်ချန်အား နမောနမဲ့ နိုင်ရမည်လောဟု မြည်တွန်တောက်တီးခြင်း ပြုလေ၏။

“သခင်လေးကမှ ကောင်းကောင်းလှမ်းမယူဘဲကိုး” ဟု ပေါက်ချန်က ပြန်ပြောလေ၏။

ခွာညိုသျှားက လှောင်ပြီးပြီးလိုက်ကာ

“ဩ၊ နှစ်လောက်စလုံး ကမြင်းကြတာ ဒီက မသိတော့ပဲကိုး။ ဒီကိုများ အကြီးများ အောက်မေ့နေကြ သလား မသိဘူး”

ပေါက်ချန်မှ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်တွင် ဆွေဖန်မှာလည်း

မည်သို့မျှ မပြောသာတော့ဘဲ ရှက်ရှက်ဖြင့် ပြုံးရင်း ခေါင်းကို ငုံ့နေလေသည်။

ညပိုင်းအိပ်ချိန် ရောက်သည့်အခါ၌ ခွာညိုသျှားသည် သူ့ယောက်ျားကို အတူအိပ်ခွင့်မပေးဘဲ တစ်နေရာသို့ သွားအိပ်ရန် ပြောလေသည်။

“သွားပါ။ ဒီလောက်တောင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေယင်လဲ ခွာညိုနဲ့ မအိပ်ပါနဲ့။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့နေရာကို သွားအိပ် ချည်ပါ”

ဆွေဖန်သည် ပါးစပ်ကြီးဖြ၍ နေရင်းက

“ခွာညို ဘာလိုချင်လို့လဲကွယ်။ လိုချင်တာကိုပြောပါ။ မောင့်ကို ဒီလိုနှိပ်စက်ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး”

ဆွေဖန်သည် အရက်လည်း မူးနေသည့်အလျောက် မွေ့ရာပေါ်တွင် နူးထောက်ထိုင်ကာ တရှုပ်ရှုပ် နမ်းလိုက်ရင်း

“ခွာညိုရယ်၊ ပေါက်ချန်ကို မောင့်ကို ပေးပါကွယ်နော်။ သူ့ကို ပေးမယ်ဆိုယင် ခွာညိုခိုင်းတာ ဘာမဆို လုပ်ပါ့ မယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို လိုချင်တယ် ဆိုယင်လဲ မောင်ရအောင်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“တော်စမ်းပါ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ဘယ်သူ့ကို သဘောကျသလဲဆိုတာ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါ။ ဟိုပြောဒီပြော လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့။ တည့်တည့်ပဲ ပြောစမ်းပါ။ ခွာညို ရှာပေးမယ်။ ဟိုလူဒီလူ ပြောတာကိုလဲ မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ်တော်ကြိုက်တဲ့သူကို ပြောတော်မူပါ”

ဆွေဖန်သည် ခွာညိုသျှား၏စကားကြောင့် များစွာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ကျေးဇူးတင်လျက် ထိုနေ့ညတွင် လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်က မယားတစ်ယောက်အားပေးနိုင်သော ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၍ ပေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆွေဖန်မှာ တဏှာစိတ်တို့ ယိုဖိတ်လျက် ရှိခြင်းကြောင့် အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်သို့ မထွက်နိုင် တော့ဘဲ အခန်းတွင်းတွင် အောင်းနေလေ၏။ နေ့လယ်စာ စားပြီးသည့်အခါ၌ ခွာညိုသျှားသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရှောင်ပေးသည့် အနေဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ဤတွင် ဆွေဖန်သည် ပေါက်ချန်ထံသို့ ရောက်လာကာ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း လုပ်လေ၏။ ပေါက်ချန်သည် ဆွေဖန်၏ အခြေအနေကို ရိပ်မိသည့်အလျောက် ရုန်းကန်ဟန် ပြုလေ၏။ ဆွေဖန်သည် တစ်ဆင့်တက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချောင်ပိတ်ဖမ်းရန် အကွက်ဆိုက်ပြီဟု သိလိုက်သည်နှင့် မိမိ မိဘများထံမှ ခေါ်လာခဲ့သည့် အစေတော် သူငယ်မကလေး တယောက်ဖြစ်သည့် ရွှေအဲကို လှမ်းခေါ် လိုက်လေ၏။ ရွှေအဲသည် ဘာမျှ

တွယ်တာစရာမရှိသည့် မိဘမဲ့သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လုပ်ရမည့် အလုပ်များကို တာဝန်ခံ၍ လုပ်ကိုင်ရသူဖြစ်လေ၏။ ခွာညိုသူများသည် နဂိုက ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ရွှေအဲကို ခေါ်ကာ

“သွား၊ အိမ်ပြန်ပြီး ယဉ်လင်းကို သွားခေါ်ချည်စမ်း။ အခန်းထဲမှာ ငါ့လက်ကိုင်ပဝါ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပေးလိုက်စမ်း လို့ပြော။ ဒို့ပြင် ဘာဘာညာညာမှ မပြောခဲ့နဲ့” ဟု ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ရွှေအဲသည် ယဉ်လင်းထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကာ

“အစ်မယဉ်လင်းရေ၊ သခင်မလေး အခန်းထဲမှာ လက်ကိုင်ပဝါ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကိုယူပြီး လာပို့လှည့်ပါလား”

ယဉ်လင်းမှာ ယခုတစ်လောတွင် ခွာညိုသူများက သူ့အပေါ်တွင် မျက်နှာသာ မပေးသည့်အလျောက် မျက်နှာ သာရရန် အခွင့်ကောင်းကို စောင့်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် သူ့သခင်မ၏ အခန်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့လေ၏။ ယဉ်လင်းသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် အခန်းထဲသို့ ပြုန်းစားကြီး ဝင်လာရာ လုပ်ငန်းဝင်နေသော ဆွေဖန်တို့ နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဤတွင် ယဉ်လင်းလည်း တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက် လာခဲ့လေ၏။

ဆွေဖန်သည် ထိုအခွင့်အရေးကို ရအောင် ခဲခဲကတ်ကတ် ကြိုးစားခဲ့ရ၏။ ယခုမူ အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်း ဖျက် ဆိုဘိသို့ ယဉ်လင်းကြောင့် အစီအစဉ်တွေ အကုန်ပျက်သွားလေရာ ယဉ်လင်းကို အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လျက် အလိုရမ္မက်တို့သည် ယဉ်လင်း အပေါ်တွင် ဒေါသ အစိုင်အခဲကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲ၍သွားလေ၏။ ဆွေဖန်သည် ယဉ်လင်း နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာကာ တံတွေးဖြင့်ထွေးလိုက်ပြီး

“သောက်ကန်းမ၊ ဒီအခန်းထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

ယဉ်လင်းမှာ ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို သိသဖြင့် ပြန်၍ မပြောတော့ဘဲ အတင်းထွက်ပြေးလာခဲ့လေ၏။ ဆွေဖန် သည် အခန်းထဲသို့ ပြန်လာကာ ပေါက်ချန်ကို ရှာသော်လည်း မတွေ့တော့ချေ။ ဤတွင် ယဉ်လင်းကို ပို၍ စိတ်ဆိုး သည်ထက် စိတ်ဆိုးလာပြန်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ ထမင်းစားပြီးချိန်၌ ဆွေဖန်သည် အရက်မူးမူးဖြင့် ရေချိုးမည်ပြုစဉ် ရေနွေးဖြစ်သဖြင့် ခြေထောက် ကို လောင်းမိပြီး အပူလောင်သွားလေ၏။ ဆွေဖန်သည် ယဉ်လင်း နမောနမဲ့နိုင်၍ ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဆိုကာ အဝတ်အစား ကိုပင် မဝတ်နိုင်တော့ဘဲ

ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် ထွက်လာကာ ယဉ်လင်းကို ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ရန် ပြေးထွက်လာခဲ့လေ၏။ ယဉ်လင်းသည် သူတစ်သက်တွင် ဤသို့ တစ်ခါမျှ ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်ခြင်း မခံရဖူးချေ။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သည့်အတွက် ကြိတ်မှိတ်၍သာ ခံရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ခွာညိုသျှားသည် ယဉ်လင်း၏ အခန်းတွင် ဆွေ့ဖန်နှင့် အတူအိပ်ရန်၊ ဆွေ့ဖန်၏ အမြှောင်မယား လုပ်ရန် သူ့အစေတော် ပေါက်ချန်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာထားပြီး ဖြစ်လေ၏။ ယဉ်လင်းကိုမူ မိမိနှင့်အတူ လာအိပ်ရမည် ဟု ပြောသဖြင့် ယဉ်လင်းက ခပ်ငိုငို လုပ်နေသည့်အခါ၌ မိမိအိပ်ရာသည် ညစ်ပတ်သည့် အိပ်ရာဖြစ်၍လော။ သို့တည်းမဟုတ် ညတွင် ကိုယ့်သခင်မကို စောင့်ရှောက်ပြုစုခြင်း မပြုလို၍လောဟု အမျိုးမျိုး ရန်ရှာလျက်ရှိလေ၏။

“ညည်းသခင် တဏှာရှူးက မိန်းမမြင်ယင် ငမ်းငမ်းတက်နေတဲ့လူ။ ငါ့အစေတော် ကောင်မလေး ပေါက်ချန်ကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး ငါ့ကို ပြုစုဖို့တော့ အစေတော် တစ်ယောက်မှ မပေးဘူး။ ဒါက ဘာသဘောတဲ့လဲ။ ဒါ ငါ့ကို သက်သက် တရီရီ ညည်းဆဲနေတာ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေသံကို ဆွေ့ဖန်ကြားလျှင် မိမိအား ဆူပူမာန်မဲဦးမည်ကို တွေးမိသဖြင့် ချက်ချင်းပေါက်လာကာ

“ဟဲ့ တိရစ္ဆာန်မ၊ နင် ဒီလောက် ကျေးဇူးကန်းရသလား၊ သွား၊ သူ့အခန်းမှာ ညစောင့်ပြီး ပြုစုချည်။ နို့မဟုတ်ယင် နင့်ကို ငါရိုက်သတ်မိလိမ့်မယ့်” ဟု ယဉ်လင်းကို လာ၍ မာန်မဲလေ၏။

သို့ဖြင့် ယဉ်လင်းအဖို့ အိပ်ရာလိပ်ကလေးကို သယ်ကာ ခွာညိုသျှား၏အခန်းသို့ သွားအိပ်ရန်မှတစ်ပါး အခြား လမ်းမရှိတော့ချေ။ ခွာညိုသျှားက ကြမ်းပေါ်တွင် အိပ်ရန် ပြောသည့်အခါတွင်လည်း သူခိုင်းသည့်အတိုင်းပင် အိပ်ရ လေ၏။ သို့ရာတွင် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲအိပ်လိုက်ပြီး မကြာမီတွင် ခွာညိုသျှားက လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်သည်ဆို၍ လက်ဖက်ရည်ငဲ့ပေး ရလေ၏။ တစ်ဖန် ခြေသလုံးကို အနှိပ်ခိုင်းပြန်သဖြင့် နှိပ်နေရ၏။ တစ်ဖန် အိပ်ရာမှနှိုးကာ ခြေသလုံး ကို အနှိပ်ခိုင်းပြန်သဖြင့် လေးငါးရစ်ကြိမ်ထက် မနည်း နှိပ်ပေးနေရသည်တွင် ယဉ်လင်းမှာ တစ်ညလုံး အိပ်မရတော့ပြီ။

ထိုအချိန်၌ ဆွေ့ဖန်မှာ ရတနာ တစ်ပါးသဖွယ် လိုချင်မက်မော တောင့်တလျက် ရှိသည့် ပေါက်ချန်ကို လက်ဝယ် ပိုင်ပိုင် ရရှိသည့် ဖြစ်သည့်အတွက် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမထားနိုင်တော့ပဲ မွန်လျက်ရှိလေရာ ခွာညိုသျှားသည် သူ့လင်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်၍ စက်ဆုပ် ရွံရှာလျက်ရှိလေ၏။

“အင်း ခုတလောတော့ သောင်းကျန်းနှင့်ဦးပေါ့ ဆွေဖန်ရယ်။ တစ်နေ့ကျ မိခွာညိုတို့ဆီ ပြန်ရောက်တော့ သိကြ သေးတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ဘာဘာညာညာမပြောနဲ့” ဟု ကျိတ်၍ ပြောနေလေမိ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ခွာညိုသျှားသည် မိမိ၏အမျက်ဒေါသကို မျိုသိပ်ကာ ယဉ်လင်းကိုသာ နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲလျက် ရှိလေ၏။ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်မျှ ကြာသွားသည့်အခါ၌ ခွာညိုသျှားသည် ရုတ်တရက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ဟန် ဆောင်ကာ ရင်ထဲက အောင့်လှချည့်၊ ခြေတွေလက်တွေ မလှုပ်နိုင်ဖြစ်ကာ သေရချည့်ဟု ညည်းညူလျက် ရှိလေ၏။ သမားတော်များကို ပင့်ခေါ်၍ကုသော်လည်း မည်သူမျှ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်စွမ်း မရှိချေ။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှ ယဉ်လင်းအပေါ် ဒေါသထွက်လွန်းသည့် အတွက်ဖြစ်သည်ဟု တစ်အိမ်လုံးက ပြောကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ခွာညိုသျှား၏ ခေါင်းအုံးထဲမှ သူ့မွေးနေ့နှင့် ဇာတာခွင် ရေးထားသည့် စက္ကူရုပ်ကလေး တစ်ရုပ် ကျလာသဖြင့် ကောက်၍ကြည့်လိုက်ရာ ထိုစက္ကူရုပ်ပေါ်တွင် အဝင်ချောင်း စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ချောင်း မှာ ရင်ဝတွင်စိုက်ထားပြီး ကျန်လေးချောင်းကို ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်နေရာတွင် တစ်ချောင်းစီ စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။ ထိုအင်းရုပ်ကို တွေ့သည့်အခါ၌ အစေတော်များကြားတွင် ပွက်လောရိုက်သွားကာ ထို အကြောင်းကို ဒေါ်လေး ဆွေသို့ သွား၍ တိုင်ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေမှာလည်း အလန့်တကြား ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဆွေဖန်ကား ခါတိုင်းထက် စိတ်ဆိုးလျက်ရှိကာ အစေတော်များအားလုံးကို ရိုက်နှက်၍ စစ်မည်တကဲကဲ လုပ်လျက် ရှိလေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတွေ အရိုက်ခံရယင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ကြည့်ရတာတော့ ခွာညိုရဲ့ အစေတော် ပေါက်ချန် ဆိုတဲ့ ကောင်မရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်မှာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲကွာ။ ခုတလောမှာ မင်းအခန်းထဲကို သူမှ မဝင်တာပဲ။ အပြစ်မရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်ကို မစွပ်စွဲ ကောင်းပါဘူး”

ခွာညိုသျှားသည် လှောင်ပြီးပြီးလိုက်ကာ

“သူမဟုတ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲရှင့်။ ဘာလဲ၊ ခွာညိုကိုယ်တိုင် မြှုပ်ထားတဲ့အင်း ဆိုချင်တာပေါ့။ ခွာညို အခန်း ထဲကို ဘယ်သူဝင်ရဲလို့လဲ”

“ယဉ်လင်း သိချင်သိမှာပေါ့။ ခုတလောမှာ သူပဲ မင်းအခန်းထဲမှာ လာလာပြီးအိပ်နေရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို ဆိုယင် ဒီကောင်မကို ရိုက်စစ်မယ်။ သူသိမှာပဲ”

“အံ့မယ်လေး၊ ရှင့်ဘာသာရှင် ဘယ်သူ့ ရိုက်ရိုက်၊ ရိုက်ချင်တဲ့သူ ရိုက်၊ တကယ်လုပ်တဲ့လူက ဖော်မတဲ့လား။ ကဲ ကဲ ခွာညိုစကားကို နားထောင်ပါ။ မောင့်အနေနဲ့ ဘာမှမသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်။ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်သာ နေလိုက်။ ခွာညို သေသွားယင်လဲ မောင့်အဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒီထက်သာတဲ့ တစ်ယောက်ကို ယူချင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီက ကောင်မကလဲ သိပါတယ်ရှင်။ ရှင်တို့ သုံးယောက်စလုံးက ဒီကောင်မကို သေစေချင်နေကြတာပါ”

ခွာညိုသွားသည် တဟင့်ဟင့် ငိုရိုက်လျက် ရှိလေ၏။

ခွာညိုသွား၏ အထွေအထွေ စကားများကို ကြားသည့်အခါတွင် ဆွေဖန်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးကာ တံခါးမင်းတုပ်ကြီးကို ကိုင်လျက် ယဉ်လင်းဆီ ပြေးလာလေ၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် ယဉ်လင်းအား ဖြေရှင်းခွင့် မပေး တော့ဘဲ အင်းမြှုပ်သည့် ကိစ္စသည် ယဉ်လင်း၏ လက်ချက်ဖြစ်သည်ဆိုကာ မင်းတုပ်ကြီးဖြင့် ရိုက်လေ၏။ ယဉ်လင်းက မိမိ ဘာမျှ မသိရကြောင်းဖြင့် ပြောသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေလည်း မနေသာတော့ဘဲ သားထံသို့ ပြေးလာခဲ့လေ၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ မစစ်မဆေး မေးမမြန်းဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ် အရမ်းလုပ်ရတာလဲ။ ဒီကောင်မလေးဟာ မင်းကို ပြုစု စောင့်ရှောက်လာတာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ရှိပြီ။ ဘာများ ပျက်ကွက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလောက်သစ္စာရှိတဲ့ ကောင်မ ကလေးက ဒီလို ယုတ်ယုတ်မာမာ ကြံစည်ပါ့မလားကွယ်။ သေသေချာချာများ စုံစမ်းပါဦး။”

ဤတွင် ဆွေဖန်သည် အမေ၏ စကားကို နားယောင်သွားမည် စိုးသည့်အတွက် ခွာညိုသွားက ငိုယိုလျက်

“ရှင် ကျွန်မအခန်းကို မလာတာ နှစ်ပတ် ကျော်သွားပါပြီနော်။ ပေါက်ချန်ကိုလဲ ကျွန်မအခန်းကို မသွားရဘူး ဆိုပြီး ရှင်ပဲ လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ ယဉ်လင်းနဲ့ပဲ အိပ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ခု ကျွန်မက ပေါက်ချန်ကို မေးကြည့်မယ် ဆိုတော့လဲ မမေးရဘူးတဲ့၊ ခုတော့ စိတ်ဆိုးဆိုး ရှိတိုင်း ယဉ်လင်းကိုပဲ မဲရိုက်နေတာပေါ့လေ၊ သူ့ကို ရိုက်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မကိုပဲ သတ်ပါ၊ ခွာညိုကိုပဲ သတ်ပါ။ ဒီက ကောင်မကိုပဲ အသေသတ်လှည့်ပါ။ ဒီကကောင်မ မရှိတော့မှ ဥစ္စာပေါ့၊ ရုပ်ချော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှာယူပါ။ ခုလိုတော့ ဟိုလူနှိပ်စက် ဒီလူနှိပ်စက် လုပ်မနေပါနဲ့။”

ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါ၌ ဆွေဖန်မှာ စောစောက ထက်ပင် စိတ်ရိုင်းတို့ ဝင်လာခဲ့လေပြီ။

သားဖြစ်သူ ဆွေဖန်အား ချွေးမဖြစ်သူ ခွာညိုသွားက နိုင်လိုမင်းထက်

ပြောဆိုလျက်ရှိပြီး သားဖြစ်သူကလည်း မယားကို တစ်လုံးမျှ ပြန်မပြောဘဲ ကုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာ ခဲ့လေပြီ။ ဆွေဖန်မှာ နဂိုကမှ မယားကိုကြောက်ရသည့် အထဲတွင် သူ့အစေတော်ကို သွား၍ အမြှောင်ထားမိ ပြန်သည့် အခါ၌ ခွာညိုသျှားမှာ အများအမြင်တွင် လင်ဆိုးမယားတစ်ယောက်နယ် ဟန်ဆောင်၍ ကောင်းနေလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ သည် မည်သူ အင်းချမှန်း မသိသည့်အတွက် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စများကို မင်းကောင်း မင်းမြတ်တို့ပင် ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းခြင်း မပြုနိုင်ဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ သားနှင့်ချွေးမတို့ အချင်းများကြသည့် ကိစ္စကိုလည်း မည်သည့်မိဘမျှ ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေခြင်း မပြုနိုင်ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ဒေါ်လေးဆွေမှာ သားဖြစ်သူ ဆွေဖန် ကို ဆူပူရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

“နင်ကလဲ ဒီလောက်တောင် အရှက်နည်းရသလားဟဲ့၊ တိရစ္ဆာန်တောင် နင့်လောက် အရှက်နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလဲကြည့်ပါဦး။ ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ အစေတော်ကိုတောင် မရှောင်တော့ဘူး။ ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ။ သူ့အစေတော် ကိုတောင် လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားပြီလို့ နင့်မိန်းမက စွပ်စွဲနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီမျက်နှာကြီးကို လူတွေရှေ့မှာ နင်ဘယ်လိုလုပ် ပြမှာ လဲဟင်။ နင့်မိန်းမကို ဘယ်သူ အင်းချထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ ခုတော့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် တရားခံကို မရှာဘဲနဲ့ ကိုယ့်အမြှောင်ကို မတရားသက်သက် ရိုက်လားနှက်လား လုပ်တယ်။ နင့်အကြောင်းကို ငါ သိတယ်ဟဲ့။ ခုတော့ နင်က ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ကို ပစ်တယ်ပေါ့။ အသစ်ကို မြင်လို့ အဟောင်းကို ပစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ယဉ်လင်း လုပ်တယ်ပဲ ထားဦး၊ နင်ရိုက်စရာ ဘာမှ အကြောင်းမရှိဘူး။ နင် ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေယင် ငါ ပွဲစား တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး သူ့ကို အရောင်းခိုင်းပစ်လိုက်မယ်။ ဒီလိုတော့ နှိပ်စက်မနေနဲ့”

ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် ယဉ်လင်းသို့လှည့်၍ “သွား၊ နင့် အဝတ်အစားတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းချည်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနောက် အစေခံများ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်ကာ

“သွား၊ ပွဲစား တစ်ယောက်လောက်ကို သွားရှာချည်စမ်း။ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ၊ ဒီ ကောင်မကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပစ်မယ်။ ခုတော့ အိမ်မှာ အသေးအမွှားကပ်ပြီး ရင်ဘတ်မှာ ဆူးစူးတာနဲ့ အတူတူပဲ။ သူရှိလို့ တို့မှာ ဒီလောက် ဒုက္ခ သုက္ခတွေ ရောက်နေရတာ”

ဆွေဖန်သည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့နေလေ၏။ သို့ရာတွင်

ချောင်းနားထောင်နေသည့် ခွာညိုသျှားသည် ပြတင်းပေါက် အဝသို့ ရောက်လာကာ

“ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘာသာ ဒီကောင်မကို ဘယ်ရောင်းရောင်း ခွာညိုတို့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုလူ ဒီလူကိုတော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။ ကျွန်မက အမြှောင်ထားလို့ ဆူပူနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဟာ ဒီလောက် မနာလို ဝန်တို တတ်တဲ့ မိန်းမစားလဲ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာ အသေးအမွှားကပ်ပြီး ရင်ဘတ်မှာ ဆူးစူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။ ဘယ်သူက သူ့ကို အသေးအမွှား ပြောလို့လဲ၊ ဘယ်သူက ရင်ဘတ်မှာ ဆူးစူးတယ်လို့ ပြောလို့လဲ။ ကျွန်မသာ မနာလို ဝန်တိုတတ်တဲ့ မိန်းမစားဆိုယင် ကိုယ့်အစေတော်ကို သူ့ရဲ့ အမြှောင်အဖြစ် ပေးစားမလား”

ဒေါ်လေးဆွေမှာ သူ့ကို ချွေးမက ရန်ထောင်သည့် အတွက် ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်ကာ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ပြီး

“အလိုတော်၊ ညည်းက ငါ့ကို ဘာစကားပြောတာလဲ။ ယောက္ခမ က သူ့သားကို သူ့ဘာသာသူ ဆုံးမနေတာ ချွေးမက ပြတင်းဝက လာရပ်ပြီး ဘယ်နှယ် ရန်ထောင်ရတာလဲ။ ညည်းဟာ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးကောင်းသမီးဆို။ အမျိုးကောင်း သမီးက ဒီလိုပဲ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်ရသလားဟေ့။ ကြောက်စရာပါလား”

ဆွေဖန်က ခြေကို ဆောင့်လိုက်ပြီးလျှင်

“တော်ကြပါတော့ဗျာ။ လူကြားယင် ဘယ်လောက် ရှက်စရာ ကောင်းသလဲ”

ခွာညိုသျှားမှာလည်း မထူးတော့ပြီဟုဆိုသော သဘောမျိုးဖြင့်

“ဘာဖြစ်သလဲ။ လူတွေကြားတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ သောက်ဂရုစိုက်လို့တော်။ ရှင့်အမြှောင်မယားက စော်ကား ချင်တိုင်း စော်ကားတာ ကျွန်မက ဒီအတိုင်းကြည့်နေရမှာလား။ ဒီအတိုင်းသည်းခံနေရမှာတဲ့လား။ ရောင်းခြင်းရောင်းယင် ကျွန်မကို ရောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်အမြှောင်မယားကို ရောင်းနေရသေးသလဲ။ ရှင်တို့အမျိုးမှာ လာဘ်ပေးဖို့ ပိုက်ဆံ တွေ အများကြီးရှိတယ် ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်ရှင်။ လူတွေကို ပါးစပ်ပိတ်နိုင်ဖို့ အာဏာပါဝါရှိတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ရှိတယ် ဆိုတာလဲ သိပါတယ်။ ကြိုက်သလိုလုပ်ကြပါ။ ဘာဖြစ်လို့ မရောင်းဘဲနေသေးသလဲ။ ကျွန်မဟာ မိန်းမကောင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုယင် ရှင်အစကတည်းက မသိဘူးလား။ ရှင့် မျက်လုံးမှာ ဘာဖုံးနေလို့လဲ။ ဆိုးမှန်းသိယင် အစကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကို ရေထွက်မတတ် လာပြီး တောင်းနေရသေးသလဲ။ ခုတော့ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ရှင်ပိုင်ပြီ။ ကျွန်မ

လက်ဖွဲ့ရတဲ့ ဆွေတွေ ငွေတွေကိုလဲ သုံးလိုဖြုန်းလို့ အားရပြီကိုး။ ကျွန်မကိုပစ်ချင်တော့ ဆိုးတယ်လို့ ပြောတော့မှာပေါ့။ သနားကမား အစေတော် ပါလာတာလဲ ရှင်ချမ်းသာမပေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီက ကောင်မ ဖွတ်ဖွတ်ကြေတော့ စွန့်ပစ်တော့မှာပေါ့”

ခွာညိုသျှားသည် သူ့ပါးကို သူပြန်ရိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ်တွင် လိုမ့်၍ အော်ဟစ်ငိုယိုလျက် ရှိလေ၏။

ဆွေ့ဖန်မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကာ ခွာညိုသျှားကို တောင်းပန်ရမည်လော၊ ရိုက်နှက်ရမည်လော ဟု ဝေခွဲမရဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဆွေ့ဖန်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာလိုက်၊ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလိုက်လုပ်ရင်း ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ပေါက်ကြည်သည် သူ့အမေ ဒေါ်လေးဆွေ့ကို အိမ်သို့ပြန်ရန် ခေါ်လျက်ရှိသော်လည်း ဒေါ်လေးဆွေ့မှာ ယဉ်လင်းကို ရောင်းပစ်မည်ဟု အတင်းပြောလျက် ရှိလေ၏။

“မေမေရယ် လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူး။ ပေါက်ကြည်တို့ မိသားစုဟာ ကျွန်တွေကိုသာ ဝယ်တာ။ ကျွန်ရောင်း တယ်လို့ ဘယ်မှာ ရှိဖူးလို့လဲ။ ဒီလောက် စိတ်ဆိုးနေယင် စကားတွေ မှားကုန်လိမ့်မယ်။ အပြင်လူတွေ ကြားယင် ရယ်ကြ လိမ့်မယ်။ ယဉ်လင်းကို အစ်ကိုဆွေ့ဖန်တို့ ခွာညိုတို့ မကြိုက်ယင် ပေါက်ကြည်ဆီကို ပို့လိုက်ပါ။ ပေါက်ကြည်မှာလဲ အစေတော် လိုနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဒီလောက် ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်မကို ဘာဖြစ်လို့ ထားရဦးမှာလဲအေ။ မောင်းထုတ်လိုက်ယင် ပြီးနေတဲ့ကိစ္စပဲဟာ”

“ပေါက်ကြည်နဲ့အတူ နေတုန်းမှာလဲ ဒီလိုပြဿနာတွေ ရှုပ်နေယင် ပေါက်ကြည် ထိန်းပါ့မယ်။ အဲဒီဘက်ကို အသွား မခိုင်းပါဘူး။ နောက် ဘေးဆောင်မှာပဲ ထားပါ့မယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ရောင်းတာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ယဉ်လင်းသည် ဒေါ်လေးဆွေ့ထံသို့ ပြေးလာကာ သူ့ကို ရောင်းမပစ်ရန်၊ မလေးပေါက်ကြည်ထံတွင် နေခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်သည်တွင် နောက်ဆုံး၌ ဒေါ်လေးဆွေ့ ကလည်း သနားသောအားဖြင့် သဘောတူလိုက်လေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ယဉ်လင်းသည် ပေါက်ကြည်၏ အဆောင်သို့ ပြောင်းလာခဲ့လေရာ ဆွေ့ဖန်တို့ လင်မယား နှင့်လည်း မတွေ့ရတော့ချေ။ သို့တိုင်အောင် ယဉ်လင်းမှာ မိမိ၏ ဆိုးရွားလှသော အကြောင်းကံကို တွေးမိတိုင်း လရောင် ကိုကြည့်၍ တင့်တိုဖြစ်လျက်ရှိပြီး မီးရောင်တွင်

သက်ပြင်းတချချနှင့် ရှိလေ၏။ ယဉ်လင်းသည် ဆွေ့ဖန်နှင့် သုံးနှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ဓမ္မတာ မမှန်သည့်အတွက် ပဋိသန္ဓေ မရခဲ့ချေ။ ယခုတစ်ဖန် ခံပြင်းခြင်း၊ သောကရောက်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ယဉ်လင်း၏ သွေးအားနည်းသည့် ရောဂါမှာ ပို၍ဆိုးလာခဲ့လေ၏။ ယဉ်လင်းမှာ ချောင်းဆိုးတိုင်း သွေးပါ လာကာ အစားအသောက် ပျက်လာခဲ့လေ၏။ သမားတော်များကို ပင့်ဖိတ်၍ ကုသော်လည်း သက်သာသည် ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။

ခွာညိုသျှားမှာမူ ခါတိုင်းလို ဆူပူငြူလျက်ရှိသဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှာ စိတ်ညစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပဲ ကျိတ်၍သာ ငိုနေကြရလေ၏။ ဆွေ့ဖန်သည် အရက်မူးလာကာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ ခွာညိုသျှားကို ရိုက်မည်နှက်မည် လုပ်သေးသော်လည်း ခွာညိုသျှားက အလျှော့မပေးဘဲ ကြိုက်သလိုရိုက်ဟု ဆိုလေ၏။ ဆွေ့ဖန်က ဓားနှင့်ထိုးမည်ဟု ကြိမ်းမောင်းသည့် အခါတွင်လည်း သူ့ကို အသေသတ်ပါ ဟုဆိုကာ လည်ကို စင်းပေးလေ၏။ သို့ဖြင့် ဆွေ့ဖန်မှာ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရူးရှူးရှားရှား ဖြစ်ရုံသာ တတ်နိုင်လေ၏။ ဤသို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြစ်လာသည့် အခါ၌ကား ခွာညိုသျှားသည် အနိုင်ယူသည်ထက် ယူလာကာ ဆွေ့ဖန်မှာလည်း မယားကို ကြောက်သည်ထက် ကြောက်လာခဲ့လေ၏။

ခွာညိုသျှားသည် ယဉ်လင်းတစ်ယောက် အိမ်ထဲတွင် ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး စိတ်မအေးနိုင်သေးချေ။ သို့ရာတွင် လောလောဆယ်တွင် မိမိအား မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက် မရှိသေးသဖြင့် ထိုအတိုင်း နေခွင့်ပြုထားလေ၏။

ခွာညိုသျှားသည် ယဉ်လင်းကို ရန်မပြုသာတော့သည့် အခါ၌ ပေါက်ချန်ကို ရန်ရှာလာပြန်လေ၏။ ပေါက်ချန်မှာ ယဉ်လင်းကဲ့သို့ ခပ်အေးအေးမဟုတ်ဘဲ ခပ်စွာစွာဖြစ်သည့်ပြင် ဆွေ့ဖန်၏ အရေးပေးခြင်းကိုလည်း ခံနေရသည့်အလျောက် သခင်မဖြစ်သူ ခွာညိုသျှားကို မထိမဲ့မြင် ပြုလေ၏။ ခွာညိုသျှားက သူ့ကို အနိုင်ကျင့်သည့်အခါတွင် အလျှော့မပေးဘဲ ပြန်ပက်သဖြင့် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ကြလေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ခွာညိုသျှားသည် ဒေါသထွက်လာလျှင် ပေါက်ချန်အား ဆဲဆိုရိုက်နှက်ခြင်းပြုလေ၏။ ပေါက်ချန်သည် ပြန်၍ ရိုက်နှက်ခြင်းမပြုသော်လည်း အကြီးအကျယ် အော်ဟစ်ငိုယိုကာ မြေကြီးပေါ်တွင် လူးလိုမ့်လျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမည်ဟုဆိုကာ နေ့လယ်တွင်ဆိုလျှင် ဓားရှာ၊ ကတ်ကြေးရှာ လုပ်တတ်ပြီး ညဆိုလျှင် ကြိုးဆွဲချသေမည် ဟုဆိုကာ ကြိုးကို လိုက်ရှာနေတတ်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးမှာ

ယောက်ယက်ခတ် ဤနေလေ၏။ ဆွေဖန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးကို မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဟိုလျှောက် သည် လျှောက်လုပ်ရင်း စောင့်၍သာ ကြည့်နေရလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် သတ်လား ပုတ်လား ဖြစ်လာပြီ ဆိုသည်နှင့် ဆွေဖန် သည် အိမ်မှ ထွက်သွားတတ်ပြီး တော်တော်နှင့် ပြန်မလာတော့ချေ။

ခွာညိုသျှားသည် စိတ်လက်ကြည်သာ ရှိသည့် အခါများတွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းသင်းများကို ဖိတ်၍ ဖဲကစားလေ့ ရှိပေ၏။ ခွာညိုသျှားသည် ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အရိုးကြိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် နေ့တိုင်း အိမ်တွင် ဘဲ၊ ကြက် စသည်တို့ကို ချက်ပြုတ်စေပြီးလျှင် အသားကို အခြားသူများအား စားစေပြီး သူကိုယ်တိုင်မှာမူ အရက်ကလေး သောက်လိုက်၊ အရိုးကလေးဝါးလိုက်နှင့် နေတတ်လေ၏။ ထိုသို့ အေးအေးဆေးဆေး နေရသည်ကို ငြီးငွေ့သွားပြန်ပြီ ဆိုလျှင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရမည်ရှာကာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုပြန်လေ၏။

“လူဆိုးတွေ အပျက်မတွေတောင် ပျော်နိုင်ကြသေးယင် ငါကော ဘာဖြစ်လို့ မပျော်နိုင်ရမှာလဲ” ဟုလည်း ပြောတတ်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှာမူ သူ့ကို လျစ်လျူရှုထား ရလေ၏။ ယခုအခါ၌ ဆွေဖန် မှလည်း လက်လျှော့လိုက်ကာ သဘက်မကိုမှ ယူမိခဲ့လေခြင်းဟု နေ့ရောညပါ နောင်တရ၍ မဆုံးဖြတ်လျက် သားအမိသုံးယောက် စလုံး မကြံတတ်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြလေ၏။ စံအိမ်ကြီးနှစ်အိမ်စလုံးမှ လူများကလည်း ထိုအကြောင်းကို သိနေကြ သည့်တိုင် သူတို့လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဘဲ စိတ်မကောင်းရုံမျှသာ တတ်နိုင်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ပေါက်ယုမှာ ရက်တစ်ရာ အိမ်တွင်းအောင်းနေရသည့်ကာလ ကုန်ဆုံးပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် အပြင်သို့ထွက်နိုင်လေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ခွာညိုသျှားကို လာ၍နှုတ်ဆက်လေရာ ခွာညိုသျှားမှာ ကောက်ကျစ်ဆိုးသွမ်း သည့် အမူအရာဆို၍ တစ်စက်မျှမရှိဘဲ အခြားသော မိန်းကလေးများနည်းတူ လှပချောမောကာ ချစ်စရာကောင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခွာညိုသျှား၏သတင်းများကို ကြားသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ပေါက်ယုသည် မိခင်ဖြစ်သူ သခင်မဝမ်ကို သွားရောက် ဝတ်ပြုစဉ် ယင်ချွန်း၏ အစေတော် တစ်ယောက် သခင်မဝမ်ထံ ရောက်နေကာ ယင်ချွန်း၏ ယောက်ျား ဆွန်ရှောက်ဆူ၏ အကြောင်းကို ပြောနေသံကို ကြား ရလေ၏။

“အင်း၊ ကျွန်မတို့ သခင်မကလေး ခမျာတော့ ကံဆိုးရှာပါတယ် သခင်မကြီးရယ်။ တိတ်တိတ် သူမသိအောင် ကြိတ်ငိုရုံက လွဲလို့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ခုလဲ အိမ်ကို ခဏလောက် ပြန်ချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“အင်း၊ တလောတုန်းကတောင် သူ့ကိုအခေါ်လွှတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာလဲ ကိစ္စဝိစ္စတွေ နဲ့ ဆိုတော့ မေ့သွားတယ်အေ။ တစ်နေ့ကတင် ပေါက်ယု ဒီကိုလာတုန်းကတောင် ယင်ချွန်းကို ခဏဖြစ်ဖြစ် ပြန်ခေါ်ဖို့ ပြောသွားသေးတယ်။ မနက်ဖြန်ကာ ဥပုသ်နေ့ မဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုယင် သူ့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ဦးမယ်”

ထိုစဉ် မယ်မယ်ထံမှ အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ သခင်လေး ပေါက်ယု ကျန်းမာလာသည့်အတွက် တိန်ချီဘုံကျောင်းသို့ သွား၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတိုဖြင့် ကန်တော့ရန် အခိုင်းလိုက်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ အပြင်သို့ ထွက်ချင်လှပြီဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ မြို့ပြင်ရှိ ဘုံကျောင်းသို့ ထွက်သွား၍ ကန်တော့ရမည် ဆိုသည့်အခါတွင် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်၍ပင်မပျော်တော့ချေ။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက် အလင်းသို့ရောက်လျှင် ပေါက်ယုသည် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အဝတ်အစား လဲပြီးနောက် မိမိ၏ နို့ထိန်းမိန်းမကြီး သုံးယောက်နှင့်အတူ ကရထားစီး၍ အနောက်ဘက် ဝင်းပေါက်မှထွက်၍ တိန်ချီ ဘုံကျောင်းသို့ မီးပူဇော်ရန် လာခဲ့လေ၏။ ဘုံကျောင်းတွင်မူ အမွှေးတိုင်ပူဇော်ပွဲအတွက် ယမန်နေ့ကတည်းကပင်လျှင် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားနှင့်လေပြီ။ ပေါက်ယုမှာ နဂိုက ကြောက်တတ်သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် ဘုရားဘုံကျောင်းထဲတွင် ရှိသည့် ကြောက်ဖွယ်ဘီလူးရုပ်ကြီးများကို ကြည့်၍ လန့်နေလေ၏။ ထိုဘုံကျောင်းမှာ နာမည်ကြီး ဘုံကျောင်းကြီး တစ်ဆောင် ဖြစ်သည့်တိုင် ယင်မင်းဆက်က တည်ခဲ့သည့် ရှေးဘုံကျောင်းကြီးဖြစ်ပြီး ပြုပြင်သူမရှိဖြင့် ကျောက်ဆစ် ပန်းပုရုပ်များ၊ စဉ်ရုပ်များသည် ကွာကျပဲ့ရွဲလျက် ရှိသည်တွင် ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းလျက် ရှိလေ၏။

ပန်းစက္ကူတို့ကို မီးရှို့ပူဇော်ပြီးနောက် ပေါက်ယုသည် နောက်ဘက်မှ အခန်းတစ်ခန်း ထဲတွင် အနားယူလျက် ရှိလေ၏။ ပါလာသည့် စားသောက်ဖွယ်များကို စားသောက်ကြပြီးလျှင် အထိန်းတော်ကြီး လီကွေ့တို့ တစ်သိုက်သည် ပေါက်ယုကို ဘုံကျောင်းဝင်းထဲသို့ လျှောက်ကြည့်ရန် ခေါ်သွားကြရာ အတန်ကြာလျှင် ညောင်းလာကြသဖြင့် ဘုံကျောင်း ထဲသို့ ပြန်လာပြီး နားကြပြန်လေ၏။ ပေါက်ယု အိပ်ပျော်မည် စိုးသဖြင့် အထိန်းတော်များသည် ပေါက်ယုနှင့် စကား ပြောရန် ဝမ်းအမည်ရှိ တာအိုကိုရင်ကြီးတစ်ပါးကို သွား၍ပင့်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကိုရင်ကြီးဝမ်းမှာ

တစ်ခါက နယ်အနံ့ သွားရောက်၍ ဆေးကုပေးနေသည့် ဗိန္နာဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆေးကုခြင်းဖြင့် အတော်အတန် စီးပွားလမ်းဖြောင့် ခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်လေ၏။

ဘုံကျောင်းဝတွင်လည်း ဆေးလုံးများ၊ ဆေးဖယောင်းချက်များ၊ ဆေးမှုန့်များနှင့် ဆေးရည် အမျိုးမျိုး ရနိုင်သည်ဟု ရေးသားသည့် ဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်ခု ကပ်ထားလေ၏။ ကိုရင်ကြီးမှာ နိန့်စံအိမ်ကြီးနှင့် ယွန် စံအိမ်ကြီး နှစ်လုံးသို့လာ၍ ဆေးကုနေကျဖြစ်ပြီး သူ့တွင်ရှိသည့် ဆေးဖယောင်းချက်မှာ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်း စေနိုင်သော အာနိသင်ရှိသည်ဟု ပြောလေ့ရှိသည့်အတွက် “ဖယောင်းချက် ကိုရင်ကြီး” ဟု ခေါ်ကြလေ၏။

ဖယောင်းချက် ကိုရင်ကြီး ဘုံကျောင်းထဲသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ခုတင်မီးဖိုကြီး တစ်လုံး ပေါ်သို့ လှဲရင်း အိပ်ငိုက်လျက်ရှိပြီး အထိန်းတော်ကြီးများက မအိပ်ရန် သတိပေးလျက် ရှိလေ၏။

“ကိုရင်ကြီး ကြွလာတာ အတော်ပဲ ကိုရင်ကြီး။ ကိုရင်ကြီးက ပုံပြောကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးတယ် မဟုတ်လား ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ သခင်လေးကို ပုံကလေး ဘာလေး ပြောပြစမ်းပါ ဘုရား”

ကိုရင်ကြီးက ရယ်လိုက်လျက်

“ကောင်းပါ့ဗျာ။ ကော်ရည်နဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်တွေကို စားပြီးယင် မအိပ်ကြနဲ့ဗျ။ အိပ်ယင် ဗိုက်ထဲမှာ ဒုက္ခတွေ့နေလိမ့်မယ်ဗျ” ပေါက်ယုနှင့်တကွ အထိန်းတော်များသည် ကိုရင်ကြီး စကားကြောင့် သဘောကျကာ ရယ်လိုက် ကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် လှဲနေရာမှထကာ အဝတ်အစာများကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။ ကိုရင်ကြီး သည် ကျောင်းသားလေးများအား လက်ဖက်ရည် ကောင်းကောင်း ကျိုလာခဲ့ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယု၏ သူငယ်တော် ပိန်ယန်းက

“တော်ပြီ ကိုရင်ကြီး ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ သခင်လေးမှာ ကိုရင်ကြီးရဲ့ ဆေးဖယောင်းချက် အနံ့တွေကြောင့် အသက်ရှူမဝ နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတဲ့အထဲမှာ ကိုရင်ကြီးရဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လို့မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်ဘုရား”

“ဆေးဖယောင်းချက်တွေက ဒီဘုံကျောင်းထဲမှာ မထားဘူးဗျ။ မင်းတို့သခင်လေး ပေါက်ယုလာမယ် ကြားလို့ ဒီဘုံကျောင်းထဲကို ငါ ကိုယ်တိုင် လှည်းကျင်းပြီး အမွှေးတိုင်နံ့တွေ ဘာတွေ ဖျန်းထားပြီးသားဗျ”

“ကိုရင်ကြီးရဲ့ ဖယောင်းချက်တွေ ကောင်းတယ်လို့တော့ တယ်ပြီး

နာမည်ကြီးတာပဲ ဘုရား။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ရောဂါတွေ အတွက် ကောင်းတာလဲဘုရား”

“ပြောရယင်တော့ အရှည်ကြီးပဲဗျ။ ကျုပ် ဆေးဖယောင်းချက် ထဲမှာ ဆေးအမည်ပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ် ပါတယ်ဗျ။ အဲဒီဆေးမည်တွေဟာ တကာလေးတို့ မင်းညီမင်းသားတွေနဲ့ အမတ်များကို အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုနေကြတဲ့ အမည်တွေဗျ။ တကာလေးတို့ အိမ်သည်နဲ့ ဧည့်သည်လို အချင်းချင်း ပေါင်းစည်းနေတဲ့ ဆေးမည်တွေဗျ။ တချို့ဆေးတွေ က ဆေးပူတွေဗျ။ အချို့ဆေးတွေကတော့ ဆေးအေးတွေဗျ။ တချို့ကတော့ အဖိုးတန်ဆေးတွေဗျ။ အချို့ကတော့လဲ ခပ်ပေါပေါတွေဗျ။ အဲဒီဆေးဖယောင်းချက်ကို ကပ်လိုက်လို့ရှိယင် အတွင်းက သွေး၊ လေ၊ သည်းခြေတို့ကို အားကောင်း စေတယ်ဗျ။ လူရဲ့ ခွန်အားကို ပွားစေတယ်ဗျ။ ခံတွင်းလိုက်စေတယ်ဗျ။ ကိုယ်ခံအားကို ကောင်းစေတယ်ဗျ။ အာရုံကြော များကို ငြိမ်သက်စေတယ်ဗျ။ အပူနဲ့အအေးကို မျှတစေတယ်ဗျ။ အစာကြေခြင်းတို့ ဖြစ်စေပြီး ခွဲသလိပ်တို့ကို ပြေပျောက် စေတယ်ဗျ။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် သွေးလေအလျှောက် ကောင်းစေတယ်ဗျ။ ကြွက်သားများကို ပျော့ပျောင်းစေတယ်ဗျ။ ချုပ်ပျက်သွားတဲ့ အသားအမျှင်များကိုဖယ်ရှားပေးပြီး အသားအမျှင်များကို အသစ်တစ်ဖန်မွေးပေးတယ် ဗျ။ အအေးမိခြင်း ကို တားဆီးစေပြီး အဆိပ်အတောက် တို့ကိုလဲ ပြေစေတယ်ဗျ။ ဒကာလေး စမ်းကြည့်ယင် ဒီဆေးရဲ့အာနိသင်ကို ကိုယ် တွေ သိရမှာဗျ”

“ဆေးဖယောင်းချက်ကလေးတစ်ခုက ဒီလောက်များတဲ့ရောဂါတွေကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့ မလား ကိုရင်ကြီးရယ်။ တခြားရောဂါတွေ မပျောက်ချင်ယင် ရှိပါစေတော့။ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ရောဂါတစ်ခုကို ပျောက်မပျောက်ဘဲ သိချင်ပါတယ်”

“ရောဂါမှန်သမျှ ပျောက်ရမယ်ဗျ။ ဒကာလေးရောဂါ မပျောက်ဘူးဆိုယင် ကျုပ်ကို ပြောချင်သလောက် ပြောဗျ။ ဒကာလေး ရောဂါ လက္ခဏာချက်တွေကိုသာ ပြောဗျ”

“ကိုရင်ကြီး မှန်းကြည့်လေ။ ကိုရင်ကြီး မှန်းကြည့်တာ မှန်ယင် ကိုရင်ကြီးရဲ့ ဆေးစွမ်းကိုလဲ ယုံပြီ”

ကိုရင်ကြီးသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

“အင်း၊ ဒကာလေးက တယ်ပြီး ဟန်ဆောင်တာကိုးဗျ။ ထားပါတော့ဗျ။ ဒကာလေး ရောဂါကို ကျုပ် ဆေး ဖယောင်းချက်နဲ့ ကုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပြီဗျ”

ထိုနောက် ပေါက်ယုက လီကွေနှင့် အခြားသော

အစေတော်များဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ကဲ ကျောင်းထဲကို တစ်ပတ်လောက် လျှောက်ကြည့်လိုက် ကြဦး။
လူများလာတော့ မွန်းပြီး အသက်ရှူရ ကျပ်တယ်”

ဤတွင် အစေတော်များသည် ပေါက်ယုနှင့် မိန်ယန်းတို့
နှစ်ယောက်ကိုသာ ဝတ်ကျောင်းထဲတွင် ထားခဲ့ပြီး အပြင်သို့
ထွက်လာကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် အိပ်မက်ချို့ အမွှေးတိုင်ကို ထွန်းပြီးနောက်
သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် မှီရန် မိန်ယန်းအား အနီးသို့လာ၍ အထိုင်ခိုင်းလေ၏။
ကိုရင်ကြီးလည်း အကြံတစ်ခုရလာကာ ပြုံး၍ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုး
ပြောလိုက်လေ၏။

“ဪ၊ သိပြီ သိပြီ။ ခု ဒကာလေးက အရွယ်ရောက်လာပြီ ဆိုတော့
ခွန်အားတို့ဘာတို့ လိုချင်တယ်ထင်တယ်”

မိန်ယန်းက

“ဟာ ကိုရင်ကြီးကလဲ မဟုတ်တယုတ်တွေ လျှောက်ပြောနေတယ်။
တော်ပါတော့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါက်ယုက အကျိုးအကြောင်းကို မေးသည်တွင်

“အလကားပါ။ ကိုရင်ကြီး မဟုတ်တယုတ်တွေ ပြောနေတယ်”

ဤတွင် ကိုရင်ကြီးလည်း မည်သို့မျှ မပြောရဲတော့ချေ။

“ဒကာလေး ပြောယင် ပိုကောင်းတာပ”

“တပည့်တော်လိုချင်တဲ့ ဆေးက ဒီပြင်ဆေး မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား။
မနာလို ဝန်တိုတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကုတဲ့ဆေး လိုချင်တာပါ”

ကိုရင်ကြီးသည် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလိုက်လျက်

“ကျုပ် အရှုံးပေးပါပြီဗျ။ ကျုပ်မှာ ဒီလိုဆေးမျိုး မရှိရုံတင် မကဘူး၊
ဒီလိုရောဂါမျိုး ကိုတောင် မကြားဖူးဘူးဗျ”

“ဒီလိုဆိုယင် ကိုရင်ကြီး ဆေးဖယောင်းချက်က စွမ်းလှတယ်
စွမ်းလှတယ်နဲ့ ဘယ်မှာစွမ်းလို့လဲ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“ကျုပ်မှာ ကောက်ကျစ်တဲ့လူကို ကုတဲ့ ဖယောင်းချက်တော့ မရှိဘူးဗျ။
ဒါပေမယ့် ဆေးရည်တော့ ရှိတယ်။ ချက်ချင်း ယူပစ်သလိုတော့ မပျောက်ဘူး။
အချိန်တော့ကြာတယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုဆေးရည်များလဲ ကိုရင်ကြီးရဲ့။ ဘယ်လိုသုံးရသလဲ”

“မနာလို ဝန်တို ပျောက်ဆေးကြီးလို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ ဖော်နည်းကားကတော့ အကောင်းစား ပန်းသီးတစ်လုံး၊ သကြားခဲ တစ်ကျပ်သားရဲ့ ငါးပုံတစ်ပုံ၊ လိမ္မော်ခွံ ဆယ်စိတ်တစ်စိတ်ကို ရေသုံးခွက်ထည့်ပြီး သုံးခွက်တစ်ခွက် ကျဲအောင် ကျို။ မနက်လင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘာမှ မစားခင် နေ့တိုင်းသောက်သွား။ ကြာယင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်ဗျ”

“ကိုရင်ကြီး ဆေးကလဲ တန်ဖိုးကလဲ ဘာမှ မကျပါကလား။ ဒီလောက်နဲ့ ပျောက်ပါ့မလား”

“တစ်ခွက်နဲ့ မပျောက်ယင် ဆယ်ခွက်သောက်ဗျ။ တစ်နေ့နဲ့ မပျောက်လို့ရှိယင် နောက်တစ်နေ့ ဆက်သောက်ဗျ။ တစ်နှစ်နဲ့ မပျောက်လို့ ရှိယင် နောက်တစ်နှစ်ဆက်သောက်ဗျ။ ဒီဆေးထဲမှာ ပါတဲ့ပစ္စည်းတွေဟာ အန္တရာယ်ဖြစ်စေတာ တစ်ခုမှမပါဘူး။ အဆုတ်ကို အားကောင်းစေပြီး အစာကြေစေတယ်။ ချောင်းဆိုးလဲ ပျောက်တယ်။ သောက်လို့လဲ အရသာ ရှိတယ်။ ဒီဆေးကို နှစ်တစ်ရာလောက် သောက်သွား။ သောက်နေတုန်းမှာ အိုပြီး သေသွားလိမ့်မယ်။ သေသွားတဲ့ နောက်တော့ ဘယ်မှာမနာလိုတာတွေ၊ ဝန်တိုတာတွေ ရှိနိုင်တော့မလဲ။ ဒီတော့နောက်ဆုံး ကျုပ်ဆေးဟာ ဘယ်ကလောက် အာနိသင် ရှိတယ်ဆိုတာ လိမ့်မယ်ဗျ”

“ဟာ၊ ကိုရင်ကြီးကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုနှင့် မိန့်ယန်းတို့သည် တဟားဟား ရယ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကိုရင်ကြီးက

“ကျုပ်က တကာလေးတို့ အိပ်ချင်နေမှန်းသိလို့ အပျင်းပြေအောင် မျက်လုံးကျယ်အောင် ပြောနေတာဗျ။ တကာလေးတို့ကို ရယ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အတွက် ဝတ္ထုကလေး ဘာလေးတောင် လှူသွားကြဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ။ အမှန်ပြောရယင်တော့ ကျုပ်ပြောနေတဲ့ ဆေးဖယောင်းချက် ဆိုတာတွေကလဲ အတုတွေဗျ။ ကျုပ်မှာ တကယ်ဆေး စွမ်းကောင်းရှိတယ် ဆိုယင် ခုလိုလာပြီး လုပ်နေပါ့မလားဗျာ၊ ကျုပ် ဘာသာကျုပ် အသက်ရှည်အောင် လုပ်နေမှာပေါ့”

လှူဒါန်း ဝတ်ပြုရန် အချိန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ပန်းစက္ကူများကို မီးရှို့ပူဇော်ရန် လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို လှူဒါန်းရန် ပေါက်ယုကို လာခေါ်ကြလေ၏။ လှူဒါန်း၍ ပြီးလျှင် ပေါက်ယုလည်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူပြန်ရောက်သည့် အချိန်၌ ယင်ချွန်းမှာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နှင့်လေပြီ။ သူ့ကို လိုက်ပို့သည့် ဆွန်ရှောက်ဆူ၏ အိမ်မှ အစေခံများကို ကျွေးမွေးစည့်ခံ၍

ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် သခင်မဝမ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိသည့် အခါ၌ ယင်ချွန်းသည် သူကြုံတွေ့ရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများကို ပြောပြလေ၏။

ယင်ချွန်းသည် ငိုရှိုက်လျက်

“ဆွန်ရှောက်ဆူဟာ မိန်းမလိုက်တာရယ်၊ အရက်သောက်တာရယ် ဖဲကစားတာရယ်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တာပဲ ဒေါ်လေးဝမ်း။ အစေတော်တွေ အားလုံးနဲ့ရော လင်ရှိမယားတွေနဲ့ရော တစ်ယောက်နဲ့မှ မလွတ်ကင်းဘူး။ ယင်ချွန်းက သူ့ကို သာယာညှင်းပျောင်း နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ပြောပါသေးရဲ့။ ဒီတော့ သူက ယင်ချွန်းကို မနာလိုဝန်တုအား ကြီးတယ်။ နင့်ကို နုတ်နုတ်စင်းပြီး ချဉ်ရေထဲ စိမ်ပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်ရှင်။ ပြီးတော့ ယင်ချွန်းကို တောင်းတုန်းက အဖေတို့ကို ငွေစင်ငါးပိဿာ ပေးခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဒါတွေကို ယင်ချွန်းရဲ့ မိဘတွေ သုံးပစ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အဖေတို့ဆီကို ခဏခဏလာပြီး တောင်းပါတယ်။ မရတော့ ယင်ချွန်းကို တဆူဆူ တပူပူ လုပ်တော့တာပါပဲ။ ဟဲ့ကောင်မ၊ ခုမှ ပူပုပ်နန်းရုပ် မင်းသမီးပုံ ဖမ်းမနေနဲ့တဲ့။ နင့်အဖေက ငါ့ငွေတွေကို သုံးထားလိုက်တာတဲ့။ ငါ့ ငွေတွေကိုယူပြီး နင့်ကိုရောင်းလိုက်တာတဲ့။ နင် ကောင်းကောင်း မနေယင် နင့်ကိုရိုက်ပြီး အစေခံတွေနဲ့ အအိပ်ခိုင်းမယ်တဲ့။ နင်တို့အဘိုး လက်ထက်တုန်းက ငါတို့ မိသားစု ချမ်းသာတာမြင်တော့ တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင်၊ မိတ်ဆွေ ဖြစ်အောင် ဘယ်လောက် ကြိုးစားရသလဲတဲ့။ ခုလို လွယ်လွယ် အဆက်အသွယ် ရတယ် ထင်သလားတဲ့။ တကယ်ကတော့ ငါက နင့်အဖေနဲ့မှ ရွယ်တူလောက် ရှိသတဲ့။ ခု နင့်ကိုယူလိုက်တော့ ငါ့မှာ အောက်ကို တစ်ထစ် ပြန်ဆင်းရတာတဲ့။ ကြည့်ပါဦး ဒေါ်လေးဝမ်းရယ်။ ယင်ချွန်း ကပဲ ငွေတွေဂုဏ်တွေ မက်လို့ သူ့ကို အတင်း ဖမ်းတဲ့အတိုင်းပဲ”

ယင်ချွန်းသည် ပြောရင်းငိုလျက် ရှိလေရာ သခင်မဝမ်နှင့် အခြား မိန်းကလေးများမှာလည်း သူ့စကားကို ကြားသဖြင့် မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။

“အင်း၊ ငါ့တူမ လင်ကံဆိုးတာပေါ့အေ။ အေးလေး ယူပြီးပြီ ဆိုတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ညည်းဦးကြီး ကျိချိန်ကတော့ အစကတည်းက သဘောမတူဘူးလို့ ညည်းအဖေကို ပြောခဲ့သေးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူနားမထောင်ဘဲ သူ့သဘောနဲ့ သူလုပ်ခဲ့တာကိုး။ ခုတော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်တာပေါ့။ ကံပေါ့ ငါ့တူမရယ်”

ယင်ချွန်းက ရှိုက်ငိုရင်း

“ကံဆိုးတိုင်း ကျွန်မက ဒီအတိုင်း နေရတော့မှာလား ဒေါ်လေးဝမ်းရယ်။ ကျွန်မမှာ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက အမေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ဒေါ်လေးတို့နဲ့အတူ

နေရတော့ ကျွန်မမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ဒေါ်လေးတို့နဲ့ နေရယင် အကောင်းသား။ အားကိုး ရမလားလို့ ယောက်ျားယူလိုက်မိကာမှ”

သခင်မဝမ် သည် ယင်ချွန်းကို နှစ်သိမ့်ရင်း မည်သည့်နေရာတွင် နေလိုသနည်းဟု မေးလေ၏။

“ယင်ချွန်းမှာ မလေးတို့ တစ်သိုက်နဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ရာက ခုလိုဖြစ်သွားတော့ မလေးတို့ တစ်သိုက်ကို သိပ်သတိရတာပဲ။ ယင်ချွန်းရဲ့ အဆောင်ကလေးကိုလဲ သတိရတယ်။ ယင်ချွန်းနေတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲက အဆောင်ကလေးကို နေလိုက်ရတယ် ဆိုယင် ယင်ချွန်း သေပျော်ပါပြီ ဒေါ်လေးဝမ်။ နောင်မှာ ဒီလိုလာချင်မှ လာရတော့မှာ”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့အေ။ လင်မယား ရကာစ ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ညည်းစကားတွေက နမိတ်မရှိ နမာ မရှိ”

သခင်မဝမ်သည် လေးညှင်းစကြာ ကျွန်းရှိ အဆောင်ကို ချက်ချင်း ပြင်ဆင်စေပြီး ယင်ချွန်းကို ပျော်ပျော်ထားရန် လည်း သူငယ်မကလေးများ ကို သေသေချာချာ မှာလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုကို သခင်မဝမ်က သတိပေးသည်မှာ

“ဒီအကြောင်းကို မယ်မယ့်ကို ယောင်လို့တောင် သွားမပြောလိုက်လေနဲ့နော်။ မယ်မယ့်ဆီ သတင်းပေါက်ယင် တော့ မင်းတာဝန်ပဲ”

ပေါက်ယုကလည်း မပြောဘဲ နေပါမည်ဟု ကတိပေးသွားလေ၏။

ထိုနေ့ည၌ ယင်ချွန်းသည် သူ့အဆောင် ကလေးထဲသို့ ပြန်လာရာ ဥယျာဉ်ထဲမှ မိန်းကလေးများသည် ယင်ချွန်းကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သုံးရက်နေပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ယင်ချွန်းသည် သခင်မဆင့်နှင့် အတူ သွားနေရလေ၏။ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ် တို့ကို ဦးစွာနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲမှ မိန်းကလေးများကို နှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင် ယင်ချွန်းမှာ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေတို့က သူ့ကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျကာ အခြားအိမ်များသို့လည်း သွား၍ နေထိုင်သင့်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ယင်ချွန်းလည်း အားလုံး စိတ်ကျေနပ်အောင် ဒေါ်လေးဆင့်တို့ အိမ်သို့သွား၍ နေရလေ၏။ များမကြာမီ ဆွန်ရှောက်ဆူသည် သူ့မိန်းမကို လာခေါ် လေရာ ယင်ချွန်းသည် လင်ဆိုးနောက်သို့ မလိုက်လိုသော်လည်း သောကကို အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်မှာမူကား ယင်ချွန်းကို သနားကရုဏာ မရှိသည့်

အလျောက် ယောက်ျားနှင့် အဆင်ပြေခြင်း ရှိ မရှိ၊ သို့မဟုတ် အိမ်တွင်းရေး အခြေအနေ ကောင်း မကောင်း စသည်တို့ကို မေးမြန်းခြင်းပင် မပြုဘဲ ယင်ချွန်းကို ဝတ်ကျော တမ်းကျော မျှသာ လက်ခံကြိုဆိုခြင်း ပြုလေ၏။

နောက် မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မြသန်းတင့်

ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS

TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

သတ္တမတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၅၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၉၁)
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - တင်မောင်မြင့်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်

၁၉၈၈ - ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမ အကြိမ်
အုပ်ရေး - တစ်ထောင်
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

ဒေါ်ခင်စီ (၁၂၅၀၇)၊ ပြည်ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးသန်းမြင့် (၁၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

အလှမယ်လေးဦးသည် ကံစမ်းသောအားဖြင့် ငါးမျှားကြခြင်း။

ပေါက်ယု၏ဖခင်သည် သားကို မိသားစုကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ခြင်း။

ယင်ချွန်းပြန်သွားသည့်နောက်၌ ဒေါ်လေးဆင့်မှာ မည်သို့မျှ ထူးခြားဟန် မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ယင်ချွန်းကို ငယ်စဉ် တောင်ကျေးကတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ဒေါ်လေးဝမ်မှာမူကား ယင်ချွန်းအတွက် အကြီးအကျယ် စိတ် မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုအကြောင်းကို တွေး၍ သက်ပြင်းချလျက်ရှိစဉ် ပေါက်ယုသည် မိမိကို ကန်တော့ရန် ရောက်လာလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်ရည်တို့ စွန်းထင်းလျက်ရှိသော မျက်နှာကို မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် နေရာတွင် ဝင်၍ မထိုင်သေးဘဲ ရပ်နေလေရာ မိခင်က ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ တက်၍ မိမိအနီးတွင် လာရောက် ယှဉ်ထိုင်ရန် ပြောသည့် အခါကျမှ ဝင်ထိုင်လေ၏။

ပေါက်ယု၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ရှုပ်သည့် အမူအရာကို မြင်ရသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဝမ်သည် သူ့သား တစ်ခုခု ဖြစ်နေကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်၏။

“ငါ့သား ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့တုံး”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး မေဖျားရယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တုန်းက ယင်ချွန်း အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါကျတော့ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ မောင်ဖြင့် သူ့စကားကို နားထောင်ပြီး သနားလို့ မဆုံးတော့ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို မယ်မယ်ကိုလဲ မပြောရဲဘူး။ သူ့အကြောင်းကို တွေးနေတာနဲ့ မနေ့ညကဆိုယင် တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။ မောင်တို့ မိသားစုထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ရောက်ရတာလဲ မေဖျား။ အထူးသဖြင့် လူမြင်ယင် ရှက်တတ်ပြီး စကားတောင်မှ ဟဟ မပြောတဲ့ မလေးယင်ချွန်းလို မိန်းကလေးမျိုးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ရောက်ရတာလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လောကမှာ လူတွေ တစ်လှေကြီး ရှိတဲ့အနက် မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်ကလောက် နုနယ်တယ် ဆိုတာကို နားမလည်တဲ့ ဘီလူးသဘက်ကြီးနဲ့မှ သွားပြီး ညားရတာကတော့ ရင်နာစရာ ကောင်းလှတယ်”

သခင်မဝမ်က

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သားရယ်။ စကားပုံလဲရှိသားပဲ။
“ဖိတ်တဲ့ရေဟာ အိမ်ထောင်ကျတဲ့သမီး အတူတူပဲ” တဲ့။
ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

“မနေ့ညက ဟိုစဉ်းစား၊ ဒီစဉ်းစားနဲ့၊ စိတ်ကူးတစ်ခု ရခဲ့တယ်
မေဖျားရဲ့။ မလေးယင်ချွန်းကို အိမ်ပြန်ခေါ်ဖို့ မယ်မယ်ကို ပြောကြည့်ယင်
ဘယ့်နှယ်နေမလဲ။ ဒီရောက်လို့ ရှိယင် လေးညှင်းစကြာကျွန်းက
ရိပ်သာကလေးမှာနေပြီး ဟိုးရှေးတုန်းကလို မောင်တို့နဲ့ ပျော်လိုက် ပါးလိုက်၊
စားလိုက် သောက်လိုက်နေယင် ဘယ့်နှယ်လဲ။ အဲဒီ ဆွန်ရှောက်ဆူ ဆိုတဲ့
လူကြီးရဲ့ အနိုင်ကျင့်တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအတိုင်း ငုံ့ခံနေမှာလဲ။ ဒီမှာ
ပြောင်းနေလိုက်ပေါ့။ သူက ပြန်ခေါ်ယင်လဲ မထည့်ဘဲ ထားမှာပေါ့။
သူ့ဘာသာသူ အခါတစ်ရာ လာခေါ်ချင် ခေါ် ပေစေ။ မထည့်ဘူးပေါ့။
မယ်မယ်က မထည့်ရဘူးလို့ ပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင်
မကောင်းဘူးလား မေဖျား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ သူ့စကားကြောင့် စိတ်လည်းပျက်၊ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်ဖြစ်လျက်

“အင်း၊ လုပ်ပြန်ပြီ။ ငါ့သား ပြောလိုက်မှဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ
တွေချည်းပဲ။ မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်နေ့ မဟုတ် ယင် တစ်နေ့မှာတော့
ကိုယ့်မိဘသားချင်းနဲ့ ခွဲရတာချည်းပဲ သားရဲ့။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဆိုတာနဲ့
သမီးကို ကိုယ်မပိုင် တော့ဘူး။ သူ့အတွက် မိဘက ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။
လင်ကောင်း သားကောင်းရယင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလို မှ
မဟုတ်ဘဲ လင်ဆိုး သားဆိုးကို ရပြီဆိုယင်တော့ မိဘကလဲ
ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ သူ့ကုသိုလ်ကံပဲ လို့ပဲ အောက်မေ့ ရတော့မှာပေါ့။
“ကြက်ဖကို ယူယင် ကြက်ဖနောက်ကို လိုက်ရတယ်။ ခွေးကိုယူယင်
ခွေးနောက်ကို လိုက်ရတယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ငါ့သားလဲ ကြားဖူးသားပဲ။
သားရဲ့ အစ်မအကြီးဆုံး ယွမ်ချွန်း လိုတော့ မိန်းကလေးတိုင်းဟာ ဘယ်မှာ
တော် ကောက်ခံ ရပါမလဲကွယ်။ ခု ကိစ္စကတော့ ယင်ချွန်းတို့ကလဲ
လက်ထပ်ကာစ၊ သူ့ယောက်ျားကလဲ ငယ်သေးတော့ အထာ မကျ
နိုင်ကြသေးဘူးပေါ့။ တစ်မိသားနဲ့ တစ်သားဆိုတာ ဘယ်မှာ စိတ်ထားချင်း
ချက်ချင်း တူနိုင်ကြပါ့မလဲ။ ရကာစ မှာတော့ နည်းနည်းပါးပါး အဆင်မပြေ
ဖြစ်တတ်ကြတာပေါ့။ နောင်နှစ် နည်းနည်းကြာသွားလို့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် နားလည်လာယင် သားသမီး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်
မွေးပြီးတဲ့အခါကျယင် အဆင်ပြေသွားကြမှာပါ။ ဒီကိစ္စတွေကို မယ်မယ်ကို
တစ်လုံးမှ သွားမပြောလိုက်လေနဲ့နော်။ ပြောယင်တော့ အရိုက်ပဲ၊ သိရဲ့လား။ ကဲ
ကဲ၊ ကိုယ့် လုပ်စရာ ရှိတာ သွားလုပ်ချည်။ ဒါတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

ပေါက်ယုသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ဘဲ အတန်ကြာမျှ ငူငူကြီး ထိုင်နေပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မိမိစိတ်ထဲတွင် ရှိနေသည့် ခံစားချက်များကို မည်သို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမည်ကိုလည်း မသိဘဲ ပေါက်ယုသည် ဥယျာဉ် ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ ဝေဠုဝန် ရိပ်သာဘက်ဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။ အဆောင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုမိလေ၏။

အဝတ်အစား လဲပြီးကာစ ဖြစ်သည့် ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ပျာပျာ သလဲ ဖြစ်လျက်

“ဟင်၊ မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်သူက ဘယ်လို လုပ်လိုက်လို့လဲ”

ထိုက်ယုက ထပ်ပြန်တလဲလဲ မေးနေသည့်တိုင် ပေါက်ယုသည် ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ ငိုမြဲ ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ထိုက်ယု သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

“မောင့်ကို ဘယ်သူက ဘာပြောလို့လဲဟင်။ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ မလေးထိုက်ယုကို စိတ်ကောက်လို့လား”

ပေါက်ယုက လက်ယမ်းပြလိုက်ရင်း

“မဟုတ်ပါဘူး မလေးရယ်။ ဒါတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်တို့တစ်တွေ မြန်မြန်သေယင် ကောင်းမှာ။ လောကကြီးဟာ အလကားပဲ။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး”

ထိုက်ယုမှာ ပို၍စိတ်ရှုပ်သွားကာ

“မောင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းရမှာလဲ။ ခု မောင်ပြောတာကို ကြားရယင် မလေးလဲ စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထိခိုက်မှာပဲ။ မနေ့က မလေးယင်ချွန်း လာတော့ မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့မှာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခ ရောက်နေသလဲ။ သူပြောတာတွေကို မလေးလဲ ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတွေဟာ ကြီးလာယင် ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ကြတာလဲ ဟင်။ လက်မထပ်လို့ မရတော့ဘူးလား။ ဒါကို မောင် သိချင်တယ်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားက နှိပ်စက်ကလူ ပြုနေယင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ ခံနေကြရတာလဲ။ ဟိုတုန်းက မောင်တို့ ဂမုန်းနွယ် ကဗျာအဖွဲ့ကလေးကို ဖွဲ့ပြီး တစ်ယောက်တစ်ပြန် အိမ်သည်တွေလုပ်ပြီး ဧည့်ခံခဲ့ကြတယ်။ ကဗျာတွေ စပ်ခဲ့ကြတယ်။ ပျော်ခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ မလေး ပေါက်ကြည်ကလဲ သူ့အိမ်ကို

ပြန်သွားပြီ။ ယဉ်လင်းတောင် ဒီကို မလာနိုင်တော့ဘူး။ ယင်ချွန်းကလဲ ယောက်ျားနောက်ကို လိုက်သွားပြီ။ စိတ်တူသဘောတူ အပေါင်းအဖော်တွေ မရှိတော့တဲ့ နောက်မှာတော့ လောကကြီးမှာ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ မလေးရယ်။ မောင့်အနေနဲ့ ယင်ချွန်းကို အိမ်ပြန်ခေါ်ဖို့ မယ်မယ့်ကို ပြောချင်ပေမယ့် မေဖျားက မပြောရဘူးတဲ့။ မောင်ဟာ သက်သက်အရူး ထတာတဲ့။ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေကို လျှောက်ပြောနေတာတဲ့။ မောင်လဲ မေဖျားကို ပြန်မပြော ရဲတော့ အသာပဲ ငြိမ်နေခဲ့ရတာပေါ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး မလေးရယ်။ အချိန်တိုတိုကလေး အတွင်းမှာ မောင်တို့ ဥယျာဉ်ကြီး ဟာ တော်တော် ပြောင်းလဲသွားပြီနော်။ ဒီအတိုင်းသာဆိုယင် နောင် လေးငါးနှစ်ကျယင် ဘယ်လိုများ နေတော့မလဲ မသိ တော့ဘူး။ အဲဒီလို တွေးလိုက်တိုင်း မောင်ဝမ်းနည်းတယ်”

ပေါက်ယုက ပြောလျက်ရှိစဉ် ထိုက်ယုသည် ခေါင်းကိုငုံကာ ခုတင်မီးဖိုကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီးလျှင် နံရံဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ခုတင် မီးဖိုပေါ်တွင် တက်၍ လှဲလိုက်လေ၏။

အခန်းထဲသို့ လက်ဖက်ရည် လာပို့သည့် ဇူချွန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် မာလာလည်း ရောက်လာလေ၏။

“လက်စသတ်တော့ သခင်လေးက ဒီရောက်နေတာကိုး။ မယ်မယ် က သခင်လေးကို မေးနေတယ်။ ဒီမှာပဲ ဆိုပြီး လာခေါ်တာ”

ထိုက်ယုသည် မာလာကို နေရာထိုင်ခင်းပေးရန် အိပ်နေရာမှ ထလိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ငိုထားသဖြင့် နီရဲ နေသည်ကို ပေါက်ယု သတိပြုလိုက် မိလေ၏။

“ကဲပါ မလေးရယ်၊ မောင်ပြောတာတွေကို အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားမနေပါနဲ့။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရု စိုက်ပါ။ ကဲ ကဲ၊ နားနေလိုက်။ မယ်မယ် ဘာပြောသလဲ ဆိုတာကို နားထောင်ပြီးယင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ပေါက်ယု ထွက်သွားသည့် အခါတွင် မာလာသည် အကျိုးအကြောင်းကို မေးလေ၏။

“ယင်ချွန်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ။ မလေးတော့ မျက်လုံး ယားလို့ ပွတ်နေတာပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

မာလာသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ပေါက်ယု နောက်သို့

လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုက မယ်မယ်ထံသို့ ဆက်သွားသည့်အခါတွင် မာလာလည်း သူ့နောက်သို့ ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ မိမိလမ်းအတိုင်း ဆက်လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ် မှာ နေ့လယ်နေ့ခင်း အိပ်ပျော်လျက် ရှိသဖြင့် ပေါက်ယုသည် နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ ပေါက်ယု အိပ်ရာမှနိုးသည့် အခါတွင် ပေါက်ယု သည် ပျင်းပျင်းရှိသဖြင့် တွေ့ရာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေ၏။ မာလာသည် ပေါက်ယု စာဖတ်တော့မည်ကို မြင်သည့်အတွက် လက်ဖက်ရည် ကျိုရန် ထွက်သွားလေ၏။ ပေါက်ယု ကောက်ကိုင်လိုက်သောစာအုပ်မှာ မဟာဂီတပေါင်းချုပ်ကျမ်းဖြစ်ပြီး လှန်လိုက်သည့်အခါတွင် ဆောင်ဆောင်၏ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို သွားတွေ့ရလေ၏။

လူ၏ဘဝ၊ တိုတောင်းလှ၏
မွေးမြဲ သင်းကြည်၊ ယစ်ရွှေရည်ဖြင့်
ဖွဲ့သီသံချို တေးချင်းဆိုအံ့။

ပေါက်ယုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မဟာဂီတကျမ်းကို ချထားလိုက်ကာ ဆင်မင်းခေတ် စကားပြေကျမ်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် ဟိုလှန်သည်လှန်မျှသာ လုပ်ပြီးနောက် စာအုပ်ကိုချကာ မေးပေါ်တွင် လက်ထောက်ပြီး စဉ်းစားနေလေ၏။ မာလာသည် လက်ဖက်ရည် ကျိုပြီး၍ ဝင်လာသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုကို ထိုအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

“စာမဖတ်တော့ဘူးလား သခင်လေး”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ မဖြေဘဲ မာလာလက်မှ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ကျိုက် လောက်သောက်ပြီး ပြန်ချလိုက်၏။ မာလာသည် နားမလည်နိုင်ဘဲ အနီးတွင်ရပ်ရင်း ပေါက်ယုကို ကြည့်နေလေ၏။ ပေါက်ယုက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လျက်

“ ‘ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းတို့ တည်ရာ ရူပဘုံ၏ အခြားဘက်ကမ်း၌’ တဲ့။ ကောင်းလိုက်တဲ့ စကားလုံးကလေး”

ပေါက်ယုသည် တစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုလျက် ရှိလေရာ မာလာမှာ နားမလည်သည့်တိုင် မမေးရဲသဖြင့် အသာငြိမ်နေ လိုက်ရလေ၏။

“သခင်လေး စာဖတ်ရတာ ပျင်းယင် ဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်လည်ချည်ပါလား။ အိမ်ထဲမှာဆိုတော့ တကုပ်ကုပ်နဲ့”

ပေါက်ယုသည် သူပြောသည့်စကားကို လက်ခံကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်သွားလေ၏။ တွေးလက်စမှာ မဆုံးသေး ချေ။ ခဏကြာလျှင် ပေါက်ယုသည် တတိုင်းမွေးရိပ်သာဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့လေရာ ရိပ်သာတစ်ခုလုံးမှာ ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။ သော်ကရိပ်သာဘက်သို့ လျှောက်လာသည့်အခါတွင်မူ သော်ကပင်များတွင် သော်ကပွင့်တွေ ဝေနေသလောက် အဆောင်ပြတင်းပေါက်များနှင့် တံခါးပေါက်များမှာ ပြူးပြူးကြီးတွေ ပိတ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ ပို၍ လွမ်းလာလေ၏။ ကြာပန်းသင်းကြည် အဆောင်နားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျူပင်တံတား ကမ်းပါးလက်ရန်းကို မှီ၍ရပ်နေကြသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ သူတို့အနီးတွင်လည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေကြသည့်နှယ် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ တငဲ့လုပ်နေလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူတို့အနီးသို့ ခြေဖျားထောက်လာခဲ့ကာ ကျောက်ပန်းခက်ဆောင်ကြီး နောက်မှနေ၍ သူတို့စကားများကို ချောင်းနား ထောင်နေလေ၏။

“ကြည့်နေ၊ ဒီတစ်ချက် သုတ်လိုက်ယင် ပါလာလိမ့်မယ်” ဟု မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။ ထို အသံမှာ အစေတော် သူငယ်မ ကလေး လီဝမ် ဖြစ်ဟန်တူ၏။

“ဟောတော့၊ လွတ်သွားပြီ။ မပါလာတော့ဘူး။ ပါမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အစကတည်းက ထင်သားပဲ” ဟု တန်ချွန်းက ပြော၏။

“ဟုတ်ပြီ ၊ ဟုတ်ပြီ။ အသာကလေးငြိမ်နေ၊ ခဏနေယင် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကို တက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟော၊ ပါလာပြီ”

နောက်ဆုံးပြောသည့် နှစ်ယောက်မှာ လီချီနှင့် စုယဉ်တို့ ဖြစ်ကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ကာ ကန်ထဲသို့ လှမ်းပစ်လိုက်လေ၏။ ကန်ထဲသို့ ခဲကျသံကြောင့် မိန်းကလေး လေးယောက်မှာ လန့်သွားကြလေ၏။

“ဟေ့၊ တို့ကိုလာပြီး ခြောက်တာ ဘယ်သူလဲဟေ့” ဟု မိန်းကလေးများက အော်ကြ၏။

ပေါက်ယုသည် ရယ်မောကာ ကျောက်ပန်းခက်ဆောင်ကြီးနောက် မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဒီမှာ နင်တို့တစ်တွေ ချည်းပဲ ဇိမ်ကျနေတာပေါ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့ မောင့်ကို မခေါ်ကြတာလဲ”

တန်ချွန်းက

“သခင်လေးပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်သားပဲ။ ဒီလို အကျိုးစားသန်တာဟာ သခင်လေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပဲ။ ဒီလို ဆိုယင် အလျော်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ သခင်လေးက ငါးတစ်ကောင် ဖမ်းပေး။ အဲဒီတုန်းက ငါးမျှားချိတ်မှာ ငါးဟပ်နေပြီ။ ဆွဲလိုက်မယ်လို့ လုပ်တုန်းမှာ သခင်လေးက ခဲနဲ့ပေါက်လိုက်တော့ လန့်သွားတာပေါ့”

“နင်တို့ချည်းပဲ ကစားတာကိုး။ မောင့်ကိုမှ မခေါ်ဘဲ၊ လုပ်မှာပေါ့”

မိန်းကလေးတစ်သိုက်သည် ပေါက်ယုစကားကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကြ၏။ ပေါက်ယုက

“ဒီလိုလုပ်လေ။ မောင်တို့အားလုံး ကံစမ်းတဲ့အနေနဲ့ ငါးမျှားကြရအောင်။ ငါးမိတဲ့လူဟာ ဒီနှစ်အဖို့ ကံကောင်း တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ မရတဲ့ လူကတော့ ကံမကောင်းဘူးပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ဘယ်သူ စပြီး မျှားမလဲ”

တန်ချွန်းသည် လီဝမ်စ၍ မျှားရန်ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် လီဝမ်က ငြင်းလေ၏။

“ကဲ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ၊ ပေး၊ တန်ချွန်း မျှားမယ်။ ဒါပဲနော်၊ တန်ချွန်း ငါးမျှားချိတ်ကို လာဟပ်တဲ့ ငါးကို တော့ ခြောက်မထုတ်နဲ့။ ခြောက်ထုတ်ယင်တော့ မလွယ်ဘူးမှတ်”

“မလုပ်ပါဘူး။ စောစောကသာ ပျင်းလို့ သက်သက်နောက်တာပါ။ ခု မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကဲ မျှားပါ”

တန်ချွန်းသည် ငါးမျှားကြိုးကိုပစ်လိုက်လေ၏။ စကား ဆယ်ခွန်းလောက် ပြောပြီးလောက်သည့် အချိန် လောက်တွင် ငါးနှပ်ကလေး တစ်ကောင်သည် ငါးစာကိုလာဟပ်ပြီး ဘော့မှာလည်း မြုပ်သွားလေ၏။ တန်ချွန်းသည် ငါးမျှားတံကို တစ်ချက်ယမ်းလိုက်ပြီးနောက် အပေါ်သို့ သုတ်တင်လိုက်သည်တွင် ငါးကလေး တစ်ကောင် ပါလာကာ ကုန်းပေါ်တွင် တဖျတ်ဖျတ် လူးလွန်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုကံရှူသည် ထိုငါးကလေးကို သေချာစွာ ဖမ်းယူပြီးနောက် ရေကြည် အပြည့်ထည့်ထားသည့် ကြွေအိုးကလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

တန်ချွန်းသည် ငါးမျှားတံကို အလှည့်ကျသူ လီဝမ်အား ပေးလိုက်၏။ ငါးမျှားကြိုး တင်းသွားသည်နှင့် ငါးမျှားတံကို ဆွဲသုတ်လိုက်သော်လည်း

ငါးမျှားချိတ်တွင် ဘာမျှ ပါမလာချေ။ လီဝမ်သည် ငါးမျှားချိတ် ကြိုးကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး တင်းသွားသည်နှင့် နောက်တစ်ချီ သုတ်လိုက်ပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်မှာလည်း ငါးမျှား ချိတ်တွင် ငါးတစ်ကောင် မျှ ပါမလာပြန်ချေ။ လီဝမ်သည် ငါးမျှားချိတ်ကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်တွင် ငါးမျှားချိတ်မှာ အတွင်းဘက်သို့ ကောက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်မိပါ့မလဲ။ ငါးမျှားချိတ်က အတွင်းဘက်ကို ကောက်ဝင်နေတာ”

လီဝမ်သည် ပြုံး၍ ငါးမျှားချိတ်ကို ပြန်ဖြောင့်ပေးရန် စုယဉ်ကို ပြောပြီးလျှင် နောက်ထပ် တီတစ်ကောင်ကို ငါးမျှားချိတ်တွင် တပ်လိုက်လေ၏။ ငါးမျှားကြိုးကို ပစ်လိုက်ပြီး မကြာမီ ဘော့လုပ်ထားသည့် ကျူရီးကလေး နှစ်သွား သည်တွင် သုတ်လိုက်လေရာ ငါးကြင်းလေးနှစ်ကောင် ပါလာလေ၏။

“ကဲ သခင်လေး အလှည့် ရောက်ပါပြီရှင်” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ နှစ်ယောက် ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ စမ်းကြည့်ပေစေဦး။ နောက်ဆုံးမှ မောင်မျှားမယ်”

စုယဉ်က မည်သို့မျှမပြောချေ။ လီချိကမူ

“ဟင့်အင်း၊ သခင်လေး အလှည့်များ”

ထိုစဉ် ရေထဲတွင် ငါးပွက်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် တန်ချွန်းက

“ကဲ ကဲ၊ မျှားမှာဖြင့် မြန်မြန်များကြ။ ဟောဟိုမှာ ငါးက အဲဒီဘက် ရောက်သွားပြီ”

လီချိသည် ငါးမျှားတံကိုယူ၍ မျှားရာ မကြာမီပင် တစ်ကောင် မိလေ၏။ စုယဉ်ကလည်း အလားတူ တစ်ကောင် မိပြန်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် တန်ချွန်းက ငါးမျှားတံကို ပေါက်ယုထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ပေါက်ယုသည် ကျောက်တုံးကလေးများအတိုင်း ကမ်းစပ်သို့ဆင်းလာရာ အောက်ဆုံးအထစ်သို့ အရောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်

“မောင်က ငါးမျှားယင် ချင်တိုက်ကွန်း ငါးမျှားသလို မျှားမှာ သိရဲ့လား”

[ချင်တိုက်ကွန်းမှာ ခရစ်မပေါ်မီ သက္ကရာဇ် ၁၀၀၀ လောက်က ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး ဝေရှုမြစ်တွင် ငါးမျှား ထွက်လေ့ရှိသည်ဆို၏။ ချင်တိုက်ကွန်းသည် ငါးမျှားတံတွင် ကြိုးလည်းမရှိ၊ ငါးမျှားချိတ်သည် မပါချေ။ ငါးမျှားတံကို ရေအထက်သုံးပေလောက် အကွာတွင်

မြင့်ထားပြီး “ဝဋ်ကြွေးရှိသူတို့သည် ငါ၏ ငါးမျှားချိတ်တွင် လာ၍ ချိတ်ကြကုန်” ဟု ပြောသည်ဆို၏။]

သို့ရာတွင် ငါးများမှာ ပေါက်ယု၏အရိပ်ကို ရေထဲတွင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ကြသဖြင့် ပြေးကုန်ကြလေပြီ။ ပေါက်ယု သည် ငါးမျှားတံကြီးကို ကိုင်၍ အတန်ကြာမျှ စောင့်သည့်တိုင် ငါးမျှားကြိုးမှာ တုပ်တုပ်မျှ လှုပ်ခြင်း မရှိချေ။ တစ်နေရာမှ ရေပွက်သည်ကို မြင်လိုက်လျှင် ထိုနေရာသို့ လိုက်၍ ငါးမျှားချိတ်ကို လိုက်ချလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန် ငါးမှာ တစ် နေရာသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

“မောင်တော့ စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုများ လုပ်ရမလဲ မသိဘူး။ ကဲ ငါးကလေးတွေရေ လာပါတော့၊ မောင်မောင် မျှော်လှပေါ့” ဟု ရွတ်လျက်ရှိလေရာ မိန်းကလေးတစ်သိုက်မှာ သူ့ကိုကြည့်၍ သဘောကျလျက်ရှိကြလေ၏။

ထိုသို့ စကားပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် ငါးမျှားကြိုးသည် တင်းသွား၏။ ပေါက်ယုသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ငါးမျှားချိန်တံကို သုတ်ချလိုက်ရာ အရှိန်လွန်၍ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုနှင့် ရိုက်မိပြီး ထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေ၏။ ငါးမျှား ကြိုးမှာလည်း ပြတ်သွားကာ ငါးမျှားချိတ်မှာ ရေထဲသို့ ကျသွားလေ၏။ မိန်းကလေးတစ်သိုက်မှာ ရယ်၍မဆုံးတော့ချေ။

“ဒီလောက် ကိုရိုကားရားနိုင်တဲ့လူမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ရှေ့ယွေသည် သူတို့အနားသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပေါက်လာကာ မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြင့်

“သခင်လေး၊ မယ်မယ် နီးနေပြီ။ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

သူတို့ ငါးယောက်စလုံးမှာ လန့်ဖျပ်သွားကြလေ၏။

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်ရှုပ်တစ်ခု ပေါ်လာလို့၊ အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် သခင်လေးကို မေးကြည့်မလို့ ထင်တာ ပဲ။ မလေးငှက်မယ် ကိုလဲ မေးမလို့တဲ့”

ပေါက်ယုမှာ ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေလေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်အစေတော် ငါးမျှားချိတ်မှာ ပါမယ်လို့ မသိဘူး”

တန်ချွန်းက

“သခင်လေးကလဲ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ကဲပါ။ မြန်မြန်လိုက်သွားပါ။ ဟိုရောက်တော့လို့ အကြောင်း ထူးယင် ကျွန်မတို့လဲ သိပါရစေ။ ရှေ့ယွေ့ကို အပြောခိုင်းလိုက်ပါ”

ထိုနောက် သူငယ်တော် အပျို အစေတော် လေးယောက်တို့သည် ထွက်သွားကြလေ၏။

မယ်မယ်၏ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ပေါက်ယု ဝင်လာသည့် အခါတွင် မည်သို့မျှ မဖြစ်သည့်နှယ် မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ဖဲကစားလျက်ရှိသော မယ်မယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်အေးသွားမိလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါတွင် မယ်မယ်က

“တစ်မြန်နှစ်တုန်းက ငါ့မြေး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ငါ့မြေးကို စိတ်မနှံ့တဲ့ ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးနဲ့ ခြေတစ်ဖက် ကျိုးနေတဲ့ ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးတို့က ကုပေးလို့ ပျောက်သွားတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ငါ့မြေး ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်လို ခံစားရသလဲ”

ပေါက်ယုသည် ပြန်စဉ်းစားနေလေ၏။

“အဲဒီတုန်းက မောင်က ရပ်နေတယ် မယ်မယ်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အကောင်းပကတိပဲ။ အဲဒီတုန်းမှာ နောက်က နေပြီး ခေါင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ရိုက်လိုက်သလို မူးသွားပြီး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ မျက်နှာ စိမ်းပြာပြာ၊ အစွယ် ကြီးတွေနဲ့ သရဲကြီးတွေက ပြည့်လို့တဲ့။ လက်ထဲမှာ ဓားရှည်ကြီးတွေ၊ တင်းပုတ်ကြီးတွေကို ကိုင်လို့တဲ့။ ခုတင်မီးဖိုပေါ်ကို လှဲလိုက်တော့လဲ ခေါင်းက ညှပ်ကြီးနဲ့များ ညှပ်ထားသလို တစစ်စစ် ကိုက်နေတယ် မယ်မယ်။ သိပ်နာလွန်းတော့ မောင်လဲ သတိလစ်သွားတာပဲ။ သတိပြန်ရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ နေရောင်ထိုးလို့။ မောင့်အိပ်ရာပေါ်မှာ နေရောင်ဖြာကျ လို့တဲ့။ တစ္ဆေတွေ သရဲတွေလဲ အဲဒီမှာ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ထွက်ပြေးကြတော့တာပဲ။ အဲ၊ သူတို့လဲ ထွက်ပြေးရော၊ မောင် ခေါင်းကိုက်တာရော ပျောက်သွားတယ်။ ခေါင်းထဲမှာလဲ ကြည်သွားတာပဲ”

“ခုလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထင်တယ်” ဟု မယ်မယ်က သခင်မဝမ်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် နတ်ငှက်မယ် ဝင်လာကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝါစဉ်အလိုက် ကန်တော့ဝတ်ပြုလေ၏။

“ဘာများ အထူးအထွေ သိချင်လို့ပါလဲ မယ်မယ်”

“မနှစ်တုန်းက ညည်း နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ဂယောက်ဂယက်

ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လို ကနေ ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားတာလဲ”

“သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး မယ်မယ်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် နောက်ကနေပြီး တစ်ယောက်ယောက်က လူတွေ ကို အတင်းလိုက်ပြီး အသတ်ခိုင်းနေသလိုပဲ မယ်မယ်ရယ်။ ငှက်မယ်ရဲ့ စိတ်ကို နည်းနည်းလေးမှ ချုပ်တည်းလို့ကို မရတော့ဘူး။ မြင်မြင်သမျှလူကို တွေ့ရာလက်နက်နဲ့ သတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါ်နေတာပဲ။ လူက အားကုန်သွားတာတောင် ဒီစိတ်က ကျန်နေသေးတယ်”

“ဘယ်အချိန်လောက်ကျမှ သက်သာသွားသလဲ”

“အဲဒီလို စိတ်တွေ ထနေတုန်းမှာ လေထဲက အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ ဘာပြောမှန်းတော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး”

မယ်မယ်က

“အင်း၊ ဒီလိုဆိုယင်တော့ ဒီကောင်မ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သေချာပါပြီ။ ခု သူတို့ပယောဂ ဝင်တုန်းက ဖြစ်တာတွေကလဲ တို့ကြားရတာတွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေပြီ။ ဒီစုန်းမဟာ ဘာဖြစ်လို့ တို့မိသားစု အပေါ်မှာ မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေရသလဲ မသိပါဘူးအေ။ ခုတော့ အဲဒီစုန်းမကိုမှ ပေါက်ယုရဲ့ မွေးစားအမေ သွားလုပ်ထားမိတော့ ခက်ကုန် တာပေါ့။ ခုတော့ ကိုရင်ကြီး နှစ်ပါး ကယ်ပေလို့ ငါ့မြေး အသက်ရှင်တာပေါ့။ ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါးကို ဘာမှတောင် မကန်တော့ လိုက်ရတော့ဘူး”

“ငှက်မယ်တို့ နေထိုင်မကောင်းတာကို ဘာဖြစ်လို့ မယ်မယ်က ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ မယ်မယ်”

“ညည်း ဒေါ်လေး ဝမ်း ကိုပဲ မေးပေတော့။ ငါတော့ မောလှပြီ”

“ခုလေးတင် ညည်းတို့ ဦးကြီး ပြန်သွားတယ်အေ။ ပေါက်ယုရဲ့ မွေးစားအမေဟာ စုန်းမတဲ့၊ ခုထက်ထိ လူတွေကို ပြုစားနေတုန်းပဲတဲ့။ ခု သူ စုန်းမဆိုတာ သိသွားတော့ ရဲဘက်ကလဲ ဖမ်းသွားပြီး အကျဉ်းချထားလိုက်ပြီ။ သေဒဏ်ပေးမယ် ထင်တာပဲ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်များ မကြာမီတုန်းက ပေါက်စံဆိုလားဘာလား အေ၊ အဲဒီလူတစ်ယောက်က ရဲကိုလာတိုင်သတဲ့။ ဖြစ်ပုံက သူက သူ့ရဲ့ အိမ်ကို အပေါင်ဆိုင်မှာ သွားပြီးပေါင်တယ်။ ပေါင်ရာကနေ ပေါင်ကြေးကို ထပ်ထပ်ပြီး တောင်းတော့ နောက်ဆုံးတော့ အပေါင်ခံတဲ့ လူကလဲ နောက်ထပ်

တိုးမပေးတော့ဘူးဆိုပါတော့။ ဒီတော့ပေါက်စံက အဲဒီစုန်းမကို လာဘ်ထိုးပြီ ပြုစားခိုင်းသတဲ့။ အဲဒီမိန်းမကြီးကလဲ အပေါင်ခံတဲ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေကျဆိုတော့ အဲဒီအိမ်သွားပြီး မိန်းမတွေကို ပြုစားတာ အိမ်ရှိမိန်းမတွေအားလုံး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကြသတဲ့။ အဲဒီလို နေထိုင် မကောင်းတဲ့အခါ ကျတော့ သူကလဲ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး။ သွားပြီး သူကုပေးရမလားလို့ မေးသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ သူတို့ကလဲ ကုပါလို့ပြောလို့ ပိုက်ဆံ စက္ကူတို့ဘာတို့ကို မီးပူဇော်ပြီး ပေးသတဲ့။ ဒီတင် အိမ်သားတွေလဲ နေလို့ ထိုင်လို့ ပြန်ကောင်းလာကြသတဲ့။ ကုခ အဖြစ် သူတို့အိမ်ကလဲ ငွေသား တော်တော်လေးရလိုက်သတဲ့။

“ဒါပေမယ့်အေ၊ ဒီလို မကောင်းကြံတာမျိုးကို ဘုရားက ဘယ်ကြည့်နေပါမလဲ။ အဲဒီနေ့က အဲဒီမိန်းမကြီးလဲ သူတို့ကို ဆေးကုပြီး ပြန်လာတော့ အိမ်မှာ ပိုးစနဲ့ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ကျန်ရစ်ခဲ့ သတဲ့။ အဲဒီအထုပ်ကို အပေါင်ဆိုင်စာရေးက ကောက်ရလို့ ဖွင့်ကြည့်ကြရော ဆိုပါတော့အေ။ အထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတော့ စက္ကူရုပ်ကလေး တွေရယ်၊ ဆေးလုံး လေးလုံးရယ် တွေ့ရသတဲ့။ ဆေးလုံး လေးလုံးကလဲ နံလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တဲ့၊ နံလိုက်တာ ချဉ်စူး နေတာပဲတဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့လဲ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိနဲ့ ဖြစ်နေကြတုန်းမှာ အဲဒီမိန်းမကြီး ပျာယီးပျာယာနဲ့ ပြန်လာသတဲ့။ ဒီတင် သူတို့လဲ မိန်းမကြီးကို မသင်္ကာတာနဲ့ ဖမ်းပြီးရှာကြသတဲ့။ ရှာကြတဲ့အခါကျတော့ သူ ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထဲက ဘူးကလေးတစ်ဘူး တွေ့သတဲ့။ အဲဒီဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ဆင်စွယ်နဲ့ထုထားတဲ့ ကိုယ်တုံးလုံး ဘီလူးနှစ်ကောင်တဲ့။ တစ်ကောင်က အထီး၊ တစ်ကောင်က အမတဲ့။ ပြီးတော့ အနီရောင် ပန်းထိုးအပ် နှစ်ချောင်းလဲ တွေ့သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့ကို ရဲရုံးကို ခေါ်သွားသတဲ့။ ဟိုရောက်လို စစ်တဲ့အခါကျတော့မှ မျူးကြီးမတ်ရာ ကတော်မယားတွေရဲ့ အတွင်းရေးတွေကို အကုန်ဖော်တယ်ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ ရဲကနေပြီး သူ့အိမ်ကိုဝင်ရှာတဲ့အခါ ကျတော့ ခုတင်ကလိုပဲ ညစ်တီး ညစ်ပတ်ပုံတွေတဲ့။ အရပ်တွေက ရွံ့နဲ့ထုထားတဲ့ ဘီလူးရုပ်တွေတဲ့။ အနံ့ကလဲ မွှေးကြိုင်နေတာပဲတဲ့။ သူ့ခုတင် မီးဖိုနဲ့ ကပ်လျက် အခန်းလွတ် တစ်ခုထဲမှာတော့ ကြယ်ပွင့်ခုနစ်လုံး ရေးထားတဲ့ မီးပုံးတစ်လုံး ရှိသတဲ့။ အဲဒီမီးပုံးအောက်မှာ ကောက်ရိုးနဲ့ ရက်ထားတဲ့ လူပုံတွေရှိသတဲ့။ တချို့ အရပ်တွေရဲ့ ခေါင်းကို သံကြိုးနဲ့ ချည်ထားသတဲ့။ တချို့အရပ်တွေ ကျတော့လဲ ရင်ဘတ်မှာ အပ်စိုက်ထားသတဲ့။ တချို့ကျတော့လဲ သော့လက်ထိတ် ခတ်ထားသတဲ့။ အဲဒီ အောက်မှာမှ စာရင်းစာအုပ် တဲ့။ သူ့ကို ငှားတဲ့ အိမ်ထောင်တွေရဲ့ အမည်စာရင်းနဲ့ သူတို့ဆီက အခကြေးငွေအဖြစ် ပိုက်ဆံ ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှ ရတယ် ဆိုတာတွေကိုလဲ မှတ်ထားသတဲ့။ ဆီနဲ့ အမွှေးတိုင်ဖိုးအတွက် ဆိုပြီး ငွေလဲသတ်သတ် ပေးရသေးသတဲ့”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဟုတ်တာပေါ့။ ငှက်မယ်တို့ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာ ဒီမိန်းမလက်ချက်ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ငှက်မယ်တို့ နေထိုင် ကောင်းလာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီမိန်းမဟာ ကျီဟုန်ရဲ့ အမေ အမြှောင်ချောဆီကို မကြာခဏ ပိုက်ဆံတောင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ ငှက်မယ်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မျက်နှာတွေ ဘာတွေပျက်ပြီး တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်သွားတာကို ငှက်မယ် သတိထား မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့် လဲလို့ ငှက်မယ် စဉ်းစားလို့ မရခဲ့ဘူး။ ခုမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီလို အဆက်အသွယ်မျိုး ရှိနေမှန်း သိရတော့တယ်။ ငှက်မယ်ကို ပြုစားတာကတော့ ထားပါတော့လေ။ အိမ်ထောင်ကြီးကို အုပ်စီးရတဲ့သူ ဆိုတော့ ငှက်မယ်ကို မုန်းတဲ့လူတွေလဲ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ သတ်မပစ်တာ ကံကောင်း။ ဒါမယ့် မောင်လေး ပေါက်ယုကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ သူ့ကိုလုပ်စရာ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ။ တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ဟာတွေ”

မယ်မယ်က

“ငါက ကျီဟုန်ထက် ပေါက်ယုကို မျက်နှာသာပေးလို့ နေမှာပေါ့အေ။ ပေါက်ယုကို မုန်းမှာပေါ့”

ဒေါ်လေးဝမ်က

“အဘွားကြီးက ထောင်ထဲရောက်နေတော့ သူ့ကို ခေါ်ပြီး သက်သေပြလို့တော့ မရတော့ဘူး။ ဒီတော့ မိချောတို့ ဖွင့်ပြီးဝန်ခံအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ခက်တာက ဒီ သတင်းမျိုး အပြင်ကို ပေါက်ကြားသွားတယ် ဆိုယင်လဲ တစ်ဝင်းလုံး ရှက်စရာကြီး ဖြစ်ကုန်တော့မှာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေခိုင်းဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

မယ်မယ်က

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့အေ။ ဒီလို ကိစ္စမျိုး ဆိုတာကလဲ သက်သေသက္ကာယ မရှိတော့ ပြောရတာ ခက်သားကလား။ ဒါပေမယ့် တရားက မနေပါဘူး။ ကာလဝိပါက် နောက်ပိုးတက် ဆိုတဲ့ စကားရှိသားပဲ။ ကဲ၊ ငှက်မယ်။ ခုတော့ ညည်းရော၊ ပေါက်ယုရော နေထိုင်ကောင်းနေကြပြီပဲ။ ဒါတွေကို မေ့ပစ်လိုက်တော့။ မပြန်ခင် ညည်းတို့ တူအရီး နှစ် ယောက် ဒီမှာပဲ ညစာစားသွားကြ”

မယ်မယ်သည် ယုန်ယွမ်းနှင့် ဟုပိုတို့ကို ခေါ်၍ ထမင်းပွဲ အပြင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“အံ့မယ်လေး မယ်မယ်ရယ်။ ထမင်းပြင်ခိုင်းတာများ မယ်မယ်

ကိုယ်တိုင် အပြင်ခိုင်းနေရ သေးသလား” ဟု နတ်ငှက်မယ်က မျက်လုံးရယ်ရယ်ဖြင့် ကြည့်၍ ပြောလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်ကလည်း ပြုံးလိုက်၏။ အခိုင်းမိန်းမအချို့သည် အပြင်တွင်ရပ်၍ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် မိမိတို့လည်း မယ်မယ်နှင့်အတူ ထမင်းစားမည်ဖြစ်ကြောင်း သွားပြောရန် ခပ်ငယ်ငယ် အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် အစေတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ယုချွန်းသည် သခင်မဝမ်ထံ တစ်စုံတစ်ရာ လာရောက်၍ ပြောလေ၏။

“မယ်မယ့်ဆီမှာ ညစာစားပြီးအောင် စောင့်ပေးပြီးယင် သခင်ကြီးက သူ့ဆီကို လာခဲ့ပါဦးတဲ့။ ဘာဆိုလား အရှာ ခိုင်းချင်လို့တဲ့”

“အပြန်မှယင်လဲ စားပါလားအေ့။ သူ့ပစ္စည်းက အရေးကြီးသလားမှ မသိတာ၊ သွားရှာပေးလိုက်ပေါ့”

မယ်မယ်က ပြောသဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို ထားခဲ့ကာ မိမိအခန်းသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ ကျိချိန်မှာ သူရှာနေသည့် ပစ္စည်းကို တွေ့ပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

“ယင်ချွန်းကော ပြန်သွားပြီလား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ။ သူကော ယောက္ခမနဲ့ နေရထိုင်ရတာ တည့်ရဲ့တဲ့လား”

“အင်း ကလေးမကလေးခမျာ သနားပါတယ်ရှင်။ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပဲ။ သူ့ယောက်ျားက တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ပြောသွားလိုက်တာမှ စုံနေတာပဲ” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ယင်ချွန်းပြောသွားသည့် စကားများကို ပြန်၍ ပြောပြ လေ၏။

ကျိချိန်က သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ရင်း

“အစကတည်းက သူတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါသိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် နောင်တော်ကြီး ကိုယ်တိုင် က သူ့သမီးကို သဘောတူနေပြီ ဆိုတော့ ငါဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ခုတော့ ယင်ချွန်းပဲ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့”

“ညားကာစမို့လို့ ထင်ပါရဲ့လေ။ ကြာယင်တော့ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုသို့ပြော၍ ရယ်လိုက်၏။

“ဘာရယ်တာလဲကွ။ မင့်ဟာကလဲ ရယ်စရာမဟုတ် ရယ်နေတယ်”

“ကိုယ့်သား ပေါက်ယုလေ။ မနက်အစောကြီး လာပြီး ကလေးမဟုတ်

သူငယ်မဟုတ် လာပြောနေတယ်”

“ဘာပြောလို့လဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်က ယင်ချွန်းကို ပြန်ခေါ်ဖို့အကြောင်း ပေါက်ယု လာပြောသည်ကို ပြန်ပြောသည့်အခါ၌ ကျိချိန် မှာလည်း မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ တဟားဟားရယ်လျက် ရှိလေ၏။

“ပေါက်ယုအကြောင်းကို ပြောလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး ဥယျာဉ်ထဲမှာချည်း လွှတ်ထားဖို့ မကောင်းဘူး။ သမီး တစ်ယောက် မလိမ္မာလို့ ကိစ္စမရှိဘူး။ တစ်နေ့မှာ သူများနောက် ထည့်လိုက်ရပြီး သူများဆွေမျိုးထဲ ရောက်သွားမှာ။ အဲ သားတစ်ယောက် မကောင်းဘူး ဆိုယင်တော့ မလွယ်တော့ဘူး အောက်မေ့ပေတော့။ တစ်နေ့က တုန်းက ပေါက်ယုအတွက် စာသင်ဖို့ စာပြဆရာတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်လို့ ငါ့ကိုပြောတယ်။ ပညာကလဲ ပြောစရာမရှိ။ အကျင့်စာရိတ္တကလဲ ကောင်းသတဲ့။ ပြီးတော့ ဆရာက တောင်ပိုင်းသားတဲ့။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက တောင်ပိုင်းက ဆရာဆိုယင် တပည့်အပေါ်မှာ သက်ညှာလွန်းတာ ချည်းပဲ တွေ့တွေ့နေရတယ်။ ခု တို့သားက ဒီလောက် ကွပ်ညှပ်ထားပါလျက် နဲ့တောင် သောင်းကျန်းချင်တာ။ ပျော့စိစိဆရာနဲ့ တွေ့ယင်တော့ မပြောနဲ့တော့၊ ဘယ်နှယ်နေမလဲ မဆိုနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ စည်းကမ်း လျော့ရဲရဲနဲ့လုပ်ပြီး ကျောင်းသားကို ပျော်ရုံထားတတ်တဲ့ ဆရာမျိုးဆီမှာ သွားထားယင် အချိန်ကုန်ရုံ လောက်ပဲရှိမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တို့များ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုယင် အပြင်ကဆရာကို မငှားတော့ဘူး။ မိသားစု စာသင်ကျောင်း မှာ သင်ဖို့ အသက်ကြီးကြီး၊ ပညာလဲ အသင့်အတင့် တတ်တဲ့ ဆွေမျိုးထဲက လူကြီးတစ်ယောက်ကိုပဲ ငှားတော့တယ်။ တို့များ ဘထွေး ထိုက်ဂျူဟာ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ကို ဘယ်လိုဆုံးမရမယ် ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ အလိုလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်ယုကို ဒီအတိုင်းသာ ဟေးလားဝါးလား လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မိသားစုကျောင်းကိုပဲ ပြန်ပို့ရတော့မှာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်ရှင်။ အဖေကြီး သဘောအတိုင်းပါ။ အဖေကြီး နယ်ထွက်နေတုန်း ကဆိုယင် သူ့မှာ ခဏခဏပဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာ။ နေမကောင်းတာနဲ့ ဘယ်မှာ စာကောင်းကောင်း သင်ရတယ် ရှိလို့လဲ။ မိသားစုကျောင်းမှာ ပြန်ပို့ပြီး အသင်ခိုင်းတယ်ဆိုယင် အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့”

ကျိချိန်က ခေါင်းညိတ်၏။ ကျန်စကားများကိုမူ အကျယ်မပြောတော့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးသည့်အခါ၌ ဖခင်ကြီးကျိချိန်ထံ မှ

အခေါ်ရောက်လာလေ၏။ ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် ကျီချိန်၏ စာကြည့်ဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဖခင်ကြီးကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ရပ်၍ အမိန့်ကို နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။

“ခုတလောမှာ မင်းဘာတွေ သင်နေသလဲ။ လက်ရေးပန်းချီကို နည်းနည်းပါးပါး သင်တော့သင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒါကလဲ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ မင်းဟာ ငယ်ငယ်ကထက်တောင် သောင်းကျန်းလာသေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြပြီး စာကိုလဲ ကောင်းကောင်းမသင်ဘူးလို့ ကြားရတယ်။ ခုတော့ ကျန်းမာရေး ကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လဲ အချိန်ရှိသရွေ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အစ်မတွေနဲ့ ဆော့ကစားနေတာပဲလို့ ငါကြားရတယ်။

“ဒါတင်မကဘူး။ အစေတော် သူငယ်မကလေးတွေနဲ့ပဲ ပယောပယီ လုပ်သေးသတဲ့။ စာကိုတော့ တစ်လုံးမှ မကျက်ဘူးတဲ့။ ကဗျာကလေး ဘာလေး မတောက်တစ်ခေါက် ရေးချင်ရေးတတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် ရေးတတ်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးကွ။ စာပြန်ပွဲတို့ ဘာတို့ ဝင်ဖြေယင် ကဗျာက ဒီလောက်အရေးမကြီးဘူး။ ဆောင်းပါးတို့၊ စာစီစာကုံးတို့ကမှ ခက်တာ။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို မင်းတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး။ ဒီတော့ ခုအချိန်က စပြီး စာစီစာကုံး အရေးကျင့်ရမယ်။ ကဗျာ တွေ ရေးတာကို ခဏရပ်ထားလိုက်ဦး၊ အင်္ဂါရှစ်ခုပါတဲ့ စာစီစာကုံးကို အရေးကျင့်ကြည့်။ မင့်ကို ငါ အချိန်တစ်နှစ် ပေးလိုက်မယ်။ တစ်နှစ်လောက် ကြာလို့မှ ဘာမှမရေးတတ်ဘူး ဆိုယင်တော့ မင်းလဲ စာမသင်နဲ့တော့။ ငါလဲ မင့်ကို အမွေပြတ် ကြေညာလိုက်တော့မယ်”

ကျီချိန်သည် သူ့အစေတော် လီကွေ့ကို ခေါ်ကာ

“မနက်ဖြန်ကျယ်င် ပေါက်ယုကို ကျောင်းပို့လိုက်။ သူနဲ့အတူ ပေမင်းကို ထည့်လိုက်။ သူလိုတဲ့ စာအုပ်တွေကိုလဲ ဝယ်ပြီး ငါ့ကိုလာပြလှည့်”

ထိုနောက် ကျီချိန်သည် ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်ကာ မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့်

“သွားတော့။ မနက်ဖြန် မနက်ကျယ်င် တစ်ခေါက်လာခဲ့”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ ပြောစရာမရှိတော့ဘဲ နီမောင်း ပျော်ဘွယ် ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ မာလာသည် သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယု ကျောင်းပြန်တက်ရမည်ဟု ကြားရသည့်အခါ၌ မာလာမှာ ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျောင်းတက်ရမည့်ကိစ္စကို ရပ်ဆိုင်းလို ရပ်ဆိုင်းငြား မယ်မယ်ထံ သတင်း ပို့လိုက်လေ၏။ ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် မယ်မယ်သည် သူ့ကို

အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီး ပြောသည်မှာ

“ကဲ ကဲ ဒီလောက်လဲ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့။ ကျောင်းတက်မှာသာတက်။ မတက်ယင် မင့်အဖေ စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်။ ကျောင်းရောက်ယင်သာ ငါ့မြေးမလိုက်နိုင်အောင် ခက်ခက်တွေ့ကိုသင်ယင် မယ်မယ့်ကိုပြော။ အဲဒီဆရာနဲ့ မယ်မယ် တွေ့ကြရော့ပေါ့”

“မနက်ဖြန်မနက်ကျယ် မောင့်ကို စောစောနှိုးကြစမ်း။ ခု ကျောင်းပြန်တက်ရဦးမှာတဲ့”

မာလာနှင့် အခြားသူများက နှိုးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြ၏။ ရှေ့ယွေ့မှာ ထိုနေ့ညတွင် အိပ်ဖန်တာဝန်ကျလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော၌ မာလာသည် ပေါက်ယုကို နှိုးကာ အဝတ်အစားလဲရာတွင် ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးပြီးလျှင် အတွင်းဝင်းတွင် ရှိနေသည့် ပေမင်းအား ကျောင်းစာအုပ်များ၊ အခြားပစ္စည်းများဖြင့် အသင့်စောင့်နေရန် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ ကျောင်းတက်ပျင်းလျက် ရှိသဖြင့် မာလာသည် နှစ်ကြိမ်တိုင် နှိုးဆော်ရလေ၏။ ကျီချိန်၏ စာကြည့်ဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ဖခင်ကြီး ရောက်မရောက် ကို မေးကြည့်လေ၏။

အစောင့်တာဝန် ကျသည့် သူငယ်တော်ကလေးက

“ခုတင် စာရေးကြီးတစ်ယောက် လာမေးတယ်ခင်ဗျ။ သခင်ကြီး အဝတ်အစားလဲ နေတုန်းမို့ ခဏစောင့်ဦးလို့ ပြောသံကြားတယ်”

ပေါက်ယုသည် အနည်းငယ် အနေချောင်သွားကာ ဖခင်ကျီချိန်၏ အခန်းဆောင်ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ဖခင်ကြီးပြောသည်တို့ကို နားထောင်ပြီးလျှင် ပေမင်းက စာအုပ်များကို သယ်လျက် ရထားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီးနောက် မိသားစုကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့ လာကြောင်းကို ပြောရန် ရှေ့မှ အစေခံ တစ်ယောက် သွားနှင့်လေပြီ။

ကျီချိန် စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် အခါ၌ ဆရာလုပ်သည့် ဘထွေး ထိုင်ဖူးသည် မတ်တတ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုင်ဖူးသည် ကျီချိန်ကို လက်ဆွဲပြီးနောက် သူ့ကျန်းမားရေးနှင့် မယ်မယ်၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်း လေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ဆရာကို ဝင်၍ ဝတ်ပြုနှုတ်ဆက်ပြီး ကျီချိန်မှာ ဆရာကြီး မထိုင်သေးသည့်အတွက် ကုလားထိုင်တွင် မထိုင်သေးဘဲ မတ်တတ်ရပ်မြဲ ရပ်နေလေ၏။

“ဘထွေးကို ပြောစရာရှိတာနဲ့ ကျွန်တော့်သားကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကျောင်းလာအပ်တာပဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် သားဟာ ကလေးလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ အရွယ်ရောက်ပြီ ဆိုပါတော့။ ဒီအရွယ်မှာ ကိုယ့်ရှေ့ရေးအတွက် ပညာသင်သင့်ပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ။ ခုအချိန်လောက်က လုပ်ထားမှ နောင်မှာ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ရပ်တည် နိုင်ပေမှာပေါ့။ အိမ်မှာဆိုယင်တော့ စာရယ်လို့ ကောင်းကောင်းသင်တာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကမြင်းနေတာနဲ့ပဲ အချိန် ကုန်တာပဲ။ ကဗျာအကြောင်း မတောက်တခေါက် သိချင်သိမယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူရေးတဲ့ ကဗျာက အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ကဗျာတွေ။ ကောင်းတယ်ပဲ ထားပါဦး။ မိုးသက်တို့၊ လေးညှင်းတို့၊ လရောင်တို့၊ နှင်းစက်တို့အကြောင်း ရေးထားတဲ့ ကဗျာတွေက သူ့ဘဝမှာ ဘာအသုံးကျမှာတဲ့လဲ”

ဆရာကြီး ထိုင်ဂျူက

“အင်း၊ သူငယ်ကလေး ကြည့်ရတာကတော့ ဉာဏ်ကောင်းပုံလဲ ရတယ်။ ရုပ်လဲချောသားပဲ။ စာမသင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဆော့နေရတာလဲ။ ကဗျာကို ဝါသနာပါတယ် ဆိုတာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေက အချိန် ရှိပါသေးတယ်ကွယ်။ စာပြန်ပွဲကြီးမှာ ကဗျာရေးယင်လဲ ရတာပါပဲ”

ကျိချိန်က

“ဟုတ်တာပေါ့။ ခု ကျွန်တော်က သူ့ကို ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင်ကျမ်းတွေကို လေ့လာစေချင်တာခင်ဗျ။ ဒီတော့ ဒီဂန္ထဝင်ကို ဘယ်လိုဖတ်မလဲ၊ စာစီစာကုံးတွေကို ဘယ်လိုရေးမလဲ ဆိုတာကို သင်ပေးစေချင်ပါတယ်။ အကယ်၍ ဘထွေးရဲ့ စကားကိုများ နားမထောင်ယင်တော့ ရိုက်သာရိုက်ပါ ဘထွေး။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ယင် ဘာမှ ဟုတ္တိပတ္တိ မသင်ရဘဲ အရွယ်ကြီးသွားတော့မှာ”

ထိုနောက် ကျိချိန်သည် မတ်တတ်ရပ်၍ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုင်ဂျူသည် ကျောင်းဝင် အထိလိုက်ပို့ကာ မယ်မယ့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောရန်မှာလေ၏။ ထို့နောက် ကျိချိန်လည်း က ရထားပေါ်တက်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ လေ၏။

ကျောင်းခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုမှာ အနောက်တောင်ဘက် ပြတင်းအဝရှိ ခုံစောင်းတစ်ခုတွင် ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ခုံစောင်း လက်ယာဘက်တွင် ပေါက်ယုသည် စာအုပ်ဟောင်း နှစ်စုံနှင့် စာစီစာကုံး စာအုပ် ပါးပါးကလေး တစ်အုပ်ကို တင်ထားပြီး ပေ့မင်းမှာ ပေါက်ယု၏ ညွှန်ကြားချက်အရ စာရေးကိရိယာများကို စီစဉ် နေရာချထားလျက် ရှိလေ၏။

ဆရာကြီးက

“တလောက မင်းနေထိုင်မကောင်းဘူးဆို။ ခုကော နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး။”

“အင်း၊ စာကိုကြိုးစားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီနော်။ မင့်အဖေကြီးက မင့်ကို စာတော်စေချင်တာ။ ခုလောလောဆယ် တော့ မင်း အလျင် သင်ပြီးသား စာတွေကို ပြန်ပြီး ကျေညက်အောင် လုပ်ဦး။ မနက်တိုင်း အဲဒါတွေကို ပြန်ကျက်၊ ဟုတ်လား။ နေ့လယ်စာ စားပြီးယင် လက်ရေးပန်းချီ ပြန်ကျင့်။ ညနေပိုင်းကျယင်တော့ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေနဲ့ စာစီစာကုံး တွေကို လေ့ကျင့်။”

ပေါက်ယုက ရိုသေစွာနားထောင်၏။ ထိုနောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျင်းယုံ စသည့် ကျောင်းနေဖက်ဟောင်းများကို မတွေ့ရတော့ပြီ။ သူ့ကျောင်းထွက်မှ ရောက်လာကြသည့် ကျောင်းသား ကလေးများမှာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်၊ စရိုက်ကြမ်းကြမ်း သူငယ်ကလေးများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယခုအချိန်တွင် မိမိမှာ အတွင်းရေးများကို တိုင်ပင်ရန် ကျင်ချွန်းလို ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း များလည်း မရှိကြတော့ချေ။ ပေါက်ယုသည် စကားပြောချင်စိတ်လည်း သိပ်မရှိလှသဖြင့် စာကိုသာဖတ်လျက် ရှိလေ၏။

ဆရာကြီးက

“ဒီနေ့ဟာ မင်း ပထမဆုံး ကျောင်းတက်တဲ့နေ့ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မင့်ကို စောစော အိမ်ပြန်လွှတ်မယ်။ မနက်ဖြန်ကျယင် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲက စာတွေကို အဓိပ္ပာယ် ပြန်ပြပါ။ မင်းက ဉာဏ်လဲ ကောင်းသားပဲ။ မနက်ဖြန် မင်း စကားပြေ ပြန်တာကို ကြည့်လိုက်ယင် မင်းဘယ်လောက် တိုးတက်နေသလဲ၊ ဘယ်အဆင့်လောက် ရောက်နေသလဲ ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရတာပေါ့။”

ပေါက်ယုမှာ ထိုစကားကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

အပျော်အပါး ရှောင်ကြဉ်ရန်အတွက် ဆရာအိုသည် ဂန္ထဝင်ကျမ်းများကို ကိုးကား၍ ဆုံးမခြင်း။

နာမကျန်းဖြစ်သော ဝေဠုဝန် ကေရီသည် အိပ်မက်ဆိုးများကို မြင်မက်ခြင်း။

ကျောင်းမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ပေါက်ယုသည် မယ်မယ့်ကို သွားတွေ့လေ၏။

“အင်း၊ မြင်းရိုင်းကလေးတော့ ပါးချပ်စွပ် ခံရပြီပေါ့။ သွား... သွား၊ မင့်အဖေဆီကို သွားတွေ့လိုက်ဦး။ ပြီးတော့ ကစားချည်တော့”

မယ်မယ်က ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မယ်မယ့်စကားကို နားထောင်ကာ ကျီချိန်ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။

“ဟင်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ကျောင်းက ပြန်လာတာကလဲ စောလှချေကလား။ ဆရာက မင်းကို သင်ခန်းစာတွေ ဘာတွေကော ပေးရဲ့လား”

“ပေးပါတယ် ဖေဖျား။ မနက်ပိုင်းမှာ ကျမ်းလေးကျမ်းကို ပြန်ပြီး ဖတ်ရပါတယ်။ နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့ လက်ရေး လှ ကျင့်ရပါတယ်။ ညနေပိုင်းကျတော့ စကားပြေ ပြန်ပြီး စာစီစာကုံး ရေးရပါတယ်” ကျီချိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သွား၊ မယ်မယ်နဲ့ ခဏသွားနေဦး။ သိပ်ဆော့မနေနဲ့။ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ ဘယ်လို နေရထိုင်ရတယ် ဆိုတာကို မယ်မယ့်ဆီမှာ သွားသင်။ စောစောအိပ်၊ စောစောထပြီး ကျောင်းမှန်မှန်တက်။ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ပေါက်ယုသည် ကျီချိန်ထံမှထွက်လာကာ မိခင်နှင့် မယ်မယ်ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာတွင် ခဏမျှ နေပြီးနောက် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဝင်းထဲသို့ရောက်သည်တွင် ပေါက်ယုသည် လက်ခုပ် လက်ဝါး တီးကာ တဟားဟား ရယ်မောလျက် ရှိလေ၏။

“ကဲ ဘာတတ်နိုင် သေးသလဲကွ။ ပေါက်ယုတို့ ဥယျာဉ်ထဲကို ပြန်ခန်း ရောက်လာပြီ”

ဇူချန်းက ခန်းဆီကို မ ပေးသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုလည်း

အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

“မောင် ကျောင်းတက်ရတယ်ဆို၊ ဘယ်နှယ် စောစောစီးစီး ပြန်ရောက်လာတာလဲ” ဟု ထိုက်ယူကမေး၏။

“မပြောပါနဲ့တော့ မလေးရယ်။ မောင့်ခမည်းတော်ကြီးက ဒီနေ့ ကျောင်းကိုလိုက်ပို့တယ်လေ။ ဒီတစ်သက်မှာတော့ မလေးကို ပြန်တောင် တွေ့ရမယ်တောင် မထင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းကနေပြီး အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ ပြန်ရောက်လာလို့ ခုတော့ မလေးကို ပြန်တွေ့ရပြီ။ မောင့်စိတ်မှာ ကျောင်းက ပြန်လာရတာကို သေရွာက ပြန်လာတယ်လို့ တောင် ထင်မိတယ်။ “တစ်နေ့မမြင်ရယင် သုံးမိုးလောက်ထင်” ဆိုတဲ့ စကားဟာ တယ်မှန်တာပဲနော်”

“မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကိုကော ဝတ်ပြုခဲ့ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ”

“ပြီးတော့ ဘယ်ရောက်သေးသလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“တခြားမလေးတွေဆီကိုလဲ သွားဖို့ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရဲ့”

“ခုတော့ မသွားချင်သေးဘူး မလေးရယ်။ ဒီမှာပဲထိုင်ပြီး မလေးနဲ့ စကားပြောချင်သေးတယ်။ စောစောအိပ်ပြီး စောစောထရမယ်လို့ ဖေဖျားက ပြောလိုက်တယ်။ မနက်ဖြန်မှပဲ သူတို့ဆီ သွားတော့မယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် ဒီမှာ ခဏထိုင်ပြီးယင် နားလိုက်ဦးလေ”

“နားစရာ မလိုပါဘူး မလေးရယ်။ ပင်မှ မပင်ပန်းတာ။ ပျင်းလွန်းလို့ အရည်ထွက်တော့မယ်။ ဒီမှာလာပြီး မလေးနဲ့ စကားပြောရတာ ပျော်လို့လာတာ။ မလေးက မောင်းထုတ်နေပြန်ပြီ”

ထိုက်ယူက ဇူချွန်းဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဇူချွန်းရေ မလေးတို့မှာ လုံကျင်းလက်ဖက်ခြောက် ကောင်းကောင်းရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ဟောဒီက သခင်လေးအတွက် ကျိုလိုက်စမ်းပါကွယ်။ ကျောင်းတော်သားကြီး ဆိုတော့ အလျင်တုန်းကလို သူ့ကို မလေးမစား ဆက်ဆံလို့ မရတော့ဘူး။ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံမှ”

ဇူချွန်းသည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် လက်ဖက်ခြောက်များကို ယူလာကာ အစေတော်များအား သွား၍ အကျိုခိုင်း လိုက်လေ၏။

ပေါက်ယူက

“စာသင်တဲ့အကြောင်းကို မပြောစမ်းပါနဲ့ မလေးရယ်။ စိတ်ပျက်လွန်းလို့ပါ။ စာတွေကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ အင်္ဂါရှစ်ခု ပါတဲ့ စာစီစာကုံးဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့ သာပြီးတောင် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းသေးတယ်။ အဲဒီအင်္ဂါရှစ်ခု ပါတဲ့ စာစီစာကုံးတွေကို ကျက်နိုင်ယင် ဘွဲ့တစ်ခုရတယ်။ အလုပ်ရတယ် ဆိုတာလောက်ကိုတော့ မောင်လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဟာတွေဟာ “သူတော် သူမြတ်တို့ရဲ့ ဩဝါဒ” လို့ ပြောတာမျိုးကိုတော့ မောင်လက်မခံနိုင်ဘူး။ အကောင်းဆုံး ဆိုတဲ့ စာစီစာကုံး တွေကလဲ ဟိုကယူ၊ ဒီကယူနဲ့ ကူးချထားတာတွေပါ။ အညံ့ဆုံးဆိုတဲ့ ဟာတွေကိုတော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ လူညံ့တွေ၊ နုလပိန်းတုံးတွေက ရေးထားတာတွေ။ ဒါတွေကို ပညာရှိစကားဆိုပြီး မောင်တို့က အကြွင်းမဲ့ လက်ခံထားရတော့မှာ တဲ့လား။ သူတို့ ရေးချင်ရာ ရေးထားတာတွေကို ပညာရှိ သူတော်သူမြတ်တွေရဲ့ ကဝိဓကျမ်းတွေ၊ နီတိတွေလို့ ယူဆရတော့မှာလား။ ဖေဖျားက ဒါတွေကို လေ့လာရမယ်လို့ ပြောတုန်းကတော့ မောင်ဘာမှပြန်မပြောရဲလို့ မပြောခဲ့ရဘူး။ ခု မလေးက ဒါတွေကို လာပြောနေပြန်ပြီ”

“မလေးတို့ မိန်းကလေးတွေကတော့ ဒီလိုစာစီစာကုံးတွေကို ရေးဖို့မလိုပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ငယ်ငယ်တုန်းက မောင်တို့နဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်တဲ့ ကျီယုဆုန်က မလေးရဲ့ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက စာစီစာကုံးတွေကို သင်ခဲ့ ရတယ်။ တချို့ စာစီစာကုံးတွေက ကောင်းသားပဲ။ သိမ်လဲသိမ်မွေ့တယ်။ ကောင်းကောင်း နားမလည်ခဲ့ပေမယ့် အဆင့် အတန်း မြင့်တယ်လို့ မလေး ထင်တယ်လေ။ ဒီလောက်တော့ သိမ်းကျုံးပြီး ဝေဖန်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဟာ ရာထူးရာခံကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ယင် ဒါတွေကို လေ့လာရတော့မယ် မဟုတ်လား”

ပေါက်ယုမှာ ထိုစကားတွေကို ကြားနေရသဖြင့် စိတ်ပျက်နေလေပြီ။

“မလေးထိုက်ယုဟာ ခါတိုင်းတုန်းက ဒါတွေကို ဒီလောက် အထင်မကြီးပါဘူး။ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း အထင်ကြီး သွားရတာလဲ” ဟု ပေါက်ယု တွေးနေလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုနှင့် ငြင်းခုံမနေလိုတော့သည့် အတွက် အသာနေလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ချူဝမ်နှင့် ဇူချွန်းတို့အသံကို အပြင်မှ ကြားရလေ၏။ “ကြည့်စမ်း၊ မာလာက ပြောလိုက်တော့ မယ်မယ့်ဆီ သွားတယ် ထင်တယ်တဲ့။ လက်စသတ်တော့ သခင်လေးက ဒီမှာရောက်နေတာကိုး”

“ခုလေးတင် လက်ဖက်ရည် ကျိုပေးထားတယ်။ သောက်ပါစေဦး။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့” ဟူသော ဇူချွန်း၏ အသံကို ကြားရလေ၏။

ထိုနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အထဲသို့ဝင်လာကြလေ၏။

“မောင် ခုပဲ လာတော့မလို့။ ခုလို လိုက်ရှာရတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ချူဝမ်ရယ်”

ချူဝမ်က မည်သို့မျှမဖြေချေ။ ဇူချွန်းက

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုလဲ မြန်မြန်သောက်ပြီးသွားတော့။ မောင့်ကို လိုက်ရှာနေကြတာ နဲ့နေပြီ။ လွမ်းပြီတဲ့”

“တော်စမ်းပါ၊ ကောင်မကလဲ။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ချူဝမ်က ပြောလေ၏။

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြ လေ၏။ ပေါက်ယုက ထိုင်ရာမှထသည်တွင် ထိုက်ယုသည် သူ့ကို တံခါးဝအထိ ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပြီးနောက် ဇူချွန်းမှာ လှေကားရင်းတွင် ရပ်စောင့်နေကာ ပေါက်ယု ပြန်သွားမှ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

မကြာမီ ပေါက်ယုလည်း နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ အထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါတွင် အပြင်သို့ ထွက်လာသော မာလာနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေလေ၏။

“သခင်လေး ပြန်ပြီလား”

“ပြန်လာပြီ။ မလေးထိုက်ယုတို့ ဆောင်မှာ တွေ့ခဲ့တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ချူဝမ်းက ဖြေလေ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မယ်မယ်က ယုန်ယွမ်းကို လွှတ်လိုက်တယ်။ သခင်ကြီးကျိချိန်က သခင်လေးကို စာကြိုးစား ခိုင်းထားတယ်တဲ့။ သခင်လေးနဲ့ သွားဆော့တဲ့ အစေတော်တွေကို စုချိတို့ ကျင်ဝမ်းတို့ကို နှင်ထုတ်သလို ပြစ်ဒဏ်ပေးပြီး နှင်ထုတ်မယ်လို့ ပြောသတဲ့။ သခင်လေးကို မာလာပြုစုလာတာ ကြာပါပြီ။ ဒီတစ်ခါပဲ သတိပေးခံရဖူးသေးတယ်”

မာလာမှာ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်နေဟန် ရှိလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မာလာရယ်။ မာလာတို့တစ်တွေ အဆူအဆဲမခံရအောင် မောင် စာကြိုးစားပါ့မယ်။ တကယ်ကတော့ ဒီနေ့ ညနေမှာ မောင် စာကျက်စရာ ရှိတယ်။ မနက်ဖြန်ကျယ် ရှေးစကားပြေ စာအုပ်တွေထဲက နေပြီး စကားပြေပြန်ရမှာ။ သွား၊ မာလာနားချင် နားပါတော့။ မောင်လိုတာရှိယင် ရှေ့ယွေ့တို့ ချူဝမ်းတို့ ရှိသားပဲ”

ပေါက်ယုသည် ထမင်းကို ခပ်သုတ်သုတ်စားပြီးနောက် ကျမ်းလေးကျမ်းကို ဖတ်ရန် မှန်အိမ် အထွန်းခိုင်းလိုက် လေ၏။ သို့ရာတွင်

မည်သည့်နေရာကစ၍ ဖတ်ရမည်နည်း။ ပေါက်ယုသည် စာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှော ဖတ်ကြည့်ရာ အဓိပ္ပာယ်ကို ငုံ့မိသလိုလို ရှိ၏။ သို့ရာတွင် စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါတွင်မူ ဝိုးတိုး ဝါးတား ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မှတ်စုများကို ကြည့်လိုက်၊ ဆရာပေးထားသည့် အဖြေများကို ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေသည်မှာ သန်းခေါင်သို့ တိုင်ခဲ့လေပြီ။

“မောင့်အဖို့ ကဗျာက ပိုလွယ်တယ်။ ဒီစကားပြေကို ဖတ်ရတာ သိပ်ပြီးစိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတာပဲ” ဟု ညည်းကာ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်နေလေ၏။

“သခင်လေး အိပ်တော့လေ။ ဒီစာတွေအားလုံးကို တစ်ညတည်းနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ် ကျေအောင်ကျက်နိုင်ပါ့မလဲ” ဟု မာလာက ပြော၏။

မာလာနှင့် ရှေ့ယွေ့တို့သည် ပေါက်ယုကို အိပ်ရာထဲသို့ လိုက်ပို့ပြီးနောက် သူတို့လည်း အိပ်ရန်ပြန်သွားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မာလာသည် တစ်ရေးနိုးသောအခါတွင် ပေါက်ယု၏ တလူးလူးတလို့မ့်လို့မ့် ဖြစ်နေသံကို ကြားရလေ၏။

“သခင်လေး အိပ်မပျော်သေးဘူးလား။ ဒီလောက်လဲ စဉ်းစားမနေနဲ့လေ။ မနက်ဖြန်မှာ စာကောင်းကောင်း ရချင်ယင် ဒီနေ့ည နားမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိပ်မပျော်တာကခက်တယ်။ မောင့်ကို ခြုံထားတဲ့ စောင်တစ်ထည်ကို လာခွာပေးစမ်း ပါ”

“ခြုံသာထားပါ။ အိုက်မှ မအိုက်တာ”

“ပူနေပြီ”

ပေါက်ယုသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းထားသည့် စောင်တစ်ထည်ကို သူ့ဘာသာသူ ကန်ထုတ်လိုက်လေ၏။

မာလာသည် ထလာကာ စောင်ကို ပြန်ခြုံပေးပြီးနောက် ပေါက်ယု နဖူးကို စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကိုယ်ပူနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သိပ်လှုပ်မနေနဲ့။ သခင်လေး ဖျားချင်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဖျားချင်သလိုလိုပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မောင်စိတ်လှုပ်ရှားယင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ သွားပြောမနေနဲ့ဦး။ ဖေဖျား သိယင် ကျောင်းမတက်ချင်လို့

နေမကောင်းချင်ယောင်ဆောင်တယ်လို့ ပြောနေလိမ့်ဦးမယ်။ ခုတလောမှာ မောင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ချူချာနေသလဲ မသိဘူး။ နေထိုင် မကောင်းလို့ သိပ်မဖြစ်ဘူး။ မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်လိုက်ယင်တော့ ပျောက်သွားမှာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုယင် မာလာ သခင်လေးနဲ့ လာအိပ်လှည့်မယ်လေ”

မာလာသည် ပေါက်ယု၏ကျောကို တံတောင်ဖြင့် ထောက်ပေးလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိပ်ပျော် သွားလေရာ နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးစင်စင်လင်းမှ နိုးလေ၏။

“ဟာ ဒုက္ခပဲ။ မောင်အိပ်တာ တော်တော် နောက်ကျသွားပြီ”

ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားကို ခပ်သုတ်သုတ်လဲကာ လူကြီးများအား ဝတ်ပြုကန်တော့ပြီးနောက် ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဆရာကြီးမှာ စိတ်ဆိုးလျက် ရှိလေပြီ။

“အင်း၊ မင်းအဖေက မင်းကို စိတ်ဆိုးပြီး ဆူတာလဲ မပြောနဲ့။ ကျောင်းတက်တာဖြင့် နှစ်ရက်မပြည့်သေးဘူး။ နောက်ကျနေပြီ။ ဒု ဘယ် အချိန်ရှိပြီလဲ”

ပေါက်ယုသည် မနေ့ညက ဖျား၍ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ကြောင်း ပြောဆိုကာ စာကို ထိုင်ကျက်နေလေ၏။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဆရာကြီးသည် ပကိဏ္ဍက ဒီပနီကျမ်းမှ စာတစ်ပိုဒ်ကို စကားပြေ ပြန်ပြလျက်ရှိလေ၏။ ထိုကျမ်းအစတွင် “ငယ်ရွယ်သူကို ရိုသေလေ” ဟူသော စာကြောင်းဖြင့် အစပြုလေ၏။ “မဟာပညာကျမ်း” နှင့် “အနု ညာတကျမ်း” တို့မှ စာများ မဟုတ်သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။

“ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ပြန်ရမလဲ ဆရာကြီး”

“စာပိုဒ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပထမပြန်။ နောက် အကျယ်ချဲ့ရှင်း”

ပေါက်ယုသည် စာပိုဒ်ကို အသံထွက်၍ ဖတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဤစာပိုဒ်၌ သျှင်ကွန်ဖြူဇီသည် ငယ်ရွယ်သူတို့ကို အားပေး၏။ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ရန် သွန်သင်၏။ ဤသို့ သွန်သင်ခြင်းမှာ တတိယအရွယ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မိမိ၌ ဘာမျှမရှိသည့် လူ့ဘူးတောင်း မဖြစ်စေရန်အတွက်...”

ပေါက်ယုသည် ဆက်၍ မပြောသေးဘဲ ဆရာကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အင်း၊ ဆက်ပြောပါလေ။ ဂန္ထဝင်ကျမ်းတွေကို အဓိပ္ပာယ်ပြန်တဲ့ အခါမှာ “သဘင်မင်္ဂလာကျမ်း”ကို ပြန်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်နိုင်ပါတယ်။ မဖြစ်စေရန် အတွက်တို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့စာတွေကို ထည့်မသုံးရဘူးလို့ ပညတ်ချက် မရှိပါဘူး။ ဆိုပါဦး၊ မဖြစ်စေရန်အတွက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“တတိယအရွယ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မိမိ၌ ဘာမျှမရှိသော လူဘူးတောင်း အဖြစ် မရောက်စေရန်အတွက် သွန်သင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သျှင်ကွန်ဖြူဇီသည် ငယ်ရွယ်သူတို့ကို အားပေးရန်အတွက် “ရီသေလေးစား” ရမည်ဟု ဆို၏။ ထိုနောက် မည်သူကမျှ ရီသေလေးစားခြင်း မရှိသော လူကြီးအဖြစ်မျိုး မရောက်ရန် ဆုံးမ၏”

ပေါက်ယုသည် ဆရာကြီးကို မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လေ၏။

“အင်း၊ နည်းနည်းတော့ မှန်ပါတယ်။ ကဲ၊ ဒီတော့ တစ်ပိုဒ်လုံးကို ပြန်ကြည့်စမ်း”

“သျှင်ကွန်ဖြူဇီ ဆို၏။ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ၌ လူတို့၏ ဉာဏ်စွမ်းအားနှင့် ဗီဇဓာတ်ခံ စွမ်းအားတို့သည် ကြောက်ဖွယ်လိလိ ကြီးမား၏။ အနာဂတ်တွင် ပညာရှိကဝိ မဖြစ်ဟု အသူပြောနိုင်အံ့နည်း။ သို့ရာတွင် အသက်လေးဆယ် ငါးဆယ်အထိ မမှန်မကန် ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေလျက် မသိပါက ငယ်ရွယ်စဉ်က မည်မျှထက်မြက်ခဲ့သည် ဖြစ်စေ ထိုသူ တို့အား မည်သူကမျှ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ရှိကြမည် မဟုတ်ကုန်”

“အင်း၊ မင်း အဓိပ္ပာယ်ပြန်တာကတော့ ရှင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မင်း စကားပြေပြန်ပုံက ကလေးကလား နိုင်လှတယ်။ “မသိပါက” ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ မျူးကြီးမတ်ရာ မဖြစ်လို့ သူ့ကို လူတွေက မသိတာ၊ ကျော်စော ကိတ္တိမရှိတာကို ပြောတာလား။ ဒီမှာ “မသိ” ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က မျူးကြီးမတ်ရာ မဖြစ်လို့ လူမသိတာ၊ ကျော်စောကိတ္တိမ ရှိတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ဒီမှာသုံးတဲ့ အသိနဲ့ မသိဆိုတာက တခြားအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောနေတာ။ အသိဆိုတာ အမှန်တရားကို သိတာကိုပြောတာ။ မသိဆိုတာ အမှန်တရားကို မသိတာကိုပြောတာ။ အမှန်တရားကို သိတာနဲ့ မျူးကြီး မတ်ရာ ဖြစ်တာ မဖြစ်တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ လောကမှာ ပညာရှိပြီး ကျော်စောကိတ္တိမ ရှိတဲ့လူတွေ၊ လူမသိတဲ့ လူတွေ ပြည့်လို့။ အရည ဝါသီတွေဟာ ပညာရှိပေမယ့် တောထဲမှာသွားပြီး ဧကစာကျင့်နေတာ။ သူတို့ကို လူတွေက ဘယ်မှာ သိလို့လဲ။ ဘယ်မှာ မျူးကြီးမတ်ရာတွေ ဟုတ်လို့လဲ။ မျူးကြီးမတ်ရာ မဟုတ်တာနဲ့ သူမသိတာနဲ့ သူတို့ဟာ ပညာရှိတွေ မဖြစ်ရ တော့ဘူးလား။

“ပြီးတော့ သူတို့ကို မည်သူကမျှ ကြောက်ရွံ့ကြမည် မဟုတ်ကုန်

ဆိုတာကလဲ မဟုတ်သေးဘူး။ သူတို့ရဲ့အမှန်ကို နားလည်တဲ့အသိဉာဏ်ဟာ အတိုင်းအဆရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ သူတို့ကို ကြောက်စရာလို မယူဆရဘူးလို့ ပြောတာ။ စောစောက ဆိုလိုချက်နဲ့ ပြောင်းပြန် ပြောနေတာ။ သူတို့ရဲ့ တန်ခိုးအာဏာကို ကြောက်စရာကောင်းတယ် မကောင်းဘူးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ စာလုံးတစ်လုံးတည်းက အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ထွက်တော့ သေသေချာချာ စဉ်းစား ရမယ်။ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ကဲ၊ နောက်တစ်ပိုဒ် ရှင်းစမ်းပါဦး။ ဟောဒီမှာ”

ဆရာကြီးသည် စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ထောက်ပြလေ၏။

“အလှအပကို မက်မောကြသလောက် ကောင်းမြတ်ခြင်းကို မက်မောသူဟူ၍ တစ်ယောက်ကိုမျှ ကျွန်ုပ် မတွေ့ဖူး သေးချေ”

ပေါက်ယုသည်

“ဒီစာပိုဒ်ကတော့ ရှင်းစရာတောင် မလိုတော့ဘူးထင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဘယ့်နှယ် ရှင်းစရာ မလိုရမလဲ။ ဒီစာပိုဒ် စာပြန်ပွဲမှာ ပါလာတဲ့ အခါကျတော့ ရှင်းစရာ မလိုပါလို့ ရေးလို့ရ မလားကွ”

ဤတွင် ပေါက်ယု မှာလည်း သူခိုင်းသည့်အတိုင်း အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ရလေ၏။

“လူတွေမှာ သောဘဏဆိုတဲ့ ကောင်းမြတ်ခြင်းကို တွေ့ကြ မြင်ကြပေမယ့် အဲဒီသောဘဏကို မြတ်နိုးရ ကောင်းမှန်း မသိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အလှဆိုတဲ့ ရူပါရုံကို တွေ့လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီရူပါရုံကို မြတ်နိုးကြတယ်။ တွယ်တာကြတယ်။ ခုံမင်ကြတယ်။ အမှန်ကတော့ သောဘဏစိတ်ဟာ လူမှာ မွေးကတည်းက ပါလာတဲ့စိတ်။ သို့သော်လဲ လူတွေဟာ အဲဒီစိတ်ကို ကြီးထွားအောင် မွေးမြူခြင်း မပြုကြဘူး။ ခုံမင်တွယ်တာခြင်း မရှိကြဘူး။ ရူပါရုံအဆင်းဟာလဲ လုပ်ယူလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး၊ မွေးကတည်းက ပါလာတဲ့အရာပါပဲ။ လူတိုင်းဟာ ရူပါရုံကို တပ်မက်ကြတယ်။ တွယ်တာ ကြတယ်။ ခုံမင်ကြတယ်။ ရူပါရုံဟာ လူ့စိတ်ထဲမှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ရမ္မက်စိတ်ဖြစ်ပြီး သောဘဏစိတ်ကတော့ လောက နိယာမ တရားဖြစ်တယ်။ လူတွေဟာ လောကနိယာမတရား ကိုတော့ တွယ်တာခုံမင်ခြင်းမရှိကြဘဲ တဏှာရမ္မက် ကိုသာ တွယ်တာခုံမင်ခြင်း ဖြစ်ကြတယ်။ ကွန်ဖြူဇီဟာ ဒီအချက်ကိုပြစ်တင်ပြီး လူတွေဟာ တစ်နေ့မှာ စိတ်ထား ပြောင်းလာကြ လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။ အချို့သူများဟာ

သောဘဏ္ဍကို ခုံမင်နှစ်သက်ကြပေမယ့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခုံမင်တွယ်တာ ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ရူပါရုံအဆင်းကို ချစ်ခင်တွယ်တာသလို သောဘဏ္ဍဆိုတဲ့ ကောင်းတဲ့ အရည်အချင်းကို တွယ်တာမှ သာလျှင်၊ ထိုနှစ်ခု ပြည့်စုံမှသာလျှင် စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာမည်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

“အင်း၊ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါပေတယ်။ ငါ့ကို ပြောစမ်းကွာ၊ မင်းဟာ ကွန်ဖြူဇီရဲ့ ဩဝါဒတွေကိုလဲ ကောင်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက် ပါလျက်သားရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ပစ်စလက်ခတ် နေရတာလဲ။ ငါဟာ မင်းတို့ စံအိမ်ကိုလဲ မရောက်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ငါ အကဲခတ်လို့ ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် တိုးတက်မှုကို မရှာသလဲ။ မင်းဟာ ခုဆိုယင် ကြောက်ဖွယ်လိလိ စွမ်းအားရှိတဲ့ အရွယ်ကို ရောက်နေပြီ။ ရှေ့မှာ မင်းကိုယ်မင်း ကြီးပွားအောင် လုပ်မလား၊ မလုပ်ဘူးလား ဆိုတာကတော့ မင်္ဂလာပေါ်မှာပဲ တည်တော့တယ်။ ကောင်းပြီ၊ အလျင်တုန်းက လေ့လာခဲ့တဲ့ ဂန္ထဝင်တွေကို ပြန်လေ့လာဖို့ တစ်လ အချိန်ပေးလိုက်မယ်။ စာစီစာကုံးတွေကို လေ့လာဖို့လဲ နောက်တစ်လ အချိန်ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီနောက် ဘယ်အကြောင်းအရာတွေကို စာစီစာကုံး ရေးမယ်ဆိုတာ ငါပြောမယ်။ ပေါ့တီးပေါ့ဆတော့ နေလို့မရဘူးနော်။ “ဇိမ်ကျကျနေခြင်းနှင့် တိုးတက်မှုကို ရှာခြင်း ဆိုတဲ့ လမ်းနှစ်လမ်းအနက် လူသည် တစ်လမ်းလမ်းကို ရွေးရမယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိသားပဲ။ ငါပြောတာတွေ မှတ်ထားနော်”

ပေါက်ယုသည် မှတ်မိကြောင်း ပြောကာ ထိုနေ့မှစ၍ စာကို ကြိုးစားလေ့လာခြင်းပြု၏။

ပေါက်ယု ကျောင်းသွားသည့်အခါ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသည် လုံးဝ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသဖြင့် မာလာမှာ ဇာထိုး ပန်းထိုး အလုပ်ကို ပို၍လုပ်ချိန်ရပေ၏။ တစ်နေ့သ၌ မာလာသည် ကွမ်းသီးထည့်ရန် လက်ဆွဲအိတ်ကလေးတစ်လုံးကို ထိုးလျက်ရှိစဉ် ပေါက်ယုကျောင်းသို့ ပြန်တက်ခြင်းကြောင့် သူတို့၏ဘဝကို ပို၍ ရှင်းလင်းလွယ်ကူ လာသည်ကို စဉ်းစားမိလေ၏။ အကယ်၍သာ ပေါက်ယုသာ စောစောစီးစီး ကျောင်းပြန်တက်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် ကျင်ဝမ်း၏ ဘဝသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယခုကဲ့သို့ အဆုံးသတ်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။ မာလာသည် ကျင်ဝမ်းဆုံးသည့် ကိစ္စကို သတိရကာ သက်ပြင်းချမိလေ၏။ အကယ်၍သာ ယခုအတိုင်း ဆက်၍နေသွားပါလျှင် မိမိသည် ပေါက်ယု၏ဇနီး မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်ဘဲ အမြှောင်အဖြစ် နှင့်သာ ဇာတ်သိမ်းရပေလိမ့်မည်။ ပေါက်ယုသည် အချိန်တန်လျှင် မယား ယူလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် သူမယားသည် စိတ်နှလုံးကောင်း ရှိလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ သို့မဟုတ်ဘဲ မိန်းမယုတ် ဖြစ်ပါက

မိမိသည်လည်း အစ်မလတ် ယု ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ယဉ်လင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် နေရတော့မည်ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ ပေါက်ယု အား ပေးစားလျှင် ထိုက်ယုနှင့် ပေးစားမည် ဖြစ်ကြောင်း (ထိုက်ယုမှာ အတော်အပေါင်းရ အသင်းရ ကျပ်သည့် မိန်းကလေး ဖြစ်သည်) ကို မယ်မယ်နှင့် သခင်မဝမ်တို့ စကားများကို ထောက်၍လည်းကောင်း၊ အခြားသူများ ပြောစကား အရ လည်းကောင်း သိရလေ၏။ သို့ တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ရင်တွေပန်းတွေ တုန်ကာ အပ်ကို လိုရာသို့ မထိုးမိဘဲ ဟိုထိုး သည်ထိုး ဖြစ်ကုန်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မာလာသည် ဇာထိုးပန်းထိုး အလုပ်ကို ဘေးချကာ အကျိုးအကြောင်းကို တီးခေါက် ကြည့်ရန် ထိုက်ယု၏ အဆောင်သို့ လာခဲ့လေ၏။

သူရောက်သွားသည့် အခါ၌ ထိုက်ယုသည် စာဖတ်နေရာမှ ထလာကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

“ခုတစ်လော မလေး တော်တော်နေကောင်းနေပြီနော်”

“လုံးလုံးတော့ ဘယ်ကောင်းဦးမလဲ မာလာရယ်။ နည်းနည်း သက်သာသလိုပဲ ရှိတာပေါ့။ မာလာကော အိမ်မှာ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ”

“သခင်လေးပေါက်ယုက ကျောင်းပြန်တက်နေတော့ မာလာတို့မှာလဲ မည်မည်ရရရယ်လို့ သိပ်အလုပ် မရှိလှ ပါဘူး။ အားနေတာနဲ့ မလေးထိုက်ယု နေထိုင်မကောင်းတာလဲ မေးရင်း စကားလဲပြောရင်း ဆိုပြီ လာခဲ့တာပါ”

ထိုစဉ် ဇူချွန်းသည် လက်ဖက်ရည်လာ၍ ချလေ၏။ မာလာက မတ်တတ်ထ၍ လှမ်းယူလိုက်ကာ

“ဒုက္ခရှာလို့ ဇူချွန်းရယ်။ တစ်နေ့က ချူဝမ်းကပြောတယ်။ ညီမတို့က အစ်မတို့ကွယ်ရာမှာ အတင်းတွေ ပြောနေ တယ်ဆို” ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် မေးလေ၏။

ဇူချွန်းက ရယ်လိုက်လျက်

“အလကား အစ်မ။ ဒီကောင်မ ပြောတာတွေကို ယုံမနေနဲ့။ ကျွန်မ သခင်လေးပေါက်ယုကလဲ ကျောင်းသွား၊ မလေး ပေါက်ကြည်ကလဲ အိမ်ပြန်၊ ယဉ်လင်းကလဲ တခြားမှာဆိုတော့ အစ်မ မာလာတို့ ပျင်းနေမှာပဲလို့ ပြောတာ”

“ယဉ်လင်းအကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့ကွယ်။

စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ပါ။ သူ့သခင်မ ခွာညိုသွားက ဇာနာဘယ များပါဘိသနဲ့။ ခုလောက်ဆိုယင် ဘယ်လောက်များ ဒဏ်ခံနေရမလဲမသိဘူး။ သူ့သခင်မကလဲ တို့အိမ်ကဟာ ထက်တောင် ဆိုးလိမ့်ဦးမယ်။ ဘယ်သူ့ရှေ့မှ ရှောင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မာလာသည် ဒုတိယသခင်မဖြစ်သော နတ်ငှက်မယ်ကို ရည်ရွယ်သည့်အနေဖြင့် လက်နှစ်ချောင်းထောင်လိုက်၏။

“အင်း၊ သူကလဲသိပ်တော့ အရက်စက်မသေးဘူးနော်။ ကြည့်၊ အစ်မလတ်ယု သေသွားရတာကို ကြည့်ပါလား။”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အမှန်ကတော့ မလေးထိုက်ယုရယ်၊ မာလာတို့ အားလုံးဟာ မိန်းမသားတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ နည်းနည်းပါးပါး အဆင့်ကွာကြတာပဲ ရှိတာပါ။ မိန်းမချင်း ဒီလောက် ရက်စက်ဖို့တော့ မကောင်းဘူး ထင်တာပဲ။ ခုတော့ ဒီသတင်းတွေကို အပြင်ကလဲ သိကုန်တော့ အားလုံး နာမည်ပျက်ကုန်တာပေါ့။”

မာလာသည် ဤသို့သော အတင်းအဖျင်းကို မည်သည့်အခါမျှ ပြောလေ့မရှိချေ။ ယခု သူများကွယ်ရာတွင် အတင်းအဖျင်းကို ပြောနေသဖြင့် အနည်းငယ် ထူးသည်ဟု သတိပြုလိုက်မိ၏။

“ဒါကတော့ ပြောရတာ ခက်သားပဲ မာလာရယ်။ အိမ်ထောင်တိုင်း အိမ်ထောင်တိုင်းမှာ “အရှေ့လေက အနောက် လေကို မလွှမ်းနိုင်ယင် အနောက်လေက အရှေ့လေကို လွှမ်းသွားမှာချည်းပဲ” ပေါ့။”

“ဒါပေမယ့် မလေးရယ်။ အလတ်မ ယုဟာ အမြှောင်မယားပါ။ အမြှောင်ကတော့ စပြီး ရန်လုပ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ အမြှောင်ကနေ တရားဝင် မယားကြီးကို ဘယ့်နှယ်လုပ် အာခံရဲပါ့မလဲ။ ကြောက်နေရတာပဲ မဟုတ်လား။”

ထိုအခိုက် ဝင်းထဲမှ “မလေးထိုက်ယုရဲ့ အဆောင်လားတော်၊ အိမ်ရှင်တို့ မရှိကြဘူးလား။”ဟူသော အခိုင်းမိန်းမ တစ်ယောက်၏မေးသံကို ကြားရလေ၏။

စုယဉ်တို့ အပြင်သို့ ထွက်သွားရာ ဒေါ်လေးဆွေတို့ အိမ်မှ အခိုင်း မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို သိသဖြင့် ကိစ္စကို မေးမြန်းလေ၏။

“မလေးပေါက်ကြည်က ပစ္စည်းတစ်ခု အပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။”

စုယဉ်သည် ထိုအခိုင်းမိန်းမကို အပြင်တွင် အစောင့်ခိုင်းထား ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုက်ယုထံ အကျိုးအကြောင်းကို လာပြောလေ၏။ ထိုက်ယုက ထိုမိန်းမကို အထဲသို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ အခိုင်းမိန်းမသည် ထိုက်ယုကို ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက် ၏။ သို့ရာတွင် လာရင်းကိစ္စကို မပြောဘဲ ထိုက်ယုကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုမှာ သူစိုက်ကြည့်နေသည်ကို ရှက်သွားကာ

“မလေးပေါက်ကြည်က ဘာအပို့ ခိုင်းလိုက်တာလဲ”

ထိုမိန်းမသည် ထိုအခါကျမှ မာလာကိုမြင်သွားကာ

“ပျားရည်စိမ်ထားတဲ့ လိုင်ချီးသီးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီက မလေးက သခင်လေးပေါက်ယု အိမ်က မဟုတ်လား”

“အဒေါ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ” ဟု မာလာက မေးလိုက်၏။

“အကျွန်တို့ကတော့ အိမ်ထဲမှာတင် အိမ်စောင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ကြတာကိုး။ သခင်မတွေ နဲ့ရော၊ မလေး ပေါက်ကြည်နဲ့ရော အပြင်တို့ ဘယ်တို့ကို သိပ်လိုက်လေ့မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မလေးတို့က အကျွန်တို့ကို ဘယ်သိ လိမ့်မလဲ။ အစ်မလေးတောင် အကျွန်တို့အိမ်ကို တစ်ခါနှစ်ခါ လာဖူးလို့ ခပ်ရေးရေး မှတ်မိသလို ရှိတာ”

အခိုင်းမိန်းမကြီးသည် လိုင်ချီးထည့်သည့် ကြွေအိုးကို စုယဉ်သို့ ပေးပြီးလျှင် ထိုက်ယုကို သေချာစွာ ကြည့်ပြန် လေ၏။ ထိုနောက် မာလာဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးလိုက်လျက်

“မလေးတို့ သခင်လေးပေါက်ယုနဲ့ မလေးထိုက်ယုတို့ဟာ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတယ်လို့ ဒါကြောင့်မို့ သခင်မ ဆွေက ပြောတာကိုး။ တကယ်ပါတော်၊ မလေးထိုက်ယု တို့ကို ကြည့်ရတာ ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ မိုးနတ်မယ် အတိုင်းပါပဲ”

မဟုတ်တယုတ် စကားများကို ရပ်တန့်လိုသဖြင့် မာလာက

“ကဲ အဒေါ်လဲ မောလှရောပေါ့။ ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး သောက်ဦး”

“မသောက်တော့ဘူး။ အကျွန်တို့လဲ မလေးပေါက်ချင်းရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် နားရတယ်လို့ကို မရှိတော့ဘူး။ မလေး ပေါက်ကြည်က သခင်လေးပေါက်ယု အတွက်လဲ လိုင်ချီးနှစ်အိုးလောက် ပို့ချင်သေးတယ်လို့ ပြောနေတယ်”

အခိုင်းမိန်းမကြီးသည် ဤသို့ပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုက်ယုသည် အခိုင်းမိန်းမကြီး အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ပြောသွားသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည့်တိုင် ပေါက်ကြည်က လွှတ်လိုက်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် အပြစ်မတင်ရက်တော့ချေ။ အခိုင်းမိန်းမကြီး အပြင်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယုက

“ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ မလေးပေါက်ကြည်ကို ပြောလိုက်ပါ”

“အင်း၊ ရုပ်ကလေးနှယ် ချောလိုက်တာနော်။ တကယ်ပါတော်။ သခင်လေးပေါက်ယုနဲ့ပဲ လိုက်ပါတယ်” ဟု တဖွဖွ ပြောလျက် ရှိပြန်လေသည်။

ထိုက်ယုမှာ မကြားရုံပြုနေသည်မှ တစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

မာလာက ပြုံးလိုက်လျက်

“လူများဟာ အသက်ကြီးလာပြီ ဆိုမှဖြင့် ပေါက်ကရရစ်ဆယ် သိပ်ပြောတာပဲနော်။ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ရယ်ရ အခက်”

ရှေ့ယွေ့က ထိုက်ယုအား သစ်သီးပျားရည်စိမ်အိုးကို ပြလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ မလေး မစားချင်သေးဘူး။ သိမ်းထားလိုက်ပါဦး” ဟု ပြောကာ မာလာနှင့် စကားပြောလျက်ရှိလေ၏။

ထိုနေ့ ညဦးပိုင်း၌ ထိုက်ယုသည် အိပ်ရာပြင်ရန် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ပျားရည်စိမ် သစ်သီးအိုးကို မြင်သည့် အခါတွင် ထိုက်ယုသည် အခိုင်းမိန်းမကြီးပြောသွားသည့် စကားများကို သတိရကာ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော ဆည်းဆာတွင် သူ့ရင်သည် နောက်ကျိ ရှုပ်ပွေလျက် ရှိလေ၏။

“ငါ့ ကျန်းမာရေးက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုဆိုယင် လက်ထပ်ဖို့အရွယ်လဲ ရောက်ပြီ။ ပေါက်ယုကို ကြည့်ရတာကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဝင်စားဟန် မတူပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေး ဝမ် တို့ကလဲ ငါ့ကိုတော့ အရိပ်အမြွက် မပြသေးဘူး။ တကယ်လို့သာ ငါ့မှာ မိဘတွေ ရှိနေသေးတယ် ဆိုယင်တော့ စောစောစီးစီး ကြောင်းလမ်း ထားချင် ကြောင်းလမ်းထားမှာ။ အေးလေ၊ သူတို့ရှိလို့ ကြောင်းလမ်းထားဦး၊ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ပေါက်ယု ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ ခုဟာကမှ နည်းနည်း နီးစပ်မယ် ဆိုယင် နီးစပ်နိုင်လိမ့် ဦးမယ်”

ထိုက်ယု၏ရင်ထဲမှ နှလုံးသားသည် အထက်အောက်တက်နေသော စက်သီးကြီးတစ်လုံးကဲ့သို့ ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်ရည်တွေစီးကျကာ သက်ပြင်းတချချဖြင့် အဝတ်အစားပင် မလဲမိတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ် သို့ လှဲချလိုက်မိလေ၏။

ထိုသို့ လှဲနေစဉ် အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကျီယုဆုန်က တွေ့လိုကြောင်းဖြင့် လာရောက်ပြော လေ၏။

“သူ့ဆီမှာ ငါပညာသင်ခဲ့တာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ငါက ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ ငါ့ကို ဘာတွေ့စရာ အကြောင်းရှိသလဲ။ သူဟာ ဦးကြီးကျိချိန်ရဲ့ မိတ်ဆွေလို ဆိုပေမယ့် ဦးကြီးကလဲ သူ့အကြောင်း ငါ့ကို တစ်ခါ မှ မပြောဖူးဘူး။ အို၊ ရှုပ်ပါတယ်။ မတွေ့တာဘဲ ကောင်းပါတယ်”

ထိုသို့စဉ်းစားပြီးနောက် ထိုက်ယုသည် အစေတော်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“မလေး ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူးလို့။ နှုတ်ဆက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်တယ်လို့ ပြောပြပါ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် နတ်ငှက်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြ ပြန်လေ၏။

“ကဲ ဒီမှာ၊ ခု မလေးကိုလာပြီး နှုတ်ဆက်ကြတာ၊ မလေးကိုလဲ လိုက်ပို့ရင်း ဆိုပါတော့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မလေး ဘယ်ကိုသွားလို့ လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ”

ထိုက်ယုက အလန့်တကြား မေးလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“အံ့မယ်လေး၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့။ မလေးရဲ့ အဖေဟာ ဟူပေပြည်နယ်မှာ ရိက္ခာမင်းကြီးအဖြစ် တိုးခန့်လိုက်ပြီတဲ့။ ဟိုရောက်တော့ သင့်တော်တဲ့သူ တွေတာနဲ့ နောက်အိမ်ထောင်လဲ ကျနေပြီတဲ့။ ခုတော့မလေးကို ဒီမှာ တခြားစီထားလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ကျီယုဆုန် ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်လေ၊ ကျီယုဆုန်က မလေးကို မလေးရဲ့ နောက် မိထွေး အမျိုးထဲက မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ စကားကမ်းထားတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျီယုဆုန်ကိုလွှတ်ပြီး မလေးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့။ မလေး ဟိုပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာဘဲ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့လဲ စီစဉ်ထားတယ်တဲ့။ ဒါတွေ အားလုံး ကို မလေးမိထွေးကပဲ စီစဉ်တာတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ မလေးရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကျီလျှံကို လမ်းမှာ မလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ထည့်လိုက်တယ်”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုမှာ ချွေးစေးကြီးတွေ ကျလာလေ၏။ မိမိ၏ဖခင်သည် ဟူပေပြည်နယ်တွင် ထိုရာထူးမျိုးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရသည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့ဖူးချေ။

“အို၊ မဟုတ်နိုင်တာ။ မလေးငှက်မယ် သက်သက်နောက်နေတာ” ဟု ထိုက်ယုက ပြော၏။

ထိုစဉ် ဒေါ်လေးဆင့်သည် ဒေါ်လေးဝမ်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ် ပြလိုက်ကာ “ကဲ၊ ခုထက်ထိ မယုံသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ သွားကြစို့” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားကြလေ၏။

ထိုက်ယုက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် “ဟင်၊ ဒေါ်လေးတို့ ခဏနေပါဦး”

ထိုက်ယုက အော်ခေါ်သော်လည်း သူတို့တစ်သိုက်သည် အေးစက်စွာ ပြုံးကာ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားကြလေ၏။

ထိုက်ယုသည် သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို မည်သူ့ကိုမျှ ပြောစရာ

မရှိတော့ပြီ။ မည်သူ့ကိုမျှ မပြောနိုင် တော့ချေ။ ထိုက်ယုသည် ငိုရိုက်လျက် ရှိရာမှ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် မိမိရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် မယ်မယ်ကို မျက်ရည်များကြားမှ မှုန်မှိုင်းစွာ မြင်ရလေ၏။ မယ်မယ်ကတော့ ငါ့အဘွားပဲ။ ငါ့ကို ကယ်မယ့်သူ ဆိုလို့ မယ်မယ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်” ဟု အောက်မေ့ကာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် မယ်မယ့်ခါးကို ဖက်ထားလေ၏။

“မယ်မယ် ထိုက်ယုကို ကယ်ပါနော်။ တောင်ပိုင်းကို မသွားပါရစေနဲ့နော် မယ်မယ်။ ဟိုကို သွားမယ့်အစား သေဆိုယင်လဲ သေပါရစေ။ ပြီးတော့ သူက ထိုက်ယုရဲ့ မိထွေးပါ မယ်မယ်။ အမေအရင်း မဟုတ်ပါဘူး။ မယ်မယ်နဲ့အတူ နေပါရစေနော်”

သို့ရာတွင် မယ်မယ်က သူ့ကို အရေးမစိုက်သည့် မျက်နှာထားဖြင့်ပင်

“ဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲအေ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မယ်မယ်။ ထိုက်ယု သိပါရစေဦး”

“မုဆိုးဖိုကို ယူတယ် ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့အေ။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း နှစ်စုံ ရတာပေါ့”

“မသွားပါရစေနဲ့ မယ်မယ်။ မယ်မယ်နဲ့ နေပါရစေနော်။ မယ်မယ်နဲ့ နေရမယ်ဆိုယင် ထိုက်ယုအတွက် ဘာမှ အကုန်အကျ မများစေရပါဘူးနော် မယ်မယ်။ ထိုက်ယုကို ကယ်ပါနော်”

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့အေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ အနှေးနဲ့ အမြန် တစ်နေ့မှာတော့ လက်ထပ်ကြရတော့မှာပဲ။ ဒါကို ငါတူမ နားလည်မှပေါ့။ ဒီမှာ တစ်သက်လုံး နေလို့မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မသွားပါရစေနဲ့ မယ်မယ်ရယ်။ ဒီမှာ ထိုက်ယု ကျိုးစောင့် ကြက်နှင့်အဖြစ် နေဆိုယင်လဲ နေပါ့မယ်။ ထမင်းစား ကျွန်ခံဘဝနဲ့ နေဆိုယင်လဲ နေပါ့မယ်။ ဒီမှာသာနေပါရစေနော် မယ်မယ်။ ပြောပါ မယ်မယ်ရယ်။ နေရမယ်လို့ ပြောလိုက် စမ်းပါ”

သို့ရာတွင် မယ်မယ်သည် မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ ထိုက်ယုသည် မယ်မယ့်ကို ဆွဲထားကာ

“မယ်မယ်ဟာ အစဉ်သဖြင့် သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ သနားတတ်ပါတယ် မယ်မယ်ရယ်။ ထိုက်ယုကိုလဲ ချစ်ပါတယ်။ ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ထိုက်ယုကို ဒီလိုထားပစ်ခဲ့တာလဲ မယ်မယ်။ ထိုက်ယုကို ချစ်တယ်ဆို။ သနားတယ်ဆို။ ထိုက်ယုဟာ မယ်မယ်နဲ့ ဆိုယင် တစ်ဆက် ကွာပါသေးတယ် မယ်မယ်။ မေမေက မယ်မယ့်ရဲ့သမီး။ ထိုက်ယုကတော့ မယ်မယ့်ရဲ့မြေး။ ကိုယ့်မြေးမလေး

အရင်းခေါက်ခေါက်ကို မယ်မယ် ဒီလိုပဲ လွှတ်လိုက်တော့မှာလား ဟင်”

ထိုက်ယုသည် မယ်မယ်၏ ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ ယုန်ယွမ်းတို့။ လာခေါ်သွားကြစမ်းဟယ်။ ဒီလောက် တကျည်ကျည် လုပ်နေတာ ငါစိတ်ရှုပ် လှတယ်”

အကူအညီတောင်းသော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ထိုက်ယု ကောင်းကောင်းသိလေပြီ။ ထိုက်ယု သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မိခင်မရှိသူ တို့၏အဖြစ်သည် မည်မျှဆိုးရွားလေသနည်း။ မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးများနှင့် အစ်မများသည် မိမိအပေါ်တွင် အမြဲတမ်း စိတ်ကောင်း စေတနာထားသည်ဟု ထင်ခဲ့သည့်တိုင် ယခုမူ သူတို့အားလုံးသည် ဟန်ဆောင်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ကို သိရလေပြီ။

“ပေါက်ယုကို သွားတွေ့ရယင် ကောင်းမလား မသိဘူး။ သူကတော့ ငါ့ကို အကူအညီပေးမှာပဲ”

ထိုသို့တွေးလျက်ရှိစဉ် ပေါက်ယုသည် ပေါက်ရောက်လာလေ၏။

“မလေးထိုက်ယု၊ ချီးကျူးပါတယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ထိုက်ယုမှာ ပို၍ပင် စိတ်ညစ်လာခဲ့လေပြီ။ ထိုက်ယုသည် ဟန်ပင် မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ယု၏ လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင်

“အင်း၊ တော်ပါပေတယ်နော်။ မောင်ဟာ ဘယ်လောက် နှလုံးသားကင်းမဲ့တယ် ဆိုတာ ခု သိရပါပြီ”

“အလို၊ မောင်က ဘာများ နှလုံးသားမဲ့လို့လဲ။ ခု မလေးလဲ စေ့စပ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားရမှာ ပေါ့”

ထိုက်ယုသည် ပို၍ စိတ်ဆိုးလာကာ အားငယ်လာသဖြင့် ပေါက်ယု၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီမှာမောင်။ ထိုက်ယုက ဘယ်လမ်းကို သွားရမှာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“မသွားချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ ဒီမှာပဲ ဆက်နေပါလား မလေးရဲ့။ အစတုန်းက မလေးဟာ မောင်နဲ့ ရည်မှန်းထားကြ တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ မလေးကို ဒီခေါ်ထားတာပေါ့။ မောင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာ မလေးသိပါတယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည့်အခါ၌ မိမိနှင့် ပေါက်ယုတို့အား

လူကြီးများက ရည်ရွယ်ထားသည်ဟု ထိုက်ယု စိတ်တွင် တကယ်ပင် ထင်လိုက်မိလေ၏။ ဤတွင် ထိုက်ယု ဝမ်းနည်းမှုသည် ဝမ်းသာခြင်း အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားလေပြီ။

“ထိုက်ယုကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ဒီတော့ မောင့်ကို မလေး တစ်ခုမေးမယ်။ မလေး ဒီမှာနေစေချင်သလား၊ သွားစေချင်သလား။”

“မောင့်သဘောကို ပြောရယင်တော့ နေစေချင်တာပေါ့။ မယုံဘူးဆိုယင် မောင့်နှလုံးသားကို ခွဲပြရဲပါတယ်”

ပေါက်ယုသည် အိတ်ထဲမှ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ရင်အုံကို စိုက်ချလိုက်လေရာ သွေးတွေ ပန်းထွက်လာလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပေါက်ယု၏ ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ထားလိုက်လေ၏။

“ဟင်၊ မောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဟင်၊ ထိုက်ယုကို အလျင် သတ်ပါ။ ထိုက်ယုကို အလျင်သတ်ပြီးမှလုပ်”

“မောင်က မောင့်နှလုံးသားကို ပြချင်လို့ပါ”

ပေါက်ယုသည် ဟင်းလင်းပွင့်နေသော ရင်အုံထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ နှလုံးကို စမ်းသပ်ရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ တုန်ယင်ကာ အခြားသူများ မြင်မည်စိုးသဖြင့် ထိတ်လန့်လျက်ရှိလေပြီ။ ထိုက်ယုသည် တသိမ့်သိမ့် ငိုရှိုက် ရင်းက ပေါက်ယုကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလေ၏။

“ကဲ၊ မောင့်ဘဝတော့ သိမ်းပြီ။ မောင့်မှာ နှလုံးသား မရှိတော့ဘူး။ မောင်သေဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ပေါက်ယုသည် မျက်ဖြူကြီး လန်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ထိုက်ယုသည် အော်ဟစ်ငိုယိုလျက်ရှိစဉ် ဇူချန်းက

“မလေး၊ မလေး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်။ အိပ်မက်မက်နေတာ ထင်တယ်။ မလေး၊ ထလေ။ အိပ်မှာဖြင့်လဲ အဝတ်အစားလဲပြီး အိပ်ပါတော့လား။”

ထိုက်ယုသည် လန့်နိုးလာ၍ ကြည့်လိုက်ရာ အိပ်မက်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ အိပ်ရာမှ နိုးသည်အထိ ငိုရှိုက်လျက် ရှိကာ၊ ရင်မှာလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ရှိလေ၏။ ခေါင်းအုံးတစ်ခုလုံး မှာ စိုရွဲလျက်ရှိပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံး မှာလည်း အေးစက်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟင်၊ ဟုတ်သားပဲ။ ငါ့မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး ဆုံးတာ ကြာလှပြီပဲ။ ပြီးတော့

မောင်လေး ပေါက်ယုနဲ့လဲ ဘယ်တုန်းက စေ့စပ်ထားဖူးလို့လဲ။ ငါ့နယ်နော်၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ပေါ်ပြီး ဘယ်လို အိပ်မက်တွေ မက်နေတာပါလိမ့်”

ထိုက်ယုသည် အိပ်မက်ကို ပြန်တွေးလျက် ရှိရာမှ အိပ်မက်သည် အတိုင်း အကယ်၍ ပေါက်ယုသာ သေသွား ခဲ့လျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ငိုလျက်ရှိလေရာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးကြီးတွေ ပြန်လာလေ၏။ ထိုက်ယုသည် အပေါ်ရံ အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီးနောက် သူ့ကို စောင်ခြုံပေးရန် ဇူချွန်းကို ပြောကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲလိုက်မိပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုသည် ဟိုလိုမ့် သည်လိုမ့်ဖြင့် အိပ်မပျော်တော့ချေ။ အပြင်ဘက်မှ မိုးသံလိုလို လေသံလိုလို တရုဲအသံကို ကြားပြီးနောက် အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကြားရသဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ တခေါ်ခေါ်ဖြင့် ဟောက်လျက်ရှိသော ဇူချွန်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ထိုင်ရာမှထကာ အိပ်ရာခင်း ကို ကိုယ်တွင် ပတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ပြတင်းပေါက်ကြားမှ တိုးဝင်လာသည့် လေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက် တုန်အောင် ချမ်းလှသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲလိုက်ပြန်လေ၏။ သို့ဖြင့် အိပ်ငိုက်လျက်ရှိစဉ် ဝါးရုံပင်များပေါ်မှ စာကလေးများ၏ တကျိကျိ အော်သံကို ကြားရလေ၏။ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးများကို ဆွဲထားသည့်တိုင် ပြတင်းတွင် ကပ်ထားသည့် စက္ကူမှ အလင်းရောင်သည် စိမ့်ဝင်လာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ထိုက်ယုမှာ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့လေပြီ။ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာသဖြင့် ထိုက်ယုသည် ဇူချွန်းကို နှိုးလေ၏။

“ဟင် မလေး၊ ခုထက်ထိ မအိပ်သေးဘူးလား။ ချောင်းတွေကလဲ ဆိုးလို့ ပါလား။ အအေးမိတယ် ထင်တယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပြတင်းပေါက်ကိုလဲ ကောင်းကောင်းမပိတ်ဘဲကိုး။ ခဏနေယင် အရုဏ်တက်တော့မယ်။ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ် ထားပါ မလေးရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့ တွေးနေရတာလဲ”

“အိပ်တော့အိပ်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အိပ်လို့မရဘူး။ ဇူချွန်း ပြန်အိပ်ချင်အိပ်လေ”

စကားပြောလိုက်သဖြင့် ချောင်းဆိုးလာပြန်လေ၏။

ထိုက်ယု ချောင်းတလှုပ်လှုပ် ဆိုးလျက် ရှိသည့်အတွက် ဇူချွန်းမှာလည်း အိပ်၍ မရတော့ပြီ။ ဇူချွန်းသည် အိပ်ရာ မှ ထကာ ထွေးခံကို ယူလာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား မိုးစင်စင် လင်းခဲ့လေပြီ။

“မအိပ်တော့ဘူးလား”

“မိုးထိန်ထိန် လင်းနေပြီလေ မလေးရဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ် အိပ်လို့ ရတော့မလဲ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ထွေးခံနောက်တစ်လုံး လဲပေးပါလား ဇူချွန်းရယ်”

ဇူချွန်းသည် ထွေးခံအသစ်တစ်လုံးကို သွားယူလာကာ အဟောင်းကို အပြင်ဘက် ပန်းစားပွဲပေါ်တွင် တင်ထား လေ၏။ ဇူချွန်းသည် တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ပန်းပြောက်ခန်းဆီးကို အသာချကာ စုယဉ်ကိုနှိုးရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထွေးခံကိုသွန်ရန် ယူလာသည့်အခါ၌ ထွေးခံထဲတွင် သွေးတွေ ရဲနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လန့်သွားလေ၏။

“ဟင် ဘုရားရေ” ဟု ယောင်၍ အော်လိုက်မိသည်တွင် ထိုက်ယုက အခန်းထဲမှ နေ၍

“ဘာလဲ ဇူချွန်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဤတွင် မိမိအမှားကို သိသွားကာ

“ဟို ဟို ထွေးခံ လွတ်ကျတော့မလို ဖြစ်လို့ ယောင်အော်မိတာပါ”

“တံထွေးထဲမှာ တစ်ခုခုပါလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး မလေးရယ်”

ပြောမည့်သာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ့အသံသည် တုန်ယင်လျက်ရှိကာ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာ လေ၏။

ထိုက်ယုမှာ လည်ချောင်းထဲတွင် ငန်ပျပျ ချွဲတဲတဲ ဖြစ်နေသည့် အထဲတွင် ဇူချွန်း၏ အလန့်တကြား အော်သံနှင့် မူပျက်နေသော အသံတို့ကြောင့် မိမိ၏ အခြေအနေကို သိလိုက်လေပြီ။

“အထဲကိုလာပါလား။ အပြင်ကအေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ မလေး”

ဇူချွန်း၏ မူမမှန်သော အသံကြောင့် ထိုက်ယုမှာ တုန်ယင်စပြုလာလေ၏။ ဇူချွန်းသည် မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

“မနက်အစောကြီး ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရပြန်တာလဲ”

ဇူချွန်းက ကြိုးစား၍ ပြုံးလိုက်လျက်

“ဘယ်မှာ ငိုလို့လဲ မလေးကလဲ။ မနက်အစောကြီး အိပ်ရာထ ကတည်းက မျက်လုံးကယားနေလို့ ပွတ်နေတာပါ။ မလေး မနေ့ညနေက ကောင်းကောင်း မအိပ်ဘူးနော်။ ခါတိုင်းညလောက်တောင် အိပ်ပျော်ပုံ မရဘူး။ တစ်ညလုံး ချောင်းဆိုးနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။ အိပ်ဖို့ ကြိုးစားလေ အိပ်မပျော်လေပဲ”

“မလေးက သိပ်ပြီးနုနယ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မလေး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာတွေကို သိပ်မစဉ်းစား ပါနဲ့။ ကျန်းမာရေးဟာ အရေးကြီးဆုံး မလေးရဲ့။ “ကိုယ့်အနားမှာ တောင်ကြီးရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ထင်းအတွက် ပူစရာ မရှိ” လို့ ဆိုရိုးရှိတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဒီမှာဆိုယင် မယ်မယ်ကအစ တစ်အိမ်လုံးကလဲ မလေးကို ချစ်ခင်ကြ သားပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ထိုက်ယုသည် စောစောက မြင်မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ကို သွား၍ သတိရမိပြန်လျက် သူ့နှလုံး သည် အခုန်ရပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် အမှောင်ကြီးကျသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေ၏။ သူ့မျက်နှာသည်လည်း ဖြူရော်လျက်ရှိလေ၏။ ဇူချွန်းက ထွေးခံကို ထိုးပေးပြီလျှင် စုယဉ်ကကျောကို ဖိပေးလေ၏။ ခဏ ကြာသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည် တံတွေးထွေးလိုက်ရာ နီရဲညိုမည်းသည့် သလိပ်တွေ ကျလာလေ၏။ အစေတော် နှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာပျက်သွားကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်လိုက်ကြသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည် ပြန်မှီလိုက်ပြီးနောက် သတိလစ်သွားလေ၏။ ဇူချွန်းက တစ်ယောက်ယောက်ကို သွား ခေါ်ရန် အချက်ပြလိုက်၏။

စုယဉ် ထွက်သွားမည်ပြုစဉ် ဆွိလူနှင့် ဆွိမိုတို့ ရောက်လာကြလေ၏။

“မလေးထိုက်ယု မထသေးဘူးလား၊ အိပ်လှချည်လား။ ကျွန်မတို့ သခင်မလေးနဲ့ မလေး စမ်းယဉ်တို့တော့ မလေး ဆီချွန်းရဲ့ အဆောင်ကို ရောက်နေကြပြီ။ မလေးဆီချွန်း ဆွဲတဲ့ ဥယျာဉ်ပန်းချီကားကြီးကို ကြည့်နေကြတယ်”

ဇူချွန်းက သူတို့ကို စကားမပြောရန် အချက်ပြလိုက်၏။

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု တအံ့တဩ မေးကြလေ၏။

စုယဉ်က အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြသည့်အခါ၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လျှာတစ်လစ် ထုတ်မိကြလေ၏။

“ပေါ့သေးသေး မလုပ်နဲ့နော်။ မယ်မယ့်ကို စောစောစီးစီး ပြောယင် ကောင်းမယ်။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ခု မယ်မယ့်ဆီကို သွားမလို့ လုပ်တုန်း ညည်းတို့ရောက်လာတာပဲ”

ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ ဇူချွန်းက

“အပြင်က ဘယ်သူတွေလဲတဲ့။ မလေးထိုက်ယု မေးနေတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြရာ စောင်တွေကိုခြုံ၍

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသော ထိုက်ယုကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘာတွေများ ဒီလောက် အရေးကြီး လာကြတာလဲဟင်”

“ကျွန်မတို့ သခင်မလေးနဲ့ မလေးစမ်းယဉ်တို့ မလေးဆီချွန်းရဲ့ အဆောင်မှာရောက်ပြီး သူဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားကို ကြည့်နေကြတယ် မလေးရဲ့။ မလေးကိုလဲ သွားခေါ်ချည်ပါဆိုလို့ လာခေါ်တာ။ မလေး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လုံးလုံးကို မသိဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နည်းနည်း မောတာလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ခဏနားပြီးယင် လာခဲ့မယ်လေ။ မလေးတန်ချွန်းနဲ့ မလေးစမ်းယဉ် တို့ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ထမင်းစားပြီး အားယင် လျှောက်ခဲ့ပါဦးလို့။ ပေါက်ယုကော အဲဒီမှာရှိသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိဘူး”

ဆွိမိုက

“ဒုတလောမှာ သခင်လေး ပေါက်ယု ကျောင်းတက်နေရတယ် မလေးရဲ့။ သခင်ကြီးက နေ့တိုင်း ကျောင်းစာ တွေကို မေးနေလို့ ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ အလျင်တုန်းကလို လျှောက်လည်နေလို့ မရတော့ဘူး”

ထိုက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောသည့်အခါတွင် အစေတော်နှစ်ယောက် တို့သည်လည်း ခဏမျှထိုင်ကာ ပြန်သွားကြ လေ၏။

ဆီချွန်း၏ အဆောင်သို့ ရောက်နေသည့် တန်ချွန်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့ အကြောင်းကို ဆက်ကြဦးစို့။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆီချွန်း ရေးဆွဲသည့် မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ် ပန်းချီကားကို ကြည့်ကြရာ ပန်းချီကားထဲတွင် အချို့ နေရာများမှာ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေ ဖြတ်သိပ်လျက်ရှိပြီး အချို့ နေရာများတွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုပန်းချီကားကြီးကို စာတန်းထိုးမည် ပြုကြသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုနှင့် တိုင်ပင်ရေးရန် စိတ်ကူးရသဖြင့် အခေါ်ခိုင်းလိုက် ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆွိမိုနှင့် ဆွိလူတို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လာသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင်

“မလေးထိုက်ယု လိုက်မလာဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေ့ညတုန်းက နေထိုင်မကောင်း ပြန်ဖြစ်ပြီး ချောင်းတွေဆိုးလို့ တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ သွေးတွေ လဲ အန်သတဲ့။ စုယဉ်က ပြောလိုက်တယ်”

ဆွိမိုက ပြောလေ၏။

“ဟင်၊ ဟုတ်လား” ဟု တန်ချွန်းက အလန့်တကြား မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် မလေးရဲ့”

“ကျွန်မတို့ ဝင်သွားတော့ မလေးထိုက်ယု အခြေအနေက တော်တော်လေး ဆိုးနေတယ်။ စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်ဘူး”

ဆွိမိုက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်မှာပေါ့။ တကယ် အနေဆိုးနေယင် ဘယ်စကားပြောနိုင်ပါ့မလဲ”

စမ်းယဉ်က ပြောလေ၏။

“စမ်းယဉ်ကလဲ ဒီလောက်အ ရသလားကွယ်။ စကားမပြောနိုင် အောင်တောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုယင်...”

တန်ချွန်းသည် စကားကိုဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ အသံတိမ်ဝင် သွားလေ၏။ ဆီချွန်းက

“မလေးထိုက်ယုဟာ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ ထက်လဲ ထက်မြက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲမှာ အလေးအနက် ထားလွန်းတော့ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့။ အသေးအဖွဲ ကလေးတွေကို ဘယ်မှာ ဒီလောက် အလေးအနက် ထားနိုင် ပါ့မလဲ”

တန်ချွန်းက

“ဒီလိုဆိုယင် မလေးတို့တစ်တွေ သွားကြည့်ယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ သိပ်ဆိုးနေယင် မလေးငှက်မယ်ကို လွှတ်ပြီး မယ်မယ့်ကို အကြောင်းကြားခိုင်းရမယ်။ သမားတော်တို့ ဘာတို့ကို ပင့်တန် ပင့်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ” ဟု စမ်းယဉ်က ပြောလေ၏။

“ဒါဖြင့် မလေးတို့ နှစ်ယောက် သွားနှင့်ကြ။ ဆီချွန်းက နောက်မှ လိုက်ခဲ့မယ်”

တန်ချွန်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့သည် အစေတော်အချို့ကို ခေါ်ကာ ဝေဠုဝန် ရိပ်သာသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ထိုက်ယုမှာ ခပ်စောစောက အိပ်မက်ကို ပြန်၍ သတိရမိပြန်လေ၏။

“အင်း၊ မယ်မယ် ကိုယ်တိုင်ကတောင် ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တော့တာ။ သူတို့ကကော ငါ့ကို ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ ခုလဲ ငါက ခေါ်လို့ လာတာပါ။ နို့မို့ယင် လာကြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

တန်ချွန်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့သည် ခုတင် တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဝင်ထိုင်ကြလေ၏။ အကြီးအကျယ် နေထိုင် မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိသည့် ထိုက်ယုကို မြင်ရသည့်အခါတွင် စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိကြလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သွားတာလဲ မလေး” ဟု တန်ချွန်းက မေး၏။

“သရိုးသယီ ဖြစ်တာပါ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ နည်းနည်းမောသလို ဖြစ်ရုံပါ”

သူတို့အနီးတွင် ရပ်နေသည့် ဇူချွန်းက ခုတင်ဘေးတွင် ရှိသည့် ထွေးခံကို ပြလေ၏။ စမ်းယဉ်မှာ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အရိပ်သုံးပါး နားမလည်ဘဲ ထွေးခံကို ကောက်ကြည့်လိုက်လေရာ သွေးတွေရဲနေသဖြင့် လန့်သွား လေ၏။

“ဟင်၊ သွေးတွေပါလား ဒုက္ခပဲ”

ထိုက်ယုသည် ခပ်စောစောက ချောက်ချားလျက်ရှိသဖြင့် သူ့ထွေးခံကို မကြည့်မိသေးချေ။ စမ်းယဉ် ပြောသဖြင့် ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် မူကား ထိုက်ယုမှာ ဆိုနစ်၍သွားလေ၏။

စမ်းယဉ်က ပြောင်ပြောင်ကြီး ပြောချလိုက်သဖြင့် တန်ချွန်းက ကြားဝင်၍

“ဒါမျိုးက ဖြစ်နေကျပါ။ အဆုပ်ထဲမှာ တေဇောဓာတ်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ပါတာပေါ့။ ဟောဒီ စမ်းယဉ်ကို အလန့်တကြားနိုင်တယ်။ သူ့မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောက်နေပြီ”

စမ်းယဉ်မှာ သူမှားသွားပြီကို သိလိုက်သည့်အတွက် မျက်နှာနီရဲ သွားလေ၏။

ထိုက်ယု ပင်ပန်းလျက် ရှိသည်ကို သိသဖြင့် တန်ချွန်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ

“တန်ချွန်းတို့လဲ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်လေ။ နောက်ကျမှ မလေးဆီကို တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးမယ်”

“လာမေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဇူချွန်း မလေးထိုက်ယုကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်နော်” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

တန်ခူးသည့် ပြန်ရန် ပြင်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် အပြင်မှအော်သံ
တစ်သံကို ကြားရလေ၏။

မည်သူဖြစ်ကြောင်း သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

မြောက်နန်းမိဖုရား နာမကျန်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဆွေမျိုးများ ရွှေ့နန်းတော်ကြီးသို့
ဝင်ကြရခြင်း။

ခွာညိုသျှားက ရန်ထောင်သဖြင့် ပေါက်ကြည်သည် ဒေါသကို မျိုသိပ်ရခြင်း။

တန်ချွန်းတို့ စမ်းယဉ်တို့ ပြန်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် အပြင်ဘက်မှ အဘွားအိုကြီး
တစ်ယောက်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ကြရ လေ၏။

“ဟဲ့ ကောင်မ။ ညည်းက ဘာဆိုင်လို့ ဒီဥယျာဉ်ထဲကို လာပြီး
နေရတာလဲ။ ဒါ ငါတို့ ဥယျာဉ်ဟဲ့။ ညည်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။”

ထိုအသံကိုကြားလျှင် ထိုက်ယုသည်အပြင်သို့ ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် မျက်ဖြူကြီးလန်သွားကာ “မလေး သွားရတော့မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုက်ယုသည် မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ကြီးထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရာတွင်
မယ်မယ်၏အစီအမံဖြင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုသည်
အခြားသူများကို စောင့်ကြည့်ကာ မိမိဘက်က အမှားအယွင်း မရှိရလေအောင်
ဆင်ဆင် ခြင်ခြင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု မိမိအဆောင် အပြင်ဘက်မှနေ၍
ဆဲရေးတိုင်းထွာသံကို ကြားလိုက်သည့်အခါ၌ ဤသည်မှာ မိမိကို
စောင်းမြောင်း၍ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်လိုက်လေ၏။ မိမိသည်
အမျိုးကောင်းသမီး ဖြစ်သည့်တိုင် မိဘများ မရှိတော့သည့် မျက်နှာမဲ့ဖြစ်လေရာ
ယခု မိမိအား စော်ကားရန် အဘွားအိုကြီးကို မည်သူကများ
လွှတ်လိုက်လေသနည်းဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုမျှလောက်
စော်ကားသည်ကိုမူ မခံနိုင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုက်ယုသည် တစ်ချက်မျှ
အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် သတိလစ်သွားလေ၏။

“မလေး၊ မလေး သတိထားလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မလေး သတိထားလေ”

ဇူချွန်းက လှုပ်၍ခေါ်၏။ တန်ချွန်းကလည်း သတိပြန်ရအောင်
ဆက်၍နှိုးလေ၏။ ခဏကြာသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည်
သတိပြန်လည်လာလေ၏။ သို့တိုင်အောင် ထိုက်ယုသည် စကားတစ်လုံးမျှ
မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ဖြူကြီး လန်ကာ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့သာ
လက်ညှိုးထိုးပြလျက် ရှိလေ၏။

တန်ချွန်းသည် သူပြောသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်သဖြင့်
တံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ထွက်ကြည့်ရာ အမယ်အိုတစ်ယောက်သည်

တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်လျက် ညစ်ပတ်ပေရေလျက် ရှိသည့် ကလေးမကလေး တစ်ယောက် ကို လိုက်၍မောင်းလျက် ရှိလေ၏။

“ငါက ပန်းပင်တွေနဲ့ သစ်ပင်တွေကို လိုက်ကြည့်နေတာ။ အလုပ်ရှိလို့ လာရတာ။ နင်က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရ တာလဲ။ နင့်တော့လား အိမ်ပြန်ရောက်မှ ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်ဦးမယ်”

ကလေးမကလေးက လှည့်ကြည့်ကာ လက်တစ်ချောင်းကို စုပ်ရင်း ရယ်လျက်ရှိလေ၏။

“အမယ်ကြီး။ ဒီနားမှာ ဘာတွေလာအော်နေတာလဲ။ တယ်ခက်ပါလား။ ဒီနေရာမှာလာပြီး အော်လားဟစ်လား မလုပ်ရဘူး”

အမယ်အိုသည် တန်ချွန်းကိုမြင်သည့်အခါတွင် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြင့်

“အကျွန်ရဲ့ မြေးမကလေးပါ မလေးရယ်။ အကျွန် သစ်ပင်တွေကို လျှောက်ကြည့်နေတုန်းမှာ နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်လာလို့။ ဒီမှာ ဆူဆူညံညံ လုပ်နေမှာစိုးလို့ အိမ်ကို ပြန်ခိုင်းနေတာ။ အကျွန်တို့ ဒီမှာလာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ရဲပါဘူး”

“ကဲ ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ သွားကြတော့။ ဒီနားမှာလာပြီး ဆူဆူညံညံ လုပ်မနေကြနဲ့။ မလေးထိုက်ယု ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး။ သွား ဆိုမြန်မြန်သွားလေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့မလေး”

အမယ်အိုကြီး ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ကလေးမကလေးလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည့်အခါ၌ စမ်းယဉ်သည် ထိုက်ယု၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တန်ချွန်းသည် လူမမာကို အသာပွေ့ထူပေးပြီးနောက် ရင်ဝကို ဖိပေးသည်တွင် လူမမာ လည်း မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လေ၏။

“အဘွားအိုကြီး ဘာလာလုပ်တယ် ထင်သလဲ” ဟု တန်ချွန်းက ပြုံး၍ မေးလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ခေါင်းကိုယမ်းပြလေ၏။

“သူ့ မြေးကလေးကို ဆူနေတာလေ။ ခုပဲ ဒီနားမှာ လာမဆူကြနဲ့လို့ ပြောလွှတ်လိုက်ပြီ။ သူတို့တစ်တွေဟာ တော်တော် ခက်တာပဲ။ ဘာမှ အမှန်းမသိကြဘူး။ ပြောရမှန်းမသိ၊ မပြောရမှန်းမသိ”

“မလေး”

ထိုက်ယုသည် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် စကား မပြောနိုင်ဘဲ သူ့လက်ကို ဆုပ်ထားလေ၏။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မလေးရယ်။ မလေးတို့ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ တန်ချွန်းတို့ လာပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက် မှာပေါ့။ မလေး အနားယူရမယ်၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ရမယ်။ စိတ်ကို ကြည်ကြည်လင်လင် ထားရမယ်။ ဒီလိုဆိုယင် မကြာခင် နေပြန်ကောင်းလာမှာပါ။ အဲဒီတော့မှ တန်ချွန်းတို့ ကဗျာအဖွဲ့ကလေး ပြန်စုပြီး ကဗျာတွေ ဘာတွေ စပ်ကြမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ပျော်စရာကြီးပေါ့” ဟု စမ်းယဉ်က ဝင်ပြော၏။

“မလေး စိတ်ကောင်းအောင် ပြောမနေကြပါနဲ့ကွယ်။ အဲဒီအချိန် ထိအောင် မလေး နေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေး သိပါတယ်”

ထိုက်ယုသည် ငိုရှိုက်လျက် ရှိလေ၏။

တန်ချွန်းက

“အို၊ မလေးကလဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ နေထိုင် မကောင်းဖူးတဲ့သူ ဆိုလို့ ဘယ်သူများရှိလို့။ ဒီလိုပဲ နေထိုင်မကောင်း တတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေကို စိတ်ထဲမှာစွဲနေရတာလဲ။ ကဲ၊ မှိန်းနေ လိုက်ပါ။ တန်ချွန်းတို့ မယ်မယ့်ဆီကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်။ တန်ချွန်းတို့လဲ မကြာခဏ လာကြည့်မယ်။ လိုတာရှိယင်လဲ ဇူချွန်းကို လွှတ်ပြီး အပြောခိုင်းလိုက်နော်”

ထိုက်ယုမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက်

“မယ်မယ့်ကိုတွေ့ယင် မလေးက ကန်တော့လိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါနော်။ မလေး နေထိုင်မကောင်းတာ နည်းနည်းပါလို့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး လို့လဲ ပြောပြပါ။ မယ်မယ် စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“သိပါတယ် ထိုက်ယုရယ်။ ကိုယ် သက်သာအောင်သာ နေစမ်းပါ”

တန်ချွန်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့ ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ဇူချွန်းသည် သူ့ သခင်မ ထိုက်ယုအား အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲပေးကာ အနားတွင် ထိုင်စောင့်နေပြီး စုယဉ်မှာ အခြားလုပ်စရာ ရှိသည်များကို လုပ်လျက်ရှိလေ၏။ စုယဉ်သည် ရင်ထဲတွင် ဖိုလှိုက်လျက် ရှိသည့်တိုင် မငိုရဲဘဲ ချုပ်တည်းထားရလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည့်ဘိုင် အိပ်၍ ကား မပျော်ချေ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်

ဥယျာဉ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော်လည်း ယနေ့မှာမူ လေတိုက်သံ၊ ပိုးမွှားများ အော်သံ၊ ငှက်တို့ မြည်ကျူးသံ၊ ဖိနပ်သံတို့ကို သတိပြုမိလေ၏။ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကလေးများ ကစားနေသံကိုလည်း ကြားရ လေ၏။ ထိုက်ယုသည် ထိုအသံများကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကာ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးများကို အချခိုင်းလိုက် လေ၏။

ထိုစဉ် စုယဉ်သည် ငှက်သိုက်ပြုတ်ရည်ကို ယူလာကာ ဇူချွန်းကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ဇူချွန်းက ခန်းဆီးအပြင်ဘက်မှနေ၍

“မလေး ငှက်သိုက်ပြုတ်ရည်ကလေး သောက်လိုက်ပါလား”

ထိုက်ယုက လေသံကလေးဖြင့် သောက်မည်ဟု ပြောသည့်အတွက် ဇူချွန်းသည် ငှက်သိုက်ပြုတ် ပန်းကန်ကို စုယဉ်သို့ ပြန်ပေးကာ လူမမာကို ပွေ့၍ထူလေ၏။ ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယုကို တစ်ဘက်ပွေ့ထားရင်းမှ ဟင်းချို ပူမပူကို စမ်းသပ်ပြီးနောက် ပန်းကန်ကို ထိုက်ယုပါးစပ်နားသို့ ယူပေးလေ၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးမဖွင့်တဖွင့်ဖြင့် ဟင်းချို နှစ်ကျိုက် သုံးကျိုက်လောက်ကို သောက်ပြီးလျှင် ခေါင်းကိုယမ်းပြလေ၏။ နောက်ထပ် တိုက်သော်လည်း မသောက် တော့ချေ။ ဇူချွန်းသည် ဟင်းချိုပြုတ်ရည်ကို စုယဉ်သို့ ပြန်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ထိုက်ယုကို အိပ်ရာပေါ်သို့ အသာပြန်လှဲ ပေးလေ၏။ အနည်းငယ် နားလိုက်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယုမှာ သက်သာသွားစဉ် အပြင်ဘက်မှ စကားပြောသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဇူချွန်းတစ်ယောက်ကော ရှိရဲ့လား” စုယဉ်သည် အပြင်သို့ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ရာ မာလာကို တွေ့ရလေ၏။

“လာလေ အစ်မ” ဟု စုယဉ်က လေသံကလေးဖြင့် ခေါ်၏။

“မလေးထိုက်ယုကော၊ ဘယ့်နှယ် နေသေးသလဲ”

စုယဉ်က မနေ့ညက အခြေအနေနှင့် ယနေ့မနက် အခြေအနေများကို ပြောပြလေ၏။

“ခပ်စောစောကတင်ပဲ ဆွီမိုလာပြီး မလေးထိုက်ယု နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ပြောသွားလို့။ သခင်လေးပေါက်ယုလဲ စိုးရိမ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ မာလာ့ကို သွားကြည့်ချည်စမ်းပါ ခိုင်းလိုက်လို့ လာတာ”

သူတို့နှစ်ယောက် တီးတိုးပြောနေကြစဉ် ဇူချွန်းသည် အတွင်းဆောင် ခန်းဆီးကို မ၊လိုက်ပြီးနောက် မာလာကို ဝင်လာရန် လက်ယပ်၍ ပြလေ၏။

မာလာက ခြေဖျားထောက်၍ အနားသို့ လျှောက်လာရင်း

လေသံကလေးဖြင့်

“အိပ်ပျော်နေသလား”

ဇူချွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး

“နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ခုမနက်မှ သိသလား”

မာလာက စိုးရိမ်သည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြသလဲ မသိဘူး။ မနေ့ညကလဲ ကိုယ်တို့ဆီမှာ ပြဿနာပေါ်လို့ လန့်လိုက်တာကွယ်၊ မပြောပါနဲ့တော့”

ဇူချွန်းက အကျိုးအကြောင်းကို မေးလေ၏။

“သခင်လေးပေါက်ယုပေါ့။ ညဦးပိုင်း အိပ်ရာဝင်သွားတုန်းကတော့ အကောင်းပကတိပဲ။ ဒါပေမယ့် သန်းခေါင် ကျော်လောက်ကျတော့ အော်လိုက်တာကွယ်။ ကြောက်စရာကြီး။ ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်လို့တဲ့။ သူနုလုံးကို တစ်ယောက် ယောက်က လှီးထုတ်နေသလိုပဲတဲ့။ အဲဒါ အောင့်လှချည်ရဲ့။ နာလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး အော်နေတာ မိုးလင်းကာနီးမှ သက်သာ သွားတယ်။ အစ်မဖြင့် အသည်းတွေ အူတွေကို တုန်နေတာပဲ။ ဒီနေ့မနက် ကျောင်း မတက်နိုင်တော့ဘူး။ သမားတော် ကိုတော့ ပင့်ထားတယ်”

ထိုစဉ် အိပ်ရာကို ကာထားသည့် ကန့်လန့်ကာထဲမှ ထိုက်ယု၏ ချောင်းဆိုးသံကို ကြားရသဖြင့် ဇူချွန်းသည် ထွေးခံကို ယူလာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုက မျက်လုံးကို မဖွင့်ချင် ဖွင့်ချင် ဖွင့်လိုက်လျက်

“ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

“အစ်မမာလာ လာမေးလို့ သူနဲ့ ပြောနေတာ”

ထိုအချိန်တွင် မာလာသည် အိပ်ရာနားသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုက်ယုက ခိုင်းသဖြင့် ဇူချွန်းသည် သူ့ကို ထူပေး လေ၏။ ထိုက်ယုသည် ခုတင်စွန်းကိုပြကာ မာလာကို အထိုင်ခိုင်းလေ၏။ မာလာသည် ဘေးချင်း ယှဉ်ထိုင်လိုက်ကာ ပြုံးလျက်

“လွဲနေလိုက်ပါလား မလေးရဲ့”

“ရပါတယ်။ ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ် မနေကြပါနဲ့။ စောစောက ရင်ထဲက အောင့်တယ် နာတယ်လို့ ပြောနေတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေကြတာလဲ”

“သခင်လေး ပေါက်ယုပါ။ အိပ်နေတုန်း ဘီလူးစီးလို့ အော်တာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

မာလာသည် သူစိတ်ပူမည် စိုးသည့်အတွက် ဖုံးဖိ ပြောဆိုနေကြောင်းကို

ထိုက်ယု ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ထိုက်ယု သည် ပေါက်ယု အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“အိပ်မက်မက်ရင်းကော ယောင်သေးသလား”

“ယောင်တာတော့ မကြားမိဘူး မလေး”

ထိုက်ယုက ခေါင်းညိတ်လေ၏။ ခဏကြာလျှင် သက်ပြင်းချလျက်

“ထိုက်ယု နေမကောင်းဘူး ဆိုတာကို သူ့ကို သွားမပြောလိုက်နဲ့နော်။ တော်တော်ကြာ လာမေးတာတွေ ဘာတွေ လုပ်နေလို့ စာကျက်ချိန် မရဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ စာမရယင် သူ့အဖေက ဆူဦးမယ်”

“မပြောပါဘူး မလေးရဲ့။ စိတ်ချပါ။ ကဲ၊ မလေးလဲ နားလိုက်ဦး”

ထိုက်ယုသည် ခေါင်းညိတ်ကာ တန်ချွန်းအား အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲပေးရန် ပြောလေ၏။ မာလာသည် လူမမာကို အားပေးစကား ပြောပြီးလျှင် ပြန်ခဲ့လေ၏။ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ထိုက်ယုမှာ အနည်းငယ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေကြောင်း၊ သို့ရာတွင် စိုးရိမ်စရာ မရှိကြောင်း ပြောပြသည့်အတွက် ပေါက်ယုမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။ တန်ချွန်းနှင့် စမ်းယဉ်တို့သည် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာရှိ ထိုက်ယုထံမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် မယ်မယ်ထံသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတွင် တန်ချွန်းက

“မယ်မယ့်ဆီ ရောက်ယင် သိပ်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး ပြောမပြနဲ့နော်”

“အေးပါမလေးရယ်။ ခပ်စောစောတုန်းကတော့ စမ်းယဉ်က သိပ်စိုးရိမ်သွားတာကိုး”

မယ်မယ်ထံသို့ ရောက်ကြ၍ ထိုက်ယု နေထိုင်မကောင်းကြောင်းကို တန်ချွန်းက ပြောပြသည့်အခါ၌ မယ်မယ်မှာ စိုးရိမ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟောဒီနှစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုချည်းပဲ။ ခဏခဏ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေကြတာပဲ။ ထိုက်ယုကလဲ ကလေးလေး တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့တာ။ ကိုယ့်ကျန်းမားရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ ကောင်းပြီ။ ခုတော့ သူ့မှာ တတွေတွေ တငေးငေးနဲ့” ဟု ပြောလေ၏။ မည်သူကမျှ ပြန်မပြောရဲဘဲ ရှိကြစဉ် မယ်မယ်သည် ယုန်ယွမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“သွား၊ သူတို့ကို ပြောချည်စမ်း။ ပေါက်ယုကို ကြည့်ပြီးယင် သမားတော်ကို ထိုက်ယု အဆောင်ကိုလဲ ပင့်ပြီး ပြကြည့်လို့”

ယုန်ယွမ်းသည် အခိုင်းမိန်းမကြီးများကို ပြောရန် ထွက်သွားလေ၏။ တန်ချွန်း နှင့် စမ်းယဉ်တို့သည် မယ်မယ်နှင့် အတူ ညစာစားပြီးနောက်

ဥယျာဉ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့အကြောင်းကို ဤတွင်တော်ဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သမားတော် ကြွလာလေ၏။ ပေါက်ယု၏ ရောဂါမှာ သာမန်မျှသာ ဖြစ်ပြီး အအေးမိ၍ အစာမကြေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ချွေးထွက်လျှင် နေကောင်းသွားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ် တို့သည် ဆေးညွှန်းနှင့်တကွ အကျိုးအကြောင်းကို မယ်မယ်အား ပြောပြရန် အခိုင်းမိန်းမကြီးကို လွှတ်လိုက် လေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သမားတော်ကြီး ကြွလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ အကြောင်းကြားရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။ ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယုကို စောင့်မျှားခြံပေးပြီး အိပ်ခန်းကန့်လန့်ကာကို ချထားလိုက်ကာ စုယဉ်မှာ အခန်းကို သန့်ရှင်းလျက် ရှိလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် ကျိလျှံနှင့်အတူ သမားတော်ကြီး ရောက်လာလေ၏။

“ဆရာကြီးက တို့များအိမ်ကို လာနေကျ။ ဒီတော့ အစေတော်တွေ ရှောင်ပုန်းနေစရာ မလိုဘူး” ဟု ကျိလျှံက ပြောလေ၏။

အထိန်းမိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ခန်းဆီးကို မ ပေးပြီး သမားတော်ကို ဆီးကြိုသဖြင့် သမားတော်နှင့် ကျိလျှံ တို့သည် နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ကြလေ၏။ ကျိလျှံက ထိုက်ယု ဖြစ်ပျက်ပုံကို သမားတော်ကြီးအား ပြောပြရန် ဇူချွန်းအား ခိုင်းလေ၏။

သမားတော်ကြီး ဝမ်က

“ခဏနေဦးဗျ။ သွေးစမ်းကြည့်ပြီး ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ရောဂါ ရှာယင် ကောင်းမယ်။ ကျုပ်ပြောတာနဲ့ လွဲနေယင် သို့မဟုတ် လိုနေယင် ကလေးမတို့က ဖြည့်ပြောကြဗျ”

ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယု၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကန့်လန့်ကာကြားမှ ထုတ်ပေးပြီးလျှင် မှီအုံးတစ်ခုပေါ်သို့ အသာတင် ထားကာ အင်္ကျီလက်ဖျားကိုပင့်တင်ပေးလျက် လက်ကောက်ကိုလည်း အထက်သို့ပင့်ပေးလေ၏။ သမားတော်ကြီးဝမ်သည် အတန်မျှကြာအောင် သွေးစမ်း နေပြီးနောက် အခြားတစ်ဖက်ကိုသည်း စမ်းကြည့်ပြန်လေ၏။ ထိုနောက် သမားတော်ကြီး နှင့် ကျိလျှံတို့သည် အပြင်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

“အင်း၊ စိတ်က သိပ်လှုပ်ရှားနေတော့ သွေးခုန်နှုန်း ခြောက်မျိုး စလုံးဟာ တော်တော်ပြင်းနေသဗျ”

[“ရွှေနန်းတွင်း ဆေးပညာလက်စွဲကျမ်း”၌ လက်တစ်ဖက်လျှင် သွေးခုန်သည့် နေရာသုံး နေရာစီ ရှိသည်။ ယင်းတို့မှာ ဆွန်၊ ကွမ်နှင့် ချီ

တို့ဖြစ်ပြီး ထိုသွေးကြောများကို စမ်းကြည့်လျှင် အတွင်းအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများ၏ အခြေအနေကို သိနိုင်သည်ဟု ဆို၏။]

ထိုစဉ် ဇူချွန်းလည်း ထွက်လာကာ အပေါက်ဝတွင် လာရပ်သဖြင့် သမားတော်ကြီးက သူ့ဘက်သို့ လှည့်၍

“ခုရောဂါကြောင့် မကြာခဏ ခေါင်းမူးဝေမယ်။ ခံတွင်းပျက်မယ်။ အိပ်မက်ဆိုးများကို မကြာမကြာ ခဏ မြင်မက် မယ်။ ညဆိုယင် အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်လုံး ကြောင်မယ်။ အလွန် စိတ်ထိခိုက်လွယ်ပြီး ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ စကားကလေး တစ်ခွန်းကိုအောင် သူ့ကို စော်ကားတာဆိုပြီး ဝမ်းနည်းတတ်တယ်။ အကြောင်းမသိသူတွေ ကတော့ စိတ်ကောက်တတ် တယ်။ အထအန ကောက်တတ်တယ်လို့ ထင်ကြမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ရောဂါကြောင့် ဖြစ်တာဗျ။ ရောဂါ ကြောင့် သည်းခြေနောက်ပြီး နှလုံးကို တက်ရိုက်တာ။ ဘယ့်နှယ်လဲ သူငယ်မ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်စ”

ဇူချွန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ “မှန်ပါတယ်ရှင်။ အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ”

သမားတော်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဆေးညွှန်းရေးပေးရန် စာကြည့်ဆောင်ထဲသို့ ကျီလျှံ နှင့်အတူ ဝင်ခဲ့လေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းရောင်စက္ကူများ ရှိလေ၏။ သမားတော်ကြီးသည် လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက်ကို သောက် လိုက်ပြီးလျှင် စုတ်တံကိုယူကာ ဆေးညွှန်းကို ရေးပေးလေ၏။

“စိုးရိမ်သောက များသည့်အတွက် သွေးခုန်နှုန်း ခြောက်မျိုး စလုံးမှာ ပြင်းထန်လွန်ကဲနေကြသည်။ လက်ဝဲစွန် သွေးခုန်နှုန်း အားနည်းနေခြင်းသည် နှလုံးအားနည်း နေခြင်းကို ပြသည်။ ကွမ်းသွေးခုန်နှုန်း ပြင်းထန်နေခြင်းမှာ သည်းခြေတွင် တေဇော လွန်ကဲနေခြင်းကို ပြသည်။ သည်းခြေအရည်တို့ အပြင်သို့ မထွက်နိုင်သောအခါ သရက်ရွက်တွင် သွား၍ ခဲသည်။ ခံတွင်းပျက်ခြင်းနှင့် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းမှာ ယင်းအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အရည်များသည် သွေးဖြစ်ရမည့် အစား သလိပ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကာ သွေးလေကို ဖောက်ပြန်စေသည်။ ချောင်းဆိုးခြင်းမှာ ယင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကုသပေးလျှင် သည်းခြေငြိမ်နိုင်သည်။ အဆုတ်ကို အားကောင်းစေသည်။ နှလုံးကို အားကောင်းစေသည်။ သရက်ရွက်ကို အားကောင်းစေသည်။ သို့ရာတွင် အားဆေးများကို အရမ်းတိုက်ကျွေးခြင်း မပြုသင့်။ ကောလိသိမ်ကို လိပ်သွေးနှင့် ရော၍ တိုက်သင့်သည်။ ထိုနောက်မှ ဆေးများကို တိုက်ကျွေးသင့်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် အဆုတ်ကို အားကောင်း စေနိုင်သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဆေးညွှန်းတည်း”

ထိုနောက်တွင် သမားတော်ကြီးသည် ဆေးခုနစ်မျိုးနှင့် အားဆေး

တစ်မျိုးကို ပေးလေ၏။

ကျိလျှံက ဆေးညွှန်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီး

“သွေးဆူနေတုန်းမှာ ကောလိသိမ်ကို တိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာကြီး”

သမားတော်ကြီးက ပြုံးလိုက်ကာ

“ကောလိသိမ်ဟာ သွေးအားတိုးဆေးဗျ။ သွေးအန်တာ၊ နှာခေါင်းသွေးလျှံတာတို့မှာ အသုံးမပြုရဘူးလို့ သခင်လေး သိထားတယ်ဗျ ဟုတ်စ။ ဒါပေမယ့် ဒါကို လိပ်သွေးနဲ့ ပြုတ်သောက်ယင် အစာကြေချက်တဲ့ စနစ်ကို အားကောင်းစေတယ်။ သည်းခြေမှာခဲနေတဲ့ အရည်တွေကို ပျော်စေတယ်ဗျ။ ဒါ့ကြောင့် သွေးကို မဆူစေတဲ့အပြင် အသည်းကိုအားကောင်းစေပြီး အပူရည်တွေကို ငြိမ်စေတယ်ဗျ။ ရွှေနန်းတွင်းသုံး ဆေးပညာ လက်စွဲကျမ်းမှာ ဆိုထားတယ်ဗျ။ ‘သွေးလျှံသော် သွေးလျှံ ဆေးကိုတိုက်၊ သွေးပိတ်သော် သွေးငြိမ်ဆေးကို တိုက်တဲ့ဗျ။ အဲဒီနည်းက ‘လျူမင်းဆက် နိုင်ငံကို ငြိမ်အောင်လုပ်ဖို့ ချောင်ပိုးရဲ့ အားကိုသုံး’ ဆိုတဲ့ နည်းဗျ။ သွေးလျှံတဲ့ သတ္တိကို လိပ်သွေးနဲ့ ပြန်ထိန်းထားတာ”

ကျိလျှံက ခေါင်းညိတ်လျက်

“ဪ၊ ဒီလိုလား။ ကောင်းပါလေ ခင်ဗျာ”

“ဒီတော့ သခင်မလေးကို နှစ်ကြိမ်လောက် တိုက်ကြည့်။ အဲဒါမှ မပျောက်သေးယင် အချို့ ဆေးမည်တွေကို လိုတိုးပိုလျှော့ လုပ်ရမှာပ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ယင်လဲ နောက်ဆေးတစ်ဖုံကို ညွှန်းရမှာပ။ ကျုပ်ကတော့ ကိစ္စကလေးရှိသေးလို့ သွားရဦးမယ်ဗျ။ နောက်တစ်နေ့ကျမှ လာကြည့်ဦးမယ်”

ကျိလျှံက အပြင်သို့ လိုက်ပို့ရင်း

“ပေါက်ယုအတွက် ဆေးညွှန်းကကော”

“သခင်လေးပေါက်ယုက အထူးအထွေ ရောဂါရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခွက်လောက် တိုက်လိုက်ယင် ကောင်းသွား မှာပါ”

သမားတော်ကြီးသည် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

ကျိလျှံသည် အခိုင်းမိန်းမများကို ဆေးယူရန် ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်ဆီသို့ ပြန်လာကာ ထိုက်ယု၏ ရောဂါအခြေအနေနှင့် သမားတော်ကြီး ပေးသွားသည့်ဆေးညွှန်းကို ပြောပြနေစဉ် ချူယွံ၏ မိန်းမရောက်လာကာ အရေး မကြီးသည့် အကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုနေပြန်လေ၏။

“ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်ဗျာ” ဟုဆိုကာ

ကျိလျှံလည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ချူယွီ၏ မိန်းမက သူ့လာရင်း ကိစ္စကိုပြောပြီးနောက်

“ခုတင် အကျွန်လဲ မလေးထိုက်ယုဆီကို ရောက်ခဲ့တယ်ရှင့်။ မလေးကို ကြည့်ရတာ သိပ်အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့။ လူလဲ အရိုးပေါ်အရေတင်လို့။ ဘယ်လိုနေသလဲလို့ မေးတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ငိုနေတယ်။ နောက်တော့မှ ဇူချွန်းက “ကျွန်မတို့ သခင်မလေး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ လိုတာပြုတာ ရှိယင်လဲ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ နေတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် မလေးငှက်မယ်ဆီကို သွားပြီး ကြိုတင် အသုံးစရိတ်ကလေးများ တောင်းရမလားလို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ ဆေးဖိုးဝါးခအတွက် ရပေမယ့် တခြား အရေးတကြီး အကြောင်း ပေါ်လာယင် သုံးစရာကလေး ဘာလေး ရအောင်လို့ ပြောနေတယ်။ အဲဒါ အကျွန်ကလဲ သခင်လေးကျိလျှံဆီကို ပြောပေး မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ခေါင်းကိုငုံကာ အတန်ကြာစဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မပြောမယ်။ လိုလိုမည်မည် သုံးရအောင် ကျွန်မ ပိုက်ဆံနည်းနည်း ထုတ်ပေးထား လိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကို မလေးထိုက်ယု မသိပေစေနဲ့။ တစ်လစာလုံးလုံးတော့ ကြိုတင်ပြီး မပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မမှာလဲ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်တဲ့ အစဉ်အလာ ဖြစ်သွားယင် ဒီပြင်လူတွေကလဲ တောင်းလာကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မလဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ အမြှောင် မချောဟာ လစာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တန်ချွန်းနဲ့ စကားများတာကို ရှင်လဲ သိတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ခုတလောမှာ ကျွန်မတို့ အသုံးစရိတ်တွေက သိပ်များပြီး အဝင်ထက် ပိုနေတယ်။ အလျင်မီတယ် လို့ကို မရှိဘူး။ မသိတဲ့ လူတွေကတော့ ကျွန်မ အအုပ်အချုပ် ညံ့ဖျင်းလို့လို့ အောက်မေ့ကြမှာပဲ။ တချို့ကတော့ ငှက်မယ် က ငှက်မယ်ရဲ့ အိမ်ဆောင်ကို ပံ့ပိုးနေရလို့လို့တောင် ဘေးမှာ ပြောနေကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှင်လဲ အကြပ် လုပ်နေတဲ့လူပဲ။ ကျွန်မတို့ အခြေအနေကို ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့”

ချူယွီ၏ မိန်းမက အံ့အားသင့်လျက်

“အလိုဟုတ်သား။ ကြည့်စမ်း၊ ပြောရက်ကြတယ်နော်။ ဒီလောက် ကြီးတဲ့ အိမ်ထောင်စုကြီးကို မလေးငှက်မယ် မို့လို့ ဒီလောက် နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်နိုင်တာ။ တော်တော် မိန်းမ ဘယ်မှာ အုပ်စီးနိုင်ပါ့မလဲ၊ အဝေးကြီး။ မိန်းမ မပြောနဲ့ ခေါင်းသုံးလုံးနဲ့ လက်ခြောက်ချောင်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတောင် အုပ်စီးဖို့မလွယ်ဘူး။ လူတွေဟာ ပြောစရာမရှိ ကြိဖန်ကို ပြော တတ်တယ်”

ချူယွီ၏ မိန်းမသည် ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်၏။

“မလေးငှက်မယ်က အပြင်က စကားတွေကို မကြားသေးဘဲကိုး။ အပြင်မှာ ပြောနေကြဟာက ပိုတောင် ဆိုးသေးတယ်ရှင့်။ တစ်နေ့က အိမ်ကလူ အပြင်ကပြန်လာတော့ အပြင်ကလူတွေက ပြောတယ်တဲ့။ မလေး ငှက်မယ်တို့ မိသားစုဟာ ငွေသားတွေနဲ့ လုပ်ထားတာတဲ့။ အိမ်မှာ ရွှေတွေဆိုတာ အခန်းနဲ့အပြည့်တဲ့။ ငွေတွေဟာလဲ အခန်းနဲ့အပြည့် တဲ့။ အိမ်မှာ သုံးတော့လဲ စိန်တွေကျောက်တွေ စီထားတဲ့ ရွှေပန်းကန် ငွေပန်းကန်တွေကို သုံးတာတဲ့။

“အချို့ကလဲ ပြောကြသေးတယ်။ သုံးနိုင်မှာပေါ့တဲ့။ သူတို့အထဲက သမီးတစ်ယောက်က မြောက်နန်းမိဖုရား အမြောက်ခံရတော့ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ရှိတဲ့စည်းစိမ်တွေကို တစ်ဝက်ခွဲပေးတာကိုးတဲ့။ တစ်ခါ၊ မြောက် နန်းမတော် အိမ်ကို အလည်ကြွလာတုန်းကဆိုယင် ရွှေတွေ ငွေတွေကို လှည်းနဲ့ တိုက်ယူလာတာ သူတို့ကိုယ်တိုင် မြင်ရ သတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့မိသားစုရဲ့ စံအိမ်ကြီးတွေဟာ ဘောဂဝတီ နဂါးပြည်က နဂါးဘုရင်ရဲ့ နန်းတော်ကြီးလို သလင်းတွေ၊ မှန်တွေနဲ့ စီခြယ်ထားတာတဲ့။ ကျောင်းတို့ ဘာတို့ကို လှူတယ်ဆိုယင်လဲ ရွှေတွေငွေတွေကို ပိဿာလိုက်လှူတာတဲ့။ အေးလေ၊ သူတို့အဖို့တော့ ဒါတွေဟာ ဘာပြောလောက်မလဲ တဲ့။ နွားမွေးတစ်ပင် ကျွတ်တာလောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့တဲ့။

“တချို့ကတော့လဲ တစ်မျိုး မလေးရဲ့။ သူတို့စံအိမ်ကြီးတွေ ရှေ့က ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတွေဟာ ကျောက်စိမ်းနဲ့ ထုထား တာတဲ့။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဆိုယင်လဲ ရွှေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ မြင်းပျံရုပ်ကြီးနှစ်ခု နှစ်ရုပ် ရှိသေးတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ရုပ်ကို ခိုးသွားလို့ တစ်ရုပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့။ သူတို့အိမ်မှာ သခင်မတွေတော့ ထားတော့၊ အစေတော်တွေ ဆိုတာလဲ ဘာအလုပ်မှကို ကောင်းကောင်း မလုပ်ရဘဲ အရက်ကလေး သောက်လိုက်၊ ကျားကစားလိုက်၊ ဗျတ်စောင်းတီးလိုက်၊ ပန်းချီဆွဲလိုက်နဲ့ ဇိမ်နဲ့ နေရတာတဲ့။ သူတို့မှာကိုက အခိုင်းမိန်းမတွေ ရှိသေးတယ်တဲ့။ သူတို့ ဝတ်တဲ့ ပိုးဖဲတွေ၊ ဇာတွေ၊ သူတို့စားတဲ့ အစားအသောက်တွေ၊ သူတို့ ဝတ်တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဆိုတာ သာမန်လူတွေ မမြင်ဖူး မကြားဖူးတာ တွေတဲ့။ သခင်လေးတွေ၊ သခင်မလေးတွေ အတွက်ကတော့ မပြောနဲ့တော့တဲ့။ ကောင်းကင်မှာရှိတဲ့ လမင်းကြီးနဲ့ ကစား ချင်တယ် ဆိုယင်တောင် တက်ယူပေးမယ့် လူတွေ တစ်ပုံကြီးတဲ့။ သူတို့ဆိုတဲ့ သီချင်းကလေးတောင် ရှိသေးတယ် မလေး ရဲ့။

ချူပွီ၏ မိန်းမသည် သူတို့စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ အရပ်ထဲတွင် ဆိုနေသည့် သီချင်းကလေးကို ဆိုပြ လေ၏။ သို့ရာတွင် နိမိတ် မကောင်းဟု ထင်သောကြောင့် နောက်ဆုံး စာကြောင်းကိုမူ ဆိုမပြချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုစာကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်သည့်အတွက် အတင်းလည်း မမေးတော့ချေ။

“ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူးရှင်။ ဒါ့ထက်နေစမ်းပါဦး၊
ရွှေမြင်းပျံရုပ်အကြောင်းကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ် သိကြ တာတဲ့လဲ”

ချူယွီမိန်းမက ပြုံးလိုက်လျက်

“သခင်လေး ပေါက်ယုကို တာအိုကိုရင်ကြီးတစ်ပါး ပေးသွားတဲ့
ရွှေမြင်းပျံ ရုပ်ကလေး ရှိတယ် မဟုတ်လား မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ နောက်တော့
ကျပျောက်သွားတယ်လေ။ နောက်ကျမှ အဒေါ်ရှိ တွေ့လို့ ပြန်ပေးတယ်
မဟုတ်လား။ ဒါကို ချဲ့ကားပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ လူတွေဟာ တော်တော်
ရယ်စရာကောင်းတယ်”

“ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး ရှင်ရေ။ ကြောက်စရာ ကောင်းတာ။
ငှက်မယ်တို့မှာ အခြေအနေ တစ်နေ့တခြား ဆိုးလာ တယ်။ အပြင်မှာသာ
ဟန်မပျက်အောင် လုပ်နေကြရတာ။ “လူမှာ ဂုဏ်တက်ယင်ခက်၊ ဝက်မှာ
အဆီတက် ယင်ခက်” ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ ငှက်မယ်တို့မှာတော့
ဂုဏ်တက်တယ် လို့သာ ပြောရတာပါ။ တကယ်ကျတော့ တက်တဲ့ ဂုဏ်ကလဲ
ဂုဏ်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟန်ပြဂုဏ်ပါ။ အင်း၊ ရှေ့လျှောက်
ဘယ်လိုနေမယ်လို့တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“အေးလေ၊ မလေးငှက်မယ်အနေနဲ့ စိတ်ပူမယ်ဆိုယင်လဲ ပူစရာပေါ့။
လူတွေကတော့ ဒီလိုပြောနေတာ ကြာလှပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွေမှာရော၊
ဈေးထဲမှာရော၊ နောက်ဖေး လမ်းကြိုလမ်းကြားမှာရော ဒီအတိုင်းပဲ
ပြောနေကြတာပဲ။ သူတို့ ပြောတော့ ဘာကိုမပြောနဲ့လို့ တားလို့လဲ မရဘူးလေ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ခေါင်းညိတ်ကာ ပင်အဲကို ခေါ်၍ ငွေစင်
အနည်းငယ်ကို ချိန်ပေးလိုက်ရန် ပြောလေ၏။

“ရော၊ ဒါကို ဇူချွန်းကို ပေးလိုက်။ တိုလီမိုလီ သုံးဖို့အတွက်
ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောပါ။ တောင်းစရာရှိလဲ တောင်းသာ တောင်းပါလို့။
ဒါပေမယ့် လစာ ကြိုတင်ပေးဖို့ ကတော့ မလွယ်ဘူးလို့။ ဒီလောက်ဆိုယင် သူ
နားလည်ပါတယ် လေ။ ငှက်မယ်လဲ အချိန်ရယင် မလေးထိုက်ယုကို
သွားကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

ချူယွီမိန်းမသည် ငွေစကိုယူ၍ ပြန်သွားလေ၏။ သူတို့အကြောင်းကို
ဤတွင် ရပ်ဦးမည်။

ကျိလျှံသည် သူတို့ထံမှ ထွက်လာခဲ့ရာ အစေတော် သူငယ်တော်ကလေး
တစ်ယောက်သည် နောက်မှ လိုက်လာကာ

“သခင်လေးကို သခင်ကြီးကျိရဲက အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ခင်ဗျ” ဟု

ပြောလေ၏။

ကျိလျှံသည် လိုက်သွားသည့်အခါတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိရဲက

“ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ဘယ်သူ နာမကျန်းဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ ဘုရင့်သမားတော်ကြီးနဲ့ လက်ထောက်နှစ်ယောက် ကို အရေးတကြီး လာခေါ်သွားတယ်။ ဒီလောက် အရေးတကြီး ခေါ်ပုံကို ထောက်ယင်တော့ မောင်းမတို့ အပျိုတော် တို့ထဲက ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ ခုတစ်လောမှာ မြောက်နန်းမတော် အဆောင်က သတင်းလေး ဘာလေးကော မကြားမိဘူးလား”

“မကြားမိဘူး ဖေဖျား”

“သွား၊ ဒါဖြင့် မင်းဦးလေး ကျိချိန်နဲ့ ကျိချန်တို့ကို သွားမေးချည်စမ်း။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ ဘုရင့်သမားတော် အဖွဲ့ရုံး မှာသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်စမ်းပါလား”

ကျိချိန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျိချိန်က

“နို့ နေစမ်းပါဦး။ အစ်ကိုကြီးကော ဒီသတင်းကို ဘယ်ကကြားတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီး ကျိချင်းဆီက ကြားလာခဲ့တာကွ”

“ဒါဖြင့် ကျိချင်နဲ့ ကျိလျှံတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အဲဒီကိစ္စကို သွားစုံစမ်းချည်ကြကွာ”

“ဘုရင့်သမားတော် အဖွဲ့ကိုတော့ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်ပြီ အစ်ကိုကြီးရ”

ကျိလျှံသည် သူတို့အနီးမှထွက်လာကာ ကျိချင်ကို လိုက်ရှာပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲကြားခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ဦးကြီးတို့ဆီကို သွားပြောမလို့ စိတ်ကူးနေတာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျိချိန်ထံသို့ လာခဲ့ကြရာ ကျိချိန်က

“တို့တူမ မြောက်နန်း မိဖုရားလေး ဆိုယင်တော့ သတင်းတော့ ရောက်လာမှာပဲကွ”

သို့ဖြင့် ကျိရဲနှင့် ကျိချိန်တို့သည် ညမိုးချုပ်အထိ ထိုသတင်းကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် လွှတ်လိုက်သော စေတမန်များမှာ ပြန်ရောက်မလာကြသေးချေ။ ထိုစဉ် တံခါးမှူးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“ရွှေနန်းတော်ကြီးက မိန်းမစိုး နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သခင်ကြီးတို့ကို တွေ့ခွင့်တောင်းနေတယ်ခင်ဗျ”

“အထဲကိုခေါ်ခဲ့၊ အထဲကိုခေါ်ခဲ့”

အစေခံများက မိန်းမစိုးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည့်အခါတွင် ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့သည် သူတို့ကို အတွင်းဆောင် ထဲတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံကြလေ၏။ သခင်ကြီး နှစ်ယောက်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ ကျန်းမာရေးကို ပထမ မေးမြန်း ပြီးနောက် မိန်းမစိုး နှစ်ယောက်ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

မိန်းမစိုးများက

“သခင်ကြီးတို့ စံအိမ်က မြောက်နန်းမိဖုရားဟာ မနွေက ကိုယ်လက် မအီမသာ ဖြစ်ပါတယ်။ မနွေကတော့ သူ့ နန်းမတော် ဘုရားရဲ့ ဆွေမျိုး မိန်းမလေးယောက်ကို ခေါ်ရမယ်လို့ အမိန့်တော်ရပါတယ်။ မင်းဆွေမျိုး မိန်းမတစ်ယောက် ကို အစေတော် တစ်ယောက်စီပဲ ခေါ်ခဲ့ရမယ်၊ ဒီထက် မပိုရဘူးလို့လဲ အမိန့်ပါပါတယ်။ မင်းဆွေမျိုး ယောက်ျားများ ကတော့ ရွှေနန်းတော် ဝင်းမှူးဆီမှာ အမည်နာမ ဖော်ပြပြီး ဝင်ခွင့်တောင်းရမယ်။ အမိန့်မရသေးမီ အထိ ဝင်းမှူးရုံးမှာပဲ စောင့်ကြရမယ်လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲကို ဝင်ဖို့ အမိန့်မရှိပါဘူး။ မနက်ဖြန် ရှစ်မောင်းနဲ့ ကိုးမောင်း အတီးကြားမှာ အရောက်လာပြီး ညနေ လေးမောင်းနဲ့ ခြောက်မောင်းကြားမှာ ပြန်နိုင်တယ်လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်”

ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့သည် ဘုရင့်အမိန့်ကို မတ်တတ်ထ၍ နားထောင်ကြရလေ၏။ ပြန်ထိုင်သည့်အခါတွင် မိန်းမစိုး များကို လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေရာ မိန်းမစိုး နှစ်ယောက်တို့လည်း လက်ဖက်ရည် အနည်းငယ် သောက်ပြီးလျှင် ပြန်သွားကြလေ၏။ ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့သည် မိန်းမစိုး နှစ်ယောက်ကို အပြင်ဝင်းအောက် လိုက်ပို့ကြ ပြီးလျှင် အကျိုး အကြောင်းကို ပြောရန် မယ်မယ်ထံသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

“လေးယောက် ဆိုတော့၊ မယ်မယ်ရယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် မိန်းမတွေရယ်ပေါ့။ တစ်ယောက် ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရ မလဲ မသိဘူး”

မည်သူမျှ အကြံမပေးရဲကြချေ။ မယ်မယ်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“ငှက်မယ်ကို ခေါ်သွားရယင် မကောင်းဘူးလား။ ငှက်မယ်က ဟိုရောက်ယင် ဘယ်လို နေရထိုင်ရတယ် ဆိုတာလဲ သိတယ်။ မင်းတို့ ယောက်ျားတွေကတော့ ဘယ်သူတွေ ခေါ်မလဲဆိုတာ တိုင်ပင်ကြည့်ကြဦး”

ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့သည် သဘောတူကာ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျိလျှံနှင့် ကျိယုန်တို့ကို အိမ်တွင် စီမံအုပ်ချုပ်ရန် ထားပြီး ကျန်လူများထဲမှ ရွေးခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ ထိုနောက် မနက်ဖြန်မနက်

အရုဏ်တက်တွင် ရထားများ နှင့် အစိမ်းရောင် သံလျင်း လေးစင်းကို အဆင်သင့် ပြင်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အစေခံများလည်း ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ထွက်သွားကြလေ၏။ ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်မှလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောရန် မယ်မယ့်ထံသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ကြ ပြန်လေ၏။

“မယ်မယ်တို့က မနက်ဖြန် မနက် ရှစ်ချက်တီးနဲ့ ဆယ်ချက်တီး အကြားမှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ဝင်ရမယ်။ ပြန်ထွက်တော့ ညနေ လေးချက်တီးနဲ့ ခြောက်ချက်တီး အကြားမှာ ပြန်ထွက်ရမယ်။ ဒီတော့ မယ်မယ်လဲ မနက်ဖြန် စောစော ထနိုင်အောင် စောစော အိပ်ရာဝင်ယင် ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်။ ကဲ ကဲ မင်းတို့လဲသွားကြတော့”

သူတို့ ပြန်သွားပြီးသည့်နောက်၌ မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့သည် မြောက်နန်း မိဖုရား ယွမ်ချွန်း၏ ကျန်းမာရေးကို ပြောဆိုဆွေးနွေး ကြပြီးနောက် မိမိတို့ အဆောင် အသီးသီးသို့ ပြန်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် အရုဏ် တက်သည့်အခါ၌ စံအိမ်ရှိ အဆောင် အသီးသီးမှ အခံများသည် မီးအိမ်ကို ထွန်းကြပြီး သခင်မများမှာမူ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အဝတ်အစား လဲကြလေ၏။ သခင်များမှာလည်း သွားရန်အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ မနက် ခြောက်ချက်တီးသည့် အချိန်တွင် ဝင်းမှူး လင်ချီရှောက်နှင့် လိုင်တတို့သည် အတွင်းဝင်းဝသို့ ရောက်လာကြကာ

“သံလျင်းများနဲ့ ရထားများ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ” ဟု အကြောင်းကြားကြလေ၏။

ကျိရဲ့နှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့ ရောက်လာကြလေ၏။ မနက်စာ စားပြီးသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ့် ကိုတွဲ၍ အရှေ့ဆုံးမှ ခေါ်လာလေ၏။ ထိုနောက် ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ဒေါ်လေးဆင့် စသူတို့သည် အစေတော် တစ်ယောက်စီဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ လီကွေ့နှင့် အခြား ဝင်းစောင့်များမှာ ရှေ့မှ နေ၍ မြင်းဖြင့် သွားနှင့်ကြလေပြီ။ သူတို့နောက်မှလည်း သူတို့မယားများ လိုက်ပါသွားကြ၏။ သူတို့သည် နန်းတော်အပြင် ကျုံးထိပ်တွင် စောင့်နေကြရမည် ဖြစ်၏။ ထိုနောက် သခင်ကြီးများနှင့် လူငယ်များသည် အချို့က ရထားစီးလျက်၊ အချို့က မြင်းစီးလျက် အစေခံများ ခြံရံကာ ထွက်လာခဲ့ ကြရာ ကျိလျှံ နှင့် ကျိယုန်တို့ နှစ်ယောက်သာလျှင် အိမ်ကို စီမံအုပ်ချုပ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျိမိသားစုတို့၏ ရထားကြီးများ၊ သံလျင်းများ၊ မြင်းများသည်

အပြင်နန်းမြို့ရိုး တံခါးတွင် အတန်ကြာ ရပ်၍ စောင့်နေစဉ် မိန်းမစိုးနှစ်ယောက် ပေါက်လာကာ

“မြောက်နန်းမိဖုရားကို လာရောက်ဖူးမြော်တဲ့ ကျိမိသားစု အမျိုးသမီးများ ရွှေနန်းတော်ထဲကို ဝင်စေ။ အမျိုးသား များက အပြင်ဝင်း တံခါးကနေပြီး ဖူးမြော်စေ။ အတွင်းကို ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုရ။ အမိန့်တော်”

“မြန်မြန်ဝင်” ဟု အစောင့်များက အော်ကြ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းမစိုးများက ဦးဆောင်၍ ဝင်ကြရပြီး အမျိုးသမီးများက သံလျင်းလေးစင်းဖြင့် လိုက်ကြ ရ၏။ အမျိုးသားများက သူတို့နောက်မှ ခြေကျင်လိုက် ကြရလေ၏။ ယောက်ျား အစေတော်များမှာ အပြင်တံခါး အပြင် ဘက်တွင် နေရစ်ခဲ့ကြရလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက် အတွင်းတံခါးဝသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမစိုး ကြီးများသည် ထ၍ ရပ်ကြလေ၏။ မကြာမီ မြောက်နန်းမိဖုရား ယွမ်ချွန်း၏ အဆောင်သို့ ရောက်ကြလေ၏။

“အမျိုးသားများ ဒီမှာတင် နေရစ်ခဲ့ကြစေ။ အမိန့်တော်”

ထိုအခါတွင် ကျိရဲ၊ ကျိချိန်နှင့် အခြားလူများသည် ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက်ကြပြီး အမျိုးသမီးများမှာ သံလျင်းများပေါ်မှ ဆင်းကြရလေ၏။ အမျိုးသမီးများကို အစေတော်များက တွဲချပေးပြီး ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းမစိုးများက ခေါ်သွားကြလေ၏။ ခဏကြာလျှင် မြောက်နန်းမိဖုရား ယွမ်ချွန်း၏ အဆောင်သို့ ရောက်လေ၏။ ယွမ်ချွန်း ၏ အဆောင်မှာ ကြွေရည်သုတ်ထားသည့် အုတ်ကြွပ်များဖြင့် ဆောက်ထားသဖြင့် နံရံများသည် ဖိတ်ဖိတ်လက်လျက် ရှိကြလေ၏။ အပျိုတော် နှစ်ယောက်က သူတို့အား ဆီးကြိုကာ

“အခြား ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို လိုက်နာဖို့ မလိုပါ။ သာမန်ပဲ နှုတ်ဆက်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများသည် ကျေးဇူးတင် စကားပြောပြီးနောက် မြောက်နန်းမိဖုရား၏ ညောင်စောင်း အနီးသို့ လာခဲ့ကြပြီးလျှင် နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ မြောက်နန်းမိဖုရားက ထိုင်ရန်ပြောသည့် အခါတွင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောကြလေ၏။

“မယ်မယ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကော၊ ဘယ့်နှယ်နေပါသလဲ”

မယ်မယ်သည် အစေတော် တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ

“နန်းမတော်မရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျန်းမာ ပကတိရှိကြောင်းပါ”

ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်း တို့၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း
မေးပြန်သဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ရ ပြန်လေ၏။ ထိုနောက် မြောက်နန်းမတော်သည်
နတ်ငှက်မယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဒီကကော အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းရတာ နိုင်နင်းပါစ”

“ကောင်းမွန်စွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ကြောင်းပါ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က
မတ်တတ်ရပ်၍ ဖြေလေ၏။

“အင်း၊ ဒီလောက်နှစ်ရှည်လများ အုပ်ချုပ်ရတော့လဲ
ပင်ပန်းပေမှာပါလေ”

နတ်ငှက်မယ်က မည်သို့မျှ မဖြေရသေးမီ၊ အပျိုတော် တစ်ယောက်သည်
နန်းမတော် စစ်ဆေးရန် စာရင်းတစ်ခု ကို ယူလာလေ၏။
စာရင်းစာရွက်ပေါ်တွင် ကျိရဲ့၊ ကျိချိန်နှင့် အခြားသူများ၏ အမည်ကို
တွေ့လိုက်သည့်အခါ၌ နန်းမတော် မိဖုရားသည် ရင်ထဲမှ တလှိုက်လှိုက်
ဖြစ်လာကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။ အပျိုတော် တစ်ဦးက
လက်ကိုင်ပဝါကို ဆက်လေ၏။

နန်းမတော်သည် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီးနောက်

“ဒီနေ့တော့ နည်းနည်း သက်သာပါတယ်။ ကဲ ကဲ၊ အပြင်မှာ
နားကြပေဦး”

မယ်မယ်နှင့်တကွသော သူများသည် နန်းမတော်ဖုရားကို
မတ်တတ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်ကြပြီးလျှင် ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ပြောကြလေ၏။

နန်းမတော်ဖုရားသည် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လျက်ရှိရာမှ

“အင်း၊ ဆင်းရဲသားများရဲ့ သားသမီးများ ကျတော့ ကိုယ့်မိဘနဲ့
ကိုယ့်မောင်ဘွားနဲ့ ရင်အုပ်မကွာ နေနိုင်ပေတယ်။ နန်းမတော်ဖုရားမှာတော့
ကံဆိုးလို့ ဒီလိုနေရတာ”

မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်လည်း ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းသည်ကို ဖုံးဖိကာ

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ နန်းမတော်ဖုရား။ နန်းမတော်ဖုရား
ကောင်းစားတော့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး မှီခိုရ ပါတယ်”

“မောင်လေးပေါက်ယုကော ဘာတွေများ လုပ်နေသလဲ”

“စာတွေကို လေ့လာနေရပါတယ်။ ဖခင်ကြီးက အကွပ်အညှပ်
အားကြီးလို့ စာတွေကို တော်တော်ကြိုးစား နေပါပြီ။ ခုဆိုယင် စာပြန်ပွဲ
စာစီစာကုံးတွေကိုတောင် ရေးနိုင်နေပါပြီ”

“ကောင်းပေတယ်၊ ကောင်းပေတယ်”

နန်းမတော်ဖုရားသည် ဧည့်သည်များကို အပြင်ဆောင်တွင် ကျွေးမွေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါတွင် အပျိုတော်နှစ်ဦးနှင့် ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းမစိုး လေးယောက်တို့က သူတို့ကို အပြင်သို့ ခေါ်သွားရာ အဆင်သင့် ပြင်ထားသော စားသောက်ဖွယ်များကို တွေ့ရလေ၏။ ဤတွင် သူတို့လည်း အစဉ်အတိုင်း ထိုင်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

စားသောက်ပြီးနောက် မယ်မယ်သည် အခြားသုံးယောက်နှင့်အတူ နန်းမတော်ဖုရားအား ကျေးဇူးတင်ရန် အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ လေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် အဆောင်ထဲတွင် ညနေငါးချက်တီးအထိ ထိုင်နေကြ ပြီးနောက် နောက်ထပ် မနေရဲတော့သည့် အတွက် ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ နန်းမတော်ဖုရားသည် သူတို့အား အတွင်းတံခါး အထိ အပျိုတော်လေးကို လိုက်ပို့စေပြီး တံခါးအပြင်ဘက်ကို ရောက်လျှင် မိန်းမစိုးလေးယောက် တို့က လိုက်ပို့ကြလေ၏။ မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများ သံလျင်းများပေါ်သို့ ရောက်ကြသည့်အခါတွင် ကျိရဲ့နှင့်တကွ အခြားသူများလည်း သူတို့နှင့် အတူ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် နောက်နှစ်ရက် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ အခစား ဝင်ရန် ရှိသေးသဖြင့် ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်တို့ကို ပြင်ဆင်ကြရပြန်လေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဤမျှနှင့် တော်လောက်ပြီ။

ဆွေမိသားစုအိမ်မှ ခွာညိုသျှား အကြောင်းကို ဆက်ဦးအံ့။ ခွာညိုသျှားသည် လင်ဖြစ်သူ ဆွေဖန်ကို ရန်ထောင် မောင်းထုတ်ခဲ့လျက် ယဉ်လင်းမှာလည်း ပေါက်ကြည်နှင့်အတူ သွားနေသဖြင့် မိမိနှင့်အတူ ပေါက်ချန် တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်တွင် ရန်ဖြစ်မည့်လူ မရှိတော့ချေ။ ပေါက်ချန်မှာ ဆွေဖန်၏ အမြောင်ဖြစ်သည့်နေ့ မှစ၍ ပိုမို မောက်မာလာကာ ပြိုင်ဖက်လို ဖြစ်လာသည့်အတွက် သူ့အား ဒုတိယမယားအဖြစ် ပေးစားခဲ့မိသည်မှာ မှားလေပြီဟု နောင်တ ရမိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ခွာညိုသျှားသည် အရက်အနည်းငယ်ကို သောက်ပြီးနောက် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် လှဲနေစဉ် ပေါက်ချန်ကို အပြစ်ရှာမည်ဟု စိတ်ကူးရသဖြင့်

“နေစမ်းပါဦးအေ့။ တစ်နေ့က ညည်းသခင်လေး အိမ်ကထွက်သွားတော့ ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ ပြောသလဲ။ ညည်း ကတော့ သိမှာပေါ့”

“ကျွန်မ ဘယ့်နှယ်လုပ်သိမလဲ မမရဲ့။ မမကိုတောင် မပြောယင် တခြားလူက သူ ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာကို ဘယ့်နှယ်လုပ်

သိနိုင်ပါ့မလဲ”

ခွာညိုသျှားက လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်လျက်

“နေပါဦးအေး။ ညည်းက ငါ့ကို ခုထက်ထိ မမလို့ ခေါ်တုန်းပဲလား။ ညည်းတို့ နှစ်ယောက်က ငါ့ကို ကျိတ်ကြံ နေကြတာ မဟုတ်လား။ ဟိုဟာမ ယဉ်လင်းကိုတော့ ငါ ထိလို့ မရဘူးပေါ့အေ။ သူ့မှာ ကျောထောက် နောက်ခံ သခင်မ ရှိပေသကဲ့။ အဲဒီတော့ ကျားခေါင်းမှာသွားပြီး ဘယ်မှာ သန်းရှာရဲပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ညည်းကတော့ ခုထက်ထိ ငါ့ အစေတော်ပဲ ရှိသေးတယ်နော်။ ဒါကို ညည်းသတိထားပါ။ ညည်းကို မေးခွန်းတစ်ခွန်း မေးမိတာကိုပဲ ညည်းက မကြိုက် သလို ဘာလိုလို၊ မျက်နှာထားကြီးနဲ့။ ပြီးတော့ ပြောတဲ့လေသံကလဲ မာဆတ်ဆတ်။ ညည်းဒီလောက်တောင် ငါ့ကို ဂရု မစိုက်ချင်ယင်လဲ ထပြီး ပါးရိုက်လိုက်ပေါ့အေး။ ဒါမျိုးတော့ ပြောမနေနဲ့။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ လည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်။ ငါသေတော့ ညည်းနဲ့ ယဉ်လင်း တစ်ယောက်ယောက် သခင်မ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် ပိုသဘောကျမှာပေါ့။ ခု ငါက မသေသေးတော့ ညည်းတို့မှာ အတားအဆီး ဖြစ်နေတာပေါ့”

ပေါက်ချန်သည် အကြောင်းမဲ့ ရန်ရှာနေသည်ကို မခံနိုင်တော့ သဖြင့် စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်ကာ

“ဒီမှာမမ၊ ဒီစကားမျိုးကို တခြားလူကို ပြောချင်ယင်ပြောပါ။ ကျွန်မကို မပြောပါနဲ့။ ကျွန်မက မမကို ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ။ မမသတ္တိရှိယင် ဟိုဟာမကို လိုက်ရန်ထောင်ပါလား။ ကိုယ့်ထက်နိမ့်တဲ့ ကျွန်မလို ကောင်မကို လာရန်ထောင် နေလို့ အပိုပေါ့။ ကိုယ့်ကို လာစော်ကားတဲ့ လူကျတော့ ငြိမ်နေတယ်။ ကျွန်မလို ကောင်မကျတော့...”

ပေါက်ချန်သည် ငိုနေလေ၏။

ခွာညိုသျှားသည် ပို၍ဒေါသထွက်လာကာ သူ့ကိုရိုက်ရန် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ချန်မှာ ခွာညိုသျှားတို့ အကြောင်းကို နောကျေအောင် သိပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်လက်မမျှ အလျှော့မပေးချေ။ ခွာညိုသျှားသည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ရိုက်ခွဲကာ စားပွဲကုလားထိုင်များကို မှောက်လှန်ပစ်လျက် ရှိလေရာ ပေါက်ချန်သည် မသိယောင်ပြုကာ သူကဆိုးသည့် အကြောင်းကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုယိုပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်က ဒေါ်လေးဆွေမှာ ပေါက်ကြည်၏ အခန်းထဲတွင် ရောက်နေလေရာ သူတို့နှစ်ယောက် စကားများ နေသည်ကို ကြားနေရလေ၏။

“ယဉ်လင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ သွားကြည့်ချည်စမ်း။ အေးအေး သက်သာ

ပြောကြပါလို့ သွားပြောချည်”

ပေါက်ကြည်က

“အို မေမေကလဲ။ သူသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မီးတောက်ထဲ ဆီကျ၊
မီးလောင်ရာ လေပင့် ဆိုသလို သူသွားမှ ပိုဆိုးနေလိမ့်ဦးမယ်”

“ဒီလို ဆိုယင်လဲ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ သွားမယ်အေ”

“မေမေလဲ မသွားပါနဲ့။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ရန်ဖြစ်တာ
အနေသာကြီးပါ။ ကိုယ်လဲ ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူပြောနေပုံက မလွန်လွန်းဘူးလားအေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်လေးဆွေသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို
ခေါ်ကာ ခွာညိုသျှား၏ အခန်းသို့ လာခဲ့ လေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း
မနေနိုင်တော့ဘဲ ယဉ်လင်းကို ထားပစ်ခဲ့ကာ မိခင် ဒေါ်လေးဆွေ နှင့်အတူ
လိုက်လာခဲ့ရ လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ခွာညိုသျှား၏ အခန်းနားသို့
ရောက်သောအခါတွင် အခန်းထဲမှ အော်ဟစ်ငိုယိုနေသံကို ကြားနေ ရလေ၏။

“ဟဲ့ ခွာညို၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်။ တစ်အိမ်လုံး မြောင်းဆန်လို့
ပါလားအေ။ ညည်းလုပ်ထားပုံကိုလဲ ကြည့်ပါဦး။ နံရံကလေးတွေက
ပါးပါးကလေးတွေရယ်။ လူတွေကြားပြီး ပြောစရာဖြစ်မှာပေါ့။ ညည်း
မရှက်ဘူးလား”

ခွာညိုသျှားက အခန်းထဲမှနေ၍

“မရှက်လို့ အော်နေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ ဒီကလဲ အရှက်နဲ့ လူလုပ်တာပဲ။
ဒါပေမယ့် ဖြစ်နေပုံကိုလဲ ကြည့်ပါဦး။ ဒီအိမ်မှာ အစေတော်က သခင်မကို
ခွာရာတိုင်းနေတာကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေရမှာလား။ အမြှောင်က တရားဝင်
လက်ထပ် ထားတဲ့ မယားကို ပခုံးချင်းဝင်တိုက်နေတာ ဒီအတိုင်း
ခံနေရမှာတဲ့လား။ အိမ်တစ်အိမ်လုံးလဲ မှောက်လိုမှောက် လှန်လိုလှန်
လုပ်နေကြတာ။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဒါမျိုးမရှိဘူး။ ဒီအိမ်မှာလဲ
မနေချင်တော့ပါဘူး၊ အဟီးဟီး”

ပေါက်ကြည်က

“ဒီမှာ မမခွာညို။ မေမေ လာပြောရတာက မမခွာညို ဆူဆူပူပူ
လုပ်နေလို့ လာပြောရတာ။ မေမေက အလော သုံးဆယ် ပြောလိုက်မိတော့
သခင်မနဲ့ အစေတော်ကို မခွဲခြားဘဲ အားလုံးကို ပြောလိုက်မိတာပဲ။ ဒါပေမယ့်
ဒါက အရေး မကြီးပါဘူး။ ဒီတော့ ပြောစရာရှိယင် ရှင်းရှင်းပြောပါ။
ဘာမကျေနပ်တာ ရှိလို့လဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း

ပြောလိုရှိယင် နောင်မှာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့ လုပ်တော့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတာပေါ့။ မေမေလဲ အသက်ကြီး ပါပြီ၊ သားတွေသမီးတွေ အတွက် ဒီလောက်စိတ်ညစ်ရလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့အနေနဲ့ ပြောရယင် ရှင်းရှင်းနေချင်တယ်။ နောင်မှာလဲ ငါနဲ့ ပတ်သက်လိုရှိယင် ညည်းပြောနိုင် တယ်” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက ပြော၏။

ခွာညိုသွားက မျက်နှာကို မဲ့လိုက်လျက်

“အင်း၊ တော်ပါပေတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ယောက်မက တော်ပါပေတယ်။ ကုသိုလ်လဲ ကောင်းပါပေတယ်။ ကောင်းမှာပေါ့။ မကြာခင် ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက လူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး လင်ကောင်းသားကောင်း ရတော့မှာကိုး။ မကောင်းဘဲ နေပါ့မလား။ ဒီက ကောင်မမှာသာ လင်က နေမိနေရာကိုနေပြီး အလေလိုက်နေ၊ အရှင်လတ်လတ် မုဆိုးမ ဖြစ်နေရတာပါ။ ပီးတော့ လူတိုင်းအစော်ကားခံ၊ လူတိုင်းဖိနှပ်နဲ့ အနင်းခံနေရတာပါ။ ဒီက ကောင်မက အအပါ။ ဒါပေမယ့် ပြောလိုက်ပါ ရစေ။ စကားလှလေး တွေကိုသုံးပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့တော့ အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့။ အ ပေမယ့် ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်။ ဒီက ကောင်မကတော့ မိမဆိုးမ ဖမဆိုးမ ကောင်မပဲ ထားလိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူများလိုတော့ အပျိုလေးတန်မယ့် လင်နဲ့မယား ကြားမှာ မယားကြီးနဲ့ အမြှောင်ကြားမှာတော့ ဝင်မရှုပ်ပါဘူး။”

ပေါက်ကြည်မှာ သူ့စကားကြောင့် ဒေါသထွက်လာကာ အသားများပင်တုန်၍ လာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ပြောသည်က အကြောင်းမဟုတ်။ မိခင်ကြီးကို ပြောခြင်းကိုမူ နည်းနည်းမှ မခံနိုင်ပြီ။

ပေါက်ကြည်သည် ဒေါသကို ချုပ်တီးလိုက်လျက်

“ဒီမှာ မမခွာညို။ စကားကိုကြည့်ပြောပါ။ ရှင့်ကိုဘယ်သူကများ အနိုင်ကျင့်နေလို့လဲ။ ဘယ်သူကများ စော်ကား နေလို့လဲ။ ရှင့်ကို မပြောနဲ့။ ယဉ်လင်းကိုတောင် နှင်ပဲဆ ဆမပြောဖူးဘူး။”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ခွာညိုသွားသည် ခုတင်မီးဖို အစွန်းကို လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်လျက်

“ဘာ၊ ဒီကကောင်မကို ယဉ်လင်းဆိုတဲ့ ကောင်မနဲ့ နှိုင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ သူ့ခြေဖဝါးက ခြေမှုန်လောက် တောင်မှ အသုံးမကျဘူး ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီကကောင်မက ဒီမှာ အနေကြာလာတော့ ညည်းအကြိုက်ကို ဆောင်တတ်မှာပေါ့ဟဲ့။ ညည်းတို့လူယုံ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီမှာ ငါကနောက်မှ ရောက်လာပြီး သူတစ်ပါးကိုလဲ မမြှောက်တတ် တော့ ညည်းတို့က မကြိုက်ဘူးပေါ့။ ကြည့်ကြပါဦးတော်၊ ကျုပ်ကို အမြှောင်နဲ့ နှိုင်းပြီး

ပြောသတဲ့။ ဒီမှာ ဒီလောက်လဲ မာနကြီး မနေကြပါနဲ့။ ညည်းတို့ အမျိုးထဲက မြောက်နန်းမတော် အမြောက်ခံရတယ် ဆိုပြီး ဒီလောက်လဲ သွေးကြီး မနေကြပါနဲ့။ ဘုရင် အကောက်ခံရတယ် ဆိုယင် တစ်ယောက်ပေါ့။ တစ်မျိုးလုံး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တစ်ဖက်သားကို ဒီလောက်လဲ မှီချိုး မျှစ်ချိုး မပြောပါနဲ့။ တစ်နေ့ကျယင် ညည်းလဲ လင်ဆိုးမယားဖြစ်ပြီး အရှင်လတ်လတ် မုဆိုးမ မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲ”

ဒေါ်လေးဆွေမှာ ဒေါသကို ချုပ်တည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ဒေါ်လေးဆွေသည် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်၏။

“ဟဲ့၊ ငါ့သမီးမို့လို့ သူ့ဘက်လိုက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ သူ ပြောနေတာက ညည်း ကောင်းဖို့ ပြောနေတာ။ ညည်းကောင်းဖို့ ပြောနေတာကို အကောင်းမထင် တာကတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ညည်းမှာ မတရား အလုပ်ခံနေရလို့ ရှိယင် သူ့ကို ပြောနေစရာ မလိုဘူး။ ငါ့လည်ပင်းကို လာညှစ်သတ်လှည့်”

ပေါက်ကြည်က ကြားဝင်ကာ

“မေမေ၊ သိပ်ပြီး စိတ်မတိုနဲ့လေ။ ခု ပေါက်ကြည်တို့ လာတာက သူ့ကို ပြောရာပြောကြောင်း ပြောဖို့လာတာ။ ခု ပေါက်ကြည်တို့ကပါ စိတ်ဆိုးနေယင် ပိုပြီးဆိုးသွားမှာပေါ့။ ကဲ လာပါတော့။ ခု သူ စိတ်ဆိုးနေတုန်းမှာ ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့။ နောက် အေးအေးဆေးဆေး ရှိတော့မှ ပြောတာက ကောင်းပါတယ်။ မမခွာညှိကလဲ တော်ပါတော့”

သားအမိ နှစ်ယောက်သည် ခွာညှိသူျား အဆောင်မှ ထွက်လာကာ ဝင်းထဲသို့ ဖြတ်လာကြစဉ် မယ်မယ်၏ အစေတော် တစ်ယောက်နှင့်အတူ မိမိတို့ဆီသို့ လာနေသော ယဉ်လင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်ကလာကြတုံး။ မယ်မယ်ကော နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ် ဒေါ်လေးဆွေ။ ပျားရည်စိမ်လိုင်းချိုး ပို့လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း မယ်မယ်က အပြောလွတ် လိုက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ပေါက်ချင်းကိုလဲ ဝမ်းသာတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါတဲ့”

“ဒီဝင်းထဲကို ရောက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီလား” ဟု ပေါက်ကြည်က မေးလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့။ နည်းနည်းတော့ ကြာသွားပါပြီ”

သူတို့တစ်တွေ ရန်ဖြစ်နေသံကို ကြားမည်ဟု သိလိုက်သဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေမှာ မျက်နှာတွေ နီရဲထူပူသွားလေ၏။

“အင်း၊ တို့များမှာလဲ ခုတလောမှာ ဘယ်ဂြိုဟ်ဝင်နေသလဲ မသိပါဘူးအေ။ ဆွေကောင်း မျိုးကောင်း အိမ်ထောင်နဲ့ တောင် မတူတော့ပါဘူး။ တို့စကားများတာကို နားထောင်ပြီး ရယ်များနေကြမလား မသိဘူး”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးဆွေရယ်။ ဒီလို ကတောက်ကဆ မဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိပါ့မလဲ။ ဒေါ်လေးဆွေက ရှက်စရာမရှိ ရှက်နေတာ။ ဒါတွေက ဖြစ်နေကျပါ”

အစေတော်များသည် သူတို့အဆောင်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြ၍ ခဏမျှ ထိုင်ပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ကြည် သည် ယဉ်လင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ ညွှန်ကြားနေစဉ် ဒေါ်လေးဆွေသည် ရင်ဝကို ဖိလိုက်လျက်

“အံ့မယ်၊ ရင်ထဲက အောင့်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ လုပ်ကြပါဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်က ကြက်သေသေ၍ ကြည့်နေကြစဉ် ဒေါ်လေးဆွေသည် လဲကျသွားလေ၏။ မည်သို့ ဖြစ်သည် ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ပေါက်ယု၏ စာစီစာကုံးကို စစ်ဆေးခြင်းနှင့် သူ့အား ထိမ်းမြားရန် စဉ်းစားကြခြင်း။

ကျီဟုန်သည် လူမမာတစ်ယောက်ကို လာမေးရာမှ ရန်ငြိုးဖွဲ့မိခြင်း။

ဒေါ်လေးဆွေသည် ချွေးမဖြစ်သူ ခွာညိုသျှားနှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်သည်တွင် သည်းခြေနောက်သွားကာ လက်ဝဲဘက် ရင်အုံထဲတွင် အောင့်၍ လာလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် အကျိုးအကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်သည့် အတွက် သမားတော်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ဆေးမှုန့် အနည်းငယ်ကို အဝယ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ယင်းကို ကျို၍ တစ်ခွက် တိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ကြည်နှင့် ယဉ်လင်းတို့သည် လူမမာ၏ ခြေသလုံးကို နှိပ်ပေးကာ ရင်ဝကို အသာအယာ ဖိပေးသည်တွင် လူမမာ မှာလည်း အနည်းငယ်သက်သာ လာလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေသည် စိတ်လည်းစိတ်ဆိုး၊ ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်း၏။ ဆိုးယုတ်သောချွေးမ ခွာညိုသျှားကြောင့် စိတ်ဆိုးခြင်းဖြစ်ပြီး မယားကို ထိုမျှကြောက်လှသော သားဖြစ်သူ ဆွေဖန်အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ပေါက်ကြည် က နှစ်သိမ့်စကား ပြောသည့်အခါတွင်မှ ဒေါ်လေးဆွေမှာ စိတ်ငြိမ်သွားကာ အိပ်ပျော်သွား လေ၏။ ထိုအခါကျမှ သည်းခြေ မှာလည်း ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“မေမေကလဲ သိပ်ခက်တာပဲ။ ဒီလို အသေးအဖွဲ ကလေးတွေကို သိပ်အရေးတကြီး ထားနေတာကိုး။ နေထိုင် ကောင်းသွားတဲ့ အခါမှာ ဒါတွေကို တွေးမနေပါနဲ့တော့။ မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့နဲ့ စကားစမြည်လေး ဘာလေး သွားပြောချည်ပေါ့။ အိမ်မှာ ပေါက်ကြည်နဲ့ ယဉ်လင်း တို့ကြည့်မှာပေါ့။ သူလဲ နောက်ထပ် ဒါမျိုးပြောရဲ လုပ်ရဲတော့မယ် မထင်ပါဘူး။”

ဒေါ်လေးဆွေက ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်။ မေမေ နေထိုင်ကောင်းယင် သူတို့ဆီ သွားပြီး စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

မြောက်နန်းမိဖုရား၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာသည့်အတွက် တစ်အိမ်လုံးမှာ ရွှင်လန်း လာခဲ့ကြလေ၏။ အထူးသဖြင့် နောင်ရက်အနည်းငယ်ကြာ၍ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ မိန်းမစိုးများ ရောက်လာကြကာ မြောက် နန်းမိဖုရားက ပေးလိုက်သည့် ရွှေနှင့်ငွေ

လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့်တကွ မိမိ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ယခုကဲ့သို့ ဂရုစိုက် ကြသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သတင်းလာရောက် ပို့ကြသည့် အခါတွင် အားလုံးဝမ်းသာလျက် ရှိကြလေ၏။ ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို မယ်မယ်အား ပြောပြီးသည့်နောက် သူတို့အားလုံးကလည်း ပြန်၍ ကျေးဇူး တင်ကြောင်း လျှောက်တင်ပေးရန် မှာကြားလိုက်လေ၏။ မိန်းမစိုးများသည် လက်ဖက်ရည် အနည်းငယ် သောက်ပြီးလျှင် ပြန်သွားကြလေ၏။ ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့လည်း မယ်မယ်အခန်းသို့ သွားကာ စကားပြောလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုစဉ် အပြင် ဘက်မှ အခိုင်းမိန်းမ တစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ သခင်ကြီး ကျိရဲ့နဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ် ဆိုပြီး ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

မယ်မယ်က အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် ကျိရဲ့လည်း ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။ ထိုစဉ် မယ်မယ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သည့်အတွက် ကျိချိန် ဘက်သို့ လှည့်ကာ ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

“မြောက်နန်းမတော် ကတော့ သူ့မောင်တော်လေး ပေါက်ယုအပေါ်မှာ တယ်ပြီး သံယောဇဉ် ကြီးတော်မူရှာ တာပဲ။ တစ်နေ့က မေးလိုက်တာ။ သူ့အကြောင်းကိုပဲ တဖွဖွ မေးနေတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ခက်တာက မယ်မယ်ရဲ့ မြေးက သူ့ အစ်မတော် သံယောဇဉ် ကြီးရကျိုး နပ်မယ့် သတ္တဝါကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ စာကိုမှ ဟုတ္တိပတ္တိ မကြိုးစားတာ”

“ဒါတော့ မသိဘူးကွယ်။ မယ်မယ်ကတော့ သူ့အကြောင်းကို အကောင်းပဲ ပြောခဲ့တာပဲ။ ခုဆိုယင် စာစီစာကုံး တို့ဘာတို့ကိုလဲ ကောင်းကောင်း ရေးနိုင်ပါပြီလို့”

“ဒီလောက်လဲ ရေးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး မယ်မယ်ရယ်”

“သူ့ကို အပြင်ကျောင်းမှာပို့ပြီး ကဗျာတို့၊ စာစီစာကုံးတို့ကို အရေးသင်ထားခိုင်းတယ် မဟုတ်လား။ ခုဆိုယင် တော်တော်လေး ဟန်ကျရာပေါ့။ ခုမှ ကလေးပဲ ရှိသေးတာပဲကွယ်။ ဒီလောက်ပဲ ရေးတတ်တော့မှာပေါ့။ “တစ်လုတ် စားရုံနဲ့ ချက်ချင်း လူဝကြီးဖြစ်မလာနိုင်ဘူး” ဆိုတဲ့ စကားလဲ ရှိသားကပဲ”

“ဒါတော့ဟုတ်ပါတယ် မယ်မယ်” ဟု ကျိချိန်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ပေါက်ယုအကြောင်း စကားစပ်မိတုန်း မို့လို့ မင်းကို

တစ်ခုပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ခု သူလဲ အရွယ်ရောက်လာပြီ ဆိုတော့ သူ့အတွက် သင့်လျော်မယ့် အမျိုးသမီးကို ကြည့်ထားဖို့ ကောင်းပြီနော်။ အိမ်ထောင်မှုဆိုတာ တစ်သက်လုံးကိစ္စ။ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီမိန်းမကလေးက လူမျိုးနီးစပ်ထဲက ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အဖျားအနားထဲက ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာချင် ချမ်းသာမယ်။ ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲမယ်။ ဒါတွေက သိပ်အရေးမကြီး လှပါဘူး။ အချင်းလှဖို့နဲ့ အဆင်း လှဖို့ပဲ လိုတာပါ။ ဒီနှစ်မျိုး ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးဆိုယင် တော်လောက်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ထပ်ဖြည့်ချင်ပါတယ်။ သူ့အတွက် သင့်လျော်တဲ့ ကြင်ဖက် မရှာခင်မှာ သူ ကိုယ်တိုင်က အနေအထိုင် ယဉ်ကျေးအောင် နေတတ်ဖို့လဲ လိုတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ သူက လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ဘဲနဲ့ မိန်းမ ယူလိုက်လို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘဝနစ်သွားတယ်ဆိုယင် မကောင်း ပါဘူး။”

မယ်မယ်သည် ထိုအဖြေကြောင့် စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့်

“ဒါကတော့ကွယ်၊ မင်းတို့ မိဘ နှစ်ပါးစလုံး ရှိနေသားကပဲ။ မယ်မယ်က ဘယ်ခေါင်းရှုပ်ခံ စဉ်းစားနေနိုင်ပါ့မလဲ။ တကယ်ကတော့ ပေါက်ယုကို ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက မယ်မယ်အပါးမှာ ထားပြီး မယ်မယ်က အလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ပျက်စီးတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီတော့ သူတိုးတက်မှုကိုလဲ နည်းနည်းပါးပါး အဟန့်အတား ဖြစ်တော့တာပေါ့။ မယ်မယ်အမြင်ကတော့ ဘာတွေပဲဖြစ်နေနေ၊ ပေါက်ယုဟာ ရုပ်ချောတယ်။ ပိုပြီးအရေးကြီးတာက စိတ်ရင်းလဲ ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ ဒီလို သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ဟာ လောကကြီးမှာ ဘာမှ အသုံး မကျတော့ဘဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ပျက်စီးစေရုံပဲ ရှိမှာလို့ ထင်တာကတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား။ မယ်မယ်ကပဲ သူ့ဘက်ပါနေလို့ လားတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ မယ်မယ် အထင်ကတော့ ကျိဟုန်ထက် အများကြီး သာတယ်လို့ထင်တာပဲ။ မင်းကကော ဘယ်လိုများ သဘောရသလဲ”

ကျိချိန်မှာ မယ်မယ်အမေးကြောင့် စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ပြုံးလိုက်လျက်

“မယ်မယ်ဟာ လူတွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ် မယ်မယ်။ ပေါက်ယုဟာ အလားအလာ ကောင်းတယ်၊ ကြီးပွားမယ်လို့ မယ်မယ်ထင်တယ်ဆိုယင် မမှားတန်ကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့နောင်ရေး အတွက် စိုးရိမ်မိတာ အမှန်ပဲ။ “ဘယ်ဖခင်မှ ကိုယ့်သားရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကို မမြင်” ဆိုတဲ့စကားပုံ ရှိသလို “ဘယ်ဖခင်မှ ကိုယ့်သားရဲ့

ကောင်းတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို မမြင်” ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဤတွင် မယ်မယ်က သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်သဖြင့် အခြားသူများကလည်း ရယ်ကြလေ၏။

“အင်း၊ မင်းက အသက်ကလဲကြီး၊ ရာထူးကလဲ ကြီးလာတော့ စကားကလဲ ပိုပြီးတတ်လာတာ ပေါ့ကွယ်” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လေး ဝမ်း နှင့် ဒေါ်လေးဆင့် တို့ဘက်သို့ လှည့်၍

“သူ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းကို ညည်းတို့ကို ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ သူငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လောက် ဆိုးတယ်မှတ်သလဲ။ ပေါက်ယု ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်အေ။ အဲ၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့မှ နည်းနည်း လိမ္မာလာတာ။ ခု သူ့သား ပေါက်ယုအတွက်ချည်းပဲ ညည်းညည်းနေတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်က ပေါက်ယုက သူ့ထက် အများကြီး ပါး နပ်တယ်။ နားလည်တယ်”

မယ်မယ်၏ ချွေးမနှစ်ယောက်သည် သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။

“လုပ်ပြီ။ မယ်မယ်ကတော့ ကိုယ့်သားတွေအကြောင်းကို ဖော်နေပြီ”

အစေတော် သူငယ်မကလေးအချို့ ဝင်ရောက်လာကာ ညစာပြင်ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း ယုန်ယွမ်းကို လာ၍ပြောလေ ၏။

“ဟဲ့ ဟိုကောင်မတွေ၊ တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေလာပြောနေကြတာလဲ”

ယုန်ယွမ်းက အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြသည်တွင်

“ဒီလိုဆိုယင် ညည်းတို့အားလုံး သွားစားချည်ကြ ငှက်မယ်နဲ့ ကျီချန်ရဲ့ မိန်းမက ငါနဲ့အတူလာစားလှည့်ကြ”

ကျီချန်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ဒေါ်လေးဆင့်တို့သည် မယ်မယ် ပြောသည့်အတိုင်း စားပါမည်ဟု ဆိုသည့်တိုင် မယ်မယ်အနီးတွင် ထိုင်စောင့်နေကြသဖြင့် မယ်မယ်က အတင်းသွားခိုင်းသည့် အခါတွင်မှ ထလာခဲ့ကြလေ၏။ ဒေါ်လေး ဆင့် မှာမူ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ကျီချန်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်း တို့သည်လည်း မိမိတို့အဆောင်သို့ပြန်လာခဲ့ကြပြီး အိမ်သို့ရောက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ယုနှင့် ပတ်သက်၍ မယ်မယ် ပြောလိုက်သည့် အကြောင်းကို လင်မယားနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြလေ၏။

“မယ်မယ်က ပေါက်ယုကို သိပ်အလိုလိုက်လွန်းတယ်။ ကြီးလာလို့ ရာထူးရာခံကြီးကြီး ရချင်ယင်တော့ စာဖတ်ရ လိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆိုယင် မယ်မယ်

သူ့ကိုချစ်ရတာ ချစ်ရကျိုးနပ်တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လဲ နှစ်နာဆုံးရှုံးရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ရှင်ပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်”

ကျီချိန်သည် သူငယ်တော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ သူ့ကျွန်ယုံ လီကွေ့ကို အပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။

“သွား၊ ပေါက်ယု ကျောင်းကပြန်လာလို့ စားသောက်ပြီးယင် ငါ့ဆီကို ချက်ချင်းလာခဲ့လို့ ပြောလိုက်စမ်း။ သူ့ကို မေးစရာရှိတယ်”

“ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး” ဟု လီကွေ့က ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် ပေါက်ယု ကျောင်းမှပြန်လာပြီး ထုံးစံအတိုင်း မယ်မယ်တို့ထံသွား၍ ဝတ်ပြုမည်ပြုစဉ် လီကွေ့က

“အဲဒီကို မသွားနဲ့ဦး သခင်လေး။ ထမင်းစားပြီးယင် ချက်ချင်း လာခဲ့လို့ သခင်ကြီးမှာထားတယ်”

ပေါက်ယုမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မယ်မယ့်ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ရှိ အဆောင်သို့ ပြန်ကာ ညစာကို ခပ်သုတ်သုတ် စားသောက်၍ ပါးစပ်ကို ဆေးကြောပြီးလျှင် ဖခင်ကြီးထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ ဖခင်ကြီးမှာ စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဝတ်ပြုပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ် နေလေ၏။

“ခုတလော ငါ့မှာ ဒီပြင်ကိစ္စတွေများနေလို့ မင်းကိုမေးမလို့ဟာ မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မင်းတို့ဆရာက မင်းကို ဂန္ထဝင် ကျမ်းတွေကို တစ်လလောက် လေ့လာဖို့ ပြောခဲ့တယ်လို့ ငါ့ကိုပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ နောက်ကျယ်င် မင်းကို စာစီစာကုံးတွေ အရေးခိုင်းမယ်လို့ ပြောတယ်ဆို။ ခုဆိုယင် နှစ်လလောက်ရှိသွားပြီ။ ဒီတော့ ခု စာစီစာကုံးတွေကို ရေးနေ ပြီလား”

“သုံးပုဒ် ရေးပြီးပါပြီ ဖေဖျား။ ဒီထက် ကောင်းအောင် ရေးခဲ့ဦးတဲ့။ ဒီထက်ကောင်းအောင် ရေးတတ်တော့မှ ဖေဖျားကို ပြလို့ ဆရာကြီးက ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဖေဖျားကို မပြောသေးတာပါ”

“ဘာအကြောင်းအရာတွေကို ရေးသလဲ”

“တစ်ခုက “အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ စာပေများကို လေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း” ပါ။ နောက်တစ်ခုကတော့ “မိမိကို လူများမသိသော်လည်း ထို့အတွက် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းမရှိ” ဆိုတဲ့ စာပါ။ နောက်တစ်ခုကတော့ “သူတို့သည် မိုဟစ်များ နောက်သို့ လိုက်ကြသည်” ဆိုတဲ့ စာစီစာကုံးပါ”

“မင်းမှာ အကြမ်းရေးပြီးသားတွေ ရှိသလား”

“အကြမ်းရေးပြီးတော့ ကူးပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆရာကို ပြပါတယ်။ ဆရာက ပြင်ပေးပါတယ်”

“ခု အဲဒါတွေ ဘယ်မှာလဲ။ အိမ်ကို ယူလာခဲ့သလား၊ ကျောင်းမှာ ထားပစ်ခဲ့သလား”

“ကျောင်းမှာ ထားခဲ့ပါတယ်”

“သွား၊ ဒါဖြင့် ငါကြည့်မယ်။ အယူခိုင်းလိုက်”

ပေါက်ယုသည် သူ့သူငယ်တော် ပေမင်းကိုခေါ်၍ ကျောင်းခန်းထဲရှိ ခုံစောင်းထဲတွင် ထားခဲ့သော “ကျောင်းစာ” ဟု ရေးထားသည့် ဝါးစက္ကူဖြင့် ချုပ်ထားသည့် လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်ကို အယူခိုင်းလိုက်ရာ ပေမင်းသည် လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်ကိုယူလာပြီး ပေါက်ယုကိုပေးရာ ပေါက်ယုကလည်း ဖခင်ကြီးလက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။ ကျိချိန်သည် လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်ကို လှန်ကာ ပထမဆုံး စာစီစာကုံး ဖြစ်သည့် အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စာပေလေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း” ဆိုသည့် စာပိုဒ်ကို ဖတ်လေ၏။ “ကလေးဘဝ ကတည်းက ပင်လျှင် သျှင်ကွန်ဖြူဇီသည် စာပေတို့ကို သင်အံ့ လေ့ကျက်လေ၏” ဟု ပေါက်ယု ရေးထားသည်ကို ဆရာကြီးက “ကလေးဘဝ” ဆိုသည့် စကားလုံးကို ဖျက်ပြီး “အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်” ဟူ၍ ပြင်ထားလေ၏။

ကျိချိန်က

“ကလေးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သုံးတာက မရှင်းဘူးကွ။ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေတယ်။ ကလေးဆိုတာ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အထိ ကလေးလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီစာပိုဒ်မှာ ပြထားတာက သျှင်ကွန်ဖြူဇီဟာ နှစ်တွေ ကြာညောင်းလာတာနဲ့ အမျှ အသိပညာတွေ၊ ဉာဏ်ပညာတွေ ဘယ်လို တိုးတက်လာတယ် ဆိုတာကို ပြတယ်။ သူ့ဉာဏ်အလင်း ရလာတာဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ် ဆိုပြီး ပြတာက ဖွံ့ဖြိုးမှုအဆင့်ဆင့်ကို ထင်ရှားစေချင်လို့ ပြထားတာ။ ကလေးလို့ မသုံးဘဲနဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လို့ သုံးလိုက်တော့ တိကျသွားတာပေါ့”

ကျိချိန်သည် ပေါက်ယု ရေးထားသည့် စာစီစာကုံးကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုစာစီစာကုံးကို ကြက်ခြေခတ် ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာတမ်းအစဉ် “လူအများသည် စာပေကို လေ့လာသင်ကြားရန် အထုံဝါသနာ မရှိကြချေ” ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျိချိန်သည် ခေါင်းကို ယမ်းနေလေ၏။

“မင့်ဟာက ကလေးဆန်ရုံတင် မကဘူး။ ပညာရှိကဝိ မဖြစ်ချင်ဘူး

ဆိုတာလဲ ရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်နေတယ်”

“အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် စာပေကျမ်းဂန်ကို လေ့လာသောသူမှာ ရှာမှ ရှားလှပေ၏” ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

“ဟင်း၊ ပိုပြီးတောင် အဓိပ္ပာယ် မရှိသေးတယ်” ထိုနောက် ဆရာကြီး ပြင်ထားသည့်စာကို ဖတ်ကြည့်ပြန်လေ၏။

“ပညာကို မလေ့လာသူဟူ၍ အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ သို့ရာတွင် ပညာကို မလိုက်စားသူ အနည်းအကျဉ်းကား ရှိပေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သျှင်ကွန်ဖြူဇီသည် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်သို့ ရောက်လျှင် ပညာကိုလေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။”

“သူပြင်ထားတာ ကိုကော မင်းနားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်”

ထိုနောက် ကျိချိန်သည် “မိမိကို လူအများ မသိကြသော်လည်း ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းမရှိ” ဆိုသည့် စာစီစာကုံးကို ကြည့်ပြန်လေ၏။ ဆရာကြီး ပြင်ပေးသည့် ပြင်ချက်ကို ပထမ ကြည့်လေ၏။ “မိမိ၏ ကောင်းမြတ်သော အရည်အချင်း တို့ကို အခြားသောသူများက အသိအမှတ် ပြုသောကြောင့် ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်း မရှိသူတို့သည် အစဉ်အမြဲ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို ရပေအံ့” ဟုပြင်ထားလေ၏။ ထိုနောက် ကျိချိန်သည် ဖျက်ထားသည့် စာကြောင်းများကို ဖတ်ကြည့်လေ၏။

“ဟင်း၊ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ် ပြန်ထားတာလဲကွ။ လူများကို ဂရုမစိုက်သောသူသည် တကယ့်ပညာရှိ ဖြစ်ပေ၏ ဆိုပါကလား။ တော်တော် ဟုတ်တဲ့ ကောင်ပါလားဟေ။ ဟုတ်လောက်၏ မဟုတ်လောက်၏ ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီးမှ ရေးပေါ့ကွ။ ထင်ရာတွေ လျှောက်ရေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ကျိချိန်သည် နောက်ဆက်ရေးထားသည့် ပေါက်ယု၏ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ချက် တို့ကို ဆက်ဖတ်ပြန်လေ၏။

“မိမိတို့၏ အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြု မခံရသူ မှန်သမျှသည် ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသူ တို့သည် ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုစိတ်ချမ်းသာခြင်း မရှိလျှင် အဘယ့်ကြောင့် ထိုအဖြစ်ကို ရနိုင်ကြရမည်နည်း။ ထိုသို့သော သူများသည် ပညာရှိကဝိများသာ ဖြစ်ကြပေ၏။”

“ဟင်း၊ ဒါကလဲ မှားလိုက်တာ သွက်သွက်ကို လည်နေတာပဲ”

ထိုနောက် တတိယ စာစီစာကုံး ဖြစ်သည့် “သူတို့သည် မိုဟစ်များ
နောက်သို့ လိုက်ကြလေ၏” ဆိုသည့် စာတမ်းကို ဆက်ဖတ်ပြန်လေ၏။

ကျိချိန်သည် သူ့သားကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“မုန်စီရဲ့ကျမ်း ကိုကော ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဆရာကြီးက မုန်စီကျမ်းဟာ အလွယ်ဆုံးဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို
ပထမဆုံး သင်ပေးပါတယ်။ မုန်စီကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကတင် တက်လို့
ပြီးပါတယ်။ ခုတော့ ပကိဏ္ဍက ဒီပနီကို တက်နေပါတယ်”

ပထမစာပိုဒ်မှာ လုံးဝပြောင်းလဲထားခြင်း မရှိချေ။

“ယန်ချူ၏ လမ်းမှအပ အခြားလိုက်စရာ လမ်းဟူ၍ မရှိချေ” ဆိုသည့်
စာပိုဒ်ဖြစ်၏။

“အင်း၊ ဒါကတော့ သိပ်မကွဲလှပါဘူး”

“မိုဟစ်တို့နောက်သို့ လူအများ လိုက်လိုကြသည် ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်ချေ။
မိုဟစ်၏ ဩဝါဒများသည် ကမ္ဘာ ကိုင်လှုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ယန်ချူ၏
လမ်းမှတစ်ပါး အခြားလိုက်ရန် လမ်းမရှိပြီ”

“ဒါ မင်း ရေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ကျိချိန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း

“အင်း၊ သိပ်တော့ အကောင်းကြီး မဟုတ်လှဘူး။ ဒါပေမယ့်
သင်စလူတစ်ယောက် အဖို့တော့ ဒီလောက် ရေးနိုင်ယင် သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။
ဟိုတစ်နှစ်တုန်းက ငါနယ်မှာ စာပြန်ပွဲလုပ်တော့ “သူရဲကောင်းသာလျှင် ဤသို့
လုပ်နိုင်စွမ်း ပေသည်” ဆိုတဲ့ မုန်စီကျမ်းထဲက စာကို ငါမေးတယ်။ ဖြေတဲ့
လူတော်တော်များများ ဒီကျမ်းကို ဖတ်ထားကြပုံ ရတယ်။ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ကို
မရေးတော့ဘဲ စာကျမ်းထဲက စာသားတွေကို ဒီအတိုင်း ရေးချကြတာတာပဲ။
မင်းကော အဲဒီစာပုဒ်ကို သင်ပြီးပြီလား”

“သင်ပြီးပါပြီ”

“အေး၊ ဒီလိုဆိုယင် အဲဒီစာပိုဒ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းကိုယ်ပိုင်
ပြန်ဆိုချက်ကို ငါလိုချင်တယ်။ တခြား ပြန်ဆိုချက်တွေကို ခိုးမချရဘူး။ သူ
ဆိုလိုချင်တဲ့ အကြောင်းလောက်ကိုပဲ ရှင်းပြနိုင်တယ်ဆိုယင် ငါ တော်ပါပြီ”

ပေါက်ယုသည် ဖခင်ကြီး ခိုင်းသည်ကို လက်ခံရလေ၏။ ဖခင်ကြီးသည်
တံခါးဝတွင် လက်ပိုက်၍ ရပ်လျက်ရှိစဉ် ပေါက်ယုသည် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ

အဖြေကို စဉ်းစားကြည့်လေ၏။ ထိုစဉ် သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက်သည် တံခါးမှ ဒရောသောပါ ပြေးလာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ရပ်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးတွင်ကပ်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေလေ၏။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟု ကျီချိန်က မေးလေ၏။

“မယ်မယ့်ဆီကို ဒေါ်လေးဆွေ့ အလည်လာတယ်ခင်ဗျ။ မလေး ငှက်မယ်က ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းပွဲ ပြင်ခိုင်းဖို့ အပြောလွှတ်လိုက်လို့ပါ”

ကျီချိန်က မည်သို့မျှ မပြောချေ။ သူငယ်တော်ကလေးလည်း ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ဥယျာဉ်မှအိမ်သို့ ပေါက်ကြည် ပြောင်းသွားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ဒေါ်လေးဆွေ့ မယ်မယ့်ဆီသို့ အလည်သာသည်ဆိုလျှင် ပေါက်ကြည်လည်း ပါရမည်ဟု ပေါက်ယု တွက်လိုက်လေ၏။ သွားချင်လှပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပေါက်ယုသည် အရဲစွန့်ကာ

“ရပါပြီ ဖေဖျား”

“ဒါဖြင့် ဆိုစမ်း”

“ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူအားလုံးသည် သူရဲကောင်းများ မဟုတ်ကြကုန်။ ဥစ္စာပစ္စည်း မရှိဘဲနှင့် ခိုင်ကျည်စွာ ရပ်နိုင်သူ သည် နမူနာ ယူထိုက်သူ ဖြစ်ပေ၏။”

ကျီချိန်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ

“ဟုတ်ပြီ။ မှတ်ထား၊ နောင်မှာ စာစီစာကုံး ရေးချင်တယ်ဆိုယင် ဆိုလိုချက်ရယ်၊ ရှေ့နောက် ယုတ္တိ ရှိမရှိရယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ရယ်၊ သတ်မှတ်ချက်ရယ်၊ ဒါတွေကို နားလည်ရမယ်။ ဒီမှာ မင်းရောက်နေတာကို မယ်မယ် သိသလား”

“သိတယ်ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် မယ်မယ့်ဆီကို သွားလိုက်ဦး”

ပေါက်ယု ပြန်ချင်လှလေပြီ။ သို့ရာတွင် အမူအရာကို မနည်းချုပ်တည်းကာ သူ့ထံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် စကြိုဆုံးသွားပြီး လိုက်ကာအကွယ်ရှိ လသာဆောင်အဝသို့ ရောက်သည်နှင့် ပေါက်ယုသည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလာခဲ့လေ၏။ သူငယ်တော် ပေမင်းက နောက်မှ လှမ်းခေါ်သည်ကိုပင် မကြား တော့ချေ။

“သခင်လေး၊ လဲမယ်။ မပြေးနဲ့”

ဝင်းဝသို့ရောက်လျှင် ပေါက်ယုသည် မိခင်ကြီးနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့၏ ရယ်သံကို ကြားရလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်လျှင် ခန်းဆီးကို မ ပေးသည့် အစေတော်က ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“ဒေါ်လေးဆွေလဲ ရောက်နေတယ်”

ပေါက်ယုသည် ဒေါ်လေးဆွေဆီသို့ သွားပြီးနောက် မယ်မယ်ကိုလည်း ဝတ်ပြုကန်တော့လေ၏။

“ဟဲ့၊ ကျောင်းကပြန်တာ နောက်ကျလှချည်လား”

ပေါက်ယုက ဖခင်ကြီးက မိမိအား စာမေးနေသဖြင့် နောက်ကျရကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ပြုံးနေလေ၏။

“မလေးပေါက်ကြည်ကော ဘယ်မှာလဲ” ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေက ပြုံးလျက်

“မလေးပေါက်ကြည် မပါလာဘူးကွယ့်။ အိမ်မှာ ဇာထိုးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

ပေါက်ယုမှာ စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ သူတို့စကားပြောနေကြစဉ် ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသဖြင့် မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေ တို့က ထိပ်ဆုံးထိုင်ကြပြီးလျှင် တန်ချွန်းတို့တစ်သိုက်က အောက်တွင် ထိုင်ကြလေ၏။

“ပေါက်ယုကော ဘာတွေလုပ်နေသလဲဟေ့” ဟု ဒေါ်လေးဆွေ က မေးလေ၏။

“ပေါက်ယု၊ လာစမ်း။ မယ်မယ့်အနားမှာ ထိုင်လှည့်”

“မောင်က ကျောင်းကပြန်လာတော့ ဖေဖျားက ခေါ်တယ်ဆိုပြီး လီကွေ့ လာခေါ်တယ်လေ။ ဒါနဲ့ ထမင်း ကပျာ ကယာ စားပြီး လက်ဖက်ရည် ကလေးတစ်ခွက်ကို ကတိုက်ကရိုက် သောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဖေဖျားဆီကို သွားတယ်။ မောင် မစားတော့ပါဘူး။ မယ်မယ်တို့သာ စားကြပါတော့”

“ကဲ ဒီလိုဆိုယင် ငှက်မယ်လာပြီး မယ်မယ့်အနားမှာ ထိုင်လှည့်။ မင်းတို့ ဖေဖျားကတော့ ဥပုသ်စောင့်နေလို့တဲ့”

ဒေါ်လေး ဝမ်က နတ်ငှက်မယ်အား

“သွားလေ၊ မယ်မယ်နဲ့ အတူ ထိုင်ချည်။ ငါ့ကို စောင့်မနေနဲ့။ ငါက ဥပုသ်စောင့်ထားတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က သွားထိုင်သည့်အခါတွင် အစေတော် တစ်ယောက်သည် တူတစ်စုံနှင့် ပန်းကန်ကို နတ်ငှက်မယ် ရှေ့သို့လာ၍ ချလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုင်ရာမှထကာ အရက်အိုးကို

လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် အခြားခွက်များကိုလိုက်၍ ငဲ့ပေးလေ၏။

အရက်ချိုကို သောက်နေကြစဉ် မယ်မယ်က

“ခုတင်က ယဉ်လင်း အကြောင်းကို မဆွေ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။ တစ်နေ့ကတုန်းက ချူလင်းလို့ အစေခံ တစ်ယောက်က ပြောတော့ ဘယ်သူများပါလိမ့်လို့။ လက်စသတ်တော့ ချူလင်းဆိုတာ ယဉ်လင်းကို ပြောတာကိုး။ ယဉ်လင်း ဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးက ကောင်းလျက်သားနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့များ နာမည်ပြောင်းရသလဲ မသိဘူး။”

ဒေါ်လေးဆွေ၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွားရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“ဒီအကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့တော့ မယ်မယ်ရယ်။ ဆွေဖန်ရယ်ပေါ့။ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက် တကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြတာ။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ကြည့်ရတာ ဘေးက စိတ်မချမ်းသာစရာကြီး။ ကျွန်မလဲ သူ့ကို မကြာခဏ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူမိန်းမက တယ်ပြီး စွာတာ ကလား။ ကျွန်မမှာ သူတို့နဲ့လဲ ပြိုင်ပြီး ရန်မဖြစ်ရဲဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ကြပေစေ ဆိုပြီး လွှတ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒါ မရွှေ့ချောက ယဉ်လင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို မကြိုက်ဘူးတဲ့လေ။ ပြောင်းရမယ်ဆိုလို့ ပြောင်းပေး ရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်တာတဲ့လဲ”

“ပြောရမှာ ရှက်တောင်ရှက်ပါတယ် မယ်မယ်ရယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကလူတွေကတော့ သူစိမ်းတွေ မဟုတ်တော့ ကျွန်မတို့အိမ်က အကြောင်းတွေ သိပြီးသားမို့လို့ မထူးတော့ပါဘူး။ ယဉ်လင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို မကြိုက်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး မယ်မယ်ရေ။ အဲဒီနာမည်က ပေါက်ကြည် ရွေးပေးတဲ့ နာမည် မို့လို့တဲ့။”

“သူကပြောင်းဆိုတိုင်း ပြောင်းရမှာလားအေ၊ ခက်ပါဘိတော့”

ဒေါ်လေးဆွေမှာ မျက်ရည်တွေဝဲလာသဖြင့် မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေး ဆွေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်လျက်

“အင်း၊ မယ်မယ်က ဘာမှမသိသေးဘဲကိုး။ ခုတလောမှာ မရွှေ့ချောက ပေါက်ကြည်ကိုပဲ ရန်ရှာနေတယ်။ တစ်နေ့က မယ်မယ်က ကျွန်မကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ နေ့တုန်းကဆိုယင် ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ တစ်အိမ်လုံးကို ပွက်လောရိုက်နေတာပဲ”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့တုန်းက ညည်း နေထိုင်မကောင်းလို့

လူတစ်ယောက်လောက် လွှတ်ပေးပါလို့ မှာလိုက်တယ် မဟုတ်လား။
အဲဒီတုန်းက ငါကလဲ မလွှတ်လိုက်မိဘူးအေ။ ညည်းက နေကောင်းသွားပြီ
ဆိုတာကိုး။ ငါ့အကြံ ပေးချင်တာကတော့ ဒါတွေကို ဒီလောက်
အမှတ်ထားမနေပါနဲ့အေ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ညားခါစ မဟုတ်လား။
ညားခါစဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ကြတာပါပဲ။ အချိန်တန်တော့
သင့်မြတ်သွားကြမှာပါ။ ပေါက်ကြည်လို မိန်းကလေးမျိုး ကတော့ ရှားပါတယ်။
စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းကလဲ ရှိပါတိသနဲ့။ ငယ်ပေမယ့် တချို့လူကြီးတွေ
ထက်တောင် သဘောထား ပြည့်ပါသေးတယ်။ တစ်နေ့က အစေတော်
တစ်ယောက် ပြောပြတော့ တို့မှာဖြင့် ပေါက်ကြည်ကို ချီးကျူးတောင် ချီးကျူး
မိကြသေးတယ်။ အင်း၊ တော်ပါပေတယ်။ ဒီလောက် စိတ်ထား
သဘောထားကြီးပြီး ဒီလောက် စိတ်ထား ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး
ရှားပါတယ်။ ငါပြောရဲပါတယ်၊ ပေါက်ကြည်သာ အိမ်ထောင်ကျယင်
သူ့ယောက္ခမတွေက သူ့ကို ချစ်ကြမှာပါ။ တစ်အိမ်လုံးကလဲ သူ့ကို
ရိုသေလေးစားကြမှာပါ။ သေချာပါတယ်”

ပေါက်ယုသည် ခပ်စောစောက အကြောင်းတစ်ခုရှာကာ
ပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးထားသော်လည်း ပေါက်ကြည်၏ အကြောင်းကို
ပြောနေသံ ကြားရသည့်အခါတွင် မပြန်နိုင်တော့ဘဲ ထိုင်နေမိလေ၏။

“အလကားပါပဲ မမရယ်။ သူ ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း၊
မိန်းကလေး ဖြစ်နေတော့ ခက်တာပေါ့။ ယောက်ျားလေး ဆိုယင်တော့
သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်မတို့မှာ ပေါက်ကြည်က လိမ္မာရေးခြား ရှိသလောက်
သားဆွေဖန်အတွက် စိတ်ပူနေရတာ။ အပြင်မှာ အရက်တွေ မူးပြီး
ရန်ဖြစ်မလားဟဲ့ ဆိုပြီး တထိတ်ထိတ်နဲ့ နားစွင့်နေရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီ အိမ်က
သူငယ်တွေနဲ့ပေါင်းတော့ တော်သေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ကျွန်မမှာ
ဒီတစ်ကွက်ပဲ သူ့အတွက် စိတ်အေးရတယ်”

ပေါက်ယုက

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ဒေါ်လေးဆွေရယ်။ သူ့
အပေါင်းအသင်းတွေက ကုန်သည်တွေ၊ ကြေးရတတ်တွေ ချည်းပါ။
ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဒေါ်လေးဆွေက ပြုံးလိုက်လျက်

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ယင်တော့ ဒေါ်လေး စိတ်အေးရတာပေါ့ကွယ်”

ထမင်းစားသောက်ပြီးသော် ပေါက်ယုလည်း စာကျက်စရာ
ရှိသေးသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ လက်ဖက်ရည်
သောက်နေကြစဉ် ဟုပိုသည် အနီးသို့ ရောက်လာကာ မယ်မယ်ကို

တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဟဲ့ငှက်မယ်။ အိမ်ခဏ ပြန်ချည်။ ဟိုမှာ ချောချို ရောက်နေတယ်တဲ့”

နတ်ငှက်မယ်မှာ အကျိုးအကြောင်းကို မသိဘဲ ကြောင်နေစဉ် အခြားသူများမှာလည်း ဝေခွဲမရနိုင် ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဤတွင် ဟုပိုက

“မလေးငှက်မယ်ရဲ့ သမီးကလေး ချောချို နေမကောင်းလို့ ဆိုပြီး ပင်အဲက တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ မလေးငှက်မယ် မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါတဲ့”

“ကဲ ကဲ ဒါမြင့် မြန်မြန်သွား။ ဒီမှာ တို့က အရေးမကြီးဘူး”

နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ် ပြောသည့်အတိုင်း ဒေါ်လေးဆွေကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

“သွားလေ မြန်မြန်၊ ခဏနေယင် ငါလဲ လိုက်ခဲ့မယ်။ ကလေးလေး သနားပါတယ်အေ။ ဘာများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ။ အိမ်မှာရှိတဲ့ အစေတော်တွေကိုလဲ ပြောထား။ ဆူဆူညံညံ မလုပ်နဲ့လို့။ ပြီးတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ခွေးတွေ ကြောင်တွေကိုလဲ ငြိမ်အောင် ထိန်းထားပေစေ။ ကလေးက ချူချာတော့ ဒီလိုပဲ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ် ပြောစကားများကို နားထောင်ပြီးနောက် လာခေါ်သည့် အစေတော် နှင့်အတူ ထွက်သွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်ပြန် သွားသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေက ထိုက်ယု နေထိုင်မကောင်းသည့် အကြောင်းကို မေးမြန်း လေ၏။ မယ်မယ်က

“ထိုက်ယုဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ ကလေးမလေး။ အဲ စိတ်ထိခိုက်လွယ်တာ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်”

“သူ့မှာ ဒီလိုစိတ်ထိခိုက် လွယ်တာတွေကြောင့် ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်နေတာ။ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ နေရာမှာတော့ သူ့ကို ပေါက်ကြည်လဲ လိုက်လို့ မမီဘူး။ ဒါပေမယ့် သူများအပေါ်မှာ ဆိုယင်တော့ ပေါက်ကြည်လို ကိုယ်ကျိုးမငဲ့တဲ့ စိတ်မျိုးတော့ မရှိဘူး”

ဤသို့ဖြင့် အလ္လာပ သလ္လာပ တို့ကို ပြောဆိုနေကြစဉ် ဒေါ်လေးက

“ကဲ မယ်မယ်လဲ နားဖို့ အချိန်တော်ပြီ။ အိမ်မှာ ပေါက်ကြည်နဲ့ ယဉ်လင်းတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ မြန်မြန်ပြန်မှ ဖြစ်မှာ။ အိမ်ခဏ ပြန်ပြီးတော့မှ ချောချို နေမကောင်းတာကို သွားကြည့်တော့မယ်”

“အေးလေ၊ ကောင်းတယ်၊ ညည်းက လူကြီးဆိုတော့ သူ

မတော်တာရှိယင် ကြည့်ပြောလိုက်ပါအေ။ ကလေး နေထိုင်မကောင်းတာကို
ဟိုလုပ်ဒီလုပ် လျှောက်လုပ်နေပါဦးမယ်”

ဒေါ်လေးဆွေသည် ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် အတူ နတ်ငှက်မယ်တို့
အဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကျီချိန်သည် သားဖြစ်သူ ပေါက်ယု၏ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်
ကျေနပ်မှုရှိသည့်အတွက် ထိုအကြောင်းကို စာရေးများနှင့် ပြောဆိုလျက်
ရှိလေ၏။ စာရေးများအနက် တစ်ယောက်မှာ မကြာသေးမီက ခန့်လိုက်သည့်
ဝမ်အိလျှောင် ဆိုသူ တစ်ဦးပါရှိပြီး ထိုသူမှာ စစ်တုရင် ကစားကောင်းသူ
တစ်ဦးဖြစ်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် သခင်လေးပေါက်ယုဟာ ပညာရေးမှာ တော်တော်
တိုးတက်နေပြီပေါ့”

ကျီချိန်က

“ဘယ်ကလာ တိုးတက်ရဦးမှာလဲကွာ။ ခုမှ အစရှိသေးတာ။
ပညာတတ်ဖို့ ဆိုတာတော့ အဝေးကြီး ရှိပါသေးတယ်”

ချိန်ကွမ်း ဆိုသူက

“ဒီလောက်လဲ နှိမ့်ချမပြောပါနဲ့ သခင်ကြီးရယ်။ ခုပြောတာက အိလျှောင်
တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ထင်မြင်ချက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့
ထင်မြင်ချက်ပါ။ သခင်လေးဟာ စာပြန်ပွဲမှာ ထူးထူးချွန်ချွန်နဲ့ကို အောင်မှာပါ”

“အင်း၊ မင်းတို့က သူ့ဘက်ကချည်း လိုက်ပြောနေတာကိုးကွ”

“ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ် သခင်ကြီး။ လူတတ် လုပ်တယ်
လို့တော့ မထင်ပါနဲ့”

“ဘာများလဲကွယ့်”

ဝမ်အိလျှောင်သည် အောက်ကျို့သည့် အပြုံးမျိုးကို ပြုံးလိုက်လျက်

“ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရှိပါတယ်။ သူက နန်းရှောက်
မြို့ဝန်ဟောင်းပါ။ သူ့အမည်က ချန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူ့မှာ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး
အကျင့်သိက္ခာနဲ့လဲ ပြည့်စုံတဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ခုထက်ထိ
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း မပြုသေးပါဘူး။ သူတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သန်းချီပြီး
ရှိပေမယ့် သားတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ သူတို့သမီးလေးကို
ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့
ပေးစားချင်ကြပါတယ်။ ခုထိ ကျွန်တော် မြင်သလောက် ဆိုယင်တော့

သူတို့သမီးနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ သတို့သားလောင်း ဆိုလို့ ရွှေမြို့တော် တစ်ခုလုံးမှာ သခင်လေး ပေါက်ယု တစ်ယောက်ကိုပဲ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သခင်လေး ပေါက်ယု ဆိုယင် ဆွေမျိုး အနေနဲ့ရော ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ သခင်ပေါက်ယုကို ချန်ရဲ့ သမီးနဲ့ လက်ဆက်ရယင် မကောင်းပေဘူးလား သခင်ကြီး။ သခင်ကြီးတို့ သဘောတူမယ်ဆိုယင် ကျွန်တော်သွားပြီး ကမ်းလှမ်းပါမယ်”

“အင်း၊ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ပေါက်ယုလဲ အရွယ်တော့ ရောက်ပြီ။ မယ်မယ်က အဲဒီကိစ္စကို မကြာခဏ စကား စလေ့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ငါက မင်းပြောတဲ့ မြို့ဝန်ဟောင်း ချန်ကို မသိတော့ ခက်တယ်ကွယ်”

ချန်ကွမ်းက

“စာရေးကြီးဝမ် ပြောတဲ့ မြို့ဝန်ဟောင်းချန်ကို ကျွန်တော်လဲ သိပါတယ် သခင်ကြီး။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ သခင်ကြီးကျိရဲ့ရဲ့ ဇနီးများနဲ့တောင် ဆွေမျိုးတော်လိမ့်ဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ သခင်ကြီး ကျိရဲ့ကို မေးကြည့်ယင် သိနိုင် ပါတယ်”

ကျိချိန်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“အင်း၊ သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ စကား မစပ်မိဘူးကွယ့်”

“သခင်ကြီး ဘယ်ကြားဖူးမလဲ သခင်ကြီးရဲ့။ ချန်တို့မိသားစုက သခင်ကြီးကျိရဲ့ရဲ့ ဇနီး ဒေါ်လေးဆင့်ရဲ့ မောင်နဲ့ အမျိုးတော်တာ”

ချန်ကွမ်းက ပြောသဖြင့် ထိုအခါကျမှ ချန်တို့ မိသားစုမှာ ဒေါ်လေးဆင့်တို့နှင့် အမျိုးတော်ကြောင်း သိရလေ၏။

ကျိချိန်သည် အတန်ကြာ ထိုင်စကားပြောပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဝမ်ထံသို့ လာခဲ့ကာ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြပြီးလျှင် ဒေါ်လေးဆင့်တို့ထံ စုံစမ်းတီးခေါက်ကြည့်ရန် ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဝမ်မှာ ဒေါ်လေးဆွေ နှင့်အတူ နတ်ငှက်မယ်၏ သမီးငယ် နေမကောင်းသည်ကို မေးမြန်းရာ ညနေကျမှ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ကျိချိန်သည် စာရေးကြီးများ ပြောလိုက်သည့် စကားများကို ဒေါ်လေးဝမ်အား ပြန်ပြောပြီးနောက်

“ချောချီလေးကော ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ”

“တက်တာပါ”

“တော်တော်ဆိုးသလား”

“ကြည့်ရတာကတော့ ဝက်ရူးပြန်တယ် ထင်တာပဲ။ သိပ်တော့ မတက်ပါဘူး။ အကြောတော့ မဆွဲဘူး”

ကျီချိန်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့မနက် ဒေါ်လေးဆင့်သည် မယ်မယ်ထံသို့ ဝတ်ပြုကန်တော့ရန်လာစဉ် ဒေါ်လေး ဝမ်သည် ပေါက်ယုအား စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မယ်မယ်ကို ပြောပြပြီးနောက် လင်ညီအစ်ကို တော်သူ ဒေါ်လေးဆင့်အား ချန်မိသားစု အကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်လေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်က

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆွေမျိုးတော်တယ် ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိတော့ ကလေးမလေးကိုလဲ ဘယ်လိုနေမှန်းတော့ ကျွန်မမသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တုန်းကတော့ ယင်ချွန်းရဲ့ ယောက္ခမများ ဖြစ်တဲ့ ဆွန်တို့က ကျွန်မတို့ဆီ လာလို့ ပြောသွားတဲ့ စကားအရ ဆိုယင်တော့ အဲဒီ ချန်ဆွေမျိုးစုက သူတို့ သမီးအတွက် သင့်လျော်မယ့် သတို့သားလောင်း ရှာပေးဖို့ ဆွန်တို့ဆီကို လာပြောတယ်တဲ့။ ကလေးမလေးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတော့ မိဘများက တယ်ပြီး အလိုက်လိုကြတယ် လို့တော့ ကြားတာပဲ။ ပညာကလေး ဘာလေးလဲ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ တတ်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ကလေးမကလေးက ရှက်တတ်လေတော့ အပြင်တို့ ဘာတို့ကိုလဲ သိပ်မထွက်ဘူးတဲ့။ အိမ်မှာပဲ နေတာပဲတဲ့။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး ဆိုတော့ အဖေကြီးကလဲ သူ့သမီးလေးကို ယောက်ျား နောက်ကို မထည့်ချင်ဘူးတဲ့။ ယောက္ခမများက သိပ်ကြပ်မတ်ယင် သူ့သမီးကလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးတယ်တဲ့၊ သားမက် ရယင်လဲ သူတို့ဆီမှာပဲ နေပြီး သူတို့အိမ်ကို စီမံအုပ်ချုပ်စေချင်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့...”

မယ်မယ်မှာ ဒေါ်လေးဆင့်၏ စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီလိုဆိုယင်တော့ မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်ပါတော်။ ငါ့မြေး ပေါက်ယုက သူများကိစ္စကို စီမံကြည့်ရှုဖို့ မပြောနဲ့၊ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့တောင် လူလိုနေသေးတယ်။ သူများအိမ်သွားပြီး စောင့်ရှောက် မနေနိုင်ပါင်”

“ဟုတ်တာပေါ့ မယ်မယ်” ဟု ဒေါ်လေးဆင့်က ပြောလေ၏။

မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဝမ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒီမှာ မရွှေဝမ်။ ညည်း အိမ်ပြန်ရောက်လို့ရှိယင် ညည်းယောက်ျားကို ငါက ပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်။ ချန်ရဲ့ သမီးနဲ့ကတော့ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့”

ဒေါ်လေးဝမ်က ပြောပြမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလေ၏။ မယ်မယ်က

“နေစမ်းပါဦး။ မနေ့က ညည်းတို့ နတ်ငှက်မယ်ရဲ့ ကလေးကို သွားကြည့်တော့ ဘယ့်နှယ်နေသလဲ။ စောစောကပဲ ပင်အဲလာပြီး သိပ်နေထိုင် မကောင်းပြန်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားဦးမှ ထင်ပါရဲ့”

“မယ်မယ်က ကလေးကို ချစ်တာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ရယ်။ မယ်မယ်ကိုယ်တိုင် သွားပြီး မကြည့် ပါနဲ့တော့၊ ဒုက္ခများလှတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ရပါတယ်။ ကလေးကိုလဲ ကြည့်ရင်း ငါ့အရိုးအဆစ်တွေကိုလဲ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရင်းပေါ့”

ထိုနောက်တွင် မယ်မယ်အိမ်နံနံအတိုင်း ညစာ စားသောက်ကြပြီးလျှင် မယ်မယ်အား နတ်ငှက်မယ်တို့ ဝင်းထဲသို့ လိုက်ပို့ကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာကာ သူတို့ကို ကြိုဆိုခြင်း ပြုလေ၏။

“ကလေး ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ ငှက်မယ်”

“ဝက်ရူးပြန်တယ် ထင်တာပဲ မယ်မယ်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ဖြေလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် သမားတော်များကို ပင့်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“အပင့်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ”

မယ်မယ်နှင့် ချွေးမတစ်သိုက်သည် အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ သည်တွင် အစေတော်တစ်ယောက်သည် ကလေးငယ်အား မက်မုံသီးနီရောင် ပိုးစောင်ဖြင့် ပိုက်၍ ထွေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကလေး၏ မျက်နှာမှာ လွန်မင်းစွာ ဖြူရော်လျက်ရှိပြီး နဖူးရေသည် တွန့်လျက်ရှိကာ နှာခေါင်းမှာလည်း ပွစိပွစိ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကလေးကို ကြည့်ပြီးနောက် သူတို့တစ်သိုက်သည် အခြားအခန်း တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ကြပြီး ကလေးကိစ္စကို ပြောဆိုနေကြစဉ် အစေတော် တစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။

“ကလေး ဘယ့်နှယ် နေသေးသလဲလို့ သခင်ကြီး ကျိရဲ့က မေးခိုင်း လိုက်ပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“သမားတော်ကို ပင့်ထားတယ်လို့၊ သမားတော် ဆေးညွှန်းပေးသွားယင် ဦးကြီးကို အကြောင်းကြားမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

မယ်မယ်သည် ချန်မိသားစုကို ကမ်းလှမ်းသည့် ကိစ္စကို သတိရလာသဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်းသို့ လှည့်၍

“ဟဲ့ မဝမ်း၊ ပေါက်ယုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တို့သဘောကို ညည်းယောက်ျားကို သွားပြောချည်ဦးနော်။ တော်တော်ကြာ ဟိုဘက်က အဟုတ်မှတ်ပြီး အောင်သွယ်တွေ ဘာတွေလွှတ် ကမ်းလှမ်းနေယင် ခက်နေလိမ့်မယ်”

ထိုနောက် မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆင့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“နေစမ်းပါဦးအေ။ ညည်းတို့က ခုတလောမှ ချန်တို့နဲ့ သိပ်ပြီး အဆက်အသွယ်မရှိဘူး ဆိုတာ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့က သိပ်ကပ်စေးနှဲတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ သူတို့နဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့ စရိုက်ချင်း မတူပါဘူး မယ်မယ်ရယ်။ အမှန် ပြောရယင်တော့ ပေါက်ယုနဲ့လဲ မကိုက်ပါဘူး”

ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် သူတို့ ပြောနေသည့် အကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်ကာ

“ဘာလဲ မယ်မယ်။ မောင်လေးပေါက်ယု ကြောင်းလမ်းဖို့ ကိစ္စကို ပြောနေကြတာလား”

ဒေါ်လေးဆင့်က ဟုတ်ကြောင်း ပြောသည့်အခါတွင် သူတို့ သဘောထားကို ပြောပြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က မျက်လုံးရယ်ရယ်ဖြင့်

“ငှက်မယ် တစ်ခုပြောမယ်နော်။ မောင်လေး ပေါက်ယု အတွက် အသင့်တော်ဆုံးက ဒီမှာ ရှိတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝေးဝေးလံလံတွေ လျှောက်စဉ်းစား နေကြရတာလဲ”

မယ်မယ်က တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်လျက် မည်သူမည်ဝါ မေးလေ၏။

“တစ်ယောက်က ‘ကျောက်စိမ်း ရတနာ’ မယ်မယ်ရယ်။ တစ်ယောက်က ‘ရွှေဘယက်’ တဲ့။ မယ်မယ် မေ့သွားပြီ ထင်တယ်”

“မနေ့က ညည်းအဒေါ်တွေ ရှိနေတုန်းက ဒီအကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောသလဲ” ဟု မယ်မယ်က ရယ်၍ မေးလေ၏။

“ဪ မေမေရယ်။ အဲဒီတုန်းက မယ်မယ်လဲ ရှိတယ်။ ဒေါ်လေးတွေလဲ

ရှိတယ်။ လူကြီးတွေစုံရာ ရှေ့မှာ ငှက်မယ်တို့လို လူငယ်တွေက ဘယ်မှာ ဝံ့ဝံ့စားစား ဝင်ပြောရဲပါ့မလဲ။ ပြီးတော့လဲ ဒေါ်လေးဆင့် လာတွေ့နေသူဟာ တခြားသူ မဟုတ်ဘဲ မယ်မယ် ဖြစ်နေလေတော့ ငှက်မယ်တို့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဝင်ပြောရဲပါ့မလဲ။ တကယ်ဆိုယင် ဒေါ်လေးဆင့်တို့က မယ်မယ့်ဆီကို လာပြီး တရားဝင် ကမ်းလှမ်းဖို့ မကောင်းပါလား။”

မယ်မယ်နှင့် ချွေးမ နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့သည် ပြုံးလိုက်ကြ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် သမားတော်ကြီး ရောက်လာလေ၏။ မယ်မယ်သည် အပြင်ခန်းတွင် ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့မှာ အတွင်းဆောင်ထဲသို့ လိုက်သွားကြလေ၏။ ကျိုလျှံ ပင့်လာသည့် သမားတော်ကြီး သည် လူမမာခန်းထဲသို့ မဝင်မီ မယ်မယ်ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လေ၏။ လူမမာကို ကြည့်ပြီးနောက်တွင် သမားတော်ကြီး သည် မယ်မယ်အနီးသို့ ရောက်လာကာ အခြေအနေကို လာ၍ ပြောပြလေ၏။

“ကလေး နေထိုင်မကောင်းတာကတော့ အဇ္ဈတ္တမှာရှိတဲ့ သည်းခြေသလိပ်များ ဖောက်ပြန်လို့ရယ် အပြင်ဗဟိဒ္ဓ ပယောဂများကြောင့်ရယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမ အအေးမိတာနဲ့ သလိပ်တွေ ခဲနေတာကို ပျောက်အောင် ဆေးတိုက်ရမယ် ခင်ဗျ။ ပြီးတော့ ရောဂါက နည်းနည်းလေး ကြီးလေတော့ သူ့ကို ဝိညာဉ်လေးပါးဆေးကို တိုက်ရမယ်။ ခုခေတ် ဈေးထဲမှာ ရောင်းတဲ့ နွားအူအညိုက အစစ်မဟုတ်ဘူး။ အတုတွေချည်း များပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က အစစ်ကို ရှာရ လိမ့်မယ်”

မယ်မယ်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည့်အခါတွင် ဆေးသမားတော်လည်း ဆေးညွှန်းရေးပေးရန် ကျိုလျှံ နှင့်အတူ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ကောလိသိမ်ကတော့ လိုယင် ရအောင် ဆိုပြီး အဆင်သင့် သိမ်းထားတာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမဲအူအညို ကတော့ အိမ်မှာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်ဝယ်ယင်တော့ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ဝယ်မှ အစစ်ရမှာ”

မယ်မယ်က

“မဆွေတို့ဆီကို ငါ မေးကြည့်ပါဦးမယ်အေ။ ဆွေဖန်က တိုင်းတစ်ပါးက ကုန်သည်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတော့ သူ့မှာ အစစ်ရှိချင် ရှိမှာပါ။ သူတို့အိမ်ကို လှမ်းမေးကြည့်ပါဦးမယ်”

ထိုစဉ် ဒေါ်လေးဆွေတို့ အိမ်မှာ မိန်းကလေးများ လူမမာ

လာမေးကြသည့်အတွက် မယ်မယ်လည်း သူတို့အပြန်တွင် လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဆေးဖော်ပြီးသည့် အခါ၌ ကလေး၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးကို အတင်းလောင်းထည့်ရ၏။ ခဏကြာလျှင် ဆေးနှင့် အတူ ချွဲများပါ အန်ကျလာသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်မှာ စိတ်အေးသွားလေ၏။ ထိုစဉ် ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အစေ့တော် သူငယ်မ ကလေး တစ်ယောက်သည် အထုပ်နီနီကလေး တစ်ခုကို ကိုင်၍ ရောက်လာကာ

“ဟောဒီမှာ အမဲအညှီ ရခဲ့ပါပြီ။ လိုတဲ့အချိန် ပြည့်မပြည့် ကိုယ်တိုင် ချိန်ကြည့်ပြီး ယူလိုက်ပါလို့ ဒေါ်လေးဝမ်းက မှာလိုက်ပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ချိန်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ ပင်အဲအား အချိန်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ဆေးမှုန့်၊ ပရပ်နှင့် ဟသံပဒါး တို့ကို အချိန်ခိုင်းလိုက်လျက် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ သံမဏိချိန်ခွင်ကလေး တစ်လက်ဖြင့် အမဲအညှီများကို ချိန်နေလေ၏။ ထိုနောက် အမဲအညှီကို အခြားဆေးမည်များနှင့် ရောလိုက်ပြီးလျှင် ကလေးနိုးလာက တိုက်ရန် အဆင်သင့် ပြင်ထား လေ၏။ ထိုစဉ် ကျီဟုန်သည် ခန်းဆီးကို မ၍ ဝင်လာလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်၊ ကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ခုလေးတင် ကျွန်တော့်ကို အမေက မေးခိုင်းလိုက်လို့”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ကျီဟုန်ကိုရော၊ သူ့အမေ အမြှောင်မယားချော ကိုပါ မုန်းသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း

“နေကောင်းသွားပါပြီ။ လာမေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ မင်းအမေကို ပြောလိုက်ပါ”

ကျီဟုန်က ပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“မလေးငှက်မယ်တို့မှာ အမဲအညှီရတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘယ်လိုနေသလဲဟင်။ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးလို့ ကြည့်ချင် လိုက်တာ”

“သွားစမ်းပါဟယ်။ လာရှုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကလေးက နေထိုင်မကောင်းရတဲ့ အထဲမှာ။ အမဲအညှီ ကလဲ မရှိတော့ ပါဘူး။ ဆေးထဲမှာ ထည့်ကျပြီးပြီ”

ကျီဟုန်သည် မီးဖိုကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်တွင် လက်နှင့် တိုက်မိသဖြင့် ခွင်ပေါ်မှ ဆေးအိုးမှာ စောင်း၍ ဖိတ်သွားပြီး မီးထဲသို့ ကျကုန်လေ၏။ ကျီဟုန်သည် သူ့အပြစ်ကို သူသိသွားကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ပြေးလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အကြီးအကျယ် ဒေါပွကာ ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက်

“ဟင်၊ နင်တို့သားအမိ လာပြန်ပြီလား။ နင့်အမေတုန်းကလဲ ငါ့ကို နေထိုင်မကောင်းအောင် အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့တယ်။ ခု ကလေးကျတော့လဲ နင်က လာပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးပြန်ပြီ။ နင်တို့ သားအမိဟာ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မုန်းတီးနေကြရတာလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ကျီဟုန်အား ဆွဲမထားရ ကောင်းလောဟု ဆိုကာ ပင်အဲကိုလည်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုလေ၏။

ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက်သည် ကျီဟုန်ကို လာ၍ ရှာလေသည်။

“နင်တို့အစ်မ မချော့ကိုပြောလိုက်စမ်း။ ငါ့ကို ဒီလောက် လာပြီး ဒုက္ခပေးနဲ့လို့။ ကလေး နေကောင်းပြီလို့။ သူ ဘာမှ ပူစရာ မလိုဘူးလို့”

ပင်အဲသည် နောက်ထပ်ဆေးတစ်ဖုံကို ခပ်မြန်မြန် ကျီရလေ၏။ အစေတော်မှာ ဘာကိုမျှ မသိသည့်အတွက် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ စိတ်ဆိုးနေရသနည်းဟု နတ်ငှက်မယ်ကို မေးလေ၏။ ပင်အဲက ကျီဟုန် ဆေးအိုးကို မှောက်သည့် အတွက် စိတ်ဆိုးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

“ဪ၊ ဒါကြောင့် သူ အိမ်ပြန်မလာရဲတာကိုး။ ဘယ်များ သွားပုန်းနေသလဲ မသိဘူး။ ကိစ္စ မရှိဘူးလေ။ အစ်မ ပင်အဲ၊ ကျွန်မ လှည်းကျင်း ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ်အေ၊ မလိုပါဘူး။ အမဲအညှိ နည်းနည်းကျန်သေးလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ခုအသစ် ထပ်ကျီပြီးပါပြီ။ ညည်းလဲ ပြန်နိုင်ပါပြီ”

“ကျွန်မလဲ အိမ်ပြန်ရောက်ယင် အစ်မချော့ကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ကိုယ့်သား လုပ်တာတွေကို အကောင်းချည်း ထင်မနေနဲ့လို့။ နည်းနည်း ပါးပါးလဲ ဆုံးမဦးလို့”

ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ အစေတော်သည် ထိုအတိုင်း ပြောပြလေ၏။ အမြှောင်ချောသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူ့သား ကျီဟုန်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် သွားခေါ်ရာ ချောင်ထဲတွင် ကုပ်နေသည့် ကျီဟုန်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျီဟုန်၏အမေက

“နင်ဘာတွေ လျှောက်လုပ်တာလဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ဆေးခွက်ကို မှောက်အောင် သွားလုပ်ရတာလဲ။ ခုတော့ တို့ကို အပြောခံရပြီပေါ့။ ငါက ကလေး နေထိုင်မကောင်းတာကိုပဲ မေးခဲ့။ အထဲကို မဝင်ခဲ့နဲ့လို့ သေသေချာချာ မှာလိုက်သားနဲ့။ ခုတော့ အထဲကိုဝင်သွားပြီး “ကျားခေါင်းမှာ သွားသန်းရှာတယ်” ပေါ့လေ။ နင့်အဖေကို တိုင်မယ်။ အဲဒီတော့မှ နင့်ကို

သေအောင်ရိုက်မှာ”

အမြောင်ချောက် မြည်တွန်တောက်တီးလျက် ရှိချိန်တွင် အပြင်ခန်း၌ ကျီဟုန်သည် မကြားဝံ့ မနာသာ ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

မည်သို့ ပြောသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်၍ ဖတ်ပါလေ။

ကျိချိန်သည် ဒုတိယဝန်ကြီးအဖြစ် ရာထူးတိုး ခန့်အပ်ခံရခြင်း။
ဆွေဖန်သည် နောက်ထပ် လူသတ်မှု တစ်မှုတွင် ပါဝင်နေပြန်ခြင်း။

အမြောင်ချောက အခန်းထဲတွင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိစဉ် ကျိဟုန်သည် အပြင်ခန်း တစ်နေရာတွင် မကြားဝံ့ မနာသာ ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော်ကြောင့် ဖြစ်တာက နည်းနည်းပါဗျာ။ ဆေးခွက်ကို လက်နဲ့ခိုက်မိလို့ ဆေးနည်းနည်း ဖိတ်သွားရုံ ကလေးပါ။ အဲဒီခွေးမကလေးကို ခုတော့ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။ အဲဒီ ခွေးမကလေးကို သတ်ခဲ့တာ ကျနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဆဲဆိုနေကြတာလဲ။ ကျွန်တော်က ဘီလူးသဘက်လား။ ဘာလဲ၊ အမေကပါ ကျွန်တော့်ကို သေစေချင်ပြီလား။ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ ကြည့်နေကြ။ တစ်နေ့မှာ အဲဒီခွေးတိရစ္ဆာန်မ ကလေးကို သတ်ပြမယ်။ အဲဒီ အခါကျတော့ ကြိုက်သလောက် ဆူကြပေါ့။ ပြောလိုက်ပါ။ စောင့်သာ ကြည့်နေ၊ တစ်နေ့ကျယင် အကြောင်း သိမယ်လို့”

သူ့အမေ အမြောင်ချောသည် အပြင်သို့ ထွက်လာကာ ထိုသို့ မပြောရန် တားလေ၏။

“ဟဲ့ကောင်၊ တော်တော့လို့ ဆိုနေ။ ဘာလဲ၊ ငါ့ကိုပါ အသတ်ခံရအောင် လုပ်နေတာလား”

သားအမိနှစ်ယောက်သည် ရန်ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ အမြောင် ချောသည် နတ်ငှက်မယ် ပြောဆိုလိုက်သည့် စကားများကို ပြန်ကြားပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် လူမမာနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ်မေးမြန်းခြင်းလည်း မပြုတော့ချေ။ ချောချိ မှာလည်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်၍ နေကောင်းလာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ခါတိုင်းထက်ပင် ဆက်ဆံရေး ဆိုးရွားလာခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဝင်းမှူး လင်ချိုရှောက်က ကျိချိန်အား ပြောသည်မှာ

“ဒီနေ့ဟာ ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ မွေးနေ့ပါ သခင်ကြီး။ ဘာများ ညွှန်ကြားစရာ ရှိပါသလဲ”

“သခင်ကြီးကျိရဲ့ကို သွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ဦး။

အလျင်တုန်းကလိုပဲ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ဆက်ရမှာ ပေါ့ကွယ်”

လင်ချီရောက်သည် ခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

ကျိရဲ့လည်း ရောက်လာကာ ကျိချန်၊ ကျိလျှံနှင့် ပေါက်ယုတို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ကန်တော့ဖို့ သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်သွားရန် စီစဉ်ကြလေ၏။ အခြားသူများမှာ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း မရှိသည့်တိုင် ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီး၏ ဥပမိ ရုပ်နှင့် အနေအထိုင်တို့ကို အထင်ကြီး လေးစားသည့် ပေါက်ယုမှာမူ ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ပွဲတက် ဝတ်စုံကို ခပ်သုတ်သုတ် လဲကာ ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ မင်းသားကြီး၏ စံအိမ်သို့ လာခဲ့လေ၏။ စံအိမ်သို့ရောက်လျှင် သခင် ကျိရဲ့နှင့် ကျိချန်တို့သည် မိမိတို့၏ လိပ်စာကတ်ပြားများကို ပေးလိုက်ပြီး ဆင့်ခေါ်မည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ လေ၏။ ခဏကြာလျှင် ပုတီးတစ်ကုံးကို ကိုင်ထားသည့် မိန်းမစိုး တစ်ဦး ထွက်လာကာ သူတို့ကို မြင်လျှင် ပြုံးလျက်

“သခင်ကြီးတို့ နှစ်ယောက်ကော နေထိုင်ကောင်းပါစ” ဟု မေးလေ၏။

ကျိရဲ့နှင့် ကျိချန်တို့က ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လူငယ် သုံးယောက်တို့ ကလည်း နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

သူတို့ငါးယောက်သည် မိန်းမစိုးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြရာ တံခါးနှစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ရင်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ထိုရင်ပြင်ကို ဖြတ်၍ အတွင်းနန်းမြို့ တံခါးမှ ဝင်ခဲ့ကြသည်တွင် တံခါးဝသို့ အရောက် စောင့်ဆိုင်းနေရစ် ခဲ့ရပြီး သူတို့ ရောက်လာကြောင်းကို သွား၍ သတင်းပို့လေ၏။ ဤတွင် ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းမစိုး သုံးယောက် ထွက်လာကာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် ကြလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ခပ်စောစောက မိန်းမစိုးကြီး ပြန်ထွက်လာကာ အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်သဖြင့် သူတို့ငါးယောက်လည်း လိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ပွဲတက်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးသည် စကြီကို ထွက်လာကာ သူတို့ကို ခရီးဦးကြို ပြုလေ၏။ ပထမတွင် ကျိရဲ့နှင့် ကျိချန်တို့က အလျင်နှုတ်ဆက်ရပြီးနောက် ကျိချန်၊ ကျိလျှံနှင့် ပေါက်ယုတို့က နှုတ်ဆက်ရလေ၏။

ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီးသည် ပေါက်ယု လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်လျက်

“မတွေ့ရတာ ကြာပြီကွယ်။ မင်းကို သတိရနေတာ။ ဘယ့်နှယ်လဲ မင်း ကျောက်စိမ်းတုံးကော ရှိသေးရဲ့လား”

ပေါက်ယုက ခူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ရင်း

“ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ရှိပါကြောင်းပါ”

“ဒီနေ့တော့ မင်းကို ဘာမှ ဆန်းဆန်းပြားပြား ကျွေးစရာ မရှိဘူးကွယ့်။ စကားစမြည်ကလေး ဘာလေး ပြောကြတာပေါ့”

မိန်းမစိုး တစ်ယောက်က ကန့်လန့်ကာကို မ၊ပေးလိုက်သည့် အခါတွင် ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီးလည်း ရှေ့မှ ဝင်သွားလေရာ ကျိရဲ့နှင့် သူတို့ တစ်သိုက်သည်လည်း ခေါင်းကိုငဲ့၍ နောက်မှလိုက်သွားကြလေ၏။ ပထမ ကျိရဲ့က ဝတ်ပြု နှုတ်ဆက်ရန် ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် နူးထောက်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးမှာ ညောင်စောင်းပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ကျိချိန်နှင့် အခြားသူများကလည်း သူနည်းတူ ဝတ်ပြုကန်တော့ကြလေ၏။

သူတို့ တစ်သိုက်သည် ဝတ်ပြုခစားပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လာခဲ့ကြစဉ် ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီးသည် ပေါက်ယုမှ အပ သူတို့အားလုံးကို ခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးကာ စားကောင်းသောက်ဖွယ် တို့ကို တည်ခင်း ကျွေးမွေးရန် အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။

ကိုယ်တော်ကြီးသည် စကားပြောနိုင်ရန် ပေါက်ယုကို ထိုင်ပုံ တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ခွင့်ပေးသည်တွင် ပေါက်ယု လည်း ကိုယ်တော်ကြီးကို ဦးညွှတ်၍ ထိုင်ပုံတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် တံခါးအနီးရှိ ကြွေထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စာများကို လေ့လာသင်အံ့ပုံ၊ စာစီစာကုံး များကို ရေးသားပုံတို့ကို လျှောက်တင်သည်တွင် ကိုယ်တော်ကြီးသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။

လက်ဖက်ရည် လာရောက် တည်ခင်းပြီး နောက်တွင် ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီးက

“ရွှေနန်းတော်ကြီးကို မြို့ဝန်ဝု ရောက်လာပြီး မောင်မင်းဖခင်ကြီး စာစစ်ဝန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရာမှာ တရားမျှတစွာ ဆောင်ရွက်တဲ့အကြောင်းကို လျှောက်တင်ပေတယ်။ စာပြန်ပွဲဝင်တဲ့ သူများကလဲ သူ့ကို ဘယ်ကလောက် လေးစား ချစ်ခင်ကြတယ် ဆိုတာကို လျှောက်တင်ပေတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက မြို့ဝန်ဝုကို လက်ခံတွေ့ဆုံတော် မူရာမှာလဲ ဒီအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းတော်မူတယ်လို့ သိရပေတယ်။ မြို့ဝန်ဝုကလဲ မောင်မင်းဖခင် အကြောင်းကို ချီးကျူးလျှောက်ထားတယ်လို့ သိရတယ်။ မောင်မင်းဖခင်ကြီးအတွက် ကောင်းမြတ်တဲ့ အလားအလာ တွေပါ။”

ပေါက်ယုသည် ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီး ပြောနေသည့်စကားကို မတ်တတ်ရပ်၍ နားထောင်ပြီးနောက်

“မှန်ပါ။ ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ မြို့ဝန်ဝုတို့ဟာ ကြင်နာ သနားတော် မူတတ်ကြ ကြောင်းပါ”

ထိုစဉ် ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းမစိုး တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာကာ

“ရင်ပြင်မှာ ရောက်နေတဲ့ မူးမတ်ဧည့်ပရိသတ်များက ကိုယ်တော်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လျှောက်ထားကြ ပါတယ် ဘုရား”

ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဧည့်သည်များက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် စာလွှာများကို လှမ်းယူ၍ တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်ပေးလိုက်ကာ ပြုံးရယ်လျက်

“အိမ်း၊ ငါ့ကြောင့် သင်းတို့တစ်တွေ ဒုက္ခတွေ များနေကြပြီ ထင်ပါ” ဟု ပြောလေ၏။

“သခင်လေး ပေါက်ယုအတွက် ကိုယ်တော်ကြီး အထူး ပြင်ဆင်ခိုင်းတော်မူတဲ့ စားဖွယ်များလဲ အဆင်သင့် ရှိကြောင်းပါ”

ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီးသည် ပေါက်ယုအား ရင်ပြင်ငယ် တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုနေရာကလေးမှာ သာယာသည့် နေရာကလေး ဖြစ်ပြီး အစေတော်များသည် ပေါက်ယု စားသောက်နေသည်ကို ဘေးမှ စောင့်ကြပ်နေကြလေ၏။ စားသောက်ပြီး၍ ပေါက်ယုက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်၍ တင်လျှောက်သည့်အခါတွင် ကိုယ်တော်ကြီးသည် ပေါက်ယုကို ကြင်နာစွာ ပြောဆိုနေရာမှ ပြုံးလိုက်လျက်

“အလျင်တစ်ခါတုန်းက မောင်မင်းရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို မြင်ခဲ့ပြီး ကတည်းက ကိုယ်တော်လဲ မောင်မင်း ကျောက်စိမ်းတုံးမျိုး တစ်ခုလုပ်ထားတယ်ကွယံ။ ဒီကနေ့ မောင်မင်း လာတာ အတော်ပဲ။ လိုချင်ယင် ယူသွား။ မောင်မင်းကို ပေးလိုက်မယ်”

ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးသည် မိန်းမစိုးတစ်ယောက်အား ကျောက်စိမ်းတုံးကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ပေါက်ယုကို ပေးလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခံယူပြီးလျှင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လျှောက်တင်ကာ ရှေ့တော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ မင်းသားကြီး၏ အမိန့်အရ မိန်းမစိုးနှစ်ယောက်သည် ပေါက်ယုကို စောင့်ကြပ် ခေါ်လာခဲ့ လေ၏။ ပေါက်ယုလည်း ကျိရဲ့ တို့နှင့်အတူ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ကျိရဲ့အိမ်သို့ ပြန်သွားသည့်အခါ၌ ကျိချိန်သည် လူငယ် သုံးယောက်ကို မယ်မယ့်ထံသို့ ခေါ်လာပြီး ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီး၏ စံအိမ်တွင် မည်သူမည်ဝါတို့ကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း မယ်မယ့်ကို ပြောပြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ပေါက်ယု က မြို့ဝန်ဝန်က ဖခင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားအား မည်သို့ လျှောက်တင်ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ကျိချိန်က

“မြို့ဝန်ဝု ဆိုတာ ဖေဖျားတို့ မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းဟောင်းကြီးပဲ။ လူက လူရိုးလူဖြောင့်ရယ်”

အလ္လာပသလ္လာပ ပြောဆိုကြပြီးနောက် မယ်မယ်သည် သူတို့အား ပြန်၍ အနားယူကြရန် ပြောသဖြင့် ကျိချိန် လည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် တံခါးဝသို့အရောက် သူ့ကိုလိုက်ပို့သည့် သူငယ်သုံးယောက်အား မယ်မယ်နှင့် စကားပြော၍ နေရစ်ခဲ့ရန် မှာခဲ့လေ၏။ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်ရောက်၍ ထိုင်မည်ပြုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“အပြင်မှာ ဝင်းမှူး လင်ချီရှောက် ရောက်နေပါတယ် သခင်ကြီး။ သတင်းပို့စရာ တစ်ခု ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

လင်ချီရှောက်သည် မြို့ဝန်ဝု၏ လိပ်စာကတ်ပြားကို ယူလာလေ၏။

မိမိ မရှိစဉ် မြို့ဝန်ဝု ရောက်လာကြောင်းကို သိသည့်အခါ၌ ကျိချိန်သည် ဝင်းမှူးကိုခေါ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက် ပြီးနောက် စကြီသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

လင်ချီရှောက်က

“ဒီနေ့ မြို့ဝန်ဝု လာတွေ့ပါတယ် သခင်ကြီး။ ဒါနဲ့ သခင်ကြီး ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ စံအိမ်ကို သွားတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းဌာန ဝန်ကြီးဌာနမှာ ဒုတိယဝန်ကြီး တစ်နေရာ လစ်လပ်တယ်လို့ ကြားရပါတယ် သခင်ကြီး။ အဲဒီနေရာမှာ သခင်ကြီးကို ခန့်အပ်မယ်လို့ အပြင်ကရော အတွင်းကပါ ပြောသံကို ကြားရပါတယ် သခင်ကြီး”

“အေးလေ၊ ဒါကတော့ ခန့်မခန့် ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

လင်ချီရှောက်သည် အခြားကိစ္စများကို ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။

ယခုအချိန်၌ မယ်မယ်၏ အနီးတွင် ပေါက်ယု တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရာ ပေါက်ယုသည် ကိုယ်တော်ကြီးက သူ့ကို လက်ခံတွေ့ဆုံကာ ကျောက်စိမ်းတုံး ပေးသည့် အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ မယ်မယ်သည် ကိုယ်တော်ကြီး ပေးလိုက်သည့် ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်မည် စိုးသည့်အတွက် အစေတော်များကို အသိမ်းခိုင်းလိုက် လေ၏။

“မင်းကျောက်စိမ်းတုံးကိုလဲ သေသေချာချာ သိမ်းထားဦးနော်။ တော်တော်ကြာယင် ရောပြီး မှားနေလိမ့်မယ်”

ပေါက်ယုသည် လည်တွင်ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဟောဒါက မောင့်ကျောက်စိမ်းတုံးလေ မယ်မယ်ရဲ့။ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ သေသေချာချာ ယှဉ်လိုက်ယင် သိသာပါတယ်။ မမှားနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ မယ်မယ်ကိုလဲ ပြောစရာတစ်ခု ရှိတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ မနေ့ညက မောင် အိပ်ရာဝင်တော့ မောင့်ကျောက်စိမ်းတုံးကို ကန့်လန့်ကာမှာ ချိတ်ထားခဲ့တယ်။ ကျောက်စိမ်းတုံးက တောက်လိုက်တဲ့ အရောင် မယ်မယ်ရယ်။ တလှုပ်လှုပ် နေတာပဲ။ ကန့်လန့်ကာကြီး တစ်ခုလုံးကို နီရဲနေတာပဲ”

“ငါ့မြေးက မဟုတ်တာတော့ ပြောပြန်ပြီ။ အိပ်ရာမျက်နှာကြက်က ကတ္တီပါအနားက အနီရောင်ပဲကွယ့်။ အလင်းရောင် ထိုးလိုက်တော့ ကန့်လန့်ကာလဲ နီသွားမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး မယ်မယ်ရဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မီးအိမ်တွေ အားလုံးကို ငြိမ်းပြီးပြီ။ မှောင်လိုက်တာမှ မည်းနေတာပဲ။ အမှောင်ထဲမှာ တောက်လိုက်တဲ့ အရောင်။ တလက်လက် နေတာပဲ”

ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကြ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ကံကောင်းမယ့် နီမိတ်ပေါ့”

“ဘယ်လို ကံကောင်းမယ့် နီမိတ်လဲ မလေးငှက်မယ်”

မယ်မယ်က

“ဒါတွေကို မင်း နားလည်ဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ သွား၊ ငါ့မြေး၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မောလှရော့မယ်။ နားချည်တော့၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့စကားတွေ ပြောမနေနဲ့”

ပေါက်ယုသည် မပြန်သေးဘဲ သူတို့အနားတွင် တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေသေး၏။ သူ ပြန်သွားသည့် အခါတွင် မယ်မယ်က

“အင်း၊ သူပြောတော့ ငါလဲ အမှတ်ရလာပြန်ပြီ။ နေစမ်းပါဦး။ မဆွေ့ဆီကို သွားတုန်းက ညည်းတို့ ပေါက်ယုတို့ ကိစ္စကို ပြောကြည့်ခဲ့သေးသလား”

“ငှက်မယ်ရဲ့ သမီးလေးက နေမကောင်းသေးတော့ ကျွန်မတို့ ဒီနေ့မှပဲ ရောက်ခဲ့ပါတယ် မယ်မယ်။ စကား စကြည့်တော့ မဆွေ့ကလဲ သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သူ့သား ဆွေ့ဖန်နဲ့ တိုင်ပင် ကြည့်ချင်သေးတယ်တဲ့။ သူ့ယောက်ျားရယ်လို့ မရှိတော့၊ သားကိုပဲ တိုင်ပင်ရမှာပဲတဲ့။ ခုတော့ ဆွေ့ဖန်ကလဲ ခရီးထွက်နေသေးတယ်တဲ့”

“အေးလေ၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် သူတို့ ကိစ္စကို လူသိရှင်ကြား
မပြောသေးတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ ဆွေဖန်သဘောကို
စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

ပေါက်ယု၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှနှင့်
တော်ဦးမည်။

မိမိနေထိုင်ရာ နီမှောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်
ပေါက်ယုက မာလာအား ပြောသည်မှာ

“ခုတလောမှာ မယ်မယ်နဲ့ မလေးငှက်မယ် ဘာတွေကို
ကျိတ်တိုင်ပင်နေမှန်းမသိဘူး။ နှစ်ယောက်သား တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့
လုပ်နေကြတယ်”

မာလာက စဉ်းစားနေပြီးနောက် ပြုံးလိုက်လျက်

“ဟင့်အင်း၊ မာလာလဲ မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့ တိုင်ပင်နေတုန်းက
မလေးထိုက်ယုကော အနားမှာ ရှိသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မလေးထိုက်ယု မယ်မယ်တို့ဆီကို မရောက်တာ ကြာပြီလေ။
နေထိုင်မကောင်းလို့ ခုမှ နာလန်ထစ ရှိသေးတာပဲ”

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်ခန်းမှ ရှေ့ယွေနှင့် ချူဝမ်းတို့ နှစ်ယောက်
ရန်ဖြစ်နေသံကို ကြားရလေ၏။

“ဟဲ့ ကောင်မနှစ်ကောင် ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ” ဟု မာလာက
လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ရှေ့ယွေက အထဲသို့ ဝင်လာရင်း

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဖဲကစားနေကြတာပါ။ သူနိုင်တုန်းကတော့
ကိုယ့်ပိုက်ဆံကို ယူတယ်။ ကိုယ်နိုင်တော့ သူ့ပိုက်ဆံကို မပေးဘူး လုပ်နေတယ်။
ဒါတင် မကဘူး။ ကိုယ့်အနိုင် ရထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုလဲ ပြန်လုသွားတယ်”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“နေစမ်းပါ။ နင်တို့ကလဲ တစ်မှောင့်။ ပိုက်ဆံက ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”

အစေတော်နှစ်ယောက်သည် ပြန်သွားပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
စကားမပြောဘဲ ထိုင်နေကြလေ၏။ မာလာက ပေါက်ယုကို အိပ်ရာသို့
လိုက်ပို့လေ၏။

ပေါက်ယု၏ စကားများကို ထောက်၍ လူကြီးများသည် ပေါက်ယု၏

ထိမ်းမြားရေးကိစ္စကို စဉ်းစားနေကြကြောင်း မာလာ ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ စကားကို စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပြောတတ်သည့် အတွက် မာလာသည် ထိုအကြောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပေါက်ယုကို ဖွင့်မပြောလိုက်ချေ။ သို့ရာတွင် မိမိမှာလည်း ပေါက်ယု လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး နှင့်ပတ်သက်၍ ပူပန်စိုးရိမ်လျက် ရှိသဖြင့် မာလာသည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ထိုကိစ္စကို ဇူချွန်းအား သွားမေးလျှင် ကောင်းမည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းသည်နှင့် မာလာသည် အိပ်ရာမှ စောစွာထလေ၏။ ပေါက်ယု ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်ပေးပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် ကိုယ်လက်သန့်စင် သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်ကာ ဇူချွန်းရှိရာ ဝေဠုဝန် ရိပ်သာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပန်းခြံထဲတွင် ပန်းခူးနေသော ဇူချွန်းကို တွေ့သည်တွင် ဇူချွန်းက အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ ထိုင်ရန် ပြောလေ၏။

“ထိုင်ပါ့မယ်ဟယ်။ ပန်းတွေ ခူးနေသလား။ မလေး ထိုက်ယုကော”

“ခုလေးတင် အဝတ်အစားလဲပြီး ဆေးသောက်မလို့ ဆေးကျိုတာကို ထိုင်စောင့်နေတယ်”

ဇူချွန်းက မာလာကို အဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လာသည့်အခါ၌ ထိုက်ယုမှာ စာဖတ်လျက် ရှိလေ၏။ မာလာက ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

“မလေးထိုက်ယု နေမကောင်းတာလဲ မပြောနဲ့။ အနားမှ နေတယ် မရှိတာ။ အိပ်ရာက ထထချင်း စာတွေ ထိုင်ဖတ် နေပြန်ပြီ။ သခင်လေး ပေါက်ယုသာ မလေးလို စာကို စိတ်ဝင်စားယင် ဘယ်လောက်ကောင်း မလဲ”

ထိုက်ယုက ပြုံးပြကာ စာအုပ်ကို ဘေးသို့ ချထားလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် စုယဉ်သည် လင်ပန်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ဆေးခွက်ကိုတင်၍ ရောက်လာလေ၏။ နောက်မှ အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်က ထွေးခံနှင့် ပလုတ်ကျင်းရန် ဇေလုံတို့ကို ယူလာလေ၏။

မာလာသည် အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်လေ၏။ အတန်ကြာအောင် ထိုင်နေသည့်တိုင် ထိုကိစ္စကို မေးမြန်းရန် အခွင့်မသာဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုကိစ္စများကို ကြားပြီး ထိုက်ယု စိတ်ထိခိုက်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေး၏။ ထို့ကြောင့် မာလာသည် အကြောင်းပြကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လူနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ တစ်ယောက်မှာ သူ့ကို မြင်သည်နှင့် ထွက်ပြေးလေ၏။ ထိုသူမှာ ချုံယောင် ဖြစ်ပေ၏။

“နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“သခင်လေး ကျီယွန်က သခင်လေးပေါက်ယုဆီကို

စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ဗျ။ ခု ဘာများပြန်ပေးမလဲလို့ စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ကလဲ ပြောတယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယု မရှိယင် အစ်မမလာကို မေးပြီး သူ့ဆီက အဖြေကို တောင်းခဲ့ဖို့”

မာလာက မည်သို့မျှ မဖြေရသေးမီ အခြားသူ တစ်ယောက်မှာ ကျီယွန် ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရလေ၏။ ကျီယွန် သည် မရှောင်သာတော့ သည့်အတွက် သူ့အနီးသို့ ယောင်ပေပေဖြင့် ကပ်လာလေ၏။

“သွားပြောလိုက်။ သခင်လေးပေါက်ယုဆီကို ငါပေးလိုက်မယ်လို့”

ကျီယွန်သည် မာလာနှင့် စကားစမြည် ပြောချင်သော်လည်း မပြောရဲသေးသည့်အတွက် သူ့ထံ ခပ်ဖြည်းဖြည်း သာ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ မာလာပြောလိုက်သည့် စကားများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင်မူ ကျီယွန် သည် အနားသို့ မကပ်ရဲတော့ချေ။ မာလာသည် ချာခနဲလှည့်ကာ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ကျီယွန်မှာလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ ပေါက်ယု ကျောင်းမှ ပြန်လာသည့်အခါတွင် မာလာက

“စံအိမ်တစ်ဘက်က လမ်းကြားမှာနေတဲ့ ကျီယွန် လာတယ် သခင်လေး”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“စာတစ်စောင် ပေးခဲ့တယ်”

“ဘယ်မလဲ စာ၊ မှန်း”

ရှေ့ယွေ့သည် အတွင်းဆောင် စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် စာကို သွားယူလာခဲ့ လေ၏။ စာအိတ်ပေါ်တွင် “လေးစားအပ်သော ဦးလေး” ဟု လိပ်စာမူထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒီကောင်လေးက မောင့်ကို အဖေလို့ ခေါ်ရမှာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဦးလေးလို့ ခေါ်တာတဲ့လဲ”

“အို၊ သခင်လေးကလဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“မနှစ်တုန်းက မောင့်ဆီကို ဂမုန်းဖြူတွေ ပေးလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက မောင့်ကို သူက သူ့ရဲ့ ခေါင်းကိုင် အဖေလို့ ခေါ်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဦးလေးတဲ့။ မောင့်ကို အဖေလို့ အသိအမှတ် မပြုတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“အင်း၊ ဟိုကလဲ အရှက်မရှိ၊ သခင်လေးကလဲ အရှက်မရှိနဲ့တော့ တွေ့ကြပြီပေါ့။ သူ့လို လူကြီးတစ်ယောက်က သခင်လေးလို

သူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို အဖေလို့ ခေါ်ရမှာတဲ့လား။ မရှက်ဘူးလား။ သခင်လေးကဖြင့် ဟိုဒင်း တောင်မှ...”

မာလာသည် ရှေ့ဆက်၍ မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာ နီမြန်းသွားကာ ပြုံးလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်ကာ

“ဒီလိုအဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ပါဘူးဟယ်။ “ဘုန်းတော်ကြီးမှာ သားတပည့်တွေ ရှိတယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိသားပဲ။ မောင်ကလဲ သူပြောတဲ့အတိုင်း မွေးစားအဖေ အဖြစ် လက်ခံလိုက်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျီယွန်က စိတ်ရင်းလဲ မဆိုးဘူး။ လိမ္မာလဲ လိမ္မာတယ်။ သူက မောင့်ကို ကိုးရိုးကားရား လုပ်ယင်လဲ မောင်က ဘာဂရုစိုက်စရာ ရှိလို့လဲ”

ပေါက်ယုသည် ဤသို့ပြောကာ စာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

မာလာက

“ကျီယွန်ကို သခင်လေးပေါက်ယု သတိထားနော်။ သူက ခပ်လည်လည်ရယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ သခင်လေးကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး မရမက အတင်းပူဆာတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လဲ သူ့ကိုကြည့်ရတာ မလုံမလဲနဲ့။ ဒါကိုကြည့်ယင် သူ့ကိုကြည့်ရတာ မရိုးသားဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်”

ပေါက်ယုသည် မာလာပြောသည့်စကားများကို စိတ်မဝင်စားဘဲ စာကိုသာဖတ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် စာကို ဖတ်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ ခေါင်းယမ်းလိုက်ဖြင့် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စာကို ဆုံးအောင် ဖတ်ပြီး သည့်အခါတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာ ဖြစ်နေဟန် ရှိလေ၏။

“အင်း၊ စာထဲမှာ ဘာတဲ့လဲ”

ပေါက်ယုသည် အဖြေပေးသောအားဖြင့် စာကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ မာလာက စကားလှီးလွှဲ ပြောသည့် အနေဖြင့်

“သခင်လေး ညစာစားပြီးယင် စာကျက်ဦးမှာလား”

ပေါက်ယုက သူမေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ

“ဒီကျီယွန် ဆိုတဲ့လူဟာ တော်တော်ခွကျတဲ့ လူပဲ”

“ဘာတွေများ ရေးထားလို့လဲ သခင်လေးရဲ့”

“အလကားပါ။ မေးမနေစမ်းပါနဲ့။ ကဲ၊ ထမင်းစားမယ်။ ထမင်းစားပြီးယင် နားလိုက်ဦးမယ်။ ဒါတွေကို ပြောရတာ ပြီးငွေ့တယ်”

ပေါက်ယုသည် အစေတော်တစ်ယောက်အား စက္ကူစုတ်များကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ရန် ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးသောအခါ၌ ပေါက်ယုသည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ငေးငေးကြီး လုပ်နေသဖြင့် မာလာမှာ သူ့ကို ထမင်းစားရန် မနည်းပြောယူရလေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် ထမင်းပန်းကန်ကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပစ်၍ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ချက်ချင်းပင် မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

မာလာနှင့် ရှေ့ယွေ့တို့မှာ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ရှေ့ယွေ့က

“သခင်လေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟင်။ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်း မသိနဲ့။ ဧကန္တ ဟိုကျိယွန် ဆိုတဲ့လူကြောင့် ဖြစ်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သခင်လေး စိတ်ထိခိုက်မယ့် စာတွေကို ရေးပေးရတာလဲ။ သခင်လေးကလဲ ဘာမှ မပြောဘူး။ မျိုသိပ်ထားတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုယင် ကျွန်မတို့က ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ” ဟုဆိုကာ ငို၍နေလေ၏။

မာလာမှာကား မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

“ကဲ ကဲ၊ မရွှေစာ။ တော်စမ်းပါဦး။ တစ်ယောက် ပြဿနာကိုမှ ရှင်းလို့ မပြီးသေးဘူး။ မမက တစ်မျိုး ဖြစ်နေပြန်ပြီ။ ညည်းနဲ့ ဒီစာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ညည်းက ဝင်ငိုရပြန်တာလဲ”

“တော်စမ်းပါ။ သူ့စာထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားတယ် ဆိုတာ ညည်းကော သိလို့လား။ စာထဲမှာ ထိတ်လန့်စရာတွေ ပါသလားမှ မသိတာ။ ငါ့ကို လွဲမချပါနဲ့။ စာက ညည်းနဲ့ ဆိုင်မှာပါ”

မာလာက မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ပေါက်ယုသည် အားရပါးရ ရယ်မောကာ ထိုင်ပုံပေါ်မှ ထလိုက်ပြီးလျှင် သူ့အဝတ်အစားများကို ချွတ်နေလေ၏။

“ကဲ ကဲ၊ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ အိပ်တော့မယ်။ ရန်ဖြစ်မနေကြနဲ့။ မနက်ဖြန်ကျယင် အစောကြီး ကျောင်းတက်ရ ဦးမယ်”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပေါက်ယုက အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ကျောင်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိရိပ်သာ အဆောင်ဝင်းထဲမှ မထွက်မီလေးတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရလိုက်သဖြင့် သူငယ်တော် ပေမင်းကို အစောင့် ခိုင်းပစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ရှေ့ယွေ့ကို လှမ်းခေါ်လေ၏။

ရှေ့ယွေ့က ထွက်လာကာ

“ဟင်၊ သခင်လေး။ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ”

“ကျီယွန်ဆိုတဲ့လူများ ဒီနေ့လာယင် ဒီနားမှာလာပြီး ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်မနေနဲ့လို့။ လာယင် မယ်မယ်နဲ့ မေဖျားကို တိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်”

ရှေ့ယွေ့က ပြောမည်ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု ပြန်လှည့်သွား၍ မကြာမီတွင် ကျီယွန်သည် ပေါက်ယု ထံသို့ လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်လျှင် ကျီယွန်သည် ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်

“ချီးကျူးပါတယ် ဦးလေး”

“ခင်ဗျားကြီး တော်တော် နှောင့်ယှက်တဲ့လူပဲ။ ကျွန်တော်မှာ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် အလုပ်များရတဲ့ အထဲမှာ လာနှောင့်ယှက် ပြန်ပြီလား”

“ကျုပ်ကို မယုံလို့ရှိယင် သေသေချာချာ သေသေချာချာ ကြည့်ပါဗျာ။ ဗဟိုဝင်းပေါက်ကြီးမှာ စေတမန်တွေ ရောက်နေကြပြီဗျ”

ထိုစဉ် အပြင်မှ အော်သံများကို ကြားရလေ၏။

“ကြားရဲ့လား သခင်လေး”

ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလျက်ရှိပြီးမှ

“ဟေ့၊ ဒီလောက်တောင်မှ အမှန်း မသိကြဘူးလားကွ။ ဒီနားမှာ လာပြီး ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ သခင်ကြီး ရာထူးတိုးသွားပြီဗျ။ ကျုပ်တို့က သတင်းကောင်း လာပြောတာ။ တခြားလူတွေတောင် ဝမ်းသာကုန်ကြပြီ”

ဤတွင် အပြင်မှလူများသည် သူတို့ဖခင်ကြီး ဒုတိယဝန်ကြီး ခန့်အပ်ခြင်း ခံရကြောင်းကို လာရောက် အော်ဟစ် ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ယု သိလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကျီယွန်သည် နောက်မှ အတင်းလိုက်လာရင်း

“သခင်လေး ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်။ မကြာခင်မှာ သခင်လေးရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာလဲ လုပ်တော့မယ် ဆိုတော့ သခင်လေး အဖို့ နှစ်ခါပြန် ဝမ်းသာစရာကြီးပေါ့နော်”

ပေါက်ယုသည် ရှက်ရှက်ဖြင့်

“ဗျို့လူ၊ ဖယ်စမ်းဗျာ”

“ကျုပ်ပြောတာ ဘာများမှားလို့လဲဗျာ။ တကယ်တော့ သခင်လေးလဲ”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

ဤတွင် ကျီယွန်လည်း မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ ပေါက်ယုလည်း ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဒီနေ့ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းလာသလဲ တပည့်ရ။ တပည့်ရဲ့ ဖခင်ကြီး အရာတိုးတယ်ဆို” ဟု ဆရာကြီးက ပြုံးရွှင်စွာ ပြောလေ၏။

“ဆရာကြီးကို ဝင်နှုတ်ဆက်ပြီး ဖေဖျားဆီကို သွားမလို့ပါ”

“ဒီနေ့ တပည့် စာသင်စရာ မလိုတော့ဘူးကွယ်။ အားလပ်ရက် ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်ထဲမှာ သွားဆော့မနေနဲ့နော်။ တပည့်ဟာ ကလေးလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ သတိထားပါ။ အလုပ်တွေကို မကြီးကြပ် နိုင်သေးပေမယ့် ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတွေကို အတုယူပါ”

ပေါက်ယုသည် ဝန်ခံကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အတွင်းတံခါးဝ သို့ရောက်လျှင် အပြင်သို့ထွက်လာသော လီကွေ့ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုကိုမြင်လျှင် ရပ်လိုက်ပြီး

“ဪ၊ သခင်လေး ပြန်လာသလား။ ကျုပ်လဲ ကျောင်းကို လိုက်ခေါ်မလို့ ထွက်လာတာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မယ်မယ်က အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့၊ ဥယျာဉ်ထဲကို လိုက်သွားတော့ ကျောင်းသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ခုလဲ ကျောင်းကို အလိုက်ခိုင်းပြီး သုံးလေးရက် ခွင့်ယူဖို့ အပြောခိုင်းလိုက်လို့ ထွက်လာတာ။ အခမ်းအနားမှာ ပြဇာတ်တွေလဲ ထည့်မယ်တဲ့။ သခင်လေး ပြန်လာတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့”

တံခါးကိုဖြတ်လာခဲ့စဉ် ဝင်းထဲရှိအစေတော်များ၊ အကြပ်များ အားလုံးမှာလည်း ရွှင်ပြုံးလျက် ရှိကြလေ၏။

“သခင်လေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ ပြန်လာရတာလဲ။ သွား၊ မယ်မယ်ကို သွားနှုတ်ဆက်ချည်ဦး။ မယ်မယ် ဝမ်းသာ နေတယ်”

ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်၏ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေရာ မယ်မယ်၏ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်တွင် ထိုင်နေသော ထိုက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်တို့ကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွားလေ၏။

ပေါက်ကြည်၊ ပေါက်ချင်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ယင်ချွန်းတို့မှအပ ဝင်းထဲရှိ အမျိုးသမီးအားလုံးမှာ မယ်မယ်၏အဆောင်တွင် စုရုံးရောက်ရှိ နေကြလေပြီ။ ပေါက်ယု ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဝမ်းသာလျက် ရှိသဖြင့် မယ်မယ်ကို ဦးစွာ ချီးကျူးနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မိခင်ကြီးနှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့ အပြင် ကျန်မိန်းကလေးများကိုလည်း တစ်လှည့်စီနှုတ်ဆက်လေ၏။

“မလေး ထိုက်ယုကော၊ တော်တော် နေကောင်းသွားပြီနော်”

ထိုက်ယုက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းသွားပါပြီ။ မောင်လဲ နေမကောင်း ဖြစ်သေးတယ်ဆို။ ခုကော နေလို့ ကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီညက အကောင်းပကတိ နေပြီး ရင်ထဲက အောင့်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ကောင်းလို့ ကျောင်းတောင် ပြန်တက်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ မလေးကိုတောင် လာတွေ့ချိန် မရတော့ဘူး”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ထိုက်ယုသည် တန်ချွန်းဘက်သို့ လှည့်၍ စကားပြောနေလေ၏။ ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလျက်

“မောင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ။ တစ်ကိုယ်တည်းလို စကားမပြောဘဲ ဘယ်နှယ် ဧည့်သည် တွေလို စကားပြောနေကြတာလဲ။ လောကဝတ်တွေ ပြောနေကြရသေးသလား။ “ဧည့်သည်တွေလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရိုသေသမှုတွေ ပြနေကြတယ်” ဆိုတဲ့ စကားလို ဖြစ်နေပြီ”

အခြားသူများက ရယ်လိုက်ကြသော်လည်း ထိုက်ယုမှာ မျက်နှာတွေ နီရဲသွားလေ၏။ မည်သို့ပြောရမည်ကိုပင် မသိတော့ချေ။ အတန်ကြာမှ ထိုက်ယုက

“မလေးငှက်မယ်က ဘာသိလို့ ပြောတာလဲ”

ဤတွင် ကျန်လူများမှာ ခပ်စောစောကထက်ပင် ပွဲကျသွားကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ မိမိနောက်ပြောင် လွန်သွားပြီကို သိလိုက်သည့်အတွက် စကားကို လွှဲလိုက်လေ၏။

စဉ်းစားနေစဉ် ပေါက်ယုက ကြားဖြတ်၍

“ကျီယွန်ဆိုတဲ့လူဟာ တော်တော်ရိုင်းတယ်။ မလေးထိုက်ယုကို ပြောရဦးမယ်”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့ ဆက်၍ပြောရမည် မသိဘဲ ရပ်နေသဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ ပြန်လေ၏။

“ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ”

ထိုက်ယုမှာလည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့် ရှက်ပြီးပြီးနေလေ၏။

“ပြဇာတ်တွေ ဘာတွေ ကဖို့ ခေါ်ထားတယ်ဆို။ ဘယ်တော့ ကမှာလဲ”
ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။

အားလုံးမှာ ပေါက်ယု အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်၍
ရယ်နေကြလေ၏။

“မောင်က အပြင်က ကြားလာပြီးပြီပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မလေးငှက်မယ်တို့ကို
မေးနေရသေးသလဲ။ ကြားခဲ့ရတာကိုပဲ ပြောပြပေါ့”

“ဒီလိုဆို သွားမေးချည်ဦးမယ်”

မယ်မယ်က

“သွားမနေပါနဲ့တော့ကွယ်။ တော်တော်ကြာ မင်းချင်းတွေက မင်းကို
ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ မင်း အဖေကြီး စိတ်လက်ကြည်သာ
နေတယ်။ အပြင်ထွက်တာ တွေ့ယင် ဆူနေလိမ့်ဦးမယ်”

“ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် မယ်မယ်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည်
အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

မယ်မယ်က နတ်ငှက်မယ်သို့ လှည့်၍

“ပြဇာတ်ကမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ဦးလေးဝမ် ရယ်လေ။ သန်ဘက်ခါကျယင် မယ်မယ်ကို
ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပြဇာတ်အဖွဲ့သစ် တစ်ဖွဲ့ လွှတ်လိုက်မယ်တဲ့။ ဦးကြီးကျိချိန်နဲ့
ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကိုလဲ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လွှတ်မယ်တဲ့။ အဲဒီနေ့က မင်္ဂလာရှိတဲ့
နေ့တင် မကဘူး၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့နေ့လဲ ဖြစ်တယ်လေ မယ်မယ်ရဲ့။
အဲဒီနေ့မှာ ဟိုဒင်း...” ဟုဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုက်ယုဘက်သို့ လှည့်၍
မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ရာ ထိုက်ယုကလည်း ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်လေ၏။

“အံ့မယ် ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒီနေ့က ငါ့တူမ ထိုက်ယုရဲ့ မွေးနေ့ပဲ”

မယ်မယ်သည် ထိုသို့ပြောကာ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“အင်း၊ အသက်များကလဲ ကြီးတော့ ခေါင်းက မကောင်းချင်တော့ဘူး
ထင်ပါရဲ့။ ငါ့မှာ နည်းပေး လမ်းပြမယ့်လူ ဆိုလို့ ငှက်မယ် ရှိနေသေးလို့
တော်သေးတာပေါ့။ ဟုတ်ပြီလေ၊ ဦးလေးဝမ်က တို့များကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတဲ့
အနေနဲ့ ပြဇာတ်တွေ ဘာတွေ ထည့်ယင် ထိုက်ယုဦးလေးကလဲ
သူတူမမွေးနေ့ကို လုပ်ဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“လုပ်ပြီ၊ မယ်မယ်ကဖြင့်။ မယ်မယ်တို့က ဒီလိုစကားတတ်လို့

စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ တိုးနေတာ ထင်ပါရဲ့”

အပြင်မှ ပြန်လာသည့် ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု၏ မွေးနေ့ကိုလည်း ထိုနေ့တွင် ကျင်းပမည်ဟု သိရသည့် အခါ၌ ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့တစ်သိုက်သည် ထိုနေရာတွင် ထမင်းစားကြကာ မယ်မယ်နှင့် နောက်ပြောင်ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ထမင်းစားသောက် ပြီးချိန်လောက်တွင် ကျီချန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားနှင့် မိဘဘိုးဘွားများ၏ ဂူဗိမာန်သို့ ပူဇော်ကန်တော့ရာမှ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် မိခင်ဖြစ်သူ မယ်မယ်ကိုလည်း လာရောက်ကန်တော့လေ၏။ ကျီချန်သည် မယ်မယ်ရှေ့တွင် ရပ်၍ စကားအတန်ကြာ ပြောဆိုပြီးလျှင် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရန်ထွက်သွားလေ၏။ ကျီချန် ရာထူးတိုးသည်အတွက် ဆွေမျိုးများနှင့် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများမှာ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်ဖြင့် တသဲသဲဖြစ်နေလေ၏။ ဝင်းဝတွင် ကရထားကြီးများ၊ မြင်းများမှာ ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေ၏။ အဆောင်ထဲတွင်လည်း ပိုးဖဲရောင်၊ မြွေပါမွှေး အင်္ကျီရောင် တို့သည် ပြုံးပြက်လျက်ရှိလေ၏။ မှန်ပေ၏။

ပျားပိတုန်းနှင့် လိပ်ပြာတို့သည် ပွင့်နေသော ပန်းများပေါ်တွင်သာ စုပြုံပျံ့ဝဲလျက် ရှိပေ၏။

ပင်လယ်နှင့် ကောင်းကင်သည် လပြည့်ဝန်း၏ လရောင်အောက်တွင်သာ အဆုံးအစမရှိ ကျယ်ပြောပေ၏။

ကျီချန်ကို လာရောက်ချီးကျူး နှုတ်ဆက်သော ဧည့်သည်များမှာ နှစ်ရက်လုံးလုံး မစဲတော့ချေ။ ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပမည့် နေ့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဝမ်ဇူတုန်နှင့် အခြား ဆွေမျိုးသားချင်းများက ပြဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို လွှတ်လိုက် သဖြင့် မယ်မယ် အဆောင်ရှေ့ တည့်တည့်တွင် ဇာတ်စင်တစ်စင်ကို ထိုးရလေ၏။ မယ်မယ်၏ အဆောင်ပြင်ဘက်တွင် ရာထူး အဆင့်အလိုက် ဝတ်ရုံများကို ဝတ်ထားသည့် ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ဆွေမျိုး သားချင်းများအတွက် စားသောက်ပွဲဝိုင်း ဆယ်ဝိုင်းကို ပြင်ထားလေ၏။ ဇာတ်အဖွဲ့ကလည်း အသစ်ဖြစ်၍ မယ်မယ် မှာလည်း ရွှင်လန်းလျက်ရှိသဖြင့် အမျိုးသမီးများအတွက် စားသောက်ဝိုင်းများကို အတွင်းဆောင်ထဲတွင် မှန်လိုက်ကာများ ချ၍ ပြင်ထားလေ၏။ ထိပ်စားပွဲတွင် ဒေါ်လေးဆွေ၊ ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ပေါက်ချန်တို့ကို နေရာချထားပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင် မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် စုယဉ်တို့ကို နေရာချပေးထား၏။ အောက်ပိုင်းစားပွဲများတွင် လစ်လပ်နေသဖြင့် မယ်မယ်က မိန်းကလေးများအား ထိုစားပွဲများတွင် ထိုင်ရန် ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါများ ခြံရံကာ ထိုက်ယုကိုစောင့်၍ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ အဝတ်သစ် အစားသစ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နံ့သာတို့ကို လိမ်းခြယ်ထားကာ ဧည့်သည်များကို ရှက်ပြုံးကလေးပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လျက် ရှိသော ထိုက်ယုမှာ ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်လာသော စန္ဒီနတ်သမီးနှင့် တူနေလေ၏။ စမ်းယဉ်၊ လီဝမ်းနှင့် ရှိချိတို့က သူတို့စားပွဲမှ အကောင်းဆုံးနေရာ တို့တွင် ထိုင်ရန်ပြောလေရာ ထိုက်ယုက ငြင်းလေ၏။

“ငြင်းမနေနဲ့။ တစ်နေ့လုံး ဒီမှာထိုင်ရမှာ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေက မတ်တတ်ရပ်၍

“နေစမ်းပါဦး။ ဒီနေ့ဟာ အစ်ကိုကြီးကျိချိန်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲတင် မကဘူး၊ မလေးထိုက်ယုနဲ့လဲ ဆိုင်သလား။”

“ဆိုင်တယ်လေ။ ဒီနေ့က ထိုက်ယုရဲ့မွေးနေ့နဲ့လဲ တစ်ထပ်တည်း ကျနေတယ်”

ဒေါ်လေးဆွေသည် ထိုက်ယုဆီသို့ လျှောက်သွားကာ

“ကြည့်စမ်းကွယ်၊ မေ့တတ်လိုက်တာ။ ကလေးရယ်၊ ဒေါ်လေးဆွေကို ခွင့်လွှတ်နော်။ မလေးမွေးနေ့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ အတွက် ပေါက်ကြည်ကို လွှတ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒုက္ခရှာလို့ ဒေါ်လေးဆွေရယ်”

အားလုံးထိုင်မိကြ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပေါက်ကြည် တစ်ယောက်ကို မတွေ့ရချေ။

“ဒီနေ့ မလေးပေါက်ကြည် ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲဟင် ဒေါ်လေးဆွေ။ နေထိုင်များ မကောင်းလို့လား။”

“လာတော့ လာမလို့ပဲ မလေးရေ။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတာနဲ့ နေရစ်ခဲ့ရတာ” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက ပြောလေ၏။

“မလေးပေါက်ကြည် အိမ်မှာ ယောက်မရှိသားပဲ ဒေါ်လေးဆွေရဲ့။ မလေးပေါက်ကြည်ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာနေရစ်ခဲ့ဖို့ မလိုပါဘူး။ မလေးပေါက်ကြည်က ဆူဆူညံညံ လူတောသူတောထဲ မလာချင်ဘူး ထင်တယ်။ သူမလာတော့ ထိုက်ယုတို့မှာ မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ ဒီလို အချိန်မှာ အမှတ်ရတာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်”

“အင်း၊ ငါ့တူမက အမှတ်ရတာတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ပေါက်ကြည်ကလဲ တူမတို့ အားလုံးကို တွေ့ချင် ပါတယ်။ နောက်များမှ

မလေးတို့နဲ့ စကားပြောရအောင် လွှတ်လိုက်ရဦးမယ်”

ထိုအချိန်တွင် အစေတော်များသည် အရက်ခွက်နှင့် စားသောက်ဖွယ် ပန်းကန်များကို ယူလာခဲ့ကြလေ၏။ အပြင်ဘက်တွင်လည်း ပြဇာတ် စ၍ ကနေလေပြီ။ ပထမဇာတ်ထုပ် နှစ်ထုပ်မှာ မင်္ဂလာရှိသော ဇာတ်ထုပ်များ ဖြစ်၏။ တတိယ ဇာတ်ထုပ်တွင်မူ နတ်သားများနှင့် နတ်သမီးများ က ရှေ့မှ ထွက်လာကြပြီး ယင်းတို့နောက်မှ ခေါင်းတွင် ဇာနက်ကို ခြုံထားသည့် နတ်မိမယ်တစ်ပါး လိုက်ပါလာလေ၏။ မည်သည့်ပြဇာတ် ဖြစ်ကြောင်းကို မည်သူမျှမသိကြချေ။ နောက်မှသိရသည်မှာ ထိုပြဇာတ်သည် “ငရဲမှ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပြန်လာခြင်း” ဆိုသည့် ပြဇာတ်သစ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ ဇာတ်လမ်း၌ မင်းသမီးသည် စန္ဒီနတ်သမီးဖြစ်ပြီး လူ့ပြည်သို့ ဆင်းလာရာတွင် လူသားတစ်ယောက်နှင့် ကြိုက်မိလေ၏။ ဤတွင် ကွမ်ယင်မယ်တော်က သူ့ကို ကယ်မသည့်အနေဖြင့် လမ်းပြသည်တွင် ထိုမိန်းကလေးမှာ လက်မထပ်မီ သေဆုံးသွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှ လဗိမာန်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့် ပြဇာတ်ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဇာတ်ထုပ်မှာ “စောင်းသမား” ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပြီး နောက်ဇာတ်မှာ ဗောဓိသတ္တ တောထွက်ခန်း ဖြစ်လေ၏။ ဆန်းလည်း ဆန်းကြယ်၍ ခမ်းလည်း ခမ်းနားလှပေ၏။

ထိုသို့ ဇာတ်ပွဲကြည့်ကောင်းနေစဉ် ဒေါ်လေးဆွေအိမ်မှ အိမ်သားတစ်ယောက်သည် ချွေးသံ အရွံသားဖြင့် ရောက်လာကာ ဆွေ့ကို အနီးသို့ ကပ်၍

“သခင်လေး၊ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ပါဦး။ သခင်မဆွေ့ ကိုလဲ ပြောပြပါ။ အိမ်မှာ ပြဿနာ ပေါ်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ဆွေ့ကိုက မေး၏။

“အိမ်ရောက်တော့မှ ပြောပါရစေ”

ဆွေ့ကိုသည် မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ ပျာယီးပျာယာ ထလိုက်သွားလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို အစေတော်များက ဒေါ်လေးဆွေ့အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် သွားပြောသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေ့မှာ အလန့်တကြား ဖြစ်ကာ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူရော်လျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ့သည် ပေါက်ချန်ကို ခေါ်ကာ ရထားဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ထပြန်သွားရာ အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်က

“ဘာများ ဖြစ်ကြလို့လဲကွယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းဦးမှ ထင်ပါရဲ့”

အခြားသူများကလည်း သဘောတူကြလေ၏။ ထိုနောက် သူတို့သည် ပြဇာတ်ကို ဆက်ကြည့်နေကြလေ၏။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ရဲအမှုထမ်းများ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိမိတို့ထံတွင် အမှုထမ်းနေသည့် အပေါင်ဆိုင် စာရေးများက “ကျွန်တော်တို့ သခင်မ လာအောင် စောင့်ပါဦး။ အဲဒီတော့ ပြေလည်သွားမှာပါ” ဟု ပြောနေကြ လေ၏။

အခြွေအရံများ ခြံရံ၍ ရောက်လာသည့် ဒေါ်လေးဆွေကို မြင်လျှင် ယင်းမှာ ဆွေဖန်၏ မိခင်ဖြစ်ကြောင်းကို ရဲအမှုထမ်းများ သိလိုက်ကြလေပြီး ရွှေနန်းတော် ရဲအမှုထမ်းများသည် ဒေါ်လေးဆွေ၏ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းကို အကဲခတ်လိုက်မိကြသည့်အတွက် ဘာမျှမပြောဘဲ ရထားဝင်သာအောင် ဘေးသို့ ရှဲပေးလိုက်ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ သည် အနောက်ဆောင်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် အဆောင်တွင်းမှ ခွာညိုသျှား၏ ငိုသံကို ကြားရလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ သည် ဆက်၍လာခဲ့ရာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ထွက်လာသော ပေါက်ကြည်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

“မေမေ၊ သတင်းတွေကို ကြားပြီးပြီ မဟုတ်လား။ စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ။ ကြည့်ရှင်းရတော့မှာပေါ့”

ဒေါ်လေးဆွေသည် ဆွေဖန် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးအကြောင်းကို အစေခံများထံမှ သိရလျှင် များစွာ ထိတ်လန့်လျက် ပေါက်ကြည်နှင့်အတူ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ရန်ဖြစ်တာက ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်တာလဲ” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက မေး၏။

“ခေါင်းအေးအေး ထားပါ သခင်မကြီး။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန် ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ် ပြစ်မှုကြီး ဆိုတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့” ဟု အပေါင်ဆိုင် စာရေးများက ပြောကြလေ၏။

“ဘာကို ဆွေးနွေးရမှာလဲဟဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုစီစဉ်ထားပါတယ်။ ဒီနေ့ညတွင်းချင်းပဲ ငွေစနည်းနည်းယူပြီး ဆွေ့ကိုနဲ့အတူ ဆွေ့ဖန်ဆီကို သွားတွေ့ကြမယ်။ ခု ကျွန်တော်တို့ ခပ်လည်လည် စာရေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ထားတယ်။ အဲဒီ လူသတ်မှုစွဲချက်ကို ဆုတ်ပစ်ဖို့ ငွေပေးမယ်။ အဲဒီ စွဲချက် ပျောက်နေတုန်းမှာ ကျိမိသားစုကို သွားပြီး သက်ဆိုင်ရာ တရားသူကြီးကို ကြည့်လုပ်ပေးဖို့ အပြောခိုင်းမယ်။ ခု အပြင်မှာ ရဲအမှုထမ်းတွေ စောင့်နေကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့

ပြန်သွားအောင် သူတို့ကိုလဲ နည်းနည်းပါးပါး ပေးကြည့်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်။ သူတို့ ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆီကို သွားမယ်”

ဒေါ်လေးဆွေက

“တစ်ဘက်က ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို သွားတွေ့ယင်ကော။ သူတို့ကို လျော်ကြေးလဲ ပေးမယ်။ အသုဘ အတွက်လဲ တာဝန်ယူမယ်လို့ ပြောရယင် မကောင်းဘူးလား။ သူတို့ဘက်က စွဲချက်ကို ပြန်ရပ်သွားယင် ကိစ္စပြတ်မှာပေါ့”

ပေါက်ကြည်က

“သူတို့က ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး မေမေ။ ပိုက်ဆံ ပေးလေလေ၊ ပြဿနာက ကြီးလေလေ ဖြစ်မှာ။ စာရေးတွေ ပြောတာ ကောင်းတယ် ထင်တယ်”

“ငါသာ သေလိုက်ပါတော့ဟယ်။ ငါသေယင် ပိုကောင်းပါတယ်။ သူ့ကို နောက်ဆုံးသွားတွေ့ပြီး သူနဲ့အတူ လိုက်သေတာပဲ ဒုက္ခအေးပါတယ်”

ပေါက်ကြည်က သူ့အမေကို ချောမောနှစ်သိမ့်ကာ စာရေးများကို ခေါ်ပြီး “ကဲ၊ ဆွေ့ကိုနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ချည်ကြ” ဟု ပြောလေ၏။

အစေတော်များသည် ဒေါ်လေးကို အထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။

“ဒီမှာ ဆွေ့ကို၊ သတင်းထူးယင် အကြောင်းကြားဦးနော်၊ ဟိုမှာလဲ နင်ကိုယ်တိုင် စောင့်နေဦး”

ပေါက်ကြည်က ဆွေ့ကိုကို မှာနေလေ၏။

ဆွေ့ကိုသည် သဘောတူပြီးနောက် ထွက်သွားလေ၏။ ပေါက်ကြည်က သူ့မိခင်ကို ချောမောနေစဉ် ခွာညိုသျှား သည် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ယဉ်လင်းကို ရန်ရှာလျက် ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မ၊ ယဉ်လင်း။ နင် မဦးမချွတ်တွေ ပြောလို့ ခုတော့ တကယ်ဖြစ်ပြီ။ ဆွေ့ဖန် လူသတ်မှု ဖြစ်လို့ ရာဇဝတ်တော် ဘေးကနေပြီး တစ်အိမ်လုံး ထွက်ပြေးလာတာတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် နေပြည်တော်ကို ပြောင်းလာခဲ့တာတဲ့။ နင် ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ပြောခဲ့လို ခုတော့ တကယ်ဖြစ်ပြီပေါ့။ ဟိုတုန်းကတော့ ကြားလိုက်တာ ဆွေ့ဖန်တို့ အမျိုးဟာ အဆက်အသွယ်လဲ ကောင်း၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကလဲ ဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရာဇဝတ်ဘေးလောက် ကိုတော့ မမှုဘူးတဲ့။ ကြားလိုက်တာ။ ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ။ အဆက်အသွယ် ကောင်းလှဆို။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးဆို။ ခုတော့ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ပြီ မဟုတ်လား။ ငါ့ယောက်ျားသာ ရာဇဝတ်တော်ဘေးကို ခံရလို့ ပြန်မလာတော့ယင် ငါ့မှာ အားကိုး မရှိတော့ဘူး ဆိုပြီး နင်တို့ အားလုံး

ဝမ်းသာကြမှာဟဲ့၊ ကောင်မရဲ့”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဒေါ်လေးဆွေသည် အလုံးဆိုကာ တက်သွားလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ အရူးမီးခိုင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ဘာကိုမျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် ဒေါ်လေးဝမ်း၏ ကျွန်ယုံတော် တစ်ယောက်သည် အကျိုးအကြောင်း သိရန် လွှတ်လိုက်သဖြင့် သူတို့အိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ မိမိသည် တစ်နေ့တွင် ကျိမိသားစုထဲမှ ပေါက်ယုနှင့် လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသည်ကို ပေါက်ကြည် ကောင်းစွာ သိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စမှာ တရားဝင် ပြောဆိုခြင်း မရှိ သေးသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် ဗျာများလျက် ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း ပေါက်ကြည်မှာ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှုတွေကို လုပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ အစေတော်အား ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့်

“ခုထက်ထိတော့ ဘာမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိရသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ။ ဆွေဖန်ကို လူသတ်မှုနဲ့ နေပြည်တော် ရဲက ဖမ်းထားတယ်လို့။ ဘယ်လို စီရင်ချက်ချမယ် ဆိုတာလဲ မသိသေးဘူးလို့။ ခုလောလောဆယ်တော့ ဆွေကို လိုက်သွားတယ်လို့။ သတင်း သေသေချာချာ သိရယင် နောက်ထပ် လူလွှတ်ပြီး အပြောခိုင်းလိုက်မယ်လို့။ အကူအညီ လိုယင်လဲ ဦးကြီးချိန်ဆီကို ပြောပေးပါလို့ ပြောထား။ သွား သွား၊ ပြန်၊ မြန်မြန်ပြန်”

အစေတော်သည် ထိုညွှန်ကြားချက်များကို နားထောင်ပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့သည် နှစ်ရက်လုံးလုံး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် သတင်းကို စောင့်နေရလေ၏။ တတိယမြောက်နေ့တွင်မူ သူငယ်တော်ကလေးတစ်ယောက် စာတစ်စောင်ကို ယူလာပြီး အစေတော် သူငယ်မကလေးက တစ်ဆင့် လာပေးသဖြင့် ဖွင့်ဖတ်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

အစ်ကိုဆွေဖန် အစွဲခံနေရသည့်အမှုမှာ လူသတ်မှုမဟုတ်ဘဲ လူသေမှုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယနေ့မနက်တွင်ပင် ကျွန်တော့်နာမည်ဖြင့် အသနားခံလွှာ တင်ထားသည်။ သို့ရာတွင် လက်မခံသေး။ အစ်ကိုဆွေဖန်၏ ဖြောင့်ချက်မှာ မကောင်းလှပါ။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်အသနားခံလွှာကို သက်ဆိုင်ရာက လက်ခံလျှင် ရုံးသို့ ပြန်တင်ပြီး အမှုကို ရုပ်သိမ်းဖွယ် ရှိသည်။ သို့ဆိုလျှင် အစ်ကို ဆွေဖန် လွတ်နိုင်သည်။ ယခု လောလောဆယ်တွင် အမှုအတွက် ငွေငါးပိဿာလောက် အရေးတကြီး လိုနေပါသည်။ အမြန်ပေးလိုက်ပါ။

ဒေါ်လေးဆွေကိုလည်း သိပ်စိတ်မပူရန် ပြောပြပါ။ ကျန်အကြောင်းစုံ သိလိုသေးသည်ဆိုလျှင် ယခု စာယူလာသည့် သူငယ်တော်ကလေးကို မေးနိုင် ပါသည်။

ပေါက်ကြည်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ဒေါ်လေးဆွေကို တစ်ခေါက်ဖတ်ပြလေ၏။

“ဒါဖြင့် သူ့ကိစ္စက ခုထက်ထိ မရေရာသေးဘူး ပေါ့အေ” ဟု ဆိုကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာလေ၏။

“မေမေရယ်၊ ဒီလောက်လဲ မပူပါနဲ့။ သူငယ်တော်လေးကို ခေါ်ပြီး မေးကြည့်သေးတာပေါ့”

ပေါက်ကြည်သည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူငယ်တော်ကလေးကို အထဲသို့ အခေါ်ခိုင်း လိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေသည် သူငယ်တော်ကလေးအား အဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းကြည့်လေ၏။

“မနေ့ကတုန်းက အစ်ကိုလေးဆွေဖန်က အစ်ကိုဆွေကိုကို ပြောနေတဲ့စကားတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော်တော့ အသက်တောင် ဘယ်လိုရှူရမယ် မသိတော့ဘူး ခင်ဗျ”

မည့်သို့ ဖြစ်ပျက်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

တရားသူကြီးအိုသည် အမှုဟောင်းကို ပြန်ဖွင့်ရန် လာဘ်ယူခြင်း။
နုနယ်သော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်သည် အချိန်ဖြုန်းရန် ဗျပ်စောင်း၏
အခြေခံသဘောကို ရှင်းပြခြင်း။

ဆွေ့ကိုရေးလိုက်သည့်စာကို နားထောင်ပြီးနောက် ဒေါ်လေးဆွေ့သည် စာလာပို့သည့် သူငယ်တော်ကလေးကို အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဆွေ့ဖန်ပြောတာကို နင်ကြားတယ်ဆို။ ပြောစမ်း၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသတ်လာတာလဲ”

သူငယ်တော်သည် အနားတွင် လူသူရှိမရှိကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ကျွန်တော်လဲ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မကြားလိုက်ဘူးခင်ဗျ။ အဲဒီနေ့က အစ်ကိုလေးဆွေ့ကို ပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရတာ။ အစ်ကို ဆွေ့ဖန်က အိမ်မှာ တကျက်ကျက်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာတွေကို သူ စိတ်ပျက်လှပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် တောင်ပိုင်းကိုသွားပြီး ကုန်ဝယ်ထွက်ဦးမယ်တဲ့။ သူသွားယင် မြို့တောင်ဘက်ပိုင်းက ဝုလျှံဆိုတဲ့လူကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုပြီး ဝုလျှံ ကိုသွားခေါ်ရင်း လမ်းမှာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လာသလဲဆိုတော့ သူ့မိတ်ဆွေ ကျန်းယုဟန် ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့လာတယ်။ ကျန်းယုဟန်က သူ့မိတ်ဆွေလို့ပြောတာပဲ။ မြို့ထဲကို ဇာတ်သမားကလေးတွေကို ခေါ်ခေါ်လာတယ်ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့အစ်ကိုလေး ဆွေ့ဖန်နဲ့ ကျန်းယုဟန်တို့က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီး စားသောက်နေကြတယ်တဲ့။ အဲဒီဆိုင် စားပွဲထိုးက ကျန်းယုဟန်ကို ကြည့်ကြည့်နေလို့ အစ်ကိုဆွေ့ဖန်က မကျေနပ်ဘူးတဲ့။ နောက်တော့ သူနဲ့ ကျန်းယုဟန်လဲ သောက်စားပြီး လူချင်းခွဲလာခဲ့ ကြသတဲ့။

“နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူနဲ့ ဝုလျှံတို့ အရက်သောက်နေကြရင်း မနေ့ကကိစ္စကို သွားအမှတ်ရသတဲ့။ ဒါနဲ့ အဲဒီဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး အရက်သောက်နေကြရင်း အရက်ကုန်လို့ ထပ်မှာတော့ စားပွဲထိုးက တော်တော်နဲ့ လာမပေးဘူးတဲ့။ ဒီတင် အစ်ကိုဆွေ့ဖန်က စိတ်ဆိုးပြီး စားပွဲထိုးကို ဆဲသတဲ့။ စားပွဲထိုးက မဆဲပါနဲ့လို့ ပြောရာက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများပြီး အစ်ကိုဆွေ့ဖန်က အရက်အိုးနဲ့ ကောက်ပေါက်မယ်လို့ ရွယ်သတဲ့။ ဒီတင် စားပွဲထိုးကလဲ သူ့ကို ပြန်ရိုက်မယ် လုပ်တော့ အစ်ကိုဆွေ့ဖန်က စားပွဲထိုးရဲ့ခေါင်းကို အရက်အိုးနဲ့ ကောက်ပေါက်လိုက်တော့ ခေါင်းကသွေးတွေ ဖြာထွက်ပြီး စားပွဲထိုးလဲ

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသတဲ့။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူးတဲ့။ ခဏကြာတော့ အသံတိတ် သွားသတဲ့”

“သူတို့ ရန်ဖြစ်တာကို ဘယ်သူကမှ ဝင်မဖျန်ကြဘူးတဲ့လား”
ဒေါ်လေးဆွေက မေး၏။

“ဒါတော့ အစ်ကိုဆွေဖန်က ဘာမှမပြောဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လဲ မမေးရဲတာနဲ့ ဘာမှမမေးဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့်သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

သူငယ်တော်လေး ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေသည် ကျီချိန်၏ အကူအညီကို တောင်းရန် ဒေါ်လေးဝမ်းထဲသို့ လာခဲ့လေ၏။ ကျီချိန်သည် အဖြစ်အပျက်ကို သိရသည့်အခါတွင် မည်သို့မျှမပြောချေ။ ထိုနောက်မှ ဆွေဖန်၏ လျှောက်လွှာနှင့် ပတ်သက်၍ တရားသူကြီးက မည်သို့ စဉ်းစားမည် မသိသေးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားသူကြီး၏ အဆုံး အဖြတ်ကို စောင့်ဆိုင်းရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနောက်မှ အခြေအနေကိုကြည့်၍ လုပ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေသည် အပေါင်ဆိုင်မှ ငွေများကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ပို့လိုက်လေရာ နောက်သုံးရက်ကြာလျှင် နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ရပြန်လေ၏။ ပေါက်ကြည်ကို ခေါ်၍ အဖတ်ခိုင်းကြည့်ရာ စာထဲတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒေါ်လေးဆွေ ပို့လိုက်သောငွေစများကို သက်ဆိုင်သူများသို့ ပေးပြီးဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုဆွေဖန်မှာ ထောင်ထဲတွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရပါသည်။ စိတ်မပူပါနှင့်။ ရဲဌာနတွင်သာ အနည်းငယ် ဆင်းရဲပါသည်။ သေသူ၏ ဆွေမျိုး သားချင်းများကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြပါသည်။ အစ်ကိုဆွေဖန်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူကလည်း သူတို့ဘက်မှ ထွက်ပါ သည်”

“ကျွန်တော်နှင့် လီရှန်တို့မှာ ထိုမြို့တွင် လူစိမ်းများ ဖြစ်နေကြပါသည်။ သို့ရာတွင် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သဖြင့် ထိုသူကို ငွေစကလေး ဘာလေးပေးရာ အကြံတစ်ခုပေးပါသည်။ သူ့အကြံမှာ သူနှင့် အရက်သောက်ရာတွင် ပါသွားသည့် ဝုလျံအတွက် ငွေစနည်းနည်းပါးပါးပေးပြီး အာမခံရအောင် လုပ်ရန်။ သူ့အာမခံ ရသည်နှင့် အစ်ကိုဆွေဖန်ဘက်မှ ထွက်ပေးအောင် လုပ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ သူက ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ မထွက်လျှင် တကယ်တရားခံမှာ အစ်ကို ဆွေဖန်မဟုတ်ဘဲ သူဖြစ်ကြောင်း။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို စွဲအောင်လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ခြိမ်းခြောက်ထွက်ခိုင်းရန် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ သူက ကျွန်တော်တို့ဘက်က ထွက်မည်ဟုဆိုလျှင် အစ်ကိုဆွေဖန် သက်သာနိုင်ပါသည်။

“ကျွန်တော်လဲ သူ့အကြံအတိုင်း ဝုလျှံကို အာမခံဖြင့် ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် သေသူ၏ ဆွေမျိုးများကို နှုတ်ပိတ်ခအဖြစ် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပါသည်။ သက်သေများကိုလည်း ပိုက်ဆံပေးပြီးဖြစ်ပါသည်။ တစ်မြန်နေကမူ ကျွန်တော် အနေဖြင့် အသနားခံလွှာတစ်စောင် ထပ်မံ တင်လိုက်ပါသည်။ ယနေ့ ဆိုင်ရာမှ အကြောင်းပြန်သဖြင့် မိတ္တူကို ဒေါ်လေး သိသာရန် ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။”

ပေါက်ကြည်သည် လျှောက်လွှာကို ဖတ်ပြလေ၏။

“လျှောက်ထားသူ ဆွေ့ကို...။

“မတရားသဖြင့် အစွပ်စွဲခံရသည့် မိမိအစ်ကိုဖြစ်သူ ဆွေ့ဖန်အတွက် ကျွန်တော် လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆွေ့ဖန်သည် နန်ကင်းမြို့ဇာတိ ဖြစ်ပြီး ယခု ရွှေမြို့တော်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိပါ သည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသောနေ့က ကျွန်တော်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် တောင်ပိုင်းသို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ထွက်သွားပြီး ရက်မကြာမီတွင် သူနှင့်ပါသွားသည့် အိမ်မှ အစေခံတစ်ဦး ပြန်ရောက်လာကာ အစ်ကိုဆွေ့ဖန်မှာ လူသေမှု တစ်ခုတွင် ပါဝင်လျက်ရှိသည်ဟု ပြောပါသည်။ သို့ဖြင့် လျှောက်ထားသူသည် ရုံးမင်း၏ မြို့နယ်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်တွင် လျှောက်ထားသူ၏အစ်ကိုမှာ ချန် အမည်ရှိ လူတစ်ယောက်ကို မတော်တဆ ဒဏ်ရာရစေခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ အစ်ကို ဖြစ်သူကို ထောင်ဝင်စာခံ၍ သွားတွေ့သည့်အခါတွင် အစ်ကိုက သေသူချန်မှာ လူစီမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူနှင့် မည်သည့် ရန်ငြိုးမျှ မရှိဖူးကြောင်းကို မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ပြောပြပါသည်။ ချန် အလုပ်လုပ်သည့် ဆိုင်တွင် ဝင်၍ အရက်သောက်ရာ အရက်အနည်းငယ် ဖိတ်သွားသည့်အတွက် အရက်တောင်းရာမှအစ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အချင်းများကြပါ သည်။ သေသူချန်က မြေကြီးပေါ်တွင် ကုန်း၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ယူစဉ် လျှောက်ထားသူ၏ အစ်ကိုလက်တွင် ကိုင်ထားသည့် အရက်အိုးသည် လွတ်ကျသွားကာ သူ့ခေါင်းကို သွားထိပြီး ခေါင်းပေါက် သေဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

“ရဲက စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် ညှဉ်းပန်းမည်ကို ကြောက်သဖြင့် ထိုလူနှင့် ရန်ဖြစ်၍ သတ်ခဲ့မိသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့မိ ပါသည်။ သို့ရာတွင် ရဲထံ

ထွက်ဆိုသည့် ဖြောင့်ချက်သည် မဖြစ်နိုင်ဟု သမာသမတ်ကျစွာ ယူဆသဖြင့် စီရင်ချက်ကို ဆိုင်းငံ့ထားခဲ့ပါသည်။ လျှောက်ထားသူ၏ အစ်ကိုမှာ အချုပ်ကျခံနေရသဖြင့် အသနားခံလွှာ တင်သွင်းနိုင်ခြင်း မရှိသည့် အလျောက် သူ့ကိုယ်စား လျှောက်ထားသူက အသနားခံလွှာ တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ရုံးတော်က ထိုအမှုကို နောက်ထပ်ပြန်၍ စစ်ဆေးပေးရန် လျှောက်ထားပုံပါသည်။ သနားကြင်နာသောအားဖြင့် ပြန်လည် စစ်ဆေးပေးမည် ဆိုပါက ရုံးမင်း၏ လေးစားအပ်သော စေတနာကို မေ့နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပါကြောင်း လျှောက်ထားပါသည်”

တရားသူကြီးထံမှ ပြန်ကြားချက်မှ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

“အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာကို သွားရောက် စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် ခိုင်လုံသော သက်သေခံ အထောက်အထား များကို တွေ့ရသည်။ စွပ်စွဲခံရသူသည် မိမိအား ညှဉ်းပန်းခြင်း မခံရဘဲ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်းကို စာဖြင့်ရေးသား ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ရာ ထိုသို့ ဖြောင့်ချက်ပေးရာ၌ မည်သို့သော ညှဉ်းပန်းမှုမျိုးကိုမျှ မခံခဲ့ရကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လျှောက်ထားသူသည် အဝေးမှ လာရောက်သူ ဖြစ်ရုံမျှမက မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦး မဟုတ်သည့်အတွက် လျှောက်ထား သူ၏ အဆိုကို လက်ခံရန် ခဲယဉ်းသည်။ တရားဥပဒေအရ ကြည့်လျှင် ထိုသို့ အမှုကို လည်ဆယ်လျှောက်လဲသည့်အတွက် အပြစ်ဒဏ်ပင် ပေးနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်မင်းသည် မိမိ၏အစ်ကို အပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ခဲ့ညှာ၍ လျှောက်သည်ဟု ယူဆသည့်အတွက် မောင်မင်းအား အပြစ်မှလွှတ်ပြီး အသနားခံလွှာကို ပယ်ချလိုက်သည်”

“အံ့မယ်လေး သားရဲ့၊ ဒီလိုဆို အမေ့သား ကိုယ်ကျိုးနည်းပါ ပေါ့လားကွယ့်။ အမေ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ”

ဒေါ်လေးဆွေသည် အော်၍ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“နေပါဦးလေ မေမေကလဲ။ ဆွေ့ကိုရဲ့စာကို ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ဒီမှာပါပါသေးတယ်။ “တကယ် ဖြစ်ပျက်သည့် အဖြစ်မှန်ကိုမူ စာယူလာသူက ပြောပြပါလိမ့်မည်” တဲ့”

ဤတွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် စာလာပို့သည့် သူငယ်တော်ကလေးကို မေးမြန်းကြည့်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ချမ်းသာတယ် ဆိုတာကို
ရုံးမင်းကသိတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က နေပြည်တော်မှာရှိတဲ့
အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တံစိုးလက်ဆောင် ကောင်းကောင်းပေးမယ်ဆိုယင်
အမှုကိုပြန်စစ်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ကို သက်သက် ညှာညှာ ပေးမှာပါ။ အချိန်ဆွဲနေလို့
သိပ်မဖြစ်ဘူးခင်ဗျ။ နောက်ကျယင် ကျွန်တော်တို့ သခင်လေး
ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ဒေါ်လေးဆွေသည် အစေတော်သူငယ်ကလေးကို
ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျိချိန်၏ အကူအညီကို ယူရန် သခင်မဝမ်တို့၏ ကျီယွန်း
စံအိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့လေ၏။ ကျိချိန်က တံစိုးလက်ဆောင်မပေးဘဲ
လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အပြောခိုင်းပေးမည်ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ဤမျှလောက်နှင့် ကိစ္စမပြတ်နိုင်ဟု သဘောပေါက်သည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေ
သည် ငွေစ အမြောက်အများနှင့် ကျိလျှံကို လွှတ်ရန် နတ်ငှက်မယ်အား
ပူဆာလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆွေ့ကိုကလည်း သက်ဆိုင်သူ ကာယကံရှင်များကို
လျော်ကြေးပေးရန် စီစဉ်ထားလေ၏။

ဤတွင် ရုံးမင်းကလည်း အမှုကို ပြန်စစ်ဆေးရန် အတွက် ဒေသဆိုင်ရာ
အရာရှိများ၊ သက်သေများနှင့် သေသူ၏ ဆွေမျိုးများအပြင် ဆွေဖန်ကိုလည်း
ထောင်ထဲမှ ထုတ်ရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်လေ၏။ ရာဇဝတ်တော် ဌာနက အမှုတွင်
စစ်ဆေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်အမည် စာရင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်သည့်အခါတွင်
ရုံးမင်းက ဒေသအရာရှိများအား ထိုအမည်စာရင်း ကို ထောက်ခံရန်
အမိန့်ပေးသည့်အတွက် သေသူ၏မိခင်ဖြစ်သည့် ဒေါ်ချန်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သည့်
ချန်အဲ တို့ကိုလည်း ရုံးတော်မှ ထပ်မံစစ်ဆေးလေ၏။

ဒေါ်ချန်က ငိုယို၍ အစစ်ခံရာ၌

“ကျွန်မယောက်ျားချန်ဆာသည် တောင်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ပြီး
ကွယ်လွန်သည်မှာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပါပြီ။ ပထမသား နှင့် ဒုတိယသားတို့မှာလည်း
ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပါပြီ။ ကျွန်မတွင် သေသူချန်ဆာ တစ်ယောက်သာလျှင်
ကျန်ပါတော့သည်။ သေသူမှာ ယခုနှစ်တွင် အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပါပြီ။
လက်မထပ်ရသေးပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ဆင်းရဲသည့်အတွက် သားဖြစ်သူက
ထမင်းဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးအဖြစ် လုပ်ခဲ့ပါသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသည့်ဥက
ကျွန်မသား အသတ်ခံရကြောင်း ကို ဆိုင်မှလာ၍ အကြောင်းကြားပါသည်။
ထိုသတင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကျွန်မ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားပါသည်။
ကျွန်မ ရောက်သွားသောအခါတွင် သားဖြစ်သူမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် လဲလျက်ရှိပြီး
ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကြောင့် သွေးများ အိုင်ထွန်းလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်မက
ဒေါ်သော်လည်း မသိတော့ပါ။ ကျွန်မ ရောက်ပြီး မကြာမီ သေဆုံးသွားပါသည်။
ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်သူကို အပြစ်ပေးရန် လျှောက်ထားပါသည်”

ရဲအရာရှိက ကြောက်စဖွယ် ဟိန်းဟောက်လိုက်၏။ ဒေါ်ချန်သည် ရုံးတော်ကို အရိအသေပေးပြီးနောက်

“ရုံးမင်းဘုရား၊ ကျွန်တော်မ ကိုယ်စား အရေးယူပေးပါ ဘုရား။ ကျွန်တော်မမှာ ဒီသားလေး တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာပါ” ဟုပြောလေ၏။

တရားသူကြီးသည် သူ့ကို ဝက်ခြံမှ ဆင်းစေပြီးလျှင် ထမင်းဆိုင် ပိုင်ရှင်ကို ခေါ်၍ စစ်လေ၏။

“ချန်ဆာဟာ မောင်မင်းရဲ့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တာ တော်တော်ကြာပြီလား”

“အလုပ်သမား မဟုတ်ပါ။ စားပွဲထိုး ဖြစ်ပါတယ်”

“အလောင်းကို စစ်ဆေးတုန်းက ဆွေဖန်ဟာ ချန်ဆာကို သတ်တယ်လို့ မောင်မင်း ထွက်ဆိုခဲ့တယ်။ မောင်မင်း ကိုယ်တိုင် မြင်တာလား”

“ကျွန်တော်မျိုးက အရက်စင်နားမှာ ထိုင်နေပါတယ်။ ဒီတုန်းမှာ အရက်တောင်းသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ မကြာမီမှာ “ဟာ၊ လဲသွားပြီ” လို့ အော်သံကြားတော့ ကျွန်တော်မျိုးလဲ ပြေးထွက်လာပါတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ချန်ဆာ ဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာလဲနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးလဲ ရဲကိုတိုင်၊ ချန်ဆာအမေကိုလဲ ချက်ချင်းအကြောင်းကြား လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုစပြီး ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မသိပါ။ တရားခံနဲ့အတူ သောက်နေတဲ့လူ သိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ပထမစစ်ချက်တုန်းက ရန်ဖြစ်တာကို မောင်မင်း မြင်လိုက်တယ်လို့ ထွက်သွားတယ်။ ခုတော့ မမြင်ဘူးလို့ ထွက်နေပါကလား”

“မှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးလဲ စိတ်နောက်နောက် ရှိတာနဲ့ ထွက်မိထွက်ရာတွေ ထွက်ကုန်တယ် ထင်ပါတယ် ဘုရား”

ဤတွင် ရုံးတော်မှ အရာရှိက သတိပေးသည့် အနေဖြင့် အော်ပြန်၏။

ထိုနောက်တွင် ရုံးမင်းက ဂုလျှံကို စစ်ဆေးလေ၏။

“မောင်မင်းဟာ တရားခံဖြစ်သူ ဆွေဖန်နဲ့ အရက်သောက်နေတယ် ဆိုတာ ဟုတ်သလား။ စားပွဲထိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာလဲ။ မှန်မှန်ထွက်နော်”

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်မျိုး အိမ်မှာထိုင်နေတုန်း ဆွေဖန် ရောက်လာပြီး အရက်သောက်ဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဟို ရောက်တော့ မှာပြီးသားအရက်ကို မကြိုက်လို့ဆိုပြီး လဲပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ ချန်ဆာက မှာပြီးသားဖြစ်လို့ လဲမပေးနိုင်ဘူး ပြောပါတယ်။ ဒီတင် ဆွေဖန်က ဒေါသထွက်ပြီး စားပွဲထိုးရဲ့ မျက်နှာကို အရက်နဲ့ လှမ်းပက်လိုက်ပါတယ်။ ပက်လိုက်ရင်း အရက်အိုးလက်က

လွတ်သွားပြီး ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘဲ ခေါင်းကို မှန်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး မြင်လိုက်ရ သလောက်ကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ”

“မောင်မင်း လိမ်မထွက်နဲ့နော်။ ပထမ စစ်ချက်တုန်းက ဆွေ့ဖန်က သူသတ်ပါတယ်လို့ ဖြောင့်ချက် ပေးထား တယ်။ ဒါကို မောင်မင်းကလဲ ထောက်ခံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး ပြောရတာလဲ။ ရိုက်လိုက်စမ်း”

မင်းချင်းသည် ရိုက်မည်ဟု လက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။

ဗုလျှံက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ဆွေ့ဖန်ဟာ သေသူကို အိုးနဲ့ခေါင်းကို မရိုက်ပါဘူး။ မျက်နှာကို အရက်နဲ့ပက်မယ့် အလုပ်မှာ အိုးက ချော်ထွက်သွားပြီး ခေါင်းကိုမှန်သွားတာပါ။ မယုံယင် ဆွေ့ဖန်ကို မေးကြည့်နိုင်ပါတယ် ဘုရား”

ရုံးမင်းက ဆွေ့ဖန်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

“မောင်မင်းနဲ့ သေသူချန်ဆာတို့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရန်ဖြစ်ကြသလဲ။ သူကော ဘယ်ပုံ သေသွားတာလဲ။ မှန်ရာကို အစစ်ခံပါ”

“သနားတော်မူပါ ရုံးမင်းဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး သူ့ကို အိုးနဲ့ မပေါက်ပါဘူး။ သူ့ကို အရက်လဲပေးဖို့ ပြောတော့ လဲမပေးတာနဲ့ အရက်တွေကို မြေကြီးပေါ်ကို သွန်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ကျွန်တော်မျိုး လက်က အရက်အိုး လွတ်သွားပြီး သူ့ခေါင်းကို သွားမှန်ပါတယ်။ သူ့ခေါင်းက သွေးတွေ ထွက်လာတာနဲ့ သူ့သွေးတွေကို သုတ်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သွေးက သုတ်လို့ မရပါဘူး။ ခဏကြာတော့ သူလဲ သေသွားပါတယ်။ ပထမစစ်ချက်တုန်းကတော့ အရိုက်ခံရမှာ ကြောက်တာနဲ့ သူ့ကို သတ်တယ်လို့ ပြောခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကို အပြစ်လွှတ်တော်မူပါ”

ရုံးမင်းက အော်ဟစ်လျက်

“ပထမ စစ်ချက်တုန်းကတော့ ဘာကြောင့်ရိုက်သလဲလို့ ရုံးတော်က မေးတော့ အရက်လဲမပေးလို့ အိုးနဲ့ ရိုက်ပါ တယ်လို့ မောင်မင်း ထွက်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ မတော်တဆ ဖြစ်သလို ပြောနေပြန်ပြီ”

ရုံးမင်းသည် စိတ်ဆိုးကာ ဆွေ့ဖန်အား ရိုက်နှက်စစ်ဆေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆွေ့ဖန်မှာ ယခင် အတိုင်းပင် ထွက်ဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ရဲအရာရှိက ထွက်ဆိုသည်မှာ

“သေသူ၏ အလောင်းကို တာဝန်အရ စစ်ဆေးပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာ တစ်ခုတည်းကိုသာ တွေ့ရ ပါသည်။ ယင်းမှာ ခေါင်းတွင်

ကြွေထည်ပစ္စည်းဖြင့် ရိုက်နှက်ထားသည့် ဒဏ်ရာဖြစ်ပါသည်။ အနက်မှာ တစ်လက်မခန့်ရှိ၍ အလျားမှာ တစ်ဒသမ ခုနစ်လက်မခန့် ရှိပါသည်။ ထိုဒဏ်ရာကြောင့် ခေါင်းပေါက်သွားပြီး ဦးခေါင်းခွံ သုည ဒသမ သုံးလက်မခန့် ကွဲသွားပါသည်။ ထိုဒဏ်ရာမှာ ကြွေထည်ပစ္စည်းဖြင့် ခိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။”

ရုံးမင်းက ထိုစစ်ချက်ကို ရင်ခွဲရုံမှတ်တမ်းဖြင့် တိုက်ကြည့်လေ၏။ စာရေးများက စစ်ချက်ကို ပြင်ရေးထားမှန်း သိသည့်တိုင် တရားရုံးတော်သည် ထိုအချက်ကို အငြင်းပွားမနေတော့ဘဲ ပြောချက်အသစ်ယူရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

သေသူ၏မိခင် ဒေါ်ချန်က

“ရုံးမင်းဘုရား။ ပထမ စစ်ချက်တုန်းက ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒီပြင်ဒဏ်ရာတွေလဲ တွေ့တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ခုတော့ ဒီပြင်ဒဏ်ရာ မရှိဘူးလို့ ဆိုထားပါတယ် ဘုရား။”

“အဘွားကြီး၊ တယ်စကားများတာကိုး။ ရင်ခွဲရုံမှတ်တမ်းမှာ ပါနေတာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ခင်ဗျား ဖတ်ကြည့် ပေါ့။”

ထိုနောက် ရုံးမင်းက သေသူ၏ ဦးလေးချန်တကို ခေါ်စစ်ပြန်၏။

“မောင်မင်းရဲ့ တူဖြစ်တဲ့ သေသူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာ ဘယ်နှစ်ချက် တွေ့သလဲ။”

“ခေါင်းက တစ်ချက်တည်းပါဘုရား။” ဟု ချန်တက ခပ်မြန်မြန် ဖြေလေ၏။

“ကောင်းပြီ”

ရုံးမင်းသည် စာရေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ရင်ခွဲရုံမှတ်တမ်းကို ဒေါ်ချန်အား ပြစေ၏။ ထိုနောက် ရဲအရာရှိ နှင့် ချန်အဲအား ဤအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေများ၏ ထွက်ချက်အရ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိကြောင်း၊ သို့ကြောင့် လူသတ်မှု မမည်ဘဲ မတော်တဆဖြစ်သည့် လူသေမှုသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ ရုံးမင်းသည် စစ်ချက်များကို လက်မှတ်ရေးထိုး စေပြီးနောက် ဆွေဖန်အား နောက်ထပ် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ မချမချင်း အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် နေရန် ပြန်ပို့လိုက် လေ၏။ အခြားသူများကိုလည်း ပြန်ခေါ်သွားရန် ရဲအရာရှိကို အမိန့်ပေးလိုက် ပြီးလျှင် အမှုကို ရွှေ့ဆိုင်း လိုက်ကြောင်းဖြင့် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေ၏။ ဒေါ်ချန်က ငိုကြွေးချက်မဖြင့် အော်ဟစ်နေသည့်အခါတွင် သူ့ကို ဆွဲထုတ် သွားရန် မင်းချင်းတို့အား အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ချန်အဲက

“အစ်မရာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ။ မတော်လို့ ဖြစ်တာ ဘယ်နှယ်လုပ် တစ်ဖက်သားကို အပြစ်ပုံချလို့ ဘယ်ဖြစ် ပါ့မလဲ။ ခုရုံးတော်က ဆုံးဖြတ်တာကို နာခံမှပေါ့။ ဒီမှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ထိုအခြေအနေကို သိရသည့်အခါ၌ ရုံးပြင်တွင် စောင့်နေသည့် ဆွေ့ကိုမှာ ဝမ်းသာလျက်ရှိလေပြီ။ ဆွေ့ကိုသည် အကျိုးအကြောင်းကို အိမ်သို့ စာရေးလိုက်သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ မပြန်သေးဘဲ စောင့်လျက်ရှိလေ၏။ စီရင်ချက် ချပြီးလျှင် ကာယကံရှင်များကို လျော်ကြေးပေးရန် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ မိဖုရား နတ်ရွာစံသဖြင့် ရုံးတော်ကို သုံးရက်တိုင်တိုင် ပိတ်ထားလိုက်ကြောင်း လမ်းသွားလမ်းလာများ ပြောဆိုနေသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ရုံးတော်တည်ရှိသည့်နေရာမှာ ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ သင်္ချိုင်းတော်နှင့် များစွာ မဝေးလှသည့် အတွက် ထိုဒေသမှ ရုံးမင်းမှာ ဈာပနအခမ်းအနားအတွက် အလုပ်များလျက်ရှိလေရာ အမှုကို တော်တော်နှင့် စစ်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုအတိုင်း စောင့်ဆိုင်းနေလျှင် အကျိုးထူးမည် မဟုတ်သည့်အတွက် ဆွေ့ကိုသည် ထောင်ဝင်စာ ခံကာ ဆွေ့ဖန်ကို သွား၍ တွေ့လေ၏။

“အစ်ကိုဆွေ့ဖန်ရေ။ စိတ်အေးအေးသာထားပြီး စောင့်လိုက်ပါဦး။ ကျွန်တော်လဲ အိမ်ကို ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ”

ဆွေ့ဖန်သည် မိခင်ကြီး စိတ်ပူနေမည် စိုးသည့်အတွက် စာတစ်စောင်ကို ရေးပေးလိုက်လေရာ စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေ၏။

“သားမောင်လည်း ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိပါသည်။ ဆိုင်ရာတို့ကို နောက်ထပ် ငွေစ အနည်းငယ် ပေးပြီး လျှင် သားမောင်လည်း အိမ်သို့ ပြန်နိုင်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ပိုက်ဆံကို မနှမြောပါနှင့် မေမေ”

ဆွေ့ကိုသည် လီရှန်းအား ဆွေ့ဖန်မှာသည့် ပစ္စည်းတို့ကို ဝယ်ပေးရန် မှာကြားပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ့နှင့် တွေ့သည့်အခါတွင် ဆွေ့ကိုက ရုံးမင်းသည် အမှုကို ပြန်စစ်ပြီး မိမိတို့ဘက်သို့ သက်ညှာစွာ စီရင်ချက် ချမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လူသတ်မှု စီရင်ချက်ကို မှားယွင်းမှုအဖြစ် ပိတ်လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

“နောက်ထပ် သေသူရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို လျော်ကြေးပေးပြီးယင်တော့ ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားတော့မှာပါ ဒေါ်လေး” ဟု ဆွေ့ကိုက ပြောလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေ့သည် ယခုမှပင် စိတ်သက်သာရာရသွားကာ

“အင်း၊ ဒေါ်လေးမှာလဲ အိမ်က ကိစ္စတွေကြောင့် မင်း

ပြန်လာစေချင်လှပြီ။ ကျိချိန်တို့ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း သွားပြောရဦးမယ်။ ခုတလောမှာတော့ ဘုရင့်ကိုယ်လုပ်တော် ချူ ကွယ်လွန်တဲ့အတွက် သူတို့လဲ နန်းတော်ကြီး ကို နေ့တိုင်း အခစား ဝင်နေကြရလို့ သိပ်မအားလှဘူး။ ဒါကြောင့် မင်း ဒေါ်လေးဝမ်းနဲ့ အဖော်ရအောင် သွားနေပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ ဘယ်သွားလို့ ဖြစ်တော့မလဲ။ ခု မင်း ပြန်လာတော့ တော်ပေသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ရုံးကပြန်လာတော့ မြောက်နန်းမတော်ဖုရား နတ်ရွာလားတယ်ဆိုတာကို လမ်းမှာတင် ကြားရတာ။ ဒါနဲ့ အိမ်ကို ချက်ချင်း ပြန်လာရတာ။ ပကတိ ကျန်းကျန်းမာမာကြီးပဲ။ ဘယ်နှယ် ဖြစ်သွားတာတဲ့လဲ”

“အလျင်တစ်နှစ်က နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ပြန်ပြီး ကျန်းမာလာတာပဲ။ ခုတော့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တယ်လို့တဲ့ မကြားဘူး။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ် တစ်ယောက်ကတော့ ခုတလောမှာ နေလို့ ထိုင်လို့ သိပ်မကောင်းလှဘူး လို့တော့ ကြားမိရဲ့။ ပြီးတော့ မယ်မယ် မျက်စိမှိတ်လိုက်ယင် မျက်စိထဲမှာ မြောက်နန်းမတော် ဖုရားရဲ့ ရုပ်ပုံချည်းပဲ မြင်မြင်နေတယ် ဆိုတာလဲ ကြားမိတယ်။ ဒါကြောင့် နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူမိကြ သေးတယ်။ ဒါနဲ့ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို လွှတ်ပြီး အမေးခိုင်းတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့။ ကျန်းကျန်းမာမာပဲတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးညလောက်တုန်း ကတော့ မယ်မယ်က ပြောသတဲ့။ ငါ့ဆီကို မြောက်နန်းမတော်ဖုရား တစ်ယောက်တည်း ကြွလာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးလို့တော့ ပြောသတဲ့။ ဘေးကတော့ မယ်မယ် ကောင်းကောင်း နေထိုင်မကောင်းတုန်းမို့ ကယောင်ချောက်ချား မြင်နေတာပဲ လို့ပဲ ယူဆလိုက်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ မယ်မယ်က ညည်းတို့က ငါပြောတာကို မယုံကြဘဲကိုး။ ငါ့ဆီကို မြောက်နန်းမတော်ဖုရား ကိုယ်တိုင်ကြွလာပြီး “စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ဆိုတာ တစ်ခဏပါပဲ မယ်မယ်။ ဒီအရာတွေက လွတ်တဲ့လမ်းကို ရှာမှဖြစ်မယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

“ဒီလိုပြောသည့်တိုင်အောင်လဲပဲ မယ်မယ့်စကားကို ဘယ်သူကမှ အရေးတကြီး မထားလိုက်ကြဘူးတဲ့။ မယ်မယ် ဆိုတာ အသက်ကလဲကြီး၊ စိတ်ကလဲ ပူတတ်တော့ ဝိပလ္လာသတွေ ဖြစ်မှာပဲလို့ သာမန်ပဲ အောက်မေ့ လိုက်ကြသတဲ့။ အဲ၊ နောက်တစ်နေ့ မနက်လဲရောက်ရော မြောက်နန်းမတော် ဖုရား အသည်းအသန် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဘွဲ့မည်ရထားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ လာပြီး အခစားဝင်ကြလို့ ရွှေနန်းတော်ကြီးက ဆင့်စာ ရောက်လာတော့တာပဲတဲ့။ ဒီတင် တစ်အိမ်လုံး ပျာယာခတ်ပြီး ရွှေနန်းတော်ကြီးကို သုတ်ခြေတင်ကြ ရတာပေါ့။ ဟိုရောက်လို့ သူတို့ပြန်မလာခင်မှာပဲ ကိုယ်လုပ်တော် ချူ ကွယ်လွန်တယ် ဆိုတဲ့ သတင်း

ရောက်လာတော့တာပဲ။ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသလဲ။ တို့ဝင်းထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ သံသယနဲ့ အပြင်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ သတင်းဟာ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေတာပဲနော်”

ပေါက်ကြည်က

“စံအိမ်ဝင်းထဲမှာ စိုးရိမ်နေတာက အပြင်က သတင်းတွေကြောင့်တင် မဟုတ်ဘူး မေမေ။ မိဖုရားဆိုတဲ့စကားက ခဏခဏကြားနေရတော့ မြောက်နန်းမတော် ဖုရားပဲလို့ ထင်ပြီး အားလုံး စိတ်ပူကုန်ကြတာပေါ့။ နောက်ကျမှ ပေါက်ကြည်တို့ နန်းမတော်ဖုရား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလာရတာကိုး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်က စံအိမ်က အစေတော်တွေ ပေါက်ကြည်တို့ဆီ လာတော့လဲ ပြောသွားသားပဲ။ သူတို့ မြောက်နန်းမတော်ဖုရား မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့”

“ဒီတော့ ပေါက်ကြည်က ပြောတယ်။ ဒါကတော့ဟယ် ညည်းတို့က ညည်းတို့အထင် ပြောနေကြတာကိုး။ တို့ မြောက်နန်းမတော် ဖုရားကော ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လို့ ပြောတော့ သူတို့က အံ့မယ်လေး ကျွန်မတို့ မြောက်နန်းမတော်ဖုရား မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သေချာပါတယ်တဲ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်သစ်ကူးတုန်းက တောက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လွှတ်လိုက်လို့ လာပို့လို့ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ဗေဒင်ဆရာ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဗေဒင်က တစ်ချက်မှ မလွဲဘူးတဲ့။ သိပ်မှန်တာပဲ တဲ့။ ဒါနဲ့ မယ်မယ်က မြောက်နန်းမတော် ဖုရားရဲ့ ဇာတာကို ယူပြီး ကြည့်တယ်တဲ့”

“ဒီတော့ ဆရာက ပထမလ လဆန်း တစ်ရက်နေ့မှာ မွေးတဲ့ ဒီဇာတာရှင်ရဲ့ မွေးတဲ့ အချိန်နာရီဟာ မှားနေတယ်တဲ့။ မမှားလို့ရှိယင် ဒီဇာတာရှင် အမျိုးသမီးဟာ အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့နေရာကို ရောက်နိုင်တယ်တဲ့။ ဒီအိမ်မှာကို မရှိနိုင်ဘူးတဲ့”

“ဒီတော့ ဦးကြီးကျိချိန်က မှားတာမှန်တာတွေကို ထားပါတော့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိချင်တာက သူ့ ကံဇာတာကို သိချင်တာပါ။ အရှိအတိုင်းသာ ဟောပါလို့ ပြောသတဲ့”

“ဒီဇာတာရှင် အမျိုးသမီးဟာ “ကျိရှန်း” နှစ်မှာ မွေးပြီး မွေးတာက “ပင်ယင်း” လတဲ့။ ဒီတော့ အဲဒီထဲက အက္ခရာ သုံးလုံးဟာ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနဲ့ ပျက်ပြားခြင်းကို အဟောထွက်တယ်တဲ့။ အဲ၊ “ရှန်း” ဆိုတဲ့ အက္ခရာ တစ်လုံးပဲ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ မင်းစည်းစိမ်မျိုးကို ရနိုင်တဲ့ အက္ခရာပဲတဲ့။ ဒါတောင်မှ သိပ်မကောင်းသေးဘူး တဲ့။ ဇာတာရှင် မိန်းကလေးဟာ မိဘမောင်ဘွားနဲ့ ကင်းကွာပြီး နေရတတ်တယ်တဲ့။ သူမွေးတဲ့နေ့က “ယိမော်” မှာ ကျနေတယ်တဲ့။ မွေးတဲ့ ရာသီက နွေဦးမှာဆိုတော့ ကသစ်က အားကောင်းနေတယ်တဲ့။

ရာသီရုပ်နှစ်ခုက ရန်ဖက်ကျနေပေမယ့် ကောင်းတယ်တဲ့။ ရန်ဖက်ကျလေလေ သူ့အဖို့ ကောင်းလေလေပဲတဲ့။ သစ်ကောင်းများမှာ ကြာကြာပွတ်တိုက်လေလေ၊ အရောင်လက်လာပြီး အဖိုးတန်လေလေ ဖြစ်လာသလိုပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံး ကတော့ မွေးတဲ့အချိန်က “ဆင့်ဆု” မှာ ကျနေတော့ ဒီထက် ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ “ဆင့်” ဆိုတာ ရွှေလို အဖိုးထိုက်တယ်တဲ့။ “ဆု” ဆိုတာကတော့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ဟောတယ်တဲ့။ ဒါတွေအားလုံးကို ပေါင်းလိုက်ယင် သူ့ရဲ့ အရုပ်က မြင်းပျံရုပ်တဲ့။ အဲဒီရာသီမှာ ဖွားတဲ့သူများဟာ ကောင်းကင်မှာ နေလိုလလို ထွန်းလင်းမယ်တဲ့။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ အရေးပေးခြင်းကို ခံရမယ်တဲ့။ မွေးနာရီသာ မှန်ခဲ့မယ် ဆိုယင်တော့ တကယ့် အခေါင်အထွတ် အမျိုးသမီး ဖြစ်မှာပဲတဲ့။

“ဒီတော့ ဘယ်လောက်မှန်လိုက်သလဲ မလေးပေါက်ကြည်ရယ်လို့ အစေတော်တွေက ပေါက်ကြည်ကို ပြောသွား ကြတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဆရာက ပြောသေးသတဲ့။ ဇာတာရှင် ကောင်းစားတဲ့ ကာလဟာ သိပ်တော့မကြာဘူးတဲ့။ “ယင်း” နှစ်ထဲမှာ “မော်လဲ” လ လာကျတဲ့အတွက် ရန်ဖက် ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဇာတာရှင်ရဲ့ အားကို ဝင်ဖျက်နေတယ် တဲ့။ သစ်ကောင်းမှာ အမြက်တွေ ဝင်ဖျက်နေသလို ပဲတဲ့။ သူတို့က ဗေဒင်မေးပြီးတော့ ဟောကိန်းကိုမေးပြီး ဘာမှ မလုပ်ကြဘဲကိုး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့က အမှတ်ရပြီး တစ်နေ့က သခင်ကြီးကို ပြောပါတယ်တဲ့။ ခုနှစ်က “ယင်း” နှစ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ “မော်” လဲလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူးလို့ ကျွန်မတို့ကို ပြောပါတယ်တဲ့”

ပေါက်ကြည် စကားပြော၍ မဆုံးမီ ဆွေ့ကိုက

“တခြားလူတွေ အကြောင်းက အရေးမကြီးပါဘူး မလေးပေါက်ကြည်ရာ။ ဒီလောက်တော်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာကို မလေး သိတယ်ဆိုယင် အစ်ကို ဆွေ့ဖန်ရဲ့ဇာတာကို ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်ပါလား။ ကျွန်တော် သွားကြည့်ပေးမယ်။ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရယင်တော့ အစ်ကိုဆွေ့ဖန် ကံဇာတာ နိမ့်နေတယ် ထင်တာပဲ။ အထူးသဖြင့် ဒီနှစ်မှာ ပိုဆိုးတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် သွားမေးကြည့်ပေးမယ်လေ”

“ဒီဗေဒင်ဆရာက တောက လာတာ။ ရွှေမြို့တော်မှာ ခု ရှိသေးသလား ဘာလားဆိုတာ ပေါက်ကြည်လဲ မသိဘူး။”

ထိုနောက်တွင် ပေါက်ကြည်သည် သခင်မဝမ်တို့ ရှိရာ ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ သွားရန် မိခင်ဖြစ်သူကို ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးလျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ သွားရောက်သည့်အခါ၌ အိမ်တွင် လီဝမ်း၊ တန်ချွန်နှင့် ဆီချွန်းတို့ကိုသာ တွေ့ရပြီး သူတို့က ဆွေ့ဖန်၏ အမှု အခြေအနေကို

မေးကြလေ၏။

“ခုထိတော့ ရုံးတော်က ဘာမှ စီရင်ချက်မှ မချရသေးပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။”

ထိုသတင်းကြောင့် သူတို့ တစ်သိုက်မှာ စိတ်အေးသွားကြလေ၏။ တန်ချွန်းက

“မနေ့ကတင် ဒေါ်လေးဝမ်းက ပြောနေသေးတယ်။ အလျင်တစ်ခါ ငါတို့မှာ ပြဿနာ ပေါ်နေတုန်းက မဆွေ့က လာပြီး ကူညီခဲ့တယ်တဲ့။ ခု သူဒုက္ခရောက်တော့ ငါတို့မှာလဲ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်မို့ ဘာမှမကူညီနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်လေးဆွေ့လဲ စိတ်မကောင်းဘူး။ ညည်းတို့ အစ်ကို ဆွေ့ဖန်က ကိစ္စဖြစ်နေ၊ သူ့ကိစ္စအတွက် ဆွေ့ကိုလဲ လိုက်နေရတော့ အိမ်မှာ ပေါက်ကြည် တစ်ယောက်တည်းရယ်။ သူလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်မှာလဲ အလျင်တုန်းကလို ပေါက်ကြည် တစ်ယောက်တည်းကို ထားခဲ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ သူ့ယောက်မနဲ့ ထားခဲ့လို့ ဘယ်နှယ်လုပ်မှ မဖြစ်ဘူး။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ သူတို့ အမှုကို စစ်တဲ့ ခုံမင်းကလဲ ကိုယ်လုပ်တော်ချူရဲ့ ဈာပနနဲ့ အလုပ်များနေတော့ ဆွေ့ဖန်ရဲ့အမှုကို မကိုင်နိုင်သေးဘူးပေါ့။ အမှုမစစ်နိုင်သေးတာနဲ့ ဆွေ့ကို အိမ်ပြန်လာလို့ ဒေါ်လေးဆွေ့ ခုလို လာနိုင်တာ”

“ဒေါ်လေးဆွေ့၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် နေသွားပါဦးလား။”

“နေတော့ နေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာက ပေါက်ကြည် တစ်ယောက်တည်းရယ်”

“ဒီလောက်တောင် စိတ်မချယင်လဲ ဒေါ်လေးဆွေ့က ပေါက်ကြည်ကိုပါ ခေါ်မလာဘဲကိုး”

ဆီချွန်းက ပြောလေ၏။

“ခေါ်လာလို့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့။ အလျင်တုန်းကဆိုယင် ဒီလိုပဲ လိုက်လာနေကျ မဟုတ်လား”

“ဟာ၊ နင်တို့ကလဲ မသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောနေကြတယ်။ ဟိုမှာ အလုပ်ရှိလို့ နေမှာပေါ့” ဟု လီဝမ်းကပြော၏။

ဤတွင် ဆီချွန်းမှာလည်း အဟုတ်ထင်သွားကာ ထိုအကြောင်းကို

နောက်ထပ် မပြောတော့ချေ။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် မယ်မယ်တို့လည်း ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ပြန်ရောက်လာကြလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေတို့ကို မြင်သည့်အခါ၌ ဆွေဖန်အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးမြန်းကြသဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေကလည်း အပြည့်အစုံ ပြန်ပြောရလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေက ဆွေဖန်နှင့် ကျန်းယုဟန်တို့ တွေ့ပုံကို ပြောပြသည့် အခါ၌ ထိုသူမှာ မိမိ၏ မိတ်ဆွေ ဇာတ်မင်းသား ကျန်းယုဟန် ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါက်ယုက ကောင်းစွာ သိလိုက်ပြီ။ သို့ရာတွင် လူတွေရှေ့တွင် ဖြစ်၍ မမေးလိုက်တော့ချေ။ “အင်း၊ ကျန်းယုဟန် ဟာ ရွှေမြို့တော်ကို ပြန်ရောက်နေဟန် တူရဲ့။ ငါ့ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ မလာသလဲ မသိဘူး” တွေးနေလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ပေါက်ကြည် မပါသည့် အတွက်လည်း စိတ်ထွေလျက် ရှိကာ တိုင်ငိုင်နှင့် ဖြစ်နေလေရာ ထိုက်ယု ရောက်လာပြီး အားပေးတော့မှ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် မိန်းကလေး တစ်သိုက်သည် မယ်မယ်နှင့်အတူ ညစာစားပြီးနောက် လူစုခွဲ လာခဲ့ကြရာ ဒေါ်လေးဆွေမှာ မယ်မယ်၏ အဆောင်တွင် အိပ်ရန် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်၍ အဝတ်အစား လဲနေစဉ် ပေါက်ယုသည် ကျန်းယုဟန်က သူ့အား ပေးဖူးသည့် ခါးစည်းကြိုးကို အမှတ်ရလေ၏။

“မနှစ်က မောင်က မာလာကို ခါးစည်းဖို့ ပိုးခါးစည်း ကြိုးနီကလေး ပေးခဲ့တယ်လေ။ မာလာကတောင် မစည်း ချင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ခါးစည်းကြိုး ကလေးကော”

“သိမ်းထားလိုက်တယ်လေ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“အစ်ကိုဆွေဖန်ဟာ အဲဒီလူရှုပ်နဲ့ ပေါင်းလို့ လူသတ်မှုထဲ ပါနေတယ် ဆိုတာ သခင်လေး မမှတ်သေးဘူးလား။ ခု ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလူရှုပ်ရဲ့ ပစ္စည်းကို မေးရပြန်တာလဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဟာတွေကို ခေါင်းထဲထည့် စဉ်းစားမနေပါနဲ့။ ကိုယ့်စာကိုယ် ကျက်မှာသာ ကျက်စမ်းပါ”

“မောင်က ဘာလုပ်လို့ မောင့်ကို ဆူနေရတာလဲ။ အမှတ်ရလို့ မေးကြည့်တာပါ။ မာလာမှာ ဒီပိုးခါးစည်းကြိုးလေး သိမ်းထားရတဲ့အတွက် ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး။ မောင်က ဒါကလေး ရှိသလား မေးမိတာနဲ့ မောင့်ကို ဆူလိုက်တာ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

မာလာက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဆူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျမ်းဂန်ကို လေ့လာပြီး ပီပီပြားပြား

နေတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ မြင့်မြင့် ကြံသင့်တာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ကိုယ့်ချစ်သူ မြင်တော့ ကျေနပ်ပြီး လေးစားမှာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ပေါက်ယုသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သွား၍ သတိရလိုက်၏။

“စိတ်ညစ်တယ် မာလာ။ မယ်မယ့်ဆီမှာလဲ လူတွေက ပြည့်ကျပ်နေတော့ မလေးထိုက်ယုနဲ့တောင် စကားပြောချိန် မရလိုက်ဘူး။ သူကလဲ မောင့်ကို ဂရုတောင် မစိုက်ဘူး။ မောင်ပြန်တော့လဲ သူ မရှိတော့ဘူး။ ခုလောက်ဆိုယင် သူ အိမ်ကို ပြန်ရောက်ရောပေါ့။ မောင် သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

“သိပ်တော့ မကြာပေစေနဲ့နော်။ နေရာတကာ လိုက်ပြီး ချုပ်ချယ်နေတယ်လို့လဲ မအောက်မေ့နဲ့”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ထိုက်ယုရှိရာ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုမှာ စာဖတ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ပြုံးလျက် အနီးသို့ ရောက်လာကာ

“ပြန်ရောက်တာ တော်တော်ကြာပြီလား”

ထိုက်ယုက

“ဒါပေါ့။ မောင်က ခပ်တည်တည် လုပ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်နေတော့မှာလဲ”

“လူတွေက သိပ်များတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စကားတစ်လုံးမှကို ပြောခွင့် မရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မလေး ထိုက်ယုကို စကားမပြောမိတာပါ”

ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု ဖတ်နေသည့် စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ပါသည့် အရာများကို မဖတ်တတ်ချေ။ အချို့ စကားလုံးများမှာ သူမြင်ဖူးနေကျ စကားလုံးများဖြစ်ပြီး အခြား စာလုံးများမှာ ဂဏန်းများ၊ သင်္ကေတများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူလေ၏။ ပေါက်ယုက တအံ့တဩဖြင့်

“မလေးဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပညာရှိသူခမိန်နဲ့ တူလာတယ်နော်။ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ကျမ်းတွေကိုချည်း ဖတ်နေတာပဲ”

ထိုက်ယုက အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။

“အံ့မယ်လေး ဟဲ့လေး။ တကယ့်ပညာရှိ သူခမိန်ကြီး ပါလား။ ဗျပ်စောင်းသင်္ကေတတို့ ဘာတို့ကို မောင် မမြင် ဖူးဘူးလားဟင်”

“မြင်တော့ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဂဏန်းတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို

မောင် ဘယ်သိပါ့မလဲ။ မလေးကော ဂီတ သင်္ကေတတွေကို နားလည်သလားဟင်”

“နားမလည်ဘဲနဲ့ ဖတ်ပါ့မလား”

“ဟင့်အင်း၊ မောင်တော့ မယုံဘူး။ မလေး ဗျပ်စောင်းတီးတာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ မောင်တို့အိမ် စာကြည့် ဆောင်ထဲမှာ ဗျပ်စောင်းတွေ ချိတ်ထားတာ ရှိတယ်။ မနှစ်ကတုန်းက မောင်တို့ဆီကို သုခမိန် တစ်ယောက်လာတယ်။ သူ့နာမည်က ချီဟောက်ကူ ဆိုလား ဘာဆိုလားပဲ။ မောင့်ခမည်းတော်ကြီးက သူ့ကို ဗျပ်စောင်းတီးပြဖို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူက ဗျပ်စောင်းတွေကို သေသေချာချာ ဖြုတ်ကြည့်ပြီးတော့ ဘာပြောသလဲ ဆိုတော့ ဒီအဲဗျပ်စောင်းကို ယူပြီး တီးပြမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူလဲ ပေါ်မလာ ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ခမည်းတော်ကြီးကလဲ ဒါမျိုးတွေကို သိပ် ဝါသနာမပါဘူး ထင်ပါရဲ့။ မလေး ဗျပ်စောင်းတီးတတ်တယ် ဆိုတာကို ဘာဖြစ်လို့ မောင်တို့ကို ဝှက်ထားတာလဲဟင်”

“သိပ်ကောင်းကောင်း တီးတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ မနေ့က နည်းနည်း နေထိုင်ကောင်းတာနဲ့ စာအုပ်စင် တွေကို မွှေနှောက်ကြည့်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ဗျပ်စောင်း သင်္ကေတတွေကို သွားတွေ့တယ်လေ။ ဒါနဲ့ ဖတ်ကြည့်ကော့ ဂီတရဲ့ သမိုင်းရော၊ ဂီတရဲ့ အခြေခံရော၊ တီးပုံတီနည်းတွေ ရောပါတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ရှေးတုန်း ကတော့ ဗျပ်စောင်းအတတ်ဟာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်နဲ့ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့ သင်တဲ့ အတတ်ပညာ တစ်ပါးတဲ့။ ယန်ချောင်မှာ နေတုန်းက မလေး ဗျပ်စောင်း သင်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့လဲ ဟုတ္တီပတ္တီ မသင် ဖြစ်တော့ပါဘူး။ တတ်သလောက် ကလေးတွေလဲ မတီးတာကြာတော့ မေ့ကုန်ပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့် “စောင်းသုံးရက် မတီးလျှင် လက်ချောင်းတို့သည် လက်မများ ဖြစ်ကုန်၏” လို့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့ကြတာ ထင်ပါရဲ့။

“မနေ့ကတော့ ပျင်းတာနဲ့ ဗျပ်စောင်း သင်္ကေတတွေကို ဖတ်ကြည့်တယ်။ စာသားမပါဘူး မောင်ရဲ့။ သံစဉ်တွေပဲ ပါတယ်။ တစ်နေရာကျတော့ စာသားပါပါတဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ကို သွားတွေ့တယ်။ စာသားပါတာက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါနဲ့ တီးကြည့်တော့ သိပ်ခက်တာကိုး။ ကောင်းကောင်းတီးဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ ရှေးတုန်း ကတော့ စောင်းဆရာကွမ်းဟာ မုန်တိုင်းတို့၊ မိုးကြိုးတို့၊ နဂါးတို့၊ ဂဠုန်တို့ကို သူ့စောင်းနဲ့ ဆင့်ခေါ် နိုင်သတဲ့။ ကွန်ဖြူဇီ တောင်မှ စောင်းဆရာကြီး ရှန်ဆီမှာ စောင်းသင်ဖူးသေး သတဲ့။ ဒါနဲ့ စောင်းသင်ပြီး တီးကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူ့ကို တက်ပေးတဲ့ သီချင်းဟာ ဝမ်ဘုရင်ကြီးရဲ့ သီချင်း ဖြစ်နေတာကို ချက်ချင်းသိလိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့လဲ တောတောင် မြစ်ချောင်း

စမ်းအိုင်တွေ အကြောင်းကို တေးဖွဲ့တီးတဲ့ စောင်းသမားလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းလဲ ရှိတယ်လေ။ တစ်နေ့မှာ သူ့ကို နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တော့...”

ထိုက်ယုသည် မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုမှာ သူ့စကားများကို စိတ်ဝင်စားသည်ထက် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့လေပြီ။

“မလေးပြောတဲ့ ဂီတရဲ့ နိဒါန်းက သိပ်ပြီး နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်က သင်္ကေတတွေကို တစ်လုံးမှ နားမလည်တာက ခက်တယ်။ မောင့်ကို သင်ပေးပါလားဟင်”

“သင်ယူစရာ မလိုပါဘူး။ မလေးပြောပြပါ့မယ်။ မောင် နားလည်သွားမှာပါ”

“မောင်က ခပ်ထုံထုံ ခပ်ထိုင်းထိုင်းရယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့။ “ကြီးသော” ဆိုတဲ့ အက္ခရာနောက်မှာ ချိတ်ကလေးလို့ တပ်ထားတဲ့ သင်္ကေတရဲ့ သဘောက ဘာလဲ။ ပြီးတော့ “ငါး” ဆိုတဲ့ ဂဏန်းပါတဲ့ သင်္ကေတရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ”

ထိုက်ယုက စိတ်ပါလက်ပါဖြင့်

“ကြီး” နဲ့ “ကိုး” လို့ ရေးထားယင် ဗျပ်စောင်း ကိုးပေါက်သံကို လက်မနဲ့ တီးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ။ “ငါး” စာလုံးနဲ့ ချိတ်ကလေး ထည့်ထားယင် ငါးကြိုးကို ညှာလက်နဲ့ ခတ်ရမယ်လို့ ပြောတာ။ အမှန်ကတော့ အဲဒီစာလုံးတွေဟာ အက္ခရာတွေ မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့၊ ဂီတသင်္ကေတတွေ၊ မှတ်ရတာ လွယ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ချောင်းထားပုံလဲ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ သံပြေးခတ်နည်း၊ သံပြတ်ခတ်နည်း၊ သံနုတ်ခတ်နည်း၊ သံဆတ်ခတ်နည်း၊ သံဆင်းခတ်နည်း၊ သံတက်ခတ်နည်း၊ သံလျှော့ခတ်နည်း၊ သံတူခတ်နည်း တဲ့။ စောင်းကြိုးခတ်နည်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

ပေါက်ယုမှာ သူ့စကားများကို နားထောင်၍ ကြည်နူးလျက် ရှိလေ၏။

“မလေးရယ်။ မလေး ဒီလောက် တတ်နေပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မောင်တို့ကို ဗျပ်စောင်းတီး မပြတာလဲဟင်”

“ရှေးတုန်းက လူကြီးတွေ ဂီတကို တီးခတ်တာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချုပ်တည်းနိုင်ဖို့၊ အလိုဆန္ဒကို ထိန်းချုပ်ဖို့၊ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေကို မလိုက်စားမိအောင် ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဂီတကို တီးခတ်ကြတာမောင်ရဲ့။ ဒါ့ကြောင့် ဗျပ်စောင်းတီးတော့မယ် ဆိုယင်

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းပြီး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ နေရာကလေး တစ်နေရာမှာ၊
ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ တောတောင်စုံမြိုင်တွေ ကြားထဲက ကျောင်းသင်္ခမ်းကလေး
တစ်ခုမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ တောင်ထိပ် တစ်နေရာမှာ၊ ဒီလိုမှ
မဟုတ်သေးယင်လဲ စမ်းချောင်းကလေး နံဘေးမှာ တီးမှ ကောင်းတာ။
အဲ့ဒီအချိန်မှာ ရာသီဥတုက သာယာကြည်လင်ရမယ်။ လေညင်းကလဲ
တသုန်သုန် တိုက်နေရမယ်။ လမင်းကြီးကလဲ ရွန်းရွန်းလင်းလင်းကြီး သာနေ
ရမယ်။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ အမွှေးတိုင်ကလေးကို ထွန်း၊ အသာကလေးထိုင်၊
စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိအောင် ကြည်ကြည် လင်လင် ထား၊ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူပြီး
တီးရမယ်။ ဒါမှသာလျှင် မိမိဟာ နာမ်လောကကြီးနဲ့ရော မင်္ဂလမ်းနဲ့ရော
တစ်သားတည်း ပေါင်းစည်းသွားပြီး သန္တိသုခကို ရနိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့
“လူတစ်ထောင် တွေ့ပေမယ့် ဂီတကို နားလည်သူ တစ်ယောက် တွေ့ဖို့ခက်၏”
လို့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့ကြတာပေါ့။ ဂီတရဲ့ ရသကို နားလည်တဲ့
နားထောင်သူ မရှိခဲ့ယင် အေးမြတဲ့ လေညင်း၊ ရွန်းလင်းတဲ့ လရောင်၊
စိမ်းမှောင်တဲ့ သစ်ခွ၊ ကြမ်းရုတဲ့ ကျောက်တောင်၊ တောချောင်က မျောက်ရိုင်း၊
ကြည့်လေတိုင်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ ငွေဗျိုင်းဖြူတို့ကို တီးခတ်ပြသင့်တယ်။
ဒီနည်းအားဖြင့် ကိုယ့်ဗျပ်စောင်းကို ကိုယ် ပြန်အားနာ
ထောက်ထားသောအားဖြင့် မိမိရဲ့ ခံစားချက် ဝေဒနာတွေကို အထီးကျန်
ဖော်ကျူးပြသရမယ်။

“ဒီလိုပြဖို့ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ လက်ချောင်း အထားအသိုနဲ့ အတီးအခတ်
ကောင်းဖို့ လိုလာပြီ။ ဗျပ်စောင်းတီးတော့မယ် ဆိုယင် ရှေးတုန်းက
လူကြီးများလို ချောင်ချိသက်သာတဲ့ ဝတ်လုံတို့၊ ဝတ်ရုံရှည်တို့ကို ဝတ်ရမယ်။
ဗျပ်စောင်း ဆိုတာ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ တူရိယာပစ္စည်း ဖြစ်လေတော့
ဒီလိုအဝတ်အစားမျိုးနဲ့မှ ကိုက်ညီမယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို
ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးယင် လက်တွေကို ဆေးကြောသန့်စင်ရမယ်။
အမွှေးတိုင်တွေကို ထွန်းညှိရမယ်၊ စောင်းသမားဟာ ထိုင်ပုံပေါ်မှာ
အသာထိုင်ပြီး ဗျပ်စောင်းကို ခုံပေါ်မှာ တင်ထား ရမယ်။ ဒီလို တင်ထားတဲ့
အခါမှာ ပုလဲသံ ညှိထားတဲ့ ကြိုးကို ကိုယ့်နှလုံးသားဆီကို လှည့်ထားရမယ်။
အဲဒီလို နမ်ခန္ဓာရော၊ ကိုယ်ခန္ဓာရော နေသားတကျဖြစ်အောင်
ညှိနှိုင်းချိန်ဆပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ရမယ်။ တိုးတိုးပဲ တီးတီး၊
ကျယ်ကျယ်ပဲ တီးတီး၊ မြန်မြန်ပဲ တီးတီး၊ နှေးနှေးပဲ တီးတီး စောင်းတီး ပုံဟာ
သဘာဝ ကျရမယ်။ သက်သောင့်သက်သာ ရှိရမယ်၊ ခန့်ညားရမယ်”

ပေါက်ယုက တအံ့တဩဖြင့်

“အလိုလေး၊ မောင်တို့က အပျော်သက်သက် တီးတာ၊ မလေး ပြောသလို
ဆိုယင်ဖြင့် မလွယ်ပါလား”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ် ဇူချန်း ဝင်လာလေ၏။
ဇူချန်းသည် ပေါက်ယု ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်၍ ပြုံးလေ၏။

“ဒီနေ့ သခင်လေးကို ကြည့်ရတာ တော်တော် ပျော်နေပုံရတယ်”

“မလေးထိုက်ယု စကားက နားထောင်ကောင်းလွန်းလို့။ ဘယ်တော့မှ
ရိုးအီသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဇူချန်းက ဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ ဒီကို လာပုံထောက်တော့
စိတ်လက်ကြည်သာပုံ ရတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“မလေး နေထိုင်မကောင်းတုန်းမှာ လာယင် သူ့ကို
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ မောင့်မှာ ကျောင်းတက်စရာ
တွေကလဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မလာဘဲ နေတာပါ”

ဇူချန်းက စကားဖြတ်လိုက်ကာ

“မလေးထိုက်ယုက နေကောင်းစ ရှိသေးတယ်နော်။ ဒီလောက်ဆိုယင်
မလေးကို နားခွင့်ပေးဖို့ ကောင်းပြီ။ သိပ် အပင်ပန်း ခံလို့ မကောင်းဘူး”

“နားထောင် ကောင်းကောင်းနဲ့ ထောင်နေလိုက်တာ၊ သူ ပင်ပန်းသလား
မပင်ပန်းဘူးလား ဆိုတာကိုတောင် သတိမရ တော့ဘူး”

ထိုက်ယုက ပြုံးလျက်

“မပင်ပန်းပါဘူး။ ဒီလိုစကားတွေ ပြောရတာဟာ ကြည်နူးစရာ
ကောင်းပါတယ်။ မောင် နားမလည်မှာ တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်တာပါ”

ပေါက်ယုက ထိုင်ရာမှာ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်ရင်း

“အေးလေ၊ ခု နားမလည်ယင်လဲ နောင်တော့ တဖြည်းဖြည်း
နားလည်လာမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ တကယ်တော့ မလေးလဲ နားဖို့ ကောင်းပြီ။
မနက်ဖြန်ကျယ်တော့ တန်ချွန်း ဆီချွန်းတို့ကို မောင့်အတွက် စောင်းတီး
သင်ခိုင်းရဦးမယ်”

“မောင်ဟာ တော်တော်ခက်တာပဲ။ ထိုက်ယု တို့တစ်တွေ အားလုံးက
တီးတတ်ပြီပဲ ထားပါဦး။ မောင်က နားမထောင် တတ်ဘူး ဆိုယင် ဟိုဒင်းနားမှာ
စောင်းတီးဆိုတဲ့ စကားပုံလို...”

ထိုက်ယုသည် စကားလွန်သွားပြီကို သိလိုက်သည့် အတွက်
ရပ်လိုက်၏။

“မလေး တီးပြမယ် ဆိုယင်တော့ မောင်လဲ မငြီးတမ်း နားထောင်မှာပဲ။
မောင့်ကို ကျွဲလို့ ထင်ထင်၊ ဘာလို့ ထင်ထင်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး” ဟု ပေါက်ယုက

ခပ်နောက်နောက် ပြောလေ၏။

ထိုက်ယုမှာ မျက်နှာ နီရဲသွားကာ ရှက်ပြီးပြီးလိုက်လျက် တန်ချွန်း၊ ဆီချွန်းနှင့် စွေ့ယင်တို့က ရယ်လျက်ရှိကြ လေ၏။

ပေါက်ယုအိမ်သို့ ပြန်မည်ပြုစဉ် သဇင်အိုးတစ်အိုးကို ကိုင်လာသည့် အစေခံတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက် နှင့်အတူ ချုံဝမ်ကို တွေ့လေသည်။

“မယ်မယ့်ဆီကို သဇင်အိုးလေးအိုး ပို့လိုက်တယ် သခင်လေး။ သခင်မဝမ်တို့လဲ သိပ်မကြည့်နိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် သခင်လေးဆီ တစ်အိုး၊ မလေးထိုက်ယုဆီ တစ်အိုး အပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

သဇင်ခက် အင်္ဂုကလေး တချို့နှင့် သဇင်ပန်း နှစ်ပွင့်ကို ထိုက်ယု တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုသည် သဇင်ပွင့် ကလေးများကို ငေးငေးကြီး ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ကြည့်နူးသည်လော၊ ဝမ်းနည်းသည်လော ဆိုသည်ကိုပင် မမဝေခွဲနိုင် တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာကား စောင်းအကြောင်းကိုသာ စိတ်ရောက်နေလေ၏။

“ကဲ၊ ဒီသဇင်တွေ ရောက်လာတုန်း မောင့်ကို “သဇင်ပန်းဖွဲ့” ကို တီးပြပါလား”

ထိုစကားကြောင့် ထိုက်ယုမှာ ပို၍ ဝမ်းနည်းသွားလေ၏။ ထိုက်ယုသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် သဇင်ပန်းများကို ကြည့်ရင်း

“ဪ၊ သဇင်ပန်းခြင်း ကလေးတွေရယ်။ မင်းတို့မှာတော့ ရာသီရောက်ယင် ရွက်နုတွေ တက်ပြီး ပွင့်သစ်တွေ ဝေလို့။ ငါ့မှာတော့ အသက်ကလေး ငယ်ငယ်နဲ့ နွေနှောင်းမှာ နှောင်းရွက်တွေ ကြွေသွားတဲ့ သစ်ပင်အိုကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ။ တကယ်လို့ ငါ့ဆုတောင်းသာ ပြည့်ခဲ့ယင်တော့ ငါလဲ ပြန်ပြီး ကျန်းမာနုဖျို လာတော့မှာပါ။ တကယ်လို့ ဆုတောင်းမပြည့် ခဲ့ဘူး ဆိုယင်တော့ ငါလဲ ညှိုးရော်သွားတဲ့ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်လိုပဲ ဖြစ်နေတော့မှာပါ။ မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကို ဘယ်ခံနိုင်တော့ မှာလဲ”

ထိုက်ယုသည် ထိုသို့တွေးကာ မျက်ရည်တွေဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျလာလေသည်။

ထိုက်ယုကို မြင်သည့်အခါ၌ ဇူချွန်းမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။ စောစောတုန်းက သခင်လေး ရှိတုန်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ။ ခုသဇင်တွေကို မြင်တော့ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းသွားရပါလိမ့်” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

ဇူချွန်းသည် သူ့သခင်မ ထိုက်ယုအား မည်သို့ နှစ်သိမ့်ချော့မော့ရမည်ကို စဉ်းစားနေစဉ် ပေါက်ကြည်ထံမှ လွှတ်လိုက်သော အစေတော် တစ်ယောက်

ရောက်လာလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် လာသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်း ကို ဖတ်ပါလေ။

နွေဖွဲ့လွမ်းချင်း တစ်ပုဒ်ကိုဖတ်၍ စောင်းသမားတစ်ဦး အတိတ်ကို
အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်မိခြင်း။

ယောဂအကျင့်ကို ကျင့်နေသူတစ်ဦးကို ရမ္မက်ဖမ်းစားခြင်း။

ထိုက်ယုက ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည့်အခါ၌ ပေါက်ကြည်၏ အစေတော်သည်
စာတစ်စောင်ကို ပေးလေ၏။ ထိုက်ယုသည် အစေတော်ကို လက်ဖက်ရည်
တိုက်ရန် ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် စာကို ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ်ဟာ ကံဆိုးတဲ့ မိသားစုမှာ မွေးခဲ့ရတယ်။ မွေးတော့လဲ
ကံမကောင်းတဲ့ နေရာမှာ မွေးခဲ့ရတယ်။ ညီမ သားချင်းရယ်လို့လဲ မရှိဘူး။
ကိုယ့်မိခင်ကြီးကလဲ အသက်ကြီးရှာပြီ။ အိမ်မှာဆိုယင်လဲ နေ့ရောညရော
ရန်တကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြတာပဲ။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ်တို့ကို ကံကြမ္မာဆိုးက
ဝင်မွေလိုက်သေးတယ်။ ညဆိုယင် ကိုယ်ဟာ အိပ်လို့ မပျော် နိုင်ဘဲ တလူးလူး
တလိုမ့်လိုမ့်နဲ့။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို နားလည်တဲ့ မလေးဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ
ကြင်နာသနားပါနော်”

“မနှစ်ဆောင်းဦး ဂမုန်းနွယ်ကဗျာအဖွဲ့ကို ကိုယ်တို့
တည်ဆောက်ကြတုန်းက ဂန္ဓမာပန်းတွေ၊ ပန်းသီးချဉ်ပွင့် တွေကို ကြည့်ပြီး
ပျော်ခဲ့ကြတာတွေကို အမှတ်ရမိတယ်”

“ဂန္ဓမာပန်းရဲ့ အေးအေးနဲ့ မွှေးတဲ့ ရနံ့က ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့
တူလှတယ်နော်။ ဒါကြောင့်မို့ ကဗျာတို့ ကလေးတစ်ပုဒ်ကို စပ်ပို့
ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မကောင်းပေမယ့် ကိုယ့်ခံစားချက်ကလေးတွေ ကိုတော့
ဖော်ပြနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

ဥတုလေးလီ၊ ရာသီစက်ဝန်း
ယွန်းခဲ့တစ်ဖန်၊ နွေကျန်ဆောင်းဦး
တစ်ဖန်ကူးခဲ့၊ မြူးထူးပျော်စရာ
ငါ့မှာမရှိ၊ နွမ်းယိတွေးတော
စိတ်တွင်မော၏။

ထိုက်ယု မှာလည်း သူ့ကဗျာမှ ဓာတ်ကူးကာ ဝမ်းနည်းသွားလေ၏။

“ဪ၊ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ ဒီကဗျာကလေးတွေကို တခြားသူဆီကို မပို့ဘဲ ငါ့ဆီကိုမှ ရေးပို့ပြီး သူ့ခံစားချက် ကို ဖော်ပြတယ် ဆိုတော့ ငါ့ကို တော်တော်ခင်လို့ နေမှာပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဓာတ်တူ နာမ်တူတွေ၊ စိတ်ချင်းတိုက်ဆိုင်တဲ့ လူတွေဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဒါကို ကြည့်ယင် သိနိုင်တာပဲ” ဟု တွေးလျက်ရှိစဉ်

“မလေး ထိုက်ယု ရှိပါသလား” ဟု မေးသံကို အပြင်မှ ကြားလိုက်ရလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ပေါက်ကြည်၏စာကို သိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် မည်သူနည်းဟု မေးလေ၏။ တန်ချွန်း၊ စမ်းယဉ်၊ လီဝမ်၊ လီချို စသူတို့လည်း သူ့အနားသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ရှေ့ယွေ့က လက်ဖက်ရည်လာချစဉ် သူတို့သည် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဂန္ဓမာပန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ရေးခဲ့သည့် ကဗျာများကို သတိရကြသဖြင့် ထိုက်ယုက

“မလေး ပေါက်ကြည်လဲ အပြင်ကို ပြောင်းမသွားခင်တုန်းက မလေးဆီကို နှစ်ခေါက် လာသွားသေးတယ်။ ခုနေ လာယင် သိပ်ကောင်းမှာနော်။ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ ဥယျာဉ်ဝင်းထဲကို ပြန်မှ လာပါဦးမလား မသိတော့ဘူး”

တန်ချွန်းက

“လာမှာပေါ့ မလေးရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲ။ လာကို လာရမယ်။ ခုတော့ သူ့မှာလဲ ပြဿနာတွေက ရှုပ်နေ တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ယောက်မကလဲ တစ်မှောင့်၊ သူ့ မေမေကလဲ အသက်ကြီး။ ဒီထဲမှာ သူ့အစ်ကို ကလဲ အမှုဖြစ် ဆိုတော့ သူ့မှာလဲ အားတယ်လို့ကို ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစဉ် လေပြင်းတစ်ချက် သုတ်လိုက်သဖြင့် ပြတင်းပေါက်တွင် ကပ်ထားသော စက္ကူများသည် လွင့်နေကြလေ ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ရနံ့ကို ရလေ၏။

“ဟင်၊ ဒီအနံ့က ဘယ်က လာတာပါလိမ့်။ ဘာနဲ့လဲ မဆိုနိုင်ဘူး” ဟု အချင်းချင်း ပြောမိကြလေ၏။

“ခွာညိုနဲ့နဲ့ တူတာပဲ” ဟု ထိုက်ယုကပြော၏။ တန်ချွန်းက

“မလေးထိုက်ယု ကတော့ အောက်သူလို့ မပြောရဘူး။ နဝမလကြီးမှာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ခွာညိုတွေ ပွင့်ပါဦးမလဲ။ အစောကြီး ရှိသေးတယ်”

ထိုက်ယုက ရယ်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ထိုက်ယုက ခွာညိုနဲ့နဲ့ တူတယ်လို့သာ ပြောတာပဲ။ ခွာညိုနဲ့နဲ့ မပြောပါဘူးနော်”

စမ်းယဉ်က

“တန်ချွန်းကလဲကွယ်၊ အသာနေစမ်းပါ။ “သင်းပျံ့ထုံကြည်၊ ကြာဝတ်ရည်လည်း၊ ဆယ်လီမက၊ မွေးကြိုင်စွရှင့်၊ ပေါ်စဆောင်းဦး၊ ဖူးစခွာညို၊ ငုံသလိုဖြင့်” ဆိုတဲ့ စာကို သတိမရတော့ဘူးလား။ ကိုယ်တို့ အညာမှာသာ ဒီအချိန်မှာ ခွာညို မပွင့်သေးပေမယ့် အောက်မှာဆိုယင် ဒီအချိန်မှာ ပွင့်ကုန်ကြပြီလေ။ ကိုယ်မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ မပြောနဲ့။ အောက်ရောက်တော့ မြင်ရလိမ့်မယ်”

“အံ့မယ်၊ တန်ချွန်းက ဘာဖြစ်လို့ အောက်ပိုင်းကို ရောက်ရမှာလဲ။ အောက်ပိုင်းကို ရောက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

လီဝမ် နှင့် လီချိုတို့မှာ မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေကြလေ၏။ ထိုက်ယုက

“ဒီလောက်လဲ သေချာပေါက် မပြောနဲ့ဦးနော်။ “လူသည် ခရီးသည်ဖြစ်၏။ ယနေ့ ဤနေရာတွင် ရှိသော်လည်း မနက်ဖြန်တွင် တစ်နေရာသို့ ရောက်နေတတ်၏” ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီပြင် မကြည့်နဲ့လေ၊ ထိုက်ယု ကိုပဲ ကြည့်ပေါ့။ အောက်သူက အညာကို ဘယ်နှယ် ရောက်နေရတာလဲ”

စမ်းယဉ်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်လေ၏။

“ဒီနေ့တော့ မလေးထိုက်ယုတို့က မလေးတန်ချွန်းကို အပြတ်ပြောနေပြီနော်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ မလေးထိုက်ယုတင် အောက်ကလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ တန်ချွန်းတို့တစ်တွေဟာလဲ ဒေသအသီးသီးက လာကြတာပဲ။ တချို့က အညာသူတွေ၊ တချို့က အောက်မှာမွေးပြီး အညာကို ရောက်လာကြတယ်။ တချို့ကျတော့လဲ အောက်မှာ ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ပြီးမှ အညာကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ခု စမ်းယဉ်တို့တစ်တွေ တစ်နေရာတည်းကို ရောက်လာတာကို ကြည့်ယင် လူကံကြမ္မာ ဟာ ရှေးက ရေစက်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီပဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကံစေစားရာကို ရောက်လာ ခဲ့ကြရတာပဲ မဟုတ်လားလို့”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံကြသော်လည်း တန်ချွန်းမှာ ပြုံးလျက်ရှိလေ၏။ ဧည့်သည်များသည် စကား စမြည် ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်ကြလေ၏။ ထိုက်ယုက တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည့်အခါ၌ သူတို့က

“မလေးက ခုမှ နေကောင်းခါစ ရှိသေးတယ်။ အပြင်ကို လိုက်မလာနဲ့လေ။ တော်တော်ကြာ အအေးမိနေဦးမယ်”

ထိုက်ယုသည် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဝင်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်အထိ တံခါးဝတွင် ရပ်နေပြီးလျှင် အခန်းထဲသို့ ပြန်၍ ထိုင်နေမိလေ၏။ အချိန်မှာ နေဝင်လုဆဲဖြစ်၍ ငှက်တို့သည်လည်း အိပ်တန်းတက်ရန် တောင်တန်း များဆီသို့ ပျံကြလေပြီ။ စမ်းယဉ်က အောက်အရပ် အကြောင်းကို ပြောသွားသည့်အတွက် ထိုက်ယု၏ စိတ်သည် ထွေပြားလျက် ရှိလေ၏။

“အင်း၊ ခုနေမှာ ငါ့မိဘတွေများရှိခဲ့ယင်၊ သူတို့သာ ရှိခဲ့ယင် အောက်အရပ်မှာပဲ နေရမှာပဲနော်။ နွေဦးမှာ ပန်းတွေ ပွင့်လို့။ နွေနှောင်းမှာ လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာလို့။ စမ်းရေကကြည်ပြီး တောတွေတောင်တွေက စိမ်းလို့။ ယန်ချောင်မှာ ဆိုယင် တံတားနှစ်ဆယ့်လေးစင်းနဲ့။ မင်းဆက်ခြောက်ဆက်ရဲ့ ဂူဗိမာန်တွေနဲ့။ ငါ့မှာလဲ အခြွေအရံတွေနဲ့။ ကိုယ့် စိတ်တိုင်း ကျနေပြီး အပူအပင်မရှိ နေရမှာ။ ရထားကလဲ အမွှေးနံ့သာတွေ ထုံလို့။ ကန်ထဲမှာ ဆေးရောင်စုံ ခြယ်ထားတဲ့ လောင်းလှေ ကို စီးလို့။ ဆီးသီးတွေက နီရဲပြီး ကျေးလက်က ထမင်းဆိုင် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတွေက စိမ်းလို့။ ဟိုမှာဆိုယင် ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်သဘော။ ကိုယ့်စိတ်ရဲ့ အရှင်သခင်အနေနဲ့ လူတိုင်းရဲ့ လေးစားမှု၊ ယုယမှုကို ခံရမှာ။ ခုတော့ ငါ့ ဘဝက သူများ မိသားစုဆီမှာ လာပြီးကပ်နေရတဲ့ဘဝ။ သူတို့ဟာ ငါ့ အပေါ်မှာတော့ ကောင်းကြရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးနေရတဲ့ ဘဝ။ ခုလို မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ နေရတာဟာ ရှေးက ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးများ ရှိခဲ့လို့လဲ မသိဘူးနော်။ တောင်ပိုင်း တန်မင်းဆက် ခေတ်တုန်းက နန်းကျဘုရင်တစ်ပါး ငိုခဲ့သလို “ဘယ်ဝဋ်ကယ်ကြမ္မာ၊ ဖန်လာလေလဲ။ မျက်ရည်တွင် မျက်နှာသစ်ရတယ်။ ခင်းကြုံရနဲ့” ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ဧည့်သည်များကို လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာသော ဇူချွန်းက အောက်နှင့် အညာအကြောင်းကို ပြောသွားကြသည့် အတွက် မလေးထိုက်ယု ဝမ်းနည်းနေပြီလောဟု မေးသည်တွင် ထိုက်ယုကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ဇူချွန်းက

“စကားပြောတာ တော်တော်ကြာသွားတယ်။ မလေးတစ်ယောက် ပင်ပန်းသွားရောပေါ့။ စွေ့ယင်ကို မီးမွှေးပြီး မလေးဖို့ ဝက်သားခြောက် ကလေးနဲ့ ပုစွန်ခြောက်ကလေး ထည့်ပြီး မုန့်လာဥဟင်းချို ပြုတ်ခိုင်းထားတယ်။ အထဲမှာ မျှစ်နဲ့ ကျောက်ပွင့်ကလေးလဲ ထည့်လို့ ပြောထားတယ်။ သောက်မယ်

မဟုတ်လား”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဆန်ပြုတ်ကလေးကော”

ထိုက်ယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ

“ဇူချွန်းကိုယ်တိုင် လုပ်ပါကွယ်။ မီးဖိုထဲက ဟာတွေကို စိတ်ချမနေနဲ့”

“ဒါပေါ့။ ဇူချွန်းတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်မှာပါ။ မီးဖိုထဲမှာ သိပ်မသန့်ဘူးလေ။ ဟင်းချိုကိုလဲ သန့်သန့်ကလေး ပြုတ်ပေးဖို့ အဘွားလူကို ခိုင်းပါလို့ စွေယင်ကို မှာထားတယ်။ အဘွားလူက ဟင်းချိုပြုတ်ဖို့ အမယ်တွေကို ရပြီတဲ့။ မီးဖိုထဲမှာ မပြုတ်ဘဲ သူတို့အခန်းထဲက ဖိုကလေးမှာ ဟုအဲကို အပြုတ်ခိုင်းထားမယ်တဲ့”

ထိုက်ယုက

“ထိုက်ယု ခုလိုပြောတာက သူတို့က ညစ်ပတ်လို့၊ သူတို့ကို ရွံတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ခုအချိန်က မလေး နေထိုင်မကောင်းတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ သူတို့ကိုပဲ အစစအရာရာ အားထားနေရတာ။ ခုလို ဟိုမှာ မပြုတ်နဲ့၊ ဒီမှာ မပြုတ်နဲ့လို့ ပြောတော့ ဇီဇာကြောင်တယ်ဆိုပြီး စိတ်ခုနေကြပါဦးမယ်”

ထိုက်ယု၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေဝဲလျက် ရှိလေ၏။ ဇူချွန်းက

“အို၊ မလေးကလဲ တောင်ထင် မြောက်ထင်တွေ ထင်မနေစမ်းပါနဲ့။ မလေးဟာ မယ်မယ့်ရဲ့ မြေးအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီး။ မယ်မယ် က မလေးကို ချစ်လဲချစ်တယ်၊ အလိုလဲလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့အားလုံးက အားရဝမ်းသာ လုပ်ပေးကြမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ငြူစူရမှာလဲ”

“စောစောက ဝုအဲ အကြောင်းကို ပြောသွားတယ်။ ဝုအဲ ဆိုတာ မောင်လေး ပေါက်ယုရဲ့ အဆောင်မှာ ဖန်ကွမ်းနဲ့ အတူတူ နေရတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒီကောင်မလေးကို ဥယျာဉ်ထဲမှာ လာပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့ ကြားမိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ လာပြီးလုပ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် က သူတလောက နေထိုင်မကောင်းတော့ အလုပ် မဝင်နိုင်ဘူး။ နေပြန်ကောင်းလာတဲ့ အခါကျတော့လဲ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကျင်ဝမ်းကိစ္စတို့ ဘာတို့ ပေါ်နေတော့ မသွားရသေးဘူး ပေါ့”

“ကောင်မလေး ကြည့်ရတာ သနားကမားကလေးနော်”

အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်က ဟင်းချိုပန်းကန် လာပို့သဖြင့်
စွေ့ယင်သည် အခန်းအပြင်သို့ထွက်၍ ယူလေ၏။

အခိုင်းမိန်းမကြီးက

“အဘွားလူက မှာလိုက်ပါတယ်။ ခု ဟင်းချိုက ဝုအဲပြုတ်တာလို့
မလေးထိုက်ယုကို ပြောပါတဲ့။ မလေးက မီးဖို ထဲမှာ ညစ်ပတ်တယ်လို့ ပြောလို့
ဖိုကြီးထဲမှာ မပြုတ်ဘူးတဲ့။ သူတို့အခန်းက ဖိုလေးမှာ ပြုတ်ပါတယ်တဲ့”

စွေ့ယင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဟင်းချိုပန်းကန်ကို အခန်းထဲသို့
ယူလာခဲ့လေ၏။ သူတို့ပြောနေသည့် စကား များကို ကြားလိုက်သော ထိုက်ယုက
ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခခံ လုပ်ပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောခိုင်းလေ၏။
စွေ့ယင်သည် တူတစ်စုံနှင့် ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့မှာ အောက်ပိုင်းကလာတဲ့ ငါးမျိုးပေါင်း သနပ်စုံ
ရှိသေးတယ်။ နှမ်းဆီလေးနဲ့ ချဉ်ရည်လေးနဲ့ စားကြည့် ပါလား” ဟု ဇူချွန်းက
ပြောလေ၏။

“ဇူချွန်းတို့မှာ ဒုက္ခမများဘူး ဆိုယင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ထိုနောက် ဆန်ပြုတ် ရောက်လာလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ဆန်ပြုတ်
ပန်းကန်ဝက်နှင့် ဟင်းချိုနှစ်ခွန်းလောက် သောက်ပြီးနောက် ရပ်လိုက်လေ၏။
အစေတော် နှစ်ယောက်သည် စားပွဲကို ရှင်းလင်းပြီးလျှင် ပန်းကန်များကို
သိမ်းသွား ကာ ထိုက်ယု သုံးလေ့ရှိသည့် စားပွဲကလေး တစ်လုံးကို
ယူလာကြလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ပါးစပ်နှင့် လက်တို့ကို ဆေးကြောသန့်စင်ပြီးနောက်
ဇူချွန်းသို့ လှည့်၍

“အမွှေးတိုင် ထပ်ထည့်ထားသေး သလား”

“ခုထည့်ပေးမယ်လေ မလေး”

“ဟင်းချိုနဲ့ ဆန်ပြုတ်ကို ပြီးအောင် သောက်ပါဦးလေ။ ကောင်းသားပဲ။
သန့်လဲ သန့်ရှင်းပါတယ်။ အမွှေးတိုင် တွေကို မလေးကိုယ်တိုင် ယူလိုက်ပါမယ်”

အစေတော် နှစ်ယောက်သည် ညစာစားရန် အပြင်သို့
ထွက်သွားကြလေ၏။

ထိုက်ယုသည် အမွှေးတိုင်အိုးထဲတွင် အမွှေးတိုင်သစ် ထည့်ပြီးလျှင်
ထိုင်၍ စာဖတ်နေလေ၏။ ထိုစဉ် အနောက်လေ ရမ်းတိုက်လာသည့်အတွက်
သစ်ရွက်များသည် တရဲရဲမြည်နေကြကာ တံစက်မြိတ်တွင် ဆွဲထားသည့်

ခေါင်းလောင်းများ သည် တတင်တင် မြည်နေကြလေ၏။ စားသောက်ပြီး
စွေ့ယင်သည် ထိုက်ယုအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယုက

“တော်တော် အေးလာပြီနော်။ တစ်နေ့တုန်းက မလေး သားမွေးအင်္ကျီကို
နေထုတ်ပြခိုင်း ထားတာ ပြဖြစ်သေး သလား။”

“ပြီးပြီ မလေး။”

“ဒါဖြင့်ယူပြီး မလေးကို ခြံပေးစမ်းပါ စွေ့ယင်ရယ်”

စွေ့ယင်သည် သားမွေးအင်္ကျီထုပ်များကို ယူ၍ ဖြေပြပြီးလျှင် ထိုက်ယု
ကြိုက်ရာ ဝတ်နိုင်ရန် ဖြန့်ပြလေ၏။ ထိုက်ယု၏ မျက်လုံးများသည်
ပိုးခြံထည်ကလေးဆီသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ပိုးခြံထည်ကလေးကို
ဖြန့်လိုက်သည့် အခါတွင် သူ နေမကောင်းစဉ်က ပေါက်ယုက ပေးလိုက်သော
လက်ကိုင်ပဝါ အဟောင်းကလေးများကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုသည်
ထိုလက်ကိုင်ပဝါ ကလေးများပေါ်တွင် ကဗျာတိုကလေးတွေ ရေးထားပြီး
သိမ်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ပဝါကလေးများ ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ ယခုတိုင်
စွန်းပေနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးကို ဖြန့်လိုက်သည့်
အခါ၌ သူ့ကိုယ်တိုင် ချုပ်ထားသည့် နံ့သာအိတ်ကလေး တစ်လုံး၊ ယပ်တောင်
အိတ်ကလေး တစ်ခုနှင့် ပေါက်ယု၏ မနောမယိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံးတွင်
ဆွဲထားသည့် ပန်းပွားကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုပစ္စည်း ကလေးများမှာ
နဂိုက သေတ္တာ ထဲတွင် သိမ်းထားခဲ့သော်လည်း နေထုတ်ပြီးသည့်နောက်တွင်
ပျောက်သွားမည်စိုးသဖြင့် ဇူချန်းက လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် ထုပ်ထားခြင်း
ဖြစ်လေ၏။

ထိုက်ယုသည် ထို ပစ္စည်းကလေးများကို မြင်သည့်အခါတွင်
အနွေးထည်ဝတ်ရန် ကိုပင် မေ့နေလေ၏။ ထိုက်ယု သည် လက်ကိုင်ပဝါ
ကလေးနှစ်ထည်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ပဝါပေါ်တွင် ရေးထားသည့်
ကဗျာကလေးများကို ငေးငေးကြီး ကြည့်ပြီးနောက် ငိုလျက်ရှိလေ၏။
အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ဇူချန်းသည် သက္ကလပ်ဖြင့် ချုပ်ထားသော အနွေးထည်
သေတ္တာကိုကိုင်၍ ငူငူကြီး ရပ်နေသည့် စွေ့ယင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုနောက်
ကြေမွနေသော နံ့သာအိတ် ကလေး၊ နှစ်ပိုင်း သုံးပိုင်း ပြတ်နေသော ယပ်တောင်
အိတ်ကလေး။ ထိုနောက် ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ထားသည့်အတွက် အပိုင်းပိုင်း
ပြတ်နေသော ပန်းပွားကလေး။ ထိုက်ယုက လက်ကိုင်ပဝါ
အဟောင်းနှစ်ထည်ကို ကိုင်ကာ ငေးငေးကြီး ကြည့်လျက်ရှိ၏။

မှန်ပေ၏။

ဝမ်းနည်းသူသည် ဝမ်းနည်းစရာကိုတွေ့လျှင်

မျက်ရည်အဟောင်းတို့သည် အသစ်နှင့် ရောသွားကြကုန်၏။

ထိုပစ္စည်းများသည် ထိုက်ယု၏ အနာဟောင်းကို ပြန်၍ ဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိလျက် အတိတ်ကို တွေးကာ စိတ် မကောင်းဖြစ်နေမှန်း သိသည့်အလျောက် ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယုအား ချောမောနှစ်သိမ့်နေလျှင် အချည်းအနှီးသာ ဖြစ်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။

ဇူချွန်းက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေကို ကြည့်နေရတာလဲ မလေးရဲ့။ ဒါတွေမြင်ယင် သခင်လေး ပေါက်ယု ကသိကအောက် လုပ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်သတိရနေမှာပေါ့။ ဒါတွေကို ငယ်ငယ်တုန်းက မလေးပဲ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ဆုတ်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ခုရန်ဖြစ်ပြီး တော်တော်ကြာတော့လဲ တည့်သွားကြပြန်ရော၊ သခင်လေး ပေါက်ယုသာ ခုလို တည်တည် ကြည်ကြည်၊ ဣန္ဒြေရရ နေခဲ့ယင် ဒီပစ္စည်းတွေလဲ ပျက်စီးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဇူချွန်းက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်စေရန် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုသို့ပြောလိုက်မှပင် ထိုက်ယုမှာ သူရောက်စက အဖြစ်အပျက်များကို ပို၍သတိရသွားကာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများသည် မျက်လုံးမှ စီးကျလာကြလေ၏။

“စွေ့ယင်က အနွေးထည်တွေ ပေးနေတယ်လေ မလေး။ တစ်ခုခု ဝတ်လိုက်ပါလား”

ထိုက်ယုသည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးများကို ပြန်ချလိုက်လေ၏။ ဇူချွန်းသည် လက်ကိုင်ပဝါများနှင့် အခြားပစ္စည်း များကို လျင်မြန်စွာ ကောက်၍ လုံးထွေးထည့်လိုက်ပြီးလျှင် သွား၍ သိမ်းနေလေ၏။

ထိုက်ယုသည် သားမွေးအင်္ကျီကို ပခုံးတွင်ခြုံကာ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ စားပွဲပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် တစ်နေ့က ပေါက်ကြည်ထံမှ ပို့လိုက်သည့် ကဗျာ ကလေးကို မသိမ်းရသေးကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ကြည်၏ ကဗျာလေးကို နှစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ပြီးလျှင် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း၊ တို့နှစ်ယောက်ဟာ အခြေအနေချင်း၊ အဆင့်အတန်းချင်း မတူကြပေမယ့် စိတ်သောက ရောက်ရတာ ကတော့ အတူတူပဲနော်။ ငါလဲ သူလို ကဗျာကလေးတွေစပ်ပြီး အသံသွင်းဦးမှ ထင်ပါရဲ့၊ ပျင်းယင် ဗျပ်စောင်းကလေး ဘာလေးနဲ့ ဆိုနိုင်အောင်။ မနက်ဖြန်ကျယ်တော့ ငါကဗျာကလေးတွေကို

ကူးပြီး သူ့ဆီကို ပြန်ပို့ရဦးမယ်”

ထိုက်ယုသည် မိမိစားပွဲပေါ်တွင်ရှိသည့် စုတ်တံနှင့် မင်သွေးခုံကို စွေ့ယဉ်အား အယူခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ကဗျာ ရေးနေလေ၏။ ရေးပြီးလျှင် ဗျပ်စောင်းသင်္ကေတ စာအုပ်ကိုယူကာ မိမိကဗျာများကို “သဇင်ပန်းဘွဲ့” နှင့် “မြင်လှည့်သခင်” အမျှော်စိုက် တေးများအလိုက် အသံထည့်ကြည့်လေ၏။ ပေါက်ကြည်ကို ပေးမည့် စာသားများကို ကူးပေးလိုက်ပြီးနောက် သေတ္တာထဲတွင် ထည့်ထားသည့် ဗျပ်စောင်းကို ထုတ်ယူလာရန် စွေ့ယဉ်ကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုက်ယုသည် စောင်းကြိုးကို ညှိလိုက်ပြီးလျှင် ဖွဖွကလေး အသံစမ်းနေလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ဉာဏ်ကလည်းကောင်း၊ တောင်ပိုင်းတွင် နေခဲ့စဉ် ကလည်း သင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် စောင်းမတီးသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့်တိုင် ခဏလောက်စမ်းလိုက်လျှင် နဂိုလက်သံ ပြန်ပေါ် လာလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ညဉ့်နက်သည်အထိ စောင်းတီးပြီးနောက် ဇူချန်းကိုခေါ်၍ အသိမ်းခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုအကြောင်း ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှထကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ပေ့မင်းနှင့်အတူ ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့စဉ် မိုယုသည် နားရွက်တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်ရောက်အောင် ပါးစပ်ကိုဖြု၍ ရယ်ရင်း သူတို့ဆီသို့ ပြေးလာကာ

“သခင်လေး၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ပွပြီဗျ။ ဒီနေ့ ဆရာကြီး မရှိဘူး။ ကျောင်းပိတ်လိုက်ပြီ” ဟု အော်၍ပြောလေ၏။

“တကယ်လား”

“မယုံယင် ကြည့်လေ။ ဟိုမှာ သခင်လေး ကျိဟုန်တို့ သခင်လေး ကျိလန်တို့လဲ ပြန်လာကုန်ကြပြီ”

ကျိဟုန်နှင့် ကျိလန်တို့သည် သူတို့ အစေတော်များနှင့်အတူ ရယ်လားမောလားဖြင့် ပြန်လာကြသည်ကို မြင်ရ လေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အရိုအသေ ပြုသောအားဖြင့် ရပ်နေကြလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာကြတာလဲ”

“ဒီနေ့ ဆရာကြီးမှာ ကိစ္စနည်းနည်း ရှိလို့တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျောင်းပိတ်လိုက်တယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ တက်ရမယ်တဲ့” ကျိဟုန်က ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုအကြောင်းကို မယ်မယ်နှင့် ဖခင်ကြီးအား

သွားပြောပြီလျှင် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ သခင်လေး”

မာလာက မေး၏။

ပေါက်ယုက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ အတန်ကြာ ထိုင်ပြီးလျှင် အပြင်သို့ထွက်ရန် ပြင်လေ၏။

“ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ၊ ဘာများ ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေတာပါလိမ့်။ တစ်နေ့တလေ ကျောင်းအားရက် ကလေးမှာ အိမ်မှာများ နေပါဦးလား”

ပေါက်ယုသည် ရပ်၍ ခေါင်းကိုငုံထားရင်းက

“နေဖို့တော့ ကောင်းတယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင့်မှာ အားလပ်ရက်ဆိုလို့ တစ်ခါတလေ ကလေးမှ ရတာ။ နည်းနည်းတော့ ပျော်ချင်ပါးချင်တာပေါ့။ လုပ်ပါ မာလာရယ်။ သွားပါရစေနော်”

ပေါက်ယုမှာ မျက်နှာသေကလေးဖြင့် သနားစရာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် မာလာက ရယ်လိုက်ရင်း

“ကဲပါရှင်၊ ကြွတော်မူပါ၊ ကြွတော်မူပါ”

ထိုစဉ် နေ့လယ်စာ ကျွေးနေပြန်သဖြင့် ပေါက်ယုမှာ စားနေရပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် ကမန်း ကတမ်း သွတ်ပြီးနောက် ပါးလုတ်ကျင်းပြီးသည်နှင့် ထိုက်ယုထံသို့ ကသောကမြော လာခဲ့လေ၏။ ဝင်းဝသို့ ရောက်လျှင် ဝင်းထဲတွင် လက်ကိုင်ပဝါများကို လှမ်းနေသည့် စွေ့ယဉ်ကို တွေ့ရလေ၏။

“မလေးထိုက်ယုကော စားလို့သောက်လို့ ပြီးပလား”

“မနက်တုန်းကတော့ ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်ဝက်လောက် သောက်တာပဲ။ နေ့လယ်ကျတော့ မစားတော့ဘူးတဲ့။ ခုတော့ အိပ်နေတယ်။ ခဏနေမှ ပြန်လှည့်ခဲ့ပါလား သခင်လေး”

ပေါက်ယုသည် ပြန်လှည့်လာခဲ့ရလေ၏။ မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမည် မသိချေ။ ဆီချွန်းနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီကို သတိရလာသဖြင့် ကျူတောရိပ်သာသို့ လာခဲ့လေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလျက် ရှိသဖြင့် ဆီချွန်းလည်း နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်တော့မည်ပြုစဉ် အသံတစ်ခုကို ခပ်သံသ့ကြားရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုအသံကို နားစွင့်နေလေ၏။ ခဏကြာလျှင်

တတင်တင် မြည်သောအသံကို ကြားရပြန်လေသည်။ သို့တိုင်အောင် မည်သည့်အသံ ဟူ၍ ခွဲခြားမရချေ။

“ဒါကို ရွှေ့ယင် ဟိုဘက်ကဟာ ကျတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ” ဟု မေးလိုက်သည့် အသံတစ်သံကို ကြားရ၏။

ထိုအခါကျမှ အထဲတွင် ကျားကစားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ သို့တိုင်အောင် မည်သူ့အသံမှန်း ခွဲခြား၍ မရချေ။

“အံ့မယ်၊ အရေးမကြီးပါဘူး။ လာစမ်းပါ။ ဒါကိုစားယင် ဟိုဘက်ကို ရွှေ့လိုက်မှာပေါ့။ ဟိုဘက်ဟာကို စားယင် ဒီဘက်ကို ရွှေ့လိုက်ရုံပေါ့။ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဆီချွန်းပဲ နိုင်မှာပါ”

ဆီချွန်း၏အသံ ဖြစ်လေ၏။

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်ကော” အခြားအသံ ဖြစ်၏။

“ဟာ၊ ဒါဟုတ်သားပဲ။ ဒီတစ်ကွက်တော့ နာသွားပြီကွာ။ သတိမထားလိုက်မိဘူး”

ဒုတိယ အသံကို ပေါက်ယု ကြားဖူးသည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်၏။ ဥယျာဉ်ထဲမှ မိန်းကလေးများ၏ အသံ မဟုတ် ကြောင်းကား သေချာ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်လူ မဟုတ်မှန်း သိသည့် အတွက် ပေါက်ယုသည် ခန်းဆီးကို မက၊ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ဧည့်သည်မှာ အခြားသူ မဟုတ်ဘဲ မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင် ဆရာလေးမြောင်ယု ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည် စိုးသည့်အတွက် အသာရပ်ကြည့်နေရာ သူတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ကျားကို သဲသဲမဲမဲ ကစားလျက်ရှိသဖြင့် ပေါက်ယုကို မမြင်ကြချေ။

မြောင်ယုက ခေါင်းကိုငုံထားရာမှ

“ကင်းက ဒီထောင့်မှာ ဝင်မှာ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ အဲဒီထောင့်ကို ဝင်ဖြစ်အောင်ကို ဝင်မှာ။ အဲဒီထောင့်မှာရှိတဲ့ ကျားတွေက ကျားသေတွေချည်းပဲ။ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး”

“မထင်လိုက်နဲ့နော်။ စောင့်လဲကြည့်ပြီး”

“ဒီကောင်ကိုရွှေ့ယင် ဆရာလေး ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

မြောင်ယုသည် ပြုံးကာ သူ့ကျားများကို ဆက်ရွှေ့လိုက်ပြီးလျှင် ဆီချွန်း၏ ထောင့်မှ ကျားကွက်ကိုဝင်ရန် ကြိုးစား လေ၏။

“အဲဒီလို ကျားကို အဲဒီလို ဝင်အောင် လုပ်တာကို “ဖိနပ်ချွတ် ဝင်နည်း”

လို့ ခေါ်တယ်၊ သိရဲ့လား”

ဆီချွန်းက မည်သို့မျှ ပြန်မပြော။ ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်သဖြင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်မှာ လန့်ဖျပ်သွားကြ လေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ လန့်လိုက်တာ။ မောင် မကောင်းဘူး။ ဝင်လာယင် အသံကလေး ဘာကလေး ပြုရောပေါ့။ ဘယ် အချိန်က ရောက်နေတာလဲ”

“ကြာလှပြီ။ မလေးတို့ နှစ်ယောက် ကျားကစားနေတာကို ကြည့်နေတာ”

ပေါက်ယုသည် ဆရာလေးမြောင်ယုကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင်

“ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ဆရာလေးက ကျောင်းကထွက်လို့ပါလား။ ကျောင်းပြင်ဘက်ကို ထွက်တယ်ရယ်လို့ သိပ်မရှိ ဘဲနဲ့ ဘာစိတ်ကူးရလို့ ဒီနေ့မှ ကျောင်းသခံမ်းကို စွန့်ပြီး လူရပ်လူရွာကို ချဉ်းလာတာလဲ”

မြောင်ယုသည် မည်မျှမပြောဘဲ ခေါင်းကိုငုံကာ ကျားကွက်များကို ကြည့်နေလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ မိမိ နောက် လိုက်မိသည့် အတွက် အားနာသွားကာ

“ကျွန်တော်ပြောတာက ဒီလိုပါ။ ဆရာလေးတို့က လောကီကို စွန့်ထားတဲ့သူတွေ ဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်တို့ လောကီသားတွေနဲ့ မတူဘူး။ ဆရာလေးတို့မှာ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ပိုသမာဓိရပြီး တရားကို ပိုပြီး မြင်နိုင်တယ်”

ပေါက်ယုက စကားပြောလျက်ရှိစဉ် ဆရာလေး မြောင်ယုသည် ပေါက်ယုကို မော်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့မျက်နှာ သည် နီရဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ထိုအချက်ကို သတိမထားမိဘဲ သူတို့အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် လေ၏။

ဆီချွန်းမှာ ကျားပွဲကို သိမ်းချင်လှပြီ။ ဤတွင် ဆရာလေးမြောင်ယု ကလည်း “ကဲ နောက်များမှ ကစားကြစို့ရဲ့” ပြောသဖြင့် အတော် ဖြစ်သွားလေ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ အဝတ်အထည်တို့ကို သပ်ရပ် စေရန် ပြုပြင်ပြီးနောက် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဘယ်က လာသလဲ”

ပေါက်ယုမှာလည်း ဆရာလေးမြောင်ယုကို ခပ်နောက်နောက် သွားပြောမိသဖြင့် အားတုံ့အားနာကြီး ဖြစ်လျက် ရှိသည့် အတွက် မိမိအား စကားစမြည်ပြောပါစေဟု ဆုတောင်းလျက်ရှိချိန်တွင် ယခုကဲ့သို့ ဆရာလေးက မေးလိုက်သည့် အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာလေး

မြောင်ယုသည် မိမိအား အသိဉာဏ် စမ်းသပ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလောဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာနီရဲသွားကာ မဖြေဘဲ ငိုနေမိ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုက ပြုံး၍ ဆီချွန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း ကြည့်လိုက်ရာ ဆီချွန်းက

“မောင်ကလဲ ဒီလောက်တောင် အဖြေရခက်နေသလား။ “ကျွန်ုပ် ရှိသော နေရာမှ ကျွန်ုပ် လာခဲ့သည်” ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဆရာလေးပဲ သူစိမ်းမှတ်လို့။ ဘာဖြစ်လို့ ရှက်နေပြန်တာလဲ”

ဆီချွန်း၏စကားသည် ပေါက်ယုကို ရည်ရွယ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် မြောင်ယုမှာလည်း မျက်နှာတွေ နီရဲ သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုသည် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင်

“ကဲ၊ ရောက်နေတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ ကျောင်းကို ပြန်ဦးမှပဲ”

ဆီချွန်းသည် မြောင်ယု အကြောင်းကို သိသဖြင့် မတားတော့ဘဲ တံခါးဝအရောက် လိုက်ပို့လေ၏။ ဆရာလေး မြောင်ယုက

“ဆရာလေး ဒီရောက်တာ တော်တော်ကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် လမ်းက ကွေ့ကောက်နေတော့ ပြန်မှပြန်တတ် ပါ့မလား မသိဘူး”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကျွန်တော် လိုက်ပြမယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ။ ဒါဖြင့်လဲ ရှေ့ကသွားပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျူတောရိပ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြကာ ဥယျာဉ်ထဲမှ လမ်းကွေ့ လမ်းကောက်ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာအနီးမှ ဖြတ်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုစဉ် စောင်းခတ်သံကို ကြားရလေ၏။

“ဘယ်ကစောင်းသံလဲ” ဟု ဆရာလေးမြောင်ယုက မေးလေ၏။

“မလေးထိုက်ယု တီးနေတာ ထင်တယ်”

“ဪ၊ မလေးထိုက်ယုက စောင်းတီးတတ်သကဲ့။ တစ်ခါမှလဲ ပြောသံ မကြားဖူးပါလား”

ပေါက်ယုက ထိုက်ယု ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောလေ၏။

“ဝင်ဦးမလား ဆရာလေး”

“ “စောင်းတီးတာကို နားထောင်ရုံထောင်၊ ဝင်မကြည့်နဲ့တဲ့” ဆိုရိုးစကား ရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို တော်တော်ညွှတ်တယ်”

ဝေဠုဝန်ရိပ်သာအနီး တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုသို့
ရောက်သည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုင်၍ စောင်းသံကို
နားထောင်ကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့လည်း စောင်းတီးရင်း ပါးစပ်က ခပ်တိုးတိုး
လိုက်ဆိုလျက် ရှိလေ၏။

“လေညင်းငယ်ကသွေး.... ဆည်းဆာရောင် မှန်ပျံမှေး၊ ရွှေပြည်တော်
ရမ်းယော်မိသေး... လမ်းဘယ်ဆီ သိနိုင်ပြီ လေး... သီကရီ ငိုမဲ့လို့ ပန်းသော်မော်
ကြာယံဘေးမှာ မြဲမျက်ရည် ကျကြွေခဲ့ပြီလေး...”

တေးသံသည် ရပ်သွားပြန်၏။ ထိုနောက် ပြန်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

“စုံမြိုင်ယံပန်း... မြောင်ဖီလာ သီတာရစ်ခွေသန်း၊ မှန်ကူပြတင်းမှာ
ငွေမှုန်ရည် ပက်ကာဖျန်း၊ စက်လဲပျော်ပါနိုင်... တွေ့မှိုင်ခွေယိုင်နွမ်း၊ မိုးယံဝဝယ်
ကြယ်စုံနဂါးငွေ့တန်း၊ နှင်းမြူပိုးဇာ ခြံလို့လွှမ်း၊ လုံပါနိုင် ဘယ်ဆီမှန်း၊
အေးတုန်လို့ချမ်း...”

ဆရာလေးမြောင်ယုသည် နားထောင်နေရင်းက

“ပထမသီချင်းက အေး ကာရန်။ ဒုတိယ သီချင်းက အန်း ကာရန်နော်”

ထိုနောက် သီချင်းသံပေါ်လာပြန်လေ၏။

“အကြောင်းကံရယ်.... ကိုယ် မဖန်တီး နိုင်လေတယ်... ရှေးဘဝအတိုင်း
ဖြစ်ကြရပြန် လေတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပူဆွေးဗျာပါကြွယ်၊ မောင်နှင့် ခင်တို့....
ရှေးကရေစက် ဆုံခဲ့ပြန်ပေတယ်.... ယခုဘဝနဲ့ နောင်ဘဝ အသချေတွေမှာလဲ၊
ပေါင်းကြဖို့ တောင်းဆုပန်ရယ်”

“ဒါက နောက်တစ်ပုဒ်ဆိုတာ။ သူ့သီချင်းကလဲ ဆွေးစရာတွေချည်းပဲ”

ထိုနောက် စောင်းကြိုးညှိနေသံ များကို ကြားရလေ၏။ မြောင်ယုက

“တည်ထားတဲ့သံစဉ်က သိပ်မြင့်နေလို့ ပြန်ချနေရတာ”

“လောကီလူ့ဘုံဝယ်၊ ရှိရှိသမျှသော သတ္တဝါတွေရယ်... မြူမှုန်ကလေး ပမာဏသာကွယ်.... ရှေးကံ အကြောင်း တရား အတိုင်း ဖြစ်လာကြပေတယ်၊ ကံတရားကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ကြ လေတယ်၊ စိတ်နှလုံးဟာ လမင်းလို ကြည်လင်ချင်ပေတယ်....”

ဆရာလေးမြောင်ယုမှာ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားရာမှ

“ဘာဖြစ်လို့ အသံကို ဒီလောက်အထိ တင်ညှိထားရသလဲ မသိဘူး။ အသံက သိပ်မြင့်လွန်းတယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ဆရာလေး”

“သူ ဒီအတိုင်း ကြာရှည် ဆက်တီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစဉ် စောင်းတီးနေရာမှ ထောက်ခနဲ စောင်းကြိုးပြတ်သွားသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုသည် ထိုင်ရာမှထကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာလေး ဟင်”

“အို နောင်တော့ သိမှာပေါ့။ ဒီအကြောင်းကို မပြောပါနဲ့တော့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ထွက်ခွာသွားသည်တွင် ပေါက်ယုလည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် နီမောင်းပျော်ဖွယ်သို့ ပြန်လာလေ၏။

ဆရာလေးမြောင်ယုသည် သီလရှင်ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် သူ့ကို တံခါးဝမှ စောင့်ကြိုနေသည့် သီလရှင် အိုကြီးလည်း ကျောင်းဝင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုသည် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ထိုင်၍ တရားစာများကို ရွတ်ဖတ်လျက် ရှိပြီးနောက် ဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် အမွှေးတိုင်များကို ထွန်းညှိပူဇော်လေ၏။ သီလရှင် အိုကြီးကို အအိပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး နေရာထိုင်ကလေးကို ခင်းလိုက်ကာ ကန့်လန့်ကာကို ချလိုက်လျက် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပြီးလျှင် တရားအားထုတ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

သန်းခေါင် ကျော်ကျော်လောက်တွင် အမိုးပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဆရာလေးသည် သူခိုးဟု ထင်လိုက်သဖြင့် တရားထိုင်နေရာမှ ထလာခဲ့ကာ အပြင်ဘက် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကောင်းကင်တွင် တလွင့်လွင့် ဖြစ်နေကြသော တိမ်တံခွန်၊ တိမ်အလံ၊ တိမ်ပန်းပွားတို့ကို မြင်ရလေ၏။ လမှာလည်း ရေကဲ့သို့ ကြည်လင်လျက် ရှိလေ၏။ လွန်စွာ ချမ်းအေးခြင်း မရှိသေးသည့် အလျောက်

ဆရာလေးမြောင်ယုသည် ဝရန်တာလက်ရန်းတိုင် အနီးတွင်ရပ်၍ လရောင်ကို
ငေးမောကြည့်လျက်ရှိစဉ် ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်မှ ကြောင်ချင်း ကိုက်သည့်နှယ်
တဝေါင်းဝေါင်း မြည်သံကြီး ပေါ်လာပြန်သဖြင့် ဆရာလေး မြောင်ယုမှာ
နေ့လယ်က ပေါက်ယု ပြောသွားသော စကားများကို အမှတ် ရလာမိကာ
ရင်သည် တဆတ်ဆတ် ခုန်လာပြီးနောက် မျက်နှာတွေ ထူပူသွားလေ၏။
မြောင်ယုသည် စိတ်ကို ချုပ်တည်းကာ မိမိ၏ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းကလေးသို့
ပြန်လာပြီးလျှင် နေရာထိုင်ကလေးပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လေ၏။

သို့ရာတွင် စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ မရတော့ပြီ။ သူ့စိတ်သည်
မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကာ နေရာထိုင်ကလေးသည်လည်း
လှိုင်းလုံးကြီးများကဲ့သို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်ရလေ၏။
သူ့စိတ်ထဲ၌ မြောက်မြားစွာသော လူပျိုလူရွယ်များသည် သူ့ကို
ဝိုင်းဝန်းဝိုင်းပန်းကြကာ အောင်သွယ်များကလည်း သူ့အား ကရထားကြီး ပေါ်သို့
တင်ပေးလျက်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ရပြီး အချို့ကလည်းတင်းပုတ်ကြီးများ၊
ဓားရှည်များဖြင့် သူ့အား ခြိမ်းခြောက် နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည့်အတွက်
မြောင်ယုသည် လန့်၍ အော်လိုက်မိလေ၏။

သူ့အော်သံကြောင့် သီလရှင်အိုကြီးများ၊ သီလရှင်လေးများသည်
အပြေးအလွှား ရောက်လာကြလေ၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းထဲ၌ မြောင်ယုသည်
လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်ကာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တွေ ထွက်လျက် ရှိသဖြင့် အတင်း
လှုပ်နှိုးကြရ လေ၏။

ဆရာလေးမြောင်ယုသည် နီမြန်းသော မျက်နှာ၊ ပြူးကျယ်သော
မျက်လုံးများဖြင့် အနီးရှိသူများကို ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဟင်၊ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ။ ဒါ ဘုရားရဲ့ ကျောင်းတော်။ နင်တို့
မသိကြဘူးလား။ ဖယ်ကြ” ဟု အော်နေ၏။

“ဆရာလေး၊ ဆရာလေး သတိထားလေ။ ကျုပ်တို့ပါ။ ဘာတွေ
လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ သတိထားပါ။”

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ အိမ်ကို လိုက်ပို့ကြပါ”

“ဆရာလေး၊ ဒါ ဆရာလေးရဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းလေ” ဟု
ပြောကြလေ၏။ သီလရှင်အိုကြီး တစ်ပါးက ကွမ်ယင် မယ်တော်ကို ဝတ်ပြုကာ
တရားစာ အရွတ်ခိုင်းလေ၏။ သီလရှင်ကလေးများသည် တရားစာအုပ်ကို
လှန်ကြည့်ကြရာ ဆရာလေး မြောင်ယုမှာ “အရှေ့တောင်ထောင့်မှ
နတ်ပူးကြောင်း” ကို သိရလေ၏။

ဤတွင် သီလရှင်များသည် ရေနွေးကျိုသူကျို၊ ဟင်းချိုရည်

တည်သူတည်ဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိကြလေ၏။ ဆရာလေး မြောင်ယု၏ ဝေယျာဝစ္စကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ရသည့် တောင်ပိုင်းသူ သီလရှင်ကလေးသည် နေရာထိုင် ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဆရာလေးမြောင်ယုကို ဖက်ထားလေသည်။

ဆရာလေးမြောင်ယုသည် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ

“နင်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဆရာလေး။ ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား။”

ဆရာလေးမြောင်ယုသည် သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားပြီးနောက် ဖက်လိုက်လျက်

“အံ့မယ်လေး အမေရဲ့။ ကျွန်မကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ဟင်။ ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး” ဟု ဆိုကာ ဖက်၍ ငိုနေ လေ၏။

သီလရှင်ကလေးသည် ဆရာလေးမြောင်ယုကို သတိရအောင် အမျိုးမျိုး လုပ်လေ၏။ သီလရှင်ကလေးက ရင်ဝကို နှိပ်ပေးပြီး သီလရှင်အိုကြီးက လက်ဖက်ရည် ယူလာလေ၏။ လင်းခါနီးလောက်ကျမှ ဆရာလေးမြောင်ယုမှာ အိပ်ပျော်သွား လေ၏။ မနက်လင်းသည့် အခါ၌ သမားတော်ကို အပင့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သမားတော် တစ်ယောက်က ဆရာလေးမှာ သောကကြောင့် သည်းခြေ အားနည်းသွားသဖြင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဟု ဆို၏။ တစ်ယောက်ကမူ သွေးထဲတွင် သလိပ်ပူ ကပ်သဖြင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ဟု ဆို၏။ အခြားတစ်ယောက်က မကောင်းဆိုးရွား ပူးသည်ဟု ဆို၏။ အခြားတစ်ယောက်က အအေးမိသဖြင့် ငန်းဖမ်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပြော၏။ သမားတော်များမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဆိုအမိန့်ချင်း ညှိ၍မရဘဲ ဖြစ်နကြလေ၏။

နောက်ဆုံးပင့်သည့် သမားတော် တစ်ဦးကမူ လူနာကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက်

“သီလရှင် ဆရာကလေးဟာ ယောဂအကျင့်ကို ကျင့်သလား”

“ညတိုင်း ကျင့်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“မနေ့ညကမှ ရုတ်တရက် ကောက်ဖြစ်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း၊ ဒီလိုဆိုယင် သူ့မှာ ယောဂအကျင့်နဲ့ မကိုက်ညီတဲ့ ဖောက်ပြားတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာလို့ ရုတ်တရက် စိတ်တွေ သွားတာပါ”

“စိုးရိမ်စရာများ ရှိပါသလား ဆရာကြီးရယ်”

“ပျောက်သွားမှာပါ။ ဆရာလေးက သမထကျင့်တာ

သိပ်မကြာသေးတော့ သိပ်ပြီးမခက်လှပါဘူး”

သမားတော်သည် ဆရာလေး၏ နှလုံးသွေးငြိမ်စေရန် ဆေးပေးရာ ထိုဆေးကိုစားပြီးနောက် ဆရာလေး မြောင်ယု မှာလည်း ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

သီလရှင်ဆရာလေး၏ သတင်းကို အရပ်ထဲမှ လူငယ်လူရွယ်များ ကြားလျှင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွင် သီလရှင် ဝတ်သောကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသည် စသည်ဖြင့် မဟုတ်တမ်းတရာ သတင်းလွင့်ကြလေ၏။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါတွင် ဆရာလေး မြောင်ယုမှာ အတန်ငယ် သက်သာသွားပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ပုံမှန် အနေအထားသို့ ပြန်မရောက်သေးချေ။ သူ့စိတ်သည် ထွေပြားလျက်ရှိဆဲ ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆီချွန်းသည် အဆောင်တွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေစဉ် ဆိုင်ပင်း ရောက်လာကာ

“ဆရာလေးမြောင်ယုရဲ့ သတင်းကိုကော ကြားပြီးပြီလား မလေး”

“ဟင့်အင်း၊ မကြားမိပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေ့က ဒေါ်လေးဆင့်နဲ့ ဒေါ်လေးချူတို့ ပြောနေတာကို ကြားခဲ့ရလို့ပါ။ မလေးဆီကိုလာပြီး ကျားထိုးတဲ့နေ့ ညက ပြန်သွားတော့ သူ့ကို မကောင်းဆိုးဝါးပူးလို့ ဆိုပဲ။ သူ့ကို ဓားပြတွေ လာသတ်ပါတော့မယ် လို့ချည်း အော်နေသတဲ့။ ခုတောင် သိပ်နေထိုင် မကောင်းချင်သေးဘူးလို့ ပြောတယ်။ တော်တော်တော့ ထူးဆန်းတယ်နော် မလေး”

ဆီချွန်းသည် ဘာမျှမပြောဘဲ စဉ်းစားနေလေ၏။

“အင်း၊ ဆရာလေး မြောင်ယုဟာ ဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ပြီး ဗြဟ္မစာရီအကျင့်ကို ကျင့်တဲ့ သူတော်ကောင်းပဲ။ သို့ပေမယ့် သူ့မှာ ကိလေသာ အညစ်အကြေး မြူမှုန်တွေ ကပ်ငြိနေသေးတယ်။ မစင်သေးဘူး။ အင်း၊ ငါ့မှာဆိုယင်လဲ ဒီလိုအိမ်ကြီးထဲမှာ နေတော့ တစ်သက်မှာ ဆရာလေးတို့လို သူတော်စင်တွေ မဖြစ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ငါသာ ဝတ်ကြောင် ကိုစွန့်ပြီး ဆရာလေးတို့လို တရားအားထုတ်တယ် ဆိုယင်လဲ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးတွေဟာ လမ်းမှာဝင်ပြီး နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးကြဦးမှာ။ ငါ့ကို လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသ၊ တဏှာ စတဲ့ အဖျက်ကောင်တွေ ဝင်ဖျက်ကြဦးမှာ”

ဤသို့ တွေးကာ ဆီချွန်းသည် တရားစာ တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပတ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုနောက် အစေတော် တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ အမွှေးတိုင်နှင့် ဆီမီးများ ထွန်းညှိစေပြီးလျှင် တရားစာများကို ဖတ်လျက်ရှိပြန်လေ၏။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် “ဆိုင်ပင်းရေ၊ ဆိုင်ပင်း” ဟု သူ့အစေတော်၏ အမည်ကို
ခေါ်နေသံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

မည်သူ ခေါ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

အဘွား ကျေနပ်စေရန်အတွက် ပေါက်ယူသည် အဖမဲ့သားတစ်ယောက်ကို
ချီးမြှောက်ခြင်း။

အိမ်တွင်းစည်းကမ်း သေဝပ်စေရန်အတွက် ကျီချန်သည် စည်းကမ်းမဲ့ အစေခံများကို
ကြိမ်ဒဏ်ပေးခြင်း။

ဆီချွန်းသည် စစ်တုရင်ကျမ်းကို ဖတ်နေစဉ် ဝင်းထဲမှ ဆိုင်ပင်းအား ခေါ်သံကို
ကြားရသည်တွင် ထိုအသံမှာ မယ်မယ်၏ အစေတော် ယုန်ယွမ်း၏
အသံဖြစ်ကြောင်းကို မှတ်မိလိုက်ပေ၏။ ဆိုင်ပင်းသည် ယုန်ယွမ်းကိုခေါ်ရန်
ထွက်သွားရာ အဝါရောင် ပိုးထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ကိုင်ထားသည့်
အစေတော်ကလေး တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်လာသော ယုန်ယွမ်း ကို
တွေ့ရလေ၏။

“ဘာကိစ္စ လာကြတာလဲ” ဟု ဆီချွန်းက ပြုံး၍မေးလေ၏။

“နောက်နှစ်ဆိုယင် မယ်မယ်က ရှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်လေ။
ကိုးကိုးလီဆိုတော့ အလှူကြီးတွေကိုလဲ ကိုးနေနဲ့ ကိုးညပေးမယ်တဲ့။
ရတနာသုတ်ကိုလဲ အစောင်ပေါင်း သုံးထောင့်ခြောက်ရာ ငါးဆယ့်
တစ်စောင်ကူးပြီး ဝေမယ် တဲ့။ ခု အဲဒီသုတ်ကို စာကူးဆရာတွေ ဆီကို
အပ်ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် လူတွေကို သစ္စာလေးပါးကို သိချင်ယင် ရတနာသုတ်နဲ့
မပြီးသေးဘူး၊ ပညာပါရမိတသုတ်ကိုလဲ ကူးပြီးဝေရမယ်တဲ့။
ပညာပါရမိတသုတ်ဟာ အရေးကြီးတဲ့အပြင် ကွမ်ယင် မယ်တော်ကိုလဲ
ပူဇော်ရမှာ ဖြစ်လေတော့ စံအိမ်မှာရှိတဲ့ သခင်မကလေးတွေ အနေနဲ့လဲ ဒီလို
လှူဒါန်းတဲ့နေရာမှာ အစောင်ပေါင်း သုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးစောင်
ပါဝင်လှူဒါန်းရမယ်လို့ အလှူခံတယ်လေ။ ခု ကျွန်မတို့အိမ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမသား
တွေ အားလုံး ဒေါ်လေးဝမ်တို့က အစ သခင်ကလေးတွေအဆုံး
ပညာပါရမိတသုတ်ကို လက်ရေးနဲ့ ကူးနေကြရတယ်။ ကူးနိုင်သလောက်
ကူးရတာပေါ့လေ။ မလေးငှက်မယ် ကတော့ အိမ်အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စတွေ ကိုလဲ
စီမံရ၊ စာလဲ ကောင်းကောင်း မရေးတတ်တော့ သူ့ကိုတော့ ခြွင်းချက်အဖြစ်
ထားခဲ့ရတာပေါ့။ နိန်စံအိမ်က သခင်မချန်နဲ့ အမျိုးသမီး တွေလဲ အဲဒီသုတ်ကို
ကူးကြရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့စံအိမ်က အမျိုးသမီးတွေလဲ ဒီသုတ်ကို
ကူးကြရမယ်တဲ့”

ဆီချွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဆီချွန်းဟာ တခြားဟာတွေကို လုပ်ချင်မှ လုပ်တတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သုတ္တန်တွေ ဘာတွေကို ကူးရမယ် ဆိုယင်တော့ စိတ်ချပါ။ တစ်လုံးမှ မမှားစေရဘူး။ ကဲ၊ ပစ္စည်းတွေချပြီး လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး သောက်ပါဦး”

ယုန်ယွမ်းသည် ယူလာသည့် အထုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တွင်ချပြီးလျှင် အတူထိုင်လေ၏။ ဆိုင်ပင်းက လက်ဖက်ရည် ယူလာလေ၏။

“ယုန်ယွမ်းကော ကူးသေးသလား”

“ကြံကြီးစည်ရာ မလေးရယ်။ ဘယ်ကူးနိုင်ပါ့မလဲ။ အလျင် သုံးလေးနှစ်လောက်က ဆိုယင်တော့ ကူးပေးမှာပါ။ ခုတော့ စုတ်တံကို မကိုင်တာ ဘယ်လောက်များ ကြာပြီလဲ”

“ကူးဖို့ ကောင်းတယ်။ ကုသိုလ်ရတဲ့ အလုပ်ပဲ”

“သုတ္တန်တွေကို မကူးနိုင်ပေမယ့် ဒီပြင်နည်းနဲ့တော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပါတယ် မလေးရဲ့။ ညရောက်လို့ မယ်မယ့်ကို အိပ်ရာထဲကို တွဲပို့ပေးပြီးယင် ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ဗုဒ္ဓေါလို့ တ၊မိတိုင်း ဆန်စေ့ ကလေး တစ်စေ့တစ်စေ့ ဖယ်ထားတယ်။ ဒီလို လုပ်တာဟာ ကျမ သုံးနှစ်ရှိပြီလေ။ ခုတော့ ဆန်တော်တော် စုမိပါပြီ။ မယ်မယ် အလှူလုပ်ယင်တော့ ကျွန်မဆန်ကလေးတွေကို အလှူထဲ ထည့်လိုက်ရမယ်။ ကျွန်မလဲ ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုယင် နောင်ဘဝရောက်လို့ မယ်မယ်က ကွမ်ယင်မယ်တော်ကြီး ဖြစ်ယင် ယုန်ယွမ်းကလဲ အစေတော် နဂါးမကလေး ဖြစ်မှာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အံ့မယ်လေး၊ ကျွန်မ ပြုတဲ့ ကုသိုလ်ကလေးလောက်နဲ့ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဆုကြီးကို မတောင်းရဲပါဘူးရှင်။ ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် မယ်မယ့်ကို လိုက်ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်တာ ကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် အဆင့်မြင့်တဲ့ ဘုံကိုတော့လဲ ရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ယုန်ယွမ်းသည် ပြန်တော့မည် ပြုသည့်အခါတွင် အထုပ်ကလေးထဲတွင် ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို ထုတ်ပေးရန် အစေတော် ကလေးအား ပြောလေ၏။

“ရှေ့၊ ဟောဒီစက္ကူတွေက သုတ္တန်ဒေသနာတော်တွေကို ကူးဖို့။ ဟောဒါကတော့ တိဗက် အမွှေးတိုင်တွေ၊ အလင်းရောင် မရှိယင် ထွန်းပြီး ကူးဖို့”

ဆီချွန်းက လှမ်းယူလိုက်၏။

ယုန်ယွမ်းသည် ထိုပစ္စည်းများကို ပေးပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းကို

ပြောပြရန် မယ်မယ့်ထံသို့ ပြန်ထွက်သွား လေ၏။ မယ်မယ်မှာ လီဝမ်းနှင့် ကြွေပစ်လျက်ရှိသဖြင့် ယုန်ယွမ်းသည် အသာရပ်နေလေ၏။ လီဝမ်းမှာ ကံစွပ်ကာ အနိုင်ချည်း ရနေသဖြင့် မယ်မယ်၏ ကြွေများမှာ လီဝမ်းလက်သို့ ရောက်နေသည်ကိုမြင်၍ ယုန်ယွမ်းမှာ ကျိတ်၍ ရယ်နေ မိလေ၏။

ထိုစဉ် ပေါက်ယုသည် ဝါးဖြင့်ရက်သည့် ပခြပ်ကလေးနှစ်ခုကို ကိုင်ကာ ပုရစ်ကလေးနှစ်ကောင်ကို ထည့်၍ ရောက်လာ လေ၏။

“မယ်မယ် ညည အိပ်မပျော်ဘူးဆိုလို့ အပျင်းပြေ နားထောင်ရအောင် ဖမ်းလာတာ”

“အင်း၊ မင်းကတော့ ဖအေမရှိတာနဲ့ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေပြီပေါ့” ဟု မယ်မယ်က ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

“မသောင်းကျန်းပါဘူး မယ်မယ်ရဲ့”

“သောင်းကျန်းပြီး ကျောင်းပြေးနေလို့ မင်းအိမ်ကို ပြန်ရောက်နေတာပေါ့။ ကျောင်းပြေးပြီး ပုရစ်တွေကို လျှောက်ဖမ်း နေတယ် မဟုတ်လား”

“မောင်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ မနက်က ဆရာကြီးက ကျီဟုန်နဲ့ ကျီလန်ကို ကဗျာအရေးခိုင်းတယ် လေ။ ကျီဟုန်က မရေးတတ်တော့ မောင်က တိတ်တိတ်ရေးပေးတယ်။ သူက ရေးပြီး ရွတ်ပြတော့ ဆရာကြီးက သူ တော်တယ် ဆိုပြီး ချီးမွမ်းတယ်။ ဒီတင် ကျီဟုန်က မောင့်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ပုရစ်ကလေးတွေ ဖမ်းပေးတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ကလဲ မယ်မယ့်ကို ဒီပုရစ်ကလေးတွေ လက်ဆောင်လာပေးတာ”

“ကျီဟုန်က နေ့တိုင်း စာမကျက်ဘူးလား။ ဒွေးချိုးကလေး တစ်ပုဒ်ကို ဘာကြောင့် မရေးတတ်တာလဲ။ ဒီလောက် ကလေးကိုတောင် မရေးနိုင်တော့ဘူးလား၊ မရေးတတ်ဘူး ဆိုယင် မင်းဆရာကြီးက ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်ပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ မင်းကလဲ မင်းပါပဲ။ ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ဖအေရှိနေယင်ဖြင့် တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ် ရဲဘူး။ ကဗျာများ အရေးခိုင်းယင် တုန်နေတာပဲ။ ခု ဖအေမရှိတော့ လာကြွားနေတာပေါ့။ ကျီဟုန်ကတော့ မင်းထက် တောင် ဆိုးဦးမယ်။ ကိုယ်ရေးမယ့် ကဗျာကို သူများလိုက်ပြီး အရေးခိုင်း၊ ပြီးတော့ သူများကို လာဘ်ထိုးသေးတယ်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်လေးနဲ့ သူက လာဘ်ပေးပြီး ကဗျာစပ်ခိုင်းရတယ် ရှိသေးတယ်။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီလောက်နေယင် ကြီးလာတော့ ဘယ်လိုများနေမလဲ မသိဘူး”

ဤတွင် အားလုံးက မယ်မယ့်စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်ကြလေ၏။

“ကျိလန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကရော ဒွေးချိုးကို ရေးတတ်ရဲ့လား။ ဘာလဲ သူ့ကျတော့ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ ကျိဟုန်က ရေးပေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်စ”

“မဟုတ်ဘူး မယ်မယ်။ ကျိလန်ကတော့ သူ့ ဘာသာသူ ရေးပါတယ်”

“မယုံပါဘူးကွယ်။ ငါ့မြေးကပဲ ရေးပေးမှာ ထင်ပါတယ်။ မျောက်ရုံးအောင် မဆော့နဲ့နော်။ မောင်က ကြီးလှပြီ။ သူတို့အထဲမှာ အကြီးဆုံး။ သိုးအုပ်ထဲမှာ ကုလားအုပ်ခေါင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အကြီးလဲ အကြီး။ စာလဲ အတတ်ဆုံး”

ပေါက်ယုက ပြုံးလျက်

“ဟုတ်ပါတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးတာပါ။ ဆရာကြီးကတော့ ရှေ့လျှောက် သူတော်မယ်တဲ့။ သူ့ကို သိပ်ချီးမွမ်းတာပဲ။ မောင် ပြောတာကို မယုံယင် မယ်မယ်ကိုယ်တိုင် မေးကြည့်ပါလား။ ဒီတော့ တွေ့မှာပေါ့”

“ကောင်းပါလေတော်။ ဒီလိုဆိုယင် ဝမ်းသာပါတယ်။ မယ်မယ်က မောင်ညာပြောနေတယ် ထင်လို့ပါ”

မယ်မယ်၏ မျက်လုံးများသည် လီဝမ်းကိုလှမ်းကြည့်ကာ ယင်းချိုချူကို အမှတ်ရလျက် ရှိလေ၏။

“အင်း၊ ဒီလိုဆိုယင် ညည်းယောက်မက တော်သားပဲ။ ညည်း အစ်ကို မရှိဘဲနဲ့ ကလေးကို ဒီလောက်စာတို့ ဘာတို့ တတ်အောင် သင်ပေးနိုင်တယ် ဆိုတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။ တစ်နေ့ကျယင် သူ့အဖေလို အိမ်ကို ကြီးကြပ်နိုင်မှာပေါ့”

ထိုသို့ပြောရင်း မယ်မယ်မှာ မျက်ရည်ကျလာလေ၏။

လီဝမ်းက ပြုံးလိုက်ကာ

“ဒါကတော့ မယ်မယ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ မယ်မယ်ရယ်။ လီဝမ်းတို့ အားလုံးဟာ မယ်မယ်ရဲ့ အရိပ်ကို ခိုလှုံ နေရတာပဲ မဟုတ်လား။ မယ်မယ် ပြောတဲ့အတိုင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်လာတယ် ဆိုယင်တော့ အတိုင်းအထက် အလွန်ပေါ့လေ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မယ်မယ်ရယ်။ တကယ်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်လာတာဟာ ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းပါတယ်”

လီဝမ်းသည် ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း

“ဒီမှာ မောင်၊ ကျိလန်ဟာ မောင်ရဲ့တူတော်တယ် သိရဲ့လား။ ဒီတော့ နောင်မှာ ကလေးကို သိပ်လဲ မမြှောက်နဲ့။ ကလေးဆိုတာ ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ကတော့ ကိုယ့်ထက် အငယ်ကလေးဆိုပြီး မြှောက်စားတာပဲ။

ဒါပေမယ့် ကလေးက တစ်မျိုး နားလည်သွားလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘဝင်မြင့်ပြီးသွားယင် ရှေ့မှာ ဘာမှ တိုးတက်မှု မရှိဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

မယ်မယ်က

“အေး ဟုတ်တယ်။ လီဝမ်းပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးကို မတရားသဖြင့်လဲ စာတွေကိုချည်း အတင်း ကျက်ခိုင်း မနေနဲ့ဦး။ သူ အရွယ်နဲ့သူ ကြည့်လုပ်ရတယ်။ ကလေးဆိုတာ ကြောက်တတ် ရှက်တတ်တယ်။ စာကိုချည်းပဲ အကျက်ခိုင်းနေယင် ကလေးကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်မှာလဲ စိုးရသေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဘာစာမှ မကျက်နိုင်၊ ကိုယ်ဖြစ်စေ ချင်တာ မဖြစ်ဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာမှာ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကြိုးစားထားသမျှ အလကား ဖြစ်မှာ”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင် လီဝမ်းမှာ စိတ်ကိုချုပ်တည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည့်အတွက် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန်သည် မယ်မယ်ကို ဝတ်ပြုကန်တော့ရန် ရောက်လာကြလေ၏။ ကျီလန်သည် သူ့ မိခင် အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် သူ့အဘေးမ မယ်မယ်၏ အနီးတွင် ရပ်နေလေ၏။

“ဒွေးချိုး အရေးကောင်းလို့ မင်းကို ဆရာကြီးက ချီးမွမ်းတယ်ဆို၊ ဟုတ်လား”

ကျီလန်သည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလေ၏။ ထိုစဉ် ယုန်ယွမ်းရောက်လာကာ ညစာ အသင့်ပြင်ပြီးကြောင်း လာပြောလေ၏။

“ဒေါ်လေးဆွေ့ကိုလဲ ညစာ စားဖို့ ခေါ်လိုက်ပါ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

ဟုပိုသည် အစေခံတစ်ယောက်ကို ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အခန်းသို့ လွှတ်ကာ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် ကျီဟုန်တို့သည်လည်း အပါးမှ ပြန်ထွက်သွားကြကာ စွေ့ယင်နှင့် အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်က ကြွေပစ်သည့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေကြလေ၏။

လီဝမ်းမှာ မယ်မယ်၏ အနားတွင်ရပ်၍ ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ပေးလျက်ရှိစဉ် ကျီလန်သည် သူ့မိခင် လီဝမ်း အနီးတွင် ရပ်နေလေ၏။

“ညည်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက်လဲ ဝင်စားကြပါလား”

လီဝမ်းက သဘောတူကာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။

ထိုစဉ် ဒေါ်လေးဆွေ့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော်

ပြန်ရောက်လာကာ

“ခုတစ်လောမှာ ဒေါ်လေးဆွေလဲ အိမ်ပြန်လိုက်၊ ဝင်းထဲကို လာလိုက်နဲ့ အလုပ်များနေပါတယ် မယ်မယ်။ ဒီနေ့လဲ အိမ်ပြန်စရာ ရှိလို့တဲ့။ မယ်မယ့်ဆီကို လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဤတွင် မယ်မယ်သည် သူ့ဘေးမှ နေရာလွတ်တွင် ကျိလန်ကို အထိုင်ခိုင်းလေ၏။

စားသောက်ပြီးသည့် အခါတွင် မယ်မယ်သည် လက်နှင့် ပါးစပ်ကို ကိုဆေးကြောကာ ထိုင်ဖုံပေါ်တွင် ခဏလှဲ လေ၏။ သူတို့တစ်တွေ စကားပြောနေကြစဉ် အစေတော်သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်ဝင်လာကာ ဟုပိုကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလျက် ရှိလေ၏။ ဟုပိုက ထိုအကြောင်းကို မယ်မယ်ကို ပြန်ပြောလေ၏။

“အရှေ့စံအိမ်ကြီးက သခင်လေးကျိချန် မယ်မယ့်ကို ကန်တော့ ဝတ်ပြုဖို့ လာပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ့မှာ အိမ်ကိစ္စတွေနဲ့ ပင်ပန်းလာတယ်။ သွားနားချည်ဦးလို့။ ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်”

ထိုအမိန့်ကို အစေတော်က အခိုင်းမိန်းမကြီးသို့ ပြောပြီး အခိုင်းမိန်းမကြီးက အပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေသည့် ကျိချန်ကို သွားပြောသည့် အခါတွင် ကျိချန်လည်း ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျိချန်သည် အလုပ်ကိစ္စများကို လုပ်ရန် လာလေ၏။ ဝင်းဝသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ အစေခံများက ပြဿနာများကို တင်ပြကြလေ၏။ ယင်းတို့အနက် တစ်ယောက်က

“ကျွန်တော်တို့ ယာတွေက ထွက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စာရင်းခိုင် တစ်ယောက် လာပို့နေပါတယ် သခင်လေး”

“စာရင်းအင်းတွေဘာတွေ ပါရဲ့လား။ ဘယ်မှာလဲ”

စာရင်းခိုင်က တင်ပြသည့်အခါတွင် စာရင်းထဲတွင် ယခုရာသီပေါ်သည့် သစ်သီးများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ နှင့် ကြက်ငှက်အချို့သာ ပါလေ၏။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို လာပို့တဲ့ စာရင်းခိုင်က ဘယ်သူလဲ”

“ချူယွီပါ သခင်လေး” ဟု ဝင်းစောင့်က ဖြေလေ၏။

ကျိချန်သည် ချူယွီကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက်

“စာရင်းအရ လက်ခံပြီးပစ္စည်းတွေကို အလဲသွင်းလိုက်။ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ကိုပေးဖို့လဲ စာရင်းတစ်ခုလုပ်။ နောက်ကျမှ တိုက်ကြည့်မယ်။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းလာပို့တဲ့ လူတွေကို ထမင်းကျွေးလိုက်လို့ မီးဖိုကို ပြောလိုက်။ ဘယ် ထမင်းမျိုး ဟင်းမျိုးနဲ့ ကျွေးရမယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ အောက်ဆုံးအဆင့် ဟင်းနဲ့ ကျွေးပေစေ။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆုငွေလေး ဘာလေးလဲ ပေးလိုက်ကြ”

ချူယွီသည် အမိန့်ကို နာခံကြောင်း ပြောဆိုကာ ပစ္စည်းများကို နတ်ငှက်မယ်နေသည့် ဝင်းထဲသို့ အပို့ခိုင်းလေ၏။ ပစ္စည်းများကို စာရင်းနှင့်တကွ လွှဲအပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ချူယွီလည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ခဏကြာလျှင် ချူယွီသည် ကျီချန်ထံသို့ ရောက်လာပြန်ကာ

“သခင်လေး။ ခုလာပို့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက် သေးသလား ခင်ဗျ”

“ငါ့မှာ စစ်ဆေးဖို့ ဘယ်မှာ အချိန်ရှိလို့လဲ။ မင်းစစ်ဖို့ စာရင်းပါ ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော် စစ်ကြည့်တယ် ခင်ဗျ။ အပိုအလို မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လာပို့တဲ့လူ မပြန်သေးဘူးခင်ဗျ။ ဒီစာရင်း ဟာ တကယ်အမှန်လား၊ အတုလားဆိုတာ မေးယင် ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

“ကြံကြီးစည်ရာကွာ။ အသီးကလေးအရွက်လေး မဖြစ်စလောက်ကို မေးနေဦးမှာလား။ ဟုတ်လဲ ဘယ်တတ်နိုင် မလဲ”

ထိုစဉ် ပေါက်အဲ ဝင်လာပြီး ဒူးထောက်၍ အရိုအသေ ပေးလေ၏။

“သခင်လေး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဝင်းထဲမှာ အလုပ်မလုပ် ပါရစေနဲ့တော့။ ဝင်းအပြင်ဘက်မှာပဲ ထွက်လုပ်ပါရ စေတော့။ ဝင်းပြင်ကိုပဲ တာဝန်ပေးပါ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ” ဟု ကျီချန်က မေးလေ၏။

“ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ မပြောပါရစေနဲ့ သခင်လေး” ဟု ပေါက်အဲက ပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောနိုင် ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီဝင်းထဲမှာ မနေချင်တော့ဘူး သခင်လေး။ နေယင် သူများအတွက် အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေ ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီမှာ ပေါက်အဲ။ လယ်တွေယာတွေက ရတဲ့ မြေထောက်ခတွေ၊

ကောက်နှံရောင်းရငွေတွေကို ငါ အကုန် ကိုင်ထားတယ်။ တစ်နှစ်ကို သုံးသိန်းနဲ့ ငါးသိန်း ကြားမှာရှိတယ်။ ခုလို ပစ္စည်းကလေး မပြောနဲ့၊ အဲဒီလောက်များတဲ့ ငွေတွေကိုတောင် ငါတို့ ကိုင်လာတာ ဘာမှ အတိမ်းအစောင်း မရှိဘူး။ ခု ပေါက်အဲ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုယင် ငါတို့ကပဲ တခြားဆွေမျိုးတွေရဲ့ သီးစားခတွေ၊ မြေထောက်ခတွေကို မတရား တဲ့ယူနေတဲ့ ပုံမျိုး”

ပေါက်အဲသည် ပြဿနာဖော်နေပြီဖြစ်ရာ သူ့ကို ထုတ်ပစ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ကျိချန် သိလိုက်လေပြီ။ ကျိချန် သည် ချူယွီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“ဒီမှာ မင်း ဘာမှလုပ်စရာ မရှိဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ကို သွားလုပ်ချည်”

ချူယွီနှင့် ပေါက်အဲတို့သည် ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျိချန်သည် မိမိညွှတ်ခန်းဆောင်တွင် အနားယူနေစဉ် ဝင်းဝဆီမှာ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားရလေ၏။ လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အစုံစမ်း ခိုင်းလိုက်သည်တွင် တံခါးမှူးက

“ပေါက်အဲနဲ့ ချူယွီရဲ့ မွေးစားသား ရန်ဖြစ်နေကြလို့ခင်ဗျ”

“သူ့မွေးစားသားက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဟုတ်စံတဲ့ ခင်ဗျ။ ကောင်လေးက ခပ်မိုက်မိုက်ရယ်။ နေ့တိုင်း အရက်တွေ မူးမူးပြီး ဖြစ်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ မူးလာယင် ကျွန်တော်တို့ ဝင်းဝမှာ လာလာပြီး ထိုင်လေ့ရှိတယ် ခင်ဗျ။ ချူယွီနဲ့ ပေါက်အဲ စကားများနေကြတုန်းမှာ သူက ပေါက်အဲကို ဝင်ရိုက်တာပဲ”

“တယ်လဲ သောင်းကျန်းကြပါကလား ဟရီ၊ ဟင်။ သွား၊ ဟုတ်စံနဲ့ ပေါက်အဲတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြိုးနဲ့ တုတ်ထားလိုက်။ ချူယွီကော”

“သူတို့နှစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေကြတုန်းမှာ ထွက်ပြေးသွားပြီ ခင်ဗျ”

“သွား၊ သူ့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့။ ဒါတော့ နည်းနည်း လွန်လွန်းပြီ”

ထိုစဉ် ကျိလျှံ အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည့် အတွက် ကျိချန်က အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“ဟင်၊ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ”

ကျိချန်သည် နောက်ထပ် အစေခံများကို လွှတ်ကာ ချူယွီကို အရှာခိုင်းလိုက်ရာ ချူယွီမှာလည်း မိမိတာဝန်ဟု သိသည့်အလျောက် ကြောက်ကြောက်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

“သူတို့ အားလုံးကို ကြိုးနဲ့တုပ်”

ကျိလျှံမှာ ချူယွီကို ဒေါသထွက်၍ မဆုံးငြိ။

“ခင်ဗျား ဘာအသုံးကျသလဲ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တာကို အစ်ကိုကြီးက သနားလို့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ အလုပ်ကတင် ထုတ်ရုံတင် ထုတ်ပစ်လိုက်ဘယ်။ ခုတော့ ခင်ဗျားတို့က ဝင်းဝမှာ သွားပြီး ရန်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရုံတင် အားမရသေးဘူး။ ဟုတ်စံ ဆိုတဲ့ကောင်က ပါလာရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ချူယွီ ဆိုတဲ့ လူကြီး ကလဲ ဝင်ဖျန်ဖြေပေးမယ်တော့ စိတ်မကူးဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသတဲ့။ တော်တော် ဟုတ်တဲ့ လူတွေ” ဟု ဆိုကာ ကျိလျှံသည် ချူယွီကို အချက်ပေါင်းများစွာ ကန်လေ၏။

“ချူယွီ တစ်ယောက်တည်းကို ရိုက်လို့ မလုံလောက်သေးဘူးကွ” ဟု ကျိလျှံက ပြော၏။

ကျိချန်သည် ပေါက်အဲနှင့် ဟုတ်စံတို့ကိုလည်း တစ်ယောက်လျှင် ကြိမ်အချက် ငါးဆယ်စီရိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။ ထိုနောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချူယွီတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အလုပ်ကိစ္စများကို ပြောဆို နေကြလေ၏။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အစေခံများ အသိုက်အဝန်းတွင် အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ရှိကြရာ အချို့က ကျိချန်သည် ဘက်လိုက်သည်ဟု ပြောဆိုကြပြီး အချို့ကလည်း ကျိချန် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အကျင့်မကောင်းကြောင်းဖြင့် အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြလေ၏။

“ဟိုတုန်းက သူမိန်းမ မယုတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ ပေါက်အဲ မိန်းမကို ဝိုင်းပြီး ပါးချနားချ လုပ်တုန်းက ပေါက်အဲကို ကာကွယ်ပေးဖို့ ကျိလျှံကို သူပဲ ပြောခဲ့တယ်။ ခု ပေါက်အဲမိန်းမကို ပလူးလို့ အားရတော့ ပေါက်အဲကို နှင်ထုတ်ပစ်ပြီပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် အစေခံများသည် ထိုအကြောင်းကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ယခုအချိန်တွင် ကျိချန်မှာ ပြည်သူလုပ်ငန်းဌာနတွင် ဒုတိယဝန်ကြီး ရာထူးကို ရသည့်အတွက် ကျိချန်၏ အမျိုးများမှာ ကြီးပွားချမ်းသာလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါ၌ ကျိယွန်သည် မိမိအတွက် မက်လောက်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို ကပ်ရပ်၍တောင်းရန် စိတ်ကူးရလေ၏။ ကျိယွန်သည် အပြင်ဘက်မှ ကန်ထရိုက်တာများ၊ ပွဲစားများနှင့် ပေါင်းကာ သဘောတူညီမှု ယူပြီးလျှင် သူ့အတွက် ကန်ထရိုက်အလုပ် တစ်ခုရအောင် ပြောပေးဖို့ နတ်ငှက်မယ်ကို လက်ဆောင် ပေးရန် အကောင်းဆုံး ဝိုးထည်ဖဲထည်များကို

ဝယ်ခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်တွင်ရှိနေစဉ် ကျီချန်နှင့် မိမိခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျီလျှံတို့သည် အစေခံများကို စိတ်ဆိုး၍ ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်ကြောင်းကို ကြားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် အစေတော်များကို လွှတ်၍ အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းခိုင်းမည် ပြုစဉ် ကျီလျှံသည် အိမ်သို့ပြန်လာကာ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ကိစ္စက ဘာများ ဒီလောက်အရေးကြီးလို့လဲ မောင်မောင်ရယ်။ အသေးအဖွဲ့ ကလေးဟာပဲ။ သူတို့တစ်တွေ ဒီလို စည်းမရှိကမ်းမရှိ နေကြထိုင်ကြတာတွေကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ထားလို့ မရဘူးပေါ့။ ခု ငှက်မယ်တို့ စီးပွားဥစ္စာ ကောင်းနေတုန်း မှာ လက်အောက်ငယ်သားတွေက ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဒီအတိုင်းသာ သွားနေယင် ငှက်မယ်တို့ သားတွေမြေးတွေ လက်ထက်ကျတော့ သူတို့ကို ဘယ်နှယ်လုပ် ထိန်းတော့မလဲ။ မနှစ်ကဆိုယင်လဲ အရှေ့စံအိမ်က ဝင်းကြပ် ချောင်တရယ်။ စံအိမ်လှေကားရင်းမှာ အရက်တွေမူးပြီး လဲလို့။ ဆဲလိုက်တာ ကလဲ စုံနေတာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှောင်ဘူး။ လူကြီးရော လူငယ်ရော။ ပါးစပ်ထဲ တွေ့သမျှလူကို အော်ခေါ်ပြီး ဆဲနေတယ်။ သူက အဘိုးရှိစဉ် ကတည်းက အဘိုးရဲ့ စိတ်ချရတဲ့ ကျွန်ယုံကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် အဘိုးကို အသက်ပေး ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်းကောင်းကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်ရယ်၊ ကျွန်ဟာ ကျွန်၊ အစေခံဟာ အစေခံပဲ။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဆဲစရာ ရှိသလဲ။ သခင်ကို ရိုသေသမှု ရှိရမှာပေါ့။ မောင်မောင်ရဲ့ ဆွေမျိုးပဲနော်။ ပြောတော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ စိတ်လဲမဆိုးနဲ့။ မောင်မောင်ရဲ့ မရီးတော် မမယုဟာ သိပ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ပေါ့။ သူ့ အစေတော်တွေကို ကြည့်ပါလား။ အကုန်လုံး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြတာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်ဘူး။ ခု ပေါက်အဲဆိုတဲ့ လူကို ကြည့်လေ။ တကယ်ကတော့ ပေါက်အဲဟာ မောင်မောင်နဲ့ မောင်မောင်အစ်ကို ကျီချန်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လူယုံတော် မဟုတ်လား။ ခုတော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သူ့ကို ရိုက်ကြပြန်တာလဲ”

ကျီလျှံသည် ထိုမေးခွန်းကြောင့် အဖြေရခက်လျက်ရှိကာ စကားကိုလွှဲပြီးလျှင် အလုပ်ရှိသေးသည်ဟု အကြောင်း ပြလျက် နတ်ငှက်မယ် အပါးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေး ဟုန်ယုသည် နတ်ငှက်မယ်ထံ ပေါက်လာကာ ကျီယွန်က တွေ့ခွင့်တောင်းနေ ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

“ခေါ်ခဲ့” ဟုပြောရင်း နတ်ငှက်မယ်သည် ကျီယွန် မည်သည့်ကိစ္စဖြင့်

ရောက်လာကြောင်းကို စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

ဟုန်ယုသည် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ကျီယွန်ကို ပြုံးပြလိုက်ရာ ကျီယွန်သည် သူ့အနားသို့ ကပ်လာလေ၏။

“ငါပြောတာကို မလေးငှက်မယ်ကို သွားပြောခဲ့ရဲ့လား”

ဟုန်ယုမှာ မျက်နှာနီရဲလျက်

“ရှင်ဟာ တော်တော်ကို ဆိုးတယ်။ သိပ်ဒုက္ခပေးတာပဲ”

“နင့်ကို ငါဘယ်လောက်များ ဒုက္ခပေးလို့လဲ ဟုန်ယုရယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယု အခန်းမှာတုန်းက တစ်ခါ”

ဟုန်ယုမှာ သူတို့ပြောနေသည့် စကားများကို လူကြားသွားမည် စိုးသည့်အတွက် ကြားဖြတ်ကာ

“ဟိုနေ့က ကျွန်မ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေး ရတယ်နော်”

ကျီယွန်မှာ ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းသာသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျီယွန်က မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ အိမ်ထဲမှ အစေတော် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူချင်းခွာကာ အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာ ခဲ့ကြလေ၏။

ကျီယွန်က လေသံကလေးဖြင့်

“ဒီကိုထွက်လာခဲ့တုန်းက နင်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောဖို့ ထွက်လာတာ။ နင့်ကို ရယ်စရာကလေး တစ်ခု ပြောစရာရှိလို့”

ဟုန်ယုမှာ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြန်းသွားရင်းက ကျီယွန်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မပြောချေ။ နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်ထဲ ရောက်သည့်အခါ၌ ဟုန်ယုသည် ကျီယွန် ရောက်လာကြောင်းကို အလျင် ဝင်ပြောပြီးနောက် ပြန်ထွက်လာကာ ခန်းဆီးကို မပေးလေ၏။ ဟုန်ယုသည် ကျီယွန်ကို လူမမြင်အောင် လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် အားလုံး ကြားလောက်သော အသံဖြင့် “သခင်လေး ကျီယွန် ကြွပါ။ မလေးငှက်မယ်က ဝင်နိုင်ပါပြီတဲ့” ဟု ဟန်ဆောင်၍ ပြောလေ၏။

ကျီယွန်သည်ပြီးလျက် ဟုန်ယုနောက်မှနေ၍ အခန်းထဲသို့ လိုက်လာခဲ့ပြီးလျှင် နတ်ငှက်မယ်ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

“မလေးငှက်မယ်ကို အမေက မကြောင်းသာကြောင်း မေးလိုက်ပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်ကလည်း ကျီယွန်၏ မိခင် ကျန်းမာရေးကို

မေးမြန်းပြီးနောက်

“ဆို၊ ငါ့မောင်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မလေးငှက်မယ် ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ကူညီခဲ့တာတွေကို ကျွန်တော်မမေ့ပါဘူး မလေးငှက်မယ်။ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိပါတယ်။ မလေးငှက်မယ်က ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးထင်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ခု မလေး ငှက်မယ်အတွက် နဝမလပွဲတော်မှာဝတ်ဖို့ လက်ဆောင်ကလေး ယူလာခဲ့ပါတယ်။ မလေးငှက်မယ်အဖို့ ဒီမှာ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလက်ဆောင်ကလေး ကိုတော့ လက်ခံပါ။ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ညှာသော အားဖြင့် လက်ခံလိမ့်မယ် လို့လဲ ယူဆပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ကဲ၊ ပြောစရာရှိတယ် ဆိုယင်လဲ ထိုင်ပါဦးကွယ်”

ကျီယွန်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးအစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့လက်ဆောင်ထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေ၏။

“မင်းတို့မှာ ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပေးနေရပြန်တာလဲကွယ်။ အလကား ပိုက်ဆံ ကုန်အောင်။ မလေးငှက်မယ် အဖို့လဲ ဘာမှလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ၊ ဒီတော့ မလေးငှက်မယ် ပြောမယ်။ မင့်လက်ဆောင်ကို မလေးငှက်မယ် လက်ခံစေချင်တယ်လို့ ဆိုယင် အကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြ။ အဲဒီတော့မှ လက်ခံမယ်။ အကြောင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပြောဘဲ ဝေ့ဝိုက်ပြောနေတယ် ဆိုယင်တော့ လက်မခံဘူး။ ဒါပဲ”

ကျီယွန်မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရန်မှတစ်ပါး အခြား လမ်းမရှိတော့ပြီ။ ကျီယွန်သည် အောက်ကျို့ခယသည့် အပြုံးမျိုးကို ပြုံးလိုက်လျက်

“ကျွန်တော် အကူအညီ တောင်းချင်တာက သိပ်တော့ မများပါဘူး မလေးငှက်မယ်ရယ်။ တစ်နေ့တုန်းက သခင်ကြီး ကျီချိန်ဟာ ဘုရင့် သင်္ချိုင်းတော်များ ပြင်ဆင်မွမ်းမံရေးမှာ ကြီးကြပ်နေရတယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလို အဆောက်အအုံတွေကို ဆောက်လုပ်နေကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်။ စိတ်လဲ ချရပါတယ်။ ဒီတော့ မလေးငှက်မယ်အနေနဲ့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ကန်ထရိုက်တာများကို သုံးဖို့ ဦးကြီးကျီချိန်ကို ပြောကြည့်ပေးပါလား။ များများ မရချင် နေပါစေ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကလေး နှစ်ခုလောက် ရတယ်ဆိုယင်

မလေး ငှက်မယ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ။ မလေးငှက်မယ် ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းစရာရှိသလဲ ခိုင်းပါ။ တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီပြင်ကိစ္စတွေမှာတော့ မလေးငှက်မယ် ပြောသင်ရတာပဲကွယ့်၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေက အစိုးရလုပ်ငန်း ဆိုတော့ အထက်လူကြီးတွေက ချမှတ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာ။ ပြီးတော့ တည်ဆောက်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကိုလဲ အတွင်းဝန် များ၊ ရွှေနန်းတော်က အရာရှိများ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်နေရတာ ဖြစ်လေတော့၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ မလွယ်ဘူး။ အပြင်လူ ဆိုသင် အနားတောင် သိရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပြင်လူ မပြောနဲ့၊ တို့အိမ်က အစောင့်တွေတောင် ဦးကြီး ကျိချိန်ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ဖို့၊ ဆေးပေးမီးယူ လုပ်ဖို့လောက်ပဲ ဝင်ခွင့်ရတာ။ မင်းအစ်ကို ကျိလျှံကတော့ အဲဒီမှာ တို့ ကိစ္စရှိနေလို့ ဝင်ခွင့် ထွက်ခွင့် ရနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူလဲ ဘာမှ ဝင်ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။

“ပြီးတော့ တို့မှာလဲ ပြဿနာလေးတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်နေတယ်။ ဒီပြင်လူ မပြောနဲ့၊ မင်းတို့ အစ်ကိုကြီး ကျိချိန်ကိုယ်တိုင်တောင် ရှင်းလို့ မနိုင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ သူတို့တောင် လုပ်လို့ကိုင်လို့ မရတဲ့ကိစ္စမှာ မင်းလို အဆင့်နိမ့်တဲ့လူမျိုးက ဝင်လုပ်ကိုင်လို့ ဘယ်နှယ်လုပ် ဖြစ်မှာလဲ။ ပြီးတော့ အစိုးရလုပ်ငန်းဆိုတာ ပိုက်ဆံမက်လောက် စရာတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် လုပ်ငန်းတွေက ပြီးသလောက် ဖြစ်နေကြပြီ။ အချောသတ်ဖို့ လောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်အိမ်မှာ ပြန်ပြီး တခြားအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးပါ ငါ့မောင်ရယ်။ ဒါ မလေးငှက်မယ် ပေးချင်တဲ့အကြံပဲ။ ဒါကို အိမ်ပြန်ရောက်သင် နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး သေသေချာချာစဉ်းစား၊ မလေးကို လက်ဆောင်လာပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မလေး လက်မခံပါရစေနဲ့။ ပြန်ယူသွားပြီး တခြား ပေးသင့်တဲ့ လူတွေကို ပေးလိုက်ပါ”

ထိုစဉ် အထိန်းတော်များသည် ပိုးဖဲများကိုဆင်ကာ လက်ထဲတွင် အရုပ်ကလေးများကို ကိုင်လာသည့် ချောချိ ကလေးကို ခေါ်လာကြလေ၏။ ချောချိကလေးသည် မိခင်ဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ်ဆီသို့ ပြေးလာလေ၏။ ကျိယွန်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ဆို ညီမလေး တော်မှာပေါ့နော်။ လာ ညီမလေး။ ဘာလိုချင်သလဲ”

ချောချိသည် ငို၍ နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ကလေးကို ပေါင်ပေါ်သို့ ပွေ့တင်လိုက်ကာ

“အို သမီးကလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ။ အဲဒါ သမီးနဲ့ အစ်ကို တော်တယ်၊ သိရဲ့လား။ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ”

“ကလေးက ချစ်စရာကလေးနော်။ သူလဲ မယ်မယ်လိုပဲ ကြီးလာယင် စည်းစိမ်ရှိရှိ နေရမှာပဲ”

ချောချီသည် ကျီယွန်ကို ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ခါငိုပြန်လေ၏။ ထိုနောက်တွင်လည်း ကလေးက သူ့ကို မကြာခဏ ကြည့်၍ ငိုနေသည့်အခါ၌ ကျီယွန်မှာ ဆက်နေ၍ မကောင်းတော့သည့်အတွက် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

“မင့်လက်ဆောင်တွေကို ပြန်ယူသွားလေ”

“အသေးအဖွဲ ကလေးတွေပါ မလေးငှက်မယ်ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ယင် လက်ခံပါ”

“ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်ဘူး။ မင်းပြန်ယူမသွားယင် ငါပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်မှာပဲ။ ဒီလို မလုပ်နဲ့ကွယ်၊ ငါမကြိုက်ဘူး။ မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စ အခွင့်အလမ်း ပေါ်ယင် ငါအပြောခိုင်းလိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် မပေါ်ဘူး ဆိုယင်တော့ ငါလဲ ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ။ ဒါတွေကို မပေးပါနဲ့။ အပိုတွေပါ”

နတ်ငှက်မယ်က အတင်း ငြင်းနေသည့်အခါ၌ ကျီယွန်မှာလည်း မျက်နှာတွေ နီရဲလာကာ

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ မလေးငှက်မယ် လက်ခံတဲ့ဟာမျိုးကို ပို့ပါမယ် မလေးငှက်မယ်။ ကျွန်တော့် အနေကတော့ မလေးငှက်မယ်ကို ဘယ်လောက် လေးစားတယ် ဆိုတာ ပြတဲ့သဘောပါ”

“ဟုန်ယုရေ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ယူသွားပြီး ကျီယွန်ကို အပြင်လိုက်ပို့လိုက်”

ကျီယွန်သည် နတ်ငှက်မယ်ထံမှ ပြန်လာရင်း “အင်း၊ မလေးငှက်မယ်ဟာ သိပ်ပြီး စည်းကမ်းကြီးတဲ့မိန်းမလို လူတွေကပြောကြတာ ဒါ့ကြောင့်ပြောကြတာကိုး။ အေးလေ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခုလောက်ဆိုယင် ငါ့သဘောကို သူသိလောက်ပြီပေါ့။ နောင် အခွင့်ကြုံတော့ သူ့ကိုနောက်ထပ် ပြောပြရဦးမှာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်မှာ မျက်နှာနီရဲလျက်

“ကဲ သွားစမ်းပါ ကျီယွန်ရယ်။ နောက်ကျတော့ မကြာခဏလာ နိုင်ပါတယ်။ ခုလောက် ခပ်စိမ်းစိမ်း မနေပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ”

ထိုနောက် ကျီယွန်သည် ဝင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဟုန်ယုသည် တံခါးဝင်းဝတွင် ရပ်လျက် ကျီယွန်ကို မျက်စိ တစ်ဆုံး စောင့်ကြည့်နေပြီးနောက် အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အခန်းထဲသို့ ညစာယူလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဆန်ပြုတ် အဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ်ကို အစေတော်များအား မေးလေ၏။ အစေတော်အချို့က အခန်းထဲဝင်လာကြကာ “ဟုတ်ကဲ့ မလေး၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ” ဟုပြောလေ၏။

“ကဲ အရက်နဲ့ စိမ်ထားတဲ့ တောင်ပိုင်းဟင်းတွေကော ယူလာခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဆိုကာ ချူဟုန်သည် အစေတော်အချို့ကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ပင်အဲသည် အနားသို့ ရောက်လာကာ

“မလေးငှက်မယ်ကိုပြောဖို့ တစ်ခုမေ့နေတယ်ရှင်။ နေ့လယ်တုန်းက မလေးငှက်မယ် မယ်မယ်နဲ့ သွားပြီး စကား ပြောတုန်းမှာ သီတာစန္ဒီ ကျောင်းတိုက်က သီလရှင်လေး တစ်ပါးလာပြီး တောင်ပိုင်းက လုပ်တဲ့ သနပ်များရှိယင် တစ်အိုး နှစ်အိုး ပေးလိုက်ပါလို့ ဆရာကြီး အလှူခံခိုင်း လိုက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးကလဲ ကောင်းကောင်း မကျန်းမာတဲ့ အတွက် လစဉ်လှူနေကျ ဝတ္ထုငွေကလေးကို ကြိုတင်လှူနိုင်ယင် လှူပါလို့ မေတ္တာရပ်လိုက်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးတော့ ဆရာကြီး နေထိုင်မကောင်းတာ လေးငါးရက်ရှိပြီတဲ့။ မနေ့ညတုန်းက သီလရှင် ကလေးတွေက အိပ်ရာဝင်သွားတော့ မီးတွေကို မငြိမ်းခဲ့မိလို့ ဆူလိုက်တာလဲ မပြောနဲ့တော့နဲ့။

“ဒါပေမယ့် သီလရှင်ကလေးတွေက ဂရုမစိုက်ကြဘူးတဲ့။ မနေ့ညက သန်းခေါင်ကျော်တော့ မှန်အိမ်က မီးလင်း နေတာတွေ့လို့ မီးအငြိမ်းခိုင်းတော့ တစ်ယောက်မှ မနိုးကြဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ သူကိုယ်တိုင် ထပြီး မှန်အိမ်ကို မီးငြိမ်းရတယ်တဲ့။ မှန်အိမ်ကို မီးငြိမ်းပြီးလို့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာတော့ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်နေကြသတဲ့။ သူက ဘယ်သူလဲလို့ မေးတော့ ဘာမှမဖြေဘဲ သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးနဲ့ချည်သတဲ့။ ဆရာကြီးက အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းတော့ တခြားသီလရှင်တွေလဲ မီးခွက်တွေနဲ့ ပြေးလာကြသတဲ့။ အဲဒီတော့မှ လူဆိုးတွေလဲ ထွက်ပြေး ကြသတဲ့။ သူတို့ရောက်သွားတော့ ဆရာကြီးက မြေကြီးပေါ်လဲလို့တဲ့။ ပါးစပ်ကလဲ အမြှုပ်တစ်စီနဲ့တဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့ဝိုင်း ပြုစုကြတော့မှ ဆရာကြီးလဲ သတိပြန်ရလာသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုထိလဲ အစားကောင်းကောင်း မစားနိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် မလေး ငှယ်မယ်ဆီကို

လစဉ်လှူငွေ ဝတ္ထုထဲက ကြိုတင်လှူဖို့ အလှူခံလွှတ်လိုက်တာတဲ့။
သနပ်ကလေး ဘာလေး များရှိယင် လှူပါလို့ ခိုင်းလိုက်လို့တဲ့။

“ကျွန်မလဲ မလေး မရှိဘဲ မပေးရဲတော့ မလေး မရှိသေးဘူး၊
မယ်မယ့်ဆီကို သွားနေတယ်။ မလေးကို ပြောလိုက်မယ် လို့ပဲ
သီလရှင်ဆရာလေးကို ပြောလိုက်တယ်။ ခုတောင် မလေးက အရက်စိမ်ထားတဲ့
တောင်ပိုင်းဟင်းတွေအကြောင်း ပြောမှ အမှတ်ရလာလို့ ပြောရတာ။
နို့မဟုတ်ယင် မေ့နေမှာ”

နတ်ငှက်မယ်သည် သူပြောသည့် စကားများကို တိတ်ဆိတ်စွာ
နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။

“တို့ဆီမှာ တောင်ပိုင်းက ပို့လိုက်တဲ့ သနပ်တွေ ရှိသေးတယ်
မဟုတ်လား။ ရှိယင် လှူလိုက်ပါ။ ဝတ္ထုငွေကတော့ နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်ရှိမှ
လာပါလို့ အပြောလွှတ်လိုက်”

ထိုစဉ် ဟန်ယု ဝင်လာကာ

“သခင်လေး ကျိလျှံက မြို့ပြင်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့တဲ့။
ဒါကြောင့် ဒီနေ့ည အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူးလို့ အပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ် မလေး”

“အင်း”

ထိုစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး
အော်သံကို ဝင်းနောက်ဖေးဆီမှ ကြားလိုက်ရ ပြီးလျှင် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့်
ပြေးဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ပင်အဲသည် အကျိုးအကြောင်းကို
သွား၍ စုံစမ်း သည့်အခါတွင် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြသော အစေတော်များကို
တွေ့ရလေ၏။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဆူလို့ညံလို့” ပင်အဲ ပြန်ရောက်လာသောအခါ

“ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို တစ္ဆေခြောက်လိုက်လို့ ဆိုလား
ဘာလားပဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

ထိုသူငယ်မကလေး ရောက်လာ၍ မေးသည့်အခါတွင်

“ခုတင်က ကျွန်မမီးဖိုမှာ မီးသွေးပြတ်နေလို့ မီးသွေး
အယူခိုင်းမယ်ဆိုပြီး နောက်ဖေးဘက်ကို ထွက်သွားတယ် ရှင့်။
နောက်ဖေးရောက်တော့ အခန်းလွှတ်သုံးခန်းထဲက ခြေသံတွေကို
တရှုပ်ရှုပ်ကြားရတယ်။ အစတုန်းကတော့ ကြွက်တွေကို
ကြောင်လိုက်ခုတ်နေတာပဲလို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ညည်းသံလိုလို

ကြားရတယ်ရှင်။ ဒါနဲ့ ကြောက်တာနဲ့ ပြန်ပြေး လာခဲ့တယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ကြုံကြုံဖန်ဖန်အေ။ ဒီအိမ်ထဲမှာ အစိမ်းသရဲတို့၊ တစ္ဆေတို့ အကြောင်းကို မပြောရဘူးလို့ ပြောထားတာ ညည်း နားမလည်ဘူးလား။ တစ္ဆေတွေ ဘာတွေကို ငါဘယ်တော့မှ မယုံဘူး။ သွား၊ သွား နောက်မပြောနဲ့”

အစေတော် သူငယ်မလေးသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုနောက်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ဆိုင်ပင်းကို ခေါ်၍ ထိုနေ့တွက် ငွေစာရင်းများကို အလုပ်ခိုင်းလေ၏။ စာရင်းတွက်ပြီးသည့် အခါ၌ သန်းခေါင်ယံသို့ တိုင်ခဲ့ လေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်သည် သူတို့နှင့်ထိုင်၍ စကားပြောဆိုပြီးလျှင် သူတို့ကို အအိပ်ခိုင်းလိုက်ကာ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

သန်းခေါင်တိုင်ခါနီးတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျ နေရာမှ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းကာ လန့်နိုးလာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေသည့်တိုင် ကြောက်လန့်လာသဖြင့် ပင်အဲနှင့် ကျိတုန်တို့ကို သူ့အနီးတွင် လာနေရန် ခေါ်သည်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာလည်း အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြလေ၏။ ကျိတုန်သည် စောစောပိုင်းက နတ်ငှက်မယ်ကို ခပ်ခံခံ လုပ်ခဲ့ဖူးသည့်တိုင် ကျိလျှံက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်းလာသည့် အခါတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်ကလည်း ကျိတုန်ကို အလျော့ပေး ပေါင်းသည့်အတွက် သူ့ဘက်ကိုပါအောင် သိမ်းသွင်းလျက် ရှိလေ၏။ သို့တိုင်အောင် ကျိတုန်သည် ပင်အဲကဲ့သို့ ကိုယ့်သခင် အပေါ်တွင် သစ္စာမကြီးလှဘဲ အနည်းငယ် ဘဝင်မြင့်လျက် ရှိလေ၏။ ယခုအချိန်တွင် နတ်ငှက်မယ်မှာ ကောင်းစွာ နေထိုင်မကောင်းသည့်အတွက် ကျိတုန်သည် သခင်မအတွက် လက်ဖက်ရည် ယူလာခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ရင်း

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အေ။ ကဲ ကဲ၊ ညည်းလဲ ပြန်အိပ်ချည်တော့။ ပင်အဲ တစ်ယောက်ရှိယင် တော်ပါပြီ”

ကျိတုန်ကလည်း နတ်ငှက်မယ် ကျေနပ်သွားစေရန်အတွက်

“မလေးငှက်မယ် အိပ်မပျော်ယင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ စောင့်ပေးမယ်လေ။ ရပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေရင်း အတန်ကြာသည့်အခါတွင် ငိုက်မျဉ်းစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်သည်

အိပ်မောကျသွားသည့် အခါ၌ အဝေးမှ ကြက်တွန်သံများကို သဲ့သဲ့ကြားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မအိပ်ကြတော့ဘဲ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ လှဲလျောင်းကာ နတ်ငှက်မယ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်နှင့် ကူညီ၍ မျက်နှာသစ်ပေး ကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ ယမန်နေ့ညက ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့သည့် အတွက် စိတ်တိုလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ချုပ်တည်းကာ အိပ်ရာမှထလေ၏။ ထိုသို့ စိတ်တိုတိုဖြင့် အိပ်ရာမှထ၍ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေစဉ် နောက်ဖေး ဝင်းဘက်ဆီမှ ပင်အဲကို မေးနေသည့် အစေခံမ ကလေး တစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရလေ၏။

“ဟဲ့၊ ငါ ဒီမှာရှိတယ်ဟဲ့”

အစေခံမကလေးသည် ခန်းဆီးကို မ,ကာ ဝင်လာလေ၏။ ထို အစေခံမကလေးမှာ သခင်မဝမ်က ကျီလျှံကို အခေါ် လွှတ်လိုက်သောကြောင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“အပြင်က အစိုးရကိစ္စရှိလို့ ဆိုပြီး ဧည့်သည်တွေ လာနေတယ်ရှင့်။ သခင်ကြီး ကျီချိန်ကလဲ အပြင်ထွက်သွားတာနဲ့ သခင်လေး ကျီလျှံကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ထိုသတင်းကြောင့် လန့်သွားလေ၏။ မည်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်းကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ကွယ်လွန်သူ အစေတော်မကလေးကို အမှတ်ရသည့်အတွက် ပေါက်ယု
ကဗျာစပ်ခြင်း။

မှားယွင်းစွာ သံသယ ဖြစ်ခံရသည့်အတွက် ထိုက်ယု အစာမစားဘဲ နေခြင်း။

ထိုနေ့ မနက်၌ နတ်ငှက်မယ်မှာ စိတ်လက်ကြည်သာခြင်း မရှိရသည့် အထဲတွင်
အစေတော်မ ကလေးက အစိုးရကိစ္စ ဟု ပြောသည့်အတွက် လန့်သွားလေ၏။

“ဘာ၊ အစိုးရကိစ္စ ဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“ကျွန်မလဲ မသိပါဘူး မလေး။ ခုလေးတင် အတွင်းဝင်းတံခါးက
သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက်လာပြီး သခင်ကြီးကျိချိန်ရဲ့ ဌာနမှာ
ပြဿနာပေါ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သခင်လေးကျိလျှ် အမြန်လိုက်ခဲ့ပါလို့
ဒေါ်လေးဝမ်းက မှာလိုက်ပါတယ်”

ကိစ္စမှာ သူတို့သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနနှင့် သက်ဆိုင်သော
ကိစ္စဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရသည့် အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည်
စိတ်အေးသွားကာ

“ဒါဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်းကို ပြန်ပြောလိုက်။ သခင်လေးကျိလျှ်လဲ ကိစ္စရှိလို့
မနေ့ညကပဲ ခရီးထွက်သွားတယ်လို့။ ခုထက်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးလို့။
ပြီးတော့ သခင်လေးကျိလျှ်ဆီကိုလဲ တစ်ယောက်ယောက် လွှတ်လိုက်ယင်
ကောင်းမယ်လို့ ပြောလိုက်”

အစေတော် သူငယ်မကလေးလည်း ထိုစကားကို နားထောင်ပြီးနောက်
ထွက်သွားလေ၏။

မကြာမီမှာပင် ကျိချန်သည် ဝန်ကြီးဌာနမှလာသော ကိစ္စကို
မေးမြန်းကြည့်ရန် ထွက်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ပြန်လာခဲ့ကာ
ဒေါ်လေးဝမ်းကို ပြောသည်မှာ

“လုပ်ငန်းဌာန ဝန်ကြီးဌာနက သတင်းကြားခဲ့တယ် ဒေါ်လေးဝမ်းရဲ့။
ဟိုနန်ပြည်နယ်မှာ မိုးတွေသိပ်ရွာ၊ ရေတွေ ကြီးပြီး တာတမံတွေ
ကျိုးပေါက်ကုန်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ရွာတွေ တော်တော်များများလဲ
ရေအောက်ရောက်ကုန် ကြတယ် တဲ့။ ဝန်ကြီးဌာနကို မြစ်ဝါမြစ်ကော်မရှင်
ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့က ပေးလိုက်တဲ့ အစီရင်ခံစာထဲမှာ ပါသတဲ့။ တာတမံတွေ
ပြန်ဖို့ဖို့။ ပြန်တည်ဆောက်ဖို့ ဘုရင့်အစိုးရကလဲ စရိတ်စကတွေ

ထုတ်ပေးထားသတဲ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့ လုပ်ငန်းဌာနဝန်ကြီးဌာန တစ်ခုလုံးအလုပ်တွေ များနေကြတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဦးကြီးကျိချိန်ဆီကို သတင်း အပို့လွှတ်လိုက်တာပါ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျိချိန်လည်း ပြန်သွားလေ၏။ သခင်ကြီး ကျိချိန် ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် ထို အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ကျိချိန်မှာ နေ့တိုင်း အလုပ်များလျက်ရှိကာ အရာရှိများနှင့် တိုင်ပင်စည်းဝေး နေရသဖြင့် ပေါက်ယုကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှိသည်တွင် ပေါက်ယုမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း စာပေသင်ကြားရာတွင် လျော့ရဲရဲ ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဖခင်ကြီးကို ကြောက်သည့်အတွက် ကျောင်းကို တက်မြဲတက်လျက် ရှိပေသေး၏။ ထိုက်ယု ထံသို့လည်း မကြာခဏ မသွားရဲတော့ချေ။

ဒဿမလလယ် တစ်ညနေ၌ ရာသီဥတုမှာ ရုတ်တရက် အေးသွားသဖြင့် မာလာသည် ပေါက်ယု ကျောင်းသွား လျှင် ဝတ်ရန်အတွက် အနွေးထည်များကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ထုတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဒီနေ့ တော်တော်လေး အေးတယ်နော် သခင်လေး။ ကျောင်းသွားယင် အနွေးထည် ထူထူထဲထဲကလေး ဝတ်သွားမှ။ ညနေ ပြန်လာယင်လဲ ဝတ်ထားမှ ကောင်းမယ်”

မာလာသည် အပေါ်ရုံအင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဝတ်လုံတစ်ထည်ကိုလည်း အထုပ်ဖြင့် ထုပ်၍ ပေမင်းကို ပေးထားရန် အစေတော် ကလေးတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။

“အပြင်မှာ တော်တော်အေးနေတယ်။ သခင်လေး ချမ်းယင်ဝတ်ရအောင် အဆင်သင့် ဆောင်သွားလို့လဲ ပြောလိုက်”

ပေမင်းလည်း ဟုတ်ကဲ့ဟု ဝန်ခံကာ ဝတ်လုံကို ယူပြီးသော် ပေါက်ယုနှင့်အတူ ကျောင်းသို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကျောင်းတွင်ထိုင်၍ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုကို လုပ်နေစဉ် လေတွေတိုက်လာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်တွင် ကပ်ထားသည့် စက္ကူများမှာ လန်ကုန်ကြလေ၏။

“ရာသီဥတုက တော်တော်လေး ပြောင်းသွားတယ်”

ဆရာကြီးသည် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် မည်းညိုသော တိမ်တိုက်ကြီးများသည် ရာဟု ထောင့်မှနေ၍ စနေထောင့်ဆီသို့ ရွေ့လျားနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုစဉ် အနီးသို့ ပေမင်းရောက်လာကာ

“သခင်လေး၊ တော်တော်အေးလာပြီခင်ဗျ။ အနွေးထည် ဝတ်ထားယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် ပေမင်းကလည်း ဝတ်လုံကို ယူလာလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဝတ်လုံကို မြင်သည့်အခါတွင် သိသိသာသာကြီး ဝိုင်ကျသွားလေ၏။ အခြားသူများကလည်း ဝတ်လုံကြီးလက်ထဲတွင် ကိုင်နေသည့် ပေါက်ယုကို ကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုဝတ်လုံမှာ အခြားမဟုတ်။ ကွယ်လွန်သူ အစေတော်ကျင်ဝမ်း ချုပ်ပေးသွားသည့် ဒေါင်းမြီးကွက် ဝတ်လုံဖြစ်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီဝတ်လုံကို ယူလာတာလဲ။ ဘယ်သူ ထုတ်ပေးလိုက်တာလဲ”

“အဆောင်က ကောင်မကလေး တစ်ယောက်ထုပ်ပြီး လာပို့တာပါပဲ”

“ငါ သိပ်မအေးပါဘူးကွာ။ မဝတ်သေးပါဘူး။ သိမ်းသာထားလိုက်ပါ”

ဆရာကြီးမှာ ပေါက်ယုသည် ဒေါင်းမြီးဖြင့် ရက်ထားသည့် အကောင်းစားဝတ်လုံကြီးကို နှမြောသဖြင့် မဝတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြီးခြံချွေတာ တတ်ပေသည်ဟု ကြည့်၍ ကျေနပ်သွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ပေမင်းကမူ

“ဝတ်ပါသခင်လေး။ မဝတ်ယင် အအေးမိသွား လိမ့်မယ်။ သခင်လေးကိုတော့ ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ အဆူခံရမှာ။ ကျွန်တော့်ကို အဆူမခံရမှာ စိုးယင် ဝတ်လိုက်ပါ သခင်လေးရယ်”

ပေါက်ယုသည် သူ့ပြောဆိုချက်ကို လက်ခံလိုက်ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စာအုပ်ကို ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ကြည့်နေလေ ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီးကမူ ပေါက်ယု စာကြည့်နေသည်ဟုထင်ကာ ကျေနပ်လျက် ရှိပြန်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ အတန်းဆင်းသည့် အခါတွင် ပေါက်ယုသည် နေမကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ ခွင့်ယူလိုက်လေ၏။ ဆရာကြီးသည် ကျောင်းသားလေးများကို အတန်းလွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကောင်းစွာ နေထိုင် မကောင်းလှချေ။ ကျိချိန်မှာ အလွန် အလုပ်များလျက်ရှိစဉ် မယ်မယ်သည် သူ့မြေးကို မရိုက်မှန်း သိသည့်အတွက် ဆရာကြီးသည်လည်း ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သဘောတူလိုက်လေ၏။

အိမ်သို့ပြန်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်နှင့်

မိခင်ဒေါ်လေးဝစ်တို့ကို ဆရာကြီးက ပြန်လွှတ် လိုက်သည်ဟု ပြောပြလေရာ သူတို့ကလည်း ပေါက်ယုစကားကို အဟုတ်မှတ်ထင် ကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဥယျာဉ် ထဲတွင် ခဏမျှထိုင်နေပြီးနောက် မာလာ၊ အခြားသူများနှင့် တကွ စကားစမြည် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဒေါင်းမြီးကွက် ဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်ထားရင်းက ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် လှဲလျက်ရှိလေ၏။

မာလာက

“ဉာဏတော့ အဆင်သင့် ပြင်ပြီးပြီ သခင်လေး။ ခုစားမလား၊ ခဏနေတော့မှ စားမလား။”

“ဟင့်အင်း မစားချင်တော့ဘူး။ မောင် ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး။ မာလာတို့ ဘာသာ ဆာယင် စားနှင့်ကြ တော့”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ သခင်လေးရဲ့ ဝတ်လုံကြီးကို ချွတ်လိုက်ဦးလေ။ ဒီတိုင်းဆိုယင် ဝတ်လုံကြေပြီး ပျက်စီးသွားမှာ ပေါ့”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ရပါတယ်”

“ဝတ်လုံကလေးက ပါးတာက ဒီလောက် အရေးမကြီးဘူး သခင်လေးရဲ့။ ချုပ်ရိုးက နုနေတာ။ သခင်လေး ဒီလို အိပ်နေတယ်ဆိုယင် ဒီအင်္ကျီက ချက်ချင်း ပျက်စီးသွားမှာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ပေါက်ယုသည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်မိကာ

“ဒါဖြင့်လဲ သေသေချာချာ ခေါက်ပြီး သိမ်းထားလိုက်လေ။ ဒီအင်္ကျီကို မောင်ဘယ်တော့မှ မဝတ်တော့ဘူး”

ပေါက်ယုသည် မတ်တတ်ရပ်၍ ဝတ်လုံကို ချွတ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မာလာက လှမ်းမယူခင် ဝတ်လုံအင်္ကျီကို သေချာစွာ ခေါက်နေလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ သခင်လေး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

ပေါက်ယုက သူ့စကားကို ပြန်မဖြေဘဲ

“အပေါ်က အိတ်ကလေးကော”

ရှေ့ယွေ့သည် ဝတ်လုံအင်္ကျီ ထည့်သည့်အိတ်ကလေးကို ပေါက်ယုထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုက ဝတ်လုံအင်္ကျီကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်နေစဉ် ရှေ့ယွေ့သည် မာလာဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ကာ

သူတို့ပြောသည့် စကားများကိုလည်း မကြား။ သူတို့ ကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ငူငူကြီး ထိုင်နေလေ၏။ စင်ပေါ်မှ နာရီတီးသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ညနေငါးနာရီခွဲ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက် သည် အခန်းထဲသို့လာ၍ မီးထွန်းလေ၏။

မာလာက

“ထမင်း မစားယင်လဲ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ဝက်လောက် သောက်လိုက်ပါလား။ အစာမစားဘဲ နေယင် လေပူတွေ ထမှာပေါ့။ အဲဒီအခါ ကျတော့မှ ဟိုလူမနေရ ဒီလူမနေရနဲ့”

ပေါက်ယုက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီးလျှင်

“ဟင့်အင်း၊ မောင်မဆာပါဘူး။ မစားချင်ဘဲနဲ့ အတင်းစားယင် ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ယင်လဲ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်တော့”

မာလာနှင့် ရှေ့ယွေ့တို့သည် အိပ်ရာကို ပြင်ဆင်ခင်းကျင်း နေကြလေ၏။ ပေါက်ယုလည်း အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲအိပ် လိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်ဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်လျက်ရှိရာ မနက်လင်းခါနီးမှပင် အိပ်ပျော် သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မကြာလိုက်ချေ။ ထမင်း တစ်ခါစားလောက် အကြာမျှ အိပ်ပျော်ပြီးသည့် နောက်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြန်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရှေ့ယွေ့နှင့် မာလာတို့မှာ အိပ်ရာမှ နိုးနေကြလေပြီ။
မာလာက

“မနက်လင်းခါနီးအထိ အိပ်ရာထဲမှာ တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့် လုပ်နေသံ ကြားတယ်။ ဒါပေမယ့် မာလာလဲ သခင်လေးကို မနှောင့်ယှက်ချင်တာနဲ့ အသာကလေး ငြိမ်နေတာ။ မာလာလဲ အဲဒီတော့မှ အိပ်ပျော်သွားတာ။ သခင်လေး ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူးပေါ့”

“နည်းနည်းတော့ အိပ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်းကောင်း အိပ်လို့မပျော်ပါဘူး။ ပြန်ပြန်ပြီး နိုးနေတာပဲ”

“နေကော ကောင်းမှ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်။ စိတ်ထွေနေတာ တစ်ခုပဲ”

“ဒီနေ့ကော ကျောင်းတက်ဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း၊ မနေ့က မောင် ခွင့်ယူလာခဲ့တယ်။ မောင် ဒီနေ့

ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေမယ်လို့ စိတ်ကူး ထားတာ။ ခုတော့လဲ ရာသီဥတုက အေးလာပြန်ပြီ။ မောင့်အတွက် အခန်းတစ်ခန်းလောက် လှည်းကျင်းခိုင်းထားပြီး အမွှေးတိုင်တို့ဘာတို့ အထွန်းခိုင်းထား လိုက်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ စက္ကူရယ်၊ မင်ရယ်၊ စုတ်တံရယ် အဆင်သင့် လုပ်ထား ပါစေ။ မာလာတို့လဲ ဒီပြင် လုပ်စရာရှိယင် သွားလုပ်ကြပါ။ မောင်တစ်ယောက်တည်း အေးအေး ဆေးဆေး နေချင်တယ်”

ရှေ့ယွေ့က

“အေးအေးဆေးဆေး စာကျက်ချင်တယ်ဆိုယင် သခင်လေးကို ဘယ်သူ နှောင့်ယှက်ရဲမှာလဲ သခင်လေးရယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေပင် အအေးလဲ မမိတော့ဘူး၊ အာရုံလဲ မပျံ့တော့ဘူး။ နေပါ ဦး၊ ထမင်းမစားချင်ဘူး ဆိုတော့ တခြားဘာများ စားချင်သေးသလဲ။ အချိန်ရှိတုန်း ပြောလေ။ မီးဖိုထဲကို လှမ်းခိုင်း လိုက်မယ်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဒီလောက်လဲ လုပ်မနေပါနဲ့။ ဒါပေမယ့် မောင်လိုချင်တာက အခန်းထဲမှာ သစ်သီးနဲ့ မွှေးနေစေ ချင်လို့။ သစ်သီး လိုချင်တယ်”

“ဘယ်အခန်းကို ပြင်ရယင် ကောင်းမလဲ။ အသန့်ရှင်းဆုံး အခန်းကတော့ ကျင်ဝမ်း မဆုံးခင်က နေသွားတဲ့ အခန်းပဲ။ အထဲကို ဘယ်သူမှလဲ ဝင်လေ့ဝင်ထ မရှိတော့ သန့်တယ်။ အင်း၊ နည်းနည်းတော့ ဝေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်။ လက်ဆွဲမီးဖိုကလေး တစ်လုံးလောက် ပို့ထားလိုက်ပါလား”

မာလာက အဆင်သင့် ပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်သည် ပန်းကန်တစ်လုံး၊ ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်နှင့် တူတစ်စုံတို့ကို ယူလာကာ ရှေ့ယွေ့ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင်

“အစ်မ မာလာက မှာတယ်ဆိုပြီး မီးဖိုက မိန်းမကြီးတွေ လာပို့သွားတယ်”

ရှေ့ယွေ့က ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ယင်းမှာ ငှက်သိုက်ဟင်းချိုရည် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“မာလာ မှာလိုက်တာလား” ဟု ရှေ့ယွေ့က မေးလေ၏။

“မနေ့ညနေ တုန်းကလဲ ညစာ မစားဘူးလေ။ ညကျတော့လဲ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီနေ့ မနက်မှာ သူ့ဆာမှာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ မာလာ ကောင်မလေးတွေကို အမှာခိုင်းလိုက်တာ”

မာလာသည် အစေတော် သူငယ်မကလေးများကို စားပွဲတစ်လုံး အယူခိုင်းလိုက်ပြီး ပေါက်ယုက ဟင်းရည် သောက်ကာ ပါးစပ်ကို ဆေးကြောသန့်စင် နေစဉ်တွင် ရှေ့ယွေ့က အနီးမှ ရပ်နေလေ၏။ ထိုစဉ် ချူဝမ်း ရောက်လာကာ

“အခန်းတော့ လှည်းလို့ကျင်းလို့ ပြီးသွားပြီ။ မီးလဲ ဖိုထားတယ်။ မီးအရှိန် ရလာအောင် စောင့်လိုက်ဦး။ ဒါမှ နွေးသွားမှာ”

ပေါက်ယုမှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်သဖြင့် စကားပင် ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာက

“စာရေးဖို့ ပစ္စည်းတွေလဲ အဆင်သင့် ရောက်နေပါပြီ”

“ဟုတ်ပြီ”

“မနက်စာလဲ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ သခင်လေး ဘယ်မှာစားမှာလဲ” ဟု နောက်တစ်ယောက်က မေးပြန်လေ၏။

“ဒီနားကို ယူခဲ့ဟာ။ ဒီမှာ စားလိုက်ယင် ပြီးရောပေါ့”

အစေတော် သူငယ်မ ကလေးသည် စားသောက်ဖွယ်များကို သွားယူလေ၏။

ပေါက်ယုက ပြုံးကာ မာလာနှင့် ရှေ့ယွေ့ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒီနေ့မနက် မောင်တော်တော် စိတ်ထွေနေတယ်။ ထမင်းတို့ ဘာတို့လဲ စားချင်စိတ် သိပ်မရှိလှဘူး။ မောင်နဲ့အတူ လာပြီး ထမင်းစားလှည့်ကြပါလား။ မာလာတို့ စားတာ မြင်ယင်တော့ စားချင်စိတ် ပေါ်လာမလား မသိဘူး”

“သခင်လေး ပြောတာတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် စားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သခင်လေးရဲ့” ဟု ရှေ့ယွေ့က ပြောလေ၏။

မာလာက

“ဒါက ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဖြစ်ပါတယ်။ စားရုံတင် မကဘူး၊ အတူတူတောင် အရက်ချို တို့ဘာတို့ မကြာခဏ သောက်ဖူးနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခုလို လုပ်တတ်တယ် ဆိုတာကလဲ သခင်လေးပျော်အောင် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ လုပ်လို့ ကောင်းတာ။ အမှန်ကတော့ ထုံးစံ မရှိဘူး”

သို့ဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်သည် စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြလေ၏။
ပေါက်ယုက ထိပ်တွင်ထိုင်ပြီး မိန်းကလေး နှစ်ယောက်က စားပွဲတစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် ထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ စားသောက်ပြီးကြသည့် အခါတွင်
အစေတော် သူငယ်မ ကလေး တစ်ယောက်သည် သူတို့ ပါးစပ်များကို ကျင်းရန်
လက်ဖက်ရည်ကို ယူလာကြလေ၏။ စားပွဲကိုလည်း အသိမ်းခိုင်းလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိရာမှ

“အခန်းကော ပြင်ပြီးပြီလား”

“ပြင်ပြီးပြီလေ။ ဘယ်နှစ်ခါများ ပြောနေရဦးမှာလဲ”

ခဏကြာလျှင် ပေါက်ယုသည်လည်း ကျင်ဝမ်း နေခဲ့သည့်
အခန်းဟောင်းထဲသို့ လာခဲ့ကာ အမွှေးတိုင် တစ်တိုင် ကို ထွန်းလိုက်ပြီးလျှင်
သစ်သီးပန်းကန်ကို ချထားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် အခြားသူများကို
ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး အခန်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ မာလာနှင့် အခြား
မိန်းကလေးများမှာ အခန်းပြင်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် အထက်နှင့်အောက်တွင် ပန်းပွင့်ကလေးများ
ရေးထားသည့် ရွှေနားသတ် ပန်းရောင်စက္ကူ တစ်ရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် စုတ်တံကို လှမ်းယူကာ
အောက်ပါအတိုင်း ရေးလေ၏။

နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာမှ ပေါက်ယုက အစ်မကျင်ဝမ်းကို
ရည်စူးလျက် အမွှေးတိုင်ကို ထွန်းညှိကာ လက်ဖက်ရည်နှင့် အမွှေး
အနံ့တို့ကို လက်ဆောင် ပါးလိုက်ပါသည်။ ရောက်ရာ အရပ်မှ
သာဓုခေါ်ပါလေ။

ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် ကဗျာကို ရေးလေ၏။

ငါ့ရင်ထဲက၊ အတွေးစကို

ခွဲဝေမျှတ၊ နားလည်ကြသူ

ရေတွက်မူက၊ တစ်ယောက်တည်းလျှင်

ရှိမည်ပင်တည့်။ ကောင်းကင်မှိုင်းပြာ

ထက်ဝဠာမှ၊ ကျလာမုန်တိုင်း

လေရိုင်းဆင်သော်၊ ပူပင်သောက

ကြောင့်ကြခဲ့ရ၊ သူ့ဘဝလည်း

အစမထင် ဆုံးခဲ့ပြီ။

ကြည်သာချိုမြ၊ အသံလှနှင့်

ဖျောင်းဖျစ်ကား၊ ဆိုသူအလျင်း

မရှိကင်းခဲ့။

အရှေ့သို့စီး၊ တောင်သို့စီးသည့်

ဒီးဒီးပြေးကျ၊ စမ်းရေခလည်း

အနောက်မစီး၊ မြောက်မစီးတည့်။

သင့်ကိုလွမ်းတ၊ ပူဆွေးရလည်း

သင်၏ဘဝ၊ ပြန်မရတည့်။

စိမ်းပြာတိမ်တိုက်၊ ရွှေရွှေလိုက်သို့

ဖိုးထိုက်တန်စွာ၊ သင့်ခြံလွှာကို

ငေးကာကြည့်၎င်း၊ သင့်ကိုလွမ်းသည်

စိတ်ဝမ်း ကြေကွဲဖွယ်တကား။

ဤသို့ရေးပြီးလျှင် ပေါက်ယုသည် အမွှေးတိုင်ကို မီးတုတ်အမှတ်
ထားကာ သူ ရေးထားသည့် ကဗျာစာရွက်ကို မီးတင်ရှို့လိုက်ပြီးလျှင်
စာရွက်ကလေး လောင်ကျွမ်း ပြာဖြစ်သွားသည် အထိ ထိုင်ကြည့်နေပြီးနောက်
အခန်းထဲမှ ထွက်လာ ခဲ့လေ၏။

“ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ။ ကဗျာရေးရတာ ငြီးငွေ့သွားပြန်ပြီလား။”

“မောင် သိပ်စိတ်ညစ် နေတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်ဆိပ်ဆိပ် ထိုင်လို့ရမယ့်
နေရာကလေး တစ်နေရာလောက် လိုချင်တယ်။ ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ။
ဒါ့ကြောင့် အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

ပေါက်ယုသည် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကာ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာဆီသို့ တန်း၍
လာခဲ့လေ၏။ ရိပ်သာသို့ ရောက်လျှင် “မလေး ထိုက်ယုကော ရှိသလား” ဟု
မေးလေ၏။

ဇူချန်းက ခန်းဆီးကို မလိုက်လျက်

“ဘယ်သူလဲ။ ဪ၊ သခင်လေး ပေါက်ယုလား။ မလေးထိုက်ယု ရှိတယ်။ လာလေ”

ပေါက်ယု အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာစဉ် အတွင်းဆောင်ဘက် ဆီမှ ထိုက်ယုက

“ဇူချွန်းရေ၊ ဒီကိုခေါ်ခဲ့ပါ”

ထိုက်ယု အဆောင်၏တံခါး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ရွှေရေးနဂါးရုပ်များ နောက်ခံထားသည့် ကြက်သွေးရောင် စက္ကူ ပေါ်တွင်

စိမ်းမြသည့်ပြတင်းတွင်

လမင်းသျှင် ကြည်လင်မြ

ရာဇဝင် စာတင်သပါတဲ့

ပညာအမွန် ထိုက်ယုကို

မြင်မိယောင်ပဲ

ပေါက်ယုက ပြုံးကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်ရင်း

“ဘာတွေများလုပ်နေသလဲ မလေး”

ထိုက်ယုက ထိုင်ရာမှထ၍ ခရီးဦးကြိုပြုရင်း

“ထိုင်လေ။ သုတ္တန် ဒေသနာတော်တစ်ခုကို ကူးနေတာ။ နှစ်ကြောင်း သုံးကြောင်းလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ခဏလေးနော်၊ ပြီးအောင် ကူးလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့မှ စကားပြောကြရအောင်”

ထိုက်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ယူခဲ့ရန် စွေယင်ကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“လုပ်ပါလေ။ ကူးမှာသာ ပြီးအောင်ကူးပါ၊ ဒုက္ခ မရှာပါနဲ့”

အခန်းအလယ်ကောင် နံရံပေါ်တွင် စန္ဒီနတ်သမီးဖြစ်သော ချန်ငိုနှင့် အခြားနတ်သမီးတစ်ပါးတို့၏ ပုံကို တွေ့ရပြီး နတ်သမီး တစ်ယောက်စီတွင် အခြွေအရံ တစ်ယောက်စီ ပါသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ဒုတိယ အခြွေအရံမှာ အိတ်ကြီး နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် အရာတစ်ခုကို လွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နတ်သမီးများ၏ ဘေးတွင် ဘာမျှ အဆောင် အယောင်ဟူ၍ မရှိလှဘဲ တိမ်လွှာပါးပါး ကလေးများကိုသာ ရေးဆွဲထားလေ၏။ ရေးဟန်မှာ ရှေးခေတ်ပန်းချီကျော် လီလွန်မင်း၏ ဟန်ဖြင့် ရေးထားလေ၏။ အောက်တွင် “အအေးထဲတွင် ယှဉ်ပြိုင်ကြခြင်း” ဟု စာတန်း ထိုးထားလေ၏။

“ဒီကားကိုချိတ်ထားတာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မနေ့ကမှ အခန်းကို ရှင်းကြတော့ အဲဒီပန်းချီကားကို တွေ့တာနဲ့ ချိတ်ထားလိုက်တာ”

“ပုံရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“လူတိုင်း သိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ မောင်မသိဘူးလား”

“ခုထိတော့ စဉ်းစားလို့ မပေါ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ မောင့်ကို ပြောပြပါလား”

“ဒီကဗျာ ကိုကော မောင်ကြားဖူးမှာပေါ့”

အအေးဒဏ်ကို၊ ခံနိုင်လွန်းကြ

အလှနတ်သမီး၊ တေးဆိုညည်းစဉ်

အယဉ်နတ်မယ်ပျို၊ မိချန်ငိုတို့

စိမ့်ယိုနှင်းစက်၊ လရောင်ပြက်တွင်

တုဖက်မနိုင်၊ အလှပြိုင်ကြ။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြားဖူးတာပေါ့။ သိပ်လှတဲ့ စာကလေးနော်။ ဒီအချိန်မှာ ဒီကဗျာကလေးကို ချိတ်ထားတာ အတော်ပဲ”

ပေါက်ယုသည် ပန်းချီကားကို သေချာစွာကြည့်လျက်ရှိလေရာ
စွေယင်က လက်ဖက်ရည် ယူလာသည့် အခါကျ မှပင် ထိုင်လေ၏။
ထိုက်ယုသည် စာကူးပြီးသွားသည့် အတွက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက်

“မောင့်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေတဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်နော်”

“အင်း....မလေးကတော့ အမြဲပဲ ယဉ်ကျေးနေတာပဲနော်”

ထိုက်ယုမှာ သားမွေးကွပ် အပြာရောင် ရွှေခြည်ထိုးအင်္ကျီ၊ အဖြူရောင်
ရှည်မွေးအပေါ်ရှိ အင်္ကျီနှင့် ပန်းနုရောင် ရွှေခြည်ထိုး ဝတ်စုံတို့ကို ဝတ်ထားပြီး
ဆံပင်ကို နောက်တွဲထုံးကာ ရွှေဆံညှပ်ကလေး တစ်ချောင်းဖြင့်
စုညှပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ခေါင်းတွင် ပန်းပန်ထားခြင်း မရှိချေ။
“လေညင်းထဲတွင်၊ ကျောက်စိမ်းပင်သည်၊ ကြည်လင်ဝင်းပ၊ ဣန္ဒြေရ
နှင်းစို့စို့တွင်၊ ကြာညိုပန်းသွင်၊ လန်းလန်းရွှင်လျက်” ဆိုသည့် ရှေးစာဆိုနှင့်
ညီလျက်ရှိလေ၏။

“ခုတစ်လောမှာ ဗျာတို့ဘာတို့ကော တီးဖြစ်သေးလား”

“မတီးဖြစ်တာ နှစ်ရက်လောက် ရှိသွားပြီ။ စာတွေကို ကူးနေတော့ လက်တွေက လက်အံသေသလို ဖြစ်နေလို့”

“အေးလေ၊ မတီးတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ စောင်းဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ တူရိယာပစ္စည်း တစ်ခုတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် စောင်းကို မောင် သိပ်မကြိုက်ဘူး။ စောင်းအတတ်ကို တတ်လို့ စည်းစိမ်တိုးတဲ့လူ၊ ဂုဏ်သိမ်တိုးတဲ့လူ၊ အသက် ရှည်တဲ့ လူရယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ တစ်သက်သက်လွမ်းပြီး ဆွေးနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာပဲ။ ပြီးတော့ စောင်းတီးရတယ် ဆိုတာ သင်္ကေတ တွေကိုပဲ မှတ်ရလေတော့ တော်တော် ပင်ပန်းတယ်လို့ မောင် ထင်တယ်။ မလေးက နဂိုကမှ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ စောင်းတီးတာဟာ ခွန်အားတွေကို ဖြုန်းတီး မပစ်သင့်ဘူးလို့လဲ မောင် ထင်တယ် လေ”

ထိုက်ယုက ပြုံးလျက်သာ နေ၏။ မည်သို့မျှ မပြောချေ။

ပေါက်ယုသည် နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် စောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြ လိုက်လျက်

“ဒီစောင်းကတော့ မလေးရဲ့ စောင်းလား၊ ငယ်ငယ်ကလေး ပါလား”

“ဒါ မလေး ငယ်ငယ်တုန်းက သင်တဲ့စောင်းလေ။ လူက ငယ်နေတော့ သာမန် စောင်းကြီးတွေကို တီးယင် စောင်းကြီးအားလုံးကို လက်လှမ်းလို့ မမီဘူး။ ဒါကြောင့် မလေးအတွက် တမင်လုပ်ထားတာ။ စောင်းလေးက သိပ်တော့ ထူးထူးခြားခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အလွန်အချိုးကျပြီး လက်ရာ တော်တော်လေး သေသပ်တယ်။ စောင်းအိုး ထွင်းထားတဲ့ သစ်ကို ကြည့်လိုက်ပါလား။ သစ်သားက ချောပြီး အမြင်ကလေးတွေ ထနေတယ်။ ဧဏီသားကောင် အမွှေး ကျနေတာပဲ။ အသံကလဲ သိပ်ကြည်ပြီး သိပ်သာတယ်”

“ခုတစ်လော ကဗျာတို့ဘာတို့ကော ရေးဖြစ်သေးသလား”

“ဟင့်အင်း။ ကဗျာအဖွဲ့မှာ နောက်ဆုံးရေးပြီးတဲ့နောက် တစ်ပုဒ်မှ မရေးဖြစ်တော့ဘူး”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“အံမယ်.... မလေးက မောင့်ကို ကွယ်နေပြန်ပါပြီ။ “ကိုယ့်နှလုံးသည်၊ ရွှင်ပြုံးကြည်လင်၊ ဘော်ငွေစင်သို့” တို့လို စပ်ထားတာကို မောင် မသိဘူး ထင်သလား။ စောင်းနဲ့တောင် ဆိုတီးတီး ခဲ့သေးတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက သိပ်သာယာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“မောင်က ဘယ်ကနေပြီး ကြားတာလဲ”

“တစ်နေ့တုန်းက မောင်က ကျူတောရိပ်သာဘက်က ပြန်လာတုန်းမှာ ကြားတာပါ။ မလေးကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အပြင်ကနေပြီး အသာရပ် နားထောင်နေတာ။ မလေးရဲ့ ကဗျာမှာ သံပြေတွေနဲ့ စပြီး နောက်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ သံမြင့်တွေ ထည့်စပ်ထားသလဲလို့ မေးမလို့”

“ဂီတဆိုတာ နှလုံးသားက လာတာကိုး မောင်ရဲ့။ ဘယ်နေရာမှာ သံပြေနဲ့စပ်မယ်။ ဘယ်နေရာမှာ သံမြင့်နဲ့ စပ်မယ်လို့ စည်းမျဉ်း ဘယ်ရှိမလဲ။ ကိုယ်ခံစားသလို စပ်လိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်လား။ မောင် ဂီတကို ကောင်းကောင်း နားမလည်တာ သိပ်နာတာပဲ။ နားလည်ယင် သိပ်ကောင်းမှာ”

“ရှေးတုန်းကတည်းက ခုခေတ်အထိ ဂီတကို တကယ်ခြေခြေမြစ်မြစ် နားလည်တဲ့လူဆိုလို့ ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိလို့လဲ မောင်ရယ်”

ပေါက်ယုသည် မိမိစကား မှားသွားပြီကို ချက်ချင်း သိလိုက်သဖြင့် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွား၏။

ပေါက်ယုသည် ပြောစရာတွေ ရင်နှင့်အပြည့် ရှိသည့်တိုင် မည်သို့ ပြောရမည်မသိဘဲ ငူငူကြီး ထိုင်နေမိလေ၏။ မိမိ ပြောလိုက်သည့် စကားသည် တုံးတံ့ကြီး ဖြစ်သွားသည်ကို ထိုက်ယုလည်း သတိထားလိုက်မိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသဖြင့် သူ့ကို စောင်းပြောလိုက်သည်ဟု ထင်သွားကာ ပေါက်ယုသည် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်လျက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။

“မောင် ပြန်ဦးမှပဲ ထင်တယ်။ မလေးလဲ နားဦး။ တန်ချွန်းတို့ဘက်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“တန်ချွန်းကိုတွေ့ယင် မလေးက နှုတ်ဆက်လိုက်တယ် ဆိုတာလဲ ပြောပြလိုက်ပါ”

ပေါက်ယုသည် ပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုကို တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပြီးလျှင် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ထိုင်နေလေ၏။

“ခုတစ်လောမှာ သူပြောတဲ့စကားတွေက ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့။ နှစ်ခွ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တဲ့ စကားတွေကိုချည်းပဲ ပြောနေတယ်။ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်းကို မသိအောင်ဖြစ်နေပြီ”

ထိုစဉ် ဇူချွန်း ရောက်လာကာ

“မလေး သုတ္တန်တွေကူးနေတာ ပြီးသွားပြီလား။ ပြီးယင် စုတ်တံနဲ့ မင်သွေးခုံကို သိမ်းလိုက်တော့မယ်”

“သိမ်းလိုက်လေ။ ကူးစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ထိုက်ယုသည် အတွင်းဆောင်သို့ ပြန်ဝင်လာကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလိုက်ရင်း စောစောက ပြဿနာကို တွေးလျက် ရှိလေ၏။

ဇူချွန်း ဝင်လာပြန်ကာ လက်ဖက်ရည် သောက်ဦးမည်လားဟု မေးလေ၏။

“ဟင်အင်း၊ မလေး မသောက်တော့ဘူး။ နားလိုက်ဦးမယ်။ ဇူချွန်းလဲ သွားချင်သွားတော့”

ဇူချွန်းသည် အပြင်ထွက်လာခဲ့ရာ စွေ့ယင်သည် တစ်ယောက်တည်း ငေးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်

“ဟေ့ စွေ့ယင်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

စွေ့ယင်မှာ လန့်ဖျပ်သွားကာ

“အံ့မယ်လေး၊ လန့်လိုက်တာကွယ်။ တိုးတိုးသက်သာများ မေးစမ်းပါ။ ဒီနေ့ သတင်းတစ်ခု ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြားတယ်။ ဇူချွန်းကိုတော့ ပြောချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီပြင်လူတွေ လျှောက်ပြောနေမှဖြင့်”

စွေ့ယင်သည် ထိုက်ယုအခန်းသို့ မေးငေါ့ပြလိုက်ကာ သူ့ကို အပြင်သို့ ထွက်လာရန် လက်ယပ်ခေါ် လိုက်လေ၏။ လှေကားရင်းသို့ ရောက်လျှင် ဇူချွန်းက လေသံလေးဖြင့်

“သခင်လေး ပေါက်ယုကို စေ့စပ်လိုက်တယ် ဆိုတာ ဇူချွန်း ကြားသလား”

ဇူချွန်းမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟင်အင်း။ စွေ့ယင် နင်ဘယ်က ကြားလို့လဲ”

“ထိုက်ရှု ဆီက ကြားတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ အဖေက မြို့ဝန်တဲ့။ ပစ္စည်းကလဲ သိပ်ချမ်းသာတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ။ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာတယ်။ ကိုယ်တို့သာ မသိတာ၊ လူတိုင်းလိုလို သိနေကြပြီ”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ထိုက်ရှု ပြောတာပဲ။ မိန်းကလေးရဲ့အဖေက မြို့ဝန်တဲ့။ သိပ်ချမ်းသာတယ်တဲ့၊ ရုပ်လဲချောတယ်တဲ့”

ထိုစဉ် ထိုက်ယုအခန်းဆီမှ ချောင်းဆိုးသံ ကြားလိုက်သဖြင့် ထိုက်ယု အိပ်ရာမှထလာသည်ဟု ထင်လိုက်လေ၏။ ထိုက်ယု ကြားမည်စိုးသည့် အတွက် ဇူချွန်းသည် လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ကာ စကားမပြောရန် အချက်ပြလေ၏။ အခန်း ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ဇူချွန်းက လေသံကလေးဖြင့်

“ထိုက်ရှုက ဘယ်လို ပြောလို့လဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က ကိုယ့်ကိုကိစ္စရှိလို့ မလေးတန်ချွန်းဆီကို ခိုင်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းကမလေးတန်ချွန်း မရှိဘူးလေ။ ထိုက်ရှု တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့စကားပြောရင်း ဟိုယောက်ဒီရောက်ကနေပြီး သခင်လေးပေါက်ယု အလွန်ဆော့တဲ့ အကြောင်း ရောက်သွားကြတယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုကတော့ ပြဿနာပဲတဲ့။ သူ့ကြည့်တော့ လူပျိုကြီး ဖားဖား ဖြစ်နေပြီတဲ့။ နေတာ ထိုင်တာက ကလေးလို နေတုန်းပဲတဲ့။ ခု စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးတာတောင် ကလေးကြီးလို နေတုန်းပဲတဲ့။

“ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက စေ့စပ်လိုက်တာလဲ။ ပြီးသွားပြီလားလို့ မေးလိုက်မိတယ်။

“စေ့စပ်လို့ ပြီးပြီတဲ့။ အောင်သွယ်တော်က ဝမ်ဆိုလား၊ ဘယ်သူ ဆိုလား။ အရှေ့စံအိမ်ကြီးနဲ့ ဆွေမျိုးတော်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ဒီဘက်ကလဲ နောက်ထပ် အထူးအထွေ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်သတဲ့”

ဇူချွန်းမှာ မကြားဖူးသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသည့်နှယ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိလေ၏။

“ဒီမှာ ဘာမှပြောသံ မကြားရပါကလား”

“အဲဒီအကြောင်းကိုလဲ ထိုက်ရှုကပြောလိုက်တယ်လေ။ မယ်မယ်က သူ့မြေးအတွက် စေ့စပ်ပေးတာတဲ့။ ထုတ်ပြီး မပြောတာကတော့ လူသိရှင်ကြား မဖြစ်စေချင်သေးလိုတဲ့။ သူ့ကို စေ့စပ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သခင်လေးပေါက်ယု သိယင် ဟိုလုပ်ဒီလုပ် လုပ်ကုန်မှာစိုးလို့တဲ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့ လူသိရှင်ကြား ထုတ်မကြေညာ သေးတာတဲ့။ ထိုက်ရှုက ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့လို့ သေသေချာချာ မှာလိုက်တာ” ဟုဆိုကာ ထိုက်ယုအဆောင်ဘက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက် ပြီးလျှင်

“ဒါ့ကြောင့်မို့ မလေးထိုက်ယု ကိုတောင် တစ်လုံးမှ မပြောဘူး။ ညည်းမို့လို့ ပြောတာ”

ထိုစဉ် “ဟော မလေးပြန်လာပြီ၊ လက်ဖက်ရည်ယူခဲ့။ မလေး ပြန်လာပြီ၊ လက်ဖက်ရည်ယူခဲ့” ဟု သူတို့ သင်ထားသည့်အတိုင်း စကားပြောနေသော သာလိကာကြီး၏ အသံကို ကြားရလေ၏။

ဤတွင် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း လန့်ဖျပ်သွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် သာလိကာကို ဆူပူကြိမ်းမောင်း မိကြလေ၏။ အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုသည် အပြင်ခန်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ပင်ပန်းကြီးစွာ အသက်ရှူနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဇူချန်းက ဘုမသိဘမသိဖြင့် လက်ဖက်ရည် သောက်မည်လောဟု မေးလေ၏။

“ဇူချန်းတို့ နှစ်ယောက်ကလဲ ဘယ်များ သွားနေကြတာလဲကွယ်။ ခေါ်လိုက်ရတာ တစ်ယောက်မှ မပေါ်လာဘူး။”

ထိုက်ယုသည် ခုတင်မီးဖိုကြီး ဆီသို့ပြန်လာကာ နံရံဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ လှဲလိုက်လျက် ကန့်လန့်ကာကို ချပေးခဲ့ရန် ပြောလေ၏။ အစေတော် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ကန့်လန့်ကာကို ချပေးခဲ့ကာ မိမိတို့ ပြောနေကြသည့် စကားများကို မလေးထိုက်ယု ကြားသွားလေပြီလောဟု ဝေခွဲ၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် သည် သူတို့စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်တို့ကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထုတ်ပြောခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ လမ်းခွဲ၍ လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ခပ်စောစောက စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိခဲ့ရာမှ အစေတော် နှစ်ယောက်ပြောသည့် စကားများကို နားစွင့်၍ ထောင်ခဲ့မိ၏။ သူတို့ ပြောနေကြသည့် စကားများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မကြားလိုက်သည့်တိုင် ငုံ့မိရုံလောက်ကိုမူ ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ထိုက်ယုမှာ လှိုင်းတံပိုးတို့ ပြင်းထန်စွာ ထနေသော ပင်လယ်ကြီးထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရ လေ၏။ သေသေချာချာ ပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ တလောက မိမိမြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက် အတိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်း၊ ပူဆွေးသောကဖြစ်ခြင်းသည် သူရင်တစ်ခုလုံးတွင် ပြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ဤသို့သော အဖြစ်မျိုးနှင့် စာလျှင် ဗုန်းဗုန်းလဲ၍ သေသွားသည်ကပင် တော်ဦးမည်ဟု အောက်မေ့မိ သေး၏။ တိုင်တည်ရန် မိဘမောင်ဘွားမရှိသည့် မိမိအဖြစ်ကို တွေး၍လည်း နာကြည်းမိလေ၏။ သို့ဖြစ်နေရသည့် အတူတူ မိမိ၏ဆိုးရွားနေသော ကျန်းမာရေးကို ထိုအတိုင်းသာ ပစ်ထားလိုက်လျှင် ပို၍ ကောင်းလိမ့်မည်။ ထို အတိုင်းသာ ဆိုလျှင် နောက်ခြောက်လလောက် အကြာတွင် မိမိသည် ဤဒုက္ခပင်လယ်ကြီးမှ လွတ်မြောက်တော့မည်ဟု တွေးမိ လေ၏။ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့် နောက်တွင်မူကား ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြီးနောက်

အိပ်ပျော်ချင် ယောင်ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။ မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် အနွေးထည်လည်း နောက်ထပ် မဝတ်တော့ချေ။ ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင် လည်း မခြုံတော့ချေ။

ဇူချွန်းနှင့် စုယဉ်တို့သည် ထိုက်ယု အလိုရှိလျှင် ဆောင်ရွက်ပေးရန် အခန်းထဲသို့ မကြာခဏ ဝင်ကြည့်ကြသေး သော်လည်း ထိုက်ယုမှာ မလှုပ်မယှက် အိပ်စက်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မနိုးဘဲ ထွက်လာခဲ့ကြသည်ချည်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုနေ့ညနေတွင် ထိုက်ယုသည် ညစာကိုလည်း မစားတော့ချေ။ မှန်အိမ်များကို ထွန်းပြီးနောက် ဇူချွန်းသည် ကန့်လန့်ကာ ကို မ၍ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် စောင်မခြုံဘဲ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည့် ထိုက်ယုကို တွေ့ရလေ၏။ ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယု အအေးမိမည် စိုးသည့်အတွက် စောင်ကို ကိုယ်ပေါ်တွင် အသာအယာ လွှမ်းပေးလေ၏။ ထိုက်ယုကား တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ချေ။ သို့ရာတွင် ဇူချွန်း ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုက်ယုသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းထားသည့် စောင်ကို ခြေဖြင့်ကန်၍ ခွာချလိုက်လေ၏။

ဇူချွန်းမှာ စောစောက သူကြားခဲ့သော စကားများကို မယုံနိုင်သေးဘဲ

“မနက်က ကိုယ့်ကို ပြောတာတွေဟာ တကယ်ပဲလားဟင်”

“ဪ၊ ခက်လိုက်ပါတီတော့၊ ကျားကိုက်ပါတယ်မှ နာတာရှည်လားလို့ မေးနေပြန်ပြီ”

“ထိုက်ရှုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာတဲ့လဲ”

“ဟုန်ယုဆီက ကြားတာ”

ဤတွင် ဇူချွန်းမှာလည်း စိတ်ထဲတွင် ဖုံးဖိထားနိုင်တော့ဘဲ

“ခပ်စောစောက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြတာတွေကို မလေးထိုက်ယု ကြားသွားတယ် ထင်တယ်။ ခု မလေးထိုက်ယု ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပါလား။ ဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ။ သူ့ကိုတော့ ယောင်လို့မှ သွားမပြော လိုက်လေနဲ့နော်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိပ်ရာသို့ ဝင်မည်ပြုကြ၏။ သို့ရာတွင် ဇူချွန်းသည် သူတို့သခင်မလေး ထိုက်ယုကို စိတ်မချသဖြင့် ပထမ သွားကြည့်ရာ ခပ်စောစောက ခြံပေးခဲ့သည့်စောင် မရှိတော့ဘဲ ခြေရင်းတွင် ပုံနေသည်ကို တွေ့ရ ပြန်လေ၏။ ဇူချွန်းသည် နောက်တစ်ကြိမ် စောင်ခြုံ၍ ပေးခဲ့ပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့ည ထိုက်ယုဖြစ်နေပုံကို အကျယ် မရေးတော့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ ထိုက်ယုသည် အိပ်ရာမှ စောစွာထကာ အစေတော်တို့ကို ခေါ်ခြင်းမပြုသေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း

ထိုင်၍တွေးနေလေ၏။ ဇူချွန်းနိုးလာ၍ ခုတင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် ထိုက်ယုကို တွေ့ရသည့် အခါတွင် အံ့အားသင့်လျက်

“ဟင်၊ မလေး၊ အစောကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မနောက စောစောအိပ်ပျော်သွားလို့ မနက်အစောကြီး နိုးနေတာ”

ဇူချွန်းသည် အိပ်ရာမှ လျင်မြန်စွာထကာ ထိုက်ယု မျက်နှာသစ်ရန်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန်တို့ ကူညီ၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပေးရန် စွေယင်ကို နှိုးလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုသည် သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလျက်ရှိလေရာ မကြာမီ သူ့ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ စုံရွဲလျက် ရှိလေ၏။ မှန်ပေ၏။

ညှိုးနွမ်းချုံးကျလျက်ရှိသော မိမိမျက်နှာကို မှန်ထဲသို့ ပြန်ကြည့်သည့်အခါ၌

မိမိနှင့် မှန်ထဲမှ အရိပ်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် သနားကရုဏာ သက်မိကြလေ၏။

ဇူချွန်းသည် သူ့ကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျလိုသည့်တိုင် အခြေအနေ ပို၍ဆိုးသွားမည် စိုးသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မနည်းချုပ်တည်း ထားရလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ မှန်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ မျက်နှာကို ကြည့်ကောင်းစေရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည့်တိုင် မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလျက် ရှိကြလေ၏။

“တိဗက်က အမွှေးတိုင် တစ်တိုင်လောက် ထွန်းပေးပါလား ဇူချွန်း” ဟု ပြောလေ၏။

“မလေး ကောင်းကောင်း မအိပ်ရသေးဘူးလေ။ အမွှေးတိုင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ။ သုတ္တန်တွေကို ကူးဦးမလို့လား”

ထိုက်ယုက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဇူချွန်းက

“မနော့ကလဲ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူး၊ မနက်ကျတော့လဲ အစောကြီးထတယ်။ ခုလဲ သုတ္တန်တွေကို ကူး မယ်ဆိုယင် သိပ်ပြီး ပင်ပန်းနေမှာပေါ့။ ကြည့်လဲလုပ်ပါဦး”

“ရပါတယ်၊ မပူပါနဲ့။ မြန်မြန်ပြီးတော့ ကောင်းတာပေါ့။ သုတ္တန် ဒေသနာတော်တွေကို ကူးရတဲ့အတွက် မလေး မှာလဲ ကုသိုလ်ရတယ်။ ဒါတင် မကဘူး၊ စာရေးနေရတော့ စိတ်လဲ မပျံ့လွင့်ဘူး။ နောင်ကျတော့ မလေးရဲ့ လက်ရေး ကလေးတွေကို မြင်တော့ မလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ရသလို ဖြစ်တာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထိုက်ယုမှာ မျက်ရည်တွေ ကျလာလေ၏။

ထိုက်ယုနှင့် ငြင်းခုံနေလျှင် ဘာမျှ အကျိုးထူးမည် မဟုတ်ဟု သိသည့်အတွက် ဇူချွန်းမှာလည်း သူ့ကို ကြည့်၍ မျက်ရည်တွေကျလျက် ရှိလေ၏။

ထိုက်ယုမှာ မိမိ၏ ကျန်းမာရေးကို ပေယျာလကန်ပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေပြီ။ အာဟာရ ဖြစ်သည့် အစား အသောက် တို့ကိုလည်း ကောင်းစွာစားသောက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။ စားသောက်ပြန်လျှင်လည်း အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ဖြစ်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျောင်းမှပြန်လာလျှင် ထိုက်ယုထံသို့ သွားလည်ရန် မကြာခဏ ကြိုးစားကြည့်၏။ ထိုက်ယု ၏ ရင်ထဲတွင် သူ့ကို ပြောစရာ စကားတွေ ရှိသည့်တိုင် မိမိတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကလေးများ မဟုတ်ကြတော့ပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကျီစယ်၍ မသင့်တော့ပြီ။ မိမိ ရင်တွင်းတွင် ခံစားနေရသည်တို့ကို ပေါက်ယုအား ထုတ်ဖော်ပြောရန် မသင့်တော့ပြီ။ ပေါက်ယုသည်လည်း သူရင်ကို ဖွင့်ပြချင်၏။ ထိုက်ယုကို နှစ်သိမ့် အားပေးချင်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ပြောဆိုလျှင် သူ့ကို စော်ကားသည်ဟု ထင်ကာ ရောဂါတိုးသွားမည် စိုးသည့်အတွက် မပြောရက် မပြောရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့သည့်အခါ၌ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ရင်ထဲရှိသည့် စကားများကို မပြောကြဘဲ အပေါ်ယံ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်သာ ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

မှန်ပေ၏။

သူတို့ ပြဿနာကား “ကွေကွင်းခြင်းသို့ ဦးတည်နေကြသော ချစ်ခြင်းမျှသာ” ဖြစ်ပေ၏။

မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့သည် ထိုက်ယုကို ချစ်ခင်ကြသည့် အလျောက် မကြာခဏ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိသည့် ထိုက်ယုကို ကုသပေးရန် သမားတော်များကို ပင့်ဖိတ်ကြ၏။ အချစ်ကြောင့် စိတ္တဇနာ စွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်ကိုမူ မသိချေ။ ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယု၏ အခြေအနေကို သိသော်လည်း ဖွင့်၍မပြောရဲချေ။ သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် အစားအသောက် နည်းသည်ထက် နည်းလာခဲ့လေရာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်လောက် ကြာသွားသည့်အခါတွင်မူ ထိုက်ယုသည် ဆန်ပြုတ်တစ်ဇွန်းကိုမျှပင် မသောက်နိုင်တော့ချေ။ သူများတစ်တွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စကားပြောနေသည်ကို မြင်လျှင် ပေါက်ယု၏ လက်ထပ်ရေးကိစ္စကို ပြောနေကြသည်ဟုသာ ထင်လျက်ရှိလေ၏။ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာမှ တစ်ယောက် ယောက်ကို မြင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်လည်း မကြာမီ ပေါက်ယု

လက်ထပ်တော့မည်ဆိုသည့် ကိစ္စကိုသာ စဉ်းစားမိလေ၏။ မိမိအား
ဒေါ်လေးဆွေက ပေါက်ကြည် မပါဘဲ လာရောက်တွေ့သည့်အခါတွင်
ထိုက်ယု၏ သံသယမှာ ပို၍ကြီးလာခဲ့ လေပြီ။ အနားသို့ တစ်ယောက်မှ
လာခွင့်မပေး၊ ဆေးတို့ကိုလည်း မသောက်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မြန်မြန်သေအောင် လုပ်ပစ်ချင်စိတ်သာ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိလေ၏။
အိပ်မက်မက်လျှင်လည်း ပေါက်ယုတွင် မိန်းမရနေသည့် အိပ်မက်မျိုး ကိုသာ
မြင်မက်လေ၏။ သို့ဖြင့် ထမင်းလည်းမစားနိုင်၊ ဆန်ပြုတ်ကိုသော်မှလည်း
မသောက်နိုင်တော့ဘဲ သေအံ့မှူးမှူးနေသို့ နောက်ဆုံး ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

ထိုက်ယု မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်၍
ဖတ်ပါလေ။

ဂွမ်းကပ်အင်္ကျီ ပျောက်ဆုံးသည့်အတွက် ဆင်းရဲသူမလေး ဆူပူကြိမ်းမောင်း ခံရခြင်း။

ချိုချဉ်ခဲဖွယ် လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုကြောင့် အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရခြင်း။

ထိုက်ယုသည် သူ့ကျန်းမာရေးကို ပျက်စီးအောင် လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့် နောက်မှစ၍ တစ်နေ့တခြား လုံးပါးပါးလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဘာကိုမျှ စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့သောနေ့ကို ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ပထမ ရက်သတ္တပတ် အတွင်းကမူ မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများ ရောက်လာကြသည်ဆိုလျှင် အထိုက်အလျောက် စကား စမြည် ပြောနိုင်သေး၏။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက် အတွင်းတွင်မူ ထိုက်ယုသည် လုံးဝနှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သတိလစ်သွားပြီး သတိပြန်ရလာသည့် အခါတွင်လည်း တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယု မည်သည့်အတွက်ကြောင့် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရသနည်းဟု စဉ်းစား၍ မရနိုင်သည့်အတွက် မယ်မယ်သည် အစေတော်များကို ကြိမ်ဖန်များစွာ မေးမြန်း စစ်ဆေးလေ၏။

သို့ရာတွင် အစေတော်များသည်လည်း အမှန်ကို မည်သို့ ပြောရဲကြ မည်နည်း။

ဇူချွန်းသည် ထိုသတင်း သေချာခြင်း ရှိမရှိကို ထိုက်ရှုထံ မေးမည်ဟု စိတ်ကူးသေးသော်လည်း ဟုတ်သည် ဆိုလျှင် သူ့သခင်မ ထိုက်ယု မြန်မြန်သေပွဲဝင်ရမည့် အရေးကို တွေးမိသဖြင့် ထိုက်ရှုကို တွေ့သည့်တိုင် ထိုအကြောင်းကို မမေးရဲဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ စွေယင်မှာလည်း မိမိပြောသည့်စကားကို ကြားသွားသည့်အတွက် မလေးထိုက်ယု စိတ္တဇ ဖြစ်ရသည်ဟု သိသည့်အလျောက် ထိုစကားများကို မဟုတ်ပါဟု ငြင်းရန် လျှာအချောင်း တစ်ရာလောက် ပေါက်လျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တရင်း ထိုအကြောင်းကို စကားမဆိုရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

လုံးဝ အစာမစားဘဲ နေသည့်နေ့ကမူ ထိုက်ယုသည် တစ်ခါတည်းပင် အသက်ထွက်သွားတော့မည်လောဟု ဇူချွန်း စိတ်တွင် ထင်မိသဖြင့် သခင်မအနီးတွင် ထိုင်ကာ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေမိလေ၏။

ဇူချွန်းသည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကာ လေသံကလေးဖြင့်

“စွေ့ယင်ရေ၊ ကိုယ် မယ်မယ်တို့ဆီကို သွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ဦးမယ်။ အထဲကိုဝင်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဒီလောက်အခြေအနေဆိုးတာ ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

စွေ့ယင်က ကြည့်ပေးမည်ဟု ပြောသဖြင့် ဇူချန်းလည်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။

စွေ့ယင်သည် သတိလစ်လျက်ရှိသော ထိုက်ယုကို စောင့်ကြည့်ကျန်ရစ်လေ၏။

စွေ့ယင်သည် ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဤအချင်းအရာမျိုးကို မြင်ဖူးခြင်း မရှိရကား ထိုက်ယုသည် သေငယ်ဇောဖြင့် မြောနေသည်ဟု ထင်သဖြင့် ကြောက်လန့်ပူဆွေးလျက်ရှိကာ ဇူချန်း မြန်မြန် ပြန်လာပါစေဟု ဆုတောင်းလျက် ရှိလေ၏။ ကြောက်လန့်လျက် ရှိသော စွေ့ယင်သည် အပြင်ဘက် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ခြေသံများကို ကြားရ လေ၏။ ဇူချန်း ပြန်လာပြီဟု ထင်လိုက်သဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထ၍ ခန်းဆီးကို မကြည့်လိုက်သည်တွင် အပြင်ဘက်ခန်းဆီးသည် လွင့်သွားကာ တန်ချွန်းက လူမမာ မေးခိုင်းလိုက်သဖြင့် ရောက်လာသော ထိုက်ရှူကို တွေ့ရလေ၏။

စွေ့ယင်ကို မြင်သည့်အခါ၌ “ဘယ့်နှယ် နေသေးသလဲ” ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလေ၏။ စွေ့ယင်က သူ့ကို လက်ယပ်၍ ပြလိုက်လေ၏။ အခန်းထဲတွင် ဇူချန်းလည်း မရှိသည့်ပြင် ထိုက်ယု၏ အခြေအနေကို မြင်လိုက်သည့် အခါ၌ ထိုက်ရှူ မှာလည်း လန့်ဖျပ်သွားလေ၏။

“ဇူချန်းကော”

“မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေး ဝမ် တို့ကို ပြောဖို့ထွက်သွားတယ်”

ထိုက်ယုသည် သတိလစ်ကာ ဇူချန်းကလည်း မရှိသည့်အတွက် စွေ့ယင်က လေသံကလေးဖြင့်

“သခင်လေး ပေါက်ယုအတွက် အောင်သွယ်တော် ဝမ်ဆိုတဲ့လူက မိန်းမလာစပ်တယ် ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်တုန်းက တရားဝင် စေ့စပ်တာတဲ့လဲ”

“ဘယ်တုန်းက စေ့စပ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာက ဟိုနေ့က ဟုန်ယုဆီက ကြားတဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲ။ မလေး ငှက်မယ် အခန်းရောက်တော့လဲ ပင်အဲကို ပြောနေသံ ကြားခဲ့တယ်။ မလေးငှယ်မယ်က ပြောတော့ သခင်ကြီး ကျိချိန်

ကျေနပ်အောင် ဘေးကလူတွေက ဝိုင်းပြီး မျက်နှာလိုအားရ စီမံကြတာတဲ့။ သခင်ကြီးကျိချိန် ကျေနပ်ယင် နောင်မှာ သူတို့ အဖို့ ရာထူးရာခံတွေ တိုးကြမှာတဲ့။ ဒေါ်လေးဆင့်ကတော့ ခုမိန်းကလေးနဲ့ တယ်ပြီး သဘောမတူဘူးတဲ့။ သဘောမတူ ပေမယ့် သူလဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ မယ်မယ်ကလဲ သခင်လေး ပေါက်ယုကို ဥယျာဉ်ထဲက သခင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စိတ်ကူးထားတာ ကြာပြီတဲ့”

“မလေးငှက်မယ် အပြောကတော့ မယ်မယ်ဟာ သခင်လေး ပေါက်ယုကို ပေးစားယင် ဆွေထဲမျိုးထဲကပဲ ပေးစား မှာပဲတဲ့။ ဘယ်သူက လာပြီး စေ့စပ်စေ့စပ် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ဤတွင် စွေယင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေ့လျော့သွားကာ တအံ့တဩဖြင့်

“ဟင်၊ ဒီလိုဆို တို့သခင်မလေး ထိုက်ယုက ဘာလို့ ဒီလောက် ဖြစ်စရာရှိသလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါတွေကို ညည်း ဘာမှ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ငါနဲ့ အစ်မဇူချွန်းပြောနေတဲ့ စကားတွေကို သူကြားသွား ပုံရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ စိတ်ထိခိုက်သွားတာ”

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ ကြားသွားလိမ့်မ့်ဦးမယ်”

“ခုတော့ သတိလစ်နေတာပဲ။ ကြည့်လေ။ ခုတိုင်းဆိုယင်တော့ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ဆိုယင် ဆုံးမယ် ထင်တာပဲ”

ထိုစဉ် ဇူချွန်းသည် ခန်းဆီးကို မ,ကာ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ဟဲ့ ညည်းတို့က ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ စကားပြောချင်ယင် အပြင်ထွက် ပြောကြပါတော့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ လာပြောနေကြ တာလဲ။ မြန်မြန်သေအောင် လုပ်နေကြတာလား”

“ဟောတော့၊ ဟုတ်လား။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ” ဟု ထိုက်ရှူက ပြောလေ၏။

“ညည်းတို့လုပ်ပုံက မဟုတ်ဘူး။ ပြောယင်လဲ ငါ့အဆိုးဖြစ်မယ်။ ညည်းက မဟုတ်တရုတ်တွေ လျှောက်ပြော နေတာ”

သူတို့ စကားပြောနေကြစဉ် ထိုက်ယုချောင်းဆိုးသံကို ကြားရလေ၏။ ဇူချွန်းသည် ခုတင်မီးဖိုကြီး ဆီသို့ ထပြေး သည်တွင် စွေယင်နှင့် ထိုက်ရှူတို့မှာလည်း တိတ်ဆိတ်သွားကြလေ၏။

ဇူချန်းသည် ထိုက်ယုကို ငဲ့ကြည့်ကာ

“မလေး ရေသောက်မလားဟင်”

“အင်း” ဟု ထိုက်ယုက သဲ့သဲ့ကလေး ဖြေ၏။

စွေ့ယင်သည် ရေတစ်ခွက်ကိုယူလာသည်တွင် ဇူချန်းက လှမ်းယူလိုက်လေ၏။ ထိုက်ရှုလည်း အနီးသို့ ကပ်လာလေရာ ဇူချန်းက ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်ပြီး စကားမပြောရန် အချက်ပြလေ၏။ သူတို့ သုံးယောက် ရပ်နေစဉ် ထိုက်ယုမှာ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလျက် ရှိလေ၏။

“မလေး ရေသောက်မလားဟင်”

ထိုက်ယုက မဝီမသဖြင့် ပြောကာ ခေါင်းကိုထူရန် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ဇူချန်းသည် ရေခွက်ကို လက်တွင်ကိုင်ကာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လျက် ရေနွေး မပူလွန်းမအေးလွန်း ရှိမရှိကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် ရေခွက်ကို နှုတ်ခမ်းသို့တော့ပေးရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုက်ယု၏ခေါင်းကို ထူပေးလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ရေသောက်ချင်သေးဟန် တူသဖြင့် ဇူချန်းသည် ရေကို ဆက်တိုက်ပြန်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုက်ယုက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ်သို့ ခေါင်းကိုပြန်၍ ချလိုက်လေ၏။ ခဏမျှကြာလျှင် မျက်လုံးကို အနိုင်နိုင် အားယူ၍ ဖွင့်လျက်

“စကားပြောနေတာ ထိုက်ရှု မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်မလေး”

ထိုက်ရှုသည် မပြန်သေးသည်နှင့် ခုတင်အနားသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက် ပြီးလျှင် ခေါင်းညိတ်လေ၏။ အတန်ကြာမှ

“ပြန်သွားယင် မလေးငှက်မယ်ကို မေးတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ”

ထိုနောက် ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးပြန်မှိတ် သွားပြန်သဖြင့် ထိုက်ရှုလည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယုသည် အကြီးအကျယ် နာမကျန်းဖြစ်လျက် ရှိသည့်တိုင် သူ့စိတ်သည် ကြည်လင်လျက်ရှိ၏။ ထိုက်ယု သည် ထိုက်ရှုနှင့် စွေ့ယင်တို့ ပြောနေကြသည့်စကားများကို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ကြားနေရသော်လည်း အားနည်း လွန်းသဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သတိလစ်နေသူ တစ်ဦးကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေ၏။ သူကြားလိုက်ရသည့်အတိုင်း ဆိုလျှင် ပေါက်ယုကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် တစ်ဘက်က ကမ်းလှမ်းခဲ့ရာ ပေါက်ယုဘက်မှ

လူကြီးများကလည်း လက်ခံ လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုအတွက် ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိသည့် ဆွေမျိုးနီးစပ် မိန်းကလေးများ ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် နေရာချထားရန် စိတ်ကူးလျက်ရှိကြောင်း နတ်ငှက်မယ်က ပြောဖူးသည်ဆိုသော စကားကိုလည်း ကြားလိုက်လေ၏။

သို့ဖြစ်ရာ မိမိမဟုတ်လျှင် မည်သူများ ဖြစ်နိုင်သနည်း။ ထိုသို့တွေး လိုက်မိသည့်အခါ၌ ထိုက်ယု၏ စိတ်ပျက် အားငယ်မှုတို့သည် လွင့်စဉ် ပျောက်ကွယ်သွားကြကာ စိတ်သည် ကြည်လင်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရေတောင်း သောက်ခြင်း ဖြစ်ပြီး ထို့ကြောင့် ထိုက်ရှုနှင့် စကားပြောရန် မေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုစဉ် မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဝမ်း၊ လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်တို့နှင့် အတူ ရောက်လာလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ မျှော်လင့်ချက် အသစ်တို့ ဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မသေချင်တော့ချေ။ အားနည်းဖျော့တော့လျက် ရှိသည့်တိုင် သူတို့မေးသည့် မေးခွန်းများကို ခပ်တိုတို ကြိုးစား၍ ဖြေလေသည်။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုအခြေအနေကို မြင်လျှင် ဇူချွန်းကို အနီးသို့ ခေါ်ကာ

“ညည်းနှယ်အေ၊ ညည်းလာပြောတုန်းကတော့ ခုပဲ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့ မလိုလိုနဲ့၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိလိုက်တာ။ ခုတော့ ညည်းလည်း ပြောသလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။”

“စောစောတုန်းကတော့ တကယ်ဆိုးတာပဲ မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ နို့မို့ယင် ကျွန်မ ဘယ်မှာလာပြီးပြောပါ့မလဲ။ ခုပြန်လာတော့ နေတော်တော် ကောင်းနေလို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် အံ့အားသင့်နေတယ်”

မယ်မယ်က ပြုံးလိုက်လျက်

“ငှက်မယ်ပြောတာကို နားထောင်မနေနဲ့၊ သူဘာသိတာမှတ်လို့။ အခြေအနေ ထူးခြားယင် လူကြီးကို ဒီလိုလာ ပြောတာ မှန်တာပေါ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ အဲဒီလို လျှာသွက် ခြေသွက် ရှိရတယ်။ ဒါမှ ငါက သဘောကျတာ”

သူတို့တစ်သိုက်သည် အတန်ကြာမျှ စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။ ထိုက်ယုကိုမြင်၍ စိတ်ချရသည့်အခြေအနေကို မြင်သည့်အခါတွင်မှ ပြန်သွားကြလေ၏။

မှန်ပေ၏။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက်ရှိသော နှလုံးသားတစ်ခုအတွက် ကုသရာ ဆေးသည် ဝမ်းသာစရာသတင်း ဖြစ်၏။

အထုံးကိုချည်သော သူသည် ကိုယ်တိုင်ပြန်၍ ဖြေရမည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့်

ထိုက်ယုသည် တဖြည်းဖြည်းပြန်၍ ကျန်းမာလာလေရာ အစေတော်များသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ကြလေ၏။

စွေယင်က ဇူချွန်းအား

“အင်း၊ မလေးထိုက်ယု နေမကောင်းတာကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်း။ နေပြန်ကောင်းလာတာကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်”

ဇူချွန်းက

“အင်း၊ နေမကောင်းတာကတော့ သိပ်မဆန်းလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နေပြန်ကောင်းလာပုံကတော့ တော်တော်လေး ဆန်းတယ်။ ငါ့ အထင်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မလေးထိုက်ယုနဲ့ သခင်လေးပေါက်ယုဟာ ပရံပရ ရှေးက ရေစက်ဆုံခဲ့ ကြပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲ နတ်သိကြားတွေက နဖူးစာ ရေးပေးလိုက်ကြတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ “ပျော်ရွှင်မှုသို့ သွားရာ လမ်းသည် ချောမွေ့ဖြောင့်ဖြူးခြင်း မရှိ” လို့ ရှေးလူကြီးများ ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ “နတ်ရေးတဲ့ဖူးစာကို လူမဖျက်နိုင်” ဆိုတဲ့ စကားလဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ လူ့အလိုဆိုတာ နတ်သိကြားတွေက ဖန်တီးထားတာ ဖြစ်လေတော့ မလေးထိုက်ယုနဲ့ သခင်လေးပေါက်ယုတို့ဟာလဲ မရှောင်မလွှဲသာ စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ကြရမှာ သေချာပါတယ်။ နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်။ ဟိုတစ်နှစ်တုန်းက မလေးထိုက်ယု တောင်ပိုင်းကို ပြန်တော့မယ်လို့ ငါက သခင်လေး ပေါက်ယုကို ပြောမိ တော့ သခင်လေး ပေါက်ယု ဘာဖြစ်သလဲ၊ ညည်းမှတ်မိရဲ့လား။ ရူးမလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ စိတ္တဇ ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်လေ။ ခုတစ်ခါ ကျတော့လဲ တို့က အမှတ်မထင် ပြောလိုက်ကြတဲ့ စကားကလေး တစ်ခွန်းကြောင့် တို့သခင်မကလေး ကံကောင်းလို့ မသေမပျောက် ဖြစ်ခဲ့တာပါလား။ ဒါကိုမှ နတ်သိကြားတွေ ရေးတဲ့ဖူးစာ မဟုတ်ယင် ဘာလို့ခေါ်မလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့စကားကို သဘောကျ၍ ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြ၏။ စွေယင်က

“နေပြန်ကောင်းလို့ တော်သေးတာပေါ့နော်၊ နောက်ကျယ် ကျွန်မတို့ အတင်းအဖျင်းတွေကို လက်လွတ် စပယ် ပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သခင်လေးပေါက်ယု တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ ယင်တောင် နောင်ဆိုရင်တော့ မလေးထိုက်ယု ကြားနိုင်လောက်မယ့် နေရာမျိုးမှာဆိုရင် မပြောတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အကောင်းဆုံးပဲ” ဟု ဇူချွန်းက ပြုံး၍ပြောလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်းသာ ထိုအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်

မဟုတ်ချေ။ အိမ်ရှိ အစေတော်များအားလုံးသည် ထိုက်ယုတစ်ယောက် ထူးဆန်းစွာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ပြီးနောက် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကင်းသွားပုံကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ ကျိတ်၍ ပြောဆိုလျက်ရှိသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူတို့စကားများသည် နတ်ငှက်မယ်နားသို့ ပေါက် လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့သည် ထိုအဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။ မယ်မယ် တစ်ယောက် သာလျှင် ထိုသို့ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကို ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်လေးဆင့် ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့သည် မယ်မယ်နှင့် စကားပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ထိုက်ယု နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သည့် အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြလေ၏။

“ညည်းတို့ကို ငါပြောရဦးမယ်။ ထိုက်ယုနဲ့ ပေါက်ယုဟာ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခွဲမနေနိုင်ကြဘူး။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကလေးပဲဆိုပြီး ငါလဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားခဲ့တာပဲ။ ခုလို ထိုက်ယု ရုတ်တရက် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် နေပြန်ကောင်းလာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေကိုကြားရတော့မှ ငါလဲ သူတို့ နှစ်ယောက် ဟာ ဘာလိုလိုနဲ့ အရွယ်တွေရောက် လာကြပါပေါ့ကလားလို့ စဉ်းစားမိတော့တယ်။ ဒီတော့ ရှေ့မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလျင်ကလေး ဘဝတုန်းကလို တစ်တွဲတွဲ နေခွင့်ပေးဖို့ မကောင်းတော့ဘူး။ ညည်းတို့ကော ဘယ်လိုများ သဘောရသလဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိရာမှ

“ထိုက်ယုဟာ ဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး အကင်းပါးတဲ့ သူငယ်မကလေး။ ပေါက်ယုကတော့ ထူအအနဲ့။ ဘယ်လိုနေပြီး ဘယ်လိုပြောမယ်ဆိုတာ ဘာမှ စဉ်းစားမိမှာမဟုတ်ဘူး။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ယင်တော့လဲ ကလေးတွေပဲ ရှိကြ ပါသေးတယ် မယ်မယ်။ ခုနေ့ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်ကို ဥယျာဉ်အပြင်ဘက်ကို ပြောင်းပစ် လိုက်တယ်ဆိုယင် လူတွေက ပြောစရာ ဖြစ်မလာပေဘူးလား။ ချိန်ဆုံးခါသင့် ပန်းနှယ်ပွင့် ဆိုတဲ့ စကားလဲ ရှိသားပဲ။ အချိန်သင့်လာယင် မလင့်စေရဘူးတဲ့။ “ယောက်ျားကလေးများဟာ အိမ်ထောင်ပြုပြီး မိန်းကလေးများမှာ ထိမ်းမြားရမယ်” တဲ့။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲ သင့်လျော်ရာနဲ့ ရွေးချယ်ပြီး အသီးသီး အိမ်ထောင်ပြု ပေးလိုက်ရယင် မကောင်းဘူးလား မယ်မယ်”

မယ်မယ်သည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားလျက် ရှိရာမှ

“ထိုက်ယုက သိပ်စိတ်ထိခိုက် လွယ်တဲ့မိန်းကလေး။ ဒီလို စိတ်ထိခိုက်

လွယ်တတ်တဲ့အတွက် ကောင်းတဲ့နေရာ တွေတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့အနေနဲ့ ပြောရယင်တော့ အဲဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်လွယ်တဲ့ သူငယ်မကလေး တစ်ယောက် နဲ့ ပေါက်ယုကို ပေးစားလို့ မတော်ဘူး ထင်တာပဲ။ နောက်တစ်ချက်က ကလေး မကလေးက သိပ်ပြီးလဲ ချူချာတယ်။ သက်ဆိုးမှ ရှည်ပါ့မလားလို့တောင် တစ်ခါတစ်ခါ စိုးရိမ်မိသေးတယ်။ ပေါက်ယုနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးလို့ ထင်တာကတော့ ပေါက်ကြည်ပဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်းက

“မယ်မယ် ပြောတာလဲ သိပ်တော့မဆိုးလှပါဘူး။ ကျွန်မလဲ သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုက်ယုအတွက်လဲ စဉ်းစားရမယ် မဟုတ်လား မယ်မယ်ရဲ့။ မိန်းကလေးများ အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုယင် စိတ်ကူးတွေလာ ဝင်လာတတ် ကြတယ် မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ သူက ပေါက်ယုအပေါ်မှာ စိတ်ညွတ်နေပြီး ပေါက်ယုနဲ့ ပေါက်ကြည်တို့ကို လက်ဆက် ပေးလိုက်တော့မယ် ဆိုတာကြားယင် ကျွန်မတို့မှာ ပြဿနာတစ်ခု တိုးလာဦးမှာ”

မယ်မယ်က

“ဒါပေမယ့် သူ့ကို ပေါက်ယုထက် အလျင်လက်ထပ်ပေးလို့လဲ မဖြစ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်သားသမီး ကိုတော့ လက်ထပ် မပေးဘဲ သူများ သားသမီးကို အလျင်လက်ထပ်ပေးလို့ ဖြစ်မလား။ ဒီအထဲမှာ ထိုက်ယုက ပေါက်ယုထက် နှစ်နှစ်လဲ ငယ်သေးတယ်။ ညည်းတို့ပြောတာလဲ မှန်သင့်သလောက် မှန်တာပဲ။ ဒီတော့ ပေါက်ယု စေ့စပ်တဲ့အကြောင်းကို မပြောတာ ကောင်းတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က အစေတော်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ပြောတာ ကြားကြတယ်မဟုတ်လား။ သခင်လေး ပေါက်ယု စေ့စပ်တဲ့ အကြောင်းကို သိပ်မပြောကြနဲ့။ ပြောတဲ့ ကောင်မတော့ ကြိမ်နဲ့ ခပ်စပ်စပ်ကို ရိုက်ရမယ်”

မယ်မယ်က

“ကဲ၊ ငှက်မယ်။ ညည်းလဲ အလျင်တစ်ခါ နေ့ထိုင်မကောင်း ဖြစ်ကတည်းက ဥယျာဉ်ထဲကို ကောင်းကောင်း ကြည့်မိဟန် မတူဘူး။ ခု ကိစ္စတင် မဟုတ်ဘူး။ နောင်မှာ ဥယျာဉ်ထဲက ကိစ္စတွေကို နည်းနည်း သတိထားကြည့်ဖို့ လိုလိမ့် မယ်။ ဟိုနှစ်တုန်းက ဆိုယင်လဲ ဥယျာဉ်ထဲက အစေခံတွေ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။ အရက်မူးတဲ့လူနဲ့၊ ဖဲရိုက်တဲ့လူနဲ့။ ညည်း က တို့ထက် မျက်စိရှင်လေတော့ နောက်မှာ ဥယျာဉ်ထဲက ကိစ္စတွေကို ကျကျနန အုပ်ချုပ်ပါ။ ညည်းဆိုယင် သူတို့ကလဲ လန့်တယ်”

နတ်ငှက်မယ်က သူ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားအုပ်ထိန်းပါမည်ဟု ကတိပေးကာ အတန်ကြာ စကားပြောဆို ပြီးနောက် လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။

ထိုနောက်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ မကြာခဏ သွားရောက် စစ်ဆေးလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ နတ်ငှက် မယ်သည် ထုံးစံအတိုင်း ဥယျာဉ်ထဲသို့ သွားစဉ် လေးညှင်းစကြာ ကျွန်းရှိ အဆောင်မှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ဖြင့် ပြောဆိုလျက်ရှိသည်ကို ကြားရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် လာသည်ကိုမြင်လျှင် အခိုင်းမိန်းမအိုကြီးသည် သတိ အနေအထားဖြင့် ရပ်ကာ နတ်ငှက်မယ်ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဘာကြောင့် ဒီလောက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေရတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ သခင်မလေးက ဒီနေရာမှာ ကျွန်မကို ပန်းပင်သစ်ပင် တွေကို အကြည့်ခိုင်းထားပါတယ်။ ကျွန်မလဲ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လျှောက်ကြည့်နေတုန်းမှာ အစ်မစုယဉ်ရဲ့ အစေခံက ကျွန်မကို သူခိုးလို့ ယှိုးပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ပြောပါဦး”

“မနေ့ကတုန်းက ကျွန်မ မြေးကလေးက ကစားချင်တယ်ဆိုပြီး ဥယျာဉ်ထဲကို လိုက်လာတယ်ရှင်။ ကလေး ဆိုတော့ ဘာသိမလဲရှင်။ အစ်မ စုယဉ်တို့ အခန်းနားကို သွားပြီးချောင်း ကြည့်မိတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ကလေးကို အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီနေ့ မနက်ကျတော့ အစ်မစုယဉ် အစေခံက သူတို့အခန်းထဲက ပစ္စည်းတစ်ခု ပျောက်လို့ ကျွန်မကို လာပြောပါတယ်။ ကျွန်မက ဘာပစ္စည်း ပျောက်လို့လဲလို့ မေးတော့ ကျွန်မကို မသင်္ကာသလို ဟိုမေးဒီမေး လုပ်နေတယ်ရှင်”

“အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေရတာလဲ”

“ဒီဥယျာဉ်ဟာ ကျွန်မတို့ သခင်မလေးများရဲ့ ဆွေမျိုးတွေပိုင်တဲ့ ဥယျာဉ်ပဲရှင်။ သူတို့ပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ဒီကို တာဝန်ချတာကလဲ သခင်မကြီးက တာဝန်ချလို့ လာရတာ။ ကျွန်မတို့ကို သူခိုးလို့ ဘာစွပ်စွဲစရာ ရှိသလဲ”

နတ်ငှက်မယ်က တံတွေးထွေးလိုက်ကာ

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီလေသံနဲ့ မပြောပါနဲ့။ ရှင်တာဝန်က ဒီမှာ ပန်းပင်သစ်ပင်တွေကို ကြည့်ဖို့တာဝန်၊ သခင်မ ကလေးတစ်ယောက် ပစ္စည်း တစ်ခုခုပျောက်ယင် ရှင် ရှာရမယ့် ဝတ္ထုရား ရှိတယ်။ ခုတော့ ရှင်က ပစ္စည်းတွေပျောက်တာ ကို မကြည့်ဘဲ ဟိုလူ လိုက်ရန်ထောင်၊ ဒီလူ လိုက်ရန်ထောင်လုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် မိမိ၏အစေတော်ကို လင်ချီရှောက်၏၊ မိန်းမထံသို့ လွှတ်ကာ ထိုမိန်းမကြီးကို အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် စုယဉ်သည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် သူ့ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ထုတ်မပစ်ပါနဲ့ မလေးငှက်မယ်၊ ကိစ္စက ပြီးသွားပြီပဲ”

“ပြီးတာ မပြီးတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ပစ္စည်းပျောက်တာက ထားဦး၊ သူ ဒီမှာ လာပြောနေပုံက ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ”

အခိုင်းမိန်းမကြီးက ခူးထောက်၍ တောင်းပန်မည် ပြုသည့်အခါတွင် စုယဉ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို အဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လာလေ၏။

“မိန်းမကြီးတွေအကြောင်းကို စုယဉ်တို့ မသိဘူး။ သူတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငှက်မယ် တစ်ယောက်ကိုသာ လူထင်တာ”

စုယဉ်မှာ ထိုမိန်းမကြီးကို ခွင့်လွှတ်စေလိုကြောင်း၊ မိမိအစေတော် အပြောမှားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကြားမှ တောင်းပန်လျက်ရှိလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဒေါ်လေးဆင့်ရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ပြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

အခိုင်းမိန်းမကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခူးထောက် တောင်းပန်ပြီးနောက် ထွက်သွားသည်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း ထိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

“ပျောက်တဲ့ပစ္စည်းက ဘာပစ္စည်းများလဲ” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြုံး၍မေးလေ၏။

“ဘာမှ အဖိုးမတန်ပါဘူး မလေးငှက်မယ်ရယ်။ အင်္ကျီအနီကလေး တစ်ထည်ပါ။ ဟောင်းလဲ ဟောင်းနေပါပြီ။ ကျွန်မက အရှာခိုင်းတော့ ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးအေ၊ ပျောက်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ နေပါတော့လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအဆောင်က ကောင်မလေးကလဲ မအူမလည်ဆိုတော့ သူ့ကို သွားမေးတယ်။ အဲဒီမှာတင် အဘွားကြီး ဒေါပွတာပဲ။ ကောင်မလေး မလည်လို့ ဖြစ်တာပါ။ ကျွန်မလဲ သူ့ကို ဆူပြီးပါပြီ၊ ကိစ္စက ပြီးနေပါပြီ။ ဒါကို ခေါင်းထဲ ထည့်မနေပါနဲ့တော့”

နတ်ငှက်မယ်သည် စုယဉ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေ၏။ စုယဉ်မှာ သားမွေးကွပ်သည့် ဂွမ်းကပ်အင်္ကျီ ကို ဝတ်ထားသည့်တိုင် အတော်ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိကာ နွေးထွေးတော့မည် မဟုတ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့အိပ်ရာ ပေါ်မှ စောင်များမှာလည်း ဟောင်းနွမ်းလှလေပြီ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ် ပေးထားသည့် ပစ္စည်းအတိုအစ ကလေးများမှာ စားပွဲပေါ်တွင် သူ့နေရာနှင့် သူ သပ်ရပ်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် စုယဉ်သေသပ်စွာ နေတတ်ပုံ ကို မြင်သည့်အခါတွင် သဘောလည်းကျ၊ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားသည့်အတွက်

“အေးလေ၊ အင်္ကျီတစ်ထည် ပျောက်တာက အကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခု ရာသီက အေးလာပြီ မဟုတ်လား၊ နွေးနွေးထွေးထွေး နေဖို့လိုတယ်။ ဒီတော့ စုယဉ်အနေနဲ့လဲ ကိုယ့်အင်္ကျီကို လိုက်ရှာရမှာပေါ့။ ဒီလိုရှာရင်း သူ့ မေးကြည့်တာကို သူက နင်ပဲ ငဆ ပြန်ပြောတာကတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် စကား အနည်းငယ်ပြောဆိုပြီးနောက် အခြား နေရာများကိုလည်း သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ပင်အဲအား ကတ္တီပါအင်္ကျီအနီတစ်ထည်၊ သိုးရေကွပ် အစိမ်းရင့်ရောင် အပေါ်ရုံ ဖဲအင်္ကျီ တစ်ထည်၊ နီလာရောင် ဝှမ်းကပ်စုံတစ်ထည်၊ ရှဉ့်မွေးဖြူ ကွပ်ထားသည့် အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီး တစ်ထည်တို့ကို ရှာခိုင်းကာ ထုပ်ပိုးပြီးလျှင် စုယဉ်သို့ အပေးခိုင်းလိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က အခိုင်းမိန်းမကြီးကို မာန်မဲဆူပူ သွားသည့်တိုင် စုယဉ်သည် သူ့အား အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက် က နင်ပဲငဆ ပြောဆိုသွားသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“အင်း၊ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ဒီပြင်မိန်းကလေးတွေကို ဆိုယင် သူတို့ ဘာမှ ပြောရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတစ်ယောက် ကိုပဲ ပြောရဲကြတာ။ ငါဆိုယင် အကောင်းလဲ မထင်ကြဘူး။ သူတို့ ပြောကြ ဆိုကြတာတွေကို မလေးငှက်မယ် ကိုယ်တိုင် တောင် ကြားသွားပြီ”

ထိုသို့တွေးရင်း စုယဉ်သည် စိတ်ပျက်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ပြောရမည့်သူလည်း မရှိချေ။ ထိုသို့တွေးကာ ငိုရှိုက်လျက် ရှိစဉ် နတ်ငှက်မယ် အပို့ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ဖုန်အဲသည် အဝတ်အစားများကို လာပို့လေ၏။ စုယဉ်သည် နတ်ငှက်မယ် ပို့လိုက်သည့် လက်ဆောင်များကို အတင်းငြင်းလိုက်လေ၏။

“ဒီအဝတ်အစားတွေဟာ ဟောင်းနေသေးလို့ မကြိုက်သေးယင် အသစ်တွေကို ထပ်ပို့ လိုက်မယ်လို့ မလေး ငှက်မယ်က ပြောလိုက်တယ်”

စုယဉ်က ပြုံးကာ

“မလေးငှက်မယ်ဟာ တစ်ဘက်သားအပေါ်မှာ ကြင်နာတတ်ပါပေတယ်။ သူကတော့ ကျွန်မမှာ အင်္ကျီလေး တစ်ထည် ပျောက်လို့ ပို့လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လက်မခံပါရစေနဲ့။ ပြန်ယူသွားပါ။ ဒီလို ကူညီရိုင်းပင်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်းကိုလဲ ပြောပြပါနော်”

စုယဉ်သည် ဖုန်အဲကို လက်ကိုင်အိတ်ကလေး တစ်အိတ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရာ ဖုန်အဲလည်း ပြန်သွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဖုန်အဲသည် ပင်အဲနှင့်အတူ ရောက်လာပြန်လေ၏။ စုယဉ်က သူတို့ကိုကြိုဆို၍ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။ ပင်အဲက

“မလေးငှက်မယ်က ပြောလိုက်တယ်။ စုယဉ်လုပ်ပုံက တစ်ခါတွေ ကျနေတာပဲတဲ့”

“အို၊ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ လက်ဆောင်တွေက သိပ်ကောင်းလွန်းနေတာ လက်မခံချင်လို့ပါ”

“မလေးငှက်မယ်က ပြောလိုက်တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို လက်မခံလို့ရှိရင် ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ညံ့လိုယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ သူ့ကို အထင်သေးလိုယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ ပြန်ပါလာရင် ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးမယ်တဲ့။ လက်ခံအောင် ပေးခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်”

ဤတွင် စုယဉ်က မျက်နှာနီရဲလျက် ပြီးရင်း

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့လဲ လက်မခံဘဲ ဘယ်နေရဲတော့မလဲလေ။ လက်ခံရတော့မှာပေါ့” ဟုဆိုကာ ဧည့်သည် များကို လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေ၏။

အပြန်တွင် ဖုန်အဲနှင့် ပင်အဲတို့ထံသို့ ဒေါ်လေးဆွေ၏ အိမ်တွင် အလုပ်လုပ်သည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် လိုက်လာသည်နှင့် တွေ့သည်တွင်

“အဘွားကြီး ဘယ်ကလာတာလဲ” ဟု ပင်အဲကမေးလေ၏။

“အကျွန်တို့ သခင်မကြီးဆွေနဲ့ မလေးပေါက်ကြည်တို့က သခင်မဝမ်းတို့ နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့လားဆိုတာ အမေး ခိုင်းလိုက်လို့။ ခုလေးတင် မလေးငှက်မယ်နဲ့ တွေ့လို့ အစ်မကိုတောင် မေးခဲ့သေးတယ်။ ကိစ္စရှိလို့ ဥယျာဉ်ထဲကို သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘယ်ကများ လာကြသလဲ။ စုယဉ်တို့ဘက်က မဟုတ်လား”

“ရှင် ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ”

“ဒီလိုပဲ ကြားတာပေါ့။ မလေးငှက်မယ်တို့ သဘောထားပြည့်ဝပုံ ကတော့ အံ့ဩလောက်ပါ ပေတယ်တော်။ ပင်အဲတို့ စကားပြောပုံကလဲ တော်ပါပေတယ်”

ပင်အဲသည် သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကာ ခဏနားရန် ပြောလေ၏။

“မနားတော့ဘူးတော်။ အကျွန်ုပ်မှာ လုပ်စရာကလေးတွေ ရှိနေသေးလို့

သွားလိုက်ဦးမယ်”

အခိုင်းမိန်းမကြီး ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ပင်အဲလည်း အဆောင်သို့ ပြန်လာကာ ခိုင်းလိုက်သည့်ကိစ္စကို ပြုလုပ် ပြီးခဲ့ကြောင်း နတ်ငှက်မယ်ကို ပြောပြလေ၏။ ဤ အကြောင်းကို ဤတွင်တော်ဦးမည်။

ယခုအချိန်၌ ဒေါ်လေးဆွေ၏ မိသားစုမှာ ခွာညိုသျှား မှုန်ဆန်သဖြင့် ဖြောင်းဆန်လျက်ရှိလေပြီ။ အခိုင်းမိန်းမကြီးက အိမ်သို့ပြန်ရောက်၍ စုယဉ်ကို အဘွားကြီးတစ်ယောက်က ရန်ထောင်သည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှာ မျက်ရည်ကျမိ ကြလေ၏။

“အစ်ကိုဆွေဖန် မရှိတဲ့အတွက် စုယဉ်ခမျာ ခုလို သူများစော်ကားတာကို ခံရတာ။ မလေးငှက်မယ်က စာနာစိတ် ရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ နောက်ဆိုယင် စုယဉ်ဟာ ပေါက်ကြည်တို့ အိမ်ထောင်စုထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင် ကျမှာဆိုတော့ ပေါက်ကြည်တို့အနေနဲ့လဲ တစ်ခုခုတော့ ကူညီသင့်တာပေါ့

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ဆွေ့ကို ရောက်လာလေ၏။

“အစ်ကိုလေးဆွေဖန် ပေါင်းလိုက်တဲ့လူတွေကလဲ တကယ့်လူဟုတ် တွေချည်းပဲခင်ဗျ။ သူ့အသိုက်အဝန်းမှာ လူကောင်းဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အားလုံး လူရှုပ်တွေ၊ လူလိမ်တွေချည်းပဲ။ တကယ်ကျတော့ အဲဒီလူတွေဟာ အစ်ကိုဆွေဖန်ကိုလဲ ခင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်းထဲက သတင်းတွေနဲ့၊ ဟိုပြောဒီပြော လျှောက်ပြော နေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်းစောင့်ကို ပြောခဲ့ပြီ။ အဲဒီလူတွေ နောက်တစ်ခါလာယင် ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့လို့”

“ကျန်းယုဟန် ကကော ဒီအထဲကပဲလား” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက မေး၏။

“အဲဒီထဲမှာ ကျန်းယုဟန်တော့ မပါဘူးခင်ဗျ။ တခြားလူတွေ”

ဆွေ့ကို၏ စကားကို ကြားရသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေမှာ ပို၍ စိတ်ညစ်သွားပြန်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေသည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ကာ

“အင်း၊ ငါ့မှာလဲ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့သာ ဆိုရတာပါ။ တကယ်ကတော့ သားမရှိတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ခုနေသူ့ကို အာဏာပိုင်တွေက ပြန်လွှတ်လိုက်ဦး၊ အိမ်မှာလဲ ဘာမှ အသုံးကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းဟာ ငါ့တူလေး ဝမ်းကွဲ တော်ပေမယ့် ငါ့သား ဆွေဖန်ထက်တော့ အားကိုးရသေးတယ်။ ဒီတော့ ငါ့တူ ကြီးပွားလာအောင် ကြိုးစား၊ ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ် အားကိုး။ အထူးသဖြင့် မင်းနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ သူငယ်မကလေး ဘက်ကလဲ အလျင်ကလောက် ပစ္စည်းမရှိကြတော့ဘူး။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အဖို့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ယောက်ျားကို ရှာဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ လင်မှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းမယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ရယင် တော်လှပြီ။ တကယ်လို့ စုယဉ်သာ သူလိုဖြစ်ယင်”

ဒေါ်လေးဆွေသည် ခွာညိုသျှားရှိသည့် အခန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး။ ခုတော့ ကောင်မလေးက ရိုးလဲ ရိုးတယ်၊ ဣန္ဒြေလဲ ရတယ်၊ ဉာဏ်လဲ ရှိတယ်၊ ဆင်းရဲတာကိုလဲ ခံနိုင်တယ်၊ ချမ်းသာလို့လဲ ပျက်စီးမသွားဘူး။ အင်း၊ တို့များမှာလဲ ခက်စွာတွေ ပြီးယင်တော့ မင်းနဲ့ စုယဉ် တို့ ကိစ္စကို မြန်မြန်လုပ်မှဖြစ်မယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ငါ့မှာလဲ စိတ်ထဲမှာ လေးနေတာတစ်ခု ပေါ့သွားတာပေါ့”

“ဒေါ်လေးကလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကတော့ ပေါ့သွားပြီ ထားပါတော့။ မလေးပေါက်ကြည် ကိစ္စကျတော့ ခေါင်း မလေး တော့ဘူးလား။ ကျွန်တော့်ကိစ္စအတွက် ဒီလောက်လဲ ခေါင်းလေးမနေပါနဲ့”

ဆွေ့ကိုသည် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးနောက် ညစာစားရန် သူ့အဆောင်သို့ပြန်သွားလေ၏။

“ဪ..စုယဉ် စုယဉ်၊ သူ့ခမျာမှာ ကျိဆွေမျိုးစုရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကပ်ရပ်နေရရှာတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်း ထောက်ထောက်ခံခံ ရယ်လို့လဲ မရှိရှာတော့ ဆင်းရဲရှာမှာပဲ။ စုယဉ်ဟာ ရွှေမြို့တော်ကို တို့နဲ့အတူ လိုက်လာခဲ့တော့ သူ့ အကြောင်း၊ သူ့စရိုက်ကို ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ စိတ်ထားပုပ်တဲ့ ခွာညိုသျှားလို မိန်းမကျတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ကျိကျိတက်လို့။ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ စုယဉ်လို မိန်းကလေးကျတော့ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တယ်။ ကံတရားဟာ နည်းနည်းမှ မတရားဘူး။ နတ်သိကြားများနယ် ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါလိမ့်”

ဆွေ့ကိုသည် သူ့စိတ်ပျက်အားငယ်မှုကို ဖြေဖျောက်ရန် ကဗျာရေးချင်သော်လည်း ကဗျာရေးနေကျ မဟုတ်သည့် အတွက် အောက်ပါ ကဗျာတို ကလေးကိုသာ ရေးမိလေ၏။

ဖော်မဲ့နဂါး၊ ကုန်းတွင်သွားသို့
အဖော်မဲ့ငါး၊ ကုန်းတွင်သွားသို့
တို့များဘဝ၊ မလှပဖြင့်

တကွဲတစ်စ၊ ဝေးကွာကြ။

တို့ဘဝသည်၊ အလှမရှိ

ပျောင်းအိန္ဒိယ၊ ရွှံ့ညွန့်သက်တွင်

အစဉ်နေရ၊ မလှပ။

တို့ဘဝသည်၊ ဘယ်တော့မှလျှင်

ချစ်တဲ့စုယဉ်ကို၊ တွေ့ပါရ။

ဆွေကိုသည် ထိုကဗျာတိုကလေးကို ဖတ်ပြီးနောက် သူ့အိပ်ခန်းနံရံတွင် ကပ်ထားမည်ဟု စိတ်ကူးသေး သော်လည်း “ဟင်၊ မဖြစ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့။ ငါ့ကဗျာကို ဖတ်ပြီး ရယ်နေကြယင် ဒုက္ခ” ဟု တွေးနေမိလေ၏။ တစ်ဖန် “အို၊ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ကိုယ်ရေးတတ်သလိုရေးပြီး ကိုယ်ဖတ်ဖို့ ကပ်တာပဲ။ ဘာရှက်စရာရှိသလဲ” ဟု စိတ်ကူးရလေ၏။ နောက် တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်သည့်အခါ၌ ကဗျာမှာ ညံ့သည့်အတွက် မကပ်ဖြစ်တော့ဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ် ကြားထဲသို့ ညှပ်ထား လိုက်လေ၏။

“ငါလဲ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါတို့ အိမ်ထောင်စုမှာလဲ အစ်ကိုဆွေဖန်က အမှုကြီး တန်းလန်းနဲ့ ဆိုတော့ ဒုက္ခတွေပွေလို့၊ ဒီဒုက္ခတွေက ဘယ်တော့မှများ လွတ်ပါ့မလဲမသိဘူး။ စိတ် သဘောကောင်းတဲ့ စုယဉ် တစ်ယောက်လဲ ဘယ်တော့များမှ ဒုက္ခတွေက ကျွတ်ပါ့မလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။”

ထိုသို့ တွေးနေစဉ် ပေါက်ချန်သည် ခြင်တောင်းတစ်လုံးကို ကိုင်၍ ရောက်လာလေ၏။ ပေါက်ချန်သည် ခြင်းကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ငြိတိတိဖြင့်

“ဟောဒီမှာ မောင်လေးရေ၊ ဟင်းက လေးခွက်၊ အရက်က တစ်အိုး၊ မမခွာညှိုက အပို့ခိုင်းလိုက်လို့”

ဆွေဖန်က

“ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း မမခွာညှိုကို ပြောလိုက်ပါ။ နေစမ်းပါဦး၊ အစေတော်တစ်ယောက်ကို လွှတ်ယင် ပြီးရောပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုယ်တိုင် လာပို့နေရတာလဲ”

“အံ့မယ်လေး ငါ့မောင်ရယ်၊ ငါက မင်းအစ်ကို ဆွေဖန်မယား ဆိုတော့ မင်းက ငါ့မတ်ကလေးပဲ၊ ကိုယ်တိုင် လာပို့ တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ အစ်မမှာ ဘာများ သိက္ခာကျမှာမို့လို့လဲ။ တစ်ခါတွေမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့

ငါ့မောင်လေးမှာ အစ်ကိုဆွေဖန်ကိစ္စ ကိုလဲ လုပ်နေရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေပြီမဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် မမခွာညိုကလဲ စိတ်မကောင်းဘူး။ အမှန်ကတော့ မမခွာညို ကိုယ်တိုင်တောင် လာပို့ချင်တာ။ ဒါပေမယ့် လူတွေက တစ်မျိုးမြင်သွားကြယင် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ငါ့မောင်ကို လက်ဆောင်ကလေး၊ ဟင်းကလေး ပို့ရတာအကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်ကြာ မဟုတ် တရုတ် ပြောကြယင် မကောင်းဘူး ဒါ့ကြောင့် ဒီနေ့ မမခွာညိုက ဟင်းတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်ပြီး အရက်အိုးတစ်လုံးပါ မမကို တိတ်တိတ် အပို့ခိုင်းလိုက်တာ”

ပေါက်ချန်က ကြာမူပါပါဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ငါ့မောင်ရယ်။ အစ်မကို သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေ ပြောသလို မပြောစမ်းပါနဲ့။ အစ်မ နားခါးလှဘယ်။ အစ်မဟာ သူတို့အိမ်မှာ အစ်ကိုဆွေဖန်ကိုတောင် ပြုစုရသေးယင် ငါ့မောင်လေးကိုလဲ ဘာဖြစ်လို့ အစ်မ မပြုစုရမှာလဲ”

ဆွေ့ကိုမှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မိမိအပေါ်တွင် ခွာညိုသျှားနှင့် ပေါက်ချန်တို့က ဤသို့ တစ်ခါမျှ မဆက်ဆံခဲ့ကြဖူးချေ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ချန် ပြောသည့်အတိုင်း မိမိမှာ ဆွေ့ဖန်ကိစ္စ အတွက် ဖတ်ဖတ်မောအောင် လိုက်နေရရာ ယခုကဲ့သို့ ဂရုတစိုက် လုပ်လာကြခြင်းမှာ ထိုကိစ္စကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရိုးသားစွာ ယူဆမိလေ၏။

“ဒါဖြင့်လဲ ဟင်းတွေကို ထားခဲ့လေ အစ်မ။ အရက်အိုးကိုတော့ ပြန်ယူသွားပါ။ ကျွန်တော်က သိပ်သောက်တတ် တာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ခါတလေ မရှောင်မလွှဲသာမှ တစ်ခွက်တလေ သောက်တာ။ သာမန်အားဖြင့် ဆိုယင်တော့ ဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူး။ အစ်မတို့ရော၊ မမခွာညိုတို့လဲ ကျွန်တော် မသောက်တတ်တာ သိသားပဲ”

ပေါက်ချန်က

“တခြား ကိစ္စတွေမှာတော့ အစ်မဘာသာ ကြည့်ပြောတတ်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စမှာတော့ မောင်လေး ပြောတာကို အစ်မ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ။ မမခွာညိုအကြောင်းကို မောင်လေးလဲ သိသားပဲ။ ပြန်ယူသွားယင် မင်း မသောက်တတ်လို့ ပြန်ယူလာတာလို့ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်မ သောက်ချင်လို့ ပြန်ယူလာတယ်လို့ ထင်မှာ”

သို့ဖြင့် ဆွေ့ကိုမှာ အရက်အိုးကို လက်ခံလိုက်ရလေ၏။ ပေါက်ချန်သည် တံခါးဆီသို့ သွားကာ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက်

ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် ပြန်လှည့်လာကာ အတွင်းခန်းဘက်သို့ မေးငေါပြု၍ မျက်စပစ်ပြလိုက် လေ၏။

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ မမခွာညို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာတော့မယ်ထင်တယ်”

ဆွေ့ကိုမှာ ပေါက်ချန်၏အကွက်ကို မရိပ်မိသေးဘဲ

“ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို အစ်မကပဲ ပြောလိုက်ပါတော့ဗျာ။ တော်တော်ကြာ အအေးကြီးထဲမှာ လိုက်လာယင် ဖျားနေပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းကလဲ ဆွေမျိုးထဲကပဲဟာ။ ဒီလောက် ဒုက္ခခံ လာပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး။”

ဤတွင် ပေါက်ချန်လည်း မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ ပြုံး၍ ထွက်သွားလေ၏။

ဆွေ့ဖန်၏အမှုတွင် မိမိလိုက်လုပ်နေရာသည့် အတွက် ခွာညို့သျှားသည် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ကျွေးမွေးခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆွေ့ကို အစတွင် ထင်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ချန်က တိတ်တဆိတ်လာခြင်း၊ သူ၏ ပြီပြီတီတီမျက်နှာနှင့် အမူအရာများကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် အခြားရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိလိမ့်မည်ဟု ဆွေ့ကို တွေးလိုက်မိလေပြီ။

“နေစမ်းပါဦး။ သူ ငါ့ကို ဘာများ အကြံအစည် ရှိလို့လဲ။ သူဟာ ငါ့မရီး။ ပေါက်ချန်ဆိုတဲ့ အပျက်မက ငါ့ကို နသားပါယား လုပ်ချင်တာနဲ့ မမခွာညို့သျှားရဲ့ နာမည်ကို သုံးပြီး လာပို့တာ များလား။ ဒါပေမယ့် သူလဲ အစ်ကိုဆွေ့ဖန်ရဲ့ အမြှောင်မယားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ ငါ့ကို”

ထိုသို့ တွေးနေရင်း ရုတ်တရက် အသိဝင်လာလေ၏။

“အင်းလေ၊ ခွာညို့သျှား ဆိုတဲ့ မိန်းမကလဲ သိက္ခာနည်းနည်းမှ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ သူဖောက်ပြားချင်ပြီ ဆိုယင် သူ့အလှကို ဗန်းပြပြီး ဖောက်ပြားတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခွာညို့သျှားဟာ ငါ့ကို နသားပါယား လုပ်ချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ပေါက်ချန်ကို သူမကျေနပ်တာနဲ့များ ထောင်ဖမ်းမလို့လား။ ဒီလိုနဲ့ ငါ့ကိုရော နာမည်ပျက်အောင် လုပ်တာလား။”

ဆွေ့ကိုသည် ထိုသို့ တွေးမိရာက လန့်ဖျပ်သွားစဉ် အပြင်ဘက် ပြတင်းပေါက်နားမှ တဟင့်ဟင့် ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် တုန်သွားလေ၏။ မည်သူဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

လော်လီဖောက်ပြားသော ပေါက်ချန်သည် ကျွမ်းကျင်စွာ ထောင်ဖမ်းခြင်း။

အမေးအဖြေပြုလုပ်ရာတွင် ပေါက်ယုသည် မလိုအပ်သော အဖြေတို့ကို ပေးမိခြင်း။

ပြတင်းပေါက်အနီးမှ တဟင့်ဟင့် ရယ်သံကိုကြားလိုက်ရသည့် အခါတွင် ဆွေကိုမှာ တုန်သွားလေ၏။

“ခွာညိုသွားနဲ့ ပေါက်ချန် တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ကိစ္စ မရှိဘူး။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်မယ်။ သူတို့ ဘာတတ်နိုင်တာ မှတ်လို့”

ဆွေကိုသည် နားထောင်ကြည့်သော်လည်း နောက်ထပ် မကြားရတော့ချေ။ သူ့ကို ပေးသွားသည့်ဟင်း ကိုလည်း မစားရဲ၊ အရက်ကိုလည်း မသောက်ရဲဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက်တံခါးကို မင်းတုံးချ၍ပိတ်ကာ အဝတ်အစားများကို ချွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်တွင် ကပ်ထားသည့် စက္ကူများ လန်သွားသံကို ကြားရလေ၏။ ဆွေကိုသည် ပေါက်ချန်၏ မာယာပရိယာယ်များကို သိလိုက်သဖြင့် မည်သို့ လုပ်ရမည် မသိဘဲ ကြောင်နေလေ၏။ ဆွေကိုသည် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လာကာ အပြင်သို့ချောင်းကြည့်ရာ ဘာမျှမမြင်ရသဖြင့် မိမိစိတ်မှ ထင်နေခြင်းလောဟု အောက်မေ့ မိလေ၏။ ထိုနောက် ဆွေကိုသည် အဝတ်အစားများကို လဲကာ အိပ်ရာအနီးတွင် ထိုင်ရင်း ပေါက်ချန် ပေးသွားသည့် သကြားလုံးကလေး တစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်ကာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ရုတ်တရက် ခေါင်းမော့၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပြတင်းပေါက်တွင် ကပ်ထားသည့် စက္ကူတစ်ရွက်မှာ စိုရွဲနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆွေကိုသည် ပြတင်းပေါက် အနီးသို့သွားကာ အပြင်သို့လှမ်းအကြည့်လိုက်တွင် အပြင်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့မျက်နှာကို လေဖြင့် မှုတ်လိုက်သည့် အတွက် လန့်သွားလေ၏။ ထိုနောက် တဟင့်ဟင့် ရယ်မောနေသံကို ကြားရပြန်လေ၏။ ဆွေကိုသည် မှန်အိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်ပြီးနောက် တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေမိလေ၏။

“အိပ်ရာဝင်ခါနီး အရက်ကလေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက် သောက်ပြီး ဟင်းကလေး မြည်းလိုက်ပါဦးလား မောင်လေးရဲ့”

ပေါက်ချန်၏ အသံမှန်း သိသော်လည်း ဆွေကိုသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေလေ၏။

ခဏမျှ ကြာသောအခါတွင် “တော်တော် အ,တဲ့ ကောင်လေး။ ဒီလောက် အ,တဲ့ နဲ့တဲ့ ကောင်လေးမျိုးကို တွေ့ပဲ မတွေ့ဖူးပေါင်” ဟု ပြောသံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

ထိုအသံသည် ပေါက်ချန်၏ အသံလော၊ သို့မဟုတ် ခွာညိုသျှား၏ အသံလော ဆိုသည်ကိုမူ ဆွေ့ကိုမသိချေ။ သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သူ့အပေါ်တွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ကြံစည်နေကြကြောင်းကိုမူ သိလိုက်လေပြီ။ သို့ဖြင့် ဆွေ့ကို သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်ဖြင့် ရှိလေရာ မနက်လင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မနက်လင်းသည့် အခါတွင် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရလေ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ပြန်၍ထူးသံ မကြားရသဖြင့် ဆွေ့ကိုသည် အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့ကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ပေါက်ချန် ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပြီး ဆံပင်တို့ ဖွာဆန်ကြလျက် အဝတ်အစားကို ဖရိုဖရဲ ဝတ်ထားလေ၏။ ပေါက်ချန်သည် ရွှေခြည် နားသတ် အသားကပ် ဘော်လီကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး အင်္ကျီကြယ်သီးများကိုလည်း မသပ်မရပ် တပ်ထား လေ၏။ ခါးတွင် အစိမ်းရင့်ရောင် ပိုးခါးစည်းကြိုးအသစ်ကို စည်းထားလေ၏။ သူဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီရှည်မှာ သလဲသီးရောင် ဘောင်းဘီရှည်ဖြစ်ပြီး ဖိနပ်မှာ ရွှေခြည်ထိုး ဖိနပ်အနီကလေး ဖြစ်လေ၏။ ပေါက်ချန်မှာ မျက်နှာပင် မသစ် ခဲ့ရသေးဘဲ မနေ့ညက ပေးခဲ့သည့် ခြင်းတောင်းကို လူမမြင်အောင် အစောကြီး လာယူခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဆွေ့ကိုသည် အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲနှင့် ရောက်လာသည့် ပေါက်ချန်ကို မြင်သည့်အခါ၌ စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

“ဟင်၊ အစ်မ အစောကြီး နိုးနေပါလား” ဟု ဆွေ့ကိုက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးလေ၏။

ပေါက်ချန်မှာ မျက်နှာနီရဲသွားသော်လည်း မည်သို့မျှမပြောဘဲ ဟင်းပန်းကန်များကို ခြင်းတောင်းထဲသို့ ပြန်ထည့် ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ယမန်နေ့ညက သူ အေးတိအေးစက် လုပ်ခဲ့သဖြင့် ပေါက်ချန်သည် ရှက်နေလိမ့်မည်ဟု အထင် ရှိကာ “အင်း၊ တော်သေးတာပေါ့။ သူတို့ စိတ်ပျက်သွားတယ်ဆိုယင် ငါ့မှာ အနှောင့်အယှက်မရှိ နေရတာပေါ့” ဟု တွေး လေ၏။

ထိုသို့ တွေးလိုက်သည်နှင့် ဆွေ့ကိုမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကာ မျက်နှာသစ်ရန် ရေအယူခိုင်း လိုက်ပြီးလျှင် အနားယူသည့်အနေဖြင့်

လည်းကောင်း၊ အပြင် အဆက်အသွယ်များနှင့် မတွေ့ချင်သည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရက်အနည်းငယ် အိမ်တွင်းအောင်းနေရန် စိတ်ကူးမိလေ၏။ ဆွေဖန်၏ မိတ်ဆွေများအနက် အချို့က ဆွေဖန်အတွက် ဘာမဆို ကူညီပေးမည်ဟု ပြောကြ၏။ အချို့ ဥပဒေ တတ်ကျွမ်းသူများ၊ သို့မဟုတ် အစိုးရရုံးများတွင် အသိအကျွမ်း ရှိသူ များက ရုံးသို့သွား၍ လာဘ်ထိုးပေးမည်ဟု ပြောကြ၏။ အချို့ကလည်း မိသားစုပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချရန် အကြံပေး ကြ၏။ အချို့ကလည်း သူ့ကို ငွေညှစ်ကြ၏။ သို့ဖြင့် ဆွေဖန်၏ မိတ်ဆွေများသည် ဆွေဖန် အကျပ်အတည်းရောက်နေစဉ် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တုံ့ပြန်ကြလေ၏။ ဆွေ့ကိုသည် ထိုလူများကို ရှောင်ကွင်းကာ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေရလေ၏။ သို့ရာတွင် နောင်ဒုက္ခပေးလာမည် စိုးသည့်အတွက် သူတို့ပေးသည့် အကြံဉာဏ်များ၊ အကူအညီများကို ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း မငြင်းရဲချေ။ သို့ဖြင့် ဆွေ့ကိုသည် အထက်ရုံးမှ အမိန့်ကျမလာမချင်း မည်သည့်နေရာကို မထွက်တော့ဘဲ အိမ်ထဲတွင် အောင်းနေလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

ဆွေ့ကိုအား သွေးတိုးစမ်းရန် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များဖြင့် ပေါက်ချန်ကို လွှတ်လိုက်သော ခွာညိုသျှား၏ အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ ပေါက်ချန်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ အဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ် ပြောပြလေ၏။ ဆွေ့ကို သည် သူတို့ချသည့် ငါးမျှားချိတ်ကို လာ၍ မဟပ်သည့်အတွက် ပေါက်ချန်အနေဖြင့် မိမိကို အထင်သေးတော့မည်ဟု စိုးရိမ်သည့်အလျောက် ခွာညိုသျှားသည် တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးဖိကာ လူကြွေမပျက် ဟန်ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆွေ့ကိုကို အမိ ဖမ်းချင်သေးသည့် အတွက် ခွာညိုသျှားသည် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်းဟု အကြံထုတ်လျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ချန်အနေဖြင့်မူ ဆွေ့ဖန်သည် လူသတ်မှုမှ လွတ်နိုင်တော့မည်ဟု မထင်သဖြင့် နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို ရှာလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်အပျက်များကို ကြောက်သည့်အတွက် ခွာညိုသျှား ကို ထုတ်၍မပြောရဲချေ။ ယခုမူ သခင်မ ခွာညိုသျှား ကိုယ်တိုင်က အသစ်တစ်ယောက်ကိုရှာရန် ကြိုးစားနေသည်ကို တွေ့ရသည့် အခါတွင် မိမိအနေဖြင့်လည်း ဆွေ့ကိုကို ဖြားယောင်းရန် စိတ်ကူးရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆွေ့ကိုနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင် ဂြိတီတီ ပြုမူပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဆွေ့ကိုမှာ လုံးဝ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သည်ဟုလည်း မဆိုသာ၊ လိုက်လိုက်လျောလျော ဖြစ်သည်ဟုလည်း မပြောနိုင်ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေမျိုးကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ချန်သည် မီးတိုင်ကို ငြိမ်းလိုက်လျက်

အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေစဉ် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်လာသဖြင့် ခွာညိုသျှားဆီသို့ ထလာခဲ့က မည်သို့မည်ပုံလုပ်လျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု မေးကြည့်သော်လည်း သူ့သခင်မမှာ ဘာမျှ မကြံတတ်သကဲ့သို့ လက်မှိုင်းချလျက် ရှိသဖြင့် ပေါက်ချန်သည်လည်း မိမိအိပ်ရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ချန်မှာ တစ်ညလုံး အိပ်၍ မပျော်တော့ချေ။ ပေါက်ချန်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်ဖြင့် အကြံထုတ်လျက် ရှိလေရာ နောက်ဆုံးတွင် အကြံတစ်ခုရလေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ချန်သည် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အစာကြီးထကာ မနေ့ညက ပစ်ထားခဲ့သည့် ခြင်းတောင်းကိုယူရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသို့လာခဲ့ရာတွင် ပေါက်ချန်သည် အိပ်နိုးထ မှုန်တစ်မှုန်တွင် ကပိုကရီအလှကို မြင်စေလိုသည့်အတွက် အဝတ်အစားကို လျော့ရိလျော့ရဲ ဝတ်ကာ ဆံပင်ကိုလည်း မပြီးမသင်ဘဲ ဖရိုဖရဲလုပ်၍ လာခဲ့လေ၏။ ဆွေ့ကို၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး စိတ်ဆိုးယောင်ဆောင်ကာ ခပ်တည်တည် လုပ်နေမည်။ အကယ်၍ သူက နောင်တရဟန် ပြလာလျှင် သူ့ကို ချောမြူကာ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မိမိသည် ဆွေ့ကိုကို မိမိသခင်မ ခွာညိုသျှားထက် ဈေးဦးဖောက်နိုင်သည်ဟုတွက်၍ လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ချန်က ထိုအကြံကို အကောင် အထည်ဖော်ရန် ကြိုးစားသည့်အခါ၌ ဆွေ့ကိုမှာ ယမန်နေ့ညက နည်းတူ ဣန္ဒြေမပျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြစ် လေရာ ပေါက်ချန်မှာ ရှက်ယောင်၊ နာကြည်းယောင် ပြုကာ ပန်းကန်များကို ပြန်ယူလာရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်း မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ပြန်လာလိုလျှင် အကြောင်းပြစရာ ရှိစေရန် အတွက် အရက်အိုးကို ထားပစ်ခဲ့လေ၏။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ညည်းသွားယူတာ လူတွေမြင်သေးသလား။”

ခွာညိုသျှားက မေးလေ၏။

“မမြင်ပါဘူး။”

“ဆွေ့ကိုကကော ဘာမှမပြောဘူးလား။”

“မပြောဘူးရှင်။”

ခွာညိုသျှားမှာလည်း မနေ့က တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အကြံထုတ်လျက်ရှိရာ နောက်ဆုံးတွင် အကြံတစ်ခု ရလေ၏။

“အင်း၊ ဆွေ့ကိုကို ငါဆက်ကြံနေမယ်ဆိုယင် တခြားလူတွေ မသိအောင်ဖုံးယင် ဖုံးနိုင်မယ်။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ချန် မသိအောင်တော့ ဖုံးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်သူမှမပြောအောင် နှုတ်ပိတ်တဲ့အနေနဲ့ သူ့ကိုလဲ ခွဲဝေပေးမှဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့လဲ ဆွေ့ကို ကို ငါကိုယ်တိုင် သွားသွားတွေ့နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုပဲ အောင်သွယ်အဖြစ် ထားရမှာ။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို သူနဲ့

တိုင်ပင်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု တွေးမိ၏။

ခွာညိုသျှားက အချို့သာဆုံးဖြတ်အောင် ပြုံးလိုက်လျက်

“နေစမ်းပါဦး ပေါက်ချန်ရဲ့။ ဆွေ့ကို ကို ညည်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကျွန်မအမြင်ကတော့ အလကား ငအပါ”

ခွာညိုသျှားက ရယ်လိုက်ကာ

“ကိုယ့်သခင် အမျိုးကောင်းသား တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်လဲ
မပြောပါနဲ့အေ”

“ကျွန်မက တခြားကြောင့် ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခု
မမခွာညိုသျှားက ဟင်းတွေပို့၊ စားစရာတွေ ပို့ပါလျက် နဲ့ ကျေးဇူးကန်းလွန်းလို့
ပြောတာပါ”

“ဘာကျေးဇူးကန်းတာလဲ။ ညည်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး”

“မမခွာညိုက စားစေချင်လို့ ပို့လိုက်တာ မဟုတ်လား။ သူက
စားမှမစားတာ။ ဒါကျေးဇူးကန်းတာပေါ့ မမခွာညိုရဲ့” ဟုဆိုကာ
ပေါက်ချန်သည် သိပါတယ် ဆိုသည့် အပေါက်မျိုးဖြင့် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍
ပြုံးပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ငါက စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ
ပို့လိုက်တာလဲ ကိုယ့်ယောက်ျားကိစ္စမှာ သူပဲ ဖတ်ဖတ်မောအောင်
လိုက်လုပ်နေရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့
ပို့လိုက်တာပါ။ ငါပို့လိုက်တာကို တခြားလူတွေ မြင်သေးသလားလို့
မေးတာကလဲ အတင်းအဖျင်း ပြောမှာစိုးလို့ မေးတာပါ။ ခုတော့ ညည်းက
ကျေးဇူးကန်း တယ်လို့ ပြောလာတော့ ဘယ်လိုများ မြင်နေလို့ ပြောတာများလဲ”

“ကျွန်မပြောတာ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ မမခွာညို။ ကျွန်မဟာ မမခွာညိုရဲ့
အစေတော်ပါ။ ကိုယ့်သခင်မအပေါ် သစ္စာ မစောင့်ဘဲ နေပါ့မလား။ ဒါပေမယ့်
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားဖို့တော့ လိုမယ်နော် မမ။ အပြင်ကို
ပေါက်သွား ယင်တော့ မလွယ်ဘူး”

ခွာညိုသျှားမှာ မျက်နှာနီရဲလျက်

“ဟင်း၊ ကောင်မက တော်တော်ဉာဏ်များတယ်။ တကယ်ကျတော့
ဆွေ့ကို ကို ညည်း ကျနေပြီ မဟုတ်လား။ ငါ အပိုခိုင်းတာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး
ညည်း အစွဲထုတ်မယ်လို့ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ မမခွာညို ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့
မမခွာညိုအတွက် မခံချင်လို့ ပြောမိတာပါ။ မမ သဘောကျတယ် ဆိုယင် ကျွန်မ

ကြံပေးနိုင်ပါတယ် မမရဲ့။ ယောက်ျားလေးပဲ မမရယ်၊ ဒါမျိုးကို ဘယ်ရှောင်မှာလဲ။ “ဆီခိုးမသောက်တဲ့ ကြွက်ရယ်လို့ ဘယ်မှာ ရှိဖူးလို့လဲ”။ သူ ကြောက်နေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဒီ သတင်း အပြင်ပေါက်သွားယင် အားလုံး မျက်နှာပျက်ကုန်ကြမှာစိုးလို့ ဒီလောက်ကြောက်နေတာ။ ဒီတော့ မမကို ကျွန်မ အကြံပေး ချင်တာက စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သူ့ဆီကို မကြာမကြာ ပစ္စည်းကလေးတွေ ပို့ပေးဖို့ လိုတယ်။ ကိုယ့်အထဲကပဲ၊ တခြား လူမှမဟုတ်တာ။ အစ်ကိုဆွေဖန်ရဲ့ ဝမ်းကွဲညီလဲတော်တယ်။ ပြီးတော့ လူပျို။ ဒီတော့ မမခွာညှိအနေနဲ့လဲ သူနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံယင် ဘယ်သူက ဘာပြောမှာတဲ့လဲ။ ဒီအတိုင်းသာ လုပ်ကြည့်ပါ။ မကြာခင်မှာ မမကို ကျေးဇူးတင်ချင်လာမှာပါ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်မယ်။ ပြီးတော့ မမနဲ့ ကျွန်မက သူ့ကို အရက်လေးဘာလေး ချော့တိုက် မယ်။ ဒီလိုဆိုယင် သူ ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လို့ ခံနိုင်ရမှာလဲ မမရယ်။ တကယ်လို့ သူက ငြင်းတယ်ဆိုယင် မမကို လာပြီး နသားပါယား လုပ်နေပါတယ်လို့ အော်မယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုယင် ဒီလူ ကျွန်မတို့ အကွက်ထဲကို ရောက်ရမှာပေါ့။ ဒါမှ ဆက်ငြင်းနေသေးတယ်ဆိုယင် ကျွန်မတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်ဘဲနဲ့ သူ့ကို နာမည်ပျက်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ ဒီလို လုပ်ယင် မကောင်းဘူးလား။ မမ သဘောကကော”

ခွာညှိသွားက မျက်နှာနီရဲလျက်ရှိရာမှ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် ကျိန်ဆဲရင်း

“ကောင်မ။ နင် ဒီလို အမိဖမ်းလာတာတွေ တော်တော်များနေပြီ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့်မို့ အိမ်ကလူ ဒီမှာရှိနေယင် ညည်း အနားမှာ တကပ်ကပ် ဖြစ်နေတာကိုး”

ပေါက်ချန်က နှုတ်ခမ်းစူလိုက်၏။ ထိုနောက် တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်လျက်

“ဟင်း၊ သူများကတော့ မမအတွက်လဲ အကြံထုတ်ပေးရသေးရဲ့။ ပြောတော့လဲ ပိုင်းလုံးမတဲ့။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ နေပါ။ မမ မကောင်းဘူး”

ထိုနေ့မှစ၍ ခွာညှိသွားသည် ဆွေ့ကို ကို ထောင်ဖမ်းရန်သာ ကြံစည် စိတ်ကူးလျက်ရှိသဖြင့် မည်သူနှင့်မျှ ရန်မဖြစ်အားလောက်အောင် ရှိသည့်အတွက် အိမ်တွင် အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုနေ့က အရက်အိုးကို ယူလာသည့်အခါ၌ ပေါက်ချန်သည် မခုတ်တတ်သည့် ကြောင်မကလေး တစ်ကောင် ကဲ့သို့ အစွမ်းကုန် ဣန္ဒြေကို ဆောင်ထားလျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ချန်သည် ဆွေ့ကိုကို မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်၍ မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်ကာ တကယ့်အပျိုစင်ကလေး တစ်ယောက်နှယ် ရှိလေရာ ဆွေ့ကို

မှာ သူ့ကိုကြည့်၍ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သံသယဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“အင်း၊ မနေ့ညတုန်းက ငါများ အထင်မှားလို့လား။ သူတို့နှစ်ယောက်က ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ငါ့လာပေးတာကို ငါက တလွဲထင်နေမိသလား။ ဒီလိုဆိုယင် သူတို့စေတနာကို ငါစော်ကားရာရောက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ နောင်မှာ ငါ့ကိုမုန်းသွားကြ ယင်တော့ ငါ့အပြစ်ကြောင့်ပဲ။ ငါ့ကိုက သူများကို မကောင်းထင်ခဲ့မိလို့ပဲ”

သို့ဖြင့် နှစ်ရက်ခန့် လွန်မြောက်သွားလေ၏။ ဆွေ့ကိုနှင့် ပက်ပင်း တိုးနေမိသည့် အခါ၌ ပေါက်ချန်သည် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းကိုငဲ့၍ လျှောက်သွားတတ်လေ၏။ မော့၍ပင် မကြည့်ချေ။ ခွာညိုသျှားနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင်မူ ခွာညိုသျှားက ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်တတ်လေ၏။ ဤသည်တို့ကို မြင်ရသည့်အခါ၌ ဆွေ့ကိုသည် သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ ရှက်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကိုရပ်ဦးမည်။

ခွာညိုသျှားသည် ယခုတလောတွင် ရုတ်တရက် တည်ကြည် သိမ်မွေ့သွားကာ အခြားသူများ အပေါ်တွင်လည်း ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေ့နှင့် သမီးပေါက်ကြည်တို့သည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ့သည် ဤသည်ကို ကြည့်လျက် “အင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တုန်းက ဇာတာမသန့်ဘူး ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဟိုမှာ ဒုက္ခ သုက္ခတွေ တွေ့ခဲ့ကြရတာ။ ခုဆိုယင် ငါ့သားမှာလဲ အမှုကြီး တန်းလန်းနဲ့။ တို့များမှာ ငွေကြေးလဲ တတ်နိုင်၊ ခွာညိုတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများကလဲ ထောက်ပံ့ကြလို့ ဒီလိုနေနိုင်တာ။ ခုလဲ ခွာညိုတို့ အမျိုးများရဲ့ ကူညီမှုနဲ့ မျှော်လင့်ချက်တော့ ရှိပါသေးတယ်။ ခု သူ့မိန်းမလဲ အမူအရာတွေ၊ အနေအထိုင်တွေ ပြောင်းလာပြီ။ ဒါကို ထောက်တော့ ငါ့သား ကံဇာတာ မြင့်လာပြီ ထင်တာပဲ” ဟု အကောင်းဘက်လှည့်၍ တွေးနေ၏။

ထိုသို့တွေးလျက်ရှိရာမှ တစ်နေ့ နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်၌ ဒေါ်လေးဆွေ့သည် အစေတော် တုန်ကွေးကို တွဲကာ ချွေးမ ဖြစ်သူ ခွာညိုသျှားထံ မသွားစဖူး အလည်ရောက်လာလေ၏။ ဝင်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော ခွာညိုသျှား၏ အသံကို ကြားရလေ၏။

အစေတော် တုန်ကွေးသည် အကင်းပါးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အသံပြုမှ သင့်မည်ဟု ယူဆကာ

“မမရေ၊ ဒေါ်လေးဆွေ့ လာတယ်” ဟု အော်၍ ပြောလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ကြီး အနီးသို့

ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုစဉ် တံခါးနောက်တွင် လူတစ်ယောက် ရိပ်ခနဲ ပုန်းကွယ်လိုက်သည်ကို မြင်သဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေမှာ လန့်၍ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိလေ၏။

ခွာညိုသျှားက

“ဟင်၊ ဒေါ်လေးဆွေပါလား၊ လာပါ လာပါ။ ဒီမှာ လူစိမ်းရယ်လို့ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။ ခွာညိုရဲ့မေမေ မွေးစားတဲ့ မောင်ကလေးပါ။ တောက တက်လာကာစဆိုတော့ လူမြင်ယင် သိပ်ကြောက်တတ်တာပဲ။ ဒေါ်လေးဆွေကိုလဲ ကန်တော့ဦးမယ် ဆိုပြီး ဒီနေ့ ခွာညိုဆီကို ရောက်လာတာလေ”

“မောင်ကလေးဆိုယင်လဲ တို့များနဲ့ လာစကားပြောဖို့ ခေါ်လိုက်ပါလားအေ့”

ခွာညိုသျှားသည် မိမိ၏ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေအား လာရောက်တွေ့ဆုံရန် သျှားစံ အမည်ရှိ လူငယ် ကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ သျှားစံသည် လက်အုပ်ချီကာ ဒေါ်လေးဆွေ ရှေ့သို့ ဝင်လာလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ ကလည်း သူ့ကိုပြန်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် သူတို့သည် စားပွဲတွင် အတူထိုင်ကြလေ၏။

“ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်လာတာ ဘယ်ကလောက်များ ကြာပြီလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော့် မွေးစားအမေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်တုန်းက မွေးစားပါတယ်။ အိမ်မှာ ကြီးကြပ်ပေးဖို့ ယောက်ျားကလေး ရယ်လို့ မရှိခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို မွေးစားတာပါ။ ရွှေမြို့တော်ကိုတော့ တစ်မြန်နေ့ကမှ ရောက်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့်အစ်မကို လာတွေ့ပါတယ်”

ထိုသူငယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လွန်စွာ ရှက်လျက်ရှိသဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေသည် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေသည် သူငယ်ကလေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“ကဲ ကဲ၊ ဒါဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး နေကြဦး” ဟုဆို၍ ခွာညိုသျှားဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ကိုယ့်မောင် ကလေး ပထမဆုံးအကြိမ် လာတာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူနဲ့အတူ ထမင်းကလေး ဘာလေးစားရင်း စကားပြောကြဦး”

ခွာညိုသျှားက သဘောတူသဖြင့် ဒေါ်လေးလည်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ ပြန်ထွက်သွားလျှင် ခွာညိုသျှားက သျှားစံအား

“ကဲ ထိုင်ပါဦး။ မမတို့ ပြောင်ပြောင်ပဲ နေလိုက်ကြတာပေါ့။ ဆွေကိုလဲ

မမကိုစွဲကို လိုက်ပြီးချောင်းနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ မမကို တစ်ခု ဝယ်ပေးစမ်းပါကွယ်။ ဘယ်သူမှတော့ မမြင်စေနဲ့နော်”

“ဒါက ကျွန်တော့် တာဝန်ထားပါ မမရယ်။ ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုယင် ဘာမဆို လုပ်လို့ရပါတယ်။ မမ ဘာလိုချင် သလဲသာ ပြောစမ်းပါ။ မရတော့ ကျွန်တော် တာဝန်ပေါ့”

“သိပ်လဲ ကြွားမနေနဲ့ဦး ကိုယ်တော်လေးရဲ့။ တော်တော်ကြာတော့ မင်းတောင်းတာတွေ သိပ်များယင် မမက မပေးဘူး၊ သိရဲ့လား။”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောဆိုကြပြီးနောက် ခွာညိုသျှားသည် သျှားစံကို ခူးခပ်ကျွေးလေ၏။ ထိုနောက်တွင် သူလိုချင်သည့် ပစ္စည်းကို မှာသဖြင့် ပြောစရာရှိသည်တို့ကို ပြောဆိုပြီးနောက် သျှားစံလည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနောက်မှစ၍ သျှားစံသည် သူတို့အိမ်တွင် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်နိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ သျှားစံမှာ ခွာညိုသျှား၏ မောင်ဖြစ်သည်ဟု သိရသည့်အတွက် တံခါးစောင့်အဘိုးကြီးမှာလည်း သျှားစံ ရောက်လာလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အကြောင်းမကြားတော့ဘဲ ဘာသိဘာသာပင် နေလိုက်လေ၏။ ထိုသူ လာရောက်လည်ပတ်သဖြင့် နောင်တွင် အကျယ် အကျယ် မအေးဖွယ်တို့ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို တစ်နေရာကျမှ ဖော်ပြတော့မည်။

တစ်နေ့သ၌ ဆွေ့ဖန်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေး ဆွေ့သည် စာကိုဖွင့်ကာ ပေါက်ကြည်ကို အသံထွက် အဖတ်ခိုင်းရာ စာထဲတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေ၏။

“....သားမောင်မှာ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကျန်းမာစွာ ရှိပါသည်။ မေမေ ဘာမျှ စိတ်မပူပါနှင့်။ မနေ့က ဆိုင်ရာ ဌာန စာရေးထံမှ သိရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အယူခံလွှာကို အောက်ရုံးက လက်ခံလိုက်သော်လည်း (လက်ခံအောင်လည်း မေမေတို့ စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။) အထက်ရုံးမှ ပယ်ချလိုက်သည်ဟု သိရပါသည်။ ခရိုင်ရုံးမှ ခုံမင်းက ကျွန်တော့်အမှုကို တရားသေလွှတ်ပစ်ရန် ချက်ချင်း ကောက်ရေးပါသည်။ သို့ရာတွင် ပြည်နယ်ဘုရင်ခံက ကျွန်တော့်အယူခံကို လက်ခံသည့် ခရိုင်ခုံမင်းကို ပြင်းထန်စွာ အရေးယူသည်ဟု သိရပါသည်။ ယခု အချိန်တွင် ဘုရင်ခံ ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်အမှုကို စစ်ဆေးမည်ဖြစ်သဖြင့် သားမောင်လည်း မကြာခင်ပြန်၍ ရုံးထွက်ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ခရိုင်ရုံးလောက်ကို မေမေတို့ ကြည့်စိစဉ်နိုင်သော်လည်း ပြည်နယ်ရုံးကိုမူ စိစဉ်ဖို့ လွယ်မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဤစာကို ရလျှင်ရချင်း ဘုရင်ခံထံ ရောက်အောင် တစ်ယောက်ယောက်မှ တစ်ဆင့် ချဉ်းကပ်ကြည့်ပါ မေမေ။ ဆွေ့ကို ကိုလည်း သားမောင့်ထံ အမြန်လွှတ်ပါ မေမေ။ သို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော့်အမှုကို ပြည်နယ်ရုံးသို့ ပြောင်းစစ်ပါလိမ့်မည်။ ငွေကို မနှမြောပါနှင့်။ အလွန်အရေးကြီးပါသည်”

ထိုစာကြောင့် ဒေါ်လေးဆွေ့မှာ မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ့ကို နှစ်သိမ့်လျက်ရှိသည့် ပေါက်ကြည်နှင့် ဆွေ့ကိုတို့က “ငိုနေလို့ မပြီးသေးဘူး မေမေ။ လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်လုပ်မှ၊ အချိန်မရှိဘူး” ဟု ပြောကြလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေ့သည် ပြည်နယ်ရုံးတွင် ကိစ္စများ ပြေလည်စေရန် အတွက် ဆွေ့ကိုကို လွှတ်ရလေ၏။ ဆွေ့ကို၏ အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ရန် အစေခံများကို ခိုင်းပြီး ညတွင်းချင်း ခရီးထွက်နိုင်စေရန်အတွက် လိုအပ်သည့် ငွေစများ ကိုလည်း ချက်ချင်းထုတ်၍ ချိန်တွယ်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်က သူတို့အိမ်မှ လူယုံတော် လီဆိုင်ရှမ်းမှာ တောတွင် ရောက်နေသဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေ့သည် အပေါင်ဆိုင် စာရေးတစ်ယောက်ကို ဆွေ့ကိုနှင့် အတူ ထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်အိမ်လုံး အလုပ်များလျက် ရှိလေရာ ပေါက်ကြည်မှာလည်း အစေတော်များကို စိတ်မချသည့်အတွက် ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးပေးနေရသဖြင့် အရုဏ်တက်ခါနီးမှ အိပ်ရာသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် မိသားစုမှ ဆင်းသက်လာခဲ့သည့် နနနယ်နယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိပ်ရေးပျက်သည့်ဒဏ်၊ အစ်ကို အတွက် စိုးရိမ်သည့်ဒဏ်ကို စုပေါင်းကာ ဖျား၍ အိပ်ရာထဲတွင် လဲလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ အစားလည်း မစားနိုင်၊ ရေကို ပင်လျှင် မသောက်နိုင်တော့ချေ။ ယင်အဲသည် ပေါက်ကြည် နေထိုင်မကောင်းကြောင်းကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေ့ကို ချက်ချင်းသွား၍ အကြောင်းကြားလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေ့သည် ပေါက်ကြည်အိပ်ရာဘေးသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ရောက်လာကာ ပေါက်ကြည်ကို စမ်းသပ် ကြည့်ရာ ပေါက်ကြည်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မျက်နှာတွေ နီမြန်းကာ ချစ်ချစ်တောက် ပူလျက်ရှိပြီး စကားလည်း ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ဤတွင် ဒေါ်လေးဆွေ့သည် ကြံရာမရ ဖြစ်ကာ ရင်ဝတွင် အလုံးကြီး တက်ဆိုပြီး သတိမေ့မြောသွားလေ၏။ ပေါက်ချင်းသည် ဒေါ်လေးဆွေ့ကို ပွေ့ထားရင်း နှစ်သိမ့်ပြောဆိုလျက် ရှိပြီး ယဉ်လင်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေ အရွံ့သားဖြင့်

ပေါက်ကြည် သတိရစေရန် ပါးစပ်မှ တဖွဖွခေါ်၍ လှုပ်နှိုးနေလေ၏။
ပေါက်ကြည်မှာကား သွက်ချာပါဒ် လိုက်သူကဲ့သို့ စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ
မျက်လုံးကြီး အပြူးသားဖြင့် ဖြစ်နေကာ နှာခေါင်းကလည်း တခွီးခွီး
ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သမားတော်များကို ချက်ချင်းပင့်ဖိတ်၍ ပြသပြီးနောက်
သတိပြန်လည် လာသည့် အခါတွင်မှ အိမ်သူအိမ်သားများမှာ
စိတ်အေးရတော့သည်။

ပေါက်ကြည် အသည်းအသန် နေထိုင်မကောင်းဆိုသည့်
သတင်းကြောင့် နိန့်စံအိမ်နှင့် ယွန်းစံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ် စလုံးမှာ
ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော်ကို
လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် နံ့သာဆယ်မျိုး အားတိုးဆေးလုံးများ အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။
ဒေါ်လေးဝမ်က မဟာအံ့ဖွယ် အားတိုးဆေးမှုန့်များ အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။
မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဝမ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်၊ မမယုတို့ကလည်း အခြေအနေကို
လူလွှတ်၍ မေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု ကိုကား အသိမပေးကြချေ။
ပေါက်ကြည်သည် ဆေးများကို ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် သောက်သည့်တိုင် ဘာမျှ
ထူးခြားခြင်း မရှိဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ ပေါက်ကြည်သည်
သူ့တွင်ရှိသည့် အေးမြနံ့သာဆေးလုံးများကို အမှတ်ရသည့်အတွက်
ထိုဆေးများကို မှီဝဲကြည့်ရာ သုံးလုံးလောက် သောက်အပြီးတွင် ကောင်းစွာ
သက်သာသွားလေ၏။ နောက်တွင် ပေါက်ယု သည် ပေါက်ကြည်
နေထိုင်မကောင်းသည့် သတင်းကို ကြားသော်လည်း နေထိုင်ကောင်းနေပြီ
ဖြစ်သည့်အတွက် လာရောက် မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ချေ။

ထိုစဉ် ဆွေ့ကိုထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်တွင်
ဒေါ်လေးဆွေ့သည် စာကိုဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ့သည်
ပေါက်ကြည် စိတ်သောကရောက်မည် စိုးသည့်အတွက် မည်သို့မျှ
မပြောတော့ဘဲ ဒေါ်လေးဝမ်သို့ လာရောက် အကူအညီတောင်းပြီးလျှင် သမီး၏
ကျန်းမာရေးကိုလည်း ပြောပြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ့ ပြန်သွားသည့် အခါ၌
ဒေါ်လေးဝမ်သည် ဒေါ်လေးဆွေ့လာ၍ အကူအညီတောင်းကြောင်းကို
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျီချိန်သို့သွား၍ ပြောလေ၏။ ကျီချိန်က

“အကူအညီတောင်းမယ် ဆိုယင်တော့ ဝန်ကြီးဌာနကိုပဲ အကူအညီ
တောင်းရမှာပဲ။ ပြည်နယ် အာဏာပိုင်တွေ ဆီကတော့ တောင်းလို့ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အကောင်းဆုံးကတော့ ငွေလမ်းခင်းပြီး သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်က

“ပေါက်ကြည်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကလဲ တော်တော်ကို အသည်းအသန်
ဖြစ်နေတယ်။ ခု သူ့ကို ကျွန်မတို့ သားနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတော့

ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဆိုးရွားမသွားခင် မင်္ဂလာကိစ္စကို မြန်မြန် လုပ်လိုက်ယင် မကောင်းဘူးလား”

“အင်း၊ ဒါတော့ ငါလဲ သဘောတူပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ခု လောလောဆယ်မှာ သူတို့ အိမ်ထောင်မှာလဲ အခြေအနေတွေက ကမောက်ကမ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဆောင်းရာသီကုန်ပြီး နွေဦးနှစ်သစ် ကူးပွဲတော်ကလဲ နီးလာပြီ ဆိုတော့ တို့မှာလဲ အလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီးနဲ့။ မင်္ဂလာလက်ဆောင်တွေကို ဒီနှစ် ဆောင်းမှာလဲပြီး နောက်နှစ် နွေကျမှ လက်ထပ်ရယင် မကောင်းပေဘူးလား။ မယ်မယ်ရဲ့ မွေးနေ့ပြီးတဲ့ နောက်တစ်ရက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ရက်သတ်မှတ်လိုက် တာပေါ့။ အေးလေ၊ မဆွေနဲ့လဲ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးပေါ့”

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ထိုကိစ္စကို ဒေါ်လေးဆွေအား ဖွင့်၍ပြောသည်တွင် ဒေါ်လေးဆွေ ကလည်း သဘောတူလေ၏။ နေ့လယ်စာ စားသောက်ပြီးသည့်အခါ၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မယ်မယ့် ထံသို့ လာခဲ့ကြ လေ၏။ သူတို့ ထိုင်မိသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က ဒေါ်လေးဆွေအား မေးသည်မှာ

“ညည်း ဒီနေ့မှ ဒီဘက်ကူးလာတာလား”

“အမှန်ကတော့ မနေ့က ကူးလာတာပါ မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ကို ဂါရဝပြုဖို့ အချိန် နောက်ကျသွားတာနဲ့ ဒီနေ့မှပဲ လာခဲ့ရတာပါ”

ထိုနောက် ဒေါ်လေးဝမ်းက ကျီချိန် ပြောလိုက်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မယ်မယ့်ကို ပြောပြရာ မယ်မယ် ကလည်း လုံးဝသဘောတူ လက်ခံလေ၏။ ထိုစဉ် သူတို့ထံသို့ ပေါက်ယု ရောက်လာသဖြင့် ထမင်းစားသောက်ပြီးခြင်း ရှိမရှိ မေးကြည့်လေ၏။

“ခု ကျောင်းက ပြန်လာလာချင်း စားခဲ့ပြီးပါပြီ မယ်မယ်။ ကျောင်း ပြန်တက်ရဦးမှာမို့ မယ်မယ့်ဆီကို ခဏ ဝင်လာတာပါ။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးဆွေလဲ ဒီမှာရောက်နေတယ်လို့ ကြားတာနဲ့ ဒေါ်လေးဆွေကိုလဲ နှုတ်ဆက်ရင်း ဝင်လာ တာပါ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ဒေါ်လေးဆွေ၊ မလေး ပေါက်ကြည်ကော တော်တော်နေကောင်း သွားပါပြီလား”

“အေး၊ ကောင်းသွားပါပြီကွယ်”

သူတို့ကိစ္စကို ပြောဆိုနေကြစဉ် ပေါက်ယု ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေမှာ ပေါက်ယုကို ဆက်ဆံရာတွင် ခပ်တန်းတန်း၊ ခပ်အန်းအန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေကို ကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒေါ်လေးဆွေ မူပျက်နေတာကတော့ ထားပါတော့၊ ကျန်တဲ့ မယ်မယ်နဲ့ ဖေဖျားတို့ကကော ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်ဆိတ်နေကြသလဲ မသိဘူး” ဟု တွေးကာ ပေါက်ယုသည် ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ ကျောင်းမှ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် လူကြီးများကို ဂါရဝပြုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ခန်းဆီးကို မ၍ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည့်အခါ၌ ဇူချန်းတစ်ယောက်ကို သာ တွေ့ရပြီး အတွင်းခန်းမှာလည်း ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“မလေးထိုက်ယုကော”

“မယ်မယ့်ဆီကို သွားပါပကော။ ဒေါ်လေးဆွေလဲ ရောက်နေတယ်လို့ ကြားတာနဲ့ နှုတ်ဆက်ရင်း ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ သခင်လေးကော မသွားဘူးလား”

“ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးထိုက်ယုကို မတွေ့ပါလား”

“မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး။ ဘယ်များသွားသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဒါတော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူး သခင်လေး”

ပေါက်ယုသည် ပြန်ထွက်တော့မည် အပြုတွင် ထိုက်ယုသည် စွေယင် နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“ဟော ပြန်လာပြီ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုလည်း သူတို့နှင့်အတူ ပြန်လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုကို အတွင်းဆောင်ထဲသို့ လာရန် ဖိတ်ခေါ်လေရာ ဇူချန်းသည် ပေါက်ယု ဝတ်ရန် အိမ်တွင်းဝတ် အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ယူလာခဲ့လေ၏။

“ဒေါ်လေးဆွေ နဲ့ကော တွေ့ခဲ့ပြီလား”

“တွေ့ခဲ့ပြီ”

“ထိုက်ယုကိုကော မမေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မမေးဘူး။ မမေးရုံတင် မကဘူး၊ မောင့်ကိုတောင် စကားဟဟ မပြောလိုက်ဘူး။ ခါတိုင်းဆိုယင် မောင့်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ စကားပြောတာ။ ပေါက်ကြည်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို မေးကြည့်တော့လဲ ပြုံးနေတယ်၊ ဘာမှ မပြောဘူး။ ပေါက်ကြည် နေမကောင်းတာ လာမမေးလို့

စိတ်ကောက်နေသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“မောင် မရောက်ဘူးလား”

“မလေးပေါက်ကြည် နေမကောင်းဘူး ဆိုတာ သိမှမသိတာ။ မောင် သိတာ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နေကောင်းသွားပြီ ဆိုတော့လဲ မရောက်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“ဒါဖြင့် မောင် ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မယ်မယ်ကရော၊ မေဖျားကရော အဲဒီကို မသွားနဲ့လို့ ပြောထား ကြတယ်။ ဒီတော့ မောင်လဲ သူတို့စကားကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘယ်မှာ သွားရဲပါ့မလဲ။ ဟိုတုန်းကလို မလွယ်ပေါက်ကလေး ကနေ အသာကလေး ထွက်သွားလို့ရတယ် ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့ကို ဆယ်ကြိမ်လောက် လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ သွားလို့ ရတယ်။ ခု အဲဒီ မလွယ်ပေါက်က ပိတ်ထားလိုက်တော့ ဟို ရှေ့ဝင်းကြီးကနေပြီး ပတ်သွားရမှာ။ သွားရတာ တစ်ကွေ့ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ပေါက်ကြည်ကတော့ ဒါကို သိချင်မှသိမှာ” ဟု ထိုက်ယုက ပြော၏။

“ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည်ဟာ မောင့်ကို အမြဲတမ်း နားလည်တယ် ထင်တာပဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက်လဲ အထင်မကြီးနဲ့နော်။ စိတ်ကောက်ချင်း ကောက်ယင် လူမမာ ဖြစ်တဲ့ မလေး ပေါက်ကြည်က ကောက်မှာပေါ့။ ဒေါ်လေးဆွေက ဘာကောက်စရာ ရှိသလဲ။ ဟိုတုန်းက ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့ ကြသလဲ။ မလေးတို့တစ်တွေ အဖွဲ့တွေ့ဖွဲ့ပြီး ကဗျာတွေ စပ်ကြ၊ ပန်းပွင့်တွေကို လျှောက်ကြည့်ကြ၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အရက် စကားထာဝှင်းတွေ လုပ်ကြနဲ့၊ ပျော်စရာကြီးပဲ။ ခုတော့ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့လဲ အဆက်ပြတ်၊ သူမိသားစုမှာလဲ ဒုက္ခတွေ တွေ့။ ဒီအထဲမှာ သူကလဲ အကြီးအကျယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်။ မောင်ကလဲ သွားပြီးမှ မေးဖော်လေးတောင် မရဘူး ဆိုတော့၊ သူ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ဦးပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်နဲ့ ပေါက်ကြည်တို့ စိတ်ကောက်ပြီး စကားမပြောဘဲ နေကြဦးမယ်ပေါ့”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ။ ထိုက်ယုပြောတာက ဖြစ်တတ်တာကို ပြောပြတာပါ”

ပေါက်ယုသည် မျက်ရည်ကလေး လည်လည်ဖြင့် ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ထိုက်ယုမှာ မသိယောင် ပြုလျက်ရှိပြီး အစေတော်ကို မီးဖိုထဲသို့ အမွှေးတိုင် တစ်ချောင်း ထည့်ခိုင်းကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို

ကောက်ဖတ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ကာ
ခြေထောက်ကို ဆောင့်လိုက်လျက်

“မောင်မွေး လာတာဟာ ပိုနေတာပဲ။ လောကကြီးမှာ
မောင်တစ်ယောက် မရှိယင် တော်တော်ကို ကောင်းမှာ”

“ကိုယ်မွေးလာခဲ့သလို လောကကြီးမှာ ဒီပြင်လူတွေလဲ မွေးလာခဲ့
ကြတာပါပဲ မောင်ရယ်။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာ ကြယင် သောကတွေ၊
စိုးရိမ်စရာတွေ၊ အိပ်မက်တွေ၊ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေလဲ ရှိကြမှာပေါ့။ တခြား
ကိစ္စဝိစ္စတွေကိုတော့ မပြောနဲ့တော့၊ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပဲ။ မလေးက
နောက်နေတာပါ။ ဒေါ်လေးဆွေက မောင့်ကို ကောင်းကောင်း စကား
မပြောလိုက်တာလဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကြောင့် မကြည်မလင် ဖြစ်နေလို့
ဖြစ်မှာပေါ့။ ပေါက်ကြည်နဲ့ ဘာမှဆိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ
မောင်နဲ့ ဘယ်စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့မှာ သားက
အမှုကြီး တန်းလန်းနဲ့ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ထင်ရာတွေကို ကိုယ့်ဘာသာတွေးပြီး
တစ်ဖက်သားကို စိတ်ဆိုးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ထိုအခါကျမှ ပေါက်ယုသည် အလင်းရောင်ကို မြင်သည့်နှယ်
ရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မလေးဟာ မောင့်ထက် ဉာဏ်အမြော်အမြင်
ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မနှစ်တုန်းက မောင် မလေးကို စိတ်ဆိုးတော့ မလေးက
မောင့်ကို ဗုဒ္ဓတရားတော်တွေကို အမေးအဖြေ လုပ်ခိုင်းတာကိုး။ မောင်
ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် မလေးဟာ မောင့်ရဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ
ဖြစ်သင့်ပါတယ်”

ထိုက်ယုသည် ထိုစကားကို အခွင့်ကောင်းယူကာ

“ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုယင် မောင့်ကို မလေး အမေးအဖြေတစ်ခု
လုပ်မယ်။ မောင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ရအောင်”

ပေါက်ယုသည် တရားထိုင်သကဲ့သို့ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ
လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ထားပြီးလျှင် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလေ၏။

“ကဲ၊ မေးလေ”

“ဆိုပါတော့၊ မလေးပေါက်ကြည်က မောင့်အပေါ်မှာ ကြည်ဖြူခဲ့ယင်၊
ဒါမှမဟုတ် မောင့်အပေါ်မှာ ငြိုငြင်ခဲ့ယင်၊ ဒါမှမဟုတ် မောင့်အပေါ်မှာ
ပထမကြည်ဖြူပြီး နောက်မှာ ငြိုငြင်ခဲ့ယင်၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ကြည်ဖြူပြီး
အနာဂတ်မှာ ငြိုငြင်ခဲ့ယင်၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်က ကြည်ဖြူပြီး သူက
ငြိုငြင်ခဲ့ယင်၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်က ငြိုငြင်ပြီး သူက ကြည်ဖြူခဲ့ယင် အဲဒီလို

ဖြစ်လာခဲ့ယင် မောင်ဘယ့်နှယ် နေမလဲ”

ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။

“စမ်းချောင်းထဲမှာ ရေတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ မောင့်အဖို့ ဘူးခြောက်ကလေး တစ်လုံးစာလောက် ရယင် လုံလောက်ပါတယ် မလေးရယ်”

ပေါက်ယုက မိမိအတွက် အရေးအကြီးဆုံးမှာ ထိုက်ယု တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်ဟု သွယ်ဝိုက်၍ ဖြေလိုက်၏။

“ဒါဖြင့်၊ မောင့်ဘူးခြောက်ကလေး ရေထဲ မျောပါသွားယင်ကော”

“ဟင့်အင်း၊ မောင့်ဘူးခြောက်က ဘယ်တော့မှ ရေထဲမှာ မျောပါ မသွားဘူး။ ရေက ဘူးခြောက် စီးစေချင်တဲ့ အရပ်ကို စီးသွားပြီး ဘူးခြောက်ကလဲ အလိုလို မျောပါသွားတာ”

“ဒါဖြင့်၊ စမ်းချောင်းက ရေခန်းသွားပြီး ပုလဲ ရတနာက ပျောက်သွားယင်ကော”

“မောင့် နှလုံးသားဟာ ချွံမြေမှာ စိုက်နေတဲ့ ကြောင်မြီးပန်း ကလေးပဲ မလေးရယ်။ ဒီတော့ နွေဦးလေထဲမှာ ဒေါင်း ကသလို ဘယ့်နှယ် ဟိုယိမ်းဒီယိမ်း မလုပ်ပါဘူး”

မိမိသည် ထိုက်ယုအပေါ်တွင် သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး သစ္စာမပျက်ဟု ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ငါးပါးသီလမှာ မုသာဝါဒဟာ ပထမဆုံး ပညတ်ချက်နော်”

“ဘုရားကို မောင် သက်သေပြနိုင်ပါတယ်”

ထိုက်ယုသည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားကာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။ အပြင်ဘက် တံစက်မြိတ်စွန်ဆီမှာ ကျိုး တစ်ကောင်သည် တအအ အော်မြည်ကာ အရှေ့တောင်ဆီသို့ ပျံသွားလေ၏။

“ကျိုးကတော့ သာသာပဲ။ ကံကောင်းမယ့် နိမိတ်လား၊ ကံဆိုးမယ့် နိမိတ်လားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ “လူတွေရဲ့ ကံဆိုးကံကောင်းဟာ ငှက်မြည်သံတွေ ပေါ်မှာမတည်” ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိတယ်လေ မောင်ရဲ့”

ထိုစဉ် ချူဝမ်ရောက်လာကာ

“သခင်လေး မြန်မြန်ပြန်ရှင့်။ ကျောင်းက ပြန်လာပြီလားလို့ သခင်ကြီးက မေးနေတယ်။ မာလာကတော့ ပြန်ရောက်ပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။

မြန်မြန်ပြန်တော့”

ပေါက်ယုသည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုက်ယုလည်း မတားသာတော့ချေ။ မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ရှေးခေတ် မိန်းမမြတ်တို့ အကြောင်းကို ပြောပြသည့်အခါတွင် ချောချိကလေး
တအံ့တဩ ဖြစ်ခြင်း။

ကျိချိန်သည် ပုလဲရတနာကြီးကို ကြည့်ရင်း ဆွေတော်မျိုးတော်ကို အတက်အကျကို
ပြောပြခြင်း။

ဝေဠုဝန်ရိပ်သာမှ ထွက်လာခဲ့သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက ချူဝမ်အား
မေးသည်မှာ

“ဖေဖျားက မောင့်ကို ဘာကိစ္စခေါ်တာတဲ့လဲ”

“သခင်ကြီးကတော့ မခေါ်ပါဘူး။ အစ်မ မာလာက
အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ။ သခင်လေး လိုက်မလာမှာ စိုးလို့ ကျွန်မ ညာခေါ်တာ”
ဟု ပြော၍ ရယ်နေလေ၏။ ထိုအခါကျမှ ပေါက်ယုမှာ စိတ်အေးသွားကာ

“ခေါ်မှာ ရိုးရိုးခေါ်ပါလား ချူဝမ်ရယ်။ မောင့်မှာ လန့်သွားတာပဲ”

နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ မာလာက
တစ်ချိန်လုံး ဘယ်သွားနေသနည်းဟု မေးလေ၏။

“မလေးထိုက်ယုဆီကို ရောက်နေတာ။ ဟိုရောက်တော့ မလေး
ပေါက်ကြည် အကြောင်း ပြောရင်း စကား ကောင်းနေတာနဲ့ ကြာသွားတာ”

“ဘာတွေများ ဒီလောက်ကြာအောင် ပြောနေကြတာလဲ”

ပေါက်ယုက ထိုက်ယုမေးသည့် အမေးများကို ပြန်ပြောလေ၏။

“မောင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တော်တော်ရှူးနှမ်းတယ်။ ကိုယ့် အိမ်တွင်းရေး
ကိစ္စတို့၊ ကဗျာစာပေ အကြောင်းတို့ကို ဆွေးနွေးတယ်ဆိုယင် ဟုတ်သေးတယ်။
ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ စကားထာတွေလို၊ ပဟေဠိလိုဟာတွေကို လျှောက်မေးဖြေ
လုပ်နေကြတာလဲ”

“မာလာ နားမလည်ပါဘူး။ မောင်နဲ့မလေး ထိုက်ယုတို့မှာ
အချင်းချင်းပဲသိတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိတယ်။ တခြား ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး”

“ဒါနဲ့ မောင်တို့နှစ်ယောက် အမေးအဖြေလုပ်ရင်း စကားများကြပြီ
ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ မာလာ မောင်တို့ စကားထာ တွေကို ဝင်ဖြေရမယ်
ဆိုပါတော့” ဟု မာလာက နောက်လေ၏။

“ဟိုတုန်းကတော့ မောင်ကလဲ ငယ်သေးတယ်။ သူကလဲ ကလေးဆန်သေးတယ်လေ။ ဒီတော့ မောင်က ပြောချင်ရာတွေကို စွတ်ပြောလိုက်ပြီ ဆိုယင် သူကလဲ စိတ်ကောက်တော့တာပဲ။ ခုတော့ မောင်လဲ သူ့စိတ် မထိခိုက်အောင် သတိထားပြီး ပြောတတ်ပါပြီ။ ပြီးတော့ မလေးထိုက်ယုဟာ အလျင်တုန်းကဆိုယင် မောင်တို့ဆီကို မကြာခဏ လာတတ်တယ်။ ခုတော့ မောင်ကလဲ သူ့ဆီမသွားနိုင်တော့ဘူး။ ကျောင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ခုမောင်တို့ နှစ်ယောက် တွေ့ကြုံပြီဆိုယင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လူစိမ်းတွေလို ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေကြတယ်”

“ဒါတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ မောင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်တွေလဲ ကြီးလာကြပြီ မဟုတ်လား။ ကလေးလေး တွေလို နေကြလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ” ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မောင်သိပါတယ်။ ကဲပါလေ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ နေစမ်းပါဦး။ မယ်မယ်က အခေါ်မလွှတ်ဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း”

“မယ်မယ် မေ့နေပြီ ထင်တယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် ဧကဒသမလ လဆန်းတစ်ရက်နေ့ မဟုတ်လား။ နှစ်တိုင်း အဲဒီရက်မှာ ဆိုယင် “အအေးနှင့်တွဲပွဲ” လုပ်လေ့ရှိတယ်။ လူတွေအားလုံးကို ဖိတ်ပြီး အရက်တိုက်၊ စကားထာဝှက်နဲ့။ ဒီနေ့ မောင် ကျောင်းကခွင့်ယူပြီး ပြန်လာတာ။ ခုထိ မယ်မယ့်ဆီက ဘာမှ အကြောင်းမကြားဘူးဆိုတော့ မနက်ဖြန်မှာ ကျောင်းတက် ရမလား၊ မတက်ရဘူးလားတောင် မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ။ ကျောင်းတက်ရတယ် ဆိုယင် နောက်တစ်ခါ ခွင့်တောင်းရဦးမယ်။ ကျောင်းမတက် ယင်လဲ ဖေဖျားက မောင့်ကို ပျင်းတယ်လို့ ဆူဦးမယ်”

“မာလှသဘောကတော့ ကျောင်းတက်ယင် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ။ မောင်က ခုမှ စာတို့ပေတို့ကို သင်ကာစ ရှိသေးတယ်၊ ခွင့်ယူချင်တာက များနေတယ်။ မာလာ အကြံပေးချင်တာကတော့ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားဖို့ အကြံပေး ချင်တာပဲ။ မနေ့ကဆိုယင် ဒေါ်လေးဝမ်က ကျီလန်ကို သိပ်စာကြိုးစားတာလို့ပဲလို့ ချီးမွမ်းနေသံ ကြားရတယ်။ ညနေဆိုယင်လဲ ကျောင်းက နောက်ကျမှ ပြန်လာတယ်တဲ့။ စာစီစာကုံးတွေကို သူ့ဘာသာသူ ရေးတယ်တဲ့။ ညဆိုလဲ တော်တော် ညဉ့်နက်သည်အထိ စာကျက်တယ်တဲ့။ သခင်လေးဟာ ကျီလန်ထက် အသက်လဲကြီးတယ်။ ဦးလေးလဲ တော်တယ်။ သခင်လေး သူ့ထက် အောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ယင် မယ်မယ် စိတ်ဆိုးမှာနော်။ ဒီတော့ မနက်ဖြန် မနက်မှာ သခင်လေး ကျောင်းကိုသာသွား”

ရှေ့ယွေ့က ကန့်ကွက်၏။

“ရာသီဥတုက သိပ်အေးလာပြီနော်။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်အတွက်လဲ ခွင့်ယူခဲ့ပြီးပြီ။ မနက်ဖြန် သွားကျောင်းတက်ယင် မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်တောင်းသွားသလဲလို့ ဆရာကြီးက မေးဦးမယ်။ သက်သက်မယ့် ကျောင်းပြေးချင်လို့ ညာတာလို့ ထင်ဦးမယ်။ ဒီတော့ ခွင့်ယူပြီး အတူတူ တစ်ရက်တလေ နေပါစေတော့။ မယ်မယ်က မေ့လို့ အအေးနှင့်ပွဲ မလုပ်ရင်၊ ကိုယ်တို့ဘာသာ ဒီမှာပဲ လုပ်ကြတာပေါ့။ သာတောင် ပျော်စရာ ကောင်းသေးတယ်”

“အေး၊ ညည်းကပါ သူ့ဘက် ကူပြောနေယင် သူက သာတောင် ကျောင်းမတက်ချင်ဘဲ နေလိမ့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ကတော့ တစ်ရက်ပျော်လို့ရယင် တစ်ရက် ပျော်ချင်တယ်။ အစ်မမာလာ လိုတော့ အလုပ်ကို တကုတ်ကုတ် လုပ်မနေနိုင်ဘူး။ အစ်မမှာတော့ အရေးကြီးသလဲ။ နာမည်ကောင်းလဲ ရမယ်၊ တစ်လကို ငွေစင် နှစ်ကျပ်သားလဲ တိုးရဦးမယ်ဆိုတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။ ဒီက ကောင်မ မှာသာ”

“ကောင်မစုတ်၊ ငါတို့က အကောင်းပြောနေတာဟဲ့၊ ဖောက်မလာစမ်းနဲ့”

“ဖောက်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ အတည်ပြောတာ။ အစ်မမာလာ အတွက် ပြောတာ”

“ဘာ ငါ့အတွက် ရမှာလဲ။ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ သခင်လေး ကျောင်းသွားယင် အစ်မပဲ တခွေခွေနဲ့ မျှော်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ပြန်လာမှပဲ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိလာတော့တယ်။ မသိများ မသိယင် ခက်မယ်”

မာလာက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောရသေးမီ မယ်မယ့်ထံမှ အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

“မနက်ဖြန်ကျယင် သခင်လေး ကျောင်းမတက်နဲ့တဲ့။ မယ်မယ်က ပြောလိုက်တယ်။ ဒေါ်လေးဆွေလဲ ဖိတ်ထားတယ်။ ဥယျာဉ်ထဲက သခင်မ ကလေးတွေကိုလဲ ဖိတ်ထားတယ်။ မလေးစမ်းယဉ်ရယ်၊ မလေးစုယဉ်ရယ်၊ ချူညီအစ်မရယ်၊ လူတော်တော်များများ ဖိတ်ထားတယ်။ အအေးနှင့်ပွဲ လုပ်မလို့တဲ့”

ပေါက်ယုမှာ သူတို့စကားဆုံးအောင်ပင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ

“ဟုတ်ပြီကွ။ ကဲ မောင်မပြောဘူးလား။ မယ်မယ်ဟာ ဒီပွဲကို မလုပ်ဘဲ မနေပါဘူးလို့။ မောင် ခွင့်ယူလာတာ အတော် ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

မာလာမှာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်တော့ပြီ။ အစေတော်လည်း ပြန်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ယခုတစ်လောတွင် စာတွေကိုချည်း ကျက်နေရသဖြင့် ငြီးငွေ့လှပြီ ဖြစ်ရာ မနက်ဖြန်တွင် ပျော်ပွဲရှိသည် ဆိုသည့်အခါ၌ များစွာ ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေကို ဖိတ်ထားလျှင် ပေါက်ကြည်လည်း ပါလာမည်ဟု တွက်ထားလေ၏။

“ကဲ ကဲ အိပ်ကြစို့။ ဒါမှ မနက်ဖြန်စောစော နိုးမှာ”

ထိုညမှာ ထူးထူးခြားခြား မရှိဘဲ ကုန်လွန်သွားခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်မူကား ပေါက်ယုသည် မယ်မယ့်ထံသို့ သွား၍ ဂါရဝပြုကာ ထိုနောက် မိဘနှစ်ပါး ထံသို့ သွားလေ၏။ မယ်မယ်က မိမိအား ယနေ့ကျောင်းမှ ခွင့်ယူခိုင်းကြောင်းကို ပြောသည့်အခါ၌ ကျိချိန်မှာလည်း မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ ပေါက်ယုလည်း အသာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ တအားပြေးလာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ သမီးငယ်ချောချိုကို ထိန်းသည့် အထိန်းတော်များမှအပ မည်သူမျှ မရောက်ကြသေးချေ။

ချောချိုသည် မယ်မယ့်ကို ဂါရဝပြုပြီးလျှင်

“ဘွားဘွားကြီး ပျင်းနေမှာ စိုးလို့တဲ့။ မေမေက စောစောသွားလို့ လွှတ်လိုက်ပါတယ်ရှင်။ မကြာခင် မေမေလဲ လာတော့မှာပါရှင်”

မယ်မယ်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ကာ

“အံ့မယ်လေး၊ ငါ့မြစ်ကလေးက လိမ္မာလိုက်တာ။ မယ်မယ်တော့ အစောကြီး ထစောင့်နေတာ။ ငါ့မြစ်နဲ့ ဦးလေး ပေါက်ယုတို့ပဲ ရောက်လာကြသေးတယ်”

“ကဲ သမီးလေး ဦးလေးပေါက်ယုကို ကန်တော့လိုက်ဦး” ဟု တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။

ချောချိုသည် ပေါက်ယုကို ကန်တော့ရာ ပေါက်ယု ကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ချောချိုက

“မနေ့ညကတောင် မေမေက ပြောနေတယ်။ ဦးလေးနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိလို့တဲ့။ ဦးလေးကို ဖိတ်ရဦးမယ်တဲ့”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“သမီးကို အထိန်းတော်လီ စာသင်နေတာ ကြာလှပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကောင်းကောင်း မဖတ်တတ်သေးဘူးတဲ့။ ဒီတော့ သမီး ဖတ်တတ်ပါတယ်။

မယုံယင် ဖတ်ပြမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ မေမေက မယုံဘူး ဦးလေးရဲ့။ သမီး ညာပြောနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဒီလောက် ဖတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အားအားရှိ ကစားနေတာ၊ ဘယ်မှာ ဖတ်တတ် မလဲတဲ့။ ဒီတော့ သမီးကလဲ ဖတ်တတ်ပါတယ်၊ ဟို “မိန်းမဂုဏ်ရည်” ကျမ်းကိုတောင် သမီး ဖတ်တတ်နေပြီလို့ ပြောတယ်ရှင်။ ဒီတော့ မေမေက သူ့ကို ညာပြောတယ်လို့ ထင်ပြီး ဦးလေးကိုခေါ်ပြီး စမ်းသပ်ခိုင်းကြည့်မယ်တဲ့”

မယ်မယ်က သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ပြီးလျှင်

“အေးအေး၊ သမီးလေး ပြောတာ မှန်တယ်။ မေမေက စာကောင်းကောင်း မဖတ်တတ်တော့ သမီးလေးက သူ့ကို လိမ်ပြောတယ်လို့ ထင်သပေါ့ ဟုတ်စ။ ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်ကျယင် ဦးလေးကို ခေါ်သွားပြီး ဖတ်ပြလိုက် ဟုတ်စ။ ဒီတော့မှ မေမေက ယုံမယ်”

“အက္ခရာတွေကို ဘယ်နှစ်လုံးလောက် ဖတ်တတ်ပြီလဲ” ဟု ပေါက်ယုက မေးလေ၏။

“သုံးထောင်လောက်တော့ ဖတ်တတ်ပါပြီ ဦးလေးရဲ့။ သမီးလေ၊ “မိန်းမဂုဏ်ရည်” ကျမ်းကိုလဲ ဖတ်တတ်ပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကစပြီ၊ “အပျိုဂုဏ်ရည်” ကျမ်းကို စတက်နေပြီ”

“နားကောလည်ရဲ့လား။ သမီးလေး နားမလည်ယင် ဦးလေး အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်တူမလေးကို သင်ပေးလိုက်ဦး”

ပေါက်ယုက

“ဝမ်ဘုရင်ကြီးရဲ့ မိဖုရား အကြောင်းကိုတော့ မပြောတော့ဘူးလေ။ သူ့အပြင် တော်လေးဝ ဝင်ပြီး မိန်းမမြတ် ပီသတဲ့ သူတွေကတော့ သူခင်ပွန်းဘုရင် ညံ့ဖျင်းတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ဖို့ပြီး မကိုဋ်ကိုချွတ်၊ ထီးနန်းကို စွန့်သွားတဲ့ ကျန်းမိဖုရား။ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်ပေမယ့် ဆူပူသောင်းကျန်းနေတဲ့ ချိနိုင်ငံကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ မိဖုရား ဂူယင့်။ ပြီးတော့ တော်လေးဝ ဝင် မိန်းမမြတ်များ ဖြစ်ကြတဲ့ စောတာက၊ ပန်ချီယု၊ ဆိုင်ဝမ်ချို၊ ရှိတောက်ယွမ် စတဲ့ ပညာရှိမိန်းမမြတ်တွေ။

“ပြီးတော့ ချည်ကြမ်းဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး ကျားလျှာဆူးကို ဆံထိုး လုပ်ပန်ခဲ့တဲ့ မိန့်ကွမ်းမိဖုရား၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ဒုက္ခိတကို ရေအိုးတစ်လုံး ခေါင်းရွက်ပြီး ရေရောင်းကျွေးခဲ့တဲ့ ပေါက်ဆုန်ရဲ့မိန်းမ။ သားရဲ့ ဧည့်သည် လာတဲ့အခါမှာ ကျွေးမွေး ပြုစုစရာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ကိုယ့်ဆံပင်ကို ဖြတ်ရောင်းပြီး

သားဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြုစုတဲ့ တော်ကွန်းရဲ့ မိခင်။ သားလေးကို ချစ်လဲချစ်၊ ကျောင်းလဲ မထားနိုင်တော့ ကိုယ့်သားလေးကို မြေကြီးပေါ်မှာ ပြောင်းရိုးတံကလေးနဲ့ ခြစ်ခြစ်ပြီး စာသင်ပေးတဲ့ အိုရန်စုရဲ့ မိခင်”

“လင်နဲ့ကွဲတုန်းမှာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ မှန်ကြည့်ချင်တာတောင် မှန်ကလေးတစ်ချပ် မဝယ်နိုင်ဘဲ မှန်ကွဲလေးထဲမှာသာ ကိုယ့်ရုပ်ကို ပြန်ကြည့်ရတဲ့ လိုကျန်း မင်းသမီး။ လင်က ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ သစ္စာမဲ့မဲ့ ရက်ကန်းစင်မှာ တကုတ်ကုတ် ထိုင်ပြီး လင့်အတွက် ရှေ့နောက်ပြောင်းပြန်ဖတ်လို့ရတဲ့ အက္ခရာကလေးတွေနဲ့ ဖဲလုံချည်ရက်ပေးတဲ့ အတွက် လင်က စိတ်လည်သွားပြီး ချီးမွမ်းရတဲ့ မိန်းစုယွီ။ အဲ၊ သူတို့တစ်တွေ ကတော့ လင်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိကြတဲ့ မိန်းမတွေ။ ဒီပြင်လဲ မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့ သမီးလိမ္မာတွေလဲ ရှိကြသေးတယ်။ အဖေကြီးတော့ စစ်ထဲလိုက်ရယင် သေရချည်ရဲ့၊ ဒီတော့ ငါ့အဖေသေမယ့်အစား ငါပဲ သေပါစေဆိုပြီး ယောက်ျားလေး ဟန်ဆောင်ပြီး စစ်ထဲကို လိုက်သွားတဲ့ မူလန်။ အဖေ ရေနစ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်အဆုံးခံပြီး အဖေကို ကယ်ခဲ့တဲ့ စောင့်ို။ ဒီလို သမီးလိမ္မာတွေကလဲ မရေတွက်နိုင်ဘူး။

“ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အစွန်းအထင်း မခံခဲ့တဲ့ မိန်းမမြတ်တွေ၊ ဥပမာ ကိုယ့်ယောက်ျား သေတော့ အဖေအမေက နောက်ယောက်ျား အတင်းပေးစားတဲ့ အခါမှာ နောက်ယောက်ျား ယူရမယ့် အတူတူ သေတာက ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် ဖြတ်ပစ်တဲ့ စောင့်ိုလို မိန်းမတွေ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ဝေနိုင်ငံခေတ်မှာ တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတဲ့။

“ပြီးတော့ ဝမ်ကျန်းတို့လို၊ ဆီရှိတို့လို၊ ဖန်စုတို့၊ စောမာန်တို့လို ရာဇဝင်မှာ စာတင်ရလောက်အောင် လှတဲ့ မိန်းမတွေ။ ပြီးတော့ အမြောင်မယား နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်တွေကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့ မနာလိုတတ်တဲ့ ယင်ဟွေးရဲ့မိန်းမ။ ကိုယ့်ယောက်ျားက မြစ်စောင့်နတ်သမီး လှကြောင်း ပြောတဲ့အခါမှာ မနာလိုလွန်းလို့ သူကိုယ်တိုင် မြစ်ထဲကို ခုန်ဆင်း သေသွားတဲ့ လျူဝိုက်ယုရဲ့ မိန်းမ။ သူတို့တစ်တွေကတော့ မနာလိုဝန်တိုတတ်တဲ့ မိန်းမတွေ။ ပြီးတော့ ချိုဝမ်ချွန်းနဲ့ ကြာယပ်နီကိုင် မိန်းကလေးတို့လို နတ်ပန်းချီတွေတောင် မှိုင်ငေးလောက်တဲ့ မိန်းမချောတွေ”

မယ်မယ်က

“အံ့မယ်လေး တော်ပါတော့။ ဒီလောက်တောင် များယင် ကလေးက ဘယ်မှာ မှတ်မိတော့မလဲ”

“ဦးလေး ပေါက်ယု ပြောတဲ့အထဲက အားလုံးကိုတော့ သမီးမဖတ်

ဖူးသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် တော်တော် များများ အကြောင်းကိုတော့ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ခုလို ဖတ်ဖူးပြီးသားတွေကို ပြောလိုက်တော့လဲ အဲဒီအကြောင်းတွေကို သမီး ပိုပြီး နားလည်သွားတာပေါ့”

“ဖတ်တတ်တယ်ဆိုယင် ပြီးတာပါပဲကွယ်။ စမ်းသပ် စစ်ဆေးနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ ဦးလေး ကိုယ်တိုင်ကလဲ မနက်ဖြန်မှာ မအားပါဘူး၊ ကျောင်းတက်ရဦးမှာ”

“ဟုန်ယုက အလျင်တုန်းက ဦးလေးပေါက်ယုဆီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်ဆို။ ခု မေမေက ခေါ်ထားတော့ ဦးလေး ပေါက်ယုဆီမှာ ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ။ မေမေက လူစားတစ်ယောက် ရှာပေးမယ်တဲ့။ တစ်နေ့ကတင် ဝုအဲ ဆိုတဲ့ အစေတော်ကို ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေက ဦးလေး သဘောကျမကျကို မသိသေးလို့ မပို့သေးဘူးတဲ့”

ပေါက်ယုက ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

“အလိုလေးဗျာ။ သမီးမေမေကို ပြောလိုက်ပါ။ သူကြိုက်တဲ့သူကို ပို့နိုင်ပါတယ်လို့။ မေးနေစရာ မလိုပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ”

ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် မယ်မယ့်ဘက်သို့ လှည့်၍

“သမီးလေး ကြည့်ရတာကတော့ တယ်ပြီး အကင်းပါးတာပဲ မယ်မယ်။ ကြီးယင်တော့ သူ့အမေ မလေးငှက်မယ် ထက်သာမှာ။ စာဖတ်တော့ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“အင်း၊ မိန်းကလေးတွေ ရေးတတ်ဖတ်တယ် ဆိုယင် ဟန်ကျတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အတွက် ဇာထိုး ပန်းထိုး၊ အချုပ်အလုပ်က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်လို့ မယ်မယ် ထင်တယ်”

ချောချိုက

“ဇာထိုးပန်းထိုးကိုလဲ သမီးအထိန်းတော်ကြီး လူ ဆီက သင်နေပါတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ ဘယ်လိုဟာမျိုးကို ချုပ်ခိုင်း မလဲ။ ဝက်သိုးချုပ် ချုပ်မလား၊ ကင်းခြေလား၊ ဇာပန်းလား၊ သိပ်တော့ လက်ရာ မကောင်းသေးဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ချုပ်နည်း တော်တော်များများကိုတော့ တတ်ပါပြီ”

မယ်မယ်က

“မယ်မယ်တို့လို အိမ်ထောင်မှာ ဒီလိုပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် တတ်ထား ယင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ တစ်နေ့မှာ လိုလာယင် ဟိုလူဒီလူကို အားကိုးမနေရ တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွားဘွား”

ချောချီသည် ပေါက်ယုပြောပြသည့် “အပျိုဂုဏ်ရည်ကျမ်း” မှ မိန်းမမြတ်တို့ အကြောင်းကို နားထောင်လိုသေး သော်လည်း ပေါက်ယုမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားလျက် ရှိသည့်အတွက် နောက်ထပ်ပြောရန် တိုက်တွန်းခြင်း မပြုတော့ချေ။

ပေါက်ယုသည် မည်သည့်အကြောင်းတို့ကို စဉ်းစားနေသည် ထင်ပါသနည်း။ ပေါက်ယုသည် ဂုဏ်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ဂုဏ်သည် နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာတွင် လာ၍ အလုပ်လုပ်ရန် ဖြစ်သည့်တိုင် ကောင်းစွာ ကျန်းမာခြင်း မရှိသည့်အတွက် မလာဖြစ်ခဲ့ချေ။ ကျင်ဝမ်းကို ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာတွင် မိန်းကလေး ချောချောကို ရွေး၍ မထားရဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက်၌ ပေါက်ယုသည် ကျင်ဝမ်း တစ်ယောက် သူ့အစ်ကိုအိမ်တွင် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေစဉ် သွားရောက် မေးမြန်းခဲ့ရာ၌ ကျင်ဝမ်းထံသို့ ပစ္စည်း လာပို့သော ဂုဏ်တို့ သားအမိကို မြင်ခဲ့ဖူးရာ ထိုစဉ်ကတည်းက ဂုဏ် ရုပ်ချောကြောင်းကို သတိပြုမိခဲ့၏။ ယခု နတ်ငှက်မယ်သည် မိမိ၏အဆောင်တွင် ဟုန်ယုအစား ဂုဏ်ကိုထားရန် စိတ်ကူးရသည်မှာ ကံကောင်းလေစွ။ သို့ဖြင့် စိတ်ကစားတတ်သည့် လူရွယ်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ပေါက်ယုသည် စိတ်ကူး ဖဲရိုက်လျက် ရှိလေ၏။

မယ်မယ်မှာ ဧည့်သည်များကို စောင့်ဆိုင်းနေရသည်ကို ပျင်းလာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် မယ်မယ်သည် အစေတော်များကို လွှတ်၍ ဧည့်သည်များကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်စဉ် လိဝမ်းနှင့် သူ့ညီမဝမ်းကွဲတို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလိုပင် တန်ချွန်း၊ ဆီချွန်းနှင့် ထိုက်ယုတို့လည်း ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် မယ်မယ်ကို ဦးစွာ နှုတ်ဆက်ကန်တော့ကြပြီးလျှင် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ တစ်ယောက်မှာမူ မပေါ်လာသေးချေ။ အစေတော်များကို လွှတ်၍ အဖိတ်ခိုင်းလိုက်သည်၌ ဒေါ်လေးဆွေသည် ပေါက်ကြည်ကို ခေါ်မလာခဲ့ချေ။ ပေါက်ယုသည် ဒေါ်လေးဆွေကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပေါက်ကြည်နှင့် စုယဉ်တို့ကို ရှာကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရချေ။

“မလေးပေါက်ကြည်ကော ဘာဖြစ်လို့ မပါလာတာလဲ” ဟု ထိုက်ယုက မေးလေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာ ကောင်းစွာ နေထိုင်မကောင်းကြောင်း၊ စုယဉ်မှာလည်း သူ့ယောက္ခမလောင်းများ ရောက်နေသည့် အတွက် မလာနိုင်ကြောင်းဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေက ပြောလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ပေါက်ကြည် မလာသည့်အတွက် စိတ်ပျက် သွားသော်လည်း သူ့အနီးတွင် ထိုက်ယု ရှိနေသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်ကို ခေါင်းထဲမှ ဖျောက်ပစ်လိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့လည်း
ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့ ရောက်သည်ကို ကြားသည့်နှင့် နတ်ငှက်မယ်သည်
လူကြီးများနောက်မှ ရောက်လျှင် မကောင်းတတ်သည့် အတွက် ပင်အဲကို
လွှတ်ကာ မိမိမှာ အနည်းငယ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည့်အတွက်
နောက်ကျရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သို့ဖြစ်စေ မကြာခင် လာဖြစ်အောင်
လာမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။

မယ်မယ်က

“နေထိုင်မကောင်းယင်လဲ မလာပါစေနဲ့အေ။ ကဲ၊ တို့များလဲ စားကြစို့”

အစေတော်များသည် လက်ဆွဲမီးဖိုကလေးများကို ရွှေသွားကြပြီးလျှင်
မယ်မယ်၏ ထိုင်ဖုံရှေ့တွင် စားပွဲနှစ်လုံးကို လာချလေ၏။ ထိုသို့ ခင်းကျင်း
ပြင်ဆင်ပြီးသည့်အခါတွင် အားလုံး ဝါစဉ်အလိုက် ထိုင်ကြလေ၏။
စားသောက်ပြီးသော် မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြ လေ၏။
သို့ရာတွင် သူတို့၏ စကားဝိုင်းကိုမူ မှတ်တမ်းမတင် တော့ပြီ။

နတ်ငှက်မယ်သည် မည်သည့်အတွက် မလာရောက်နိုင်သနည်း။
ပထမအားဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် ဒေါ်လေးဆင့် တို့ထက် နောက်ကျရောက်သဖြင့်
အားနာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ လိုင်ဝမ်း၏ မိန်းမ
ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“မလေးယင်ချွန်းက လွှတ်လိုက်လို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။
အဲ့ဒီ မိန်းမကြီးက မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေးဝမ်း တို့ဆီကိုတောင်
မရောက်သေးဘူးတဲ့။ ဒီကို တန်းလာတာတဲ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် အကျိုးအကြောင်းကို မသိရသေးသည့်အတွက်
မိန်းမကြီးကို အတွင်းသို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

“ရှင်သခင်မကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“အကျွန်ုပ်ကို လွှတ်လိုက်တာက မလေးယင်ချွန်းက လွှတ်လိုက်တာ
မဟုတ်ဘူးရှင်။ သူ့အစေတော် စုချိရဲ့ အမေကြီး အကျွန်ုပ်ဆီလာပြီး
မလေးငှက်မယ်ကို ပြောပေးပါဆိုလို့ အကျွန်ုပ်လာခဲ့တာပါ”

“စုချိကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်ထားပြီးပြီပဲ။ ကျွန်မက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“စုချိဟာ စံအိမ်က ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် တစ်နေ့လုံး ငိုနေတယ်ရှင်။
မနေ့ကတော့ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ရောက်လာတယ်။ ဒီတင် သူ့အမေကလဲ
နှင့်ကြောင့် ငါ့သမီးဒုက္ခ ရောက်ရတာဟဲ့ ဆိုပြီး သူ့တူကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း
လုပ်ပါတယ်။ သူ့တူလေးကလဲ ဘာမှ ပြန်မပြောရှာပါဘူး။ လုပ်သမျှ
ခံရှာပါတယ်။ ဒီတင် စုချိကပါ ထွက်လာပြီး သူ့ကိုတော့ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း

လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ သူ့ကို ရိုက်မယ့်အတူတူ ကျွန်မကိုသာ အလျင်လည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်လို့ ပြောတယ်ရှင်။

“ဒီတင် သူ့အမေက ဟဲ့ ကောင်မ၊ ညည်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီလောက်တောင် အရှက်နည်းရသလားလို့ မာန်တယ်ရှင်။ ဒီတော့ စုချိက မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ လက်ထပ်လို့ရတယ် အမေ။ ကျွန်မတော့ သူနဲ့ မှောက်မှားခဲ့မိလို့ သူမယား ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မယူချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူက သတ္တိနည်းတယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ လုပ်ရဲယင် ခံရဲရတယ်။ ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးရသလဲ။ သူပြန်မလာယင်လဲ အကောင်းသား။ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေသွားရသေးရဲ့။ အမေက ယောက်ျားပေးစားယင်လဲ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်မှာပဲ။ ခုတော့ သက်သက်မဲ့ သူများကို ဒုက္ခပေးရအောင် ပြန်လာတယ်။ သူ ဘာကိစ္စပြန်လာတာလဲ။ အမေ မေးပါ။ သူ သဘောထား မပြောင်းသေးဘူး ဆိုယင် တော့ အမေ့ကို ကန်တော့ပြီး သူ့နောက်ကိုပဲ လိုက်သွားတော့မယ်။ အမေလဲ ကျွန်မကို သေပြီလို့ပဲ သဘောထား လိုက်တော့။ ကျွန်မတို့ တောင်းရမ်းပြီး စားရမယ် ဆိုယင်လဲ ကိစ္စမရှိဘူး။ သူနဲ့ပဲ လိုက်သွားတော့မယ်တဲ့။

“ဒီတော့ သူ့အမေကလဲ သိပ်စိတ်ဆိုးပြီး၊ ဟဲ့ နင့်ကိုငါက မွေးထုတ်ထားရတာဟဲ့၊ ဒီကောင်နဲ့ လက်ထပ်တာ ငါနည်းနည်းလေးမှ သဘောမတူဘူး။ နင် ငါ့ကို အာခံရဲ ခံကြည့်စမ်းလို့ ပြောပါတယ်။

“ဒီတင် စုချိလဲ သူ့ခေါင်းကိုသူ အုတ်နံရံကြီးနဲ့ ပြေးဆောင့်လိုက်တာ ခေါင်းပေါက်သွားပြီး အတွင်းကြေကြေ ပွဲချင်းပြီးပဲ သေသွားပါတယ်။ အမေကြီး ကတော့ ခုထက်ထိ ငိုနေတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခုမှတော့ ဘာမှလဲ မတတ်နိုင် တော့ဘူးလေ။ သူ့သမီး အသက်ကို အသက်နဲ့ အစားပြန်လျော်ရမယ်လို့ ကောင်လေးကို ပြောနေတယ်။

“ကောင်လေးကလဲ ခပ်ကြောင်ကြောင် ခပ်ရှူးရှူးရယ်ရှင်။ မပူပါနဲ့ အဒေါ်ရယ်တဲ့။ ကျွန်တော် အပြင်မှာ အလုပ် လုပ်ခဲ့လို့ ပိုက်ဆံကလေး နည်းနည်းပါးပါး စုမိပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ပြန်လာတာပါတဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အပေါ်မှာလဲ သစ္စာရှိပါတယ်တဲ့။ မယုံယင်ကြည့်ပါဆိုပြီး အိတ်ထဲကနေပြီး ကျောက်မျက်ရတနာ သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပြတယ်ရှင်။

“ဒီတင် အမေကြီးကလဲ နည်းနည်း စိတ်ပြေသွားပြီး ဒီလိုဆိုယင်လဲ စောစောစီးစီးက ပြောပါလား။ စောစောက ပြောယင် ဒီလို အဖြစ်မျိုးကို ဘယ်ရောက်မလဲလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ သူငယ်ကလေးက မိန်းမဆိုတာ

စိတ်အပြောင်း အလဲ သိပ်မြန်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတွေ ရှိတယ်ဆိုယင် သူ ဒါတွေကို မက်နေမှာ။ ခုတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တကယ် သစ္စာရှိကြောင်း သိရပါပြီ။ ဒီတော့ ရော့ အဒေါ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ယူထားလိုက်ပေတော့။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အတွက် အသုဘခေါင်းတစ်လုံး သွားပြီး ဝယ်ချည်ဦးမယ်လို့ ပြောတယ်။

“စုချီရဲ့ အမေကလဲ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ယူပြီး ကဲ ဒါဖြင့်လဲ သွားဝယ်ချည်ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ သမီး အတွက်တောင် သိပ်အမှတ်မရ ချင်တော့ဘူးပေါ့။

“ခဏနေတော့ ကောင်လေး ပြန်လာတယ်ရှင်။ အသုဘခေါင်းလဲ နှစ်လုံး ပါလာတယ်။ ဒီတော့ အမေကြီးက ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အသုဘခေါင်းကို နှစ်လုံးတောင် ယူလာရတာလဲလိုမေးတော့ ကောင်လေးက ပြုံးပြီး တစ်လုံးနဲ့ မလောက်ဘူးတဲ့၊ နှစ်လုံး လိုတယ်တဲ့။ ကောင်လေးက ငိုလဲ မငိုဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ စုချီ အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းလဲပြီးရော ကောင်လေးဟာ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အိတ်ထဲပါလာတဲ့ မောင်းချဓားကို ထုတ်ပြီး သူ့လည်ပင်းကို လှီးချလိုက်တာပါပဲရှင်။ အဲဒီတော့မှ အမေကြီးလဲ ငိုလိုက်တာလေ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဒါကို အိမ်နီးနားချင်းတွေကလဲ သိကြတော့ ရဲတို့ဘာတို့ကို တိုင်မယ် လုပ်နေကြတယ်။ အဒေါ်ကြီးကလဲ အရူးကြီး တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတယ်ရှင်။ ဒါကြောင့် မလေးငှက်မယ် ကယ်ပါဦး ဆိုပြီး အကျွန်ုပ်ကို အကူအညီတောင်းခိုင်းလို့ လာရတာပါ”

နတ်ငှက်မယ်က တအံ့တဩဖြင့်

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေရှင်။ ကောင်လေးကလဲ ဒီလောက်တင်ပဲ နုရွ သတဲ့လား။ ဒါကြောင့်ပဲ ဥယျာဉ်ထဲက သူတို့ အဆောင်တွေကို ရှာတော့ သူ့အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေတဲ့အခါမှာ ကောင်မလေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေတာကိုး။ စုချီဟာ ဒီလောက် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ငှက်မယ် မသိဘူး။ အမှန်ကတော့ ငှက်မယ်မှာ တခြားလူတွေရဲ့ ကိစ္စကို ဝင်စားဖို့ အချိန်မရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်ပြောတဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ကောင်းပြီလေ၊ စုချီရဲ့အမေကို ပြောလိုက်။ ကိစ္စတွေကို ကြည့်ရှင်းဖို့ လိုင်ဝမ်းကို လွှတ်လိုက်ဖို့ အိမ်က လူကိုပြောလိုက်မယ်လို့”

သို့ဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုမိန်းမကြီးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးသည့် အခါကျမှ မယ်မယ်တို့ထံသို့ လာနိုင်ပေ၏။

ကျိချိန်အကြောင်းကို ပြန်ဆက်ဦးအံ့။ တစ်နေ့သ၌ ကျိချိန်သည် ချန်ကွမ်း

နှင့်အတူ ကျားထိုးလျက် ရှိလေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကျားကောင်ရေ အတူတူလောက် ဖြစ်နေကြပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကျားကွက်လပ် နေသဖြင့် ထိုအကွက်တွင် ကင်းဝင်နိုင်ရန် နှစ်ဘက်စလုံးက ပိတ်၍ ကြိုးစားနေကြလေ၏။

ထိုစဉ် တံခါးစောင့် တစ်ယောက် ဝင်လာကာ

“သခင်ကြီးကို တွေ့ချင်လို့ ဆိုပြီး ဖုန်ဇူယင် ရောက်နေပါတယ်” ဟု လာပြောလေ၏။

“အထဲကို ခေါ်ခွဲ”

တံခါးစောင့်သည် အပြင်သို့ထွက်သွားကာ ဖုန်ဇူယင်ကို ခေါ်လာသည်တွင် ကျိချိန်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဖုန်ဇူယင် ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။ ဖုန်ဇူယင်သည် ထိုင်ဖုံတွင် ထိုင်မိသည့် အခါ၌ သူတို့နှစ်ယောက် ကျားကစားနေသည်ကို သိလိုက်၏။

“အလုပ်ကိစ္စ ရှိလို့လား”

“သိပ်အရေးမကြီး လှပါဘူးခင်ဗျာ။ ဦးလေးတို့ ကစားမှာသာ စ ကစားကြပါ။ ကျွန်တော်လဲ ကြည့်ပြီး ပညာယူရ တာပေါ့”

ကျိချိန်က ချန်ကွမ်းအား ပြောသည်မှာ

“ဖုန်ဇူယင်က ကျုပ် မိတ်ဆွေရောင်းရင်းဟောင်းကြီးဗျ။ သူလဲ ဒီလောက် အရေးတကြီး လာတာမှ မဟုတ်တာ ကဘဲ။ ဒီပွဲကလေးတော့ ပြီးအောင် ဆက်ကစားလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့။ ဖုန်ဇူယင်ရေ၊ ဘေးက ထိုင်ကြည့်လေဗျာ”

“လောင်းကြေးနဲ့လား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ” ဟု ချန်ကွမ်းက ဖြေလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော် ကြားဝင်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ကျိချိန်က ခပ်နောက်နောက်ဖြင့်

“အံ့မယ်လေး ရပါတယ်ဗျာ။ ပြောချင်ယင် ဝင်ပြောနိုင်ပါတယ်။ သူ့ခမျာ ငွေစင် တစ်ဆယ်သားလောက် ရှုံးနေ ပါပြီ။ အဲ၊ ဒါပေမယ့် အကြွေးမပေးတာက ခက်သဗျ။ အေးလေ၊ အကြွေးမပေးဘူး ဆိုယင်လဲ တစ်နေ့နေ့ကျမှ တစ်ခုခု အကျွေးခိုင်းရမှာပေါ့”

“ကျွေးပါတယ်ဗျာ၊ ကျွေးပါတယ်”

“ခု ကောင်ကြောပေးပြီး ကစားတာလား”

ကျိချိန်က ပြီးလိုက်လျက်

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ အမြဲ ကောင်ကြောပေးနေရတာပါ။ ကောင်ကြောပေးလဲ သူကတော့ ရှုံးတာပါပဲ။ ခုဆိုယင် ကျုပ်က နှစ်ကောင် ချပြီး ကစားရတာ။ ဒါလဲ ရှုံးတုန်းပဲ။ ရွှေပြီးသားလဲ ခဏခဏ ပြန်ရွှေသေးသဗျ။ ဒီကြားထဲက ကျုပ်က ကင်း ရသွားတော့ ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့”

“အလကား ပြောတာပါဗျာ” ချန်ကွမ်းက ရယ်၍ ပြော၏။

“မယုံယင် စောင့်ကြည့်လေ”

သူတို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် ဆက်ကစားနေကြ၏။ ကစားပိုင်း ပြီးသွားသည့်အခါတွင် ကျားများကို ရေတွက်ကြည့်ရာ ချန်ကွမ်းမှာ ခုနစ်ကောင်ရှုံးသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“နောင်ကြီးက သူ့ကျားကို ပိတ်ဖို့လောက်ပဲ ကြိုးစား နေတာကိုးဗျ။ ဒီတော့ သူက အသာစီးရသွားတာပေါ့”

“ကဲ အစောင့်ခိုင်းထားရတာ စိတ်မရှိနဲ့ဗျာ။ ဆိုပါဦး၊ ကိစ္စက”

ဖုန်ဇူယင်က

“ဦးလေးနဲ့ မတွေ့ရတာကြာလို့ ဂါရဝပြုရင်း ဆိုပါတော့။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ ကျွန်တော့်ဆီကို ကွမ်စီ ပြည်နယ်က ဒုတိယ မြို့ဝန် လာတယ် ခင်ဗျ။ သူ့ဆီမှာ တောင်ပိုင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားက ထွက်တဲ့ ပစ္စည်းတချို့ ပါလာတယ်။ ပစ္စည်းတွေကတော့ ရွှေနန်းတော်ကြီးနဲ့သာ ထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ။ တစ်ခုက စန္ဒကူးသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လိုက်ကာ။ လိုက်ကာ အရွက်ချည်းပဲ နှစ်ဆယ့်လေးရွက် ပါတယ်။ စန္ဒကူးသား လိုက်ကာရွက်မှာ မြှုပ်ထားတဲ့ အဆင်အပြင်တွေကလဲ ကျောက်စိမ်း မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ရှုမျှော်ခင်းတွေ၊ လူရုပ်တွေ၊ ပန်းပွင့်တွေ၊ ငှက်ရုပ်တွေကို ကျောက်ဖြူသားနဲ့ ထုပြီး မြှုပ်ထားတယ်။ လိုက်ကာ တစ်ရွက် တစ်ရွက်ပေါ်မှာ နန်းတွင်းသူ အဝတ်အစား ဝတ်ထားတဲ့ အပျိုတော်ရုပ်က ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ အဲဒီလိုက်ကာကို “ဟန်ခေတ်နန်းတော်တွင်းမှ နွေဦးအရုဏ်” လို့ အမည်ပေး ထားတယ်။ မိန်းကလေးရုပ်တွေကလဲ တော်တော်လက်ရာ မြောက်တယ်။ လက်ကလေးတွေ ကျုံ့၊ ပဝါကလေးတွေ လွင့်နေပုံကို ထုထားတာ တော်တော်လေးကို အနုစိတ်တယ်။ ဒီပြင် အရုပ်တွေ၊ အဆင်အပြင်တွေကလဲ တော်တော်လေးကို လှတယ်။ အဲဒါ ဦးလေးရဲ့ မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်ထဲက ဗဟိုဆောင်ကြီးမှာထားယင် သိပ်လိုက်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

“နောက်တစ်ခုကတော့ သုံးပေလောက် မြင့်တဲ့ နာရီကြီးခင်ဗျ။ နာရီက

သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက် နာရီကို ပိုက်ထားတဲ့ပုံ။ တစ်နာရီပြည့်တိုင်း တစ်ခါမြည်ပြီးတော့ အထဲမှာ ဂီတသံတွေ ထည့်ထားတယ်။ ပစ္စည်းကြီးတွေက ကြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တော့ ယူမလာ နိုင်တော့ဘူး ခင်ဗျ။ ခုတော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ပစ္စည်းကလေးနှစ်ခုပဲ ယူလာနိုင်တယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကလဲ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ဖုန်ဇူယင်သည် အဖြူရောင် ဖဲပြောင်ဖြင့် ချုပ်ထားသည့် သေတ္တာကလေး တစ်လုံးကို ထုတ်ယူကာ အပေါ်တွင် ပတ်ထားသည့် စက္ကူပတ်များကို ဖြေနေလေ၏။ သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်သည့် အခါတွင် အထဲမှ မှန်သေတ္တာကလေးတစ်လုံး ပေါ်လာ၏။ မှန်သေတ္တာကလေးထဲမှ ကတ္တီပါ အနီစပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ရွှေသားဖြင့် လုပ်ထားသော ခုံကလေးရှိပြီး ထိုခုံပေါ်တွင် ဆီးစေ့သာသာခန့် ရှိသည့် လှပတောက်ပြောင်သော ပုလဲကြီးတစ်လုံးကို တင်ထားလေ၏။

“အဲဒီပုလဲကို မာတာပုလဲလို့ ခေါ်တယ်ခင်ဗျ” ဟုဆိုကာ ဖုန်ဇူယင်သည် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို တောင်းလေ၏။ ချန်ကွမ်းက ယွန်းလင်ပန်း ကလေးတစ်ချပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဒါဆိုယင် ရမလား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ”

ဖုန်ဇူယင်သည် အိတ်ထဲမှ ပိုးအိတ်ကလေး တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် အိတ်ထဲတွင် ပါသည့် ပုလဲလုံးများကို ယွန်းဗန်းပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်လေ၏။ မာတာပုလဲကြီးကို ထိုပုလဲများနှင့် ရောထားပြီးနောက် ယွန်းဗန်းကို စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါတွင် ဘေးတွင် ပြန့်နေသည့် ပုလဲလုံးကလေးများသည် အလယ်ကောင်တွင်ရှိသည့် ပုလဲ လုံးကြီး အနီးသို့ စုလာကြသည်တွင် ပုလဲလုံးကြီးသည် လူ၏ လက်ဖြင့် မတင်ထားသကဲ့သို့ ပုလဲလုံးကလေးများ အပေါ်တွင် ရောက်နေလေ၏။

“အလို၊ တယ်လို့လဲ ထူးဆန်းပါကလား”

ကျိချိန်က

“အင်း၊ ဒီပုလဲကြီး အကြောင်းကို ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပြီဗျ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ အဲဒီပုလဲကြီးကို အမိပုလဲ၊ သို့မဟုတ် မာတာပုလဲလို့ ခေါ်ပေတာကိုး”

ထိုနောက် ဖုန်ဇူယင်သည် သူနှင့်အတူပါလာသည့် သူငယ်တော်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဟဲ့၊ ငါ့ကို သေတ္တာပေးစမ်း”

သူငယ်တော်ကလေးသည် နံ့သာသေတ္တာကလေး တစ်လုံးကို ယူလာပြန်လေ၏။ ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ၌ အထဲတွင် ခံထားသည့် ပိုးအစင်းစပေါ်၌ အပြာရောင်ဇာစ တစ်ထည် ခေါက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အဲဒါကကော ဘာပါလိမ့်”

“ရေသူမဇာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခန်းဆီးဇာပါ”

ဖုန်ဇူယင်သည် အခေါက်အားလုံးပေါင်း လက်မဝက်ခန့်မျှသာ ထူ၍ တစ်ခေါက်လျှင် ငါးလက်မခန့် ရှည်သော ဇာခေါက်ကို တစ်ခေါက်ချင်း ဖြေလျက်ရှိလေ၏။ ဆယ်ခေါက်လောက် ဖြေမိသည့် အခါ၌မူ ဇာခေါက်မှာ စားပွဲတစ်ချပ် ကိုပင် ခင်းနိုင်လောက်အောင် ကြီးသည့် ဇာစကြီး တစ်စ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

“ကြည့်ခင်ဗျ။ နောက်နှစ်လွှာလောက် ကျန်သေးတယ်။ မျက်နှာကြက် တော်တော်မြင့်တဲ့ အခန်းမျိုးမှ ဒီလိုခန်းဆီး မျိုးကို တပ်လို့ရမှာ၊ ရေသူမဇာနဲ့ ရက်ထားတဲ့ ဇာခန်းဆီးခင်ဗျ။ ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးပေါင်းမှ လက်မဝက်လောက်ပဲ ထူတယ်။ ဖြန့်လိုက်တော့ အလျားရော အနံရော နည်းတဲ့ ခန်းဆီးကြီး မဟုတ်ဘူး။ တကယ့် ပါးပါးလွှာလွှာ၊ ပေါ့ပေါ့ကလေး ရယ်။ နွေမှာ ခန်းဆီးလုပ်ထားယင် အခန်းထဲကိုလဲ အေးမြစေတယ်။ ယင်တို့ခြင်တို့လဲ မဝင်နိုင်တော့ဘူး”

“ကဲ၊ အကုန်ဖြေပြ မနေပါနဲ့တော့လေ။ ပြန်ခေါက်ရတာ ခက်ပါ့ဘိသနဲ့”

ကျိချိန်ကပြောကာ ဇာစကို ကူ၍ ခေါက်ပေးလေ၏။

“ဒီပစ္စည်း လေးခုရဲ့ တန်ဖိုးဟာ မများပါဘူး။ အားလုံးပေါင်းမှ ငွေစင်ပိဿာ နှစ်ရာတည်းပါ။ မာတာပုလဲကြီး အတွက် ပိဿာ တစ်ရာ၊ ခန်းဆီးအတွက်က ပိဿာ ငါးဆယ်။ လိုက်ကာနဲ့ နာရီက နှစ်ခုပေါင်းက ပိဿာ ငါးဆယ်”

“အလိုလေးလေး၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်မှာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ” ဟု ကျိချိန်က ပြောလေ၏။

ဖုန်ဇူယင်က

“ဦးလေးတို့က ရွှေနန်းတော်ကြီးရဲ့ ဆွေတော် မျိုးတော်ပေပဲ ခင်ဗျ။ ဒီမှာ မသုံးယင်လဲ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲမှာ သုံးနိုင်တာပဲဟာ”

“ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ အသုံးဝင်တာကတော့ မှန်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံက ဘယ်ကလာမလဲ။ သို့သော်လဲ ခဏတော့ နေပါဦးလေ။

အတွင်းဆောင်က မယ်မယ်တို့ကို ပြကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ကျိချိန်သည် အစေတော် တစ်ယောက်ဖြင့် ကျိလျှံကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ပုလဲနှင့်ခန်းဆီးကို မယ်မယ်ထံသို့ အပြခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ကိုလည်း ထိုပစ္စည်းများကို လာကြည့်ရန် အခေါ် ခိုင်းလိုက်၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ထိုပစ္စည်းများကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကြလေ၏။ ကျိလျှံက

“လိုက်ကာနဲ့ သံစုံနာရီလဲ ပါသေးသတဲ့။ အဲဒီ ပစ္စည်းလေးမျိုးကို ငွေစင်ပိဿာ နှစ်ရာလို့ ဆိုနေတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“ပစ္စည်းတွေကတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်တို့မှာ ဒါတွေကို ဝယ်နိုင်လောက်အောင် ငွေပိုငွေလျှံ မရှိတာက ခက်တယ်။ ပြီးတော့လဲ ငှက်မယ်တို့က ပြည်နယ်မှာ မြို့ဝန်တို့ဘာတို့ မဟုတ်တော့လဲ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ပဏ္ဏာ ဆက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်မလဲ။ ငှက်မယ် သဘောကတော့ ငှက်မယ်တို့လို အိမ်ထောင်မျိုးဟာ ဒါမျိုးတွေဝယ်တာထက် တောမှာမြေယာတွေ၊ စံအိမ်တွေဝယ်ပြီး အဲဒီမှာ အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံထားတာက ပိုကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ငှက်မယ် ဒီလို စဉ်းစားမိတာ တော်တော်ကြာပြီ။ နောင် သားစဉ်မြေးဆက်ကျလို့ အခက်အခဲ တွေ့လာလို့ ရှိယင် အဲဒီ မြေယာတွေကို ထုခွဲရောင်းချနိုင်တာပေါ့။ ဒီတော့ လူန္ဒြေ မပျက်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါကလဲ ငှက်မယ်ရဲ့ စိတ်ကူး ပါလေ။ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့၊ ဦးကြီးတို့ သဘောက ဘယ်လိုမှန်းမှ မသိတာ။ ဝယ်ချင်တယ် ဆိုယင်လဲ ဦးကြီးတို့ သဘောပဲပေါ့”

မယ်မယ်နှင့် ကျန်အမျိုးသမီးများက နတ်ငှက်မယ်နှင့် သဘောတူကြ၏။ ကျိလျှံက

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပြန်ယူသွားမယ်လေ။ ဦးကြီးက အပြခိုင်းလို့ လာပြတာပါ။ မယ်မယ်တို့အနေနဲ့ ရွှေနန်းတော်ကြီး ကိုများ ပဏ္ဏာဆက်ချင် မလားလို့တဲ့။ သွားပြပါတဲ့။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ထားဖို့ကတော့ ဘယ်သူမှ ဒီလောက်အကုန်ခံပြီး ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး၊ မယ်မယ်က တစ်လုံးမှမပြောခင် ငှက်မယ်က ရှေ့ကနေပြီး လမ်းကြောင်းပေးနေတယ်”

ကျိလျှံသည် ပစ္စည်းများကို ပြန်ယူလာကာ မယ်မယ်က မဝယ်လို ဟုပြောကြောင်းဖြင့် သာမန်မျှသာ ပြောပြ လေ၏။ ဤတွင် ကျိချိန်က ဖုန်ဇူယင်အား

“အင်း၊ ပစ္စည်းတွေကတော့ ပစ္စည်းကောင်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ ငွေမလွယ်ပါဘူးဗျာ။ အေးလေ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေကို ပြောကြည့်ပါဦးမယ်။ သူတို့ လိုချင်တယ်ဆိုယင် ကိုရင့်ကို အကြောင်းကြားတာပေါ့”

ဖုန်ဇူယင်သည် ပစ္စည်းများကို သိမ်းပြီးနောက် ယဉ်ကျေးသမှု အနေဖြင့် ထိုင်၍ စကားပြောနေရလေ၏။ သို့ရာတွင် အားမရှိတော့ပြီ။ ခဏကြာလျှင် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

“နေပါဦးလေ၊ ထမင်းလေး ဘာလေး စားသွားပါဦးလား”

“နေပါစေ ဦးလေးရယ်၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့”

“ဒုက္ခ ရှာတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရပါတယ်”

ထိုစဉ် အစေခံတစ်ယောက်က သခင်ကြီး ကျိရဲ့ လာကြောင်း ပြောဆိုနေစဉ် ကျိရဲ့သည် အထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ သဖြင့် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ချက်ချင်းပင် အရက်များနှင့် စားသောက်ဖွယ်များ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့တစ်သိုက်သည် အရက်သောက်နေ ကြလေ၏။ လေးငါးခွက်လောက် ဝင်ပြီးသည့်အခါ၌ တောင်ပိုင်းမှ ရောက်လာသည့် ပစ္စည်းများကို စကားစပ်မိ ကြပြန် လေ၏။

ဖုန်ဇူယင်က

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ရောင်းဖို့ကတော့ သိပ်မလွယ်ပါဘူး။ ဦးလေးတို့လို ဆွေကြီးမျိုးကြီး စံအိမ်ကြီးတွေက မဝယ်ယင် ဘယ်သူက ဝယ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒီလိုလဲ အသေပြောလို့တော့ မရသေးဘူးဗျ” ဟုဆိုကာ ကျိချိန်သည် စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

“အင်း၊ ကျုပ်တို့ အိမ်တွေဆိုတာလဲ အလျင်တုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူးလေ။ ဟန်မပျက်အောင်သာ နေကြရတာ”

ဖုန်ဇူယင်က

“ဒီလိုဆိုယင် အရှေ့စံအိမ်ဘက်က ကျိချိန်တို့အိမ် ဆိုယင်ကော ခင်ဗျာ။ တစ်လောက ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တုန်းက စကားစပ်မိလို့ ပြောကြတော့ သူ့သားရဲ့ ဒုတိယ မယားဟာ ချင် ဆွေမျိုးစုက လာတာတဲ့၊ သူ့ ပထမဇနီးနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ မတူဘူးလို့ ပြောသွားတာပဲ။ ဒုတိယ ဇနီးဟာ ဘယ်ဆွေမျိုးစုက မှန်းတော့ ကျွန်တော်လဲ မမေးလိုက်ရဘူး”

ကျိချိန်က

“မျိုးရိုးကတော့ မျိုးမျိုးမတ်မျိုးထဲက ဆိုပါတော့။ နေပြည်တော် မြို့ဝန်မင်းရဲ့ သမီးဗျ”

“ဪ မြို့ဝန်မင်းဟူရဲ့ သမီးကိုး။ သိပါတယ်။ သူတို့မျိုးရိုးကလဲ တယ်ပြီး စည်းကမ်းကြီးတဲ့ အမျိုးခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးကတော့ တော်ရှာပါတယ်”

ဤတွင် ကျိလျှံက စကားလွဲလိုက်သည့် အနေဖြင့်

“ဪ ဒါထက် စကားမစပ်၊ ကျိယုဆုန်လဲ ရာထူးတိုးဦးမယ်လို့ ကြားရတယ်ခင်ဗျ”

“အင်း၊ တိုးယင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် သတင်းက ခိုင်လုံကော ခိုင်လုံရဲ့လား”

“ခိုင်လုံတယ်လို့ ထင်တာပဲခင်ဗျ”

ဖုန်ဖုန်ယင်ကလည်း

“ဖြစ်နိုင်တယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လဲ ခပ်စောစောတုန်းက ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ မှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ပြောကြတာပဲ။ ကျိယုဆုန်က ဦးလေးတို့ ဆွေမျိုးစုထဲကပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါတော့” ဟု ကျိချိန်ကပြောလေ၏။

“ခပ်နီးနီးထဲကလား၊ ခပ်ဝေးဝေးထဲကလား ခင်ဗျာ”

“ပြောရယင်တော့ ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲဗျ။ ကျိယုဆုန်က ချွဲကန်းပြည်နယ် ဟုချောင်ဇာတိဗျ။ နောက်မှာ ဆူချောင်ကို ပြောင်းပြီး လာတာ။ ဆူချောင် ရောက်တော့လဲ သူ့ခမျာ သိပ်အဆင်မပြေလှပါဘူး၊ နွမ်းပါးရှာပါတယ်။ သူ့ကို ချင်ရှိယင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က သဘောကျသွားပြီး မစလိုက်တာနဲ့ တော်တော်လေး ကြီးပွားသွားတယ်ဗျ။ နောက်တော့ ဘုရင့်စာပြန်ပွဲအောင်ပြီး တရားသူကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ချင်ရှိယင်ရဲ့ မိသားစုထဲက အစေတော်ကလေး တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင် ကျသွားတယ်ခင်ဗျ။ ခုလက်ရှိအိမ်ထောင်က ဒုတိယ အဆက်။ ဒီနောက်တော့ သူ့ကို မ၊စ လိုက်တဲ့ ချင်ရှိယင်လဲ မွဲသွားပြီး ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျိယုဆုန်ဟာ အရာ ကျနေပြီး ကျုပ်တို့ မိသားစုနဲ့လဲ မသိသေးဘူးဗျ။ အဲဒီတုန်းမှာ ယင်ချောင်မှာ ဆားခွန်တော်ဝန် လုပ်နေတဲ့ ကျုပ်ယောက်ဖ လင်ယုဟိုက်က သူ့သမီးကလေး တစ်ယောက် ရှိလေတော့ သမီးလေးကို စာသင်ဖို့ ဆိုပြီး ကျိယုဆုန်ကို စာပြဆရာ ငှားတယ်။ ဒီနောက်တော့ သူလဲ ရာထူးပြန်ရမယ်လို့ ကြားတာနဲ့ နေပြည်တော်ကို ပြန်မယ်လုပ်ရော၊ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ကျုပ်တူမ ကလေးကလဲ ရွှေမြို့တော်က

ကျုပ်တို့ဆီကို အလည်လာမယ် လုပ်တုန်းနဲ့ သွားပြီး တိုက်ဆိုင် နေလေတော့ ကျုပ်ယောက်ဖ ဖြစ်တဲ့ သူ့အဖေက သမီးလေးကို သူနဲ့အတူ ရွှေမြို့တော်ကို ထည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ဆီကိုလဲ ကျီယုဆုန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ထောက်ခံစာတို့ ဘာတို့ ရေးပေးလိုက်တယ်။ ဒီရောက်တော့ ကျုပ်ကလဲ သူ့ကို ခင်မင်သွားရာက စပြီး ကျုပ်တို့အိမ်ကို မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာ နေတယ်ဆိုပါစို့။ ဆန်းတာက ကျီယုဆုန်ဟာ ကျုပ်တို့ ဆွေမျိုးစုရဲ့ ရာဇဝင် ကို အစကတည်းက စပြီး သိနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ယွန်းစံအိမ်နဲ့ နိန်စံအိမ် အကြောင်းတွေကိုရော၊ ဒီအိမ်မှာနေတဲ့ လူတွေကိုရော၊ ဒီမှာဖြစ်ပျက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုရော အကုန်သိနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ တော်တော်လေး ခင်သွားရော ဆိုပါတော့”

ဤနေရာတွင် ကျီချိန်သည် ပြီးလိုက်၏။

“အဲ နောက်တော့ ကျီယုဆုန်ဟာ မင်းမှုထမ်းဘဝမှာ ဘယ်လို ကြီးပွားအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်သွားပြီး တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ရာထူးတိုးသွားတော့တာပါပဲဗျ။ ပထမ မြို့ဝန်၊ နောက် စာပြန်တော် မင်းကြီး၊ မကြာခင်မှာ ဆိုယင် ဒုတိယ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးနဲ့ ဒုတိယ စစ်ဝန်ကြီးတောင် ဖြစ်မယ့်လူ။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးဗျ။ နောက်တော့ သုံးဆင့်လောက် ရာထူးလျော့သွားတယ်။ ခုတစ်ခါ ပြန်တက်ဦးမှာ ပေါ့လေ”

“အင်း၊ လောကဓံတွေပေါ့လေ။ မင်းမှုထမ်းဘဝမှာ နိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက် ဖြစ်ကြသလို ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း ဆိုတာတွေ ဟာလဲ ဘယ်သင်းမှ မတည်မြဲဘဲကိုး” ဟု ဖုန်ဇူယင်က ပြောလေ၏။ ကျီချိန်က

“ကျီယုဆုန် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဆွေမျိုးလို ချမ်းသာတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ရှိတယ်ဗျ။ သူတို့ကမှ နစ်နာတာ။ ဥပမာ ချန်တို့လို ဆွေမျိုးဆိုပါစို့ ကျုပ်တို့လိုပဲ အစဉ်အဆက် ကတည်းက ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ချီးမြှောက်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရတာပဲ။ ကျုပ်တို့လိုပဲ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ အမှုတော်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းရွက်ခဲ့ကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရောင်းရင်း မိတ်ဆွေတွေ ဆိုပါစို့။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်တုန်းက ရွှေမြို့တော်ကို ပြောင်းလာလို့ ကျုပ်တို့ အိမ်ကို လာလည်တော့ မလို့လေ၊ ခမ်းနားကြီးကျယ်လိုက်တာ။ သူတို့မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဆိုတာ သုံးလို့ ကုန်မှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲ မကြာဘူးခင်ဗျ။ ဘာဖြစ်လဲတော့ မသိဘူး။ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ဘုရင့် ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းလိုက်တာပဲ။ သူတို့လဲ ငုပ်စမြဲပဲစ ပျောက်သွားလိုက်တာ ဘာသံမှကို မကြားရတော့ဘူး။ သူတို့ ဆွေမျိုးစုတွေ ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာလဲ မသိရတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့လေ။ ဒီလိုဖြစ်တော့ မင်းမှုထမ်းတွေလဲ ကြောက်ကုန်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ကျိရဲက

“အင်း၊ တို့များ ဆွေမျိုးစုလဲ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်က လွတ်ကောင်းပါရဲ့ကွာ”

ဖုန်ဇူယင်က

“ဒါကတော့ ဦးလေးတို့အနေနဲ့ ဘာကိုမှ ဒီလောက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ။ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ မြောက်နန်းမတော် ရှိသားပဲ။ မြောက်နန်းမတော်က သူ့ ဆွေတော်မျိုးတော်များကို စောင့်ရှောက်တော် မူမှာပေါ့။ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းတွေ၊ ရောင်းရင်းတွေလဲ အများကြီး ရှိသားပဲ။ ပြီးတော့လဲ ဦးလေးတို့ မိသားစုမှာ မယ်မယ်က အစ သခင်လေးတွေအထိ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ထောက်ပံ့သင့်သူကို ထောက်ပံ့လို့၊ ကူညီသင့်သူကို ကူညီစောင့်မလို့ မဟုတ်လား။”

ကျိချိန်က

“အင်း၊ ဒါတော့ဟုတ်ပါရဲ့လေ။ သို့သော်လဲ ကျုပ်တို့ သားမြေးတွေကျတော့ အစွမ်းအစတို့၊ ကုသိုလ်တို့ နည်းတယ်လေ။ ဒီအတိုင်း သူတို့ ဘယ်လောက်များ ဆက်နေနိုင်မလဲ မသိဘူး။”

“ကဲ၊ တော်ပါတော့ကွာ။ ဒါတွေ ပြောမနေကြပါနဲ့တော့။ အရက်ကလေးဘာလေး သောက်လိုက်ကြဦးစို့”

အရက်အနည်းငယ် သောက်ပြီးသည့် အခါတွင် ထမင်းပွဲများ ရောက်လာလေ၏။ ထမင်းစားကာ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် ဖုန်ဇူယင်၏ သူငယ်တော်ကလေးသည် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုး ပြောဆို၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကျိရဲက သူငယ်တော်ကလေးအား အကျိုးအကြောင်း မေးသည့် အခါတွင် သူငယ်တော်ကလေးက

“အပြင်မှာ နှင်းတွေ သိပ်ကျနေပြီလို့ ပြောတာပါ။ ညဉ့်လဲ တော်တော်လေး နက်ပါပြီ”

ကျိချိန်က အစေခံ တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အကြည့်ခိုင်းလိုက်သည့် အခါ၌ နှင်းမှာ မြေပြင်တွင် တစ်လက်မခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“မောင်ရင့်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုကော ပြန်ပို့လိုက်ပြီလား” ဟု ကျိချိန်က မေးလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြန်ပို့လိုက်ပါပြီ ဦးလေး။ ဦးလေးတို့များ လိုချင်ယင်

အချိန်မရွေး ပြောပါ။ အဖိုးစားနားကိုတော့ ညှိကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ။ ကျုပ်ပြောပါ့မယ်”

“ပြောပါခင်ဗျ၊ အချိန်မရွေးပါ။ အို.. နေပါစေခင်ဗျာ။ အပြင်ကို လိုက်မပို့ပါနဲ့တော့။ သိပ်အေးလွန်းပါတယ်”

ကျိချိန်နှင့်ကျိရှဲ့တို့က ဖုန်ဇူယင်ကို ဝင်းဝအထိ လိုက်ပို့ရန် ကျိလျှံကို ခိုင်းလိုက်ကြလေ၏။ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်အခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ချန်မိသားစု အစေခံတစ်ဦး ကျိမိသားစုထံ ရောက်လာခြင်း။
သီတာစန္ဒီ ကျောင်းတိုက်မှ ပြဿနာကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း။

ဖုန်ဖုန်ယင်ပြန်သွားသည့်အခါ၌ ကျိချိန်သည် တံခါးစောင့်ကို ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဒီနေ့ လီနန်းမြို့စားက ထမင်းစားပွဲ တစ်ပွဲ ဖိတ်ထားတယ်။ ဘာကြောင့်ဖိတ်တာလဲ၊ မင်းသိသလား”

“ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ် ခင်ဗျ။ အထူး အကြောင်း မရှိပါဘူးတဲ့။ လီနန်းမြို့စားစံအိမ်မှာ ဇာတ်အဖွဲ့အသစ် ငှားတော့ အဲဒီ ဇာတ်အဖွဲ့က မင်းသားကလေးတွေက လူတော်လူကောင်းကလေးတွေမို့ သူတို့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျင်းပ တာပါတဲ့။ လီနန်းမြို့စားကလဲ အဲဒီ ဇာတ်အဖွဲ့ကို ရလို့ ကျေနပ်တဲ့အတွက် သူ့မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းတွေကို ခေါ်ပြီး နှစ်ရက် တိုင်တိုင် ပြဇာတ်များခင်းကျင်းပြသမယ်လို့ ပြောသွားတယ်ခင်ဗျ။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ သက်သက်လုပ်တာ ဆိုတော့ လက်ဆောင် တို့ဘာတို့ ယူသွားဖို့ မလိုဘူးထင်တာပဲ ခင်ဗျ”

ဤနေရာတွင် ကျိရဲက ကြားဖြတ်၍ မနက်ဖြန် သွားမည်လောဟု ကျိချိန်အား မေးလေ၏။

“မသွားလို့တော့ မကောင်းဘူးထင်တယ် အစ်ကိုကြီး။ သွားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ထိုစဉ် တံခါးစောင့်သည် ပြန်ဝင်လာပြန်ကာ

“သခင်ကြီးရဲ့ဌာနက အတွင်းဝန်က ပြောလိုက်ပါတယ်။ သခင်ကြီး အဲဒီပွဲကိုသွားယင် မနက်ဖြန်မှာ သွားယင် ကောင်းမယ်တဲ့။ ဝန်ကြီးက သခင်ကြီးကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တိုင်ပင်စရာ ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီထက်တောင် စောပြီး ခေါ်ချင်ခေါ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

ထိုစဉ် စံအိမ်ကြီးနှစ်ခုစလုံးမှ စာရင်းကိုင်များသည် သူတို့နှစ်ဦးကို လာရောက်ဂါရဝပြုပြီးလျှင် အနီးတွင် ရပ်နေကြလေ၏။ ကျိချိန်က

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ကလဲဟေ့။ ဟေဟို့ရွာကလား”

“မှန်ပါတယ် သခင်ကြီး”

ကျိချိန်သည် သူတို့လုပ်ငန်းအခြေအနေကို မေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ ကျိရဲ့နှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေရာ ကျိရဲ့က ထပြန်တော့မှပင် အစေခံများက မှန်အိမ်များဖြင့် လိုက်ပို့ကြရလေ၏။ ကျိလျှံက စာရင်းကိုင်များဘက်သို့ လှည့်၍

“ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကကော ဘာကိစ္စလာတာလဲ”

“ဒသမလအတွက် မြေငှားခရမယ့် သီးနှံတွေကို ကျွန်တော်တို့ လာပို့တာပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုယင်တော့ မနက်ဖြန်မှာ ဒီကိုရောက်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လှည်းတွေကို မြို့ရိုးအပြင်မှာ ဆီးသိမ်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်တဲ့ အခါကျတော့ လှည်းပေါ်မှာပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အားလုံးသွန်ပစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဒါ ကုန်သည်တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေမဟုတ်ဘူး။ သခင်ကြီးတို့စံအိမ်က ပစ္စည်းတွေလို့ ပြောပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂရုမစိုက် ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ လှည်းသမားတွေကို ဆက်မောင်းခိုင်းတော့ နောက်ကရဲတွေ လိုက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ လှည်းသမားတွေကို ရိုက်ပါတယ်။ လှည်းနှစ်စီးကိုလဲ ဆွဲသွားပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီကိစ္စကို လာသတင်းပို့ တာပါ။ ရဲဌာနကိုလွှတ်ပြီး လှည်းတွေကို ပြန်အယူခိုင်းယင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ် သခင်လေး။ တရားလက်လွတ်လုပ်တဲ့ ရဲသားတွေကိုလဲ အပြစ်ပေးဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သခင်လေးတို့ ပစ္စည်းတွေကိုတောင် ဒီလောက်လုပ်ယင် သာမန်ကုန်သည် တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါ သခင်လေး။ ကုန်တွေကို အကုန်ကန်ချပြီး လှည်းတွေ ကို မောင်းချင် မောင်းသွားကြတာပါ။ လှည်းသမားတွေက ညည်းမိလို့ရှိယင် သူတို့ခေါင်းကို အုတ်နံရံနဲ့အ ဆောင့်ခိုင်း ပါတယ်”

“တယ်လဲ ရိုင်းပျပါကလား ဟင်”

ကျိလျှံသည် စာတစ်စောင်ကို ချက်ချင်း ကောက်ရေးပြီးလျှင်

“သွား၊ ဒီစာကို ရဲဌာနကိုသွားပေးပြီး လှည်းနဲ့ လှည်းပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးပါလို့ တောင်းခဲ့။ ဘာမှ အပျောက်အရှ မရှိစေရဘူး။ တစ်ခုခု ပျောက်ယင်တော့ သိရောပေါ့။ ပြီးတော့ ချူယွီကို ဒီကို မြန်မြန်လွှတ်လိုက်စမ်း”

သို့ရာတွင် ချူယွီမှာ ဝင်းထဲတွင် မရှိချေ။ လိုင်ဝမ်းကို လိုက်ရှာသေးသော်လည်း နေ့လယ်စာ စားပြီးကတည်းက အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်မှာ ယခုတိုင် ပြန်မရောက်သေးချေ။

ကျိလျှံသည် အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးကာ

“ဘယ်ခွေးမသားမှ ဝင်းထဲမှာ မရှိပါကလားဟင်။ ဘာမှကောင်းကောင်း

မလုပ်ကြဘူး။ တစ်နှစ်လုံး လခကို လိမ်ထုတ်ပြီး စားနေကြတာ။ ဟေ့ ကောင်လေးတွေ၊ သွား၊ ဒီကောင် နှစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာချည်ကြစမ်း” ဟု သူငယ် တော် ကလေးများကို ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ကျိလျှံသည် အိပ်ရန် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လီနန်းမြို့စားသည် သူတို့ထံသို့ နောက်တစ်ခါ အဖိတ်ခိုင်းလိုက် ပြန်လေ၏။ ကျိချိန်က ကျိရဲ့အား ပြောပြသည်မှာ

“ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့် ကိစ္စကလေးတွေ ရှိနေတယ် အစ်ကိုကြီး။ ကျိလျှံလဲ သွားနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ လည်းတွေ အသိမ်းခံထားရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ လုပ်ရဦးမယ်။ ဒီတော့ ရိုင်းရာလဲ မရောက်အောင် အစ်ကိုကြီးပဲ ပေါက်ယုကို ခေါ်သွားပါလား အစ်ကိုကြီး”

“အေး၊ ကောင်းသားပဲ”

ထိုနောက် ကျိချိန်သည် ပေါက်ယုကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လျက်

“ကဲ၊ ဦးကြီး ကျိရဲ့ နဲ့အတူ လီနန်းမြို့စား အိမ်မှာ ပြဇာတ် လိုက်ကြည့်ချည်”

ပေါက်ယုမှာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့ပြီ။ ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစားကို ခပ်သုတ်သုတ်လဲကာ သူငယ်တော်များ ဖြစ်သည့် ပေမင်း၊ ရှောက်ဟုန်၊ ချူယောင် တို့နှင့်အတူ ဦးကြီးကျိရဲ့ ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ သူတို့သည် လီနန်းမြို့စား၏ စံအိမ်သို့ လာခဲ့ကြရာ တံခါးစောင့်က သူတို့ရောက်ကြောင်းကို သွားရောက်သတင်းပို့သည်တွင် လာရောက်ခေါ်ငင် သွားလေ၏။ ကျိရဲ့သည် ပေါက်ယုကို လက်တွဲ၍ ဝင်လာခဲ့၏။ ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သူတို့သည် မြို့စားကြီးကို ဂါရဝပြုပြီးလျှင် အခြားသူများကိုလည်း နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် အသီးသီး ကိုယ့်နေရာတွင် ကိုယ်ထိုင်ကာ စကားပြောလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုစဉ် ဇာတ်အုပ်သည် ဇာတ်အစီအစဉ်ကို ဆင်စွယ်စားပွဲကလေး တစ်လုံးပေါ် တင်ကာ သူတို့ ရှေ့သို့ လာချလေ၏။ ဇာတ်အုပ်သည် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်လိုက်ကာ

“သခင်တို့ ကြိုက်တဲ့ဇာတ်ကို ရွေးပါ”

သူတို့သည် ဝါစဉ်အရ အော်ပရာပြဇာတ်များကို အလျင်ရွေးလေ၏။ ကျိရဲ့တို့ အနားသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ဇာတ်အုပ်သည် ပေါက်ယုကို မြင်သွားသဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကာ အရိုအသေ ပေးလေ၏။

“သခင်လေး ကြိုက်တဲ့ဇာတ်ကို ရွေးပါဦး”

ထိုလူမှာ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော အသားအရေရှိပြီး ရေမှ ခူးလာသော ကြာပွင့်ကဲ့သို့ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းများ ရှိကာ လေပြည်တွင် ယိမ်းနွဲ့နေသော ကျောက်စိမ်းပင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်သော ကိုယ်ဟန်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ကျန်းယုဟန်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်လေပြီ။ ကျန်းယုဟန်သည် ဇာတ်အဖွဲ့သစ်တစ်ခုဖြင့် ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်နေကြောင်း ကို မကြာမီက ကြားခဲ့သည့်တိုင် ကျန်းယုဟန်နှင့် လူချင်း တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြသေးချေ။ ပေါက်ယုသည် လူတောထဲတွင် ဖြစ်သဖြင့် ထ၍ နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ

“အလို၊ ကျန်းယုဟန်၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ” ဟုသာ ပြုံး၍ မေးလေ၏။ ကျန်းယုဟန်သည် သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်လျက်

“သခင်လေး၊ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသေးတယ်နော်”

လူတောထဲတွင် ဖြစ်၍ ကောင်းကောင်း စကားပြောချိန် မရသဖြင့် ပေါက်ယုသည် ပြဇာတ်အစီအစဉ် တစ်ရွက် ကို ရွေးပေးလိုက်လေ၏။ ကျန်းယုဟန် ထွက်သွားသည့်အခါ၌ အနီးရှိ လူများသည် သူ့အကြောင်းကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

“သူက ဘယ်သူလဲဗျ” ဟု တစ်ယောက်က မေးလေ၏။ တစ်ယောက်က

“မိန်းမ သိပ်ပွေ့တဲ့လူပေါ့ဗျာ။ ခု အသက်ကလဲ ကြီးသွားတော့ ဇာတ်မကတော့ဘူးလေ။ ဇာတ်အုပ်ပဲ လုပ်တော့ တယ်။ တစ်ခါတလေ လူလိုယင်တော့ လူငယ်ကလေးတွေ အခန်းက ဝင်ကတတ်သေးတယ်။ ပိုက်ဆံကလဲ တော်တော် ချမ်းသာပြီလို့ ပြောတာပဲ။ သူပိုင်တဲ့ဆိုင်တွေ ကနားတွေကိုက မနည်းဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝါသနာပါတော့ ဇာတ်ကတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ မစွန့်သေးဘူးတဲ့။ ဇာတ်တွေမှာလိုက်ပြီး ဇာတ်အုပ်လုပ်နေသတဲ့”

“သားမယားကော ရှိသလား” ဟု တစ်ယောက်က မေး၏။

“ဟင့်အင်း၊ မရှိသေးဘူးဗျ။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ တွေ့ရာမိန်းမကို ကောက်ယူလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲပြုရတဲ့ ကိစ္စတဲ့။ အိမ်ထောင်ပြုတာ မှားယင် တစ်သက်လုံးသွားရောတဲ့။ သူယူတဲ့ မိန်းမဟာ သူနဲ့ စရိုက်ချင်း ဝါသနာချင်း တူရမယ်တဲ့။ အဆင့်အတန်းက ကိစ္စမရှိဘူးတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် ခုထိ မယူသေးဘဲ လူပျိုကြီးလုပ်နေဆို ထင်ပါရဲ့”

ပေါက်ယုသည် ကျန်းယုဟန်နှင့် ရသည့် မိန်းမသည် ကံကောင်းလေစွ၊ မည်သို့သော မိန်းမမျိုးကို ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ပြဇာတ်ကလေ၏။ ထိုပြဇာတ်များမှာ ပြည်နယ်များမှ ပြဇာတ်များဖြစ်သည့် ကွန်ခြုံ၊ ယီယန်၊ ကောက်ကျန်း၊ ပန်စီစသည့် ပြဇာတ်များ

ဖြစ်လေ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် စားသောက်ပွဲ အတွက် စားပွဲများကို ခင်းကျင်းပြီးရာ ကျိရဲ့လည်း ပြဇာတ်ပြီးသည့် အခါတွင် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

မြို့စားကြီးသည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာကာ

“အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျ။ ခု ခဏနေယင် ကျိကွမ်းကလဲ သူ့ အနိုင်ဆုံး ဇာတ်ဖြစ်တဲ့ “ဆီသည်နှင့် ပြည့်တန်ဆာ” ပြဇာတ်ကို က၊မလို့တဲ့”

ပေါက်ယုမှာ ထိုပြဇာတ်ကို ကြည့်ချင်လှသဖြင့် ကျိရဲ့မှာလည်း ပြန်၍ မဖြစ်တော့ဘဲ ထိုင်နေရလေ၏။ ထိုပြဇာတ် ၈ က သည့်အခါတွင် ကျန်းယုဟန်သည် ဆီသည်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီး မယားဖြစ်သည့် ပြည့်တန်ဆာမ အရက်အိုး ပြန်လာသည့်အခါတွင် ကောင်းစွာပြုစုသည့် လင် အခန်းကို သရုပ်ဆောင် ကပြလေရာ လွန်စွာကြည့်၍ ကောင်းလှပေ၏။

ပေါက်ယုမှာ ပြည့်တန်ဆာလုပ်သည့် ဇာတ်မင်းသမီးကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ ကျန်းယုဟန်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေ၏။ ကျန်းယုဟန်မှာ အသံကောင်းရုံမျှမက အရှိုက်အဟဲကလည်း ကောင်းလှပေ၏။ ထိုပြဇာတ် ပြီးသွားသည့် အခါ၌ ကျန်းယုဟန်သည် တကယ် ထူးခြားသည့် သဘင်ပညာသည် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပေါက်ယု နားလည်သွားလေ၏။

“ လူပျော်သော ခံစားချက်ကို အသံဖြင့်သာ ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိပေ၏။ အသံကို ပုံစံကျကျ နိမ့်မြင့် စီစဉ်လိုက်သော အခါတွင် ဂီတဟူ၍ ဖြစ်လာပေ၏” လို့ “ဂီတအခြေခံကျမ်း” မှာဆိုထားတာ တယ်မှန်ပေတာပဲ။ အသံတို့၊ သံစဉ်တို့၊ ဂီတတို့ကို ခံစားချင်ယင် နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်။ ဂီတရဲ့ဇာစ်မြစ်ကို လေ့လာဖို့ လိုတယ်။ ကဗျာဟာ ခံစားချက်ကို တော့ ဖော်ပြနိုင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို ခိုက်သွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ နောင်ဆိုယင် ငါလဲ ဂီတကို လေ့လာဦးမှပဲ” ဟု ပေါက်ယု တွေးနေလေ၏။

ထိုသို့တွေးနေစဉ် ကျိရဲ့သည် ပြန်ရန်ထိုင်ရာမှထလေ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် အိမ်ရှင်လည်း တား၍ မရတော့သည့် အတွက် ပေါက်ယုမှာလည်း ဦးကြီးကျိရဲ့ နှင့်အတူ ပြန်လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ပြန်ရောက်လျှင် ကျိရဲ့လည်း သူ့စံအိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဖခင်ကြီးကို သွား၍ နှုတ်ဆက်သည့် အခါ၌ ကျိချိန်သည် ရုံးမှပြန်ရောက်ပြီး လှည်းများသိမ်းသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျိလျှံကို မေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။

ကျိလျှံက

“ကျွန်တော့် လိပ်စာကတ်ပြားကို အယူခိုင်းပြီး အစေခံတွေကို

လွတ်လိုက်တယ်ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် မြို့ဝန်နဲ့ မတွေ့ခဲ့ ရဘူး။ သူ့စာရေးက ပြောလိုက်တာကတော့ ဒီလိုလုပ်တာတွေကို သူ့ဆရာ ဘာမှမသိပါဘူးတဲ့။ လှည်းတွေကို သိမ်းဖို့ အမိန့်လဲ ပေးမထားပါဘူးတဲ့။ အပြင်က လူတွေကို မတရားဗိုလ်ကျနေတဲ့ ပြဿနာဖော်ချင်တဲ့ လူတွေက လုပ်တာပါတဲ့။ သခင်ကြီး ကျိချိန်ရဲ့ လှည်းတွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စကို သူစုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်တဲ့။ သိမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ မနက်ဖြန် ပြန်ရအောင် တာဝန်ခံပါတယ်တဲ့။ အကယ်၍ ပြန်မရယင် ဒီကိစ္စကို သခင်ကြီးကျိချိန် ချက်ချင်းအကြောင်းကြား ပြီး သက်ဆိုင်သူတွေကို အပြစ်ပေးပါမယ် တဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုအချိန်မှာ သူ့ဆရာလဲ မရှိသေးတဲ့ အတွက် သခင်ကြီး ကျိချိန် လဲ နားလည်ပါလိမ့်မယ်တဲ့။ သူ ကြည့်စီစဉ်ပါမယ်တဲ့”

“ဒါက သက်ဆိုင်ရာက အမိန့်ရှိထားလို့ နေမှာပေါ့ကွ။ အမိန့်မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်သူ ဒါမျိုးလုပ်ရဲပါ့မလဲ”

ကျိလျှံက

“ဒါကတော့ ဦးကြီးမသိသေးလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ခင်ဗျ။ ရွှေမြို့တော်မှာ အပြင်ဘက်မှာ ဒီလိုဟာတွေ နေရာတိုင်းမှာ ဖြစ်နေတာပဲ။ မနက်ဖြန်ကျ ယင်တော့ ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရမှာပါ” ဟု ဆိုကာ ကျိလျှံလည်း ပြန်သွားလေ၏။

ထိုနောက် ပေါက်ယုဝင်လာသဖြင့် ကျိချိန်သည် ပေါက်ယုအား အနည်းငယ် စာမေးပြီးနောက် မယ်မယ်ကို ဂါရဝ ပြုရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ယမန်နေ့က ကျိလျှံက အရှာခိုင်းလိုက်သည့်အခါတွင် အပြင်သို့ ရောက်နေသည့်အတွက် ယနေ့တွင် စာရင်းကိုင် များသည် ကျိလျှံကို အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ကျိလျှံသည် ယမန်နေ့က အပြင်ထွက် နေသည့်အတွက် စာရင်းကိုင်များကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် စာရင်းကိုင်ချုပ် လိုင်တအား ပြောသည်မှာ

“သွား၊ ကျုပ်ဆီကို အစေခံတွေရဲ့ စာရင်း အပြည့်အစုံယူခဲ့စမ်း။ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေအားလုံး ရှိမရှိ စစ်ကြည့်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှ အခွင့်မရှိဘဲ အပြင်မထွက်ရဘူးဆိုတဲ့ ကြော်ငြာတစ်စောင် ကပ်ထား။ လိုတဲ့ အချိန်မှာခေါ်မယ်၊ ခွင့် မတိုင်ဘဲ အပြင်ထွက်ယင် အဲဒီကောင်တွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကြိမ်ရိုက်။ ပြီးတော့ အလုပ်က တစ်ခါတည်း ထုတ်ပစ် လိုက်”

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး”

လိုင်တသည် အမိန့်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုနောက်မှစ၍ အစေခံများမှာ သေဝပ်၍ သွားလေ၏။

မကြာမီတွင် သက္ကလတ်ဦးထုပ်၊ အပြာရောင်အင်္ကျီနှင့် အောက်တွင် သားရေခံ၍ အပေါ်တွင် အဝတ်ဖြင့် ချုပ်ထားသည့် လွှာဖိနပ်ကို စီးထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် ဝင်းပေါက်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုလူသည် တာဝန်ကျနေသည့် တံခါးစောင့်ကို အရိုအသေပြုရာ တံခါးစောင့်သည် ထိုလူကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လျက် အကျိုးအကြောင်းကို မေးလေ ၏။

“ကျွန်တော်က ချန်မိသားစုအိမ်ကပါ။ ကျွန်တော့် သခင်ဆီက စာတစ်စောင် ပါပါတယ်။ ဒီစာကလေးကို နောင်ကြီးတို့ သခင်ကြီးဆီကို ပို့ပေးပါ”

ထိုအခါတွင် အစောင့်များသည် ထိုလူကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

“ဪ ဟုတ်လား။ နောင်ကြီးလဲ ပင်ပန်းလာရောပေါ့။ ကဲကဲ၊ ထိုင်ဦး။ ခင်ဗျားစာလေးကို သွားပေးလိုက်ဦးမယ်”

အစောင့်တစ်ယောက်က ဝင်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး စာကို သွားပေးလေ၏။ ကျိချိန်သည် စာကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်ရာ စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေ၏။

....ကျွန်တော်တို့ မိသားစုများမှာ မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းများ ဖြစ်ကြပြီး စရိုက်တူ၊ ဝါသနာတူသူများ ဖြစ်ကြ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်ကြီးအား နဂိုကတည်းကပင် လေးစားရင်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ပေါ့လျော့ ပျက်ကွက်မှုမှာ သေဒဏ်အကြိမ် တစ်ထောင်လောက် ချဖို့ ကောင်းသည့် ဖြစ်မှုဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သက်ဆိုင်ရာက ကျွန်တော့်အား ငဲ့ညှာသနားသောအားဖြင့် ယခု နယ်စပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါလည်။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့မှာ စီးပွားပျက်ကာ မိသားစုမှာလည်း တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်လျက် ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော့် အစေခံ၏ သားဖြစ်သူ ပေါက်ယုန်သည် ကျွန်တော်တို့ လက်ကတုံး တောင်ဝှေး ဖြစ်ပါသည်။ ပေါက်ယုန်တွင် ထူးခြားသည့် အရည်အချင်း မရှိသည့်တိုင် အလွန်ရိုးဖြောင့်သည့် သူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အား ကြည့်ရှု စောင့်မသောအားဖြင့် အလုပ်အကိုင်တစ်ခု ပေးမည်ဆိုပါလျှင် နောင်ကြီးကျေးဇူးကို ကျွန်တော် မေ့နိုင်ဖွယ် ရှိမည် မဟုတ်တော့ပါ။ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဤမျှလောက်ကိုသာ ရေးလိုက်ရပါသည်။ နောင်အလျှင်း သင့်လျှင် ပြည့်စုံစွာ ရေးပါဦးမည်”

စာကိုဖတ်ပြီးသော် ကျိချိန်သည် ပြုံးလိုက်လျက်

“အင်း၊ တို့မှာ လူတော်တော်များနေလို့ လျှော့ဖို့တောင် စဉ်းစားနေတာ။ ဒါပေမယ့် ချန်က ထောက်ခံလိုက်တဲ့လူ ဆိုတော့ ငြင်းလို့မကောင်းဘူးပေါ့။ ကဲ ကဲ၊ သွားခေါ်လိုက်။ ဒီမှာ သူနဲ့ သင့်တော်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု ကိုတော့ ကြံဖန်ပေးရမှာပေါ့” ဟု တံခါးစောင့်ကို ပြောလေ၏။

တံခါးမှူးသည် ပေါက်ယုန်ကို ခေါ်လာလေရာ ပေါက်ယုန်သည် ကျီချိန်အား ဦးသုံးကြိမ်ချလေ၏။ ထိုနောက် ထိုင်ရာမှထကာ

“ကျွန်တော့် သခင်ကလဲ ဂါရဝပြုလိုက်ပါတယ် သခင်ကြီး” ဟု ဆိုကာ ခူးတစ်ဖက်ထောက်၍ အရိုအသေပြု လိုက်ရင်း “ပေါက်ယုန်ကလဲ ဂါရဝပြုပါတယ် သခင်ကြီး” ဟု ပြောလေ၏။

ကျီချိန်သည် သူ့သခင်ချန်၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းပြီးနောက် သူ့ရှေ့တွင် ရှိသော ရုပ်လျက်ရှိသော ပေါက်ယုန်ကို အကဲခတ်ကြည့်လေ၏။ ပေါက်ယုန်မှာ အရပ် ငါးပေသာသာ ရှိလျက် ကျယ်ပြန့်သော ပခုံး၊ ထူထဲသော မျက်ခုံး၊ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးနှင့် ကျဉ်းမြောင်းသော နဖူးတို့ရှိလေ၏။ မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ်တို့ ပေါက်လျက် ရှိပြီး ညိုမှောင်လျက် ရှိလေ၏။

“မင်းက ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကတည်းက ချန်တို့အိမ်မှာ လုပ်လာတာလား။ ဒါမှမဟုတ် နောက်မှ ရောက်လာ တာလား။”

“ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက နေခဲ့တာပါ သခင်ကြီး”

“ဒါဖြင့် ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာတာတုံးဟဲ့”

“ကျွန်တော်က မထွက်ချင်ပါဘူး သခင်ကြီး။ ဒါပေမယ့် သခင်က အတင်းသွားခိုင်းလို့ လာခဲ့ရတာပါ။ မင်း ဒီပြင်ဆီကို မသွားချင်ယင် နေပါတဲ့။ သခင်ကြီးတို့ ဆီကိုတော့ သွားပါတဲ့။ သခင်ကြီး ကျီချိန်တို့ထံမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ငါတို့ဆီမှာလုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ပြောပါတယ် သခင်ကြီး။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ”

“အင်း၊ အမှန်ကတော့ မင်းတို့သခင်ဟာ ဒီလို ရာထူးလျှော့ခံရဖို့ မကောင်းဘူး။ ခုတော့ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့”

“ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါရစေ သခင်ကြီး။ ကျွန်တော့် သခင် ဒီလို အခြေအနေမျိုး ရောက်တာဟာ သူ သဘောကောင်းလွန်းလို့ ရောက်တာပါ သခင်ကြီး။ သူက လူတိုင်းကို ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံတော့ လူတွေက သူ့ကို ဒုက္ခပေးကြတာပါ”

“ရိုးသားတာဟာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ့်”

“ဒါပေမယ့် သူက ရိုးလွန်းပါတယ် သခင်ကြီး။ ရိုးလွန်းတော့ လူတွေကို

စော်ကားသလို ဖြစ်နေပြီး သူ့ကို မကြိုက်ဘဲ ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်”

ကျိချိန်က ရယ်လိုက်လျက်

“အင်း၊ ဒီလိုဆိုယင်တော့ ဘုရားက ကြည့်မနေပါဘူးလေ။ သူနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဆုကိုတော့ ပေးမှာပေါ့။ နို့ နေစမ်း ပါဦး၊ မင်းတို့ သခင်လေးရဲ့ နာမည်ကလဲ ပေါက်ယုဆို ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် သခင်ကြီး”

“သူကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“ကျွန်တော်တို့ သခင်လေး ပေါက်ယု အဖြစ်အပျက်က တော်တော်ဆန်းပါတယ် သခင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ သခင်ကြီးလိုပဲ အလွန်ရိုးပါတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရယင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကစားရတာကို အလွန် ပျော်ပါတယ်။ မိဘတွေက မိန်းကလေးတွေနဲ့ မကစားအောင် ဘယ်လောက်ပဲရိုက်ရိုက် မရဘူးခင်ဗျ။ ဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ သခင်မ ရွှေမြို့တော်ကို အလည်သွားတော့ သခင်လေးပေါက်ယုဟာ တော်တော်လေး မကျန်းမမာ ဖြစ်နေ တယ် ခင်ဗျ။ ဖြစ်လိုက်တာမှ အသည်းအသန်ပဲ။ တော်တော်ကြာသည် အထိ သတိလစ်နေတယ်။ ဖခင်ကြီးဆိုတာ ရူးမတတ်ပဲ။ ဒါနဲ့ မရတော့ဘူး ထင်လို့ အသုဘ ကိစ္စကိုတောင် စီစဉ်ပြီးနေပြီ။ နောက်တော့ ကံကောင်းအားလျော်စွာပဲ သတိပြန်ရလာတယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သတိပြန်ရလာတော့ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတယ်ခင်ဗျ။ ဘုရားမုခံဝနားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်တဲ့။ သူခေါ်တာနဲ့ ဘုရားထဲကို လိုက်သွားတော့ ဘုရားထဲမှာ ကျွန်းသေတ္တာကြီးတွေ အထပ်လိုက်တဲ့။ ကျွန်းသေတ္တာတွေဖွင့်ပြီး ပုရပိုက်တွေကို ပြသတဲ့။ နောက်လိုဏ်ခေါင်း တစ်ခုထဲကို ရောက်တော့ မိန်းကလေးတွေ၊ မိန်းကလေးတွေ နည်းတာတွေ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တချို့က အရိုးစုတွေတဲ့။ တချို့ကလဲက သရဲတွေတဲ့။ ဒါနဲ့ သူလဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ အော်မိသတဲ့။ ဒါနဲ့ သတိပြန်ရလာတော့ ကျွန်တော်တို့ သခင်ကြီးက ဆေးဆရာတွေ၊ သမားတော်တွေကို ပင့်ပြီးကုလို့ ခုတော့ တော်တော်လေး သက်သာသွားပါပြီ။ နေထိုင်ကောင်းတော့ သခင်ကြီးကလဲ သူ့သားလေးကို အလျင်တုန်းကလို ပျော်ပါစေဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း အလုပ်ခိုင်း၊ သူတို့နဲ့ ကစားခိုင်း တာတွေကို လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးဟာ တော်တော် ပြောင်းလဲသွားတယ် ခင်ဗျ။ အလျင်တုန်းကလို မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး မကစားတော့ဘူးခင်ဗျ။ စာပေကျမ်းဂန်တွေ ကိုချည်း ဖိကြိုးစားနေတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ မိဘတွေက သူ့သားလေး စာအုပ်တွေနဲ့ချည်း ပျော်နေယင်တော့ ခက်ရချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ဒီပြင် ပျော်စရာ

နည်းလမ်းတွေကို ကြံဖန်လုပ်ပေးပေးမယ့် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ခင်ဗျ။ ခုတော့ သခင်လေးဟာ ဖခင်ကြီးရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးတဲ့ ကိစ္စတွေကို ကူညီလုပ်ပေး နေပါပြီ”

ကျီချိန်သည် ထိုအကြောင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားလျက် ရှိလေသည်။

“ကဲ ကဲ၊ ခရီးပန်းလာတယ်၊ သွားပြီးနားလိုက်ဦး။ နောင်မှာ မင်းနဲ့ သင့်တော်တဲ့ အလုပ်များပေါ်လာယင် မင်းကို တာဝန်ပေးမယ်”

ပေါက်ယုန်သည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ တံခါးစောင့်နှင့် အတူ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤ အကြောင်းကို ဤမျှနှင့် တော်ဦးမည်။

တစ်ခုသောမနက်၌ ကျီချိန်သည် အိပ်ရာမှ ခပ်စောစောထကာ မိမိရုံးသို့ လာခဲ့ရာ တံခါးဝသို့ အရောက်တွင် အစောင့် တစ်ယောက်သည် မိမိအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုသော်လည်း မပြောရဲဟန်ဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း စု၍ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ် လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျီချိန်သည် သူတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဟဲ့ကောင်တွေ၊ ဘာတွေကို ပြောနေကြတာလဲ”

“သခင်ကြီးကို မပြောရဲကြောင်းပါ”

“ဟဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောရဲရမှာလဲ”

“ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော် ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်တော့ ဝင်းတံခါး အပြင်မှာ စာရွက်တစ်ရွက် ကပ်ထားတာကို တွေ့ရ ပါတယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာလဲ မဟုတ်တယုတ်တွေ ရေးထားပါတယ်”

“ဘာတွေ ရေးထားလို့လဲ”

“သီတာစန္ဒီ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အလဇ္ဇီတွေကို ရေးထားပါတယ်”

“မှန်း၊ အဲဒီစာရွက် ငါ့ကိုပြစမ်း”

“ကျွန်တော်တို့ တက်ခွာပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ ကပ်ထားတော့ ခွာလို့မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကူးထားပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ရေနဲ့ဆွတ်ပြီး စာရွက်ကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ခုလေးတင် လီတော့ကလဲ စာရွက်တစ်ရွက် တွေ့တယ်ဆိုပြီး ယူလာပါတယ်။ ဝင်းတံခါးမှာ ကပ်ထားတဲ့ စာရွက်နဲ့ အတူတူပါပဲ။ သခင်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ မပြဘဲ မနေရဲပါဘူး သခင်ကြီး”

စာရွက်ကိုယူ၍ ကျိချိန်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျိချင်းသည် သီတာစန္ဒီကျောင်းတိုက်သို့ လာ၍ မကြာခဏ ပျော်ပါးသောက်စားတတ်ပါသည်။ သီလရှင် ကျောင်းတိုက်တွင် ဤသို့ နေထိုင်ခြင်းမှာ မတင့်တယ်ပါ။ ယခုအတိုင်းသာ ကြည့်နေလျှင် ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ ဆွေမျိုးသားချင်း အားလုံး နာမည်ပျက်ကုန်ပါတော့မည်”

ကျိချိန်သည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ယိမ်းယိုင်လဲကျသွားတော့မည်ဟုပင် ထင်လိုက်ရ၏။ ကျိချိန်သည် ထိုကိစ္စကို မည်သူမျှမပြောရန်နှင့် ကျိချင်းနေထိုင်သည့် လမ်းကြားတစ်ဝိုက်မှ တံတိုင်းများကို ရှာကြည့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။ ထိုနောက် ကျိလျှံကို ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“သီတာစန္ဒီ ကျောင်းမှာ သီလရှင်လာဝတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သူတို့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်တွေ စစ်ဆေး ကြည့်ပြီးမှ လက်ခံတာလား”

“ကျွန်တော် မစစ်မိပါဘူး ဦးကြီး။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျိချင်းကိုပဲ တာဝန်ပေးထားပါတယ်”

“ကျိချင်းက ယုံကြည်စိတ်ချရရဲ့လား”

“ဦးကြီးမေးလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ ဒီတာဝန်ကို သူမနိုင်ဘူး ထင်တာပဲ”

ကျိချိန်က သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“ရော၊ ဟောဒီ ကြော်ငြာ စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတာတွေ ကြည့်စမ်း”

ကျိလျှံသည် စာရွက်ကိုယူ၍ ဖတ်လိုက်ပြီးလျှင် “ဟင်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ” ဟုဆိုလေ၏။ ထိုစဉ် ကျိယုန်သည် ကျိချိန်သို့ လိပ်မူထားပြီး “လျှို့ဝှက်” ဟု ရေးထားသည့် စာအိတ်တစ်လုံးကို လာပေးလေ၏။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဝင်းတံခါး အုတ်တံတိုင်းပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် ကြော်ငြာပစ်စာ စာရွက်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သွား၊ လိုင်တကို ပြောလိုက်။ ဝင်းထဲက ရထားသုံးလေးစင်းကို ယူသွားပြီး သီလရှင်ကလေးတွေကို ပင့်ခဲ့။ ဘာမှမပြောနဲ့။ ရွှေနန်းတော်ကြီးက အပင့်ခိုင်းလိုက်လို့ သာပြော”

လိုင်တသည် ထိုအမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

သီလရှင် ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာသည့် သီလရှင်ကလေးများအား ဆရာကြီး တစ်ပါးက ကြီးကြပ်ကာ တရားစာများ ကို သင်ပေးလေ့ရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ မြောက်နန်းမတော်၏ ဆန္ဒအရ သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မြောက်နန်းမတော်မှာ ယင်းတို့အား ပင့်ဖိတ်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် အချိန်ကြာညောင်းသည့် အခါ၌ သီလရှင် ကလေးများမှာ ဝိနည်းသိက္ခာတွင် လျော့ရဲစပြုလာခဲ့ကြလေ၏။ ထို့ပြင် သာသနာ့ဘောင်နှင့် လားလားမျှ အပ်စပ်ခြင်း မရှိသော လောကီ ကိစ္စများကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ကြလေ၏။ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်ကို ထောက်ပံ့လှူဒါန်းရန် တာဝန်ရှိသည့် ကျိချင်းမှာ စိတ်ကူးယဉ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ သူ့အမြင်၌ နောက်ရောက်လာသည့် သီလရှင်ကလေးများမှာ မူလ က ဇာတ်သမများ ဖြစ်ကြလေရာ ယခုကဲ့သို့ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လာခြင်းမှာ လောကီကို အမှန်တကယ် စက်ဆုပ်၍ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ကစားတတ်သော မိန်းမငယ်တို့ဘာဝ အပျော်ဝတ်ကြခြင်းဟု ထင်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သီလရှင်ကျောင်းတိုက်သို့ နေ့တိုင်းသွားကာ သီလရှင်ကလေး ဖန်ကွမ်းကို ပိုးပန်းလေ၏။ ဖန်ကွမ်းက သူ့ကို ဂရုမစိုက် သည့်အခါတွင် အခြားသီလရှင် တစ်ဖြစ်လဲ ဇာတ်သမကလေးများကို ပိုးပန်းပြန်သေး၏။ ထိုအထဲတွင် ကျင်ရှန်းနှင့် ဟိုစိန် ဆိုသော သီလရှင်ကလေး နှစ်ပါးမှာ ရုပ်ရည်ရူပကာယ ချောမောကြသူများ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ကျိချင်းသည် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ချစ်ကြိုက်သွားပြီးလျှင် အချိန်ရတိုင်း သီချင်းဆိုခြင်း၊ ဗျပ်စောင်းတီးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လေ့ ရှိလေ၏။

အချိန်မှာ ဒသမလ လလယ်ဖြစ်၍ ကျိချင်းသည် စံအိမ်ကြီးများမှ လှူဒါန်းသည့် ဝတ္ထုငွေများကို လာ၍ပို့ရင်း စိတ်ကူးတစ်ခု ရလေ၏။

“လစဉ်ထောက်ပံ့တဲ့ ဝတ္ထုငွေတွေကို ကျွန်တော်ယူလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော် မြို့ထဲကို ပြန်ဝင်ဖို့ အချိန်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့တံခါး ပိတ်လောက်ရော့မယ်။ ဒီနေ့ညတော့ ကျောင်းတိုက်ထဲမှာပဲ အိပ်ရတော့မှာပဲ။ ရာသီဥတုကလဲ အေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ကလေးများကို စားရင်း စကား စမြည် ပြောနေကြရယင် မကောင်းဘူးလား။”

ဤတွင် သီလရှင်များလည်း အပျင်းပြေဟု အောက်မေ့ကာ စားပွဲများကို ခင်းကျင်းပြီး ခပ်ကြီးကြီး သီလရှင်များ ကိုပါ ဖိတ်လေ၏။ ဖန်ကွမ်းမှာ သူတို့နှင့်အတူ လာရောက်စားသောက်ခြင်း မပြုချေ။ အတန်ကြာ ကြာသည့်အခါ၌ ကျိချင်း သည် စကားထာဝှက် အရက်သောက်တမ်း ကစားရန် အကြံပေးလေ၏။

ကျင်ရှန်းက

“အလို၊ ကျွန်မတို့ မကစားတတ်ပါဘူး။ စုံမဝှက်တမ်းဆိုယင် တော်ရောပေါ့။ ရှုံးတဲ့လူက သောက်ပေါ့။ ဒါက ပိုကောင်းပါတယ်”

သီလရှင်ကြီးများက

“ခုမှ မွန်းတိမ်းပြီးခါစ ရှိသေးတယ်။ ကျောင်းတိုက်မှာ ဒီလောက် ဆူညံနေလို့ မကောင်းဘူး။ နည်းနည်းပါးပါး သောက်ပြီးယင် လူစုခွဲယင် ကောင်းမယ်။ မပြန်ချင်သေးဘူး ဆိုယင်လဲ ကျီချင်းနဲ့ နေရစ်ခဲ့ကြ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် အခိုင်းမိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာကာ

“လူစုခွဲကြ၊ လူစုခွဲကြ။ ဝင်းထဲက လိုင်တ ရောက်လာတယ်” ဟု ပျာယီးပျာယာဖြင့် လာပြောလေ၏။

သီလရှင်ကလေးများသည် စားပွဲကို ရှင်းလင်းကာ ကျီချင်းကိုလည်း ပုန်းနေရန် ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျီချင်း မှာ အရက်ကလေး ကလည်း ထွေနေသဖြင့်

“အို၊ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်နေရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော်လာတာ။ လစဉ်ထောက်ပံ့ငွေ လာလှူတာပဲ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် လိုင်တ ဝင်လာလေ၏။ လိုင်တမှာ သူတို့ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို မြင်သည်နှင့် စိတ်ဆိုး၍ မဆုံးပြီ။ ကျီချိန်က ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည့် အတွက် လိုင်တ သည် ပြုံးလိုက်ကာ

“ဪ၊ သခင်လေး ကျီချင်းလဲ ရောက်နေသကိုး”

ကျီချင်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ

“စာရင်းကိုင်ကြီးကော၊ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“သခင်လေးရှိတာ အတော်ပဲခင်ဗျ။ ဟောဒီက သီလရှင် ဆရာလေးများကို လှည်းနဲ့ ဝင်းထဲကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောပေးပါ။ ရွှေနန်းတော်ကြီး က အပင့်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

သူတို့ အားလုံးမှာ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ သူတို့က မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း မပြုမီ လိုင်တက

“ကဲ၊ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လုပ်ကြခင်ဗျ။ ခဏနေယင် မြို့တံခါး ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

သီလရှင်များသည် ရထားများပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ လိုင်တသည်

သူတို့ဘေးတွင် မြင်းစီး၍ လိုက်လာခဲ့ လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား ကျိချိန်သည် စိတ်ဆိုးလွန်းလှသဖြင့် ရုံးသို့ပင် မသွားနိုင်တော့ဘဲ စာကြည့်ဆောင်တွင် ထိုင်ရင်း ထိုကိစ္စကို တွေးလျက်ရှိလေရာ ကျိလျှံမှာ သူ့အနားတွင် ထိုင်နေရခြင်းကိုပင် လန့်လာလေပြီ။ ထိုစဉ် တံခါးစောင့် တစ်ယောက် ဝင်လာပြီးလျှင်

“ဒီနေ့ညနေ ရုံးမှာ တာဝန်ကျတဲ့ အတွင်းဝန်မင်း ချန် နေထိုင်မကောင်းဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရုံးမှာ ညတာဝန်အဖြစ် သခင်ကြီး ထိုင်ဖို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

ကျိချိန်မှာ ကျိချင်းကိစ္စကို ရှင်းရန်အတွက် လိုင်တ ပြန်အလာကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ တာဝန်သို့ ပြန်ဝင် ရမည်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကာ စကားပင် ပြန်မပြောနိုင်တော့ချေ။ ကျိလျှံသည် အနားသို့ တိုးလာကာ

“လိုင်တက နေ့လယ်စာစားပြီးမှ ထွက်သွားပါတယ် ဦးကြီး။ ကျောင်းတိုက်ကလဲ မြို့နဲ့ဆိုယင် လီနှစ်ဆယ်လောက် ဝေးပါတယ်။ သူ တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပြန်လာဦး၊ ဒီကို ည မောင်ရင်ပြန်ချိန်လောက်မှ ရောက်မယ်ထင်ပါတယ်။ ရုံးမှာ တာဝန်ရှိလို့ရှိယင် ဦးကြီး စိတ်ချလက်ချသာ သွားပါ။ လိုင်တ ပြန်ရောက်လာယင် သီလရှင်ကလေးတွေကို ခဏ စောင့်ခိုင်း ထားပြီး သူတို့ကိစ္စကိုလဲ ဘာမှမပြောဘဲထားလို့ ပြောလိုက်ပါမယ်။ မနက်ဖြန် ပြန်လာတော့မှ ကိစ္စကို ရှင်းတာပေါ့ ဦးကြီး။ ကျိချင်း ပြန်လာယင်လဲ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မပြောဘဲထားမှာပါ”

သူပြောသည့် စကားမှာ ယုတ္တိရှိသည့်အတွက် ကျိချိန်သည် ရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့ကာ ကျိလျှံကိုလည်း အိမ်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ကျိလျှံသည် စိတ်လေးလေးဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရင်း ကျိချင်းအား သီလရှင် ကျောင်းတာဝန်ကို ပေးရန် တိုက်တွန်းသည့် ဇနီးဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ်ကို စိတ်ထဲမှ အပြစ်တင်လာမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ နတ်ငှက်မယ်မှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိသည့်အတွက် အပြစ်တင် မသင့်သေးချေ။

သို့ရာတွင် အစေခံများ အချင်းချင်းပြောကြသဖြင့် ထိုသတင်းမှာ အမျိုးသမီးများနေထိုင်ရာ အတွင်းဆောင်များတွင် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိလေပြီ။ ထို သတင်းကို ပထမဆုံးကြားလာသည့် ပင်အဲသည် ကြားခဲ့ရသမျှကို နတ်ငှက်မယ်အား ပြောပြ လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ယမန်နေ့က ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်သဖြင့် စိတ်လက်မကြည်မသာ ဖြစ်နေရသည့်အထဲတွင် သံသေကျောင်းတိုက်မှ သတင်းများကြောင့် စိတ်ညစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ဝင်းတံခါးတွင် ကပ်ထားသည့် ပစ်စာ အကြောင်းကို ကြားရသည့်အခါ၌

လန့်ဖျပ်သွားလေ၏။

“ပစ်စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားသတဲ့လဲ”

ဤတွင် ပင်အဲကပြန်၍ ဖုံးလိုက်ကာ

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှတော့ သိပ်မထူးလှပါဘူး။ ပေါက်စီကျောင်းတိုက် အကြောင်း ပါပဲ”

နတ်ငှက်မယ်မှာ သီတာစန္ဒီ ကျောင်းတိုက်တွင် ပေါက်ချင်းကို တာဝန်ပေးရန် ပြောလိုက်မိသဖြင့် ထိုကျောင်း တွင်လည်း တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဒုက္ခဟု တွေး၍ စိုးရိမ်လျက်ရှိကာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေလာကာ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာပြီးလျှင် သွေးတွေထိုးအန်လေ၏။ ဤတွင် ပင်အဲမှာလည်း လိမ်ပြော၍ မကောင်းဟု သိလိုက်ကာ

“ဪ ကျွန်မ မေ့သွားလို့။ ပေါက်စီကျောင်း မဟုတ်ဘူး မလေး၊ သီတာစန္ဒီ ကျောင်းတိုက်က မယ်သီလရှင် ကလေးတွေရဲ့ အကြောင်းတဲ့။ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ မလေးရယ်၊ စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါ”

“ဟဲ့ကောင်မ၊ ညည်း ဘာသိလို့လဲဟင်။ ငါ့ကို ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေစမ်းနဲ့။ ဘယ်ကျောင်းက ပြဿနာလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း။ သီတာစန္ဒီ ကျောင်းတိုက်လား၊ ပေါက်စီကျောင်းတိုက်လား”

“စောစောတုန်းကတော့ ပေါက်စီကျောင်းတိုက်လို့ ပြောလိုက်တယ် မှတ်လို့ရှင့်။ နောက်ကျမှ သေသေချာချာ စုံစမ်းကြည့်တော့ သီတာစန္ဒီ ကျောင်းတိုက်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ ယောင်ပြောလိုက်မိတာပါ”

“သီတာစန္ဒီ ကျောင်းတိုက် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ပေါက်စီကျောင်းတိုက်နဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့။ အဲဒီကျောင်းတိုက်ကို တာဝန်ယူဖို့ ငါပဲ ကျီချင်းတို့ကို တာဝန်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကြည့်ရတာကတော့ သီလရှင် ကလေးတွေအတွက် အလှူငွေတွေကို ကျီချင်း သုံးထားပြီ ထင်တယ်”

“သူသုံးတယ်လို့တော့ မကြားမိဘူးရှင့်၊ ခုဟာက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကိစ္စ”

“အို၊ ဒီလိုဆိုယင်တော့ ငါ ဘာဂရုစိုက်စရာ ရှိသလဲ။ မောင်မောင်ကော ဘယ်မလဲ”

“သခင်ကြီးကျိချိန် သိပ်စိတ်ဆိုးနေလို့ သူ့အနားမှာပဲ ထိုင်နေရတယ်တဲ့။ ဒီသတင်းကြားတော့ ကျွန်မလဲ အစေတော်ကောင်မလေးတွေကို ဟိုပြောသည်ပြော မလုပ်ကြနဲ့၊ အသာနေကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

ခုလောက် ဆို မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့လဲ ကြားချင်ကြားပြီး နေကြမလား မသိဘူး။ သခင်ကြီး ကျီချိန်ကတော့ လိုင်တကို လွှတ်ပြီး သီလရှင်ကလေးတွေကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီ ထင်တာပဲ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ အစုံစမ်း ခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ မလေး ငှက်မယ်က ကောင်းကောင်း နေမကောင်းတော့ ဒီကိစ္စအတွက် သိပ်ခေါင်းရှုပ်ခံမနေပါနဲ့”

ထိုစဉ် ကျီလျှံသည် ပြန်ရောက်လာလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုကိစ္စကို မေးမြန်းချင်သော်လည်း ကျီလျှံမှာ မျက်နှာပုပ်သိုးလျက် ရှိခြင်းကြောင့် ဘာမျှ မသိချင်ယောင် ပြုနေလိုက်ရလေ၏။ ကျီလျှံ ညစာစားနေစဉ် လိုင်ဝမ်း ရောက်လာကာ

“လိုင်တတော့ ပြန်ရောက်လာပြီ ခင်ဗျ။ အပြင်ဘက်မှာ သခင်လေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့။ စောင့်နေတယ်”

“ကျီချင်းကော ပါလာသလား”

“ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုယင် လိုင်တကို ပြောလိုက်။ ဦးကြီးကျီချိန်လဲ တာဝန်ကျလို့ ရုံးကို ထွက်သွားတယ်လို့။ သီလရှင် ကလေး တွေကိုတော့ ခု လောလောဆယ်မှာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ နေရာချပေးလိုက်လို့။ မနက်ဖြန် ဦးကြီးကျီချိန် ပြန်လာမှ သူတို့ကို ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ပို့လိမ့်မယ်လို့။ ကျီချင်းကိုတော့ ပြောလိုက်၊ အတွင်းစာကြည့်ဆောင်မှာ စောင့်နေလို့။ ငါ့ခဲပဲလာခဲ့မယ်” လိုင်တသည် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ကျီချင်း စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါတွင် အစေတော်များက မိမိအား ကြည့်ကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်ရိပ်ပြခြင်း၊ တံတောင်ဖြင့်တွက်ခြင်း စသည့်အမှုအရာကို မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ သီလရှင်ကလေး များအား ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ပို့မည်ဆိုသည့် စကားကို သံသယဝင်လာခဲ့ လေပြီ။ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့် သည့်အခါတွင်လည်း မည်သူကမျှ မပြောကြချေ။ သို့ဖြင့် စဉ်းစား၍မရဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ကျီလျှံဝင်လာလေ၏။ ကျီချင်းသည် သူ့ကို ဂါရဝပြုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ်နေလေ၏။

“မြောက်နန်းမတော်က သီလရှင် ဆရာလေးတွေကို အခေါ်ခိုင်း လိုက်တယ်လို့ ကြားလို့၊ ဘာများ အကြောင်းထူး ရှိပါလိမ့် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ အမြန်ဆုံး ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ဒီနေ့မှ သူတို့ကို လစဉ် ဝတ္ထုလှူငွေ သွားပို့ တော့ လိုင်တနဲ့တွေ့ပြီး အတူ ခေါ်လာခဲ့ကြတာပါ။ ဦးလေးတော့ သိပြီးရောပေါ့နော်”

“ငါ ဘာသိရမှာလဲကွ။ မင်းဘာသာ မင်းလုပ်တာ မင်းပဲ သိမှာပေါ့”

ကျိလျှံက အော်လိုက်၏။ ကျိချင်းသည် ဝေခွဲမရသော်လည်း အကျိုးအကြောင်းကို မမေးရဲချေ။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ ဦးလေး။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများအတိုင်း လစဉ်အလှူငွေ သွားပို့တယ်။ သူတို့လဲ သာသနာ့ ဘောင်မှာ ပျော်ပြီး တရားအားထုတ်နေကြတာပဲ”

ကျိချင်းသည် ယခုတိုင် ဘာမျှ မသိသေးကြောင်းကို ကျိလျှံ သိလိုက်၏။ ထို့ပြင် သူနှင့် ကျိချင်းမှာ ကျောင်းနေ ဖက်၊ ကစားဖက်များ ဖြစ်သည့်အတွက် သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

“သိပ်စကားများမနေနဲ့။ ဟောဒီမှာ”

ကျိလျှံသည် ဖိနပ်ရှည်ကြီးထဲတွင် ထိုးထားသည့် ပစ်စာကို ယူ၍ ပစ်ပေးလိုက်၏။ ကျိချင်းက ကောက်၍ ဖတ်၏။ ကျိချင်းသည် ကြောက်လန့်လျက် မျက်နှာဖြူရောက်ကာ

“ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်လဲ။ ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး နေတာကို သက်သက်မယ့် ချောက်တွန်းကြတာ။ သူတို့ ကျောင်းတိုက်ကို ငွေလှူဖို့ တစ်လတစ်ကြိမ်ပဲ ရောက်တယ်။ ဒါသက်သက်မယ့် လုပ်ကြံ ရေးတာတွေဗျ။ ဦးကြီးကျိချိန် ပြန်လာလို့ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ယင်တော့ သက်သက်မယ့် မတရား အရိုက်ခံရတာ ခင်ဗျ။ ပြီးတော့ ဒီသတင်းကို အမေကြားယင်လဲ ကျွန်တော့်ကို သေအောင် ရိုက်မှာ။ ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါ” ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အလျောက် ကျိချင်းသည် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ ဝပ်ချလျက်ရှိလေ၏။ သူ့ မျက်လုံး မှလည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက်ရှိလေ၏။

ကျိလျှံသည် စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

“ဦးကြီးကျိချိန်က ဒါမျိုးဆိုယင် သိပ်မုန်းတာ။ စုံစမ်းကြည့်လို့ အမှန်ဖြစ်နေတယ် ဆိုတော့ မလွယ်ဘူး။ ဒီသတင်း တွေ အပြင်ရောက်သွားယင် ငါတို့တစ်မျိုးလုံးလဲ သိက္ခာကျမယ်။ နောင်မှာလဲ ပစ်စာတွေ ခဏခဏ လာတော့မယ်။ ဒီလိုသာဆိုယင်တော့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမှာ။ ဒီတော့ ဦးကြီးကျိချိန် ပြန်မလာခင် လိုင်တနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီသတင်း ကို ပိတ်ဦးမှ။ ခုထိတော့ ဘာမှ အထောက်အထားရှိတယ် မဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားပြီးလျှင် ကျိလျှံက

“ကဲ၊ ငါ့ကိုတော့ မှန်မှန်ပြောကွာ။ မင်းလုပ်တာတွေ၊ ရှုပ်တာတွေကို ငါ သိတယ်။ မသိဘူးလို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့။ မင်းကို ဦးကြီး ကျိချိန်က ရိုက်ယင်

မင်းညာပြောမှာ ငါသိတယ်။ ဟေ့ကောင် ထ၊ နည်းနည်းမှလဲ သောက်ရက်မရှိဘူး”

ခဏကြာလျှင် လိုင်တလည်း ရောက်လာကာ သူတို့သုံးယောက်သည် ထိုကိစ္စကို ဖုံးဖိရန် တိုင်ပင်လျက်ရှိလေ၏။ လိုင်တက

“သခင်လေးကျီချင်း လုပ်တာက နည်းနည်းတော့ လွန်လွန်းသဗျ။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ အရက်တွေ မူးလို့၊ ပစ်စာထဲက အတိုင်း ဟုတ်မှာပါပဲ”

“ဟေ့ ကျီချင်း၊ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ လိုင်တကတော့ ဘာမှ လုပ်ကြံပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ကျီချင်းမှာ မျက်နှာနီရဲလျက် စကားလည်း မပြောရဲတော့ချေ။ ထိုနောက် ကျီလျှံက လိုင်တအား

“ကျီချင်းကို အိမ်မှာတွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်လို့ ဦးကြီးကျီချိန်ကိုပြော။ ငါ့ကို တွေ့ခဲ့တယ်လို့ မပြောနဲ့။ မနက်ဖြန် ကျလို့ ဇာတ်သမ ကလေးတွေကို မေးလား မြန်းလားလုပ်မယ် ဆိုယင်လဲ မမေးဖြစ်အောင် လျှောက်ပြီး အချိန်ဆွဲပြီး သူတို့ ကို ထိန်းရတာ ခက်ယင်လဲ ရောင်းပစ်လိုက်ပါ လို့ပြော။ သိလား။ မြောက်နန်းမတော်က ကချေသည် လိုချင်တယ် ဆိုယင် တို့ဘာသာတို့ ကြည့်ရှာမယ်”

ထိုသတင်းမျိုးသည် ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ ဂုဏ်သတင်းကို ပျက်စေရုံမှအပ အခြားမည်သို့မျှ အကျိုးမရှိ သည်ကို သဘောပေါက်သည့်အတွက် လိုင်တသည် သူပြောသည့်အတိုင်း ပြောပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့လေ၏။

ထိုနောက်တွင် ကျီလျှံက ကျီချင်းအား “သွား၊ လိုင်တနဲ့ လိုက်သွားပြီး သူပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။ ကျီချင်းသည် ကျီလျှံအား ဝတ်ပြုပြီးနောက် စာရင်းကိုင် လိုင်တနှင့် ထွက်လိုက်လာခဲ့ရာ လူရှင်းသည့်နေရာသို့ ရောက်လျှင် စာရင်းကိုင် လိုင်တကိုလည်း ဝတ်ပြုပြန်လေ၏။

လိုင်တက

“သခင်လေးလုပ်တာကလဲ လွန်လွန်းတယ်ဗျာ။ သခင်လေး ဒီလို အခြေအနေရောက်အောင် ဘယ်သူ့ကို ဘာလုပ် ခဲ့လို့လဲ။ သခင်လေးမှာ ဘယ်လို ရန်သူမျိုးတွေများ ရှိသလဲ။ စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

ကျီချင်းသည် ဦးနှောက်ကို ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားရာ တစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း သတိရလေ၏။

မည်သူမည်ဝါ သိလိုလျှင် နောက်အခန်းကိုဖတ်ပါလေ။

ပန်းသီးချဉ်ပင်များ ထူးဆန်းစွာပွင့်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မယ်မယ်က
စားသောက်ပွဲကြီး ကျင်းပခြင်း။

ပေါက်ယု၏ မနောမယိဒ္ဓိကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်ဆုံးပြီးနောက် ဒုက္ခသုက္ခများကို
ကြုံတွေ့ရခြင်း။

လိုင်တက ကျီချင်းကို ခေါ်သွားပြီးသည့် နောက်တွင် ကျီချိန်မှာလည်း
ရုံးသို့ရောက်နေသည့်အတွက် ထိုနေ့ညတွင် ထူးခြားသည့် အဖြစ်အပျက်ဟူ၍
မရှိတော့ချေ။ သီလရှင်ဝတ်နေကြသည့် ဇာတ်သမကလေးများမှာ သူတို့ နေထိုင်
သွားသည့် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သဖြင့် ဝမ်းသာလျက်ရှိကြပြီး
ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲသို့ မသွားမီ မနက်ဖြန်တွင် ဥယျာဉ်ကို
လျှောက်ကြည့်မည်ဟု တိုင်ပင်လျက်ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် လိုင်တသည်
အစေတော်ကြပ်များနှင့် သူငယ် တော်များအား သူတို့တစ်တွေကို စောင့်ကြပ်
ကြည့်နေရန်၊ အစားအသောက်တို့ကို ကျွေးသော်လည်း အခြားနေရာ များသို့
မသွားစေရန် မှာပစ်ခဲ့လေ၏။ သို့ဖြင့် ဇာတ်သမကလေးများမှာ လိုင်တ၏
အစီအမံကို နားမလည်နိုင်ဘဲ မနက်မိုးလင်း သည်အထိ အခန်းအောင်း
နေကြရလေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲရှိ အဆောင်များထဲမှ အစေတော်များမှာ သူတို့
ရောက်ရှိ လာကြောင်းကို ကြားလျှင် နန်းတော်ကြီးမှ ခေါ်သည်ဟုသာ
သိသော်လည်း တကယ့်အကြောင်းရင်းကိုမူ မသိကြချေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ကျီချိန်သည် ရုံးမှပြန်မည် အပြုတွင် ဝန်ကြီးက
ပြည်နယ်နှစ်ခုမှ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍
ခန့်မှန်းခြေ စာရင်းတင်ရန် တောင်းသဖြင့် ကျီချိန်သည် အိမ်သို့မပြန်မီ
ထိုစာရင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု နေရသေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျီချိန်သည် လိုင်တ
ပြန်ရောက်လာလျှင် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေး ရန်၊ အပြစ်တွေ့ရှိက
သင့်လျော်သလို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန် ကျီလျှံကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ကျီလျှံမှာ ထိုညွှန်ကြားချက်ကြောင့် ကျီချင်းအပေါ်တွင်
သက်သက်ညှာညှာ စဉ်းစားရန် အခွင့် ရပြီဟုဆိုကာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“အင်း၊ ဒီကိစ္စကို လုံးလုံး ဖုံးထားလိုက်ယင်တော့ ဦးကြီးကျီချိန် ငါ့ကို
သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းကို သွားတိုင်ပင်ပြီး
သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှကောင်းမယ်။ တကယ်လို့ စိတ်တိုင်းမကျယင် ငါ့ကို
အပြစ် တင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး” ဟုတွေ့ကာ ကျီလျှံသည်

ဒေါ်လေးဝမ်းထံသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကျိလျှံက မနေ့ကပစ်စာ ရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြကာ

“မနေ့တုန်းကတော့ ဦးကြီးကျိချိန် တော်တော်လေး စိတ်ဆိုးနေတယ် ဒေါ်လေးဝမ်း။ ဒါကြောင့်မို့ ကျိချင်းနဲ့ ဇာတ်သမကလေးတွေကို စစ်ဆေးမေးမြန်းဖို့ ပြန်ခေါ်ထားတယ်။ ဒီနေ့တော့ အဲဒီကိစ္စကို စုံစမ်းလို့ အချိန်မရတာနဲ့ ဒေါ်လေး ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဒေါ်လေးကို သွားတိုင်ပင်ပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒေါ်လေး ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်ချင်သလဲလို့ လာတာပါ”

ဒေါ်လေးဝမ်းမှာ ထိုသတင်းကို ကြားရသည့် အခါတွင် ထိတ်လန့်လျက်

“ဟင်၊ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွယ်။ တကယ်လို့သာ ကျိချင်းဟာ ပစ်စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း မှန်ယင် တို့ ဆွေမျိုးစာရင်းက ထုတ်ပစ်ရမယ်။ နေစမ်းပါဦး၊ ပစ်စာရေးတဲ့ကောင်တွေကကော ဘယ်လိုကောင်မျိုးတွေလဲ။ ဘယ် အထောက်အထားနဲ့ စွပ်စွဲတာလဲ။ မင်းကကော ကျိချင်းကို စာထဲကအတိုင်း မှန်မမှန် မမေးဘူးလား”

“ခုလေးတင် မေးလာခဲ့ပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်း။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဝမ်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ တကယ် လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုယင်ကော ဒီလောက် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်သူဝန်ခံမှာတဲ့လဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် အထင် ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ ကျိချင်းဟာ ဒီလောက်အထိ ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မလုပ်ရဲဘူး ထင်တာပဲ။ လုပ်ယင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူလဲ သိသားပဲ။ သူ ဒီလိုလုပ်လို့ ရွှေနန်းတော်ကြီးက ဇာတ်သမကလေးတွေကိုခေါ်လို့ ပို့မပေးနိုင်ယင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူသိတာပေါ့။ တကယ်ကတော့ ဒီကိစ္စကို အမှန်ပေါ်အောင် စုံစမ်းဖို့ သိပ်မခက်ပါဘူး ဒေါ်လေး ဝမ်းရယ်။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ မှန်တယ် ဆိုယင်ကော ဒေါ်လေးဝမ်း ဘယ်လိုလုပ်စေချင်သလဲ”

“ဇာတ်သမကလေးတွေက ခုဘယ်မှာလဲ”

“ဥယျာဉ်ထဲကို ခေါ်ထားပါတယ်”

“ဥယျာဉ်ထဲက သူငယ်မကလေး တွေကော၊ သူတို့ အကြောင်းကို သိသလား”

“သူတို့ကို ရွှေနန်းတော်ကြီးက ခေါ်တယ် ဆိုတာလောက်တော့ သိကြတာပေါ့။ ဒီပြင်တော့ ဘာမှမသိပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုယင် ငါလဲ ဒီဇာတ်သမကလေးတွေကို ဒီမှာ ကြာကြာမထားချင်ဘူး။ ပြန်ပို့ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ မင်းတို့တစ်တွေက

ထားပါထားပါနဲ့ ပြောလွန်းလို့သာ ထားရတာ။ ခုတော့ထားလို့ ပြဿနာပေါ်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ လိုင်တကို ပြောလိုက်။ သူတို့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ ဘာတို့ ရှိတယ်ဆိုယင် လိုက်စုံစမ်းကြည့်။ ဆွေမျိုးသားချင်း တွေ့လို့ရှိယင် သူတို့ဆွေမျိုးတွေကို ခံဝန်နဲ့ ပြန်အပ်ပစ်ခဲ့။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံထုတ်ပြီး လှေတစ်စင်းကိုငှား ပြန်ပို့လိုက်။ အစောင့်အကြပ်ကိုလဲ စိတ်ချရအောင် ထည့်လိုက်လို့ပြော။ သူတို့အားလုံးကို ပြန်ပို့လိုက်တယ်ဆိုယင် တို့မှာလဲ ပြဿနာ ရှင်းသွားတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့အထဲက တစ်ယောက် နှစ်ယောက် ပြဿနာပေါ်ရုံနဲ့ သူတို့ အားလုံးကို သီလရှင် ထွက်ခိုင်းယင်လဲ မကောင်းဘူး။ ဒီမှာရှိတဲ့ ပွဲစားတွေ ဘာတွေကို အပ်လိုက်ယင်လဲ တို့က ပိုက်ဆံမယူသည့်တိုင် သူတို့ ကတော့ ရောင်းစားပစ်မှာပဲ။

“ကျိချင်း ကိုတော့ ကောင်းကောင်း ဆုံးမရမယ်။ ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်း ပူဇော်ပွဲတို့လို၊ အခမ်းအနားတို့လို အချိန်မျိုးမှ အပ ကျန်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ ဝင်းထဲကို မဝင်ပေစေနဲ့။ သူ့မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်းတို့ဦးကြီး ကျိချိန် စိတ်ဆိုးနေတုန်းမှာလဲ သူ့အနားမှာမရှိစေနဲ့။ ဝေးဝေးက ရှောင်ပေစေ။ နို့မို့ယင် သေအောင်သတ်လိမ့်မယ်။ သူတို့ ဆယ့်နှစ် ယောက်အတွက် သီတာစန္ဒီ ကျောင်းတိုက်ကိုလှူတဲ့ စာရင်းကိုလဲ ပိတ်လိုက်တော့လို့ စာရင်းကိုင်ကို ပြောလိုက်။ ပြီးတော့ လဲ ကျောင်းတိုက်က ဆရာကြီးများကိုလဲ သွားအကြောင်းကြားချည်။ နောင်ဆိုယင် တို့ဝင်းထဲက လူငယ်လူရွယ်တွေကို ကျောင်းတိုက်ကို အလာမခံပါနဲ့လို့ သခင် ဦးကြီးကျိချိန်က ပြောလိုက်တယ်လို့ပြော။ ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်း ပူဇော်ပွဲ တို့ဘာတို့ ကျမှ လာပါစေလို့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ကျောင်းတိုက်က ဆရာကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် အီအာလုပ်နေယင် တို့များ သူတို့ကို ကျောင်းပြောင်းခိုင်းမယ်။ တခြား သီလရှင် ဆရာကြီးတွေကို ပင့်မယ်”

ကျိလျှံသည် နားထောင်ပြီးနောက် ထိုအကြောင်းကို လိုင်တအား ပြောရန် ထွက်သွားလေ၏။

“ဒေါ်လေးဝမ်ကတော့ အဲဒီအတိုင်း ရှင်းလို့ ပြောလိုက်တယ်ကွ။ ဒီတော့ မင်းလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီးယင် ငါ့ကို အကြောင်းကြားပါ။ ဒါမှ ငါ ဒေါ်လေးဝမ်ကို ပြန်ပြောရမှာ။ ဒီကိစ္စကို မြန်မြန်လုပ်နော်။ ဦးကြီး ကျိချိန် ပြန်လာလို့မေးယင် ဒေါ်လေးဝမ်က ဒီလို အလုပ်ခိုင်းထားပါတယ် လို့ပြော”

“အင်း၊ ကျွန်တော်တို့ သခင်မကြီးကတော့ တကယ့်သူတော်ကောင်းမကြီးပါဗျာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီဇာတ်သမ တွေကို အစောင့်အကြပ်နဲ့ အိမ်အရောက်တောင် ပြန်ပို့လိုက်သေးတယ်။ သခင်မကြီးက ဒီလောက် စေတနာထားပြီး ဒီလို ကျကျနန ပြန်ပို့မယ်ဆိုယင် အစောင့်အရှောက် အဖြစ် စိတ်ချရတဲ့လူကို ရှာမှဖြစ်မှာပေါ့။ သခင်လေး ပေါက်ချင်းကိုတော့

သခင်လေး ဘာသာပဲ ကြည့်ပြီး ပြောတော့နော်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပစ်စာကပ်တဲ့ကောင်ကို လိုက်ရှာဦးမယ်။ တွေ့ယင် တော့ သိရော့ပေါ့ သခင်လေးရာ”

ကျိလျှံက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

ထိုနောက်တွင် ကျိလျှံသည် ကျိချင်းကို ချက်ချင်းပင် နှင်ထုတ်လိုက်ပြီး ဇာတ်သမကလေးများကိုလည်း ဒေါ်လေး ဝမ် ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်ပို့ရန် ချက်ချင်း စီစဉ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျိချိန် ရုံးမှ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ထိုအစီအစဉ်ကို တင်ပြလေ၏။ ကျိချိန်သည် စိတ်ရှုပ်စရာကို မကြားချင်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုသို့စီစဉ်ပြီးကြောင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင် မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ ဝင်း အပြင်ဘက်တွင် ရှိကြသည့် လူရှုပ်လူပွေများသည် ကျိစံအိမ်ကြီးမှ ဇာတ်သမ ဆယ့်နှစ်ယောက် တို့ကို နှင်ထုတ်လိုက် သည်ဟုကြားလျှင် ထိုမိန်းကလေးများကို ရအောင် သူ့ထက်ငါ ကြိုးစားကြလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးများ မိမိတို့အိမ်များသို့ ချောမောစွာ ရောက်မရောက်ကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့ မပြောနိုင်ပြီ။

ယခုအချိန်တွင် ထိုက်ယု၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ ပိုကောင်းလာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ဇူချွန်းမှာ အချိန် အတော် အား၍ နေလေပြီ။ ဇာတ်သမကလေးများအား ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ဆင့်ခေါ်သည်ဆိုသည့် သတင်းကြောင့် ဇူချွန်းမှာ ဇေဝေဝါဖြစ်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို သိရန် မယ်မယ်ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ ယုန်ယွမ်းမှာလည်း ထိုအချိန်တွင် အားလျက် ရှိသဖြင့် ဇူချွန်းသည် သူနှင့်အတူ ထိုင်ကာ ဇာတ်သမတစ်ဖြစ်လဲ သီလရှင်ကလေးများ အကြောင်းကို ပြောဆိုနေ၏။

ယုန်ယွမ်းမှာ အံ့အားသင့်လျက်

“ဟုတ်လား၊ တို့များဖြင့် မသိရသေးပါလား။ နောက်ကျမှ မလေးငှက်မယ်ကို မေးကြည့်ရဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ် ဖူရှိ၏မိသားစုမှ အခိုင်းမိန်းမနှစ်ယောက်သည် မယ်မယ်ထံသို့ ဂါရဝပြုရန် ရောက်လာကြလေ၏။ ယုန်ယွမ်းသည် သူတို့ကို အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်သွားသော်လည်း မယ်မယ်မှာ အိပ်လျက်ရှိသဖြင့် အခိုင်းမိန်းမကြီးများသည်လည်း သူတို့ပြောစရာရှိသည့် စကားများကို မှာကြားပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေ၏။

“သူတို့က ဘယ်ကလဲ” ဟု ဇူချွန်းက မေးလေ၏။

“အလကား ဟာတွေပါအေ။ ဖူရှိတို့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ် အေ။ ရုပ်ကတော့ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ အဲဒီ မိန်းကလေး ဘယ်လောက် ချောကြောင်း၊ ဘယ်လောက် စေတနာကောင်းကြောင်း၊ ဘယ်လောက် အနေအထိုင် ပိပြားကြောင်းကို မယ်မယ့်ဆီကိုလာပြီး ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေကြတာလေ။ သူတို့အပြောအရတော့ အမျိုးသမီးက စကားလဲ နည်းသတဲ့။ အချုပ်အလုပ် ဇာတိုးပန်းထိုးလဲ တယ်တော်ဆိုပဲ။ အရေးအဖတ်လဲ တတ်သတဲ့။ စာရင်းကိုင်လဲ တော်သတဲ့။ လူကြီးမိဘတွေကို ရိုသေတတ်ပြီး အောက်လက်ငယ်သားတွေ အပေါ်မှာလဲ တယ်ပြီး ငဲ့ညှာသတဲ့။ အို၊ လာတိုင်း ပြောလိုက်တာ စုံနေတာပဲ။ သူတို့ဟာမအကြောင်းကို ပြောလို့ပဲ မဆုံးနိုင်ဘူး။ တကတဲ၊ မယ်မယ့်ကို ရှားရှားပါးပါး ရတနာများ လာပေးတာ ကျနေတာပဲ။ ငါလဲ ကြာတော့ နားမထောင်နိုင်တော့ဘူး အေ။ တို့မယ်မယ်ကလဲ ဘယ်လောက် များ ဖြစ်နေသလဲဆိုယင် ဒီလို လာပြောတာတွေကို သဘောကျသတော့။ သူတင်မကဘူး၊ အဘွားကြီးတွေ ပြောတာ ဆိုတာကို နားညည်းတယ်လို့ ဆိုပြီး စိတ်တိုတတ်တဲ့ သခင်လေး ပေါက်ယုတောင် သူတို့ပြောတာကို သဘောတွေ ကျလို့တော့။ မခက်ဘူးလားအေ။ တစ်နေ့ကတင် တစ်ခေါက်လာသွားပြီး သူတို့သခင်မကလေးကို လာပြီး စပ်တဲ့ဟပ်တဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက်များကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် အဖေကြီးက သဘောမတူတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်တာ စုံနေတာပဲ။ သဘောကတော့အေ၊ တို့လိုအိမ်က သခင်လေးမျိုးနဲ့မှ လိုက်ဖက်တယ်။ သဘောတူတယ်ဆိုတာကို သွယ်ဝိုက် ပြောလိုက် တာပေါ့။ သူတို့ ဒီလို မြှောက်ပြောတော့ မယ်မယ်ကလဲ တော်တော်ကို သဘောကျနေပြီ ထင်တာပဲ”

ဇူချွန်းမှာ သူ့စကားကြောင့် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည့်တိုင် ဣန္ဒြေကို ဆောင်လိုက်လျက်

“သခင်လေးပေါက်ယုနဲ့ သဘောတူတယ်ဆိုယင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း လိုက်ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်တာတဲ့လဲ”

ယုန်ယွမ်းက တစ်စုံတစ်ရာ မဖြေသေးမီ “မယ်မယ် အိပ်ရာက နိုးနေပြီ” ဟူသော အစေတော်တစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားသည်တွင် ဇူချွန်းလည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဥယျာဉ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာတွင် ဇူချွန်းသည် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားလာခဲ့လေ၏။

“မိန်းကလေးတွေကလဲ သခင်လေးပေါက်ယုကိုပဲ လိုချင်နေကြတာကိုး။ လောကကြီးမှာ ယောက်ျားဆိုလို့ သူ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့သတဲ့လား။ တို့ရဲ့

မလေးထိုက်ယုကတော့ သူ့ကို အလိုလိုက်ဆုံးပါ။ သူ့ကို ဘယ်လောက် တန်းတန်း စွဲ ဖြစ်သလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သိပါတယ်။ သူ့စိတ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ခု တို့ဆီမှာ ရွှေမြင်းပျံရုပ်နဲ့ ရွှေဘယက်ကို အရွေးရခက်နေရတဲ့ အထဲမှာ ဖူရှိရဲ့ သမီးက လာပြန်ဦးမယ် ဆိုယင်တော့ ဇာတ်ရှုပ်ဦး တော့မှာပဲ။ သခင်လေးပေါက်ယုကလဲ မလေးထိုက်ယုကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ် ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ယုန်ယွမ်း ပြောတဲ့ အတိုင်း ဆိုယင်တော့ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ တွေ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ကြိုက်တော့တာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုယင်တော့ တို့မလေး ထိုက်ယု ဆွေးရတော့မှာပဲ” ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးလေ၏။

ထိုက်ယုအကြောင်းကို တွေးရာမှ တစ်ဖန် မိမိအနေဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ရမည်နည်းဟု တွေးရင်း အဖြေရှာမရ သည့်အခါ၌ ဇူချွန်းသည် စိတ်ပျက်လျက်ရှိလေ၏။ ဇူချွန်းသည် ပေါက်ယုအပေါ်တွင် ထိုမျှ စွဲလမ်းခြင်းမဖြစ်ရန် ထိုက်ယုကို ပြောချင်သော်လည်း စိတ်ထိခိုက်မည် စိုးသည့် အတွက် မပြောရဲပြန်ချေ။ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ ထိုက်ယုကို မြင်ရသည့် အခါတွင်လည်း စိတ်မကောင်းနိုင်။ ဇူချွန်းသည် ထိုအကြောင်းကို တွေးလာသည်နှင့်အမျှ မလေးထိုက်ယု အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တို့သည် တိုးတက်သည်ထက် တိုးလာခဲ့လေပြီ။

“အိုး သူများအတွက် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် တွေးပူနေရမှာလဲ။ တကယ်လို့ သခင်လေးပေါက်ယုနဲ့ သူနဲ့ ညားသွားကြယင်လဲ မလေးထိုက်ယုကတော့ ပျော်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သခင်လေးပေါက်ယုကလဲ စိတ်ရင်းသာ ကောင်းပေ မယ့် မိန်းကလေး မြင်ယင် ပရောပရည်ကလဲ လုပ်တတ်ပါဘိသနဲ့။ ခု မလေးထိုက်ယု စိတ်မညစ်အောင် ငါလုပ်မယ်လို့ သာ ပြောနေတယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ စိတ်ညစ်နေပါကလား။ တော်ပြီ၊ ခုအချိန်ကစပြီး မလေးထိုက်ယုကိုပဲ ငါ ဂရုစိုက် တော့မယ်။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”

ဝေဠုဝန်ရိပ်သာနားသို့ရောက်၍ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချနိုင်သည့် အခါကျမှပင် ဇူချွန်း၏ စိတ်သည် တည်ငြိမ်၍ သွားလေ၏။ အဆောင်သို့ ရောက်လျှင် ထိုက်ယုမှာ ခုတင်မီးဖိုကြီး ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ရေးထားသည့် ကဗျာဟောင်း ကလေးများ၊ စာစီစာကုံးဟောင်း ကလေးများကို ရွေးချယ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ဇူချွန်းကို မော်ကြည့်လိုက်လျက်

“ဘယ်များ သွားနေတာလဲ”

“တခြား မိန်းကလေးတွေဆီကို သွားလည်နေတာ”

“မာလာကိုကော မတွေ့ခဲ့မိဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားတွေ့ရမှာလဲ”

ထိုက်ယုမှာ ထိုမေးခွန်းကို မည်သည့်အတွက် မေးလိုက်မိမှန်း မသိဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်တိုသွားသဖြင့် လေသံ ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့်

“မေးကြည့်တာပါ။ အမှန်ကတော့ ဇူချွန်းဘာသာ ဘယ်သွားသွား မလေးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကဲ၊ လက်ဖက်ရည် သာ ယူပေးစမ်းပါ”

ဇူချွန်းသည် ကျိတ်၍ပြီးကာ လက်ဖက်ရည်သွားယူစဉ် ဥယျာဉ်ထဲမှ ဆူဆူညံညံ စကားပြောသံများကို ကြားလိုက် ရလေ၏။ လက်ဖက်ရည် ထည့်နေစဉ် အပြင်ဘက်တွင် မည်သူတွေ စကားပြောနေကြသနည်းဟု သိရန် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အကြည့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

အစေတော် သူငယ်မကလေးသည် ပြန်လာကာ

“ကျွန်မတို့ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ဝင်းထဲက ပန်းသီးချဉ်ပင်တစ်ချို့ ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး၊ အရွက်တွေ ခြောက်ပြီး ကြွေကျသွားတာ ကြာပြီ။ ဘယ်သူမှလဲ ရေမလောင်းဘဲ မနေ့က သခင်လေးပေါက်ယု ကြည့်တော့ အဖူးကလေးတွေ ထွက်နေသတဲ့။ သူပြောတုန်းကတော့ ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်မိကြဘူးပေါ့။ ဒီနေ့တော့ အစ်မရယ်၊ သွားကြည့်စမ်း။ တစ်ပင်လုံး အပွင့်တွေကို ဝေနေတာပဲ။ သူ့ရာသီမဟုတ်ဘဲ ပန်းတွေ ပွင့်လို အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး လာကြည့်နေကြတယ်။ ဆန်းလွန်းလို့ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်တို့တောင် လာကြည့်နေကြပြီ။ ဒါနဲ့ အဒေါ်ချူက ရွက်ဟောင်းတွေကို လှည်းကျင်း ပစ်ဖို့ ကောင်မလေးတွေကို ခေါ်ပြီး လှည်းကျင်းနေကြတာ”

မယ်မယ်တို့ပါ လာကြည့်သည်ဟု သိရသဖြင့် ထိုက်ယုသည် ချက်ချင်း အဝတ်အစားလဲကာ စွေယင်ကိုလည်း သွားအကြည့် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“သွား၊ မယ်မယ်ရောက်ယင် ငါ့ဆီကို ချက်ချင်းလာပြောလှည့်”

ခဏကြာလျှင် စွေယင်သည် ပြေးလာကာ

“မလေးရေ၊ မယ်မယ်ရေ၊ ဒေါ်လေးဝမ်ရေ၊ ဒီပြင်လူတွေရော လာကြည့်ကုန်ကြပြီ။ လာ မလေး၊ မြန်မြန်လာ”

ထိုက်ယုသည် မှန်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ သူ့အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ဇူချွန်းလက်ကို တွဲ၍ လိုက်လာခဲ့ရာ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ရိပ်သာသို့ရောက်လျှင် ပေါက်ယု ထိုင်ဖုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် မယ့်မယ်ကို တွေ့ရ လေ၏။ ထိုက်ယုသည် မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကို ဂါရဝပြုပြီးနောက် လိဝမ်း၊ တန်ချွန်း၊ ယင်ချွန်း၊ ဆီချွန်းနှင့် စုယဉ်တို့ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ နေထိုင်မကောင်း

သေးသည့်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ စမ်းယဉ်မှာ ရာထူးရွှေ့ပြောင်းရသည့် သူဦးလေးနှင့် လိုက်ပါသွားသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပေါက်ချင်းမှာ ဥယျာဉ်ထဲက ပြဿနာများကြောင့် သူတို့အဒေါ်များနှင့် သွားနေသောကြောင့်လည်းကောင်း မလာရောက်နိုင်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုက်ယု မှာ သူ့ သူငယ်ချင်း အနည်းငယ်ကိုသာ တွေ့ရပေ၏။

သူတို့တစ်သိုက်သည် အခါမဟုတ် ဝေနေအောင် ပန်းပွင့်တွေ ပွင့်သည့် အကြောင်းကို အတန်ကြာမျှ ပြောနေကြ လေ၏။ မယ်မယ်က

“ပန်းသီးချဉ်ပင်ဆိုတာ တတိယလမှာ ပွင့်ရိုးထုံးစံ ရှိတယ်။ ခု ဧကဒသမလ ရောက်ပြီဆိုပေမယ့် တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်သွားလမ်း ထပ်တဲ့အတွက် ခုဆိုယင် ဒသမလနဲ့ တူနေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ တို့မှာ နေရောင်ခြည် ပူပူနွေးနွေး ရပြီး ပန်းတွေပွင့်တာ”

“မယ်မယ်ကတော့ အတွေ့အကြုံများတော့ သိမှာပေါ့။ ဒီလောက်လဲ မကသေးဘူး ထင်တယ် မယ်မယ်”

ဒေါ်လေးဆင့်က

“ပန်းသီးချဉ်ပင်ဆိုတာက တစ်နှစ်လုံး အရွက်ကြွေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ ချက်ချင်းထပွင့်ရသလဲ မသိဘူး နော်”

လီဝမ်းက ပြုံးလိုက်လျက်

“မယ်မယ်ပြောတာလဲ မှန်တယ်၊ ဒေါ်လေးဆင့်ပြောတာလဲ မှန်တာပဲ။ တစ်ချို့က ပြောကြတော့ မောင်လေး ပေါက်ယု ကောင်းစားတော့မယ့် နိမိတ်လို့ ပြောနေကြပါကလား”

တန်ချွန်းမှာ မည်သို့မျှမပြောဘဲ စဉ်းစားနေလေ၏။

“ဒါဟာ ကောင်းတဲ့နိမိတ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘုရားအလိုတော်ကို နာခံတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်းဟာ၊ ကြီးပွားတိုးတက် ပြီး အလိုတော်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အရာတိုင်းဟာ ပျက်စီးကြေပြုန်း ကြရတယ်။ ဒါကို အပင်တွေတောင် သိတယ်။ ဒီပန်းပင် ကြီး ရာသီမဟုတ် ပွင့်တာဟာ မကောင်းတဲ့ နိမိတ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သို့ရာတွင် ပါးစပ်မှမူ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

ထိုက်ယုမှာ ပေါက်ယုအတွက် အတိတ်နိမိတ်ကောင်း ဖြစ်သည်ဟု ကြားသည်တွင် ဝမ်းသာလျက်ရှိရာမှ

“ရှေးတုန်းက ထန်မိသားစုမှာ ဂမုန်းနီပင် တစ်ပင်ရှိသတဲ့။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်က အမွေတွေ ခွဲပြီး တစ်ကွဲ တစ်ပြားစီနေကြယင် ဂမုန်းပွင့်တွေ၊ ဂမုန်းရွက်တွေဟာ ညှိုးခြောက်သွားကြသတဲ့။

သူတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက် တစ်စီးပွားတည်း ပြန်ပေါင်းပြီးနေကြယင်
အဲဒီဂမုန်းပွင့်ဟာ ပြန်ပြီးပွင့်လာသတဲ့။ ဒါကိုကြည့်ယင်
သစ်ပင်ပန်းမန်တွေဟာလဲ လူတွေနဲ့ အတူ လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲနေတယ်
ဆိုတာကို ပြတာပေါ့။ ခု မောင်လေး ပေါက်ယုက စာတွေကို ကြိုးစားပြီး
ဦးကြီးကျိချိန် ကလဲ ကျေနပ်နေတော့ ပန်းသီးချဉ်ပန်းတွေလဲ ပြန်ပွင့်လာတာ
ဖြစ်မှာပေါ့”

မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့မှာ ထိုက်ယု၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ချက်ကို
သဘောကျသွားကြကာ

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ထိုက်ယုပေးတဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချက်က မှန်တယ်။
စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်”

“ငါသာ ပေါက်ယုဆိုယင်တော့ ဒီသစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပစ်မှာပဲကွ။
ပန်းစောင့်ဘီလူးတို့ ဘာတို့က နှောင့်ယှက်ပြီ ထင်တယ်”

ကျိချိန်က

“ “နတ်ဆိုးတို့ကို ဥပေက္ခာပြုသော် သူတို့ အလိုအလျောက်
ပျက်စီးရာ၏” ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီးရဲ့။ သူ့အတိုင်းသာ
ထားလိုက်ပါ။ ခုတ်လှဲပစ်စရာ မလိုပါဘူး”

မယ်မယ်က

“နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာလဲ ကြီးတောင့်ကြီးမားနဲ့ မဟုတ်တယုတ်တွေကို
ပြောတတ်တယ်။ ဘယ်ကလာ နတ်ဆိုး တန်ခိုးပြတာ ဖြစ်ရမှာလဲ။ ဒါဟာ
ကောင်းတဲ့နိမိတ်ဟဲ့။ မင်္ဂလာရှိတဲ့နိမိတ်၊ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ဘယ်
မကောင်းဆိုးဝါမှ မနေ နိုင်ဘူး။ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ အကောင်း လာယင်
နင်တို့ပဲခံစားကြ အဆိုးလာယင် ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ခံမယ်။
တော်ကြစမ်းပါ။ မဟုတ်တယုတ်တွေကို မပြောကြစမ်းပါနဲ့”

ထိုသို့ ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့လည်း
ငြိမ်ကျသွားကြလေ၏။ ထိုနောက် မယ်မယ်သည် ပန်းများကို ကြည့်ရင်း
ပျော်ပွဲစားရန်အတွက် စားဖိုသို့ စားသောက်ဖွယ်များ ပြင်ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“လာစမ်း၊ ပေါက်ယုရယ်၊ ကျိဟုန်ရယ်၊ ကျိလန်ရယ်။ မင်းတို့
သုံးယောက် တစ်ယောက်စီ ဒီပန်းပွင့်တွေ အကြောင်းကို ကဗျာစပ်ကြရမယ်၊
အလွန် မင်္ဂလာရှိတဲ့ အချိန်ကြီး သိရဲ့လား။ ထိုက်ယုကတော့ နာလန်ထကာစပဲ
ရှိသေးလို့ သူ့ကိုတော့ ကဗျာမစပ်ခိုင်းတော့ဘူး။ တကယ်လို့ သူ စိတ်ပါတယ်
ဆိုယင်တော့ ပြင်ချင်ယင် ပြင်ပေးပေါ့။ ကဲ လာ၊ လီဝမ်းတို့ မယ်မယ်နဲ့အတူ
သောက်လှည့်ကြ”

လီဝမ်းက သောက်ပါမည်ဟု ပြောကာ တန်ချွန်းဘက်သို့ လှည့်၍
“သူ့ဆတ်ဆော့လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပေါ့” ဟု စလေ၏။

“မလေးတန်ချွန်းတို့ကော ကဗျာ မရေးရတော့ဘူးလား။ ခုကိစ္စက
မလေးတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးပေါ့”

“ညည်းတို့ပဲ ဂမုန်းနွယ်ကဗျာအဖွဲ့ဆိုလား ဘာလား ဖွဲ့ခဲ့ကြတယ်
မဟုတ်လား။ ခုဟာက ဘာဆိုင်လို့လဲအေ့၊ ဂမုန်း မှမဟုတ်တာ” ဟု
ပြောလေလျှင် အားလုံးက ရယ်ကြလေ၏။

ထိုစဉ် အရက်များနှင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ရောက်လာလေသည်။
စားကြသောက်ကြရင်းလည်း မယ်မယ် စိတ်လက်ကြည်သာ ရှိစေရန်
ရယ်စရာများကို ပြောနေကြလေ၏။ ပေါက်ယုက လေးချိုးတစ်ပုဒ် စပ်၍
မယ်မယ့်ကို ဖတ်ပြလေ၏။ သူ့လေးချိုးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ပန်းသီးချဉ်ပင်

ဘယ်အသွင်ကြောင့်ညှိုး။

အတွေးစုံ ဟိုသည် ရောက်လို့

ခန်းခြောက်မှာစိုး။

ယနေ့တွင်

ပွင့်သစ်တွေ တစ်ဖန်ဆင်လို့

ဘဝင်မှာငြိ။

တို့မယ်မယ်

အသက်ကယ် ရှည်စေကြောင်းကို

တောင်းဆုယူမိ။

ကျီဟုန်ကလည်း သူ့ကဗျာကို ဖတ်ပြလေ၏။

နေ့မှာပွင့်တဲ့ ပန်းချဉ်ပင်

အခါမဟုတ်ကြွေခဲ့လျှင်

လောကတစ်ခွင် သူငါမသိ

အဆန်းတကြယ်တွေများပါတိ။

တို့ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းချဉ်ပင်

အခါမဟုတ် ပွင့်စုံလင်

လောကတစ်ခွင် သူငါမသိ

အဆန်းတကြယ်တွေ များပါတိ။

ကျိလန်ကလည်း သူ့ကဗျာကို သေသပ်စွာရေး၍ မယ်မယ့်လက်သို့
အပ်လိုက်ရာ မယ်မယ်က လိမ်းအား အဖတ် ခိုင်းလေ၏။

နွေဦးအစ မြူနှင်းမြလည်း

တစ်စတစ်စ၊ ပျောက်ခဲ့ပြီ။

နှင်းပွင့်လည်းကြွေ၊ မြူလည်းကြွေလျှင်

ပန်းသစ်ပွင့်တို့ ဝေခဲ့ပြီ။

ပန်းပွင့်ကိုလျှင်၊ သူရူးပင်ဟု

အသင်မစွပ်စွဲလေနှင့်။

ပန်းပွင့်အပေါင်း၊ နိမိတ်ကောင်းကို

သောင်းသောင်းဖျဖျ၊ ကြိုဆိုကြ၏။

“ငါကတော့ ကဗျာတွေ ဘာတွေကို ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ငါ့အထင်ကို ပြောရယင်တော့ ကျိလန်ရဲ့ ကဗျာက အကောင်းဆုံး
ထင်တာပဲ။ ကျိဟုန်ရဲ့ ကဗျာကတော့ မကောင်းဘူး။ ကဲ လာ၊
စားလှည့်သောက်လှည့် ကြဦး

ပေါက်ယုသည် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည့် မယ်မယ့်ကို မြင်သည့်အခါတွင်
ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် တစ်စုံ တစ်ခုကို သွား၍ သတိရလေသည်။

“အင်း၊ ဒီပန်းပင်ကြီးဟာ ကျင်ဝမ်းသေတုန်းက သေသွားခဲ့တာပဲ။
ခုတော့ ပြန်ပွင့်လာပြန်ပြီ။ သူပြန်ပွင့်လာတဲ့ အတွက် တို့ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိတဲ့
တို့တစ်တွေမှာတော့ ပျော်နိုင်ပါးနိုင် ကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျင်ဝမ်းကိုတော့
ပြန်ရှင် လာအောင် လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးနော်” ဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့်
စောစောက ပျော်ရွှင်နေသလောက် ဝမ်းနည်းသွား လေ၏။

ထိုစဉ်ကျင်ဝမ်းအစား ဂုဏ်ကို ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ချောချိထံမှ တစ်ဆင့် ပြောဖူးသည့်စကားကို သွား၍ အမှတ် ရပြန်လေ၏။

“အေးလေ၊ ကျင်ဝမ်းနေရာမှာ ဂုဏ်ကို ပို့ပေးမယ်ဆိုလို့ ဒီပန်းပင်တွေ ပြန်ပွင့်လာတာလားမှ မသိတာ” ဟု တွေးမိ ပြန်ကာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်အတွက် အားလုံးနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောနေလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် မယ်မယ်လည်း ပြန်သွားလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ တစ်သိုက်လည်း မယ်မယ်နှင့်အတူ လိုက်ပါ သွားကြလေ၏။ လမ်းတွင် ပင်အဲနှင့်တွေ့လေ၏။

“မလေးငှက်မယ်က ပြောလိုက်လို့ မယ်မယ်ရဲ့။ မယ်မယ် တစ်ယောက် ပန်းပွင့်တွေကို သွားကြည့်နေတယ် ဆိုလို့ လာခဲ့တာ။ သူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်တဲ့အတွက် မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ခိုင်းစရာရှိယင် လုပ်ပေးနိုင်အောင် သွားချည်လို့ လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ ဟောဒီမှာ ပိုးနီစ နှစ်အုပ်လဲ သခင်လေးပေါက်ယုကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ သစ်ပင်ကြီးကို ချည်ထား ဖို့တဲ့”

မာလာက ပိုးနီစနှစ်အုပ်ကို ယူလိုက်ပြီး မယ်မယ်ကိုပြရာ မယ်မယ်က ရယ်မောလျက်

“ဟောဒီ ငှက်မယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မဟာ ကြံကြံဖန်ဖန်ကို စိတ်ကူးရတတ်တယ်။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူပြောသလို ပန်းပင်ကြီးကို စည်းထားလိုက်တော့ နိမိတ်လဲ ပိုကောင်းသွားတာပေါ့”

မာလာက ပင်အဲဘက်သို့ လှည့်၍

“အစ်မ ပြန်သွားယင် သခင်လေး ပေါက်ယု ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ မလေးငှက်မယ်ကို ပြောလိုက်နော်။ အပွင့်ပွင့်လို့ ကံထူးလို့ ရှိယင်လဲ အဲဒီကံ အကျိုးပေးပေါ့ လို့လဲ ပြောပြလိုက်ပါ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့။ ငှက်မယ်ဟာ နေထိုင်သာ မကောင်းသေးပေမယ့် သူများကို ကိုယ်ချင်းစာ တတ်တယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီကြားထဲကတောင် အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်သေးတယ်” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ ၏။

မယ်မယ်တို့ ထွက်သွားကြသည့် အခါတွင် ပင်အဲက မာလာသို့ ပြောသည်မှာ

“မလေးငှက်မယ်က ပါးစပ်ကတော့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ အခါမဟုတ် ဒီပန်းတွေပွင့်တာတော့ ဆန်းတယ် တဲ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့ အဲဒီပန်းပင်ကြီးကို ဒီပိုးနီကြိုးနဲ့ စည်းပြီး ရုက္ခစိုးတင်ပါတဲ့။ ဒါမှ နိမိတ်ကောင်းမယ်တဲ့။ ဟိုပြောဒီပြော လျှောက်မပြော ပေစေနဲ့လို့လဲ

မှာလိုက်ပါတယ်”

မာလာက ခေါင်းညိတ်ပြပြီးလျှင် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က ပေါက်ယုသည် သားမွေးကွပ်သည့် ဝတ်ရုံအင်္ကျီကြီးကို ဝတ်၍ အိမ်တွင်ထိုင်နေစဉ် ပန်းသီးချဉ်ပင် ပွင့်သည်ဟု ပြောသံကြားသဖြင့် ထွက်လာကြည့်ကာ တအံ့တဩဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုပန်းပွင့်များကို ကြည့်၍ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်တို့ပါ လာကြည့်မည်ဟု ကြားရသည်တွင် ပေါက်ယုသည် မြေခွေးမွေး လေးသည်တော် အင်္ကျီနှင့် အနက်ရောင် မြေခွေးမွေး ဝတ်ရုံအင်္ကျီကြီးကို လဲ၍ ပျာယံးပျာယာ ထွက်လာခဲ့လေရာ သူ ခါတိုင်း ဝတ်နေကျ မနောမယိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံး မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်တို့ ပြန်သွားပြီး၍ အဝတ်အစားများကို ပြန်လဲသည့် အခါတွင်မှ ပေါက်ယုလည်တွင် ဆွဲထားသည့် ဘယက်မှာ မရှိတော့သည်ကို မာလာမြင်လိုက်လေ၏။

“ဟင်၊ သခင်လေး။ ကျောက်စိမ်းတုံးကော”

“အဝတ်အစားလဲတုန်းက ကောက်ချွတ်လိုက်မိပြီး ခုတင်မီးဖိုကြီးနားက စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ် တင်ပစ်ခဲ့မိတယ် ထင်တာပဲ”

စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်တွင် ရှာသော်လည်း ကျောက်စိမ်းတုံးကို မတွေ့ရချေ။ တစ်ခန်းလုံး အနံ့ ရှာသော်လည်း အရိပ်အယောင် ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ မာလာသည် ကျောက်စိမ်းတုံး ရှာမတွေ့သဖြင့် အေးစက်သော ချွေးစေးကြီးတွေ ပြန်လာလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ ရှာမနေပါနဲ့။ တစ်နေရာရာမှာ ရှိမှာပေါ့။ ဒီပြင်လူတွေကိုလဲ မေးကြည့်စမ်းပါဦး။ သူတို့များ သိမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

မာလာကမူ အစေတော်သူငယ် တစ်ယောက်ယောက်က မိမိကို နောက်ချင်သဖြင့် ဂုဏ်များထားလေ သလောဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ယွေ့နှင့် အခြား အစေတော် သူငယ်မကလေးများအား ခပ်နောက်နောက်ဖြင့်

“ဟဲ့ ကောင်မတွေနော်၊ ကောင်မတွေ၊ ဒါမျိုးကို မနောက်ရဘူး။ ဘယ်မှာ ဂုဏ်ထားကြသလဲ။ ဂုဏ်ထားယင် ပေးကြ။ တော်တော်ကြာ တကယ်ပျောက်သွားမှ အကုန် ကိစ္စတွေ များကုန်မယ်”

သူတို့အားလုံးကမူ မပြီးမရယ် တည်တည်ဖြင့်

“အစ်မမာလာ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ နောက်တောက်တောက် လုပ်မနေနဲ့။ ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘယ်နေရာများ အထားမှားသလဲ ဆိုတာလဲ

စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ ကျန်မတို့ကို လာပြီး စွပ်စွပ်စွဲစွဲ လုပ်မနေနဲ့”

သူတို့တစ်တွေက အတည်ပြောနေသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ကား မာလာမှာ စိုးရိမ်လာခဲ့လေပြီ။

“ဒုက္ခပဲ၊ သခင်လေး ဘယ်နေရာမှာများ ထားမိသလဲ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး”

“မောင် မှတ်မိပါတယ်။ ဟောဒီ စားပွဲလေးပေါ်မှာ ထားလိုက်တာပါ။ သေသေချာချာ ရှာကြစမ်းပါဦး”

မာလာ၊ ရှေ့ယွေ့၊ ချုံဝမ်နှင့် အခြား အစေတော်ကလေး များသည် အပြင်လူ အသိမခံရဘဲ သူတို့ဘာသာ ကျိတ်၍ ရှာကြလေ၏။ သေတ္တာများကို မွေနှောက်မှောက်လှန်ကာ နေရာအနှံ့ ရှာကြသော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်လေ၏။ ကျောက်စိမ်းတုံးကို မတွေ့တော့သည့်အခါတွင် ယမန်နေ့ကလာသော ဧည့်သည်များထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ယူသွား လေသလောဟု တွေးကြလေ၏။

မာလာ က

“ဒီ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်သလဲ ဆိုတာ သူတို့ သိကြသားပဲ။ ယူရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ တခြား အိမ်တွေမှာ မသိမသာ သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ချင်လဲ ကြည့်ကြဦး။ ဒါပေမယ့် မသိပေစေနဲ့နော်။ တကယ့်လို့ သခင်မကလေး တစ်ယောက်ယောက် ကများ တို့ကို နောက်ချင်လို့ ယူသွားတယ် ဆိုယင်လဲ ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ပြီး ပြန်တောင်းခဲ့။ အစေတော်ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက် ခိုးသွားတယ်ဆိုယင်လဲ မယ်မယ်တို့ကို မတိုင်နဲ့၊ သူ့ကို လိုချင်တာ ပေးပါ့ မယ်လို့ ပြောပြီး ရအောင် ပြန်တောင်းခဲ့။ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးက အနိယတ္တ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သွား ယင် သခင်လေးပေါက်ယု ပျောက်သွားတာထက် ဆိုးမှာ”

ရှေ့ယွေ့နှင့် ချုံဝမ်တို့က သွားတော့မည်အပြုတွင် မာလာသည် နောက်မှလိုက်သွားပြီး

“စောစောက စားသောက်ပွဲကို လာတဲ့လူတွေဆီကို အလျင်သွား မေးမနေနဲ့နော်။ သူတို့ဆီမှာ ပါသွားယင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ပါ မသွားဘဲ မေးမိနေမှ ပြဿနာက ပိုကြီးမှာ” ဟု လှမ်း၍ သတိပေးလေ၏။

ရှေ့ယွေ့နှင့် ချုံဝမ်တို့သည် သူပြောသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မည်ဟု သဘောတူကာ တစ်ယောက်တစ်ကွစီ အရှာ ထွက်သွားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျောက်စိမ်းတုံးကို တွေ့သူ တစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ထိုအခါ၌ကား သူတို့အားလုံး ထိတ်လန့်စ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြန်လာကာ

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် အလန့်တကြား ကြည့်နေကြလေ၏။ ယခုအချိန်၌ ပေါက်ယုမှာလည်း တုန်လှုပ်စပြုလာခဲ့ကာ မာလာမှာ မူကား ငို၍ပင် နေလေပြီ။ ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးသည် စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်သွားလေပြီ။ ထိုအကြောင်း မယ်မယ်တို့အားလည်း ပြော၍ မဖြစ် သေးချေ။ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာ ရှိသူအားလုံးတို့မှာ ထိတ်လန့်နေကြလေ၏။

သူတို့တစ်တွေ ထိုသို့ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိကြစဉ် ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သည်ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားသူများလည်း ရောက်လာကြလေ၏။ တန်ချွန်းသည် ဥယျာဉ်တံခါးကို အပိတ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်နှင့် အစေတော် နှစ်ယောက်တို့ကို ခေါ်ကာ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ရှာ၍ရလျှင် ဆုငွေများများ ပေးမည်ဟု ပြော၍ ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် အိမ်ရှိ လူကုန်အားလုံးသည် မိမိတို့အပေါ်တွင် သံသယရှင်းစေရန် တစ်ကြောင်း၊ ဆုငွေကို မျှော်လင့်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ကျောက်စိမ်းတုံးကို နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာကြလေ၏။ ရေအိမ် များထဲတွင်ပင် မကျန်တော့ချေ။ သို့ရာတွင် ကောက်ရိုးပုံထဲတွင် အပ်ရှာသည့်နှယ်သာရှိလေ၏။ တစ်နေကုန်ရှာသော်လည်း အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ပြီ။

လီဝမ်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီတော့ လီဝမ်းအနေနဲ့ အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်”

“ဘယ်လိုအကြံလဲ”

“အခုအချိန်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားနာနေရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာက ကြီးလာပြီ။ ဒီဥယျာဉ် ထဲမှာ မောင်လေး ပေါက်ယုကလွဲယင် ကျန်တဲ့သူ အားလုံးဟာ မိန်းမသားတွေချည်းပဲ။ ဒီတော့ သခင်မတွေရော၊ အစေတော်ကလေးတွေရော အားလုံး ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပြီး ရှာယင် ကောင်းမယ်။ အစေတော်တွေဆီမှာ မတွေ့ယင် အခိုင်း မိန်းမကြီးတွေကို ရှာမယ်။ သူတို့ဆီမှာ မတွေ့သေးယင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်တဲ့ မိန်းမကြီးတွေကို ရှာမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဒီမှာ လူတွေက အများကြီးဆိုတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံသယ ဖြစ်နေ ကြယင် မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ သံသယ ရှင်းသွားအောင် ရှာလိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်”

အားလုံးက သဘောတူကြလေ၏။ တန်ချွန်းကား မည်သို့မျှ မပြောချေ။

အစေတော်များမှာလည်း သူတို့အပေါ်တွင် သံသယ

ရှင်းစေလိုသည့်အတွက် ပင်အဲကပင် စတင်၍ သူ့ကို ရှာရန် ပြောလေ၏။
ထိုနောက် အခြားသူများကလည်း သူတို့ကို ရှာရန် ပြောလေ၏။ လီဝမ်းသည်
သူတို့အားလုံးကို တစ်ယောက်စီ ရှာလေ၏။ တန်ချွန်းက

“ဒီမှာ မမလီဝမ်း။ ဒီလိုရှာတဲ့နည်းကို မမလီဝမ်း ဘယ်ကများ
တတ်လာသလဲ။ ခိုးတယ်ဆိုယင် ခိုးတဲ့လူကလဲ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ထားမတဲ့လား။
ပြီးတော့ ဒီ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ အကြောင်းသိတဲ့ သူတွေ အတွက်သာ
အဖိုးတန်တာပါ။ ဘာမှမသိတဲ့ လူတွေအတွက် ဒီကျောက်စိမ်းတုံး
လက်တစ်ဆစ် ကလေးလောက်ဟာ ဘာမက်စရာ ရှိလို့လဲ။ ဒီ
ကျောက်စိမ်းတုံးကို အပြင်က ဘယ်သူက လာခိုးမှာတဲ့လဲ။ တန်ချွန်း ထင်တာ
ကတော့ တစ်ယောက်ယောက် နောက်ထား တယ်လို့ပဲ ထင်တာပဲ”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ကြသည့် အခါ၌ ကျီဟုန် တစ်ယောက်
ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေကြောင်းကို သတိပြု မိကြလေ၏။ ကျီဟုန်သည်
ခပ်စောစောက ဥယျာဉ်ထဲတွင် ဟိုသွားသည်သွား လုပ်နေသော်လည်း ယခု
ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ။ အားလုံးက သူ့ကို သံသယ
ဖြစ်ကြသည့်တိုင် ထုတ်၍ မပြောလိုကြချေ။

တန်ချွန်းက

“ဒီလိုလုပ်မယ့်သူဆိုလို့ ဒီအထဲမှာ ကျီဟုန်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။
ဒီတော့ သူ့ဆီကို တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျိတ်လွှတ်လိုက်ပြီး ပြန်ပေးဖို့
တောင်းယင်ကောင်းမယ်။ နည်းနည်းပါးပါး ခြောက်လှန့်ယင်လဲ ကြည့်ပေါ့”

အားလုံးက သဘောတူကြလေ၏။

“ကျီဟုန်ကို အစ်အောက်မေးနိုင်မယ့်သူဆိုလို့ ညည်းတစ်ယောက်ပဲ
ရှိတယ်” ဟု လီဝမ်းက ပင်အဲကို ပြောလေ၏။

ပင်အဲလည်း သူသွားစုံစမ်းကြည့်မည်ဟု ဆိုကာ ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်သွားလေရာ ခဏကြာလျှင် ပင်အဲသည် ကျီဟုန်နှင့်အတူ ပြန်လာလေ၏။
ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူများသည် ဘာမျှမဖြစ်သည့်နယ် ကုန္ဒေမပျက်နေကြပြီး သူ့ကို
လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းရန် အစေတော်များကို ခိုင်းလိုက်ကြ၏။ ထိုနောက်
ပင်အဲနှင့် ကျီဟုန်ကို နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး အတွင်းဆောင်မှ မသိမသာ
ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ပင်အဲက ပြုံးလိုက်လျက်

“သခင်လေးရဲ့ အစ်ကိုတော် သခင်လေးပေါက်ယု
ကျောက်စိမ်းတုံးကလေး ပျောက်သွားတယ်။ သခင်လေးများ မတွေ့မိဘူးလား။”

ကျီဟုန်၏ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားကာ မျက်နှာကြီး မှုန်သွားလေ၏။

“သူ့ဘာသာသူ ပျောက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လာမေး

နေရတာလဲ။ ကျွန်တော်က သူခိုးမို့လိုလား။”

ကျီဟုန်မှာ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်နေသဖြင့် ပင်အဲမှာလည်း နောက်ထပ် ဆက်မမေးရဲဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဒီလို မဆိုပါဘူးလေ။ အစေတော် ကောင်းမလေးတွေကို နောက်ချင်တာနဲ့ သခင်လေးများ ယူသွားသလားလို့ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ကူရှာပေးဖို့ ပြောတာပါ”

“ကျောက်စိမ်းတုံးက သူဝတ်တာပဲဗျ။ ကျွန်တော် ဝတ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဝတ်တဲ့လူကို မေးပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လာမေးရမှာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ပဲ သူ့ကို ဖူးဖူးမှုတ်နေကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ကောင်းယင်တော့ သူများကို ချီးမွမ်းပြီး မကောင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ကို လွဲချလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု ဆိုကာ ကျီဟုန်သည် ခြေသံ ပြင်းပြင်းဖြင့် ထသွားလေရာ မည်သူမျှ မတားလိုက်နိုင်ချေ။

ပေါက်ယုက

“ဒီ သောက် ကျောက်စိမ်းတုံးကို တော်တော် ဂြိုဟ်မွေတယ်ဗျာ။ လိုလဲ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ရှာလဲ မနေကြနဲ့တော့။ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ကျီဟုန်များ ရှာလို့တွေ့လာယင် သူရှာလို့ တွေ့တာပဲဆိုပြီး လူတွေ့တိုင်း လျှောက်ပြောတာနဲ့ လူတွေ သိကုန်ကြတော့မှာ”

မာလာကမူ ငိုလျက်

“ကျောက်စိမ်းတုံးပျောက်ယင် သခင်လေးကတော့ ဘာဂရစိုက်မလဲ။ မယ်မယ်တို့သိယင် မာလာတို့ အကုန် ဒုက္ခ ရောက်မှာ”

မာလာသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။

ယခုအချိန်တွင် ကျောက်စိမ်းတုံးပျောက်သည့် ကိစ္စကို ဖုံးဖိထား၍ မရတော့ပြီ။ သူတို့သည် ပို၍စိုးရိမ်လာကြကာ မယ်မယ်နှင့် သခင်မ ဝမ်တို့ အား မည်သို့မည်ပုံ ပြောရမည်ကို တိုင်ပင်နေကြလေ၏။

“တိုင်ပင်မနေပါနဲ့ဗျာ။ မောင် ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တယ် လို့သာ ပြောလိုက်ပါ” ဟု ပေါက်ယုကပြော၏။ ပင်အဲက

“သခင်လေးကပြောတော့ သိပ်လွယ်တာပဲနော်။ ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ချိုးပစ်လိုက် သလဲလို့ မေးယင် ဘယ်နှယ် ပြောမလဲ။ နင်တို့က မတားကြဘူးလား ဘာလားဆိုပြီး ပင်အဲတို့ ခေါင်းပေါ်ပဲ ကျလာမှာ။ ပြီးတော့ ကျိုးပဲ့သွားတဲ့ အစအန တွေကောလို့ တောင်းယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီလိုဆိုယင် မောင် အပြင်မှာ ကျပျောက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်ဗျာ”

ထိုအကြိမ်မှာ မဆိုးဟု ယူဆကြ၏။ သို့ရာတွင် ယခုတလော ပေါက်ယု
ကျောင်းမတက်သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထို့ပြင် အပြင်သို့လည်း မထွက်သည်မှာ
ကြာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဟု ကန့်ကွက်ကြ၏။

“ထွက်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အပြင်မထွက်ရမှာလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့
သုံးရက်လောက်တုန်းက လီနန် မြို့စားအိမ်မှာ ပြဇာတ်သွား ကြည့်တယ်
မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့တုန်းက ပျောက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့”

တန်ချွန်းက

“ဒါလဲ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကျပျောက်ခဲ့ယင် အဲဒီတုန်းက ဘာဖြစ်လို့
မပြောသလဲလို့ မေးမှာပေါ့”

သို့ဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ပြောမည်နည်းဟု တစ်ယောက် တစ်ပေါက်
တိုင်ပင်လျက်ရှိကြစဉ် ရှိုက်သံနှင့် ငိုသံကို ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ
အမြှောင်မယားချောကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟဲ့၊ ဒါက ဘာလုပ်ကြတာလဲဟင်။ ညည်းတို့ဘာသာ ညည်းတို့
ပစ္စည်းပျောက်တာနဲ့ သူများ သားသမီးကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ။ ပြောချင်ယင် မအေရှေ့မှာ
မြှောင်ပြောကြ၊ ဟောဒီမှာ ငါခေါ်လာပြီ။ ရော့ ညည်းတို့ သတ်ချင်ယင်
သတ်လိုက် ကြ။ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ခုတ်ပစ်လိုက်ကြ။ သွား ဟောဒီ
သူခိုး” ဟု ဆိုကာ အမြှောင်မယား ချောသည် ကျီဟုန်ကို
တွန်းလွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျီဟုန်သည် ကြောက်လန့်ကာ ငိုလျက်ရှိလေ၏။ လီဝမ်းက
သူတို့ကြားထဲသို့ ဖျန်ဖြေမည် ပြုစဉ် “သခင်မ ဝမ်း လာတယ်၊ သခင်မ” ဟု ပြော
လိုက်သော အစေတော် တစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရလေ၏။

မာလာနှင့် ကျန်တစ်သိုက်သည် သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့
မြေမျိုခံလိုက်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည်
ပေါက်ယုနှင့် အတူ အပြင်သို့ ထွက်ပြေးလာကာ သခင်မဝမ်းကို
ထွက်၍ကြိုကြရလေ၏။ သူတို့နှင့်အတူ အမြှောင်မယားချောလည်း
လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ယခု လောလောဆယ်တွင်ကား ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ
ငြိမ်ကျသွားလေ၏။ သူတို့တစ်တွေ အလန့်တကြား ဖြစ်နေပုံကို ထောက်သော်
မိမိကြားသည့်သတင်းသည် မှန်ပြီဟု ဒေါ်လေးဝမ်း ယူဆလိုက် ၏။

“ကျောက်စိမ်းတုံးက တကယ်ပျောက်သွားပြီပေါ့” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်းက
မေးလေ၏။

မည်သူမျှ မဖြေရဲကြချေ။

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ ထိုင်ဖုံတွင်

ဝင်ထိုင်ကာ မာလာကို ခေါ်လိုက်၏။ မာလာ သည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်လိုက်ကာ ကြိုးစား၍ ဖြေမည်ပြု၏။

“ထစမ်းပါ။ နောက်ထပ် သေသေချာချာ ရှာပြီးကြပြီလား။ ဒီလို ထိုင်ငိုနေကြလို့ ပြီးမလားအေ”

မာလာမှာ ငိုရှိုက်ကာ ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ချေ။

မာလာက အမှန်အတိုင်း ပြောတော့မည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် ပေါက်ယုက ကြားဝင်၍

“ခုကိစ္စက မာလာနဲ့မဆိုင်ပါဘူး မေဖျား။ ဟိုနေ့က လီနန် မြို့စားအိမ်မှာ ပြဇာတ်သွားကြည့်၎င်း လမ်းမှာ ကျပျောက်ခဲ့တာပါ”

“အဲဒီတုန်းက မရှာဘူးလား”

“သားလဲ လူတွေ သိကုန်မှာစိုးတော့ သူတို့ကို ဘာမှ မပြောမိဘူး။ ပေ့မင်း တို့ကိုသာ အပြင်မှာအရှာခိုင်းတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာကွယ်။ မင်းအဝတ်တွေကို မာလာတို့ ဘယ်သူတို့ လဲပေးကြရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့က ပြန်လာလို့ အဝတ်လဲတော့ မင်းမှာ လက်ကိုင်ပဝါတို့ လက်ဆွဲအိတ် တို့ဘာတို့ ပျောက်သေးသလားလို့ ပြန်လာတိုင်း ကြည့်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ခု ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းကို မကြည့်ဘဲ နေမတဲ့လား၊ သိရမှာပေါ့။ မတွေ့ယင်လဲ အဲဒီတုန်းက မေးရမှာပေါ့”

ပေါက်ယုမှာ တိတ်သွားပြီး အမြှောင်မယားချောမှာ သဘောကျ နေလေ၏။

“အပြင်မှာ ပျောက်ခဲ့တယ်ဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မသား ကျီဟုန်ကို သူတို့ စွပ်စွဲ...”

ဒေါ်လေးဝမ်က ကြားဖြတ်လိုက်ကာ

“အသာ နေစမ်းပါ။ တို့ပြောနေတာက ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်တဲ့ အကြောင်း ပြောနေတာပါ။ ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့”

ဤတွင် အမြှောင်မယားချောမှာလည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ၏။ လီဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းတို့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်တွင် ဒေါ်လေးဝမ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုအကြောင်းကို မယ်မယ်အားတိုင်ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုနေ့က နီမောင်းပျော်ဖွယ်သို့ ဒေါ်လေးဆင့် တို့နှင့်အတူ အပြင်မှ မည်သူတွေ ပါလာသနည်း ဟု စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သည့်သတင်းနှင့် ဒေါ်လေးဝမ်

ကိုယ်တိုင် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်နေသည်ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ရောက်လာလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ ကောင်းစွာ အားမရှိသေးသည့်အတွက် ဖုန်အဲကို တွဲ၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ဒေါ်လေးဝမ် နေထိုင်ကောင်းတယ်နော်” ဟု နတ်ငှက်မယ် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် အခြားသူများသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ပြေး၍ ကြိုကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်က

“ဪ၊ ငှက်မယ်လဲ ကြားပြီးပြီကိုး။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပျောက်သွားပြီး ရှာလို့မတွေ့တာကတော့ တော်တော် ဆန်းတယ်။ မယ်မယ့် အဆောင်က အစေတော်မတွေ့ရော၊ ညည်းဆီမှာရှိတဲ့ အစေတော်တွေရော အားလုံးရှိသမျှတွေက ဘယ်သူက စိတ်မချရသလဲ၊ ဘယ်သူက လက်ဆော့တတ်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ မယ်မယ်ကို ပြောပြီး နေရာအနှံ့ ရှာမှဖြစ်မယ်။ နို့မို့ယင် ငါသား ပေါက်ယု အသက်တိုရချည်ရဲ့”

“ငှက်မယ်တို့ အိမ်ထောင်ကြီးက အကြီးကြီးမဟုတ်လား ဒေါ်လေးဝမ်။ “အပေါ်ယံကိုကြည့်ပြီး မဆုံးဖြတ်ရာ” ဆိုတဲ့ ရှေးစကားလဲ ရှိသားပဲ။ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေ တစ်လှေကြီးထဲမှာ အားလုံး ရိုးပါတယ်လို့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ငှက်မယ်တို့ အနေနဲ့ အုတ်အော်သောင်းတင်းတွေ လုပ်ယင်တော့ လူတွေသိကုန်ကြတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ တကယ် လို့သာ မိယင် ခိုးတဲ့လူ (ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ) အနေနဲ့ မသက်သာဘူးဆိုတာ သိတော့ မှာပဲ။ ဒီတော့ ဒါကို ကြောက်ပြီး သက်သေအထောက်အထား မရှိအောင် ကျောက်စိမ်းတုံးကို တစ်ခါတည်း ဖျောက်ဖျက် ပစ်လိုက်မှာ စိုးရတယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ယင် ငှက်မယ်တို့ ဘာမှ တတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငှက်မယ်အနေနဲ့ အကြံပေးချင်တာကတော့၊ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို မောင်လေးပေါက်ယု ကလဲ မလိုချင်ဘူး၊ ပျောက်သွားလို့လဲ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး ဆိုတဲ့ပုံမျိုး လုပ်ထားရမယ်။ ဒါကလဲ သိပ်မခက်ပါဘူး၊ အသာကလေး နေလိုက်ရုံပါ။ ဦးကြီးကျိချိန်နဲ့ မယ်မယ်ကိုတော့ အသိမပေးတာပဲ ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဒီတုန်းမှာ ငှက်မယ်တို့အနေနဲ့ လူလွှတ်ပြီး အနှံ့အပြား ရှာကြည့် ကြသေးတာပေါ့။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို သူခိုးက အလိုလို ထုတ်လာအောင် လုပ်ကြည့်ရမှာပဲ။ ကျောက်စိမ်းတုံးကို လက်ထဲရောက်တော့မှ ထိုက်သင့်တဲ့လူကို အပြစ်ပေးရုံပေါ့။ ဘယ့်နှယ်လဲ ဒေါ်လေးဝမ်”

ဒေါ်လေးဝမ်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေလေ၏။

“အင်း၊ ညည်းပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေ မသိအောင် ဘယ့်နှယ်လုပ် လျှို့ဝှက်ထားလို့ ရမလဲ” ဟုဆိုကာ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ကျီဟုန်ကို

လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီမှာ ကျီဟုန်၊ နင့်အစ်ကို ပေါက်ယုရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သွားတယ်။ မင်းကို ဒီလိုလေးမေးရုံနဲ့ ငိုလား ရယ်လား၊ အော်လား ဟစ်လားတွေ မလုပ်ပါနဲ့။ မင်းက ဟိုလျှောက်ပြော ဒီလျှောက်ပြော လုပ်လို့ သူခိုးကကြားသွားပြီး ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ယင်တော့ မင်း သေပြီလို့သာမှတ်”

ကျီဟုန်သည် ကြောက်လန့်လျက်

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးခင်ဗျ” ဟု ဆိုကာ ငိုလျက် ရှိလေ၏။

အမြှောင်မယားချောမှာလည်း ကြောက်လန့်ကာ ဘာမျှမပြောရဲ တော့ချေ။ ဒေါ်လေးဝမ်းက

“ညည်းတို့ မရှာရသေးတဲ့ နေရာတွေ ကျန်ချင်ကျန်ဦးမယ်။ ဒီမှာတင် ပျောက်သွားတယ် ဆိုယင် ဒီပစ္စည်း ဘယ်ရောက် ရမှာလဲ။ အတောင်ပေါက်ပြီး ပျံသွားမှာတဲ့လား၊ ဒီမှာပဲရှိရမယ်။ အရေးကြီးတယ်၊ တိုးတိုး တိတ်တိတ်နေဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီတော့ မာလာ၊ ညည်းကို ရှာချိန် သုံးရက်ပေးလိုက်မယ်။ သုံးရက်အတွင်းမှာ ရှာလို့ မတွေ့ယင်တော့ ဘယ်လိုမှ ဖုံးလို့ ဖိလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအခါ ကျယ်ဝင်တော့ ညည်းတို့လဲ မျက်ရည်ကို နူးနဲ့သုတ်ဖို့သာ ပြင်ထား ကြပေတော့”

ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့သည် ရှာဖွေရေး ကိစ္စကို တိုင်ပင်ရန်အတွက် ဒေါ်လေးဆင့် အိမ်သို့ ထွက်သွား ကြလေ၏။

လီဝမ်းနှင့် အခြားသူများသည် ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုကျန်ရစ်ခဲ့ကြ ပြီးနောက် ဥယျာဉ်ကြပ်များကို ခေါ်ကာ ဝင်းတံခါး များကို သေချာစွာ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်ကြလေ၏။ ထိုနောက် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမကို ခေါ်၍ နောက်ဖေးနှင့် အိမ်ရှေ့ဝင်းပေါက်များရှိ တံခါးစောင့်များအား နောက်သုံးရက်အတွင်း ယောက်ျား၊ မိန်းမ မည်သူ့ကို မဆို ဝင်းထဲမှ ဝင်းပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မပေးရန် ပြောလိုက်လေ၏။ ပစ္စည်း အပျောက်အရှ ဂျီသဖြင့် ထိုပစ္စည်း ပြန်မတွေ့မချင်း ဥယျာဉ်ဝင်းထဲတွင် နေရမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း မှာထားရန် ပြောလိုက်လေ၏။ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမက

“တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ မမလီဝမ်း။ တစ်နေ့က ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ပစ္စည်းကလေးတစ်ခု ပျောက်ပါတယ်။ သိပ်တော့ အဖိုးမတန်လှပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မယောက်ျားက ဗေဒင်ဆရာကို သွားမေးပါတယ်။ ဗေဒင်ဆရာက သံပါးစပ်

ဆရာလူလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဥစ္စာပျောက်မှာတော့ အလွန်တော်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တော် မတော် ဒွါပြင်ဟာကို မကြည့်ပါ နဲ့လေ။ ကျွန်မ ယောက်ျားကို အတတ် ဟောလိုက်တာပဲ။ အိမ်ပြန်လာလို့ သူ ပြောတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ချက်ချင်း တန်းတွေ့တော့တာ ပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ရှင့်ယောက်ျား လင်ချီရှောက်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်မတို့ အတွက်လဲ ဗေဒင် မေးပေးပါလို့”

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမလည်း ဟုတ်ကဲ့ ဟုဆိုကာ ပြန်သွားလေ၏။ စုယဉ်က

“အမှန်ပြောရယင်တော့ အပြင်က ဗေဒင်ဆရာတွေနဲ့ ရှေ့ဖြစ်ဟော ဆရာတွေဟာ မစွံပါဘူး မမလီဝမ်းရယ်။ တောင်ပိုင်းမှာ ကျွန်မနေခဲ့တုန်းက သီလရှင်ဆရာလေး မြောင်ယုဟာ သဲပေါ်မှာစာရေးတဲ့ နတ်ဗေဒင် အဟော ကောင်းတယ်လို့တော့ ကြားဖူးတာပဲ။ ဒီတော့ ဆရာလေးမြောင်ယုကို မေးကြည့်ရတာက ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကလဲ သိကြားက ပေးလိုက်တဲ့ မနောမယိဒွိ ကျောက်တုံးလို့ ပြောကြတော့ နတ်ကလဲ ရှိမယ့်နေရာကို ဟောနိုင်မယ် ထင်တာပဲ”

“အလို၊ ဟုတ်သား။ ဆရာလေးကို မကြာခဏ တွေ့နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ နတ်ဗေဒင် ဟောတတ်တယ်လို့တော့ မကြားဖူးဘူး”

အားလုံးက တအံ့တဩ ပြောကြလေ၏။ ရှေ့ယွေ့က စုယဉ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကျွန်မတို့ သွားမေးယင်တော့ ဆရာလေးမြောင်ယုက ဟောမယ် မထင်ဘူး။ ဒီတော့ မလေးစုယဉ်ကိုယ်တိုင် သွားမေးပါလား။ မလေးစုယဉ်ရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ ဒီကိစ္စကို ဟောပေးနိုင်ယင် မလေးကျေးဇူးကို ကျွန်မတို့ တစ်သက် မမေ့ တော့ပါဘူး”

ရှေ့ယွေ့သည် တကယ်ပင် ရှိခိုးတော့မည့်ဟန် ထိုင်ချလိုက် သဖြင့် စုယဉ်က ဆွဲ၍ထူလေရာ ထိုက်ယုနှင့် အခြားသူ များကလည်း သူ့ကို မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင် ဆရာလေးထံသို့ သွားရန် ဝိုင်း၍တိုက်တွန်း ကြပြန် လေ၏။

ထိုစဉ် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် ပြန်ရောက်လာပြန်ကာ

“သတင်းကောင်းပဲ မလေးတို့ရေ။ ဗေဒင်ဆရာဆီကို ကျွန်မ ယောက်ျား သွားမေးတယ်။ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ မပျောက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ တစ်ယောက်ယောက် မုချပြန်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ဟောလိုက်တယ်”

အခြားသူများကမူ သိပ်မယုံကြချေ။ သို့ရာတွင် မာလာနှင့် ရှေ့ယွေ့

တို့မှာ ထိုသတင်းကြောင့် အားတက်လာကြ လေ၏။

“ဘယ်လို ဟောလိုက်သတဲ့လဲ”

“ဟောလိုက်တာကတော့ အရှည်ကြီးပဲ။ ကျွန်မလဲ ကောင်းကောင်း ပြန်မပြောတတ်ဘူး။ ဆရာကတော့ “ရှန်” အက္ခရာကို ကောက်ရွေးလိုက်သတဲ့။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လက်ဆောင်လို့ ထွက်သတဲ့။ အဲဒီစာလုံးကိုလဲ ကောက်ရေးပြီး ရော ဘာမှမမေးဘဲ ပစ္စည်းပျောက်တယ် မဟုတ်လား၊ ရအောင် ယူပေးမှာပေါ့လို့ တန်းပြောတာပဲတဲ့”

“ဟယ်၊ မှန်လိုက်တာ” ဟု လီဝမ်းက ပြောလေ၏။

“ပြီးတော့ သံပါးစပ် ဆရာလူက ဆက်ပြောသတဲ့။ အက္ခရာရဲ့ အပေါ်ပိုင်းက “ရှောင်” လို့ ထွက်တယ်တဲ့။ “ရှောင်” ဆိုတာ (အငယ်) လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အက္ခရာရဲ့ အောက်ပိုင်းကတော့ “ကို” (ပါးစပ်) အနက် ထွက်သတဲ့။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းဟာ ပါးစပ်ထဲကို ထည့်လိုရလောက်အောင် သေးငယ်တဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာတို့ ဘာတို့လို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောသတဲ့”

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ တယ်မှန်ပါလား” ဟု သူတို့အားလုံးက အော်လိုက်ကြ၏။

“အက္ခရာ အောက်ဆုံးပိုင်းကတော့ အချောင်းကလေး နှစ်ချောင်းတဲ့။ “ချန်း” လို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်သတဲ့။ အဓိပ္ပာယ်က (မြင်တယ်) လို့ ထွက်သတဲ့။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းဟာ မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားတယ်လို့ ဟောသတဲ့။ အက္ခရာရဲ့ အပေါ်ပိုင်း တစ်ဝက်ကတော့ “တန်” (နယ်ရုပ်) လို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်သတဲ့။ ပေါင်နှံတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်သတဲ့။ ပျောက်တဲ့ပစ္စည်းကို အပေါင်ဆိုင်တွေမှာ လိုက်ရှာတဲ့။ ပြီးတော့ “ယင်း” (လူ) ရယ်၊ “ရှန်” ဆိုတဲ့ စကားလုံး ရယ် ပေါင်းလိုက်တော့ “ပြန်ရွေး” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်လာသတဲ့။ ဒီတော့ အပေါင်ဆိုင် တစ်ခုခုမှ တစ်ခုခုမှာ သွားတွေ တယ် ဆိုလို့ရှိယင် ဘယ်သူပေါင်တယ်၊ ဘယ်သူရွေးတယ် ဆိုတာကိုလဲ သိနိုင်ပြီပေါ့။ ရွေးလဲ ပြန်ရွေးနိုင်ပြီပေါ့”

တစ်ယောက်က “ဒီလိုဆိုယင် အနီးအနားက အပေါင်ဆိုင်တွေကို အလျင် လိုက်ကြည့်ရမယ်။ ကျောက်စိမ်းတုံးကို တွေ့ပြီ ဆိုယင်တော့ သူခိုးကို ဖမ်းဖို့ မခက်တော့ဘူးပေါ့”

လီဝမ်းက

“ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်ရတယ်ဆိုယင် တော်ပါပြီကွယ်။ သူခိုးကို အမည်နာမ ထုတ်ဖော်ပြီး သိသည်ဖြစ်စေ မသိရသည် ဖြစ်စေ၊

အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ အဒေါ် လင်ချီရှောက်ရေ၊ မလေးငှက်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ဆီကို လိုက်သွားပြီး ဗေဒင်ဆရာ ပြောလိုက်တာကို သွားပြောချည်ပါ။ သူတို့ စိတ်ပူနေကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အပေါင်ဆိုင်တွေ ကိုလဲ လူလွှတ်စုံစမ်းဖို့ မလေးငှက်မယ်ကို ပြောခဲ့ပါ” လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် ထွက်သွားလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်တိုင် ငိုငိုတိုတိုဖြင့် ဆရာလေးမြောင်ယုဆီသို့ သွားသော စုယဉ်ကို စောင့်ကြလေ၏။ ထိုစဉ် ပေါက်ယု၏ အစေတော်ဖြစ်သည့် ပေမင်းသည် အစေတော် သူငယ်မ ကလေး တစ်ယောက်ကို အပြင်သို့ထွက်လာရန် လက်ပြခြေပြနှင့် လှမ်းခေါ်နေလေရာ သူငယ်မကလေးလည်း ချက်ချင်း ထွက်သွားလေ၏။

“သတင်းကောင်းတော့ ရပြီ။ သွား၊ သခင်လေးနဲ့ အထဲက သခင်မကလေးတွေကို သွားပြောချည်”

“ဘာပြောရမှာလဲတော့။ ရှင့်ဟာက ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့။ ပြောမှာဖြင့်လဲ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

ပေမင်းက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်လိုက်ကာ

“ငါက နင့်ကိုပြောလိုက်လို့ နင်တစ်ယောက်တည်း အထဲဝင်ပြောယင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ငါပါပြောမှ တို့နှစ်ယောက် စလုံး ဆုတို့ဘာတို့ ရမှာပေါ့။ ကဲ၊ ဘာသတင်းလို့ ထင်သလဲ။ သခင်လေးပေါက်ယုရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သေသေချာချာ သတင်းရခဲ့ပြီဟ၊ သိရဲ့လား။”

မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မြသန်းတင့်

ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS

TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

အဋ္ဌမတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၅၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၉၁)
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - တင်မောင်မြင့်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်

၁၉၈၈ - ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမ အကြိမ်
အုပ်ရေး - တစ်ထောင်
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

ဒေါ်ခင်စီ (၁၂၅၀၇)၊ ပြည်ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးသန်းမြင့် (၁၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

ကောလာဟလသည် တကယ်ဖြစ်လာကာ မြောက်နန်းမတော် နတ်ရွာစံခြင်း။

ပေါက်ယု စိတ်နောက်ပြီးသည့် နောက်တွင် လိမ်လည်မှု ဖြစ်ပွားခြင်း။

ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်တွေ့ပြီဟု ပေမင်းထံမှ ကြားရသည့် အခါ၌ အစေတော်သူငယ်မကလေးသည် ထိုသတင်းကို ပေါက်ယုအား ပြောရန် အဆောင်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာခဲ့လေ၏။ အခြားသူများကလည်း ပေမင်းကို အပြင်သို့ ထွက်၍ ကိုယ်တိုင်မေးရန် တိုက်တွန်းကြပြီးလျှင် သူတို့လည်း နားထောင်ချင်သဖြင့် စကြိုသို့ ထွက်လိုက် လာခဲ့ကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စိတ်အေးသွားကာ တခါးဝသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင်

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ။ ချက်ချင်း ယူခဲ့ရောပေါ့”

“ယူလို့ မရဘူးလေ သခင်လေးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က အာမခံပေးမှ ထုတ်ပေးမှာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာတွေ့သလဲကွာ။ ပြောစမ်းပါ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို အယူခိုင်းလိုက်မယ်”

“လင်ချီရောက်ရဲ့ မိန်းမက ဗေဒင်ဆရာဆီ သွားမယ်လို့ ကြားတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ လိုက်သွားတယ်ခင်ဗျ။ အပေါင်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ရှိတယ်လို့လဲ ကြားရော ကျွန်တော်လဲ အပေါင်ဆိုင်တွေကို လျှောက်မေးတာပေါ့။ ဆိုင်တွေရောက်လို့ ကျွန်တော်က ကျောက်စိမ်းတုံးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြတော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်က သူတို့ဆီမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကျောက်စိမ်းတုံးကို တောင်းတော့ အပေါင်လက်မှတ် ပါသလားတဲ့။ ဘယ်လောက်နဲ့ ပေါင်ထားသလဲလို့ ကျွန်တော်က မေးပါတယ်။ ဒီလိုကျောက်စိမ်းတုံးမျိုးဆိုယင် သုံးရာကနေ ငါးရာအထိ ပေးတယ်တဲ့။ တစ်နေ့တုန်းကလဲ လူတစ်ယောက် ဒီလိုကျောက်စိမ်းတုံးမျိုးကို သုံးရာနဲ့ လာပေါင်သွားသေးတယ်တဲ့။ တစ်ခါ ဒီနေ့ကျတော့လဲ လူတစ်ယောက် လာပြီး အဲဒီကျောက်စိမ်းတုံးမျိုးကို ငါးရာနဲ့ လာပေါင်သွားတယ်တဲ့”

ပေါက်ယုက သူပြောသည့်စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ

“သွား၊ ခုချက်ချင်းသွားပြီး ကျောက်စိမ်းတုံး နှစ်ခုစလုံးကိုရွေးခဲ့ကွာ။ ဘယ်ကျောက်စိမ်းတုံးက ငါ့ကျောက်စိမ်းတုံး ဖြစ်မလဲ ကြည့်ရအောင်”

ထိုစဉ် အတွင်းဆောင်ဘက်ဆီမှ မာလာက

“သခင်လေး၊ သူပြောတာကို အဟုတ်ထင်မနေနဲ့လေ။ မာလာ ငယ်ငယ်တုန်းက မာလာအစ်ကို ပြောဖူးတယ်။ လမ်းဘေးမှာ အဲဒီလို ကျောက်စိမ်းတုံးကလေးတွေကို ရောင်းတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲတဲ့။ သူတို့တစ်တွေ ပိုက်ဆံပြတ်ယင် အဲဒီကျောက်စိမ်းတုံးတွေကို အပေါင်ဆိုင်မှာ သွားပေါင်ကြတာပဲတဲ့။ ဒီတော့ ရွှေမြို့တော်မှာ ဘယ်အပေါင်ဆိုင်ကိုပဲ သွားသွား ကျောက်စိမ်းတုံးမရှိတဲ့ အပေါင်ဆိုင်ရယ်လို့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျောက်စိမ်းတုံး ကိုတော့ တွေ့ရမှာပဲ”

ခပ်စောစောက ပေမင်း၏သတင်းကြောင့် အံ့အားသင့်နေကြ၏။ မာလာ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင် အားလုံး ရယ်လိုက် ကြလေ၏။

“ဟဲ့၊ သခင်လေးပေါက်ယုကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီကောင် ပြောတာတွေကို အဟုတ်မထင်နဲ့လို့။ ဒီကောင်က ရူးတိရူးနှမ်းရယ်။ သူပြောတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကလဲ တို့ကျောက်စိမ်းတုံး ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။”

ပေါက်ယုသည် သူတို့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်လျက်ရှိစဉ် ခပ်စောစောက မြစိမ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်သို့ ထွက်သွားသော စုယဉ်သည် ပြန်ရောက်လာလေ၏။

စုယဉ်သည် မြစိမ်းမှန်ကူကျောင်းတိုက်သို့ ထွက်လာခဲ့၍ သီလရှင် ဆရာလေးမြောင်ယုကို တွေ့သည်နှင့် စကား ပလ္လင် ခံမနေတော့ဘဲ သဲပေါ်တွင်စာရေး၍ နတ်ဗေဒင်မေးပေးရန်ပြောလေ၏။ ဆရာလေးမြောင်ယုက စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ရယ်လိုက်လျက်

“စုယဉ်ဟာ သာမန်မိန်းကလေး တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေရင်းချာလို အောက်မေ့မိ ခဲ့တာ။ ခုတော့ စုယဉ်ကလဲ သူများတွေနဲ့ ဘာထူးသေးသလဲ။ သူများတွေလို ကောလာဟလတွေကို ယုံပြီး ဆရာလေးကို သက်သက်မယ့် အလုပ်ပို လာပေးနေပြန်ပြီ။ အမှန်ကတော့ ဆရာလေးလဲ သဲပေါ်မှာစာရေးပြီး မေးတဲ့ နတ်ဗေဒင်ကို မတတ်ပါဘူး။”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးလျှင် မြောင်ယုသည် စုယဉ်လာသည်ကို မသိယောင်ပြုကာ သူ့အလုပ်ကို သူ ဆက်လုပ်နေလေ ၏။ စုယဉ်သည် သီလရှင် ဆရာလေးမြောင်ယု၏ စိတ်ထားကို သိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း “အင်း၊ ငါကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် အဟုတ်ကြီးလုပ်ပြီး ဆရာလေးမြောင်ယုကို မေးပေးမယ်လို့ ပြောလာခဲ့မိတယ်။ ခုတော့ ဘာမှမသိခဲ့ရဘဲနဲ့ ပြန်ရ တော့မယ်” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။ စုယဉ်သည် ဆရာလေးမြောင်ယုကို ပူဆာခြင်း မပြုတော့ဘဲ နတ်ဗေဒင်မေးသည့် ခုံကလေးကို သုံး၍ မေးလိုက်လျှင် မာလာနှင့် အစေတော်များ၏ အသက်ချမ်းသာရာရနိုင်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ပါက သူတို့မှာ

အပြစ်ပေးခံရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ချော့မော့ပြောလေ၏။ မြောင်ယုသည် ခပ်စောစောတုန်းက ကဲ့သို့ အကျောက်အကန် မဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်တွေတွေ ဖြစ်နေ၏။ ဤတွင် စုယဉ်ကလည်း သူ့ကို ထိုင်၍ ကန်တော့ကာ အတင်း တောင်းပန်လေ၏။

မြောင်ယုက သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“တယ်ခက်တာကိုး။ ဘာဖြစ်လို့ သူများကိစ္စတွေမှာ ဒီလောက် လိုက်ပူပန် နေရတာလဲ။ ဆရာလေး ရွှေမြို့တော် ကို ရောက်တာကြာပြီ၊ ဆရာလေး နတ်ဗေဒင် ဟောတတ်တယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူး။ ခု စုယဉ်ကို မေးပေး လိုက်ယင် နောင်မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လာကြတော့မယ်။ ဒုက္ခပါပဲ”

“စုယဉ်လေ၊ ဆရာလေးဟာ ကူညီမှာပဲ ဆိုပြီးတော့ ထုတ်ပြောလိုက်မိတယ် ဆရာလေးရယ်။ နောင်မှာလဲ ဆရာလေးကို လာပြီး မေးရဲချင်မှ မေးရဲကြမှာပါ။ ဒါမျိုးတွေကို မလုပ်တော့ဘူးဆိုယင် ဘယ်သူကမှ အတင်း တိုက်တွန်း မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မြောင်ယုသည် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် အဘွားအိုကြီး တစ်ဦးအား အမွှေးတိုင် ထွန်းညှိခိုင်းလိုက်ကာ သေတ္တာထဲမှ ဗေဒင်တွက်ခုံကလေးကို ယူလိုက်လျက် ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် မတ်တတ်ရပ်ကာ ဂါထာ မန္တရားများကို ရွတ်ဖတ်လျက် ရှိလေ၏။ စုယဉ် မှာလည်း ဆရာလေး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဗေဒင်ခုံကလေးကို ကိုင်ထားရလေ၏။ ဗေဒင်ခုံ ကလေးပေါ်တွင် ရှိသည့် ကန့်ကူဆံက ပျဉ်ပြားပေါ်တွင် အောက်ပါ စာလုံးများကို လျင်မြန်စွာရေးလေ၏။

သေလာပဗ္ဗတတောင်ထိပ်၊ ထင်းရှူးရိပ်မှ

တိတ်တိတ် လာရောက်၊ ခြေရာဖျောက်။

အဖိုးထိုက်တန်၊ ကျောက်ကမ်းပါးယံကြား

မနားမနေ ရှာကြလေ။

ငါ၏ဝင်းဝ၊ သခင်လာက

ပျောက်ရူပစွည်း တွေ့လတ္တံ့။

ထို စာလုံးများ ဆုံးသွားသည်တွင် ကန့်ကူဆံလည်း ရပ်သွားလေ၏။
စုယဉ်က

“ဘယ်နတ်ကိုမေးတာလဲ ဆရာလေး”

“ခြေကျိုးသျှင်လီနတ်”

စုယဉ်သည် နတ်ဗေဒင်အဟောကို ကူးရေးလျက်၊ မြောင်ယုအား အနက်ဖွင့်ပေးရန် တောင်းပန်လေ၏။

“ဟင့်အင်း၊ ဒါတော့ ဆရာလေး ကိုယ်တိုင် နားလည်ဘူး။ ဒါကိုသာ ယူသွားပါလေ။ ဟိုကျတော့ စာတတ်တဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ။ သူတို့ အနက် ဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်ပေါ့”

စုယဉ်သည် ပြန်လာခဲ့ရာ ဝင်းထဲသို့ သူ ဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် အခြားသူများမှာလည်း စုယဉ်ထံမှ အကျိုး အကြောင်းကို သိချင်ကြလေပြီ။ စုယဉ်သည် သူတို့အားလုံးကို အသေးစိတ် ပြောမနေတော့ဘဲ သူကူးလာသည့် ဟောစာတမ်းကို လီဝမ်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယု နှင့် မိန်းကလေးများသည် ဟောစာတမ်းကို ဝိုင်းအုံဖတ်ကြကာ ကျောက်စိမ်းတုံးကို လောလောဆယ်တွေ့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့တွင် သူ့အလိုလို တွေ့လာလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် အဟောထွက်သည်ဟု သူတို့ဘာသာ သူတို့ အနက်ဖွင့်ကြလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး။ သေလာ ပဗ္ဗတ တောင်ဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ”

လီဝမ်က

“ကြည့်ရတာကတော့ ရှေးတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ စကားထာတွေ ထင်တာပဲ။ ကိုယ်တို့ လူ့ပြည်မှာ ဒီလို တောင်နာမည် မျိုးနဲ့ တောင်ထိပ်ရယ်လို့ ကြားမှ မကြားဖူးတာ။ ဒီဟောချက်အလိုကတော့ သူခိုးဟာ ထင်းရှူးပင်တွေ ပေါက်နေတဲ့ ကျောက်တောင်ကြီး တစ်တောင်ခြေရင်းမှာ အဲဒီပစ္စည်းကို ဝှက်ပစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ‘ငါ၏ဝင်းဝ၊ သခင်လာက၊ ပျောက်ရှုပစ္စည်း၊ တွေ့လတ္တံ့’ လို့ ဆိုထားတော့ ငါ၏ ဝင်းဝဆိုတာ ဘယ်သူ့ဝင်းဝကို ဆိုလိုတာလဲ မသိဘူး”

“ဘယ်နတ်ကို မေးတာတဲ့လဲ” ဟု ထိုက်ယုက မေးလိုက်၏။
“ခြေကျိုးသျှင်လီ နတ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဟင်၊ သူ့ဝင်းဝက နတ်ပြည်တို့ ဘယ်တို့မှာ ရှိတယ် ဆိုယင်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ် ရောက်ဖို့လွယ်မလဲ” ဟု တန်ချွန်းက ပြောလေ၏။

မာလာသည် သူတို့ မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်ကြီး အတွင်းရှိ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ပန်းပင်တို့ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှာသော်လည်း အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ သူပြန်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် တွေ့မတွေ့ ကိုမမေးဘဲ ပြုံးစေ့စေ့ နေလေ၏။

ရှေ့ယွေ့က

“ကဲ၊ အဘိုးလေးရယ်၊ ဘယ်တုန်းက ပျောက်တာလဲ ဘုရား။ ကျွန်တော်မတို့ကိုလဲ မှန်ရာလေး ပြောပါဦး။ နေရာ ကလေး လောက်ကိုတော့ သိမှ ကျွန်တော်မတို့လဲ ရှာလို့ရမှာရှင်။ ပြောတော်မူပါဦး”

“အပြင်မှာ ပျောက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောမှပဲ။ နင်တို့ ဒီမှာ ဘယ်နှယ်လုပ် ရှာလို့ ရမှာလဲ။ ဘယ်နေရာ ကျပျောက်တယ် လို့တော့ ဘယ်နှယ်လုပ် ပြောနိုင်ပါ့မလဲ”

ထိုအခါတွင် လီဝမ် နှင့်တန်ချွန်း တို့က

“တို့မှာလဲ မနက်လင်းကတည်းက ဒီကိစ္စအတွက် ပျာယာခတ်နေတာ၊ မောလှပြီကွယ်။ ခု သန်းခေါင်တိုင် တော့မယ်။ မလေးထိုက်ယူဆိုလဲ ပြန်သွားပြီ။ ခုအချိန်ထိအောင် ဘယ်မှာ နေနိုင်ပါ့မလဲ။ ကဲ ကိုယ်တို့လဲ ပြန်ကြဦးမှ။ နို့မို့ယင် မနက်ဖြန်မှာ စောစောမထနိုင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်”

သူတို့ အသီးသီး ပြန်သွားကြသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုလည်း အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် မာလာနှင့် ကျန်အစေတော်တစ်သိုက်မှာကား ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး ကောင်းစွာအိပ်မပျော်နိုင်ကြဘဲ ပျောက်သွားသော ကျောက်စိမ်းတုံး နှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုက်ယုသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ တစ်နေ့တွင် ကျောက်စိမ်းနှင့် ရွှေတို့ (ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်) တို့သည် ဂဟေဆက်ကြလိမ့်မည်။ ကျောက်စိမ်းနှင့် ရွှေ ဂဟေဆက်အောင် ရှေးရေစက် ဖန်တီးလိုက်ပြီး ဖြစ်သည် ဆိုသည့် စကားများကို သွား၍ အမှတ်ရနေလေ၏။

“အင်း၊ ဗေဒင်တွေ နတ်ဆရာတွေရဲ့ စကားတွေကလဲ သိပ်မှန်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ပြောသလို ရွှေနဲ့ ကျောက်စိမ်း ဂဟေဆက်ကြရမယ် ဆိုယင် မောင်လေးပေါက်ယုရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပျောက်နိုင်ပါ့ မလဲ။ ရွှေနဲ့ ကျောက်စိမ်းတို့ ဂဟေဆက်နိုင် ကြတာဟာ ငါ့ကြောင့်များလား” ဟုတွေးကာ ပီတိဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် တစ်နေကုန် ပင်ပန်းခဲ့ရသည့်တိုင် ထိုအတွေးကြောင့် စိတ်လက်ကြည်လင်လျက်ရှိရာ စာကို ထိုင်လျက် ဖတ်နေလေရာ ပင်ပန်းလွန်းမက ပင်ပန်းနေသည့် ဇူချွန်းက အအိပ်ခိုင်းမှပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ အိပ်ရာ ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည့်တိုင် ထိုက်ယုသည် အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ ပန်းသီးချဉ်ပင်ကြီး အခါမဟုတ် ပွင့်သည့် အကြောင်းသို့ စိတ်ရောက် သွားပြန်လေ၏။

“ဒီကျောက်စိမ်းတုံးဟာ သာမန်ကျောက်စိမ်းတုံး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို မွေးတုန်းက ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့လျက်ပါလာ ခဲ့တာ။ ဒီတော့ ဒီကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သွားတယ် ဆိုတာ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ ဟာပဲ။ ပြီးတော့ ခုတလောမှာ

ပန်းသီးချဉ်ပင်ကလဲ အခါမဟုတ် ရာသီမဟုတ် အပွင့်တွေ ပွင့်နေလိုက်သေးတယ်။ ဒီပန်းတွေ အခါမဟုတ် ပွင့်တာဟာ အတိတ်နိမိတ် မကောင်းဘူး၊ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းယင် ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သွားမှာလဲ။ ကြည့်ရတာ ကတော့ ပန်းသီးချဉ်ပွင့်တွေ ပွင့်တာဟာ မကောင်းတဲ့နိမိတ်။ မောင်လေးပေါက်ယုမှာလဲ ဘယ်လို ကြမ္မာဆိုးများ ဝင်လေ မလဲ မသိဘူး။ နိမိတ်ကတော့ မကောင်းဘူး”

ထိုသို့ဖြင့် စဉ်းစားလျက်ရှိရာ ထိုက်ယုသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရင်းမှ ပန်းသီးချဉ်ပင် ပွင့်သည့် ကိစ္စနှင့် ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်ခြင်းသည် မိမိနှင့် ပေါက်ယုတို့နှစ်ဦး နီးစပ်ရေးအတွက် အတိတ်နိမိတ်ကောင်းများ ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိပြန်ကာ အားတက်ပြန်လေ၏။ သို့ဖြင့် ထိုက်ယုသည် ဝမ်းသာလိုက် ဝမ်းနည်းလိုက်ဖြင့် တစ်လှည့်စီ ဖြစ်လျက်ရှိရာ နံနက် လင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ သခင်မဝမ်သည် ရွှေမြို့တော်တွင် ရှိသည့် အပေါင်ဆိုင် အသီးသီးသို့ လူများလွှတ်၍ စုံစမ်းခိုင်းလိုက် လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း သူနည်းနှင့်သူ ကျိတ်၍ရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ရက်ပေါင်း အတန်ကြာ သွားသော်လည်း အကြောင်းမထူးလှချေ။ ကံအားလျော်စွာပင် မယ်မယ်နှင့် ကျိချိန်တို့ မသိကြသေးချေ။ မာလာနှင့် အစေတော်များမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လည်တဆန့်ဆန့် နားတစွင့်စွင့်နှင့် ရှိနေပြီး ပေါက်ယုမှာမူ ကျောင်းသို့ပင် မတက်နိုင်တော့ဘဲ တငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မိခင်ဖြစ်သူ သခင်မဝမ်မှာ ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်ဘဲ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သောကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခြင်း မျှသာဟု သာမန်မျှသာ အောက်မေ့ လိုက်မိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုအကြောင်းများကို တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ကျိလျှံသည် သူ့ကို ဂါရဝ ပြုရန် ရောက်လာလေ၏။ ကျိလျှံက မျက်နှာ ဝင်းထိန်လျက်ဖြင့်

“ဒေါ်လေးဝမ်ရဲ့ မောင်လဲ ဝန်မင်းအဖြစ် ရွှေမြို့တော်ကို ပြောင်းရတော့မယ်လို့ ကျိယုဆုန်ဆီက ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ဦးကြီးကျိချိန်ဆီကိုလဲ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီလို့ ပြောပါတယ်။ ရာထူးခန့် ကြော်ငြာကိုတော့ နောက်နှစ်ပထမလ လဆုတ် ငါးရက်နေ့ကျမှ ထုတ်ပြန်မယ်လို့ သိရပါတယ်။ သူ့ကို ရာထူးပြောင်းရွှေ့ ခန့်ထားလိုက်ကြောင်းကိုလဲ လီသုံးရာခန့် ဝေးတဲ့ သူရုံးစိုက်ရာ ပြည်နယ်ကို ခြေမြန်တော်များလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက် ပါပြီတဲ့။ ခုလောက်ဆိုယင် ဒေါ်လေးဝမ်ရဲ့ အစ်ကိုလဲ ရွှေမြို့တော်ကို ထွက်လာလောက်ပါပြီ။ နောက်နှစ်ပတ်လောက် ရှိယင် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒေါ်လေးဝမ်ကို ဒီသတင်း လာပြောတာပါ”

ဒေါ်လေးဝမ်းမှာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးပြီ။ ရှိသမျှ ဆွေမျိုးသားချင်း များအနက် မောင်တစ်ယောက်မှာလည်း နယ်စွန့်နယ်ဖျားတွင် ရောက်ကာ မိမိတို့ကိုပင် စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုခြင်း မပြုနိုင်တော့ပြီဟု တွေးကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ယခုမူ မိမိ၏ မောင်တော်သူသည် အတွင်းဝန်မင်းအဖြစ် ရွှေမြို့တော် ပြောင်းလာတော့မည် ဖြစ်သည့် အတွက် မိမိတို့ဘက်မှ ယခုကဲ့သို့ မားမားမတ်မတ် လူတစ်ယောက် ရှိလျှင် မိမိတို့ အမျိုးလည်း ဂုဏ်တက်နိုင်သည်။ သားဖြစ်သူ ပေါက်ယု အတွက်လည်း နောင်ရေးတွင် စိတ်ချရသည်ဟု ဒေါ်လေးဝမ်း တွက်မိလေ၏။ သို့ဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်း သည် ပေါက်ယု၏ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သည့် ကိစ္စကြောင့် စိတ်ညစ်နေသည်တို့ပင် ပျောက်သွားကာ သူမောင် ရောက်လာမည့် ရက်ကိုသာ လက်ချိုးရေတွက်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်နေ့တွင်မူ ကျိချိန်သည် မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက် အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်လာလေ၏။

“သွား၊ သွား။ မြန်မြန်။ မယ်မယ်ကိုခေါ်ပြီး ရွှေနန်းတော်ကြီးကိုသာ မြန်မြန် လိုက်သွားကြပေတော့။ မယ်မယ်ကို မင်းကိုယ်တိုင် စောင့်ကြပ်ခေါ်သွား၊ လူတွေသိပ်မများပေစေနဲ့။ မြောက်နန်းမတော်ကလေးဟာ အင်မတန် နာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခု ရွှေနန်းတော်ကြီးက မိန်းမစိုး တစ်ယောက် စောင့်နေတယ်။ မိန်းမစိုးရဲ့ စကားအရတော့ မြောက်နန်းမတော် လေး လေဖြတ်သွားတယ်တဲ့။ ရွှေနန်းတွင်း သမားတော်ကြီးတွေ ကတော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောကြသတဲ့”

သခင်မဝမ်သည် မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ကာ မယ်မယ့် အဆောင်သို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် နန်းမတော် ယင်ချွန်းသည် အကြီးအကျယ် နာမကျန်းဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ အခစား ဝင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

မယ်မယ်သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကို တ၊ကာ

“ဟင်၊ နာမကျန်း ဖြစ်ပြန်ပြီတဲ့လား။ အလျင်တစ်ခါ တုန်းကလဲ ကောလာဟလတွေ ထွက်လာလို့ ထိတ်လိုက် လန့်လိုက်ရတာ။ ပြီးတော့လဲ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ခုတစ်ခါလဲပဲ ကောလာဟလပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ရတာပဲ”

သခင်မဝမ်သည် ယုန်ယွမ်းနှင့်တိုင်ပင်၍ သေတ္တာများ အားလုံးကို မွှေနှောက်လှန်လှောကာ မယ်မယ် ရွှေနန်းတော် ပွဲတက် ဝတ်စုံများကို ရှာဖွေပေးရလေ၏။ ထိုနောက် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာကာ မိမိအဝတ်အစားများကို လဲပြီးလျှင် မယ်မယ်ကို သွားခေါ်ပြန်လေ၏။ ထိုနောက်

သူတို့သည် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ သံလျင်းများဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ယင်ချွန်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား၏ ရွှေနန်းတော် နတ်ငှက်ဆောင်ရှိ မိဖုရားငယ်တစ်ပါး အဖြစ် အမြောက် ခံရချိန်မှစ၍ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ အထူး အရေးပေးမြှောက်စားခြင်းကို ခံရလျက် တဖြည်းဖြည်း ဆူဖြိုးလာခဲ့ရာ များစွာ လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် မောနေတတ်ပြီး မောလာသည်နှင့် ဝက်ရှူးပြန်သကဲ့သို့ တက်တတ်သည့် ရောဂါစွဲကပ်လာခဲ့လေ၏။ ယခုကဲ့သို့ နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်မီ ရက်အနည်းငယ်ခန့်က မြောက်နန်းမ တော်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား ပွဲတော်တည်ခင်းရာသို့သွား၍ ပြုစုစောင့်ကြပ်ပြုစုနေရာမှ အပြန်တွင် အအေးမိလာ ခဲ့ကာ ယခင်ရောဂါများပြန်၍ ပေါ်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ကြိမ်မှာမူ ရောဂါပြင်းထန်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတွင် သလိပ်တို့ ခဲလျက်ရှိပြီး ခြေလက်များမှာလည်း ထုံကျဉ်အေးစက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအကြောင်း ကို ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားအား လျှောက်ထားသည့်အခါ၌ နန်းတွင်းသမားတော်များကို ပင့်ခေါ်စေ၏။ သို့ရာတွင် မြောက်နန်းမတော်သည် ဆေးကိုပင် မသောက်နိုင်တော့ပြီ။ သမားတော်တို့သည်လည်း မြောက်နန်းမတော်၏ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတွင် ခဲနေသောသလိပ်တို့ကို ရှင်းလင်းမရတော့ပြီ။ နန်းတော်အရာရှိများသည် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်လျက် မြောက်နန်းမတော်၏ ဈာပနအတွက် ပြင်ဆင်ထားဖို့ ခွင့်ပြုရန် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကို လျှောက်ထားကြ သည်တွင် မယ်မယ်နှင့် ဆွေမျိုးများကိုလည်း နန်းတော်သို့ခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ ဆင့်ခေါ်ချက်အရ ရွှေနန်းတော်ထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါ၌ မြောက်နန်းမတော် ယင်ချွန်းမှာ စကားမပြောနိုင်တော့ပြီ။ မယ်မယ်ကို တွေ့မြင်သည့်အခါ၌ မြောက်နန်းမတော်သည် ထိတ်လန့် အားငယ်လျက်ရှိသည့် အမူအရာကို ပြလျက်ရှိ၏။ မျက်ရည်ကား မကျတော့ချေ။ မကြာမီပင်လျှင် ကျိချွန်း၏ လိပ်စာဘွဲ့မည်ရည် ကတ်ပြားနှင့် အခြားသူများ၏ ကတ်ပြားများကို အပျိုတော်များက ယူဆောင်လာခဲ့ကြကာ မြောက်နန်းမတော်မျက်နှာရှေ့ ထိုးပြ ကြသော်လည်း မြောက်နန်းမတော်၏ မျက်လုံးများသည် သဲကွဲစွာ မမြင်ရတော့ပြီ။ မျက်နှာမှ သွေးရောင်တို့သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပြယ်စပြုခဲ့လေပြီ။ နန်းတော် အရာရှိများနှင့် မိန်းမစိုးများသည် ထိုအခြင်းအရာကို ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသို့ လျှောက်တင်ထားသည့်အတွက် ခဏကြာလျှင် အခြား မိဖုရားငယ်များနှင့် ကိုယ်လုပ်တော်များကို စေလွှတ်၍ အကြည့်ခိုင်းလိမ့်မည်။ သို့အကြည့်ခိုင်းလျှင် အနားတွင် မြောက်နန်းမတော်၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များ မရှိသင့်ဟု ယူဆ ကြသဖြင့် သူတို့ကို အပြင်ဘက်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေရန်

ပြောကြလေ၏။ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကား ထိုနေရာမှ မသွားလိုကြချေ။ သို့ရာတွင် ရွှေနန်းတော် ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို လိုက်နာရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ငိုပင် မငိုရဲဘဲ ရင်နာနာဖြင့်ပင် ခန်းဆောင် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ရွှေနန်းတော်မြို့တံခါးရှိ တံခါးစောင့် အရာရှိတို့ထံ သတင်းပို့ ပြီး၍ အတန်ကြာလျှင် မိန်းမစိုး တစ်ယောက်သည် ရွှေနန်းတွင်း ဗေဒင်ဟူးရားပညာရှိတို့ထံ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာများသည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ် ဆောင်ကြောင်း ကို မယ်မယ် ကောင်းစွာသိ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်သည် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ရဲဘဲ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းမစိုး တစ်ယောက် ထွက်လာကာ

“မြောက်နန်းမတော်ဖုရား နတ်ရွာစံ ကံတော် ကုန်ပါပြီ” ဟု အကြောင်းကြားလေ၏။

ထိုနှစ် နွေဦးရာသီသို့ ကူးပြောင်းသည့်ရက်မှာ စန္ဒမာသ ပြက္ခဒိန် အလိုအရ ဒွါဒသမလ လဆုတ်သုံးရက်နေ့တွင် ကျရောက်လျက် မြောက်နန်းမတော်မှာ လဆုတ်လေးရက်နေ့တွင် ကံတော်ကုန်ခြင်းဖြစ်ရာ သူရိယမာသ ပြက္ခဒိန် အလို အရမူ နောက်တစ်နှစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် မြောက်နန်းမတော်၏ အသက်သည် လေးဆယ့်သုံးနှစ်ဟု ယူကြ လေ၏။

မယ်မယ်သည် ပူဆွေးသောကကို ဖုံးဖိကာ သံလျင်းကိုစီး၍ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသတင်းကို ကြားရပြီးသည့် နောက်တွင် ကျိချိန်နှင့် အခြားသူများသည်လည်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆင့်၊ လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်၊ ပေါက်ယုနှင့် ကျန်သူတို့ အားလုံးသည် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ပြန်လာကြသော မယ်မယ်တို့တစ်တွေကို ကြိုဆိုရန် ခန်းမဆောင်ရှေ့ အတက်လှေကားတွင် တစ်ဘက်တစ်ချက် တန်းစီ၍ ရပ်နေကြလေ၏။ သူတို့သည် မယ်မယ်၊ ကျိချိန်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကို ဂါရဝ ပြုပြီးနောက် ငိုလျက် ရှိကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ရွှေနန်းတော် ဘွဲ့မည်ရည် ရှိသူတို့သည် ရွှေနန်းတွင်း ထုံးစံများအရ အသုဘရှုရန်အတွက် တလားဘေးတွင် သွား၍ တန်းစီကြလေ၏။ မြောက်နန်းမတော်တို့အတွက် မည်သို့သော ဂူဗိမာန်မျိုးကို ဆောက်ရမည် စသည့် ရွှေနန်းတွင်းအစဉ်အလာ ထုံးစံများရှိသည့်တိုင် ယခုကိစ္စတွင်မူ ကျိချိန်မှာ လုပ်ငန်းဌာန ဒုတိယဝန်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်နေသည့် အလျောက် သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးသည် ကျိချိန်ကို တိုင်ပင်ကာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကလည်း ကျိချိန်ထံ ညွှန်ကြားချက် တောင်းခံကာ သူ

စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်လုပ်ပေးရန် စီစဉ်ထားကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းဌာန ဝန်ကြီး တစ်ယောက် အဖြစ်လည်းကောင်း၊ မြောက်နန်းမတော်၏ ခမည်းတော်အဖြစ် လည်းကောင်း နှစ်ပြန် တာဝန်ရှိနေသည့် အတွက် ကျိချိန်မှာ အိမ်တွင်ရော၊ နန်းတော်ထဲတွင်ပါ အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။ မကြာသေးမီက ရွှေနန်းရှင် မယ်တော် ဖုရားနှင့် ကိုယ်လုပ်တော်ချုပ်တို့၏ မသာတော်များတုန်းကပင် ယခုလောက် အလုပ်မများခဲ့ချေ။ မြောက်နန်းမတော် မိဖုရားတွင် သားယောက်ျားကလေး မွေးဖွားခြင်း မရှိခဲ့သည့် အတွက် ရွှေနန်းတော်ထုံးစံအရ နတ်ရွာစံပြီးသည်နှင့် သီရိ အတုလ မဟာရတနာဒေဝီ ဟူသောဘွဲ့ကို ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ဤတွင် တော်လောက်ပြီ။

ကျိဆွေမျိုးစုဝင် မိန်းမ ယောက်ျားတို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက်ရသဖြင့် အလုပ် များလျက် ရှိကြလေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ယခုတလောတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ ကျန်းမာရေးမှာ ပြန်လည် ကောင်းမွန်စွာ ပြုလာသည့်အတွက် အိမ်ကို စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ရုံမျှမက ဝမ်းဇူတုန် ပြန်ရောက်လာသည့် အတွက်လည်း ကြိုဆိုရန် ပြင်ဆင်မှု များကို လုပ်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ အစ်ကို ဝမ်းဂျင်းသည် သူတို့ ဦးလေးတော်သူ ဝမ်းဇူတုန် တစ်ယောက် ရွှေနန်းတော် အတွင်းဝန်အဖြစ် ပြောင်းလာသည်ဟု ကြားရသည့်အခါ၌ သူ့ဦးလေးကို နှုတ်ဆက် ရန် ဇနီးနှင့်အတူ ရွှေမြို့တော်သို့ တက်လာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာကား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ မိဘ ဆွေမျိုးများ ရောက်လာသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ် အားရှိလာကာ မြန်မြန် နာလန်ထလာခဲ့သည်ဟုပင် ထင်ရပေ၏။ ယခု အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်ထောင်ကို စီမံအုပ်ချုပ်လျက်ရှိသဖြင့် သခင်မဝမ် မှာလည်း တာဝန် လျော့နည်း သွားရုံမျှ မက သူ့အစ်ကို ရောက်လာမည်ဆိုသည့် အတွက်လည်း စိတ်အေးသွားရ ပြန်လေ၏ ၊

ပေါက်ယုမှာ တာဝန်လည်းမရှိ၊ ဆရာကြီးကလည်း သူတို့အိမ်ကိစ္စများကြောင့် ပေါက်ယုအား ဘေးမဲ့ပေးထား လိုက်သည့်အတွက် စာကို ကောင်းစွာ သင်အံ့ခြင်း မပြုတော့ချေ။ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိချိန်ကလည်း အလုပ်များလျက်ရှိသဖြင့် သူ့ကျောင်းစာများကို စစ်ဆေးခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲရှိရာ ပေါက်ယုမှာ ဥယျာဉ်ထဲရှိ မိန်းကလေးများနှင့် ဆော့ကစား ၍သာ အချိန်ကုန်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ ကျောက်စိမ်းတုံး လည်ဆွဲကလေး ပျောက်သွား ကတည်းက တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ငေးငိုင်လျက်ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စကားများကို တစ်ယောက်တည်း ပြောနေတတ် လေ၏။ မယ်မယ်ရောက်နေသဖြင့် မယ်မယ့်ကို ဂါရဝပြုဖို့ပြောလျှင် သွား၍ကန်တော့၏။ မပြောလျှင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်

တော့ချေ။ မာလာနှင့် အခြားအစေတော်များသည် ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကိုကြည့်၍ အားမရကြသော်လည်း သူ စိတ်ဆိုးမည် စိုးသဖြင့် မပြောရဲကြချေ။ ပေါက်ယုသည် သူ့ကို ထမင်းလာကျွေးလျှင် စား၍၊ မကျွေးလျှင်လည်း မတောင်း တော့ချေ။ ပေါက်ယုသည် သုန်မှုန်နေခြင်းမျှ မကတော့ဘဲ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်ကို မာလာ သတိထားမိသည့်အတွက် တစ်နေ့၌ မာလာသည် အချိန်ယူကာ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို ဂူချွန်းအား ပြောပြ လေ၏။

“မလေးထိုက်ယုကို ပြောပေးစမ်းပါကွာ။ သခင်လေးကို လာပြီး အားပေးစကားလေး ဘာလေး ပြောစမ်းပါဦးလို့”

သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ထိုက်ယုအား ပြောပြသည့် အခါ၌ ထိုက်ယုသည် မိမိတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်နေ့တွင် လက်ထပ်ရမည်ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိသဖြင့် ပေါက်ယုထံသို့သွားရန် ဝန်လေးလျက်ရှိလေ၏။

“သူ ဒီကိုလာမယ် ဆိုယင်တော့ အထိုက်အလျောက် ဧည့်ခံရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို သွားတွေ့လို့တော့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်” ဟု တွေးကာ ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုထံသို့သွားရန် ငြင်းဆန်လေ၏။

ထို့နောက် မာလာသည် တန်ချွန်းထံသို့ သွားကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြန်၏။ သို့ရာတွင် အချိန်အခါ မဟုတ် ပန်းသီးချဉ်ပွင့်များ ပွင့်ခြင်း၊ ပေါက်ယု၏ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် မြောက်နန်းမတော် နတ်ရွာစံခြင်း စသည့် အကြောင်းများကြောင့် မိမိတို့ မိသားစုတွင် ကံဇာတာ နိမ့်နေလေပြီဟု တန်ချွန်း ထင်မိလေ၏။ တန်ချွန်းမှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ထွေလျက်ရှိသဖြင့် ပေါက်ယုကို သွား၍ ဖျောင်းဖျလိုစိတ် မရှိဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ထို့ပြင် မိမိတို့ မိန်းကလေး များသည် ဝမ်းကွဲ မောင်များ၊ အစ်ကိုများနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေမှ ကောင်းမည် မဟုတ်လော။ တန်ချွန်းသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် သွားကြည့်သေးသော်လည်း ပေါက်ယုမှာ ငူတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်လျက် မိမိကိုပင် စကား ကောင်းစွာ မပြောတော့သဖြင့် တန်ချွန်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျကာ နောက်ထပ်မသွားတော့ချေ။

ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သည့်ကိစ္စကို ပေါက်ကြည်လည်း ကြား၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ယုတို့ လက်ထပ်ပေးရန် စကားပြောကြသည့်နေ့က ဒေါ်လေးဆွေ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့်

“ညည်းဒေါ်လေးဝမ်းကတော့ ကြောင်းလမ်းစကား ပြောနေပြီ။ ဒါပေမယ့် မေမေကတော့ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မပြောခဲ့သေးပါဘူး။ ဆွေဖန်ကိစ္စပြီးလို့ သူပြန်လာတဲ့အခါကျတော့မှ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့လို့ မယုတ်မလွန်ဘဲ ပြောခဲ့တယ်။ နေစမ်းပါဦး၊ သမီးသဘောကကော ဘယ်လိုများ

ရှိသလဲ”

ပေါက်ကြည်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့်

“သမီးကို မမေးပါနဲ့ မေမေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ မိဘစီမံရာကို နာခံရတာပါ။ ခု ပေါက်ကြည်တို့မှာ ဖေဖေ မရှိတော့ မေမေ ကြိုက်သလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ အစ်ကိုဆွေဖန်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါ။ သမီး မပြောပါရစေနဲ့”

ပေါက်ကြည်သည် ငယ်ငယ်က အလိုလိုက်ခံခဲ့ရသည့်တိုင် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေမှာ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ပေါက်ကြည်ကို ပို၍ပင် ချီးမွမ်းမိလေ၏။ ထိုနောက်မှစ၍ ဒေါ်လေးဆွေသည် ပေါက်ကြည်ရှေ့တွင် ပေါက်ယု၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။ ပေါက်ကြည်ကလည်း သူ့အကြောင်းကို မပြောမိရန် အထူးသတိထားလေ၏။ ယခု ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သည့် သတင်းကို ကြားသည့်ခါ၌ ပေါက်ကြည်သည် စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် မိမိနှင့် မည်သူမျှ မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်းမပြုဘဲ သူများ ပြောသမျှကိုသာ နားထောင်နေလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေသည် အစေတော်များကို မကြာခဏ စေလွှတ်ကာ ကျောက်စိမ်းတုံး အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်၏။ သို့ရာတွင် မိမိမှာ သားဖြစ်သူ ဆွေဖန်၏ အမှုအတွက် စိတ်သောကရောက်ရခြင်း၊ မိမိ၏ အစ်ကို ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်လာလျှင် ဆွေဖန်၏ ကိစ္စအတွက် အကူအညီတောင်းရန် စဉ်းစားရခြင်း၊ မြောက်နန်းမတော် နတ်ရွာစံသဖြင့် ကျိစံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံး အလုပ်များနေ ကြသည့်တိုင် နတ်ငှက်မယ်က အိမ်ထောင်ကို နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်း စသည့် အကြောင်းများ သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုစံအိမ်ဝင်းကြီးထဲသို့ မရောက်မိတော့ပြီ။ ဤတွင် မာလာတစ်ယောက် သာလျှင် ပေါက်ယု ကိစ္စအတွက် အကြီးအကျယ် အလုပ်များကာ စိတ်သောကရောက်လျက်ရှိလေ၏။ မာလာသည် ပေါက်ယု အနီးတွင် အမြဲတစေ စောင့်ကြပ်ကာ နှစ်သိမ့်အားပေးစကာ ပြောသော်လည်း ပေါက်ယု၏စိတ်မှာ တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်မြဲ ဖြစ်လျက်ရှိပြီး ယောက်ယက်ခတ်၍ ခတ်လျက်ရှိလေ၏။ မာလာမှာ သူ့သောကကိုသူ အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်း မျှိုသိပ် ထားရ လေ၏။

များမကြာမီတွင် မြောက်နန်းမတော်၏ အလောင်းတော်ကို ဘုရင်မင်းများ ဂူသင်္ချိုင်းတော် အတွင်းရှိ ဝတ်ကျောင်း တစ်ဆောင်တွင် ပြောင်းရွှေ့ထားသဖြင့် မယ်မယ်နှင့် လူကြီးများမှာ ဈာပနတွင် အချိန်ကုန်လျက် ရှိနေကြ လေရာ ပေါက်ယု၏ အခြေအနေမှာလည်း တစ်နေ့တခြား

ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာခဲ့ကာ နောက်ဆုံးတွင် သွက်သွက် လည်အောင် စိတ်ဖောက်ပြန်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ယုမှာ ဖျားနာခြင်း မရှိသည့်တိုင် အိပ်လည်း မအိပ်နိုင်၊ စားလည်း မစားနိုင်ဘဲဖြစ်ရာမှ ယခုအချိန်တွင် စကားကိုလည်း ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ ပြောစ ပြုလာခဲ့ လေပြီ။ မာလာနှင့် ရှေ့ယွေ တို့သည် ထိုအခြေအနေကို မြင်သည်တွင် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ နတ်ငှက်မယ်ထံ တစ်ကြိမ် မက အကြောင်းကြားသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်လည်း မကြာခဏဆိုသလို လာရောက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ အစပထမတွင်မူ ပေါက်ယုသည် ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သဖြင့် စိတ်ညစ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်မည်ဟု နတ်ငှက်မယ်ထင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီကို သိလာသည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်သည် သမားတော်များကို ပင့်ကာ ပေါက်ယုကို ကုသ စေ၏။ သမားတော်ကြီးများကလည်း ဆေးအမျိုးမျိုးကို တိုက်ကျွေးကြသည့်တိုင် ပေါက်ယု၏ ရောဂါမှာ သက်သာသည် ဟူ၍ မရှိဘဲ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာခဲ့လေ၏။

မြောက်နန်းမတော်၏ ဈာပနပြီးသည့် အခါ၌ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုအတွက် စိုးရိမ်သဖြင့် သခင်မဝမ် နှင့်အတူ ဥယျာဉ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မာလာနှင့် အခြားသူများက မယ်မယ်တို့ ရောက်နေသဖြင့် ထွက်၍ ဂါရဝပြုဖို့ တိုက်တွန်းသောအခါ ပေါက်ယုသည် မာလာ့ကို မှီတွဲ၍ လိုက်လာကာ မယ်မယ်ကိုထွက်၍ ကန်တော့လေ၏။

“ငါ့မြေး နေမကောင်းဘူးထင်လို့ မယ်မယ်လာကြည့်တာ။ ခုတော့ ကောင်းသားပဲ။ ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တော်သေးတာပေါ့” ဟု မယ်မယ်က တအံ့တဩဖြင့် ပြောလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်ကလည်း အားပေးစကား ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှမဖြေဘဲ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လျက် ရှိလေ၏။ အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ မယ်မယ်တို့သည် ပေါက်ယုကို မေးမြန်းကြပြန်၏။ သူတို့က မေးတိုင်း မာလာကလည်း ပေါက်ယုကို ဖြေရန် တိုက်တွန်း၏။ ပေါက်ယု၏ အမူအရာမှာ လုံးဝပြောင်းလဲလျက် ရှိလေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ဝမ်းတွင်းရူး တစ်ယောက်နှင့်သာ တူနေလေ၏။ မယ်မယ်မှာလည်း စိုးရိမ်သည်ထက် စိုးရိမ်လာခဲ့ လေပြီ။

“စောစောတုန်းကတော့ ငါလဲ ဒီလောက်ဆိုးမယ်လို့ မထင်လိုက်မိဘူး။ ခုသေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မှ ရောဂါက သိပ်မသေးဘူးဆိုတာ သိလာရတယ်။ လက်စသတ်တော့ ငါ့မြေးလေး စိတ်မနွဲ့ ဖြစ်သွားတာကိုး။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်”

ထိုအခါ၌ကား ဖုံးဖိနေ၍ မဖြစ်တော့ကြောင်း ဒေါ်လေးဝမ် သိလိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဝမ်က လီနန်း မြို့စားကြီး စံအိမ်သို့ ပြဇာတ်သွားအကြည့်တွင် ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်ခဲ့ကြောင်းကို မယ်မယ့်အနား ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောပြရလေ၏။

“ကျွန်မတို့လဲ ရှာလိုက်တာ နံ့တောင်နံ့ပါပြီ မယ်မယ်။ နတ်ဗေဒင် တို့ဘာတို့လဲ မေးပြီးပါပြီ။ နတ်ဗေဒင် မေးတော့ အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ မယ်မယ် ဒီလောက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ပြန်ရမှာပါ”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် အလန့်တကြားဖြင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေသည်။

“ဒီကျောက်စိမ်းတုံးက ဘယ်နှယ် ပျောက်ရမှာလဲ၊ ညည်းတို့ တယ်ပေါ့ ကြပါကလားဟင်။ ကျိချိန်ကကော ဘာမှ မပြောဘူးလား။”

မယ်မယ် စိတ်ဆိုးနေကြောင်းကို သိရသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဝမ်သည် အစေတော်များကို ခူးထောက် ထိုင်ခိုင်း လိုက်၏။ ဒေါ်လေးဝမ် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မယ်မယ့်မျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့လျက်ဖြင့်ပင်

“မယ်မယ် စိတ်ပူမှာလဲကြောက်၊ ကျိချိန် စိတ်ဆိုးမှာလဲ စိုးတဲ့အတွက် ကျွန်မ မပြောမိတာပါ မယ်မယ်”

မယ်မယ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ

“ဒီကျောက်စိမ်းတုံးဟာ ပေါက်ယုရဲ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံး။ ခု ဒီကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်တဲ့အတွက် ကလေး က စိတ်ဖောက်ပြန်နေတာ။ ဒီလိုနေလို့ဖြစ်မလား။ ညည်းတို့က ပေါ့လွန်းလှချေလားဟင်။ ဒီကျောက်စိမ်းတုံး အကြောင်းကို ရွှေမြို့တော်တစ်ခုလုံး သိတယ်။ ဒါကြောင့် ကောက်ရယင်ကော ပြန်ပေးမယ်လို့ ညည်းတို့ထင်သလား။ သွား၊ ကျိချိန် ကို ခေါ်လိုက်စမ်း။ ပြောမှဖြစ်မယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် အစေတော်များက ကျိချိန်ကို အသိမပေးရန် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် တောင်းပန်ကြလေ၏။

“မယ်မယ်ရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ သူ့ကိုတော့ မပြောပါနဲ့ဦး။ မယ်မယ်တောင် ဒီလောက် စိတ်ဆိုးနေယင် သူ ဘယ်လောက် ဒေါသပူနီထမယ် ဆိုတာ မယ်မယ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့။ ခု ပေါက်ယုကလဲ ကောင်းကောင်း နေထိုင် မကောင်း သေးတော့ ခဏနေပါဦး။ ဒီအတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရှာပါမယ်”

“မပူပါနဲ့အေ၊ သူ့ကို ငါထိန်းပါမယ်။ သွားခေါ်မှာသာ ခေါ်စမ်းပါ”

ဟုဆိုကာ မယ်မယ်သည် ရှေ့ယွှေ့ ကိုလွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ရှေ့ယွှေ့သည် ချက်ချင်းပြန်လာကာ သခင်ကြီး ကျိချိန်မှာ ကိစ္စရှိ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြောင်း ဖြင့် ပြောလေ၏။

“ကျိချိန် မရှိဘဲနဲ့ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ သူ့ကို မစောင့်နဲ့တော့။ ငါ့ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း လုပ်တယ် ပြောလိုက်။ ခုလောလောဆယ်မှာ အစေတော် ကလေးတွေကို ဒဏ်မပေးနဲ့ဦး၊ မလိုသေးဘူး။ ကျိလျှံကို ခေါ်ပြီး အဲဒီနေ့က ပေါက်ယုသွားတဲ့လမ်းမှာ ကြော်ငြာသွားပြီး အကပ်ခိုင်း။ ကျောက်စိမ်းတုံးကို တွေ့လို့ ပြန်ပေးယင် ငွေစင်ပိဿာ တစ်ရာ ပေးမယ် လို့ရေး။ သတင်းပေးနိုင်သူကို ပိဿာငါးဆယ် ပေးမယ်။ တကယ်လို့ ဒီလောက်ဆုငွေပေးလို့မှ ပြန်မရသေးယင်လဲ ငွေကို နှမြောမနေနဲ့။ ဒီလိုလုပ်ယင် ရရမှာပေါ့။ အနီးက လူလောက်ကိုသာ အရှာခိုင်းနေလို့တော့ တစ်သက်လုံးရှာတောင် တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာလည်း ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုရဲတော့ချေ။ မယ်မယ်သည် ထိုအတိုင်းလုပ်ရန် ကျိလျှံဆီသို့ လူလွှတ်၍ အကြောင်းကြားခိုင်း လိုက်လေ၏။

“ပြီးတော့ ပေါက်ယု နေ့စဉ်သုံးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဒီမှာ တစ်ခုမှ မထားနဲ့၊ ငါ့အဆောင်ထဲကို ပို့လိုက်။ သူနဲ့အတူ မာလာနဲ့ ချူဝမ်း လိုက်လာခဲ့။ ကျန်တဲ့ အစေတော်တွေကတော့ ဥယျာဉ်ထဲက သူ့အဆောင်ကို စောင့်နေရစ်ခဲ့ကြ”

ထိုအတောအတွင်း၌ကား ပေါက်ယုသည် စကားကို တစ်ခွန်းမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ အူတူတူ မျက်နှာပေးဖြင့် သွားကြီးများကို ဖြကာ ရယ်လျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုလက်ကိုဆွဲကာ ထလိုက်သည်နှင့် မာလာနှင့် သူ့ အစေတော်များသည်လည်း သူတို့ကို ဥယျာဉ်ဝင်းဝ ရောက်အောင် လိုက်ပို့ကြလေ၏။ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့သည် အဆောင်တွင် ပေါက်ယုအား နေရာချထားရန် အခန်းများကို စီစဉ်ခိုင်းကြ လေ၏။

မယ်မယ်က

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားနေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ခုဆိုယင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ လူကလဲ တော်တော် နည်းသွားပြီ၊ ပြီးတော့ နီမောင်းပျော်ဖွယ် ဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ ပန်းပင်တွေဟာ ညှိုးသွားပြီး အခါမဟုတ်၊ ရာသီမဟုတ် ပြန်ပွင့်လာကြတယ်။ တကယ် က ပေါက်ယုရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ မကောင်းဆိုးဝါး ဘေးအန္တရာယ်က ကာကွယ်နိုင်အောင်လို့ အဆောင်အဖြစ် ဆွဲထားတာ။ ခု အဲဒီအဆောင် ပျောက်သွားပြီဆိုတော့ သူ့မှာ မကောင်းဆိုးဝါး စီးနေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ငါ့အဆောင်မှာ ခေါ်ထားလိုက်တာ။ ခုတလောမှာတော့ သူ့ကို အပြင်တို့ ဘာတို့ ထွက်ခွင့်

မပေးနဲ့ဦး။ သမားတော်တို့ ဘာတို့ လာယင်လဲ ဒီကိုသာ ပင့်ခဲ့”

“မှန်ပါတယ် မယ်မယ်၊ မယ်မယ်ကတော့ အမြဲတမ်း ကံကောင်းတဲ့သူ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မယ်မယ်နဲ့ အတူ နေတယ် ဆိုယင်တော့ တော်တော် အန္တရာယ် မလာနိုင်ပါဘူး။”

“ဘယ်က အမြဲတမ်း ကံကောင်းလို့ ဟုတ်ရမှာလဲအေ။ တော်တော် အန္တရာယ် ငါ့ကို မကပ်နိုင်တာက တခြား ကြောင့် မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ငါ့ အဆောင်က အညစ်အကြေး ကင်းတယ်၊ စင်ကြယ်တယ်။ ငါ့အဆောင်မှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားစာတွေ အမြဲရှိတယ်၊ ဒီတရားစာတွေကို ဖတ်ပြယင် သူလဲစိတ်ငြိမ်တယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို မေးကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီမှာပဲ နေမလား၊ တခြားကို ပြောင်းချင်သလားဆိုတာ”

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ မည်သို့မေးမေး ဖြေဆိုခြင်းမပြုဘဲ သွားကို ဖြ၍သာ ရယ်လျက်ရှိလေရာ နောက်ဆုံး မာလာက ပြောင်းပျံ့မယ် ပြောလေဟု အတင်း အပြောခိုင်းတော့မှ “ပြောင်းပျံ့မယ်” ဟုပြောလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် သူ့သားဖြစ်အင်ကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်ရှေ့တွင် ဖြစ်သဖြင့် အသံထွက် မငိုရဲချေ။

မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဝမ် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်ကို ကိုယ်ချင်းစာလျက်

“ကဲ ကဲ၊ ညည်းလဲ ပြန်နားလိုက်ဦး။ သူ့ကို ငါစောင့်ကြည့်မယ်၊ ညနေကျလို့ ကျီချိန် ပြန်လာယင်လဲ လာဖို့ မလိုဘူးလို့၊ မယ်မယ် ဒီမှာရှိတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ။ ဒီကိစ္စ အတွက်တော့ ဆူလားပူလားလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

ဒေါ်လေးဝမ် ပြန်သွားသည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် ယုန်ယွမ်းကို ခေါ်ကာ စိတ်ငြိမ်ဆေးများကို အယူခိုင်းလိုက် ပြီးလျှင် ဆေးညွှန်းအတိုင်း ပေါက်ယုကို တိုက်စေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျီချိန်သည် ရထားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာတွင် လမ်းမှ လူများ စကားပြောဆိုသွားကြသံကို ကြား ရလေ၏။

“ဟေ့၊ လူချမ်းသာ ဖြစ်ချင်ယင်တော့ လွယ်တယ်မောင်”

“ဘယ်လိုများ လွယ်တာလဲ ကိုယ့်လူရဲ့”

“ယွန်းစံအိမ်ထဲက သခင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံး တစ်တုံး ပျောက်သွားလို့တဲ့။ ကျောက်စိမ်းက ဘယ်အရွယ် ရှိတယ်၊ ဘယ်လို အရောင်ရှိတယ် ဆိုတာကို ကြော်ငြာ ကပ်ထားတယ်။ လက်ရောက်

ပြန်ပေးနိုင်လို့ ရှိယင် ဆုတော်ငွေ ပိဿာတစ်ရာတဲ့။ သတင်းပေးနိုင်လို့ ရှိယင် ပိဿာငါးဆယ်တဲ့”

ကျိချိန်သည် သူတို့ပြောနေသည့် စကားများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မကြားရသည့်တိုင် သဘောလောက်ကိုမူ သိလိုက် လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျိချိန်သည် တအံ့တဩဖြင့် အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဝင်းဝရောက်၍ တံခါးစောင့်ကို မေးကြည့်သည့်အခါ၌ တံခါးစောင့်က

“ကျွန်တော်လဲ နေ့လယ်ကမှ သိပါတယ် သခင်ကြီး။ မယ်မယ့် အမိန့်အရ သခင်လေး ကျိလျှံက ကြော်ငြာကပ်ဖို့ ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ကျိချိန်သည် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်လျက်

“အင်း၊ ငါတို့ ကျိဆွေမျိုးစုတော့ ပျက်စီးကိန်း ကြုံပြီထင်တယ်။ ငါတို့မှာ ရှေးကုသိုလ်ပေး ညံ့ခဲ့တဲ့ အတွက် ပေါက်ယုဆိုတဲ့ သားဆိုးသားမိုက်ကို မွေးခဲ့တယ်။ သူ့မွေးတုန်းကလဲ ပါးစပ်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းတုံး ပါလာလို့ ဆိုပြီး တစ်မြို့လုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆယ်နှစ်လောက်ကြာမှ အသံတွေ တိတ်သွားကြတယ်။ ခုတစ်ခါ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်တဲ့အတွက် တို့က တစ်လှည့်ပြန်ပြီ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ရပြန်ပြီ။ တော်တော် တော့ ဆန်းတာပဲ”

ကျိချိန်သည် ဤသို့ တွေးကာ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာပြီးနောက် သခင်မဝမ်ကို မေးသည်တွင် သခင်မဝမ် ကလည်း အကျိုးအကြောင်းကို စုံစုံလင်လင် ပြောပြလေ၏။ ကြော်ငြာကပ်သည့် ကိစ္စမှာ မယ်မယ်၏ အစီအမံ အတိုင်း လုပ်ရသည့်အတွက် ကျိချိန်မှာ ကန့်ကွက်ရန် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ကျိချိန်သည် ဇနီးဖြစ်သူ သခင်မဝမ်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်း ပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွားကာ ကြော်ငြာများကို မယ်မယ်မသိအောင် ပြန်ဖြုတ်ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် အချို့ သူများက ကြော်ငြာများကို ဖြုတ်ယူသွားကြလေပြီ။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါ၌ လူတစ်ယောက်သည် ယွန်းစံအိမ် တံခါးဝသို့ ရောက်လာကာ ကျောက်စိမ်းတုံး ကို မိမိတွေ့သဖြင့် ယူလာကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

ဝင်းစောင့်များက လွန်စွာဝမ်းမြောက်ကြသဖြင့်

“ဒီလိုဆိုယင် ကျုပ်တို့ကို ပေးလိုက်လေ။ ကျုပ်တို့ ဝင်းထဲကို သွားပြပေးမယ်”

ထိုလူသည် သူ့အိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်လာသည့် ကြော်ငြာစာရွက်ကို ဖြန့်၍ ပြလိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီကြော်ငြာဟာ ခင်ဗျားတို့ စံအိမ်က ကပ်တဲ့ကြော်ငြာ မဟုတ်လား။ ကျောက်စိမ်းတုံးကို လက်ရောက်ပြန်ပေးသူ မည်သူ့ကိုမဆို ငွေစင် ပိဿာတစ်ရာ ပေးမည်လို့ ပါတယ်ဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်ကို ဆင်းရဲသားဆိုပြီး သိပ်လဲမနှိမ်ကြပါနဲ့။ ဒီလောက်တော့ ကျုပ်လဲနားလည်ပါတယ်။ ဒီဆုငွေကို ရယင် ကျုပ်လဲ သူဌေးဖြစ်မယ့်လူပါ။ အထင်မသေးပါနဲ့”

တံခါးစောင့်များသည် လေးနက်စွာပြောနေသည့် သူ့စကားကို ယုံကြည်သွားကြကာ

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ပြပါ။ ကျုပ်တို့ပြမှ ကျုပ်တို့က ဝင်းထဲကို သွားပြီး ပြောလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

ပထမတွင် ထိုလူသည် ပြချင်ဟန်မရှိချေ။ သို့ရာတွင် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် ကျောက်စိမ်းတုံးကို လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်၍ ပြလေ၏။

“ဒီကျောက်စိမ်းတုံး မဟုတ်လား”

ဝင်းဝတွင် အစောင့်ကျသည့် အစေခံများသည် ထိုကျောက်စိမ်းတုံးကို ကောင်းကောင်းသိကြ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအကြိမ်သာလျှင် အနီးကပ် မြင်ဖူးကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ အစေခံများသည် သတင်းကောင်းကို ဦးဦးဖျားဖျား ပေးချင်ဇော ဖြင့် ဝင်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားကြလေ၏။ ထိုနေ့တွင် ကျိချိန်နှင့် ကျိရဲ့တို့မှာ အပြင်သို့ ထွက်နေကြရာ အိမ်တွင် ကျိလျှံ တစ်ယောက်သာ ရှိလေ၏။

ကျိလျှံသည် သူတို့ပြောသည့် သတင်းကို နားထောင်ပြီးသော် “သေချာရဲ့လား၊ အစစ်ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု မေး၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ မြင်ခဲ့တာပေါ့ သခင်လေး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အစေခံတွေကို မယုံတဲ့အတွက် မပေးလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့။ သူကိုယ်တိုင် သခင်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီးမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အပ်ပြီး ငွေစင်ထုတ်ယူမယ်တဲ့”

ကျိလျှံသည် ထိုသတင်းကို ဒေါ်လေးဝမ်ထံသို့ အပို့ခိုင်း၏။ ဒေါ်လေးဝမ်က မယ်မယ်ထံ အကြောင်းကြားပြန်၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ ဝမ်းသာလွန်းသည့်အတွက် လက်အုပ်ချီကာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကိုသာ တဖွဖွ ရွတ်ဆိုလျက် ရှိလေ၏။ မယ်မယ်သည်လည်း သူ့စကားအတိုင်း လုပ်လေ၏။

“သွား၊ ကျိလျှံကို ပြောလိုက်။ အဲဒီလူကို စာကြည့်ဆောင်ထဲ ထားပစ်ခဲ့ပြီး ကျောက်ကို အတွင်းဆောင်ဘက် ယူလာပြီး ပြလှည့်လို့ ပြောလိုက်။ တို့ကျောက် မှန်တယ်ဆိုယင် ငွေကို တစ်ခါတည်းပေးမယ်လို့”

ကျိလျှံသည် မယ်မယ် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ထိုလူကို စာကြည့်ဆောင်ထဲသို့

ခေါ်လာ ခဲ့ကာ ဧည့်ကောင်း စောင့်ကောင်း ပမာ ကောင်းစွာ ဧည့်ခံ၏။

“ကျောက်ကို သူပိုင်ရှင် သခင်လေးပေါက်ယုကို ပြကြည့်ချင်တယ်ဗျ။ သူက ဟုတ်တယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားကို ရစရာ ရှိတဲ့ ဆုငွေ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မယ်”

ထိုလူက ပိုးစအနီဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကလေး တစ်ခုကို ပေးလေ၏။ ကျီလျှံက ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ကား တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသောကျောက်စိမ်းတုံးကို အမှန်တွေ့ရလေ၏။ ကျီလျှံသည် ပေါက်ယု၏ ကျောက်စိမ်းတုံး ကို တစ်ခါမှ သေချာစွာ မကြည့်ဖူးခဲ့ချေ။ ယခု သေသေချာချာ ကြည့်သည့်အခါ၌ “ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်၊ ရှောင်ဖယ် ကင်းဝေးစေ” ဟူသော စာတမ်းကိုမြင်ရလေ၏။ ကျီလျှံသည် အစေခံအား ဧည့်သည်ကို ပြစုရန် မှာကြားပြီး မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့အား ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဝမ်းသာအားရ သွားပြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား လူတိုင်းမှာ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ကြည့်ချင် မြင်ချင်နေကြလေပြီ။ ကျီလျှံ ဝင်လာသည်နှင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို သူ့လက်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် သူကိုယ်တိုင် မကြည့်ရဲသည့် အတွက် မယ်မယ်ကို သွားပြလေ၏။

ကျီလျှံက ရယ်လိုက်လျက်

“တို့မိန်းမများ အဲဒါသာကြည့်တော့။ ဘာမဟုတ်တာ ကလေးမှာတောင် ယောက်ျား အသားယူခွင့် မပေးဘူး။ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ပြီး အသားယူတယ်”

မယ်မယ်က ကျောက်စိမ်းတုံးကို အထုပ်ဖြေ၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါ ကျောက်စိမ်းတုံးမှာ အရောင်ခပ်မွဲမွဲ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်လိုက်၏။ မယ်မယ်သည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို လက်ဖြင့် ပွတ်နေစဉ် ယုန်ယွမ်းက မယ်မယ်မျက်မှန်ကို ယူလာလေ၏။ မယ်မယ်သည် မျက်မှန်ကို တပ်ကာ ကျောက်စိမ်းတုံးကို သေချာစွာကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“နည်းနည်းတော့ထူးဆန်းတယ်။ ကျောက်စိမ်းတုံးတော့ ကျောက်စိမ်းတုံးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ အလျင်ကထက် အရောင်မှိန် သွားရတာလဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်ကလည်း ကျောက်စိမ်းတုံးကို ယူ၍ အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် တပ်အပ် မပြောနိုင်ချေ။ ဒေါ်လေး ဝမ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို ကြည့်ခိုင်းလေ၏။

“တူတော့ တူတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အရောင်က နည်းနည်း မွဲနေတယ်။ မောင်လေး ပေါက်ယုကို ပြကြည့်ပါလား၊ သူကတော့ ပိုသိမှာပေါ့”

မာလာသည်လည်း ထိုကျောက်တုံးကို အနည်းငယ် သံသယဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရဲ့ကျောက်စိမ်းတုံး ဖြစ်ပါစေဟု စိတ်ထဲတွင် ဆုတောင်းနေသဖြင့် သူ့သံသယကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို မယ်မယ့်ထံမှ ယူပြီးလျှင် ပေါက်ယုအား ပြရန် မာလာနှင့်အတူ အတွင်းဆောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုမှာ အိပ်ရာက နိုးကာစ ဖြစ်လေ၏။

“ဟောဒီမှာ မောင်လေးရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံး” ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပေါက်ယုကို ပြ၏။

ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှနိုးစဖြစ်၍ အိပ်မှုနံရံခွားဖြင့် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် ကြည့်ပင် မကြည့်ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“မလေးငှက်မယ်တို့က ကျွန်တော့်ကို လာပြီး အရူးလုပ်နေကြ ပြန်ပြီလား”

ပေါက်ယုက ခပ်လှောင်လှောင်ပြီး၍ ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ကျောက်စိမ်းတုံးကို ခပ်မြန်မြန် ကောက်ယူလိုက်ကာ

“မောင်လေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မကြည့်ဘဲနဲ့ မောင်လေး ကျောက်မဟုတ်မှန်း ဘယ်နှယ်လုပ်သိမှာလဲ”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ပြီးလျက်ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ် ဝင်လာ၍ ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌

“သူ ကောင်းကောင်း သိရမှာပေါ့။ ဒီကျောက်က သူ ငုံပြီး မွေးလာတာပဲဟာ။ တန်တော့၊ ကြော်ငြာမှာ ရေးထားတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဖတ်ပြီး အတုလုပ်လာပြီ ထင်တယ်”

ထိုအခါတွင်ကား အားလုံး သဘောပေါက် လိုက်ကြလေပြီ။

“အတုဆိုယင် ပေးပေး၊ ကျွန်တော့်ကို ပေး။ ဒီလောက် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လာပြီး လိမ်တဲ့ကောင်တော့ သိကြရောပေါ့” ဟု ကျိုလျှံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်ရာ သူ့အသံကို အပြင်ခန်းမှပင် ကြားရလေ၏။

သို့ရာတွင် မယ်မယ်က

“သူပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါကွယ်။ သူ့ဘာသာသူ အေးအေး ချမ်းချမ်းပြန်ပါစေ။ တို့မှာ ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကြည့်ပြီး အမြတ်ထုတ်

ချင်ဟန်တူပါရဲ့။ ခု သူ့မှာ အတုလုပ်ရတယ် ဆိုကတည်းက ပိုက်ဆံတော့ အကုန်ခံပြီး လုပ်ခဲ့ရ တာပါ။ တို့က အတုမှန်း သိသွားတော့ ခက်သွားတာပေါ့။ သူ့ကိုလဲ ရိုက်လားနှက်လား လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ တို့ပျောက်တဲ့ ကျောက်တုံး မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ငွေနည်းနည်းပါးပါးပေး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ။ ခု တို့ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်တဲ့သတင်းကို အပြင်ကလဲ သိကြပြီပဲ။ သတင်းပလင်းရယင် သူတို့ကလဲ တို့ကို အကြောင်းကြားမှာပေါ့။ ခု တို့က သူ့ကို ရိုက်နှက် လွှတ်လိုက်ယင် တကယ့်ကျောက်အစစ်ကို ပြန်တွေ့ဦး၊ တို့ကို ဘယ်လာ ပြရဲတော့မှာလဲ”

ကျီလျှံသည် မယ်မယ့်စကားကို နားထောင်ကာ အပြင်ထွက်သွားလေ၏။ အပြင်တွင် ကြာရှည် ထိုင်စောင့် နေရသည့် လူမှာ ကြောက်လန့်လျက်ရှိလေပြီ။ ယခုလည်း အမျက်ချောင်းချောင်းဖြင့် ထွက်လာသော ကျီလျှံကို မြင်လိုက်ရ လေပြီ။ သို့ရာတွင် မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

နတ်ငှက်မယ်သည် သတင်းကိုထိမ်ချန်ကာ လုပ်ကြံလီဆယ်ခြင်း။

လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ထိုက်ယု စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း။

ကျီလျှံသည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ကိုင်ကာ စာကြည့်ဆောင်ထဲသို့ ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်လျှင် အပြင်တွင် စောင့်နေ သည့်လူမှာ လန့်လျက်ရှိလေပြီ။ ထိုလူသည် ထိုင်ရာမှ လျင်မြန်စွာထ၍ မေးမြန်းမည်ပြုစဉ် ကျီလျှံက ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်လိုက်လျက်

“ကိုယ့်လူ တော်တော်လာတဲ့ လူပါကလားဟင်။ ဒီအိမ်မှာလာပြီး ဒီလောက်တောင် ရဲရဲတင်းတင်း လိမ်တယ်၊ ဘယ်လို အိမ်မျိုးများ အောက်မေ့လို့လဲဟင်”

ကျီလျှံက အပြင်တွင်ရှိသည့် အစေခံများကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ အပြင်တွင်ရှိသည့် အစေခံများသည် မိုးကြိုး ထစ်ချွန်းသကဲ့သို့ ကြောက်ဖွယ် ပြန်ထူးလိုက်ကြ၏။

“ဒီကြိုးယူပြီး ဒီလူလိမ်ကို ကြိုးနဲ့ တုပ်လိုက်ကြစမ်း။ အစ်ကိုကြီး ကျိချိန် ပြန်လာယင် ဒီလူကို ရဲဌာန ပို့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး” ဟု အစေခံများက ပြောကြသော်လည်း တစ်ယောက်မျှ မလှုပ်ကြချေ။

ဤမျှလောက်ကို မြင်ရရုံဖြင့်ပင် တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်လျက် ရှိရာမှ ထွက်ပြေးလို့လည်း ရတော့မည် မဟုတ် ကြောင်းကို သိလာသဖြင့် ကြမ်းပြင်တွင် ခူးထောက်ထိုင်လျက်

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သခင်လေး။ ကျွန်တော့်မှာ သိပ်ဆင်းရဲငတ်ပြတ် နေတဲ့အတွက် ကြိမ်ကြိရာ ကြိတာပါ။ ဒီ ကျောက်စိမ်းတုံး အတုကလေး လုပ်ဖို့တောင် ပိုက်ဆံမရှိလို့ ချေးငှားပြီး လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကုန်ကျစရိတ်လဲ မလိုချင်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ။ ရှိပါစေတော့။ ဒီအိမ်က သခင်လေးများအတွက် ကစားဖို့ ကျွန်တော်ပေးခဲ့ပါရစေ”

ထိုလူသည် အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးတောင်းပန်လျက် ရှိလေ၏။ ကျီလျှံက တံတွေးထွေးလိုက်ပြီးလျှင်

“ခင်ဗျားကျောက်မျိုးကို ဒီအိမ်မှာ ဘာလုပ်မှာလဲဟင်” ထိုစဉ် လိုင်တ

ဝင်လာကာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သခင်လေး။ သူ့လိုဟာမျိုးကို အဖက်လုပ်ပြီး စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့တော့။ ပြန်သာ လွှတ်လိုက်ပါတော့”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ရှက်လွန်းလို့ပါ”

သို့ဖြင့် လိုင်တက တောင်းပန်ဟန်ပြုလိုက်၊ ကျိလျှံက စိတ်ဆိုးဟန် ပြုလိုက်ဖြစ်နေကြစဉ် အပြင်တွင် စောင့်နေ သည့် အစေခံများက

“ဟေကောင်၊ သခင်လေးနဲ့ တို့ဆရာလိုင်တကို မြန်မြန် ရှိခိုးပြီး မြန်မြန်သွား။ နို့မို့ယင် ကန်အထုတ်ခံရမယ်၊ သွား”

ထိုလူသည် နှစ်ကြိမ်မျှ ရှိခိုးဦးချပြီးနောက် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ပြေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျောက်စိမ်းတုံး အတု အကြောင်းကိုမူ ရွှေမြို့တော် တစ်ခုလုံးတွင် အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုနေ့ညနေက အပြင်မှ ကျိချိန် ပြန်လာသည့်အခါတွင် ကိစ္စပြီးသွားသည့် အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ မီးထွန်းပွဲတော် ကျင်းပကာနီးတွင် ကျိချိန်စိတ်ဆိုးမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း ထိုအကြောင်းကို မပြောဘဲ ထားလိုက် ကြလေ၏။ မြောက်နန်းမတော်၏ ဈာပနကြောင့် တစ်မျိုးလုံး အလုပ်များခဲ့ကြသည့်ပြင် ပေါက်ယုမှလည်း ကောင်းစွာ ကျန်းမာခြင်း မရှိသည့်အတွက် မီးထွန်းပွဲတော်အတွင်း ထုံးစံအတိုင်း စံအိမ်ဝင်းထဲတွင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ စားသောက်ပွဲတို့ ကျင်းပကြသည့်တိုင် တစ်ဝင်းလုံးမှာ စိတ်ဓာတ် ညှိုးငယ်လျက် ရှိသည့်အတွက် အကျဉ်းရုံး၍ ကျင်းပလိုက်ကြလေ၏။

ပထမလ လဆုတ် ၂ရက်နေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ ဒေါ်လေးဝမ်သည် သူ့အစ်ကိုတော် ဝမ်ဇူတုန် ပြောင်းရွှေ့ လာမည်ကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ယူလာလေ၏။

“ဒေါ်လေးဝမ် ကြားပြီးပြီလားဟင်။ ဦးကြီးကျိချိန်ရုံးက ကြားလာခဲ့တယ်။ ဦးလေး ဝမ်ဇူတုန်ရယ်လေ၊ ရွှေမြို့တော် က လီနှစ်ရာလောက် အကွာရောက်တော့ လေဖြတ်ပြီးဆုံးသွားပြီတဲ့”

“ဟင်၊ ငါလဲ မကြားပါလား။ မနေ့ညတုန်းကလဲ ကျိချိန်က ဘာမှမပြောဘူး။ ညည်းကကော ဘယ်က ကြားလာ တာလဲ”

“ရွှေတိုက်စိုးကြီး ချန်ရဲ့အိမ်က ကြားခဲ့တာရှင်”

ဒေါ်လေးဝမ်သည် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ

စီးကျလာလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် မျက်ရည်များကို ချက်ချင်း သုတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီသတင်းမှန်မမှန် ကျိလျှံကို စုံစမ်းခိုင်းပြီး ငါ့ကို လာပြောလှည့်စမ်း”

နတ်ငှက်မယ်သည် ကျိလျှံကို ပြောရန် ထွက်သွားလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် သမီးဖြစ်သူ မြောက်နန်းမတော် နတ်ရွာစံသည့် အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပေါက်ယု နေထိုင် မကောင်းသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျိတ်၍ငိုနေစဉ် ယခုတစ်ဖန် သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်ပြန်သည့် အခါတွင်မူ ခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့လေပြီ။ ထိုအထဲတွင် ကျိလျှံကို စုံစမ်း ခိုင်းလိုက်သည့်အခါတွင်လည်း ထိုသတင်းမှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရပြန်လေ၏။

ကျိလျှံက

“ဦးလေးက ခရီးအဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာဆိုတော့ လမ်းမှာ ခရီးပန်းပြီး အအေးမိတယ်တဲ့။ ရှိလီတန်ကို ရောက်တော့ သမားတော်ကို ပင့်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ သမားတော် မရှိဘူးတဲ့။ အဲဒီမှာ သမားတော်က ဆေးတိုက် လိုက်တာ တစ်ဝက်လဲ သောက်လိုက်ရော တစ်ခါတည်း အသက်ပါသွားတာပဲတဲ့။ သူ့မိသားစုတွေတော့ အဲဒီကို ရောက် မရောက် မသိရသေးဘူး ဒေါ်လေးဝမ်”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ ထိုသတင်းကြောင့် ပို၍စိတ်ထိခိုက်ကာ လေထိုး လေအောင့် ရောဂါကလည်း ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ကောင်းကောင်း မထိုင်နိုင်တော့သည့်အတွက် ဆွေယွမ်နှင့် အခြား အစေတော် များအား သူ့ကို ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ တင်ပေးရန် ပြောလေ၏။ ထိုနောက် ထိုအကြောင်းကို ကျိချိန်အား သွားပြောရန် ကျိလျှံကို လေသံသဲ့သဲ့ ကလေးဖြင့် ပြောနေလေ၏။

“ဆုံးတဲ့နေရာကို လိုက်သွား။ ပြီးတော့ ကိစ္စဝိစ္စတွေကို လုပ်ပြီး တို့ဆီကိုလဲ ချက်ချင်း အကြောင်းပြန်ဦး။ ဒါမှ မင်းမိန်းမ ငှက်မယ် စိတ်သက်သာရာရမှာ”

ကျိလျှံသည် မငြင်းသာတော့ဘဲ ကျိချိန်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ ခရီးထွက်ခဲ့ရလေ၏။

ကျိချိန်မှာ ခပ်စောစောကပင် ထိုသတင်းကို ကြားပြီးဖြစ်ရာ ထို သတင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်ကာ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည့် ပေါက်ယုမှာ မည်သည့်ဆေးဝါးနှင့်မျှ

ကုသ၍ မရသေးသည့် အတွက် ကြောင့်လည်းကောင်း သခင်မဝမ် မှာလည်း ယခုတစ်ဖန် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း ကျိချိန်မှာ တော်တော်စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုနှစ်တွင် ကွင်းတော် အရာရှိများ၏ မှတ်တမ်းများကိုလည်း စစ်ဆေးသောနှစ် ဖြစ်လေရာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနတွင် ကျိချိန်မှာ အကောင်းဆုံးဆုကို ရရှိလေ၏။ ဒုတိယလသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာန သည် ကျိချိန်ကိုခေါ်၍ သူ၏ ချွေတာမှု၊ စေ့စပ်သေချာမှု တို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားထံ ဝင်ရောက်ခစားခွင့် ပေးကာ ကျန်စီးပြည်နယ် ရိက္ခာတော်မင်းကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်လေ၏။ ထိုနေ့၌ ကျိချိန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားအား ဖူးမြော်ခစားပြီးနောက် မိမိထွက်ခွာမည့်ရက်ကို သံတော်ဦးတင် လျှောက်ထားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် စံအိမ်တွင် မိမိအား လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ မိတ်ဆွေများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေ၏။ ကျိချိန်မှာ ခပ်စောစောက သတင်းကြောင့် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် မိမိထွက်ခွာမည့် ရက်ကို ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်သို့ လျှောက်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ်လည်း ရွှေ့ဆိုင်းခြင်း မပြုရဲတော့ ချေ။

ထိုစဉ် မယ်မယ့်ထံမှ အခေါ်လွှတ်လိုက်သဖြင့် သူ့အခန်းသို့ လိုက်လာခဲ့ရာ သူ့ဇနီးဖြစ်သူ သခင်မဝမ်လည်း နေထိုင်မကောင်းလျက်နှင့် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျိချိန်သည် မိခင်ကြီးကို ဂါရဝပြု၍ နေရာတွင် ဝင်ထိုင် လေ၏။

“မင်းလဲ မကြာခင် ရာထူးသစ်နဲ့ ပြောင်းရတော့မယ်နော်။ ဒီတော့ မယ်မယ် တစ်ခုပြောချင်တယ်။ နားထောင် မှာလား။”

ကျိချိန်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်လျက်

“ပြောပါမယ်မယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်မှာ နားမထောင်ဘဲ နေရဲပါ့မလဲ”

“ဒီနှစ်ဆိုယင် မယ်မယ်လဲ ရှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီ။ မင်းလဲ ရေခြားမြေခြားကို ပြောင်းရဦးမယ်။ မင်းက သားကြီး ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မယ်မယ့်ကို အိမ်မှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမှာမို့ သနားသောအားဖြင့် မသွားရအောင် ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခု မင်းမရှိတော့ဘူးဆိုယင် မယ်မယ့်အဖို့ စိတ်ဖြေစရာဆိုလို့ ပေါက်ယု တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကလေးကလဲ ခုတော့ စိတ်က ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတုန်းရယ်။ နောင်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်မယ် ဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး။ မနေ့တုန်းကတော့ လိုင်ရှန်းရဲ့ မိန်းမကိုလွှတ်ပြီး ပေါက်ယုအတွက် ဗေဒင်အမေးခိုင်း လိုက်တာ ပဲ။ ဗေဒင်ဆရာက

ဒီဇာတာရှင်မှာ ပြိုဟ်စီး ပြိုဟ်နင်း မလွတ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ခုကစပြီး တော်တော်လေး ဆိုးနေတယ် တဲ့။ ဒါ့ကြောင့် ဒီအဆိုးကို တားနိုင်ဖို့အတွက် မူလဇာတာမှာ ရွှေရအဟောထွက်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပေးစားမှ သင့်မယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ယင် ဒီဇာတာရှင်ကို ကယ်ဖို့မလွယ်ဘူးလို့ ဟောလိုက်သတဲ့။ ဗေဒင်ဆရာကတော့ တော်တော်ကို မှန်တဲ့ဗေဒင်ပဲ။ မင်းကတော့ ဗေဒင်တွေဘာတွေကို ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မင်းကိုတိုင်ပင်ချင်လို့ ဒီကိုခေါ်ရတာ။ ဟော ဒီမှာ မင်းဇနီးလဲရှိတယ်။ နောက်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်လဲ တိုင်ပင်ကြဦးပေါ့။ ဒီတော့ မယ်မယ် မင်းကိုမေးချင်တာက မင်းတို့သား၊ ငါ့မြေး ပေါက်ယုကိုပဲ ကယ်မလား။ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ကြည့်နေမလား။”

ကျိချိန်က ရိုသေစွာဖြင့်

“မယ်မယ်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ကောင်းခဲ့သလဲ မယ်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့် သားကို မချစ်ဘူးလို့ မယ်မယ် ထင်နေသလား။ ကျွန်တော် သူ့ကိုစိတ်ဆိုးတာ၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာက စာပေကို မလေ့လာဘဲ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေလို့ ဆူပူတာပါ။ “သံကို သံမဏိ ဖြစ်အောင် နာနာထုပေး ရသလိုပေါ့” မယ်မယ်။ သူ့ကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးဖို့ သင့်တယ်လို့ မယ်မယ် ယူဆယင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘာပြောစရာရှိမှာလဲ။ ကျွန်တော်လဲ သူ မကျန်းမာတော့ နည်းနည်းစိတ်ပူတယ် မယ်မယ်။ သူ့ကိုလဲ ကျွန်တော်နဲ့ ခွဲထားတာကို ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်လိုနေသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်ခဏလောက် ကြည့်ချင်တယ် မယ်မယ်”

ကျိချိန်၏ မျက်လုံးများသည် နီရဲလျက်ရှိသဖြင့် သူ မည်မျှ ပူပန်သောက ရောက်နေကြောင်းကို သခင်မ ဝမ် သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာရန် မာလာကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိချိန်ကို မြင်သည့်အခါတွင် မာလာကို မှီတွဲကာ ဂါရဝပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် ပိန်ချူးကျလျက် ရှိသော မျက်နှာနှင့် အရောင်ကင်းမဲ့လျက်ရှိသော မျက်လုံးတို့ကြောင့် ပေါက်ယုကို ကြည့်ရသည်မှာ ဝမ်းတွင်းရှူးတစ်ယောက် နှင့်တူနေလေ၏။ ကျိချိန်သည် ပေါက်ယုကို ပြန်ခေါ်သွားရန် ပြောလိုက်၏။

“အင်း၊ ခုဆိုယင် ငါလဲ ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ ပြည်နယ်ကို ပြောင်းရယင် ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်မယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ပေါက်ယုဟာ နာလန်ပြန်ထမလာဘဲ လုံးပါးပါးသွားခဲ့ယင် ငါ့မှာ အိုကြီးအိုခါမှ သားရယ် လို့လဲ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မြေးယောက်ျား လေးတွေတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ငါနဲ့ မျိုးဆက်တစ်ဆက် ကွာ နေတယ်။ ပြီးတော့ ပေါက်ယုဟာ မယ်မယ်ရဲ့ အချစ်တော်။ တကယ်လို့ မယ်မယ်က

လက်ထပ်ပေးချင်တယ်လို့ ပြောလျက်သားနဲ့ ငါ့ကြောင့် ပျက်သွားပြီး ပေါက်ယု တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ယင် ငါဟာ ကံကြီးထိုက်မယ့်ကောင်” ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေလေ၏။

သူ့ဇနီးဖြစ်သူ သခင်မဝမ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် သူလည်း မိမိ နည်းတူ စိတ်ထိခိုက်ပေလိမ့်မည် ဟု ကျိချိန် နားလည်လိုက်၏။

ကျိချိန်သည် ထိုင်ရာမှထရင်း

“မယ်မယ်ဟာ ဒီအရွယ်ရောက်တောင်မှ ကိုယ့်မြေးအပေါ်မှာ ဒီလောက် သံယောဇဉ်တွယ်နေတယ် ဆိုယင် ကျွန်တော်က မယ်မယ်ရဲ့ စကားကို ဘာဖြစ်လို့ နားမထောင်ရမှာလဲ မယ်မယ်။ မယ်မယ် ကြိုက်သလိုသာ စီမံပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ဒေါ်လေးဆွေတို့ကကော သဘောတူပါ့မလား။”

ဒေါ်လေး ဝမ်က

“ဟိုဘက်က သဘောတူပြီးတာတော့ ကြာပါပြီ။ ဆွေဖန်ရဲ့အမှုက တန်းလန်းကြီး မပြီးပြတ်သေးတာနဲ့ ဒီကိစ္စကို ယတိပြတ် စကားမပြောကြ သေးတာပါ”

ကျိချိန်က

“အဲဒါက တစ်ချက်ပေါ့လေ။ အစ်ကိုက ရာဇဝတ်ဘေးဒဏ်သင့်ပြီး အကျဉ်းကျနေတုန်းမှာ နှမက ဘယ့်နှယ်လုပ် လက်ထပ်လို့ ကောင်းပါ့မလဲ။ နောက်တစ်ချက်က မြောက်နန်းမတော် နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်ပြီးမှ လက်ထပ်တာ ဖြစ်ပေ မယ့် ပေါက်ယုဟာ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်အတွက် သောကရောက်တဲ့အနေနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုးလ စောင့်ထိန်းရမယ်။ ဒါ့ကြောင့် ခုလောလောဆယ်တော့ စီစဉ်ဖို့မကောင်းသေးဘူး ထင်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော် ပြောင်းမယ့် ရက်ကိုလဲ ရွှေ့နန်းတော်ကြီးကို တိုက်ရိုက်ဝင်လျှောက်ပြီးပြီ။ ဒီလိုလျှောက်ပြီးမှတော့ ရွှေ့ဆိုင်းလို့ မဖြစ်နိုင် တော့ဘူး။ ဒီတော့ ခုရက်ပိုင်းကလေး အတွင်းမှာ လက်ထပ်ဖို့အစီအစဉ်ကို ဘယ့်နှယ်လုပ်လို့ ဖြစ်မလဲ”

မယ်မယ်က စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစားနေသည်မှာ “အင်း၊ သူပြောတာလဲ ဟုတ်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားအောင် စောင့်လိုက်လို့ရှိယင် သူ့အဖေကလဲ နယ်ရောက်နေပြီ။ ဒီအထဲမှာ ပေါက်ယုရောဂါက ဆိုးလာယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဟယ်၊ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ တချို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကိုတော့ လိုက်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။”

မယ်မယ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက်

“အရေးကြီးတာကတော့ မင်းသဘောတူဖို့ပါ။ မင်းသဘောတူတယ်ဆိုယင်တော့ အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှား တဲ့ နည်းတွေ ရှိပါတယ်။ မယ်မယ်နဲ့ မဝမ်က မဆွေ့ဆီကိုသွားပြီးကြောင်းလမ်းစကားပြောမယ်။ ဆွေ့ဖန်ကိုတော့ ဆွေ့ကို ကို လွှတ်ပြီး ပေါက်ယုရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေအရ ခုလို မြန်မြန်လုပ်လိုက်ရတယ် ဆိုတာကို အပြောခိုင်းမယ်။ ဒီလို ဆိုယင် သဘောတူမှာပါ။ နောက်တစ်ချက်က မြောက်နန်းမတော်ကိစ္စကြောင့် ပူဆွေးချိန် ကိုးလမပြည့်ခင်မှာ သူတို့ကို တကယ် လက်ထပ်ဖို့တော့ မဖြစ်သေးဘူးပေါ့။ ပေါက်ယုရဲ့ ကျန်းမာရေးအရလဲ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဆိုးတွေကို နှင်ထုတ်တဲ့အနေနဲ့ ယတြာသဘောနဲ့ လက်ထပ်တာမျိုးပေါ့။ နောက်ကျမှ တကယ်လက်ထပ်မှာ ပေါ့။ ခုကိစ္စမှာက တို့နှစ်ဘက်စလုံးကလဲ သဘောတူ၊ ဇာတာမှာလဲ “ကျောက်စိမ်းရ ဇာတာရှင်နဲ့ ရွှေရ ဇာတာရှင်တို့ ပေါင်းဖော်သင့်၏” လို့ အဟောထွက်ထားတဲ့အတွက် နောက်ထပ် ဇာတာတွေ ဘာတွေကို တိုက်ကြည့်စရာ မလိုတော့ဘူး ပေါ့။ တို့အဆင့်အတန်း နဲ့အညီ နှစ်ဘက် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ရက်ရွေးရုံပဲ ကျန်တော့တယ်။ ပြီးတော့မှ မင်္ဂလာရက်ကို ရွေးမယ်။ တူရိယာပိုင်းတွေ ဘာတွေလဲ လုပ်မနေပါနဲ့။ ရှစ်ယောက်ထမ်း၊ မီးအိမ် ဆယ့်နှစ်လုံးထွန်း သံလျင်းနဲ့ သတို့သမီး ကို သွားခေါ်မယ်။ သူတို့ အောက်ပိုင်းမှာ လုပ်သလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဦးညွှတ်၊ ပြီးတော့ ခုတင် ပေါ်မှာထိုင်၊ ကန့်လန့်ကာချ။ ဒီလောက်ဆိုယင် ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယားအဖြစ်ကို ရောက်ရောပေါ့ကွယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။

“ပေါက်ကြည်ဆိုတဲ့ ကလေးမကလေးဟာ အလွန်အကင်းပါးတဲ့ ကလေးမပါ။ ဒီတော့ မယ်မယ်တို့အနေနဲ့ ဒီလောက် ပူစရာမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့လဲ သူ့အဆောင်မှာရှိတဲ့ အစေတော်ကလဲ မာလာဆိုတော့ တို့အနေနဲ့ စိတ်မချစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ မာလာနဲ့ ပေါက်ကြည်ဆိုတာလဲ သင့်မြတ်ကြသားကပဲ။

“နောက် မဆွေ့ကလဲ မယ်မယ့်ကို ပြောထားတာ တစ်ချက် ရှိသေးတယ်။ ပေါက်ကြည်ဟာ ရွှေဘယက်နဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ သူနဲ့ရမယ့် သတို့သားဟာ ကျောက်စိမ်းရှိတဲ့ သတို့သားဖြစ်မယ်လို့ ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးကလဲ ဟောထားဖူးသတဲ့။ ဒါကြောင့် မယ်မယ်တို့အထင် ပြောရယင်တော့ ပေါက်ကြည်နဲ့သာ လက်ဆက်လိုက်လို့ ရှိယင် ပျောက်နေတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာလဲ ပြန်တွေ့လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီအခါကျယင် ပေါက်ယုလဲ နေပြန်ကောင်းလာမယ်၊ သူတို့ကိစ္စလဲ အဆင်ပြေသွားမယ်။ မကောင်းဘူးလား။

“ဒီတော့ တို့လုပ်စရာရှိတာက သူတို့ အခန်းကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်

တို့က ပြင်ပေးထားရုံပဲ။ အခန်းကိုတော့ မင်းရွေးပေးခဲ့ယင် အကောင်းဆုံးပဲ။
ခုလောလောဆယ်မှာတော့ မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲတွေဘာတွေ
မလုပ်သေးဘူးပေါ့ကွယ်။ ပေါက်ယု နေထိုင်ကောင်းလာမှ လုပ်တာပေါ့။
ဒီလိုဆိုယင် ပြဿနာတွေကို အချိန်မီ ရှင်းလို့ပြီးပါတယ်။ သူတို့ကိစ္စ ပြီးသွား
တော့ မင်းလဲ စိတ်အေးလက်အေး သွားနိုင်တာပေါ့”

ကျိချိန်သည် ထိုအစီအမံကို သဘောမတွေ့ လှသော်လည်း မယ်မယ့်ကို
ငြင်းဆန်ရန် မတတ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျိချိန်သည် အားယူ၍ ပြီးလိုက်ကာ

“အေးလေ၊ မယ်မယ်က အားလုံး ကြိုတင် စီစဉ်ပြီးသားဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့လဲ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိ တော့ပါဘူး။ တစ်ခုပဲရှိရဲ့၊
လူပြောသူပြော မခံရအောင် အစေခံတွေကိုတော့ ဒီသတင်းကို ဖုံးဖိထားဖို့
ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါ်လေးဆွေတို့ဘက်က သဘောမတူမှာကိုပဲ
စိုးတာပါ။ မယ်မယ် စိတ်တိုင်းကျတယ် ဆိုယင် ဒီအတိုင်းပဲ စီစဉ်ကြတာပေါ့”

“မဆွေကိုတော့ ငါ့တာဝန် ထားလိုက်ပါကွယ်” ဟု ဆိုကာ
မယ်မယ်သည် ကျိချိန် ပြန်နိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ကျိချိန်သည် စိတ်မသက်မသာဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ကျိချိန်မှာ မသွားမီ
အလုပ်တွေ လုပ်စရာ ကျန်နေသေး သည့်ပြင် ရာထူးခန့်အပ်လွှာယူခြင်း၊
လာရောက်နှုတ်ဆက်သည့် မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်ရခြင်း၊ ဧည့်ခံရခြင်း ကိစ္စ
တို့ကြောင့် ပေါက်ယုတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့်
နတ်ငှက်မယ်တို့ကိုသာ လွှဲထားရလေ၏။ ကျိချိန် လုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ
ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အဆောင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးရှိ အခန်း နှစ်ဆယ်ပါ အိမ်ကို
ပေါက်ယုအတွက် နေရာ ချထားပေးရုံမျှသာ ရှိလေ၏။ မယ်မယ်က
တစ်စုံတစ်ခုလုပ်မည်ဟု လာပြောလျှင် ကျိချိန်သည် “ကောင်းပါတယ်” ဟုသာ
ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ကိစ္စပြတ်အောင် ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

မာလာက ပေါက်ယုသည် ဖခင်ကြီး ကျိချိန်နှင့် တွေ့ပြီးသည့် အခါတွင် သူ့ကို
အတွင်းဆောင်ရှိ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ လိုက်ပို့လေ၏။ အပြင်ဘက်တွင် ကျိချိန်
ရှိနေသေးသည့်အတွက် မည်သူမျှ ပေါက်ယုနှင့် စကား မပြောရဲကြချေ။
ပေါက်ယုသည် အိပ်ဆေးအရှိန်ကလည်း မပြယ်သေးသဖြင့်
အိပ်ငိုက်လျက်ရှိလေရာ အပြင်တွင် ပြောနေသည့် စကားများ ကိုလည်း
မကြားတော့ချေ။ သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေသည့် မာလာသည်
အပြင်တွင် လူကြီးများပြောနေသည့် စကားများကို ကောင်းစွာကြားရလေ၏။
မာလာသည် ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့အကြောင်းကို ယခင်က ကြားရ
သော်လည်း တစ်ဆင့်ကြားမျှသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ဆီသို့

ပေါက်ကြည်တစ်ယောက် အရောက်အပေါက် နည်းလာ သည်ကို ကြည့်၍
ထိုစကားများသည် မှန်လောက်သည်ဟု ယူဆထားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ယနေ့တွင်မူ
မိမိကိုယ်တိုင် နားဖြင့် ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရပြီ ဖြစ်သဖြင့် မာလာမှာ
ဝမ်းသာလျက်ရှိပေ၏။

“အင်း၊ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ဆုံးဖြတ်တာဟာ မှန်သားပဲ။
တကယ်ကတော့ သခင်လေးပေါက်ယုနဲ့ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ
ရှေ့သွားနောက်လိုက် အညီဆုံးပဲ။ မလေးပေါက်ကြည် နဲ့သာဆိုယင်
ငါ့အတွက်လဲ ကံကောင်း တယ်လို့ ခေါ်ရမှာပဲ။ မလေးပေါက်ကြည်
ရောက်လာတယ် ဆိုယင် ငါ့မှာလဲ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး အထိုက်အလျောက်
လျော့သွားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သခင်လေးပေါက်ယုက မလေးထိုက်ယု
အပေါ်မှာ ညွှတ်နေတာ။ ဒီစကားတွေကို သခင်လေးမကြားတာ ကောင်းပါတယ်
ကြားများကြားယင်တော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး” ဟု တွေး၍လည်း
စိုးရိမ်လျက် ရှိလေ၏။

မာလာသည် ဆက်၍ စဉ်းစားနေပြန်လေ၏။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ လူကြီးတွေကတော့ သခင်လေးပေါက်ယုနဲ့
မလေးထိုက်ယုတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျိတ်ပြီး မေတ္တာသက်ဝင်
နေကြတာတွေကို ဘာမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ချင်းလဲ စာတတ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ခုကိစ္စကို ပြောလိုက်ယင် သခင်လေးပေါက်ယုဟာ
နေပြန်ကောင်းလာတော့မှာဆိုပြီး သူတို့ကျေနပ်နေဟန် တူတယ်။ တကယ်လို့
သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ မလေးထိုက်ယုနဲ့ စတွေ့တုန်းကလို စိတ်ဆိုးပြီး
ကျောက်စိမ်းတုံးကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒါမှမဟုတ်
ဟိုတစ်နှစ်နွေတုန်းက ဥယျာဉ်ထဲမှာပြောသလို ငါ့ကို မလေးထိုက်ယုထင်ပြီး
မေတ္တာစကား တွေ ပြောယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုတစ်နှစ် က
ဇူချွန်းက သူနဲ့ မလေးပေါက်ကြည်ကို စတဲ့အခါကျတော့ စရပါမို့လားဆိုပြီး
ငိုနေယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အခုလို စိတ်ဖောက်ပြန်နေတုန်း မှာ
သူ့ကိုမလေးထိုက်ယုနဲ့ မပေးစား တော့ဘဲ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့
ပေးစားတော့မယ်လို့ ပြောလိုက်ယင် ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်ချင်မှ
ထိခိုက်မှာပါလေ။ ဒါပေမယ့် တော်တော်လေး စိတ်ငြိမ်သွားကာမှ
သွားပြောလိုက်ယင် နာလန်ပြန်ထမလာဘဲ ပြန်လဲပြီး ပိုးစိုးပက်စက်
ဖြစ်သွားမှဖြင့် ဒုက္ခ။ ခုနေ ဒီအကြောင်းကို ငါပြောလိုက်မှပဲ ထင်တယ်။ နောင်မှ
ပြောလိုက်ယင် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်သလို
ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ကျိချိန်ပြန်သွားသည်နှင့် မာလာသည်
ချူဝမ်းအား ပေါက်ယုကို အစောင့်ထားပစ် ခဲ့ပြီးလျှင် ဒေါ်လေးဝမ်းအား

နောက်ဖေးခန်းသို့ ခဏလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဝမ်းအား ကျိတ်၍ ခေါ်သွားသည်ကို မြင်သွားသော်လည်း ပေါက်ယုက တစ်ခုခုတောင်းနေသဖြင့် လာရောက် အသိပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်လိုက်သည့်အတွက် ဘာမျှမပြောဘဲ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လက်ဆောင်များ လဲလှယ်ရေး၊ ဧည့်ခံရေး စသည့်ကိစ္စများကို စဉ်းစား၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နောက်ဖေးခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မာလာသည် ပုဆစ်တုပ်၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင် ကျအောင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းက သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်ရင်း တအံ့တဩဖြင့်

“ဟဲ့ကောင်မလေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“မာလာဟာ အစေတော် တစ်ယောက်ပါ ဒေါ်လေးဝမ်း။ အစေတော် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီစကားကို မပြောသင့်တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် မာလာ မပြောမဖြစ်လို့ ပြောပါရစေ”

“ကဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောစမ်းပါဦး”

“ခု သခင်လေး ပေါက်ယုကို မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ မှန်ပါတယ်၊ ရွှေနဲ့မြဲ ဆိုသလို အလိုက်ဖက်ဆုံးပါ။ ဘာမှပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မာလာ စဉ်းစားနေတာက တစ်ချက်ပဲ ရှိပါတယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ မလေးထိုက်ယုတို့ နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူ့ အပေါ်မှာ တိမ်းညွှတ်နေတာလဲ ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဒါကတော့အေ၊ ထိုက်ယုနဲ့ သူနဲ့က ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက ကစားဖော်ကစားဖက်တွေ ဆိုတော့ ထိုက်ယု ကို ပိုမှာပေါ့”

“နည်းနည်းပိုတာ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေးဝမ်း” ဟု ဆိုကာ မာလာသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် တစ်နှစ် က ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပေါက်ယုတစ်ယောက် သစ္စာဆိုခဲ့ပုံကို ပြန်၍ ပြောပြလေ၏။

“ဒီကိစ္စကို မာလာလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဲလို့ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ခုမှပြောရတာပါ။ ဒါ့အပြင် မလေးထိုက်ယု အပေါ်မှာ သခင်လေး ဘယ်လောက် တွယ်တာတယ် ဆိုတာတွေကို ဒေါ်လေးဝမ်း ကိုယ်တိုင်လဲ မြင်ခဲ့တဲ့ သာဓကတွေ အများကြီးပါ”

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် မာလာ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ

“အင်း၊ ငါလဲ ရိပ်မိတန်သလောက်တော့ ရိပ်မိပါတယ်။ ခု ညည်း

ပြောလိုက်တော့ ပိုရှင်းသွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စောစောက သူ့အဖေ ပြောသွားတာတွေကိုလဲ သူကြားလောက်ရောပေါ့။ သူ ဘာပြောသလဲ”

“ခုတစ်လောကတော့ သူ့ကို ဘယ်သူတွေက ဘာတွေပဲလာပြောပြော ပြီးပဲနေတာပဲ။ စကားလာပြောတဲ့လူ မရှိ ယင်လဲ အိပ်နေတာပဲ။ သခင်ကြီး ပြောတဲ့စကားတွေ ကိုတော့ သူမကြားပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ခုကိစ္စကိုတောင် အရဲစွန့်ပြောရတာပါ ဒေါ်လေးဝမ်း။ အကောင်းဆုံးကတော့ မယ်မယ့်ကို ဖွင့်ပြောပြီး သူနဲ့ တိုင်ပင်တာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ”

“အေးအေး၊ ဒီလိုဆိုယင် ညည်းအလုပ် ညည်းလုပ်။ မယ်မယ့်ကိုတော့ ခုပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ လူတွေ ရှိသေးတယ်။ နောက်အခွင့် ကြုံတော့မှ ပြောရတော့မှာပဲ။ အဲဒီတော့မှ သူ ဘာပြောမလဲ ကြည့်ရမှာပဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယု မင်္ဂလာကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နတ်ငှက်မယ်နှင့် တိုင်ပင်လျက်ရှိလေသည်။

“မာလာက ဘာဖြစ်လို့ အရေးတကြီး လာခေါ်သွားတာလဲအေ့”

ဤတွင် ဒေါ်လေးဝမ်းကလည်း အခွင့်ကြုံလာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မာလာပြောပြသည့်အတိုင်း ထိုက်ယု အပေါ်တွင် ပေါက်ယု စွဲလမ်းနေပုံကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်လေ၏။ မယ်မယ်သည် အတန်ကြာမျှ မည်သို့မျှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေရာ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ နှစ်ယောက်မှာလည်း ငြိမ်နေကြလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မယ်မယ်က သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“ဒါတွေက သိပ် အရေးမကြီးပါဘူးအေ။ ထိုက်ယု အတွက်လဲ ဒီလောက် စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး။ ပေါက်ယုက စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်ယင်တော့ နည်းနည်းခက်တာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဘာမှ မခက်ပါဘူး မယ်မယ်ရဲ့။ ငှက်မယ်မှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဒေါ်လေးဆွေ သဘောတူမတူတော့ မသိဘူးပေါ့”

“အင်း၊ စိတ်ကူးရှိယင်လဲ မယ်မယ့်ကိုပြောစမ်း။ တို့များ တိုင်ပင် ကြည့်ရတာပေါ့”

“ငှက်မယ်ရဲ့ စိတ်ကူးကို ပြောရယင်တော့ မောင်လေးပေါက်ယုကို ဖဲလိမ်ရိုက်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုများ ဖဲလိမ်ရိုက်မှာလဲ” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

“မောင်လေးပေါက်ယု နေကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်စေ သူ့ကို မလေးထိုက်ယုနဲ့ပေးစားဖို့ ဦးကြီး ကျီချိန်က စီစဉ်သွားတယ်လို့ သူ့ခေါင်းထဲမှာစွဲသွားအောင် ပြောပေးရမယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူ ဘယ်လို တုံ့ပြန်သလဲဆို တာကို ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဒီလိုပြောလို့မှ ဘာမှ မထူးခြားဘူး ဆိုယင်တော့ ရှေ့ဆက်လိမ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ အမှန် အတိုင်းကို ပြောလိုက်ရုံပေါ့။ ဒါပေမယ့် အစီအစဉ်ကို သူကျေနပ်သွားတယ်ဆိုယင်တော့ ငှက်မယ်တို့ တစ်မျိုး ကြံရ လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ကဲ၊ သူက ထိုက်ယုနဲ့ စီစဉ်တာကို ကျေနပ်ပြီ ဆိုပါစို့အေး၊ တို့က ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဒေါ်လေးဝမ်က မေးလိုက်သည်တွင် နတ်ငှက်မယ်သည် အနီးသို့ တိုးသွားကာ ဒေါ်လေးဝမ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်လေးဝမ် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“အင်း၊ သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ညည်းတို့ နှစ်ယောက်အကြံက ဘယ်လိုများလဲအေ။ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု မယ်မယ်က ပြော၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အခြားသူ ကြားမည် စိုးသည့်အတွက် မယ်မယ့် အနားသို့လည်း တိုးတိုးကပ်၍ ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် ထင်သည့်အတိုင်းပင် မယ်မယ်မှာ သူပြောသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်သဖြင့် အသေးစိတ် ရှင်းပြရလေ၏။

“အေး ကောင်းသား၊ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည် အပေါ်တော့ နည်းနည်း မတရားရာ ကျသပေါ့အေ။ တကယ်လို့ သတင်းပေါက်သွားတယ် ဆိုယင်ကော ပေါက်ယုက ဘယ်နှယ်နေမလဲ”

“မောင်လေးပေါက်ယုကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးလို့တော့ ပိတ်ပင်ထားရမှာပေါ့။ ဒီလို ပိတ်ထားနိုင်ယင် အပြင်က မကြားနိုင်ပါဘူး ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ကျီလျှံ ပြန်ရောက်လာကြောင်းဖြင့် သတင်းပို့ လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် ကျီလျှံ ရောက်လာလျှင် မယ်မယ် ဟိုမေးသည်မေး လုပ်မည်စိုးသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်အား သူ့ယောက်ျားကို ထွက်တွေ့ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ၏။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ဒေါ်လေးဝမ် ရောက်လာသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်မှာ ငိုထားသဖြင့် မျက်လုံးတွေ နီရဲလျက် ရှိလေ၏။ ကျီလျှံသည် ဒေါ်လေးဝမ်အား ဂါရဝပြုပြီးနောက်

ရှိလီတန်သို့သွားကာ ဝမ်ဇူတုန်၏အသုဘကို မည်သို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

“သက်တော်ရှည် ဝန်ကြီးအဖြစ် ရွှေနန်းတော်ကြီးက အမိန့်ထုတ်ပြန်ပေးတယ်လေ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုလဲ ကွယ်လွန် ပြီးတဲ့နောက်မှ ဝမ်ကျင်း မြို့စားကြီးဘွဲ့ကို ပေးသနားတော်မူလိုက်တယ်။ ကျန်ရစ်သူမိသားစုကိုလဲ အလောင်းကို သူ့ဇာတိကို ပြန်ယူဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီး လမ်းမှာရှိတဲ့ မြို့တွေကလဲ တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးကြဖို့ အမိန့်ထုတ် လိုက်တယ်။ မနေ့ကတင် အလောင်းကို အောက်ကို ပြန်ယူသွားကြပြီခင်ဗျ။ ဒေါ်လေးကလဲ ရွှေမြို့တော်ကို အရောက် မလာနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ ဂါရဝ ပြုလိုက်တဲ့အကြောင်း၊ ပြောစရာတွေ ရှိတဲ့ အကြောင်း၊ နောင်တွေ့တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောမယ့်အကြောင်း မှာလိုက်တယ် ခင်ဗျ။ ငှက်မယ်ရဲ့ အစ်ကိုလဲ ရွှေမြို့တော်ကို လာလိမ့်မယ်တဲ့၊ လမ်းမှာ သူနဲ့ တွေ့ချင်တွေ့မှာတဲ့။ တွေ့ယင် သူတို့အခြေအနေကို အကုန်ပြောလိုက်မယ်တဲ့။ သူ့ကို မေးကြည့်ပါတဲ့”

ဒေါ်လေးဝမ် မှာ ထိုအကြောင်းကို ကြားကာ ငိုလျက် ရှိသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်က မနည်းဖျောင်းဖျရလေ၏။

“ကဲ ဒေါ်လေးဝမ်၊ ပင်ပန်းလှရောပေါ့၊ နားလိုက်ပါတော့။ ပေါက်ယု ကိစ္စကိုတော့ ညကျမှ တိုင်ပင်သေးတာပေါ့။”

နတ်ငှက်မယ်သည် ကျိလျှံနှင့်အတူ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရင်း ပေါက်ယုတို့ ကိစ္စကို ပြောပြပြီးနောက် မင်္ဂလာခန်း၊ အိပ်ခန်းအတွက် ပြင်ဆင်ရန် အစေခံများကိုလွှတ်၍ ပြောလေ၏။

တစ်မနက်၌ ထိုက်ယုသည် မနက်စာစားပြီးနောက် မယ်မယ်ကိုလည်း ဂါရဝပြုရင်း အပျင်းပြေလမ်းလည်း လျှောက်ရင်း ဆိုသလို ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာဝင်းထဲမှ အထွက်တွင် လက်ကိုင်ပဝါ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို သိရ၏။ ထိုက်ယုက ဇူချွန်းအား လက်ကိုင်ပဝါ ပြန်အယူခိုင်းလိုက်ပြီး ရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နှင့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ တတိုင်းမွေးတံတားအနီးသို့ ရောက်ပြီး တစ်ခါက မိမိနှင့်ပေါက်ယုတို့ ပန်းပွင့်ကလေးများကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ခဲ့ရာ ကျောက်ဆောင်ကြီးများ အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ရှိုက်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ရပ်၍ နားစွင့်လိုက်သည့်တိုင် မည်သူမည်ဝါဟု မသိချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုက်ယုသည် ကျောက်ဆောင်တစ်ဘက်ကို ကွေ့ပတ် လာပြီး ကြည့်လိုက်ရာ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံးနှင့် အစေတော် သူငယ်မကလေး

တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ခပ်စောစောကမူ ငိုနေသူမှာ မိမိဘာသာ အတွင်းကျိတ်ဆွေးနေရသည့် အထက်တန်း အစေတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထိုက်ယု ထင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ယခု သူငယ်မကလေးကို တွေ့လိုက်သည့်အခါတွင် ပြုံးလိုက်ရင်း “ဒီကောင်မလေး အရွယ်မှာတော့ ချစ်ရေးကိစ္စကြောင့် ငိုတာ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်တုန်းမှာ သူ့အထက် အစေတော်တွေက ဆူလို့ငေါက်လို့ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုနေတာ ဖြစ်မှာပဲ” ဟု တွေးမိလိုက်၏။ ထိုက်ယုသည် သူငယ်မ ကလေးကို သေချာစွာ ကြည့်သော်လည်း မမှတ်မိချေ။

ထိုက်ယု သူ့အနားသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် သူငယ်မကလေးသည် မငိုရဲတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး။ ဒီနားမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ လာငိုနေတာလဲ”

ဤတွင် အစေတော်သူငယ်မကလေးသည် ဝမ်းနည်းလာပြန်ကာ

“မလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါရှင်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ တကယ်သိတာက သူတို့ရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက မတော်တဆ နှုတ်က ထွက်သွားမိတာနဲ့ အစ်မက ကျွန်မကို ပါးရိုက်တယ်ရှင်”

ထိုက်ယုသည် သူပြောသည့်စကားများကို တစ်လုံးမျှ နားမလည်ချေ။ ထိုက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“နေစမ်းပါဦးအေ။ အစ်မဆိုတာ ဘယ်အစ်မကို ပြောတာလဲ”

“အစ်မချင်ချူ ရယ်ရှင်”

ထိုအခါတွင်မှ ထိုသူငယ်မကလေးမှာ မယ်မယ့် အဆောင်တွင် အလုပ်လုပ်သည့် အစေတော်သူငယ်မကလေးမှန်း သိလိုက်ရ၏။

“နင့်နာမည်ကကော”

“ရွှေအ ရယ်ရှင်”

“နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပါးရိုက်တာလဲ၊ နင်က ဘာသွားပြောမိလို့လဲ”

“ဘာမှပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သခင်လေးပေါက်ယုနဲ့ မလေးပေါက်ကြည်တို့ လက်ထပ်တော့မယ့် အကြောင်း ကို ယောင်ပြီး ပြောလိုက်မိတာပါ”

ထိုက်ယုသည် ကြက်သေသေလျက်ရှိလေ၏။ သူ့နှလုံးသည် ပြင်းစွာခုန်လျက်ရှိ၏။ ထိုက်ယုသည် ဣန္ဒြေဆည် လိုက်ကာ

“လာ၊ ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်း”

သူတို့သည် တစ်ခါက ထိုက်ယုနှင့်ပေါက်ယုတို့ ပန်းပွင့်ကလေးများကို မြုပ်ခဲ့ကြဖူးသည့် ပန်းသင်္ချိုင်းရှိရာ လူသူ ကင်းရှင်းသော နေရာကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုက်ယုက

“သခင်လေး ပေါက်ယုနဲ့ သခင်မလေး ပေါက်ကြည်တို့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာနဲ့ နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပါးရိုက်ရတာလဲ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့က မလေးငှက်မယ်နဲ့ စီစဉ်ပြီးပြီရှင်။ ဘယ်လိုစီမံမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မလဲ ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ဘူး။ သခင်ကြီး ကျိချိန်ကလဲ နယ်ကို ပြောင်းကာနီးနေတော့ သူမသွားခင်မှာ ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြတ်အောင် စီစဉ်ချင်တယ်လို့ ဒေါ်လေးဆွေ တို့ကိုလဲ အကြောင်းကြားပြီးပြီ။ ဒီလို လက်ထပ်လိုက်ယင် သခင်လေး ပေါက်ယု ခုတစ်လောမှာ ကံဇာတာနိမ့်နေတာလဲ တက်လာလိမ့်မယ်တဲ့။ ပြီးတော့လဲ ...”

ရွှေအသည် ထိုက်ယုကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“သခင်လေးပေါက်ယုကို နေရာချပြီးယင် မလေးထိုက်ယုကိုလဲ နေရာချပေးတော့မယ်တဲ့”

“သူတို့နှစ်ယောက် ကိစ္စကို ဘယ်လိုစီစဉ်မယ်လို့တော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူးရှင်။ ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းကို မလေး ပေါက်ကြည် ကြားယင် ရှက်မှာစိုးလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးတဲ့။ ကျွန်မလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သခင်လေး ပေါက်ယုဆီမှာ လုပ်တဲ့ အစ်မမလာကိုတော့ ပြောမိရဲ့။ မလေးပေါက်ကြည်သာ သခင်လေး ပေါက်ယုနဲ့ ညားပြီး ကျွန်မတို့ဆီ ပြောင်းလာယင်တော့ တော်တော်ပျော်စရာ ကောင်းမှာ။ ကျွန်မတို့တောင် သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမယ် မသိဘူးလို့ ကျွန်မက ပြောမိတယ်။ ဒါလေး ပြောမိတာနဲ့ အစ်မချင်ချူက ကျွန်မကို ပါးရိုက်တယ် မလေးရယ်။ အစ်မ ချင်ချူက ဘာများနာစရာရှိလို့လဲ။ ကျွန်မဟာ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်တဲ့။ ဥယျာဉ်ထဲကနေ ကန်ထုတ်ပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်တဲ့။ သူတို့က ဒီလိုစကားတွေကို မပြောနဲ့လို့ ပြောထားတာ ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲ မလေး ရယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မလဲ ပြောမိတာပေါ့။ တကယ်ဆို အစကတည်းက ကျွန်မကို ဒီအကြောင်း မပြောနဲ့လို့ ပြောထား ပါလား။ ခုတော့ ပြောလဲ မထားဘူး။ မသိလို့ ပြောမိတာကို ပါးရိုက်သတဲ့”

ရွှေအသည် ငိုနေပြန်လေပြီ။

ထိုက်ယု၏ နှလုံးသားသည် ဆီ၊ ငံပြာရည်၊ သကြား၊ ချဉ်ရည် စသည်တို့အထဲတွင် စိမ်လိုက်သည့်နှယ် ချိုခြင်း၊ ငန့်ခြင်း၊ ခါးခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊

စူးရှခြင်း စသည့်ဝေဒနာတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလိုက်ရ လေရာ ထိုဝေဒနာများကို စကားလုံးဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ဖွယ်ပင် မရှိချေ။

အတန်ကြာတော့သည့် အခါတွင်မှ ထိုက်ယုက အသံတုန်တုန်ဖြင့်

“ဒီလိုလဲ မပြောနဲ့ ရွှေအရယ်။ ကြားသွားယင် နောက်တစ်ခါ အရိုက်ခံနေရဦးမယ်။ ကဲ ကဲ၊ သွားတော့

ထိုက်ယုသည် ဝေဠုဝန် ရိပ်သာဘက်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ရွှေအထံမှ ကြားခဲ့ရသည့် စကားများ သည် သူ့လည်တွင် ကြိတ်စက်မှုကျောက်ပြားကြီး ဆွဲထားသကဲ့သို့ လေးလျက်ရှိကာ သူ့ခြေထောက်များသည် ဒယဉ် ဆွဲလျက်ရှိပြီး ခြေလှမ်းများသည် ဝှမ်းပုံကြီးပေါ်တွင် လျှောက်နေရသကဲ့သို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ တတိုင်းမွှေး တံတားကို လျှောက်ရသည်မှာ ခါတိုင်းထက် ပို၍ဝေးနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ ထိုက်ယုသည် လေးလံယိမ်းယိုင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်သွားနေသည့်အတွက် လေးနှစ်ပစ်စာလောက် ပို၍ပင် ဝေးသွား၏။ တတိုင်းမွှေး တံတားသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ထိုက်ယုသည် ကန်ပေါင်ရိုးအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။

ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယုက လက်ကိုင်ပဝါအယူခိုင်းသဖြင့် ယူ၍ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ထိုက်ယုကို မတွေ့ရ တော့ချေ။ လိုက်ရှာသည့်အခါတွင်မှ ဖြူရော်သောမျက်နှာ၊ ငေးကြောင်သောမျက်လုံးများဖြင့် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လာ သော ထိုက်ယုကို တွေ့ရလေ၏။ ခပ်ဝေးဝေးတွင် လျှောက်သွားနေသော အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက် ကိုလည်း ဇူချွန်း မြင်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သူမည်ဝါ မကွဲတော့ပြီ။ ဇူချွန်းသည် အလန့်တကြားဖြင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကာ

“မလေး၊ ဘယ်ကို ပြန်သွားနေတာလဲ။ မလေး ဘယ်ကို သွားချင်တာလဲ” ဟု မေး၏။

ထိုက်ယုသည် အိပ်မက်ထဲတွင် စကားပြောနေသည့်ပမာ တုံ့ဆိုင်းခြင်း အလျင်းမရှိဘဲ

“ပေါက်ယုကို ဘာလုပ်တာလဲလို့ သွားမေးမလို့”

ဇူချွန်းသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် ထိုက်ယုကို မယ်မယ်၏ အဆောင်ဘက်ဆီသို့ တွဲခေါ်လာခဲ့လေ၏။ တံခါးဝသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုက်ယု၏ စိတ်သည် ကြည်လင်သွားဟန်ရှိ၏။ ထိုက်ယုသည် သူ့ကို တွဲခေါ်လာသည့် ဇူချွန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျက်

“ဘာဖြစ်လို့ မလေးနောက်ကို လိုက်လာတာလဲ”

ဇူချွန်းက ပြုံးလျက်

“မလေးဘဲ လက်ကိုင်ပဝါမေ့ကျန်ရစ်လို့ အယူခိုင်းလိုက်တယ်လေ။ ခု လက်ကိုင်ပဝါ လာဖို့တာပေါ့။ စောစော ကတင် မလေးကို တံတားလေးနားမှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ်လေ။ မလေး မမြင်ဘူးလား။”

ထိုက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“မသိပါဘူး။ မလေးက သခင်လေးပေါက်ယုကို လာတွေ့တယ်လို့ ထင်နေတာ။ သခင်လေး ပေါက်ယုကို တွေ့ချင်ယင် မလေးကို အလျင် ပြောရမယ်”

ထိုက်ယု၏ စိတ်သည် ကယောက်ကယက် ဖြစ်စပြုနေပြီကို ဇူချွန်းသိလိုက်လေပြီ။ ထိုက်ယုသည် ခပ်စောစောက သူမြင်လိုက်သည့် သူငယ်မကလေးထံမှ တစ်ခုခုသိပြီး ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ဇူချွန်းသည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုကို တွေ့လိုက်လျှင် ထိုက်ယု မည်သို့ရှိမည်နည်း။ ပေါက်ယုကိုယ်တိုင်မှာ သွက်သွက်လည်အောင် ဖောက်ပြန်နေပြီ မဟုတ်လော။ ယခု ထိုက်ယုမှာလည်း စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်စပြုနေပြီဖြစ်ရာ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ၍ မပြောအပ်သည်တို့ကို ပြောလျှင် မခက်ပါလော။

သို့ရာတွင် မည်သို့ဖြစ်စေ မလေးထိုက်ယု ခိုင်းသည့်အတိုင်း သူ့ကို အဆောင်ထဲရောက်အောင် ပို့၍မဖြစ်တော့။

သို့ရာတွင် ထူးဆန်းစွာတကား။ ထိုက်ယုသည် ခပ်စောစောကလေးက ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိသော်လည်း ယခုမူ ဇူချွန်းကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ခန်းဆီကို ကိုယ်တိုင်မကာ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ဝင်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ မယ်မယ်အိပ်ချိန် ဖြစ်သည့်အတွက် အစေတော် များမှာလည်း တခြားသို့ထွက်၍ အိပ်ငိုက်သူ အိပ်ငိုက်၊ မယ်မယ့်အနီးတွင် စောင့်သူစောင့်ဖြင့် ရှိနေကြသဖြင့် ခန်းဆောင်တစ်လုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေ၏။ မာလာသည် အပြင်မှ ခန်းဆီးကို ဆွဲလိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် အတွင်းဆောင်မှ ထွက်လာလေ၏။ ထိုက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ မာလာက

“လာလေ မလေး၊ ထိုင်”

ထိုက်ယုက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“မောင်လေးပေါက်ယုကော ရှိတယ် မဟုတ်လား”

မာလာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် ဖြေမည်အပြုတွင် ထိုက်ယုနောက်၌ ရပ်နေသော ဇူချွန်းက ထိုက်ယုကို လက်ညှိုးပြပြီး မပြောနှင့် ဆိုသည့် သဘောဖြင့် လက်ကာပြလိုက်၏။ မာလာမှာလည်း ဇူချွန်းပြောသည့်

အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ နားမလည်သည့်တိုင် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ နေလိုက်လေ၏။ ထိုက်ယုသည် မာလာ ပြန်ပြောသည်ကို ဂရုပင်မစိုက်ဘဲ ပေါက်ယုရှိရာ အတွင်းဆောင်ထဲသို့ တန်းဝင်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးရမည့်အစား ခုတင်ပေါ်တွင်း ငူငူကြီးထိုင်ရင်း ထိုက်ယုကို ကြောင်တက်တက် အပြုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုက်ယုကလည်း သူနှင့်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ သူ့ကိုပြုံး၍ ကြည့်နေပြန်လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ခြင်းလည်းမပြု။ လောကဝတ်စကားလည်း မဆိုဘဲ ယောင်တောင်တောင် ကြောင်တက်တက်ဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြလေ၏။

မာလာမှာ သူတို့ကိုကြည့်၍ မည်သို့လုပ်ရမည်ကို မသိတော့ပြီ။

“မောင် ဘာဖြစ်လို့ နေထိုင်မကောင်းတာလဲဟင်”

“မလေးထိုက်ယုကြောင့်” ဟု ပေါက်ယုက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဖြေလေ၏။

မာလာနှင့် ဇူချွန်းတို့မှာ ထိတ်လန့်ကာ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကား လွဲရန် ကြိုးစားကြ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုနှင့် ထိုက်ယုတို့သည် သူတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ထိုက်ယုသည် ပေါက်ယုနည်းတူ သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနေပြီကို မာလာ သဘော ပေါက်လိုက်လေပြီ။

မာလာက ဇူချွန်းနားနားသို့ ကပ်ကာ

“ညည်းတို့ သခင်မလေးလဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ပြီးတာ မကြာသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ပြန်ခေါ်သွားလေ။ ချူဝမ်းကို လိုက်အပို့ ခိုင်းလိုက်မယ်။ ချူဝမ်းရေ၊ ဇူချွန်းနဲ့အတူ လိုက်သွားပြီး မလေးထိုက်ယုကို လိုက်ပို့လိုက်စမ်းပါ။ ဟိုစကား ဒီစကားတွေကို လျှောက်ပြောမနေနဲ့နော်”

ချူဝမ်းသည် လိုလိုချင်ချင်ပင် လိုက်သွားလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုက်ယုကို တိတ်ဆိတ်စွာ တွဲခေါ် လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ပေါက်ယုကို ကြည့်၍ပြုံးရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လျက် ရှိလေ၏။

“ကဲ လာ၊ မလေး။ နားကြဦးစို့” ဟု ဇူချွန်းက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်။ ပြန်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ” ဟု ထိုက်ယုက ပြောလေ၏။

ထိုက်ယုသည် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူတို့၏ အကူအညီကိုပင် မယူတော့ဘဲ ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေသဖြင့် ဇူချွန်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ မနည်းလိုက်ယူရလေ၏။ ထိုက်ယုသည် မယ်မယ်၏

အဆောင်ဝင်း မှ ထွက်လျှင် ကွေ့ရမည့်အစား ရှေ့တည့်တည့်သို့ သွားနေသဖြင့် ဇူချန်းက နောက်မှ အတင်းပြေးလိုက်လာကာ သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း

“အဲဒီလမ်းမဟုတ်ဘူးလေ မလေးရဲ့။ လမ်းက ဒီဘက်မှာ”

ထိုက်ယုသည် နောက်ပြန်ဆွဲခေါ်သည့် အခါတွင်လည်း ငြင်းဆန်ခြင်း မရှိဘဲ အသာလိုက်လာခဲ့လေ၏။ ခဏ ကြာလျှင် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာ ဝင်းနားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

“အင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ကျေးဇူးကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ တော်ပေသေးတာပေါ့”

ဇူချန်းသည် သက်ပြင်းကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် သူ့စကားမဆုံးခင် ထိုက်ယုသည် ယိုင်သွားပြီးနောက် သွေးတွေ အန်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယု မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

တစ်ဖက်သတ်အချစ်ကို အဆုံးသတ်သည့် အနေဖြင့် ထိုက်ယုသည် သူ့ကဗျာများကို
မီးတင်ရှို့ခြင်း။

ပေါက်ကြည်၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း။

ဝေဠုဝန်ရိပ်သာ ဝင်းဝသို့ရောက်၍ ဇူချွန်းက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကြီးချကာ
ညည်းလိုက်သည့်အသံကြောင့် ထိုက်ယုမှာ လန့်သွားလေ၏။ ထိုက်ယုသည်
သွေးတပွက်ပွက် အန်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုက်ယုသည် သတိမေ့သွားတော့မည်
အပြုတွင် အစေတော်ကလေး နှစ်ယောက်သည် ပြေးထွက်လာကာ သူ့ကို
အဆောင်ထဲသို့ ခေါ်သွားကြလေ၏။ ဇူချွန်းနှင့် စုယဉ်တို့ ဝိုင်းဝန်း
ပြုစုနေကြသည့် အတွက် ချူဝမ်းလည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ထိုက်ယုသည် သတိပြန်လည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ
ငိုယိုလျက်ရှိသော သူ့အစေတော်များကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုက
အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။ ဇူချွန်းမှာ ထိုအခါကျမှ စိတ်အေးသွားကာ

“မလေး၊ ခု မယ်မယ့်အဆောင်က ပြန်လာတာ။ မလေး ကြည့်ရတာ
နေထိုင်မကောင်းသလို ဖြစ်နေလို့ ဘာလုပ် ရမှန်း မသိတာနဲ့ ဇူချွန်း
ညည်းလိုက်တာပါ”

“အံ့မယ်လေး၊ မပူပါနဲ့။ မလေးက ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်
မသေနိုင်သေးပါဘူး” ဟုပြောကာ ထိုက်ယုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မောလျက်
ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့သည် တစ်နေ့တွင်
လက်ထပ်ကြလိမ့်မည်ဟု နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက စိုးရိမ်ခဲ့ရာ
တကယ်လက်ထပ်တော့မည်ဟု ကြားလိုက်ရသည့်အခါ၌ ထိုက်ယုမှာ စိတ်ကို
မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ဖောက်ပြန် သွားခဲ့လေပြီ။ သွေးအန်ပြီးသည့်
နောက်ပိုင်းတွင်မူ ထိုက်ယု၏စိတ်သည် အနည်းငယ် ကြည်လင်သွားပုံ ရ၏။
သို့ရာတွင် ရွှေအထံမှ ကြားခဲ့ရသည့် သတင်းကိုလည်း လုံးဝ မေ့သွားခဲ့လေပြီ။
တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေသည့် ဇူချွန်းကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင်မှ စောစောက
စကားများကို ခပ်ရေးရေး သတိရလာသလိုလို ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုသည်
ထို အကြောင်းကိုတွေး၍ ပူဆွေးခြင်း မဖြစ်လိုတော့ပြီ။ မြန်မြန်သေသွားကာ
ဤဘဝမှ မြန်မြန် ဝဋ်ကျွတ်ချင်စိတ်သာ ကျန်တော့သည်။ ထိုက်ယု၏
အစေတော်များသည် သူတို့အား အလန့်တကြား လုပ်သည်ဟု နတ်ငှက်မယ်

ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းမည် စိုးသည့်အတွက် ထိုက်ယု၏ အခြေအနေကို သွားရောက် ပြောကြားလိုသည့်တိုင် အနားမှခွာ၍ မဖြစ် သေးချေ။

ချူဝမ်းမှာကား ထိုက်ယု သွေးအန်သည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် အလန့်တကြားနှင့် ပြန်ပြေးလာရာ အိပ်ရာမှ နိုးလာ ကာစ ဖြစ်သည့် မယ်မယ်သည် အမောတကော ပြေးလာသည့် ချူဝမ်း မြင်လျှင် အကျိုးအကြောင်းကို မေးလေ၏။ ချူဝမ်း၏ စကားကိုကြားသည့်အခါတွင် မယ်မယ်မှာလည်း အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ကို ချက်ချင်း အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့လို့ ပြောထားလျက်သားနဲ့။ ဘယ်သူသွားပြီး ပြောပြန်သလဲ မသိဘူး။ ခုမှ ပြဿနာက ပိုရှုပ်ကုန်မှာ”

မယ်မယ်က

“ဒီကိစ္စကို အသာထားစမ်းပါဦးအေ။ ကဲ၊ လာသွားကြည့်ချည်ရအောင်”

သူတို့သုံးယောက်သည် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ လာခဲ့ကြရာ လူသေကဲ့သို့ ဖြူရော်လျက်ရှိသော ထိုက်ယုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်လျက်ရှိရာ အသက်ရှူသံမှာလည်း မျှဉ်းမျှဉ်းလေးသာ ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် မြောသွားမတတ် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာပြန်လေ၏။ အစေတော်များသည် ထွေးအင်ကို ယူလာခဲ့ ကြရာ ထွေးအင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးတွေနီရဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လန့်သွားကြလေ၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လာကာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိအနီးတွင် မယ်မယ်ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

“မယ်မယ်၊ ထိုက်ယုကို မယ်မယ်ချစ်သမျှ အလကားဖြစ်ပြီနော်”

မယ်မယ်မှာ ရင်ထဲတွင် ဆိုသွားရာမှ

“မကြောက်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ကောင်းကောင်း နားလိုက်ယင် ပျောက်သွားမှာပါ”

ထိုက်ယုသည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးကာ မျက်လုံးများကို ပြန်မှိတ်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ သမားတော်ကြီး ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ ဤတွင် အမျိုးသမီးများသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေရာ ကျိလျှံသည် လူနာအား သွေးစမ်းရန် သမားတော်ကြီး ဝမ်းကို အခန်းထဲသို့ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

သမားတော်ကြီးက

“မကြာခင် ပြန်ပြီး နေကောင်းသွားမှာပါ။ စိတ်က သိပ်ကြီးတော့ အသည်းမှာ သွေးခန်းသွားတယ်။ အသည်းမှာ သွေးခန်းသွားတော့ သည်းခြေဖောက်ပြန်ပြီး စိတ် ကယောက်ကယက် ဖြစ်သွားတာပါ။ ခု သွေးညှိဆေး ပေးပြီးယင် သွေးမှန်မှန် လည်ပတ်သွားပြီး ကောင်းသွားမှာပါ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် သမားတော်ကြီးသည် ဆေးညွှန်းရေးရန်၊ ဆေးပေးရန်အတွက် ကျီလျှံနှင့်အတူ အပြင် ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုက်ယု၏ အခြေအနေမှာ စိုးရိမ်ရကြောင်းကို မယ်မယ် သိလိုက်လေပြီ။ ထိုက်ယုထံမှ ပြန်လာသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က နတ်ငှက်မယ်အား

“မပြောကောင်း ပြောကောင်း ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထင့်နေတာ တစ်ချက် ရှိတယ်။ ကလေးမလေးဟာ နာလန်ပြန်ထ ပါတော့မလားလို့ စိုးရိမ်နေတယ်။ ဒီတော့ ယကြာချေတဲ့ သဘောနဲ့ ယာယီ ကလေး ဘာလေးလုပ်ထားယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဒီတောင်က ကျော်သွားပြီ ဆိုယင်တော့ သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိလှ တော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အခြေအနေဆိုးလာယင် အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ပြင်သင့်တာတွေကို ပြင်ထားယင် ကောင်းမယ်။ တို့များမှာ ဒီပြင်ကိစ္စတွေ ရှိနေတော့ ညည်းကိုပဲ လွဲမှာပဲ”

နတ်ငှက်မယ်က အာမဝန္တာခံသည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် ဇူချွန်းကိုခေါ်ကာ ထိုသတင်း ဘယ်ကပေါက်သလဲဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဇူချွန်းကလည်း မိမိ မသိကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

မယ်မယ်မှာ ဇူချွန်း၏စကားကို မယုံနိုင်သေးဘဲ

“ကလေးဘဝတုန်းက ကစားဖော်ကစားဖက် ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ လူငယ်တွေဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်တွယ်တာ တတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာလို့ လောကအကြောင်းကို သိလာကြတော့ သူတို့ကို အတူတူ ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခွဲထားမှ တော်ရုံကျတယ်။ သီးသီးသန့်သန့်နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ တွေလာကေလာ စိတ်ကူးတွေ သူ့ခေါင်းထဲကို ရောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒီလိုဆိုယင် ငါသူ့ကို ချစ်ရတာ အလဟဿပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ခု ညည်းပြောတာကို ကြားရတော့ ငါစိတ်မကောင်းဘူး”

မယ်မယ်သည် သူ့အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် မာလာကိုခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း လေ၏။ မာလာကလည်း ဒေါ်လေးဝမ်ကို ပြောထားသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောကာ ထိုနေ့က ထိုက်ယု၏ အမူအရာကို ပြောပြ လေ၏။

“ခု ငါကြည့်လာခဲ့ရသလောက် ဆိုယင်တော့ စိတ် ကယောက်ကယက် ဖြစ်ပုံမရပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖြစ်ရသလဲ ဆိုတော့ ငါနားမလည်ဘူး။ တို့လိုမိသားစုမှာ ဒီလို မှောက်မှောက်မှားမှား ဖြစ်ဖို့မပြောနဲ့ ဒါမျိုးကို စိတ်ကူးထဲ တောင် မထည့်ရဘူး။ ဒီကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တခြားကိစ္စကြောင့် ခုလို မကျန်းမမာ ဖြစ်ရတယ် ဆိုယင်တော့ ငါ့ရှိတဲ့ စည်းစိမ်ကုန်ပါစေ၊ ငါပျောက်အောင်ကုမယ်။ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စကြောင့် သူ မကျန်းမမာ ဖြစ်ရတယ် ဆိုယင်တော့ ကုလို့ မလွယ်ဘူး။ ငါလဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။”

နတ်ငှက်မယ်က

“မလေးထိုက်ယုအတွက် ဘာမှ ဒီလောက် စိုးရိမ်ပူပန်မနေပါနဲ့ မယ်မယ်ရယ်။ မောင်မောင်ကလဲ သမားတော် တွေကို နေ့တိုင်းပင့်ပြီး ပြမှာပါ။ ဒီပြင်ကိစ္စတွေကသာ အရေးကြီးတာပါ။ ဒါက ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူး။ ခုမနက် ကြားရတဲ့အတိုင်းဆိုယင် မောင်လေးပေါက်ယုတို့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် အခန်းတွေလဲ အဆင်သင့် ပြင်ပြီးပြီတဲ့။ ဒီတော့ မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်က ဒေါ်လေးဆွေ့ကိုခေါ်ပြီး အဲဒီကိစ္စအတွက် သွားတိုင်ပင်ပါ။ ငှက်မယ်လိုက်ခဲ့ ဆိုယင်လဲ လိုက်ပါမယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဟိုမှာဆိုယင် မလေးပေါက်ကြည်လဲ ရှိနေတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောရတာ နည်းနည်းတော့ ခက်တယ်။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက ဒေါ်လေးဆွေ့ကို ညနေအိမ်ကို ဖိတ်ပြီး တိုင်ပင်ကြည့်ပါလား။ ဒီနေ့ ည လောက်ဆိုယင် အစီအစဉ်တွေအားလုံး ပြတ်အောင် စီစဉ်နိုင်တာပေါ့။”

မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်က

“အေး၊ ငှက်မယ်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီနေ့တော့ နောက်ကျသွားပြီအေး။ မနက်ဖြန် မနက်စောစောမှ သွားတော့မယ်”

ထိုအချိန်၌ မယ်မယ်မှာ ညစာ စားသောက်ပြီးနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့လည်း မိမိတို့ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ နတ်ငှက်မယ်သည် နံနက်စာ စားပြီးပြီးချင်း ပေါက်လာကာ ပေါက်ယုသဘောကို တီးခေါက်ကြည့် လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

“မောင်လေး ပေါက်ယုတို့ကတော့ သိပ်ပျော်နေတာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား။ ခုဆိုယင် ဦးကြီးကျိချိန်ကလဲ မောင်လေး မင်္ဂလာရက်အတွက် နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးပြီးပြီ။ မပျော်ဘူးလားဟင် မောင်လေး။”

ပေါက်ယုသည် ရယ်၍ ရောယောင် ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။-

“မောင်လေးရဲ့ သတို့သမီးလောင်းက မလေးထိုက်ယုတဲ့။
ဝမ်းမသာဘူးလား ဟင်”

ပေါက်ယုသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေလေရာ နတ်ငှက်မယ်မှာ
အကဲခတ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“ခုလို နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေယင် လက်ထပ်မပေးဘူးတဲ့။
နေကောင်းတယ် ဆိုယင်တော့ မြန်မြန် လက်ထပ် ပေးမယ်တဲ့။ ဦးကြီးကျီချိန်က
ပြောတယ်”

“ဘာနဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ရမှာလဲ။ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်တာက မောင်
မဟုတ်ဘူး၊ မလေးငှက်မယ်ရယ်။ မောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ
မလေးထိုက်ယုကို အခုသွားပြောမယ်” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍
ရပ်လိုက်၏။

နတ်ငှက်မယ်က ရှေ့မှ ဆီးပိတ်၍ ရပ်လိုက်၏။

“သူသိပါတယ်၊ သွားပြီးရှင်းပြစရာ မလိုပါဘူး။ မလေးထိုက်ယု မောင်နဲ့
လက်ထပ်ရမှာဆိုတော့ သူ့ဆီ သွားတွေ့လို့ မကောင်းဘူးလေ။ သူ
ရှက်နေမှာပေါ့”

“လက်ထပ်ပြီးယင်တော့ မောင့်ကို အတွေ့ခံပါ့မလား”

နတ်ငှက်မယ်မှာ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ စိတ်လည်း
ညစ်သွားကာ “အင်း၊ မာလာပြောတာ မှန်သားပဲ။ စိတ်ကယောက်ကယက်
ဖြစ်နေပေမယ့် ထိုက်ယုအကြောင်းကို ပြောလိုက်လို့ရှိယင် သူ့စိတ်ဟာ
ကြည်လင် သွားတယ်။ တကယ်လို့ စိတ်မှန်သွားပြီး သူလက်ထပ်ခဲ့ရတဲ့ သူဟာ
ထိုက်ယုမဟုတ်ဘဲ တို့က သူ့ကို တမင်သက်သက် ညှာပြီး ပေးစားတယ်ဆိုတာ
သိယင် ပိုပြီး ဆိုးသွားမလားမသိဘူး” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်လျက်

“မောင် နေပြန်ကောင်းသွားယင် မလေးထိုက်ယု လာတွေ့မှာပေါ့။
နေထိုင်မကောင်းယင်တော့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး နော်”

“မောင့်အသည်းနှလုံးကို သူ့ကိုပေးခဲ့ပြီလေ။ သူလာယင်
မောင့်အသည်းနှလုံးကို ယူလာပြီး မောင့်ရင်ထဲမှာ ပြန်ထည့်ပေးမှာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် တစ်ယောက်တည်း ပြောလျက်ရှိစဉ်
နတ်ငှက်မယ်လည်း ပြုံး၍ထွက်လာခဲ့ကာ မယ်မယ့်အား
လှမ်းကြည့်လိုက်လေရာ မယ်မယ်မှာလည်း သူတို့စကားကြောင့် ရယ်ရအခက်၊
စိတ်ညစ်ရအခက် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“အင်း၊ ငါကြားပါတယ်အေ။ အေးလေ၊ ခုတော့ သူပြောချင်တာကို ပြောပေစေပေါ့။ မာလာ့ကိုပဲ စောင့်အကြည့် ခိုင်းပစ်ခဲ့ရမှာပဲ။ ကဲ၊ သွားကြစို့”

ထိုအချိန်၌ ဒေါ်လေးဝမ်းလည်း ရောက်လာသဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သည် ဒေါ်လေးဆွေတို့ ဝင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ သူတို့ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာလျက်ရှိကာ ဆွေဖန်၏ အမှုအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းပြီးသည့် အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေက ပေါက်ကြည်ကို လှမ်းခေါ်မည်ပြုစဉ် နတ်ငှက် မယ်က

“နေပါစေ ဒေါ်လေးဆွေရယ်၊ သူ့ကိုမခေါ်ပါနဲ့တော့။ အခု မယ်မယ်လာတာက ဒေါ်လေးဆွေတို့ အမှု အကြောင်းကိုလဲ မေးရင်း၊ ဒို့ပြင် ကိစ္စကလေးလဲ ပြောရင်းဆိုရင်း ဆိုပြီး လာခဲ့တာ။ အကောင်းဆုံး ကတော့ အဲဒီကိစ္စကို မယ်မယ့် အဆောင်မှာ တိုင်ပင်ကြယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ဒေါ်လေးဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြီး လိုက်မည်ဟု ပြောလေ၏။ သူတို့သည် အလ္လာပသလ္လာပ ပြောဆိုပြီးလျှင် မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေသည် မယ်မယ့်ကို ဂါရဝပြုပြီးလျှင် ဒေါ်လေးဝမ်းကို လာရောက် နှုတ်ဆက်ရင်း ဝမ်းဇူတုန် ကွယ်လွန်သည့် အကြောင်းသို့ ရောက်သွား ကြသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ငိုလိုက်ကြသေး၏။ ဒေါ်လေးဆွေက

“ခုတင် မယ်မယ့်အဆောင်ကို ရောက်တော့ ပေါက်ယုရယ် အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ကျွန်မကို လာနှုတ်ဆက် သေးတယ်လေ။ ခုလို ကျတော့လဲ အကောင်းသားပဲ။ နည်းနည်းလေးပိန်သွားတာ တစ်ခုပဲ။ မဝမ်းတို့ ပြောတုန်းကတော့ အခြေအနေ တော်တော်လေးဆိုးတယ် ထင်လို့ စိုးရိမ်နေကြတာ”

နတ်ငှက်မယ်က

“တကယ်ကတော့ ဒီလောက်အဆိုးကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်က သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်လေ။ ဦးကြီး ကျိချိန်ကလဲ နယ်ကို ပြောင်းပြီး ရွှေမြို့တော်ကို ရုတ်တရက် ပြန်လာနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မယ်မယ်က ဦးကြီးကျိချိန် မပြောင်းခင် ပေါက်ယုတို့ ကိစ္စကို ပြီးအောင်လုပ်ချင်တယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ယင် ဦးကြီးကျိချိန်လဲ စိတ်ချလက်ချ သွားနိုင်မယ်။ နောက်ပြီး မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ ရွှေဘယက်ကြောင့်လဲ မောင်လေးပေါက်ယုမှာ ကံဇာတာ တက်လာ နိုင်တယ်။ ခုတော့ သူ့ ဇာတာက တော်တော်လေး နိမ့်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်လေးဆွေသည် ပေါက်ကြည်ကို ပေါက်ယုနှင့် သဘောတူသည့်တိုင် ယခုလို ဖြုန်းစားကြီး စီစဉ်လိုက်လျှင် ပေါက်ကြည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လေမည်လောဟု စိုးရိမ်မိသေးသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ သဘောတူလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ သတိဝီရိယနဲ့ လုပ်မှ ကောင်းမယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်းက နတ်ငှက်မယ်၏ အစီအစဉ်ကို ပြောပြလေ၏။

“ခု မဆွေတို့မှာ သားကလဲ ကိစ္စဖြစ်နေတော့ မဆွေတို့အနေနဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေထည့်စရာ မလိုပါဘူး။ မနက်ဖြန်ကျယ် ဆွေကိုကို ဆွေဖန်ဆီကို လွှတ်လိုက်ပြီး ဒီမှာ မင်္ဂလာကိစ္စကို လောလောဆယ် စီစဉ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီလို စီစဉ်နေတုန်းမှာ သူ့အမှုကိစ္စကိုလဲ ပြတ်အောင်ကြိုးစားနေတဲ့ အကြောင်းကို အပြောလွှတ်လိုက်ယင် မကောင်းဘူးလား”

ဒေါ်လေးဝမ်းက ပေါက်ယုတစ်ယောက် ထိုက်ယုအပေါ်တွင် မည်မျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေကြောင်း ကိုမူ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ “ဒီတော့ မဆွေကလဲ သဘောတူပြီးပြီ ဆိုသင်တော့ ဒီကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်လေ ကောင်းလေပဲ။ မြန်မြန်ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ အဖို့လဲ စိတ်အေးရတာပေါ့”

ထိုစဉ်တွင် သူတို့ မည်သို့ဆုံးဖြတ်ကြောင်းကို မယ်မယ်က သိလိုသည် ဟုဆိုကာ ယုန်ယွမ်း ရောက်လာလေ၏။ ယခုကဲ့သို့ အလောသုံးဆယ် လုပ်ခြင်းမှာ မိန်းကလေးရှင်အနေနှင့် မကောင်းသော်လည်း တစ်ဘက်က ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်း နေသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေမှာလည်း မငြင်းသာတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆွေသည် လွယ်လွယ်ကူကူ သဘောတူဟန် ပြုလိုက်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ယုန်ယွမ်းက မယ်မယ်အား သွားပြောသည့်အခါတွင် မယ်မယ်က ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်လျက် ယခုကဲ့သို့ အလောသုံးဆယ်လုပ်ခြင်းမှာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ပေါက်ကြည် နားလည်အောင် ရှင်းပြရန် ဒေါ်လေးဆွေကို ပြောပြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေကလည်း သဘောတူလေ၏။ ထိုနောက် သူတို့ လက်ထပ်ပွဲတွင် ကျီလျှံနှင့် သူဇနီး နတ်ငှက်မယ်တို့က အောင်သွယ်များအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူကြပြီးသော် ဒေါ်လေး ဆွေလည်း အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေး ဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့သည် ညဉ့်နက်သည် တိုင်အောင် ထိုင်၍ စကားပြော နေကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကာ မိမိတို့လူကြီးများ စီစဉ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ပေါက်ကြည်အား အသေးစိတ်

ပြောပြလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲ
ခေါင်းကိုငုံထားရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေး ဆွေက
ဖျောင်းဖျကာ အခြေအနေကို ရှည်လျားစွာရှင်းပြ၏။ ပေါက်ကြည်
ပြန်သွားသည့်အခါတွင် ပေါက်ချင်းလည်း ပေါက်ကြည်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရန်
အတူ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ သည် ဆွေ့ကို ကိုလည်း နောက်နေ့
မနက်စောစောတွင် ဆွေ့ဖန်ဆီသို့ လိုက်သွားကာ အခြေအနေကို စုံစမ်းရန်၊
မင်္ဂလာ ကိစ္စကို ပြောရန် ထိုသို့ ပြောပြပြီး ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ရန်
မှာလိုက်လေ၏။

နောက်လေးရက်ကြာသည့်အခါ၌ ဆွေ့ကို ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“အစ်ကိုဆွေ့ဖန်ရဲ့ အမှုကိုတော့ တရားသူကြီးက မတော်တဆ
လူသေမှုအဖြစ် စီရင်ချက် ချတော့မယ်တဲ့။ နောက်အပတ် ရုံးချိန်းကျယင်
ပြီးတော့မှာပါ။ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ ပက်သက်လို့တော့
ဒေါ်လေးဆွေ စီစဉ် တာ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ဒီလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်
လုပ်လိုက်တော့ ပိုက်ဆံအကုန်အကျ သက်သာတာပေါ့တဲ့။ သူတို့ ကိစ္စကို
သူပြန်လာအောင် စောင့်မနေနဲ့တဲ့။ ဒေါ်လေးဆွေ ကောင်းမယ် ထင်သလိုသာ
ကြည့်စီစဉ်ပါတဲ့”

သို့ဖြစ်ရကား ဒေါ်လေးဆွေအဖို့ သားလည်း ပြန်ရောက်လာတော့မည်၊
သမီး၏ မင်္ဂလာကိစ္စလည်း ချောချော မောမော ပြီးတော့မည်ဟု
စိတ်အေးသွားရလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ များစွာ
စိတ်ပါလက်ပါ မရှိ လှချေ။

“ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သမီးလေးဟာ ငါ့စကားကိုတော့
နားထောင်ရှာပေတယ်။ မိဘကို စိတ်ချမ်းသာ အောင် လုပ်တတ်ပါပေတယ်။
မအေက သဘောတူလာတယ်ဆိုတော့ သူ့ခမျာမှာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ
မအေ့အစီအမံကို လိုက်နာရှာသားပဲ” ဟု ဒေါ်လေးဆွေ တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုနောက် ဒေါ်လေးဆွေက ဆွေ့ကိုအား ပြောသည်မှာ

“အနားမှာ ရွှေမင်သုတ်ထားတဲ့ စက္ကူတစ်ရွက်ကိုယူခဲ့။ ပြီးတော့
အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ ဇာတာကို ကူးပြီး အစ်ကိုကျိလျှံဆီကို
ချက်ချင်းသွားပေးချည်။ မင်္ဂလာလက်ဆောင်တွေ လဲဖို့အတွက် သင့်လျော်မယ့်
ရက်ကို ရွေးပါလို့ ပြောခဲ့။ သူတို့ဆီက ရက်ချိန်းရယင် တို့ဘက်ကလဲ
ပြင်ဆင်မှုတွေကို လုပ်နိုင်တာပေါ့။ မိတ်ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေကိုတော့
အကြောင်းမကြား တော့ဘူးကွယ်။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဆွေ့ဖန်ရဲ့
အပေါင်းအသင်းတွေ ဆိုတာကလဲ ခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်ရမ်းရမ်းတွေ မဟုတ်လား။
ပြီးတော့ ဆွေမျိုးရင်းချာထဲက ဆိုလိုလဲ ဒီမှာ ကျိဆွေမျိုးနဲ့ ဝမ်ဆွေမျိုး နှစ်မျိုးပဲ

ရှိတာပဲမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျိဆွေမျိုးက သတို့သားရဲ့ ဆွေမျိုး၊ တို့များ ဝမ်းမျိုးကတော့ ရွှေမြို့တော်မှာလဲ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ရှိဝမ်းတို့တော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှိဝမ်း လက်ထက်တုန်းက တို့ကိုမှ မဖိတ်တာ၊ တို့ကလဲ ဖိတ်မနေတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျန်းတော့ဟီးကိုတော့ ဖိတ်လိုက်။ သူက အသက်လဲကြီး၊ အတွေ့အကြုံလဲရှိတော့ တို့များ အကူအညီရတာပေါ့”

ဆွေကိုသည် ဒေါ်လေးဆွေ ခိုင်းသည့်အတိုင်း အနားတွင် ရွှေမင်သုတ်သည့် စက္ကူတစ်ရွက် ပေါ်တွင် ပေါက်ကြည်၏ ဇာတာကို ကူးကာ ကျိဆွေမျိုးစုထံ ပို့လိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ ကျိလျှံသည် ဒေါ်လေးဆွေအား လာရောက် ဂါရဝပြုကာ

“မနက်ဖြန်ကတော့ နေ့နံသင့်တဲ့နေ့ပဲ ဒေါ်လေးဆွေ။ ဒါကြောင့်မို့ မနက်ဖြန်မှာ မင်္ဂလာလက်ဆောင် အလဲ အလှယ် ပြုယင် ကောင်းမယ်လို့ လာပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က လက်ဆောင်များကို နည်းတယ်၊ များတယ်လို့ မအောက်မေ့ ပါနဲ့နော် ဒေါ်လေးဆွေ။”

ကျိလျှံသည် မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပမည့်ရက်စွဲကို ရေးထားသည့် စာရွက်ကို ပြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ သည်လည်း ထိုရက်ကို သဘောတူလိုက်သည်တွင် ကျိလျှံလည်း အိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။

ကျိချိန်က

“ဒါတွေ အားလုံးကို မယ်မယ့်ကိုလဲ အသိပေးဦးနော်။ မိတ်ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေကိုလဲ ဖိတ်တာ မဟုတ်တော့ တတ်နိုင်သမျှ အကျဉ်းရုံးယင် ကောင်းမယ်လို့လဲ ပြောခဲ့။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကတော့ မယ်မယ် ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပေစေ။ ငါ့ကို ပြန်လွှဲမနေနဲ့တော့”

ကျိလျှံလည်း သဘောတူကာ မယ်မယ့်ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ သခင်မ ဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်သည် လက်ဆောင် ပစ္စည်းများကို မယ်မယ် စစ်ဆေးကြည့်ရန် ယူသွားကြပြီးလျှင် ပေါက်ယု ကြည့်ရန်အတွက်လည်း မာလာ့ကိုခေါ်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုက ရယ်လိုက်လျက်

“ဘာဖြစ်လို့ အကျယ်ချဲ့နေရတာလဲ။ ခု မောင်တို့က ဒီပစ္စည်းတွေကို ဥယျာဉ်ထဲပို့၊ ဥယျာဉ်ထဲက မလေး ထိုက်ယု တို့ဆီက ဒီကိုတစ်ခါ ပြန်ပို့ဆိုတော့ ဒီအထဲတင် ယူလိုက်ပို့လိုက်နဲ့၊ အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်နေကြတယ်”

မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်း တို့သည် ပေါက်ယု၏ စကားကို ကြားသည့်အခါ ရယ်မောလျက်

“မယ်မယ်တို့ကသာ ပေါက်ယုတစ်ယောက် စိတ်နောက်လို့

ဘာမှမသိဘူး ပြောနေကြတာ၊ ခုလိုကျ တော့လဲ သိသားပဲ။ သူပြောတဲ့ အတိုင်း ဆိုယင် ဟုတ်တာပေါ့။ သူနဲ့ ထိုက်ယု မင်္ဂလာဆောင်တာဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီပစ္စည်းတွေ ကို ဥယျာဉ်ထဲကနေ ဒီသယ်၊ ဒီကနေ ဥယျာဉ်ထဲကို သယ်နေစရာ လိုသေးသလဲ”

ယုန်ယွမ်းနှင့် အခြားအစေတော်တို့ကား လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြသလျက်ရှိရင်း မရယ် မိအောင် မနည်း ချုပ်တည်း ထားကြရလေ၏။

“ဟောဒါက ရွှေဆွဲကြိုးပါ၊ ဟောဒါက ရွှေနဲ့ပုလဲ နားဆွဲတွေပါ၊ အားလုံးပေါင်း အရံရှစ်ဆယ်ရှိပါတယ်။ နဂါးပန်းရိုက် ဖဲကတ္တီပါစက အုပ်လေးဆယ်၊ ပိုးနဲ့ဖဲရောင်စုံအုပ်က အုပ်တစ်ရာနှစ်ဆယ်၊ ရာသီအလိုက် ဝတ်နိုင်တဲ့ ဝတ်စုံ ပေါင်းက တစ်ရာနှစ်ဆယ်။ သိုးနဲ့အရက်ကတော့ ပစ္စည်းကို မထည့်ဘဲနဲ့ သူတို့ထည့်မယ့်အစား ငွေစင်ကိုပဲ ထည့်လိုက် ပါတယ်”

မယ်မယ်သည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု ပြီးနောက် နတ်ငှက်မယ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ညည်း ဒေါ်လေးဆွေ့ကိုလဲ သွားပြောလိုက်ဦး၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း သိပ်လုပ်မနေပါနဲ့လို့၊ သူတို့ဘက်က မင်္ဂလာလက်ဆောင်ကို ဆွေ့ဖန်ကိစ္စပြီးလို့ ဆွေ့ဖန် ပြန်ရောက်တဲ့အခါကျမှပဲ လက်ဆောင်ပြန်ပါလို့ သွားပြောချည်။ အိပ်ရာ ခမ်းနားတွေကိုလဲ တို့ဘက်ကပဲ ပြင်ဆင် လာခဲ့ပါ့မယ်လို့ပြော”

နတ်ငှက်မယ်သည် သဘောတူကာ ကျိလျှံကို ဒေါ်လေးဆွေ့ဆီကို လွှတ်ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် စာရင်းကိုင်များ ဖြစ်သည့် ချူယွီ နှင့် လိုင်ဝမ်း တို့ကို ခေါ်လိုက်ကာ

“ဒီမှာ၊ လက်ဆောင်တွေကို ယူသွားယင် ဗဟိုဝင်းတံခါးကြီးက နေပြီး ယူမသွားနဲ့နော်၊ ဥယျာဉ် မလွယ်ပေါက်က နေပြီး ယူသွား။ မလေး ငှက်မယ်လဲ ခုပဲ လိုက်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီဝင်းတံခါးက ဝေဠုဝန် ရိပ်သာနဲ့ ဆိုယင် ဝေးတယ်။ တခြား အိမ်ထောင်စုတွေက ဒီလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ယူသွားတာကို မြင်ယင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့လို့ ပြောခဲ့”

စာရင်းကိုင် နှစ်ယောက်လည်း ထိုအမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ထွက်သွားကြလေ၏။

ပေါက်ယုမှာကား ထိုက်ယုကို လက်ထပ်ရတော့မည် ဟူသော အထင်ဖြင့် ကျန်းမားရေးအခြေအနေ ကောင်းစပြု လာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် စကား အသွားအလာကား ကောင်းကောင်း မမှန်သေးချေ။ စာရင်းကိုင် များသည်လည်း ပစ္စည်းများ သွားပို့ရာတွင် အမည်နာမကို

ထုတ်ဖော်ပြောခြင်းမရှိဘဲ ပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ စံအိမ်ဝင်းကြီးထဲရှိ လူများမှာ ထိုပစ္စည်းများကို မည်သူ့ထံသို့ သွားပို့သည်ကို သိသော်လည်း နတ်ငှက်မယ်က ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ မပြောရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည့် အတွက် မပြောရဲကြချေ။

ထိုက်ယုမှာ ဆေးကို မှန်မှန်သောက်သည့်တိုင် ရောဂါမှာ သက်သာသည်ဟူ၍ မရှိချေ။ ဇူချန်းနှင့် အစေတော် များက ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ယု လက်ထပ်မည့်ကိစ္စမှာ မဟုတ်မှန်ကြောင်း၊ ကောလာဟလမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ထိုက်ယု ကို ပြောကြသော်လည်း ထိုက်ယုသည် ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။

ဇူချန်းနှင့် အစေတော်များက

“မလေးကိုတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်။ မလေး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးကြားတဲ့အတိုင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်ယင် ကျွန်မတို့လဲ သိရမှာပေါ့။ မလေး ကျွန်မတို့ ပြောတဲ့စကားကို မယုံချင်နေပါ။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးပေါက်ယုရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကြည့်ယင် သိပါတယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုက တော်တော်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး လက်ထပ်လို့ ဖြစ်မှာလဲ။ ဘေးက ပြောတဲ့ စကားတွေကို မယုံစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ့် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်စမ်းပါ”

ထိုက်ယုသည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ပြုံးရုံမျှသာ ပြုံးလေ၏။ ထိုနောက် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာကာ သွေးတွေ ပါလာပြန်လေ၏။ ထိုက်ယုသည် ထိုတောင်က ကျော်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့က မည်မျှ စိတ်ချမ်းသာအောင် လီဆယ်၍ ပြောစေကာမူ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို အစေတော်များ သိလိုက်ကြလေပြီ။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ထိုက်ယု၏ အိပ်ရာအနီးတွင် ထိုင်ရင်း ကျိတ်၍ငိုလျက် ရှိကြလေ၏။ တစ်နေ့လျှင် သုံးလေးကြိမ်မျှ မယ်မယ်ထံသို့ သတင်းလည်း ပို့ကြရသေး၏။ သို့ရာတွင် ယခု တစ်လော၌ မယ်မယ်သည် ထိုက်ယုအပေါ်တွင် ငြိုငြင်နေဟန် ရှိသည်ကို သိသဖြင့် ယုန်ယွမ်းသည် ထိုက်ယု၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ပြောသမျှကို မယ်မယ်အား မပြောရဲဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ မယ်မယ်မှာလည်း မင်္ဂလာဆောင်အတွက် အလုပ်များလျက် ရှိသည့်ပြင် ထိုက်ယု ထံမှလည်း မည်သည့်သတင်းမျှ မရောက်လာသဖြင့် သူ့ကျန်းမာရေးကိုလည်း မမေးဖြစ်တော့ချေ။ သို့ဖြင့် ထိုက်ယု၏ အစေတော် များသည် သမားတော်ကို ပင့်၍ ပြရုံမျှသာ တတ်နိုင်ကြပေ၏။

ထိုက်ယုတစ်ယောက် ယခင်တစ်ခါ မကျန်းမမာဖြစ်ခဲ့စဉ်က

မယ်မယ်မှအစ သူ့အစေတော်များ အားလုံး ထိုက်ယု ထံရောက်လာကာ ထိုက်ယု၏ ကျန်းမာရေးကို လာရောက်မေးမြန်းခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ခေါက်တွင်မူ ဆွေမျိုး သားချင်း ထဲကလည်း မလာ၊ အစေတော်ထဲကလည်း မရောက်ရုံမျှမက အမေးအမြန်း ကလေးမျှပင် မလွှတ်။ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားရာမှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် အခန်းထဲတွင် ဇူချွန်း တစ်ယောက်ကိုသာလျှင် တွေ့ရ၏။ သူ့အဖို့ အသက်ရှင်နေ ချိလည်း ဘာမျှ မထူးတော့သည်ကို ထိုက်ယု သဘောပေါက်ပြီ။

ထိုက်ယုသည် အားယူကာ လေသံကလေးဖြင့်

“ဇူချွန်းဟာ မလေးရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူပါနော်။ မယ်မယ်က ဇူချွန်းကို ပို့လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ဇူချွန်းကို ညီအစ်မ အရင်းလိုပဲ အောက်မေ့ခဲ့ပါတယ်..

ထိုက်ယုသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်သေးဘဲ ရပ်လိုက်၏။ ဇူချွန်းမှာ ခေါင်းတစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲလာခဲ့လေပြီ။ တသိမ့်သိမ့် ငိုရှိုက်လျက်ရှိသဖြင့် စကားကိုပင် မပြောနိုင်တော့ပြီ။

“ဇူချွန်းရယ်၊ ခုလိုချည်း လှဲနေရတာ မလေး ရင်ထဲမှာ မသက်သာလွန်းလို့ပါ။ မလေးကို ထူပေးစမ်းပါ”

“မလေးက ကောင်းကောင်း နေမကောင်းသေးဘူးလေ၊ လှဲနေမှပေါ့။ ထိုင်နေယင် အအေးမိသွားဦးမယ်”

ထိုက်ယုလည်း စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းလိုပင် ထထိုင်ရန် ကြိုးစားနေသဖြင့် ဇူချွန်းနှင့် စုယဉ်တို့က ထူပေးကြရ၏။ ဇူချွန်းက နောက်ကျောတွင် ခေါင်းအုံးပျော့ပျော့ တစ်လုံးကို ခုပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဘေးမှတွဲ၍ ထား၏။ ထိုက်ယုလည်း အသက်ကိုပင် အနိုင်နိုင်ရှူရကာ အလွန်အားနည်းလျက် ရှိသည့် တိုင် အားတင်းထားလေ၏။

“မလေးရဲ့ ကဗျာကလေး တွေကော” ဟု စုယဉ်ကို လှည့်မေးလိုက်၏။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်များအတွင်းက ထိုက်ယုသည် သူရေးထားသည့် ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို လှန်လှောကြည့်နေ ခဲ့ရာ ထိုကဗျာစာအုပ်ကလေးကို တောင်းနေမှန်း စုယဉ်သိလိုက်၏။ စုယဉ်က ကဗျာစာအုပ်ကို ယူ၍ ပေးလိုက်၏။ ထိုက်ယု က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး စာအုပ်စင်တစ်ခုပေါ်ရှိ သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို လှမ်းကြည့်နေလေ၏။ အစေတော်များသည် ထိုက်ယု မည်သည့်အရာကို လိုချင်သည်ဟု မတွေးတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးကြီး ကလည် ကလည် ဖြစ်လာကာ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးပြီးနောက် သွေးတွေအန်လာလေ၏။

စုယဉ်သည် ပလုတ်ကျင်း၍ ထွေးခံထဲသို့ ထွေးရန်အတွက် ရေတစ်ခွက်ကိုယူလာခဲ့ပြီး ဇူချန်းက လက်ကိုင်ပဝါ ဖြင့် ပါးစပ်ကို သုတ်ပေးလေ၏။ ထိုက်ယုသည် လက်ကိုင်ပဝါကို လှမ်းယူလိုက်ကာ သေတ္တာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီးနောက် စကားပြောမည် အပြုတွင် မောလာသဖြင့် အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှူနေရ လေ၏။ ထိုက်ယု မျက်လုံးများသည် ပြန်၍ မှိတ်သွားကြလေ၏။

“မလေး လှဲနေလိုက်ယင် ကောင်းမယ်” ဟု ဇူချန်းကပြောလေ၏။

ထိုက်ယုက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သဖြင့် ထိုက်ယုသည် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် လိုချင်ကြောင်းကို တွေးမိကာ သေတ္တာကလေးထဲမှ အဖြူရောင် ပိုးလက်ကိုင်ပဝါ ကလေးတစ်ထည်ကို စွေ့ယင်အား အယူခိုင်းလိုက် လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယုသည် ထိုလက်ကိုင်ပဝါကို ဘေးသို့ချထား လိုက်ကာ

“မလေးပြောတာ ကျားတွေရေးထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ”

ထိုအခါကျမှ ထိုက်ယုသည် သူ့ကဗျာတွေ ရေးထား သည့် ပေါက်ယု၏ လက်ဆောင် ပိုးလက်ကိုင်ပဝါကလေးကို တောင်းနေမှန်း ဇူချန်း သိလိုက်လေ၏။ ဇူချန်းသည် စွေ့ယင်အား ထိုလက်ကိုင်ပဝါ ကလေးကို အယူခိုင်းလိုက်လေ၏။

“မလေးရယ်၊ ကျွန်မတို့ကို သနားယင် လှဲနေလိုက်ပါနော်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပင်ပန်းခံ နေရတာလဲ။ နေကောင်းလာတော့မှ ကြည့်ယင်လဲ ရတာပဲဟာ”

ထိုက်ယုသည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးများ ပေါ်တွင်ရေးထားသည့် ကဗျာကလေးများကို မကြည့်ဘဲ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးကို ဆုတ်ဖြုတ်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် တုန်ယင်လျက်ရှိသော လက်ချောင်းများတွင် အားမရှိ တော့ချေ။ ထိုက်ယုမှာ ပေါက်ယုအပေါ်တွင် ဒေါသထွက်လျက် ရှိသည်ကို တားမြစ်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

“မလေးကလဲ သိပ်ပြီး စိတ်မဆိုးနဲ့လေ။ စိတ်ဆိုးယင် ကိုယ်ပဲ ပင်ပန်းမှာပေါ့”

ထိုအခါကျမှ ထိုက်ယုသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ လက်ကိုင်ပဝါကို အင်္ကျီလက်မောင်း ကြားထဲသို့ ထိုးထည့် ထားလိုက်လေ၏။

“မလေးကို မှန်အိမ် ထွန်းပေးစမ်းပါ”

စုယဉ်က သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ချက်ချင်း ထွန်းပေးလိုက်၏။ ထိုက်ယုသည် မှန်အိမ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် မျက်စိများကို ပြန်မှိတ်လိုက်ကာ ခက်ခဲစွာ အသက်ရှူလျက် ရှိလေ၏။

“လက်ဆွဲမီးဖိုကလေးရော ယူခဲ့ပါဦး”

ချမ်းနေပြီထင်သဖြင့် ဇူချွန်းက

“မလေး လှဲနေပြီး စောင်ခြုံ ထားလိုက်ပါလား။ မီးဖိုယူလာယင် မီးခိုးတွေကြောင့် ပိုပြီးအသက်ရှူကျပ်နေဦးမယ်”

ထိုက်ယုက ခေါင်းယမ်းပြသဖြင့် စုယဉ်သည် လက်ဆွဲမီးဖိုကလေးထဲတွင် မီးထည့်လာခဲ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ခုံကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။ ထိုက်ယုက သူအိပ်နေသည့် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ ယူလာရန် အချက် ပြသည့်အတွက် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ တင်ပေးကာ စားပွဲခုံ အနိမ့်ကလေး တစ်လုံးကို သွားယူလေ၏။

ထိုက်ယုသည် ဇူချွန်း အကူအညီဖြင့် ရှေ့သို့ကုန်းလိုက်၏။ ထိုနောက် အင်္ကျီလက်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် မီးထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ဇူချွန်းသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိရာမှ လက်ကိုင်ပဝါကို လှမ်းယူလိုက်မည် စိတ်ကူးသေးသော်လည်း ထိုက်ယုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ထားရသည့်အတွက် မည်သို့မျှ မလုပ်သာ တော့ချေ။ စုယဉ်မှာလည်း စားပွဲခုံကလေး သွားယူနေရာမှ ပြန်ရောက်မလာသေးချေ။ ထိုအချိန်၌ကား ပိုးလက်ကိုင်ပဝါ ကလေးမှာ မီးစွဲကာ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက်ရှိလေပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့ မီးရှို့ပစ်လိုက်တာလဲ မလေးရယ်”

ထိုက်ယုသည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ကဗျာတွေရေးထားသည့် သူ့စာအုပ်ကလေးကို လှန်ကြည့်နေပြီးနောက် ပြန်ချလိုက်၏။ ဇူချွန်းသည် ထိုကဗျာစာအုပ်လေး ကိုလည်း မီးရှို့ပစ်မည် စိုးသည့်အတွက် ထိုက်ယုကို ကိုယ်ဖြင့် ဖေးထားလိုက်ပြီးလျှင် စာအုပ်ကလေးကို လှမ်းယူမည် ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် သူယူမည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ထိုက်ယုသည် စာအုပ်ကလေးကိုလည်း မီးဖိုပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

စားပွဲခုံကိုယူ၍ ပြန်လာသည့် စုယဉ်သည် မီးဖိုထဲသို့ ထိုက်ယု တစ်စုံတစ်ရာ ပစ်ချနေသည်ကို မြင်လိုက် သည့်အတွက် လှမ်း၍လှလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် စာအုပ်ကလေးမှာ မီးစွဲနေလေပြီ။ စုယဉ်သည် သူမီးလောင်မည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မီးလောင်နေသည့် စာအုပ်ကလေးကို မီးထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချကာ ခြေထောက်ဖြင့် နင်း၍ မီးတောက်များကို ငြိမ်းသတ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ကျ သွားခဲ့လေပြီ။ ကြမ်းပေါ်တွင် မီးလောင်ကျွမ်းထားသည့် စာရွက်ထပ်ကလေးသာ ကျန်လေ၏။

ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ နောက်သို့ချီလိုက်လေရာ ဇူချွန်း ပင်လျင် လဲကျသွားတော့မည် ရှိသဖြင့် စုယဉ်ကိုခေါ်၍ ထိုက်ယုကို အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲပေးရန် အကူအညီတောင်းရလေ၏။ အချိန်မှာ ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်သဖြင့် အပြင်မှ အကူအညီ တောင်းရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကိုမျှ အကူအညီ မတောင်းဘဲ ထိုအတိုင်း ကြည့်နေ၍လည်း မဖြစ်။ စုယဉ်နှင့် ယင်ကို တို့နှစ်ယောက်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင် အကူအညီ သွားတောင်းနေ လျင်လည်း စိတ်မချ။ သို့ဖြင့် ဇူချွန်းသည် အရုဏ်တက်သည်အထိ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ထိုင်စောင့်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ထိုက်ယုမှာ အနည်းငယ် သက်သာလာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် မနက်စာ စားပြီးသည့်အခါ၌ ထိုက်ယုမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ချောင်းဆိုးလာကာ ချောင်းဆိုးတိုင်း သွေးတွေပါလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဇူချွန်းသည် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မည်စိုးသည့်အတွက် စုယဉ်နှင့် အစေတော်တစ်ယောက်ကို ထားပစ်ခဲ့ကာ မယ်မယ် ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ အဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး အိမ်ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အထိန်းမိန်းမအချို့နှင့် အစေတော်အချို့ကိုသာ တွေ့ရ လေ၏။ မယ်မယ်ကို မေးသည့်အခါတွင် ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြေလျက် ရှိကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဇူချွန်းသည် သူတို့ကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိရာမှ ပေါက်ယု၏ အခန်းကို ဝင်ကြည့်သည်တွင် အခန်းမှာလည်း ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုကို မေးသည့်အခါတွင်လည်း မသိကြောင်းဖြင့် ဖြေကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ဇူချွန်းသည် အကြောင်းရင်းကို ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ ဇူချွန်းသည် ယခုရက်များအတွင်း ထိုက်ယု နေထိုင် မကောင်းသည်ကိုလည်း မည်သူမျှလာရောက် မေးမြန်းခြင်း မရှိသည်ကို သတိရလာပြန်ကာ “အင်း၊ လူတွေဟာ တော်တော် ရက်စက်ကြတာပဲနော်” ဟုတွေးမိလေ၏။ ဇူချွန်းသည် ထိုသို့တွေးမိလေလေ ပို၍နာကြည်းလေလေ ဖြစ်လာခဲ့ လေ၏။ သို့ဖြင့် ဇူချွန်းသည် နောက်ထပ် ဘာမျှ မမေးတော့ဘဲ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် မိမိတို့ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“ဒီနေ့ သခင်လေးပေါက်ယု ဘယ်လိုနေမလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ချင်လိုက်တာ။ ငါ့ကို မြင်ယင် ဘယ်လောက်များ ရှက်မလဲ မသိဘူး။ ဟိုတစ်နှစ်ကတော့ မလေးထိုက်ယု ပြန်တော့မယ် ဆိုတာ ကလေးနဲ့ သူ့မှာ ဖြစ်နေလိုက်တာ။ စိတ္တဇ တွေတောင် ဖြစ်လို့။ ခုကျတော့လဲ မလေးထိုက်ယုကို သူစွဲလမ်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်နှယ်လဲ။ ခုတော့လဲ မျက်နှာပြောင်လိုက် တာနော်။ ယောက်ျားတွေဟာ အသည်နှလုံးမရှိကြဘူး။ ရှိပြန်ယင်လဲ သူတို့

အသည်းနှလုံးဟာ ရေခဲတုံးလို အေးစက် နေမှာပဲ။ သူတို့ အကြောင်း တွေးလိုက်ယင် အံတောင် ကြိတ်မိတယ်”

ထိုသို့ စဉ်းစားရင်း လာခဲ့ရာ ခဏကြာလျှင် ပေါက်ယု၏ အဆောင်ဖြစ်သည့် နီမောင်းပျော်ဖွယ် ဝင်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဝင်းတံခါးကြီးမှာ ပိတ်လျက်သားရှိပြီး အဆောင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါကျမှ “အင်း၊ လက်ထပ်ပြီးပြီ ဆိုယင်တော့ ဒီမှာလဲ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေရာရာကို ပြောင်းနေ ကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်ကိုများ ပြောင်းသွားကြပါလိမ့်” ဟု တွေးမိလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ် သူငယ်တော်ကလေး မိုယု လျှောက်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် ဇူချွန်းသည် သူငယ်တော် ကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ သူငယ်တော်ကလေး မိုယုသည် သူထံသို့ လျှောက်လာရင်း သွားတွေ အဖွေးသား ပေါ်အောင် ပြုံးလျက်

“အစ်မ၊ ဒီကို ဘာလို့ လာတာလဲ”

“သခင်လေး ပေါက်ယု လက်ထပ်ပြီဆို။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ပွဲကို လာကြည့်တာပေါ့ဟဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာလဲ လက်ထပ်ပွဲကို မတွေ့ရပါလား။ ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာတဲ့လဲ။ ငါလဲ သေသေချာချာမသိဘူး”

မိုယုက လေသံကလေးဖြင့်

“အစ်မမို့လို့ပြောမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့နော်။ စုယဉ်ကိုတောင် မပြောနဲ့။ အမှန်ကတော့ အစ်မကိုတောင် မပြောရဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ကို အထက်က မှာထားတာ။ ခု ညနေမှာ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာတဲ့။ ဥယျာဉ်ထဲ မှာတော့ မဆောင်ဘူးပေါ့ အစ်မရာ။ သခင်ကြီး ကျီချိန်နဲ့ သခင်လေး ကျီလျှံတို့ကလဲ မင်္ဂလာစုံတွဲအတွက် နေရာတွေ ဘာတွေ ရွေးပေးပြီးပြီ ပြီခင်ဗျ။ ကဲ နောက်ထပ် ဘာသိချင်သေးသလဲ”

“ဟင့်အင်း မသိချင်တော့ပါဘူး။ ကဲ ကဲ နင်လဲသွားနိုင်ပါပြီ”

မိုယုသည် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ဇူချွန်းသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ အတန်ကြာမှ ထိုက်ယုကို အမှတ်ရလာကာ ထိုက်ယု သည် အသက်မှ ရှိပါသေး၏ လောဟု တွေးကာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဇူချွန်းသည် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လည်လာရာမှ အံကြိတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“သခင်လေး ပေါက်ယုရယ်၊ သိကျရောပေါ့။ တကယ်လို့များ နက်ဖြန်မှာ မလေးထိုက်ယုများ သေသွားယင် သခင်မလေး အလောင်းကို

မြင်လိုက်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တာပေါ့၊ ရှင်ကတော့ ပျော်လို့ပေါ့၊ စည်းစိမ်တွေလို့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဇူချွန်းကို ဒီတစ်သက်မှာ မျက်နှာပြရဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဇူချွန်းသည် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်တွင် ဝင်းဝ၌ မိမိအား စောင့်မျှော်လျက် ရှိသည့် အစေတော် သူငယ်မ ကလေးနှစ်ယောက် တို့ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟော ဟော အစ်မဇူချွန်း ပြန်လာပြီ” ဟု တစ်ယောက်က အော်လေ၏။

ဇူချွန်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်အား အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် မလုပ်ကြရန် အချက်ပေး လေ၏။ ထိုက်ယု၏ အိပ်ရာဘေးသို့ လာခဲ့သည့်အခါ၌ ထိုက်ယုမှာ ချစ်ချစ်တောက်အောင် ပူလျက်ရှိပြီး ပါးပြင်နှစ်ဘက် မှာလည်း နီရဲလျက် ရှိလေ၏။ ဇူချွန်းသည် အခြေအနေ မကောင်းသည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ထိုက်ယု၏ ငယ်စဉ်က အထိန်း တော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည့် အမေဝမ်းကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး အကြည့်ခိုင်းရာ အမေဝမ်းသည် တစ်ချက်မျှသာ ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် တအီအီငိုလျက် ရှိလေ၏။

အမေဝမ်းသည် အတွေ့အကြုံ ရှိသူပီပီ သူရောက်လာလျှင် မိမိတို့လည်း အားတက်လာလိမ့်မည်ဟု ဇူချွန်း ထင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အမေဝမ်း ရောက်လာသည့် အခါတွင်မှ မိမိတို့မှာ ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျလာ ခဲ့သည့်အတွက် ဇူချွန်း သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အမှတ်ရလိုက်သဖြင့် အစေတော် သူငယ်မကလေးကို အခေါ်လွှတ်လိုက် ပြန်လေ၏။ ထိုသူ သည် မည်သူဖြစ်သည်ကို အဆွေစာဖတ်သူ သိပါစ။ အခြားသူ မဟုတ် လီဝမ်း ဖြစ်ပေ၏။ လီဝမ်းသည် မုဆိုးမ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယု၏ မင်္ဂလာဆောင်သို့ ဖိတ်ကြားခြင်း ပြုမည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာ၏။ ထို့ပြင် ဥယျာဉ်ထဲတွင်လည်း ကြီးကြပ်မည့်သူ ဆို၍ သူတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဇူချွန်းသည် အစေတော် ကလေး တစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ လီဝမ်းကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

အစေတော် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာသည့်အခါ၌ လီဝမ်းမှာ ကျိလန်၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ပြင်ဆင်ပေးလျက် ရှိလေ၏။

“မမလီဝမ်း၊ လာပါဦး၊ မလေးထိုက်ယုတော့ ဆုံးတော့မယ် ထင်တယ်၊ ဟိုမှာ ငိုနေတဲ့လူက ငိုကုန်ကြပြီ”

လီဝမ်းမှာ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ လီဝမ်းသည် မည်သည့်မေးခွန်းကိုမျှ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထ၍ လိုက်လာ ခဲ့ရာ သူ့နောက်မှလည်း

သူ့အစေတော်များ ဖြစ်သည့် စုယွမ်တို့ပါ လိုက်ပါလာကြလေ၏။

“ငါနဲ့ ထိုက်ယုဟာ ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ မလေးထိုက်ယုဟာ ရုပ်ရည်ဆိုလဲ ပြောစရာမရှိဘူး၊ အရည်အချင်း ဆိုယင်လဲ ဘယ်သူနဲ့မှ မနှိုင်းယှဉ်သာဘူး။ တကယ်တော့ မလေးထိုက်ယုဟာ ကောင်းကင်ဘုံက ကြိုးပြတ် ပြီး ကျလာတဲ့ နတ်သမီးကလေး တစ်ပါးလို့တောင် ပြောနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ သူ့ခမျာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားရတော့မယ်။ သူ့ဇာတိရပ်ရွာမှာ မဟုတ်ဘဲ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ လာသေရတော့မယ်။ ငါ မလေး ထိုက်ယုဆီကို မသွားတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဟိုနတ်ငှက်မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက မောင်လေးပေါက်ယုကို ထိုက်ယုနဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုပြီး တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ညှာပေးစားလို့ သည်အကြောင်းကို ပြောမိမှာစိုးလို့ ငါမသွားတာ။ မဖြစ်ဘူး၊ ခုတော့ မလေးထိုက်ယုကို ရက်စက်ရာ ရောက်နေပြီ။ တော်တော် ရင်နာစရာ ကောင်းပါကလား။”

လီဝမ်းသည် လမ်းသွားရင်း ဤသို့ တွေးလျက် ရှိလေ၏။

ဝေဠုဝန်ရိပ်သာ ဝင်းဝသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသဖြင့် လီဝမ်းမှာ လန့်သွားလေ၏။

“အင်း၊ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး။ ဆုံးလို့ ငိုပြီးကြပြီ ထင်တယ်။ အလောင်းများ ပြင်ပြီးနေပြီလား” ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

သူ့ကိုမြင်လိုက်သည့်အခါ၌ အတွင်းဆောင် တံခါးဝတွင် စောင့်နေသည့် အစေတော်သူငယ်မလေးက “မမလီဝမ်း လာပြီ” ဟုပြောလေ၏။

လီဝမ်းက အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ဝင်လာစဉ် ဇူချွန်းသည် အပြင် ကို ထွက်လာလေ၏။

“ဘယ့်နှယ် နေသေးသလဲဟင်”

ဇူချွန်းမှာ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိုက်လျက်ရှိလေ၏။ မျက်ရည်များသည် ကြိုးမှ ပြတ်ကျလာသော ပုလဲလုံး ကလေးများသဖွယ် လိမ့်ဆင်းလာရင်း ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယု ရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ လေ၏။

လီဝမ်းသည် ဇူချွန်း ငိုသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ၌ ပို၍ ရင်ဆို့သွားကာ နောက်ထပ် မည်သို့မျှ မမေးတော့ဘဲ သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေသည့် ထိုက်ယု ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုက်ယုမှာ စကားမေး မရတော့ပြီ။ လီဝမ်းသည် ထိုက်ယုကို ခပ်တိုးတိုး နှစ်ကြိမ်ခေါ်ကြည့်၏။ ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးများကို အသာဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ လီဝမ်းကို မှတ်မိ သွားပုံရ၏။ ခပ်မျဉ်းမျဉ်း အသက်ရှူလျက်ရှိရင်း မျက်တောင်များကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်၍ နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွ တုန်နေ ကြသည့်တိုင် ထိုက်ယုသည် စကားဆို၍ တစ်လုံးမျှ

မပြောနိုင်တော့ပြီ။ မျက်ရည် ဆို၍လည်း တစ်စက်မျှ မကျတော့ပြီ။

လီဝမ်းသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ဇူချွန်းကို မတွေ့တော့သဖြင့် ဇူချွန်း ဘယ်သွားသနည်းဟု စုယဉ်ကို မေး၏။

“အပြင်ဘက်ခန်းမှာ ရှိတယ်ရှင်”

လီဝမ်းသည် အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လိုက်လာခဲ့ရာ ညောင်စောင်း တစ်ခုပေါ်တွင် လှဲနေသည့် ဇူချွန်းကို တွေ့ရ လေ၏။ ဇူချွန်း၏ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်လျက်ရှိ၍ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်မှ စီးကျလျက်ရှိရာ ပိုးသားကွပ် ပန်းရိုက် ဓမ္မရာ တစ်ခုလုံးမှာ စိုရွဲလျက်ရှိလေ၏။ လီဝမ်း၏ အသံကို ကြားရသည့်အခါ ဇူချွန်းသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ကာ ထထိုင်လိုက်၏။

“မိုက်ပါဘိ ဇူချွန်းရယ်၊ ဒီအချိန်က ငိုရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ သွား၊ မလေးထိုက်ယုရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို မြန်မြန်ထုတ်ထား။ ဘာဖြစ်လို့ အဝတ်အစား မလဲဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရတာလဲ။ အပျိုကလေး တန်မယ့် သေယင် ဒီအတိုင်း ပစ်ထားမလို့လား”

ဇူချွန်းမှာ ထိုအခါကျမှ ပို၍သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေပြန်လေ၏။ လီဝမ်းကိုယ်တိုင်မှာလည်း ငိုကြွေးနေသည့်တိုင် ကြာရှည် သည်းမခံနိုင်တော့ပြီ။ လီဝမ်းသည် သူ့မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ကာ ဇူချွန်းကို ပွတ်သပ်၍

“ကဲပါ ဇူချွန်းရယ်၊ ငိုမနေပါနဲ့။ ညည်းငိုနေယင် ငါလဲ ငိုမိလိမ့်မယ်။ အချိန်ရှိတုန်း ပြင်စရာ ရှိတာတွေ သွားပြင် ချည်ပါ”

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသဖြင့် လန့်သွားလေ၏။ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ နတ်ငှက်မယ်၏ အစေတော် ပင်အဲ ဖြစ်လေ၏။ သူတို့ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို မြင်သည့်အခါတွင် ပင်အဲသည် စကားလည်း မပြောနိုင်၊ ရှေ့သို့လည်း ဆက်မလာနိုင်တော့ဘဲ တွေ့တွေ့ကြီးရပ်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမလည်း လိုက်လာသည်ကို မြင်သဖြင့်

“ဟင်၊ ရှင်တို့က ဘာဖြစ်လို့ မင်္ဂလာပွဲကိုမသွားဘဲ ဒီကို လာနေရတာလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြတာလဲ”

“မလေးငှက်မယ်က တော်တော်စိတ်ပူနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို သွားအကြည့်ခိုင်းလို့ လာရတာ၊ ဒါပေမယ့် မမလီဝမ်း ရှိနေတော့ စိတ်ချပါပြီ။ ဟိုမှာသာနေ၊ ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့လို့ ပြောလိုက်မယ်”

လီဝမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မလဲ ဝင်ကြည့်ချင်သေးတယ် မမလီဝမ်း”

ပင်အဲက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ပြောလေ၏။
လီဝမ်းက လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမအား

“ရှင်တို့ ရောက်လာတာ အတော်ပဲ။ စာရင်းကိုင်တွေကို သွားပြောချည်၊
မလေးထိုက်ယုအတွက် သက်ပျောက် ဆွမ်းတို့ဘာတို့ သွတ်ဖို့ အဆင်သင့်
ပြင်ထားလို့။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ယင် ကျွန်မကို ဒီလာပြီး အကြောင်း
ကြားလှည့်လို့။ ဝင်းထဲကို သွားဖို့ မလိုဘူးလို့”

လင်ချီရှောက်၏မိန်းမက သဘောတူသော်လည်း တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်ချေ။

“ရှင်မှာ တခြားကိစ္စ ရှိသေးသလား”

“ခုတင် မလေးငှက်မယ်က မယ်မယ်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့
ပြောလိုက်တယ်။ ဇူချွန်းကို ဟိုကို လွှတ်လိုက်ပါတဲ့”

လီဝမ်းက မည်သို့မှ မဖြေရသေးမီ ဇူချွန်းက

“ဒီမှာအစ်မ၊ ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်
သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတယ်လို့၊ ကျွန်မ မလာနိုင်ဘူးလို့။
အသက်ထွက်တော့မှ လာခဲ့မယ်”

ထိုအခါကျမှ မိမိအပြောအဆို လွန်သွားပြီကို သိလိုက်သည့်အတွက်
ဇူချွန်းသည် လေသံကိုလျှော့လိုက်ကာ

“ကျွန်မက ဒီမှာ လူမမာ တစ်ယောက်ကို ပြုစုနေရတယ် မဟုတ်လား။
ဒီတော့ မင်္ဂလာပွဲမှာ လာပြီး လုပ်ကိုင် ပေးရအောင် ဘယ်မှာ သန့်ရှင်းပါ့မလဲ။
ပြီးတော့လဲ မလေးထိုက်ယုက အသက်ရှိနေသေးတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်မ
ရှိမှဖြစ်မှာပါ”

လီဝမ်းကလည်း

“ဟုတ်တာပေါ့။ မလေးထိုက်ယုနဲ့ ဇူချွန်းနဲ့ဆိုတာ ခွဲနေလို့ ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာ ရှေးက ရေစက် ပါလာ ကြတာ။ မလေး ထိုက်ယုဟာ
စုယဉ်ကို တောင်ပိုင်းကခေါ်လာခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် စုယဉ်ထက် ဇူချွန်းကို ပိုပြီး
သံယောဇဉ် ကြီးတာ။ ဒီပြင်လူ ဘယ်သူမှ အနားမှာ မရှိယင် နေပေစေ၊ ဇူချွန်း
မရှိလို့တော့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး”

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမမှာ လီဝမ်း၏ စကားကြောင့် ထောင်းနဲ့
ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ပြန်၍လည်း ချေပနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ ဇူချွန်း
ငိုနေသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် ခပ်ယုယု
ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒီစကားကို ဇူချန်း ကိုယ်တိုင်က ပြောတယ် ဆိုယင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မယ်မယ် ကို ဘယ့်နှယ်လုပ် ပြန်ပြောရမှာလဲ။ မလေး ငှက်မယ်ကိုရော ဘယ့်နှယ်လုပ် ပြောမလဲ”

ထိုစဉ် ပင်အဲသည် မျက်ရည်များကို သုတ်ကာ အတွင်းဆောင်ထဲမှ ထွက်လာလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်ကို ဘာ ဘယ့်နှယ်လုပ် ပြန်ပြောရမယ်လို့ ပြောတာလဲ” ဟု ပင်အဲက မေးလေ၏။

လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမက အခြေအနေကို ရှင်းပြသည့်အခါတွင် ပင်အဲသည် ခေါင်းကိုငုံကာ အတန်ကြာ စဉ်းစား နေလေ၏။

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ သူ့အစား စုယဉ်ကို လွှတ်လိုက်ပါလား”

“သူနဲ့ဖြစ်မလား” ဟု လီဝမ်းက မေးလေ၏။

ပင်အဲသည် အနီးသို့ကပ်လာကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်တိုးတိုး ပြောပြလိုက်သည်တွင် လီဝမ်းလည်း ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ စုယဉ်ကို လွှတ်ယင်ရသားပဲ”

လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမကပင် စုယဉ်ကိုလွှတ်ရန် သဘောတူမတူ ပင်အဲကို မေးသည့်အခါ၌ ပင်အဲကလည်း

“ဖြစ်ပါတယ်။ အတူတူပါ” ပဲဟု ပြောလေ၏။

“ဒါဖြင့်ယင် စုယဉ်ကို အကျွန်နဲ့ ခုချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ဖို့ ပြောပေးပါဦး။ စုယဉ်ကို မမလီဝမ်းက ထည့်လိုက် တာလို့ မယ်မယ်နဲ့ မလေး ငှက်မယ်ကို ပြောမယ်နော်။ ပင်အဲကလဲ သဘောတူတယ်လို့ ပြောမယ်။ နောက်ကျမှ မမလီဝမ်း ဘာသာ မလေးငှက်မယ်နဲ့ ရှင်းကြပေတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်မက ဒီလောက် အသေးအဖွဲကလေး လုပ်တာတောင် ကြောက်နေ ရဦးမှာတဲ့လား”

လင်ချိုရှောက်၏ မိန်းမက ပြုံးလိုက်လျက်

“အကျွန်က ကြောက်ရမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ မယ်မယ်နဲ့ ငှက်မယ်တို့က ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ရှိမှန်း အကျွန်လဲ မသိဘူး။ သူတို့က ဇူချန်းဆိုလို့ အကျွန်ကလဲ လာခေါ်ရတာ။ ဟိုကျတော့ ဆူယင် အကျွန်ကိုပဲ ဆူမှာ။ မမလီဝမ်းနဲ့ ပင်အဲက အဲဒီမှာကျန်ရစ်ခဲ့တော့ အကျွန်တစ်ယောက်တည်း လိပ်ပတ်လည်အောင် မဖြေနိုင်မှာ စိုးလို့ ပြောရတာပါ”

ထိုစဉ် ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ခေါ်ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ယခုရက် အတောအတွင်း၌ စုယဉ်မှာ နမော်နမဲ့ နိုင်သည်ဟု ဝိုင်း၍ အစခံထားရသည့်အတွက် မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကောက်လျက်ရှိ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ မယ်မယ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က ခေါ်သည်ဟု ကြားရသည့်အခါ၌ စုယဉ် မငြင်းဆန်ရဲချေ။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်ကို သပ်ရပ်အောင်ပြင်ကာ တောက်တောက်ပပ အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် လင်ချီရှောက်၏မိန်းမနှင့်အတူ လိုက်သွားရလေ၏။ လီဝမ်းမှာမူ ပင်အဲနှင့်တိုင်ပင်ပြီးနောက် လင်ချီရှောက်၏ မယားအား အသုဘခေါင်းတစ်လုံးကို အသင့်ပြင်ထားရန် သူ့ယောက်ျားကို ပြောဖို့ မှာလိုက်လေ၏။

ပင်အဲသည် ထိုအကြောင်းကို လိုက်ပြောရန်ထွက်သွားစဉ် ကွေ့တစ်ကွေ့ကို ရောက်သည်နှင့် မိမိရှေ့တွင် ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေသော လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမနှင့် စုယဉ်တို့ကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ ပင်အဲက သူတို့ကို လှမ်းခေါ်၍ အရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင်

“ကျွန်မ စုယဉ်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ ရှင်က ရှင်ယောက်ျားဆီကို သွားပြီး အသုဘခေါင်းတစ်လုံး အသင့်ပြင်ထားဖို့ သာ ပြောလိုက်ပါ။ ရှင်ကို ကျွန်မခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ မလေးငှက်မယ်ကို ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်”

လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမသည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ရန် ထွက်သွားပြီး ပင်အဲမှာမူ စုယဉ်ကို မင်္ဂလာခန်းမသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနောက် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပြီးလျှင် မိမိလုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို လုပ်ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

စုယဉ်အဖို့သော်မူ အကျပ်အတည်း ဆိုက်နေလေပြီ။ စုယဉ်သည် သူ့သခင်မ အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးလျက် ရှိသည့်တိုင် မယ်မယ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ ရှေ့တွင် အပူရုပ်ကိုဟန်လုပ်၍ ဖုံးထားရလေ၏။ “ငါ့ကို ဘာကိစ္စများ ခေါ်ကြပါလိမ့်” ဟူ၍လည်း တွေးလျက်ရှိလေ၏။

“သခင်လေးပေါက်ယုဟာ မလေးထိုက်ယုအပေါ်မှာ တော်တော် သံယောဇဉ် ကြီးတယ်။ ခုဘာဖြစ်လို့ မလေး ဆီကို မလာတာပါလိမ့်။ သခင်လေးပေါက်ယုဟာ တကယ်ပဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် နေမကောင်း ဟန်ဆောင်နေတာလား။ သူ့ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မလေးထိုက်ယုကို ခွာထုတ်နေတာလား။ သူရူးသွားတယ်ဆိုယင် မလေးထိုက်ယုက သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ပျက်သွားမယ်။ မလေးထိုက်ယု စိတ်ပျက်သွားတယ် ဆိုယင် မလေးပေါက်ကြည်ကို သူလက်ထပ်နိုင်တယ်။ ဒီအကွက်ကိုဆင်ပြီး ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား။ သခင်လေးပေါက်ယု တကယ်ရူးမရူး သိရအောင် ငါအသာဝင်ပြီး

ချောင်းကြည့်ဦးမှထင်ရဲ့။ ဒီနေ့လိုနေ့မျိုးဆိုယင်တော့ သခင်လေးပေါက်ယုဟာ ဟန်ဆောင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ”

စုယဉ်သည် အတွင်းဆောင် တံခါးအနီးသို့ ခြေဖျားထောက် လာခဲ့ကာ အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သွားသည့်အတွက် သွက်သွက်လည်အောင် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားခဲ့ သည့်တိုင် ထိုက်ယုနှင့် လက်ထပ်ရတော့မည်ဟု ကြားလိုက်ရသည့် အခါ၌ကား အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ ထိုသတင်းကို ကြားသည်နှင့် ပေါက်ယု၏ ကျန်းမာရေးသည် ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်၍ ကောင်းလာခဲ့ကာ အခြေအနေ တိုးတက်နေလေပြီ။ နတ်ငှက်မယ်၏ စီမံကိန်းသည် အောင်မြင်လျက် ရှိလေပြီ။ ပေါက်ယု သည် ထိုက်ယုကို မြင်ချင်ဇော အားကြီးလျက်ရှိကာ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း မြန်မြန် ဆင်နွှဲလိုသောအသွင် ပေါက်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဗွေဖောက်ကာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် စကားများကို ပြောဆိုနေဆဲ ဖြစ်သည့်တိုင် အပျော်ကြီး ပျော်လျက်ရှိကာ ရူးနေသည်နှင့်မတူတော့ဘဲ လူကောင်းပကတိကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ စုယဉ် သည် ပေါက်ယု ပျော်နေပုံကို မြင်သည့်အခါတွင် အကြီးအကျယ် ဒေါသလည်းထွက်၊ စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်မိလေ၏။ ပေါက်ယု စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို မူကား စုယဉ် မသိချေ။ သို့ဖြင့် စုယဉ်သည် ပေါက်ယုဖြစ်နေပုံကို ကြည့်၍ မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ ပြန်လှည့်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အခန်းထဲတွင်ထိုင်ရင်း ပေါက်ယုသည် သူ့အား မင်္ဂလာသတို့သား အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင် ပေးရန် မာလာဘွဲ့ကို ပူဆာလျက်ရှိပြီး မင်္ဂလာအချိန် မရောက်သေးဘူးလောဟု တဖွဖွမေးလျက် ရှိလေ၏။

“မလေးထိုက်ယု ဒီကိုလာရမှာက ဥယျာဉ်ထဲကတင် လာရမှာ မဟုတ်လား မာလာရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြာနေရတာလဲ။ ခုထက်ထိ မရောက်သေးဘူးလား”

နတ်ငှက်မယ်သည် မပြုံးမိအောင် အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းလိုက်ကာ

“လာချင်တိုင်း လာလို့မရဘူးလေ မောင်ရဲ့။ သူ့အချိန်နဲ့ သူ့နာရီနဲ့မှ လာရမှာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်က ဒေါ်လေးဝမ်းကို ပြောနေသံကိုလည်း ပေါက်ယု ကြားနေ၏။

“ခု ငှက်မယ်တို့မှာ မြောက်နန်းမတော် ကိစ္စအတွက် ပူဆွေးနေချိန် ကာလမို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ တူရိယာတွေ၊ ဂီတတွေ မပါပေမယ့် တောင်ပိုင်းက ထုံးစံအရ သတို့သမီး သတို့သား တွေ့ကြွယ်တော့၊ ဦးညွှတ်ပြီး နှုတ်ဆက် ကြရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီအတိုင်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကြီးတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ ပန်ကျာသည်တွေကို ခေါ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါးတော့ တီးမှုတ် ခိုင်းထားတယ်”

“ကောင်းသားပဲ” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လေးဝမ်က ခေါင်းညိတ်ပြ လေ၏။

ထိုစဉ် သံလျင်းကြီးတစ်စင်းသည် ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာရာ ဝင်းထဲရှိ ပန်ကျာသည်များသည် သတို့သမီးကို ဆီးကြိုသောအားဖြင့် တူရိယာများကို တီးမှုတ်ကြလေ၏။ အစေတော် ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့ကလည်း ရွှေနန်းတော်သုံး မှန်အိမ်ကြီးများကို ကိုင်၍ တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ ရပ်နေကြလေ၏။ မင်္ဂလာဘိသိက်ဆရာက သတို့သမီးအား သံလျင်း ပေါ်မှ ဆင်းရန် ပြောသည်တွင် ပိုးခါးစည်းကြိုးအနီ စည်းထားသည့် အစေတော်တစ်ယောက်က သတို့သမီးအား သံလျင်း ပေါ်မှ တွဲ၍ချနေသည်ကို ပေါက်ယု မြင်ရလေ၏။ ဇာပဝါ ဖုံးထားသည့်အတွက် မျက်နှာကိုကား မမြင်ရချေ။ သတို့သမီး ကို သံလျင်းပေါ်မှ တွဲချနေသည့် အပျိုတော်မှာ မည်သူဖြစ်သည်ဟု အဆွေ ထင်ပါသနည်း။ အခြားသူ မဟုတ်၊ ခပ်စောစော က ပင်အဲ ခေါ်လာခဲ့သည့် ထိုက်ယု၏ အစေတော် စုယဉ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

“ဟင်၊ မလေးထိုက်ယုကလဲ အစေတော်အဖြစ် ဇူချွန်းကို မခေါ်ခဲ့ဘဲ ဘာဖြစ်လို့များ စုယဉ်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါလိမ့်။ ဪ၊ ဟုတ်ပေသားပဲ။ စုယဉ်ဟာ တောင်ပိုင်းက သူခေါ်လာတဲ့ သူလူယုံတော်ပေါ့။ ဇူချွန်း ကတော့ ဒီရောက်မှ မယ်မယ် က ပေးထားတဲ့ အစေတော် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခေါ်ချင်းခေါ်ယင် ဇူချွန်းကို ဘယ်ခေါ်မလဲ၊ စုယဉ်ကိုပဲ ခေါ်လာ မှာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် ဤသို့တွေးကာ ထိုက်ယုကို မြင်ရတော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် အူမြူးလျက် ရှိလေ၏။

ဘိသိက်ဆရာသည် မင်္ဂလာအခမ်းအနား အစီအစဉ်ကို ကြေညာလေ၏။ ပထမ၊ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့ သည် ကောင်းကင်စောင့်နတ်နှင့် မြေစောင့်နတ်ကို ပူဇော်ကန်တော့ရန်၊ မယ်မယ် ထွက်လာကာ မယ်မယ်အား လေးကြိမ် ဦးညွှတ်ကန်တော့ရန်၊ ကျိချိန်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကို ကန်တော့ရန်၊ ထိုနောက် မင်္ဂလာခန်းမသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ကြရန်။ ထိုနောက် မင်္ဂလာခန်းမ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ “မင်္ဂလာခုတင်တွင် အတူထိုင်ခြင်း”၊ “မင်္ဂလာခန်းဆီးကို ချခြင်း” စသည့် အခမ်းအနားများကို ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့ မင်္ဂလာဆောင်ပေး လိုက်ရုံဖြင့် ပေါက်ယု၏ ရောဂါသည် ပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မည်ဟု ကျိချိန် ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်၏ အစီအမံ ဖြစ်သည့်အလျောက် မငြင်းသာတော့ဘဲ လိုက်လျောနေရ လေ၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့၌မူ ပေါက်ယုမှာ လူကောင်းပကတိနှယ် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျိချိန်သည်ပင်လျှင် ကျေနပ်လျက် ရှိလေ၏။

မင်္ဂလာခုတင်ပေါ်တွင် သတို့သမီး ထိုင်ပြီးသည့် နောက်တွင် သတို့သမီး၏ မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ရတော့မည်။ နတ်ငှက်မယ်သည် ချောချောမောမော ဖြစ်စေရန်အတွက် အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်နေကြရန် မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ် တို့ကို မှာထားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ရွှင်လမ်းစွာဖြင့် သတို့သမီး၏ အပါးသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

“မလေးထိုက်ယု တော်တော် နေကောင်းသွားပြီးနော်။ မလေး ထိုက်ယုကို မတွေ့ရတာတောင် တော်တော်လေး ကြာသွားပြီ။ ကဲပါ မလေးထိုက်ယုရဲ့ မျက်နှာကို ဒီဇာပဝါကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဖုံးထားရတာလဲ”

ပေါက်ယုသည် သတို့သမီး၏ မျက်နှာကို လွှမ်းထားသည့် ဇာပဝါကို လှုပ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်၏။ မယ်မယ် မှာကား ချွေးစေးကြီးတွေ ပြန်လာလေပြီ။ ထိုစဉ် ပေါက်ယုစိတ်ထဲ၌ “မလေးထိုက်ယုက တော်တော် အကဲဆတ်တာ။ ငါ ခုလို လုပ်လိုက်ယင် စိတ်များဆိုးသွားမလား မသိဘူး” ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။ အတန်ကြာ ဆိုင်းနေပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကြာကြာ မဆိုင်းနိုင်။ ထို့ကြောင့် အနီးသို့တိုးလာခဲ့ကာ သတို့သမီး၏ မျက်နှာမှ ဇာပဝါကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်လေ၏။ ထိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတူလိုက် ပါလာသည့် အစေတော် စုယဉ်သည် နောက်သို့ဆုတ်သွားကာ သူ့နေရာတွင် အစေတော် ယင်အဲ လာရပ်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် သတို့သမီးကို ကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများကိုပင် မယုံနိုင်ချေ။ သတို့သမီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ပေါက်ကြည်နှင့် တူနေလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မှန်အိမ်ကိုလှည့်၍ မြှောက်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးများကို သူ့ပွတ်ကြည့် နေ၏။ ဟုတ်ပေ၏။ သူ့မျက်စိ မမှားနိုင်။ သတို့သမီးမှာ ပေါက်ကြည် ဖြစ်နေလေပြီ။ ပေါက်ကြည်သည် လှပစွာ ဝတ်စား ထားကာ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အိစက်နူးညံ့လျက် ရှိ၏။ ဆံပင်တို့သည် အနည်းငယ် ဖရိုဖရဲဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ရင်း ပင့်သက်ရှူနေပုံကို ကြည့်ရသည်မှာ နှင်းစက်တွေ့ယင်နေသော ကြာပွင့်တစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ချစ်စရာ ကောင်းလျက် ရှိပြီး မိုးစက်တွေ ဆမ်းထားသည့် ဆီးတော်ပွင့်ကဲ့သို့ လှပလျက် ရှိပေ၏။

သတို့သမီးအနီးမှ စုယဉ်ပျောက်သွားကာ ယင်အဲရောက်လာသည်ကို

သိလိုက်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ကာ အဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ကြက်သေ သေနေလေ၏။ အိပ်မက်မက်နေသည့်နှယ် ပေါက်ယု၏စိတ်သည် ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်လျက်ရှိပြီး အိပ်မက်လော၊ တကယ်လော ဆိုသည်ကို ခွဲခြား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ တစ်ယောက်က သူ့လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် မှန်အိမ်ကို လာယူသွားကာ သူ့ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ အထိုင်ခိုင်း လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည့်တိုင် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောမိချေ။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုကို ကြည့်ကာ ပေါက်ယု စိတ်ပြန်နောက်သွားပြီဟု ထင်လိုက်သည့်အတွက် အနားသို့ ရောက်လာလေ၏။ မမယုသည် ပေါက်ကြည်ကို နားရန် အတွင်းခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ပေါက်ကြည် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုနိုင်ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလေ၏။

ခဏကြာသည်တွင်မှ ပေါက်ယုသည် မိမိဘေးတွင် မယ်မယ်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ထိုင်နေသည်ကို သတိရလာ၏။

“မောင် ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်။ အိပ်မက် မက်နေတာလား” ဟု ပေါက်ယုက မာလာ့ကို ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်၏။

“ဒါ သခင်လေးရဲ့ မင်္ဂလာနေ့လေ သခင်လေးရဲ့။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို သိပ်မပြောနဲ့လေ။ အပြင်မှာ သခင်ကြီး ရှိတယ်။ ကြားသွားလိမ့်မယ်”

ပေါက်ယု အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်ရင်း

“အထဲမှာ သွားထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေး ချောချောဟာ ဘယ်သူလဲဟင်”

မာလာမှာ ရယ်ချင်လှသဖြင့် ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ရလေ၏။ စကားပင် မပြောနိုင်တော့ပြီ။

“မလေး အသစ်တစ်ယောက်လေ သခင်လေးရဲ့”

တခြားသူများကလည်း တစ်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြုံးလိုက်ကြလေ၏။

“ဘယ်က မလေးအသစ်လဲ။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“မလေးပေါက်ကြည်ရယ်”

“ဒါဖြင့် မလေးထိုက်ယုက ဘယ်မှာလဲ”

“သခင်ကြီးကျိချိန်က သခင်လေးကို မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ ပေးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့ မလေး ထိုက်ယု အကြောင်းတွေကို မေးနေရတာလဲ”

“ခုတင် ကလေးတင် မလေးထိုက်ယုကို တွေ့လိုက်သေးတာပဲ။

စုယဉ်တောင် ပါလာသေးတယ်လေ။ မာလာတို့ ဘာတွေ
လျှောက်လုပ်နေကြတာလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် အနီးသို့ တိုးလာကာ လေသံကလေးဖြင့်

“အထဲမှာ မလေးပေါက်ကြည် ရောက်နေတယ်။ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ
သိပ်မပြောပါနဲ့။ ဒီလိုလျှောက်ပြောယင် မယ်မယ် စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

ပေါက်ယုစိတ်မှာ ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာခဲ့လေပြီးမှ နဂိုက
အရူးစိတ်ပေါက်ကာ ခပ်နောက်နောက် ဖြစ်နေရသည့် အထဲတွင် ယခု
တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းများကြောင့် ပေါက်ယုသည် ဘာကိုမျှ
သဲကွဲကြည်လင်အောင် မစဉ်းစားနိုင် တော့ဘဲ စိတ်တွေ
ယောက်ယက်ခတ်လာလေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုသည် ဘာကိုမျှ
မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ အော်ဟစ်ဆူပူ ကာ ထိုက်ယု ထံသွားမည်ဟု ပြောဆိုလျက်
ရှိလေ၏။ မယ်မယ်နှင့်တကွ အားလုံးသော အမျိုးသမီးများသည် ပေါက်ယု
ငြိမ်သက်အောင် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြ သော်လည်း ပေါက်ယုသည်
သူတို့စကားကို နားမထောင်တော့ပြီ။ ထိုအထဲတွင် အတွင်းဆောင်ထဲတွင်လည်း
ပေါက်ကြည် ရှိနေသည့်အတွက် ပြောင်ပြော၍ မဖြစ်သေးချေ။ ထို့ပြင် မိမိတို့
မည်မျှ ရှင်းလင်းပြသည့်တိုင် ပေါက်ယုသည် နားဝင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊
ပေါက်ယုသည် သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို
သဘောပေါက်လာကြလေ၏။

မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်သည် အမွှေးတိုင်ကို ထွန်းကာ ပေါက်ယုကို
အအိပ်ခိုင်းလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ပေါက်ယု မှာ မောမောဖြင့်
အိပ်ပျော်သွားလေရာ ထိုအခါကျမှပင် မယ်မယ်မှာ သက်ပြင်းချနိုင်လေ၏။
ထိုနေ့ည တစ်ညလုံး မယ်မယ်သည် ပေါက်ယု အနီးတွင်ထိုင်ကာ
အရုဏ်တက်သည်အထိ စောင့်နေပြီး ပေါက်ကြည်ကိုလည်း အနားယူရန်
နတ်ငှက်မယ်ကို အပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပေါက်ကြည်သည်
သူတို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မကြားယောင် မသိယောင်ပြုကာ
မင်္ဂလာအဝတ်အစားဖြင့်ပင် အတွင်းဆောင်အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေလေ၏။
အပြင်တွင်ရှိသည့် ကျိချိန်ကား ထိုအကြောင်း တို့ကို ဘာမျှမသိဘဲ
ချောချောမောမော ရှိနေပြီအထင်ဖြင့် ကျေနပ်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် နယ်သို့ ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်သည့်အတွက်
ကျိချိန်သည်လည်း မိမိအား လာရောက် နှုတ်ဆက်သူ များကို ဧည့်ခံပြီးနောက်
အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယု နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည့် အခါ၌
မယ်မယ်လည်း အနားယူရန် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ ကျိချိန်သည် ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်းဂူ

ဝတ်ကျောင်းသို့သွား၍ ကန်တော့ပြီးလျှင် မယ်မယ်ကို နှုတ်ဆက်
ဂါရဝပြုလေ၏။

“ကျွန်တော်လဲ သွားတော့မယ် မယ်မယ်။ မယ်မယ်ကို ပထမဆုံး
မှာချင်တာကတော့ ရာသီကိုလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ ပါပဲ။
နယ်ကိုရောက်ယင်လဲ ရောက်ရောက်ချင်း စာရေးလိုက်ပါ့မယ် မယ်မယ်။
ပေါက်ယုရဲ့ ကိစ္စလဲ မယ်မယ် စိတ်တိုင်းကျ အောင်မြင်အောင်
ဆောင်ရွက်ပြီးသွားတဲ့အတွက် စိတ်အေးရပါပြီ။ မယ်မယ်မြေးကို
ကြည့်ပြီးတော့သာ ဆုံးမပါတော့”

မယ်မယ်သည် သားဖြစ်သူ ကျိချိန် ခရီးသွားကာနီးဆဲဆဲ
ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယုတစ်ယောက် ပြန်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်နေကြောင်းကိုမူ
မပြောလိုက်ချေ။

“အင်း၊ မယ်မယ်လဲ တစ်ခုပဲ ပြောချင်ပါတယ်။ ပေါက်ယုဟာ
မနေ့ညတုန်းက လက်ထပ်လို့ ပြီးခဲ့ပေမယ့် သတိသမီးနဲ့တော့ တစ်အိပ်ရာတည်း
မအိပ်သေးဘူးကွယ့်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီနေ့ မင်းခရီးထွက်ရာမှာ မင်းကို အတော်
လှမ်းလှမ်း အထိတော့ လိုက်ပို့သင့်တာပဲ။ မင်္ဂလာ ဆောင်ပေးတာကလဲ
သူ့ရောဂါကို ကုတဲ့အနေနဲ့ ဆောင်ပေးတာ။ ရောဂါကလဲ
နည်းနည်းသက်သာတယ် ဆိုရုံပဲ ရှိသေးတော့ မင်းကို လိုက်ပို့တာတွေ
ဘာတွေလုပ်ယင် အအေးမိပြီး ရောဂါ ပြန်ဆိုးနေမှာကိုလဲ စိုးရိမ်ရသေးတယ်။
ဒီတော့ မင်းသဘောကိုပဲ မေးရမှာပဲ။ မင်းကိုလာပြီး နှုတ်ဆက်ကန်တော့
စေချင်တယ် ဆိုယင်တော့ မယ်မယ် သူ့ကို ခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်မယ်။
ဒါပေမယ့် သူ့ကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ်တယ် ဆိုယင် တော့လဲ လိုက်ပို့ဖို့
ခေါ်မသွားနဲ့တော့။ ဒီမှာတင် ကန်တော့ခိုင်းလိုက်မယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လိုက်အပို့ ခိုင်းနေတော့မှာလဲ မယ်မယ်ရယ်။
သူ့ စာကြိုးစားတယ်ဆိုယင် ကျွန်တော့် ကို လိုက်ပို့တာထက် ကျေနပ်ပါပြီ”

ထိုအခါကျမှ မယ်မယ်သည် အလုံးကြီးကျသွားကာ ကျိချိန်ကို
အထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် ယုန်ယွမ်းကို လွှတ်လိုက်၍ ပေါက်ယုကို
အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ချက်ချင်းလိုက်လာ လေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိချိန်ကို
ဂါရဝပြု ကန်တော့ရန် ပြောသည့်အခါတွင် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်၏။ ဖခင်ကို
မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယု၏ စိတ်သည် ကြည်လင်သွား၏။ အမှားအယွင်း၊
အချွတ်အချော်မရှိဘဲ ကျိချိန် ပြောဆို ဆုံးမသည်ကို နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။
ထို့နောက် ကျိချိန်သည် ပေါက်ယုကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးသော် ဇနီးဖြစ်သူ
သခင်မဝမ်၏ အခန်းသို့သွားကာ သားဖြစ်သူအား စည်းကမ်း ကြပ်မတ်ရန်

ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

“မင့်သားကိုတော့ မဖျက်ဆီးနဲ့နော်၊ သေသေချာချာ ကွပ်ညှပ်ပေး။
နောက်နှစ်ဆိုယင် စာပြန်ပွဲဝင်ရတော့မှာ”

ဒေါ်လေးဝမ်သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့ကို ကျိချိန်အား တစ်လုံးမျှ
ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ သူ ပြောသည့် စကားကိုသာ နားထောင်လျက်ရှိရာ
ယောက္ခမကြီးအား နှုတ်ဆက် ကန်တော့ရန်အတွက် ပေါက်ကြည်ကို
အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဝင်းထဲတွင် ရှိသည့် အမျိုးသမီးများ အားလုံးတို့သည်
အတွင်းဆောင် ဝင်းတံခါးအထိ လာရောက်နှုတ်ဆက် ကြသော် လည်း
ပေါက်ကြည်မှာ သတို့သမီးသစ် ဖြစ်နေသည့်အတွက် မိမိအဆောင်မှ
အပြင်သို့ထွက်ခွင့်မရှိဘဲ အဆောင်ဝ မှသာ နှုတ်ဆက်ရလေ၏။ ကျိချိန်နှင့်
အခြားလူငယ်များသည် ကျိချိန်၏ ဆုံးမဩဝါဒများကို ရိုသေစွာ
နာခံကြရလေ၏။ ထိုနောက်တွင် သူတို့သည် ကျိချိန်နှင့်အတူ ခွဲခွာခါနီး
နှုတ်ဆက်အရက် သောက်ကြပြီးနောက် မြို့ရိုးပြင်ဘက် တစ်လီ အကွာသို့
ရောက်အောင် လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ကျိချိန် ထိုသို့ ခရီးထွက်ခွာသွားသည့် အကြောင်းကို ဖော်ပြပြီးနောက်
ပေါက်ယုအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ ပေါက်ယုသည် ဖခင်ကြီးကို
နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်အလာတွင် ရုတ်တရက် ပြန်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသည်တွင်
အစား အသောက်ကိုပင် စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။ ပေါက်ယု
သေသည်ရှင်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ပျော်ရွှင်မှုကင်းသော ပုလဲဒေဝီသည် နတ်ပြည်သို့ ပြန်ခြင်း။

ရူးသွပ်သော ရွန်ယင်းသည် ချစ်သူအိပ်ရာသို့ သွား၍ငိုကြွေးခြင်း။

ဖခင်ကြီးကျိချိန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် မိမိအခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ သူ့ခေါင်းတွင် အုံ့မှိုင်း ရီဝေလျက်ရှိ ပြီး ရင်ထဲတွင်လည်း ခါတိုင်းထက် ရှုပ်ပွေ့နောက်ကျိလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် အစာကိုပင် စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင် တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ သမားတော်များကို ပင့်ဖိတ်၍ ပြသည့်တိုင် သူတို့ဆေးများလည်း မတိုးနိုင်တော့ဘဲ အချည်းနှီးဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မိမိအနီးတွင် အမြဲ နေသည့်သူများကိုပင် မှတ်မိခြင်း မရှိတော့ချေ။ သို့ဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင် မပျောက်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

[အခန်း (၁) တွင် ပြန်ကြည့်ပါ။ မာယာဒေဝီ နတ်သမီး၏ အစောင့်ဖြစ်သည့် ရွန်ယင်းသည် လူ့ပြည်သို့ လူအဖြစ် သွားခွင့်ရရန် နတ်သမီးကို တောင်းပန်ခဲ့၏။ လူ့ပြည်တွင် တစ်သက်နေပြီး မျက်ရည်ဖြင့် ကြွေးဆပ်ရန် ခွင့်ပန်ခဲ့သော ပုလဲဒေဝီကိုလည်း ခွင့်ပြုခဲ့၏။ ရွန်ယင်းသည် ပေါက်ယုအဖြစ် လူဝင်စားဖြစ်လာခဲ့ပြီး ပုလဲဒေဝီသည် ထိုက်ယုအဖြစ် လူဝင်စားဖြစ်လာခဲ့လေသည်။]

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး၍ ကိုးရက်မြောက်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ထုံးစံအရ ထိုနေ့မှာ ညားကာစ ဇနီးမောင်နှံ တို့သည် သတို့သမီး၏ မိဘများ အိမ်သို့ သွားရောက် ကန်တော့ရမည့်နေ့ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့တွင် သွား၍ကန်တော့ခြင်း မပြုလျှင် သတို့သမီး၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေသည် များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သတို့သား သည် ထိုက်ယုကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ကာ စိတ္တဇဖြစ်နေသည့် အချိန်မျိုးတွင် သွား၍ ဖြစ်ပါမည်လော။ ထိုအထဲတွင် ထိုက်ယု ကွယ်လွန်ပြီဟုသာ သိရလျှင် ပေါက်ယုကိုယ်တိုင် ရင်ကွဲနာကျကာ ချက်ချင်း သေသွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ရ လေ၏။ သူ့ကို ပေါက်ကြည် တစ်ယောက်တည်းဖြင့်လည်း ဖြေရှင်းမပြုနိုင်။ အမေဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေကိုယ်တိုင် လာရောက် ရှင်းပြလျှင်မူ သဘောပေါက်လောက် ပါ၏။ သို့ရာတွင် ခက်သည်က ဒေါ်လေးဆွေထံ သွား၍

ကန်တော့ခြင်း မပြုဘဲ သူ့ကို ဤသို့ခေါ်လျှင်လည်း မရှိမသေပြုရာ ရောက်နေပေလိမ့်မည်။

မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ် စသူတို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီးလျှင်

“ပေါက်ယုဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်နေတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုလို သွားကန်တော့ရုံနဲ့ ဆိုယင်တော့ အခြေ အနေ ဆိုးလာမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သံလျင်းနှစ်စင်းထုတ်။ ပြီးတော့ ဒီသံလျင်း နှစ်စင်းကို လူမပါဘဲနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲကနေ ဖြတ်ပြီး အပြင်ကိုသယ်သွား။ လူတွေမြင်ယင် မိန်းကလေးမိဘများဆီကို သွားပြီး ကန်တော့ကြတယ်လို့ပဲ အောက်မေ့မှာပဲ။ ခုလို အယောင်ပြုပြီးတဲ့ တို့က မဆွေ့ကို ခေါ်လိုက်မယ်။ အဲဒီမှာ သူလဲ သူ့သမီး ပေါက်ကြည်ကို စိတ်ပြေအောင် ဖျောင်းဖျူ။ တို့ဘက်ကလဲ ပေါက်ယုကို ရောဂါပျောက်အောင် ကုရမှာပေါ့။ ဒီလို ဆိုယင် နှစ်ဘက်စလုံးအတွက် မကောင်းပေဘူးလား။”

ဒေါ်လေးဝမ်းကလည်း သဘောတူကာ ပြင်ဆင်မှုများကို ချက်ချင်းအလုပ်ခိုင်း လိုက်လေ၏။ ပေါက်ကြည် မှာလည်း သတို့သမီးသစ်ဖြစ်ပြီး ပေါက်ယုမှာလည်း စိတ်ဖောက်ပြန် နေသည့်အတွက် သူတို့အား ဟန်ပြသယ်ဆောင် သွားမှန်း သိသည့်တိုင် မည်သို့မျှ မပြောကြတော့ချေ။ ပေါက်ကြည်ကား ယခုကဲ့သို့ ထိုက်ယုဟန်ဆောင်၍ လက်ထပ် ရသည့်အတွက် မိခင်ကို အပြစ်တင်လျက် ရှိသော်လည်း အချိန်နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို မြင်သည့်အခါတွင် ဒေါ်လေးဆွေ ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်၍ မဆုံးတော့ပြီ။ သို့တိုင်အောင် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကန်တော့ခြင်း၊ ဂါရဝပြုခြင်း တို့ကိုမူ လုပ်နေရလေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲမှ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယု၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ဆိုးလာခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပေါက်ယုမှာ အိပ်ရာထဲတွင်ပင် မထိုင်နိုင်တော့ပြီ။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယု၏ အခြေအနေသည် တစ်နေ့တခြား ဆိုးလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ အရည်ကိုပင် မသောက်နိုင်တော့ချေ။ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် အခြားသူများသည် တတ်ကျွမ်းသည့် သမားတော် များကို လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း အချည်းနှီးသာဖြစ်ပေ၏။ ပေါက်ယု၏ ရောဂါကို စစ်ဆေးနိုင်သူဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ချေ။ နောက်ဆုံး၌ မြို့ပြင်ဘက်ရှိ ဘုံကျောင်းတစ်ဆောင်တွင် နေသည့် ပိချီအန်ဆိုသည့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ သမားတော် တစ်ယောက်ကို တွေ့လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသမားတော်က သင့်လျော်ရာ ဆေးများကို တိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုနေ့ ညနေ၌ ပထမဆုံးဆေးတစ်ခွက်ကို စသောက်လေ၏။ သူငယ် အိပ်ဆိတ်ချိန်သို့ရောက်လျှင် ပေါက်ယုသည် သတိပြန်ရ လာသလိုလို ရှိလာကာ

ရေတောင်းလေ၏။ ဤတွင် မယ်မယ်တို့လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားကာ ဒေါလေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကို သူ၏အခန်းသို့လာ၍ အနားယူရန် ခေါ်လေ၏။

ယခုအချိန်၌ ပေါက်ယု၏ စိတ်မှာ အတန်ငယ် ကြည်လင်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ၌ မိမိသည် သေတော့မည်ဟု ပေါက်ယုစိတ်တွင် ထင်မိလေ၏။ အခြားသူများ မရှိတော့ဘဲ အနီးတွင် မာလာ တစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အခါကျမှ ပေါက်ယုသည် မာလာကို သူ့အနီးသို့ခေါ်ကာ သူ့လက်ကို ဆုပ်လျက်

“မာလာ၊ မောင့်ကို သသေချာချာ ပြောစမ်းပါ။ မလေးပေါက်ကြည်က ဘာဖြစ်လို့ မောင်တို့အိမ်ကို ရောက်နေရတာလဲ။ ဖေဖျားက မောင့်ကို မလေးထိုက်ယုနဲ့ ပေးစားဖို့ ပြောခဲ့တယ်လို့ မောင် နားလည်ခဲ့တယ်။ ခု မလေးထိုက်ယုကို မလေးပေါက်ကြည်က ဘာဖြစ်လို့ နှင်ထုတ်လိုက်တာလဲ ဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ သူက မောင်တို့အိမ်ပေါ်မှာ တက်နေရတာလဲ။ မောင် သူ့ကို မေးချင်ပေမယ့် သူစိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ မမေးရက်ဘူး။ မလေး ထိုက်ယုကော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟင်။ ခုလောက်ဆိုယင် မလေးထိုက်ယု တစ်ယောက် ငိုနေရာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား”

“မလေးထိုက်ယု နေမကောင်းလို့” ဟု မာလာက လိမ်ပြော၏။

“ဒီလိုဆိုယင် မောင်သွားကြည့်ချင်တယ်”

ပေါက်ယုသည် ထထိုင်ရန်ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ အစာရေစာ ပြတ်လပ်ခဲ့သဖြင့် အားနည်းလျက် ရှိကာ လှုပ်ရှား၍ မရအောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“မောင်သေတော့မယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ့်ကို မှာချင်တာ တစ်ခုရှိတယ် မာလာ။ အဲဒါ မယ်မယ့်ကို ပြောပေးပါ။ ခုလောက်ဆိုယင် မလေးထိုက်ယု တစ်ယောက်လဲ ငိုနေတော့မှာ။ မောင်ကလဲ ကြာကြာ နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မောင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေရာစီမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ မောင်တို့နှစ်ယောက် တကွဲတပြားစီ သေသွားကြယင် မာလာလဲ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အခန်းလွှတ်တခု ပြင်ပြီး မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို အဲဒီအခန်းကို ပြောင်းပေးပါလား။ မောင်တို့နှစ်ယောက် မသေခင်မှာ မာလာကပဲ ပြုစုပေးပါ။ မောင်တို့နှစ်ယောက် သေသွားယင်လဲ မောင်တို့ အလောင်းနှစ်လောင်းကို အတူတူပြင်ပေးပါ။ မောင့်ကိုခင်တယ်ဆိုယင် မောင်ပြောတာတွေကို လုပ်ပေးပါနော်”

မာလာမှာ သူ့ စကားများကို ကြားသည့်အခါတွင် စိတ်ထိခိုက် လွန်းသည့်အတွက် မငိုဘဲ မနေနိုင်တော့ပြီ။ ယင်အဲ နှင့်အတူ

အနီးသို့ရောက်လာသည့် ပေါက်ကြည်သည်လည်း ထိုစကားများကို ကြားလိုက်သဖြင့်

“မောင်ကလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေကောင်းအောင် နေမှပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို ပြောနေရတာလဲ။ မယ်မယ်ကဖြင့် မောင် နေကောင်းလာပြီဆိုလို့ စိတ်အေးကာစ ရှိသေးတယ်။ ခု မောင်က ဒီစကားမျိုးတွေကို ထပ်ပြောနေလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ မောင်ဟာ မယ်မယ်ရဲ့ အသည်းစွဲ မဟုတ်လား။ မယ်မယ်လဲ အသက်ရှစ်ဆယ် ကျော်ပြီလေ။ တကယ်လို့ မောင် နေထိုင်ကောင်းတယ် ဆိုယင် မယ်မယ် စိတ်ချမ်းသာမယ်။ မောင် နေထိုင်ကောင်းတုန်းမှာ ပြုစုခဲ့တာတွေ ပင်ပန်းခံခဲ့ရတာတွေ အတွက် ပင်ပန်းရကျိုးနပ်မယ်။ မောင့်မေဖျား ဆိုယင်လဲ မောင်ကျန်းမာဖို့ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုခဲ့ရတယ်။ ခုလို မောင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားယင် မေဖျား ဘယ်လိုနေမလဲ။ မောင်ပဲ စဉ်းစား ကြည့်ပါဦး။ ပေါက်ကြည်ဟာ ဒီလောက် ကံကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပေမယ့် သူ့အတွက်ကိုလဲ ထည့်စဉ်းစား ပါဦး။ ဒီတော့ မယ်မယ်ရယ် မောင့်မေဖျားရယ်၊ မလေး ပေါက်ကြည်တို့ရယ် ဒီမျက်နှာကိုလဲ ထောက်ပါဦး။ မောင်သေချင် ယင်တောင် ဘုရားက သေခွင့်ပြုဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီတော့ ခု ဒီထက်ပို နေထိုင်ကောင်း သွားအောင် နောက်လေးငါးရက် လောက်တော့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေလိုက်ပါ။ အဲဒီအခါကျယင် မောင် ကောင်းကောင်း နေထိုင်ကောင်းသွားတော့မှာပါ။ ခုလို စိတ် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာတွေလဲ အလိုလို ပျောက်သွားမှာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ

“မလေးပေါက်ကြည် မောင့်ကို စကားမပြောတာ တော်တော် ကြာပြီ။ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ မောင့်အနားလာပြီး စကားတွေ အကြာကြီး ပြောနေရတာလဲ”

“ပေါက်ကြည် အမှန်ကို ပြောမယ်နော်။ မလေးထိုက်ယု မရှိတော့ဘူး။ မောင်နှစ်ရက်လောက် သတိလစ်နေတဲ့ အတွင်းမှာ မလေးထိုက်ယု ဆုံးပြီ”

ပေါက်ယုသည် ရုတ်ခြည်း ထထိုင်လိုက်၏။

“တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပါ။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်မှာ ပေါက်ကြည် လိမ်ပြောရဲပါ့မလဲ။ မယ်မယ်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ် တို့က ထိုက်ယု အပေါ်မှာ မောင် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိတော့ ဒီသတင်းကို မပြောချင်ကြဘူး။ ဒီသတင်းကို ကြားယင် မောင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ စိုးတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မပြောကြတာ”

ပေါက်ယုသည် ရှိုက်ငိုလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်၏။ သူ့ရှေ့တွင် မှောင်ကြီးအတိကျသွားကာ ဘယ်ဆီဘယ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ကိုလည်း မသိတော့ပြီ။ ထိုစဉ် သူ့နားသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ခု ကျွန်တော်ရောက်နေတာ ဘယ်နေရာလဲဗျာ” ဟု ပေါက်ယုက မေးလိုက်၏။

“ဒါ ငရဲပြည်လို့ ခေါ်တယ်။ နို့ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ။ သက်တမ်းမှ မကုန် သေးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လာရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဆုံးသွားတယ်ကြားလို့ သူ့ကို လိုက်ရှာရင်း ဒီကိုရောက်လာတာပါ”

“မင်းမိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”

“ဆူချောင်က ထိုက်ယုလို့ ခေါ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

“ထိုက်ယုဟာ အသက်ထင်ရှား ရှိခဲ့စဉ်က သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သေတော့လဲ သာမန်လူ တွေလို အပါယ်ကို ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မင်း သူ့ကို ဒီမှာလာရှာလို့ ဘယ်နှယ်လုပ် တွေ့နိုင်မလဲ။ လူရဲ့ ဝိညာဉ်တို့ မည်သည် စုစည်းလိုက်တဲ့အခါကျမှ ပုံသဏ္ဌာန်ရယ်လို့ ဖြစ်လာတယ်။ ပျက်စီးသွားတဲ့ အခါမှာ အငွေ့ ဖြစ်သွားတယ်။ အသက်ရှိနေစဉ်မှာ ပုံသဏ္ဌာန်ရယ်လို့ ရှိတယ်။ သေသွားတဲ့နောက်မှာတော့ ဝိညာဉ်ဟာ ပျံ့လွင့်သွားတယ်။ ထိုက်ယုလို အဆင့်မြင့်တဲ့ လူတစ်ယောက် မပြောနဲ့၊ သာမန်လူ တစ်ယောက်ပင်လျှင် သေပြီးနောက်မှာ သူ့ကို လိုက်ရှာဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းဒီမှာ ဘာလို့ လာရှာနေမလဲ။ ပြန်ယင် ကောင်းမယ်”

ပေါက်ယုသည် သူပြောသည့်စကားများကို နားမလည်နိုင်ဘဲ

“သေပြီးသည်၏ အခြားမဲ့မှာ ဝိညာဉ်ဟာ ပျောက်ပျက်ကြေပြုန်း သွားတယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ဘာဖြစ်လို့ ငရဲပြည်လို့ ရှိနေသေးရသလဲ”

“ငရဲပြည်ဆိုတာ ငရဲရှိတယ်လို့ ယုံကြည်နေသူများ အတွက်သာ တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်တယ်။ အဆင့်နိမ့်တဲ့ ပုထုဇဉ် လူသားဟာ သေမှာကိုကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့်၊ မိမိရဲ့ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးကို မရောင့်ရဲနိုင်သူတွေ၊ လောကတ္တစရိယဆိုတဲ့ လောကကောင်းကျိုးကို မဆောင်ရွက်ဘဲ ကာမဂုဏ်အာရုံကို လိုက်စားမိုက်မှားခြင်းဖြင့် မိမိရဲ့ အသက်ကို တိုအောင် လုပ်နေတဲ့ ငမိုက်သားတွေကို သတိတရား ရအောင်၊ ရှောင်ကြဉ်နိုင်အောင်လို့ ဒီလိုမမိုက်မှားကြနဲ့၊ မိုက်မှားယင် ကောင်းကင်ဘုံက ဒဏ်ခတ်တော်မူတယ်လို့ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ ငရဲပြည်ဆိုတာ

တခြားမဟုတ်၊ လူ့ဘဝတုန်းက မိမိပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်တွေအတွက် အပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့အနေနဲ့ အတောမသတ်သော ဒုက္ခဆင်းရဲ တို့ကို ခံရတဲ့ အကျဉ်းထောင်ကြီးနဲ့ တူပေတယ်။ ငရဲဆိုတာ ဒီသဘောကိုပြောခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် အမောင်လူသား၊ ထိုက်ယုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီနေရာမှာ လာရှာမနေနဲ့။ ဒီလိုလာရှာခြင်းအားဖြင့် အမောင်ဟာ ကိုယ့်သေတွင်းကို ကိုယ် တူးနေခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ထိုက်ယုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးသည် သူ့လာရာဖြစ်တဲ့ မာယာဒေဝီ နတ်သမီးရဲ့ ဘုံကို ပြန်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ကို တွေ့လိုလျှင် အသင်လူသားသည် ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုပါလေ။ သီလ ဆောက်တည်ပါလေ။ အကျင့်ကောင်းကို ကျင့်ပါလေ။ ဤနည်းအားဖြင့်သာ သင်ရှာနေသူကို တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သင့်စိတ်အလိုကို လိုက်ပြီး သင့်ဘဝကို တိုအောင်လုပ်နေခြင်းဖြင့် အသင်ရှာသည်ကို တွေ့နိုင်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုလူသည် အင်္ကျီလက်ကြားထဲတွင် ဝှက်ယူလာသည့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ထုတ်ယူကာ ပေါက်ယု၏ရင်ဝကို ပစ်ရန် ချိန်လိုက်၏။

ပေါက်ယုသည် သူ့စကားကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ သူ ကျောက်တုံးဖြင့် ပေါက်ရန် ရွယ်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရပြီး အိမ်သို့ပြန်ချင်သဖြင့် လမ်းကိုရှာရာ ရှာ၍မတွေ့ဘဲ ရှိနေလေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေစဉ် မိမိအမည်ကို ခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိအနီးတွင် မယ်မယ်၊ ဒေါ်လေးဝမ်၊ ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့ ဝိုင်းအုံနေသည်ကို တွေ့ရလျက် သူတို့အားလုံးသည် မိမိကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ငဲ့ကြည့်နေကြပြီး မိမိမှာလည်း အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလျက်သားရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် လင်းနေသည့် မီးအိမ်နီ၊ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ထိန်လင်းသော လဝန်းတို့ကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် မိမိသည် ယခုတိုင် လူ့လောကကြီးနှင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့၏ ရင်ခွင်မှ ထွက်ခွာရခြင်း မရှိသေးဟု သိလိုက်၏။ ပြန်စဉ်းစား လိုက်သည့် အခါ၌ မိမိသည် အိပ်မက်မက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရလေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးစေးကြီးတွေ ပြန်လျက်ရှိသည့်တိုင် သူ့စိတ်သည် ကြည်လင်လန်းဆတ်ကာ ပေါ့ပါးလျက်ရှိ၏။ မိမိအတွက် ထွက်လမ်းမရှိတော့ပြီ သိလိုက်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်၏။

ပေါက်ကြည်သည် ထိုက်ယု ကွယ်လွန်ကြောင်းကို မူလကတည်းကပင် သိခဲ့သော်လည်း မယ်မယ်က ထိုသတင်းကို ပေါက်ယုအား မပြောရန် ပိတ်ပင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်းခြင်းမှာ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်ခြင်းကြောင့် အဓိက မဟုတ်ဘဲ ထိုက်ယုကို

စွဲလမ်းသဖြင့် စိတ္တဇနာ စွဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ပေါက်ကြည် သိခဲ့၏။ ယခု ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ စွဲလမ်းကာ စိတ္တဇ ဖြစ်နေခြင်းမှ မြန်မြန် ပျောက်ကင်းသွားရန် လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးကုသမှုတို့ကို အချိန်မီပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ကား ပေါက်ကြည်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မသိသည့်အတွက် ဤမျှ အလောတကြီး ဖွင့်ပြော ရမည်လောဟု ပေါက်ကြည်ကို အပြစ်တင်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု သတိပြန်ရလာသည့် အခါ၌ လူကြီးများလည်း စိတ်အေးသွားကြကာ အပြင်ဘက်ခန်းတွင်ရှိသည့် သမားတော်ကြီး ရှိချန်အန် အား အထဲသို့ ကြွလာရန် ပင့်လိုက်လေ၏။

သမားတော်ကြီးသည် ပေါက်ယုကို သွေးစမ်းပြီးနောက်

“အင်း၊ တော်တော်တော့ ဆန်းတယ်ခင်ဗျ။ ခုသခင်လေးရဲ့ သွေးတိုးနှုန်းဟာ ပုံမှန်ဖြစ်နေပြီး စိတ် ကယောက် ကယက် ဖြစ်တဲ့ လက္ခဏာရယ်လို့လဲ မတွေ့ရတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်ကျယ်ဝင်တော့ သူ့ကိုအားဆေးများကို တိုက်ကြည့်ရမှာ ပလေ။ ပျောက်တော့မှာပါ။ ဘာမှ စိုးရိမ်တော် မမူကြပါနဲ့။”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင်မှ မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်မှာလည်း စိတ်အေးကြရလေ၏။ သမားတော်ကြီး လည်း သူတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

မာလာမှာလည်း ထိုက်ယု သေသည့်ကိစ္စကို ပေါက်ကြည်က ဖွင့်ပြောလိုက်သည်အခါတွင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်မှာ မူကား ထိုစကားမျိုးကို ဖွင့်၍ မပြောရဲချေ။ ယင်အဲမှာလည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ကြည်က

“မာလာတို့ မသိပါဘူး။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာယင် ပေါက်ကြည် တာဝန်ယူရမှာပေါ့။”

ပေါက်ကြည်သည် ဘေးမှ သူ့အား ဝိုင်းဝန်းအပြစ်ဆိုကြသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပေါက်ယု၏ စိတ်နေသဘောထား ကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်လေ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပေါက်ယု၏ စိတ်မှာ တည်ငြိမ်စ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ ထိုက်ယုကို သတိရ သည့် အခါကျမှပင်လျှင် သတိလစ်၍ သွားတတ်လေ၏။ သို့မဟုတ်လျှင် အကောင်းပကတိ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မာလာ ကမူ သူ့အနားတွင်ကပ်၍ သူ့ကို နားချနေရလေ၏။

“သခင်ကြီး ကျိချိန်က သခင်လေးအတွက် မလေးပေါက်ကြည်ကို ရွေးပေးခဲ့တယ်လေ။ မလေးပေါက်ကြည်က ချစ်စရာလဲကောင်း၊ စိတ်နေသဘောကလဲ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ မလေးထိုက်ယုက နည်းနည်း

စိတ်ကောက်တတ် တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သက်ဆုံးလဲရည်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။
မယ်မယ်ကတော့ ဒါတွေကို သခင်လေး သိသွားယင် စိတ်ဆိုးပြီး
ထင်ရာလုပ်မှာစိုးလို့ မလေး ထိုက်ယုရဲ့ အစေတော် ဆွေ့ယင်ကို
ဟန်ပြခေါ်လာခဲ့တာ”

သို့တိုင် ပေါက်ယု၏ နှလုံးသားသည် နာကျင်လျက်ရှိကာ မကြာခဏ
ငိုနေတတ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင် ရန်လည်း မကြာခဏကြိုးစား၏။
သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် သူ့အိပ်မက်ကို ပြန်အမှတ်ရကာ ထိုစိတ်ကို
မနည်းမျှသိပ် ချုပ်တည်းထားရ လေ၏။ ထို့ပြင် မယ်မယ်နှင့် မိခင်ကြီးတို့
စိတ်ထိခိုက်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယု မရှိတော့ပြီ
ဖြစ်သည့်တိုင် ပေါက်ကြည်မှာလည်း တစ်ထောင်တွင် တစ်ယောက်သာ ရှိသည့်
မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သည့် အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်ရလေ၏။ ထိုမျှမက
“ရွှေနှင့် ကျောက်စိမ်းကို ဂဟေဆက်ကြရမည်” ဆိုသည့် နိမိတ် စကားမှာလည်း
မှန်လျက်ရှိသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ထိုသတင်းကို
သိရသည့်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်နစ်နာအောင် ပြုလုပ်မည့်
လက္ခဏာကို မတွေ့ရသဖြင့် ပေါက်ကြည်မှာ ကျေနပ်သွားကာ မယ်မယ် တို့အား
တာဝန်ကျေစွာ ပြုစုလျက်ရှိပြီး အားလပ်သည့် အချိန်များတွင်
ပေါက်ယုအနီးသို့လာကာ ပေါက်ယု စိတ်လက် ကြည်သာစေရန်
ပြုစုလျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ အားနည်းနေသေးသည့် အတွက် ထိုင်နိုင်ခြင်း
မရှိသေးသည့်တိုင် အနီးတွင် ပေါက်ကြည် ရှိနေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ၌
စိတ်လက်ကြည်လင်ကာ ပျော်ပါးလိုသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့လေ၏။

“ဒါက စောင့်လို့ရပါသေးတယ် မောင်ရယ်။ မောင်နဲ့ပေါက်ကြည်တို့ဟာ
လင်မယားဖြစ်နေပြီပဲ။ ခုလောလောဆယ် အရေးကြီးတာက မောင့်
ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာဖို့ လိုတယ်” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောရလေ၏။

ပေါက်ယုမှာ ပေါက်ကြည်၏စကားကို လိုက်နာရလေ၏။
နေ့လယ်ဆိုလျှင် မိမိအနီး၌ မယ်မယ်နှင့်ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ရောက်နေတတ်ပြီး
ညဆိုလျှင်လည်း ပေါက်ကြည်သည် တစ်နေရာတွင် သွားအိပ်ကာ မိမိအနီးတွင်
မယ်မယ်က ပို့ထားသည့် မိန်းမကြီးများကိုသာ ထားပစ်ခဲ့လေ၏။ သို့ဖြင့်
ပေါက်ယုမှာ တိတ်ဆိတ်ပျင်းရိစွာ နာလန့်ထလာခဲ့လေ၏။ ထို့ပြင်
ပေါက်ကြည်၏ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်တို့မှာ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည့်အတွက်
ထိုက်ယုအပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့သည့် ပေါက်ယု၏ အချစ်သည် ပေါက်ကြည်
အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို
နောက်တွင်ဖော်ပြဦးမည်။

ပေါက်ကြည်၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာနေ့က ထိုက်ယုသည် သတိမေ့မြောကာ

သေမင်း၏ နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်လျက်ရှိလေ၏။ လီဝမ်းနှင့် ဇူချွန်းတို့ကား ရင်ကွဲနာကျတော့မည့်နယ် ငိုလျက်သာရှိလေ၏။ ထိုနေ့ညနေ၌ ထိုက်ယုသည် သတိ ပြန်လည်ကာ မျက်လုံးများကို ဖွင့်၍ ကြည့်လေ၏။ ရေသောက်ချင်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ အခန်းထဲတွင် လီဝမ်းနှင့် ဇူချွန်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည့်အတွက် ဇူချွန်းသည် သစ်တော်သီးရည်နှင့် ဆီးတော်ရည်ကို စပ်၍ ယူလာခဲ့ပြီး ငွေဇွန်းကလေးဖြင့် သုံးလေးဇွန်း တိုက်လေ၏။ ထိုက်ယုသည် သစ်သီးရည် အနည်းငယ်ကို သောက်ပြီးနောက် မျက်လုံးများကို ပြန်၍မှိတ်သွားလေ၏။ ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေခြင်းမှာ သေခါနီး ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်ဟု လီဝမ်း သိလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း အသက်ကုန်ဦးမည် မဟုတ်သေးသည့်အတွက် မိမိ၏အဆောင်တွင် လုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို လုပ်ရန် ခဏပြန်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ် ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးများကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဇူချွန်းနှင့် မိမိ၏အထိန်းတော် အချို့နှင့် အစေတော် သူငယ်မကလေး အချို့ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ ထိုက်ယုသည် ဇူချွန်း၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်လျက်

“ဇူချွန်းရေ၊ မလေးထိုက်ယုတော့ နေရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဇူချွန်းဟာ မလေးဆီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ဖူးတယ်နော်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တော်တော်နဲ့ မကွဲကြသေးဘဲ ကြာကြာနေရဦးမှာလို့ ထင်ခဲ့ မိတာ။ ခုတော့....”

ထိုက်ယုသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ အသက်ရှူလျက်ရှိလေ၏။

ဇူချွန်းမှာလည်း ထိုက်ယုက သူ့လက်ကို ဆုပ်ထားသည့်အတွက် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေရလေ၏။ ထိုက်ယုမှာ ခပ်စောစောကထက် သက်သာနေဟန် ရှိသည့်အတွက် ဇူချွန်းသည် သူ့အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာလျက် ရှိစဉ် ထိုက်ယု၏ စကားများကြောင့် ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေ၏။ ထိုက်ယုက

“ဇူချွန်းရယ်၊ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်အဖို့ တွယ်တာစရာဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ဒီမှာလဲ ကိုယ့်မှာ တွယ်တာစရာ ဆိုလို့ သိပ်မရှိပါဘူး။ ကိုယ်လေ၊ တစ်သက်လုံး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုလေ အိမ်ပြန်ပို့ ပေးအောင် ပြော ပြောပေးပါနော်”

ထိုက်ယုသည် မျက်လုံးများကို ပြန်မှိတ်သွားကာ ဇူချွန်း၏လက်ကို ပို၍တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားပြန်လေ၏။ ထိုနောက် ထိုက်ယုသည် အသက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှူလျက်ရှိရာမှ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ဇူချွန်းသည် အလန့်တကြားဖြင့် လီဝမ်းကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ကံအားလျော်စွာ တန်ခွန်းရောက်လာလေ၏။ ဇူချွန်းသည် မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးလျက်

“မလေးထိုက်ယုဖြစ်ပုံကို ကြည့်ပါဦး မလေးရဲ့” ဟု ဆီးငိုလေ၏။

တန်ခွန်းသည် အနီးသို့လျှောက်လာကာ ထိုက်ယု၏လက်ကို စမ်းကြည့်လေ၏။ လက်မှာ အေးစက်လျက် ရှိကာ မျက်လုံးများမှာလည်း ပြောင်လက်လျက် ရှိကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အားရအောင် ငိုကြပြီးနောက် အလောင်းကို ရေချိုးသန့်စင်ပေးရန် ရေအစပ် ခိုင်းလိုက်ကြလေ၏။ ထိုစဉ် လီဝမ်းလည်း သုတ်သီးသုတ်ပျာ ရောက်လာလေ၏။ သူတို့ သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်မနေနိုင်။ သို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သည် ထိုက်ယုကို ရေချိုး သန့်စင်ပေးနေစဉ်

“မောင်လေး ပေါက်ယု၊ မောင်လေး ပေါက်ယု ရက်စက်” ဟူသော အသံထွက်လာသည်ကို ထိုက်ယုထံမှ ကြားရသဖြင့် လန့်သွားကြလေ၏။

ထိုစကားများမှာ ထိုက်ယု၏ နောက်ဆုံးစကားလုံးများ ဖြစ်လေ၏။ ချွေးစေးကြီးများကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး သည် အေးစက်လျက် ရှိလေ၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း အေးစက်လာခဲ့လေပြီ။ တန်ခွန်းနှင့် လီဝမ်း တို့သည် အစေတော်များအား ထိုက်ယု၏ ဆံပင်ကို ဖြီးခိုင်းပြီး အဝတ်အစားများကိုလည်း အလဲခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယု၏ မျက်လုံးကြီးများမှာ ပြန်၍ လည်လာပြန်လေပြီ။

ထိုက်ယု၏ ချိုသာသော ဝိညာဉ်သည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားခဲ့ပြီ။

ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားနေသည့် အချိန်ကလေးတွင် ထိုက်ယုသည် နောက်ဆုံး ထွက်သက်ကို မှုတ်ထုတ်သွားခဲ့လေပြီ။ တန်ခွန်းနှင့် အစေတော်များသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးကြပြီး လီဝမ်း နှင့် တန်ခွန်း တို့မှာကား ထိုက်ယု ချစ်စရာကောင်းပုံကို အမှတ်ရကာ ငိုကြပြန်လေ၏။ ဝေဠုဝန် ရိပ်သာသည် သတို့သား သတို့သမီးတို့၏ ခန်းဆောင်နှင့် အတော်လှမ်းနေသည့် အတွက် သူတို့ ငိုယိုနေသံများကို မကြားရချေ။ ထိုစဉ်အဝေးမှ ဂီတသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရလေ၏။ သို့ရာတွင် နားစွင့် ထောင်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ထိုအသံသည် ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားလေ၏။ လီဝမ်းနှင့် တန်ခွန်းတို့က နားထောင်ရန် ဝင်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည့် အခါ၌ လေအလာတွင် ယိမ်းနွဲ့ နေသည့် ဝါးပင်များနှင့် နံရံပေါ်တွင် ရွှေ့လျားနေသည့် လရောင်ရိပ် တို့ကိုသာ မြင်ရလေ၏။ ထိုအရာများကား အထီးကျန် ဖြစ်ခြင်းနှင့် ခြောက်ကပ် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းခြင်း၏ မြင်ကွင်း ဖြစ်လေ၏။

သူတို့သည် လင်ချီရှောက်၏ မိန်းမကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ကြပြီလျှင် ထိုက်ယု၏ အလောင်းကို ပြင်ဆင်စေပြီးနောက် အစေတော်ကလေးများကိုလည်း အလောင်းကို အလှည့်ကျ အစောင့်ခိုင်းထားခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ် ကိုမူ မနက်ဖြန်ကျမှ အကြောင်းကြားရန် ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့မနက်က မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ် တို့မှာလည်း ကျီချိန် ခရီးထွက်မည်ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိနေ ကြကာ ပေါက်ယုကလည်း သွက်သွက်လည်အောင် စိတ်ဖောက်လျက် ရှိသဖြင့် တစ်အိမ်လုံးပင် ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုက်ယု၏ သတင်းကိုကြားလျှင် မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ကာ ရောဂါဖြစ်မည် စိုးသည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုသတင်းကို မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ် တို့ကို မပြောသေးချေ။ ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့လေ၏။ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ် မှာလည်း မျက်ရည်မဆည် နိုင်တော့ပြီ။ အသုဘအတွက် ကိစ္စအဝဝကို စီစဉ်ပြီးကြောင်းဖြင့် လီဝမ်းနှင့် တန်ချွန်းတို့က ပြောကြလေ၏။

“အင်း၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ နေ့စမ်းပါဦး။ ငှက်မယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြားကြတာလဲ”

“ဦးကြီးကျီချိန် သွားခါနီးဆိုတော့ မလေးငှက်မယ်တို့လဲ အလုပ်များနေမယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အကြောင်း မကြားတော့ဘူးပေါ့”

“အင်း၊ မလေးတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ သူ့အပေါ်မှာ ကောင်းရှာကြပါတယ်။ ကဲ၊ ဒီလိုဆို မလေးငှက်မယ် ပြန်ပြီး ဝင်းထဲက စိတ္တဇလူမမာကို သွားကြည့်ရဦးမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ မယ်မယ်တို့ကို ဒီနေ့ မပြောပြန်ယင်လဲ မကောင်းဘူး၊ ပြောလိုက်ပြန်ယင်လဲ ဒီသတင်းကိုကြားပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှဖြင့် ဒုက္ခ”

“ဒါတော့ မလေးငှက်မယ် ကြိုက်သလိုသာ ကြည့်စီစဉ်ပါတော့။ ဖြစ်နိုင်ယင်တော့ မယ်မယ်တို့ကို ပြောလိုက်တာ က ပိုကောင်းမယ် ထင်တာပါပဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။ ပေါက်ယု နေသည့် အဆောင်သို့ရောက်၍ ပေါက်ယုအခြေအနေ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိတော့ကြောင်းကို သမားတော်ကြီးက ပြောသည့်အခါ၌ မယ်မယ်တို့မှာလည်း စိတ်အေးသွားသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုသတင်းကို ပေါက်ယု မသိအောင် မယ်မယ်တို့အား ပြောပြလိုက်လေ၏။ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ် တို့မှာ ကြက်သေသေလျက် ရှိကြလေ၏။

မယ်မယ်က ငိုရှိုက်လျက်

“ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို သေပြီလို့ သဘောထားလိုက်တာ ကြာပါပြီ၊ မိုက်တယ်၊ ထိုက်ယု သိပ်မိုက်တယ်” ဟု မယ်မယ်သည် တတွတ်တွတ် ရွတ်လျက် ရှိလေ၏။

မယ်မယ်သည် ဝေခွဲမရဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲသို့ သွား၍ ထိုက်ယုကိုလည်း ကြည့်ချင်၏။ ပေါက်ယု အနားမှလည်း မခွာနိုင်။ ဒေါ်လေးဝမ်းမှာလည်း မိမိ၏သောကကို မျိုသိပ်ကာ မယ်မယ်အား ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရန် သတိပေးသည်တွင် မယ်မယ်လည်း မသွားတော့ဘဲ ဝင်းထဲမှာပင် နေလေ၏။

မယ်မယ်က နတ်ငှက်မယ် ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ငါ သူ့ကို လိုက်မကြည့်တာ သူ့ကိုမုန်းလို့၊ ရက်စက်လို့ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ဒီမှာ သူ့ထက် သံယောဇဉ် တွယ်ရတဲ့ သူ တစ်ဦးကြောင့် သွားမကြည့်နိုင်တာပါ။ တကယ်တော့ ထိုက်ယုဟာ ငါ့သမီးရဲ့ သမီး။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ယုကတော့ သားက မွေးတဲ့သား ဆိုတော့ ပိုပြီးတွယ်တာ ရတယ်။ သူ့အဖေ မရှိတုန်းမှာ ပေါက်ယု တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားယင် သူ့အဖေကို ငါဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြရမလဲ မသိဘူး”

မယ်မယ်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ငိုပြန်လေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းက ချော့မော့နှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့်

“တကယ်တော့ မယ်မယ်ဟာ ထိုက်ယုအပေါ်မှာ အလွန်ကောင်းခဲ့ပါတယ် မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ ကိုယ့် ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်လေတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ခု သေပြီဆိုတော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ အသုဘကို လှလှပပဖြစ်အောင် စီစဉ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ဒါ ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ သားအမိ ကောင်းရာသုဂတိ လားအောင် ဆုတောင်း အမျှအတန်းဝေရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် မယ်မယ်သည် နောက်ထပ် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးပြန်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ပေါက်ယု ကောင်းစွာ နေမကောင်းသေးမီ၌ ငိုငိုယိုယို မဖြစ်စေချင်သဖြင့် “ပေါက်ယုက မယ်မယ်ကို ခေါ်နေတယ်” ဟု လိမ်၍ အပြောခိုင်း လိုက်လေ၏။ မယ်မယ်သည် ချက်ချင်း အငိုရပ်လိုက်ကာ

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ကို မေးနေလို့ပါ။ တွေ့ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

မယ်မယ်သည် ချန်ချူနှင့်အတူ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားရာ

နတ်ငှက်မယ်လည်း နောက်မှ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းတွင် ဝေဠုန်ဝန်ရိပ်သာရှိ ထိုက်ယု၏ အသုဘမှ ပြန်လာသည့် ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် တွေ့သည်တွင် မယ်မယ်သည် ထပ်၍ ငိုလိုက်ချင်သော်လည်း ပေါက်ယုထံသို့ သွားကာနီးဆဲဆဲ ဖြစ်သည့်အတွက် ငိုချင်စိတ်ကို မနည်း မျှိုသိပ်ထားရလေ၏။ မယ်မယ်က

“ကိစ္စအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီပဲအေ။ ငါ ခုမသွားသေးပါဘူး။ နောက်မှပဲ သွားတော့မယ်။ ခုတော့ ညည်းတို့ တော်သလိုသာ ကြည့်စီစဉ်ကြပါ။ သူ့အလောင်းကို မြင်ရယင် ငါ ဒုက္ခရောက်လိမ့်ဦးမယ်။ သူ့ အသုဘကို လှလှပပ ဖြစ်အောင်သာ စီစဉ်ကြယင် တော်ပါပြီ။”

ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က သဘောတူသည့် အခါတွင် မယ်မယ်သည် ပေါက်ယု၏ အဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့ လေ၏။ ပြီးလျှင် “အဘယ့်ကြောင့် ခေါ်သနည်း” ဟု မေးလေ၏။

ပေါက်ယုက ပြုံးလျက်

“မနေ့ညတုန်းက မလေးထိုက်ယုကို အိပ်မက်မက်တယ် မယ်မယ်၊ သူက သူတို့အောက်အရပ်ကို ပြန်ချင်လို့တဲ့။ မလေးထိုက်ယု မပြန်အောင် တားနိုင်မယ့်သူ ဆိုလို့ မယ်မယ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ မယ်မယ်ရယ် မလေးထိုက်ယု မပြန် ပါစေနဲ့နော်။ မပြန်အောင် တားထားပါလားဟင်”

“အေးပါကွယ်။ မယ်မယ် တားပေးပါ့မယ်။ မပူပါနဲ့”

ထိုနောက် မာလာက ပေါက်ယုကို အိပ်ရာပေါ်တွင် အလွဲခိုင်းလေ၏။

မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုအနီးမှ ထွက်လာကာ ပေါက်ကြည်ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ခန့်က လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လူရှေ့ထွက်ရမည်ကို ရှက်နေဆဲ ဖြစ်လေ၏။ မယ်မယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်တွေ စွန်းနေသည်ကို ပေါက်ကြည် သတိပြုမိလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် မယ်မယ်ကို လက်ဖက်ရည် တည်ခင်း ပြီးနောက် ကုလားထိုင်စွန်းတွင် ခပ်ရိုးရိုး ဝင်ထိုင်လေ၏။

“မလေးထိုက်ယု နေထိုင်မကောင်းဘူးလို့ ကြားပါတယ် မယ်မယ်။ ခုတော့ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းသွားပါပြီလား”

မယ်မယ်သည် မျက်ရည်တွေကို သွန်ချ၍ ငိုလိုက်ကာ

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ မယ်မယ် ပြောပါ့မယ်အေ။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ယုတော့ နည်းနည်းမှ မသိပေစေနဲ့နော်။ ငါ့မြေး ပေါက်ကြည်လေးကို ခုလို လူစားသတို့သမီး ဝင်လုပ်ရတာဟာ ထိုက်ယုကြောင့် လုပ်ရတာ။ ခုတော့ ပေါက်ကြည်လည်း လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုတော့ မယ်မယ် ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်။ ထိုက်ယု ဆုံးတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ။ ညည်းတို့ မင်္ဂလာ ဆောင်တဲ့နေ့ကပဲ

ဆိုပါတော့။ ခု ပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရတာလည်း သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ ထိုက်ယုနဲ့ ပေါက်ကြည်နဲ့ဟာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အတူတူနေခဲ့ကြတာ ဆိုတော့၊ မယ်မယ် ဒီလောက်ပြောယင် နားလည်လိမ့်မယ် ထင်ပါ တယ်”

ပေါက်ကြည်၏ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားလေ၏။ ထိုနောက် ထိုက်ယု အကြောင်းကို တွေးမိသွားပြန်ကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ကြည်နှင့် အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မယ်မယ် ပြန်သွားသည့်အခါ၌ ပေါက်ကြည်သည် စိတ်ကူးတစ်ခုရသဖြင့် ထိုစိတ်ကူးအတိုင်း လုပ်သင့်မလုပ်သင့် အနုလုပ်ဦးလုံတွေးလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် အလောသုံးဆယ် မလုပ်ချင်သဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ကိုးရက်မြောက်၍ သတို့သမီး၏ မိဘအိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ပြီးမှ ထိုသတင်းကို ပေါက်ယုအားပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ယခုမူ ပေါက်ယုမှာလည်း အခြေအနေ ကောင်းလာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် အထူးလျှို့ဝှက်စရာ မလိုတော့ချေ။

ပေါက်ယု၏ ကျန်းမာရေးမှာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လျက် ရှိသော်လည်း စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေခြင်းမှာ ပျောက်မသွားသေးဘဲ ထိုက်ယု၏ အသုဘကို သွားမည်တက်ကဲ လုပ်လျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုရောဂါမှာ ကောင်းစွာ ပျောက်ကင်းခြင်း မရှိသေးကြောင်းကို သိသည့်အတွက် မယ်မယ်သည် သူ့ကို သွားခွင့်မပေးဘဲ ထားသည်တွင် ပေါက်ယု မှာ ရောဂါ ပြန်သည်လားပြန်လေ၏။ သမားတော်က ပေါက်ယုမှာ စိတ္တဇနာဖြစ်သည့် အတွက် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သွားခွင့် ပြုရန် တိုက်တွန်းလေ၏။ သို့မှသာ သူ စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း ဖြစ်ကာ ဆေးလည်း ထိုအခါမှ အာနိသင် ထက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုစကားကြားသည်နှင့် ပေါက်ယုသည် သူ့ကို ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ ပို့ပေးရန် အတင်း ပူဆာလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုအတွက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကို ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အတက်ခိုင်း၍ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ် ဦးဆောင်ကာ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ယု၏ အလောင်း ထည့်ထားသည့် တလားကို မြင်သည့်အခါ၌ မယ်မယ်သည် အကြီးအကျယ် ငိုကြွေး လေရာ နောက်ဆုံးတွင် မျက်ရည်ပင် မကျတော့ချေ။ ဒေါ်လေးဝမ်ကလည်း ငိုလေ၏။ ငိုပြီးသည့် အခါတွင် လီဝမ်းက သူတို့အား အတွင်းဆောင်တွင် နားနေရန် ခေါ်သွားလေ၏။

ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ ရောက်လျှင် ပေါက်ယုသည် သူ နေထိုင်ကောင်းခဲ့စဉ်က ထိုနေရာသို့ မကြာခဏ လာရောက် ခဲ့ပုံကို အမှတ်ရနေလေ၏။ သခင်မလေး မရှိတော့သော်လည်း ရိပ်သာမှာ

ရှိမြဲရှိနေလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုပစ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မည်မျှ ရင်းနှီးနှီးကပ်ခဲ့ကြသနည်း။ ယခုမူ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သေကွဲကွဲခဲ့ရ လေပြီ။ သူနှလုံးသည် ကွဲထွက်တော့မည်လောဟု ပေါက်ယုထင်ရ၏။ ပေါက်ယု သည်းထန်စွာ ငိုနေသည်ကိုမြင်လျှင် သူ့ကို ချောမောနှစ်သိမ့်ရန် ပြေးလာကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ရောက်သွားသည့် အခါ၌ ပေါက်ယုမှာ သတိလစ်လု နီးပါး ဖြစ်နေလေပြီ။ သူတို့သည် ပေါက်ယုကို အပြင်သို့ တွဲခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူနှင့်အတူ ပါလာသည့် ပေါက်ကြည်နှင့် အခြားသူများသည်လည်း ထိုက်ယု အလောင်းအနီးတွင် ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် ဇူချွန်းကို တွေ့ကာ ထိုက်ယုဆုံးခါနီးတွင် မည်သို့ပြောသွားသည်ကို သိလိုကြောင်းဖြင့် တဖွဖွ ပူဆာလျက်ရှိလေ၏။ ဇူချွန်းသည် ပေါက်ယုအပေါ်တွင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့်တိုင် ပေါက်ယု တစ်ယောက် လှိုက်လှဲစွာ ငိုကြွေးနေသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် အာဃာတ မထားရက်တော့ဘဲ သနားသွားလေ၏။ မယ်မယ်တို့ ရှိနေသဖြင့်လည်း ရက်ရက်စက်စက် မပြောရဲချေ။ ထို့ကြောင့် ဇူချွန်းသည် မလေးထိုက်ယု မည်သို့မည်ပုံ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သွားကြောင်း၊ သခင်လေးပေါက်ယု လက်ကိုင်ပဝါများနှင့် သူ့ကဗျာများကို မည်သို့မည်ပုံ မီးတင်ရှို့လိုက်ကြောင်း၊ ဆုံးခါနီးတွင် မည်သို့မည်ပုံ ပြောသွားကြောင်း စသည်တို့ကို စီကာပတ်ကုံး ပြောပြလေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုသည်လည်း အသံတွေ ကွဲအက်လာသည့်အထိ ငိုကြွေးလျက်ရှိသည်တွင် ဇူချွန်းကလည်း ဤသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ မလေး ထိုက်ယုက သူ့အလောင်းကို တောင်ပိုင်းသို့ ပို့ပေးရန် မှာသွားကြောင်း ပြောပြသည်တွင် မယ်မယ်တို့မှာ မျက်ရည်တွေ မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် နတ်ငှက်မယ် ကိုယ်တိုင် ကြားဝင်ကာ စံအိမ်ဝင်းသို့ပြန်၍ အနားယူ ကြရန် အတင်းတိုက်တွန်းသည့် အခါတွင်မှ မယ်မယ်တို့ တစ်သိုက်လည်း စံအိမ်သို့ ပြန်ကြလေ၏။ ပေါက်ယုကား မပြန်ဟု ငြင်းနေသဖြင့် မယ်မယ်က အတင်းခေါ်ရလေ၏။

မယ်မယ်မှာ အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သည့်ပြင် ပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်းသည့် အချိန်မှစ၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံး ဆင်းရဲခဲ့ရသည့် အထဲတွင် ယခုတစ်ဖန် သောကတစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရပြန်သည့်အတွက် ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနောက်ကျိကာ ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုအတွက် စိတ်ပူသည့်တိုင် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ မိမိအခန်းသို့ပြန်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေရလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်မှာလည်း သူ့အစေတော် ဆွေယွန်ကို မာလာနှင့်အတူ ထားခဲ့ကာ မှာစရာ ရှိသည်တို့ မှာခဲ့ပြီး အဆောင်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“ပေါက်ယု တစ်ခုခုဖြစ်ယင် တို့ဆီလာပြီး အကြောင်းကြားလှည့်”
ဟုသာ မှာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုအား နှစ်သိမ့် ဖျောင်းဖျနေ၍ အကျိုးမထူး၊ ထုံးစံအတိုင်း ပူဆွေးခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သိပြီးသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ယုအား နာလိုခံခက်စကားများကို ပြောလေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုသည် ဇနီးဖြစ်သူ ပေါက်ကြည် အနေဖြင့် မနာလိုခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိကာ မငိုမိအောင် မျက်ရည်စများကို ချုပ်တည်းထားရလေ၏။ သို့ဖြင့် ထိုနေ့ညမှာ ထူးထူးခြားခြား အဖြစ်အပျက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ လွန်မြောက်သွားခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်၍ ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို လာကြည့်ကြသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုမှာ အနည်းငယ် ပင်ပန်းအားနည်း နေသည့်တိုင် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် မဟုတ်တော့ချေ။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုကို ဝိုင်း၍ ပြုစုကြ လေရာ ပေါက်ယုမှာ အခြေအနေ တဖြည်းဖြည်းကောင်း၍ လာခဲ့လေ၏။ ကံအားလျော်စွာ မယ်မယ်မှာလည်း နေထိုင် မကောင်း မဖြစ်ခဲ့ချေ။ ဒေါ်လေးဝမ်သာလျှင် နဂိုကရှိသည့် နှလုံးရောဂါ အခံကြောင့် အနည်းငယ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေး ဆွေသည် သားမက်ဖြစ်သူ အခြေအနေကို လာရောက်ကြည့်ရာတွင် တိုးတက်ကောင်းမွန်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျေနပ်သွားလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေသည် သူတို့ လင်မယားနှင့် အတူတူ အတန်ကြာ နေထိုင်သွားလေ၏။

နောက်များမကြာမီတွင် မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆွေကို တိုင်ပင်စရာရှိသည့်အတွက် တိုင်ပင်ရာ၌

“ပေါက်ယုရဲ့ အသက်ကို မဆွေတို့ ကယ်လိုက်တာပဲလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ခုတော့ သူလဲ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ ပါဘူး။ တို့အနေနဲ့ လူစားထိုး ပေးစားရတဲ့အတွက် ပေါက်ကြည်ကို မတရားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့ ထုံးစံအတိုင်း နာလန်ထရမယ့် ရက်ပေါင်းတစ်ရာလည်း ပြည့်ပြီ။ ကျန်းမာရေးလည်း ပြန်ကောင်းလာပြီ။ မြောက်နန်းမတော် အတွက် ပူဆွေးချိန် ကာလလဲ ကုန်ပြီ၊ သူတို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာကို အပြီးသတ် ဆောင်နှင်းပေးဖို့ လိုသေးတယ်၊ ဒီတော့ နေ့ကောင်း ရက်သာကိုသာ ရွေးပါတော့”

ဒေါ်လေးဆွေက

“ကျွန်မထက် မယ်မယ်က ပိုပြီးနားလည်ပါတယ် မယ်မယ်။ ပေါက်ကြည်ကို ကြည့်ရတာ ခပ်ထုံထုံ ဖြစ်ကောင်း ပေမယ့် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မယ်မယ် အသိဆုံး နေမှာပါ။ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့

သူတို့လင်မယား အဆင်ပြေယင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒီတော့မှ မယ်မယ်ရော၊ မဝမ်ရော ကျွန်မပါ စိတ်အေးရမယ် ဟုတ်လား။ ရက်ကိစ္စကတော့ မယ်မယ် ကြိုက်တဲ့ရက်ကိုသာရွေးပါ။ ဆွေမျိုးသားချင်းများကိုကော ဖိတ်ချင်ပါသေးသလား မယ်မယ်”

“ပေါက်ယုနဲ့ ညည်းသမီး ပေါက်ကြည်တို့အတွက် ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးဟာ သူတို့ဘဝမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံး အဖြစ်အပျက်ကြီးပဲ။ ပြီးတော့လည်း တို့မှာ ဒီလိုအခြေအနေကို ရောက်ဖို့အတွက် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခက်အခဲ တွေကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦး။ ဒီတော့ မယ်မယ် အနေနဲ့ကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ကို လေးငါးရက် ကျင်းပပြီး ဆွေမျိုးသားချင်း တွေကိုလဲ ဖိတ်ချင်တယ်။ ပေါက်ယု နေထိုင်ကောင်းလာတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတော်ပူဇော်ပွဲလဲ တစ်ခါတည်း ကျင်းပတာပေါ့။ ပြီးတော့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာအချိန်မှာ အရက်ကလေးဘာလေး သောက်တာဟာလဲ ရှိနေတဲ့ သောကတွေကို ပျောက်စေတာပါအေ”

ဒေါ်လေးဆွေကား မယ်မယ်အကြံပြုချက်ကြောင့် ကျေနပ်မဆုံးပြီ။ ဒေါ်လေးဆွေသည် ပေါက်ကြည်ကို ပေးလိုက်မည့် ခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို ပြောပြလေ၏။ မယ်မယ်က

“မလိုပါဘူးအေ။ တို့များက လက်မထပ်ခင်ကတည်းက ဆွေမျိုးတော်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့ အခန်းထဲ မှာလဲ လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ပေးထားပြီပဲ။ ထိုက်ယုလို စိတ်ကောက်တတ်တဲ့ပုံတော့ မပေါ်ပါဘူး။ အေးလေ ဒါကြောင့် စောစောသေတာ ထင်ပါရဲ့” ဟုဆိုကာ ပြောရင်း မျက်ရည်ကျပြန်လေ၏။

ထိုစဉ် နတ်ငှက်မယ် ရောက်လာကာ ပြုံးလျက်

“မယ်မယ်တို့ ဘာတွေများ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြပါလိမ့်”

“ထိုက်ယုအကြောင်းပြောပြီး မျက်ရည် ကျကြတာပါကွယ်” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက ပြောလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ထိခိုက် မနေကြပါနဲ့တော့လေ။ မယ်မယ်တို့၊ ဒေါ်လေးတို့တစ်တွေ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားအောင် ငှက်မယ် အခု ကြားလာတဲ့ ရယ်စရာကလေး တစ်ခုကို ပြောပြရဦးမယ်”

မယ်မယ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“မိငှက်မယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့ကို ရယ်စရာဖြစ်အောင် ပြောဦးမလို့လဲ။ ကဲ၊ ပြောမှာဖြင့် ပြောစမ်း။ မရယ်ရ ယင်တော့ အသိပဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် မည်သို့မျှမပြောရသေးမီ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်

ပြရင်း သူကိုယ်တိုင် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်
ပြောသည့်အကြောင်းကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ဖြောင့်မတ်သော အရာရှိတစ်ဦးတွင် လာဘ်ယူသော တပည့်များ ရှိခြင်း။

နန်းတော်ပြန်တမ်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ကျိချိန် တူဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်မိခြင်း။

ထိုက်ယုအတွက် မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေတို့ သောကရောက်နေခြင်းမှ သက်သာစေရန် ရယ်စရာတစ်ခု ပြောမည်ဟု နတ်ငှက်မယ်က ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က သူ့ဘာသူ သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ရာမှ

“မယ်မယ်တို့ ဒေါ်လေးဆွေတို့ ဘယ်သူ့အကြောင်းကို ပြောမယ် ထင်သလဲ၊ သိရဲ့လား။ ငှက်မယ်တို့ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး အကြောင်းရှင့်”

“ဟဲ့ ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့လဲ” ဟု မယ်မယ်က မေးလိုက်၏။

“နှစ်ယောက် ဒီလိုထိုင်လို့ရှင့်၊ နောက်တစ်ယောက်က ဟောဒီလို ရပ်လို့ရှင့်၊ တစ်ယောက်က ဒီဘက်ကို လှည့်လို့ ရှင့်။ နောက်တစ်ယောက်က ဟိုဘက်ကိုလှည့်ပြီး”

မယ်မယ်က သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကာ

“သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါဟယ်။ ညည်းဟာက ဘယ်သူက ထိုင်ပြီး ဘယ်သူက ရပ်နေမှန်းမသိ ဘာမသိနဲ့။ တို့ပါ ချာချာလည် ချင်လာပြီ”

“ကဲပါအေး လုပ်ပြမနေပါနဲ့တော့။ ပါးစပ်ကပဲ ပြောပြပါတော့”

“ခုလေးတင် မောင်လေးပေါက်ယုတို့ အခန်းဘက်ကို ကျွန်မရောက်သွားတယ်ရှင့်။ ဒီတော့ အခန်းထဲက ရယ်သံ ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ဘယ်သူများ ရှိပါလိမ့်မလဲဆိုပြီး ငှက်မယ်လဲ ပြတင်းပေါက်က ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်ရှင့်။ မလေး ပေါက်ကြည်က ခုတင်အစွန်းမှာ ထိုင်လို့ရှင့်၊ မောင်လေး ပေါက်ယုကတော့ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လို့။ မောင်လေး ပေါက်ယုက ပေါက်ကြည်ရဲ့ အင်္ကျီလက်ကိုဆွဲပြီး မောင့်ကို စကားပြောပါဦးနော် မလေး၊ မလေး ပေါက်ကြည် တစ်ခွန်းပြောလိုက်ယင် မောင့်မှာရှိတဲ့ ရောဂါတွေ အကုန်ပျောက်သွားမှာပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် မလေးပေါက်ကြည်ကလဲ မခေါ်ဘူးရှင့်၊ မျက်နှာကို တစ်ဘက်ကို လွှဲထားတယ်။ ဒါနဲ့ မောင်လေးပေါက်ယုက သူ့အပေါ်အင်္ကျီကို လှမ်းဆွဲတော့ မလေးပေါက်ကြည်က ရုန်းလိုက်တယ်။ နေထိုင်မကောင်းပြီးကာစမို့ ထင်ပါရဲ့၊ လူက မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မလေးပေါက်ကြည် အပေါ်ကို ထပ်လျက် လဲသွားတယ်။ ဒီတော့ မလေးပေါက်ကြည်က မျက်နှာတွေနီရဲပြီး မောင်ဟာလေ တစ်နေ့တခြား

ဣန္ဒြေမဲ့လောတယ်လို့ ပြောတယ်ရှင်”

မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေတို့သည် ရယ်လိုက်ကြလေ၏။
နတ်ငှက်မယ်သည် ဆက်၍

“ဒီတင် မောင်လေးပေါက်ယုက လဲရာကထပြီး မောင် ဒီလို
လဲကျသွားတော့ ကံကောင်းတာပဲ၊ မလေးဆီက စကားတစ်ခွန်း ရပြီလို့
ပြောတယ်”

ဒေါ်လေးဆွေက

“ပေါက်ကြည်ကလဲ ပေါက်ကြည်ပဲ။ လင်မယား ဒီလောက်ကလေး
ကျီစယ်တာ ဘာဖြစ်သလဲ။ ညည်းတို့ လင်မယား ရကာစကို သူ မမြင်ဖူးလို့
ထင်တယ်”

နတ်ငှက်မယ်မှာ မျက်နှာနီရဲသွားကာ

“ဟင်၊ ဒေါ်လေးဆွေကလဲ။ ငှက်မယ်က အကောင်းပြောတယ် မှတ်လို့
နားထောင်နေတာ။ ဒေါ်လေးဆွေ မကောင်းဘူး။ ငှက်မယ်ကဖြင့်
ဒေါ်လေးဆွေတို့ မယ်မယ်တို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ပါစေတော့ ဆိုပြီး
ပြောတာ။ ခုတော့ ဒေါ်လေးဆွေက ငှက်မယ်ကို ပြန်စတယ်”

မယ်မယ်က ရယ်လိုက်လျက်

“ပေါက်ကြည် ပြောတာ မှန်တာပေါ့အေး။ လင်နဲ့မယားဆိုတာ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြတယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် စည်းရှိတယ်၊ နယ်နိမိတ် ရှိတယ်။ ငါ ပေါက်ကြည်ကို
သဘောကျတယ်ဆိုတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်ကြည်ဟာ
သိက္ခာရှိတယ်။ ပေါက်ယု ရူးသလိုလို ပေါသလိုလို ဖြစ်နေမှာကိုပဲ စိုးရိမ်တယ်။
ဒါပေမယ့် ခု ညည်းပြောသလောက် ဆိုယင် ပေါက်ယုစိတ်ဟာလဲ
တော်တော်လေး ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေဟန် တူပါပြီ။ ကဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး။
နောက်ထပ် ဘာတွေများ ရယ်စရာတွေ ရှိသေးလို့လဲ”

“မကြာခင်ဆိုယင် သူတို့လဲ ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယား
ဖြစ်ကြတော့မယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါကျယင် ဒေါ်လေးဆွေမှာလဲ
သားတွေမြေးတွေ ရှိလာတော့မယ်။ ဒီတော့ ဒါဟာလဲ ရယ်စရာတစ်ခုပဲ
မဟုတ်လား”

မယ်မယ်က

“လုပ်ပြီ၊ မျောက်မကလေး။ ထိုက်ယုဆုံးလို့ တို့တစ်တွေ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေရာမှာ ညည်းလာပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် လုပ်တာကတော့

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ညည်းက ဒီလောက်တင် မပြီးဘူး၊ ဉာဏ်က များလာပြီ။ ဘာလဲ၊ ထိုက်ယုကိုမေ့အောင် လုပ်နေတာလား။ သိပ်လဲ လုပ်မနေနဲ့နော်၊ ထိုက်ယုက ညည်းကို သိပ်ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ယောင်လို့များ ဥယျာဉ်ထဲကို တစ်ယောက်တည်း မသွားလေနဲ့။ ဟိုကျယ် ညည်းကို လက်စားချေတဲ့ အနေနဲ့ ညည်းကုပ်ကို ခွစီးထားလိမ့်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်က

“မလေးထိုက်ယုက ငှက်မယ်ကို မမုန်းပါဘူး မယ်မယ်ရဲ့။ မသေခင်မှာ သူမကျေမနပ် ဖြစ်သွားတာက မောင်လေး ပေါက်ယုကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတာပါ”

နတ်ငှက်မယ် နောက်ပြောင်ပြောနေသည် ထင်သဖြင့် မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဆွေ တို့သည် သူ့စကားကို အမှတ် မထားလိုက်ကြချေ။ မယ်မယ်က သူ့နောက်ပြောင်နေသည် ထင်လိုက်သဖြင့်

“ကဲ ကဲ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေကို လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ သူတို့ကိစ္စအတွက် ဘယ်နေ့ ကောင်းသလဲ ဆိုတာကို အပြင်သွားပြီး တိုင်ပင်ချည်ဦး”

နတ်ငှက်မယ်သည် သဘောတူကာ အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုကိစ္စအတွက် အပြင်သို့ ထွက်သွား လေ၏။ ထိုနောက် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပွဲနှင့် ပြဇာတ်သို့ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကို ဖိတ်ကြားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤ အကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်လောက်ပြီ။

ပေါက်ယုသည် သတိကောင်းစွာ ပြန်ရနေသည့်တိုင် ပေါက်ကြည်က သူ့ဖတ်နေသည့် စာအုပ်များအကြောင်းကို ပြောဆိုသည့်အခါ၌ သူ မကြာခဏ တွေ့ဖူးသော စာအုပ်များအကြောင်းလောက်ကိုသာ မှတ်မိတော့လျက် ကျန်စာအုပ်များ အကြောင်းကိုမူ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ချေ။ ပေါက်ယုသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်သွားရသည်ကို မသိသော်လည်း ပေါက်ကြည်ကမူ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ပေါက်ယု၏ “မနောမယိဒ္ဓိ” ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်ဆုံးသွားသည့်အတွက် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆလေ၏။ မာလာကမူ ပေါက်ယုကိုသာ အပြစ်တင်လေ၏။

“သခင်လေးဟာ အလျင်တုန်းကဆိုယင် ဇေနဉာဏ် အလွန်ကောင်းတယ်။ သခင်လေးရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကျင့် တွေကို မေ့တယ်ဆိုယင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေက မပျောက်ဘဲ စာတွေကို မေ့ပျောက် သွားတာက ခက်နေတယ်”

ပေါက်ယုမှာ ဤသို့ ပြောသည့်အတွက် စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ ရယ်၍သာ

နေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါက်ယု စိတ်လိုလက်ရ ရှိသည့်အခါများ၌ ပေါက်ကြည်သည် သူ့ကို ရှင်းပြကာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ချုပ်တည်းတတ်အောင် ဖျောင်းဖျခြင်း ပြုလေ၏။ ထို့ကြောင့် မာလာမှာလည်း အပြောရ အဆိုရ သက်သာသွားကာ ပေါက်ယုအား ပြုစုရန် အချိန်ရသွားလေ၏။ အခြား အစေတော်များကလည်း ပေါက်ယုကို နိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့်အတွက် ပေါက်ကြည်ကို ချီးမွမ်းကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် သာယာညင်းပျောင်းစွာ ပြောတတ်ပေသည်ဟု ဆိုကာ ပေါက်ကြည်ကို လေးစားစွာ ဆက်ဆံကြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် နဂိုကမှ အငြိမ်နေတတ်သူ မဟုတ်သည့် အတွက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ သွားလည်မည်ဟု တပူဆာဆာ လုပ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်မှာ ပေါက်ယုတစ်ယောက် အအေးမိမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထိုက်ယု၏ အလောင်းမှာ မြို့ပြင်ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဖြစ်သည့်တိုင် ဝေဠုဝန် ရိပ်သာကို မြင်လျှင် ပေါက်ယုအတွက် အဟောင်းတို့သည် အသစ်ပြန်ဖြစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ပေါက်ယုအား ဥယျာဉ်ထဲသို့ လည်ခွင့်မပြုချေ။ ထို့ပြင် ဥယျာဉ်ထဲတွင်လည်း မိန်းကလေးတစ်သိုက်တို့ မရှိကြတော့ပြီ။ ပေါက်ချင်းမှာ ဒေါ်လေးဆွေ နှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်လျက် ရှိပြီး၊ စမ်းယဉ်မှာလည်း မြို့စား ကတော်ကြီးရှိ နေပြည်တော်သို့ ရောက်ကတည်းက သူနှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်လျက်ရှိကာ သူတို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လုံးပမ်းနေရသဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲသို့ မလာဖြစ်တော့ချေ။ ထို့ပြင် လာလျှင်လည်း မယ်မယ်၏ အဆောင်တွင်သာ နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ပေါက်ယုမှာလည်း အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည် ဖြစ်သည့် အတွက် ယခင်ကကဲ့သို့ ရယ်ရယ်မောမော ရောရောနှောနှော နေ၍ မဖြစ်တော့ပြီ။ ယင်ချွန်း လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက်တွင် ဆွေယွန်မှာလည်း ဒေါ်လေးဆင့်နှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်လျက် ရှိလေပြီ။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် လီဝမ်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့ သာလျင် ကျန်တော့သည်။

မယ်မယ်သည် သူတို့ကိုလည်း ဥယျာဉ်အပြင်တွင် ထားရန် စဉ်းစားပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်ယု ဆုံးပြီးသည့် နောက်တွင် အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများကြောင့် ပြောင်းရွှေ့ရေးကိစ္စများကို မစဉ်းစားနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ယခု နွေရာသီသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဆောင်းဦးပေါက်သို့ ရောက်မှ ပြောင်းတော့မည်ဟု ဆက်လက် နေထိုင်ခွင့် ပေးထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို နောက်တွင် ဖော်ပြဦးမည်။

ကျိချိန်သည် အတွင်းဝန်များနှင့်အတူ နေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ နေ့တွင် ခရီးသွားပြီး ညတွင် စခန်းချရပ်နား ကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျိချိန်သည်

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါ၌ သူ့အမှုထမ်းမည့် ပြည်နယ်သို့ သတင်းပို့ပြီး ဖြစ်လေ၏။ ရုံးတက်သည့်နေ့တွင် သက်ဆိုင်ရာက ရုံးတံဆိပ် နှင့်တကွ ရုံးတစ်ခုလုံးကို သူ့အား အခမ်းအနားဖြင့် လွှဲပြောင်း ပေးလိုက်လေ၏။ ကျီချိန်သည် မိမိလက်အောက်နယ်များ၊ ခရိုင်များတွင်ရှိသည့် ဘုရင့်အစိုးရပိုင် စပါးကျီများ၊ သိုလှောင်ရုံများကို လျှောက်၍ စစ်ဆေးရလေ၏။ ကျီချိန်မှာ အများအားဖြင့် နေပြည်တော်တွင်သာ အမှုထမ်း ခဲ့ဖူးရာ အစိုးရလုပ်ငန်းဟူသည် အတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိလေ၏။

ထို့ကြောင့် နေပြည်တော်အပသို့ ပြောင်းရွှေ့လာရသည့် အခါတွင်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ပင် နေထိုင်ကာ ဒေသဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်သူများ နှင့် ခပ်ကင်းကင်းပင် နေလေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား မိမိနယ်တွင် အရာရှိများက စုဆောင်း ပြီးသည့် အစိုးရ ကောက်ပဲသီးနှံများကို ခိုးဝှက်ခြင်း၊ လယ်သမားများထံမှ မတရားငွေညှစ်ခြင်း စသည့်ကိစ္စများကို ကြားနေသည့်တိုင် ထိုအတွေ့အကြုံမျိုး မရှိသည့်အတွက် နေမြဲအတိုင်း နေကာ အရာရှိကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျီချိန်သည် အတွင်းဝန်များနှင့် ဆွေးနွေးပြီးနောက် ထိုသို့သော အကျင့်ပျက်မှုများကို တွေ့လျှင် ပြင်းထန်စွာ အရေးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမျှမက ဆိုင်ရာသို့လည်း အစီရင်ခံမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အမိန့် ထုတ်ပြန် ထားလေ၏။

အစတွင် လက်အောက်မှ အရာရှိများသည် ကြောက်ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကျီချိန်ကိုလာကပ်ကာ မင်းပါးစိုးခွင် ဝင်နိုင်အောင် မျက်နှာချိုသွေးကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျီချိန်ကား ချော့၍ပျော့သူ မဟုတ်ချေ။ နေပြည်တော်တွင် ဆိုလျှင် ထိုသို့အကြီးအကဲအောက်တွင် လုပ်ရသည့်အတွက် မလှုပ်သာ ကြသော်လည်း ပြည်နယ်တွင်မူ ပြည်နယ်က အထင်ကြီးအောင် ပိုက်ဆံချေးလာခဲ့ခြင်း၊ အဝတ်သစ် အစားသစ်များကို ဝတ်လာခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် ပိုက်ဆံလိုလျက် ရှိပေပြီ။ ထို့ကြောင့် နယ်သို့ရောက်သည်နှင့် မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ လာဘ်စားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျီချိန်မှာ အလွန် စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုကိစ္စများကို သေချာစွာ စုံစမ်းအရေးယူကာ မိမိအား လာရောက်၍ တံစိုး လက်ဆောင် ပေးသမျှတို့ကိုလည်း ငြင်းပယ်ခဲ့လေ၏။

ဤတွင် အောက် ငယ်သားများသည် “အင်း၊ ဒီအတိုင်းသာ နောက်လဝက်လောက် နေသွားယင်တော့ ငါတို့မှာ ရှိတဲ့ အဝတ်အစား ကလေးတွေကို ပေါင်သုံးရတော့မယ်။ ကြွေးရှင်တွေက တို့ကို တရားစွဲယင် တို့ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။ ငါတို့မျက်စိရှေ့မှာ ငွေတွေဖွေးအောင် မြင်နေရပါလျက် လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရဘူးဆိုတော့ ဒုက္ခပဲ” ဟု တွေးမိကြ

လေ၏။

အမှုထမ်း မင်းချင်းများကလည်း “သူတို့ အရာရှိကြီးတွေတော့ ဒီလောက်ရာထူး ရဖို့အတွက် ဘာမှ အကုန်ခံ ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ တို့မှာတော့ ဒီရာထူးကလေးကို ရဖို့အတွက် ငွေတွေကို လမ်းခင်းပြီး လာခဲ့ကြတာ။ ခုဒီမှာ မြက်မြက် ကလေး စားရမယ်ထင်လို့ လိုက်လာခဲ့ကြတာ။ ဒီရောက်တာ တစ်လရှိပြီ၊ ခြူးတစ်ပြားတောင် မရသေးဘူး။ ဒီဆရာမျိုးနဲ့ သာဆိုယင်တော့ တို့ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။ မထူးဘူး၊ ဒီအတိုင်း ဆိုယင်တော့ မနက်ဖြန်မှာ နုတ်ထွက်စာ တင်ပြီး ပြန်တာ ကောင်းတယ်” ဟု ညည်းမိကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အောက်လက်ငယ်သားများသည် လက်မှတ်ထိုးကာ နုတ်ထွက်လွှာ တင်ကြလေ၏။ ကျိချိန်မှာ အကြောင်းရင်းကို မသိသေးဘဲ

“အစတုန်းကတော့ မင်းတို့ပဲ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ချင် လှချည်ရဲ့ဆို။ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။ ပြန်ချင်ကြပြန် ပြီလား။ ဒါတော့ မင်းတို့သဘောပေါ့။ မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

သို့ဖြင့် အောက်လက်ငယ်သားအချို့လည်း အလုပ်မှ နုတ်ထွက်သွားကြလေ၏။ ကျိချိန် လက်အောက်တွင် သူနှင့် ပါလာသည့် စာရင်းကိုင် များသာ ကျန်တော့သည်။ သူတို့မှာလည်း နေရစ်ခဲ့ရသည့်တိုင် စိတ်ညစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“အင်း၊ ပြန်တဲ့လူကတော့ ပြန်ကုန်ပြီ။ တို့များကတော့ ပြန်လို့မရတော့ နေရစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီတော့ တို့လဲ တစ်နည်းတစ်လမ်းတော့ ကြံဖန်ဦးမှ”

ဤတွင် လီရှိအဲဆိုသည့် တံခါးစောင့်တစ်ယောက်က

“ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ တော်တော်ညံ့တဲ့လူတွေ။ ဟိုလူတွေ ရှိတုန်းကတော့ လူတွေအများကြီးမို့ ကျုပ်လဲ အကြံ မပေးတတ်ဘူး။ ခုတော့ ဘာခက်သလဲဗျ။ ကျုပ်နည်းလမ်း ပြမယ်။ သခင်ကြီးကလဲ သဘောတူစေရမယ်။ အရေးကြီးတာ က ကျုပ်တို့အချင်းချင်း ညီဖို့ပဲ လိုတယ်။ ကျုပ်တို့ ညီလို့ရှိယင် ပိုက်ဆံလဲ စုမိမယ်၊ ကောင်းကောင်းလဲ သုံးရမယ်။ ခင်ဗျား တို့ သဘောမတူယင်လဲ နေကြ။ နောက်ကျမှ ကျုပ်ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့”

“အင်း၊ သခင်ကြီးကတော့ မင်းကို ယုံပါတယ်ကွာ။ တို့များကို အကြံဉာဏ်ကလေး ဘာလေး ပေးစမ်းပါဦး”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြ။ ပိုက်ဆံ ကောင်းကောင်းရမယ်။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝေစုများများ ယူရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို သဘောမတူဘဲ ရန်ဖြစ်နေကြမယ် ဆိုယင်တော့ အားလုံးဒုက္ခ ရောက်မှာပဲ”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲရရ ရသလောက် အမြတ်ပေါ့။ ခုတော့ အိတ်ထဲကို လက်တစ်ဆုံး နှိုက်လို့တောင် ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ ထွက်မလာဘူး”

ထိုစဉ် စပါးကျီအုပ်ရုံးမှ စာရေးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ချူယွီကို မေးလေ၏။ လီရှိအဲက တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ ရင်ကို ကော့လိုက်ပြီးလျှင်

“ဘာကိစ္စလဲ”

စာရေးသည် ရိုသေစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လျက်

“ရိက္ခာမင်းကြီး ဒီကိုရောက်လာတာ တစ်လလောက် ရှိပြီခင်ဗျ။ မင်းကြီးက စည်းကမ်းသိပ်ကြီးတော့ နယ်က မြို့အုပ်တွေကလဲ စပါးကျီတွေကို မဖွင့်ရဲဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ခုဆိုယင် ရိက္ခာတွေကို လှေနဲ့ပို့ဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ။ ခုထိ တစ်စေ့မှ မပို့ရသေးဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မပူပါနဲ့ ငါ့လူရယ်၊ တို့သခင်ကြီးက သိပ်စနစ်ကြီးတယ်။ ပြီးတော့ စကားတစ်ခွန်းဆိုယင်လဲ ဆိုခဲစေ မြစေ ဆိုသလို စကားတည်ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက် အတွင်းမှာ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပို့မလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါက ဆိုင်းထား ပါဦးလို့ ပြောတာနဲ့ သခင်ကြီးကလဲ ဆိုင်းထားလိုက်တာပါ။ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ ကိုယ့်လူက ဘာဖြစ်လို့ ချူယွီကို တွေ့ချင် ရတာလဲ”

“ကောက်ပဲသီးနှံတွေကို ပို့ဖို့ အမိန့်ထုတ်ပေးဖို့ ပြောမလို့ဗျ”

“ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါပြောမှ မင်းက လိုက်ပြောတဲ့ကောင်ပါ။ ဒီမှာကိုယ့်လူ၊ သိပ်ပြီး ဟန်ရေးတွေ ဘာတွေ ပြမနေနဲ့။ သခင်ကြီးကို တိုင်လိုက်ယင် ကိုယ့်လူ ကြိမ်ရိုက်ခံနေရမယ်”

စာရေးက

“ကျွန်တော် ဘိုးဘွားတွေကစပြီး ကျွန်တော့် လက်ထက်အထိ ဒီဌာနမှာ လုပ်ခဲ့ကြတယ်ဗျ။ မျိုးဆက် သုံးဆက် တောင် ရှိသွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအရပ်မှာ လူတိုင်းက လေးစားကြတယ်။ ဒီလိုပြောတာမျိုးကို တစ်ခါမှ မခံရဖူးဘူး။ ကျွန်တော်တို့အမျိုးလဲ သူတို့၊ ခင်ဗျားတို့ သခင် အမျိုးလောက်တော့ အဆင့်အတန်း ရှိတာပဲ။ တကယ်ဆိုယင် တန်းတူ တောင် ဆက်ဆံနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က အစိုးရဆန်ကို ကိုယ့်အိုးထဲထည့်ဖို့ အချောင်နှိုက်ရအောင် စောင့်နေတဲ့ လူစား မျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ၊ ပြန်မယ်ဗျ”

လီရှိအဲသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ ပြုံးလျက်

“မင်းကလဲကွာ၊ ဒီလောက်ကလေး နောက်တာကိုတောင် မခံနိုင်ဘူးလား။ ဒီလောက်လဲ အရေ မပါးစမ်းပါနဲ့”

“ဒါကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆက်စကားပြောနေယဉ် ခင်ဗျားဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

ပြီးလျှင် လီရီအဲသည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ စာရေး၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်

“မင်းနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတုံး”

“ကျွန်တော် နာမည် ချန်တို့တဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်းက ရွှေမြို့တော်မှာလဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဪ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ချန်တို့ ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးတာပေါ့။ ဒီမှာ တို့ညီအစ်ကို အချင်းချင်းတွေပဲကွာ။ တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ကြတာပေါ့။ မင်းပြောစရာ ရှိယင်လဲ ညနေကျယ်လဲ လာခဲ့ကွာ။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

“ဒီမှာ လီရီအဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် စကားပြောကောင်းတယ် ဆိုတာတော့ လူတိုင်းသိပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ပြောလို့သာ ပြောရတယ် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာတောင် ခပ်လန့်လန့်ရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရယ်လိုက်ကြပြီးနောက် လူစုခွဲလာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့ညနေတွင် လီရီအဲသည် စာရေးချန် တို့နှင့် အတန်ကြာ စကားပြောဆိုကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ လီရီအဲသည် ကျီချိန်၏ သဘောထားကို လာ၍ တီးခေါက်ကြည့်ရာ ကျီချိန်သည် သူ့ကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း လွှတ်လိုက်လေ၏။

နောက် နှစ်ရက်လောက် ကြာသည့်အခါ၌ ကျီချိန်သည် မိမိ၏ အစေခံများအား အပြင်သို့ အလည်အပတ် သွားသည့် အခါတွင် မိမိနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်သဖြင့် အစေခံများသည် အပြင်တွင် စောင့်နေကြ လေ၏။ သူတို့တစ်တွေ စောင့်နေသည်မှာမှာ သုံးမောင်းပင် ရိုက်ခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ခန်းဆောင်ထဲ၌ စည်တီးရန် လူ တစ်ယောက်မျှ ရှာ၍မတွေ့ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျီချိန် ဆင်ဝင်အောက်မှ ထွက်လာသည့် အခါ၌ကား အပေါက်ဝတွင် မင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ ကျီချိန်သည် ထိုကိစ္စကိုလည်း မည်သို့မျှမပြောဘဲ ဆင်ဝင်ထဲရှိ သံလျင်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သံလျင်းထမ်းမည့်သူ မရှိသဖြင့် အတန်ကြာစောင့်နေ ရသေးပြန်၏။ ဝင်းဝမှ ထွက်လာသည့် အခါတွင်လည်း သေနတ်သုံးချက် ပစ်ဖောက်၍ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရမည့်အစား သေနတ်သံတစ်ချက် ကိုသာ ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့ပြင် ဝင်းဝမှ ဘင်ခရာစင်ပေါ်တွင်လည်း ဘင်တီးသမား တစ်ယောက်နှင့် ခရာသမား

တစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ ထိုအခါတွင် မူကား ကျိချိန် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီ။

“ခါတိုင်းဆိုယင် အားလုံးစနစ်တကျပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ကျမှ ပျက်ကွက်တဲ့သူတွေ များနေရတာလဲ” ဟု ကျိချိန်တွေး၏။

ကျိချိန်သည် မိမိနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော အခြွေအရံများကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည် ကလည်း မူပျက်လျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျိချိန်သည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ စစ်ဆေးစရာ ရှိသည်တို့ကို လှည့်လည် စစ်ဆေး ပြီးလျှင် တာဝန်ပျက်ကွက်သူများကို ဆင့်ခေါ်ကာ ကြိမ်ဒဏ်ပေးရန် အမိန့်ပေးခဲ့၏။ အချို့က မိမိတို့မှာ ဦးထုပ်မရှိတော့၍ မလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အချို့က မိမိတို့ဝတ်စုံများကို ပေါင်နှံထားသည့် အတွက် ဝတ်စရာ မရှိသဖြင့် မလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အချို့ကလည်း အစာမစားရသည်မှာ သုံးရက်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သံလျင်းကိုထမ်းရန် အားမရှိတော့ သောကြောင့် မလာခြင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြ၏။ ကျိချိန်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို အရိုက်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ထိုကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် နေလိုက်၏။

နောက်တစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် စားဖိုဆောင်မှ စားဖိုမှူးသည် သူ့ထံ ဈေးဖိုး ပိုက်ဆံလာတောင်း၏။ ကျိချိန်သည် သူ့အိတ်ထဲမှပင် စိုက်ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အခြွေအနေမှာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာခဲ့လေပြီ။ ရွှေမြို့တော်တွင် ဆိုလျှင် ထိုပြဿနာများမှာ လွယ်လွယ်နှင့် ရှင်းနိုင်၏။ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ကျိချိန်သည် လီရီအဲကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး။ ဒီကို ငါနဲ့လိုက်လာခဲ့တဲ့ အမှုထမ်းတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ သူတို့ကို စည်းကမ်းတကျ ရှိအောင် လုပ်ဖို့က မင်းတာဝန်။ ခု ငါတို့ယူလာခဲ့တဲ့ ငွေစင်တွေလဲ သုံးလိုကုန်ပြီ။ ပြည်နယ်မှာရှိတဲ့ ငွေတိုက်ကလဲ ငွေထုတ်ဖို့ အချိန် မရောက်သေးဘူး။ ဒီတော့ ရွှေမြို့တော်မှာ ရှိတဲ့အိမ်တွေကပဲ ငွေထုပ်တောင်းရလိမ့်မယ်”

လီရီအဲက

“ကျွန်တော်လဲ သူတို့ကို တတ်နိုင်သလောက် စည်းကမ်းနဲ့ ချုပ်ကိုင်ပါတယ် သခင်ကြီး။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ဒီကို လိုက်လာရပြီး လစာကလဲ မလုံမလောက်နဲ့ ဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပျက်ပြားကုန်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သခင်ကြီး အိမ်ကို ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် မှာချင်ပါသလဲ သခင်ကြီး။ ပြီးတော့ မကြာခင်မှာ ဆိုယင် ဘုရင်ခံကလဲ သူ့မွေးနေ့ကို ကျင်းပတော့မယ်လို့ သိရပါတယ်။ တခြားသူတွေကတော့ ငွေတွေ ပိဿာလိုက် လက်ဆောင် ပေးကြတယ် ခင်ဗျ။

ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ကော သခင်ကြီး ဘယ်လောက်များ လက်ဆောင် ပေးချင်ပါသလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းကို ငါ့ကို စောစော မပြောတာလဲ”

“ဒီက အခြေအနေကိုလဲ သခင်ကြီး သိသားပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ဒီကို ရောက်တာ မကြာသေးတဲ့ လူသစ်တွေ ဆိုတော့ တခြားလူတွေနဲ့ အဆက်အဆံ သိပ်မရှိလှဘူး ခင်ဗျ။ သူတို့က မပြောတော့ ကျွန်တော်လဲ စောစောက ကြိုမသိပါဘူး။ သူတို့ကလဲ သခင်ကြီး လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ကြဘူးခင်ဗျ။ ဒီတော့ ဘုရင်ခံက မကျေနပ်လို့ သခင်ကြီးကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်ယင် သခင်ကြီးနေရာမျိုးကို လိုချင်တဲ့လူတွေကလဲ တစ်ပုံကြီး ခင်ဗျ”

“ဟဲ့ကောင်၊ နင်တော်တော် အ,တဲ့ ကောင်ပါကလား။ ငါ့ကို ခန့်လိုက်တာက ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက ခန့်လိုက်တာဟဲ့။ သူ့မွေးနေ့မှာ ငါ မသွားတာနဲ့ ဘုရင်ခံက ငါ့ကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ် နိုင်မှာလဲ”

လီရှိအဲက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဒါကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရွှေမြို့တော်ဆိုတာ အဝေးကြီးမဟုတ်လား သခင်ကြီး။ ဒီတော့ ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကို ပြည်နယ်ဘုရင်ခံကပဲ တာဝန်ယူပြီး အစီရင်ခံနေရတယ် မဟုတ်လား။ သူက ထောက်ခံယင် သခင်ကြီးဟာ အရာထမ်းကောင်းဖြစ်မယ်။ သူက အပြစ်ရှာယင် သခင်ကြီး အရာကျနိုင်တယ်၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးက အမှန် ကိုသိတဲ့ အချိန်ကျတော့ နောက်ကျနေပြီလေ။ မယ်မယ်နဲ့တကွ ကျန်တဲ့သူများကတော့ သခင်ကြီးကို ဒီမှာ တိုးတက် ကြီးပွားစေချင်ကြတယ် မဟုတ်လား သခင်ကြီး”

ကျိချိန်သည် သူဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ယခုမှပင် ရိပ်မိတော့သည်။

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ စောစောက မပြောသတုံး”

“ဟိုတုန်းကတော့ မပြောရဲလို့ မပြောတာပါ သခင်ကြီး။ ခုတောင် သခင်ကြီး မေးတဲ့အတွက် ပြောရတာပါ။ ကျွန်တော် ပြောတယ်ဆိုယင် သခင်ကြီး စိတ်ဆိုးမှာလဲ စိုးပါတယ် သခင်ကြီး”

“မင်းပြောတဲ့ စကားက ယုတ္တိရှိယင် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ခု ကျွန်တော်တို့ ဌာနကိုရောက်ဖို့အတွက် စာရေးစာချီတွေ၊ အမှုထမ်းတွေဟာ လာဘ်ထိုးခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒီတော့ သူတို့တစ်တွေလဲ သူတို့ အသိုက်ကလေးကို လုံလုံခြုံခြုံ လုပ်ချင်ကြပါတယ် သခင်ကြီး။ သူတို့မှာ မိသားစုတွေ ကျန်ရစ် ခဲ့ကြတယ်။ သခင်ကြီး ဒီကိုရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ လူတွေက ပြောလာကြတယ်”

“ဘယ်လို ပြောလာကြသတဲ့”

“အရာရှိဆိုတာ အမိန့်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေးလေလေ လောဘကြီးလေ ပဲတဲ့။ လက်အောက်ငယ်သား ဆိုတာလဲ ကြောက်လေလေ လာဘ်ထိုးလေလေတဲ့ ခင်ဗျ။

“ခု ကောက်နှံတွေကို အခွန်ကောက်တဲ့အခါမှာ သခင်ကြီးရဲ့ တပည့်တွေက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ သူတို့ကို လာဘ်ပေးဖို့ မလုပ်ကြနဲ့တဲ့။ ခုရောက်လာတဲ့ ရိက္ခာမင်းကြီးက လာဘ် မယူရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်တဲ့။ ဒီတော့ လာဘ်ထိုးချင်တဲ့လူထုမှာ အခက်အခဲ တွေ့နေတာပေါ့ သခင်ကြီး။ သခင်ကြီးဟာ အခြေအနေကို နားမလည်ဘူးလို့ ပြောနေကြတယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းကြီးကတော့ အထက်လူ အောက်လူ နှစ်ဦးစလုံးကို ကျေနပ်အောင် လုပ်နိုင်လို့ ထိပ်ဆုံးရာထူးကို ရသွားခဲ့တယ် ခင်ဗျ။ ဘာကြာလိုက်သလဲ သခင်ကြီးရယ်။ တရိပ်ရိပ်နဲ့ တက်သွားလိုက်တာ။ ထိပ်ဆုံးကို ရောက်သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ကောင်၊ တော်စမ်း။ ဘာလဲ၊ ငါ့မှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလို့ ပြောနေတာလား။ အထက်ကလူရော အောက်က လူရော ကျေနပ်အောင် ငါက လူမိုက်တွေနဲ့ ပေါင်းရမှာလား။ “ကြွက်တွေကြားထဲ သွားအိပ်တဲ့ကြောင်” လို့ လုပ်ရမှာလား”

“ကျွန်တော်က သခင်ကြီး အကျိုးအတွက် ပြောစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတာပါ သခင်ကြီး။ သခင်ကြီး ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေတယ် ဆိုယင်တော့ ရှေ့လျှောက် ဘာလုပ်လို့မှ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်တဲ့ပြင် သခင်လေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတောင် ထိခိုက်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်ခင်ဗျ။ ဒီတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို စောစောက မပြောတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ဟာ သစ္စာမရှိတဲ့ ကျွန်ဆိုယင်လဲ ခံရပါတော့မယ် သခင်ကြီး”

“မင်းသာ ငါ့နေရာမှာ ရောက်ယင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော်သာ ဆိုယင်တော့ ဒီလိုလုပ်မယ်ခင်ဗျ။ ခုဆိုယင် သခင်ကြီးဟာ အထွတ်အထိပ် ရောက်တဲ့အချိန် ဖြစ်တယ်။ သခင်ကြီးမှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲမှာလဲ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းက အများကြီးရှိတယ်။ ပြီးတော့ မယ်မယ်ဆိုတာလဲ ကျန်းမာသန်စွမ်းဆဲ ဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်သာ သခင်ကြီး နေရာကို ရောက်ယင် ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားကို ပထမ ကြည့်ရ လိမ့်မယ်ခင်ဗျ။ ဒီလိုသာ လုပ်ယင်တော့ ဒီရောက်လို့ တစ်နှစ်လောက်လဲရှိရော။ သခင်ကြီးရဲ့ မိသားစုရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ လည်း ကုန်ရောနေမှာပဲ။ ဒီအခါမှာ အောက်လက်ငယ်သားကရော အထက်လူကြီးကရော သခင်ကြီးကို

ကျေးဇူးမတင်တဲ့ အပြင် ဒေါသတောင် ထွက်ကြလိမ့်ဦးမယ် ခင်ဗျ။ သူတို့အားလုံးကပဲ သခင်ကြီးဟာ ပိုက်ဆံရပေါက်တွေကို မယူဘဲ ရှေ့ကနေ ဆီးပိတ်ထားတယ်လို့ တွက်ကြမှာပဲ ခင်ဗျ။ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ့်မှာလဲ အရေးကိစ္စကြုံလာရော ကူမယ့်လူလဲ တစ်ယောက်မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ အဲဒီ အခါကျတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လဲ ရှင်းလို့မရ ဘာမရနဲ့။ အဲဒီတော့မှ နောင်တရယင်လဲ နောက်ကျသွားပြီခင်ဗျ”

“ဟဲ့ကောင်။ ဒါဖြင့် နင်ဟာ ငါ့ကို အကျင့်ပျက်တဲ့ အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်နေတာပေါ့ ဟုတ်စ။ ဒီမှာ ဒါမျိုးတော့ ငါမလုပ်ဘူး သိလား။ ငါ့အသက်သာ အသေခံချင်ခံမယ်။ ငါ့ဘိုးဘွားမိဘနဲ့ ဆွေမျိုးတော့ နာမည်ပျက် မခံဘူး”

“သခင်ကြီးဟာ အကြားအမြင် ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါတယ် သခင်ကြီး။ ဒီတော့ ခုတစ်လောမှာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘယ်လို ဒုက္ခသုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကို သခင်ကြီးလဲ သိမှာပါ။ သူတို့အားလုံးကို ပြန်ကြည့် လိုက်ယင် သခင်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းကြီးတွေ ချည်းပါပဲ။ သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်လို့ ချီးကျူး တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်း ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရိုးသားလှချေရဲ့လို့ ဆိုတဲ့လူ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြသလဲ။ တစ်ဘက် ကျတော့ သခင်ကြီး အထင်သေး ရှုတ်ချခဲ့တဲ့လူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြသလဲ။ ရာထူးကြီးတွေ တိုးလို့၊ စည်းစိမ်တွေ တက်လို့ ခင်ဗျ။ ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြဿနာတွေလာယင် ဘယ်လိုကိုင်ရ တွယ်ရမယ် ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိလို့ ခင်ဗျ။ ဒီတော့ သခင်ကြီးကို ကျွန်တော် တိုက်တွန်းချင်တာက ဒီမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်လက်အောက်က အမှုထမ်း အရာထမ်းတွေနဲ့ လူထု တွေကို ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်ဖို့လိုတယ် ဆိုတာကို သခင်ကြီးနားလည်ဖို့ပဲ ခင်ဗျ။ ဒီတော့ သခင်ကြီးလဲ သခင်ကြီး နည်း အတိုင်း လုပ်ပါ။ တစ်ဘက်မှာလဲ ခုံမင်းတွေ မြို့အုပ်မြို့ချုပ်တွေကို သူတို့ အထိုက်အလျောက် တစ်ပြားတစ်ချပ် စားခွင့် သောက်ခွင့် ပေးလိုက်ပါ။ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ ပြည်နယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကိစ္စတွေကို အောက်ကလူတွေ ပြေလည်အောင် ကြည့်ပြီး စီစဉ်သွားကြမှာပါ။ သခင်ကြီးလုပ်ဖို့က ရှေ့ကနေပြီး မျက်နှာပြရုံ လောက်ပါ။ သခင်ကြီးက သခင်ကြီးနာမည်ကို အထိခိုက်မခံဘဲ မသိဟန်ဆောင်နေရုံပဲ။ ကျန်တာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တပည့်လက်သားတွေ ကြည့်ပြီး စီစဉ်သွားကြ မှာပေါ့။ တကယ်လို့ နာမည်ပျက်စရာရှိယင် အပြစ်ခံစရာရှိယင်လဲ သခင်ကြီး မပါစေရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်လုပ် သွားမှာပါ။ ဒီတော့သခင်ကြီးလဲ အရာထမ်းဘဝကို ရောက်တာကြာပါပြီ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ သခင်ကြီးအပေါ်မှာ သစ္စာ ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်စိတ်ချတော်မူပါ”

ကျိချိန်သည် မည်သို့ ပြန်ပြောရမည်ကိုပင် မသိတော့ချေ။

“အင်းလေ၊ ငါတော့ ခေါင်းဖြတ်မခံနိုင်ဘူးကွယ်။ မင်းတို့ ပြဿနာဖြစ်ယင် မင်းတို့ထိုက်နဲ့ မင်းတို့ကပဲ။ ငါတာဝန် ဘာမှမရှိဘူး” ဟု ဆိုကာ ကျိချိန်လည်း မိမိအခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူကား လီရီအဲသည် အကြီးအကျယ် ဟိတ်ဟန်ထုတ်လျက် ဌာနထဲမှ အတွင်းလူများ၊ အပြင် လူများနှင့် ပေါင်းကာ ကျိချိန်ကို အသိမပေးဘဲ ကိစ္စအဝဝကို သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်လျက်ရှိလေရာ ကျိချိန်ကလည်း ပြဿနာ အားလုံး ပြေလည်လျက်ရှိသည် ဟူသော အထင်ဖြင့် ကျေနပ်အားရလျက် ရှိလေ၏။ ကျိချိန်သည် လီရီအဲကို သံသယ မဖြစ်ရုံမျှမက လုံးဝဥသု စိတ်ချယုံကြည်၍ ထားလေ၏။ ကျိချိန်၏ ဌာနနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်တန်းစာများ ရောက်လာသည့်တိုင် အထက်အရာရှိများသည် ကျိချိန်၏ ရိုးသားမှုနှင့် ကျိချိန်၏ စည်းကမ်း အကွပ်အညှပ် ကြီးမှုတို့ကို သိသည့်အတွက် စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း မပြုကြချေ။ အခြေအနေကို ရိပ်မိသော ကျိချိန်၏ အတွင်းဝန် အချို့ကသာလျှင် ကျိချိန်အား ဖြစ်ပျက်နေသည့် ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ သတိပေး ပြောဆိုကြလေ၏။ သူတို့ပြောသည့် စကားများကို မယုံသည့်အခါတွင် အချို့သည် နုတ်ထွက်သွားကြကာ ကျိချိန်နှင့် အကြောင်းအပေါင်း သင့်သူအချို့မှာ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခြင်း မရှိဘဲ ကျိချိန်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ဘုရင့်အစိုးရ ကောက်ပဲသီးနှံများကို ကောက်ခံ ပြီးနောက် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိဘဲ ဆိုင်ရာဒေသသို့ တင်ပို့ပြီးစီးသွားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျိချိန်သည် မိမိ၏အခန်းထဲတွင် စာဖတ်လျက်ရှိစဉ် စာရေးတစ်ယောက်သည် စာတစ်စောင်ကို လာ၍ ပေးလေ၏။ စာမှာ အစိုးရတံဆိပ် ရိုက်ထားပြီး “ပိုင်မန်မြို့စောင့် တပ်မှူးထံမှ ကျန်စီပြည်နယ် ရိက္ခာမင်းကြီး ဌာန ရုံးသို့၊ အလျင်အမြန်” ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျိချိန်သည် စာတိတ်ကို ဖောက်၍ စာကိုဖတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်မှာ မိတ်ဆွေကြီးနှင့် နန်ကင်းမြို့တွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဟောင်းကြီး ဖြစ်ပြီး မနှစ်က ရွှေမြို့တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ခံရပါသည်။ မိတ်ဆွေကြီးနှင့် နီးကပ်စွာ နေရသည့် အတွက်လည်း များစွာ ဝမ်းမြောက် မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သားသမီးများကို လက်ဆက်ပေးခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်အောင် ပေါင်းပေးလိုက် သကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်အား ဂုဏ်တက်စေသည်ဖြစ်ရာ ထိုကျေးဇူးကို ကျွန်တော် တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ ပင်လယ်

ဆိပ်ကမ်းဒေသများသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးသည့် နောက်တွင် ထိုကိစ္စကို ဆက်လက်ပြောဆိုရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါတွင်မူ မိတ်ဆွေကြီးမှာလည်း နေရာအနှံ့ ခရီးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်၏ ရည်မှန်းချက်သည် ပြီးမြောက်ခဲ့ ပါပြီ။ ယခု ကျွန်တော့်စာ ပို့မည့်ဆဲဆဲတွင် မိတ်ဆွေကြီး၏စာ ရောက်လာသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံး ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးမှာ ရေမြေတောတောင်တို့ ခြားနေသည့်တိုင် မိတ်ဆွေကြီး၏ စောင်မ ကြည့်ရှုမှုကို ရရှိနေသည်ဟုပင် ကျွန်တော် အောက်မေ့ပါသည်။ မိတ်ဆွေကြီးသည် ကျွန်တော်၏ ဂုဏ်အဆင့် အတန်းကို အထင်သေးသူ တစ်ဦး မဟုတ်ဟု ယုံကြည်သည်အလျောက် မိတ်ဆွေကြီးနှင့် ဆွေမျိုးဆက်ရန် ကျွန်တော်ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်တော်၏သားငယ်ကို မိတ်ဆွေကြီးချစ်ခင်သကဲ့သို့ မိတ်ဆွေကြီး၏ သမီးငယ်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ချစ်ခင်ရင်းစွဲ ရှိကြပါသည်။ ယခင်က ကျွန်တော့်အား ပြောဖူးသည့် စကားအတိုင်း ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးပြုဦးမည် ဆိုပါက ကျွန်တော့် သားသမီးများ ကိစ္စကို ပြောဆိုရန်အတွက် မကြာမီ အောင်သွယ်တော်များကို လွှတ်လိုက်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ခရီးမှာ ဝေးသည့်တိုင် လှေဖြင့်သွားလျှင် အဆင်သင့် လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း သတို့သမီးအား စစ်ရထား အစင်းတစ်ရာဖြင့် မလွှတ်နိုင်သည့် တိုင် သတို့သမီးအတွက် ကျွန်တော်တို့တွင် ယာဉ်အဆင်သင့် စီစဉ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာတိုကလေးဖြင့် မိတ်ဆွေကြီး ရာထူးတိုးပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရင်း ထိုကိစ္စအတွက် မိတ်ဆွေကြီး၏ သဘောတူညီချက်ကို တောင်းခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိတ်ဆွေကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်ကို စောင့်မျှော်လျက်
ညီမောင်
ချူချန်း

ကျိချိန်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

“သားသမီးကို “အတတ်သင်စေ၊ ပေးဝေနှီးရင်း၊ ထိမ်းမြားခြင်း” ဆိုတဲ့ မိဘဝတ္တရား ရှိပေတယ်။ သားသမီးဆိုတာ တစ်နေ့မှာ သူတို့ အိမ်ထောင်နဲ့ သူတို့ဖြစ်ဖို့ နိယာမကြီးက ဖန်တီးပေးလိုက် ပြီးသားပဲ။ ဟိုတစ်နှစ် ရွှေမြို့တော်ကို သူ ပြောင်းလာခဲ့တုန်းက သူ့ကို ငါတွေ့ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ ငါဆိုတာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ ရောင်းရင်းကြီးတွေပဲ။ သူ့သား ကလေးဟာ

ရုပ်ရည်ဆိုယင်လဲ ပြောစရာမရှိဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ သူနဲ့တွေ့ကြတော့ ဒီကိစ္စကို ငါကပဲ စကား စခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မပြီးပြတ်သေးတာနဲ့ ငါကလဲ ဇနီးကို ဘာမှမပြောခဲ့သေးဘူး။ ဒီနောက် သူက ပင်လယ်ပိုင်းကို ပြောင်းသွားခဲ့တော့ ဒီကိစ္စဟာ အလိုလို တိုးလို့တန်းလန်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ခု ငါဒီကို ပြောင်းရတော့မှ သူက ဒီကိစ္စကို ကမ်းလှမ်း လာခဲ့တယ်။ တို့ မိသားစု နှစ်ခုဟာ အဆင့်အတန်းရော၊ ဂုဏ်ရော တန်းတူ ဖြစ်နေလေတော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပေဘူး။ တန်ချွန်းအတွက် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ဇနီးသားမယားကလဲ အနီးအနားမှာ ရှိတာ မဟုတ်တော့ သူတို့ကိုတော့ လှမ်းပြီး တိုင်ပင်မှ ဖြစ်မယ်”

ထိုသို့ တွေးလျက်ရှိစဉ် တံခါးစောင့်သည် ဆင့်စာတစ်စောင်ကို လာပို့လေ၏။ ထိုဆင့်စာမှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် ဘုရင်ခံနှင့်အတူ ပြည်နယ်မြို့တော်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် ဆင့်စာဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြင့် ကျီချိန်သည် ခရီးသွားရန် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ခိုင်းပြီးနောက် ဘုရင်ခံ၏ အမိန့်ကို စောင့်ရန် မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျီချိန်သည် မိမိနေထိုင်ရာ အဆောင်တွင် အနားယူလျက် ရှိစဉ် မိမိစားပွဲပေါ်တွင် ရှိသည့် ရွှေနန်းတော် ပြန်တမ်းကို ကောက်ဖတ်မိလေရာ “ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရေး ဆိုင်ရာဌာန” မှ ထုတ်ပြန်သည့် ပြန်တမ်းတစ်စောင်၌ “နန်ကင်းမြို့မှ ကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဆွေဖန်နှင့် ပတ်သက်သည့် စီရင်ချက်” ကို သွား၍ တွေ့လေ၏။

“အလို၊ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်တာပါလိမ့်။ လက်စသတ်တော့ သူ့အမှုကို စီရင်ချက် ချလိုက်ပြီကိုး” ဟု ကျီချိန်သည် ပါးစပ်မှ ယောင်၍ ပြောလိုက်မိလေ၏။

ကျီချိန်သည် အမှုသွားအမှုလာကို သေချာစွာဖတ်ကြည့်ရာ ဆွေဖန်သည် သေသူကို မည်သို့မည်ပုံ သတ်ခဲ့ကြောင်း နှင့်တကွ လူသေမှုအဖြစ်သို့ ပြောင်းရန် သက်သေများအား မည်သို့မည်ပုံ လာဘ်ထိုးခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ကို တွေ့ရလေ၏။

“တော်တော် မိုက်ပါကလား” ဟုဆိုကာ ကျီချိန်သည် စားပွဲကို လက်သီးနှင့် ယောင်၍ ထုလိုက်ပြီးနောက် စီရင်ချက် ပြန်တမ်းကို ဆက်ဖတ်လေ၏။

“မြို့စောင့်တပ်မှူးက အစီရင်ခံရာ၌ ဆွေဖန်သည် နန်ကင်းမြို့ဇာတိ ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်ပင်းပြည်နယ်သို့ ကျရောက်စဉ် လီ တည်းခိုရိပ်သာတွင် တည်းခိုနေပါသည်။ အချင်း ဖြစ်ပွားသောနေ့က ဆွေဖန်သည် ဆိုင်ရှင်အား

အရက် မှာပြီးနောက် တိုင်ပင်ခရိုင်တွင် နေသည့် စုလျှံကို အရက်သောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ ဆွေဖန်သည် သေသူ ချန်းစံကို အရက်ယူခိုင်းရာ အရက်မှာ ချဉ်နေသဖြင့် နောက်ထပ်လဲပေးရန် ပြောပါသည်။ ချန်းစံက ဝယ်ပြီးလျှင် ပြန်လဲ၍ မရကြောင်း ပြောရာ ဆွေဖန်သည် ထိုစကားကြောင့် စိတ်ဆိုးကာ စားပွဲထိုးဖြစ်သည့် ချန်းစံ၏ မျက်နှာကို အရက်နှင့်လှမ်းပက် လိုက်သည်တွင် အရက်အိုးသည် လက်ထဲမှ လွတ်သွားကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ကျနေသည့် တူများကို ကောက်လျက်ရှိသည့် ချန်းစံ၏ ခေါင်းကို သွားမှန်ပါသည်။ ခေါင်းကွဲသွားကာ သွေးများ ထွက်လာပြီးနောက် မကြာမီ သေဆုံးသွားပါသည်။ အရက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်က ချန်းစံကို သတိပြန်ရအောင် လုပ်၍ မရသည့်အခါတွင် ချန်းစံ၏ အမေကို အကြောင်းကြားလိုက် ပါသည်။ ချန်းစံ၏အမေက သူသားသေဆုံးကြောင်းကို တွေ့ရလျှင် ဆိုင်ရာ ရဲအဖွဲ့သို့ တိုင်သဖြင့် ရဲကလည်း အမှုကို ဆိုင်ရာ တရားရုံးတော်သို့ ပို့လိုက်ပါသည်။ အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပြီးနောက် ဆိုင်ရာသို့ တင်သည့်အခါ၌ ခေါင်းခွံ ကွဲအက်သွားခြင်း၊ အနက် တစ်လက်မ၏ သုံးပုံတစ်ပုံရှိ ဒဏ်ရာကို တွေ့ရခြင်း၊ နောက်ကျောတွင်လည်း အခြား ဒဏ်ရာတစ်ခု တွေ့ရခြင်း အချက်တို့ကို ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆွေဖန်သည် အရက်ဖြင့် မျက်နှာကို ပက်လိုက်စဉ် အရက်အိုးသည် လက်မှ လျှောထွက်သွားကာ ထိုဒဏ်ရာဖြင့် ချန်းစံ သေဆုံးသွားသည့် လက္ခဏာ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆွေဖန်အား လူသေမှုဖြင့် စွဲဆိုကာ သက်ဆိုင်ရာမှ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ခဲ့ပါသည်။ လျော်ကြေး ပေးပြီးသည် အထိ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ထားခဲ့ပါသည်ဟု မြို့စောင့်ရဲက ထွက်ဆိုသွားသည်။

“သို့ရာတွင် တရားခံနှင့်တကွ သက်သေများ၊ သေသူ၏ ဆွေမျိုးများကို စစ်ဆေးသည့်အခါ၌ ကွဲလွဲချက်များကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရင်း သေဆုံးရသည့် ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်သည့် စီရင်ထုံးတွင်လည်း အောက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် တွေ့ရသည်။ “လူနှစ်ယောက် လုံးထွေး သတ်ပုတ်နေကြလျှင် ယင်းကို ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း ဟု သတ်မှတ် ရမည်။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိဘဲ သေသူသည် သတ်သူနှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည့် သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ဖြစ်မှ သာလျှင် ယင်းကို လူသေမှုဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်” ဟု ပါရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရုံးတော်က ရဲမှူးကို ဆင့်ကာ ထိုကိစ္စကို သေချာစွာ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး ရုံးတော်သို့ အစီရင်ခံရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

“ယခုရဲမှူးက အစီရင်ခံရာ၌ ချန်းစံသည် အရက်လဲပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြောင်း။ ဤတွင် အရက်မူးနေသူ တရားခံ ဆွေဖန်က သေသူ၏ လက်ကို လိမ်ချိုးကာ နောက်ကျောကို လက်သီးနှင့် ပိတ်ထိုးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ဤတွင် ချန်းစံက ပြန်ဆဲသည့်အခါတွင် ဆွေဖန်က အရက်အိုးနှင့် ပေါက်လိုက်သဖြင့် ချို့စောင်းကွဲသွားကာ ခေါင်းခွံ အက်သွားကြောင်း၊

ထိုဒဏ်ရာကြောင့် ဦးနောက်တို့ ထွက်ကာ ပွဲချင်းပြီး သေသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ ဤသည်ကို ထောက်လျှင် ဆွေ့ဖန်သည် ချန်းစံကို အရက်အိုးနှင့် ကောက်ရိုက်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် သူတရားခံ၏ အသက်နှင့် လျော်ကြေး ပေးထိုက်သည်ဟု ရုံးတော်ကယူဆသည်။ ထိုသို့သော ပြစ်မှုမျိုးအတွက် တရားဥပဒေက ပြဌာန်းထားသည့် ပြစ်ဒဏ်မှာ လည်ပင်းတွင် ကြိုးတပ်၍ သေစားသေရန်ဖြစ်ပြီး ရွှေနန်းတော်ကြီးထံ အယူခံပိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ ဂုလျံကို ကြိမ်ဒဏ်ရိုက် ပြီးနောက် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် အပြစ်ပေးလိုက်သည်။ လူသတ်မှု စီရင်ခံစာကို လိမ်၍ပို့သည့် ခရိုင်နှင့် မြို့နယ်တရားသူကြီး တို့ကိုလည်း..”

ထိုစာပုဒ်အောက်တွင် “ဆက်၍ ဖတ်ရန်” ဟု ပါရှိလေ၏။

ဆွေ့ဖန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်လေးဆွေ့က အကူအညီ တောင်းသဖြင့် ကျိချိန်သည် တရားသူကြီးများအား မိမိကိုယ်တိုင် ပြောဆိုပေးခဲ့ရာ ထိုတရားသူကြီးများတွင် အပြစ်ရှိ၍ အရေးယူ ခံရတော့မည် ဆိုလျှင် ထိုအထဲတွင် မိမိ လည်း ရှောင်၍ မရတော့ပြီ။ ကျိချိန်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ပူလျက်ရှိလေ၏။ ကျိချိန်သည် ရွှေနန်းတွင်း ပြန်တမ်း နောက်တစ်စောင်ကို ဖတ်ရှာကြည့်သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ ပါသည့် ပြန်တမ်း မဟုတ်ချေ။ စားပွဲပေါ်ရှိ ပြန်တမ်း များကို တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ရှာကြည့်သော်လည်း သူလိုချင်သည့်စာတမ်းကိုမူ မတွေ့ရတော့ချေ။ ကျိချိန်၏စိတ်သည် လေးသည်ထက် လေးလာခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြင့် ကျိချိန်သည် ထိုအကြောင်းကို တွေးလျက်ရှိစဉ် လီရှီအဲ ဝင်လာလေ၏။

“သခင်ကြီးရုံးကို မသွားဘူးလား ခင်ဗျ။ ဘုရင်ခံရဲ့ ရုံးဝင်းထဲက စည်တီးတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ”

ကျိချိန်မှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်သည့်အတွက် သူပြောသည်ကို မကြားချေ။ ထို့ကြောင့် လီရှီအဲသည် နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးရ၏။

“အင်း၊ ခက်တာပဲ၊ ဘယ်လိုများ လုပ်မလဲ မသိဘူး” ဟု တစ်ယောက်တည်း ညည်းနေမိလေ၏။

“သခင်ကြီး ဘာတွေများ စဉ်းစားနေပါသလဲခင်ဗျာ”

ကျိချိန်က ရွှေနန်းတော် ပြန်တမ်းတွင် ပါသည့် အကြောင်းအရာကို ပြောပြလေ၏။

“ဒါလောက်ကတော့ မပူပါနဲ့ သခင်ကြီးရယ်။ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရေး ဌာနက ဒီလောက် ပြစ်ဒဏ်စီရင်လို့တော့ သခင် ဆွေ့ဖန်တို့က ဘယ်မူလိမ့်မလဲ။ သခင်လေးဆွေ့ဖန်က ရွှေမြို့တော်ကို ပြန်ရောက်ပြီး အရက်ဆိုင်ထဲမှာ

မိန်းမတွေ တစ်သိုက်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျ။ အရက်တွေလဲ မူးလို့တဲ့။ အဲဒီမှာလဲ စားပွဲထိုးကို အသေ ရိုက်သတ်ခဲ့လို့ ငွေကို ရေလိုသုံးခဲ့ရသတဲ့။ ဒီတော့ ပြစ်ဒဏ် စီရင်ရေး ဌာနဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီသဘောကိုများ နားမလည်တာပါလိမ့်”

“ဒါပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်လာတော့လဲ မပူပါနဲ့လေ။ ရွှေနန်းတော် အရာထမ်းကြီးတွေ ဆိုတာ အရေးရှိယင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စောင့်ရှောက် တတ်ကြပါတယ် သခင်ကြီးရဲ့။ ခု သူတို့ကို အရေးယူလာတော့မယ် ဆိုယင် သူတို့မှာ အချက်အလက် အပြည့်အစုံ မရတဲ့အတွက် လွဲမှား ဆုံးဖြတ်မိပါတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ရုံပဲပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် သူတို့အရာ ကျယ်ကျယ်မယ်၊ အပြစ်ပေးခံချင် ခံရမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ လာဘ်ယူပါတယ်လို့ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ။ ဒီအတွက် ဒီလောက် စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ သခင်ကြီး။ ကဲ၊ သခင်ကြီးကို ဘုရင်ခံ စောင့်နေလိမ့်မယ် ခင်ဗျ”

ကျိချိန်က

“မင်း နားမလည်ပါဘူးကွာ။ ခုအမှုကို စစ်တဲ့ တရားသူကြီးတွေ အရာကျကုန်ယင်၊ ဒါမှမဟုတ် ပြစ်ဒဏ်ခံရတယ် ဆိုယင် ဘယ်ကောင်းမလဲကွ။ တို့ကို မျက်နှာသာပေးလို့ သူတို့မှာ ဒီလိုဖြစ်ကြရတာ”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ စိတ်ညစ်နေရုံနဲ့ ကိစ္စမပြီးဘူးလေ သခင်ကြီး။ ဟိုမှာ ဘုရင်ခံ စောင့်နေပြီခင်ဗျ။ ကြာလှပြီ”

ဘုရင်ခံက အဘယ့်ကြောင့် ကျိချိန်အား တွေ့လိုကြောင်းကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကိုဖတ်ပါလေ။

ခွာညိုသျှားကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်မိသဖြင့် ယဉ်လင်းတွင် ကမ္ဘာရန်ကြီး တစ်ခု
တိုးလာခြင်း။

အစ်မဖြစ်သူ တန်ချွန်း ဝေးရပ်မြေတွင်သွား၍ လက်ထပ်ရသဖြင့်
ပေါက်ယုတစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက်ရခြင်း။

ကျိချိန်သည် ဘုရင်ခံဖြစ်သူနှင့် အကြာကြီးစကားပြောနေသည်တွင်
တော်တော်နှင့် ထွက်မလာသည့်အခါ၌ အပြင်ဘက်တွင် ရှိနေသည့်
အစောင့်များသည် မည်သို့အရေးကြီးသော ကိစ္စများ ဖြစ်လေသနည်းဟု
တွေးစပြု လာကြလေ၏။ လီရှိအဲ မှာလည်း ဘာကိုမျှမသိရဘဲ
ရွှေနန်းတော်ပြန်တမ်းမှ အချက်အလက်တို့ကို သိထားသည့်အလျောက် စိတ်ပူ၍
လာခဲ့ လေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျိချိန်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရာ
လီရှိအဲလည်း ကျိချိန်ကို စောင့်ကြပ်၍ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းရောက်၍
သူတို့ချည်းသာ ရှိသည့်အခါတွင် လီရှိအဲက

“ဒီလောက်တောင် ကြာတာ တော်တော်များ အရေးကြီးလို့လား
သခင်ကြီး” ဟု မေးလေ၏။

ကျိချိန်က ပြုံးလျက်

“သိပ်တော့ အရေးမကြီးလှပါဘူး။ ဟိုင်မန်မြို့ မြို့စောင့်တပ်မှူးကြီးက
ဘုရင်ခံနဲ့ ဆွေမျိုးတော်တယ်ကွ။ ငါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ကို
ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ အကြောင်း ဘုရင်ခံဆီ ရေးလိုက်လို့။ ဒါနဲ့စကား
ကောင်းနေကြတာ။ လက်စ သတ်တော့ ကျွန်တော်တို့က ဆွေမျိုးတွေ
ဖြစ်နေကြတာကိုး လို့လဲ ပြောလိုက်သကွ”

လီရှိအဲသည် ကျေလည်းကျေနပ်။ ရဲလည်းရဲတင်းလာကာ
မြို့စောင့်တပ်မှူးကြီး ကမ်းလှမ်းသည့်အတိုင်း ကလေး များ၏ လက်ထပ်ရေးကို
လက်ခံလိုက်ရန် အကြံပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိချိန်ကား ထိုအကြောင်းကို
စိတ်မဝင် စားနိုင်သေးချေ။ ဆွေဖန်အမှုကြောင့် မိမိပါ အရှုပ်အရှင်း
ဖြစ်မည်ကိုသာ စိုးရိမ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိချိန်သည် ရွှေမြို့တော် နှင့်လည်းဝေး၊
သတင်းပလင်းကိုလည်း ဘာမျှမသိရ၊ အရေးကြုံလာလျှင်လည်း မည်သို့မည်ပုံ
ရင်ဆိုင်ရမည် ဆိုသည့် အနေအထားတွင် မရှိသည့်အတွက်
အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ထိုအခြေအနေကို စုံစမ်းရန်
တပည့်တစ်ယောက် ကို ရွှေမြို့တော်သို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။

မယ်မယ်ထံသို့လည်း တပ်မှူးက စေ့စပ်ကမ်းလှမ်းသည့် အကြောင်းကို စာရေးပေး လိုက်လေ၏။ အကယ်၍ မယ်မယ်က သဘောတူသည်ဆိုလျှင် တန်ခူးရိုးကို မိမိရှိရာ မြို့သို့ လွှတ်လိုက်ရန်လည်း ရေးလိုက် လေ၏။

ကျိချိန်၏ တပည့်သည် မြင်းထောက်များ လဲလှယ်ကာ ရွှေမြို့တော်သို့ အမြန်ဆုံး အရောက်လာခဲ့လေ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို သခင်မဝမ်ထံ အစီရင်ခံပြီးနောက် ဆွေဖန်၏အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားသူကြီး ရာထူးမှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံရသော်လည်း ကျိချိန်မှာ မည်သို့မျှ ထိခိုက်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တပည့်သည် ကျိချိန် စိတ်အေးစေရန် ထိုသတင်းကို လူလွှတ်၍ အပြောခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် သူကိုယ်တိုင်မှာမူကား နောက်ထပ် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန် အတွက် ရွှေမြို့တော်တွင် နေရစ်ခဲ့လေ၏။

ယခုအချိန်၌ ဒေါ်လေးဆွေမှာ ဆွေဖန်၏အမှုကို လူသတ်မှုမဟုတ်ဘဲ လူသေမှုအဖြစ် စီရင်ချက်ချစေရန် ဌာနပေါင်းစုံသို့ လာဘ်ပေးရသည်မှာ မနည်းတော့ပြီ။ ဒေါ်လေးဆွေသည် သူ့သား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သုံးဖို့ အပေါင်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ကိုပင် ရောင်းပစ်ရန် စိတ်ကူးထားလေ၏။ သို့ရာတွင် ပြစ်ဒဏ်စီရင်မှု ဆိုင်ရာဌာနက အောက်ရုံးစီရင်ချက်ကို ပြောင်းပစ် လိုက်သည့်အခါ၌ကား ဒေါ်လေးဆွေတို့မှာ ထို့ထက်မကသော ပိုက်ဆံတို့ကိုသုံးကာ ထို့ထက်မကသော တံစိုးလက်ဆောင် တို့ကို ပေးရသော်လည်း အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ဆွေဖန်မှာ ထောင်ထဲတွင် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ခံရကာ ထောင်ထဲမှ နေ၍ ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ကျင်းပမည့် တရားဥပဒေဆိုင်ရာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ညီလာခံကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေကား ဒေါသလည်းထွက်၊ သောကလည်း ဖြစ်သည့်အလျောက် နေ့ရောညပါ ငိုကြွေးလျက်သာ ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်က သူမိခင်ကြီးအား

“မငိုပါနဲ့ မေမေရယ်။ အစ်ကိုဆွေဖန်ဟာ မွေးကတည်းက ကုသိုလ်ကံ မကောင်းရာပါဘူး။ တကယ်ဆိုယင် သူ့မှာ အမွေတွေ အများကြီးရပြီး စည်းစိမ်ရှိရှိနဲ့ နေဖို့ကောင်းတာပေါ့။ အခုတော့ တောင်ပိုင်းကို ခရီးသွားယင်း ဒုက္ခတွေ့ခဲ့ ရတယ်။ ဒီမှာလဲ ယဉ်လင်းကို သူ ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်သွားခဲ့တယ်။ ဆွေမျိုးဂုဏ်ရှိန်နဲ့ ပိုက်ဆံလိုက်နိုင်လို့ သူ့မှာ လူသတ်မှုက လွတ်လာခဲ့တယ်။ ဒီရောက်တော့ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေပါတော့လား၊ ဒုက္ခ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် မနေဘူး၊ နောက်တစ်မှု ထပ်ပြီး ဖြစ်ပြန်တယ်။ ဘယ့်နှယ် ဒီလောက် စိတ်ဆတ်သလဲ မသိပါဘူး မေမေရယ်။ မေမေ မှာတော့ သူ့ကြောင့် မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ဖြစ်နေရပြီပေါ့။

“နောက်တော့ မေမေက သူ့ကို သင့်လျော်ရာနဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးခဲ့တယ်။ သူမိန်းမ ရတော့ ပေါက်ကြည်တို့ မိသားစု အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတော့မယ်လို့ အောက်မေ့ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံဆိုးချင်တော့ သူရတဲ့ မိန်းမကလဲ တကယ့်မိန်းမယုတ်ဖြစ်ပြီး သူတောင် စိတ်ညစ်လို့ အိမ်ကရှောင်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်ခဲ့ရတယ်။ “မတည့်တဲ့ လူချင်း အတူနေရ တတ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ။ ဒီနောက် မကြာခင် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့မိတယ်။

“မေမေနဲ့ မောင်လေး ဆွေကိုဟာ သူ့ကိစ္စအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ငွေဆိုလဲ သောက်သောက်လဲအောင် သုံးပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။ ကပ်စရာ ရှိယင်လဲ မျက်နှာကို အောက်ချပြီး တွေ့သမျှ လူကို လိုက်ခယ ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ကံ ဆိုးလာပြီဆိုယင် ဘယ်လိုလုပ်မှ ရှောင်လို့ မရချင်တော့ဘူး။ အမှန်တော့ သူ့ကြမ္မာကို သူပင့်လာတာ မေမေ။ တကယ်က ကိုယ့်သားသမီးကို မွေးမြူ စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ အသက်ကြီးလာယင် အားကိုး အားထားများ ရမလားဆိုပြီး စောင့်ရှောက်ကြရတာ တခြား မပြောပါနဲ့လေ။ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲတဲ့ အိမ်ထောင် ပင် ဖြစ်စေ၊ သားဆိုတာ မအေကိုတော့ ထောက်ပံ့ခဲ့ကြတာ ချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မေမေ့သားမှာတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆိုယင်လဲ လိုလေသေးမရှိ အမွေရခဲ့သေးရဲ့။ ဒီထဲကတောင် အမွေ ရသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုလဲ ဖြုန်းသုံး ပစ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ အမေအိုကြီးကိုလဲ ရင်ကွဲအောင် လုပ်သေးတယ်။

“တကယ်ကတော့ ပေါက်ကြည်အနေနဲ့ ဒါတွေကို ပြောဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူလုပ်နေပုံဟာ သားသမီး တစ်ယောက် လုပ်နေပုံမျိုးနဲ့ မတူဘဲ ရန်သူတစ်ယောက် လုပ်ပုံမျိုးနဲ့ တူနေတယ်။ ဒါကို မေမေ သဘောမပေါက်ယင် မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်၊ မိုးချုပ်ကနေ မိုးလင်းအထိ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒီအထဲမှာ ချွေးမကလဲ တစ်မှောင့်။ ပေါက်ကြည်ကလဲ ဒီမှာလာပြီး အိမ်ကိစ္စတွေကို အုပ်စီးမနေနိုင်ဘူး။ ပေါက်ယုကလဲ လူကသာ နံထုံထုံ အတတ ပေမယ့် ပေါက်ကြည်ကို မေမေတို့နဲ့ လာမနေစေချင်ဘူး။ မေမေတို့ကို မြင်ရတာလဲ စိတ်မကောင်းစရာ။

“မနေ့ကတော့ ဦးကြီးကျိချိန်ဆီက လူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်လို့ ရောက်လာတယ်။ ရွှေနန်းတော် ပြန်တမ်း ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရလို့ အကျိုးအကြောင်း သိချင်တယ်တဲ့၊ စိတ်ပူနေတယ်တဲ့။ မေမေ့သားကြောင့် ဟိုလူမနေရ ဒီလူမနေရ ဖြစ်ကုန်ပြီနော်၊ ဒီအထဲမှာ မေမေ အနားမှာ ပေါက်ကြည် ရှိနေသေးလို့ တော်သေးတာပေါ့။ အဝေးကနေများ ဒီသတင်းကို ကြားရယင် မေမေ့အတွက် ပူရတာနဲ့ ပေါက်ကြည်လဲ သေမှာ။ ကဲ၊ ဒီ လောက်လဲ စိတ်သောက ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ မေမေ။ အစ်ကိုဆွေဖန် ရှိနေတုန်းမှာ

စစ်ဆေးစရာရှိတဲ့ စာရင်းတွေ စစ်ဆေးဖို့လိုတယ်။ ပြီးတော့ ပေါက်ကြည်တို့မှာ ကြွေးမြီ ဘယ်လောက်ရှိတယ် ဆိုတာကိုလဲ စာရင်းကိုင်ကြီးကို ခေါ်မေးဦး။ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ရစရာရှိပြီး ဘယ်လောက်ပေး စရာ ရှိသလဲ။ ကိုယ့်မှာ ဘယ်လောက် လက်ကျန်ရှိသလဲ ဆိုတာတွေကို စစ်ကြည့်ဦး မေမေ”

ဒေါ်လေးဆွေက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်

“ခုတလောမှာတော့ မေမေလဲ ညည်းအစ်ကိုစိတ်နဲ့ တော်တော်လေးကို သောက ရောက်နေတယ် သမီးရယ်။ သမီး လာတဲ့အခါကျတော့လဲ သမီးက မေမေ့ကို အားပေးစကား ပြောနေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်တော့ သမီးကို အကျိုး အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကို မပြောရသေးဘူး။ ခုမေမေတို့မှာ သူ့ကိစ္စ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ရွှေနန်းတော် ရိက္ခာတော် ဆက် အရာကလဲ ပြုတ်သွားပြီ။ ပြီးတော့ အပေါင်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်ကိုလဲ ရောင်းပစ်လိုက်ရပြီ။ ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေကလေးလဲ အမှုအတွက် သုံးပစ်လိုက်ရပြီ။ ခု မေမေတို့မှာ အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် အပေါင်ဆိုင်အုပ်က ငွေတွေကိုယူပြီး ထွက်ပြေးလို့ ခု သူ့ကို တရားစွဲထားရတယ်။ ဆွေ့ကိုကလဲ အမှုအတွက် ငွေတွေမှာနေလို့ သူ့ကိုလဲ အမြဲပို့ပေးနေရတယ်။ ရွှေမြို့တော် မှာရှိတဲ့ ငွေတွေထဲကလဲ မေမေတို့မှာ သိပ်မကျန်တော့ဘူး။ နောက်လိုတဲ့ ငွေတွေ ကိုတော့ တောင်ပိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မြေတို့အိမ်တို့ကို ရောင်းပြီးသုံးရတော့မှာပဲ။ တစ်နေ့ကလဲ သတင်းတစ်ခု ကြားတယ်။ ကျင်လင်းမှာ ရှိတဲ့ မေမေတို့ပိုင်တဲ့ အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ကလဲ ရုံးလို့ အစိုးရက သိမ်းလိုက်ပြီ။ အဲဒီ အပေါင်ဆိုင် သတင်း သာ မှန်ယင် ရှေ့လျှောက် ဘယ်လို နေရထိုင်ရမယ် မပြောတတ်တော့ဘူး” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လေးဆွေသည် ငိုလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည် မှာလည်း မျက်ရည် မဆည်နိုင်တော့ဘဲ

“ငွေရေးကြေးရေး အတွက်ကတော့ ဒီလောက်ပူမနေပါနဲ့ မေမေရယ်။ ဆွေ့ကို ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါလိမ့်မယ်။ အပေါင်ဆိုင် စာရေးများက တော်တော် ခက်တာပဲနော်။ ပေါက်ကြည်တို့ တစ်တွေလဲ ဒုက္ခဖြစ်ရော အားလုံး ခေါင်းတက် နင်းကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ ပေါက်ကြည်တို့ကို လည်မျိုညစ်ဖို့ မြှောက်ပေးတဲ့သူကလဲ မြှောက်ပေးကြတယ်လို့ ကြားတယ်။ တကယ်တော့ အစ်ကိုဆွေဖန်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေဟာ သာရာစီးတွေပါ မေမေရယ်။ ဒုက္ခရောက်တော့ တစ်ယောက်မှ လာကူကြတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မေမေ သမီးကို တကယ်ချစ်ယင် သမီးစကားကို နားထောင်ပါနော်။ မေမေလဲ အသက်ကြီးပြီ။ ဒီတော့ ကိုယ့် ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ။ မေမေဟာ ဒီလောက်ဆင်းရဲတဲ့ ဇာတာပါတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတို့

ဘာတို့ ရှိယင်လဲ မမခွာညိုသျှား ကြိုက်သလိုယူပါစေ။ ဒါ့အတွက် သူနဲ့ စကားများ မနေပါနဲ့တော့။ ပြီးတော့ မေမေမှာ ဒီလို ဒုက္ခ ရောက်နေတော့ အစေခံတွေကလဲ နေချင်ကြတော့မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့မနေချင်တော့ဘူး ဆိုယင်လဲ သွားကြပေစေပေါ့။ ယဉ်လင်းကတော့ သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။ သူ့ခမျာ နဂိုကတည်းက ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ နေလာခဲ့ရတာ။ ဒီတော့ မေမေနဲ့အတူ ယဉ်လင်းကိုတော့ ခေါ်ထားပါ။ လိုတာရှိလို့ သမီးထောက်ပံ့နိုင်ယင်လဲ ထောက်ပံ့ပါမယ်။ ပေါက်ယု ကလဲ မေမေတို့ကို ထောက်ပံ့တာကို ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မာလာကလဲ သဘောကောင်းရှာပါတယ်။ မေမေတို့ သမီးတို့ ဒုက္ခတွေကိုကြားယင် ဒေါ်လေးဆွေကို သနားတယ်လို့ တဖွဖွ ပြောရှာပါတယ်။ သူကတော့ ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူသာသိတယ် ဆိုယင်လဲ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ”

“သူ့ကိုတော့ ဘာမှမပြောပါနဲ့အေ။ ပေါက်ယုဟာ စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ သူငယ်ကလေးပါ။ သူ့မှာလဲ ထိုက်ယုစိတ်နဲ့ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်ပြီး ခုမှ နလန်ထစပဲ ရှိသေးတယ်။ သူသိလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ယင် ညည်းပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ။ ညည်း ဖြစ်တော့မှ ဖိုးသူတော်လဲတော့ တောင်ဝှေး မထူနိုင်ဆိုသလို ငါ့မှာ တိုင်ပင်စရာမရှိ ဘာမရှိနဲ့”

“သမီးသိပါတယ် မေမေ။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို တစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး။”

ထိုစဉ် ခွာညိုသျှားသည် အပြင်ခန်းမှနေ၍ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်လာလေ၏။

“ကျွန်မသေချင်တယ်။ သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ အဟီးဟီး။ ခုတော့ ကျွန်မယောက်ျား သေတော့မှာတဲ့။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ ကျွန်မလဲ ကြိုးစင်ကို လိုက်သေမယ် အဟီးဟီး” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုလျက်ရှိကာ နံရံကို ခေါင်းနှင့် ပစ်ဆောင့်နေလေရာ ဆံပင်များမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ ချွေးမကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်လျက် ရှိ၏။ ပေါက်ကြည်က စိတ်အေးအေးထားရန် မနည်း ဖျောင်းဖျပြောရလေ၏။

ဤတွင် ခွာညိုသျှားက သူ့ကို မဲ့ရွဲ့ ကြည့်လိုက်လျက်

“ညည်းက ဒီအိမ်ထောင်စုသား မဟုတ်တော့ ပြောအားရှိတာပေါ့အေ။ ညည်းကတော့ ညည်းလင်လေးနဲ့ ဇိမ်တွေ့လို့။ ငါ့မှာသာ ဒုက္ခသုက္ခတွေ ရောက်နေရတာ။ သူများမြင်မှာတွေ ဘာတွေကို ဂရုစိုက် မနေနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်သာ သိတယ်”

ခွာညိုသျှားသည် သူမိဘအိမ် ပြန်မည်ဆိုကာ ပြေးထွက်သွားပြန်လေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် ဝိုင်းဆွဲမည့် သူများရှိနေသည့်အတွက် ဝိုင်းဆွဲကြရာ ခွာညိုသျှားသည်

စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်သွား လေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ ကြောက်လန့်ကာ အနားသို့ မကပ်ရဲတော့ချေ။

အိမ်တွင် ဆွေ့ကို ရှိသည့်အခါများ၌ ခွာညိုသျှားသည် မျက်နှာကို နံ့သာခြယ်လေ့ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းကို ဆေးနီဆိုးလေ့ ရှိ၏။ မျက်ခုံးကို မင်သလေ့ရှိ၏။ ဆံပင်ကို ဖြီးလေ့ ရှိ၏။ အဝတ်အစားကိုလည်း မိန်းမပေါ့ တစ်ယောက်နှယ် ကြော့ကြော့ ရော့ရော့ ဝတ်ဆင်ထားတတ်၏။ ဆွေ့ကို အခန်းရှေ့တွင် မကြာခဏ ဖြတ်ကာ ချောင်းဟန့်လေ့ ရှိလေ၏။ အခန်းထဲတွင် ဆွေ့ကို ရှိမှန်းသိလျက်နှင့် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ စသည်ဖြင့် လှမ်းမေးတတ်၏။ လူချင်းတွေ့လျှင် ခွာညိုသျှားသည် ပြီတီတီ မျက်နှာပေးဖြင့် ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ကူချွဲသံဖြင့် စကားပြောပြီး တစ်ခါတစ်ရံ တွင်လည်း နှုတ်ခမ်းစု၍ မူတတ်၏။ အစေတော်များသည် သူလာသည်ကို မြင်လျှင် အနားတွင် နေရကောင်းလားဟု မာန်မဲမည် စိုးသည့်အတွက် ဝေးဝေးက ရှောင်သွားတတ်ကြ၏။ ဤသို့လျှင် ခွာညိုသျှားသည် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆွေ့ကိုကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

ဆွေ့ကိုသည် ခွာညိုသျှားကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်လေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်ချင်း ဆုံမိသည့်အခါတွင် ခွာညိုသျှား အော်လားဟစ်လား လုပ်မည်စိုးသည့်အတွက် ဖော်ရွေဟန်ဆောင်ကာ ဆက်ဆံရလေ၏။ သို့ရာတွင် ခွာညိုသျှားမှာ ဆွေ့ကိုကို မရလျှင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကာ ဆွေ့ကိုက သူ့ကို မည်သို့ သဘောထားမည်ကို ဂရုမစိုက် နိုင်တော့ပြီ။ ဆွေ့ကိုသည် သူ့ပစ္စည်းများကို ယဉ်လင်းထံ အပ်နှံထားလေ့ ရှိသည်ကို ခွာညိုသျှား သတိရလေ၏။ ဆွေ့ကိုသည် အဝတ်အစား လျော်စရာ ဖွပ်စရာရှိလျှင် ယဉ်လင်းကိုပင် ပေးပစ်ခဲ့ရာ ယဉ်လင်းကလည်း သူ့အဝတ်အစား များကို လျှော်ဖွပ်သိမ်းဆည်း ပေးတတ်လေ၏။ စကားပြောနေစဉ် ခွာညိုသျှား လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လျင်မြန်စွာ ခွဲသွားတတ်ကြသည်ကို ခွာညိုသျှား သတိပြုလေ၏။ ဤတွင် ခွာညိုသျှား၏ မနာလိုစိတ်မှာ ကြီးသည်ထက် ကြီးလာလေပြီ။ ခွာညိုသျှားသည် ဒေါသအမျက်ကို ဆွေ့ကိုအပေါ်တွင် ပုံမချလိုသည့် အလျောက် ယဉ်လင်း အပေါ်တွင်သာ ပုံချလေ၏။ သို့ရာတွင် ယဉ်လင်းကို အတည့်အလင်း ရန်လုပ်လျှင် ဆွေ့ကို စိတ်ဆိုးမည် စိုးသည့် အတွက် သူ့ အမျက်ဒေါသကို ပုံးဖိထားလေ၏။

တစ်ခါတွင်မူ ပေါက်ချန်သည် တစ်မျက်နှာလုံး ရွှင်ပြုံးလျက် သူထံ ရောက်လာလေ၏။

“မမခွာညို။ အစ်ကိုလေး ဆွေ့ကိုကို မတွေ့ဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း”

“မမရဲ့လူက မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ပါလို့ ကျွန်မ မပြောဘူးလား။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မတို့ သူ့ဆီကို အရက်နဲ့ စားစရာတွေ သွားပို့တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ပြောတော့ သူ မသောက်တတ်ပါဘူးတဲ့။ ယဉ်လင်းဆီကို သွားတာ ကျွန်မ မြင်လိုက်တယ်။ မျက်နှာက နီရဲလို့ အရက်နံ့ကလဲ တထောင်းထောင်းနဲ့။ မယုံယင် ကျွန်မတို့အဆောင် ကနေပြီး စောင့်ကြည့်။ သူထွက်လာတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ မမခွာညို့ ထွက်တွေ့ပြီး လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းကြည့်ပေါ့”

ခွာညို့သျှားမှာ ထိုစကားကို ကြားရသဖြင့် ဒေါသထွက်လျက် ရှိလေပြီ။

“တော်တော်နဲ့ထွက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ပြီးတော့ လူက အေးတိအေးစက်နဲ့။ သူ့ကို သွားရန်ထောင်လို့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ မမခွာညို့ရဲ့။ သူက အေးတိအေးစက် ဆိုတော့ သူ့စကားကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ အကွက်ဆင်နိုင်တာပေါ့”

ဤတွင် ခွာညို့သျှားလည်း သဘောကျသွားကာ ဆွေ့ကို ထွက်လာသည်ကို စောင့်ကြည့်နေရန် လွှတ်လိုက်၍ မှန်တင်ခုံအံဆွဲကို ဖွင့်ပြီးသော် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲတွင်ပြန်ကြည့်နေလေ၏။ ခွာညို့သျှားသည် နှုတ်ခမ်းကို ဆေးနီဆိုးပြီးနောက် ပန်းပြောက်ရိုက် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို ယူကာ တစ်စုံတစ်ရာကို မေ့လာခဲ့သည့်ဟန် ပျာယီးပျာယာနှင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“အစ်ကိုလေး ဆွေ့ကိုကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့ တော်တော် ပျော်လာပုံ ရတယ်။ ဘယ်ကများ သောက်လာကြသလဲ” ဟူသော ပေါက်ချန်၏အသံကို ကြားရလေ၏။

ခွာညို့သျှားသည် ခန်းဆီးကိုမကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဆွေ့ကိုက

“ဒီနေ့ အစ်ကိုကြီးချန်ရဲ့ မွေးနေ့မို့လို့ အတင်းတိုက်လိုက် ကြလို့ပါဗျာ။ မသောက်ပါရစေနဲ့ ဆိုတာမရဘူး၊ ခွက်တစ်ဝက်လောက် သောက်ခဲ့ရတယ်။ ခုထိ မျက်နှာတွေ ထူပူရှိန်းနေတုန်း ရှိသေးတယ်”

ခွာညို့သျှားက

“ငါ့မောင်ကတော့ အိမ်ကအရက်ထက် သူများတိုက်တဲ့အရက်ကို ပိုပြီးအရသာတွေ့တယ် မှတ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဆွေ့ကို၏မျက်နှာမှာ ပို၍ပင် နီရဲသွားလေ၏။ ဆွေ့ကိုသည် ခွာညို့သျှားဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“မမကလဲဗျာ။ ဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး။”

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောမိသည်နှင့် ပေါက်ချန်သည် အခန်းထဲသို့ ရှောင်လာခဲ့လေ၏။

ခွာညိုသူများသည် ခပ်စောစောက စိတ်ကောက်ဟန်ပြမည်ဟု ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ဆွေ့ကို၏ နီရဲသော ပါးပြင်၊ တောက်ပသည့် မျက်လုံးများနှင့် ချစ်စရာကောင်းသည့် မျက်နှာထားကို မြင်ရသည့် အခါတွင် စိတ်ကောက် ဟန်ဆောင် မည် ဟူသော စိတ်ကူးတို့သည် အရည်ပျော်ကျသွား ခဲ့လေပြီ။

ခွာညိုသူများက ပြုံးလိုက်လျက်

“ဘာလဲ မောင်လေးက အတင်းတိုက်လို့ သောက်လာရတယ်လို့ ဆိုချင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ ဘုရားစူးရပါစေ။ ကျွန်တော် မသောက်တတ်ပါဘူး။”

“မသောက်တတ်တာကတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွယ်။ မင်းအစ်ကိုလို သောက်ပြီး မရမ်းယင်တော့ ပိုပြီးကောင်း တာပေါ့။ သောက်ပြီး ရမ်းယင် ကိုယ်မိန်းမရတော့ မင်းမိန်းမလဲ မမလို အရှင်လတ်လတ် မုဆိုးမ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ မမတို့မှာသာ ကံဆိုးလို့ပဲ ခုလိုဖြစ်နေရတာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ခွာညိုသူများသည် မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက် လေ၏။ သူ့ မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖျန်းသဖြင့် နီရဲလျက်ရှိလေ၏။

ဆွေ့ကိုကား စလုံးရေစပြီဟု သိလိုက်သဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရန် ပြင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ခွာညိုသူများက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။ ဆွေ့ကိုမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက်ရှိရာမှ အသံတုန်တုန်ဖြင့်

“မမခွာညို။ မမမှာ ထောက်ထားစရာတွေနဲ့နော်”

ခွာညိုသူများမှာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ

“လာပါ မောင်လေးရယ်၊ အခန်းထဲမှာ ခဏလေးထိုင်ပါဦး။ မမ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တစ်ခု ပြောစရာရှိလို့ပါ”

ထိုသို့ပြောနေကြစဉ် “မမခွာညိုရေ၊ ယဉ်လင်းလာနေတယ်” ဟု သောအသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ခွာညိုသူများသည် ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခန်းဆီးကို မပြီး သူတို့ကို ကြည့်နေသော ပေါက်ချန်ကို တွေ့ရ လေ၏။ ပေါက်ချန်သည် ယဉ်လင်းလာနေသည်ကို မြင်သဖြင့် သူတို့ကို သတိပေးသည့် အနေဖြင့်

လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဤတွင် ခွာညိုသျှားသည် လက်ကို လျင်မြန်စွာ လွှတ်ချကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ယဉ်လင်းသည် ခပ်စောစောက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မမြင်သေးဘဲ ပေါက်ချန် ပြောလိုက်မှ သတိထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ခွာညိုသျှားက ဆွေကို၏ လက်ကိုဆွဲကာ သူ့အခန်းထဲသို့ အတင်းဆွဲသွင်းနေသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ယဉ်လင်းမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ရင်တွေပန်းတွေ တုန်ပြီး တစ်ခါတည်း လှည့်ပြေးလေရာ ခွာညိုသျှား တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ထိုနေရာတွင် ဒေါပွ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ခွာညိုသျှားသည် ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးလျှင် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အခန်းသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ခွာညိုသျှားသည် ယဉ်လင်းကို အသည်းခိုက်အောင် မုန်းတီးသွားခဲ့လေပြီ။ ယဉ်လင်းသည် ပေါက်ချင်းဆီသို့ အလည်လာစဉ် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် လှည့်၍ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့၌ ပေါက်ကြည်သည် မယ်မယ်၏အဆောင်သို့ အရောက်တွင် တန်ချွန်း လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသည့် သတင်းကို ဒေါ်လေးဝမ် ထံမှ ကြားရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မယ်မယ်က

“အင်း၊ သူငယ်လေးရဲ့ မိဘများကလဲ တို့ တစ်နယ်သားတွေ ဆိုတော့ ကောင်းပါတယ်။ နေပါဦး၊ သူငယ်ကလေး က တို့များအိမ်ကို လာဖူးတယ်ဆို။ ကျိချိန်ရဲ့ စာထဲမှာ ဒီအကြောင်း ဘာမှမပါပါ ကလား။”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်မတို့ကလဲ ဒီလိုမှန်းမှ မသိသေးဘဲကိုး မယ်မယ်ရဲ့”

“သဘောမတူစရာ ရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခရီးက ဝေးလွန်းလှတယ်။ ခုတော့ သူ့ဖအေရှိလို့ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ သူ့ဖအေက ဒီကို ပြန်ပြောင်းလာရယင် ငါ့မြေးမကလေးမှာ ဟိုမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ”

“ဒါကတော့ မယ်မယ်ရယ်။ သူတို့ရော ကျွန်မတို့ရော အမှုတော်ထမ်းတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ နောင်တစ်နေ့မှာ ဘယ်ကို ပြောင်းရမယ်ဆို ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ ပြောလို့ရတာမှ မဟုတ်တာကလား။ သူတို့မိသားစုလဲ နေပြည်တော် ရွှေမြို့တော်ကို အလျင်ပြောင်းယင် ပြောင်းလာရမှာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ‘ကြွေကျတဲ့ သစ်ရွက်တို့မည်သည် အဆုံးတွင် အမြစ်သို့ပြန်ရောက်ရာ၏’ ဆိုတဲ့စကားလဲရှိသားပဲ။ ခု ကျိချိန်ကို ဟိုကို ပြောင်းလိုက်တာလဲ အထက်လူကြီးက သင့်တယ် ထင်လို့

ပြောင်းပေးလိုက်တော့ ဘယ်ငြင်းလို့ ကောင်းပါ့မလဲ။ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ သဘောတူပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်တို့ သဘောထားကို သိချင်လို့ သူ တပည့်ကို လွှတ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက် သဘောတူတယ်ဆိုယင် ပြီးတာပါပဲအေ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မြေးမကလေး တန်ချွန်း တောင်ပိုင်းကို လိုက်သွားရတော့မယ်ဆိုယင် ဘယ်အခါမှများ ရွှေမြို့တော်ကို ပြန်ရောက်မယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ကျော်မှ ပြန်ရောက်လာယင်တော့ ငါ့မြေးမ ကလေးကို ငါပြန်မှ တွေ့ရတော့ ပါတော့မလား မသိဘူး”

မယ်မယ်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်တွေကျလာလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်က

“မိန်းကလေးများ အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုယင် သီးချိန်တန်သီး ဆိုသလို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးရတယ် မဟုတ်လား မယ်မယ်။ ခု သူငယ်ကလေး မိဘများက ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်နယ်တည်းလို့ ဆိုသည့်တိုင် မင်းမှုထမ်း ဖြစ်လေ တော့ သူတို့အတူ နေချင်မှလဲ နေကြရဦးမှာ။ အရေးကြီးတာက သမီးပျော်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ယင်ချွန်းကို ကြည့်ပါလား၊ ကျွန်မတို့နဲ့ နယ်ချင်းကပ်လျက် သူငယ်ကလေးနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့်၊ ခု သူ့ယောက်ျား က သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်များ အနိုင်ကျင့်သလဲ။ တစ်ခါတလေမှာ ထမင်းတောင်မကျွေးဘူးတဲ့။ ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းတွေကို စုံနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့က ပစ္စည်းတို့ ဘာတို့ ပို့ယင်လဲ သူ့လက်ထဲကို ဘယ်တော့မှမရောက်ဘူး တဲ့။ တစ်လောကတော့ ကြားရတဲ့သတင်းကတော့ ဒီထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ ယောက္ခမများက သူ့ကို အိမ်ပေါ် တောင် အတက်မခံကြဘူးတဲ့။ လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြယင်လဲ နင်တို့အမျိုးက ကြွေးပင်လယ်ဝေနေတဲ့ အမျိုးဟဲ့ လို့ သူ့ယောက်ျားက ပြောသတဲ့။ အင်း၊ ကျွန်မသမီးလေး လင်ကံဆိုးတာပေါ့လေ။

“တစ်နေ့ကတော့ ကျွန်မလဲ သူ့အတွက် တော်တော်လေး စိတ်ပူမိတယ်။ ဒါနဲ့ အစေတော်ကလေးတွေကို လွှတ်ပြီး သူနေထိုင်ကောင်းရဲ့လားလို့ အမေးခိုင်းလိုက်တယ်။ ယင်ချွန်းဟာ ဘေးက အဖီကလေးထဲမှာ နေရသတဲ့။ ထွက်တောင်မလာဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးတွေက အတင်းဝင်သွားတော့ ဒီလောက်အေးတဲ့ ရာသီကြီးထဲမှာ အဝတ် အစား ကလဲ ပါးပါးကလေးတဲ့။ ပြီးတော့လဲ အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်ပါတဲ့ မယ်မယ်ရယ်။ ညည်းတို့ပြန်သွားယင် ငါ ဘယ်လို နေရထိုင်ရတယ် ဆိုတာ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ မယ်မယ်တို့ကို မပြောပါနဲ့အေ၊ ငါ့ကုသိုလ်နဲ့ ငါ ရှိပါစေတော့၊ ငါ့ဆီကိုလဲ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ မပို့ပါနဲ့၊ ငါလဲရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မရတဲ့အပြင်

ဒီအကြောင်းတွေကို အိမ်ကိုပြောရသလား ဆိုပြီး ရိုက်လားနက်လားတောင် လုပ်သေးတယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ အဲဒါသာကြည့်တော့ မယ်မယ်။ နီးနီးနားနား နေပြန်တော့လဲ မကောင်းသတင်းကြားရတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်ရော။ ခုတော့ အမေကရော အဖေကရော ဂရုစိုက် ပါလျက်နဲ့ သူများအိမ်မှာ တတိယတန်း အစေတော်လောက် အခြေအနေမျိုးနဲ့ သွားနေရတယ်။

“တန်ချွန်းဟာ ကျွန်မကမ္ဘာမှတော့ သမီးအရင်းခေါက်ခေါက် မဟုတ်ပေမယ့် ကျီချိန် သဘောတူတယ် ဆိုယင် ကျွန်မလဲ စိတ်ချပါတယ်။ ဒီတော့ မယ်မယ်ကသာ သဘောတူတယ် ပြောလိုက်ယင် ကျွန်မတို့အဖို့ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးရုံပဲ ကျန်တော့တာပေါ့။ ရွေးပြီးယင် သူ့ကို စိတ်ချရတဲ့ အစောင့်အရှောက် ထည့်ပြီး သူ့အဖေဆီ ပို့လိုက်ရုံ ရှိတာပေါ့။ ဟိုကျယ် အဖေကလဲ သူ့သမီးမျက်နှာ မငယ်ရအောင် ကြည့်စိစဉ်မှာပါ။”

“အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ သူ့အဖေက သဘောတူပြီးပြီပဲ။ တို့အနေနဲ့တော့ သိပ်ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး ရက်ကောင်းတဲ့နေ့မှာ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တော့ပေါ့။ ကိစ္စတစ်ခုတော့ အေးသွားတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ မယ်မယ်”

ပေါက်ကြည်သည် ထိုစကားများကို ကြားကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိသော်လည်း တစ်လုံးမျှ ဝင်ရောက် ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

“အင်း၊ တို့အိမ်ထောင်စုမှာ ရှိကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးထဲမှာ တန်ချွန်းဟာ စိတ်ရင်းအကောင်းဆုံး၊ သဘော အကောင်းဆုံးပဲ။ ခုတော့၊ သူလဲ လက်ထပ်ဖို့ တခြားကို လိုက်သွားရတော့မယ်။ တို့ဆီမှာလဲ လူတွေ တစ်နေ့ တခြား နည်းသည်ထက် နည်းလာပြီ” ဟုတွေးလျက် ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ် ပြန်သည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်သည် ဒေါ်လေးဝမ် နှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ မိမိ၏ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ပေါက်ကြည်သည် ထိုသတင်းကို ပေါက်ယုသို့ မပြောချေ။ သို့ရာတွင် ဇာထိုးနေသည့် မာလာကို တွေ့သဖြင့် မာလာအား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေရာ မာလာမှာလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

“တန်ချွန်းဟာ ငါ့သမီး အရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်ပေမယ့် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မရိုသေဘူး။ ငါ့ကို မအေလို မဆက်ဆံတဲ့ အပြင် အစေတော် လောက်တောင် အရေးမပေးဘူး။ ကောင်မက အရှိန်အဝါရှိတဲ့ လူတွေမှ အထင်ကြီးပြီး အမြဲတမ်း သူတို့ဘက်ကလိုက်တယ်။ ဟိုအိမ်ဝင်းထဲက ဟာတွေကလဲ သူ့ကိုတော့ မြှောက်စားကြပြီး ငါ့သား အငယ် ကောင် ကျီဟုန်ကိုတော့ နှိမ်ထားကြတော့ ငါ့သားမှာ ခေါင်းဖော်ခွင့်တောင် မရဘူး။ ခု

သူသွားပြီ ဆိုတော့ ဟန်ကျ တာပေါ့။ ဒီကောင်မလေး မြန်မြန် သွားတာပဲ ကောင်းတယ်။ ငါ့ကို သူ မကြည့်ရှုယင်လဲ အရေးမကြီးပါဘူး။ ယင်ချွန်းလို လင်ဆိုးမယား တဖားဖား ဖြစ်တယ်ဆိုယင် သာတောင် ဝမ်းသာသေးတယ်” ဟု မစ္ဆေရစ်တ် ပွားလျက်ရှိလေ၏။

အမြောင်ချောသည် ဤသို့သော မစ္ဆေရစ်တ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် သမီးဖြစ်သူ တန်ချွန်းထံ ဝမ်းသာစကား ပြောရန် အပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့လေ၏။

“ကဲ မရွှေစာ။ ညည်းကတော့ ကောင်းစားပြီပေါ့၊ ဟုတ်စ။ ဟိုရောက်ယင် ညည်းလင် အိမ်မှာ ဒီထက်တောင် ဇိမ်ကျကျ နေရလိမ့်ဦးမယ်။ ညည်းလဲ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကိုရယင် သိပ်ဝမ်းသာနေမှာပေါ့၊ ဟုတ်စ။ ညည်းကို ငါ မွေးထုတ် ခဲ့ရပေမယ့် ညည်း တစ်ခါမှ ကောင်းကျိုး မပေးဖူးသေးဘူးနော်။ ငါ့ကိုယ်ငါ အကောင်းမပြောပါဘူးအေ။ ငါဟာ ဆယ်ပုံ ပုံယင် ခုနစ်ပုံလောက် ဆိုးပေမယ့် သုံးပုံကတော့ ကောင်းပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ညည်းကောင်းစားယင် ငါ့ကိုမမေ့ပါနဲ့”

သူ့အမေက ထိုသို့ ခနိုးခနဲ့ စကားပြောလျက်ရှိစဉ် တန်ချွန်းသည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ခေါင်းကိုငုံကာ ပန်းထိုးလျက် ရှိလေ၏။ သူ့ကို ဤသို့ စကားပြန် မပေးသည့်အခါတွင် သူ့အမေမောလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြင့် ပြန်သွား လေ၏။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်အခါ၌ တန်ချွန်းသည် စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ပျော်ခြင်း၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခြင်းတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိရာမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက်ရှိလေ၏။ အတန်ကြာသည့် အခါ၌ တန်ချွန်း သည် စိတ်ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပေါက်ယုထံသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဒီမှာ မလေးတန်ချွန်း၊ မလေးထိုက်ယု ဆုံးတုန်းက မလေးတန်ချွန်း အနားမှာရှိတယ်ဆို။ အဲဒီတုန်း အဝေးက ဂီတသံ လိုလို ဘာလိုလို အသံတွေ ကြားတယ်ဆို။ ဂီတသံကလဲ တစ်မျိုးပဲတဲ့။ အဲဒါ ဟုတ်သလားဟင်”

တန်ချွန်းက ရယ်လိုက်ကာ

“ကြံကြီးစည်ရာ၊ မောင်လေးကလဲ။ ဒါပေမယ့် သူဆုံးတဲ့ ညနေတုန်းကတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းသလိုပဲ။ ဂီတသံ ကလဲ တစ်မျိုးပဲ။ အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင် ပေါက်ယု၏ ယုံကြည်ချက်သည် ခိုင်မာသွားလေပြီ။ မိမိစိတ် ဖောက်ပြန်နေစဉ် က လူတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ထိုက်ယုသည် သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း၊

သေလွန်သည့် အခါတွင်လည်း သာမန်လိပ်ပြာ မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရနေလေ၏။ ထိုက်ယုသည် လူပြည်သို့ ဆင်းလာသည့် နတ်သမီး တစ်ပါးပင် ဖြစ်လေသလော။ ထိုသို့ တွေးမိသည့် အခါတွင် မိမိကြည့်ဖူးသော ပြဇာတ်ထဲမှ စန္ဒီနတ်သမီးကို ပေါက်ယု သတိရမိလေ၏။

တန်ချွန်း မရှိတော့သည့်အခါ၌ မိမိတို့ထံတွင် ဇူချွန်းကို ထားပေးရန် အတွက် ပေါက်ယုသည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ မယ်မယ်ကို အပြောခိုင်းလိုက် လေ၏။

ဇူချွန်းမှာ ပေါက်ယုတို့ အထဲတွင် မနေလိုတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်တို့က အနေခိုင်းသည့် အခါတွင်မူ ငြင်းဆန်၍ မဖြစ်တော့ချေ။ ပေါက်ယု ရှိသည့်အခါများတွင် ဇူချွန်းသည် ဘာကိုမျှမလုပ်ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလျက်သာ ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုက ထိုက်ယု အကြောင်းကို ဇူချွန်းအား တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးမြန်းသည့် အခါတွင် ဇူချွန်းကလည်း ဖြေချင်ရာကို အမှတ်တမဲ့ ဖြေမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ဖြစ်နေသည်ကို ပေါက်ကြည်မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်သည် အပြစ်မတင်ရက်ဘဲ သခင်မထိုက်ယု အပေါ်တွင် သစ္စာရှိသည့် ဇူချွန်းကို ချီးကျူးမိလေ၏။

ထိုက်ယု၏ အစေတော်များအနက် စုယဉ်မှာ လက်ထပ်သည့်ညက ထိုက်ယု၏ အပျိုရံသဖွယ် ဟန်ဆောင်လုပ်ပြ ခဲ့မိသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် သူ့ကိုစိတ်ကောက်ကာ တခြားသို့ ပို့ရန်ပြောသည်တွင် မယ်မယ်တို့သည် စုယဉ်ကို အစေခံ တစ်ယောက်နှင့် ပေးစားလိုက်ကြလေ၏။ အထိန်းတော်ကြီးဝမ်မှာမူ ထိုက်ယု၏ အလောင်းကို တောင်ပိုင်းသို့ လိုက်ပို့ရန် တာဝန်ပေးထားလိုက်လေ၏။ ယင်းတို့နှင့် အခြားအစေတော် များမှာလည်း မယ်မယ်ထံသို့ ပြောင်းရွှေ့ အလုပ် လုပ်လျက် ရှိကြလေပြီ။

ထိုက်ယု၏အစေတော်များ တစ်ကွဲတစ်ပြား ဖြစ်သွားကြသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို ပို၍ အမှတ်ရလျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယု ကွယ်လွန်သည့် အကြောင်းကို တွေးကာ စိတ်အတော် ပူဆွေးလျက်ရှိလေရာ ထိုက်ယုသည် သတိကောင်းစွာရ၍ ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိရကာ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ထိုက်ယုသည် ကောင်းရာသုဂတိသို့ ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက် သွားသည့်အခါတွင်မှ ပေါက်ယုမှာ စိတ်ဖြေသာ ရာ ရလေ၏။

ထိုစဉ် ပေါက်ယုသည် တန်ချွန်း လက်ထပ်မည့်အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြသော ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့ ပြောစကားများကို ကြားလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီး

ငိုလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ကြည်တို့လည်း ပြေးလာကာ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသည်တွင် ပေါက်ယုမှာ မည်သို့မျှ မပြော နိုင်ဘဲ ငိုလျက်သာ ရှိလေ၏။

စိတ်ငြိမ်သွားသည့် အခါတွင်မှ ပေါက်ယုက

“မောင် ဒီအတိုင်းကြီး မနေနိုင်ဘူး။ မောင့်ရဲ့အစ်မတွေ ညီမတွေဟာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခွဲခွာသွားကြပြီ။ မလေးထိုက်ယု ဆိုယင်လဲ နတ်သမီးဖြစ်သွားပြီ။ မြောက်နန်းမတော်ကိုတော့ အတူတူ မနေခဲ့တဲ့အတွက် သူ မရှိတော့ သည့်တိုင် ဒီလောက်တော့ မလွမ်းလှပါဘူး။ မလေးယင်ချွန်း ကျတော့လဲ လူရမ်းကားနဲ့ သွားရတယ်။ ခု မလေးတန်ချွန်း ကျတော့လဲ တစ်ရပ်တစ်ကျေးကို လိုက်သွားရတော့မယ်။ နောင်ဆိုယင် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မှာ။ စမ်းယဉ်ကလဲ ဘယ်ကို သွားဦးမယ် မသိသေးဘူး။ ပေါက်ချင်း ဆိုယင်လဲ စေ့စပ်ပြီးလို့ မကြာခင်မှာ လက်ထပ်ရတော့မယ်။ ဒီလိုနဲ့ မောင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ကြတော့မယ် ထင်တယ်”

မာလာက ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်မည် ပြု၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်က လက်ကာပြလိုက်လျက်

“နေပေစေ မာလာ။ သူ့ကို ဖျောင်းဖျ နေလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မလေးပေါက်ကြည် အနေနဲ့ သူ့ကို မေးကြည့်မယ်”

ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်လိုက်လျက်

“နေပါဦး မောင်။ ဒီမိန်းကလေးတွေ အားလုံးဟာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး မောင့်အနားမှာ နေကြရတော့ မှာတဲ့လား။ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ရတော့ဘူးလား။ သူတို့တစ်တွေ အတွက် စိတ်ကောင်းဖြစ်တာ မဖြစ်တာ အပထား၊ မောင်နှမ အရင်းခေါက်ခေါက်တွေ အတွက်ကော မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ တစ်ရပ်တစ်ကျေး မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်ခမည်းတော်ကြီးက သဘောတူဆုံးဖြတ် ပြီးတယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့တစ်တွေဟာ လက်ထပ်ကြရ တော့မယ်။ ဒီတော့ မောင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကိုယ်ညီမသားချင်းကို ချစ်တဲ့ခင်တဲ့လူဆိုလို့ လောကကြီးမှာ မောင် တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်ထင်သလား။ လူတိုင်းဟာ မောင့်လိုပဲဆိုယင် ပေါက်ကြည်လဲ ဒီမှာလာပြီး ဘာ မောင့်မယား လုပ်စရာ လိုသေးသလဲ။ လူတွေ ပညာတွေကို သင်ကြတာဟာ အသိဉာဏ်ရင့်သန်အောင်၊ ဆင်ခြင်တတ်အောင် ပညာသင် ကြတာ။ ခု မောင့်မှာတော့ ပညာတွေသင်လေလေ အဆင်ခြင်ဉာဏ်တရားတွေ ခေါင်းပါးလေပါလား။ ခု မောင်ပြောနေပုံက ပေါက်ကြည်နဲ့ မာလာတို့က တခြားသွားနေပြီး ဒီမှာ မောင့်ညီမ အစ်မတွေနဲ့ချည်း နေတော့မယ့်ပုံ လိုလိုပါကလား။”

ပေါက်ယုသည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖက်လိုက်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မောင်နားလည်ပါတယ်။ မောင့်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိပါတယ်။ မောင်ပြောနေတာက သူတို့တစ်တွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ကွဲသွားကြတာလဲ။ တကယ်ဆို မောင် ပြာဖြစ်တော့မှ ခွဲသွားကြယင် မကောင်းပါလား။”

မာလာက သူပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“တော်စမ်းပါ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိတွေ ပြောပြန်ပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်တုန်းက မောင် ကောင်းကောင်း နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မလေးပေါက်ကြည်လဲ ထမင်းစားလို့ ဝင်တယ်။ ခု မောင့်စိတ်က ဖောက်ပြန်လာပြီဆိုယင် မာလာလဲ မနေတော့ဘူး၊ သွားတော့မယ်။ သိပ်စိတ်ညစ်လှပြီ”

“ကဲပါကွယ်၊ မဖောက်ပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး။ ပူနေတယ်”

ပေါက်ကြည်က သူ့စကားကို မကြားယောင်ပြုကာ ပေါက်ယုကို စိတ်ငြိမ်ဆေး အတိုက်ခိုင်းလိုက်၏။ မာလာက ဇူချွန်းအား ဤနေရာသို့ မကြာခဏ မလာရန်ပြောလျှင် ကောင်းမည်ဟု အကြံပေး၏။

“အို၊ ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲ။ လာပါစေ။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ရှိလို့ စိတ်မှန်သွားယင် သူတို့ နှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောပါစေ။ တကယ်ကတော့ ဇူချွန်းဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေလို ထက်မြက်ချင် ဟန်ဆောင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တကယ် ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ ဇူချွန်း ရောက်လာယင် သူ့ကို နောင်မှာ ဒီလို စိတ်ထင်ရာ လျှောက်မပြောအောင် အကြံပေးမှာပါ”

ထိုစဉ် ယုန်ယွမ်း ရောက်လာကာ ပေါက်ယု စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု ကြားရကြောင်း၊ မာလာအနေဖြင့် သူ့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စကားပြောကာ ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့် စေလိုကြောင်း၊ ပေါက်ယုအား နောင်တွင် ဤသို့ မကြာခဏ စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း မဖြစ်စေရန် သတိထားစေလိုကြောင်းဖြင့် မယ်မယ်က အပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။ မာလာကလည်း စိတ်ချရန် ပြောဆိုသည်တွင် ယုန်ယွမ်းလည်း ပြန်သွားလေ၏။

မကြာမီ တန်ချွန်းမှာ ခရီးထွက်ရချေတော့မည်။ တန်ချွန်းအား ခန်းဝင်ပစ္စည်းအပြည့် မပေးလိုက်သည့်တိုင် မယ်မယ်သည် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို အပြည့်အစုံ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျိချိန်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြကာ လိုသမျှ စီစဉ်ပေးလိုက်ရန် ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်ကလည်း

ပေးသည့်တာဝန်ကို လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်
မည်သို့လုပ်ပေးသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်း ကို ဖတ်ပါလေ။

လရောင်ရွန်းမြဲသော ညတစ်ည၌ မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်ထဲတွင် ချောက်ချားစရာ
ကြုံခြင်း။

မာလာပန်းကြံကျောင်း နတ်ဗေဒင်က ကြောက်ဖွယ်နိမိတ်ပြခြင်း။

နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ကျီလျှံလည်း မရှိသည့်
အတွက် တန်ခွန်း၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများနှင့် အထုပ်အပိုးများကို အစေခံများအား
ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ညနေမိုးချုပ်၌ နတ်ငှက်မယ်သည်
တန်ခွန်းကို သွားတွေ့ရန် စိတ်ကူးရသဖြင့် ဖုန်အဲနှင့်အတူ အစေတော်
သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်မှာ ရှေ့မှ မှန်အိမ်ကို ဆွဲ၍ သွားနှင့်လေ၏။
သို့ရာတွင် သူတို့အဆောင်ဝင်းပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကောင်းကင်တွင်
လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိသဖြင့် ရှေ့မှ မှန်အိမ်ကိုင်သွားသော
အစေတော် သူငယ်မကလေးကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

စားဖိုဆောင်အနီးသို့ ရောက်လျှင် အထဲမှ ရယ်သံလိုလို ငိုသံလိုလို
ဗလုံးဗထွေး အသံများကို ကြားရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် စိတ်တိုသွားကာ
ဟုန်ယုအား အထဲသို့ အမှတ်မဲ့ဝင်ကြည့်ပြီး မိန်းမကြီးများ ပြောနေသည့်
အတင်း အဖျင်း စကားများကို အသာနားထောင်ခဲ့ရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။
ဟုန်ယုသည် သူတို့နှင့်ခွဲကာ ချောင်း၍နားထောင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်လည်း ယုန်အဲနှင့်အတူ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လာခဲ့လေ၏။
ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားလျက် ရှိသည့် တိုင် သော့ခတ်ထားခြင်း မရှိချေ။
သူတို့တစ်သိုက်သည် တံခါးကို ဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။
ဥယျာဉ်ထဲ၌ကား လရောင်သည် အပြင်မှ ထက်ပင် ထိန်လင်းနေသည်
ထင်ရလေ၏။ သစ်ရိပ်များသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိပြီး အသံဗလံ
ဟူ၍ လုံးဝမကြားရဘဲ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေ၏။
ဆောင်းနှောင်းသန့်စင် ရိပ်သာသို့ သွားသည့် လမ်းကလေးနားသို့ ရောက်လျှင်
လေတိုက်သဖြင့် သစ်ရွက်များသည် မြေပြင်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလျက်
ရှိပြီး သစ်ကိုင်းများကလည်း တကျိုးကျိုး တကျိကျိ မြည်လျက် ရှိသဖြင့်
အိပ်တန်းတက်နေသော ကျီးများမှာ လန့်ဖျပ်ကာ အဝေးသို့ ပျံပြေးကြလေ၏။
နတ်ငှက်မယ်မှာ အရက်အနည်းငယ် သောက်ထားသည့်အတွက် သစ်ကိုင်းတို့
မြည်သံကို ကြားရသည့် အခါတွင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားကာ ကြက်သီးတွေ
ထလာလေ၏။ နောက်မှလိုက်သော ဖုန်အဲမှာလည်း ကြောက်သဖြင့်

ခပ်ကုပ်ကုပ် လိုက်လာခဲ့လေ၏။

“တော်တော် အေးတယ်နော် မလေးငှက်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သွား ငါ့သားမွေး အင်္ကျီလက်ပြတ် သွားယူချည်စမ်း။ အအေးမိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ငါ တန်ချွန်းရဲ့ အဆောင်ကနေ စောင့်နေမယ်”

ဖုန်အဲမှာလည်း သူကိုယ်တိုင်က ချမ်းနေသည့်အတွက် အင်္ကျီယူရန် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ရာ နောက်မှ တရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် အနံ့ခံ နေသည့် အသံမျိုးကို ကြားလိုက် သဖြင့် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထလာလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မီးသွေးကဲ့သို့ မည်းနက်သော သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်သည် မိမိအား နှုတ်သီးကြီးနှင့် တရှုပ်ရှုပ်လိုက်၍ အနံ့ခံလျက်ရှိပြီး ထိုသတ္တဝါ ကြီး၏ မျက်လုံးကြီး နှစ်လုံးမှာလည်း မီးခွက်ကြီးနှစ်လုံးကဲ့သို့ တောက်ပပြောင်လက်လျက် ရှိလေ၏။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အမဲလိုက်ခွေးကြီး တစ်ကောင် ဖြစ်နေသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် လန့်အော်လိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ဆောင်းနှောင်းသန့်စင် ရိပ်သာဆီသို့လာခဲ့ကာ ကျောက်ဆောင်ကြီးများ အနီးရှိ ဝင်းဝသို့ ရောက်လာခဲ့စဉ် သူ့ရှေ့မှ ရိပ်ခနဲ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခု ဖြတ်ပြေးသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အတင်းထွက်ပြေးခဲ့ရာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို တိုက်မိပြီး လဲကျသွား၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးစေးကြီးတွေ ပြန်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိသည့်တိုင် မိမိထံသို့ လာနေသော ဖုန်အဲနှင့် ဟုန်ယုတို့၏ သဏ္ဌာန်များကို ခပ်ဝါးဝါး မြင်ရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် သူလဲသည်ကိုမြင်လျှင် ဝိုင်းရယ်ကြမည် စိုးသည့်အတွက် ကပျာကယာ ထလိုက်ပြီးလျှင်

“ကောင်မတွေကလဲဟယ်။ ကြာလိုက်တာ။ ဘာများ လုပ်နေတာလဲ။ အင်္ကျီမြန်မြန် ဝတ်ပေးကြစမ်းပါ”

ဖုန်အဲက အင်္ကျီဝတ်ပေးပြီး ဟုန်ယုကတွဲခေါ်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“သူတို့ဆီကို ငါရောက်ခဲ့ပြီ။ အားလုံး အိပ်ပျော်ကုန်ကြပြီ။ ပြန်ကြစို့” ဟု လိမ်ပြောလေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျိလျှံ မှာအိမ်သို့ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ ကျိလျှံ မျက်နှာမကောင်းသည်ကို ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာသည်ဟု နတ်ငှက်မယ်

တွက်လိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အကျိုးအကြောင်းကို မေးချင်သော်လည်း ကျိလျှံ၏စိတ်ကို သိသဖြင့် မမေးတော့ဘဲ အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ကျိလျှံသည် အိပ်ရာမှ အစောကြီး ထကာ သတင်းပလင်းကို စုံစမ်းရန် ညီလာခံ ခန်းမမှူး ချုပ် မိန်းမစိုး ချူရှိအန်ထံ သွားလေ၏။ အပြင်သို့ ထွက်မည်ပြုစဉ် စားပွဲပေါ်တွင် ယမန်နေ့က ရောက်လာသည့် ရွှေနန်းတော် ပြန်တမ်းကို တွေ့သဖြင့် ကောက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ပထမအကြောင်းမှာ ယူနန်ပြည်နယ် ဘုရင်ခံ၏ အစီရင်ခံစာဖြစ်ပြီး မြင်းစီးသေနတ်များနှင့် ယမ်းမှုန့်တို့ကို ခိုးထုတ်ရန်ကြံသည့် လူဆိုး ဆယ့်ရှစ်ဦးတို့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြောင်း၊ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ပေါက်ယင်မှာ ချင်ကူမြို့စား၊ ရွှေနန်းတော် စာပြမှူး ချင်ဟွာ၏ အိမ်မှ အစေခံတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြပါရှိ၏။

ကျိလျှံသည် နောက်အစီရင်ခံစာ တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြန်၏။ ဆုချောင် မြို့ဝန်သည် မိမိ၏ တပည့်လက်သားများ၏ အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ပေးသည့် လူတစ်ယောက်အား အပြစ်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ ထိုလူ၏ တပည့်မှာ လူထုများကို အနိုင်ကျင့်လျက် ရှိပြီး မိမိ၏ဇနီးကိုလည်း ပြန်သတ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားခံ၏အမည်မှာ ရှိဖုဖြစ်ပြီး တတိယအဆင့် မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဘွဲ့ရ ကျိဖန်၏ထံတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်းဖြင့် ပါရှိ၏။ ကျိလျှံသည် ထိုအစီရင်ခံစာနှစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီး စိတ်နောက်သွား၏။

ကျိလျှံသည် အခြားသတင်းများကိုဆက်၍ ဖတ်ချင်သေးသည့်တိုင် ချူရှိအန်နှင့် ချိန်းထားသည်ကို နောက်ကျမည် စိုးသည့်အတွက် အဝတ်အစားကို ကပ္ပာကယာလဲကာ မနက်စာကိုပင် မစားတော့ဘဲ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် နှစ်ခွက်ကိုသောက်ပြီး မြင်းပေါ်သို့တက်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပင်အဲသည် သူချွတ်ပစ်ခဲ့သည့် အဝတ်အစား များကို သိမ်းဆည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ အိပ်ရာမှ မထသေးချေ။ ပင်အဲက

“မလေးငှက်မယ် မနေ့ညက ဘာဖြစ်သလဲ၊ တစ်ညလုံး တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်နဲ့၊ နေထိုင်မကောင်းယင် ကျွန်မ နှိပ်ပေးမယ်လေ။ အညောင်းပြေသွားတော့ အိပ်လို့ကောင်းတာပေါ့။”

နတ်ငှက်မယ်သည် သဘောတူသည့်ဟန်ဖြင့် မည်သို့မျှ ပြန်မပြော။ ပင်အဲသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်သို့ တက်ကာ နတ်ငှက်မယ်ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း အသာအယာ နှိပ်ပေးလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် မှေးမှေးမှေးမှေး အိပ်ပျော်မည်ပြုစဉ် တစ်ဘက်ခန်းတွင် အိပ်နေသည့် သမီးငယ်ဖြစ်သူ ချောချီ၏ အော်သံကြောင့် လန့်နိုးလာလေ၏။

ပင်အဲက

“အဒေါ်လီ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကလေးငိုယင် နည်းနည်းပါးပါး ကျောတို့ တင်ပါးတို့ကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်မှပေါ့။ ကလေးထိန်းလုပ်နေပြီ၊ ဒီလောက်တောင် အိပ်ရသလား။”

အဒေါ်လီသည် လန့်နိုးလာကာ သူ့အား ဆူနေသဖြင့် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ကလေးကို ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ပုတ်လိုက် လေ၏။

“သောက်ကောင်မလေးကလဲ သေပဲမသေနိုင်ဘူး၊ သေမှာဖြင့်လဲ မြန်မြန်သေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေး တာလဲ။ ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင် ထိုင်နေရအောင် နင့်အမေ သေလို့လား” ဟုဆိုကာ အဒေါ်လီ အံ့ကိုကြိတ်ကာ ခလေးကို ဆွဲဆိတ်လေရာ ကလေးသည် တအားအော်၍ ငိုနေလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီမိန်းမကြီး တယ်ရိုင်းစိုင်းပါလားဟင်။ ကြည့်စမ်းပါ။ ကလေးကို ပြောနေလိုက်တာ။ သွား၊ ပါးကို တစ်ချက် လောက် ချချည်စမ်း ပြီးတော့ ကလေးကိုလဲ ခေါ်ခဲ့”

ပင်အဲက

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မလေးငှက်မယ်၊ သူ မရိုက်ရဲပါဘူး။ မတော်တဆ ခိုက်မိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခု ကျွန်မတို့က သွားရိုက်ယင် ညကြီးသန်းခေါင်မှ လူတွေကို ရိုက်နေတယ်လို့ ပြောလိမ့်ဦးမယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ထိုနောက် သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“အင်း၊ ငါမသေသေးခင်တောင် ငါ့ကလေးကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်နေကြယင် ငါသေတော့ ဘယ်လောက် များ နှိပ်စက်ကြမလဲ မသိဘူး”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မလေးငှက်မယ် ကလဲ။ စောစောစီးစီး၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

နတ်ငှက်မယ်က လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်လျက်

“ညည်းမသိပါဘူးအေ၊ ငါကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ငါ လူ့ဘဝရောက်လာတာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးပေမယ့် ဒီပြင်လူတွေ မမြင်ဖူးတဲ့အရာတွေကို ငါမြင်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဒီပြင်လူတွေ မတွေ့ဖူးတာတွေကိုလဲ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ၊ အဝတ်အစား ဆိုယင်လဲ ကောင်းပေ ညွန့်ပေဆိုတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ အစားအသောက် ဆိုယင်လဲ ဘယ်သူမှ မစားဖူးတဲ့ အစားအသောက်တွေကို ငါ စားခဲ့ဖူးပြီ။

လောကကြီးမှာရှိတဲ့ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ စည်းစိမ် တွေကို ငါ ခံစားခဲ့ပြီးပြီ။ သူများတွေ အပေါ်မှာလဲ စိတ်ရှိတိုင်း နှိပ်စက်ကလူ ပြုခဲ့ဖူးပြီ။ ဒီတော့ ငယ်ငယ်နဲ့ သေသွား ယင်လဲ ငါ့အဖို့ သိပ်မထူးတော့ပါဘူး။”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ပင်အဲမှာ မျက်ရည်တွေ လည်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ စိတ်မပျော့စမ်းပါနဲ့ ပင်အဲရယ်။ ငါသေသွားယင် ညည်းတို့နှစ်ယောက် သိပ်ပြီး ကျေနပ်နေကြ မှာပါ။ ညည်းတို့နှစ်ယောက် စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်နိုင်ကြပြီပေါ့။ ငါမရှိတော့ ညည်းရင်ဘတ်မှာ စူးနေတဲ့ ဆူးကြီးတစ်ချောင်း လျော့သွားတာပေါ့။ ထားပါလေ၊ ညည်းတို့ ဘယ်လိုပဲ ပျော်ပျော်၊ ငါ့ ကလေးလေးကိုတော့ ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက် လိုက်ပါ။”

ပင်အဲမှာ ငိုလျက်ရှိလေပြီ။

“ဟဲ့ကောင်မရဲ့၊ ဒီလောက်လဲ ရူးမနေစမ်းပါနဲ့။ ငါကလဲ အခု ချက်ချင်းမသေသေးပါဘူး။ မသေဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ။ ငါမြန်မြန် သေအောင် ညည်းငိုပေးနေတာလား။”

ပင်အဲသည် မျက်ရည်များကို လျင်မြန်စွာသုတ်လိုက်၏။

“မလေးပြောတာကို ကြားရတော့ စိတ်မကောင်းလို့ ငိုတာပါ” ဟု ဆိုကာ ပင်အဲသည် ဆက်၍ နှိပ်နယ်ပေးလျက် ရှိရာ နတ်ငှက်မယ်လည်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။

ပင်အဲသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကို ကြားရလေ၏။ ကျီလျှံသည် မိန်းမစိုးကြီးကို သွားတွေ့သော်လည်း နောက်ကျသဖြင့် မတွေ့ရတော့ချေ။ မိန်းမစိုးမှာ ရွှေနန်းတော်ထဲသို့ ဝင်သွားလေပြီ။ ကျီလျှံသည် ဒေါပွ၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“ခုထက်ထိ မထကြသေးဘူးလား” ဟု ပင်အဲကို မေးလေ၏။

“မထသေးဘူးရှင့်”

ကျီလျှံသည် ခန်းဆီးကိုမ၍ လုံးထွေးပစ်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ဟင်း၊ ကောင်းကွာ။ သောက်အိပ်ကလဲ ကြီးလိုက်ကြတာ။ ခုထိတောင် အိပ်ရာက မထကြသေးဘူး။ ဒီက ကောင်မှာဖြင့် လုပ်လိုက်ရတာ”

ကျီလျှံက လက်ဖက်ရည်တောင်းသဖြင့် ပင်အဲသည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို လျင်မြန်စွာ ငှဲ့ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် အစေတော်များမှာ ကျီလျှံ မနက်အစောကြီး ထွက်သွားပြီးလျှင် တော်တော်နှင့် ပြန်လာဦးမည် မဟုတ်ဟု ထင်သဖြင့် ပြန်အိပ်နေကြသည့်အတွက်

လက်ဖက်ရည်အိုး ထဲတွင် လက်ဖက်ရည် တစ်စက်မျှ မရှိချေ။ ပင်အဲ ငဲ့ပေးသည့် လက်ဖက်ရည် မှာ အေးစက်နေလေပြီ။ ကျိလျှံသည် ဒေါပွကာ လက်ဖက်ရည်အိုးကို ကိုင်ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ လက်ဖက်ရည်အိုးသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ရွေးစေးကြီးတွေပြန်ကာ လန့်နိုးလာလေ၏။ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည့်အခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထိုင်နေသည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျိလျှံနှင့် ကြမ်းပေါ်တွင် အိုးကွဲ များကို လိုက်ကောက်နေသော ပင်အဲတို့ကို မြင်သဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းလိုက်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အစောကြီးပြန်လာရတာလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် အဖြေကို စောင့်သော်လည်း ဘာသံမျှ မကြားရသဖြင့် ထပ်မေးပြန်၏။

“ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ ပြန်လာတာကို မကြိုက်လို့လား။ ငါ့ကို ဝင်းပြင်မှာပဲ သေနေစေချင်လို့လား”

နတ်ငှက်မယ်က ချိုသာစွာဖြင့်

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မောင်မောင်ရယ်။ ခါတိုင်း ဒီလို စောစော ပြန်မလာဘူး မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်က မေးတာပါ။ ဘာတွေများ မနက်အစောကြီး ဒီလောက် စိတ်ဆိုးနေသလဲ မသိပါဘူး”

“ချိန်းထားတဲ့လူနဲ့မှ မတွေ့ခဲ့တာ၊ ငါက ပြန်မလာလို့ ဘာလုပ်နေရ ဦးမှာလဲကွ”

“မတွေ့ခဲ့ယင်လဲ စိတ်ရှည်ရှည် ထားမှပေါ့ မောင်မောင်ရယ်။ မနက်ဖြန် မနက်ကျတော့ စောစောသွားလိုက်ပေါ့။ တွေ့မှာပေါ့”

“ဟေ့၊ ငါက ခဏခဏသွားနေရအောင် သူများခိုင်းတိုင်း လုပ်ပေးနေတဲ့ ကျွန်မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့အိမ်မှာ အလုပ်တွေက တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး။ တစ်ယောက်တည်း ကုန်းလုပ်နေရတာ။ ဒီပြင်လူက အိမ်မှာ လက်ချောင်းကလေး တစ်ချောင်းတောင် လှုပ်ဖော်မရဘူး။ သူများကိစ္စတွေကို ဒီလောက် လုပ်ပေးမနေနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရမှာလဲ။ သူတို့ ကတော့ အိမ်မှာ ဇိမ်နဲ့ထိုင်လို့၊ သောက်ဂရုတောင် မစိုက်ကြဘူး။ မွေးနေ့တွေ လုပ်ကြ၊ စားသောက်ပွဲတွေ လုပ်ကြ၊ ဇာတ်တွေ ကြည့်ကြ၊ အိုးစည်ဗုံမောင်းတွေ တီးကြနဲ့။ သူတို့ကတော့ ဇိမ်နဲ့၊ ငါက ဘာလို့ အပင်ပန်းခံ လုပ်နေရမှာလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါသကိုချုပ်တည်းကာ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်လေ၏။ အတန်ကြာမှ ကြိုးစား၍ ပြုံးလိုက်ရင်း

“နေစမ်းပါဦး မောင်မောင်ရယ်၊ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် စိတ်ဆိုးနေရတာလဲ။ မနက်စောစောစီးစီး ငှက်မယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေရတာလဲ။ ချိုချိုသာသာ ပြောစမ်းပါဦး။ သူများတွေအတွက်ချည်း လုပ်ပေး နေရတယ် ဆိုတော့ မောင်မောင်ကို ဘယ်သူတွေက ဘာတွေများ အတင်းခိုင်းလို့လဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ပေးရပြီ ဆိုယင်လဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ပေးပေါ့။ ဒီလောက် ဒုက္ခသုက္ခတွေ ရောက်နေတဲ့ကြားထဲမှာ ဘယ်သူများ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ တွေ လုပ်နေလို့လဲ။ ဘယ်သူကကော လုပ်ချင်စိတ်ရှိမှာ တဲ့လဲ”

“ဒါက မင်းထင်တာကိုးကွ။ ဘယ်သူလုပ်သလဲဆိုတာ သိချင်ယင် မနက်ဖြန်ကျတော့ သူ့ကိုမေးကြည့်ပေါ့”

“ဘယ်သူ့ကိုမေးရမှာလဲ မောင်မောင်”

“ဘယ်သူရမလဲကွ၊ မင်းအစ်ကိုပေါ့”

“ဩ၊ ဒါဖြင့် မောင်မောင်ပြောတာ အစ်ကိုကိုပြောနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူမပြောလို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောစရာရှိလို့လဲ”

“အစ်ကိုက မောင်မောင်ကို ဘာလုပ်ခိုင်းလို့လဲ”

“အခုထက်ထိ မသိသေးဘူးလားကွ”

“ငှက်မယ် ဘယ့်နှယ်လုပ် သိပါ့မလဲ”

“အေး၊ မင်းသာ မသိတယ်၊ ဒေါ်လေးဝမ်းနဲ့ ဒေါ်လေးဆွေ တို့တောင် သိနေပြီ။ လူကြီးတွေလဲ စိတ်မညစ်စေချင်၊ မင်းကလဲ ခဏခဏ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာနဲ့ မသိတန်တာ မသိပါစေနဲ့ဆိုပြီး ဒီကိစ္စကို ငါ အပြင်မှာ ဖုံးထားခဲ့တယ်။ အိမ်သူအိမ်သားတွေကိုတောင် တစ်ယောက်မှ အသိမပေးခဲ့ဘူး။ တော်ပြီကွာ၊ ဒီအကြောင်းကို ငါမပြောချင်ဘူး။ ဒီ အကြောင်းကို ကြားရရုံနဲ့ ငါဒေါသထွက်တယ်။ မင်းမမေးယင် ဘာမှ ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ခုခက်တာက မင်းတို့ က မင်းတို့ အစ်ကိုကို တကယ့် လူကြီးလူကောင်းကြီး ထင်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝင်းပြင်မှာ သူ့ကို ဘယ်လို ခေါ်နေ ကြတယ် ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

“ဘယ်လို ခေါ်လို့လဲ”

“ဝမ်းပျင်းလို့ ခေါ်နေကြတယ်”

နတ်ငှက်မယ်က ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်လိုက်ကာ

“ခေါ်မှာပေါ့၊ သူ့ နာမည်ပဲဟာ။ ဒီလို မခေါ်ယင် ဘယ်လို ခေါ်ရဦးမှာလဲ”

“အေး၊ မင်းထင်သလို သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းပြောတဲ့ ဝမ်းဂျင်း အဓိပ္ပာယ်က တစ်မျိုး၊ ခု သူတို့ခေါ်တဲ့ ဝမ်းဂျင်း အဓိပ္ပာယ်ကတစ်မျိုး။ သူတို့ခေါ်တဲ့စကားရဲ့ သဘောအဓိပ္ပာယ်က အကျင့်သိက္ခာ မရှိတဲ့လူလို အဓိပ္ပာယ် ထွက်နေတယ်”

“ဘယ် တေလေကြမ်းပိုးတွေက ပြောနေတာလဲ”

“အမနာပ ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်ပြောနေတာ။ မင်း သိချင် ငါပြောပြမယ်။ မင်းအစ်ကို ဖြစ်တော့ သိထားဖို့ လိုတယ်။ ခု သူလုပ်နေတဲ့ မွေးနေ့က ဘယ်သူမွေးနေ့လို့ ထင်သလဲ။ မင်းဦးလေး မွေးနေ့ကွ”

နတ်ငှက်မယ်သည် အတန်ကြာတွေးလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက်မှ

“နေစမ်းပါဦး။ ဦးလေးရဲ့မွေးနေ့က ဆောင်းတွင်းကြီးမှာ မဟုတ်လား။ ပေါက်ယုတောင် နှစ်တိုင်းသွားသေး တယ်လေ။ ဦးကြီးကျိချိန် ရာထူးတိုးတော့ ဦးလေးကတောင် ပြဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ပို့ပြီး ဧည့်ခံသေးတယ်လေ။ ဒီတော့ ငှက်မယ်ကတောင် ပြောခဲ့သေးတယ်။ ငှက်မယ်တို့ ဦးလေးက သိပ်ကပ်စေးနေတာ၊ ဦးကြီးလို မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သူကများ ပြဇာတ်တို့ဘာတို့ ထည့်ယင် ငြင်းမနေနဲ့၊ အကုန်သာ လက်ခံလိုက်လို့တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်။ ဦးကြီး ဆုံးတော့လဲ ဦးကြီးပစ္စည်းတွေကို သူဝေယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူ့မွေးနေ့ ရောက်တော့လဲ သူက ပြဇာတ်ထည့်ထားတာ ပြန်ထည့်လိုက်တာ ကောင်းတယ်။ နို့မို့ယင် အကြောကြီးနဲ့ ပြောနေမှာစိုးရတယ် လို့တောင် ငှက်မယ် ပြောခဲ့သေးတယ်။ နေစမ်းပါဦး၊ ခု သူ့မွေးနေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး ကျင်းပရတာလဲ”

ကျိုလျှံက

“ဪ၊ တော်တော်ခက်ပါလားကွ။ မင်းအစ်ကို ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်လာတော့ သူ့ဦးကြီးအတွက် ဆွမ်းသွတ် တယ်ကွ။ ငါ့ကိုဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ မလိုပါဘူး၊ ဘာဘူးနဲ့ တားမှာစိုးလို့ တို့ကိုတောင် အသိမပေးဘူး။ အဲဒီမှာ ဆွေမျိုးတွေဆီက အလှူငွေကောက်ပြီး သူချည်းပဲ ယူခဲ့တယ်။ နောက်တော့ မင်းဦးလေးက သိလို့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားများကြတယ်။ ဦးလေးကလဲ မသာကိုအမြတ်ထုတ်ပြီး ရသမျှပိုက်ဆံကို သူ့အိတ်ထဲထည့်ချင်တာကိုး၊ စကားများကြ မှာပေါ့။ မင်းအစ်ကိုက ဘာလုပ်သလဲ ဆိုတော့ သူ့ဦးလေးရဲ့ မွေးနေ့လုပ်မယ် ဆိုပြီး ဧည့်သည်တွေကို ဖိတ်လိုက်တယ်။ သူတို့ဆီက အလှူငွေကောက်ပြီး သူ့ကို စိတ်ကျေနပ်သွားအောင် ပေးလိုက်မယ်ပေါ့။ ဒီတော့ သူ့အဖို့ ဘာအရေးကြီးသလဲ၊ ဆောင်းတွင်းဖြစ်ဖြစ်၊ နွေဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ကျန်တဲ့ဧည့်သည်တွေကကော မင်းဦးလေးရဲ့ မွေးနေ့ကို သိကြတာ မှတ်လို့။

မင်းအစ်ကို ဘယ်လောက် အရှက်နည်းသလဲဆိုတာ အဲဒါသာ ကြည့်တော့။

“ခု ငါဘာဖြစ်လို့ မနက်အစောကြီး ထသွားနေရတယ် ထင်သလဲ။ မင်းဦးလေး ပင်လယ်ပိုင်းမှာ အမှုထမ်း ခဲ့တုန်း က သူ့ဌာနကို စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ ဆင်းစစ်တယ်။ အဲမှာ ငွေတွေကွာနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီအတွင်း မင်းဦးကြီး ဝမ်းဇူတုန် သေပြီဆိုတော့ သူ့ညီ ဝမ်းဇူရှန်နဲ့ သူတူ ဝမ်းဂျင်းတို့က အဲဒီငွေတွေကို လျော်ရမယ်လို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့ဆီကို အူယားဖားယား ပြေးလာပြီး အကူအညီတောင်းလို့ ခင်ဗျ။ သူတို့ကို ကြည့်တော့ ကြောက်လို့။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ့်မိန်းမ အမျိုး။ ဒေါ်လေးဝမ်းနဲ့ ဆိုတာလဲ အမျိုးတွေ။ ဒါကြောင့် လိုက်လုပ်ပေးပါမယ် ဆိုပြီး သဘောတူ လိုက်ရတာ။ ရွှေနန်းတော် အတွင်းဆောင်မှူး မိန်းမစိုး ချူဆီကိုသွားပြီး ဒီထက် အဲဒီ လိုငွေတွေဟာ ဦးကြီး ဝမ်းဇူတုန်ရဲ့ လက်ထက်က မဟုတ်ဘဲ ဒီထက် စောစော၊ ဒါမှမဟုတ် သူထက် နောက်ကျတဲ့ အချိန်ကျမှ ဖြစ်တာပါလို့ ပြင်ပေးဖို့ သွားပြောရတာ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး နောက်ကျသွားတော့ မတွေ့တော့ဘူး၊ ရွှေနန်းတော်ထဲကို ဝင်သွားပြီ။ ခု ငါ့မှာ ဒီကိစ္စကြောင့် မနက်အစောကြီး ပြေးလွှား နေရတာ သိရဲ့လား။ တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့အစ်ကိုဝမ်းဂျင်းဘက်က မှားနေကြောင်းကို သိသည့်တိုင် ခေါင်းမာသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အတိုင်း ဝန်ခံခြင်း မပြုလိုဘဲ

“သူ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ ကိုယ့်ယောက်ဖ ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာလဲ သတိထားဦးလေ။ ပြီးတော့လဲ သေသွားတဲ့ ဦးကြီး ဝမ်းဇူတုန်ကကော၊ မသေသေးတဲ့ ဦးလေးဝမ်းဇူရှန်းကကော ကျေးဇူးတင်မှာပါ။ တကယ်ကတော့ ဒီကိစ္စဟာ နတ်ငှက်မယ် ဆွေမျိုးဘက်က ကိစ္စဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ မောင်မောင် တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးနော် မောင်။ မောင်မောင် တစ်ယောက်လုံး ရှိလျက်သားနဲ့ ဒီလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုယင် ငှက်မယ်ကို လူတွေက ကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့ မောင်မောင်ရယ်။ မဟုတ်ဘူးလားလို့”

နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်းဖြင့် ခြုံထားသည့် စောင်ကို ခွာလိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ်သို့ ထထိုင်လိုက်ကာ ဆံပင်ကို ကပိုကရီ ထုံးလိုက်လျက် ရှိလေရာ အဝတ်အစားများသည် လျှောကျလျက် ရှိလေ၏။

“အို ဒါကတော့ ငှက်မယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ မုန်းစရာကောင်းတယ်လို့ ပြောတာကလဲ မောင်မောင်က ငှက်မယ်ရဲ့ အစ်ကိုကို ပြောတာပါ။ ငှက်မယ်ကို အပြစ်ဆိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာတော့ မောင်မောင် ဒေါပွတာ ကလဲ ကောင်မကလေးတွေကို ဒေါပွတာပါ။ ခု ကြည့်လေ၊ မောင်မောင်က အပြင်သွားနေတယ်။ ငှက်မယ်ကလဲ နေထိုင် မကောင်းတော့ အိပ်ရာက မထသေးဘူး။ တကယ်ဆို မောင်မောင် နိုးတယ်ဆိုတာနဲ့

လက်ဖက်ရည်တို့ဘာတို့ အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် လုပ်ထားရမယ်။ ခုတော့ သူတို့က တော်တော်နဲ့ အိပ်ရာမထကြဘူး။ မောင်မောင်တို့အိမ်မှာ ဒီလို စည်းကမ်းမျိုး ရှိဖူးလို့လား။ ပြီးတော့ ငှက်မယ်ကလဲ သနားတတ်တော့ သူတို့ကို ဘာမှမပြောဘူး။ မပြောတဲ့ပြင် မောင်မောင် ပြောယင် တောင် ကာဆီးကာဆီး လုပ်သေးတယ်။ မနက်ဖြန်ကျလို့ မောင်မောင်က သူတို့ကို အပြစ်ပြောပြန်ယင်လဲ ငှက်မယ်က ရှေ့ကနေ ခေါင်းထိုးခံဦးမယ်။ ငှက်မယ်က ဒီလို လုပ်လုပ်နေယင် မောင်မောင် ဘယ်စိတ်ကောင်း ပါတော့မလဲ”

နတ်ငှက်မယ်က မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်လျက်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ငှက်မယ် စောစောစီးစီး ထပါမယ်။ သူတို့ကိစ္စတွေကို မောင်မောင် လုပ်ပေး လိုက်ပြီ ဆိုယင် ငှက်မယ်ကလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငှက်မယ်အတွက်သာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဒေါ်လေးဝမ် ကြားယင်လဲ မောင်မောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပြီး ဝမ်းသာနေမှာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ မောင်မောင် သိပါတယ်။ မောင်မောင်ကို အညှာ ပေးမနေပါနဲ့တော့”

ထိုစဉ် ပင်အဲ အနားသို့ ရောက်လာကာ

“ဟင် မလေးငှက်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးအိပ်ရာက ထနေ ရတာလဲ။ မလေးငှက်မယ်မှာ နေ့စဉ် အချိန်နဲ့ အိပ်ပြီး အချိန်နဲ့ ထရမယ် ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ သခင်လေး ကျိလျှံကလဲ ဘာတွေ ဒေါပွလာမှန်း မသိဘူး၊ ပင်အဲ တို့ကို ဆူနေတယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ပင်အဲသည် ထိုသို့ပြောကာ ကျိလျှံဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီမှာသခင်လေး။ မလေးငှက်မယ်ဟာ သခင်လေးအလိုကို အမြဲလိုက်ခဲ့တယ်။ သခင်လေး ဆိုးသမျှကို ခံခဲ့တယ်။ အပြင်မှာ တစ်ခုခု အဆင်မပြေ ဖြစ်လာတိုင်း အိမ်ပြန်ပြီး မလေးငှက်မယ်ကို ဒီလို ဆူဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး။ အမှန် ကတော့ ပင်အဲအနေနဲ့ ဝင်ပြောဖို့တော့ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် မလေးငှက်မယ် သဘောကောင်းတာကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး သခင်လေးက ဒီလိုဆူဆူ နေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ။ ခုကိစ္စကလဲ မလေးငှက်မယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သခင်လေး ဘာသာ ဇာတ်ပွဲတွေ၊ ဆိုင်းတွေကိစ္စ စိတ်ရှုပ်လာတာတာနဲ့ ဆူဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး။

“ပြီးတော့ အိပ်ရာထ နောက်ကျတာလဲ မလေးငှက်မယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ပင်အဲတို့ အိပ်ရာထနောက်ကျယင် ပင်အဲတို့ကို ဆူပေါ့။ တကယ်ဆိုယင် ပင်အဲတို့က အိမ်မှာ ခိုင်းတဲ့ အစေတော်တွေပဲ။ ဒါပေမယ့် မလေးကို ဒီလို ဆူယင်တော့ မလေးလဲ ဒီထက် ဒီကျန်းမာရေးထိခိုက်ပြီး

အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲမှာ။ မလေးငှက်မယ်အပေါ်မှာ ဒီလောက် ရက်စက်ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး သခင်လေးရယ်”

ပင်အဲမှာ ငိုတော့မည့်နှယ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေပြီ။ ကျိလျှံသည် ခပ်စောစောက ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်လျက်ရှိသော်လည်း သူ၏ ချစ်စရာကောင်းသည့် ဇနီးသည်နှင့် ချောမောလှပသည့် အမြှောင်မယား ငယ်ပင်အဲတို့၏ ချိုသာနူးညံ့သော ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံတို့ကို ကြားရသည့်အခါ၌ ပျော့သွားလေပြီ။ ကျိလျှံသည် ရယ်လိုက်လျက်

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ။ ညည်းကပါ ဝင်ကူစရာ မလိုပါဘူး။ ငှက်မယ်က တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ငါ့ကို နိုင်နေပါပြီ။ တကယ်တော့ ငါ့ကိုလဲ ဒီမှာ ဘယ်သူကမှ သဒ္ဓါတော့ဟန် မတူပါဘူး။ မြန်မြန် သေတာကပဲ ကောင်းပါတယ်။ ငါ သေတော့လဲ မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး နေကြရတာပေါ့”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ မောင်မောင်ရယ်။ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူပြောနိုင်တာ မှတ်လို့။ အမှန်ကတော့ ငှက်မယ် က မောင်မောင့်အလျင် သေမှာပါ။ သေယင်လဲ အေးတာပါပဲ” ဟု ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် နောက်တစ်ချီ ငိုပြန်လေရာ ပင်အဲမှာ သူ့ကို ဖျောင်းဖျ ချော့မော့ရပြန် လေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား နေအတော်မြင့်၍ လာခဲ့လေပြီ။ ကျိလျှံသည် နောက်ထပ် ပြောစရာ မရှိတော့သည့်အတွက် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် အိပ်ရာမှထကာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်မည် ပြုစဉ် ဒေါ်လေး ဝမ် ထံမှ အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်ရဲ့ ဦးလေးကို သွားတွေ့မှာလားလို့ သခင်မကြီး ဝမ်က အမေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ တကယ်လို့ မလေး ငှက်မယ် သွားဖြစ်လို့ရှိယင် သခင်လေးပေါက်ယု ကိုလဲ ထည့်လိုက်ချင်လို့တဲ့”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ခပ်စောစောက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျိလျှံ ပြောသွားသည့်အတွက် သူ့အမျိုးမျိုးကို စိတ်ဆိုးလျက် ရှိ၏။ မိမိအား အရှက်ကွဲအောင် လုပ်ရာရောက်သဖြင့် ဦးလေးတော်သူကို စိတ်ပျက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုမျှမက မနေ့ညက ဥယျာဉ်ထဲမှ လန့်လာခဲ့သည့် အတွက်လည်း တကယ်ပင် နေမကောင်း ထိုင်မသာ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒါဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ငါ့မှာ ကိစ္စကလေး တစ်ခုနှစ်ခု လုပ်စရာ ရှိနေသေးလို့ ဒီနေ့တော့ သွားဖြစ် ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူးလို့။ ပြီးတော့ ခုမွေးနေ့ကလဲ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ပွဲ မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ သာမန်လောက်ပါလို့။ မလေး ပေါက်ကြည့် သွားချင်တယ်ဆိုယင်လဲ သူ့ဘာသာသူ သွားတော့လို့ မှာလိုက်တယ်လို့ပြော”

အစေတော် မိန်းကလေးသည် သဘောတူကာ ပြန်ထွက်သွား လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ကိုယ်လက်သန့်စင်၍ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါ သူကိုယ်တိုင် မသွားနိုင်သည့်တိုင် မွေးနေ့ နှုတ်ခွန်းဆက်ကလေးဖြစ်စေ ပို့မှသင့်မည်ဟု ယူဆ၏။ ထို့ပြင် ပေါက်ကြည်မှာ ယခုမှ ပူပူနွေးနွေး လက်ထပ်ပြီးခါစ ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုသို့သောပွဲမျိုးသို့ သွားလျှင် တစ်ယောက်ယောက် လိုက်သင့်သည်ဟု သဘောရ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ အဆောင်သို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် အကြောင်းတစ်ခု ပြကာ ပေါက်ယုတို့ လင်မယားနေသည့် အဆောင်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုမှာ အဝတ်အစား အကျဝတ်ကာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိပြီး ပေါက်ကြည် ဆံပင်ဖွီးနေသည်ကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် တံခါးမှ ဝင်လာသည်ကို ပေါက်ကြည်က ပထမဆုံးမြင်လိုက်၏။ ပေါက်ကြည်က မှန်တင်ခုံတွင် ခေါင်းဖွီးနေရာမှ ထလာ၍ ဆီးကြိုကာ ပေါက်ယု ကလည်း ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပေါက်ကြည်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် လေ၏။

“မလေးငှက်မယ် လာတာကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ” ပေါက်ကြည်က ရှေ့ယွေ့ကို ဆူနေလေ၏။

ရှေ့ယွေ့လည်း ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

“ပြောမလို့ပဲရှင်။ ဒါပေမယ့် မလေးငှက်မယ်က မပြောနဲ့ ဆိုပြီး လက်ကာပြတယ်ရှင်”

နတ်ငှက်မယ်က ပေါက်ယုသို့ လှည့်၍

“ကဲ ကိုရွှေပေါက်ယု၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအဆောင်ထဲမှာ ရောက်နေရတာလဲဟင်။ မောင်ဟာ သူငယ်နှစ်စားလေး မဟုတ်တော့ဘူးရှင်၊ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ခုထက်ထိ ကလေးအမူအရာတွေ၊ အကျင့်အကြံတွေ မပျောက်သေးဘူး။ မလေးပေါက်ကြည် မှန်ကြည့်ပြီးခေါင်းဖွီး နေတာကို ငေးကြည့်နေလိုက်တာ။ တကတဲ၊ တစ်နေ့လုံး တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြရတာတောင် အားမရကြသေးဘူးလား ဟင်။ တော်တော်ကြာ အစေတော် ကောင်မကလေးတွေ နောက်မှာ ပြောင်မှာ မရှက်ဘူးလား”

နတ်ငှက်မယ်သည် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကလစ် ကလစ် မြည်အောင်လုပ်ရင်း ပြောပြနေ လေ၏။

ပေါက်ယုမှာ အနည်းငယ် ရှက်သွားသလိုလို ရှိသည့်တိုင် သူပြောသည့်

စကားကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပြီ။ ပေါက်ကြည် ကား ရှက်သဖြင့် မျက်နှာနီရဲလျက် ရှိသည့်တိုင် မည်သို့ပြောရမည် မသိဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် မာလာသည် လက်ဖက်ရည်ကို ယူလာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း ရှက်ရှက်ဖြင့် ဆေးတံကြီးကိုယူ၍ နတ်ငှက်မယ်အားပေးလိုက်ရာ နတ်ငှက်မယ်ကလည်း ပြုံး၍ လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

“ကဲ ကဲ၊ ကိုယ်တို့ကို ရှက်မနေပါနဲ့တော့။ ထပြီး အဝတ်အစားလေး ဘာလေး လဲပါ”

ပေါက်ယုမှာလည်း အရှက်ပြေထကာ ဟိုပစ္စည်းရှာသလိုလို သည်ပစ္စည်းရှာသလိုလို လုပ်နေလေ၏။ နတ်ငှက် မယ်က

“ကဲ၊ မောင်က ရှေ့ကထွက်နှင့်။ အမျိုးသမီးခန်းထဲဝင်ပြီး အတူတူ ထွက်ရအောင် စောင့်နေတဲ့ ယောက်ျားရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိဖူးလို့လဲ။ ထွက်နှင့်တော့ပေါ့”

“သွားမှာပါ မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ မောင်က ခုဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ သွားလို့ ကောင်းမှကောင်းပါ့မလားလို့ စဉ်းစားနေလို့ပါ။ တကယ်ဆိုယင် ဟိုနှစ်က မယ်မယ်ပေးတဲ့ ဒေါင်းမြီးကွက် ဝတ်လုံတို့ဘာတို့ ဆိုယင် တော်သေးတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လဲ အဲဒီ ဒေါင်းမြီးကွက်ဝတ်လုံကို ဝတ်ခဲ့ပါလား” ဟု နတ်ငှက်မယ်က နောက်သလိုလို ပြောလေ၏။

“ဒီရာသီကြီးမှာ ဒေါင်းမြီးကွက်ဝတ်လုံ ဝတ်လို့ မကောင်းသေးဘူးလေ၊ စောသေးတယ်”

ထိုအခါတွင်မှ နတ်ငှက်မယ်သည် စကားမှား၍ ပြောလိုက်သည်ကို သတိထားလိုက်မိလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ ဦးလေး ဝမ်ဇူရှန်း နှင့်လည်း အနည်းငယ် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်နေသည့်အတွက် အခန့်သင့်၍ သွားလေ၏။ သို့တိုင် ပေါက်ကြည်သည် အစေတော် သူငယ်ကလေးများရှေ့ ရှက်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

ဤတွင် မာလာက ကြားဖြတ်၍

“ဒေါင်းမြီးကွက် ဝတ်လုံကတော့ ဆောင်းတွင်းကို ရောက်ယင်လဲ သခင်လေးပေါက်ယုက ဝတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မလေး ငှက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သခင်လေး ပေါက်ယုက တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တယ် မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ အဲဒီနှစ်တုန်းက မယ်မယ်က ဦးလေးဝမ်ဇူရှန်းရဲ့ မွေးနေ့မှာ

ဝတ်ဖို့ ဒေါင်းမြီးကွက်ဝတ်လုံကို ပေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့မှာပဲ မဝတ်ရသေးခင် အသစ်စက်စက်ကြီး မီးလောင်သွားတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက မာလာကလဲ အမေ နေမကောင်းတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးဝတ်ဖို့ ဒေါင်းမြီးကွက်ဝတ်လုံကို အသားထိုး ရက်ပေးနေတာ တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူးတဲ့။ ကျင်ဝမ်း အသားထိုးပေးလိုက်တော့ နောက်တစ်နေ့မှာ မယ်မယ်ကြည့်တော့ မီးလောင်တာကိုတောင် မသိရဘူးတဲ့။ မနှစ်ဆောင်းတွင်းကလဲ တစ်နေ့ကျောင်းသွားခါနီးတော့ အေးလွန်းတော့ ဒေါင်းမြီးကွက် ဝတ်လုံကို ယူသွားဖို့ သူ့အစေတော် ပေမင်းက ပြောတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဒေါင်းမြီးကွက်ဝတ်လုံကို မြင်ယင် ကျင်ဝမ်းကို အမှတ်ရလွန်း လို့တဲ့။ ဒါကြောင့် ဘယ်တော့မှ မဝတ်တော့ဘူးတဲ့။ သူတစ်သက်မှာ ဒီလိုပဲ သိမ်းထားတော့မယ်တဲ့”

နတ်ငှက်မယ်က

“အင်း ကျင်ဝမ်းအကြောင်း ပြောရတာ မကောင်းပါဘူးကွယ်။ အမှန်ကတော့ ကျင်ဝမ်းဟာ ရုပ်ကလေးလဲ ချောတယ်၊ အချုပ်အလုပ်လဲ တော်တယ်။ နည်းနည်းစွာတာကလေး တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အမှန်တော့ ဒေါ်လေးဝမ် မဟုတ် တယုတ် ကောလာဟလတွေကို ယုံတာနဲ့ ကောင်မလေး သေရတာ”

“ခုထက်ထိ မလေးငှက်မယ် မှတ်မိသေးတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ တို့စားဖိုထဲက အမေလူရဲ့ သမီးကလေး ဝုအဲက ကျင်ဝမ်းနဲ့ ရုပ်ချင်းတော်တော်ဆင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ငါကလဲ ဝုအဲကို မောင်လေးပေါက်ယု အဆောင်မှာထားဖို့ စိတ်ကူးရပြီးပြောတော့ သူ့အမေကြီးကလဲ ထားမယ်တဲ့။ ငါကလဲ မောင်လေးပေါက်ယု အဆောင်က ဟုန်ယုကိုခေါ်ထား တော့ ဟုန်ယုအစား ဝုအဲကို ပို့ယင်ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးရသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဝမ်က ကျင်ဝမ်းနဲ့တူတဲ့ ကောင်မလေးတွေဆိုယင် မောင်လေးပေါက်ယု အဆောင်ကို မပို့ရဘူးလို့ ပြောထားတယ်လို့ ပင်အဲက ပြောတော့ ငါ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဝုအဲကို မလွှတ်တော့ဘဲ ထားလိုက်ရတယ်။ ခုတော့ မောင်လေးပေါက်ယုလဲ လက်ထပ် ပြီးလို့ သားနဲ့မယားနဲ့ ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ တကယ်လို့ မောင်လေး ပေါက်ယုက သဘောကျတယ်ဆိုယင် ဒီကိုလာဖို့ လွှတ်လိုက်မယ်လေ။ ဘယ့်နှယ်လဲ။ ကျင်ဝမ်း မရှိတော့လဲ အလွမ်းပြေ ဝုအဲကို ကြည့်ရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ပေါက်ယုသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့မည် ပြုပြီးမှ ထိုစကားကို ကြားသဖြင့် ရပ်နေလေ၏။ မာလာက ပေါက်ယု အစားဖြေသည်မှာ “သခင်လေး ပေါက်ယုကတော့ သဘောကျမှာပေါ့။ အစောကြီး ကတည်းက ခေါ်ချင် နေတာ။

ဒေါ်လေးဝမ်းက မခေါ်ရဘူး ဆိုလို့သာ နေရတာ”

“ဒီလိုဆိုယင် မနက်ဖြန် လွှတ်လိုက်မယ်လေ၊ ဒေါ်လေးဝမ်းကိုတော့
ငှက်မယ်ဘာသာ ငှက်မယ် ကြည့်ရှင်းလိုက် ပါမယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် မယ်မယ်ထံသို့ ထွက်သွားပြီး ပေါက်ကြည်မှာ
အဝတ်အစား လဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုက ပေါက်ကြည်ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်၊ ယုယုယယ နေသည်ကို
မြင်ရသည့်အခါ၌ မိမိယောက်ျား ကျိလျှံ နှင့်မူ ကွာလေခြင်းဟု တွေးမိကာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် သူတို့အဆောင်တွင်
ကြာကြာ မနေတော့ဘဲ ပြန်ရန်ပြင်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်လျက် “ဒေါ်လေးဝမ်းဆီ သွားရအောင်လား” ဟု ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မယ်မယ်ထံသို့ ပျော်ရွှင်စွာ လာခဲ့ကြရာ
ပေါက်ယုသည် သူဦးလေးထံ သွား၍ လည်ဦးမည်ဟု ပြောနေသည်ကို
တွေ့ရလေ၏။

မယ်မယ်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ သွားလိုက်လေ။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့
သောက်မလာခဲ့နဲ့နော်။ စောစောလဲ ပြန်လာခဲ့။ နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်ပြီးတာ
သိပ်ကြာသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ပေါက်ယုသည် ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောကာ ထွက်သွားပြီးနောက် ဝင်းထဲသို့
အရောက်တွင် ပြန်လှည့်လာပြီး ပေါက်ကြည်၏ နားနားသို့ ကပ်၍
တစ်စုံတစ်ရာပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်က ပြုံးလိုက်လျက်

“နားလည်ပါတယ် မောင်ရယ်။ သွားမှာ သွားစမ်းပါ” ဟု ဆိုကာ
ပေါက်ယုကို သွားရန် တိုက်တွန်းနေလေ၏။

မယ်မယ်သည် နတ်ငှက်မယ်၊ ပေါက်ကြည် စသူတို့နှင့်
စကားပြောလျက်ရှိစဉ် ချူဝမ်းက

“သခင်လေးပေါက်ယုက ပေမင်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်ရှင့်။
မလေးပေါက်ကြည်ကို ဘာပြောချင်လို့ ဆိုလား”

ပေါက်ကြည်မှာ “အင်း၊ တစ်ခုခု မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်ပြီ ထင်တယ်။
ဘာဖြစ်လို့ သူငယ်တော်ကလေးကို ပြန်လွှတ် လိုက်သလဲ မဆိုနိုင်ဘူး” ဟု
တွေးနေလေ၏။

ချူဝမ်းက

“ဘာကိစ္စလဲလို့ ပေမင်းကိုမေးခဲ့လို့ ကောင်မလေးတွေကို ကျွန်မ ခိုင်းလိုက်ပါတယ် မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်လေး ပေါက်ယုက ပြောစရာတစ်ခု မေ့နေရစ်ခဲ့လို့တဲ့။ ပေမင်းကိုယ်တိုင် ပေါက်ကြည်ကို တွေ့ပြီး ပြောလို့ မှာလိုက် တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ကျွန်မက ငါ့ကိုပြောလဲ ဖြစ်ပါတယ်ဟယ်။ ပြောခဲ့ပါလို့ ပြောတော့၊ သူ့သခင်လေး ပေါက်ယုက မလေး ပေါက်ကြည်ကို မှာလိုက်တယ်တဲ့။ ဘာလဲလို့ မေးတော့ မလေးပေါက်ကြည် အိမ်ထဲကို ဝင်မှာဖြင့်ယင် မြန်မြန်ဝင်တဲ့။ အဲဒီ နားမှာ ကြာကြာ ရပ်မနေနဲ့တဲ့။ အအေးမိလိမ့်မယ် တဲ့”

မယ်မယ်နှင့်တကွ နတ်ငှက်မယ်၊ အခိုင်းမိန်းမကြီးများ စသည်တို့သည် ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာ မျက်နှာတွေ နီရဲလာကာ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် တံတွေးထွေးလိုက်ပြီးလျှင်

“ကောင်မ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဒါများ ဒီလောက် အရေးတကြီး လာပြော နေရသေးသလား”

ချူဝမ်းသည် တခစ်ခစ်ရယ်ကာ အပြင်မှ သူငယ်မကလေးများကို ပြောရန် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုနောက် ပေမင်း ကိုလည်း ဆဲဆိုလွှတ်လိုက်လေ၏။ ပေမင်းသည် ဝင်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားရင်း နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“သခင်လေးက ခုချက်ချင်း သွားပြောချည်ဆိုလို့ ပြောရတာပဲဗျ။ သွားမပြောဘူးဆိုယင် ကျွန်တော့်ကို ဆူမှာဗျ။ ခု သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း လာ မပြောတော့လဲ ဘာထူးသလဲဗျ။ အဆူအဆဲ ခံရတာပဲ မဟုတ်လား”

ချူဝမ်းသည် ရယ်မောကာ ထိုအကြောင်းကို မယ်မယ်တို့အား ပြောပြလေ၏။ မယ်မယ်က

“ကဲ ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပြန်တော့။ ဒါမှ ညည်းမောင်တော် စိတ်အေးမှာ”

နတ်ငှက်မယ်ကလည်း သူ့ကို စနေသဖြင့် ပေါက်ကြည်မှာ မည်သူမျက်နှာကိုမျှ မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ရှက်ရှက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုစဉ် မာလာပန်းကြဲ ကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင်ဆရာလေး တာလျှောင် ရောက်လာလေ၏။ တာလျှောင်သည် မယ်မယ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည် သောက်နေလေ၏။

“ဆရာလေးလဲ မယ်မယ်တို့ဆီကို မလာတာ ကြာပါပကော”

“ခုတလော ကျောင်းတိုက်မှာ အလှူအတန်းတွေများနေလို့ မယ်မယ်ရေ၊ အားတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ရွှေနန်းတော်ကြီးက ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကလဲ လာကြတော့ အလုပ်ကိုရှုပ်နေတာပဲ။ ခုတောင် မယ်မယ့်ကို ဖိတ်ဖို့ လာတာ။ မနက်ဖြန် ဆရာလေးတို့ကျောင်းမှာ ပရိတ်နာကြ မလို့။ မယ်မယ့်ကို ပရိတ်တရားတော်နာ ကြွဖို့ လာဖိတ်တာ။ ကုသိုလ်လဲ ရတာပေါ့ မယ်မယ်ရယ်။ မယ်မယ်လဲ အပြင်မရောက်တာ ကြာတော့ အပျင်းပြေတာပေါ့”

မယ်မယ်က အဘယ်ကြောင့် ပရိတ်တရားတော် နာသနည်းဟု မေးလေ၏။ သီလရှင် ဆရာလေးက

“အလျင်လထဲတုန်းက ဝမ်စံအိမ်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝတွေဝင်လို့ အနှောင့်အယှက်တွေရှိတယ် မယ်မယ်ရဲ့။ တစ်ညကျတော့ အဒေါ်ဝမ်ကို ကွယ်လွန်သူ သူ့ယောက်ျားက ကိုယ်ရောင်လာပြသတဲ့။ ဒါနဲ့ မနေ့က အဒေါ်ဝမ် ရောက်လာပြီး မာလာပန်းကြဲ သျှင်တော်ကို အမွှေးတိုင်များ၊ ဆီမီးများ ပူဇော်ချင်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့လဲ လေးဆယ့်ကိုး ရက်လုံးလုံး အလှူအတန်းလုပ်ပြီး သူ့ယောက်ျားကို အမျှအတန်း ဝေချင်တယ်တဲ့။ ဒါမှ ကွယ်လွန်သူ သူ့ယောက်ျားလဲ ကောင်းရာ သုဂတိကို လားမယ်၊ ကျန်ရစ်ခဲ့သူများလဲ စည်းစိမ်ချမ်းသာ တိုးမယ်တဲ့။ အဲဒီကိစ္စတွေကြောင့် ဆရာလေးမှာ မယ်မယ်တို့ဆီကို မလာနိုင်ဘဲ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာ မယ်မယ်ရဲ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုသို့ ခေါစာပစ်ခြင်းစသည့် အလုပ်များကို အယုံအကြည်ရှိသူ မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ယမန် နေ့ညက ဥယျာဉ်ထဲတွင် နာနာဘာဝကို မြင်ခဲ့ပြီးကတည်းက သံသယရှိနေလေပြီ။ ယခု သီလရှင် ဆရာလေး စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါတွင်မူကား ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံလိုက်လေပြီ။

“နေပါဦး ဆရာလေးရဲ့။ မာလာပန်းကြဲ သျှင်တော်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။ သူ့ကို ကိုးကွယ်တာနဲ့ နာနာ ဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတို့ကို မောင်းနှင်ထုတ်နိုင်ရော တဲ့လား၊ မကောင်းဆိုးဝါးကို မောင်းနှင်ရော တဲ့လား”

နတ်ငှက်မယ်သည် အနည်းငယ် ယုံကြည်စိတ် ပေါက်လာပြီဟု သိလိုက်သဖြင့် သီလရှင် ဆရာလေးက ဆက်ပြောသည်။

“အင်း၊ မလေးငှက်မယ် မေးယင်လဲ ပြောပြရတာပေါ့လေ။ ခု မာလာပန်းကြဲနတ်က တော်တော် တန်ခိုးကြီးတယ် မလေးရဲ့။ အဲဒီနတ်က အနောက်နတ်ဘုံက မဟာရက္ခတိုင်းပြည်မှာ မွေးသတဲ့။ သူ့မိဘတွေက သစ်ခုတ်သမားတွေတဲ့။ သူမွေးလာတော့ သူ့ခေါင်းမှာ ချိုသုံးချောင်းပေါက်ပြီး

မျက်စိလေးလုံးရှိသတဲ့။ အရပ်ကလဲ ရှစ်ပေလောက် မြင့်တယ်။ လက်တံကြီးတွေကလဲ အရှည်ကြီးတွေတဲ့။ ရပ်လိုက်ယင် မြေကြီးနဲ့ ထိနေသတဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့မိဘတွေက သူတို့ကလေးလေး ဟာဖြင့် လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘီလူးသဘက်ပဲ ဆိုပြီး ကလေးလေးကို တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့ကြသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ဇော်ဂျီက အစာရှာထွက်လာရာမှာ သူ့ကိုတွေ့တော့ အဲဒီကလေးလေးရဲ့ ခေါင်းက အငွေ့တွေ ထွက်နေတာနဲ့ သူ့ကို ကျားတွေ ဝံပုလွေတွေက အစ မစားရဲဘဲ အဝေးက ရှောင်ရှောင်သွားတာကို တွေ့သတဲ့။ ဒီတင် ဒီကလေးဟာ အညတရ ကလေးလေး မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားတဲ့ ကလေးပဲဆိုပြီး သူနေတဲ့ ဂူထဲကိုခေါ်လာပြီး ကလေးလေးကို ကြီးပျင်းလာအောင် မွေးသတဲ့။ အဲဒီကလေးဟာ မွေးလာကတည်းက ဉာဏ်ပညာကြီးတဲ့အတွက် သူ့ကိုမွေးတဲ့ ဇော်ဂျီကြီး နဲ့ သစ္စာလေးပါးတို့၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတို့ကို ဆွေးနွေးနိုင်သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ဦးဟာ အဲဒီလို တရားဓမ္မအကြောင်းတွေ ကိုချည်း ဆွေးနွေးကြတော့ သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို ကောင်းကင်က ပန်းမိုးတွေ ရွာချသတဲ့”

“ဒီလိုနဲ့ နောင်အနှစ် တစ်ထောင်လောက် ကြာတော့ အဲဒီသူတော်စင် ဇော်ဂျီဟာ နတ်ပြည်ကို ရောက်သွားသတဲ့။ အဲဒီတောင်ပေါ်မှာ သူ တရားဆွေးနွေးရာ၊ ပန်းတွေကြဲချရာ နေရာကလေးတွေ ခုထက်ထိ ရှိသေးသတဲ့။ ဒါနဲ့သူ့ကို ဆုတောင်းလို့ ရှိယင် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတွေကို ကယ်တတ်သတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ မာလာပန်းကြံကျောင်းဆိုပြီး သူ့ကို ရည်စူးပြီး တည်ထားတာတဲ့”

“ဆရာလေး ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘာအထောက်အထားတွေများ ရှိလို့လဲ”

“ဪ၊ မလေးကလဲ ကျုပ်ကိုမေးနေပြန်ပါပြီ။ ဘာသက်သေ ပြစရာလိုသလဲ မလေးရဲ့။ တကယ်မဟုတ်လို့ ရှိယင် လူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကိုသာ ညာလို့ရမှာပေါ့။ အတုအယောင်ဆောင် ဆိုတာ လူ တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ကိုသာ ခဏတစ်ဖြုတ် ညာလို့လိမ်လို့ ရမယ်။ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ရှိတဲ့လူတွေ အများကြီးကို ဘယ်နှယ်လုပ် အကြာကြီး ညာလို့လိမ်လို့ ရနိုင်မှာလဲ။ ဒီပြင်ဟာကို မကြည့်နဲ့လေ၊ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်တွေကိုပဲ ကြည့်ပေါ့။ တကယ်ဓမ္မစစ်တွေ မို့လို့သာ ရှေးပဝေသဏီ ကတည်းက ဒီနေ့အထိ လူတွေက ယုံကြည်သက်ဝင် လာခဲ့ကြတာပေါ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် သူပြောသည့် ကျိုးကြောင်းယုတ္တိကို သဘောကျသွားကာ

“ဒီလိုဆိုယင် မနက်ဖြန်မှာ မလေးငှက်မယ် အဲဒီ

မာလာပန်းကြွေကျောင်းကိုသွားပြီး ပူဇော်ချင်တယ် ဆရာလေး ရယ်။
ဆရာလေးကျောင်းမှာ မာလာပန်းကြွေတံတော်ဟုတ်တော့ဟောစာတမ်းတွေများ
ရှိသလား။ ကျွန်မ တစ်ရွက်လောက် ဆွဲကြည့် ချင်တယ်။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့
ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်တယ် ဆိုယင်တော့ တကယ်ယုံသွားပြီပေါ့”

သီလရှင် ဆရာလေးက

“အို၊ ကျုပ်တို့ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ ဟောစာတမ်းတွေက ဘယ်တော့မှ
မမှားနိုင်ဘူး။ မနက်ဖြန်ကျယ် မလေး ငှက်မယ် တစ်ရွက်လောက်
ဆွဲစမ်းကြည့်ပေါ့”

“မနက်ဖြန် မဆွဲနဲ့ဦးအေ။ လဆန်း တစ်ရက်နေ့ထိအောင် စောင့်။
အဲဒီတော့မှဆွဲ” ဟု မယ်မယ်ကပြော၏။

သီလရှင်ဆရာလေးသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသော်
မယ်မယ်နှင့်သွား၍ စကားစမြည်ပြောနေပြီးနောက် ကျောင်းသို့
ပြန်သွားလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ နတ်မေးချင်လှလေပြီ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်
ပြောသည့်အတိုင်း လဆန်းတစ်ရက်နေ့ထိ အောင့်အည်း စောင့်နေရလေ၏။
ထိုနေ့သို့ရောက်လျှင် နတ်ငှက်မယ်သည် ရထားတစ်စင်းနှင့် မြင်းတစ်ကောင်ကို
အဆင်သင့် ပြင်လေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ပင်အဲနှင့်အတူ အစေတော်များကို
ခေါ်လျက် မာလာပန်းကြွေ ကျောင်းသို့ လာခဲ့လေ၏။

ဆရာလေးသည် သီလရှင်ငယ်များနှင့်အတူ နတ်ငှက်မယ်ကို ဝင်းဝမှ
ဆီးကြိုကာ လက်ဖက်ရည် တည်ခင်း လေ၏။ ထိုနောက်တွင်
နတ်ငှက်မယ်သည် လက်တို့ကို ဆေးကြောသန့်စင်ကာ ဆီမီးပူဇော်ရန်
ဝတ်ကျောင်းမကြီးမှ တွဲဖက်အဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည်
မာလာပန်းကြွေ နတ်ရုပ်တုကို မကြည့်ဘဲ ဝတ်ချပြီးနောက် ဟောစာတမ်းများ
ထည့်ထားသည့် ဝါးကျည်တောက်တစ်ဘူးကို ကောက်ယူလိုက်ကာ
ယမန်နေ့ညက တစ္ဆေခြောက်ခံ ခဲ့ရသည့် ကိစ္စနှင့် မိမိကျန်းမာရေး
ချွတ်ယွင်းနေသည့်အတွက် တိတ်ဆိတ်စွာ ဆုတောင်းကာ ဝါးကျည်တောက်ကို
သုံးကြိမ် လှုပ်လိုက်လေ၏။ ကျည်တောက်ထဲမှ ပေစာရွက်တစ်ရွက်
ကျလာလေ၏။ ဤတွင် နောက်တစ်ကြိမ် ဝတ်ချပြီး ပေစာရွက်ကို
ကောက်ဖတ်လိုက်ရာ “မင်္ဂလာရှိသော ဂဏန်း ၃၃” ဟု တွေ့ရလေ၏။

ဆရာလေးသည် နတ်ဗေဒင်စာအုပ်ကိုလှန်ကာ ဂဏန်းကို
ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “နတ်ငှက်မယ်သည် အိမ်သို့ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ
ပြန်ရမည်” ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ

“မေးစမ်းပါရစေ ဆရာလေးရယ်၊ ရှေးတုန်းကလဲ နတ်ငှက်မယ် ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုး ရှိခဲ့တယ်ပေါ့”

ဆရာလေးက ပြုံးလိုက်လျက်

“မလေးငှက်မယ်ကလဲ ပညာဗဟုသုတတွေ ဒီလောက်ရှိလျက်သား။ ဟန်မင်းဆက်ခေတ်တုန်းက နတ်ငှက်မယ် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရာထူးတွေ စည်းစိမ်တွေ ရပြီး ချမ်းသာသွားတဲ့အကြောင်းကို မကြားဖူးဘူးလား”

ချူယွီ၏ မိန်းမက အနားတွင် ရပ်နေရာမှ ရယ်လိုက်လျက်

“ဟုတ်သားပဲ မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ ဟိုတစ်နှစ်တုန်းက အကျွန်တို့ စံအိမ်ကို စာဟောဆရာမကြီး တစ်ယောက် လာတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက နတ်ငှက်မယ်ဝတ္ထုကို ဟောမယ်ဆိုတော့ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ နာမည်ပါနေလို့ ဆိုပြီး အဲဒီ ဝတ္ထုကို ဟောခွင့်မပေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ ငှက်မယ် မေ့နေတယ်”

ထိုနောက် ဆရာလေးသည် အောက်ပါစာများကို ဖတ်ပြလေ၏။

“အနှစ် နှစ်ဆယ်ကြာ အိမ်မှ ထွက်သွားသူသည် ဝတ်ကောင်းစားလှတို့ ဝတ်ဆင်၍ ပြန်လာလတ္တံ့။

ပန်းပွင့်တို့မှ ပျားတို့စုဆောင်းခဲ့သော ပျားရည်ကို အခြားသူတို့ လုယူလတ္တံ့။

စုဆောင်းသိုမှီးထားသည်တို့ အချည်းနှီးဖြစ်လတ္တံ့။

ခရီးသွားသူသည် ပြန်ရောက်လတ္တံ့။

စကားသည် နှောင်းမှ ရောက်လတ္တံ့။

အမှုကို မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်လေ။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ပြန်စဉ်းစားလေ”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ထိုစာပါ အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ကောင်းစွာ မရှင်းလင်းချေ။ သို့ရာတွင် သီလရှင် ဆရာလေးက

“မလေးတော့ဟန်ကျတာပဲ။ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ဆိုချင်ယင်လဲ ဆိုပေါ့လေ။

မလေးဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်ခဲ့တာနော်။ နန်ကင်းကို တစ်ခေါက်မှ ပြန်မရောက်သေးဘူး မဟုတ်လား။ အခု သခင်ကြီးကျိချိန်က ပြည်နယ်မှာ ရာထူးကြီးရနေတော့ သူ့ မိသားစုကို နန်ကင်းကို ခေါ်ချင်ခေါ်မှာပေါ့။ အဲဒီတော့ မလေးငှက်မယ်လဲ ကိုယ့် ဇာတိကို စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ပြန်ရမယ့်သဘောပေါ့”

ထိုသို့ပြောရင်း သီလရှင်ဆရာလေးသည် ဟောစာတမ်းကို ကူးကာ အစေတော် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေလေ၏။ သီလရှင် ဆရာလေးက သူ့ကို ထမင်းကျွေးသည့်တိုင် နတ်ငှက်မယ်သည် စားချင်ယောင်ပြုကာ အမွှေးတိုင်နှင့် ဆီမီးများအတွက် အလှူငွေထည့်ဝင်ပြီး ပြန်ရန်ဟန်ပြင်လျက် ရှိသဖြင့် သီလရှင် ဆရာလေးမှာလည်း တားဆီးခြင်း မပြုနိုင်တော့ပြီ။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့က နတ်ဗေဒင် ဟောစာတမ်းက မည်သို့ ဟောသ နည်းဟု မေးကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က ရှင်းပြသည့်အခါတွင် သူတို့မှာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျိချိန်မှာလဲ သူ့အိမ်ထောင်ကိုခေါ်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိချင်ရှိမှာ။ ဒီလိုဆိုယင် တို့များလဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး ခရီးသွားရတာ ပေါ့အေ”

အားလုံးက ထိုအဓိပ္ပာယ် ပြန်ချက်ကို လက်ခံကြသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည်လည်း လက်ခံလိုက်လေပြီ။

ထိုနေ့ နေ့လယ်က ပေါက်ယု နေ့လယ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့် အခါတွင် အခန်းထဲတွင် ပေါက်ကြည်ကို မတွေ့ရ ချေ။ ပေါက်ယုက မေးမြန်းစုံစမ်းမည်အပြုတွင် ပေါက်ကြည်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

“မလေးကလဲ တစ်ချိန်လုံး ဘယ်ကိုများ သွားနေသလဲ မသိဘူး” ဟု မေးလေ၏။

ပေါက်ကြည်က ပြုံးကာ

“မလေးငှက်မယ်ရဲ့ နတ်ဗေဒင်ဟောစာတမ်းကို အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြနေတာ”

ပေါက်ယုက ဟောစာတမ်းကိုမေးသဖြင့် ပေါက်ကြည်က ဖတ်ပြလေ၏။

“ခုတိုင်းကတော့ နိမိတ်ကောင်းတယ်လို့ ထွက်နေကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် “အိမ်သို့ စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် ပြန်ရမည်” ဆိုတာဟာ တခြား အဓိပ္ပာယ်လဲ

ထွက်နိုင်တယ်။ အေးလေ၊ အချိန်ကျတော့ သိရမှာပေါ့”

“မလေးပေါက်ကြည်ဟာ တော်တော် ဝီစီကိစ္စမှာ များတာပဲ။ နတ်က ဒီအတိုင်းဟောယင် ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ခုဟောချက်ဟာ နိမိတ်ကောင်းတယ်လို့ လူတိုင်းက ယူဆနေကြတာပဲ။ မလေးက ဘယ်လို ယူဆချင်သေးလို့လဲ”

ပေါက်ကြည်က မည်သို့မျှမပြောရသေးမီ ဒေါ်လေးဝမ်၏ အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ပေါက်ကြည် ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ရန် ခေါ်လေ၏။ မည်သည့်အတွက် ခေါ်သည်ကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

မကောင်းဆိုးဝါးများကြောင့် နိဗ္ဗိတံအိမ်မှ အိမ်သူအိမ်သားများ စိတ်နောက်ခြင်း။

မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်တွင်းတွင် ပုစ္ဆန်းဆရာများက နာနာဘာဝတ္ထိကို
မောင်းနှင်ထုတ်ခြင်း။

ဒေါ်လေးဝမ်ကခေါ်သဖြင့် ပေါက်ကြည်သည် ချက်ချင်း လိုက်သွားရလေ၏။

ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဝမ်က ပြောသည်မှာ

“တန်ချွန်းဟာ မကြာခင်မှာ လက်ထပ်ရတော့မယ်။ ဒီတော့မလေးဟာ ကိုယ့်ယောက်မကို ချစ်ခင်မှုပြုသောအား ဖြင့် အကြံဉာဏ်တို့ဘာတို့ ပေးစရာရှိယင် ပေးလိုက်ပါ။ တန်ချွန်းဟာ ထက်မြက်အကင်းပါးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့လဲ သင့်မြတ်ကြမယ်လို့ ဒေါ်လေးဝမ်က ထင်တယ်။ ပြီးတော့ တန်ချွန်း လက်ထပ်မယ် ဆိုလို့ ပေါက်ယုလဲ ငိုကြီးချက်မ ဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်။ အဲဒါကိုလဲ ပေါက်ကြည်ကပဲ ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်လိုက်ပါ။

“ခုတစ်လောမှာ ဒေါ်လေးဝမ်လဲ ကောင်းကောင်း နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့သမီးကတော့ ဉာဏ်လဲ ရှိတော့ သမီးပဲ ကြည့်ပြီး စီမံရမှာ။ ဟိုလူဒီလူ ငြိုငြင်မှာကို စိုးရိမ်မနေနဲ့။ နောင်မှာဆိုယင် ဒီအိမ်ထောင်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ငါ့သမီးပဲ စီမံအုပ်ချုပ်ရတော့မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်”

“နောက်တစ်ခုက ညည်းအစ်မ နတ်ငှက်မယ်က မနေ့တုန်းက အဘွားလူရဲ့ သမီးလေးကို ခေါ်လာတယ်။ ညည်း တို့မှာ အစေတော် တစ်ယောက် လိုနေလို့တဲ့။ ဒီတော့ သူ့ကိုလဲ ညည်းတို့ အိမ်ထောင်စု စာရင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်”

“ခုတင် ပင်အဲ လာပို့ပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်။ သူ့ကိုထားဖို့ မယ်မယ်ကရော ဒေါ်လေးဝမ် ကရော သဘောတူ ပြီးပြီလို့လဲ ပြောသွားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငှက်မယ်က လာပြောတော့ ငါကလဲ သဘောတူလိုက်တယ်။ သူပြောတာဆိုယင် ငြင်းဖို့ခက်တယ် မဟုတ်လား။ ကောင်မလေးက ကြည့်ရတာ ထက်ထက်မြက်မြက် ကလေးရယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ တော်တော်တန်တန်ကို ငုံ့ခံမယ့်ဟာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အလျင်တုန်းကတော့ ပေါက်ယုရဲ့ အစေတော်တွေက ခပ်ပျံ့ပျံ့

ခပ်ဆော့ဆော့တွေမို့ ငါပဲ သူတို့ကို အလုပ်ကထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းက ညည်းသိပါတယ်လေ။ သူတို့ကိစ္စ ပေါ်လာ လို့ပဲ ညည်းတောင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ မနေတော့ဘဲ ညည်းအမေအိမ်ကို ပြန်ပြောင်းသွားတယ် မဟုတ်လား။ ခု ညည်း ရောက်လာပြီ ဆိုတော့ တို့လဲ စိတ်ချသွားပါပြီ။ ခု ပြောရတာကလဲ ညည်းသတိထား နိုင်အောင်လို့ ပြောရတာပါ။ အဲ၊ ညည်းတို့ဆီမှာ စိတ်အချရဆုံး မိန်းကလေးကတော့ မာလာပဲ”

ပေါက်ကြည်ကလည်း သဘောတူကာ စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးလျှင် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် တန်ချွန်းထံသွားကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ထပ်ပြီးသား မိန်းကလေးများ သိအပ်သည့် အကြောင်းများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြလေ၏။ ထိုအကြောင်းများကိုမူ အသေးစိတ် မရေးတော့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့တွင် တန်ချွန်းသည် ခရီးမထွက်မီ ပေါက်ယုကို လာရောက်နှုတ်ဆက်လေရာ ပေါက်ယုမှာ တန်ချွန်းနှင့် ခွဲရမည်ကို ဝန်လေးလျက် ရှိလေ၏။ တန်ချွန်းမှာ ဣန္ဒြေရရ နှုတ်ဆက်သည့်တိုင် ပေါက်ယုမှာ အတန်ကြာမျှ ခေါင်းငုံ့ကာ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းဝင်းထိန်လာကာ သတိရှိသည့် အမူအရာကို ဆောင်လာလေ၏။ ထိုအခါတွင်မှ တန်ချွန်းမှာလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားကာ အိမ်သားများကို နှုတ်ဆက် ပြီးလျှင် သံလျင်းပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ တန်ချွန်းသည် တောင်ပိုင်းသို့ လှေတစ်တန်၊ ရထားတစ်တန်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ လေ၏။

ယခင်ကမူ မိန်းကလေးအားလုံး မဟာနန္ဒာ ဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် နေခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် မြောက်နန်းမတော် ကံတော်ကုန်ပြီးသည့် နောက်၌မူ ဥယျာဉ်ကြီးကိုသည်း ခါတိုင်းလို ကောင်းစွာ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခြင်း မရှိတော့ချေ။ ပေါက်ယု အိမ်ထောင်ကျ၍ ထိုက်ယု ကွယ်လွန်သည့် နောက်တွင်လည်း စမ်းယဉ်မှာ တခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကာ ပေါက်ကြည်ကလည်း ဝင်းထဲသို့ ပြောင်းနေသည့်အတွက် ဥယျာဉ်ထဲတွင် လူနည်းသည်ထက် နည်းလာခဲ့လေပြီ။ ထို့ပြင် ရာသီဥတု အလွန်အေးသည့် အခါများတွင်လည်း လီဝမ်း၊ တန်ချွန်းနှင့် ဆီချွန်းတို့မှာ ဝင်းထဲသို့ ပြောင်းနေတတ်ကြလျက် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ပန်းပွင့်များကို ကြည့်ရန်နှင့် လရောင်ကို ကြည့်ရန် သွားတတ်ကြလေ၏။ ယခုမူ တန်ချွန်းလည်း တောင်ပိုင်းသို့ လိုက်သွားရလေပြီ။ ပေါက်ယုမှာလည်း နာလန်ထစ ဖြစ်၍ အိမ်ထဲတွင် အောင်းနေရလေပြီ။ သို့ဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲတွင် လူနည်းသည်ထက် နည်းလာခဲ့လေပြီ။ အစောင့်များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ ဥယျာဉ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုနေ့က မမယုသည် တန်ခူးကို လှေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပြီးနောက် မှောင်စပြုသည်နှင့် ရထားမစီးတော့ဘဲ ဥယျာဉ် မလွယ်ပေါက်ကလေးမှ နေ၍ လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ လေ၏။ ထိုမလွယ်ပေါက်ကလေးမှာ ဥယျာဉ်မှ နန်စံအိမ်ကြီးသို့ သွားသည့် မလွယ်ပေါက်ကလေး ဖြစ်လေ၏။ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိကာ ရိပ်သာများ၊ နားနေဆောင် ကလေးများမှာလည်း ခြောက်ကပ်လျက် ရှိလေ၏။ ယခင်က ပန်းပွင့်တို့ ဝေဆာလျက်ရှိသည့် ပန်းခင်းကလေး များမှာလည်း ပေါင်းမြက်တို့ ဖုံးလျက် ရှိလေပြီ။ မမယုသည် တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်လျက် ရှိသည့် ဥယျာဉ်ကြီးကို ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် တလိုက်လိုက် ဖြစ်လာလေ၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် အနည်းငယ် အဖျားရှိနေသည်ကို တွေးပြီး နောက်နှစ်ရက်လုံးလုံး အိပ်ရာထဲမှာပင် နေရလေ၏။ နေ့လယ်ဆိုလျှင် အဖျားကျနေတတ်ပြီး ညဆိုလျှင် အဖျားတက်ကာ ကယောင် ကတမ်း ဖြစ်နေတတ် လေ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျိချန်ပင့်လာသည့် သမားတော်ကြီးက အအေးမိခြင်းကြောင့် ဝမ်း ကသိကအောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကယောင်ကတမ်း ငန်းဖမ်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စိတ်ချောက်ချားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ ဝမ်းနှုတ်ဆေး တိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် ဆေးနှစ်ခွက် တိုက်သော်လည်း ရောဂါမှာ သက်သာသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ ပို၍ပင် ဆိုးလာကာ ကယောင် ကတမ်း စကားများကို ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ဤတွင် ကျိချန်လည်း စိုးရိမ်လာကာ သားဖြစ်သူ ကျိယုန်ကို အခေါ်လွှတ် လိုက်ကာ

“တခြား သမားတော် တစ်ယောက်ကို သွားပင့်ချည်စမ်းကွာ” ဟု သားဖြစ်သူကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ခု ပင့်ထားတဲ့ သမားတော်ကလဲ နာမည်ကြီး သမားတော်ပဲ ဖေဖေ။ မေမေ့ရောဂါက ဆေးမတိုးနိုင်တဲ့ ရောဂါ များ ဖြစ်နေလို့လား” ဟု ကျိယုန်က ပြောလေ၏။

“တော်စမ်းပါကွာ။ အဲဒီဆေးတွေကို မကျွေးနဲ့တော့။ ဆေးမတိုက်လို့ ဖြစ်မလားကွ။ ဆေးမတိုက်ဘဲ အလိုလို ရောဂါ ပျောက်မတဲ့လား”

“ကျွန်တော်က ဆေးမတိုက်ရဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေ။ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက မေမေ အနောက် စံအိမ်ကို သွားတော့ ဥယျာဉ်ထဲက ဖြတ်ပြန်လာတယ် ခင်ဗျ။ အိမ်လဲပြန်ရောက်ရော တစ်ခါတည်း ဖျားတာပဲ။ ဒီတော့ ဥယျာဉ်ထဲက အပတို့ ဘာတို့များ မှီလာသလား မသိဘူး။ ကျွန်တော့် ဝင်းနားမှာ နတ်ဗေဒင်လဲဟော ပယောဂလဲ အကု ကောင်းတဲ့ တောင်ပိုင်းက ပယောဂဆရာ တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်ခင်ဗျ။ သူ့နာမည်က မော်ပန်းစိန်တဲ့။

ဒီတော့ အဲဒီ ပယောဂဆရာကို ပင့်ပြီးပြ ကြည့်ယင် ဘယ့်နှယ်နေမလဲ ဖေဖေ။ ပယောဂ ဟုတ်တယ် ဆိုယင်လဲ သူနဲ့ပဲ ဆက်ကုလိုက် ရုံပေါ့။ သူနဲ့ ဟန်မကျသေးယင်လဲ တခြား သမားတော် တစ်ယောက်ကို ပင့်ကြည့်တာပေါ့”

ကျီချန်သည် ထိုပယောဂဆရာကို ချက်ချင်းအပင့်ခိုင်းလိုက်၍ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင် ဆီးကြိုကာ လက်ဖက်ရည် တည်ခင်းလေ၏။

ပယောဂဆရာ မော်ပန်းစိန်သည် ကျီဟုန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“သခင်လေးက အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် ဆိုလို့။ ဘာများ မေးစရာ ရှိလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ခု ကျွန်တော့်အမေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ဆရာမြင်တာလေး ဘာလေးရှိယင် ဟောစမ်းပါ”

“ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော့်ကို လက်ဆေးရအောင် ရေလေး တစ်ခွက်လောက် မစပါခင်ဗျ။ ပြီးတော့ အမွှေးတိုင်များ လဲ ပေးပါ။ ကြည့်ရတာပေါ့”

အစေခံများက ရေခွက်နှင့် အမွှေးတိုင်များကို ယူလာသည့်အခါ၌ မော်ပန်းစိန်သည် အိတ်ထဲမှ ဝါးကျည်တောက် ကလေးကို ထုတ်၍ ထောင်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးညွှတ်ကန်တော့လေ၏။

ထိုနောက် ဝါးကျည်တောက်ကလေးကို လှုပ်လိုက်လျက်

“မူလဘူတ၊ ပထမဓာတ်စစ်၊ ပရမတ်ဖြစ်ကြကုန်သော ယင်းဓာတ်နှင့်ယန်းတို့၊ တရစပ်ဖောက်ပြန်၊ မှန်ကန်ခြင်း မရှိ၊ ဖြစ်ပျက်မှန်စွာ၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ တရားတို့၌၊ ကစဉ့်ကလျား၊ ပြောင်းလဲခြင်း အများအပြား ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ကြည်ညို စိတ်ပွား၊ တရားကိုမင်၊ သက်ဝင်သဒ္ဓါ၊ ယုံကြည်သူများစွာတို့က၊ ပသတင်မြှောက်၊ အမေးအလျှောက် ရှိလာလျှင်၊ ဘဝင် အေးမြ၊ နှလုံးလှအောင်၊ ဖြေကြတော်မူပါ ရှင်ကြီးရှင်ကောင်း တို့ဗျား။

“ယခု ကျွန်တော်တို့မှာ၊ ယုံကြည်သဒ္ဓါ၊ သက်ဝင်လာသည်။ အမည်နာမ၊ ကျော်စွထင်ပေါ်၊ ကျီဟုန်ခေါ်သည့်၊ ဂဠုန်နေ့ဖွား၊ တနင်္ဂနွေသား၏ မိခင်သည်၊ ကြည်လင်ခြင်းမရှိ၊ နာဖျားခြင်း ဖြစ်လျက် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်မာတာ ကျန်းမာစေခြင်း အလိုငှာ အရှင်ကြီး အရှင်ကောင်းများဖြစ်သော၊ ရှင်ဖူဆီ၊ ရှင်ဝမ်၊ ရှင်ချူနှင့် ရှင်ကွန်ဖြူဇီ တို့ကို ပပါသည် သပါသည်ဗျား။ ဖြူသည်မည်းသည်၊ ဆိုးသည်ကောင်းသည်၊ ထိုနှစ်လီကို၊ အတည်မှန်စ၊ ဟုတ်တိုင်း ဟောပြတော်မူ ပါဗျား။ ဦးစွာ ပထမ၊ အတွင်းအဇ္ဈတ္တ၊ လက္ခဏာသုံးရပ်ကို ပြတော်မူပါ အရှင်ကြီး အရှင်ကောင်းများဗျား”

မော်ပန်းစိန်သည် ဝါးကျည်တောက်ထဲမှ ကြေးပြားကို

ပန်းကန်ပြားပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်၏။

“ကိုင်း၊ မှန်ရာကို အဟောထွက်ပြီခင်ဗျ။ သုံးပြားစလုံး ခေါင်းချည်းပဲ ကျတယ်”

ထိုနောက် ကြေးပြားသုံးပြားကို ဝါးကျည်တောက်ထဲသို့ပြန်ထည့် လှုပ်ပြီးလျှင် သွန်ချလိုက်ပြန်၏။ ခေါင်းနှစ်ပြား၊ ပန်းတစ်ပြား ကျ၏။ တတိယအကြိမ် သွန်သည့်အခါတွင် ခေါင်းသုံးပြား ကျလေ၏။

မော်ပန်းစိန်သည် ကြေးပြားများကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင်

“အတွင်းလက္ခဏာ သုံးရပ်ကိုတော့ ပြပြီးဗျ။ အပြင်လက္ခဏာ သုံးရပ်ကို ကြည့်ကြဦးစို့”

ပထမအချို့တွင် ခေါင်းနှစ်ပြားနှင့် ပန်းတစ်ပြား၊ ဒုတိယအချို့တွင် ပန်းနှစ်ပြားနှင့် ခေါင်းတစ်ပြား၊ တတိယအချို့တွင် ပထမဆုံး အချို့ကဲ့သို့ ခေါင်းနှစ်ပြားနှင့် ပန်းတစ်ပြားကျလေ၏။

မော်ပန်းစိန်သည် ဝါးကျည်တောက်နှင့် ကြေးပြားများကို သိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကာ

“ကဲ ကဲ၊ ထိုင်ကြပါ။ အဟောထွက်တဲ့ အတိုင်း ပြောရတာပေါ့။ ဟောချက်ဇယားကတော့ တယ်မမှန်ချင်ဘူး ခင်ဗျ။ တတိယ လက္ခဏာက တူသားနောင်မယ်များနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ လုယူဖျက်ဆီးခြင်း ခံရမယ်လို့ အဟောထွက် နေတယ်။ သို့သော်လဲ သခင်လေးတို့မေးတာက မြင်းမိုရ်တောင်ဦး၊ မကကျူးတဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင်၊ မွေးသမိခင်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်တာ ဖြစ်လေတော့ ပထမ လက္ခဏာချက်ကသာ အရေးကြီးပေတယ်ဗျ။ မိဘကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ပထမ လက္ခဏာချက်မှာ ကိုယ့်ကိုအန္တရာယ်ပြုမည့် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတို့ကို တွေ့နေတယ်။ ပဉ္စမ လက္ခဏာ ချက်မှာလဲ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝတို့ နှောင့်ယှက်နေတာကို တွေ့နေရတယ်။ ဒါကိုထောက်ယင် သခင်လေးတို့ မယ်တော်ကြီးရဲ့ ရောဂါ ဟာ တော်တော်စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်ဗျ။

“သို့သော်လဲ အားတက်စရာ တစ်ခုရှိတာက အာပေါဓာတ်ဟာ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်နေတယ်။ ပြီးယင် ပထဝီဓာတ်၊ နောက်ပြီးယင် တေဇောဓာတ်တို့ အစီအစဉ်လိုက် အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်နေကြတယ်။ မျိုးရိုးလက္ခဏာကို ပြနေတယ်။ ပြီးတော့လဲ နောက်နှစ်ရက်လောက် ဆိုယင် အာပေါဓာတ်ဟာ အဆင်းဘက်ကို ပြနေတဲ့အတွက် ရောဂါ သက်သာလာလိမ့်မယ်”

“မိဘဇာတာမှာ နာနာဘာဝ နှောင့်ယှက်နေတဲ့အတွက် အဖရဲ့

ကျန်းမာရေးကိုလဲ ထိခိုက်စရာအကြောင်း ရှိနေ တယ်။ အဟောမှာ တစ်ချက်နဲ့ တစ်ချက် ဝိရောဓိ ထွက်နေတာတွေ ပါနေတော့ အာပေါက ကဲပြီး ပထဝီ အားနည်း နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို တွေ့နိုင်တယ်”

မော်ပန်းစိန်သည် ဤသို့ဆိုကာ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ရင်း ဆိတ်မုတ်ဆိတ် ကဲ့သို့ရှိသော သူ့မုတ်ဆိတ် ကလေးကို လက်ဖြင့် ဆွဲနေလေ၏။

ကျီယုန်သည် မော်ပန်းစိန် ဟောကိန်းကို နားထောင်ရင်း ကျိတ်၍ ရယ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ လည်း မကျန်းမမာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဟောလိုက်သည့်အခါတွင် စိတ်ထဲ၌ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အင်း၊ ဆရာကြီး ဟောကိန်းဟာ ရှင်းပါပေတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အမေ ဘာဖြစ်လို့ မကျန်းမာ ဖြစ်တာပါလဲ ခင်ဗျာ” ဟု ကျီယုန်က မေးလေ၏။

“လက္ခဏာကိုကြည့်တော့ တေဇောနဲ့ အာပေါက ရန်ဘက်ကျနေတယ်။ ဒါကြောင့် အအေးမိ၊ ရင်ကျပ်ပြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ သလိပ်ပူ ထနေတယ်။ သစ်ရွက်နဲ့ နတ်မေးယင်တောင် ဒီထက် တိတိကျကျ အဟောမထွက်နိုင်ဘူး ခင်ဗျာ။ အကယ်၍ ဒါကို သခင်လေး မကျေနပ်သေးယင်လဲ ဒွါဒသမစက်ဝန်း တွက်နည်းနဲ့ တွက်ကြည့်ဦးခင်ဗျာ”

“ဆရာကြီးက အဲဒီစက်ဝန်းတွက်နည်းကော တွက်တတ်ပါသလား ခင်ဗျာ”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရပါတယ်”

ကျီယုန်က သူ့အား နှစ်နာရီ အချိန်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စက်ဝန်းတွက်နည်းဖြင့် တွက်ပေးစေလိုကြောင်း ပြောလေ၏။ မော်ပန်းစိန်သည် စက်ဝန်းရေးသားသည့် ကားချပ်တစ်ခုကို ထုတ်ကာ နတ်ရုပ်ကလေးများကို သူ့နေရာနှင့် သူချ၍ ကြည့်ရာ အချိန်နာရီမှာ ကျားဖြူနာရီ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“ခုအချိန်ဟာ ‘တိရစ္ဆာန်စောင့်နတ်များ သောင်းကျန်းချိန်’ လို့ ခေါ်တယ်ခင်ဗျာ။ ခုအချိန်ဟာ ကျားဖြူထတဲ့ အချိန်။ ကျားဖြူဟာ မကောင်းဆိုးဝါးကောင် ဖြစ်တယ်။ အားကြီးတဲ့နတ်များက စီးထားတဲ့ အချိန်ဆိုယင်တော့ တိရစ္ဆာန် တွေလဲ မသောင်းကျန်းနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခု သခင်လေးတို့အိမ်မှာ အသေအပျောက် ကလဲ ရှိ၊ ဥစ္စာအပျက်အစီး ကလဲ ရှိနေတော့ ကျားဟာ အတင့်ရဲလာပြီးနောက် လူတွေကိုလဲ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးဖို့ ချောင်းနေတယ်ခင်ဗျာ။ လူတွေမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ယင် အဲဒီနတ် ဝင်ဝင်ပူးလွန်းလို့ သူ့ကို ကျားဖြူနတ်လို့ ခေါ်တာခင်ဗျာ။

“အဲဒီနတ်စီးယင် ဘာဖြစ်မလဲ။ ‘အသေအပျောက် ရှိနိုင်တယ်၊ မကျန်းမမာ ဖြစ်မယ်၊ လန့်တာ ဖျပ်တာရှိမယ်၊ ကျားဖြူနတ်ဟာ ညနေ နေဝင်ရီသရောမှာ မြူးတတ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် သခင်လေးရဲ့ မယ်တော်ကြီးဟာ နေဝင်ရီသရောမှာ အပမိုပြီး ဖျားနာလာခဲ့ရမယ်။ ဤဇယား၌ ကျသူသည် အိမ်အိုထဲမှ ကျားနတ်၏ အနှောင့်အယှက်ကို ခံရတတ်၏။ အကောင်အထည် ဖြင့်လည်း ပြတတ်၏။ အသံဖြင့်လည်း ပြတတ်၏။’ လို့ ဆိုထားတယ်ခင်ဗျ။ ဒါ သခင်လေးက မေးလို့ ကျွန်တော်က ဟောရတာနော်။ အင်း၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ ရှေးစကားပုံလဲ ရှိတာပေါ့လေ။ “နေ့တွင်ပေါ်သော ကျားသည် ယောက်ျားကို ချောက်တတ်၏။ ညတွင်ပေါ်သော ကျားတို့ကား မိန်းမတို့ကို ချောက်လှန့်တတ်ကြကုန်၏” တဲ့ ခင်ဗျ”

ကျီယုန်မှာကား ဟောကိန်းကို ကြားပြီးနောက် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။

“အင်း၊ ခုအထိတော့ မှန်ပါပေတယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် အခြား ဟောကိန်းတွေကကော မှန်နိုင်ပါ့ မလား။ ဘယ်လောက် အထိများ မှန်နိုင်ပါ့မလဲ ဆရာကြီးရယ်”

“ဒီလောက်တော့လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ။ သေသေချာချာ ကြည့်သေးတာပေါ့” ဟုဆိုကာ မော်ပန်းစိန်သည် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုလျက်ရှိလေ၏။

“အင်း၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါတယ်။ နတ်ဆိုးတွေ ဝင်နှောင့်ယှက်နေပေမယ့် သမာဒေဝ နတ်များကို ကျွန်တော် ပင့်ပေးထားပါတယ်။ ဒုက္ခပြီးယင် သုခလာရမှာပေါ့။ အားလုံး ကောင်းသွားမှာပါ။ လိုအပ်တဲ့ သတိလေး ဘာလေးတော့ ထားရမှာပေါ့”

ကျီယုန်သည် ဆရာကြီးကို ဟောခပူဇော်ပြီးနောက် အပြင်သို့ လိုက်ပို့လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ကျီယုန်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျီချန်ထံသို့ လာခဲ့ကာ

“မေမေ နေမကောင်းတာက နေဝင်ရီသရောမှာ အိမ်အိုကြီး တစ်ဆောင်ထဲက အပမိုလာ ခဲ့တာတဲ့။ သူ့ကို ပူးတဲ့ နတ်က ကျားဖြူနတ်တဲ့”

“တစ်နေ့တုန်းက မင့်အမေ အပြင်က ပြန်လာတော့ ဥယျာဉ်ထဲက ဖြတ်ပြီး ပြန်လာတယ်လို့ မင်းပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီထဲက အပမိုလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ။ မင်းဒေါ်လေး မလေးငှက်မယ် တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ ဥယျာဉ်ထဲက ပြန်လာပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား။ သူကသာ ဘာမှမပြောပေမယ့် သူ့အစေတော် ကောင်မလေးတွေက ပြောတော့ ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်မှာ အမွှေးစုတ်ဖွားနဲ့ သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်ကို

တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့။ မျက်လုံးကြီးတွေက မှန်အိမ်ကြီးတွေလောက် ရှိသတဲ့။ လူစကားလဲ ပြောတတ်သတဲ့။ ကောင်မလေးတွေ ပြောနေကြတာပဲ။ အဲဒီက ပြန်လာပြီး တန်းဖျားတာပဲ မဟုတ်လား”

ကျီယုန်က

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ။ ပေါက်ယုရဲ့ သူငယ်တော် ပေမင်းက ပြောတော့ သေသွားတဲ့ ကျင်ဝမ်းဟာ ကျွန်တော်တို့ဥယျာဉ်ထဲမှာ လာပြီး ဗေဒါပန်းစောင့်နတ် ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ မလေးထိုက်ယု ဆုံးတုန်း ကလဲ ကောင်းကင်က တူရိယာသံလိုလို အသံတွေကြားတယ်တဲ့။ ဒီတော့ မလေးထိုက်ယုလဲ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပန်းစောင့်နတ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ဒီလိုဆို ကြောက်စရာကြီးပါလား ဖေဖေ။ ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ်ထဲမှ နတ်စိမ်းတွေ၊ ဥစ္စာစောင့်တွေ၊ နာနာဘာဝတွေနဲ့ချည်း ပါလား။ ဟိုတုန်းကတော့လဲ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ပျော်လိုက် ပါးလိုက်ကြတာ။ စားပွဲသောက်ပွဲတွေ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေနဲ့။ ခုတော့လဲ ဥယျာဉ်ကြီးမှာ လူသူတိတ်လို့။ မေမေ ဥယျာဉ်ထဲက ဖြတ်ပြန်လာတုန်းက ပန်းပွင့်တို့ဘာတို့ကို တက်နင်းမိခဲ့ လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ သူ့ကို ပယောဂတစ်ခုခု ပူးခဲ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုယင် ဆရာကြီး ဟောတဲ့ ဗေဒင်ဟာ မှန်နိုင်တယ်”

“စိုးရိမ်စရာရှိတယ်လို့ ပြောသေးသလား”

“နောက်နှစ်ရက်လောက် ဆိုယင်တော့ ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေ မတိမ်း ဖြစ်မယ်လို့တော့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ ဖေဖေရယ်”

“မင်းပြောတာက ဘယ်လိုပြောချင်တာလဲကွ”

“သူပြောတဲ့အတိုင်းသာ မှန်မယ်ဆိုယင် ဖေဖေလဲ အကြီးအကျယ် မမာမကျန်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောနေတယ် ခင်ဗျ”

ထိုစဉ် အတွင်းဆောင်ထဲမှ တစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“မမယုက ဥယျာဉ်ထဲကို သွားချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။ အစေတော်ကလေးတွေ တားလဲ မရဘူးရှင့်”

ကျီချန်နှင့် ကျီယုန်တို့သည် မမယုကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ရန် အတွင်းဆောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။

“လာကြပါဦး၊ နီနီဝတ်ထားတဲ့ ဟာကြီးက ကျွန်မကိုခေါ်နေပြီ။ စိမ်းစိမ်းဝတ်ထားတဲ့ ဟာကြီးကလဲ ကျွန်မဆီကို လာနေပြီ။ လုပ်ကြပါဦး” ဟု မမယုသည် ကယောင်ကတမ်း အော်လျက်ရှိလေ၏။

အနီးရှိလူအားလုံးမှာ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်လျက် ရှိကြလေပြီ။ အချို့မှာလည်း မမယု ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ ရယ်ချင်နေကြ လေ၏။ ကျီချန်သည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် မီးရှို့ပူဇော်ရန်အတွက် ပိုက်ဆံစက္ကူများကို အဝယ်ခိုင်း လိုက်လေ၏။ ထိုနေ့ညက မယုမှာ ချွေးတွေပြန်ကာ အနည်းငယ် ငြိမ်စပြုသွားလေ၏။ နောက်နှစ်ရက် ကြာသောအခါတွင်မူ အတော်ပင် နေထိုင် ကောင်းနေလေ၏။

ထိုသတင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားကာ လူတိုင်း ဥယျာဉ်ထဲမှ နာနာဘာဝများ အကြောင်းကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲတွင်ရှိသည့် အစေခံများမှာ ပန်းလည်းမခူးရဲ၊ သစ်ပင်ကိုလည်းမဖြတ်ရဲ၊ ပန်းပင်များ ကိုလည်း ရေမလောင်းရဲ ဖြစ်ကာ ကြောက်လျက် ရှိကြလေ၏။ အစတွင်မူ ညကျလျှင် အပြင်သို့ပင် မထွက်ရဲကြချေ။ နေ့တွင်လည်း ဥယျာဉ်ထဲသို့ သွားလျှင် တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘဲ အစုလိုက် အအုံလိုက် သွားရသဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ငှက်များ၊ တိရစ္ဆာန်များမှာ အတင့်ရဲလျက် ရှိလေ၏။

မကြာမီတွင် ကျီချန်လည်း နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျီချန်သည် သမားတော်ကိုလည်း ပင့်ဖိတ်ခြင်း မပြု၊ ဆေးဝါးကိုလည်း မှီဝဲခြင်း မရှိဘဲ ဘုရားကို ရှိခိုးကာ ပိုက်ဆံစက္ကူများ မီးရှို့ပူဇော်ခြင်း၊ ကြယ်တို့ကို ရှိခိုးဆုတောင်းခြင်း ပြုရာ မကြာမီပင် ပျောက်သွားလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ကျီယုန်နှင့် အခြားသူများလည်း တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိရာ ဝင်းကြီးနှစ်ဝင်းလုံးမှလူများသည် လန့်လာကြလေပြီ။ လေတိုက်လျှင်၊ ငှက်မြင်လျှင်လည်း လန့်နေကာ ချုံဖုတ်တိုင်း၊ သစ်ပင်တိုင်းတွင် အစိမ်းသရဲ ရှိသည်ဟု ထင်နေကြလေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲမှ လည်း ဝင်ငွေ မရှိတော့သည့်အတွက် ဥယျာဉ်ထဲရှိ ရိပ်သာများ၏ စရိတ်မှာ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာကာ ယွန်းစံအိမ် မှာ ငွေကြေးကျပ်တည်းစ ပြုလာခဲ့လေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲရှိ အစေခံများမှာလည်း ကောလာဟလ အမျိုးမျိုးကို ပြောဆိုလျက် ရှိကာ တခြားပြောင်းရန်ကိုသာ စိတ်စောလျက် ရှိကြလေ၏။ အချို့ကလည်း အစိမ်းသရဲရှိသည်၊ တစ္ဆေ ချောက်သည်ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိရကား ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဥယျာဉ်ဝင်း တံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်ရ ပြီးနောက် ဥယျာဉ်ဝင်းထဲသို့လည်း မည်သူမျှ မသွားရဲကြတော့ချေ။ လှပသည့် မျှော်စင်များ၊ အဆောင်များ၊ ရိပ်သာများ၊ စင်္ကြံများမှာ ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။

ကျင်ဝမ်း၏ အစ်ကိုတော်သူ ဂူကွေ့မှာ ဥယျာဉ်ဝင်းအပြင်တွင် နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။ ကျင်ဝမ်းသည် သေပြီးနောက် ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်နေသည်။ ညညတွင် ကိုယ်ယောင်ပြတတ်သည်ဆိုသည့် စကားများကြောင့် ဂူကွေ့၏ မိန်းမသည် ညဆို လျှင် အိမ်ပြင်သို့ မထွက်ရဲတော့ချေ။ တစ်နေ့သ၌ ဂူကွေ့

ဈေးသို့သွားနေစဉ် သူ့မိန်းမသည် အအေးမိသဖြင့် ဆေးသောက် ရာ ဆေးမှားသောက်မိလေ၏။ မိုးချုပ်၍ အိမ်သို့ပြန်လာသည့်အခါတွင် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် သေနေသည့် သူ့မိန်းမကို တွေ့ရလေ၏။ သူ အကျင့်ပျက်ကြောင်း သိသူများကမူ သရဲသည် တံတိုင်းကိုကျော်လာကာ ထိုမိန်းမနှင့် ပျော်ပါးသည်တွင် ဂူကွေ့မိန်းမသည် အားပြတ်၍ သေသွားသည်ဟု ပြောကြလေ၏။

ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် မယ်မယ်သည် ထိတ်လန့်ကာ ပေါက်ယု၏ အိမ်အပြင်ဘက်တွင် အစောင့် အကြပ်များ ချထားလေ၏။ အစေတော် သူငယ်မကလေးများကလည်း မျက်နှာနီနီနှင့် သရဲကြီး တစ်ကောင်နှင့် ခပ်လှလှ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ သူတို့ ဆူညံနေကြသဖြင့် ပေါက်ယုမှာ နေ့တိုင်း လန့်နေတတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြ လေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ ဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုကောလာဟလများကို ပိတ်ပင်မှုဖြစ်မည်ဟု သဘောရကာ ထိုသို့ပြောသူကို ရိုက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားလေ၏။ သို့တိုင် ထိုအိမ်ထဲရှိ လူများမှာ ကြောက်လန့်နေ ကြသည့်အတွက် နောက်ထပ်လူများငှား၍ အစောင့်ထားရသည်တွင် စရိတ်စက မှာလည်း ကြီးသည်ထက် ကြီးလာခဲ့လေ၏။

ထိုသတင်းများကို မယုံသူမှာ ကျိရဲ့ တစ်ယောက်သာ ရှိလေ၏။

“ဒီလောက်သာယာတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ နာနာဘာဝတို့ ဝိနာဘာဝတို့ ဘယ်မှာရှိရမှာလဲကွာ”

သို့ဖြင့် ရာသီဥတု သာယာသည့် တစ်နေ့တွင် ကျိရဲ့သည် လက်နက်ကိုင် အခြွေအရံများနှင့်အတူ ထိုအကြောင်း ကို သိရန် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လာခဲ့လေ၏။

ဥယျာဉ်ကြီးမှာ သူတို့ ပြောသည့်အတိုင်း အမင်္ဂလာသဘောကို ဆောင်လျက် ရှိပေ၏။ ကျိရဲ့သည် အားတင်းကာ ရှေ့မှလာသည်တွင် အစောင့်အရှောက်များသည်လည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် နောက်မှကုပ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေ၏။ အစေခံ သူငယ်လေးတစ်ယောက်သည် နောက်မှလိုက်လာစဉ်က ဇီဇီမြည်သောအသံကြီးကို ကြားရသဖြင့် နောက်သို့လှည့် ကြည့်လိုက်ကာ တောက်ပပြောင်လက်သော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်သည် ဝှိုခနဲဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ လေ၏။ ဤတွင် ကြောက်အား လန့်အားနှင့်အော်ကာ ပျော့ခွေပြီး လဲကျသွားလေ၏။ ကျိရဲ့က နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို မေး၏။

“သရဲခင်ဗျ၊ သရဲ။ မျက်နှာကြီးက နန္ဒင်းရောင်လိုပဲ။ ဝါထိန်လို့။

မုတ်ဆိတ်တွေကလဲ နီနီကြီးခင်ဗျ။ ကိုယ်က စိမ်းစိမ်းကြီး။ ဟောဟို သစ်ပင်အုပ်တွေ နောက်က ကျောက်ဂူကြီးထဲကို ဝင်သွားတယ်”

ကျိရဲမှာလည်း အနည်းငယ် လန့်လာခဲ့လေပြီ။

“ဒီပြင်ကော ဘယ်သူတွေ မြင်လိုက်သေးသလဲ”

ဤတွင် အချို့သော အစေခံများကလည်း အခွင့်ကောင်းပေါ်ပြီ ဟု ယူဆကာ

“ကျွန်တော်လဲ မြင်လိုက်တယ်ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီး လန့်သွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်တို့လဲ မပြောဘဲ အသာ နေလိုက်တာ”

ဤတွင် ကျိရဲလည်း ရှေ့ဆက် မသွားရဲတော့သဖြင့် ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောရန်၊ ဥယျာဉ်ထဲတွင် မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောရန်မှာပြီးနောက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အမှန်တွင်မူ ကျိရဲကိုယ်တိုင် သူငယ်ကလေး၏စကားကို ယုံကြည်ကာ ဥယျာဉ်ထဲ ပရိတ်ရွတ်ရန် ဘုန်းတော်ကြီး များကို ပင့်ဖို့ စိတ်ကူးနေလေပြီ။ ကျိရဲ ကြောက်နေသည်ကို မြင်လျှင် အစေခံများကလည်း နှုတ်ပိတ်ရေငုံ လုပ်နေကြရုံမျှမက အကျယ်ချဲ့၍ ပြောကြလေရာ ကြားရသူများမှာ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ကြောက်လန့်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကျိရဲသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ခြောက်လှန့်နေသည့် နာနာဘာဝများကို မောင်းနှင်ရန်အတွက် တာအိုဘုန်းကြီးများကို ပင့်ရန် စီစဉ်လေ၏။ နေ့ကောင်းရက်သာ တစ်နေ့ကို ရွေးပြီးနောက် ထိုနေ့၌ ပြန်လည်ပေါင်းဆုံခြင်း ခန်းမတွင် ပလ္လင် တစ်ခုကို ဆောက်ကာ တာအိုဘုရားသုံးဆူကို ပင့်ထားလေ၏။ ထိုနောက် ဂြိုဟ်ကြီး နှစ်ဆယ့်ရှစ်လုံး၊ မ၊ ချ၊ ဝင်၊ ချော အစရှိသည့် နတ်မင်းကြီးလေးပါးနှင့် နတ်ပြည်မှ နတ်မင်းကြီး သုံးဆယ့်ခြောက်ပါး တို့ကိုလည်း ပင့်ထားလေ၏။ အမွှေး တိုင်များ၊ ပန်းများ၊ မီးအိမ်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များမှာလည်း ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နှက်လျက် ရှိလေ၏။ တစ်ဘက် တစ်ချက်တွင် မောင်းများ၊ ခေါင်းလောင်းများ၊ ဗုံများကို ချထားပြီး အရပ်လေး မျက်နှာနှင့် ဗဟိုအတွက် တံခွန်တိုင် ငါးတိုင် နှင့် ညောင်ရေအိုးများကိုလည်း ပြင်ဆင်ထားလေ၏။ သာသနာပိုင် ကျောင်းတိုက်မှ တာအိုဘုန်းတော်ကြီး လေးဆယ့် ကိုးပါးကို ပင့်လိုက်ပြီးလျှင် ပလ္လင်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေရန် တစ်နေ့လုံး မန်းမှုတ်ပြင်ဆင်လေ၏။ ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းတော် ကြီး သုံးပါးတို့က အမွှေးတိုင်များကို ပူဇော်ခြင်း၊ ရေစင်ပက်ဖျန်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် စည်ကြီးကို တီးကြလေ၏။ ကျန်ဘုန်းတော်ကြီးများက ကြယ်ခုနစ်ပွင့်ပါ ဧကသီ၊ အရောင်ကိုးရောင်ပါ ကိုယ်ရုံသင်္ကန်း၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဇယားပါသည့် ဝတ်ရုံတို့ကို ဝတ်ဆင်၊

ဆင်စွယ်တောင်ဝှေး တို့ကို ကိုင်၍ နတ်သိကြားများကို ပင့်ကြလေ၏။

ထိုနောက် မကောင်းဆိုးဝါးများ ထွက်ပြေးရန်နှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတိုးတက်ရန် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရွတ်ဖတ်ကြလေ၏။ “ရတနာသုံးပါးတို့ကို ဦးထိပ်ထားလျက် ဘုံသုံးပါးသို့တွင် ကျင်လည်ကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့အား တရားနာရန် ပင့်ဖိတ်ပါသည်” ဟူသော စာတန်းကြီးကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

ထိုနေ့၌ စံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်စလုံးတွင်ရှိသည့် မိန်းမ ယောက်ျား အစေခံတို့သည် တာအိုဘုန်းတော်ကြီးများက မကောင်းဆိုးဝါးများ နှင်ထုတ်သည်ကို ဥယျာဉ်ထဲသို့ လာရောက်ကြည့်ကြ ရလေ၏။

“အင်း၊ ဒီလောက်တောင် ကျကျနန စီရင်ပြီး မောင်းနှင်ထုတ်ယင်တော့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလဲ ပြေးကြတော့ မှာပါ” ဟု အချင်းချင်း ပြောနေကြလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ပလ္လင်ဘေးတွင် ဝိုင်းရံကာ တံခွန်များကို ကိုင်သူက ကိုင်လျက် အရပ်လေးမျက်နှာနှင့် အလယ်ဗဟိုတွင် နေရာယူကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သုံးပါးတို့က ပလ္လင်ပေါ်တွင် နေရာယူလေ၏။ ပထမ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဓားလွယ်နှင့် ရေစင်တစ်အိုးကို ပိုက်ထားပြီး ဒုတိယဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကြယ်ခုနစ်လုံးပါ အလံနက် တစ်ခုကို ကိုင်ထား၍ တတိယဘုန်းတော်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများကို ရိုက်နှက်ရန် မက်မုန်သား ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်း ကို ကိုင်ထားလေ၏။ ဆိုင်းဝိုင်းမှ ဆိုင်းသံရပ်သွားသည်နှင့် သုံးကြိမ်တုံးခေါက်လိုက်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးများက ဂါထာမန္တာန်များကို ရွတ်ဆိုကြလေ၏။ ကျန်ဘုန်းတော်ကြီးများကလည်း တံခွန်များကိုကိုင်ကာ ပလ္လင်ကိုရစ်ပတ်၍ လျှောက်နေကြ လေ၏။ ထိုနောက် ဂိုဏ်းချုပ်သုံးပါးသည် ပလ္လင်ပေါ် မှဆင်းသက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် အိမ်သူအိမ်သားများကို ဦးဆောင်ကာ ရိပ်သာများ၊ အဆောင်များထဲသို့ ခေါ်သွားကြလေ၏။ အိမ်သူအိမ်သားများသည် ထိုနေရာများတွင် ရေစင်ဖျန်းခြင်း၊ ဓားဖြင့်ဝှေ့ယမ်းခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်ကြပြီး မကောင်းဆိုးဝါးများကို မောင်းနှင်ထုတ်ကြလေ၏။ ထိုနောက် အချက်ပေါင်း များစွာ တုံးခေါက်ပြီးလျှင် ကြယ်ခုနစ်လုံးပါသည့် အလံကို စိုက်ထူလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးများက အလံများကို အတူကိုင်ကာ ကြိမ်တံဖြင့် လေထဲသို့ သုံးချက်ရိုက်လေ၏။

ကြည့်နေသူများမှာလည်း ယခု အချိန်လောက်တွင် ဆိုလျှင် မကောင်းဆိုးဝါးတို့ ပြေးလေပြီဟု ယူဆကာ သူ့ထက်ငါ တိုးဝေ့၍ ကြည့်နေကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့် တစ္ဆေသရဲကိုမျှ မမြင်ရချေ။

ဘုန်းတော်ကြီးက အစိမ်း သရဲတို့ကို ချုပ်နှောင်ရန် ပုလင်းတစ်လုံးတောင်းပြီး ပုလင်းကို ချိတ်ပိတ်ပြီးသောအခါတွင် ချိတ်ပေါ်၌ ဟသံပဒါဖြင့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရေးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ထိုပုလင်းကို မိမိတို့ သီတင်းသုံးရာ ဝတ်ကျောင်းအောက်တွင် ထားရန် အတွက် ယူလာဖို့ ပြောလေ၏။ ပလ္လင်ကို ရှင်းပြီးသည့်အခါတွင် အစောင့်အရှောက် နတ်ကြီးများကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လျှောက်ကြလေ၏။

ကျိရဲက ဘုန်းတော်ကြီးများအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
လျှောက်ထားသော်လည်း ကျိယုန်နှင့် လူငယ်များကမူ ကျိတ်၍
ရယ်နေကြလေ၏။

“အလကားပါ။ တို့ကတော့ တစ္ဆေသရဲတွေကို မြင်ရမလား အောက်မေ့နေတာ။ ဘာမှလဲ မမြင်ရဘူး။ ပုလင်းထဲမှာ ဖမ်းမိတယ် မမိဘူး ဆိုတာ ဘယ်သူသိတာ မှတ်လို့” ဟု လှောင်ပြောင်ကြလေ၏။

ကျိချန်က

“ဟဲ့ကောင်လေးတွေ။ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောမနေကြနဲ့။ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ သူတို့ကိုယ်ရောင် ပြချင်မှ ပြတာ။ သူတို့ထက် တန်ခိုးကြီးနေတဲ့ အစောင့်အရှောက်နတ်ကြီးတွေ ရှိနေတော့ ဘယ်မှာ ကိုယ်ထင်ပြရဲမလဲ။ ခုတော့ သူတို့ကို မောင်းထုတ်ပစ်ပြီးပြီ။ အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

လူငယ်များသည် နောက်ထပ် ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ရဦးမည်အထင်ဖြင့် စောင့်ကြည့်ကြ သေး၏။ အစေခံများမှာမူကား ဘာမျှမပြောရဲကြချေ။ ကျိချန်နှင့် အခြားသူများမှာလည်း ပြန်၍ နေကောင်း လာကြသည့် အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ တန်ခိုးကြောင့်ဟုပင် ယူဆကြလေ၏။

သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက်ကမူ

“ဥယျာဉ်ထဲမှာ အလျင်တုန်းက တစ္ဆေသရဲ ရှိမရှိတော့ မသိဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်သခင်ကြီး ကျိရဲနဲ့ ဥယျာဉ်ကို လိုက်သွားတော့ ရစ်ကြီးတစ်ကောင်ဗျာ။ ချုံထဲကနေ ဦးခနဲ ပျံသွားလိုက်တာ။ ရှန်အဲကတော့လန့်သွားပြီး တစ္ဆေလို့ လျှောက်ပြောနေတာ ကျွန်တော်တို့ကလဲ သူ့ကို နောက်ချင်တာနဲ့ ဟာ ဟုတ်တယ်၊ တို့မြင်လိုက်တယ် ဘာတယ်နဲ့ ပြောတော့ သခင်ကြီးကျိရဲကလဲ အဟုတ်မှတ်သွားတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့အစိမ်းသရဲ နှင်တာတွေ ဘာတွေ ကို မြင်ရတာပေါ့” ဟုပြောလေ၏။

သို့ရာတွင် သူ့စကားကို မည်သူကမျှလည်း မယုံ၊ ဥယျာဉ်ထဲတွင်လည်း နေရဲသူမရှိဘဲ ဖြစ်မြဲဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျိရဲသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ညဉ့်အချိန်လူဆိုးတို့ ခိုအောင်းခြင်း မပြုနိုင်ရန်အတွက် အချို့စေခံများကို အစောင့် အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရန် စိတ်ကူးမိလေ၏။ ထိုသို့ စိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် ကျိလျှံ ရောက်လာကာ ဂါရဝပြုလေ၏။

“ဦးလေးဝမ်တို့ဆီက သတင်းတစ်ခု ကြားခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ ဦးကြီး ကျိချိန်ကို ပြည်နယ်ဘုရင်ခံက အရေးယူလိုတဲ့။ အောက်လက်ငယ်သားတွေကိုလဲ စည်းကမ်းသေဝပ်အောင် မထိန်းနိုင်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့လဲ လယ်သမားတွေဆီက ကောက်ပဲ သီးနှံ အခွန်တွေ အများကြီး ကောက်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဘုရင်ခံက သူ့ကို ထုတ်ပစ်ဖို့ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို လျှောက်လွှာ တင်ထားတယ်တဲ့။”

ကျိရဲမှာ များစွာထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကာ

“ကောလာဟလတွေများ ဖြစ်နေမလားကွာ။ တစ်နေ့ကတင် တန်ချွန် သူ့ဆီကို ချောချောမောမော ရောက်လာတဲ့ အကြောင်း၊ မကြာခင်မှာ သတို့သားရှိရာကို ပို့တော့မယ့်အကြောင်း စာရေးလိုက်သေးတာပဲ။ လမ်းခရီးအတွက်လဲ ဘာမှ မပူပါနဲ့လို့ စာရေးလိုက်တယ်လေ။ ဘုရင်ခံက သူ့ကို ဆွေမျိုးသားချင်းလို ဆက်ဆံတဲ့အကြောင်း၊ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ညစာစားပွဲကြီး တည်ခင်းတဲ့အကြောင်းလဲ ပါတယ်။ ဒီသတင်း မှန်မမှန်ကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနကို သွားစုံစမ်း ချည်စမ်း ကွယ်။ ပြီးတော့ ဦးကြီးကို လာပြောလှည့်”

ကျိလျှံလည်း ချက်ချင်းထွက်သွားလေ၏။ နာရီအနည်းငယ်ကြာ သည့်အခါတွင် ကျိလျှံသည် ပြန်ရောက်လာကာ

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီး။ ဝန်ကြီးရုံးကလဲ ဒီသတင်းကို ကြားခဲ့တယ် ခင်ဗျ။ ဦးကြီးကျိချိန်ကို အရေးယူဖို့ တင်လွှာလဲ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ရောက်နေပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက သနားတော် မူသောအားဖြင့် ဝန်ကြီးဌာနကို ပြန်ပို့မပေးသေးဘူးတဲ့။ ‘ရိက္ခာမင်းကြီးသည် မိမိ၏ လက်အောက်ငယ်သားများအား အကွပ်အညှပ် လျော့ပေါ့ခြင်း၊ လယ်သမားတို့အပေါ်တွင် ကြီးလေးသော ကောက်နှံအခွန်အထုပ်များ ကောက်ခံခြင်း၊ ဤသို့အားဖြင့် ကျေးလက် တောင်သူ မိလက္ခူတို့အား ဖိနှိပ်သွေးစုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ရာထူးမှ နုတ်ပယ်သင့်သည် မှန်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အလျှောက် ထားခံရသူသည် ဤရာထူးတွင် အသစ်ဆောင်ရွက်သူ

ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိသေးသည့် အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အောက်လက်ငယ်သားများ လှည့်ဖျားလိမ်လည်ခြင်းကို ခံရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ရာထူးသုံးဆင့် လျှော့ချစေ။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်က ကြင်နာသနားတော် မူသည့်အတွက် လျှောက်ထားခံရသူအား ပြည်သူ့လုပ်ငန်းဌာန တွဲဘက်အတွင်းဝန်အဖြစ် ရွှေ့မြှို့တော်သို့ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့စေ၊ အမိန့်တော်’ လို့ ပြန်တမ်း ထွက်ထားတယ်ခင်ဗျ။

“သတင်းကတော့ တော်တော်လေးကို ခိုင်လုံပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကြတုန်းမှာပဲ ရွှေနန်းတော်ကြီးက ဆင့်ခေါ်လိုက်လို့ ကျန်စီးပြည်နယ်က ဘုရင်ခံမင်းလဲ ရောက်လာတယ် ခင်ဗျ။ သူကလဲ ဦးကြီးကျိချိန် ကို လေးစားခင်မင်ရင်းစွဲရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဦးကြီးကျိချိန်ကတော့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ အောက်ငယ်သားတွေက အပြင်မှာ လူတွေကို နှိပ်စက်ကလူ ပြုကြတော့ သူက အခြောက်တိုက် နာမည်ပျက်ရတာတဲ့။ ဘုရင်ခံ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ဦးကြီးကျိချိန်ကို ခင်မင်လေတော့ ဒါတွေဟာ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဆိုတာ သိပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ခုလို အရေးယူသလဲ ဆိုတာတော့ သူလဲ မသိဘူးတဲ့။ အခြေအနေက ဆိုးလွန်းသည်ထက် ဆိုးလာ သည့်အတွက် ပြဿနာကြီးလာမှာ စိုးလို့ သူ့ကို ကြိုကြိုတင်တင် အရေးယူရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့”

ကျိရဲ့သည် စကားဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ

“ဒါဖြင့် မင်းဒေါ်လေးဝမ်းကို သွားပြောချည်။ မယ်မယ်တော့ မသိပေစေနဲ့နော်”

ကျိလျှံသည် ဒေါ်လေးဝမ်းကိုသွား၍ ပြောရလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းက မည်သို့သဘောထားသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ခွာညီသျှားသည် သူတစ်ပါးကို မကောင်းကြံသဖြင့် ပျက်စီးရခြင်း။
ကျီယုဆုန်သည် အမှန်တရားကို မျက်ကွယ်ပြုကာ ရောင်းရင်းဟောင်း
တစ်ယောက်ကို အချည်းနှီးတွေ့ဆုံခြင်း။

ကျီလျှံသည် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောရန် ဒေါ်လေးဝမ် ထံသို့ လာခဲ့လေ၏။
နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးရုံးသို့ သွားကာ
အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းပြီးနောက် ဒေါ်လေးဝမ်ကို ပြန်ပြောပြလေ၏။

“ဒီသတင်းဟာ တကယ်လားကွယ်။ ဒီလိုဆိုယင်တော့ မင်းတို့
ဦးကြီးကျိချိန်ကလဲ ကျေနပ်မှာပဲ။ ဒေါ်လေးဝမ်လဲ စိတ်အေးရပြီပေါ့။
နယ်စွန့်နယ်ဖျားမှာ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ တယ်ပြီး အန္တရာယ် များတာကလား။
ခုလိုပြန်မခေါ်ယင် အဲဒီက လူရှုပ်လူပွေတွေကြောင့် မင်းဦးကြီး သေရချည်ရဲ့”

“ဒါတွေကို ဒေါ်လေးဝမ် ဘယ်နှယ်လုပ် သိနေသလဲ”

“မင်းဦးကြီးကျိချိန်ဟာ နယ်ကို ပြောင်းသွားကတည်းက အိမ်ကို
တစ်ပြားမှ မပို့နိုင်တဲ့အပြင် အိမ်ကချည်းပဲ ပို့နေရလို့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့မှာလဲ
ချွတ်ခြံကျတော့မတတ် ဖြစ်နေပြီ။ သူနဲ့အတူ လိုက်သွားတဲ့လူတွေကျတော့
သူတို့သားတွေ မယားတွေကိုလဲ ခေါ်နိုင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ အားလုံး ရွှေတွဲလွဲ
ငွေတွဲလွဲနဲ့ချည်းပဲ။ ဒီလိုနေထိုင်တာကို ထောက်ယင် သူတို့ဆရာ မသိဘဲနဲ့
ဘေးပန်းက ဝင်ငွေရလို့ နေမှာပေါ့ကွယ်။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်ယင် အလုပ်လဲ
ပြုတ်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်လဲ နာမည်ပျက်ရဦးမယ်”

“ဒေါ်လေးဝမ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီသတင်းကို
စကြားစတုန်းကတော့ ကျွန်တော်လဲ တော်တော် တုန်လှုပ်သွား မိတယ်။
ဒါပေမယ့် အကျိုးအကြောင်း သေသေချာချာ သိရတော့မှ
စိတ်အေးသွားတော့တယ်။ ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်ယင် ဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်
ဟာမျိုးလဲ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး
နေလို့ရတာပေါ့။ ဒီသတင်းကို မယ်မယ် သိသွားယင်တောင်
စိတ်ပူစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒေါ်လေးဝမ်ကလဲ ရှင်းပြဦးမှာပဲ”

“ငါပြောတတ် ပါတယ်ကွယ်။ ကဲ ကဲ၊ ဘာသတင်းများ ထူးသေးသလဲ
ဆိုတာ ထွက်ပြီး စနည်းနာစမ်းပါဦး”

ကျီလျှံသည် သဘောတူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်တော့မည်အပြုတွင်

ဒေါ်လေးဆွေ၏ အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာလေ၏။ မိန်းမကြီးမှာ ဒေါ်လေးဝမ်းကို အရိုအသေပြု နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ အမောတကောဖြင့်

“သခင်မကြီး၊ သခင်မကြီး။ ကျွန်မကို ဒေါ်လေးဆွေက လွှတ်လိုက်တယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့အိမ်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ ရှင်”

“ဟဲ့ ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မဖြင့် ပြောရမှာတောင် ကြောက်နေတယ်ရှင်”

“ဒီမိန်းမနှယ် ဘယ်လို ဖြစ်လာပါလိမ့်မလဲ။ အရေးကြီးယင်လဲ သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါဟဲ့”

“သခင်လေး ဆွေ့ကိုကလဲ ခရီးထွက်နေတယ်ရှင်။ အကိုအိမ်မှာ ယောက်ျားသားဆိုလို့လဲ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ရှင်။ သခင်မကြီးဆီက တစ်ယောက်ယောက် လွှတ်ပေးပါတဲ့ရှင်”

ဒေါ်လေးဝမ်းမှာ သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သည့်အတွက် စိတ်တို၍လာခဲ့လေပြီ။

“ဘာကိစ္စ လွှတ်ပေးရမှာလဲဟဲ့။ ကိစ္စကို ပြောဦးမှပေါ့”

“မမခွာညိုရယ်။ မမခွာညိုသျှား သေသွားပြီရှင်”

“ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ညည်းဟာက မထိတ်သာမလန့်သာ ရှိလိုက်တာဟယ်။ သေသေချာချာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“သေတာက သွေးရိုးသားရိုး သေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက် ကို လွှတ်ပေးပါဦး သခင်မကြီး”

အခိုင်းမိန်းမကြီးသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ပြန်လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

သခင်မဝမ်းမှာ ငိုရအခက်၊ ရယ်ရအခက် ဖြစ်လျက်ရှိရာမှ “ဪ ဒီမိန်းမကြီးကိုမှ ခိုင်းလိုက်ပလေ၊ တယ်ခက်ပါ ကလား။ ကဲ ကဲ ကျီလျှံ။ သူပြောတာတွေကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့။ သူ့ကိုမေးလို့တော့ ဘာမှသိရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းလိုက်သွားပြီး ကြည့်ချည်စမ်း”

အခိုင်းမိန်းမကြီးမှာ “ဂရုစိုက်မနေနဲ့” ဆိုသည့် စကားတစ်လုံးကိုသာ ကြားလိုက်ပြီး ကျန်စကားလုံးတို့ကို သဲကွဲစွာ မကြားလိုက်တော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေမှာမူ သူပြန်အလာကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်လျက်ရှိလေ၏။

ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌

“ဟဲ့၊ ဘယ်သူ့ကို လွတ်မယ်လို့ ပြောလိုက်သလဲ”

“အလကားပဲ သခင်မ၊ ကိုယ့်အရေးကျတော့ ဘယ်ဆွေဘယ်မျိုးမှ အားကိုးရတာ မဟုတ်ဘူး။ အကျွန်တို့ကို ကူညီဖို့ မပြောနဲ့၊ အကျွန်တို့တောင် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း လွတ်လိုက်သေးတယ်ရှင်”

“သူ မကူညီတာတော့ ထားပါတော့။ တော်တို့ သခင်မလေး ပေါက်ကြည်ကိုကော မပြောခဲ့ဘူးလား”

“ယောက္ခမကတောင် တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်တာ၊ ချွေးမကလဲ ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ သခင်မကြီးရဲ့။ ဒီတော့ အကျွန်လဲ မလေးပေါက်ကြည်ကို သွားမပြောတော့ဘူး”

“မဝမ်ကတော့ ထားပါတော့၊ တစ်ခါတည်း။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မွေးထုတ်ထားတဲ့ ကျုပ်သမီး အရင်းခေါက်ခေါက် က ဘာဖြစ်လို့ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမလဲတော်” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက စိတ်တိုတိုဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဟင်၊ မလေးပေါက်ကြည်က သခင်မကြီးရဲ့ သမီးအရင်းပါလား။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုဆိုယင် အကျွန် ပြန်ပြောချည် ဦးမယ်ရှင်”

ထိုစဉ် ကျိုလျှံ ရောက်လာ၍ ဒေါ်လေးဆွေကို နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြု ပြီးနောက် ဝမ်းနည်းစကားပြောကာ

“မမခွာညှိသွား ဆုံးသွားတယ် ဆိုတာ ဒေါ်လေးဝမ် သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုပြီး ဒေါ်လေးဝမ်က စိတ်ပူ နေတယ် ခင်ဗျ။ အခိုင်းမိန်းမကလဲ ဘာမှ ရေရေရာရာ ပြောမသွားဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သွားပြီး လိုအပ်တာရှိယင် ကူညီဖို့ ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီရ လုပ်ပေးရမလဲ ဒေါ်လေးဆွေ။”

ဒေါ်လေးဆွေသည် ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ငိုရှိုက်လိုက်ပြီးနောက်

“အေး၊ မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီကွယ်။ မဝမ်ဟာ ဒေါ်လေးဆွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ် ဆိုတာ ဒေါ်လေးဆွေ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအဘွားကြီး ခိုင်းလိုက်တာနဲ့ မရေမလည် ဖြစ်ပြီး ရှုပ်ကုန်တာပေါ့။ ကဲ ကဲ၊ ထိုင်ပါဦးကွယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြတာပေါ့။ သူသေတာက သွေးရိုးသားရိုး သေတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

“အစ်ကို ဆွေဖန် ကိစ္စကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာများလား ခင်ဗျာ”

“အေး၊ အဲဒီလို သေယင်တော့ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲကွယ်။ အဲဒီလို

မဟုတ်လို့ ခက်နေတာပါ။ ခုနောက်မှာ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အရူးကြီး တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာကွယ့်။ ဖိနပ်လဲ မစီးဘူး၊ ဆံပင်ကလဲ ဖိုးရိုးဖားရားနဲ့ လျှောက်သွားနေတာပဲ။ တစ်အိမ်လုံး ဟိုလူမနေရ၊ ဒီလူမနေရ လိုက်ပြီး ရန်ရှာနေတော့တာပဲ။ ဆွေဖန် သေဒဏ်စီရင်ချက် ချပြီးခါစ တုန်းကတော့ ငိုပါသေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျတော့ တယ်မကြာပါဘူး။ မရွှေချောက နံသာလူး၊ နှုတ်ခမ်းနီပါးနီဆိုးနဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြော့နေတာပဲ။ ဒေါ်လေးဆွေက ပြောပြန်ယင်လဲ ဒေါ်လေးဆွေနဲ့ တကျက်ကျက် ဖြစ်နေရတာပဲ။ တစ်နေ့တော့ ဒေါ်လေး ဆွေဆီကို ပေါက်လာပြီး ယင်လင်းကို သူ့ဆီမှာ ထားချင်တယ်လို့ လာပြောတယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးဆွေကလဲ ညည်းမှာ ပေါက်ချန် ရှိနေသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်ထားချင်သေးသလဲ။ ပြီးတော့ ညည်းကလဲ သူ့ကို သိပ် သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး။ အလကား တကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြယင် လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူးလို့ ငါက ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အတင်းပြောတော့လဲ ယဉ်လင်းကို ခေါ်ပြီး သူ့အဆောင်ကို အပြောင်းခိုင်းရ တော့တာပေါ့။ ကောင်မလေး ကတော့ မပြောင်းချင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဆွေ စကားကို မငြင်းရဲတဲ့အပြင် ကျန်းမာရေးကလဲ သိပ်မကောင်းတော့ ပြောင်းရတာပေါ့လေ။

“ခွာညိုကလဲ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံတော့ ဒေါ်လေးဆွေ အံ့ဩလဲ အံ့ဩတယ်၊ ဝမ်းလဲ ဝမ်းသာတယ်။ သူတို့ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ရှိယင် စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့။ ပေါက်ကြည် ကတော့ ပြောပါသေးတယ်။ မေမေရယ်၊ ယဉ်လင်းကို အဲဒီမှာထားလို့ ကောင်းပါ့မလား။ တော်တော်ကြာ ကောင်မလေးအပေါ်မှာ မကောင်းကြံနေမှဖြင့် ဒုက္ခပဲလို့ ပြောပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးဆွေလဲ သူပြောတာကို ဒီလောက် အလေးအနက် မထားလိုက်မိဘူးပေါ့လေ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရက်လောက် တုန်းကတော့ ယဉ်လင်း နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တယ်။ ခွာညိုကလဲ ကောင်မလေး နေထိုင်မကောင်းဘူး ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဟင်းချိုရည် ပြုတ်တိုက်သကွယ့်။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးကလဲ ဘယ်လောက် ကံဆိုးသလဲ ဆိုတော့ အဲဒီဟင်းချိုရည်ကို မသောက်လိုက်ရဘူး။ ခွာညိုက ပြုတ်ပြီး သူ့ဆီယူအလာမှာ လမ်းမှာဖိတ်လို့ လက်အပူလောင်တော့ ပန်းကန်လွတ်ကျပြီး ကွဲသွားတယ်။ ခွာညိုဟာ ညည်းကြောင့် ငါ အပူလောင်ရတယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်လို့ ကောင်မလေးကို ဆူမယ်ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောပါဘူး။ ခွာညိုဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပန်းကန်ကွဲတွေ သိမ်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြမ်းပြင်ကို လှည်းနဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ သူတို့လဲ သင့်သင့်မြတ်မြတ်ပဲ ဖြစ်နေတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။

“မနေ့ညတုန်း ကတော့ ခွာညိုက သူနဲ့ ယဉ်လင်းဖို့ ဆိုပြီး ပေါက်ချန်ကို ဟင်းချိုနှစ်ခွက် အပြတ်ခိုင်းသတဲ့။ ခဏကြာတော့ သူတို့ အခန်းဘက်က တဝုန်းဝုန်း ဆူဆူညံညံ အသံတွေကို ကြားရတော့တာပဲ။ ပထမ၊ ပေါက်ချန်ရဲ့ အော်သံကို ကြားရတယ်။ နောက်တော့ ယဉ်လင်းရဲ့အော်သံကိုပါ ကြားရတယ်။ ခဏနေတော့ ယဉ်လင်းလဲ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ထွက်လာပြီး လာကြပါဦး၊ လာကြပါဦးလို့ အော်နေတယ်။

“ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးဆွေ့လဲ သူတို့ဆီ ထပြေးတော့ အခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွာညိုသွားရယ်၊ ပက်လက်ကြီး လဲလို့။ နှာခေါင်းနဲ့ မျက်လုံးထဲကလဲ သွေးတွေ ထွက်လို့။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သူဗိုက်ကို ကုတ်ခြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးဆွေ့ က ဘာဖြစ်တာလဲလို့ မေးတော့ စကားမေးတောင် မရတော့ဘူး။ ခဏကြာတော့ မချိမဆန့် ခံစားပြီး အသက် ထွက်သွားတော့တာ ပါပဲ။ ဒေါ်လေးဆွေ့ အထင်တော့ အဆိပ်သောက်လိုက်တယ် ထင်တာပဲ။

“ဒီတင် ပေါက်ချန်ကလဲ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ယဉ်လင်းလက်ကို အတင်းပြေးဆွဲပြီး ယဉ်လင်းဟာ သူ့သခင်မကို အဆိပ်ခတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သခင်မ သေရတာလို့ ပြောတော့တာပါပဲ။ ဒေါ်လေးအထင် ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ ယဉ်လင်းဟာ ဒီလိုလုပ်မယ့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူကိုယ်တိုင် နေထိုင်မကောင်းလို့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်နေရတာ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သူများကို အဆိပ်ခတ်ဖို့ လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ချန်ကတော့ သူမှ သူပဲလို့ အတင်းစွပ်စွဲနေတယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးဆွေ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကျိလျှံ။ ဒေါ်လေးလဲ ယဉ်လင်းကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ပေါက်ချန်ကို အစောင့်ခိုင်းဖို့ အစေတော်ကြပ်တွေကို ပြောရတော့တာပေါ့။

“စိတ်တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်။ ယဉ်လင်းကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး အခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားတယ်။ ဒေါ်လေးဆွေ့လဲ ပေါက်ချင်းကို လွှတ်ပြီး မင်းတို့ဝင်းထဲကို အပြောခိုင်းလိုက်တာ၊ ဝင်းတံခါးကြီးက ပိတ်ထားလို့ ပေါက်ချင်းလဲ အထဲဝင်လို့ မရဘူး။ ဒေါ်လေးဆွေ့မှာလဲ ပေါက်ချင်းပြန်အလာကို တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်နေရတာပေါ့။ ဒီတော့ ငါ့တူ ကတော့ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်တတ်ပါတယ်ကွယ်။ ဒေါ်လေးဆွေ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ယင် ကောင်းမယ် ထင်သလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။”

“ခုကိစ္စကို မမခွာညို မိသားစုဘက်က သိကုန်ကြပြီလား။”

“မသိသေးဘူးကွယ်။ ဒီကိစ္စကို ရှင်းပြီးမှ သူတို့ကို အကြောင်းကြားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။”

“ကောင်းတာကတော့ ဆိုင်ရာကို တိုင်ပြီး ရှင်းအောင် လုပ်ယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ ဒါဟာ ပေါက်ချန် လက်ချက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘေးလူကတော့ ဘယ်ယုံမလဲ။ ပေါက်ချန် ဟာ သူ့သခင်မကို သူ ဒီလို မကောင်းကြံစည်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ဘဲ ထွက်ကြမှာပေါ့။ ယဉ်လင်းလို့ပဲ ထင်ကြမှာပေါ့”

ထိုစဉ် အစေတော်များ ရောက်လာကာ မလေး ပေါက်ကြည် ရောက်လာကြောင်း လာ၍ ပြောကြလေ၏။ ကျိလျှံ မှာ ပေါက်ကြည်၏ ခဲအို ဖြစ်သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ငယ်ငယ် ကလေးကတည်းက ကစားဖော် ကစားဖက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်အတွက် ကျိလျှံသည် အပြင်သို့ ထွက်မပေးဘဲ သူတို့နှင့်ပင် အတူထိုင်နေလေ၏။ ပေါက်ကြည်သာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အတွင်းဆောင်ဘက်ရှိ ပေါက်ချင်းရှိရာသို့ လာခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေကလည်း လိုက်လာကာ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြလေ၏။

ပေါက်ကြည်က

“ယဉ်လင်းကို အရမ်းကာရော ကြိုးနဲ့တုပ်ထားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ မေမေ။ ပေါက်ကြည်တို့ ကိုယ်တိုင်က သူအဆိပ်ခတ်တယ် ထင်လို့ သူ့ကို ဒီလို ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားတယ်လို့ ဘေးကထင်ကြမှာပေါ့။ ဒီဟင်းချိုကို ပေါက်ချန်ပြုတ်တာလို့ မေမေပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကြိုးနဲ့ တုပ်ချင်းတုပ်ယင် ပေါက်ချန်ကိုသာ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး သူ့ကို မေးရမြန်းရ မှာပေါ့။ ပြီးတော့လဲ ဒီကိစ္စကို မမခွာညှို့တို့ မိဘတွေဆီကို အကြောင်းကြားပြီး သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်မှဖြစ်မှာပေါ့”

ပေါက်ကြည်စကားမှာ ယုတ္တိရှိသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေသည် ထိုကိစ္စကို ကျိလျှံနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ပေါက်ကြည်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီကိစ္စကို ဆိုင်ရာကိုတိုင်ယင် ရာဇဝတ်တော်ဌာနက သူတို့ကိုလဲ မှန်မှန်ကန်ကန် စစ်ချက်ယူဖို့၊ တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့တော့ သွားပြောရမယ်။ ဒါပေမယ့် ယဉ်လင်းကို ကြိုးနဲ့တုပ် ထားရာက ဖြေပြီး ပေါက်ချန်ကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြန်တယ် ဆိုယင်လဲ လူမြင်လို့ မကောင်းပြန်ဘူး”

“ဒေါ်လေးဆွေ အနေနဲ့လဲ ယဉ်လင်းကို ကြိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ မတုပ်ချင်ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက နဂိုကမှ နေထိုင်မကောင်းရတဲ့အထဲ သူ့ကို ဒီလိုစွပ်စွဲခံရတော့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာ စိုးလို့ပါ။ အဲဒီလိုဆိုယင် တို့မှာ နှစ်လောင်းပြိုင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကောင်မလေးကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ပေါက်ချန်ကို အစောင့် ခိုင်းထားတာပါ”

“ဒီလို လုပ်လိုက်တော့ ပေါက်ချန်ဘက်က အားပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ ဒေါ်လေးဆွေရယ်။ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တုပ်ယင်တုပ်ထား၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ လွှတ်ထားတာက ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကောင်မလေးကို အားပေးစကားလေး ဘာလေးတော့ သွားပြောဦးမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်လေးဆွေသည် တံခါးကို အဖွင့်ခိုင်းကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ချန်ကို ကြိုးဖြင့် တုပ်ရန် မိမိနှင့် ပါလာသည့် အစေတော်များအား ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပေါက်ချန်မှာ ယဉ်လင်း တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေသည်ကို ကြည့်ကာ အောင်သေအောင်သား စားရဘိသို့ ကျေနပ်လျက်ရှိလေ၏။ မိမိအား ကြိုးချည်တုပ်နှောင်ရန် ကြိုးတွေကို ကိုင်၍ ဝင်လာကြသည့် အစေတော်များကို မြင်သည့်အခါ၌ ပေါက်ချန်သည် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ လိုက်ပါလာကြသည့် အစေတော်များသည် ပေါက်ချန်၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်ကာ ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ကြလေ၏။ သူတို့ ဝင်လာစဉ် တံခါးပွင့်နေသဖြင့် အချို့လူများသည်လည်း အပေါက်ဝတွင် လာ၍ ရပ်ကြည့် နေကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ရွှေမြို့တော်သို့ မကြာခင်ကမှ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည့် ခွာညိုသျှား၏ မိဘများထံသို့ အကျိုးအကြောင်း ကြားပြီးခဲ့လေပြီ။ ခွာညိုသျှား၏ မိခင်မှာ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များအတွင်း စီးပွားပျက်သွားခဲ့သည်တွင် တစ်ယောက်တည်း မနေချင်တော့သဖြင့် သမီးရှိရာ ရွှေမြို့တော်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဒေါ်သျှားတွင် မွေးစားသား တစ်ယောက်ရှိရာ ယင်းမှာလည်း အလွန်ဆိုးသွမ်းသည့် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ရှိသမျှ ပိုက်ဆံကို သုံးဖြုန်းကာ ဒေါ်လေးဆွေတို့ အိမ်သို့ မကြာခဏ လာတတ်လေ၏။ ခွာညိုသျှားမှာ ယောက်ျားနှင့်ကင်းလျှင် မနေတတ်အောင် အလိုရမ္မက်ကြီးသည့် မိန်းမဖြစ်သည့်အလျောက် ဆွေကိုကို အမိဖမ်းရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသော်လည်း ယခုအချိန်၌မူ ခွာညိုသျှားသည် ချဉ်ချဉ် တူးတူး မူးပြီးရောဆိုသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အမေ မွေးစားသည့် လူငယ်မှာ အလွန် ထုံထိုင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ထိုလူရွယ်သည် ခွာညိုသျှား၏ အကဲကို ခတ်ခဲသော်လည်း ယခုတိုင် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မရှိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ခွာညိုသျှားသည် ထိုလူရွယ်ရောက်လာလျှင် အိမ်သို့ရောက်တိုင်း ထိုလူရွယ်ကို ငွေကြေး ထောက်ပံ့လေ့ ရှိ၏။ ထိုနေ့ကလည်း ထိုလူရွယ်သည် ပိုက်ဆံပြတ်လတ်သဖြင့် ခွာညိုသျှားကို မျှော်လျက်ရှိစဉ် ဒေါ်လေးဆွေတို့ အိမ်မှ အစေခံတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ မိမိအတွက် ခွာညိုသျှားက လက်ဆောင် တစ်စုံတစ်ရာ အပို့ခိုင်းလိုက်ပြီဟု ထင်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ခွာညိုသျှားမှာ အဆိပ်သောက်မိ၍ သေဆုံးသွားသည်ဟု ကြားလိုက်သည့်

အခါ၌ကား ထိုလူရွယ်မှာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ငိုလျက် ရှိလေ၏။ ခွာညိုသျှား၏ အမေမှာကား ဆိုဖွယ် မရှိတော့ချေ။

“အဟီးဟီး။ ငါ့သမီးလေးဟာ သင်းတို့အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေတာဟဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ သမီးကို အဆိပ်ခတ် သတ်ကြတာလဲဟင်” ဟု အော်ဟစ်လျက် ရှိလေ၏။

ခွာညိုသျှား၏ အမေသည် အော်ဟစ်ငိုကာ မွေးစားသားနှင့်အတူ ရထားပြင်နေသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ခြေကျင်လိုက်ခဲ့လေ၏။ ခွာညိုသျှား၏ မိခင်မှာ စီးပွားပျက်သွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် အပေါင်းအသင်းများကလည်း များစွာ ဂရုမစိုက်ကြတော့ပြီ။ မွေးစားသားဖြစ်သူက ရှေ့က သွားလျက်ရှိစဉ် ခွာညိုသျှား၏ မိခင်သည် ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို တွဲလျက် လမ်းတွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုယိုရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေတို့ အိမ်ဝင်းဝကို ရောက်သည်နှင့် ခွာညိုသျှား၏ မိခင်သည် မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူ “သမီးချစ် ကလေး” ကို တမ်းတငိုယိုကာ သမီးသေရသည့် အတွက် အခဲမကြေ ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ကျိုလျှံသည် ရာဇဝတ်တော် ဌာနသို့ သွားကာ ဆိုင်ရာတို့ကို အကူအညီ အတောင်းလျက်ရှိသဖြင့် အိမ်တွင် ဒေါ်လေးဆွေ၊ ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ချင်းတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ထိုသို့ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ငိုယို၍ ဝင်လာသည့် ခွာညိုသျှား၏ မိခင် အဖြစ်မျိုးကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသည့်အတွက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိကြလေ၏။ သူတို့တစ်တွေ ဝိုင်း၍ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျကြသည့် တိုင်အောင်လည်း ခွာညိုသျှား မိခင်သည် နားဝင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

“ရှင်တို့အိမ်မှာ ကျွန်မသမီးလေးကို တစ်အိမ်လုံး ဝိုင်းနှိပ်စက်နေကြတာ ပေါ့လေ။ အနိုင်ကျင့် နေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ယောက်ျားကလဲ တစ်ချိန်လုံး ဆဲဆိုရိုက်နှက်နေတာပဲ။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ယင်လဲ စောစောစီးစီး ကတည်းက သူတို့ဘာသာ သတ်သတ် ပြောင်းနေပါစေတော့။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်သမီးနဲ့ကွဲအောင် ကျုပ်သမက်ကိုလဲ ထောင်ထဲ ပို့လိုက်ကြသေးတယ်။ ရှင်တို့သားအမိတော့ တိုမှာ ဆွေမျိုးအား တောင့်တယ်ဆိုပြီး လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီကြားထဲကတောင် ကျုပ်သမီးကလေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေတာကို မကြည့်ချင်တော့ အဆိပ် ခတ်သတ်ကြသတဲ့တော့။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်လို့ သတင်းလွှင့်ကြသတော့။ အရပ်ကတို့၊ ကောင်းနိုင် ကြသေးရဲ့လား။ အဟီးဟီး။ ကျုပ်သမီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ သတ်သေမှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်သောက်စရာ ရှိသလဲ”

ဒေါ်လေးဆွေက

“ဒီမှာ ဒေါ်သျှား။ သူများကို ရန်ထောင်ချင်ယင်လဲ နောက်မှ ထောင်ပါ။ ကိုယ့်သမီးအလောင်းကို အလျင်သွား ကြည့်ပါဦး။ ပြီးတော့ ပေါက်ချန်ကိုလဲ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ပါဦး။ မေးကြည့်ပြီးမှ သူများကို စွပ်စွဲသင့်တယ် ဆိုယင် စွပ်စွဲပေါ့။ ခုတော့ မမေးမစမ်းနဲ့၊ ဒီလို စွပ်စွဲနေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

သူတို့အနီးတွင် ဒေါ်သျှား၏ မွေးစားသား ပါနေသဖြင့် ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ချင်းတို့လည်း ဒေါ်လေးဆွေ အနားသို့ လာရောက်၍ ကူညီပြောဆိုရန် အခွင့်အရေး မရဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ချင်းတို့သည် သူပြောနေသည့် စကားများကို ကြားကာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လွန်းသဖြင့် လက်ကိုဖျစ်ညစ်လိုက်၊ အံ့ကြိတ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေကြ လေ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် ချူယွီ၏ မိန်းမတို့ ရောက်လာကြလေ၏။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည့် အခါတွင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ဒေါ်လေးဆွေကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးကာ ရန်တွေ့လျက်ရှိသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ထိုမိန်းမကြီးမှာ ခွာညှိသျှား၏ အမေဖြစ်မည်ဟု သိလိုက်လေပြီ။ ချူယွီ၏ မိန်းမသည် အနားသို့ တိုးလာကာ

“အဒေါ်က မမခွာညှိရဲ့ အမေနော်။ ဟုတ်လား။ မမခွာညှိဟာ သူ့ဘာသာသူ အဆိပ်သောက် သေသွားတာပါ။ ဒေါ်လေးဆွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဒီလို ဆဲလားဆိုလား၊ အော်လားဟစ်လား လုပ်တာကတော့ မကောင်းပါဘူး”

“နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းက ဘာကောင်မမို့လို့ ဝင်ပြောရတာလဲ” ဟု ဒေါ်သျှားက မေးလေ၏။

ဤတွင် ဒေါ်လေးဆွေမှာလည်း အနည်းငယ် အားတက်လာကာ

“ယွန်း စံအိမ်ကပါ”

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီလောက်လဲ ကြွားမနေပါနဲ့။ ရှင်တို့မှာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေ ကျောထောက်နောက်ခံ ရှိတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒီလိုရှိလို့ ကျွန်မသားမက်ကလေးကို ထောင်ထဲမှာ ချထားနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသမီး ဒီလိုဖြစ်တာ ကိုတော့ ငုံ့ခံ နေလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါနဲ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဒေါ်သျှားသည် ဒေါ်လေးဆွေ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ

“ကဲ ကျုပ်သမီးကို ဘယ်လို သတ်သလဲ၊ ပြောပါ”

ချူယွီ၏ မိန်းမက အနီးကပ်လာကာ ဒေါ်သျှားကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီးလျှင်

“သိချင်ယင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြည့်သွားပေါ့တော်။ သူများကို ဆွဲလားငင်လား မလုပ်ပါနဲ့”

ထိုစဉ် မွေးစားသားသည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ

“ခင်ဗျားက ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သခင် အားရအောင် လုပ်တာလား”

ဟုဆိုကာ ချူယွီ မိန်းမကို ကုလားထိုင်ဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မထိချေ။

အခန်းထဲတွင် ရောက်နေသည့် ပေါက်ကြည်၏ အစေတော်များသည် အပြင်ဘက်မှ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း အသံများကို ကြားသည့်အတွက် ပြေးထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အစေတော် တစ်သိုက်သည် ထိုလူရွယ်အား အဝေးသို့ ရှောင်ရန် ပြောပြီး ဝိုင်းအုံလာကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခါကျမှပင် ဒေါ်သျှားနှင့် သူမွေးစားသားတို့သည် ပို၍ ဆူဆူညူညူ လုပ်ကြလေ၏။

“ဟဲ့၊ နင်တို့ ဝင်းထဲကဟာတွေ ဘယ်လောက် အာဏာရှိကြောင်း တို့သိသဟဲ့။ ဒီလောက်လဲ အာဏာပြ မနေကြပါနဲ့။ ခု ငါ့သမီးကို သတ်ရုံနဲ့ အားမရသေးလို့ ငါ့ကိုပါ သတ်ကြဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဤတွင် ဒေါ်သျှားတို့ သားအမိသည် ဒေါ်လေးဆွေ့ကို ဝင်၍ ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်ကြပြန်ရာ အစေတော်များမှာ လူအင်အား များသည့်တိုင် “ရမ်းကားနေသူ တစ်ယောက်ကို လူတစ်သောင်း ဝိုင်းနှိမ်သော်လည်း မရနိုင်” ဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မတားနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကြလေ၏။

ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်ယက်ယက် ဖြစ်နေကြစဉ် ကျီလျှံသည် လူခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက်ခန့်နှင့် အတူ ပြန်ရောက်လာ လေ၏။ ကျီလျှံလည်း အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်ပြီးလျှင် ဒေါ်သျှား၏ မွေးစားသားကို ဆွဲထုတ်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။

“ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်၊ ပြောစရာရှိယင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ။ ဒီနားမှာ လူတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရာဇဝတ်တော်ဌာနက လာစစ်လိမ့်မယ်”

ကျီလျှံ ရောက်လာသည့် အခါတွင်မှ ရပ်ကြည့်နေကြသည့် အစေတော်များ၊ အစေခံများသည်လည်း သတိ အနေအထားတွင် ရပ်ကာ အမိန့်ကို နာခံရန် အသင့်ပြင်လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုလူဝင်ရောက်လာပြီး အစေခံများ၊ အစေတော်များ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေကြပုံ၊ အရိုအသေ ပေးနေပုံ တို့ကို မြင်သည့် အခါ၌ကား ထိုသူမှာ ယွန်းစံအိမ်မှ သခင်တစ်ယောက် ဖြစ်မည်ကို ဒေါ်သျှား သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။ ထိုပြင် သူ မွေးစားသားကိုလည်း ဖမ်းချုပ်လိုက်ကာ ရာဇဝတ်တော်ဌာနမှ လာရောက် စစ်ဆေးမည်ဟုလည်း ကြားလိုက်ရ လေပြီ။

မူလကမူ ဒေါ်သျှားသည် သမီးအလောင်းကို အမြတ်ထုတ်ကာ ဆူဆူညံညံ လုပ်မည်။ ထိုနောက် တရားရုံးတော်သို့ လျှောက်မည်ဟု စိတ်ကူးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဘက်လူကလည်း ထိုသို့သွားရောက် အကြောင်းကြားမည်ကို မတွေးမိ ခဲ့ချေ။ ယခု ကျိလျှံက ဆိုင်ရာသို့ တိုင်၍ ပြန်လာပြီဟု ကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင်မူ ဒေါ်သျှား ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်လေပြီ။ ဒေါ်လေးဆွေမှာလည်း ယောင်ပေါင်ထူပူကာ ဘာပြော၍ ပြောရမည်ကိုပင် မသိတော့ချေ။ ဤတွင် ချူယွီ၏ မိန်းမက အဖြစ်အပျက်ကို ကျိလျှံအား ပြောပြလေ၏။

“ဒီအဘွားကြီးက သူ့သမီးကို ကြည့်ချင်လို့လာတာ မဟုတ်ဘူး သခင်လေး။ ဒေါ်လေးဆွေကို ရန်ထောင်ချင်လို့ လာတာ။ ကျွန်မတို့တစ်သိုက် သူ့ကို ဒီလိုရန်မထောင်ဖို့ ပြောနေတုန်းမှာ အဲဟို ခပ်ရိုင်းရိုင်းကောင် ပြေးဝင်လာပြီး ရမ်းတော့တာ ပဲရှင်။ ဘယ့်နှယ်ရှင်၊ အမျိုးသမီးတွေချည်း ရှိတဲ့ နေရာမှာ လာရမ်းရတယ်ဆိုတာ ရိုင်းလွန်းလှတယ်”

“တော်ပါပြီလေ။ သူတို့နဲ့ စကားများမနေနဲ့တော့။ နောက်တော့မှ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရိုက်နှက်ပြီး စစ်ဆေး ကြည့်မယ်ပေါ့။ ကဲ ကဲ၊ အမျိုးသားတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေနား ဝိုင်းအုံ့မလာကြပါနဲ့။ သူတို့ဘာသာ နေပါစေ။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ။ ဘယ့်နှယ်၊ အမျိုးသမီးတွေ ရှိတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လာရမှာလဲ။ အမက သမီးကို ကြည့်ချင်လို့ ဝင်တာ ကတော့ ထားပါတော့။ သူက ဘာဆိုင်လို့ အထဲကို ပြေးဝင်လာတာလဲ။ တကတဲဗျာ၊ အိမ်ဝင် ဓားပြတိုက်တော့မယ့် အတိုင်းပဲ”

ထို အတောအတွင်း၌ကား ကျိလျှံ၏ လူများသည် ထိုလူငယ်ကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက် ကြလေပြီ။

ချူယွီ၏ မိန်းမမှာ ကိုယ့်ဘက်တွင် လူတွေ များလာသဖြင့် အားရှိလာကာ

“မောင်ရင် ဘယ်လိုလုပ် လိုက်တာလဲဟင်။ တကယ်ဆို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလဲနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး မေးပါ တော့လား။ အဒေါ်ရဲ့သမီးကလဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတ်သေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပေါက်ချန်ကပဲ အဆိပ်ခတ်သလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ကျန်တဲ့လူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ခုတော့ မဆီရယ်တဲ့မှ မဆိုင်ဆိုသလို သူတို့ဘာသာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို သူများတွေကို လာပြီး ငွေညှစ်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။ တကယ်ဆို အကျိုးအကြောင်း မေးပါလား၊ အလောင်းကို စစ်ဆေး ကြည့်ပါဦးလား။ ဒေါ်လေးဆွေက ကိုယ့်ချွေးမ တစ်ယောက်လုံးကို ဒီလို အသေခံမတဲ့လား။ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမှာတဲ့လား။ စဉ်းစားပါဦးလား။ ခု ကျွန်မတို့ ပေါက်ချန်ကိုလဲ

ကြိုးနဲ့ချည်ထားတယ်။ ရှင့်သမီးက သူ့ကို ခဏခဏ ရန်ရှာလွန်းလို့ ယဉ်လင်းကို လာအိပ်ပါဆိုလဲ သွားအိပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကိုကြည့်ယင် အဲဒီအခန်းထဲမှာ သူတို့က နှစ်ယောက်၊ ကောင်မလေးက တစ်ယောက်တည်း ရယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်။ ခုလဲ ကျွန်မတို့က ရာဇဝတ်တော်ဌာနက လာစစ်ယင် ရှင်လဲ သိအောင်လို့ ရှင် ရှိစေချင်နေတာ။ ခုတော့ အတော်ပဲ။ အဲဒီ အခါကျတော့ နားထောင်ကြည့်ပေါ့”

မိမိ၏ အခြေအနေ မဟန်တော့ကြောင်းကို သိသည့်အတွက် ဒေါ်သျှားသည် ချူယွီ၏ မိန်းမနှင့် အတူ သမီး အလောင်းရှိရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့လေ၏။ မျက်နှာတွင် သွေးတွေ အလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် ခုတင်မီးဖိုကြီး ပေါ်တွင် စန့်ခန့်ကြီးသေလျက် ရှိသော ခွာညိုသျှားကို မြင်သည့်အခါတွင် မိခင်ဖြစ်သူ အဒေါ်သျှားသည် အော်ဟစ် ငိုယိုလျက် ရှိလေ၏။

အဒေါ်သျှားကို မြင်သည့်အခါတွင်လည်း ပေါက်ချန်မှာလည်း ငိုလျက် ရှိလေ၏။

“မမခွာညိုက ယဉ်လင်းကို သိပ်သနားတာရှင့်။ သနားလို့ သူ့အခန်းထဲမှာ ခေါ်သိပ်တာ။ ခုတော့ ဒါကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး အဆိပ်ခတ် သတ်တယ်ရှင့်” ဟု အော်၍ငိုနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ဒေါ်လေးဆွေတို့ တစ်အိမ်လုံးသည် ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် စုရုံးရောက်နေ ကြလေပြီ။

“ကြံကြီးစည်ရာ။ ယဉ်လင်းနဲ့ ဘာဆိုတာ မှတ်လို့။ မနေ့တုန်းက ဒီဟင်းချိုရည်တွေကို သောက်ပြီး သေသွား တာပဲ။ ဒီဟင်းချိုရည်ကို ပြုတ်ပေးတာ ဘယ်သူလဲ”

ပေါက်ချန်က

“ဟင်းချို ပြုတ်ပေးတာကဘာ့ ကျွန်မ ပြုတ်ပေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြုတ်ပြီး အဲဒီပန်းကန်ကို အခန်းထဲပေးပြီး ကျွန်မလဲ ကိစ္စရှိတာနဲ့ အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ယဉ်လင်းက တိတ်တဆိတ် အဆိပ်ခတ်ထားတာ ဖြစ်မှာပါ။”

သူ့စကားပြော၍ မဆုံးခင် ခွာညိုသျှားအမေသည် ယဉ်လင်းဆီသို့ ပြေးသွားလေရာ အားလုံးက ဝိုင်းဆွဲထားကြ လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေက

“ကြည့်ရတာကတော့ စိန်စားလိုက်တယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာတော့ ဒါမျိုးဆိုလို့ ဘာမျှ မရှိဘူး။ အေးလေ၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်က ဝယ်ပေးလို့ စိန်ရတာ နေမှာပေါ့။ ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးလိုက်ယင် ပေါ်လာမှာပါ။ အပြစ်ရှိတဲ့လူဆိုတာ ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူး။

ဒီတော့ အလောင်းကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေး နိုင်အောင်သာ ပြင်ဆင် ထားကြပါတော့”

အခိုင်းမိန်းမများက အလောင်းကို ပြင်ဆင်မည်ပြုစဉ် ပေါက်ကြည်က

“ဒီအထဲမှာ မိန်းမ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းလိုက်ကြဦးလေ။
တော်တော်ကြာ အမျိုးသားတွေ ဝင်လာယင် မကောင်းဘူး”

ထိုသို့ပြောင်းရွှေ့စဉ် ခုဘင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှ မွေ့ရာအောက်တွင်
ကြေမွနေသည့် စက္ကူထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ခွာညိုသျှား၏
အမေသည် ထိုစက္ကူထုပ်ကလေးကို ပြေးယူလိုက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဘာမျှ
မပါသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

ပေါက်ချန်က

“ဟောဟော၊ သက်သေခံ အထောက်အထား တွေ့ပြီရှင့်။ အဲဒီ
စက္ကူထုပ်ကလေးကို ကျွန် မှတ်မိတယ်။ ဟို တစ်လောတုန်းက အိမ်မှာ
ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းလွန်းလို့ မမခွာညိုက သူမောင်ကို စိန်အရှာခိုင်းတယ်။
ပြန်လာတော့ အဲဒီ ဆေးထုပ်ကလေးကို သေတ္တာကလေးထဲမှာ သိမ်းထားတယ်။
ဒါကို ယဉ်လင်း တွေ့သွားပြီး မမခွာညို သောက်မယ့် ဟင်းချိုရည်ထဲမှာ
ထည့်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ မယုံယင် အဲဒီ သေတ္တာကလေးထဲကို
ဖွင့်ကြည့်ပါလား”

ခွာညိုသျှား၏ အမေသည် ထိုသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်ကြည့်ရာ ငွေဆံထိုး
သုံးလေးချောင်းမှအပ အခြား ဘာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

“ဟင်၊ ဒီထဲက သူ့လက်ဝတ်လက်စား တွေကော၊
ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက မေးလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် သေတ္တာများ၊ ဗီရိုများကို ဖွင့်၍ ရှာခိုင်းသော်လည်း
မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

“ဒီအထဲက မမခွာညို ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ။ ပေါက်ချန်
သိရမယ်”

“ဒါတော့ သူ့ဘယ့်နှယ်လုပ် သိမလဲ” ဟု ခွာညိုသျှား၏ အမေက
မလုံမလဲဖြင့် ဝင်ပြောလေ၏။

ချူယွီ၏ မိန်းမက

“အဒေါ် ဒီလို အရမ်းမပြောပါနဲ့။ တစ်ချိန်လုံး သူနဲ့အတူ ပေါက်ချန်
ရှိနေတာပဲ။ သူ သိရမှာပေါ့”

ဤတွင် အတင်းမေးသည့် အခါ၌ ပေါက်ချန်မှာ ငြင်းကွယ်၍
မရတော့ဘဲ ဖွင့်ပြော၍ ဝန်ခံရလေ၏။

“မမခွာညှိက အမေ့အိမ်ပြန်တိုင်း အဲဒီထဲက လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ယူယူသွားတတ်တယ်ရှင်။ ကျွန်မလဲ မဆိုင်တော့ ဘာမှ မပြောသာဘူး”

“အင်း၊ အမေကလဲ တော်တော် တော်တဲ့အမေပဲ။ သမီးဆီက ပစ္စည်းကို ညှစ်ယူနေတာကိုး။ နောက်ဆုံး သမီးမှာ ဘာမှမကျန်တော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရော၊ ပြီးတော့ အမေလုပ်တဲ့ လူက သူ့သမီး သေရတာ သူများလက်ချက်ကြောင့် သေရတာပါ ဆိုပြီး လာငွေညှစ်။ တော်ပါပေတယ်၊ တော်ပါပေတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ရာဇဝတ်တော်ဌာနက လာယင် ဖွင့်ပြောကြပေါ့” ဟု အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောကြလေ၏။

“သွား၊ အပြင်မှာ ကျိလျှံ ရှိတယ်။ ဒေါ်သျှားအိမ်က လူတွေကို တစ်ယောက်မှ မပြန်ပါစေနဲ့ဦးလို့ ပြောချည်” ဟု ပေါက်ကြည်က အစေတော် တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။

အခန်းထဲ၌ကား ဒေါ်သျှားမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လျက် ရှိလေပြီ။

“ဟဲ့၊ သောက်ကန်းမ။ နင် စကားကို မဆင်မခြင် ကျပ်ကျပ်ပြော။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါ့သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီကို ယူလာမှာလဲဟဲ့”

“ပစ္စည်းပျောက်တာက အရေးမကြီးပါဘူးရှင်။ လူသတ် တရားခံကို ရှာဖို့က အရေးကြီးပါတယ်” ဟု ပေါက်ချန် က ပြောလေ၏။

ပေါက်ချင်းက

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူယူသလဲဆိုတာ သိယင် လူသတ်တရားခံကိုလဲ မိရမှာပေါ့။ သွား သွား၊ အစ်ကိုကျိလျှံ ကို ပြောလိုက်။ သူ့သား ဝယ်လာခဲ့တဲ့ စိန်တွေကို သိမ်းထားလို့။ ရာဇဝတ်တော် ဌာနက လာယင် ပြရမယ်လို့”

ခွာညှိသျှား၏ အမေမှာ ဣန္ဒြေ မဆောင်နိုင်တော့ပြီ။

“ဒီပေါက်ချန်ဆိုတဲ့ သောက်ကောင်မကို ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိပါဘူး။ ရူးများရူးနေသလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျုပ် သမီးက ဘယ်မှာ စိန်ဝယ်လို့လဲ။ စိန်ဝယ်ခဲ့လို့ သူပြောယင် စိန်ကို ထည့်ခတ်တာလဲ ဒီသောက်ကောင်မပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

ပေါက်ချန်မှာ ငိုလျက်ရှိလေပြီ။

“တခြားလူတွေက စွပ်စွဲယင် ရှိပါစေတော့၊ ခုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကပါ ကျွန်မကို စွပ်စွဲတယ်ပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ် ခဏခဏ အခါတော်ပေး လုပ်နေတာ ကျွန်မ မသိဘူး မှတ်လို့လား။ သူတို့ ခြယ်လှယ်နေတာကို ဒီအတိုင်း ငဲ့ခံမနေနဲ့၊ ဆူဆူညံညံ လုပ်ပေး။ ဒါမှ သူတို့အိမ်ထောင်လဲ ကိုရိုကားရား ဖြစ်မှာလို့

မကြာခဏ သညာပေးနေတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့နဲ့ နေလို့ မဖြစ်ယင် အထုပ်အပိုးယူပြီး ဆင်းသာလာခဲ့။ လင်တစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ယူလို့ ရတယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ် ပြောပြော နေတာလေ။ ကဲ၊ မပြောဘူးလား ပြောသလား၊ ငြင်းပါ”

ခွာညိုသျှား၏ အမေက ပြန်မပြောရသေးမီ ချူယွီ၏ မိန်းမက ကြားဖြတ်လျက်

“ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ ကိုယ့် ငယ်မွေးဦးပေါက် အစေခံကတောင် ဖော်ကောင် လုပ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ရှင် ဘာပြော ဦးမလဲ”

အဒေါ်သျှားသည် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ရင်း ပေါက်ချန်ကို ဆဲရေး တိုင်းထွာလိုက်ပြီးလျှင်

“နင့်ကိုငါ ဘယ်တုန်းကမှ နှိပ်စက်ကလူ မပြုခဲ့ဖူးဘူးဟဲ့။ နင် ငါ့ကို သေစေချင်လို့ ဒီစကားမျိုးတွေကို ပြောနေ တာလားဟင် ကောင်မရဲ့။ ရာဇဝတ်တော်ဌာနက အရာရှိတွေလာယင် ငါ့သမီးကို အဆိပ်ခတ်သတ်တာ နင်ပဲလို့ ပြောပြ လိုက်မဟဲ့။ သိရဲ့လားဟဲ့ ကောင်မရဲ့”

ပေါက်ချန်မှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်လျက် ဒေါ်လေးဆွေဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒေါ်လေးဆွေရယ်၊ ယဉ်လင်းကို လွှတ်လိုက်ပါတော့။ အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေ ဒုက္ခမရောက် ပါစေနဲ့တော့။ ကျွန်မကို မေးယင် ဘယ်လိုပြောရမယ် ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

ဤတွင် ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ချန်အား ကြိုးအဖြေခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ပေါက်ချန်ရယ်၊ နင်ဟာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ကိစ္စမျိုး တွေမှာ ပါချင်တာလဲ။ နင်သိယင်လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပါလား။ ဒီတော့ တို့လဲ လုပ်စရာရှိတာ ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း လုပ်လို့ရတာပေါ့”

အကယ်၍ ဆိုင်ရာမှ စုံစမ်းစစ်ဆေးလျှင် မိမိအား ညှဉ်းပန်းမည်ဟု ထင်သဖြင့် ပေါက်ချန်လည်း ဖွင့်ပြောလေ၏။

“မမခွာညိုသျှားဟာ ကျွန်မကို အမြဲရန်ရှာတယ်ရှင်။ ကျွန်မကို အမြဲထုတ်ထုတ် ညည်းတယ်ရှင်။ ငါဟာ ရုပ်ကလေးကလဲ ရှိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအမေမျိုးနဲ့ လာတွေ့ရသလဲ မသိဘူးတဲ့။ တကယ်ဆိုယင် ငါ့ကို ဆွေ့ကို ပေးစား ပါလားတဲ့။ ခုတော့ လူရမ်းကားနဲ့မှ ပေးစားတယ်တဲ့။ ဆွေ့ကိုနဲ့သာ တစ်နေ့လောက်နေရယင် ငါသေဆိုလဲ သေပျော်ပါပြီလို့ မကြာခဏ ထုတ်ပြောဖူးတယ်ရှင်။ ဒါ့ကြောင့် မနာလိုဖြစ်ပြီး ယဉ်လင်းကို

သူမုန်းနေတာရှင်။ အစကတော့ ကျွန်မလဲ ကောင်းကောင်း မရိပ်မိပါဘူး။ နောက်ကျတော့ ယဉ်လင်းအပေါ်မှာ သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလာတယ်ရှင်။ ကျွန်မ ထင်လိုက်တာကတော့ ယဉ်လင်းဟာ သူ့ဘက်ကို ပါအောင် လုပ်လိုက်လို့ ဒီလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ လာတာပဲလို့ ထင်လိုက်တယ်ရှင်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မကို ဟင်းချိုရည် ပြုတ်ခိုင်းတော့ ယဉ်လင်း ပြုတ်ခိုင်းတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတာနဲ့”

ခွာညိုသျှား၏ အမေက

“မဖြစ်နိုင်တာအေ။ ယဉ်လင်းကို သူက အဆိပ်ခတ် သတ်ချင်ယင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသေး သလဲ အေ”

“ယဉ်လင်း မနေ့က အဲဒီ ဟင်းချိုရည်ကို သောက်သေးသလား” ဟု ပေါက်ကြည်က ယဉ်လင်းကို မေးလိုက်၏။

“အဲဒီရက်တွေတုန်းက ကျွန်မဖြင့် နေမကောင်း ဖြစ်လိုက်တာ၊ ခေါင်းတောင် ထူလို့ မရဘူးရှင်။ မမခွာညိုက သောက်ရမယ်လို့ ပြောတော့ ကျွန်မလဲ မငြင်းရဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ထပြီးသောက်မယ် လုပ်တုန်းမှာ ဟင်းချိုရည် ပန်းကန်က ဖိတ်သွားတာနဲ့ မမခွာညို ကိုယ်တိုင် ကြမ်းပြင်ကို သုတ်ပြီး ပန်းကန်ကွဲတွေကို သိမ်းသွားတယ်ရှင်။ ကျွန်မလဲ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့ရှင်။ မနေ့ကတော့ ကျွန်မကို ဟင်းချိုရည် နောက်တစ်ခါ တိုက်ပြန်တယ်ရှင်။ သောက်တော့ မသောက်ချင်ဘူး ပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် မသောက်လို့ မရတော့ သောက်ရတာပေါ့။ ကျွန်မက သောက်မလို့ ထအထိုင်လိုက်မှာ ခေါင်းထဲက ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ်နဲ့ မူးလာတာနဲ့ ခဏထိုင်နေတုန်း အစ်မ ပေါက်ချန်က ဟင်းချိုပန်းကန်ကို ပြန်ယူသွားတယ်ရှင်။ ကျွန်မလဲ မှိန်းနေတုန်းမှာ မမခွာညိုက သူ့ပန်းကန်ကို ယူသောက်နေပြီး ကျွန်မကိုလဲ သောက်ကြည့်စမ်းလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ တစ်စွန်းနှစ်စွန်း သောက်ကြည့်ပါတယ်”

ဤတွင် ပေါက်ချန်က

“ကဲ တော်ပါတော့။ ကျွန်မ အမှန်ကို ပြောပါတော့မယ်။ မနေ့ကတုန်းက မမခွာညိုက ကျွန်မကို ဟင်းချို နှစ်ပန်းကန် အပြုတ်ခိုင်းပါတယ်။ သူလဲ သောက်မယ်တဲ့။ ယဉ်လင်းကိုလဲ တိုက်ရအောင်တဲ့။ ကျွန်မလဲ အောက်သက်သက်တော့ နိုင်တာပေါ့ရှင်။ သူ့သောက်ဖို့ ပြုတ်ပေးရတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ယဉ်လင်းသောက်ဖို့ ကျွန်မက ဘာပြုလို့ ပြုတ်ပေး ရမှာလဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဟင်းချိုပန်းကန်ထဲမှာ ဆားတွေအများကြီး ခတ်လိုက်တယ်ရှင်။ ယဉ်လင်းကို ပေးမယ်ဆိုပြီး ပန်းကန်ကို ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ မှတ်ထားလိုက်တာပေါ့လေ။ ကျွန်မက ဟင်းချိုနှစ်ခွက်ကို

ယူလာတုန်းမှာ မမခွာညိုက သူငယ်တော်လေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ချည်စမ်းတဲ့။ သူအိမ်ကို ခဏပြန်ချင်လို့၊ ရထား အငှားခိုင်းချင်လို့တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပြန်လာတော့ ကျွန်မမှတ်ထားတဲ့ ပန်းကန်က မမခွာညို ရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်ရှင်။ ကျွန်မလဲ ငါ့တော့ ဆားတွေ ဒီလောက် အများကြီး ခတ်ရသလားလို့ ဆူတော့မှာပဲလို့ တွေးပြီး လန့်နေတာနဲ့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတုန်းမှာ မမခွာညိုက နောက်ဖေးကို ခဏထွက်သွားတာနဲ့ ကျွန်မလဲ သူ့ရှေ့က ပန်းကန်ကိုယူပြီး လဲလိုက်တယ်ရှင်။ တော်သေးတာပေါ့ရှင်၊ မမခွာညိုက သူ့ပန်းကန်ကိုယူပြီး ယဉ်လင်း ပန်းကန်ကို လဲပေးတယ်။ ရော့ရော့ ဒါလေးကို သောက်လိုက်ဦး ဆိုပြီး ယဉ်လင်းကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်ရှင်။

“ယဉ်လင်းကို ကြည့်ရတာက ဟင်းချိုရည်က ဆားမငန် သလိုဘဲရှင်။ သောက်နေလိုက်တာ ဘာမှ ဣန္ဒြေ မပျက်ဘူး။ ကျွန်မလဲ ကောင်မတော့ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ၊ မှတ်ကရော၊ ခုလောက်ဆိုယင် ဘယ်လောက်များ ဆားတွေငန်နေမလဲ မသိဘူး ဆိုပြီး ကျိတ်ပြီး ရယ်နေမိတယ်ရှင်။ မမခွာညိုဟာ ယဉ်လင်းရဲ့ ပန်းကန်ထဲကို အဆိပ်ခတ် ထားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မလဲ မထင်မိဘူးပေါ့ရှင်။ ကြည့်ရတာကတော့ ကျွန်မ အပြင်ထွက်ပြီး ရထား အခေါ်ခိုင်းနေတုန်းမှာ မမခွာညိုဟာ ယဉ်လင်းရဲ့ပန်းကန်ထဲကို အဆိပ်ခတ်လိုက်ဟန် တူတယ်ရှင်။ ကျွန်မပန်းကန် လဲထားတာကို သိပုံမရဘူး ခုတော့ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ် ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားတာပေါ့ရှင်”

အခြားသူများသည် သူပြောသည့် အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားကြည့်ကြရာ ယုတ္တိ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဤတွင် ယဉ်လင်းကို ကြိုးဖြေပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေခိုင်းလေ၏။

အချက်အလက်များ ထင်ရှားနေသည့်တိုင် ခွာညိုသျှား၏ အမေမှာ ဆူပူအော်ဟစ်လျက် ရှိပြီး ဒေါ်လေးဆွေတို့ တစ်သိုက်ကလဲ ယခု ကိစ္စတွင် ခွာညိုသျှား၏ အမေ မွေးစားသည့် မွေးစားသားတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အရေးယူရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။ ကျိလျှံက အပြင်ဘက်ခန်းမှ နေ၍

“ကဲ ကဲ အခန်းထဲမှာ ရှင်းထားလိုက်ကြပါ။ ရာဇဝတ်တော် ဌာနက အရာရှိတွေ ရောက်လာတော့မယ်”

ခွာညိုသျှား၏ အမေနှင့် မွေးစားသားတို့မှာ မူပျက်နေကြလေပြီ။

“အမှန်ကတော့ ကျွန်မသမီးဟာ ကိုယ့်လက်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပြန်သေရတာပါ။ ဆိုင်ရာကို တိုင်တန်းနေယင်လဲ ဒေါ်လေးဆွေတို့ မိသားစုမှာ နာမည်ပျက်ရုံပဲ ရှိမှာပါ။ ဒီတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့” ဟု

တောင်းပန်လေ၏။

“ဒီအတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့လို့ ခုမှ ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ။ ဆိုင်ရာကို တိုင်ပြီးနေပြီ” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။ ချူယွီ၏ မိန်းမက

“ဒါကတော့ အဒေါ် အပေါ်မှာ တည်တယ်။ အဒေါ်က ဆိုင်ရာကို တိုင်ချက်ပြန် ရုပ်ပေး၊ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မတို့ လဲ ဘာမှမပြောတော့ဘူး။”

အပြင်တွင် ကျီလျှံကလည်း ခွာညိုသျှားအမေ၏ မွေးစားသားအား သူကိုယ်တိုင် ရာဇဝတ်တော်ဌာနသို့ သွားရောက်ကာ အမှုကို ပိတ်ပစ်ပေးရန်၊ သေဆုံးခြင်းမှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလက်မှတ်ထိုး၍ ပေးရန် အကျပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ ဤတွင် သူတို့ကလည်း သဘောတူကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေသည် ခွာညိုသျှား အတွက် အသုဘခေါင်း တစ်လုံးကို အဝယ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်ဦးမည်။

ရွှေမြို့တော်တွင် အခွန်ဝန်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည့် ကျီယုဆုန်၏ အကြောင်းကို ဆက်ဦးအံ့။ တစ်နေ့သ၌ ကျီယုဆုန်သည် စိုက်ပျိုးနိုင်သော မြေများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်အတွက် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဉာဏ်ပေါက်ရွာ အနီးရှိ မြင်းမသောက် ချောင်းကမ်းပါးသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ကျီယုဆုန်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါများကို စောင့်ဆိုင်းရန် အတွက် မိမိ၏ ဝေါကို ထမ်းလာသူများအား အချခိုင်းလေ၏။ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထင်းရှူးပင် အုပ်အုပ်များနှင့် တံတိုင်းပျက်တို့ ကာထားသည့် ဘုံကျောင်းကလေး တစ်ဆောင်ကို မြင်သဖြင့် ထိုဘုံကျောင်း ကလေး ဆီသို့ အပျင်းပြေ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ဘုံကျောင်းထဲတွင် ရှိသည့် ဆင်းတုတော်များတွင် ရွှေတို့ မရှိတော့ပြီ။ တန်ဆောင်းမှာလည်း ယိုင်နဲ့လျက်ရှိလေပြီ။ ဘုံကျောင်းပျက်ဘေးတွင် ကျိုးပဲ့နေသော ကျောက်စာတစ်ချပ်ရှိ၏။ ကျောက်စာမှာ တစ်ပိုင်း ပျက်နေပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် ရေးထိုးထားသည့် ကျောက်စာတို့ကို ဖတ်၍မရတော့ပြီ။

ဤတွင် ကျီယုဆုန်သည် ဘုံကျောင်းနောက်ဘက်သို့ ကွေ့ပတ်လာခဲ့ရာ သစ်ပင်ရိပ်များအောက်တွင် သက်ငယ် တဲအို ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ တဲထဲ၌ကား တာအိုဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ပြီး တရားကျင့်လျက်ရှိလေ၏။ ကျီယုဆုန်သည် အနီးသို့ လျှောက်လာကာ ထိုဘုန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်ရာ သူ မြင်ဖူး သလိုလို အောက်မေ့မိလေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာတွင် မြင်ခဲ့ဖူးသည်ကိုမူ မမှတ်မိတော့ချေ။ ကျီယုဆုန်၏ တပည့် တစ်ယောက်က ဘုန်းတော်ကြီးကို လျှောက်ထားမေးမြန်းမည် ပြုသည့်အခါတွင် ကျီယုဆုန်က လက်ကာပြပြီး

ဘုန်းတော်ကြီး အနားတွင် ထိုင်၍ ကန်တော့ကာ အသံပြုလိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကာ

“တကာကြီး ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်သွားမလို့တုံး”

“တင်ပါ၊ တပည့်တော် ရွှေမြို့တော်က လာပါတယ်ဘုရား။ နယ်တွေကို စစ်ဆေးဖို့ထွက်လာတာပါ။ ဘုန်းကြီးကို ကြည့်ရတာ တရားတော်တော်ပေါက်ပြီ ထင်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီတော့ တပည့်တော်ကိုလဲ လမ်းပြပါဘုရား”

“အိမ်း၊ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ သွားကြလာကြတာတွေ အားလုံးဟာ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးအတိုင်း ဖြစ်လာရတာ တွေချည်း ပေါ့ဗျာ”

သူ့အဖြေကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ထိုဘုန်းကြီးသည် သာမန်ဘုန်းကြီးမဟုတ်ကြောင်းကို ကျိယုဆုန် သိလိုက် လေ၏။

“အရှင်ဘုရား ဘယ်မှာသီတင်းသုံးပြီး ဘယ်မှာများတရားအားထုတ်ပါသလဲ ဘုရား။ ဒီဘုံကျောင်းကိုလဲ ဘယ်လိုရောက်လာပါသလဲ ဘုရား။ ဒီကျောင်းကိုလဲ ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ဘုရား။ ဒီမှာသီတင်းသုံးနေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကော ဘယ်နှစ်ပါးများ ရှိပါသလဲ ဘုရား။ သစ္စာလေးပါးတရားကို ရှာဖွေဖို့အတွက် သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်ကို ဘာကြောင့် မရှာပါသလဲ ဘုရား”

“ဘုန်းကြီးအတွက် ဘူးခြောက်တစ်လုံးဟာ အရိပ်အာဝါသဖြစ်ပေတယ်ဗျ။ သစ်တစ်ပင်ရင်း၊ ဝါးတစ်ပင် အောက်ကို သွားစရာလဲ မလိုဘူးဒကာကြီး။ ဒီဘုံကျောင်းရဲ့ နာမည်ကတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးဗျ။ သို့သော်လဲ ကျောက်စာတိုင် အကျိုးအပွဲများကတော့ ကျန်သေးတယ်ဗျ။ လောကတွင် ရှိသမျှသော ရုပ်သဏ္ဌာန်တို့ဟာ ပျက်စီးကြပြီး တစ်နေ့မှာ အရိပ်သာသျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီကျောင်းကို ပြင်ဖို့ အလှူငွေတို့ ဘာတို့ကိုလဲ ကျုပ်ကောက်ခံခြင်း မပြုလိုဘူးဗျ။ “သေတ္တာထဲမှ၊ ပြည်တန်မြဲသည်၊ အဖိုးအနတ္တတန်လိမ့်မည်၊ ရွှေကြုပ်တွင်လျှိုး၊ ထိုဆံထိုးသည်၊ မိုးထိ အောင်ပင် ပျံလိမ့်မည်” ဆိုတဲ့ စကားရှိသော်လဲ ဒီစကားသည် ဘုန်းကြီးနဲ့ မဆိုင်လေဘူးဒကာကြီး”

ကျိယုဆုန်သည် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ဘူးခြောက်၊ ကျောက်စိမ်း၊ ဆံထိုး စသည့် စကားလုံးများကို ကြားလိုက်သည့်အခါ ချင်ရှိယင်ကို ချက်ချင်း အမှတ်ရလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျိယုဆုန်သည် ထိုမျက်နှာကို မှတ်မိလိုက်လေပြီ။

ကျိယုဆုန်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါများကို အပြင်သို့ ထွက်သွားရန်

အချက်ပြလိုက်ပြီးနောက်

“ဘုန်းကြီးဟာ ချင်ရှိယင် မဟုတ်လား ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဣန္ဒြေရစွာ ပြီးလိုက်လျက်

“ချင် (အမှန်) တွေ၊ ကျီ (အမှား) တွေ ဘာပြောစရာ လိုသေးသလဲ
ဒကာ။ အားလုံးဟာ အတူတူချည်းပါပဲ”

“ကျီ” ဆိုသောစကားလုံးမှာ ကျီယုဆုန်၏ ဆွေမျိုးနာမည် ဖြစ်ရာ
ထိုစကားလုံးကို ကြားလိုက်သည်နှင့် မိမိ ထင်သည့်အတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးမှာ
မိမိအား စောင်မခွဲဖူးသည့် ချင်ရှိယင် ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေပြီ။

“တင်ပါ။ အဲဒီဘုန်းက ဘုန်းကြီးဟာ တပည့်တော်ကို ရွှေမြို့တော်ကို
သွားနိုင်အောင် အစစအရာရာ ကူညီ စောင်မ လိုက်ပါတယ် ဘုရား။
ကံအားလျော်စွာ တပည့်တော်ဟာလဲ ရွှေနန်းတော် စာပြန်ပွဲများကို
အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ ရာထူးရတော့လဲ ဘုန်းကြီးရဲ့မြို့ကို
ပြန်ရောက်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ အဲဒီအခါကျတော့မှ ဘုန်းကြီးဟာ လောကီကို
စွန့်ပြီး လောကုတ္တရာကို လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ် ဘုရား။
တပည့်တော်ဟာ ဘုန်းကြီးကို တွေ့ချင်တဲ့အတွက် လိုက်ရှာပါသေးတယ်
ဘုရား။ ဒါပေမယ့် လောကီကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေနေတဲ့ တပည့်တော်ဟာ
ဘုန်းကြီးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ပါ ဘုရား။ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ
လာတွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာလို့မဆုံး ဖြစ်မိပါတယ် ဘုရား။ အပန်းကြီးလို့
ရှိယင် ရွှေမြို့တော်တွင်းက တပည့်တော်ရဲ့အိမ်ကို နေ့တိုင်း ဆွမ်းဖိတ်ပါရစေ
ဘုရား။ ဘုန်းကြီး အမြိုက်တရားကို ကြားနာပါရစေ ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက်

“လောကကြီးမှာ သင်္ကန်းမှအပ ဘုန်းကြီး ဘာမှ မသိတော့ဘူး
ဒကာကြီး။ ဒကာကြီး ပြောတာတွေကိုလဲ ဘုန်းကြီး တစ်လုံးမှ
နားမလည်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီဘုန်းကြီးဟာ ချင်ရှိယင်ပဲ။ မဟုတ်လို့ရှိယင် ဘာဖြစ်လို့
စောစောက စကားတွေကို ပြောမလဲ။ ကြည့်စမ်း၊ သူနဲ့ငါ ဝေးသွားကြတာ
ဆယ့်ကိုးနှစ်တောင်ရှိပြီ။ ဒီဆယ့်ကိုးနှစ်အတွင်းမှာ သူ့မှာ ဘာမှ
မပြောင်းလဲပါကလား။ အကျွတ်တရားရသွားတဲ့အတွက် သူ့အတိတ်
အကြောင်းကို မပြောတော့တာလား။ ငါ့ကျေးဇူးရှင်ကို တွေ့ပြီ။ ငါ့ကျေးဇူးရှင်ကို
ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ချင်ရှိယင် ဟာ
ရာထူးဂုဏ်ရှိန်ကိုလဲ မမက်ဘူး၊ စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေကိုလဲ မတွယ်တာဘူး။
သူ့မယားနဲ့ သူ့သမီးလေးကိုတော့ စကားထဲတောင် ထည့်မပြောဘူး” ဟု

တွေ့နေလေ၏။

“ဘုန်းကြီးဘုရား၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ အတိတ်ကို ဖုံးကွယ်ထားတာကိုဖြင့် တပည့်တော် မမြင်ရက် မကြည့်ရက်ပါဘူး ဘုရား”

ကျီယုဆုန်သည် ဘုန်းကြီးကို ဝတ်ပြုနေစဉ် နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“ဝန်မင်း၊ မိုးချုပ်နေပြီခင်ဗျ။ ချောင်းကို ဖြတ်ဖို့ ကောင်းပြီ ထင်ပါတယ်” ဟု လာ၍ ပြောလေ၏။

ကျီယုဆုန်သည် ခပ်တွေတွေ ဖြစ်ကာ တုံ့ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။

“ကဲ၊ ဒကာကြီး။ ချောင်းကိုဖြတ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်ခင်ဗျ။ နောက်တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ခဏ နေယင် မိုးရွာလာပြီး ချောင်းကျလာလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ ဒကာကြီး တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိသေးယင်တော့ တစ်နေ့မှာ ဒီချောင်း ကမ်းပါးမှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုသို့ပြောကာ ပြန်၍ထိုင်ပြီးလျှင် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်လေ၏။

ကျီယုဆုန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးကို ဝတ်ပြုကာ ဘုံကျောင်းထဲမှ ထွက်လာရန် မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။ ကျီယုဆုန်သည် ချောင်းကိုဖြတ်မည်ပြုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် မိမိထံသို့ ပြေးလိုက်လာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ မည်သူ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

အညတရ တစ်ယောက်သည် လှိုင်းတံပိုးများကို ကြွအောင် လုပ်နိုင်သည်ဟု
ယစ်ထုပ်စိန် ကြွားဝါခြင်း။

ရူးသွပ်နေသော မှူးမတ်ငယ် တစ်ဦးသည် အတိတ်ကို တမ်းတ ငိုကြွေးခြင်း။

ကျီယုဆုန်သည် ချောင်းကို ဖြတ်မည်ပြုစဉ် လူတစ်ယောက် သူ့ဆီသို့
ပြေးလာလေ၏။

“ဝန်မင်းဘုရား ဝန်မင်းဘုရား၊ ဝန်မင်း ဝင်ဖူးတဲ့ ဘုံကျောင်း
မီးလောင်နေပြီ ဘုရား” ဟု မင်းချင်းက နောက်မှ လိုက်၍ ပြောလေ၏။

ကျီယုဆုန်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
မီးတောက်ကြီးများသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လျက်ရှိကာ
မီးခိုးလုံးကြီးများသည် ဝင်လုဆဲ နေရောင်ကို ကွယ်လျက်ရှိလေ၏။

“အလို၊ တယ်လို့လဲ ထူးဆန်းပါကလား။ ခုလေးတင် ငါ ကျောင်းထဲက
ထွက်လာတယ်။ ဒီမီးတောက်က ချက်ချင်း ဘယ်နှယ် ထလောင် ရတာလဲ။
ဘုန်းကြီးတော့ လွတ်ကောင်းပါရဲ့” ဟု ကျီယုဆုန် တွေးမိလေ၏။

ကျီယုဆုန်သည် ကျောင်းဆီသို့ ပြန်သွားလိုသော်လည်း ဝတ္တရား
နောက်ကျနေမည် စိုးသည့်အတွက် ပြန်မသွား တော့ပြီ။ သို့ရာတွင်
အခြေအနေကို သိချင်သေးသည့်အတွက် မင်းချင်းကို မေးကြည့်လေ၏။

“အဲဒီ ကျောင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးအိုကြီးကော၊ လွတ်သွားရဲ့လား”

“ကျွန်တော်လဲ နောက်က လိုက်လာတာပဲခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်က ဗိုက်နာတာနဲ့ အခင်းကြီးသွားနေတာ ခင်ဗျ။ ခဏကြာလို့
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘုံကျောင်းကို မီးစွဲနေတာ မြင်ရတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
ဝန်မင်းကို လာပြောတာ ဘုံကျောင်းထဲက ဘယ်သူမှ ထွက်သွားတာတော့
မမြင်လိုက်ဘူး”

“ကဲ ဒီလိုဆိုယင် ဒီမီးငြိမ်းသွားအောင် မင်းစောင့်ကြည့်နေ။
မီးငြိမ်းသွားတော့ ဘုန်းကြီးအိုကြီး ရှိသေးသလား ဆိုတာ သွားကြည့်ချည်။
ပြီးတော့ ငါ့ကို လာပြောလှည့်”

ထိုလူသည် နေရစ်ခဲ့ကာ ကျီယုဆုန်သည်လည်း ခရီးကိုဆက်၍
လာခဲ့လေ၏။ စစ်ဆေးစရာ ရှိသည်တို့ကို စစ်ဆေး ကြည့်ပြီးလျှင်

တည်းခိုရိပ်သာ တစ်ခုတွင် ထိုညအဖို့ တည်းခိုလျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျီယုဆုန်သည် ခရီးထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ မိမိရှေ့မှသွားသည့် မင်းချင်းတို့သည် လမ်းကို ရှင်းသွားကြလေ၏။ အချို့ကလည်း နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ သံလျင်းပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လာစဉ် မိမိရှေ့မှ မင်းချင်းများ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေကြသည်ကို ကြားသည့်အတွက် အကျိုးအကြောင်းကို မေးကြည့်လေ၏။ မင်းချင်းတစ်ယောက်သည် လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်လာကာ ရှေ့တွင်ဒူးထောက်၍ အထိုင်ခိုင်းလေ၏။

“အရက်မူးသမားပါ ဝန်မင်း။ ကျွန်တော်တို့က လမ်းဖယ်ပေးဖို့ ပြောတော့ မဖယ်ပေးဘူးဆိုပြီး ဆဲနေပါတယ် ဝန်မင်း။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုအရပ်ခိုင်းတော့ လမ်းလယ်မှာ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ လျှောက်လာပြီး လဲကျသွားတယ်ခင်ဗျ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က ရိုက်လို့ လဲကျသွားပါတယ် ဆိုပြီး ပြောနေပါတယ်”

ကျီယုဆုန်က

“ငါဟာ ဒီနယ်မှာ အကြီးအကဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ နယ်သူနယ်သားများအပေါ်မှာ အာဏာသုံးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ခု မောင်မင်းဟာ မင်းချင်းတွေက အဖယ်ခိုင်းတာကို မဖယ်တဲ့အပြင် မူးပြီး အော်ဟစ်ဆဲရေး နေတယ်။ မောင်မင်း ဘာပြောချင်သလဲ”

“ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် သောက်တာ ဘာဖြစ်သလဲဗျ။ မူးလို့လမ်းပေါ် လှဲအိပ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ ဒါဟာ ဘုရင့် မြေတော်ပဲ။ ဘယ်မှူးမတ် အရာရှိမှ နှောင့်ယှက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“တယ်မိုက်ရိုင်း စော်ကားပါလားဟေ့။ နာမည်ကို မေးစမ်း”

“ကျုပ်နာမည် နီအားတဲ့ဗျ။ ယစ်ထုပ်စိန်တဲ့။ တစ်စိန်တည်း ရှိတယ်”

“ဟဲ့ကောင်တွေ၊ ရိုက်ကြစမ်း တစ်စိန်တည်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယစ်ထုပ်စိန် ဆိုတဲ့ကောင်၊ စိန်လောက် မာမာ စမ်းကြည့်ရ သေးတာပေါ့”

မင်းချင်းများသည် ယစ်ထုပ်စိန်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ချုပ်လှဲကာ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ ယစ်ထုပ်စိန်သည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ပျော့ကျသွားပြီး တောင်းပန်ခြင်း ပြုလေ၏။

“ယစ်ထုပ်စိန်ဆို၊ စိန်လိုလဲ မမာပါလားကွ။ ကဲ၊ မောင်မင်းကို ရုံးကိုခေါ်သွားပြီး စစ်ဆေးရဦးမယ်။ လာ လိုက်ခဲ့”

မင်းချင်းများသည် ယစ်ထုပ်စိန်ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ကာ ဒယဉ်တိုက်

ဆွဲခေါ်လာကြလေ၏။ ယစ်ထုပ်စိန်က တောင်းပန်သော်လည်း မရတော့ချေ။

ကျီယုဆုန်သည် ရုံးသို့သွားကာ သတင်းပို့ပြီးနောက် မိမိရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်တွင် ယစ်ထုပ်စိန်အကြောင်းကို မေ့သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်လိုက်သည့် လူများကမူ “ယစ်ထုပ်စိန်” ဆိုတဲ့လူက ဗလအားကိုးနဲ့ သွားရမ်းတာကိုး။ ခုတော့ မြို့ဝန် ကျီယုဆုန်နဲ့ တွေ့သွားပြီလေ။ မသက်သာဘူးသာ အောက်မေ့ပေတော့” ဟု အချင်းချင်း ပြောလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုညက ယစ်ထုပ်စိန် ပြန်မလာသဖြင့် တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေကြသော ယစ်ထုပ်စိန်၏ မယားနှင့်သမီး တို့သည် ထိုသတင်းများကို ကြားရလေ၏။ ယစ်ထုပ်စိန်၏ သမီးသည် ရွှေမြို့တော် လေးပြင်လေးရပ်ရှိ ကစားဝိုင်းများသို့သွားကာ သူ့ဖခင်ကို လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ဘဲ ထိုသတင်းကို ပြောပြလိုက်ကြသည့်အခါတွင် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကာ ငိုလျက် ရှိလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဟာ။ ကျီယုဆုန်ဟာ ယွန်းစံအိမ်ကြီးနဲ့ ဆွေဦးမျိုးစပ် တော်တယ်လို့ ကြားတယ်။ အဲဒီဝင်းထဲက ကျီယွန် သခင်လေးနဲ့ နင့်အဖေက မိတ်ဆွေတွေပဲ။ နင်တို့ သားအမိ သူ့ကို သွားပြောယင် သူလွတ်အောင် လုပ်ပေးမှာပေါ့”

ယစ်ထုပ်စိန်၏ သမီးသည် အိမ်သို့ပြန်လာကာ မိခင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီးနောက် သားအမိ နှစ်ယောက် သည် ကျီယွန်ထံသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ အခန့်သင့်ပင် ကျီယွန်ကို အိမ်တွင်တွေ့သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“ဒီတော့ သူ့ကို လွတ်အောင် အစ်ကို လုပ်ပေးပါနော်။ ရှိကြီး ခိုးပါရဲ့”

“လွယ်ပါတယ်။ ဒီလောက် ပူမနေပါနဲ့။ အနောက်ဝင်းထဲကလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လွှတ်ပေးလိုက်မှာပါ။ ကျီယုဆုန်ဆိုတာ အနောက်ဝင်းထဲက စောင်မလိုက်လို့ ဒီလို ရာထူးကြီးကို ရလာတဲ့လူပဲ။ အနောက်ဝင်းထဲက လူလွတ်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားမှာပါ” ဟု ကြွားလေ၏။

သားအမိနှစ်ယောက်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဖန်အချုပ်သို့ သွားကာ ပြန်လွှတ်ပေးမည်ဟု ကျီယုဆုန်က ပြောလိုက်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါကျမှ ယစ်ထုပ်စိန်မှာလဲ စိတ်အားတက်ကြွ၍ လာလေ၏။

သို့ရာတွင် မိမိလက်ဆောင်များ သွားပေးသည့်အခါတွင်

နတ်ငှက်မယ်က ငြင်းလွှတ်လိုက်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ကျီယွန်မှာ ရက်ရှက်ရှိသဖြင့် ယွန်းစံအိမ်ဝင်းကြီးထဲသို့ မရောက်တော့ချေ။ ဝင်းကြီးမှ တံခါးစောင့်များကလည်း သူတို့ သခင်များက ထိုလူကို မည်သို့ ဆက်ဆံသနည်းဟု အရိပ်အကဲကို ကြည့်ကာ ထိုအတိုင်း ဆက်ဆံလေ့ ရှိကြ၏။ သခင်က ဧည့်သည်ကို မျက်နှာသာပေးကာ အရေးတယူ လုပ်လျင် သူတို့ကလည်း အရေးတယူ လုပ်ကြ၏။ သခင်က ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံခြင်း မရှိလျှင် ထိုသူကို နှင်ထုတ်တတ်ကြ၏။ ဆွေမျိုးသားချင်းများကိုပင် ခြွင်းချက်မထားချေ။ ထိုနေ့၌ ကျီယွန် သည် ဦးလေးဖြစ်သူ ကျီလျှံကို ဂါရဝပြုရန်ဟု ဆိုကာ စံအိမ်ဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာလေ၏။

“သခင်လေး အပြင်ထွက်သွားတယ်ဗျ။ ပြန်လာယင် ခင်ဗျား လာတယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်” ဟု တံခါးစောင့်များက ပြောကြ၏။

ကျီယွန်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို ဝင်တွေ့ရန် စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် ယခင်တစ်ခါကကဲ့သို့ မထေမဲ့မြင် လုပ်မည် စိုးသည့်အတွက် မဝင်တော့ဘဲ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရာ ယစ်ထုတ်စိန်၏ မိန်းမနှင့် သမီးတို့ကလည်း သွား၍ ပြောပေးရန် ပူဆာကြပြန်လေ၏။

“ဘယ်အမှုထမ်းဖြစ်ဖြစ် ကျီဆွေမျိုးဆိုယင် ကြောက်ကြရတယ်ဆို။ ခု ကျီယုဆုန် ဆိုတာလဲ ကိုရင်တို့အမျိုးထဲက ပဲတော်။ ဒီလောက်ကလေး ပြောရတာ အခက်အခဲရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက်ကလေးမှ ပြောလို့ မရဘူး ဆိုယင်တော့ ကိုရင်လေး ကျီဆွေမျိုးဖြစ်တယ် ဆိုတာလဲ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ”

“မပူပါနဲ့။ မနေ့တုန်းက ကျွန်တော် အလုပ်တွေ သိပ်များနေလို့ မပြောလိုက်မိဘူး။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်ယင် ချက်ချင်းလွတ်လာမှာပါ” ဟု ကျီယွန်သည် သူ့အခြေအနေကို ဖုံးဖိကာ ရှိလေ၏။

သို့ဖြင့် ယစ်ထုတ်စိန်၏ ဇနီးနှင့်သမီးတို့သည် သတင်းကိုစောင့်လျက် ရှိကြလေ၏။ ကျီယွန်သည် ရှေ့ဝင်းပေါက် ကြီးမှ ဝင်ခွင့်မရသည့်အခါတွင် နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်မည်ဟု ကြံလျက် ဥယျာဉ်ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့ကာ ပေါက်ယုကို ရှာလေ၏။ သို့ရာတွင် ဥယျာဉ်တံခါးကြီးမှာ ပိတ်ထားလေပြီ။ ကျီယွန်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကာ

“တစ်ခါတုန်းက ဒီမှာ သစ်ပင်တွေကို ကြီးကြပ်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူး အလုပ်ကိုရခဲ့တာက ယစ်ထုတ်စိန်က ပိုက်ဆံချေးတဲ့ အတွက် အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ မလေးငှက်မယ်ကို အမွှေးနံ့သာတွေဝယ် လက်ဆောင်ပေးခဲ့လို့ ရခဲ့တာ။ ခုတော့ ငါ့မှာ လက်ဆောင် ဝယ်ပေးစရာ ပိုက်ဆံလဲ မရှိတော့ဘူး။ မလေး ငှက်မယ်ကလဲ ငါ့ကို ဝင်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမိန်းမဟာ အလကားမိန်းမ ပါ။ တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို အတိုးကြီးကြီးနဲ့ ထုတ်ချေး၊

ရတဲ့ အကျိုးအမြတ်တွေ ကိုတော့ ဆင်းရဲတဲ့ တို့ဆွေမျိုးတွေကို ထောက်ပံ့ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ သူ့အိတ်ထဲကိုချည်း ထည့်တာပဲ။ ကြည့်ပါ။ သူတို့လဲ တစ်သက်လုံး ဒီလို စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ နေနိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ ခုတောင် သူတို့နာမည်တွေက အပြင်မှာ ပျက်လှပြီ။ ငါက နှုတ်လုပ်လို့။ နှုတ်များ မလုံယင် သူတို့အချင်းချင်း လူသတ်မှုတွေ ဖြစ်တာ ကြာလှရော့မယ်” ဟု တွေးလာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့တွေးရင်း အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရာ အိမ်တွင် သူ့ကိုစောင့်နေသည့် ယစ်ထုပ်စိန်၏ မိန်းမနှင့် သမီးတို့ကို တွေ့ရ လေ၏။

“အနောက်စံအိမ်ဝင်းထဲကတော့ ကျီယုဆုန်ဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီဗျ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျီယုဆုန် ဆိုတဲ့လူက မသိသလို လုပ်နေတယ်။ ဒီတော့ အနောက်ဝင်းထဲက စာရင်းကိုင် ချူယွီနဲ့ အမျိုးတော်တဲ့ လင်ဇူကို သွားရှာ ချည်ကြဗျာ”

“ကိုရင်လေးလို သခင် တစ်ယောက် ပြောတာတောင် မရတာ၊ အစေခံ တစ်ယောက်က ပြောလို့ရပါ့မလား” ဟု သားအမိ နှစ်ယောက်က ပြောကြလေ၏။

ကျီယွန်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့ နားမလည်ပါဘူးဗျ။ ခုခေတ်မှာ အစေခံက သခင်ထက် ပိုပြီး ဩဇာရှိတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ကျီယွန်ကို အားကိုး၍လည်း ဘာမျှ အကြောင်းမထူးကြောင်း ရိပ်မိသည့်အခါတွင် ယစ်ထုပ်စိန်၏ မိန်းမက ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

“ကိုရင်လေးကို ခုလောက် ဒုက္ခပေးရတာကိုက အားနာစရာ ကောင်းလှပါပြီတော်။ ကျွန်မ ယောက်ျား ပြန်လွတ် လာတော့မှပဲ သခင်လေးကို နောက်တစ်ခါ ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မှာပဲ”

သားအမိနှစ်ယောက်သည် အခြားသူများထံ အကူအညီတောင်းရန် ပြန်သွားကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ယစ်ထုပ်စိန်မှာလည်း ပြစ်မှု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရှာမတွေ့သည့်အတွက် ကြိမ်ဒဏ် အနည်းငယ် အရိုက်ခံရပြီး ပြန်လွတ် လာခဲ့ လေ၏။

ယစ်ထုပ်စိန် ပြန်လွတ်လာသည့်အခါ၌ မိန်းမနှင့်သမီးတို့က မိမိတို့ ကျစ်အိမ်ကြီးသို့ သွား၍ အကူအညီ တောင်းသည့်အကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မည်သည့် အကူအညီကိုမျှ မရခဲ့ကြောင်းကို ပြောပြကြ၏။ ယစ်ထုပ်စိန်မှာ အရက်မူး နေစဉ် ထိုစကားကို ကြားရသည့် အတွက် ဒေါပွကာ ကျီယွန်ကို တွေ့ရန် ထွက်သွားလေ၏။

“အလကားကောင်၊ ကျေးဇူး သိပ်ကန်းတယ်။ သူ ငတ်ပြတ်နေတုန်းက ဒီဝင်းကြီးထဲမှာ အလုပ်လိုချင်တော့ ငါ သူ့ကို ကူညီရတယ်။ ခု ငါဒုက္ခရောက်တော့ လှည့်ကြည့်ဖော်တောင် မရဘူး။ ဟင်း၊ ကြည့်ကြသေးတာ ပေါ့ကွာ၊ ယစ်ထုပ်စိန် လုပ်ယင် အဲဒီဝင်းနှစ်ဝင်းစလုံးက ဆွေမျိုးတွေ နာမည်မပျက်တော့ ပြောပေါ့”

“ကိုယ်နော်၊ အရက်တွေမူးမူးပြီး ရမ်းရမ်းကားကားတွေ ပြောပြန်ပြီလား။ ဒီလိုမူးရမ်းလို့ မနေ့ကဘဲ ကြိမ်ဒဏ်ခံခဲ့ ရပြီ မဟုတ်လား။ တစ်ကိစ္စမှ မပြီးသေးဘူး၊ နောက်တစ်ကိစ္စ ပေါ်ချင်ပြန်ပြီလား။”

“ဟေ့ နေစမ်းပါဦး၊ ကြိမ်ဒဏ်ကလေး ခံရရုံနဲ့ ကြောက်သွားမယ့် ကောင်မျိုး မှတ်နေသလား။ ငါဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူးကွ။ သူတို့ကို ကိုးလို့ကန့်လန့် မလုပ်ရမှာကိုပဲ စိုးရိမ်တယ်။ ထောင်ထဲတုန်းက ငါ့မှာ အပေါင်းအသင်း ကောင်းတွေ တွေ့ခဲ့ပြီ။ ကျီ ဆွေမျိုးစုဆိုတာ ရွှေမြို့တော်တွင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ နယ်တွေမှာလဲ သူတို့ဆွေမျိုးတွေ ရှိတယ်တဲ့။ မကြာသေးခင်တုန်းက သူတို့အစေခံ တော်တော်များများ ထောင်ထဲမှာ အချုပ်ခံခဲ့ကြရတယ်တဲ့။ ဝင်းကြီးထဲက ကျီဆွေမျိုးထဲက နောက်ပေါက် ကလေးတွေ အကြောင်းကို ငါသိပါတယ်ကွာ။ လူကြီးတွေကတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်ပေါက်တွေထဲကတော့ သခင်ရော အစေခံရော အလကားတွေချည်းပဲ။ ခု လူကြီးပိုင်းက လူတွေပါ ဒုက္ခရောက်နေတယ် ဆိုတာကတော့ တော်တော်အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ကို မေးကြည့်တော့ အရေးယူခံထား ရတဲ့ ကျီမျိုးစုတွေဟာ နယ်က ဆွေမျိုးတွေတဲ့။ ခုဆိုယင် သူတို့အမှုတွေကို ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီး စီရင်ချက်ချတော့မယ်တဲ့။ ဒီတော့ ငါက သူတို့ကို ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ”

“ကျီယွန်ဆိုတဲ့ ခွေးကောင်လဲ နေနှင့်ဦး။ ငါတုန်းကဖြင့် သူ့ကို လုပ်ပေးလိုက်ရတာ။ သူတို့တစ်တွေ ငွေတိုး ကြီးကြီး ပေးစားတာတွေ၊ သူများသားမယား ဖျက်ဆီးတာတွေ၊ လူတွေကို အနိုင်ကျင့်တာတွေကို ငါ အကုန်သိတယ်။ ငါမပြောချင်လို့၊ ငါလျှောက်ပြောယင် သူတို့ခေါင်းတောင် ဖော်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီသတင်းကိုကြားယင် သူတို့ကို ဆိုင်ရာက ဖမ်းတောင်ဖမ်းလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ယစ်ထုပ်စိန် အကြောင်းကို သိရောပေါ့”

“ကဲပါတော်၊ အိပ်မှာ သွားအိပ်ချည်စမ်းပါ။ သူတို့က ဘယ်သူ့ သားမယားကို လိုက်ဖျက်ဆီးနေလို့လဲ။ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်လျှောက် ပြောမနေပါနဲ့။”

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ နင်က အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေတာ။ ဘာသိလို့လဲ။”

အရပ်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နင်သိ လို့လား။ တစ်နှစ်ကတင် ချန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ ငါ ဖဲဝိုင်းမှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျီအိမ်က ကောင်တွေက ခြေတော်တင်လိုတဲ့။ မင်းသိရဲ့လား။ ငါ့ကို ဘာလုပ်ရမလဲလို့ မေးလို့ ဆူဆူညံညံ တွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မကောင်းပါဘူးလို့တောင် ငါက တားလိုက်ရသေးတယ်။ ခုတော့ ဒီကောင်လေးလဲ ဘယ်ရောက် သွားမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ မတွေ့တာ နှစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီ။ ငါ မြှောက်မပေးချင်လို့ပေါ့။ ငါ မြှောက်ပေးယင် ကျီယွန် ဆိုတဲ့ကောင် ဒုက္ခတောင် ရောက်သေးတယ်။ ခုတော့ သိကြရော့ပေါ့ကွာ။ ဟင်း၊ ငါ့ကို လွတ်အောင် အကူအညီ သွားတောင်းတာ မပေးချင်တဲ့ကောင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ယစ်ထုပ်စိန်သည် တစ်ယောက်တည်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောရင်း အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ဇနီးနှင့် သမီးတို့မှာ မူးမူးနှင့် ပြောသည်ထင်သဖြင့် သူ့စကားများကို အလေးအနက် မထားကြ တော့ချေ။ နောက်တစ်နေ့ မနက် အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ ယစ်ထုပ်စိန်လည်း ဖဲဝိုင်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။ သူ့အကြောင်းကို ဤတွင် ရပ်ခဲ့ဦးမည်။

ထိုနေ့ညက ကျီယုဆုန်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ချင်ရှိယင်နှင့် တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ဇနီးအား ပြောပြ လေ၏။ ကျီယုဆုန်၏ ဇနီးသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့်

“မီးလောင်တော့ ရှင်သွားကြည့်လိုက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ တကယ်လို့များ မီးထဲပါသွားတယ် ဆိုယင် ကျွန်မတို့မှာ ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ရာ ရောက်တာပေါ့”

“ဘုန်းကြီးက အကျွတ်တရား ရနေပြီပဲကွယ်။ တို့သွားလို့လဲ ထူးမယ် မထင်တော့ပါဘူး” ဟု ကျီယုဆုန်က မိန်းမဖြစ်သူကို ဖျောင်းဖျလေ၏။

ထိုစဉ် အပြင်မှ အစခံတစ်ယောက်က

“ဘုံကျောင်းကို မီးလောင်လို့ ဝန်မင်း အကြည့်ခိုင်းလိုက်တဲ့လူ ပြန်ရောက်လာပါပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

ကျီယုဆုန်သည် အပြင်သို့ထွက်လာကာ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားကို တွေ့ဆုံလေ၏။

“မြို့ဝန်မင်းအမိန့်အရ ကျွန်တော် ဘုံကျောင်းကို သွားပါတယ်။ မီးငြိမ်းအောင်တောင် မစောင့်တော့ဘဲ မီးတောက်တွေ ကြားထဲမှာ

မြို့ဝန်မင်းပြောတဲ့ ဘုန်းကြီးအိုကြီးကို လိုက်ရှာပါတယ်။ မီးလောင်တာကတော့ ဘုန်းတော်ကြီးထိုင်နေတဲ့ နေရာကိုပဲ လောင်တာပါ။ နောက်က နံရံကြီးလဲ ပြိုကျသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးအိုကြီးရဲ့ ရုပ်ကလပ်ကိုတော့ တွေ့ရမှာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် လိုက်ရှာပါတယ်။ ဘုန်းကြီးရဲ့ ရုပ်ကလပ် အစအနကိုတောင် ရှာလို့မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဘူးခြောက်နဲ့ သင်္ကန်းကိုတော့ အကောင်းပကတိ တွေ့ရတယ် ခင်ဗျ။ တစ်စက်မှ မီး မလောင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ မကျေနပ်တာနဲ့ အရိုးပြာကလေး ဘာလေး အရိုး အပိုင်းအစကလေးများ တွေ့ရမလားလို့ ရှာကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပြောယင် မြို့ဝန်မင်း ယုံမယ်ဆိုပြီး ဘူးခြောက်နဲ့ သင်္ကန်းကို သက်သေခံပစ္စည်း အဖြစ် ယူလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ရော နှစ်ခုစလုံးဟာ ပြာမှုန့်တွေ ဖြစ်သွားပါတယ်”

ချင်ရှိယင်သည် ထွက်ရပ်ပေါက်သွားပြီဟု ကျီယုဆုန် ယူဆလိုက်သည်။ ကျီယုဆုန်သည် မင်းချင်းကို ပြန်လွှတ် လိုက်ပြီးနောက် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ ဇနီးသည်မှာ စာမတတ် ပေမတတ် ဖြစ်သည့် အတွက် ပူဆွေးနေမည် စိုးသဖြင့် ထိုအကြောင်းများကို မပြောတော့ချေ။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရ တော့သဖြင့် မီးဘေးမှ လွတ်သွားသည်ဟု ယူဆရကြောင်းဖြင့်သာ ပြောပြလေ၏။

ထိုနောက် ကျီယုဆုန်သည် စာကြည့်ဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့ကာ မိမိနှင့် ချင်ရှိယင်တို့ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားများကို အနုလုံ ပဋိလုံ ပြန်၍စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် အစေခံတစ်ယောက် ဝင်လာကာ ပေစာတို့ကို ဖတ်ရန် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အခေါ်တော် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် လာရောက်ပြောကြားလေ၏။ ကျီယုဆုန်သည် မိမိ၏ သံလျင်းပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက်ကာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ လာခဲ့ရာ ကျန်စီးပြည်နယ် ရိက္ခာဝန်ကြီး ကျီချိန်ကို အရာမှ နှုတ်ပယ်ကာ ယနေ့ ရွှေနန်းတော်တွင် စစ်ဆေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြားရလေ၏။

ကျီယုဆုန်သည် လွှတ်ရုံးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ဝန်ကြီးများ အစုံအညီ ရောက်လျက်ရှိကြပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ် ဒေသများတွင် အအုပ်အချုပ် ညံ့ဖျင်းသည့်အတွက် ထုတ်ပြန်ထားသော ဘုရင့်ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ပြန်တမ်းကို ဖတ်နေကြသည်ကို တွေ့လေ၏။ ကျီယုဆုန်သည် ထိုပြန်တမ်းကို ဖတ်ပြီးနောက် လွှတ်ရုံးတော်မှ အထွက်တွင် ကျီချိန်ကို တွေ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အရေးယူခံရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောဆိုကာ မည်သို့ဖြစ်စေ ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်းနှင့် ခရီးလမ်းပန်း အကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုမေးမြန်းလေ၏။ ကျီချိန်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်

ကွဲကွာသွားကြသည့် အတောအတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလေ၏။

“အသနားခံလွှာများကော တင်ပြီးပြီလား ဝန်မင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ တင်ပြီးပါပြီ။ နေ့လယ် လွှတ်ရုံးတော် ပြန်တက်ယင်တော့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ဆန္ဒကို ကြားရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

ထိုစဉ် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားထံမှ အခစားဝင်ရန် ဆင့်ခေါ်သဖြင့် ကျီချိန်လည်း ညီလာခံ ခန်းမဆောင်သို့ ဝင်သွားသည်တွင် ဝန်ကြီးများမှာ အပြင်မှ တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ဆိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

အချိန် အတော်ကြာသည့် အခါ၌ကား ကျီချိန်သည် နဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးတွေ စီးကျလျက် ညီလာခံ ခန်းမဆောင်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ဝန်ကြီးများသည် အခြေအနေကို ဝိုင်းအုံမေးမြန်းကြလေ၏။ ကျီချိန် သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လျှာထုတ်ပြလိုက်လျက်

“ကြောက်လိုက်တာဗျာ။ လိပ်ပြာတောင် လွင့်သွားမလား အောက်မေ့ရတယ်။ ရောင်းရင်းကြီးတို့ ကျုပ်အတွက် စိုးရိမ် ကြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကံကောင်း ထောက်မလို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ အရေးယူ မခံရပါဘူး”

ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက မည်သို့ အမိန့်ရှိကြောင်းကို မေးမြန်းကြလေ၏။

“ယူနန်ပြည်နယ်ဘက်မှာ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်တွေ ခိုးထုတ်နေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက သိချင်တော်မူတယ်ဗျာ။ ခိုးထုတ်တဲ့ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်က အလျင်တုန်းက ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ စာပြမှူး လုပ်သွားတဲ့ ကျိဟွာရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်တဲ့။ ဒါနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ကျုပ်မျိုးရိုးကို နာမည်ကို အမှတ်ရသွားဟန် တူပါရဲ့။ ကျုပ်မျိုးရိုးနာမည် အပြည့်အစုံကို မေးတော်မူတယ်။ ကျုပ်က ကျိဟွာပါ ဘုရားလို့ လျှောက်တော့ အလျင် စစ်ဝန်ကြီး အဖြစ်က အရာကျပြီး ရွှေမြို့တော်ဝန် ဖြစ်သွားသူကလဲ ကျိဟွာ မဟုတ်လားလို့ မေးသဗျာ”

ကျိယုဆုန်သည် လန့်သွားကာ

“ဒီတော့ ဝန်မင်းက ဘယ်လို လျှောက်လိုက်သလဲ”

“ကျုပ်ကလဲ သဲကွဲအောင် လျှောက်ရတာပေါ့။ ရွှေနန်းတော် စာပြမှူး ကျိဟွာ ဆိုတာက ယူနန်နယ်သား ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ လက်ရှိ နေပြည်တော်မြို့ဝန်က ကျိဟွာက ဆူချောင်က ဖြစ်တဲ့အကြောင်း

လျှောက်ရတာပ။ ဒီတော့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက ဆူချောင်မြို့ဝန်က အရေးယူခံရတဲ့ ကျိဖန် ဆိုတဲ့ လူကကော မောင်မင်းတို့ ဆွေမျိုးစုထဲ ကလားလို့ မေးသဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်ကလဲ မှန်ပါလို့ ဖြေရတာပေါ့။ ဒီတော့ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား စိတ်ဆိုးတော်မူပြီး မောင်မင်းတို့ အမျိုးဟာ ကိုယ့်အစေက သူများသားမယား ပြစ်မှားတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရတာလဲ။ ဘာကြောင့် အရေး မယူသလဲလို့ မေးတာပဲဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်လဲ ဘာလျှောက်ရဲမလဲ၊ အသာကလေး ငြိမ်နေရတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျိဖန်နဲ့ မောင်မင်းနဲ့ကော ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲလို့ မေးသဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်က ဆွေမျိုးအဖျားအနား တော်စပ်တဲ့အကြောင်း လျှောက်တယ်။ ဒီတင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက မျက်နှာတော်ရှုံ့ပြီး ကျုပ်ကို သွားနိုင်ပြီ ဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ။ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ”

“အင်း၊ ဒီအမှု နှစ်မှုကလဲဗျာ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာပြီးမှ ဖြစ်ရလေ” ဟု အားလုံးက ပြောဆိုကြ၏။ ကျိချိန်က

“သိပ်တော့လဲ မဆန်းပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ နှစ်ယောက်စလုံးက ကျိနာမည်ပါ နေတာကတော့ ဆိုးတာပေါ့။ ခက်တာက ကျုပ်တို့အမျိုးကလဲ ဆွေကြီးမျိုးကြီးဆိုတော့ ဘယ်အရပ်သွားသွား ရှိနေတာကိုး။ ခုတစ်ခေါက်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားရဲ့ စိတ်မှာတော့ ကျိမျိုးဆိုတဲ့ အစွဲက ဝင်သွားပြီလေ။ ဒီနာမည်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတော့ ဆိုးတာပေါ့။”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ ရတာမှတ်လို့။ ကိုယ် မဟုတ်ယင် ပြီးတာပဲ။ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ” ဟု မိတ်ဆွေများက ပြောကြလေ၏။

“တကယ်ကတော့ ကျုပ်လဲ ရာထူးက ထွက်လို့ရမယ် ဆိုယင် ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရ ပေးပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် မထွက်ရဲတော့ ခက်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အမျိုးက ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဘွဲ့မည်ရည်ကလဲ နှစ်ခုကြီးတောင် ရှိနေတယ်ဗျ။ ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဝန်မင်းဟာ ခုထက်ထိ လုပ်ငန်းဌာနဝန်ကြီး အောက်မှာပဲ ရှိနေသေးဘယ် မဟုတ်လား။ ရွှေမြို့တော်မှာ ဆိုယင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ရှိတာပေါ့ဗျာ” ဟု ကျိယုဆုန်က ပြောလေ၏။

“အင်း၊ ပြည်နယ်မှာ ရာထူးနှစ်ခု ထမ်းလာခဲ့ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ မြို့တော်ကို ပြန်ရောက်ဖို့ ဆိုတာ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“ဝန်မင်းရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထားကတော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဝန်မင်းရဲ့ နောင်ကြီးဆိုယင်လဲ အင်မတန်ကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

တစ်ယောက်ပါ။ တူမောင်များကို နိုင်အောင်ထိန်းဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကလဲ အိမ်မှာ နေရတယ်လို့ကို မရှိတော့ တော်တော်ကို ခက်တယ်။ သွားသာသွားနေရတယ်။ တစ်စက်မှ စိတ်မချဘူး။ ခင်ဗျားက ပြောလာလို့ အချင်းချင်း မေးလိုက်ရဦးမယ်ဗျ။ အရှေ့စံအိမ် ဝင်းထဲက ကျုပ်တူတွေ အကြောင်း ဘာများကြားလို့လဲ။ ကြားယင်လဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဘာမှတော့ မကြားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တချို့လက်ထောက် ဝန်ကြီးများ၊ ရွှေနန်းတော် မိန်းမစိုးကြီးများ နဲ့တော့ တယ်ပြီး အဆင်မပြေဘူးလို့ ကြားရတာပဲ။ ဒါလဲ ဒီလောက်စိတ်ပူစရာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ နောင်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံအောင် သွန်သင်လိုက်ယင် ပြီးတာပါပဲ”

မိတ်ဆွေများသည် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေရာ ကျိချိန်လည်း အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ တူများနှင့် သားများသည် ကျိချိန်ကို လာရောက်ကြိုဆိုကြလေ၏။ ကျိချိန်သည် မယ်မယ်၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းကာ လူငယ်များ က ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်သည်ကို ခံယူပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် အခြားအမျိုးသမီးများ သည် ထွန်းလင်းဂုဏ်ရောင် ခန်းမမှနေ၍ ကျိချိန်ကို ကြိုဆိုလျက် ရှိကြပြီးလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိချိန်သည် မယ်မယ်ကို အလျင်သွား၍ ဂါရဝပြုကာ ခရီးလမ်းပန်းနှင့် အခြေအနေကို ပြောပြလေ၏။ မယ်မယ်က တန်ချွန်း အကြောင်းကို မေးသည့်အခါတွင် လက်ထပ်မင်္ဂလာ အစီအစဉ်များကို ပြောပြလေ၏။

“နဝမလ၊ နဝမရက်ပွဲတော်ကို မမီမှာစိုးလို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက် လာခဲ့ရတယ် မယ်မယ်ရေ။ လာခါနီးမှာ တန်ချွန်း နဲ့တော့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမယ့် အားလုံး အဆင်ပြေတယ်လို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ယောက္ခမများကလဲ မယ်မယ်ကို နှုတ်ဆက် လိုက်ကြပါတယ်။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးလောက်ဆိုယင် သူတို့လဲ ရွှေမြို့တော်ကို ပြောင်းဖို့ စီစဉ်နေကြတယ် တဲ့။ အဲဒီကို ရောက်ယင်တော့ ပိုအဆင်ပြေမှာပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် ပင်လယ်ကမ်းစပ် ဒေသတွေမှာ ပြဿနာကလေးတွေ ရှိနေတယ်လို့ ကြားရတော့၊ ကျွန်တော် အထင်ပြောရယင် သူတို့ မျှော်လင့်သလောက်တော့ မြန်မြန် ပြောင်းလို့ ရချင်မှ ရမယ်။ နည်းနည်း နောက်ကျလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

မယ်မယ်မှာ သားကြီးဖြစ်သူ ကျိချိန် ရာထူးလျှောသည့် အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မြေးဖြစ်သူ တန်ချွန်း တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင် သွား၍ အိမ်ထောင်ကျရသည့် အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိချိန်က မိမိပြန်ရောက်လာသည့် အကြောင်းနှင့်တကွ တန်ချွန်း၏ အခြေအနေကို ပြောပြသည့်အခါတွင် မယ်မယ်မှာ အနည်းငယ်

အားတက်၍ လာခဲ့လေ၏။ ကျိချိန်အား ခရီးပန်းလာသဖြင့် အနားယူခိုင်းလိုက်လေ၏။ ကျိချိန်သည် နောင်တော်ကြီး ကျိရုံ၊ သားများနှင့် တူများကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်းသို့ သွား၍ ကန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

မိမိအဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် အခြားသူများသည် ကျိချိန်ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြပြန်၏။ ပေါက်ယုနှင့် ကျိလှုံတို့ကလည်း လာရောက်ဂါရဝပြုကြပြန်၏။ ကျိချိန်သည် မိမိသွားစဉ်ကထက် အခြေအနေ ကောင်းနေသည့် ပေါက်ယုကို မြင်ရသည့် အတွက် စိတ်အေးသွားလေ၏။ ကျိချိန်သည် သားဖြစ်သူ ပေါက်ယု စိတ္တဇ ဖြစ်သည်ကို မသိသဖြင့် မိမိ မရှိစဉ် မယ်မယ်သည် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် အုပ်ချုပ်တတ်ပေသည်ဟု ကြည်နူးသွားကာ မိမိရာထူး လျှောခံရသည့် ကိစ္စကိုပင် မေ့သလိုလို ဖြစ်သွားလေ၏။ ချွေးမဖြစ်သူ ပေါက်ကြည်မှာလည်း တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး ကျိလန်မှာလည်း ပို၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာကာ ပို၍ ချောမောလာသည့်အတွက် ကျိချိန်မှာ စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ပြုံးမိသေး၏။ မပြောင်းလဲသူဆို၍ အမြှောင်မယားချောက မွေးသည့် ကျိဟုန် တစ်ယောက်သာ ရှိသော်လည်း ကျိချိန်သည် သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်ခင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် ထူး၍ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်တော့ချေ။

အတန်ကြာ နားပြီးသည့်အခါတွင် ကျိချိန်က

“နို့ နေစမ်းပါဦး၊ လူတစ်ယောက် ပျောက်နေတယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထင်ပါတယ်။ သယ်သူများလဲ”

ကျိချိန်သည် ထိုက်ယုကို ရည်ရွယ်ပြောလိုက်ကြောင်း ဒေါ်လေးဝမ် သတိပြုလိုက်မိ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုက်ယုဆုံးသည့် အကြောင်းကို ကျိချိန်ထံ စာရေး အကြောင်းကြားခြင်းလည်း မပြုခဲ့ချေ။ ယခု ခရီးရောက်မဆိုက် တွင်လည်း ထိုသတင်းမျိုးကို မပြောလိုသေးသည့် အတွက် ထိုက်ယု တစ်ယောက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည်ဟုသာ ပြောလိုက်၏။ ပေါက်ယုမှာ ထိုစကားကြောင့် အသည်းကို ဓားဖြင့် အစိုက်ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့်တိုင် ဖခင်ကြီး အနီးတွင် ရှိနေသဖြင့် မနည်းဟန်ဆောင် နေရလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်က ကြိုဆိုသည့်အနေဖြင့် ထမင်းပွဲကြီး တည်ခင်းသဖြင့် ကျိချိန်၏ သားများနှင့် မြေးများသည် ကျိချိန်အား အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်များငွဲ၍ ပေးကြရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် တူတစ်ယောက်၏ ဇနီးမျှသာဖြစ်သည့်တိုင် အိမ်ကို စီမံအုပ်ချုပ်ရသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ထုံးတမ်း စဉ်လာအရ ပေါက်ကြည် စသူတို့နှင့်အတူ အရက်ငွဲ ပေးရသည့် လူထဲတွင် ပါရလေ၏။ သို့ဖြင့် ဆုတောင်း၍ သောက်ကြပြီးလျှင် ကျိချိန်သည် သူတို့အား အနားယူကြရန် ပြန်လွှတ်လေ၏။ အစေခံများကိုလည်း

ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်း ပူဇော်ပွဲ ပြီးသည့်နောက်မှ မိမိအား လာရောက် ဂါရဝပြု ကန်တော့ကြရန် ပြောလိုက်လေ၏။

သူတို့အားလုံး ပြန်သွားသည့်အခါ၌ ကျိချိန်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် မိမိတို့ ကွဲကွာနေစဉ် က အကြောင်းများကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် အချို့သောကိစ္စများကို မပြောရဲသဖြင့် မပြောဘဲ ထားလေ၏။ ကျိချိန်က ဒေါ်လေးဝမ်၏ မောင် ဝမ်ဇူတုန် ကွယ်လွန်သည့်အကြောင်းကို မေးသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဝမ် သည်မငိုရဲချေ။ ဆွေဖန်အကြောင်းကို ပြောသည့်အခါတွင်လည်း ဆွေဖန်သည် သူ့ဒုက္ခသူ ရှာသွားကြောင်းဖြင့် အမြွက်မျှလောက် ရှိသာ ပြောလေ၏။ ဤတွင် ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုက်ယု ကွယ်လွန်သည့် အကြောင်းကို ပြောပြရာ ကျိချိန်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက်ရှိကာ သက်ပြင်းကြီးကိုချရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလျက် ရှိလေ၏။ ဤတွင် ဒေါ်လေးဝမ်လည်း ရောယောင်၍ ငိုလေရာ အနီးတွင်ရှိသည့် အစေတော် စုယဉ်က လက်တို့၍ သတိပေးရလေ၏။ ထိုနောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အခြား စိတ်ချမ်းသာစရာ သတင်းများကို ပြောဆိုနေကြပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ကျိချိန်သည် ဆွေမျိုးထဲမှ ယောက်ျားကလေးများ လိုက်ပါလျက် ဘိုးဘွားသင်္ချိုင်းသို့ သွား၍ ကန်တော့ပြီးနောက် ကပ်လျက် ဆောက်ထားသည့် ဘုံကျောင်းထဲတွင် ထိုင်ကာ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများကို မေးမြန်းရန်အတွက် ကျိချိန်နှင့် ကျိလျှံတို့ကို ခေါ်လိုက်လေ၏။ ကျိချိန်က ထိမ်ချန်သင့်သည်တို့ကို ထိမ်ချန်ကာ အိမ်အခြေအနေကို ပြောပြလေ၏။

ကျိချိန်က

“ငါလဲ ခုမှ ပြန်ရောက်ကာစဆို ဆိုတော့ အိမ်မှာ ဘယ်လို ဘယ်လို ဖြစ်နေကြတယ် ဆိုတာကို သေသေချာချာလဲ မစစ်ဆေးနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အပြင်ကကြားရတဲ့ သတင်းအတိုင်း ဆိုယင်တော့ တို့စံအိမ်ဝင်းထဲမှာလဲ အလျင် ကလောက် စီးပွားရေးအခြေအနေ မကောင်းဘူးလို့ သိရတယ်။ မင်းတို့တစ်တွေကလဲ အစစအရာရာ သိပ်သိပ် သည်းသည်း နေဖို့ လိုလာပြီ။ မင်းတို့လဲ အရွယ်တွေ ကြီးလာကြပြီ။ ဒီတော့ ကိုယ့် တူသားနောင်မယ်တွေကို အပြင်လူတွေကို မထိခိုက်အောင်၊ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် ဘယ်လို နေရထိုင်ရမယ် ဆိုတာလဲ ဆုံးမဖို့ လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျိလျှံ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီး အုပ်ချုပ်ပါ။ ခု မင်းတို့ကို ပြောနေတာ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း ဆိုသလို အပြစ်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်က ကြားရတာကို ငါပြောရတာ။ ဒီတော့ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ကြပါ။”

ကျိချိန်နှင့် ကျိလျှံတို့မှာ မျက်နှာတွေနီရဲကာ “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ” ဆိုသည့် စကားလုံးမှအပ အခြားဘာကိုမျှ မပြောရဲ ကြတော့ချေ။ ထိုနောက် ကျိချိန်သည် သူတို့ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ကာ အနောက်ဝင်းကြီးထဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အတွင်း အပြင်တွင် ယောက်ျားအစေခံများက သူ့ကို ဝတ်ပြုကန်တော့ပြီးနောက် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့ရာ အမျိုးသမီး အစေခံများကလည်း သူ့ကို ဝတ်ပြုကန်တော့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို အကျယ်မရေးတော့ပြီ။

ဖခင်ကြီး ကျိချိန်က ထိုက်ယုကို မေးခြင်း၊ မိခင် ဒေါ်လေးဝမ်က ထိုက်ယု နေထိုင်မကောင်းဟု ပြောခြင်းတို့ကို ကြားပြီးသည့် နောက်တွင် ပေါက်ယုသည် တမိုင်မိုင် တတွေတွေ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဖခင်ထံမှ ပြန်လာခဲ့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် တစ်လမ်းလုံး မျက်ရည်ကျလာလေ၏။ အတွင်းဆောင်တွင် ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့ စကားပြောနေ ကြစဉ် ပေါက်ယုသည် မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ အပြင်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ငိုငိုလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် မာလာကို လက်ဖက်ရည် အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ဖခင်ကြီးက စာကြောင်းပေကြောင်း မေးလိုက်သည့် အတွက် စိတ်ညစ်နေသည် အထင်ဖြင့် ပေါက်ယုအား နှစ်သိမ့်စကားပြောရန် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ပေါက်ကြည် အိပ်ချင်အိပ်တော့လေ။ မောင်တော့ မအိပ်သေးဘူး။ နည်းနည်း ထိုင်လိုက်ဦးမယ်။ မောင့် မှတ်ဉာဏ်ဟာ ခုတလောမှာ တယ်ပြီး မကောင်းချင်ဘူး။ ဖေဖျားရှေ့ ရောက်လို့မှ စကားကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မပြောတတ်ယင် အထင်သေးစရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ပေါက်ကြည် အိပ်ချင်အိပ်ပါ။ မောင့်အနားမှာ မာလာ ရှိသားပဲ”

ပေါက်ကြည်လည်း ငြင်း၍ မကောင်းသဖြင့် သူပြောသည့်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ မိမိ ပြန်လာသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် ဇူချွန်း (ထိုက်ယု၏ အစေတော်) ကိုသွားခေါ်ရန် မာလာအား ပြောနေသံ ကြားရ လေ၏။

“မာလာ၊ ဇူချွန်းကို မောင် မေးချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင့်ကို မြင်တိုင်း ဇူချွန်းက ခပ်တန်းတန်း လုပ်နေတော့ မာလာက သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး ခေါ်ခဲ့ပါ”

“သခင်လေး ဒီနေ့ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ထားပြီး ပြန်စဉ်းစားချင်တယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာနေတာ။ ဒါပေမယ့် ခု သခင်လေး ဘာတွေကို တွေးနေပြန်တာလဲ။ မေးစရာရှိတယ် ဆိုယင်လဲ မနက်ဖြန်မှ အေးအေးဆေးဆေး မေးပါလား”

“မောင်က ခုညပဲ အားမှာ။ မနက်ဖြန်ဆိုယင် ဖေဖျားက ဘာတွေမေးပြီး ဘာတွေခိုင်းဦးမယ် မသိသေးဘူး။ သွားပါ မာလာရယ်၊ ဇူချွန်းကို မြန်မြန်ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

“မလေးပေါက်ကြည် ခေါ်မှ လာမယ်ထင်တယ်”

“ဒါ့ကြောင့်မို့ မာလာသွားပြီး သူ့ကိုရှင်းပြဖို့ ခေါ်ပေးစမ်းပါလို့ ပြောနေတာပေါ့”

“မာလာက ဘာပြောရမှာလဲ သခင်လေးရဲ့”

“မလေးထိုက်ယု ဆုံးတဲ့အတွက် မောင် ဘယ်လို ခံစားရတယ်၊ ဇူချွန်း ဘယ်လို ခံစားရတယ် ဆိုတာကို မာလာ သိပါတယ်။ တကယ်က မောင်ဟာ မလေးထိုက်ယု အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင် သစ္စာမဲ့သယောင် လူတွေ က ဘေးက ဝိုင်းလုပ်ပေး နေကြတာကို ပြောပြပါ”

ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည် ရှိရာ အတွင်းဆောင်သို့ လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“တကယ်တော့ ပေါက်ကြည်ကို မောင် လက်မထပ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်တို့၊ မလေးငှက်မယ်တို့က မောင့်ကို လိမ်ပေးစားကြတာ။ ဒါ့ကြောင့် မလေးထိုက်ယု သေခဲ့ရတာ။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတော့လဲ မောင့်ကို သွားကြည့်ခွင့် မပြုခဲ့ကြဘူး။ မောင်သာ သွားပြီး ရှင်းပြခွင့် ရခဲ့ယင် မလေးထိုက်ယုဟာ မောင့်ကို စိတ်နာပြီး သေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သေတောင်မှ မောင့်အပေါ်ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပြီး သေသွားမှာ။ သေခါနီးမှာ မောင့်ကို နာကြည်းတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောသွားတာ မလေးတန်ချွန်းတို့ ပြန်ပြောလို့ မာလာတို့လဲ ကြားပြီးလောက်ရောပေါ့။ ဇူချွန်းဆိုယင်လဲ မောင့်ကို အဆိပ်ကို ရွံရှာသည်ထက်တောင် ရွံရှာနေပုံပဲ”

“တကယ်ကတော့ မောင်ဟာ ဒီလောက်အသည်းနှလုံး ကင်းမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး မာလာ။ ဒါကို မာလာ သိပါတယ်။ ကျင်ဝမ်းဟာ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ အစေတော်ကလေး တစ်ယောက်ပါ။ ဒါတောင်မှ မောင်ဟာ သူဆုံးတော့ သူ့အတွက် အလွမ်းကဗျာတွေ ရေးခဲ့တယ်။ သူ့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုခဲ့တယ်။ ဒါကို မလေးထိုက်ယု ကိုယ်တိုင်လဲ သိခဲ့ပါတယ်။ မလေးထိုက်ယုဆုံးတော့ မောင်ဟာ မလေးထိုက်ယုကို ကျင်ဝမ်းကို ဂရုစိုက်သလောက်တောင် မစိုက်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မလေးထိုက်ယုဆုံးတော့ မောင်ဟာ ကျင်ဝမ်းသေတာ လောက်တောင် ဂရုမစိုက်ရတော့ဘူးလား။ ခုဆိုယင် မောင့်မှာ မလေးထိုက်ယုအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကလေးတောင် လုပ်ခွင့်မရဘူး။ မလေး ထိုက်ယု ဟာ ခန္ဓာချုပ်သွားပေမယ့် လိပ်ပြာရှိနေသေးတယ် မာလာ။ ဒီတော့ သူ့လိပ်ပြာက

မောင့်ကို ဘယ်လောက် အပြစ်တင်မလဲ။ မာလာ စဉ်းစားကြည့်ပါ”

“ဒါတော့၊ သခင်လေး ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ချင်တယ် ဆိုယင် ဖြစ်သားပဲ။ မာလာက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“မောင်စိတ္တဇ ဖြစ်ပြီးကတည်းက မောင့်ဦးနှောက်ဟာ မကောင်းတော့ဘူး မာလာ။ ဉာဏ်တွေ ထုံထိုင်းသွားပြီ။ အပေါ်ယံ ကြည့်ယင်တော့ ကျန်းမာရေး ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မောင်လွမ်းချင်းတွေ ဘာတွေကို မစပ်နိုင်တော့ဘူး။ လူက ထုံထိုင်းသွားပြီး တခြားလူတွေအတွက် တခြားနည်းတွေနဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုချင်ပြုနိုင်မယ်။ ဒါမေယ့် တခြား လူတွေ လုပ်သလို သမားရိုးကျနည်း တွေနဲ့တော့ မလေးထိုက်ယုအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ် မပြုချင်ဘူး။ ဒီတော့ သူ သခင်မ မလေးထိုက်ယု ဘာတွေ တွေးတယ်၊ သူ ဘယ်လို သဘောပေါက်တယ် ဆိုတာကို ဇူချန်းနဲ့ တွေ့ပြီး မေးကြည့် ချင်တယ်။

“အလျင်တုန်းက ဆိုယင်တော့ မလေးထိုက်ယု အကြောင်းကို မောင့်ဘာသာမောင် စဉ်းစားလို့ ရပါတယ်။ ခုတော့ စိတ္တဇ ဖြစ်ပြီးကတည်းက ဘာကိုမှ ကြည်ကြည်လင်လင် စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး။ ဝေတေတေ ဝါးတားတားတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ မာလာပြောတော့ မလေးထိုက်ယုဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းလာပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ကောင်းတယ်လို့ ပြောတဲ့ကြားထဲက ဘာဖြစ်လို့ မြန်းစားကြီး သေသွားရတာလဲ။ သူ နေကောင်းတုန်းက ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ။ မောင် လာမကြည့်တော့ ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ။ မောင် နေမကောင်း တုန်းကလဲ သူလာမကြည့်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လာမကြည့်တာလဲ။ မောင် တယုတယ သိမ်းထားတဲ့ မလေးထိုက်ယုရဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေကို မလေးပေါက်ကြည်က ဘာဖြစ်လို့ မကိုင်စေချင်တာလဲ”

“ဪ၊ ဒီပစ္စည်းကလေးတွေကို ကိုင်ယင် မောင်အမှတ်ရပြီး စိတ်ထိခိုက်နေမှာ စိုးလို့ပါ။ တခြားအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မလေးထိုက်ယုဟာ မောင့်ကို မချစ်ဘူး။ ချစ်ယင် ဘာဖြစ်လို့ မောင် ရေးပေးထားတဲ့ ကဗျာလေး တွေကို မသေခင်မှာ မီးရှို့ပစ်ခဲ့ရသလဲ။ တကယ်ဆို ဒါလေးတွေကို အမှတ်တရ ပစ္စည်းအနေနဲ့ မောင့်ကိုပေးခဲ့ဖို့ မကောင်းပေဘူးလား။ မလေးထိုက်ယု ဆုံးခါနီးတော့ ကောင်းကင်က တူရိယာသံတွေ ကြားရတယ်ဆို။ အဲဒါကော ဟုတ်သလား။ ဒီလိုဆိုယင်တော့ မလေးထိုက်ယုဟာ နတ်သမီးတစ်ပါး၊ ဒါမှမဟုတ် သူတော်စင်တစ်ပါး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ မလေးထိုက်ယုရဲ့ တလားကို မောင်မြင်တော့ မြင်လိုက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အထဲမှာ မလေးထိုက်ယုရဲ့ အလောင်း ပါချင်မှ ပါမှာလို့ မောင်ထင်နေတယ်”

“ခက်တော့တာပဲ။ သခင်လေးဟာ ယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ ဖောက်ဖောက် လာပါကလား။ တလားကို အလွတ်ကြီး ထားပြီး ဘယ်သူ ချမလဲ။ မသေဘဲနဲ့ သေတယ်လို့လဲ ဘယ့်နှယ်လုပ် ပြောလို့ရမလဲ သခင်လေးရဲ့”

“မောင်ပြောတာက ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့လူများ ထွက်ရပ်ပေါက်သွားယင် ခန္ဓာ မချုပ်ဘူးတဲ့။ တချို့ ကျတော့လဲ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စွန့်ထားခဲ့ကြပြီး ဝိညာဉ်က ထွက်သွားတယ်လို့ ကြားဖူးလို့ပါ။ ကဲပါ မာလာရယ်။ ဇူချွန်းကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

“ဒီလိုဆိုယင် သခင်လေး ဘယ်လိုခံစားနေရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဇူချွန်းကို သွားပြောပြပေးမယ်လေ။ သခင်လေး ငြိမ်ငြိမ်နေရမယ်နော်။ စိတ်ရှည်ရမယ်နော်။ သွားပြောလို့ သူက သဘောပေါက်ပြီး ချက်ချင်း လိုက်လာယင်လဲ လိုက်ပေါ့။ ချက်ချင်း သဘော မပေါက်သေးဘူး ဆိုယင်လဲ မာလာ သူ့ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း နားသွင်းကြည့်မယ် ဟုတ်လား။ လိုက်လာခဲ့သည့်တိုင် သခင်လေးကို မြင်ယင် သူက တချို့ကိစ္စတွေကို ပြောချင်မှပြောမှာ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ မနက်ဖြန် မလေးပေါက်ကြည် မယ်မယ်တို့ကို ကန်တော့သွားတုန်းမှာ ဇူချွန်းကို မေးကြည့်ပေးမယ်။ အဲဒီလို မေးကြည့်လိုက်ယင် သိလာမှာပဲ။ မေးကြည့်ပြီး အချိန်အားရတော့မှ သခင်လေးကို ပြောပြမယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မောင်က ကြာကြာ မစောင့်နိုင်ဘူး”

ထိုစဉ် ရှေ့ယွေ့ ဝင်လာကာ

“မလေး ပေါက်ကြည်က ပြောလိုက်တယ်။ ညဉ့်နက်လှပြီတဲ့။ သန်းခေါင်ကျော်နေပြီတဲ့၊ အိပ်တော့တဲ့။ မာလာလဲ စကား ကောင်းနေတာနဲ့ အချိန်တောင် သတိမရတော့ဘူး ထင်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ။ ကဲ ကဲ အိပ်ကြစို့။ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ပြောကြသေးတာပေါ့” ဟု မာလာကပြော၏။

ပေါက်ယုသည် စိတ် မကျေနပ်သည့်တိုင် လိုက်လျောရလေ၏။ ပြန်ခါနီးတွင် ပေါက်ယုက မာလာ့အနီးသို့ကပ်၍

“မနက်ဖြန်နော်။ မမေ့နဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

“မမေ့ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ”

ရှေ့ယွေ့က

“ဟင်းနော်၊ သခင်လေးတို့ နှစ်ယောက် ဘာတွေ အချိန်အချက်

လုပ်နေကြတာလဲ။ ဒီလောက်တောင် ပြောစရာတွေ များနေယင်လဲ ဒီနေ့ည
မာလာနဲ့အတူ အိပ်ဖို့ မလေးပေါက်ကြည်ဆီ ခွင့်တောင်းပါလား။”

ပေါက်ယုက လက်ကို ယမ်းပြလိုက်ကာ

“တော်စမ်းပါ။ မဟုတ်ပါဘူး။”

မာလာက ရှေ့ယွေ့ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကောင်မနော် ကောင်မ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။
မနက်ဖြန်ကျမှ ညည်းနှုတ်ခမ်းကို အပ်နဲ့ ပေါက်ရမယ်” ဟုဆိုကာ
ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်၍

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ သခင်လေး ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးသလဲ
အဲဒါသာ ကြည့်တော့။ ဒီအကြောင်းကို ဘာမှ မပြောရဘဲနဲ့ အခြောက်တိုက်
အစွပ်စွဲခံနေရတယ်။ မြင်ပြီ မဟုတ်လား။”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေါက်ယုကို အိပ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ကြပြီး
အသီးသီး အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနေ့ည၌ ပေါက်ယုသည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ထိုက်ယု အကြောင်းကိုသာ
စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ တွင်လည်း ထိုက်ယုအကြောင်းကို
စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် အစေခံတစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“သခင်ကြီး ကျိချိန် ရောက်လာတဲ့အတွက် ဆွေမျိုးသားချင်းနဲ့
မိတ်သင်္ဂဟတွေက ပြဇာတ်တွေခင်းပြီး ညစာ စားပွဲ လုပ်ချင်တယ်တဲ့။
ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးက လက်မခံဘူး ခင်ဗျ။ ပြဇာတ်တွေ ဘာတွေ မထည့်ဘဲ
အိမ်မှာတင် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စကားပြောရင်း ထမင်းစားပွဲ လုပ်မယ်တဲ့။ အဲဒါ
သခင်လေးကို လာပြီး အကြောင်းကြားတာပါ။”

ထိုညစာစားပွဲသို့ မည်သို့သော ဧည့်သည်များ လာရောက်သည်ကို
သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

နိန့်စံအိမ်ဝင်းကြီးကို ဘုရင့်တပ်တော်များက ဝင်ရောက်ရှာဖွေခြင်း။

ဘုရင့်ဥပဒေတော်အဖွဲ့က ပင်အန်း မြို့ဝန်ကို တရားစွဲခြင်း။

ထွန်းလင်းဂုဏ်ရောင် ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ကျိချိန်သည် မိမိဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံလျက်ရှိစဉ် ဝင်းမှူး လိုင်တသည် ဒရောသောပါးဖြင့် ပြေးဝင်လာလေ၏။

“ရွှေနန်းတော်ကြီးက တပ်မှူးကြီးချောင်နဲ့ တပ်ဗိုလ်တွေ ရောက်နေပါတယ် သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီးကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က လိပ်စာကတ်ပြား ပြပါလို့ ပြောတော့ တပ်မှူးကြီးက မလိုပါဘူးတဲ့၊ တို့အချင်းချင်းဟာ ရောင်းရင်းကြီးတွေတဲ့။ ခု ရထားပေါ်က ဆင်းပြီး လာနေပါပြီ သခင်ကြီး။”

ကျိချိန်သည် တပ်မှူးကြီးချောင်နှင့် အဆက်အသွယ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် လာရောက်ခြင်းကို နားမလည်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ပြင် မိမိတို့ဧည့်သည်တွေ ရှိနေသဖြင့် တပ်မှူးကြီးကိုလည်း ဧည့်ခံချိန် မရချေ။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုအထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုလျှင်လည်း ရိုင်းပျရာ ရောက်နေမည်ကို တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ တွေးလျက်ရှိစဉ် ကျိလျှံက

“အပြင်ထွက် တွေ့လိုက်ပါလား ဦးကြီး။ တော်တော်ကြာ သူတို့ ဝင်လာနေယင် မကောင်းဘူး။”

ထိုစဉ် အတွင်း ဝင်းတံခါးစောင့်က

“တပ်မှူးကြီးချောင်နဲ့ တပ်ဗိုလ် အတွင်းဝင်းထဲကို ရောက်နေပါပြီ” ဟု အော်၍ သတင်းပို့လေ၏။

ကျိချိန်နှင့် တူများ၊ သားများသည် တပ်မှူးကြီးကို တွေ့ရန်အတွက် ခန်းဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ တပ်မှူးကြီးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာ လေ၏။ သူ့နောက်တွင်လည်း တပ်ဗိုလ်ငါးယောက် ခြောက်ယောက်ခန့်တို့ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ သို့ရာတွင် အများစုမှာ မိမိမသိသော သူစိမ်းများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျိချိန်က နှုတ်ဆက်သော်လည်း ၎င်းတို့အားလုံးကမူ ပြန်လှန် နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုကြချေ။ ကျိချိန်သည် အကျိုးအကြောင်းကို မသိဘဲ သူတို့အားလုံးကို

နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးရလေ၏။ အချို့သော ဧည့်သည်များမှာ တပ်မှူးကြီး
ချောင်ကို သိသည့်အတွက် နှုတ်ဆက်ကြသည့်တိုင် တပ်မှူးကြီးချောင်သည်
၎င်းတို့အားလုံးကိုလည်း မမြင်ယောင်ပြုကာ ခေါင်းကို မော့ထားလေ၏။
ထိုနောက် ကျိချိန်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ စကား အနည်းငယ် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။
ဤတွင် တစ်ခုခုထူးခြားပြီးကို သိလိုက်ကြသည့် အတွက် အချို့သော
ဧည့်သည်တော် များသည် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ မသိမသာ လျှို့ဝှက်ကြကာ
အချို့ကလည်း သတိအနေအထားဖြင့် မတ်တတ်ရပ် နေကြလေ၏။

ကျိချိန်က အားယူ၍ ပြုံးကာ စကားပြောမည် အပြုတွင် အစေတော်
တစ်ယောက်သည် ပျာယီးပျာယာ အပြေး အလွှား ဝင်ရောက်လာပြန်ကာ
ဆီပင်းမင်းသား ရောက်လာကြောင်းကို လာရောက်သတင်းပို့ ပြန်လေ၏။
ကျိချိန်က ထွက်ကြိုမည် ပြုစဉ် ဆီပင်းမင်းသားသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့
ရောက်လာလေပြီ။

တပ်မှူးကြီးချောင်သည် ဆီပင်းမင်းသားကို အရိုအသေ
ပြုလိုက်ပြီးနောက် တပ်ဗိုလ်များဘက်သို့ လှည့်၍

“ကိုယ်တော်ကြီး ရောက်ပြီ။ သွား၊ တပ်တွေအားလုံးကို အိမ်ရှေ့နဲ့
နောက်ဘက်မှာ ပိတ်ချထားလိုက်”

တပ်ဗိုလ်များသည် အမိန့်ကိုနာခံကာ ထွက်သွားကြလေ၏။ ကျိချိန်ကား
ရာဇဝတ်ဘေးမှန်း သိလိုက်သည့် အတွက် ဆီပင်းမင်းသားကို
ခူးထောက်ခစားလေ၏။ ဆီပင်းမင်းသားသည် ပြုံးကာ ကျိချိန်၏ လက်ကိုဆွဲ၍
အထခိုင်း လိုက်ပြီးလျှင်

“လူကြီးမင်းတို့ ဧည့်ခံပွဲကို မနှောင့်ယှက်ချင်ပါဘူးဗျာ။
ဒါပေမယ့်ကိစ္စကလေး ရှိနေတယ်ဗျ။ ခု ကျိရဲ့နဲ့ ပတ်သက်လို့
ရွှေနန်းတော်ကြီးက အမိန့်တော်ပါတယ်ဗျ။ ဒီမှာတော့ ဧည့်သည်တွေလဲ
ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဖတ်ပြလို့ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ဆွေမျိုးသားချင်းနဲ့
မိတ်ဆွေများ အားလုံးပြန်ကြပါ။ အိမ်သားတွေချည်းပဲ နေရစ်ခဲ့ပါ”

တပ်မှူးချောင်က

“ကိုယ်တော်ကြီးက သိပ်သနားနေတာကိုး ဘုရား။ အရှေ့စံအိမ်မှာ
တာဝန်ကျတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးကတော့ တံခါးတွေ အားလုံးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီ
ဘုရား”

ဤတွင် အနောက်ဝင်းနှင့် အရှေ့ဝင်း နှစ်ဝင်းစလုံး ယခုကိစ္စတွင်
အကျိုးဝင်နေပြီကို သိလိုက်ကြသည့်အတွက် ဧည့်သည် များသည် မိမိတို့
နှင့်ပတ်သက်ခြင်း မရှိကြောင်း ထင်ရှားစေရန် အမျိုးမျိုး ပြုမူပြောဆိုလျက်

ရှိကြလေ၏။

ဆီပင်းမင်းသားက ချိုသာစွာဖြင့်

“ဒီက မိတ်ဆွေများ သွားနိုင်ပြီ။ အစေခံတွေကို လိုက်အပို့ ခိုင်းလိုက်ပါ။
ဗိုလ်မှူး၊ သူတို့ကို ရှာလားဖွေလားမလုပ်ဖို့ အစောင့်တွေကို ပြောလိုက်ပါ။
အားလုံး ဧည့်သည်တွေချည်းပဲလို့။ ကဲ ထွက်မှာဖြင့် မြန်မြန်ထွက်ကြ”

မိတ်ဆွေများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း
ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ကျိချိန်၊ ကျိရဲနှင့် အိမ်သူအိမ်သားများမှာ
မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာ ကြောက်သဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်
ရှိကြလေ၏။ ထိုစဉ် တပ်သားများသည် ပြေးဝင်လာကြကာ တံခါးများကို
ပိတ်လိုက်လေရာ သခင်ရော၊ အစေခံများပါ အပြင်သို့ ထွက်၍ မရတော့ဘဲ
အခန်းထဲတွင် ပိတ်လျက် ရှိလေ၏။

“အမိန့်တော်ပြန်တမ်းကို ဖတ်နိုင်ပါပြီ ကိုယ်တော်ကြီး။
အမိန့်တော်ပြန်တမ်း ဖတ်ပြပြီးယင် စပြီး ရှာပါမယ်”

ဆီပင်း ကိုယ်တော်ကြီးက

“ကျိရဲ၏အိမ်နှင့်တကွ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေရန် ဘုန်းတော်ကြီးသော
ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်တော် ရှိလိုက် သည်။ အမိန့်တော်နားထောင်”

ကျိရဲနှင့်တကွ ကျန်အိမ်သူအိမ်သားများသည် ခူးတုပ်လက်အုပ်
ချီလျက်ရှိကြလေ၏။ ဆီပင်းကိုယ်တော်ကြီး သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်၍
ရပ်လိုက်ပြီး ဆက်လက်ဖတ်ကြားရာ၌

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော အရှင်မင်းတရား၏ အမိန့်တော်ကို
နာခံစေ။ ကျိရဲသည် ပြည်နယ်ကျေးလက် များမှ အရာရှိ
အရာခံများနှင့်ပူးပေါင်းကာ အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုလျက်
တိုင်းသူပြည်သားများကို ဖိနှိပ်ညှင်းပန်းလျက် ရှိသည့်အတွက်
ဘုရင်မင်းမြတ်က ပေးသနားတော်မူသော အခွင့်အာဏာနှင့်
ထိုက်တန်ခြင်းမရှိကြောင်း ပြသရာ ရောက်သည့်ပြင်
မိမိဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်တို့၏ ဂုဏ်သတင်းကိုလဲ ညစ်နွမ်းစေသည်ဟု
ယူဆတော်မူသည့်အတွက် ယင်းအား ပေးအပ်နှင်းထားသည့်
မျိုးရိစဉ်ဆက်ဘွဲ့မည်ရည်များ အားလုံးကို ယခုအချိန်မှစ၍ ရုပ်သိမ်း
တော်မူလိုက်သည်။ အမိန့်တော်”

“ကျိရဲကို ဖမ်းလိုက်၊ ကျန်တဲ့လူတွေကို စောင့်ကြည့်ထား” ဟု
တပ်မှူးကြီးချောင်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ကား ပေါက်ယု တစ်ယောက်မှအပ ကျိဆွေမျိုးစုတို့၏

စံအိမ်ဝင်းကြီးနှစ်ခုစလုံးမှ အမျိုးသားများ အားလုံးမှာ ခန်းဆောင်ထဲတွင် ရောက်နေကြလေပြီ။ ပေါက်ယုမှာမူ နေထိုင်မကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ မယ်မယ်ထံသို့ ရောက်လျက် ရှိလေ၏။ ကျီဟုန်မှာကား ဧည့်သည်စောင်သည် ကောင်းကောင်းလာလျှင် လာခွင့်မရတော့ချေ။ သို့ဖြင့် စံအိမ် ဝင်းကြီးနှစ်ဝင်းစလုံးရှိ ယောက်ျားများမှာ တပ်သားများ အပိုင်းခံထား ကြရလေ၏။

တပ်မှူးကြီးချောင်က တပ်ဗိုလ်များနှင့် တပ်သားများအား ဝင်း နှစ်ဝင်းစလုံးရှိ အဆောင်များ၊ အခန်းများအားလုံးကို ရှာဖွေ၍ ပစ္စည်းများကို စာရင်းလုပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကျီချိန်နှင့် အိမ်သူအိမ်သားများသည် တအံ့တဩဖြင့် တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လျက် ရှိပြီး တပ်သားများမှာမူကား အိမ်ထဲတွင် တွေ့သည့်ပစ္စည်း တို့ကို မွေနှောက် ယူငင်ခွင့် ရတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက်ချင်းပွတ်လျက် ရှိလေ၏။

“အမတ်ကြီး ကျီချိန်နဲ့ အမတ်ကြီးကျီရဲ့တို့မှာ သီးခြားစာရင်းအင်း တွေရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီတော့ အမိန့်တော် ပြန်တမ်းအရ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကျီရဲ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အလျင်ရှာရလိမ့်မယ်။ ကျီချိန်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကိုတော့ နောက်ထပ် အမိန့်တော်ပြန်တမ်း မရမချင်း ချိတ်ပိတ်ထားလိုက်” ဟု ဆီပင်းမင်းသားက ပြောလေ၏။

တပ်မှူးကြီးချောင်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက်

“ကျွန်တော် လျှောက်ထားပါရစေ ကိုယ်တော်ကြီး။ ကျီရဲ့နဲ့ ကျီချိန်တို့ရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းတွေကို မခွဲကြရ သေးဘူးလို့ ကြားရပါတယ်။ သတင်းများအရ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို တူတော်သူ ကျီလျှံက စီမံအုပ်ချုပ် ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် နှစ်ဝင်းစလုံးကို ရှာယင် သင့်မြတ်မယ် ထင်ပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး”

ဆီပင်းမင်းသားက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောသည့် အခါ၌ တပ်မှူးကြီးက

“ကျီရဲ့နဲ့ ကျီချိန်တို့ရဲ့ စံအိမ်များကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အရာရှိများနဲ့ ဝင်ရောက် ရှာဖွေပါမယ် ကိုယ်တော်ကြီး”

မင်းသားကြီးက

“တပ်မှူးကြီး၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ။ တပ်မှူးကြီးတို့ မရှာခင် အမျိုးသမီးတွေ တခြားဖယ်ပေးဖို့ အပြောခိုင်းလိုက် ပါဦး”

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ တပ်ဗိုလ်များနှင့် တပ်သားမှာ အစေခံများအား

လမ်းအပြခိုင်းကာ ဝင်းများထဲသို့ ဝင်ရောက် နေကြလေပြီ။

မင်းသားကြီးက လေသံခပ်ထန်ထန်ဖြင့်

“ဟေ့၊ စည်းကမ်းတကျ လုပ်နော်။ ရှာတာကို ငါကိုယ်တိုင် လာကြည့်မယ်” ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်ပြီးလျှင်

“ငါနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့သူတွေ တစ်ယောက်မှ ထိုင်ရာကမထကြနဲ့။ ဒီမှာ စောင့်နေ။ ပြီးတော့မှ ပစ္စည်းတွေစစ်ပြီး စာရင်းလုပ်မယ်”

ထိုစဉ် တပ်ဗိုလ်ကလေး တစ်ယောက်သည် ပြေးလာကာ ခူးထောက်လိုက်ပြီးလျှင်

“အတွင်းဆောင်ထဲမှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာသုံးတဲ့ အဝတ်အစားတွေ တွေ့ရပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး။ ပြီးတော့လဲ ဆင်းရဲသားတွေနဲ့ မဆိုင်တဲ့ အခြားပစ္စည်းတွေလဲ တွေ့ပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုယ်တော်ကြီး၊ အမိန့်ရှိပါ”

ထိုစဉ် အခြားတပ်ဗိုလ်တစ်စုလည်း ရောက်လာကြပြန်ကာ

“ကျိလျှံရဲ့အိမ်မှာ မြေယာစာချုပ်သေတ္တာနှစ်လုံးအပြင် ငွေချေးစာချုပ်သေတ္တာကိုလဲ တွေ့ရပါတယ် ကိုယ်တော် ကြီး။ အားလုံး အစိုးရက သတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုးနှုန်းတွေထက် မြင့်ပြီး ချေးထားတဲ့ စာချုပ်တွေ ချည်းပါ”

တပ်မှူးကြီးက

“လူတွေကတော့ ဟုတ်ပေ့ကွာ။ လက်စသတ်တော့ တကယ့် အတိုးစားတွေပါကလား။ အမှန်ကတော့ သူတို့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့ဘယ်။ ကိုယ်တော်ကြီး နားချင် နားပါဘုရား။ ကျွန်တော် သွားပြီး ကြီးကြပ်ပါ့မယ်။ အကြောင်းထူးရှိမှ ကိုယ်တော်ကြီးဆီကို လာပြီး သတင်းပို့ပါ့မယ်”

ထိုစဉ် မင်းသားကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်သည် အတွင်းသို့ ရောက်လာကာ

“ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ပေ့ကျင်ကိုယ်တော်ကြီးကို အမိန့်တော်ပြန်တမ်း တစ်စောင်နဲ့ ထပ်လွှတ်လိုက် ပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး။ ဝင်းဝမှာ ထွက်ကြုံဖို့ ပြောနေပါတယ်”

တပ်မှူးသည် ပေ့ကျင်ကိုယ်တော်ကြီးကို ကြိုဆိုရန် လိုက်ပါသွားစဉ် “အင်း၊ ဒီမင်းသား ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ငါ့မှာ ဘာမှ စားသောက်ကွက် မရှိဘဲ ဒုက္ခရောက်နေတာ။ ခု နောက်ကိုယ်တော် လာမှပဲ ဟန်ကျတော့မှာပဲ” ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောသွားမိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီး သည် တံခါးဝတွင် ရပ်လျက်

“အမိန့်တော်ပါတယ်၊ နားထောင်။ ရွှေနန်းတော် ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးကြီး ချွန်ချောင် နာခံရမည်။ တပ်မှူး၏ တာဝန်မှာ အမတ်ကြီးကျိရဲ့အား ရုံးတင်စစ်ဆေးရန်အတွက် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ အခြားကိစ္စအားလုံး ကိုမူ ဆီပင်းမင်းသားက ယခင် အမိန့်တော်များအတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်”

ဤတွင် ဆီပင်းကိုယ်တော်လေးမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကာ ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီး အနီးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီးလျှင် တပ်မှူးကြီးချောင်အား ကျိရဲ့ကို ဖမ်း၍ ဆိုင်ရာသို့ခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ တပ်မှူးကြီးချောင်၏ တပ်ဗိုလ်များနှင့် တပ်သားများမှာ ဒုတိယအမိန့်ကြောင့် စိတ်ပျက် သွားကြလေ၏။ တပ်ဗိုလ် တပ်သားများသည် မင်းသား နှစ်ပါး၏ အမိန့်ကို နားထောင်ရန် ရပ်၍ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးသည် ရိုးသားသည့် တပ်ဗိုလ်နှစ်ဦးနှင့် အသက် ခပ်ကြီးကြီး တပ်သားဆယ်ဦးခန့်တို့ကို ရွေးခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျန်တပ်သား တပ်ဗိုလ်များကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ဆီပင်း မင်းသားက

“တပ်မှူးကြီး လုပ်ပုံကို ကျွန်တော် တော်တော် သည်းခံနေရတာ နောင်တော်ရဲ့။ နောင်တော်သာ နောက် အမိန့်တော် ပြန်တမ်းကို ယူမလာယင် တစ်ဘက်သားမှာ တော်တော်နစ်နာကုန်မှာ”

“ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ ကျုပ်ကြားခဲ့ရတယ်လေ။ ကျိစံအိမ် ဝင်းနှစ်ဝင်းကို ရှာဖွေဖို့အတွက် နောင်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တယ်လို့ ကြားလိုက်ရတော့ တော်တော်လေး စိတ်အေးသွားတယ်။ နောင်တော်လုပ်ယင် သက်သက်သာသာ လုပ်မှာ မဟုတ်လား။ တပ်မှူးကြီးချောင်ဟာ ဒီလောက် ဆိုးလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်နည်းနည်းလေးမှ မထင်ခဲ့ဘူး။ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ ကျိချိန်နဲ့ ပေါက်ယုတို့ကော ဘယ်ဆီများ ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ မသိဘူး။ အထဲမှာကော တပ်သားတွေ တော်တော် မွေနှောက် သွားကြသလား”

“အမတ်ကြီး ကျိချိန်နဲ့ အိမ်သားတွေကို အစေခံတန်းလျားမှာ အစောင့်အကြပ်နဲ့ ချထားပါတယ်။ အားလုံးတော့ ရှာထားလိုက်ကြတာ ပြောင်းဆန်နေတာပဲ ကိုယ်တော်ကြီး”

ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီး၏ အမိန့်အရ တပ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် ကျိချိန်ကို သွား၍ခေါ်လေ၏။ ကျိချိန်သည် မင်းသားနှစ်ပါးရှေ့တွင် ဒူးထောက်ခစားကာ သူ့ကိုအပြစ်မှလွှတ်ရန် မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြင့်

တောင်းပန်လျက်ရှိလေ၏။ ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးက ကျိချိန်အား လက်ဆွဲ၍ ထထိုင်ခိုင်းကာ ထိုမျှစိတ်ပူဖို့ မလိုကြောင်း၊ နောက်အမိန့်တော် ပြန်တမ်းတွင် မည်သို့ပါကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေ၏။ ကျိချိန်သည် ကျေးဇူးတင်သဖြင့် မျက်ရည်တွေဝဲကာ ရွှေနန်းတော် ကြီး ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် နောက်ထပ်အမိန့်ကို နာခံလျက်ရှိလေ၏။

မင်းသားကြီးက

“ခပ်စောစောက တပ်မှူးကြီးချောင် ရောက်လာနေတုန်းက သူတပ်သားတွေက အမတ်ကြီးတို့ ပစ္စည်းတွေ ရှာတော့ ရွှေနန်းတော်သုံးပစ္စည်းတွေနဲ့ ငွေတိုးစာချုပ်တွေကို တွေ့သွားသဗျ။ ဒါတွေကိုတော့ ကျုပ်တို့လဲ ဖုံးလို့ ဖိလို့ မရနိုင် ပေဘူး။ ရွှေနန်းတော်သုံး ပစ္စည်းတွေကတော့ ကံတော်ကုန်တဲ့ မြောက်နန်းမတော်ရဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ ဆိုတော့ သိပ်တော့ အရေးမကြီးလှပါဘူးလေ။ ထုချေလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေတိုးစာချုပ်တွေ ကတော့ ထုချေဖို့ နည်းနည်း ခက်လိမ့်မယ်ဗျ။ ကြည့်သာ ထုချေကြပေတော့။ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောချင်တာက နောင်ကြီး ကျိရဲ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ရိုးရိုး သားသား အပ်စေချင်တယ်။ ဒါမှကိစ္စပြတ်မယ်။ ဘာကိုမှ ထိမ်ချန် မထား စေချင်ဘူး။ ထိမ်ချန်ထားယင်တော့ ဒုက္ခ ဖြစ်နိုင် တယ်”

“မထိမ်ချန်ရဲပါဘူး ကိုယ်တော်ကြီး။ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းများကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ချင်း မခွဲရသေး ပါဘူး။ နှစ်အိမ်စလုံးမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းများဟာ ကျွန်တော်တို့ သားချင်းများပိုင် ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ကျိရဲ့ရဲ့ အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပဲအပ်ပေါ့။ ခု လွှတ်လိုက်တာကလဲ ဒီကိစ္စ အတွက်ပဲ လွှတ်လိုက်တာကိုး” ဟု မင်းသားကြီးကပြောလေ၏။

မယ်မယ်၏ အဆောင်တွင် ကျင်းပလျက်ရှိသည့် စားသောက်ပွဲအကြောင်းကို ရေးဦးအံ့။ ထိုအချိန်၌ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ပေါက်ယုအား အပြင်ဆောင်ရှိ အမျိုးသားများဧည့်ခံပွဲသို့ သွားရန်၊ မသွားလျှင် ဖခင်ကြီး စိတ်ဆိုးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပေါက်ယုကို ပြောလျက်ရှိလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ ယခုထက်တိုင် ကောင်းစွာ နေထိုင်မကောင်း သေးသည့်အတွက် လေသံသဲ့သဲ့ကလေးဖြင့်

“မောင်လေးပေါက်ယုက လူတွေကို မတွေ့ရဲလို့တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး ဒေါ်လေးဝမ်ရဲ့။ ဟိုမှာ ဧည့်ခံမယ့် လူတွေအများကြီး ရှိနေတော့

ဒီမှာလာပြီး ငှက်မယ်တို့ကို စောင့်ရှောက်နေတာ ထင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဟိုမှာ ဧည့်ခံ မယ့်လူ လိုနေတယ် ဆိုယင်တော့ ပေါက်ယုကို ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ဒေါ်လေးဝမ်”

မယ်မယ်က ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်လျက်

“ဟောဒီ မိငှက်မယ်ဟာ ဒီလောက်နေထိုင်မကောင်းတဲ့ ကြားထဲကတောင် အပြောင်အပြက် ပြောနိုင်သေးတယ်”

ထိုသို့ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြစဉ် ဒေါ်လေးဆင့်၏ အစေတော် တစ်ယောက်သည် အူယားဖားယားနှင့် ပြေးလာ ကာ

“သခင်မကြီးတို့၊ သခင်မကြီးတို့။ ကျွန်မတို့တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ ထင်တယ်ရှင့်။ ဦးထုပ်တွေ၊ ဖိနပ်တွေစီးထား လူဆိုးတွေ တစ်အိမ်လုံးကို ဝင်မွှေနှောက်ပြီး လုယူနေကုန်ပြီရှင့်။ သေတ္တာတွေ၊ ဗီရိုတွေကို အကုန် မွှေနှောက်ရှာကုန်ကြ ပြီရှင့်”

မယ်မယ်နှင့် အမျိုးသမီးများမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိကြစဉ် ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ပင်အဲသည် ချောချိ ကလေးကို ပြေးချီ၍ ပြေးလာခဲ့ကာ

“ကုန်ပါပြီရှင့်။ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေတော့ ကုန်ပါပြီ။ ကျွန်မက ချောချိကလေးကို ထမင်းကျွေးနေတုန်း လိုင်တ ရယ်ရှင့်။ လက်ထိတ်ကြီး တန်းလန်းနဲ့ ပေါက်လာပြီး သခင်မတွေကို သွားပြောချည်။ အိမ်ကို စစ်သားတွေ မွှေနှောက် ရှာကုန်ပြီလို့ လာပြောတယ်ရှင့်။ ကျွန်မဖြင့် အဲဒီ သတင်းကိုကြားပြီး အသက်တောင် ဘယ်သွားထားလိုက်ရမလဲ မသိဘူး ရှင့်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ကျွန်မပစ္စည်းကလေးတွေကို သိမ်းမယ်လုပ်တော့ ကျွန်မကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်ရှင့်။ ခု သခင်မတို့ ပစ္စည်းတွေကို မြန်မြန် သိမ်းထားကြပါရှင့်”

ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကား ကြောက်လွန်းသဖြင့် တက်တော့ ချက်တော့မည် ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကြ လေ၏။ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် နားထောင်နေသည့် ငှက်မယ်မှာ ချက်ချင်းလဲကျ သတိမေ့သွားလေ၏။ မယ်မယ်မှာလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ငိုလျက်ရှိလေ၏။

အစေတော်များသည် မိမိတို့ သခင်မများကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုလျက် ရှိသည်တွင် အဆောင်ထဲ၌ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုစဉ် “အဆောင်ထဲမှာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ ကိုယ်တော်ကြီး ကြွလာတယ်” ဟူသော အော်သံ များကို ကြားရလေ၏။

အစေတော်များနှင့် အထိန်းတော်များသည် သခင်မများကို အခန်းထဲမှ

တွဲထုတ်နေကြစဉ် ပေါက်ကြည်နှင့် ပေါက်ယုတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြောင်၍ ငေးကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုစဉ် ကျိလျှံသည် ပြေးဝင်လာကာ

“အေးအေးဆေးဆေး နေကြပါ။ ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီး ကြွလာလို့ အခြေအနေကောင်းသွားပါပြီ”

သူတို့က ပိုင်းဝန်းမေးမြန်းခြင်း မပြုရသေးမီ ကျိလျှံသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသည့် နတ်ငှက်မယ်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် အလန့်တကြား အော်လိုက်မိလေ၏။ ထိုနောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှူလျက်ရှိသည့် မယ်မယ်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ကျိလျှံမှာ ပို၍လန့်ဖျပ်သွားလေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ပင်အနှင့် အခြားသူ များသည် နတ်ငှက်မယ်ကို သတိပြန်ရအောင်လုပ်ကာ တွဲကူပေးကြလေ၏။ မယ်မယ်မှာလည်း သတိပြန်ရလာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်သည် ထိုင်ခုံနောက်မှီကို ခေါင်းတင်ကာ ငိုရှိုက်လျက်ရှိပြီး လီဝမ်းက အနားမှ ချောမော နှစ်သိမ့်လျက် ရှိလေ၏။

ကျိလျှံကိုယ်တိုင်လည်း သတ္တိကိုအနိုင်နိုင်ချုပ်ကာ ကိုယ်တော်ကြီး နှစ်ပါး ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ပေးသည့် အတွက် ယခုကဲ့သို့ အဆင်ပြေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်တို့ လန့်ဖျပ် တက်သွားမည် စိုးသည့်အတွက် ကျိရဲ့အား ဖမ်းဆီး အရေးယူထားသည့် အကြောင်းကိုမူ ထိုအကြောင်းကို လောလောဆယ်ဆယ် မပြောသေးဘဲ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မိမိအဆောင် တံခါးဝသို့ ရောက်သည်နှင့် သေတ္တာများ၊ ဗီရိုများကို မွေ့နှောက် မှောက်လှန်ထားသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။ ကျိလျှံသည် မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်း အခန်းထဲတွင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် ရှုခင်းကို တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့် နေစဉ် မိမိအား ခေါ်သံကြားသည့်အတွက် အပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ အပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျိချိန်သည် ပစ္စည်း စာရင်း စာရွက်ကို ကိုင်ထားသည့် တပ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တပ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း ပစ္စည်းစာရင်း ဖတ်ပြလေ၏။

ပစ္စည်းစာရင်း

စိန်စီရွှေဘယက်ကုံးရေ တစ်ရာနှစ်ဆယ့်သုံးကုံး

ပုလဲဘယက်ကုံးရေ တစ်ဆယ့်သုံးကုံး

ရွှေပန်းကန်ပြားကြီးနှစ်ချပ်

ရွှေအစ် နှစ်စုံ

ရွှေပိန်းချ အစ်ကြီးနှစ်လုံး

ရွှေဇွန်း အချောင်းလေးဆယ်

ငွေပန်းကန်လုံးကြီး ရှစ်ဆယ်နှင့် ငွေပန်းကန်ပြားကြီး နှစ်ဆယ်

ရွှေသားမြှုပ်ဆင်စွယ်တူ နှစ်စုံ

ရွှေပိန်းချအိုးကြီး လေးလုံး

ရွှေပိန်းချပန်းကန် သုံးစုံ

ရွှေလက်ဖက်ရည်ဗန်း နှစ်ချပ်

ငွေထမင်းစား ပန်းကန်ပြားကြီး ခုနစ်ဆယ့်ခြောက်ချပ်

ငွေခွက် သုံးဆယ့်ခြောက်လုံး

အနက်ရောင်မြေခွေးမွေး ဝတ်ရုံ တစ်ဆယ့်ရှစ်ထည်

အပြာရောင်မြေခွေးမွေး ဝတ်ရုံ ခြောက်ထည်

မြွေပါမွေးဝတ်ရုံ သုံးဆယ့်ခြောက်ထည်

အဝါရောင်မြေခွေးမွေး ဝတ်စုံ သုံးဆယ်

သားမင်းသားမွေးဝတ်စုံ ဆယ့်နှစ်ထည်

မီးခိုးရောင် မြေခွေးမွေး ဝတ်စုံ သုံးထည်

တောကြောင်မွေးဝတ်စုံ အထည်ခြောက်ဆယ်

မြေခွေးခြေထောက်မွေး ဝတ်စုံလေးဆယ်

အညိုရောင်သိုးရေဝတ်စုံ နှစ်ဆယ်

တောကြောင်မြွေပါမွေး ဝတ်ရုံနှစ်ထည်

မြေခွေးခြေထောက်မွေး အထုပ်ကြီးနှစ်ထုပ်

အဖြူရောင် မြေခွေးမွေး အစနှစ်ဆယ်

အနောက်တိုင်းဖြစ် ခါသာအုပ်နှစ်ဆယ်

သက္ကလတ်အုပ် နှစ်ဆယ့်သုံးအုပ်

ကတ္တီပါအုပ် ဆယ့်နှစ်အုပ်

ကြွက်ကတိုးမွှေး ဝတ်စုံနှစ်ဆယ်
အပြောက်ပါ ရှဉ့်မွှေးဝတ်စုံလေးထည်
ကတ္တီပါလိပ်ကြီးတစ်လိပ်
ဆီးရောင် ဒရယ်ရေတစ်ချပ်
အလှအပ တိမ်ပန်းချီရေး မြေခွေးမွှေး ဝတ်စုံနှစ်ထည်
ဖျံရေဝတ်စုံစ တစ်လိပ်
သားပိုက်ကောင်မွှေး ဝတ်စုံ ခုနစ်စုံ
ရှဉ့်မွှေးဝတ်စုံ တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်
ဝံပုလွေထီးအရေ ရှစ်ချပ်
ကျားရေ ခြောက်ချပ်
ပင်လယ်ဖျံရေ သုံးချပ်
အခြားသားမွှေးရောဖျံရေ ဆယ့်ခြောက်ချပ်
မီးခိုးရောင်သိုးမွှေး အထုပ်လေးဆယ်
အနက်ရောင်သိုးရေ ခြောက်ဆယ့်သုံးထည်
အနီရောင်မြေခွေးမွှေးဦးထုပ်စ ဆယ်စ
အနက်ရောင်မြေခွေးမွှေးဦးထုပ်စ ဆယ့်နှစ်စ
မြွေပါမွှေးဦးထုပ်စ နှစ်စ
မြေခွေးမွှေးအစငယ် ဆယ့်ခြောက်စ
ဖျံရေ နှစ်ချပ်
ပင်လယ်ဖျံရေ နှစ်ချပ်
ကြောင်ကတိုးမွှေးဝတ်စုံ သုံးဆယ့်ငါးထည်
ဂျပန်ပြည်ဖြစ်ပိုးထည်အုပ် ဆယ့်နှစ်အုပ်
ဖဲလိပ်ကြီးတစ်ရာ့သုံးဆယ်
ဇာအုပ်ကြီး တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ့်တစ်အုပ်
ပိုးကတ္တီပါအုပ် သုံးဆယ့်နှစ်အုပ်
တိဗက်ပြည်ဖြစ် သက္ကလတ် အုပ်သုံးဆယ်

နဂါးရုပ်ဖော် ဖဲအုပ်စ ရှစ်အုပ်
ဂုန်လျော်အနုစားအစ အလိပ်ကြီးသုံးလိပ်
အခြားအထည်စ အလိပ်ကြီးသုံးလိပ်
သားမွေး အပေါ်ရုံအင်္ကျီ အထည်တစ်ရာ
တိဗက်ပြည်ဖြစ် သက္ကလတ်ဝတ်စုံ သုံးဆယ့်နှစ်စုံ
ဂွမ်းကပ်ထည့်ပြီးနှင့် မထည့်ရသေးသည့်အင်္ကျီ အထည်သုံးရာ
လေးဆယ်

နှစ်မျိုး ကျောက်စိမ်းဖြင့်လုပ်သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း သုံးဆယ့်
နှစ်မျိုး

ကျောက်စိမ်းခါးပတ်ကွင်း ကိုးခု
ကြေး၊ ဒန် စသည်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်သော အိုးခွက် ငါးရာကျော်
စားပွဲတင်နှင့် လက်ပတ်နာရီအလုံးပေါင်း ဆယ့်ရှစ်လုံး
လက်ဖွဲ့ ကိုးခု
နဂါးရုပ်ဖော် ဖဲစအမျိုးမျိုး အလိပ်ပေါင်း သုံးဆယ့်နှစ်လိပ်
နဂါးရုပ်ဖော် ရွှေနန်းတော်သုံး ဖဲမှီအုံးသုံးလုံး
နန်းတွင်းသူ အဝတ်အစား ရှစ်စုံ
ကျောက်စိမ်းဖြူ ခါးပတ်တစ်ခု
အဝါရောင်ဖဲစလိပ် ဆယ့်နှစ်လိပ်
ငွေစင်ပိဿာ ခုနစ်ရှာနှစ်ဆယ်
ရွှေ ငါးပိဿာ
ငွေစက္ကူ ခုနစ်ထောင်

ယွန်းကူမြို့စားကြီးအား ချီးမြှင့်ပေးသနားထားသည့် စံအိမ်နှင့်တကွ
ပစ္စည်းစာရင်းကိုလည်း သီးခြားလုပ်လေ၏။ မြေပိုင်စာချုပ်များ၊
အိမ်ပိုင်စာချုပ်များ၊ ကျွန်ပိုင်စာချုပ်များ အားလုံးကိုလည်း ချိတ်ပိတ်လေ၏။

တစ်ဘက်တွင် စာရင်းများကို နားထောင်နေသည့် ကျိုလျှံသည်
ထိုအထဲ၌ သူပိုင်ပစ္စည်းများ မပါသေးကြောင်းကို သတ်ပြုမိလေ၏။
မင်းသားကြီးနှစ်ပါးတို့က

“ခုသိမ်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အတိုးကြီးနဲ့ ချေးထားတဲ့ ငွေချေးစာချုပ်တွေ ပါနေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူ့ ပစ္စည်းတွေလဲ။ အမှန်ကို ပြောယင်တော့ ကောင်းမယ်ဗျ”

ကျိချိန်သည် ဒူးထောက်ကာ လက်အုပ်ချီ၍

“မှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အိမ်ထောင်ကို ဦးစီးကွပ်ကဲခြင်းပြုတဲ့ တာဝန် လစ်ဟင်းခဲ့တာ ကြာပါပြီဘုရား။ ဒီကိစ္စ တွေကို ကျွန်တော်မျိုး ဘာမှမသိရိုးအမှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ တူဖြစ်တဲ့ ကျိလျှံကိုမေးမှ သိပါမယ် ဘုရား”

ကျိလျှံသည် လျင်မြန်စွာ ရှေ့သို့တိုးလာကာ ဒူးထောက် လက်အုပ်ချီ၍ ခစားလျက်ရှိလေ၏။

“မှန်ပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အိမ်မှာတွေ့တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်မျိုး မသိဘူးလို့ မငြင်းဝံ့ ကြောင်းပါ ဘုရား။ ဘာမှ မသိတဲ့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဦးကြီးကိုသာ ချမ်းသာပေးတော်မူပါဘုရား”

မင်းသားကြီးနှစ်ပါးက

“အိမ်း၊ မောင်မင်းရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးကတော့ အပြစ်ရှိကြောင်း တွေ့နေရပြီဗျ။ ဒီတော့ မောင်မင်းကိုလဲ အလား တူပဲ အရေးယူရပေတော့မယ်။ ခု မောင်မင်းက ကိုယ့်အပြစ်ကို ဝန်ခံနေပြီ။ ကိုယ့်အပြစ်ကို ဝန်ခံတာဟာ ကောင်းပါတယ်။ ကဲ၊ ဒီတော့ ကျိလျှံကို အစောင့်နဲ့ ထားလိုက်ပါ။ ကျန်အိမ်သားတွေကတော့ ကိုယ့်နေရာကို ပြန်နိုင်ကြပါပြီ။ ဒီက အမတ်ကြီး ကျိချိန်ကတော့ နောက်ထပ် အမိန့်တော်ပြန်တမ်းကို စောင့်ဦးဗျ။ ကျုပ်တို့ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ပြန်ပြီး သံတော်ဦး တင်ရဦးမယ်။ ဒီ အတောအတွင်းမှာ အရာရှိများနဲ့ မင်းချင်းများကို အစောင့် ချထားခဲ့မယ်”

မင်းသားနှစ်ပါးသည် သံလျင်းပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ကျိချိန်နှင့် အိမ်သူအိမ်သားများသည်လည်း အတွင်း ဆောင် ဝင်းတံခါးမှ ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ သွားခါနီးတွင် ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးက ကြင်နာသနား ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ နှုတ်ဆက်ကာ

“သိပ်တော့လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့လေ၊ စိတ်အေးအေးထားပါ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်တွင်မူကား ကျိချိန်မှာ ထိတ်လန့်လျက် ရှိသေးသည့်တိုင် အနည်းငယ် အကြောက်ပြေစ ပြုခဲ့လေပြီ။ ကျိလျှံက

“မယ်မယ်ကိုသွားတွေ့ယင် မကောင်းဘူးလား ဦးကြီးကျိချိန်။ ပြီးတော့ အရှေ့ဝင်းထဲက အခြေအနေကိုလဲ စုံစမ်းကြည့်ယင် ကောင်းမယ်

ထင်တယ်ခင်ဗျ”

ကျိချိန်သည် ထိုအတိုင်း စုံစမ်းခိုင်းကြည့်ရာ အခိုင်းမိန်းမများသည် ရုတ်ရုတ်ယက်ယက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျိချိန်သည် သူတို့ကိုလည်း မည်သို့မျှ မေးမြန်းချင်စိတ် မရှိတော့သည့်အတွက် မယ်မယ်၏ အဆောင်သို့ တန်းလာခဲ့ရာ မျက်ရည်အရွှဲသားနှင့် မိန်းမသားများကို တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ပေါက်ယုနှင့် အခြားသူများသည် မျက်ရည် အရွှဲသားဖြင့် မယ်မယ်အနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်မှာကား တစ်ကိုယ်လုံး တုန်အောင် ရှိုက်၍ ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ကျိချိန် ဝင်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် အနည်းငယ် အားရှိသွားကြလေ၏။

“မယ်မယ် သိပ်စိတ်ပူမနေနဲ့ မယ်မယ်။ သခင်ကြီး ကျိချိန် ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာပြီရှင်” ဟု အစေ တော်များက ပြောကြလေ၏။

မယ်မယ်မှာ တစ်ချက်တည်းဖြင့် အသက်ထွက်သွားတော့မည့်နှယ် ငိုရှိုက်လျက်ရှိရာမှ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်ပြီးလျှင်

“အံ့မယ်လေး သားကြီးရဲ့၊ မသေလို့ တွေ့ရတာပါကလားကွယ့်” ဟု ငိုနေလေ၏။

မယ်မယ် ငိုသည့်အခါတွင် အခြားသူများကလည်း လိုက်၍ ငိုကြလေ၏။ ဤမျှ သောကဖြစ်နေလျှင် မယ်မယ် အတွက် မကောင်းဟု သိလိုက်သဖြင့် ကျိချိန်မှာလည်း မငိုအောင် မနည်းထိန်းချုပ် ထားရလေ၏။

“သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မယ်မယ်။ ပြဿနာက သိပ်တော့ မသေးလှဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား နဲ့တကွ မင်းသားကြီးနှစ်ပါးက ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အလွန်သက်သက်ညှာညှာ စဉ်းစားတော်မူကြပါတယ်။ နောင်တော် ကြီး ကျိရဲ့ကိုတော့ ခုလောလောဆယ်မှာ ခဏဖမ်းထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးရှင်းပြီးသွားယင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက သက်ညှာ သနားတော်မူမှာပါ။ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းမယ် မထင်ပါဘူး။”

ကျိရဲ့ကို ဖမ်းထားသည်ဟု သိရသည့်အခါ၌ မယ်မယ်မှာ နောက်ထပ်ပူစရာတစ်ခု တိုးလာပြန်သဖြင့် ကျိချိန်သည် မယ်မယ်ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ခြင်း ပြုရလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်သည် အားတင်းလိုက်ကာ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ တံခါးများအားလုံး ချိတ်ပိတ်လျက်သား တွေ့ရပြီး အခိုင်းမိန်းမကြီးအချို့မှာလည်း အခန်းထဲတွင်

လှောင်ပိတ် လျက်သား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်သည် အထဲသို့ဝင်၍ မရသည့်အတွက် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယိုလျက် နတ်ငှက်မယ်တို့ အဆောင်သို့လာခဲ့ရာ နတ်ငှက်မယ်တို့ အဆောင်သို့ကူးသည့် ဘေးမဲ့ တံခါးကလေးကိုလည်း ချိတ်ပိတ် ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ အခန်းမှာပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး အခန်းထဲမှ ငိုရှိုက်နေသံကို ကြားရလေ၏။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်မှာ အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲရင်း မျက်လုံးများကို မှိတ်၍ ငိုလျက် ရှိပြီး မျက်နှာမှာလည်း ဖြူရော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပင်အဲမှာလည်း အနီးတွင်ထိုင်၍ ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေး ဆင့်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို မြင်လိုက်လျှင် အသက်မရှိတော့ဟု ထင်လိုက်သဖြင့် အလန့်တကြားဖြင့် ငိုလေ၏။

ပင်အဲက ဒေါ်လေးဆင့် အနီးသို့ ထလာကာ

“မငိုပါနဲ့ ဒေါ်လေးဆင့်။ စောစောက မလေးငှက်မယ် မူးမေ့လဲကျသွားလို့ ကျွန်မတို့ ဒီကို သယ်လာခဲ့ကြတာပါ။ ခုတော့ သတိပြန်ရလို့ နည်းနည်းတောင် အသံထွက်ငိုနေနိုင်ပါပြီ။ ဒေါ်လေးဆင့်လဲ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ မယ်မယ်ကော ဘယ့်နှယ်နေပါသေးသလဲ”

ဒေါ်လေးဆင့်သည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ မယ်မယ်ထံသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်အဆောင်တွင် ကျိချိန် ၏ မိသားစုသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ယခုအချိန်၌ ဒေါ်လေးဆင့်မှာ လင်နှင့်သားလည်း အဖမ်းခံရ၊ ချွေးမဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ် ကလည်း သေမည်လော၊ ရှင်မည်လော မဆိုနိုင်၊ သမီးဖြစ်သူမှာလည်း ယောက်ျား၏ နှိပ်စက်ကလူပြုခြင်း ကို ခံနေရသည့်အတွက် ပူဆွေးလျက်ရှိလေ၏။ အိမ်ပြန်သည့်အခါတွင်လည်း အိမ်မှာ ချိတ်ပိတ်ထားသည့်အတွက် ပြန်စရာ အိမ်လည်း မရှိတော့ပြီ။ အခြားသူများသည် ဒေါ်လေးဆင့်ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ကြသေး၏။ လီဝမ်က ဒေါ်လေး ဆင့် အတွက် အစေခံများကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ အခန်းတစ်ခန်း ယာယီပြင်ပေးရန် ဒေါ်လေးဝမ်ကလည်း ဒေါ်လေးဆင့် အတွက် အစေခံများကို တာဝန်ချထား လိုက်လေ၏။

အပြင်ဘက်တွင်မူ ကျိချိန်သည် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။ ကျိချိန်သည် မုတ်ဆိတ်မွေးကို ဆွဲလိုက်၊ လက်ကို ပွတ်လိုက်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား နောက်ထပ်ထုတ်ပြန်မည့် အမိန့်ကိုစောင့်လျက် ရှိလေ၏။

“ဗျို့လူ၊ ခင်ဗျားဘယ်ကလဲ။ ဒီဝင်းထဲကို မလာရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား။ ခင်ဗျားပါ စာရင်းထဲပါသွားပြီး အချုပ်ခံ ချင်သလား”

ကျိချိန် ထွက်ကြည့်သည့်အခါ၌ ကျောက်တာကို တွေ့ရလေ၏။ “ဟဲ့

ကျောက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ” ဟု ကျိချိန်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

ကျောက်တာသည် ခြေထောက်ကို ဆောင့်ကာ

“အစကတည်းက ကျွန်တော်တို့သခင်တွေကို ကျွန်တော် သတိပေးခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ သူတို့တစ်တွေ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေကြတာ။ တစ်နေ့တော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် စကားကို ဂရု မစိုက်ခဲ့ကြဘူး။ ဂရုမစိုက်တဲ့အပြင် ကျွန်တော့်ကိုတောင် ရန်မူနေကြသေးတယ် ခင်ဗျ။ သခင်ကြီးတို့ ခမည်းတော် နယ်စားကြီးကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် သစ္စာရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သခင်ကြီးတောင်မသိဘူးဗျ။ ခုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြ မလဲ သခင်ကြီး။ သခင်ကြီး ကျိရဲ့နဲ့ ကျိချန်ကို မင်းသားကြီးနှစ်ပါးရဲ့ အစောင့်တွေက ဖမ်းသွားကြပြီခင်ဗျ။ သခင်ကြီးတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ လုယက်သွားကြပြီ။ သခင်မတွေကိုလဲ အခန်းလွတ်တစ်ခုတည်းမှာ ပိတ်လှောင်ထားလိုက်ကြပြီ ခင်ဗျ။ သခင်ကြီးတို့ မွေးထားတဲ့ ကျွန်တွေက ဘာအသုံးကျသလဲ။ တစ်ယောက်မှ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ရဲကြဘူး။ ခွေးတွေ ဝက်တွေကို ရိုက်ထားသလို အမြီးတောင် မနှုန်းရဲကြတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ခုတော့ အားလုံးကို သိမ်းယူသွားကြပြီ။ စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ ဆိုယင်လဲ ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးကုန်ပြီ။ ကြွေပန်းကန်တွေ၊ ကြွေအိုးတွေလဲ အကုန်ကွဲရှကုန်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ခု သံခြေကျည်းတို့၊ လက်ထိတ်တို့ ခတ်ဦးမလို့တဲ့ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ခု အသက် ရှစ်ဆယ်ကိုးဆယ်တွင်း ရောက်ပြီဗျ။ တစ်သက်လုံး သခင်ကြီးတို့ ခမည်းတော် နယ်စားကြီးရဲ့ သစ္စာကို စောင့်ခဲ့တယ်။ သခင်ကြီးတို့ ခမည်းတော်ကြီး အတွက် သူများတွေကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခဲ့တယ်။ ခုမှတော့ သူများ အချုပ်အနှောင်ကို မခံဘူးဗျ။ အစောင့်တွေက အဘိုးကြီး ဘယ်လဲ၊ မသွားရဘူးလို့ တားပေမယ့် ကျုပ်အပြင်သွားမယ်လို့ ပြောပြီး အတင်းထွက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျုပ်ကို အတင်း ဒီဝင်းထဲ ဆွဲခေါ်လာကြတယ်ဗျ။ ဒီကျတော့လဲ ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ သူတို့လုပ်ထားလိုက်တာ၊ ရစရာ မရှိဘူး။ ကျုပ်မခံဘူးဗျ။ သေချင်သေပေစေ။ ဒီကောင်တွေကို အကုန်ရိုက်သတ်ပစ်မယ်” ဟု ဆိုကာ ကျောက်တာသည် မင်းချင်းများကို လိုက်၍ ရိုက်လျက်ရှိလေ၏။

ကျောက်တာမှာ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သည့်ပြင် ယခု မိမိတို့ လာရောက်သည့် အခါတွင်လည်း ဆူဆူညံညံ မရှိစေရဟု အထက်မှ အမိန့်ရထားသည့် အတွက် မင်းချင်းများသည် ကျောက်တာကို မည်သို့မျှမလုပ်ကြဘဲ

“အဘိုးကြီး၊ ဒီလောက်လဲ ဒေါသမကြီးနဲ့လေ။ ခု ကျုပ်တို့လုပ်နေရတာ ရွှေနန်းတော်ကြီးရဲ့ အမိန့်အရ လုပ်နေ ရတာ။ စိတ်အေးအေး နေပါ။ နောက်ထပ်သတင်းကို စောင့်ပါဦး” ဟု ပြောကြလေ၏။

ကျိချိန်သည် ယခု ဖြစ်ပျက်သမျှကို ဥပေက္ခာပြုရန် ကြိုးစားသည့်တိုင် ရင်တွင် ဓားမြှောင်ဖြင့် စိုက်သည့်နှယ် နာကျင်စွာ ခံစားရလေ၏။

“သွားပါပြီ။ ဒီတစ်သက်မှာတော့ နာလန်မထူတော့ပါဘူး။ ဒီလို အခြေအနေမျိုး ရောက်လိမ့်မယ် လို့ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး” ဟု တစ်ယောက်တည်း ညည်းလျက်ရှိလေ၏။

ကျိချိန်သည် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ နောက်ထပ်အမိန့်ကို စောင့်လျက်ရှိစဉ် ဆွေ့ကိုသည် အမောတကောဖြင့် ပြေးလာကာ “ဟာ၊ အချိန်မီမှ မီပါမလား မသိဘူး။ ဦးကြီး ကျိချိန်ကော၊ ဦးကြီးကျိချိန်” ဟု အော်ခေါ်လေ၏။ ကျိချိန်က

“ဟင်၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်းထဲကို ဝင်ခွင့်ရလာတာလဲ”

“မနည်း တောင်းပန်၊ လာဘ်ကလေးဘာလေး ထိုးပြီး ဝင်လာတာခင်ဗျ”

ကျိချိန်က သူတို့ စံအိမ်ဝင်းနှစ်ဝင်းကို ဘုရင့်မင်းသားကြီးနှစ်ပါး ဦးစီးသည့်တပ်များက ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ အမိန့် အရ ရှာဖွေသိမ်းဆည်းပုံကို ပြောပြကာ

“မြန်းစားကြီး ဆိုတော့ ဘယ်ဆွေမျိုးသားချင်းကိုမှလဲ အကြောင်းမကြား နိုင်တော့ပါဘူးကွာ။ နို့ မင်းကကော၊ ခု ဘာကိစ္စရှိလို့ ဝင်လာတာတုံး”

“အရှေ့စံအိမ်ဝင်းကို ဝင်ရှာတယ်ဆိုတာတော့ သိတယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဦးကြီးတို့ ဝင်းထဲကို ဝင်ရှာတာတော့ မကြားခဲ့ဘူး”

“သူတို့ကို ဘယ်လိုစွဲချက်နဲ့ တင်သလဲ”

“ဒီနေ့ အစ်ကို ဆွေဖန်ရဲ့ စီရင်ချက်ကို သိချင်လို့ ရုံးကို ကျွန်တော် သွားတယ်ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာရုံးကို ရောက်တော့ အစ်ကိုကျိချိန်ကို မှူးမတ်ငယ်သား ကလေးတွေကို လောင်းကစားအောင် မြူဆွယ်တဲ့ အတွက်ဆိုပြီး ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ အရာရှိနှစ်ယောက်က စွဲချက်တင်တယ်ခင်ဗျ။ ဒါကတော့ ဒီလောက် အရေးမကြီးတော့လှပါဘူး။ အရေးကြီးတာက သူများသားမယားကို ခိုးယူပေါင်းသင်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့အတွက် အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွား တယ်တဲ့။ အစိုးရသက်သေ အဖြစ် ပေါက်အဲဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သက်သေပြထားတယ်။ ချန်ကလဲ တစ်မှုစွဲတဲ့အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာရုံးကို ရောက်ဦးမှ ခင်ဗျ”

ကျိချိန်သည် ဖနောင့်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ဆောင့်လိုက်ကာ

“တော်တော့ကွာ။ သောက်ရှက်တွေတော့ ကွဲကုန်ပါပြီ” ဟုဆိုကာ

မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာ ကြလေ၏။

ဆွေကိုသည် ကျိချိန်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီးလျှင် သတင်းစုံစမ်းရန် အတွက် သွားရာ နာရီအနည်းငယ်အကြာတွင် ပြန်ရောက်လာ လေ၏။

“အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းဘူးခင်ဗျ။ ပြစ်ဒဏ်ဆိုင်ရာရုံးကို ကျွန်တော်စုံစမ်းကြည့်တော့ မင်းသားကြီး နှစ်ပါးရဲ့ အစီရင်ခံချက် ဘယ်လိုရှိတယ် ဆိုတာကိုတော့ မသိခဲ့ရဘူးခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့မနက်မှာ အစိုးရ အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေကြီးလီက ပင်အန်းမြို့ဝန်ကိုလဲ တရားစွဲတင်တယ်တဲ့။ အမှုကတော့ မြို့တော်ထဲမှာရှိတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်က လူထုကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း တာတွေကို အရေးမယူလို့တဲ့။ ပြီးတော့ တခြားစွဲချက်တွေလဲ အများကြီးရှိသေးတယ်”

ကျိချိန်က စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ

“တခြားလူတွေ အကြောင်းက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းကိုသာ ပြောစမ်းပါ”

“ပင်အန်းမြို့ဝန်ကို စွဲတဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့လဲ အကျုံးဝင်နေတယ် ဦးကြီး။ ပင်အန်း မြို့ဝန်က မျက်နှာသာပေး မြှောက်စားနေတဲ့ အရာရှိဆိုတာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဦးကြီး ကျိရဲ့ကို ပြောနေတာ။ တခြားအမှုတွေ အပြင် ကျွန်တော်တို့မှာ နောက်တစ်မှု တိုးလာတာပေါ့။ ဦးကြီးရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ဒီသတင်းကို ဖုံးထားကြတာ။ ဦးကြီးကို ဘယ်သူမှလာပြီး သတင်းမပေးတော့ဘူးပေါ့။ ဦးကြီး ကျိချိန်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကိုလာတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ ကလဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေကြတယ်ခင်ဗျ။ တချို့ဆွေမျိုးတွေက ဆိုယင် ဘိုးဘွား တွေက ပစ္စည်းတွေ၊ ဘွဲ့မည်ရည်တွေထားခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဒီဘွဲ့တွေကို ဘယ်သူဆက်ခံတော့မလဲ။ တို့ဆက်ခံယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်လို့တောင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောကြပြီ ခင်ဗျ”

ကျိချိန်သည် သူပြောသည့် စကားများကိုလည်း မကြားတော့ပြီ။ ကြမ်းပြင်ကို ခြေဖြင့် နောက်တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်ရင်း

“အစ်ကိုကြီး ကျိရဲ့က တော်တော် ခက်ပါကလားဟင်။ ခုတော့ ရှက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့။ အရှေ့ဝင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဟင်။ ဒါတွေကို မယ်မယ်တို့၊ ငှက်မယ်တို့ သိယင် လဲတောင်သေနိုင်တယ်။ သွားကွာ၊ မယ်မယ့် အခြေအနေကို ငါသွားကြည့်ချည်ဦးမယ်။ အပြင်က သတင်းပလင်းကို သွားပြီ စုံစမ်းချည်ဦး။ သတင်းထူးယင် မြန်မြန် ပြန် လာခဲ့”

ထိုစဉ် အပြင်တွင် ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားရကာ “မယ်မယ်

ဆုံးတော့မယ်၊ အမြန်လာကြပါ” ဟု ခေါ်သံ ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
ကျိချိန်လည်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ် ဆုံးမည်လော၊
အသက်ရှင်မည်လော ဆိုသည်ကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

အဖြစ်ဆိုးများကြောင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်ခြင်း။

ကြမ္မာဆိုးနှင့် မတွေ့ရန်အတွက် မယ်မယ်သည် ဘုရားထံဆုတောင်းခြင်း။

မယ်မယ်ဆုံးတော့မည် ဟူသောအော်သံကြောင့် ကျိချိန်သည် မယ်မယ် အဆောင်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာခဲ့လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် မယ်မယ်သည် လန့်၍ တက်ချက်သွားခြင်းသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဝမ်၊ ယုန်ယွမ်းနှင့် အခြားသူ များသည် မယ်မယ်ကို သတိရအောင်ပြုစုကာ စိတ်ငြိမ်ဆေးများ တိုက်ထားသဖြင့် သက်သာရာရနေလေပြီ။ မယ်မယ်သည် သူတို့အဖြစ်ကိုကြည့်၍ တအီအီငိုလျက် ရှိလေ၏။ ကျိချိန်သည် မယ်မယ်ကို နှစ်သိမ့်သောအားဖြင့်

“သားမိုက်တွေကြောင့် မယ်မယ်မှာ ဒုက္ခရောက်ရပြီနော်။ မယ်မယ်သာ စိတ်အေးအောင်နေပါ မယ်မယ်။ အပြင်က ပြဿနာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ရှင်းပါမယ်။ မယ်မယ် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ယင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အပြစ်ကြီးသည်ထက် ကြီးလာပါလိမ့်မယ်”

“ငါအသက်ရစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီကွယ်။ အပျိုအရွယ်ရောက်လို့ မင်းတို့အဖေနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ခု အချိန်ထိ ဘိုးဘွားမိဘကျေးဇူးကြောင့် ငါ့မှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ မတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကြ နေခဲ့ရတယ်။ ဒီလို အဖြစ်မျိုးဆိုလို့ ကြုံဖို့မပြောနဲ့ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ခု ငါ့မှာ အိုမင်းတွင်းဆုံး ကျခါနီးမှ မင်းတို့တစ်တွေ ဒုက္ခ ရောက်တာတွေကို မမြင်ချင်ဘဲ မြင်နေရပြီ။ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လားကွယ်။ မင်းတို့တွေအတွက် စိတ်ညစ်နေရတာထက် သေသွားတာက ကောင်းပါသေးတယ်” ဟုဆိုကာ မယ်မယ်သည် တစ်ကျော့ငိုပြန်လေ၏။

ကျိချိန်မှာ အကြံရကျပ်လျက် ရှိလေပြီ။ ထိုစဉ် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ စေတမန်တစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် အစေခံတစ်ယောက်က လာပြောလေ၏။ ကျိချိန် အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီး၏ အတွင်းဝန် ဖြစ်နေသည်ကို သိရလေ၏။

“သတင်းကောင်းပါတယ်ခင်ဗျ” ဟု အတွင်းဝန်က လှမ်း၍ပြောလေ၏။

ကျိချိန်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။

“ကိုယ်တော်ကြီးက ဘယ်လိုများ အမိန့်တော် ရှိလိုက်သတုံးဗျာ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“အမတ်ကြီးတို့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ ဆီပင် မင်းသားကြီးက ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားကို လျှောက်တင်သဗျ။ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားကလဲ မြောက်နန်းမတော် ကံတော်ကုန်ခါစ ဆိုတော့ အလွန်သနားကရုဏာ သက်ပြီး အမတ်ကြီးတို့ကို အပြစ်တင်တော်မူခြင်း မရှိပါဘူး။ အမတ်ကြီးကိုလဲ လုပ်ငန်းဌာနက ဝန်ကြီးမှာပဲ ပြန်လည် နေမြစေတဲ့။ မိသားစုပိုင် ပစ္စည်းများနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ကျိရဲ့ရဲ့ ပစ္စည်းတို့ကိုသာ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းယူစေတဲ့ ခင်ဗျ။ ကျန်ပစ္စည်းများ ကိုတော့ အမတ်ကြီးတို့ကိုပြန်ပေးပြီး အလုပ်မှာ ယခင်အတိုင်း ဆက်လက်လုပ်စေတဲ့ ခင်ဗျ။ ငွေချေးစာချုပ်များကိုတော့ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်တော်ကြီးကို အမိန့်တော် မှတ်လိုက်တယ်။ တရားမဝင် ယူထားတဲ့ အတိုးတွေကိုလဲ စစ်ဆေးပြီး ဥပဒေအရ သိမ်းဆည်းစေလို့ အမိန့်တော်ရှိလိုက်တယ်။ ဥပဒေအရ ယူထားတဲ့ ငွေတိုးများကိုတော့ စာချုပ်များနဲ့တကွ အမတ်ကြီးတို့ကို ပြန်လည်ပေးစေတဲ့ခင်ဗျ။ ကျိလျှံကိုတော့ အရာကနုတ်ဖို့ အမိန့်တော် ချလိုက်တယ်။ သို့သော်လဲ ပြစ်ဒဏ်တစ်စုံတစ်ရာ စီရင်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ မကြာမီပြန် လွှတ်လိုက်တော့မှာပါ”

ကျိချိန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားကို ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် မတ်တတ်ရပ်၍ လက်အုပ်ချီကာ မင်းသား ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ဦးညွှတ်လေ၏။

“ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ကိုယ်တော်ကြီးကို ပြောပြပါ ဝန်မင်း။ မနက်ဖြန်ကျယ်လဲ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ဝင်ပြီး ခစားပါ့မယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ စံအိမ်ကို ဝင်ပါ့မယ်

အတွင်းဝန် ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမီ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ပြန်တမ်း ရောက်လာသည်တွင် တာဝန်ရှိသူ အားလုံး များလည်း သိမ်းဆည်းရမည့် ပစ္စည်းတို့ကို သိမ်းယူပြီးနောက် ပြန်ပေးရမည့် ပစ္စည်းတို့ကို ပြန်ပေးကြလေ၏။ ကျိလျှံကို ပြန်လွှတ်လိုက် ပြီးလျှင် ကျိရဲ့၏ ငွေဝယ်ကျွန် ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ကို စာရင်းကောက်ပြီးလျှင် ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းလေ၏။

ကျိလျှံမှာ တရားဝင် ရထားသည့် ငွေတိုးများနှင့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂပစ္စည်း အချို့တို့ကို ပြန်လည် ရရှိသော်လည်း အချို့ကို အသိမ်းခံရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ အချို့သောပစ္စည်း များမှာ စာရင်းထဲတွင် မပါသည့်တိုင် မင်းချင်းတို့ သူ့အိမ်သို့ဝင်၍ မွှေနှောက်ရှာစဉ်က လိုချင်သည့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူသွားခဲ့ကြလေပြီ။

ဖမ်းဆီး၍ အရေးယူ အပြစ်ပေးခံရမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ရာမှ ယခု လွတ်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာသည့်တိုင် မိမိပိုင်ပစ္စည်းများ နှင့် ငှက်မယ် စုထားသည့် အနည်းဆုံး ငွေစင်ပိသာရှစ်ရာလောက် နေ့ချင်းညချင်း ဆုံရှုံးလိုက်ရသည်ကို တွေ့ရခြင်းမှာ တွေးကြည့်လိုက်လျှင် ကြောက်ဖွယ်လိလိကြီး ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ပြင် ရွှေနန်းတော် ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ ဖခင်ကြီး ကျိရဲ့ကို ဖမ်းဆီးထားခြင်း၊ ဇနီးဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကို တွေးလိုက်လျှင် ကျိလျှံမှာ အကြီး အကျယ် စိတ်ညစ်လျက် ရှိလေ၏။ ယခုတစ်ဖန် ဦးကျိချိန်ကလည်း သူ့ကို အပြစ်တင်နေပြန်လေပြီ။

“အင်း၊ ငါကတော့ ငါ့မှာ အစိုးရတာဝန်တွေ များလွန်းလို့ အိမ်ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စကို မင်းနဲ့ မင်းမိန်းမ ငှက်မယ်ကို လွှဲထားခဲ့တယ်။ ခုတော့ကွာ မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ အဖေ ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကိုလဲ မင်းတို့မသိ။ ပြီးတော့ ခု ငွေတိုးတွေ မတရား ချထားတာကလဲ ဘယ်သူတွေ လုပ်ကြတာလဲ။ မင်းတို့လုပ်ပုံ က တို့အမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာကျလှတယ်။ ခု မင်းက မင်းတို့ပိုက်ဆံတွေ အသိမ်းခံရလို့ စိတ်ညစ်နေပေမယ့် ငွေဆုံးတာ အရေး မကြီးပါဘူး။ မိဘဘိုးဘွား လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ဆုံးရှုံးတာကတော့ နစ်နာလှတယ်”

ကျိလျှံသည် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ

“အိမ်ထောင်ကြီးကို ဦးစီးခဲ့တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားကို တစ်ခါမှ မကြည့်ခဲ့ပါဘူး ဦးကြီးကျိချိန်။ ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်ရဲ့ ဝင်ထွက်ငွေတွေ အားလုံးဟာ စာရင်းကိုင်တွေဖြစ်တဲ့ လိုင်တတို့၊ ဆင်တိန့်တို့၊ ထိုက်လျှံတို့ဆီမှာ အားလုံး စာရင်းတွေ ရှိပါတယ်။ မယုံယင် သူတို့ဆီကယူပြီး ဦးကြီးကျိချိန် ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်က အသုံးစရိတ်ဟာ ဝင်ငွေထက် များနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ဒီငွေကို မရှာ နိုင်တော့ စာရင်းမှာ လိုငွေရှိနေမှာပဲ။ မယုံယင် ဒေါ်လေးဝမ်ကို မေးကြည့်ပါ။ ငွေတွေချေးတဲ့ ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဒီငွေတွေ ဘယ်က ဘယ်လိုရမှန်း မသိပါဘူး။ ချူယွီနဲ့ လိုင်ဝမ်းတို့ကို မေးမှပဲ သိရတော့မှာပဲ”

“မင်းပြောတဲ့ စကားအတိုင်း ဆိုယင် မင်းအိမ်မှာ မင်းဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကိုတောင် မသိဘူး ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရောက်နေတာပေါ့၊ တခြား အိမ်ထောင်တွေ ဖြစ်နေတာကိုတော့ မပြောနဲ့တော့။ ကဲပါလေ၊ မင်းကို ငါ ပြန်လှန် မေးမနေချင်တော့ပါဘူး။ မင်းဘာသာမင်း ကြည့်ရှင်းပေတော့။ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေနဲ့ ကျိချိန်တို့ရဲ့ အမှုတွေထဲ ကိုတော့ သွားပြီး ရှုပ်မနေနဲ့တော့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြည့်ရှောင်”

ကျိလျှံမှာ စိတ်ထိခိုက်ကာ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ကျိချိန်သည် သက်ပြင်းကြီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ချရင်း

“အင်း၊ ဟိုရှေးတုန်းကတော့ ငါ့ဘိုးဘွားများဟာ အရှင့် အမှုတော်ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ထမ်းခဲ့ကြတယ်။ အမှုတော် ထမ်းကောင်းတဲ့ အတွက် ဂုဏ်သတင်း ကြီးခဲ့ကြတယ်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဘွဲ့မည်ရည် နှစ်ခုတောင် ရခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ငါတို့စံအိမ်ဝင်း နှစ်ဝင်းစလုံးဟာ ရာဇဝတ်တော် သင့်ပြီး ဘွဲ့မည်ရည်တွေလဲ ဆုံးရှုံးရတော့မယ်။ ငါမြင်သလောက် ဆိုယင် ငါ့သားတွေ၊ ငါတူတွေထဲကလဲ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မမြင်ဘူး။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးဘုရား၊ ကျိဆွေမျိုးစုကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုပျက်စီးသွားရတာလဲ ဘုရား။ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး မှိုင်းမတော်မူပါ ဘုရား။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက သနားကြင်နာတော်မူသောအားဖြင့် ငါ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ပြန်ပေးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီစံအိမ်ဝင်းကြီး နှစ်ခုစလုံးရဲ့ စရိတ်တွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်နှယ်လုပ် ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ စောစောက ကျိလျှံ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုယင် ငါတို့ငွေစာရင်းထဲမှာ လိုငွေတွေကလဲ အများကြီးဆိုပါကလား။ လက်စသတ်တော့ ပြီးခဲ့တဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေမှာ ငါတို့ ဖြုန်းခဲ့သုံးခဲ့ကြတာဟာ ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းဟောင်ဟောင် ဆိုသလို အပေါ်ယံသာ ရှိပါကလား။ အေးလေ၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုတဲ့။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါ့အပြစ်ချည်းပဲပေါ့။ ငါ့သားကြီး ကျိချူ သာရှိခဲ့ယင် အားကိုးရမှာ။ ပေါက်ယုဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ အရွယ်ရောက်လာပေမယ့်လဲ ဘာမှ အားကိုးရမယ့်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ခုဆိုယင် မယ်မယ်လဲ အသက်ကြီးလှပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့က ကျွေးမွေးထောက်ပံ့ ခဲ့ရတယ်လို့ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးသေးဘူး။ ငါတို့ကြောင့်သာ သူ့မှာ ဒုက္ခသုက္ခတွေ အမျိုးမျိုး ရောက်ခဲ့ရတာ။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါ့အပြစ်ချည်းပဲ” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

ကျိချိန်သည် ထိုသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်လျက်ရှိစဉ် အစေခံတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေများက စိတ်မကောင်းကြောင်း လာရောက် ပြောကြားသည်ဟု ပြောလေ၏။ ကျိချိန်သည် သူတို့အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင်

“အမှန်ကတော့ ခုလိုဖြစ်ရတာတွေဟာ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေ ပါလေ။ ကျွန်တော်ကမှ ကိုယ့်သားတွေနဲ့ ကိုယ့်တူ တွေကို မသွန်သင် မဆုံးမနိုင်ခဲ့တာ”

တစ်ယောက်ကမူ

“ခင်ဗျား အစ်ကိုကြီးကျိရဲ့ ရမ်းခဲ့တာတော့ တော်တော်ကြာပြီခင်ဗျ။ အဲဒီဝင်းထဲက ကျိချန်ဆိုတာလဲ ရမ်းလိုက် တာ မပြောနဲ့တော့။ အကယ်၍

သူတို့အပြစ်နဲ့ သူတို့ခံသွားရယင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ခုတော့ သူတို့လုပ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်လုံး ခံရတယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းစရာ ကြီးပေါ့”

“အံ့မယ်လေး၊ အစိုးရ အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေကြီးက ရုံးမတင်တဲ့ အမှုတွေလဲ အများကြီး ရှိသေးတယ်ခင်ဗျ။ ကျိချန်ကလဲ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေကို ကိုယ်ပြန်ပြီး စော်ကားမိပေသကဲ့” ဟု တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။ ဤတွင် အခြား တစ်ယောက် ကလည်း

“အမှုတင်တာကိုတော့ အစိုးရအမိန့်တော်ရ ရှေ့နေကြီးများကို အပြစ် သွားမပြောနဲ့လေ။ ကြားရတာကတော့ ဝန်မင်းတို့ ဝင်းထဲက အစေခံတွေတချို့ဟာ အပြင်လူရမ်းကားတွေ၊ လူရှုပ်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဝင်းကြီးကို မကောင်းကြံနေ ကြတယ်လို့ ကြားရတာပဲခင်ဗျ။ ပြီးတော့လဲ အစိုးရအမိန့်တော်ရ ရှေ့နေများရုံးက သက်သေခံ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရအောင် ဝန်မင်းတို့အိမ်က အစေခံတွေကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်ထားတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ခက်တာက ဝန်မင်းတို့က အစေခံတွေကို တယ်ပြီး မျက်နှာသာပေးတာကိုး၊ အမှန်က သင်းတို့ကို ဒီလောက်မျက်နှာသာ ပေးဖို့ မကောင်းဘူး”

တစ်ယောက်က

“ကျွန်ဆို ဘယ်ကျွန်မှ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ အချင်းချင်းမို့လို့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ဝန်မင်း နယ်မှာ သွားအမှု ထမ်းနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းကလဲ ဝန်မင်းရဲ့ တပည့်တွေဟာ ဝန်မင်းရဲ့ နာမည်ကို လိုက်ဖျက်နေကြတာ။ ဒီတော့ နောက်ဆိုယင် ဒီကောင်တွေကို ကြပ်ကြပ်သာ သတိထားပေတော့။ ခုထိတော့ ဝန်မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေကို မထိပါးသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ သံသယရှိလာယင် ဝန်မင်း ပစ္စည်းတွေလဲ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်နော်”

ကျိချန်မှာ အံ့အားသင့်လျက်

“နေစမ်းပါဦးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မကောင်းကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူတို့ ဘာတွေများ ပြောသံကြားလို့လဲ”

“ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရယ်လို့တော့ မကြားသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နယ်မှာ ရိက္ခာတော် ဝန်လုပ်ခဲ့တုန်းက ဝန်မင်းရဲ့ တပည့်တွေဟာ တယ်ကြီး လာဘ်စားတယ်လို့ ကြားတာပဲ။ ဒါကို ဝန်မင်းကလဲ မျက်နှာလွှဲထားတယ်တဲ့”

“ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီလို တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ အင်း၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်သာ မှန်ယင်တော့ ကျွန်တော်လဲ ဒီကောင်တွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်တော့မှာပါ”

“အရမ်းတော့လဲ တွေးပူမနေပါနဲ့လေ။ ဝန်မင်းရဲ့ စာရင်းကိုင်တွေ ဘာတွေကိုလဲ စစ်ဆေးကြည့်ဦးပေါ့။ အမိန့်ကို ဖိဆန်တဲ့ကောင် တွေ့ယင်တော့ နာနာကလေး ဆုံးမသာပစ်ခင်ဗျ”

ကျိချိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် တံခါးစောင့်ဝင်လာကာ

“သခင်ကြီး ကျိရဲ့ရဲ့ သမက်က ပြောလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ။ သခင်ကြီး ကျိရဲ့ဆီက ရစရာကြွေးငွေများ ရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒါကို ပြန်ပေးလိုက်ပါတဲ့။ အလုပ်များလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် မလာနိုင်တဲ့အတွက် လူလွှတ် တောင်းရပါတယ်တဲ့။ အကြွေး ရှိတယ်ဆိုတော့ ဆန်းတော့ တော်တော် ဆန်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အိမ်း၊ ပေးဆိုလဲ ပေးရတာပေါ့ကွာ” ဟု ကျိချိန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောလေ၏။ တစ်ယောက်က

“ဝန်မင်းတို့ တူမရဲ့ယောက်ျား ဆွန်ရှောင်ဆူဆိုတဲ့ လူကလဲ တယ်ရမ်းပါကလား ခင်ဗျာ။ ခု သူ့မှာ ယောက္ခမအိမ် တက်အရှာခံရလို့၊ ပစ္စည်းတွေ အသိမ်းခံရလို့ အကူအညီရမလား အောက်မေ့တယ်။ ဒုက္ခ ရောက်နေတုန်း ယောက္ခမဆီကို လာပြီး ကြွေးတောင်းနေ ပါကလား။ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ပါရောလားခင်ဗျာ”

“တော်ပါတော့ဗျာ။ ဒီကောင်အကြောင်းကို မပြောစမ်းပါနဲ့။ အမှန်က နောင်တော်ကြီးဟာ သူ့သမီးကို ဒီကောင်နဲ့ နည်းနည်းမှ သဘောတူခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူး။ ခုတော့ သူ့အမှားကို ကလေးမ ကလေးက တစ်သက်စာ ခံသွားရတော့တာပေါ့။ ခု အဲဒီကောင်က ကျုပ်ကိုတောင် စော်ကားနေပြန်ပြီလေ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ဆွေ့ကိုသည် သတင်းများကို ယူ၍ ပြန်လာလေ၏။

“အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေတော်ရုံးက စွဲထားတဲ့ စွဲချက်ဟာ မလုံလောက်သေးဘူးလို့ တပ်မှူးချောင်က ပြောတယ် ခင်ဗျ။ ဦးကြီး ကျိရဲ့နဲ့ အစ်ကိုကျိချိန်တို့ အတွက်တော့ သိပ်ပြီး အခြေအနေကောင်းဖို့ မမြင်လှဘူး”

ကျိချိန်၏ မိတ်ဆွေများက

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ဝန်မင်းကိုယ်တိုင် မင်းသားကြီးများနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ရှင်းလင်းပြယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဒီအတိုင်း ဆိုယင် ဝန်မင်းတို့ ဆွေမျိုးမိသားစု နှစ်ခုစလုံး သိပ်နစ်နာနေလိမ့်မယ်”

ကျိချိန်က သဘောတူစွာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ သူတို့လည်း မကြာမီ ပြန်သွားကြလေ၏။

အချိန်မှာ မီးထွန်းချိန်သို့ ရောက်လေပြီ။ ကျိချိန်သည် မယ်မယ့်အား ဂါရဝပြုရန် ဝင်လာခဲ့ရာ မယ်မယ်မှာ သက်သာနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိမိ၏အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ၌ ကျိချိန်သည် ကျိလျှံ၏ မိုက်မဲပုံကို စဉ်းစားရင်း ဒေါပွလျက် ရှိလေ၏။ သူတို့ လင်မယား ငွေတိုးချေးစားသည့်ကိစ္စ ပေါ်သည့်အတွက် ယခု တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ဒုက္ခရောက်သည့်ကိန်း ဆိုက်နေလေပြီ။ နတ်ငှက်မယ် ခြယ်လှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့် အခါ၌ ကျိချိန်သည် ပို၍ဒေါပွလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ နတ်ငှက်မယ်မှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိသည့်အပြင် သူတို့မှာ ပစ္စည်းလည်း အသိမ်းခံထားရသည့်အတွက် ယခု လောလောဆယ်တွင် အပြစ်တင်နေ၍ မဖြစ် တော့ပြီ။ သို့ဖြင့် ထိုနေ့ညမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှု မရှိဘဲ ကုန်လွန်သွားခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျိချိန်သည် မိမိကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို လျှောက်တင်ရန် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ခစား ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် မင်းသားကြီးနှစ်ပါးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဆိုကာ ကျိရဲနှင့် ကျိချိန်တို့ ကိစ္စတွင်လည်း ဝင်ရောက် ကူညီပေးရန် ပြောဆိုလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က တတ်နိုင်သမျှ ကူညီမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည့်အခါတွင် ကျိချိန် သည် အခြားမိတ်ဆွေများ ထံတွင်လည်း အကူအညီ တောင်းရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျိလျှံအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။ ကျိလျှံသည် မိမိဖခင်ကြီး ကျိရဲနှင့် အစ်ကိုတော် ကျိချိန် တို့အား လွတ်မြောက်အောင် မည်သို့မျှ လုပ်မပေးနိုင် တော့သည့်အတွက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ် အနီးတွင် ထိုင်၍ ငိုလျက်ရှိသော ပင်အဲကို တွေ့ရလေ၏။ အနီးရှိ အခန်းကလေး တစ်ခုထဲတွင် ချီချူတုန် သည် ပင်အဲကို မာန်မဲလျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံသည် နတ်ငှက်မယ် အနီးသို့လာခဲ့ရာ နတ်ငှက်မယ်မှာ အသက်ငင်နေသူ ကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် သူ့ကိုလည်း မည်သို့မျှ အပြစ်မတင်တော့ပြီ။

“ပြီးပြီးသား မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ သိမ်းပြီးသား ပစ္စည်းတွေ ကိုတော့ ပြန်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့ မလေးငှက်မယ်ကလဲ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ တော်တော်လေး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ သမားတော်များကို ပင့်ယင် ကောင်းမယ်” ဟု ပင်အဲက ငို၍ ပြောလေ၏။

ကျိလျှံသည် ဒေါပွပွဖြင့် ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်ပြီး

“ငါ့အသက်တောင် ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး။ သူ့အသက်ကို ဂရုစိုက်မနေနိုင်ဘူး”

နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ကြည့်ကာ မည်သို့မျှ မပြောဘဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။ ကျိလျှံ ထွက်သွားသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်က

“ပင်အဲ ဒီလောက် မပူစမ်းပါနဲ့ဟယ်။ ဒုက္ခတွေ သုက္ခတွေ ဒီလောက်ရောက်နေတာ ငါ့ကို ဂရုစိုက် မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါ့အဖို့ကတော့ သေသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ မြန်မြန်သေလေ ကောင်းလေပဲ။ ငါ သေသွားလို့ ရှိယင်သာ ငါ့သမီးလေး ချောချိုကို ကြီးပြင်းလာအောင် မွေးပေးပါ။ ညည်းကျေးဇူးကို ငါမမေ့ပါဘူး။ ရောက်ရာဘဝက ကျေးဇူး တင်နေမှာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ပင်အဲမှာ ပို၍ စိတ်ထိခိုက်သွားကာ ငိုပြန်လေ၏။

“တကယ်တော့ ခုကိစ္စတွေ မပေါ်ယင်လဲ ငါ့ကိုပဲ အပြစ်ဖို့မှာပါအေ။ ခု ကိစ္စက အပြင်က ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စ။ ငါသာ လောဘရှိယင် ငါလဲ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကတော့ အရေးရှိယင် ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ မဖြစ်ရအောင် ဆိုပြီး ကြိုလိုက် ဖန်လိုက်ရတာ။ ခုတော့ ငါကြံသမျှ ဖန်သမျှဟာ အဟောသိကံ ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့။ အေးလေ။ ငါကလဲ မယုံသင့်တဲ့ လူတွေကို ယုံမိပေသကဲ့။ ကျီချန် ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်တွေကိုလဲ ငါကြားပါတယ်အေ။ ချန် ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ မယားကို ကိုးရို့ ကားရား သွားလုပ်လို့ အဲဒီမိန်းမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသတဲ့။ ချန် ဆိုတဲ့ကောင်ကို ညည်း မသိဘူးလား။ ဒီကိစ္စ ပေါ်လာယင် ညည်းတို့သခင်လေး ကျိလျှံတောင် ကင်းမှာ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား။ အဲဒီတော့ ငါလဲ အရှက်လုံးလုံး ကွဲရမှာ။ ငါတော့ ခုချက်ချင်း သေသာ သေပစ်လိုက်ချင် တော့တယ်။ ငါ့မှာ ရွှေမျိုရဲတဲ့ သတ္တိလဲမရှိ၊ အဆိပ်သောက်ရဲတဲ့ သတ္တိလဲ မရှိလို့ ဒီလိုနေရတာ။ သေချင်နေတဲ့ လူအတွက် ဘာဖြစ်လို့ သမားတော် အပင့်ခိုင်းနေရတာလဲ။ ငါ့ကို သနားယင် မခေါ် ပါနဲ့။ ညည်းလုပ်တာက ငါ့ကိုသနားရာ မရောက်ဘူး။ နှိပ်စက်ရာ ရောက်နေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ပင်အဲမှာ ပို၍ စိတ်ထိခိုက်သွားလေ၏။ ပင်အဲမှာ မည်သို့လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပြီ။ ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမည် စိုးသည့်အတွက် သူ့အနားတွင် အမြဲစောင့်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် မယ်မယ်မှာ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မသိချေ။ ယခုအချိန်၌ မယ်မယ်မှာ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်လာပြီ ဖြစ်သည့်ပြင် ကျီချန်၏ ပြဿနာများ ရှင်းသွားပြီဟု သိရသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကလည်း သူ့အနားတွင် အမြဲရှိနေသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း အတော်တိုးတက်လျက် ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်မှာ မယ်မယ်၏ အချစ်တော် ဖြစ်သည့်အတွက် ယုန်ယွမ်းကို ခေါ်ကာ

“ငါ့ပစ္စည်းတချို့ ငှက်မယ်ကို သွားပေးချည်စမ်း။ ပြီးတော့ ငှက်မယ်ကို ကောင်းကောင်း ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး လိုတာပြုတာကို ဝယ်ပေးနိုင်အောင် ပင်အဲကိုလဲ ပိုက်ဆံပေးခဲ့။ သူနေထိုင် ကောင်းလာတော့မှ သူ့အတွက် ဘယ်လိုထပ်ပြီး စီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ ငါကြည့်ဦးမယ်” ဟု ပြော၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။ မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆင့်ကိုလည်း ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ရန် ဒေါ်လေးဝမ်ကို ပြောလေ၏။

နိန်စံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းခံရသည့် အတွက် တရားဝင် စာရင်းပေါက်သည့် ငွေဝယ် ကျွန်များ၊ အစေခံများ အားလုံးကိုလည်း သိမ်းယူသွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မယ်မယ်ကလည်း မမယုနှင့် သူ့ချွေးမတို့ကို ရထားလွှတ်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ တစ်ခါက ခမ်းနားကြီးကျယ် ခဲ့သည့် နိန်စံအိမ်ကြီးမှာ ယခုအခါတွင် ကြည့်ရက်စရာ မရှိအောင် ဖြစ်နေလေပြီ။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးတွင် မမယုနှင့် သူ့ချွေးမအပြင် ကျိချန်၏ အမြှောင်မယား ဖေဖန်နှင့် ရှိယွန် တို့သာ ရှိကြတော့လျက် အခြားအစေခံဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပြီ။ မယ်မယ်သည် သူတို့အား ဆီချွန်း၏အဆောင် နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အဆောင်တစ်ဆောင် ပေးပြီး စိတ်တိုင်းကျ နေထိုင်စေ၏။ လိုအပ်သည့် အစေခံများကိုလည်း ပေးလေ၏။ သူတို့အတွက် အစားအသောက်ကိုလည်း ဖိုကြီးမှ အပို့ခိုင်း၏။ အဝတ်အထည်နှင့် အခြားလိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများ ကိုလည်း ထောက်ပံ့လေ၏။ ယွန်းစံအိမ်ကြီးမှ အိမ်သားများအား ပေးသကဲ့သို့ လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေး ကိုလည်း စာရင်းကိုင်ရုံးမှ ပေးလေ၏။

အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ရောက်နေသည့် ကျိရုံ၊ ကျိချန်နှင့် ကျိယုန်တို့အတွက် ရုံးစရိတ်စကကို မူကား ယွန်းစံအိမ် ကြီးမှလည်း မထောက်ပံ့နိုင်ချေ။ နတ်ငှက်မယ်တွင်လည်း ပိုက်ဆံမရှိတော့ပြီ။ ကျိလျှံမှာလည်း ကြွေးတွေ ပတ်လည် ဝိုင်းလျက် ရှိလေပြီ။ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စတို့တွင် ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိသည့် ကျိချန်ကမူ

“ကျုပ်တော့ မိတ်ဆွေတွေဆီကိုပဲ အကူအညီ တောင်းရတော့တာပဲ” ဟုသာ ပြောလေ၏။

ကျိလျှံသည် မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ဆွေမျိုးထံ အကူအညီတောင်းရန် စဉ်းစားသေး၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဆွေတို့မှာလည်း စီးပွားပျက်ခဲ့လေပြီ။ ဝမ်းဇူတုန်လည်း မရှိတော့ပြီ။ သူ့ကို အကူအညီ ပေးနိုင်မည့်သူ ဆို၍ ဆွေမျိုးထဲတွင် တစ်ယောက်မျှ မမြင်တော့ချေ။ စရိတ်စကများကို ကုန်ကျခံရန် တစ်ခုတည်းသော နည်းမှာ စိတ်ချရသည့် စာရင်းကိုင်တစ်ယောက်ကို တောသို့ တိတ်တဆိတ်လွှတ်ကာ မိမိပိုင်မြေများကို ရောင်းချရန်သာ ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ လွှတ်လိုက်သည်နှင့်

အစေခံများအမြင်၌ မိမိတို့ မိသားစုသည် ဒုက္ခရောက်နေပြီဟု သိရှိသွားကာ ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ အလွဲသုံးစားလုပ်ခြင်း၊ ခိုးဝှက်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လာကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို နောက်မှ ဖော်ပြဦးမည်။

မယ်မယ်အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ မယ်မယ်မှာ တစ်စက်မျှ စိတ်လက်ချမ်းသာမှု မရှိသေးချေ။ သူတို့ အခြေအနေ ကို တွေးမိတိုင်း ငိုလျက်သာရှိလေ၏။ မိမိတို့၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ခံယူလာသော ဘွဲ့မည်ရည်ကိုလည်း ရုပ်သိမ်း လိုက်လေ ပြီ။ မိမိသားကြီး ကျိရဲနှင့် တူနှစ်ယောက်မှာလည်း အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ရောက်နေကြလေပြီ။ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မမယု တို့မှာလည်း ကုန်းကောက်စရာမျှပင် မကျန်တော့အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြလေပြီ။ ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်သည် မယ်မယ်အနီးတွင် အမြဲတစေ ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက် ရှိကြသည့်တိုင် သူတို့သည် မယ်မယ်၏ သောကကို ခွဲဝေခံစားနိုင်ခြင်း မရှိကြ ချေ။

တစ်ညသ၌ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုကို တခြားသို့ လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ်တွင် အတင်းထထိုင်ကာ ဆင်းတုတော်များအား ဆီမီးပူဇော်ရန်၊ မိမိ၏ အဆောင်ဝင်းထဲတွင် အမွှေးတိုင်အိုး တစ်အိုးအပြည့် အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ရန် ယုန်ယွမ်းနှင့် အခြားအစေတော်များကို ခိုင်းလေ၏။ မီးပူဇော်သည့် အခါ၌ မယ်မယ်သည် တောင်ဝှေးကို ကိုင်ကာ တလင်းပြင်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ရန် ဖြစ်သည်ဟု သိသည့်အတွက် ဟုဝိုသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ကတ္တီပါထိုင်ဖုံ တစ်ခုကို ချထားလေ၏။ မယ်မယ်သည် အမွှေးတိုင် ထွန်းညှိပူဇော် ပြီးနောက် မြေကြီး ပေါ်တွင် ပုဆစ်ထုပ်ထိုင်ကာ ဘုရားကို ရှိခိုးလေ၏။

ထိုနောက် မယ်မယ်သည် နတ်သိကြားများကို တိုင်တည်ခြင်း ပြုလေ၏။

“တပည့်တော်ဟာ ရှိဆွေမျိုးစုက ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ရှိ ဆွေမျိုးစုကနေပြီး ကျိ ဆွေမျိုးစု အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနဲ့ သမာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်များ ဘုရား။ တပည့်တော်မကို ကူညီမှိုင်းမတော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ဆွေမျိုးစုဖြစ်တဲ့ ကျိဆွေမျိုးစုဟာ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမူခြင်း မရှိခဲ့ပါဘုရား။ ဘယ်အခါကမှ အာဏာအားကိုးနဲ့ တစ်ဘက်သား အပေါ်မှာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါဘုရား။ တပည့်တော်မဟာ မိမိလင်ယောက်ျားအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေတဲ့ မယားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး သားသမီးအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေတဲ့

မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်မဟာ များများ စားစား ကောင်းမှု မပြုနိုင်ခဲ့သည့်တိုင် ဆိုးသွမ်းတဲ့ အမှုကို ဘယ်တော့မှ မပြုခဲ့ပါဘူး ဘုရား။ ဒါပေမယ့် ကျိဆွေမျိုးစု နောင်လာ နောက်သားတွေဟာ မာန်တက်ပြီး ဘုရားတရားကို မရှိမသေ လုပ်ခဲ့ကြတာများ ရှိပါလိမ့်မယ် ဘုရား။

“ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်မတို့ရဲ့ ပစ္စည်းများဟာ ဘဏ္ဍာတော် အဖြစ် အသိမ်းခံခဲ့ရပြီး အိမ်များကိုလဲ ဝင်ရောက် ရှာဖွေခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ် ဘုရား။ ခုဆိုယင် တပည့်တော်မရဲ့ သားကြီးနဲ့ မြေးနှစ်ယောက်ဟာ အကျဉ်းကျနေ ကြပါတယ် ဘုရား။ ကံကြမ္မာဟာ သူတို့မှာ အကုသိုလ်ဝင် နေပါတယ်ဘုရား။ ခု သူတို့တစ်တွေ ပြုမိတဲ့ အမှားများအတွက် တာဝန် ရှိသူဟာ တပည့်တော်မသာ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်မဟာ သူတို့ကို ဆုံးမပဲ့ပြင်ဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့ အတွက် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ အကျဉ်းကျနေသူတို့၏ ဝမ်းနည်းမှုကို ပျော်ရွှင်မှုအဖြစ် ပြောင်းပေးဖို့၊ နာမကျန်း ဖြစ်သူများကို ကျန်းမာသူများအဖြစ် ပြောင်းပေးဖို့ တပည့်တော်မ တောင်းပန် လျှောက်ထားပါတယ် ဘုရား။ မိသားစု တစ်စုလုံး ဒုစရိုက်ကို ကျူးလွန်သည့်တိုင် တာဝန်ရှိသူမှာ တပည့်တော်မ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်မရဲ့ သားတွေနဲ့ မြေးတွေကိုတော့ ချမ်းသာပေးတော်မူပါ ဘုရား။ နတ်သိကြားများ ဘုရား၊ ဘုရား တရားကို ရိုသေကိုးရှိုင်းတဲ့ တပည့်တော်မကို ကူညီမှိုင်းမတော် မူကြပါဘုရား။ သေချင်း သေယင်လဲ တပည့်တော်မသာ အလျင်သေပြီး၊ သားတွေ မြေးတွေကို ချမ်းသာ ပေးတော်မူပါဘုရား။”

ထိုနေရာသို့အရောက်၌ မယ်မယ်၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားကာ မယ်မယ်သည် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ယုန်ယွမ်းနှင့် ချင်ချူ တို့သည် မယ်မယ်ကို ခန်းဆောင်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျ ကြလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် မယ်မယ်အားကန်တော့ရန်အတွက် ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကို ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျန်သုံးယောက်မှာလဲ ဓာတ်ကူးကာ ငိုလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ကြည်တို့ အထဲတွင် ဝမ်းအနည်းဆုံးမှာ ပေါက်ကြည် ဖြစ်လေ၏။ မိမိအစ်ကိုဖြစ်သူ ဆွေဖန်မှာ တစ်ရပ်တစ်ကျေး အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ရောက်လျက်ရှိကာ သေဒဏ်ကျမည်လော၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ ပြောင်းရမည်လောဟု မသိရ သည့် အတွက် ပို၍ ဝမ်းနည်းနေလေ၏။ မိမိ၏ ယောက္ခမဖြစ်သူ ကျိချိန်မှာ ပြဿနာမရှိသော်လည်း ကျိဆွေမျိုးစုကြီးမှာ ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားလျက် ရှိသည့်ပြင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပေါက်ယုမှာလည်း စိတ္တဇနာ စွဲကပ်သည်မှာ ယခု အချိန်အထိ ပြန်၍ကောင်းမွန်ရန်

လမ်းမမြင်သေးချေ။ သို့ဖြင့် ပေါက်ကြည်မှာ မိမိ၏ ရှေ့ရေကို တွေးလိုက်မိတိုင်း မယ်မယ်ထက်ပင် ဝမ်းနည်းလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ကြည် ပူဆွေးသောက ရောက်သည်ကို မြင်လျှင် ပေါက်ယုကိုလဲ ကူးစက်သွားလေ၏။

“အင်း၊ မယ်မယ်မှာလဲ ကြီးတောင့်ကြီးကာမှ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း မနေရပါကလား။ မယ်မယ် စိတ်မချမ်းသာတဲ့ အခါကျတော့ ဖေဖျားနဲ့ မေဖျားတို့လဲ ဘယ်မှာ စိတ်လက်ချမ်းသာ ရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ ခုဆိုယင် တို့ဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေး တွေဟာလဲ လေနှင့်ရာလွင့်တဲ့ တိမ်တိုက်လို တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ခုဆိုယင် နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဟိုတုန်းက ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကဗျာအဖွဲ့ကလေး ဖွဲ့ကြ၊ ကဗျာတွေစပ်ကြနဲ့ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့ကြသလဲ။ ဒါပေမယ့် မလေးထိုက်ယု ဆုံးပြီးကတည်းက ငါ့စိတ်တွေဟာလဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ငါ့အနားမှာ မလေးပေါက်ကြည် ကလဲ အမြဲလိုလို ရှိနေတော့ ငါ့မှာ ငိုလို့လဲမဖြစ်။ ခုတော့ မလေးပေါက်ကြည်မှာလဲ အမေနဲ့ အစ်ကိုအတွက် ပူနေရတော့ တစ်နေ့လုံး နေမှ ပြုံးတာ ရယ်တာတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး” ဟု ပေါက်ယု တွေးနေလေ၏။ ပေါက်ယုသည် တမိုင်မိုင် တတွေတွေ ဖြစ်နေသည့် ပေါက်ကြည်ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိကာ ကျိတ်ငိုလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါတွင် ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေကြသော ယုန်ယွမ်း၊ ဆွေကွမ်း၊ ပင်အဲနှင့် မာလာတို့သည်လည်း ငိုကြ ပြန်လေ၏။ သူတို့ငိုသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် အခြားသော အစေတော် သူငယ်မ ကလေးများသည်လည်း မနေနိုင်။ သူတို့ကို ငိုယိုခြင်းမပြုရန် မတားကြချေ။ သို့ဖြင့် အခန်းထဲမှ သူတို့ငိုသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည် ထက် ကျယ်လောင်လာခဲ့လေရာ အပြင်တွင် အစောင့်ကျနေသည့် အစေခံမိန်းမကြီးများသည် လန့်ဖျပ်ကာ ထိုအကြောင်း ကို ကျိချိန်အား လာရောက် ပြောကြလေ၏။

ကျိချိန်သည် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင် ထိုင်နေစဉ် မယ်မယ်၏ အစေခံသည် ထိုအကြောင်းကို လာ၍ပြောလေ၏။ ကျိချိန်သည် အလန့်တကြားဖြင့်လိုက်ခဲ့ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်လျှင်ပင် တစ်အိမ်လုံး ငိုနေကြသည့် အသံများကို ကြားနေရလေပြီ။ မယ်မယ်များ တစ်ခုခု ဖြစ်လေပြီလောဟု ကျိချိန် ထင်လိုက်မိလေ၏။ ကျိချိန်သည် အတင်း ပြေးလာခဲ့ရာ ထိုင်၍ငိုနေသည့် မယ်မယ်ကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင်မှ စိတ်အေး၍ သွားလေ၏။

“မယ်မယ် စိတ်ထိခိုက်နေယင် နင်တို့က ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျာပေါ့။ ခုတော့ နင်တို့ကပါ ငိုနေတယ်” ဟု အခြားသူ များကို မာန်မဲလေ၏။

ထိုအခါကျမှ အခန်းတွင်းတွင် ရှိသူတို့သည် မျက်ရည်များကို သုတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောင်တက်တက်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြလေ၏။ ကျိချိန်သည် အနီးသို့တိုးလာကာ မယ်မယ်ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့် ပြီးလျှင် ကျန်လူများကို မာန်မဲ ပြန်လေ၏။ ထိုအခါကျမှ အခန်းတွင်း ရှိနေသူတို့သည် မယ်မယ်ကို ဖျောင်းဖျရန် လာခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် သူတို့ ကိုယ်တိုင် ဝိုင်းငိုမိနေကြောင်းကို သတိရကြတော့သည်။

ထိုစဉ် အခိုင်းမိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် နယ်စားကတော်ကြီး ရှိ ထံမှ လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော် သူငယ်မ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာလေ၏။ အစေတော် သူငယ်မကလေး နှစ်ယောက်သည် မယ်မယ်နှင့် အခြားသူများကို ဂါရဝ ပြုလေ၏။

“ကျွန်မတို့ကို သခင်ကြီး၊ သခင်မကြီးနဲ့ သခင်မကလေးတို့က လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ပြီးသလောက် ဖြစ်သွားပြီလို့ ကြားရပါတယ်တဲ့။ ပြီးတော့လဲ သခင်ကြီးကျိချိန်အတွက် ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူးတဲ့။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့တဲ့။ သခင်မလေး ကိုယ်တိုင် လာဖို့ပါပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ လက်ထပ်တော့မှာမို့လို့ မလာဖြစ်တာပါတဲ့”

မယ်မယ်က အောက်လက်ငယ်သားများကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရန်မသင့်ဟု ယူဆသည့်အတွက်

“အေး အေး၊ နယ်စားကြီးနဲ့ နယ်စားကတော်ကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်။ အမှုဆိုတာ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တိုင်းလဲ မဖြစ်ဘဲနေလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကုသိုလ်ကံအလျောက် ဖြစ်လာရပေတာပဲ။ တစ်နေ့ကျယ်င် ငါ့ကိုယ်တိုင် လာပြီး ကျေးဇူးတင်စကား လာပြောပါဦးမယ်လို့လဲ ပြောလိုက်။ သူတို့သမီးလေးလဲ သင့်လျော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်ပါ စေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်အေ။ သတို့သားက ဘယ်ဆွေမျိုးထဲ ကလဲ”

“သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရည်ကတော့ တော်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မြင်ရသလောက်ဆိုယင် သတို့သားက ရည်ရည်မွန်မွန် ထဲကပါပဲ။ ဒီက သခင်လေး ပေါက်ယုအတိုင်းပါပဲ။ စာပေကျမ်းဂန်များလဲ တတ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

မယ်မယ်က ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

“ဒီလိုဆိုယင် ကောင်းပါလေရဲ့တော်။ တို့များက တောင်ပိုင်း အောက်သူအောက်သားတွေ မဟုတ်လားအေး။ ဒီမှာနေလာတာ ကြာပေမယ့် အောက်ထုံးစံ ဓလေ့တွေတော့ ခုထိလိုက်နာနေတုန်းပဲ။ ဒီတော့ တို့များဖြင့် သတို့သား လောင်းကို မမြင်ဖူးသေးဘူး။ တစ်နေ့ကတုန်း ကတင်

ငါ့ညီအစ်မတွေ အကြောင်းကို ပြန်တွေးနေမိသေးတယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ ညည်းတို့ သခင်မလေးကိုတော့ ငါအချစ်ဆုံးပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်း ကဆိုယင် ငါ့ဆီမှာတောင် ခေါ်ထားသေးတာပဲ။ အရွယ်ရောက်လာတော့ သူ့အတွက် သင့်တော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကလေး ဘာလေးတော့ ရှာပေးဖို့ စိတ်ကူးမိပါသေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ ဦးလေး ကျီချိန်ကလဲ နယ်ကို ရောက်နေတော့ ငါ့မှာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဆိုလို့ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ အင်း၊ လင်ကောင်းသားကောင်း ရသွားတယ်ဆိုယင်တော့ ငါ့မှာလဲ စိတ်အေးရတာပေါ့အေ။ မင်္ဂလာဆောင်ကို ငါကိုယ်တိုင် လာချင်ပေမယ့် ဒီမှာကိစ္စဝိစ္စတွေ ဖြစ်နေတော့ လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ညည်းတို့ ပြန်သွားယင်သာ ငါနှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ကြ ပေတော့။ ပြီးတော့ ညည်းတို့ သခင်မလေးကိုလဲ ပြောလိုက်။ မယ်မယ့်အတွက် ဒီလောက် စိတ်ပူမနေနဲ့လို့။ ငါ့အသက်ရှစ်ဆယ် ရှိပြီလို့။ ဒီခန္ဓာ သေသွားယင်လဲ ကိစ္စမရှိတော့ဘူး။ လူ့ ဘဝကြီးမှာ ကောင်းကောင်းနေခဲ့ရပြီ။ သူတို့ လင်မယားသာ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေလို့ ဆုတောင်း လိုက်တယ် လို့ပြော။ အဲဒီအချိန်လောက်ဆိုယင် ငါကတော့ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ရောက်နေပါပြီအေ” ဟုဆိုကာ မယ်မယ်သည် ငိုပြန်လေ၏။

အစေတော်များက

“မငိုပါနဲ့ မယ်မယ်ရယ်၊ လက်ထပ်ပြီး ကိုးရက်ကျော်ယင် သူခင်ပွန်းနဲ့အတူ မယ်မယ့်ကို လာကန်တော့ဦးမှာပါ။ အဲဒီအခါကျယင် မယ်မယ် ဝမ်းသာမှာပါ”

မယ်မယ်က ခေါင်းညိတ်ပြု၍ အစေတော်နှစ်ယောက် တို့လည်း ပြန်သွားကြလေ၏။

အခြားသူများမှာ ထိုအကြောင်းကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြသော်လည်း ပေါက်ယုမှာ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

“လူ့ဘဝကြီးဟာ တယ်လို့လဲ ဆန်းပါကလား။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဘာဖြစ်လို့ သွေးမတော် သားမတော် လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရတာလဲ။ လက်ထပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီမိန်းကလေးဟာ တစ်မူပြောင်းသွားတော့တာပဲ။ ခု ငါ့ဝမ်းကွဲအစ်မ ရှိ ဆိုယင် သူ့ဦးလေး အတင်းပေးစား တာနဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ်။ နောက်တစ်ခါ ငါနဲ့တွေ့ယင် အလျင်တုန်းကလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခပ်ဝေးဝေး ခပ်တန်းတန်းပဲ ဆက်ဆံကြရတော့မယ်။ လူတွေနဲ့ ရှောင်ကွင်း၊ လူတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး ဆက်ဆံ ရတဲ့ဘဝမျိုးမှာ နေရလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာလဲ”

ထိုသို့တွေးရင်း ပေါက်ယု၏ နှလုံးသားသည် နာကျင်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ် အငိုတိတ်သွားပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် မငိုရဲတော့ဘဲ စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ခံစားနေရလေ၏။

ထိုစဉ် ကျိချိန်သည် မယ်မယ်ကို စိတ်မချသေးသည့်အတွက် ပြန်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်သည် အခြေ အနေ ကောင်းနေသည့်အတွက် ကျိချိန်သည် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကာ လိုင်တကို ခေါ်ပြီးလျှင် အစေခံများ၏ စာရင်းကိုတောင်း ကြည့်၍ သူတို့ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတာဝန်များကို စစ်ဆေးကြည့်လေ၏။ မိမိတို့ဝင်းထဲတွင် အစေခံပေါင်း အိမ်ထောင် သုံးဆယ် ကျန်နေသေးပြီး ယောက်ျား မိန်းမ စုစုပေါင်း နှစ်ရာဆယ့်နှစ်ယောက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းခံရသည့် ကျိရဲ့၏ ငွေဝယ်ကျွန်များ မပါသေးချေ။

ကျိချိန်သည် မိမိတို့ ဝင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသည့် စာရင်းကိုင် နှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ယခင်က မိမိတို့အိမ်ထောင်စု၏ ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေများကို မေးမြန်းကြည့်လေ၏။ စာရင်းကိုင်ချုပ်က မကြာခင်နှစ်များက စာရင်းများကို ပြသည့်အခါ၌ မိမိတို့ ထွက်ငွေမှာ ဝင်ငွေထက် အဆမတန် များပြားနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယင်းတို့ အပြင် ရွှေနန်းတော်တွင်းသို့ ပို့ရသည့် အသုံးစရိတ်များ၊ အပြင်မှ ချေးထားသည့် ငွေစာရင်းများကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ အရှေ့ဘက် နယ်များရှိ မိမိတို့ မြေငှားခများကို ပြန်ရသည့်တိုင် မိမိတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ရခဲ့သည့် သီးစားခများ၏ ထက်ဝက်ပင် မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရပြီး သုံးစရိတ်မှာ ဘိုးဘွားများ လက်ထက်ကထက် ဆယ်ဆခန့် များနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျိချိန် သည် စိတ်တိုတိုဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ဖနောင့်ဖြင့် ဆောင့်လိုက်ကာ

“လွန်လှချည်လားကွ။ ဝင်ငွေထွက်ငွေ ကိစ္စတွေကို စစ်ဆေးဖို့ ကျိလျှံကို တာဝန်ပေးထားတာ၊ ခုတော့ တို့မှာ ဝင်ငွေကို တစ်နှစ်တစ်နှစ် ကြိုပြီး သုံးနေတာ ကြာလှပါပကောလား။ အပြင်ပန်းကြည့်တော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုဘဲ၊ သုံးလိုက် ကြ စွဲလိုက်ကြနဲ့။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဘွဲ့အတွက်ရတဲ့ လစာတွေကိုတောင် မချန်ဘဲ သုံးပစ်တယ် ဆိုတော့ ဒါမှ မမဲ့ယင် ဘယ် ခံနိုင်ပါတော့မလဲ။ ခုနေမှ ဒါတွေကို ပြန်ပြင်နေရလို့လဲ မရတော့ပါဘူး။ နောက်ကျနေပါပြီ”

ကျိချိန်သည် ကြိရာမရဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်လျက် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ လေ၏။

မိမိတို့ သခင်ကြီးသည် အိမ်အုပ်ချုပ်မှု ကိစ္စများကို နားလည်းမလည်၊ ကြံလည်း မကြံတတ်ဘဲ အလဟဿ စိတ်ပူနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သိသည့် အတွက် လိုင်တက

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ သခင်ကြီး။ ဒါမျိုးကတော့ အိမ်ထောင်စုတိုင်းမှာ ဖြစ်နေကျပါ။ စာရင်းတွေကို တိုက်ကြည့်နေယင်တော့ မင်းညီမင်းသား ဆွေတော်မျိုးတော်တွေရဲ့ အိမ်တွေမှာလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ လုံလောက်တယ်ရယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဟန်မပျက် တတ်နိုင်သလောက် နေသွားကြတာပါပဲ။ ခု သခင်ကြီးမှာ နည်းနည်း ပါးပါး ကျန်ပါသေးတယ်။ တကယ်လို့ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းသွားယင်လဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားမှာပါပဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ သောက်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးတွေနဲ့ လာပြောမနေကြနဲ့။ မင်းတို့ကျွန် ဆိုတဲ့ ကောင်တွေဟာ ဘာမှ ရှက်ရ ကြောက်ရမှန်း သိတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ သခင်တွေ ကြီးပွားယင် ပိုက်ဆံကို ဝိုင်းသုံးမယ်၊ သခင်တွေ မွဲယင် ထွက်ပြေးပြီး ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့မယ်။ ပစ္စည်းတွေကို ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းမခံရဖို့ ကောင်းတယ်လို့ မင်းတို့က ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် နာမည်သာကြီးပြီး တကယ်ကျတော့ ဘာမှ လူအထင်ကြီးအောင် ဟန်ရေးပြနေလို့လဲ အပိုပေါ့ကွ။ မင်းတို့က ပြဿနာဖြစ်လာယင် သခင်အပေါ်မှာချည်း အပြစ်ပုံချင်တဲ့ကောင်တွေ။ ခု ကျိရဲ့နဲ့ ကျိချန်တို့ ပြဿနာ ဖြစ်ရတာလဲ ပေါက်အဲဆိုတဲ့ကောင် ဟိုပြောဒီပြော ပြောလို့ ဖြစ်ရတာ။ နို့နေစမ်းပါဦး။ ဒီစာရင်းထဲမှာ ပေါက်အဲ နာမည်လဲ မတွေ့ပါကလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“ပေါက်အဲက ကျွန်တော်တို့ စာရင်းထဲမှာ မရှိဘူးသခင်ကြီး။ အရှေ့ဘက်ဝင်းက စာရင်းမှာသာ ရှိတာ။ သခင်လေး ကျိလျှံက ပေါက်အဲက ရိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူလိုချင်တယ်လို့ ပြောတာနဲ့ သူ့ကို ပေးလိုက်ရပါတယ်။ ပေါက်အဲ အစား သူ့မိန်းမကို ဒီကိုပြောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့မိန်းမကို ခဏခေါ်ထားတာပါ။ သူပါ ပြောင်းလာတော့ သူ့မိန်းမလဲ ပြောင်းလိုက်လာပါတယ်။ သူ့မိန်းမဆုံးတော့ ပေါက်အဲလဲ အရှေ့ဘက် ဝင်းထဲကို ပြန်ရောက်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်တော့ သခင်ကြီးကလဲ ရုံးမှာအလုပ်များ၊ သခင်မတွေကလဲ မြောက်နန်းမတော်ဘုရား ကံတော်ကုန်လို့ ပူဆွေး နေကြတော့ အိမ်ကိစ္စ အားလုံးကို သခင်လေး ကျိချန်က ဆောင်ရွက်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ပေါက်အဲ ကိုလဲ ပြန်ခေါ် လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာဘူးခင်ဗျ။ ပေါက်အဲကို ဒီပြန်ပို့လိုက်ပါတယ်။ သခင်ကြီးက အိမ်ကို စီမံအုပ်ချုပ်လေ့ မရှိတော့ ဒီကိစ္စတွေကို သခင်ကြီးသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ စာရင်းထဲမှာ မရှိတာ ပေါက်အဲ တစ်ယောက်တင် မကဘူးခင်ဗျ။ အများကြီးပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရယင်တော့ စာရင်းကိုင်တိုင်းမှာ သူ့လက်ထောက်ဆိုပြီး ဆွေမျိုးတွေကို ခန့်ထားတာတွေ တစ်ပုံပဲ။ အဲဒါတွေက စာရင်းထဲမှာ မပါဘူး ခင်ဗျ”

“ဟင်း၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ” ဟု ဆိုကာ ကျီချိန်သည် စာရင်းကိုင်များကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။ မိမိ၏ အိမ်ကြီးကိစ္စ အဝဝကို ညတွင်းချင်း ပြန်ပြင်၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်း သိသည့်အတွက် ကျီချိန်သည် ကျီရဲ၏ကိစ္စ ပြီးမှလုပ်တော့မည်ဟု ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျီချိန်သည် အိမ်ကိစ္စများကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် အစေခံတစ်ယောက်သည် ပြေးလာကာ

“သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီးကို မေးမြန်းစစ်ဆေးစရာရှိလို့ ရွှေ့နန်းတော်ကြီးက ဆင့်ခေါ်လာတယ်ခင်ဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

ကျီချိန်မှာ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေလေပြီ။ အဆိုးလောအကောင်းလောဟု သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါ လေ။

မယ်မယ်သည် သူ့စုငွေများကို အညီအမျှ ခွဲဝေပေးခြင်း။

ဘုရင်၏အမိန့်အရ ကျိချိန်၏ မျိုးရိုးစဉ်ဘွဲ့ကို ပြန်လည်အပ်နှင်းခြင်း။

ရွှေနန်းတော်တွင် လွှတ်တော်ဝန်ကြီး အားလုံးနှင့် မင်းညီမင်းသားများ အားလုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးက

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်အရ စစ်မေးစရာရှိလို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်ဗျ”

ကျိချိန်သည် ခူးထောက်၍ လက်အုပ်ချီကာ အမိန့်ကို နာခံလျက် ရှိ၏။

“အမတ်ကြီးရဲ့ နောင်တော်ကြီးဟာ လက်အောက်ခံ အရာရှိတွေနဲ့ပေါင်းပြီး လူထုတွေကို နှိပ်စက်ခဲ့တယ်ဗျ။ သူ့သားကို ကစားဝိုင်းတွေ ထောင်ခွင့်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါတင်မကဘူး သူတစ်ပါးရဲ့သား မယားကိုလဲ သွေးဆောင်ခိုးယူတဲ့ အတွက် မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ်။ ဒီအချက်တွေကို အမတ်ကြီး သိသလား”

ကျိချိန်အား လွှတ်တော်ဝန်ကြီးများက မေးမြန်းကြလေ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးရေးချုပ် ခန့်အပ်တော်မူလိုက်တဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ နယ်အနှံ့လျှောက်သွားပြီး ခေါင်းပါးငတ်မွတ်တဲ့နယ်တွေကို လိုက်စစ်ဆေးရပါတယ်။ တစ်မြန်နှစ်ကမှ ကျွန်တော် ရွှေမြို့တော်ကို ပြန်ရောက်ပါတယ်။ ဒီနောက် လုပ်ငန်းဌာနမှာ ဝင်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ရိက္ခာမင်းကြီးတာဝန်နဲ့ ကျန်စီး ပြည်နယ်ကို ပြောင်းသွားရပါတယ်။ အဲဒီကမှ ကျွန်တော့်ကို အရေးယူတဲ့ အတွက် ရွှေမြို့တော်ကို ပြန်လာပြီး လုပ်ငန်းဌာန ဝန်ကြီးလက်အောက်မှာ အလုပ်ပြန်လုပ်ရပါတယ်။ နေ့ညမဟူ ကျွန်တော် တာဝန်ကိုကျေပွန်အောင် ကြိုးစား ထမ်းရွက်ခဲ့ ပါတယ်။ သို့သော်လဲ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စကို စီမံဖို့နဲ့ ကျွန်တော့်သားများ၊ တူများကို ဆုံးမပဲ့ပြင်ဖို့ ဝတ္တရား ပျက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဘုန်းကြီးသောဘုရားရဲ့ ညာတာသနားခွင့်ကို မခံယူထိုက်ပါ။ ကြီးလေးသော အပြစ်ကို ပေးသင့်ကြောင်းပါ”

ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးက ထိုအကြောင်းကို ဘုန်းတော်ကြီးသော

ဘုရားထံ လျှောက်ထားပေ၏။ မကြာမီတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား က ပြန်တမ်း တစ်စောင် ထုတ်ပြန်လိုက်ရာ ထိုပြန်တမ်းကို ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီးက ဖတ်ပြ လေ၏။

“ကျိချိန် နာခံရမည် အမိန့်တော်။ ကျိချိန်သည် ပြည်နယ်အရာရှိများနှင့် ပူးပေါင်းကာ ပြည်နယ်လူထုကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ကြောင်း၊ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ကာ ပင်အန်း မြို့တော်ဝန်နှင့် ပူးပေါင်းကြောင်းဖြင့် အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေများရုံးမှ စွဲချက်ကို ငါကိုယ်တော်တိုင် ကြားနာစုံစမ်းပြီး ဖြစ်သည်။ ကျိရဲသည် မိမိနှင့် ပင်အန်းမြို့တော်ဝန်မှာ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြောင်း ဝန်ခံသော်လည်း စွဲချက်ကိုမူ ငြင်းကွယ်လျက် ရှိသည်။ အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေများရုံးတွင်လဲ ထင်ရှားသည့် သက်သေ အထောက်အထား မပြနိုင်သည်ကို ငါကိုယ်တော်တိုင် တွေ့ရသည်။ မိမိ၏ အာဏာကို အလွဲ သုံးစားပြုကာ ကျောက်အ ဆိုသူထံမှ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို တောင်းယူသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် လက်ဆောင်မှာ အသေးအဖွဲ ပစ္စည်းသာဖြစ်လျက် လုယက်မှု နှင့်စာလျှင် ပြောပလောက်သော ပြစ်မှုမဆိုသာ။ ကျောက်အဆိုသူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ခြင်းမှာလဲ သူ့အား သေစေရန် ညှဉ်းဆဲ၍ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဖောက်ပြန်၍ အဆုံးစီရင်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျိရဲအား သနားညှာတာသောအားဖြင့် မိမိပြစ်မှုအတွက် ဒဏ်ခံရန် နယ်ခြားသို့ ပို့လိုက်သည်။

“သူတစ်ပါးသားမယားကို ခိုးယူပေါင်းသင်းကြောင်း၊ သို့အတွက် မိန်းကလေးဖြစ်သူသည် သူ့အမြှောင် ဖြစ်ရ သည်ထက် မကဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားကြောင်းဖြင့် ကျိချန်အား စွဲဆိုထားသည့် စွဲချက်နှင့် ပတ်သက်၍မူ အစိုးရ အမိန့်တော် ရှေ့နေများရုံးမှ မူလအစီရင်ခံစာကို လေ့လာကြည့်သည့်အခါ၌ သေသူ မယု ဆိုသူသည် ချန်ဟွာဆိုသူနှင့် စေ့စပ်ထားကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ချန်ဟွာမှာ ဆင်းရဲသားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတွက် စေ့စပ်ခြင်းကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်း၊ ဤတွင် မယု၏အမေက ကျိချန်၏ ဝမ်းကွဲ ညီငယ် တစ်ဦး၏ အမြှောင်မယားဖြင့် သဘောတူခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပါရှိသည်။ ဤသည်မှာ ခိုးယူပေါင်းသင်းခြင်း မမည်။ ညီမ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် မထွေးယုဆိုသူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ခြင်းနှင့် ယင်းအား မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရာတွင် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များအား အကြောင်းကြားခြင်းမရှိသည့် စွဲချက်နှင့်ပတ်သက်၍ သိရသည်မှာ သေသူ မထွေးယုသည် ကျိချန် ဇနီး၏ ညီမဖြစ်ကြောင်း၊ လူကြီးများက လူတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ပေးပြီး သည့်နောက်၌ ထိုလူက ထိုမိန်းကလေးမှာ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းဟုဆိုကာ စေ့စပ်မင်္ဂလာ လက်ဆောင်များကို ပြန်တောင်းကြောင်းဖြင့် သိရသည်။ ဤတွင် မထွေးယုသည် ကျိချန်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ရှက်၍ အဆုံးစီရင် သွားကြောင်းဖြင့် သိရသည်။

“ကျိချန်သည် မျိုးရိုးစဉ်ဘွဲ့ကို ခံယူထားသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက် ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ကာ အလောင်းကို တိတ်တဆိတ် မြှုပ်နှံခြင်းကြောင့် ကြီးလေးသော ပြစ်ဒဏ်ကို ခံသင့်သည်။ သို့ရာတွင် ကျိချန်မှာ ငါဘိုးဘွားများ လက်ထက်တွင် အမှုတော်ကို ကောင်းစွာထမ်းရွက်ခဲ့သည့် ဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ၃ မှ ဆင်းသက်လာခြင်းကြောင့် သူ့အား ပြင်းထန်စွာ အပြစ်ပေးခြင်း မပြုတော့ဘဲ သနားညှာတာသောအားဖြင့် ကျိချန်၏ မျိုးရိုးစဉ်ဘွဲ့ကို ရုပ်သိမ်းကာ ယင်း၏ ပြစ်ဒဏ်အတွက် ပင်လယ်ကမ်းရိုး ဒေသတွင်သွား၍ အလုပ်လုပ်စေ။ ကျိယုန်မှာ ငယ်ရွယ်သေးသည့်အပြင် အမှုတွင်လည်း ပါဝင်ကျူးလွန်သူ မဟုတ်သည့်အတွက် ပြစ်ဒဏ်အားလုံးမှ လွတ်ငြိမ်းစေ။ ကျိချန်မှာမူ ရွှေမြို့တော်မှအပ အခြားဒေသ များတွင် တစ်လျှောက်လုံး အမှုတော်ကို ကြိုးပမ်းအားထုတ် ထမ်းရွက်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည့်အတွက် ယင်း၏ အိမ်ထောင်စုအား နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်း မရှိသည်ကို အပြစ်လွှတ်လိုက်သည်။ အမိန့်တော်”

ကျိချန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကို ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်းမှ အမိန့်တော်ကို နားထောင်လျက်ရှိစဉ် လက်အုပ်ကို မကြာခဏ ချီလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်စား ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားအား တင်လွှာတင်သွင်းပေးရန် ပေကျင် ကိုယ်တော်ကြီးကို တောင်းပန်ခြင်း ပြုလေ၏။

“ဘယ်လို တင်လွှာများ တင်ချင်သေးလို့တုံးဗျ”

“ကျွန်တော်မှာ အပြစ်ရှိသည့်တိုင် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားဟာ သနားတော်မူတဲ့အတွက် အပြစ်မှ လွတ်တော် မူပါသည်။ ပစ္စည်းများကိုလဲ ပြန်၍ ပေးသနားတော် မူပါသည်။ ကျွန်တော်ရှက်လွန်းသဖြင့် ဘိုးဘွားပိုင် မြေယာများနှင့် ခံစားခွင့် ဟူသမျှ တို့ကို နိုင်ငံတော်သို့ လှူဒါန်းခွင့် ပြုစေလိုပါသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ တိုင်းသူပြည်သားများကို ရင်ဝယ်သားလို သနားတော်မူပေတယ်။ စည်းကမ်း ကောင်းအောင် ကွပ်ညှပ်တော် မူပေတယ်။ ဆုတော်လာဘ်တော်များ ပေးသင့်သူကိုပေးပြီး ပြစ်ဒဏ်ပေးသင့်သူကိုလဲ ပြစ်ဒဏ်ပေးတော်မူပေတယ်။ ယခု သင့်အား သနားကရုဏာ သက်တော်မူပြီး ပစ္စည်းတို့ကို ပြန်ပေးတော်မူပြီ။ ဒါ့ကြောင့် နောက်ထပ်တင်လွှာ တင်သွင်းဖို့ မသင့်ဘူး အမတ်ကြီး”

အခြားသော ဝန်ကြီးများကလည်း ထိုကိစ္စကို ဖျက်ကြ၏။ ကျိချန်သည် လက်အုပ်ချီကာ မင်းသားကြီးများကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် ရှေ့တော်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် မယ်မယ်ကို ပြောပြရန်

အိမ်သို့ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ယွန်းစံအိမ်ကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အိမ်သားများမှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဆင့်ခေါ်လေသနည်းဟု စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် သတင်းကို နားစွင့်လျက် ရှိကြလေ၏။ ကျိချိန် ပြန်လာသည်ကို မြင်လျှင် အားလုံးစိတ်အေး သွားသည့်တိုင် မမေးရဲဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။ ကျိချိန်သည် မယ်မယ့်အနီး ရောက်လာကာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက သူ့အား အပြစ်မှ လွတ်လိုက်ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ မယ်မယ်သည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ ဝမ်းသာသည့်တိုင် မျိုးရိုးစဉ် ဘွဲ့နှစ်ခု ဆုံးရှုံးခြင်း၊ ကျိရဲနှင့် ကျိချန်တို့ အဝေးသို့ အပို့ခံရခြင်း အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မမယုတို့ကား ထိုသတင်းကြောင့် မျက်ရည်တွေကျလျက် ရှိလေ၏။

ကျိချိန်က မယ်မယ်အား

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မယ်မယ်။ အစ်ကိုကြီးဟာ နယ်ခြားမှာသွားပြီး အလုပ်လုပ်နေရပေမယ့် ဘုန်းတော် ကြီးသောဘုရားရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းနေရတာပါ။ ဒီလောက် အခက်အခဲရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမှုတော်ကို ကောင်းကောင်း ထမ်းရွက်နိုင်ယင် နဂိုရာထူးကို ပြန်ရမှာပါ။ ကျိချန်ကတော့ ငယ်ပါသေးတယ်။ သူ့အဖို့ ဒီလို ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရတာက ပိုကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုမလုပ်ယင် ဘိုးဘွားများထားခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်တွေကို သူ ဘယ်ကြာကြာ ခံစားနိုင်ပါတော့မလဲ”

မယ်မယ်သည် ကျိရဲကို များစွာမချစ်လှချေ။ ကျိချန်မှာလည်း အရှေ့ဝင်းမှဖြစ်၍ မိမိမှ တိုက်ရိုက်ပေါက်ဖွားသူ တစ်ဦးမဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မမယုတို့ သာလျှင် တရှုပ်ရှုပ်ငိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်မှာမူ “အင်း၊ ငါတို့မှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေလဲ ကုန်ပြီ။ ငါ့ယောက်ျားဆိုယင်လဲ ဝေးမြေရပ်ခြားကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရတော့မယ်။ ငါ့မှာ သားဖြစ်တဲ့ ကျိလျှံ ရှိပေမယ့် သူကလဲ သူ့ဦးလေးကျိချိန်ရဲ့ စကားကိုပဲ နားထောင်တာ။ ခုတစ်ခါ သူ့အပေါ်မှာ လုံးဝ မှီခိုနေရပြီ ဆိုတော့ ကျိလျှံနဲ့ သူ့မိန်းမ ငှက်မယ်တို့ဟာ သူ့ဘက်ကိုပဲ ပါကြမှာပဲ။ ငါ့ကိုယ်ငါ အားကိုးမှ ဖြစ်တော့မှာပဲ” ဟု တွေးလျက်ရှိ၏။

အရှေ့ဝင်းမှ မမယုမှာ အရှေ့ဝင်းကြီး တစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်စီမံရသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျိချန်နှင့် မမယုတို့မှာ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသည့် မောင်နှံများ ဖြစ်ကြ၏။ ယခုမူ လင်ဖြစ်သူ ကျိချန်မှာ အရေးယူခံရကာ နယ်ခြားသို့ သွားရ တော့မည်။ မိမိတို့ပိုင်ပစ္စည်း အားလုံးမှာလည်း ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းခံလိုက်ရလေပြီ။ မိမိကိုယ်တိုင် သည်လည်း

အနောက်ဝင်းတွင် ကပ်ရပ်နေရတော့မည်။ မယ်မယ်သည် မိမိကိုချစ်သည့်တိုင် အစေတော်များဖြစ်သည့် ပေဖုန်၊ ရှိလွမ် တို့နှင့်အတူ မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် နေရတော့မည်။ မိမိသား ကျီယုန်နှင့် ဇနီးတို့မှာလည်း မိမိတို့စီးပွားရေးကို ယခင်က အတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိကြချေ။

မမယုသည် “တကယ်ကတော့ ငါ့ညီမဖြစ်တဲ့ လေးယုနဲ့ ထွေးယုတို့ သေသွားရတာဟာ ကျီလျှံရဲ့ အပြစ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မယားနဲ့အတူ ဇိမ်ကျလို့။ ငါ့မှာသာ လင်နဲ့ ရှင်ကွဲကွဲနေရတာ။ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုများ နေရဦးမလဲ မသိဘူး” ဟု ထွေးရင်းငိုလျက် ရှိလေ၏။

မယ်မယ်သည်လည်း သူတို့ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းချေ။ မယ်မယ် က ကျီချိန်အား

“မင်းအစ်ကိုကြီးတို့ သားအဖရဲ့ အမှုက စီရင်ချက်ပဲ ကျပြီးပြီလား။ ကျီယုန်ဆိုလဲ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်နေပြီပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကို ပြန်မလာ သေးတာလဲ”

“ဥပဒေအရ အစ်ကိုကြီးက အိမ်ကိုပြန်လို့မရဘူး မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အဝတ်အစားတွေ ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ဖို့ အိမ်ကို ခဏပြန်ခွင့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့လို့ ဆိုင်ရာကလဲ ခွင့်ပြုလိုက်ပါပြီ။ စိတ်မပူပါနဲ့ မယ်မယ်။ ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်”

မယ်မယ်က

“ငါလဲ အသက်ကြီးလာတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဘာမှ မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ ခုတော့ အရှေ့ဝင်းကြီးကလဲ အသိမ်းခံ လိုက်ရပြီ။ အိမ်တင် ကဘူး၊ မင်းအစ်ကိုကြီးနဲ့ ကျီလျှံတို့မှာလဲ ပစ္စည်းတွေကိုပါ အသိမ်းခံလိုက် ရပြီ။ တို့ အနောက် ဝင်းထဲကငွေတိုက်မှာ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲ ဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား။ တို့အရှေ့ဝင်းပိုင်တဲ့ လယ်မြေ တွေကကော ဘယ်လောက်များ ရှိသေးသလဲ။ သူတို့ ခရီးသွားခါနီးမှာ ငွေ နှစ်ထောင် သုံးထောင်လောက် ဆီတော့ ပေးလိုက်ဦးမှပေါ့”

ကျီချိန်မှာ အဖြေရခက်နေလေပြီ။

“အင်း၊ မှန်ရာကို ဖွင့်ပြောလိုက်ယင် မယ်မယ်တော့ စိတ်ပူနေတော့မှာပဲ။ ဖွင့်မပြောယင်လဲ ငွေတွေကို ငါ ဘယ်နှယ်လုပ် ရှာရမလဲ။ နောင်မှာ ဆိုယင်တော့ မပြောနဲ့တော့” ဟု ကျီချိန် တွေးလျက် ရှိလေ၏။

“ခု မယ်မယ်က မေးမှတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရတော့မှာပဲ မယ်မယ်။ အစတုန်းကတော့ ကျွန်တော် မပြောရဲလို့ မပြောတော့ဘူးလို့ အောက်မေ့တာပဲ။ ခုတော့ မယ်မယ်ကလဲ မေးပြီ၊ အနားမှာလဲ ကျီလျှံ ရှိတယ်။

အိမ်မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းကို မနေ့ကပဲ ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့တယ်
မယ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ဝင်းက ငွေတိုက်မှာတော့ တစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူး။
ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေစ မရှိရုံတင် မကတော့ဘူး၊ အပြင်မှာ ကြွေးတွေကလဲ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ ခင်ဗျ။ ခု အစ်ကိုကြီးကိစ္စ ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့
ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက သက်ညှာသနားတော် မူသည့်တိုင် သူတို့
တစ်တွေ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မနေရအောင် လာဘ်ထိုးသင့်သူကို ထိုးရဦးမယ်။
ဒီတော့ ဒီပိုက်ဆံတောင် ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်က ရှာရမယ် မသိ ဖြစ်နေတယ်။ ခု
ကျွန်တော် စိတ်ကူးတာက ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက သနားတော်မူလို့
ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်း မခံရတဲ့ အထည်တွေ၊
လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ရောင်းပစ်မယ် စိတ်ကူးတာပဲ။ ခုလောလောဆယ်
သူတို့ကို ပေးလိုက်ဖို့ ငွေတော့ ရတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့
နေရေထိုင်ရေးကိုတော့ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး ဆိုသလို
ကြည့်လုပ်ရတော့မှာပဲ”

မယ်မယ်သည် တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။

“အလို၊ ငါတို့အိမ်ထောင်စုဟာ ဒီအခြေအနေကိုတောင်
ရောက်သွားပြီလား ကွယ်ရဲ့။ ငါကိုယ်တိုင်တော့ မကြည့်ခဲ့ မိပါဘူး၊ ဟိုတုန်းက
ဆိုယင် ငါတို့အမျိုးဟာ ခုထက် ဆယ်ဆလောက် ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမယ့်
တို့မှာ လေးငါးနှစ် သုံးလိုက်ပြီးတဲ့နောက် ကျတော့ တဖြည်းဖြည်း
ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့၏။ ခုနှစ်နှစ်လောက် အတောအတွင်းကျတော့
ကုန်းကောက်စရာတောင် မကျန်တော့ပါကလား။ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုယင်
နောက်သုံးလေးနှစ်တောင် တို့ ထိုင်မစား နိုင်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ခု ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဘွဲ့ နှစ်ခုသာ ကျန်ခဲ့ယင်
အထိုက်အလျောက်တော့ နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ဘွဲ့တွေကလဲ
ရုပ်သိမ်းခံလိုက်ရပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူက ကူညီတော့မှာလဲ
မယ်မယ်။ တစ်ခါတုန်း ကျွန်တော်တို့ စောင်မကြည့်ရှုတဲ့
ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလဲ ခုဆိုယင် ဆင်းရဲကုန်ကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့က
မကူညီခဲ့တဲ့ သူတွေကျတော့လဲ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာကူညီစရာ အကြောင်း
ရှိသလဲ။ ကျွန်တော်လဲ စာရင်းကို သေသေချာချာတော့ မကြည့်ခဲ့ရသေးပါဘူး။
စာရင်းကိုင်တွေ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ စာရင်းကို သာမန်လောက်ပဲ ကြည့်ခဲ့တာပါ။
ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ တော့လေ။ တစ်ခု သေချာတာကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ
ဒီလောက်များတဲ့ အိမ်စေတွေ၊ အစေတော်တွေကိုတော့ ထားနိုင်ဖို့
သိပ်မလွယ်တော့ဘူး”

ကျိရဲ့၊ ကျိချန်နှင့် ကျိယုန်တို့ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ရန်
ရောက်လာသည့်အခါတွင် မယ်မယ်မှာ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

မယ်မယ်သည် သူတို့ကို မြင်သည့်အခါတွင် ကျိရဲနှင့် ကျိချန်ကို လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် ဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလေ၏။ သူနှစ်ယောက်သည် မယ်မယ် စိတ်မကောင်းသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် သူတို့အဖြစ်ကို သူတို့ရှက်ကာ မျက်နှာနီရဲလျက် ခူးထောက် တောင်းပန်ကြလေ၏။

“ဘိုးဘွားမိဘများ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပျက်စီးအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ လူဆိုးတွေပါ မယ်မယ်။ မယ်မယ် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ လူဆိုးတွေပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ သေယင်တောင် ကျွန်တော်တို့ကို ဘိုးဘွား သင်္ချိုင်းမြေထဲမှာ မြှုပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။”

သူတို့ဖြစ်ပျက်နေပုံကို မြင်သည့်လူတိုင်းသည် မျက်ရည်မဆည် နိုင်အောင်ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“ငိုနေလို့ မပြီးဘူး မယ်မယ်။ သူတို့ခရီးသွားဖို့အတွက် ပြင်ရဆင်ရဦးမယ်။ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေက ကြာကြာ နေခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပဲ နေခွင့်ပြုမှာ”

မယ်မယ်သည် မျက်ရည်များကိုသုတ်ကာ ကျိရဲနှင့် ကျိချန်တို့အား သားမယားများနှင့် တွေ့ရန် လွှတ်လိုက် လေ၏။ ထိုနောက် ကျိချန်အား ပြောသည်မှာ

“ကဲ အချိန်သိပ်မရှိဘူးကွယ်။ သူတို့အတွက် ငွေကို အပြင်မှာ လိုက်ရှာဖို့ ဆိုတာကလဲ မလွယ်ပါဘူး၊ အချိန်မီ မရယင် ခက်နေမယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စအတွက် ဒီလောက် ခေါင်းပူမနေနဲ့တော့။ မယ်မယ်ပဲ ဖြေရှင်းလိုက်တော့မယ်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာလဲ အားလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး” ဟု ဆိုကာ မယ်မယ်သည် ယုန်ယွမ်းကို အစီမံခိုင်းလိုက်လေ၏။

ကျိရဲနှင့် ကျိချန်တို့ လာကြသည့်အခါ၌ မိမိတို့၏ မိုက်ပြစ်များကို နောင်တရကာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် ဖြစ်နေ ကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဇနီးများကို နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်သွားကြလေ၏။ ကျိရဲမှာ အသက်ကြီးပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ခွဲရမည်ကို ထူး၍ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်သည့်တိုင် ကျိချန်နှင့် မမယုတို့မှာ မခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျိလျှံနှင့် ကျိယုန်တို့မှာလည်း သူတို့ဖခင်များအနီးတွင် ငိုလျက် ရှိကြလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် အဝေးသို့ အပို့ခံရခြင်းမှာ စစ်တပ်ထဲသို့ လိုက်ရသလောက် မဆိုးလှသော်လည်း ကံမကောင်းလျှင် တစ်သက်လုံး ပြန်တွေ့ချင်မှ တွေ့ရပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်လာသည့် အဖြစ်ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့သည့်အတွက် ရင်ဆိုင်ရန်သာရှိပေ၏။

မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် ယုန်ယွမ်းတို့ကို ခေါ်ကာ မိမိပိုင်
သေတ္တာများကို ဖွင့်၍ အထဲရှိ ပစ္စည်းများ အားလုံးကို ထုတ်စေ၏။ ထိုနောက်
ကျိချိန်နှင့် ကျိချိန်တို့ကိုခေါ်ကာ မိမိပိုင်ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေယူရန်
ပြောလေ၏။

ကျိရဲမှာ ငွေစင်ပိဿာ သုံးဆယ်ရလေ၏။

“ပိဿာနှစ်ဆယ်ကို မင်းတို့လမ်းမှာ သုံးဖို့ယူသွား၊ ဆယ်ပိဿာကို
မင်းမိန်းမကိုပေးခဲ့။ ဟောဒီ ပိဿာသုံးဆယ် ကတော့ ကျိချိန်ဖို့။ မင်းကတော့
မင်းအတွက် ဆယ်ပိဿာယူသွား၊ ပိဿာနှစ်ဆယ်ကို မင်းမိန်းမဖို့ ထားခဲ့။
မင်းမိန်းမနဲ့ မင်းအမြှောင်မယားတွေ အလျင်ကလို တစ်အိမ်တည်းမှာ
နေပေစေ။ စားတာကတော့ အိုးခွဲပြီး စားကြပေစေပေါ့။ ဆီချွန်းရဲ့
မင်္ဂလာကိစ္စကိုလဲ ငါပဲကြည့်စီစဉ်ပါမယ်။ ငှက်မယ်ခများကတော့ တို့အတွက်
တစ်သက်လုံး လုပ်ပေးခဲ့ရတာ။ ခုတော့ သူ့မှာ ဘာမှ မရှိရှာတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
သူ့ကိုလဲ ငါ ပိဿာသုံးဆယ် ပေးရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီငွေကို သူ
တစ်ယောက်တည်းပဲ သုံးရမယ်။ သူ့ယောက်ျား ကျိလျှံကို မပေးရဘူး။ ခုထိ
ငှက်မယ်မှာ သတိကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ပင်အဲကို
လာယူလှည့်လို့ ပြောလိုက်။ ဟောဒီ အဝတ်အစားတွေကတော့ မင်းတို့အဘိုး
ငယ်ငယ်တုန်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊ ဒီဝတ်စုံတွေ
လက်ဝတ်ရတနာတွေက မယ်မယ် ငယ်ငယ်တုန်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့
အဝတ်အစားတွေ၊ ခုငါ့မှာ ဘာမှအသုံး မလိုတော့ဘူး ဒီတော့ ကျိရဲရယ်၊
ကျိချိန်ရယ်၊ ကျိချိန်ရယ်က မင်းတို့အဘိုး အဝတ်အစားတွေကို အညီအမျှ
ခွဲဝေယူကြ ငါ့အဝတ်အစားတွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုတော့ ကျိရဲရဲ့
မိန်းမရယ်၊ ကျိချိန်ရဲ့ မိန်းမရယ်၊ ငှက်မယ်ရယ် ခွဲဝေယူကြ။ ဟောဒီ
ရွှေငါးပိဿာကတော့ ထိုက်ယုရဲ့ အလောင်းကို အောက်ကို ပြန်ယူတဲ့အခါမှာ
သုံးဖို့ ကျိလျှံကို အပ်ထားလိုက်”

ထိုသို့ ခွဲစေပြီးလျှင် မယ်မယ်က ကျိချိန်အား ပြောသည်မှာ

“မင်းက အပြင်မှာ ကြွေးတွေ ရှိနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့
ဒီကြွေးတွေကိုလဲ ရှင်းပစ်ရမယ်၊ ရော၊ ဟောဒီ ရွှေတွေကိုရောင်းပြီး
ကြွေးတွေကို ဆပ်လိုက်။ ခု ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ဒီလို ထုခွဲပစ်လိုက် ရတာဟာ
သူများတွေ အတွက် ထုခွဲပစ်တာ၊ ငါ့အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းလဲ
ငါ့သားပဲ။ ငါဘယ်သူ့ကိုမှ ဘက်မလိုက်ဘူး။ ခုဆိုယင် ပေါက်ယုမှာ အိမ်ထောင်နဲ့
ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့မှာကျန်တဲ့ရွှေတွေ၊ ငွေတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲလိုက်ယင်
ငွေပိဿာ နှစ်ဆယ်အစိတ်တော့ ထွက်လာမှာပဲ။ ဒီတော့ ဒါတွေကို ပေါက်ယုကို
ပေးလိုက်ပါ။ ချူယွီရဲ့ မိန်းမဟာ ငါ့အပေါ်မှာ အင်မတန် တာဝန်ကျေတယ်။
ပြီးတော့ ကျိချိန်ဟာလဲ လိမ္မာတဲ့ကလေး။ ဒီတော့ ကျန်တာတွေ သူတို့ကိုလဲ

ပေးရမယ်။ ဒါ ငါတတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ”

မယ်မယ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သမာသမတ်ဖြစ်မှု တို့ကို
မြင်သည့်အခါတွင် ကျိချိန်သည် စိတ်ထိခိုက်သွားလျက်
မျက်ရည်တွေတွေကျကာ ဒူးထောက်ပြီးလျှင်

“မယ်မယ်ဟာ အသက်ကြီးလှပါပြီ မယ်မယ်။ သားတွေ၊ မြေးတွေဟာ
မယ်မယ့်အပေါ်မှာ ဝတ္တရား မကျေခဲကြ ပါဘူး။ မယ်မယ်က ခုလို
ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ကောင်းလွန်းတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ
နှစ်ခါပြန် ရှက်ရပါတယ်”

“တော်ပါတော့ကွယ်။ ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်။ ခုလို
ဒုက္ခသုက္ခတွေ မတွေ့ယင် ငါလဲ ငါ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ငါ မခွဲပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုငါတို့
အိမ်မှာ အိမ်သားဦးရေက များလွန်းနေတယ်။ အလုပ်အကိုင် ဆိုလို့လဲ
ကျိချိန်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီတော့ စာရင်းကိုင်တွေကို ခေါ်ပြီး
လျှော့သင့်တဲ့လူတွေကို လျှော့ပစ်လို့ ပြောလိုက်ကြ။ တစ်အိမ်ထောင်မှာ
ကူဖော်လောင်ဖက် အသင့်အတင့် ရှိယင် တော်ပြီ။ သူတို့အားလုံး ဘဏ္ဍာတော်
အဖြစ် သိမ်းသွားယင်တောင် တို့မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ နေချင်နေရဦးမှာ။
ပြီးတော့ အစေတော် ကောင်မလေးတွေကိုလဲ ပြန်ပြီး နေရာချပေး။ တချို့ကို
သင့်တော်မယ့်လူရှိယင် ပေးစားလိုက်ကြ။ တချို့ကိုလဲ သူတို့အိမ်ကို
ပြန်လွှတ်လိုက်ကြတော့။ ခု တို့ဝင်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ဆိုင်ရာက မသိမ်းပေမယ့်
ဥယျာဉ်ကြီးကိုလဲ ထိန်းသိမ်း မထားနဲ့တော့။ မြေယာတွေကိုတော့
ဘယ်ဟာတွေကို ရောင်းသင့် သလဲ၊ ဘယ်လယ်တွေကို နေသင့်သလဲ ဆိုတာကို
ကျိလျှံကို အကြည့်ခိုင်းလိုက်။ ဆန်မရှိဘဲ အစားကြီး မနေကြနဲ့။ ကိုယ့်မှာ
ဘာမှမရှိဘဲ ထည်မနေကြနဲ့တော့။ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ မဆင့်တို့အမျိုးမှာ
တောင်ပိုင်းမှာ ပစ္စည်းတွေ ကျန်သင့်သလောက် ကျန်သေးတယ်။ ဒီငွေတွေကို
မဆင့် ထုတ်မသုံးပေစေနဲ့။ သူတို့ တောင်ပိုင်းကို ပြန်ပို့ပြီး သိမ်းထား ပေစေ။
ဒါမှ နောင်အရေးရှိယင် ဒယ်အိုးထဲကနေ မီးထဲကျတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြုံရမယ်”

ကျိချိန်မှာ အိမ်ထောင်အုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စများတွင် များစွာ စိတ်ပါသူ
တစ်ယောက် မဟုတ်၊ အတွေ့အကြုံ မရှိသူ ဖြစ်သည့်အတွက် မယ်မယ်
ပြောသည့် အစီအမံအတိုင်း လိုက်နာရလေ၏။

“အင်း၊ မယ်မယ်ဟာ အိမ်ထောင်ကို ကောင်းကောင်း
စီမံအုပ်ချုပ်တတ်ပေတာပဲ။ တို့မိသားစုကို သားမိုက်တွေက ဖျက်ဆီးနေတာ” ဟု
ကျိချိန် တွေးလျက်ရှိလေ၏။

မယ်မယ် ပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျိချိန်လည်း သူ့ကို
နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“နေဦး၊ မပြန်နဲ့ဦး။ ငါ့မှာ ပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ငွေတွေကို ငါ့အသုဘမှာ သုံးပါ။ ပိုတဲ့ငွေကို ငါ့အစေတော်တွေကို ခွဲပေးပါ”

ထိုစကားမျိုးကို ကြားသည့်အခါတွင် ကျိချိန်နှင့် အခြားသူများလည်း စိတ်မကောင်းကြသည့် အတွက် နူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီလို စကားမျိုးတွေကို မပြောပါနဲ့ မယ်မယ်။ မယ်မယ်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ရှေ့မှာဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက အခွင့်အရေးများ ပေးသနားတော်မှာပါ။ အဲဒီအခါကျယ် ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးကို ပြန်ပြီး ကြီးပွားအောင် လုပ်ပါ့မယ်။ မယ်မယ်ကို အသက်တစ်ရာ ရှည်အောင် ကြိုးစားရင်း ကျွန်တော်တို့ အပြစ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ကျေအောင်ချေပါ့မယ်”

“ငါလဲ အသက်တစ်ရာတော့ နေချင်ပါတယ်။ အသက်တစ်ရာအထိ နေရယင် သေတော့ ငါ့ဘိုးဘွားတွေကို တွေ့နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါဟာ ဂုဏ်တွေ၊ စည်းစိမ်တွေ၊ ပကာသနတွေမှာ ပျော်ပိုက်ပြီး ဆင်းရဲတာကို မခံနိုင်ဘူး လို့တော့ မအောက်မေ့လိုက်ကြနဲ့။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ မင်းတို့တစ်တွေကို ကြည့်ရတာ ဟန်ကျနေတယ်ထင်လို့ ငါ ဘာမှ ဝင်မပြောခဲ့ဘူး။ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ငါ့ကျန်းမာရေးကိုပဲ ငါဂရုစိုက်ပြီး နေခဲ့တယ်။ တို့အိမ်ထောင်စုကြီး ဟာ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုပျက်စီးတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့မှ ငါတို့ဟာ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြွထားတာမှန်း သိရတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ဝင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတွေက စည်းစိမ်နဲ့ နေခဲ့တာ ကြာလေတော့ ခုထိ အချိုးကို မပြောင်းနိုင်ကြသေးဘူး။ ခုတော့ ပြောင်းရတော့မယ်။ လျှော့သင့်တဲ့ လူတွေကို လျှော့ရတော့မယ်။ ဒီအတိုင်း အရှည်သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အရှည်နေနိုင်အောင် ပြောင်းရတော့မယ်။ မပြောင်းယင် တို့တစ်တွေဟာ အများရှေ့မှာ လူရယ်စရာ ဖြစ်ကြရတော့မယ်။ ခု တို့တစ်တွေ စီးပွားပျက်သွားပြီလို့ ကြားတဲ့အခါမှာ မယ်မယ် စိတ်ညစ်သွားမယ်လို့ ထင်သလား။ စိတ်တော့ နည်းနည်းထိခိုက်တာပေါ့လေ။ ငါတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တွေဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ဘိုးတော်၊ ဘေးတော်တွေရဲ့ အမှုကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းခဲ့ကြတယ်လို့ ထင်ရှားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ငါ ထင်တာကလဲ မင်းတို့လက်ထက်ကျယ် ဆထက်တံပိုး ပိုပြီး အမှုထမ်းနိုင်မယ်။ ရတဲ့အမွေကိုလဲ တိုးပွားအောင် လုပ်နိုင်မယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာပေါ့။ ခုလို သူတို့ တူအရီးနှစ်ယောက် ကိုးရိုးကားရားတွေကို လုပ်မယ်လို့ ဘယ်မှာထင်ပါ့မလဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် ဖုန်အဲသည် ပျာယီးပျာယာဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်ထံ ပြေးဝင်လာကာ

“သခင်မကြီး၊ သခင်မကြီး၊ လာကြပါဦးရှင့်။ မလေး ငှက်မယ်ရယ်၊ မနက်က ဒီသတင်းတွေကို ကြားပြီး ငိုငိုနေတာ၊ ခုတော့ သတိလစ် လစ်နေတယ်။ လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မကို ပင်အဲက သွားပြောချည်လို့ လွှတ်လိုက်လို့”

ဖုန်အဲက ပြော၍မဆုံးမီ မယ်မယ်က ကြားဖြတ်၍

“ခုကော ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ”

“သိပ်မကောင်းသေးဘူးလို့ ပြောပါတယ် မယ်မယ်” ဟု ဒေါ်လေး ဝမ်က ဖုန်အဲကိုယ်စား ဖြေ၏။

မယ်မယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ

“အင်း၊ သင်းတို့တစ်တွေဟာ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ကောင်းကျိုးမပေး ကြပါကလားဟင်” ဟုဆိုကာ သူ့ကို နတ်ငှက်မယ် ထံသို့ ပို့ပေးရန် ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိချိန်သည် ကြားမှဖြတ်၍ ရပ်လိုက်လျက်

“မယ်မယ် သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတယ် မယ်မယ်။ မယ်မယ် ခေါင်းရှုပ်ခံရတာ များနေပြီ။ မသွားပါနဲ့၊ အနားယူ လိုက်ပါ။ မြေးရဲ့ မိန်းမ နေထိုင်မကောင်းတာကို မယ်မယ် ဒီလောက်လဲ အပင်ပန်းခံမနေပါနဲ့။ မဝမ် ရှိပါတယ်၊ မယ်မယ် ကိုယ်တိုင် သွားဖို့မလိုပါဘူး။ မယ်မယ် စိတ်ထိခိုက်ပြီး လဲသွားမှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒုက္ခများမှာ”

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ မင်းတို့အားလုံး သွားကြတော့ကွယ်။ မင်းတို့ကို ငါပြောစရာတွေ ရှိတယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ကြ”

ကျိချိန်လည်း မည်သို့မျှပြော၍ မရတော့မှန်း သိသည့်အတွက် ညီများနှင့်တူများ ခရီးသွားရန် ကိစ္စတို့ကို ကြီးကြပ် စီမံရန် ထွက်သွားလေ၏။ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရမည့် အစေခံများကိုလည်း ရွေးချယ်ပေးလိုက်ရန် ကျိလျှံကို ညွှန်ကြားလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ မယ်မယ်သည် သူ့ကိုယ်စား နတ်ငှက်မယ်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရန်နှင့် လက်ဆောင်များ ပေးရန် ယုန်ယွမ်းနှင့် အခြား အစေတော်များ နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှူလျက် ရှိပြီး ပင်အဲမှာမူ ငိုထားသဖြင့် မျက်လုံးရော မျက်နှာရော နီရဲလျက် ရှိလေ၏။ မယ်မယ်တို့ ရောက်လာသည်ဟု ကြားရသည့်အခါ၌ ပင်အဲသည် သူတို့ကို ကြိုဆိုရန် အပြင်သို့ ထွက်လာလေ၏။

“ဘယ့်နှယ် နေသေးသလဲဟင်” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

ပင်အဲမှာ မယ်မယ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမည် စိုးသည့်အတွက်

“နည်းနည်းတော့ သက်သာသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ် ကိုယ်တိုင် ဝင်ကြည့်ပါဦး။”

ပင်အဲသည် သူတို့နောက်မှ အသာလိုက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ခပ်သုတ်သုတ် ကျော်တက်လာကာ ခုတင်ကာထားသည့် ခန်းဆီးကို ဖယ်ပေးလိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ မျက်လုံးကို ဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် မယ်မယ်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ရှက်လျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်သည် သူ့ကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည့်အတွက် မယ်မယ်ကိုယ်တိုင် လာရောက် မေးမြန်းလိမ့်မည် ဟုလည်း မျှော်လင့်မထားချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ဆိုးခြင်း မရှိကြောင်းကို သိသွားသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသွားကာ ထထိုင်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်က မထစေရန် ပင်အဲကို ပြောလေ၏။

“မလှုပ်နဲ့လေ။ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ နေလို့ သက်သာတယ် မဟုတ်လား” ဟု မယ်မယ်က မေးလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လည်လျက်ရှိရာမှ “ဟုတ်ကဲ့၊ သက်သာပါတယ် မယ်မယ်။ ငှက်မယ်ဟာ ဒီရောက်တော့ ကလေးမလေးအရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီကတည်းက မယ်မယ်ဟာ ငှက်မယ်အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံဆိုးချင်တော့ ငှက်မယ်မှာ ပယောဂတွေပူး၊ အနှောင့်အယှက်တွေဝင် ဆိုတော့ နေထိုင် မကောင်းနေတာနဲ့ မယ်မယ်အပေါ်မှာ တာဝန်ကျေအောင် မပြုစုခဲ့ရပါဘူး။ အိမ်ကြီးကို စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့ တာဟာလဲ မယ်မယ်ရဲ့ အကူအညီကြောင့်ပါ။ ခုလို အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ကျတော့ ငှက်မယ်ဖြင့် မယ်မယ်မျက်နှာ ကိုတောင် မကြည့်ရဲသလောက် ပါပဲ” ဟု ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် ငိုရှိုက်လျက် ရှိပြန်လေ၏။

ထိုနောက် ဆက်၍

“ခု မယ်မယ်ကိုယ်တိုင် လာကြည့်တယ်ဆိုတော့ ငှက်မယ်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာလေ။ မယ်မယ် ဒီလိုလာတယ် ဆိုယင် ငှက်မယ် နောက်ထပ်သုံးရက်တည်းပဲ နေရတော့မယ် ဆိုယင်တောင်မှ နောက်နှစ်ရက်ကို ငှက်မယ် ပျော်ပျော်ကြီး နေနိုင်ပါပြီ”

“ဒါက ညည်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးအေ၊ ပြဿနာက အပြင်ကဖြစ်လာတာပါ။ သည်မှာရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ကုန်သွားလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ညည်းကြိုက်သလို လုပ်ဖို့ ငါပေးပါ့မယ်”

မယ်မယ်က လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို နတ်ငှက်မယ်အားပေးရန်

အစေတော်များကို ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ အလွန်စပ်စုသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မိမိရှိသမျှ ဥစ္စာပစ္စည်းအားလုံး ဆုံးရှုံးရသည့် အထဲတွင် မယ်မယ် ဆူမည်ကိုလည်း ကြောက်သဖြင့် စိတ်ညစ်ကာ လောကကြီးကို စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့လျက် ရှိလေ၏။ ယခုမူ မယ်မယ်သည် သူ့အပေါ်တွင် ဗွေယူခြင်းမရှိဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းမှာလည်း မိမိကို အပြစ်တင်ခြင်း မရှိဘဲ လာရောက် ကြည့်ရှုဖော် ရသည့်အပြင် ကျိလျှံမှာလည်း မင်းပြစ်မင်းဒဏ် တစ်စုံတစ်ရာ ခံရခြင်း မရှိဟု သိသည့်အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် လှဲနေရင်းက မယ်မယ့်ကို လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုး လေ၏။

“စိတ်ပူပါနဲ့ မယ်မယ်။ ငှက်မယ်ပြန်ပြီး နေထိုင်ကောင်းတယ်ဆိုယင် မယ်မယ်ရဲ့ကုသိုလ်ကံ အရှိန်အဝါကြောင့်ပါ။ ငှက်မယ် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး မယ်မယ့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မှာပါ”

ငှက်မယ်၏ အခြေအနေကို မြင်ရသည့်အခါ၌ မယ်မယ်မှာလည်း မျက်ရည် မဆည်နိုင်တော့ပြီ။ ပေါက်ယုမှာကား အစဉ်သဖြင့် ချော့မော့ယုယမှု၊ နှစ်သိမ့်မှုတို့ကို တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် သောကဆိုသည်ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ခဲ့ချေ။ ယခုမူ ပေါက်ယုမှာလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့နေရလေပြီ။ မည်သည့်နေရာသို့သွားသွား စိတ်မချမ်းသာစရာ ငိုယိုသံများ၊ ပူဆွေးသံများကို ကြားနေရလေပြီ။ ပေါက်ယုသည် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အခြားသူများနှင့်အတူ ရောယောင်ငိုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုသို့ ငိုယိုလျက်ရှိကြစဉ် နတ်ငှက်မယ်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် လှဲနေရာမှ လူးလဲ၍ ခေါင်းထောင်ထကာ မယ်မယ်ကို ချော့မော့နှစ်သိမ့်လျက် ရှိလေ၏။

“ကဲ မယ်မယ်တို့ ပြန်ကြပါတော့နော်။ ငှက်မယ် နေထိုင်ကောင်းတဲ့အခါကျမှ မယ်မယ်တို့ကို လာကန်တော့ ပျံ့မယ်”

မယ်မယ်က ပင်အဲဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ငှက်မယ်ကို ကောင်းကောင်းပြုစုနော်။ လိုတာရှိယင်လဲ ငါ့ကို လာပြောလှည့်”

မယ်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ပြန်လာကြသည့်အခါတွင် အဆောင်တိုင်းမှာ ငိုသံများကို ကြားနေရလေ၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ မယ်မယ် သည်လည်း ပူဆွေးသောကကို မျှိုသိပ်ခြင်း မရှိ၍ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဒေါ်လေးဝမ်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပေါက်ယုကိုလည်း သူ့အစ်ကိုများ၊

ဦးလေးများဆီသို့ သွားရန်ပြောလေ၏။ ထိုနောက် မယ်မယ် သည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။ ယုန်ယွမ်းနှင့် အခြား အစေတော်များက ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့် ကြသည့် အခါတွင်မှ အငိုတိတ်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ကျိရဲနှင့် ကျိချန်တို့သည် သွားရခါနီးသည့် အခါတွင် အခြားသူများနည်းတူ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါကြရမည့် အစေခံများကလည်း မသွားလိုကြချေ။ သူတို့အားလုံးသည် သေကွဲကွဲရခြင်းထက် ဆိုးသော သူတို့၏ ကံကြမ္မာကို ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ကျိန်ဆဲလျက် ရှိကြလေ၏။ အကြောင်းမူ လောကတွင် ရှင်ကွဲကွဲရ ခြင်းသည် သေကွဲကွဲရခြင်းထက် နာကြည်းစရာ ကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ သူတို့ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်သူများ မှာမူ ပို၍ပင် ဆိုးသေး၏။ သို့ဖြင့် တစ်ချိန်က ပျော်ပါးမြူးထူးလျက်ရှိသော ယွန်းစံအိမ်ကြီး သည် ငိုယိုသံတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိလေ၏။

ကျိချိန်ကား တာဝန်သိစိတ် ရှိရုံမျှမက စိတ်ကိုလည်း ချုပ်တည်းနိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျိရဲနှင့် ကျိချန်တို့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ခရီးသွားသူများအား ဆုတောင်းနှုတ်ဆက်ရန်အတွက် မြို့ပြင်ရှိ ခွဲခွာခြင်း ဧရပ်သို့ မြင်းနှင့်သွား၍ စောင့်နှင့်နေလေ၏။ ထို့ပြင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အမှုထမ်း ကောင်းသည့် ကျေးကျွန်တို့ကို မည်မျှ စောင့်ရှောက်တော်မူကြောင်း သတိပေးပြောဆိုကာ မိမိတို့၏အပြစ်ကို ကျေစေရန် အတွက် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ရန်လည်း အထပ်ထပ် မှာကြားလိုက်လေ၏။ ကျိရဲနှင့် ကျိချန်တို့လည်း မျက်ရည်စီးကျလျက် မိမိတို့လိုရာ ခရီးသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ကျိချိန်နှင့် ပေါက်ယုကို သူတို့က လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည့် အခါတွင် ဝင်းဝဉ္စ မင်းချင်းများကို တွေ့ရလေ၏။ မင်းချင်းများက ကျိချိန်အား နိန်ကုနယ်စားကြီးဘွဲ့ကို ပြန်လည် အပ်နှင်းလိုက်ကြောင်းဖြင့် ဘုရင်၏ အမိန့်ပြန်တမ်းကို ဖတ်ကြားပြသရန် လာရောက်ကြောင်းဖြင့် တံခါးစောင့်များကို ပြောပြနေကြ၏။

တံခါးစောင့်များက

“ဒီဘွဲ့ထူးက ကျွန်တော်တို့သခင်ကြီးများ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ဆက်ခံထားတဲ့ ဘွဲ့ထူးပဲ။ နဂိုကတည်းက ရှိပြီး သားပါ။ ခုမှ ဘာကြောင့်များ လာပြီးကြေညာနေကြတာလဲ”

“မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဘွဲ့မည်ရည်ဆိုတာ အလွန်မြင့်တဲ့ ဘွဲ့ထူးကြီး

ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင် က နှင်းအပ်မှသာ ရနိုင်တယ်။ မင်းတို့သခင်ကြီး ကျိရဲမှာတော့ ဒီဘွဲ့မရှိတော့ဘူး၊ နောင်မှာလဲ ပြန်ရစရာ အကြောင်းမရှိ တော့ဘူး။ ခုတော့ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက သနားကြင်နာတော်မူတဲ့ အတွက် ညီအငယ် ဖြစ်တဲ့ မင်းတို့ သခင်ကြီး ကျိချိန်ကို ပြန်ပေးတာ။ ဒီလို ပေးတာမျိုးဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကြာ မှ တစ်ယောက် တစ်ခါပေးရိုး ထုံးစံမရှိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလောက် ကောင်းတဲ့သတင်းကြီးကို ယူလာတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကို ဆုငွေတို့ဘာတို့ မပေးတာလဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ကျိချိန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ တံခါးစောင့်များက အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြသည့် အခါ၌ ကျိချိန်သည် မိမိနောင်တော်ကြီး ကျိရဲအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည့်တိုင် ကျေနပ်မိလေ၏။ ကျိချိန်သည် ဝမ်းသားကျေးဇူး တင်လွန်းသည့်အတွက် မျက်ရည်တွေ စီးကျကာ ထိုအကြောင်းကို မယ်မယ်အား ပြောပြရန် ခပ်သုတ် သုတ်လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်မှာလည်း အလွန်ဝမ်းသာလျက်ရှိကာ ကျိချိန်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလုပ်ဖို့ ပြောလေ၏။ မယ်မယ်ကို နှစ်သိမ့်ရန် ရောက်လာသည့် ဒေါ်လေးဝမ် မှာလည်း ထိုသတင်းကြောင့် ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မမယုတို့ နှစ်ယောက်သာလျှင် ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ သူတို့၏ခံစားမှုများကို မနည်းဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားနေကြရလေ၏။

ကျိဆွေမျိုးများကောင်းစားကာ တန်ခိုးအရှိန်အဝါတွေ တက်ခဲ့စဉ်က မင်းပါးစိုးမြှောင်လုပ်ကာ ကပ်ရပ်စားခဲ့ကြသူများသည် မကောင်းသတင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင် အနားသို့ မကပ်ကြတော့ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရှောင်သွားကြလေ၏။ ယခုတစ်ဖန် ကျိချိန်က ဘွဲ့ကိုဆက်ခံရရှိပြီး ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ အရေးပေးခြင်းကို ခံရပြီဆိုသည့်အခါ၌ သူ့ထက်ငါ အရောက် လာကာ ချီးကျူးနှုတ်ဆက် ကြပြန်လေ၏။ ကျိချိန်မှာ ထိုသို့နောင်တော်၏ ဘွဲ့မည်ရည်ကို သူ့အားပေးသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကို ကျေးဇူးတင်သည့်တိုင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျိချိန်သည် ရွှေနန်းတော်ကြီး သို့သွားကာ ကျေးဇူးတင်စကားကို လျှောက်ကြားကာ မိမိအားပြန်ပေးသော ဥယျာဉ်နှင့် အိမ်တို့ကို နိုင်ငံတော်ဘဏ္ဍာ အဖြစ် လှူဒါန်းလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ထိုပစ္စည်းများကို လက်ခံတော်မူခြင်း မရှိဘဲ ပြန်ပေးကြောင်းကို ပြန်တမ်းထုတ်လိုက်လျှင် ကျိချိန်သည် စိတ်အေးချမ်းစွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာကာ မိမိ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ကြိုးစား၍

ဆောင်ရွက်လေ၏။

သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ ကျိဆွေမျိုးစုမှာ မွဲလျက်ရှိလေပြီ။ ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေ မမျှတအောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ ကျိချိန်မှာလည်း မိမိ၏ အခြေအနေကို ကောင်းမွန် တိုးတက်အောင်လုပ်ရန် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ကျိချိန်သည် ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို အစေခံများ သိကြသော်လည်း နတ်ငှက်မယ်မှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လျက် ရှိခြင်း၊ ကျိလျှံမှာလည်း အကြွေးတွေထူကာ မြေယာများ၊ အိမ်များကို ရောင်းချပေါင်နှံ နေရခြင်းတို့ကို သိကြလေ၏။ အချို့ ပိုက်ဆံရှိသည့် စာရင်းကိုင်များမှာ သူတို့ထံမှ ကျိလျှံက ပိုက်ဆံချေးမည်လောဟု စိုးရိမ်လျက် ရှိကြသဖြင့် မွဲဟန် ဆောင်သူကဆောင်၊ ကျိလျှံကိုမြင်လျှင် ခပ်ဝေးဝေးက ကွင်းသွားသူ သွားကြလေ၏။ အချို့မှာ ကျိလျှံထံမှ ခွင့်တောင်းကာ ပြန်မလာကြတော့ဘဲ သခင်သစ်ကို ရှာလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျိစံအိမ်ကြီး စီးပွားပျက်မှ ရောက်လာသော ပေါက်ယုန် တစ်ယောက်သာလျှင် ဘယ်ကိုမျှမသွားဘဲ ကျန်ရစ် လေ၏။ ပေါက်ယုန်မှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် အခြားသော အစေခံများက သခင်များကို လိမ်ညာသည်ကိုတွေ့လျှင် ဒေါသဖြစ်၍မဆုံး ဖြစ်လျက်ရှိပေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုန်မှာလည်း နောက်ရောက်လာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့စကားကို မည်သူကမျှ အလေးမထား ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုန်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် နေ့လယ်ဆိုလျှင် ထမင်းစားပြီး မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့တော့ဘဲ အိပ်လျက်သာ ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုန် ဤသို့ အိပ်နေသည်ကို မြင်လျှင် အခြားအစေခံများက မနာလိုဖြစ်ကာ ပေါက်ယုန်သည် အရက်သမား ဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ် မလုပ်ဘဲ အိပ်လျက်ရှိကြောင်းဖြင့် ကျိချိန်ကို တိုင်ကြဲလေ၏။

“နေပေစေကွာ။ သူက ချန်မိသားစုက ထောက်ခံလို့ တို့က ခေါ်ထားတာ။ သူ့ကို ပြန်ပို့လို့ မကောင်းဘူး။ တို့မှာ အခက်အခဲတွေ ရှိနေပေမယ့် ပါးစပ်တစ်ပေါက် ကျွေးထားရရုံနဲ့တော့ မထူးတော့ပါဘူး။”

ပေါက်ယုန်ကို နှင်ထုတ်ခြင်းမပြုသည့်အခါတွင် အစေခံများသည် ထိုအကြောင်းကို ကျိလျှံအား တိုင်ကြဲပြန် လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိလျှံမှာလည်း ယခင်ကလို ထင်သလို မလုပ်ရဲတော့သဖြင့် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ပေါက်ယုန်သည် စိတ်ပျက်ပျက်ရှိသည်နှင့် အရက် အနည်းငယ်သောက်ပြီး စံအိမ်ဝင်း အပြင်ဘက်တွင် ထွက်လည်နေစဉ် လမ်းသွားလမ်းလာ လူနှစ်ယောက် ပြောဆိုသွားသည့် စကားများကို ကြားရလေ၏။

“တစ်နေ့တုန်းက တပ်သားတွေ ဝင်ရှာတာ ဒီအိမ်ကြီးပေါ့ကွ။ အိမ်ပိုင်ရှင်တွေတော့ ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး။”

“အံ့မယ်လေး။ ဒီဝင်းကြီးထဲက ဟာတွေက ဒီလောက်ဖြစ်လို့တော့ ဘာဖြစ်မလဲကွာ။ သူတို့အထဲက သမီး တစ်ယောက်က မြောက်နန်းမတော် အမြောက်ခံရသတဲ့ကွ။ ခု မြောက်နန်း မိဖုရား ကံတော်ကုန်ပေမယ့် ထုပ်ထုပ် ထည်ထည် စုမိဆောင်းမိ ရှိမှာပေါ့ကွာ။ သူတို့မှာ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ မှူးမတ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေတာပဲ။ ကျောထောက်နောက်ခံ တွေရှိမှာပေါ့။ ဟိုတုန်းက စစ်ဝန်ကြီးဟောင်းဖြစ်ပြီး ခု မြို့တော်ဝန် ဖြစ်နေတဲ့ လူကလဲ သူတို့နဲ့ ဆွေမျိုးလို့ ပြောတာပဲ။ သူတို့က အကာအကွယ် ပေးကြမှာပေါ့”

“မင်းက ဒီမှာသာနေပြီး ဘာမှမသိဘဲ ကိုးကွ။ ဒီပြင်လူတွေကတော့ ဒီလောက်မဆိုးလှဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျီယုဆုန်ဆိုတဲ့ လူကတော့ အလွန်ဆိုးလို့ပြောကြတာပဲ။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ကို ဒီစံအိမ်ဝင်းကြီး ကိစ္စကို စစ်ဆေးခိုင်းသတဲ့။ စစ်ဆေးခိုင်းတော့ သူဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ။ သူ့ကို ဒီစံအိမ်ကြီးက ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတော့ သူတို့ ဘက်ကို ပါတယ်လို့ ထင်မှာစိုးတာနဲ့ အဲဒီစံအိမ်က လူတွေကို ကန်ကျောက်ပစ်တယ် ဆိုပဲ။ အဲဒီအိမ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာတာတဲ့။ အင်း၊ ခု ခေတ်မှာ မိတ်ဆွေဆိုလို့လဲ တယ်ပြီး မညှာကြတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“လောကကြီးမှာ ဒီလောက်တောင် ကျေးဇူးကန်းတဲ့ လူရယ်လို့ ရှိသေးသလားကွာ”

ပေါက်ယုန်မှာ ထိုစကားကို ကြားရသည့် အခါတွင် “အင်း၊ လောကကြီးမှာ ဒီလောက်တောင် ကျေးဇူးကန်းတဲ့ လူတွေလဲရှိသေးတာကိုး။ အဲဒီမြို့ဝန် ကျီယုဆုန် ဆိုတဲ့လူက တို့သခင်ကြီးနဲ့များ ဘယ်လို တော်စပ်ပါလိမ့်။ အဲဒီလို ကောင်မျိုးကို တွေ့ယင် ဘာဖြစ်ဖြစ် အသေရိုက်သတ်ပစ် လိုက်ချင်စမ်းလှတယ်” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ တွေးနေစဉ်မှာ ရှေ့မှ မင်းချင်းတို့ ပြေးလာကြကာ “ဖယ်ကြ၊ ရှားကြ၊ မြို့တော်ဝန်မင်း ကျီယုဆုန် ကြွလာပြီ” ဟု အော်၍လာကြလေ၏။

ပေါက်ယုန်မှာ စိတ်ကလည်းဆိုး၊ အရက်လည်းအနည်းငယ် မူးနေသည့်အတွက် သွေးကြွလာကာ “ဟေ့၊ လူစိတ် မရှိတဲ့ ကျွန်က လူပါးဝလို့။ ခု ကိုယ့်သခင်ရဲ့ စံအိမ်က ကျေးဇူးတွေကို နင်မေ့ပြီလား” ဟု လမ်းဘေးမှ ရပ်၍ အော်လေ၏။

သံလျင်းပေါ်တွင် လိုက်လာသည့် မြို့တော်ဝန် ကျီယုဆုန်သည် ထိုအသံကို ကြားသဖြင့် ခန်းဆီးကိုမက ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင်

အရက်မူးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သည့်အတွက် ဥပေက္ခာပြုကာ ဆက်၍လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုန်လည်း အရက်မူးမူးဖြင့် အိမ်ထဲသို့ပြန်လာကာ ဝင်းထဲသို့ရောက်လျှင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ သူတို့ကလည်း မြို့တော်ဝန် ကျီယုဆုန်မှာ ကျီဆွေမျိုးစုတို့ ကူညီစောင့်မမှုကြောင့် မြို့တော်ဝန် ဖြစ်သွားကြောင်းကို ပြောပြကြလေ၏။

ပေါက်ယုန်က

“တော်တော် မိုက်ရိုင်းတဲ့ လူပဲကွာ၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ဒီလိုပဲ ပြန်ပြီး ကျေးစွပ်ရသတဲ့ တဲ့လား။ ဒါကြောင့် ငါ လမ်းဘေးကနေ လှမ်းဆဲတော့ ဘာမှမလုပ်ရဲဘဲ ကုပ်နေတာကိုး” ဟု ပြောလေ၏။

ဝင်းထဲမှ အစေခံများသည် ပေါက်ယုန်ကို မနှစ်သက်ကြချေ။ သို့ရာတွင် သခင်များကလည်း ပေါက်ယုန်ကို မည်သူမျှ အရေးမယူကြချေ။ ယခု ပေါက်ယုန်သည် အပြင်တွင် ရန်ဖြစ်ပြန်လာခဲ့ရာ အစေခံများသည် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ပေါက်ယုန်သည် အရက်မူး၍ ရမ်းကားလျက် ရှိကြောင်းဖြင့် ကျီချိန်ကို သွား၍တိုင်ကြလေ၏။ ကျီချိန်မှာ ခပ်အေးအေး နေလိုသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုသတင်းကိုကြားလျှင် စိတ်ဆိုးလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကို အပြစ် မပေးလိုသည့်အတွက် ဥယျာဉ်ထဲတွင် အစောင့်ချထား လိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုန်မှာ သစ္စာရှိ၍ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် အရှင်အကျိုးကို ကောင်းစွာ ထမ်းရွက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျီချိန်သည် သူများပြောသံ ကြားဖြင့် မိမိအား အပြစ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် ထုချေမနေ လိုတော့သည့်အတွက် အထုပ်အပိုးပြင်ကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီး ဥယျာဉ်ကိုစောင့်ကြပ်ခြင်း၊ ပန်းပင်သစ်ပင်များကို ရေလောင်းခြင်း စသည့်အလုပ်တို့ကို လုပ်လျက် ရှိလေ၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်ကိုသိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ပေါက်ကြည်၏ မွေးနေ့ကို ပျော်ရွှင်ဟန်ဆောင်၍ ကျင်းပရခြင်း။
သေသူကို တလျက်ရှိသော ရှိသော ပေါက်ယုသည် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာတွင်
ငိုကြွေးသံကို ကြားခြင်း။

မိမိ၏စံအိမ်နှင့်တကွ မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်ကြီးကို ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းပိုက်ရန် ကျိချိန်၏တင်လွှာကို ရွှေနန်းတော်ကြီးက ပယ်ချလိုက်သည့်နောက် ဥယျာဉ်ထဲတွင် မည်သူမျှ နေထိုင်ခြင်းမရှိတော့သဖြင့် ဝင်းတံခါးကို သော့ခတ် ပိတ်ထားလိုက် လေ၏။ ဥယျာဉ်မှာ မမယုနှင့် ဆီချွန်းတို့၏ အဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့်ပြင် ဥယျာဉ်ထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ သည့်အတွက် ပေါက်ယုန်ကို အပြစ်ပေးသည့်အနေဖြင့် အစောင့်ခိုင်းထားလိုက်လေ၏။

ယခုအချိန်တွင် ကျိချိန်သည် မယ်မယ်၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ စံအိမ်ကြီးကို စီမံခန့်ခွဲလျက်ရှိကာ အစေတော်များ ကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ချလျက်ရှိသည့်ပြင် တတ်နိုင်သမျှ မြိုးခြံချွေတာလျက်ရှိလေ၏။ သို့တိုင်အောင် စံအိမ်ကြီးကို ကျိချိန်လည်း နိုင်နင်းအောင် အုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပြီ။ နတ်ငှက်မယ်မှာ မယ်မယုအချစ်တော် ဖြစ်မြဲ ဖြစ်နေသေးလျက် နတ်ငှက်မယ်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ကြားတွင်လည်း ခင်မင်ရင်းစွဲ မပျက်ကြသေးသည့်အလျောက် အိမ်ကြီး၏ ကိစ္စအဝဝကို အအုပ်အချုပ် ကောင်းသည့် နတ်ငှက်မယ်သို့ပင် ပြန်လည်၍ အပ်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် အချို့ ပစ္စည်းများကို အသိမ်းခံရပြီးသည့်နောက်၌ အိမ်တွင် ထုပ်ထုပ်ထည်ထည် စုပြီးဆောင်းပြီးသားဟူ၍လည်း မရှိတော့သဖြင့် နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း အုပ်ချုပ်နေရသည့်တိုင် များစွာ မလှုပ်သာ မရှားသာတော့ချေ။ ထို့ပြင် မိမိတို့ ဝင်ငွေမှာ ယခင်က ထက် သုံးပုံပုံ တစ်ပုံမျှပင် မရှိကြတော့သည့်တိုင် အဆောင်အသီးသီးရှိ သခင်မများမှာ စည်းစိမ်နှင့် နေလာခဲ့ရသည်မှာ အသားကျနေပြီ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် သူတို့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ရန်လည်း မတတ်နိုင်တော့ချေ။ သို့ဖြင့် တိုင်တန်းသံတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ကောင်းစွာကျန်းမာခြင်း မရှိသည့်တိုင် မိမိတာဝန်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်း မပြုရဲဘဲ မယ်မယ်စိတ်တိုင်းကျရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ လုပ်ဆောင်သည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

ကျိရဲနှင့် ကျိချန်တို့မှာကား လိုရာခရီးသို့ ချောမောစွာ

ရောက်ကြပြီးနောက် အားလုံးအဆင်ပြေလျက်ရှိပြီး မိမိတို့ အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မရှိစေလိုကြောင်းဖြင့် အိမ်သို့ စာရေးကြလေ၏။ ထိုသတင်းကြောင့် မယ်မယ်မှာ စိတ်အေး သွားပြီး ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မမယုတို့မှာလည်း ထိုအခါ ကျမှပင် ဟင်းချနိုင်ကြတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ စမ်းယဉ်သည် လက်ထပ်ပြီးနောက် သူတို့ထံသို့ ပထမဆုံး အကြိမ် လာရောက်လည်ပတ်လေ၏။ မယ်မယ်ကို သွား၍ ကန်တော့သည့် အခါတွင် မယ်မယ်က လင်ရတော်ပေသည်ဟု ဟု ချီးကျူးလေ၏။ စမ်းယဉ်ကလည်း မိမိတို့အိမ်ထောင်စုမှာ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ ရှိကြသည့်အတွက် စိတ်ပူဖို့ မလိုကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုနောက် ထိုက်ယု ကွယ်လွန်ကြောင်း စကားစပ်မိသွားကြသည့် အခါ၌ နှစ်ယောက်စလုံး ငိုကြလေ၏။ မယ်မယ်မှာ ယင်ချွန်း၏ အကြောင်းကို ကြားရသည့်အတွက် ပို၍ပင် ဝမ်းနည်းလျက် ရှိလေ၏။ စမ်းယဉ်သည် မယ်မယ်ကို နှစ်သိမ့်ပြီးလျှင် အခြားသူများထံသို့ သွားရောက်နှုတ်ဆက်ကာ မယ်မယ့်အခန်းသို့ အနားယူရန် ပြန်ခဲ့လေ၏။ ဤတွင် ဆွေမိသားစု အကြောင်းကို စကားစပ်မိ သွားကြပြန်ကာ ဆွေဖန်ကြောင့် မည်သို့မည်ပုံ ပျက်စီးသွားရကြောင်းကို ပြောမိကြလေ၏။ ထိုနှစ်၌ ဆွေဖန်သည် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရသော်လည်း နောက်တွင် သူ့အား မည်သို့ စီရင်ဆုံးဖြတ်ဦးမည်ကို မသိရ သေးချေ။

မယ်မယ်က

“နောက်ဆုံးသတင်းကို ညည်းမကြားသေးဘူးလား။ တစ်နေ့ကပဲ သူမိန်းမ ခွာညိုသျှားရယ် ထူးထူးဆန်းဆန်း သေသွားတယ်။ ကံကောင်းလို့ အုတ်အော်သောင်းတင်း မဖြစ်တာပေါ့အေ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကရုဏာတော်ကြောင့် သူနဲ့ ပါလာတဲ့အစေတော်က အဖြစ်မှန်ကို ပြန်ပြောပြလို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ယင် သူ့အမေ မသျှားက ဘယ်လောက်များစွပ်စွပ်စွဲ လုပ်လိုက်မယ် မသိဘူး။ သူက ဒီလိုလုပ်ယင် ရဲကစစ် ဘာကစစ်နဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်ဦးမှာ။ ညည်းဒေါ်လေးဆွေလဲ ခွာညိုသျှား ရန်က လွတ်သွားပေလို့ တော်ပေသေးတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ “ဆွေမျိုးဆိုတာ လူချင်းမဆုံချင် နေလို့ရတယ်၊ ကံချင်းမဆုံဘဲ နေလို့ မရဘူး” လို့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောကြတာပေါ့။ အင်း၊ မဆွေတို့ ခမျာလဲ ကံဆိုးရှာပါတယ်အေ။ ခုဆိုသူမှာ ဆွေကိုနဲ့ ပဲနေရတော့တယ်။ ဆွေကိုဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးကတော့ တော်ရှာပါတယ်။ ဆွေဖန် ထောင်ထဲနေသမျှ မိန်းမ မယူသေးပါဘူးတဲ့။ ဒေါ်လေး ဆွေကို စောင့်ရှောက်ဦးမယ်တဲ့။ သူ့အမှုကလဲ မပြီးတတ်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ စွေယင်လဲ သူနဲ့ပဲ အတူနေရသေးတယ်။ သူ့ခမျာလဲ ကောင်းကောင်းမအားပါဘူး။ ပေါက်ချင်းတစ်ယောက်လဲ လက်မထပ် ရသေးဘူး။ သတို့သားက သူ့အဖေဆုံးလို့ ပူဆွေးတဲ့ကာလ ကုန်အောင်

စောင့်နေရသေးတယ်။ ဒေါ်လေးဝမ်ရဲ့ အစ်ကိုလဲ ဆုံးရှုံးရှာပြီ။ ငှက်မယ်ရဲ့ အစ်ကိုကတော့ အလကားပါပဲ။ ဘာမှ အားမကိုးရပါဘူး။ ဦးလေး ကပ်စေးနဲ့ကော်တရာကြီး ကလဲ အစိုးရ ငွေတွေ အလွဲသုံးစား လုပ်မိလို့တဲ့။ သူတို့ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သူတို့လဲ ဒုက္ခတွေနဲ့ပဲ။ ချန်တို့ မိသားစု အကြောင်းတော့ ဘာမှ မကြားရသေးဘူး။”

“အစ်မ တန်ချွန်းဆီကကော စာတို့ ဘာတို့များ ရသေးသလား မယ်မယ်”

“သူလက်ထပ်ပြီးတော့ ညည်းဦးကြီး ကျိချိန်ပြန်လာလို့ သူတို့ သတင်းကိုတော့ ကြားရပါရဲ့။ ပင်လယ်ပိုင်းမှာ အဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောတာပဲလေ။ ဒါပေမယ့် စာတော့ တစ်စောင်မှမရဘူး။ ကောင်မလေးကိုတော့ အလွမ်းသားအေ။ ဒါပေမယ့် တို့မှာလဲ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် ဆိုတော့ ငါလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ခုဆိုယင် ဆီချွန်းလက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကိုလဲ စီစဉ် ရဦးမယ်။ ကျီဟုန်ကိုတော့ ငါ့ခေါင်းထဲ ထည့်မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူးအေ။ တို့များမှာလဲ ညည်းရှိစဉ်တုန်းကလို ချောင်ချောင် လည်လည် မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်ကျပ်တည်းတယ်။ ပေါက်ကြည့်ခမျာလဲ တို့အိမ်ကို ရောက်လာမှ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေရတယ်လို့ တစ်နေ့မှ မရှိရှာသေးပါဘူး။ ဒီအထဲမှာ ညည်းတို့မောင်လေး ပေါက်ယုကလဲ ခုထက်ထိ စိတ်ကောင်းကောင်း မငြိမ်သေးဘူး။ တို့လဲ ဘာမှမတတ် နိုင်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေရတော့ ဒါပဲ”

စမ်းယဉ်က

“စမ်းယဉ်ဟာ ဒီစံအိမ်ဝင်းထဲမှာ ကြီးပြင်းလူလား မြောက်လာရတာပါ မယ်မယ်။ ဒီတော့ သူတို့အားလုံးရဲ့ အကြောင်းတွေကို စမ်းယဉ်သိပါတယ်။ သူတို့လဲ စမ်းယဉ် ရှိစဉ်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ တော်တော် ပြောင်းလဲသွား ကြတယ်။ စမ်းယဉ်က အနေဝေးသွားလို့လားတော့ မသိဘူး၊ ခပ်တန်းတန်းတောင် ဖြစ်နေကြတယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ခု ပြန်တွေ့တော့ ဟိုရှေး တုန်းကလို သူတို့တစ်တွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရယ်လား မောလား နေတာကို မြင်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် စကားပြော ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ တယ်ပြီး ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိလှဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့နဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်စကားပြောပြီး မယ်မယ့်ဆီကို ပြန်လာတာ”

“ငါ့အဖို့တော့ ခုလို ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေရတာကို သိပ်မဆန်းပါဘူးအေ။ ရိုးနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ သူငယ်တွေ ကျတော့ ဒီဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြဘူးလေ။ သူတို့ပျော်အောင် တစ်နေ့တလေ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကလေး လုပ်ပေးရ ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာလဲ လုပ်သာ လုပ်ရတယ် သိပ်တော့ အားခွန်မရှိတော့ဘူး။”

“ဒီလိုဆိုယင် စမ်းယဉ်အကြံရပြီ မယ်မယ်။ သန်ဘက်ခါကျယင် ပေါက်ကြည်ရဲ့ မွေးနေ့လေ မယ်မယ်ရဲ့။ သူ့မွေးနေ့ အတွက် စမ်းယဉ်လဲ တစ်ရက်လောက် ပိုနေလိုက်မယ်လေ။ တစ်နေ့လောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရတာပေါ့။ ဘယ့်နှယ်လဲ မယ်မယ်”

“အင်း၊ ငါ့မှာလဲ ဒေါမနဿတွေ များနေရတာနဲ့ ဒါတွေကို မေ့ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့အေ။ ညည်းသာမပြောယင် လုံးလုံး သတိရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်သားပဲ၊ သန်ဘက်ခါဆိုယင် သူ့မွေးနေ့ပဲ။ မနက်ဖြန်ကျယင် ကျွေးဖို့မွေးဖို့ ငါပိုက်ဆံ ထွက်ရှာ လိုက်ပါဦးမယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့အတွက် တို့ဧည့်ခံပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ယုနဲ့ လက်ထပ် ပြီးကာမှ လုပ်မပေးရသေးဘူး။ ပေါက်ယု ဆိုယင်လဲ အလွန် ပျော်တတ်ရွှင်တတ်တဲ့ သူငယ်။ ခု ဒီလိုဖြစ်တော့ သူလဲ တမိုက်မိုက် တတွေတွေနဲ့၊ စကားတောင် သိပ်မသွက်တော့ဘူး။ လီဝမ်းကတော့ တော်တော် တော်တဲ့ ချွေးမကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ကျီလန်ကို အဖေမရှိဘဲ လိမ္မာအောင် သွန်သင်ဆုံးမလာခဲ့တယ်။ တို့တစ်တွေ ဆင်းရဲဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာ ချမ်းသာ သူ့မှာတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ ကောင်မလေး သနားပါတယ်”

စမ်းယဉ်က

“အပြောင်းလဲဆုံးကတော့ မလေးငှက်မယ်ပဲ။ ရုပ်လဲတော်တော် ကျသွားတယ်။ အလျင်တုန်းက စကားသွက် သလောက် ခု စကားလဲ တော်တော်နည်းသွားတယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ စမ်းယဉ် သူတို့ကို စ ကြည့်ရဦးမယ်။ သူတို့ ဘယ်လို နေကြမလဲ မသိဘူး။ ဘာမှ မပြောဘဲ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး စိတ်ဆိုးနေယင် ဒုက္ခ”

စမ်းယဉ်က မျက်နှာနီရဲလာကာ စကားကိုဖြတ်လိုက်၏။ စမ်းယဉ် ခပ်အေးအေး ဖြစ်သွားသည်ကို သတိပြုလိုက် မိသည့်အတွက် မယ်မယ်က

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ ညည်းတို့အချင်းချင်း နောက်ပြောင်နေကျပဲ ဥစ္စာ။ ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ လူဆိုတာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ အောက်မေ့ရမှာပေါ့။ စည်းစိမ်ချမ်းသာရှိယင်လဲ ရှိသလိုပေါ့၊ မရှိလို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဆိုယင်လဲ မရှိတဲ့ အလျောက်ပေါ့။ ပေါက်ကြည်ကတော့ အစဉ် စိတ်သဘောထား ကြီးရှာပါတယ်။ သူတို့ချမ်းသာတုန်း ကလဲ ဘဝင်မမြင့်ဘူး၊ ဆင်းရဲတော့လဲ ပျော်ပျော်ပဲ။ ခု တို့မိသားစုထဲ ရောက်လာလို့ ပေါက်ယုက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံတော့လဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ ပေါက်ယုက သူ့ကို နိုင်ထက်ကလူ လုပ်ယင်လဲ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါကတော့ သူ့ ကုသိုလ်လို့ ထင်တာပဲ။ ထိုက်ယုကတော့ စိတ်ထားကျဉ်းမြောင်း လွန်းလှတယ်။ အကဲဆတ်လိုက်တာကလဲ အလွန်ပဲ။ သူ့အသက်မရှည်တာ ဒါကြောင့်ပဲလို့

ထင်တာပဲ။ နတ်ငှက်မယ်ကတော့ အတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒုက္ခသုက္ခ တွေကြောင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ မပြောင်းသင့်ပေဘူးပေါ့။ ဒီလောက်မှ တရားမယူတတ်ဘဲ မိုက်တယ်ဆိုယင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး ပေါ့လေ။ ကဲ ဒီတော့ သန်ဘက်ခါ ဆိုယင် ပေါက်ကြည်ရဲ့ မွေးနေ့။ သူ့မွေးနေ့ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး လုပ်ရအောင် ငွေစ ကလေး ဘာလေး ထွက်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

“မယ်မယ် အပြင်ထွက်ယင် ဒီပြင်ဆွေမျိုးတွေကိုလဲ ဖိတ်ခဲ့ပါလား မယ်မယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသောက်ကြ တာပေါ့”

“ဖိတ်ရမှာပေါ့အေ” ဟုဆိုကာ မယ်မယ်သည် ယုန်ယွမ်းအား ငွေစင်တစ်ပိဿာ အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် မနက်ဖြန် မှစ၍ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် အကျွေးအမွေးလုပ်ရန် အစေခံများကို အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ယုန်ယွမ်းလည်း အစေတော်ကြပ်များကို ငွေပေးကာ ဝယ်စရာ ရှိသည်များကို အဝယ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်တွင် ထူးထူးခြားခြား မရှိဘဲ ထိုနေ့ညကို လွန်မြောက်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အစေခံများကို ယင်ချွန်းအိမ် အဖိတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ချင်းတို့ကို လည်း ဖိတ်ကြားကာ ယဉ်လင်းကိုလည်း ခေါ်လာရန် မှာလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးလီကိုလည်း ဖိတ်ကြား၍ လီဝမ်းနှင့် လီချို တို့ကိုလည်း ခေါ်လာရန် မှာလိုက်လေ၏။

“ဒေါ်လေးဆွေလဲ ရောက်နေတယ်၊ မလေးပေါက်ကြည်ကိုလဲ အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်” ဟု မယ်မယ်၏ အစေခံ တစ်ယောက် လာပြောသည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်မှာ အကျိုးအကြောင်းကိုမသိဘဲ ကြိတိ ကြောင်တောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် သူ့မိခင် ဒေါ်လေးဆွေ ရောက်နေသည်ဟု ကြားရသည့်အတွက် အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်ဘဲ အားရဝမ်းသာဖြင့် ထလိုက်လာခဲ့လေ၏။ မယ်မယ်၏အဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ ပေါက်ချင်း၊ ယဉ်လင်း စသူတို့ သာမက ဒေါ်လေးလီတို့ အိမ်သားများကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ သူတို့ရောက်လာခြင်းမှာ မယ်မယ်တို့ ကျိဆွေမျိုးစုတွင် သတင်းကောင်းတစ်ခု ရှိ၍ ဖြစ်မည်ဟု ထင်သဖြင့် ပေါက်ကြည်သည် ဒေါ်လေးလီနှင့် မယ်မယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေကို လည်းကောင်း နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုကာ လီညီအစ်မများကိုလည်း နှုတ်ဆက်လေ၏။

စမ်းယဉ်က

“ထိုင်ကြပါ ဒေါ်လေးတို့။ မလေးပေါက်ကြည် အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေဆိုတာကို ဆုတောင်းကြမလို့ပါ”

ပေါက်ကြည်မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိရာမှ “ဟုတ်သားပဲ။ မနက် ဖြန်ဆိုယင် ငါ့မွေးနေ့ပါလား” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

“မလေးတို့တစ်တွေ မယ်မယ်ကို အမှတ်တရလာပြီး ကန်တော့ကြတယ် ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်။ ပေါက်ကြည် မွေးနေ့ အတွက်တော့ ဘာမှ မလုပ်ကြပါနဲ့” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ဒေါ်လေးလီတို့ကို လာရောက် နှုတ်ဆက်ရန်လာခဲ့ရာ ပေါက်ကြည် ပြောနေ သည့် စကားများကို ကြားလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် မိမိဇနီးသည် ပေါက်ကြည်၏ မွေးနေ့ကို ကျင်းပချင်သည်မှာ ကြာလေပြီ။ သို့ရာတွင် မိမိတို့ မိသားစုတစ်ခုလုံးမှာ ဒုက္ခသုက္ခတွေ တွေ့နေသည့်အတွက် မယ်မယ်ကို မပြောရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ယခု စမ်းယဉ်နှင့် အခြားသူများက သူ့ဇနီး ပေါက်ကြည်မွေးနေ့အတွက် ဆုတောင်းနေကြသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုယင် ပေါက်ကြည်ရဲ့ မွေးနေ့ပဲ။ မောင်လဲ ဒီအကြောင်းကို မယ်မယ်ကို ပြောမလို့ ထွက်လာခဲ့တာ”

စမ်းယဉ်က ခပ်မြူးမြူးဖြင့်

“အံ့မယ်လေး၊ ပိုမနေစမ်းပါနဲ့။ မယ်မယ်ကို သတိပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ သတိပေးပါ။ မလေး ပေါက်ကြည် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဒီကိုရောက်လာတာ တစ်နှစ်ရှိပြီ။ ခုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကလဲ ဖိတ်လို့လာတာပေါ့။ မယ်မယ် မဖိတ်ဘဲနဲ့ လာမှာတဲ့လား”

ပေါက်ကြည်မှာ ထိုစကားကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ် ပြောသံကိုမူ မကြားချေ။ ယခုမှပင် သိရခြင်း ဖြစ်၏။

“ငါ့မြေး ပေါက်ကြည်ဟာ လက်ထပ်ပြီးလို့ တို့ဝင်းထဲကို ပြောင်းလာတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စဝိစ္စတွေကြောင့် တို့ သူ့မွေးနေ့ကို မနှစ်က ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ပေါက်ကြည်အစား မယ်မယ်ကပဲ လုပ်ပေး ပါတယ်ကွယ်။ ညည်းတို့ အချင်းချင်းလဲ တွေ့ဆုံပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး စကားစမြည် ပြောကြတာပေါ့”

ဒေါ်လေးဆွေက

“ဒီလောက်လဲ ကရိုကထ မခံပါနဲ့ မယ်မယ်ရယ်။ မယ်မယ်မှာ ပူရပန်ရတာတွေ များလှပြီ။ ပေါက်ကြည်ကလဲ မယ်မယ် အပေါ်မှာ ဘာမှ

တာဝန်ကျတာ မဟုတ်ဘူး”

စမ်းယဉ်က

“မယ်မယ့် အချစ်ဆုံးကတော့ မောင်လေးပေါက်ယုပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မြေးကိုချစ်ယင် မြေးမိန်းမကိုလဲ ချစ်ရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ပေါက်ကြည်အတွက်လဲ မွေးနေ့လေးတစ်ခုတော့ လုပ်ပေးသင့်တာ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား”

ပေါက်ကြည်သည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့နေလေ၏။ ပေါက်ယုက

“အင်း၊ မလေးစမ်းယဉ်ဟာ အိမ်ထောင်ကျသွားယင်တော့ မူတစ်မျိုး ပြောင်းသွားတော့မှာပဲ။ ငါကလဲ သူ့ကို စကားပြောရမှာ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေတယ်။ သူကလဲ ငါ့ကို ခပ်မှန်မှန် လုပ်နေတယ်။ အဲဒီအခါကျယင် ငါကလဲ စကား ကောင်းကောင်း ပြောရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူကလဲ ငါ့အပေါ်မှာ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ခု သူစကားပြောတဲ့ အခါကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ မလေးစမ်းယဉ်ဟာ ဘာမှပြောင်းလဲပုံ မရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည်ကတော့ ငါနဲ့လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရှက်ကြောက် နေရတာလဲ။ စကားတောင် တစ်လုံးမှမပြောဘူး” ဟု တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်သည် ယင်ချွန်း ရောက်လာကြောင်းကို လာရောက် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုစဉ် လီဝမ်းနှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့လည်း ရောက်လာကြသဖြင့် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြ လေ၏။

ယင်ချွန်းက မိမိဖခင်ကြီးကိုချိန် နယ်ပြောင်းစဉ်က ဖခင်ကြီးကို လာရောက်နှုတ်ဆက်လို၊ ကန်တော့လိုကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိယောက်ျားက တားထားသဖြင့် မရောက်ခဲ့ရကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

“သူက ယင်ချွန်းတို့ မိသားစုမှာ ဇာတာစန်းလင် နိမ့်နေတယ်တဲ့။ သွားကန်တော့ယင် ကိုယ်ပါ ဇာတာနိမ့်သွားနိုင် တယ်တဲ့။ အမျိုးမျိုးပြောတာ၊ ဘယ်လိုမှ ပြောမရလို့ မလာခဲ့ရဘူး။ ယင်ချွန်းတော့ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ တစ်နေ့လုံး ငိုနေတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ကျတော့ကာ ဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သလဲ”

“ခုတော့ ဖေဖျားက ဘွဲ့မည်ရည်ကို ပြန်ပြီးဆက်ခံရတဲ့ အတွက် ကံဇာတာတက်သွားပြီတဲ့။ သွားချင်ယင် သွားနိုင်ပြီတဲ့” ဟုဆိုကာ ယင်ချွန်းသည် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်က

“မယ်မယ်လဲ ခုတလောမှာ စိတ်တွေ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူးကွယ်။ တယ်ပြီး တိမ်းတိမ်းပွေပွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ငါ့မြေးချေးမ ပေါက်ကြည်မွေးနေ့ကို လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး စုံစုံလင်လင်ဖိတ်လိုက်တာပဲ။ ရယ်ရယ်မောမော နေလိုက်တော့ စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားတာပေါ့။ ခုတော့ ညည်းက စိတ်ညစ်စရာတွေ လာပြောနေတော့ မယ်မယ်တောင် စိတ်ညစ်သွားပြန်ပြီ”

ဤတွင် ယင်ချွန်းနှင့် အခြားသူများသည် ထိုအကြောင်းကို မပြောကြတော့ဘဲ စကားကို တခြားသို့ လမ်းလွှဲပစ် လိုက်ကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် ကြိုးစား၍ ရယ်စရာ တစ်လုံးနှစ်လုံးကို ပြောသော်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ ရယ်စရာ မကောင်း တော့ပြီ။ ယခင်ကကဲ့သို့ ဉာဏ်မရွှင်တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်ကလည်း ပေါက်ကြည် ပျော်ရွှင်စေရန် ရယ်စရာ ပြက်လုံး များကို အတင်းပြောခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်ကလည်း ထိုအကြောင်းကို သိသဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီနေ့ မယ်မယ်ကို ကြည့်ရတာ စိတ်လက်ကြည်သာ ရှိတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ခုလို စုံစုံလင်လင် မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာပြီ” ဟု ပြောပြီးမှ နတ်ငှက်မယ်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏ ယောက္ခမ ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် မမယုတို့ကို မတွေ့ရချေ။

“စုံစုံလင်လင်” ဆိုသော စကားကို ကြားလိုက်သည့် အခါတွင် မယ်မယ်သည် သူတို့မပါသည်ကို သတိရလာ သဖြင့် အဖိတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်၊ မမယုနှင့် ဆီချွန်းတို့သည် စိတ်မပါသည့်တိုင် မကောင်းတတ်တော့သည့် အတွက် လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ မယ်မယ်သည် မိသားစုတစ်ခုလုံး စီးပွားပျက်နေသည့်တိုင် သူ့အချစ်တော်အတွက် မွေးနေ့ကို ကျင်းပချင် ရှာပေသည်ဟု တွေးလျက်ရှိကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ရောက်လာသည့် အခါ၌ ဝိုင်တိုင်တိုင် ညှိုးငယ်ငယ် အသွင် ပေါက်နေကြလေ၏။ ဆွေယင် မပါလာသဖြင့် မေးသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆင့်က ဆွေယင်မှာ နေထိုင် မကောင်း သဖြင့် မလိုက်လာနိုင်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေ ရှိနေသဖြင့် ဆွေယင်အဖို့လည်း အလာရ ခက်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည့် အခါမှပင် မယ်မယ်မှာ ငြိမ်ကျသွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ချိုချစ်စားသောက်ဖွယ်များနှင့် ဝိုင်အရက်များ ရောက်လာလေ၏။

မယ်မယ်က “ဒီပွဲမှာ အမျိုးသားတွေကို မဖိတ်ဘူးဟေ့။ ဒီနေ့ပွဲက

အမျိုးသမီးတွေ အတွက်”

ပေါက်ယုမှာ လက်ထပ်ပြီးသည့် အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်သည့်တိုင် မယ်မယ်၏ အချစ်တော်ဖြစ်သည့် အတွက် အတွင်းဆောင်များထဲသို့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ရောက်ခွင့် ရလျက်ရှိလေ၏။ ဆွေယွမ်နှင့် ပေါက်ချန်တို့ နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ ထိုင်ခွင့် မရတော့သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် မယ်မယ်၏ အနီးတွင်ထိုင်ကာ ပေါက်ကြည်၏ မွေးနေ့ဖြစ်ကြောင်းကို ဧည့်သည်များအား ကြွားဝါပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ မယ်မယ်က

“ကဲ၊ အားလုံးထိုင်ကြ။ ပြီးတော့မှ ပေါက်ကြည်ကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်ချည်ကြ။ ခုနေ သွားနှုတ်ဆက်ယင် သိပ်ပြီး ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဆန်နေပြီး တို့လဲမပျော်ရဘဲ နေလိမ့်မယ်”

ပေါက်ကြည်က သဘောတူကာ နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒီနေ့တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြမယ်အေ။ ပြီးတော့ ဆွေယွမ်တို့၊ မာလာတို့၊ ယင်အဲတို့၊ ပင်အဲတို့လဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်ကြရအောင်၊ ယုန်ယွမ်းကို သွားအခေါ်ခိုင်း လိုက်မယ်”

အစေတော်များက “ကျွန်မတို့ မလေးပေါက်ကြည်ကို နှုတ်မှ မဆက်ရသေးဘဲ ဘယ်သောက်လို့ ဖြစ်မလဲ မယ်မယ်” ဟု ပြောကြလေ၏။

“သွားစမ်းပါအေ။ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ကြစမ်းပါ။ ခိုင်းစရာရှိယင် ညည်းတို့ကို ခေါ်မှာပေါ့”

ယုန်ယွမ်းက အခြားအစေတော်များကို ခေါ်၍ ထွက်သွားသည့် အခါတွင် မယ်မယ်သည် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် အခြားသူများအား ဝိုင်အရက် သောက်ရန် တိုက်တွန်းလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံးမှာ ရှေးကကဲ့သို့ မပျော်တော့ပြီ။

“ညည်းတို့ ကြည့်ရတာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲအေ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြစမ်းပါ။ ညည်းတို့ ပျော်လာစေချင်လို့ လုပ်တာ”

“ပျော်ပါတယ် မယ်မယ်ရဲ့၊ ကျွန်မတို့ စားသောက်နေကြတာပဲ။ ဒီ အပြင် ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ”

စမ်းယဉ်က ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က

“ဟိုတုန်းကတော့ ငယ်တော့ ပျော်ကြပါးကြတာပေါ့ မယ်မယ်ရယ်။ ခုတော့ အသက်ကလေးတွေက ထောက်လာ တော့ သိက္ခာဆည်နေ ကြရတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့ သူတို့ ဒီလောက်ငြိမ်နေကြတာပါ”

ပေါက်ယုက ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“ခုတော့ ဘာမှ သိပ်ပြောစရာ မရှိတော့တာကိုး မယ်မယ်ရဲ့။ ခုနေ

ပြောယင် စိတ်ညစ်စရာတွေပဲ ပြောမိမှာပေါ့။ ဒီတော့ အရက်သောက်ရင်း စကားထာဝှက်ပါလား။”

မယ်မယ်သည် ခေါင်းကိုစောင်း၍ နားထောင်နေပြီးနောက် ပြုံးလိုက်လျက်

“အရက်သောက် စကားထာဝှက်တမ်း ကစားမယ်ဆိုယင် ယုန်ယွမ်းကို ခေါ်လိုက်”

ပေါက်ယုသည် ယုန်ယွမ်းကို ခေါ်ရန် နောက်ဖေးဆောင်ထဲ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဘာလဲ သခင်လေး။ ကျွန်မတို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ဝိုင် အရက်ကလေး တစ်ခွက်လောက်ကို မသောက် ရတော့ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး နှောင့်ယှက်ချင်ရတာလဲ”

“နှောင့်ယှက်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မယ်မယ်က အခေါ်ခိုင်း လိုက်လို့ပါ။ မောင်က ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ယုန်ယွမ်းသည် အခြားအစေတော်များ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ကဲ၊ ခဏနေရစ် ခဲ့ကြဦးဟေ့။ မယ်မယ် ခေါ်လို့ ငါခဏ လိုက်သွားဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယုနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

“ကဲ မရွှေချော၊ ရောက်လာပြီလား။ တို့များ အရက်သောက်ရင်း စကားထာ ဝှက်ချင်လို့အေ့”

“မယ်မယ်က ခေါ်တယ်ဆိုလို့ လိုက်လာရတာ။ မယ်မယ်က ဘယ်လို ကစားနည်းမျိုးကို ကစားချင်မှန်းမှ မသိတာ”

“ကဗျာတွေ ဘာတွေနဲ့ ဝှက်တာက ပျင်းစရာကောင်းတယ်။ ဒီပြင် ကစားနည်း ကျတော့လဲ ဆူလွန်းတယ်”

ယုန်ယွမ်းသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလျက်ရှိကာ၊ ပြီးနောက်

“ဒီအရွယ်မှာ ဒေါ်လေးဆွေ အနေနဲ့ ဦးနှောက်ကို သိပ်ပြီး အသုံးချဖို့ မကောင်းတော့ဘူး။ ဒီတော့ အန်စာခေါက် မဲဖောက်ပြီး ကဗျာ အမျိုးအစားတွေကို နာမည်ဖော်ရယင် မကောင်းဘူးလား။”

“အေး၊ ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုကာ မယ်မယ်သည် အန်စာအိုးကို အယူခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထား လိုက်လေ၏။ ယုန်ယွမ်းက

“ခု အန်စာခွက်ထဲမှာ အန်စာလေးတုံး ထားမယ်။ အန်စာတုံး ကျလာလို့ ကာရန်နာမည်ကို မပြောတတ်တဲ့လူက လျော်တဲ့အနေနဲ့ တစ်ခွက် သောက်ရမယ်။ တကယ်လို့ သူက ဖော်နိုင်ယင် တခြားလူတွေက ထုံးစံအတိုင်း

တစ်ခွက်စီ သောက်ရမယ်”

“အေး ကောင်းတယ်၊ နင်ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်မယ်” ဟု အားလုံး က ပြောကြလေ၏။

သူတို့အားလုံးသည် ယုန်ယွမ်းကို စတင် အသောက်ခိုင်းပြီးလျှင် မည်သူကစ၍ အန်စာခေါက် ရမည်ကို မဲအချ ခိုင်းလေရာ ဒေါ်လေးဆွေ မှာ ပထမဆုံး ကျလေ၏။

“ဒီအန်စာကျပုံရဲ့ အမည်က “ရှန်ရှန်မြို့မှ သက်ကြီး ရွယ်အိုလေးဦး” တဲ့။ ဒါ့ကြောင့် အသက်ကြီးတဲ့ သူများ သောက်ရမယ် ရှင့်” ဟု ပြောသဖြင့် မယ်မယ်က ခွက်ကိုမြှောက်၍ စသောက်မည်ပြုစဉ် ယုန်ယွမ်းက ဆက်၍

“ဒီအန်စာကို ခေါက်သူက ဒေါ်လေးဆွေ ဖြစ်လေတော့ သင့်လျော် လိုက်ဖက်မယ့် ကာရန်နာမည်ကို ဒေါ်လေး ဆွေ က ပေးရလိမ့်မယ်ရှင့်။ နောက်တစ်ယောက်က ဒေါ်လေးဆွေ ပေးထားတဲ့ ကာရန်အတိုင်း လိုက်ပြီး စာစပ်ရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ မပေးနိုင်ယင် လျော်ကြေးအဖြစ် တစ်ယောက် တစ်ခွက်စီ သောက်ရလိမ့်မယ်ရှင့်”

“ညည်းဟာကလဲအေ၊ လာလာချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း ဆိုသလို ချက်ချင်းကြီးကျတော့ ငါ ဘယ်နှယ်လုပ် ပြောတတ် ပါ့မလဲ” ဟု ဒေါ်လေးဆွေက ပြောလေ၏။

“ဒီလောက်ကလေးမှ မဖြေနိုင်ဘူးလားအေ၊ စဉ်းစားပြီး ဖြေကြည့်စမ်းပါဦး။ ငါက ညည်းကာရန်ကို လိုက်ပြီး ဖြေရမယ့်သူပါ။ ငါမဖြေတတ်ယင် ငါလဲ ညည်းနဲ့အတူ လိုက်သောက်ရမှာပါ” ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် ပြောမယ်လေ၊ ကဲ ဖြေလိုက်မယ်။ “ဇရာအို ပန်းပျို တောကိုဝင်” ဆိုတဲ့ ကဗျာထဲကအေ”

မယ်မယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လျက်

“ဟုတ်တယ်၊ “ပျင်းရိ ခြောက်သွေ့၊ ဘဝမေ့ဟု၊ အရှေ့အနောက်၊ ပိုင်း၍မြှောက်ကြ” ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ပါတယ်ဟေ့”

ထိုနောက် အန်စာပုံးကို လီဝမ်းထံသို့ ပေးလိုက်လေ၏။ လီဝမ်းက ခေါက်လိုက်ရာ နှစ်လုံးလန်ပြီး နှစ်လုံးမှောက်လျက် ကျလေ၏။

“သူ့မှာလဲ အမည်ရှိတယ်။ ကျတဲ့အမည်က “ယုန်ချန်းနှင့် ယုန်ချောတို့ တိမ်တိုက်ဆောင်ကို အလည်သွားခြင်း” တဲ့”

လီဝမ်းက ထိုကာရန်မှာ “သုခမိန့်နှစ်ယောက် မက်မုံပင် ချောင်းသို့

သွားခြင်း” အမည်ရှိ ကဗျာထဲမှ ကာရန် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ “သောကကင်းဝေး၊ နေနိုင်ရေးတွက်၊ မက်မုံပင်ချောင်း၊ မှိုပေါင်းခလျက်” ဟု ကောက်နုတ်နှုတ်ပြ လေ၏။

လိဝမ်းက အနိုင်ရသွားသဖြင့် ကျန်လူများမှာ အရက်သောက်ကြ ရလေ၏။ ထိုနောက် အန်စာပုံးသည် မယ်မယ့် လက်သို့ ရောက်သွား၍ ခေါက်လိုက်ရာ နှစ်နှစ်လုံး၊ သုံးနှစ်လုံး ကျလေ၏။

“အင်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါရှုံးပြီး သောက်ရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့”

ဟု မယ်မယ်က ပြောလေ၏။ ယုန်ယွမ်းက

“သူ့မှာလဲ အမည်ရှိတယ်နော် မယ်မယ်။ အမည်က “မြစ်ယံမှ ပျံလွှားငှက်သည် သားငယ်တို့ကို အပျံသင်ပေး၏” တဲ့”

“သားငယ်တွေ အားလုံးက ပျံကုန်ကြပြီနော်” ဟု နတ်ငှက်မယ်က အစဖော်ပေးသည်တွင် အားလုံးက ဝိုင်း၍ မျက်စောင်းထိုးကြသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်လည်း အသံတိတ်သွားလေ၏။

“ဒီလိုဆိုယင် ငါဘယ်စာပိုဒ်ကို ကောက်ဆိုရပါ့မလဲ။ ဟော၊ သိပြီ။ “အဘိုးအိုလျှင်၊ မြေးမြစ်တို့ကို၊ ရှေ့ဆောင် လို၍” ဆိုတဲ့ အပိုဒ်အေ”

ဤတွင် လီချိက သူ့နောက်သို့ လိုက်၍

“ “ထိုထိုပညာ၊ သင်ပေးပါလဲ၊ အချည်းနှီးတည့်” ဆိုတဲ့ အပိုဒ် မဟုတ်ဘူးလား”

သူတို့မှန်၍ ကျန်လူများက သောက်ကြရလေ၏။

ပေါက်ယုမှာ စကားထားကို ဖြေချင်လှလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့ အလှည့်သို့ မရောက်သေးချေ။ မိမိအလှည့်သို့ ရောက်လျှင် မည်သည့်စာကို ဆိုမည်ဟု တွေးနေစဉ် အန်စာပုံးသည် သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာသဖြင့် ခေါက်လိုက်ရာ နှစ်တစ်လုံး၊ သုံးနှစ်လုံးနှင့် တစ်တစ်လုံး ကျလေ၏။

“သူ့ကိုကော ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဒီအန်စာပုံး မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ တစ်ခွက်သောက်ပြီး နောက်တစ်ခါ ပြန်ခေါက်ဦး”

နောက်တစ်ကြိမ် ခေါက်သည့်အခါ သုံးနှစ်လုံးနှင့် လေးနှစ်လုံး ကျလေ၏။

“ချန်ချန်သည် သူ့မိန်းမကို မျက်ခုံးမွေး ဆွဲပေးရ၏” တဲ့”

မိမိကို စနေမှန်း ပေါက်ယုသိလိုက်၏။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း

မျက်နှာတွေ နီရဲလာလေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ် ကမူ ထိုအချက်ကို သတိမပြုလိုက်မိသေးဘဲ

“ကဲ၊ မြန်မြန်ဖြေလေ မောင်လေး ပေါက်ယု။ ဒါမှ နောက်လူ မြန်မြန်အလှည့်ကျမှာပေါ့”

“ကဲ အရှုံးပေးပြီး သောက်ပါတော့မယ်။ မောင့်ဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတာ” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။ ထိုနောက်တွင် အန်စာပုံးသည် လီဝမ်းလက်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် လီဝမ်းက အန်စာကို ခေါက်လိုက်လေ၏။ ယုန်ယွမ်းက

““ရွှေဆံညှပ် ဆံထိုးနှင့် ကညာပျို တစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်” တဲ့”

ပေါက်ယုသည် အန်စာတုံးကလေးများကို ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ တစ်ဝက်နီပြီး တစ်ဝက်စိမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။ “ဟာ လှလိုက်တာ” ဟုပြောရင်း ပေါက်ယုသည် သူငယ်ငယ်က ကညာပျို တစ်ကျိပ် နှစ်ယောက်အား အိပ်မက် မက်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်၍သတိရသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထကာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်လျက် ရှိလေ၏။

“အင်း၊ အဲဒီကညာပျို တစ်ကျိပ်နှစ်ယောက် ဆိုတာ ကျင်လင်းမြို့က ကညာပျို တစ်ကျိပ် နှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ တို့စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ဆိုယင်လဲ အလျင်တုန်းက ပေါလိုက်တဲ့ ကညာပျိုတွေ၊ ခုတော့ သိပ်မကျန်တော့ဘူး၊ နည်းနည်းလေးပဲ ကျန်တော့တယ်”

ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်နှင့် ယဉ်လင်းတို့ကို မြင်ရပြီး ထိုက်ယုကို မတွေ့ရသည့် အခါ၌ ဝမ်းနည်းလာကာ မျက်ရည်တွေ လည်လာလေ၏။ မျက်ရည်များကို အခြားသူများ မြင်မည်စိုးသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် ပူအိုက်လွန်း သဖြင့် အဝတ်အစား သွားလဲချည်ဦးမည်ဟု ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယု၏ အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်သည့် စမ်းယဉ်သည် သူ အန်စာခေါက် မှားသည့်အတွက် ပေါက်ယု စိတ်ဆိုးသွားသည် ထင်သဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လာ ခဲ့လေ၏။ စမ်းယဉ် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စကားထာ ဝှက်ရသည်ကို ပျင်းရိပြီးငွေ့လျက် ရှိလေပြီ။

လီဝမ်းက

“အဖော် မစုံဘူးနော်။ ဒီတော့ လီဝမ်းကပဲ လျော်ပါ့မယ်”

မယ်မယ်ကလည်း

“ဒီ ကစားနည်းကြီးက ပျင်းစရာ ကောင်းလှတယ်အေ။ ကဲ ယုန်ယွမ်း စမ်းကြည့်စမ်းပါဦး။ ညည်းအစွမ်းအစကို သိရအောင်”

အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်က အန်စာတုံးကို ယုန်ယွမ်း ရှေ့သို့ လာချလေ၏။ ယုန်ယွမ်းက အန်စာကို ခေါက်လိုက်ရာ နှစ်နှစ်လုံး၊ ငါးတစ်လုံး ကျလေ၏။ ကျန်သည့်အန်စာမှာ ပုံးထဲတွင် လိမ့်နေလေ၏။ “ငါး မဟုတ် ပါစေနဲ့တော်” ဟု ယုန်ယွမ်းက အော်၏။ သို့ရာတွင် ကျလာသည့်အခါတွင် ငါး ဖြစ်နေလေ၏။

“ဟာ၊ သွားပြီ။ ကျွန်မရှုံးပြီ” ဟု ယုန်ယွမ်းက ပြောလေ၏။ “ဘာဖြစ်လဲ၊ ကာရန်ဖော်လို့ မရဘဲ ဗလာကျ လို့လား” ဟု မယ်မယ်က မေး၏။

“သူ့မှာလဲ အမည်တော့ ရှိတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာကာရန်လဲ ဆိုတာ မသိဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် သူ့အမည်ကို ပြောအေ။ ညည်းအတွက်ပါ စဉ်းစာပေးမယ်”

““နေ့တွင်မျောသည့် ခိုက်သရော” တဲ့”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်အေ။ “ဗေဒါတော့ဦး၊ ငါးပေါသည့်နှယ်၊ ဆောင်းလလယ်တွင်” ဆိုတဲ့စာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်” ဟု အားလုံးက ထောက်ခံကြလေ၏။

နောက်အလှည့်ကျသည့် စမ်းယဉ်က

““ကြာပင်ကြာတော လွမ်းတင့်မောဖွယ်၊ မြစ်ယံလယ်မှ” မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်” ဟု အားလုံးက ထောက်ခံကြလေ၏။

“ကဲ၊ စကားထာ ဝှက်လို့တော့ ပြီးပြီ။ နည်းနည်း သောက်ပြီး စားကြစို့ရဲ့” ဟု မယ်မယ်က ပြောကာ ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မိမိအနီးရှိ ပေါက်ယု၏ခုံမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့သဖြင့်

“ဟဲ့ ပေါက်ယု တစ်ယောက်ကော၊ ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ”

ပေါက်ယုမှာ အဝတ်အစားလဲရန် ထွက်သွားကြောင်း ယုန်ယွမ်း က ပြောလေ၏။

“ဘယ်သူနဲ့ ထွက်သွားတာလဲ”

ယင်အဲက ရှေ့သို့တိုးလာကာ

“သခင်လေး ပေါက်ယု ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်လို့ မာလာ့ကို လိုက်သွားဖို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဤတွင်မှ သခင်မများသည် စိတ်အေးသွားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် အတန်ကြာသည့်တိုင် ပေါက်ယု ပြန်မလာသည့် အခါ၌ ဒေါ်လေးဝမ်သည်

အစေတော်ကလေး တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ ပေါက်ယုကို အရှာခိုင်းလိုက်လေ၏။ အစေတော် သူငယ်မကလေးသည် ပေါက်ယုတို့ အိပ်ခန်းဆောင်သို့ လိုက်သွားရန်လာခဲ့ရာ ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းနေသည့် ဝုအဲကို တွေ့ရလေ၏။

“သခင်လေး ပေါက်ယုကော အစ်မ” ဟု အတော်မကလေးက မေးလေ၏။

“မယ်မယ်တို့ အဆောင်ကို သွားပါပကော”

“ကျွန်မ အဲဒီကလာတာပဲ၊ မရှိပါဘူး။ မရှိလို့ မယ်မယ်က အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ လာတာ။ ရှိယင် ဘယ်အခေါ်ခိုင်း ပါ့မလဲ အစ်မရဲ့”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မလဲ မလျှောက်တတ်ဘူးရှင်။ တခြားတစ်နေရာရာကို လိုက်ရှာပေတော့”

အစေတော် သူငယ်မကလေးသည် ပြန်လာရာလမ်းတွင် ချူဝမ်နှင့် တွေ့သဖြင့် “သခင်လေး ပေါက်ယုကိုများ မတွေ့မှီဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“ငါလဲ သခင်လေးကို လိုက်ရှာနေတာ။ သခင်မတွေ့က ထမင်းစားဖို့ သူ့ကို စောင့်နေကြပြီ။ ရှိရမှာပေါ့၊ သူ ဘယ်သွားစရာ ရှိတာမှတ်လို့။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ မယ်မယ်တို့ကို သွားပြောချည်ဟယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယု အိမ်ဝင်းထဲမှာ ရှိပါတယ်လို့။ အရက်သောက်တာ နည်းနည်း မူးသွားလို့ ထမင်းမစားချင်ဘူးလို့ ပြောတယ်လို့ သွားပြောချည်။ ခဏ နားပြီးယင် လာမယ်လို့။ ထမင်းစားယင် သူ့ကို မစောင့်ပါနဲ့တော့လို့ မှာလိုက်တယ်လို့ သွားပြောချည်”

အစေတော် သူငယ်မကလေးက ထိုအကြောင်းကို ချင်ချူအား သွားပြောရာ ချင်ချူက သခင်မများကို ပြောပြ လေ၏။

မယ်မယ်က

“သူက အစားအသောက်ကို နဂိုကတည်းကို ဒီလောက်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နပ်လောက် မစားရုံလောက် ကတော့ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကောင်းကောင်း အနားယူလို့။ ဒီနေ့ ဒီမှာ သူ့မိန်းမ ပေါက်ကြည်လဲ ရှိနေပြီဆိုတော့ မလာချင်ယင်လဲ နေပါတော့လို့ သွားပြောချည်”

ချင်ချူက အစေတော် သူငယ်မလေးဘက်သို့ လှည့်၍

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ပြောတာကြားရဲ့လား”

အစေတော် မိန်းမကလေးက ကြားကြောင်း ပြောပြီးလျှင် အမှန်ကို မပြောလိုသည့်အတွက် ထွက်လာခဲ့ကာ အတန်ကြာ လျှောက်လည်ပြီးနောက် သခင်လေးပေါက်ယုအား ပြောခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ အခြားသူများ

မှာလည်း သူ့စကားကို ကောင်းစွာ သတိမထားကြတော့ဘဲ အစားအသောက်များကို စားသောက်ကာ ကိုယ့်အစုနှင့် ကိုယ် ဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ထိုမျှနှင့် တော်ဦးမည်။

မွေးနေ့ပွဲမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည့် ပေါက်ယုသည် ဘယ်သွား၍ ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ ယောင်ချာချာ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ မာလာသည် နောက်မှလိုက်လာကာ အကျိုးအကြောင်းကို မေးလေ၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ပျင်းလို့ထွက်လာတာပါ။ သူတို့တစ်တွေ အရက်သောက်နေကြတုန်း မောင်တို့ မမယုတို့ ဘက်ကို လျှောက်လည်ချည် ရအောင်လား”

“မမယုက မယ်မယ်ရဲ့အဆောင်မှာ ရောက်နေတယ်လေ သခင်လေးရဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ် သွားလို့ရမှာလဲ” ဟု မာလာက ပြော၏။

“ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆီရယ်လို့ သွားလည်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မမယုတို့ နေရာကို ကြည့်ချင်လို့ပါ”

မာလာမှာလည်း ငြင်း၍မရတော့ဘဲ ပေါက်ယုနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ရလေ၏။ မမယုတို့ နေရာ ဝင်းဝ ကလေး အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဝင်းတံခါးမှာ ခပ်ဟဟ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ဝင်းထဲသို့ မဝင်ဘဲ ဝင်းဝတွင် ထိုင်၍ အတင်းအဖျင်း ပြောနေကြသည့် အစေတော်ကြပ် မိန်းမကြီး နှစ်ဦးနှင့် သွား၍ စကားပြောနေလေ၏။

“ဒီဝင်း တံခါးကလေးက အမြဲဖွင့်ထားသလား” ဟု ပေါက်ယုက မေး၏။

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ အမြဲတမ်း ပိတ်ထားတာ။ ဒီနေ့တော့ မယ်မယ်က ဥယျာဉ်ထဲက သစ်သီးတို့ ဘာတို့များ တောင်းမလား ဆိုပြီး အဆင်သင့် ဖွင့်ထားတာ”

ပေါက်ယုသည် ဝင်း တံခါးဝသို့ လာခဲ့ကာ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ မာလာက

“အို၊ အထဲကို မဝင်နဲ့လေ သခင်လေး။ ဥယျာဉ်ကြီးက ဒီအတိုင်း ပစ်ထားတာ ကြာပြီ။ ဒီတော့ အထဲမှာ ရှုပ်ပွေနေမှာပေါ့။ တော်တော်ကြာ တစ္ဆေတို့ဘာတို့ ပါနေဦးမယ်”

ပေါက်ယုက အရက်ကလေးထွေထွေဖြင့် “ဒါမျိုးတွေကို မောင်မကြောက်ပါဘူး” ဟု ခပ်ကြွားကြွား ပြောလေ၏။

မာလာက အကြောက်အကန် တားသော်လည်း အစေတော်ကြပ်
မိန်းမကြီးများက

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကိုပင့်ပြီး ပရိတ်ရွတ်ပြီးတဲ့နောက်
ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဘာမှမတွေ့တော့ပါဘူး။ အကျွန်တို့ဆိုယင် တစ်ယောက်တည်း
မကြာခဏသွားပြီး ပန်းတို့ သစ်သီးတို့ သွားခူးနေတာပဲ။ သခင်လေး
သွားချင်တယ် ဆိုယင် အကျွန်တို့လဲ လိုက်ပါမယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ”

ပေါက်ယုမှာ ကျေနပ်လျက် ရှိလေပြီ။ မာလာမှာလည်း တား၍
မရတော့သည့်အတွက် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်လာ ခဲ့ရလေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုလုံးသည်
ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိကာ ကန္တာရကြီး တစ်ခုနယ် ပေါက်ယုစိတ်တွင်
ထင်မိလေ၏။ သစ်ပင်ပန်းပင်တို့မှာ ညှိုးခြောက်လျက် ရှိလေပြီ။
အဆောင်များတွင် သုတ်ထားသည့် ဆေးများမှာလည်း ကွာကျသည့်နေရာက
ကွာကျကာ အကွက်ကွက် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ အဝေးတွင်မူ ယခုတိုင်
ရှင်သန်လန်းဆန်းလျက်ရှိသော ဝါးတောကို မြင်ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည်
အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်

“မောင် နေထိုင်မကောင်းလို့ ဥယျာဉ်ကြီးထဲက ပြောင်းသွားရပြီး
ကတည်းက ဝင်းထဲမှာချည်းပဲ ကုပ်နေရတာ။ ဥယျာဉ်ထဲကို တစ်ခေါက်မှ
မလာရသေးဘူး။ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်မှသာ မကြာလိုက်သေးပေမယ့်
ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုလုံး ပေါင်းတွေဖုံးပြီး တောကြီးမျက်မည်း ဖြစ်နေပြီ။
စိမ်းလန်းနေတာဆိုလို့ ဝါးပင်တွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါ ဝေဠုဝန် ရိပ်သာ
မဟုတ်ဘူးလား”

မာလာက

“သခင်လေးကလဲ ဥယျာဉ်ထဲကို ဒီလောက်လေး မရောက်တာနဲ့
သတိတွေဘာတွေ မေ့ကုန်မှကိုး။ ခုမာလာတို့ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ရိပ်သာကို
ဖြတ်လာခဲ့ကြပြီလေ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့လား။
ဟောဒါက နီမောင်း ပျော်ဖွယ်၊ ဟောဟိုဘက်က ဟာက ဝေဠုဝန်ရယ်”

မာလာက လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ လက်ညှိုး
ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးကာ

“ဟုတ်လား၊ မောင်တို့ နီမောင်းပျော်ဖွယ်ကို ကျော်လာခဲ့ပြီလား။ လာ၊
ပြန်လှည့်ပြီး ကြည့်ချည်ရအောင်”

“မှောင်နေပြီလေ သခင်လေး။ အဆောင်ကိုပြန်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ။
ထမင်းစားဖို့ မယ်မယ် စောင့်နေတော့မယ်”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ မြက်တွေ ဖုံးနေသည့် လမ်းကလေးကို တွေ့သွားပြီး ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ တစ်နှစ်နီးပါးမျှ ကင်းကွာသွားရုံမျှဖြင့် လမ်းကိုပင် မသိတတ်လေပြီလောဟု စာဖတ်သူများက ထင်ကောင်း ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ဝေဠုဝန်ရိပ်သာကိုမြင်လျှင် ထိုက်ယုကိုသတိရကာ အဟောင်းတို့ အသစ် ပြန်ဖြစ်မည် စိုးသည့် အတွက် မာလာသည် လမ်းကိုလွဲ၍ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ယခုပေါက်ယုသည် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ တန်းတန်း မတ်မတ်ကြီးသွားလျက် ရှိလေပြီ။ ဤတွင် မာလာသည် ပေါက်ယု စိတ်ထိခိုက်မည် စိုးသည့်အတွက် မသွားစေချင်သဖြင့် မိမိတို့သည် ဝေဠုဝန်ရိပ်သာသို့ သွားသည့်လမ်းကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ပေါက်ယုကား မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ရှေ့မှ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် သွားနေရာမှ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို နားထောင်သည့်နှယ် နားကို စွင့်ထားလေ၏။

“ဘာသံကြားလို့လဲ သခင်လေး။”

“ဝေဠုဝန်ရိပ်သာ ထဲမှာ လူရှိတယ် ထင်တယ်”

“ကြံကြီးစည်ရာ သခင်လေးရယ်။ ဘယ်က ရှိရမှာလဲ”

“ရှိရမယ်၊ ငိုသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်တယ်။ ကြားတာမှ သေသေချာချာကြီးကို ကြားလိုက်ရတာ”

“သခင်လေး စိတ်ထဲက ထင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သခင်လေးက ဒီကို မကြာခဏ လာတုန်းက မလေး ထိုက်ယု ငိုသံကို ကြားနေကျ မဟုတ်လား။”

ပေါက်ယုကား မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ သဲကွဲစွာ ကြားရအောင် ရှေ့သို့တိုး၍ နားထောင်မည် တကဲကဲ လုပ်နေ လေ၏။

သူတို့နောက်မှ လိုက်လာကြသော အစေတော်ကြပ် မိန်းမများက

“ပြန်ယင်ကောင်းမယ် ထင်တယ် သခင်လေး။ မှောင်နေပြီ။ တခြားနေရာတွေက ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာ ကတော့ မလေးထိုက်ယု ဆုံးပြီးကတည်းက အဆောင်ထဲက ငိုသံလိုလို ကြားရတယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး။”

ပေါက်ယုနှင့် မာလာတို့မှာ ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ယုက

“အင်း၊ မလေးထိုက်ယုရယ်၊ တကယ်ကတော့ မလေးထိုက်ယုမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ မလေးထိုက်ယုကို မောင်သတ်တာပါ။ မောင့်အပေါ်မှာ ဒီလောက် စိတ်မနာပါနဲ့နော်။ မောင့်မိဘတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မောင် လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ မောင်သစ္စာမဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။” ဟု ဆိုကာ ပေါက်ယုသည်

စိတ်ထိခိုက်လာသဖြင့် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသံ ထွက်အောင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။

မာလာမှာ မည်သို့လုပ်ရမည် မသိဘဲဖြစ်နေစဉ် ချွမ်းနင်း အခြားသူများသည် သူတို့နောက်မှ လိုက်လာကြလေ၏။ ချွမ်းနားက

“မာလာ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ သခင်လေးကို ဒီလို ခေါ်လာရတာလဲ။ ခု မယ်မယ်တို့ သိပ်စိတ်ပူ နေလို့ လူစုခွဲပြီး လိုက်ရှာနေကြပြီ။ ဥယျာဉ်ဝင်းထဲ ရောက်တော့ မာလာတို့ နှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ မယ်မယ်တို့လဲ လန့်ဖျပ်ပြီး ခု ငါ့ကို အရှာခိုင်းလိုက်တာ။ သေချင်တယ် မာလာရယ်။ ကဲ မြန်မြန်လုပ်ပါ။ ပြန်ကြမယ်”

ပေါက်ယုမှာ ယခုတိုင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ မာလာနှင့် ချွမ်းနားတို့သည် သူငိုသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ယုကို ဆွဲခေါ်ကြလေ၏။ မယ်မယ် စိတ်ပူနေကြောင်း ပြောကာ ပေါက်ယု၏ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးကြလေ၏။ ပေါက်ယုမှာလည်း ပြန်၍ လိုက်လာရန်မှ တစ်ပါး အခြားနည်းမရှိတော့ပြီ။

မာလာသည် မယ်မယ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဖြစ်နေမည် စိုးသည့်အတွက် ပေါက်ယုကို မယ်မယ့် အဆောင်သို့ တိုက်ရိုက် ခေါ်လာခဲ့ရာ အခြားသူများလည်း စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မယ်မယ်ကား ဒေါသထွက်၍ မဆုံးတော့ပြီ။

“ဟဲ့ကောင်မ မာလာ။ နင့်မှာ စဉ်းစားဉာဏ် ရှိတယ်ထင်လို့ ပေါက်ယုကို စိတ်ချလက်ချ အပ်ထားတာ။ ခုတော့ကြည့်စမ်း။ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ပြီးကာစ ရှိသေးတယ်၊ နင်က ဥယျာဉ်ထဲကို ခေါ်သွားတယ်။ တကယ်လို့ တစ်ခုခု ဖြစ်လာယင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲဟင် ကောင်မ”

မာလာမှာလည်း မည်သို့မျှ ပြန်မပြောရဲတော့သည့်အတွက် ခေါင်းကို ငုံထားလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်ရှိသည့် ပေါက်ယု၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ထိတ်လန့်လျက် ရှိလေပြီ။

ပေါက်ယုက

“အစောကြီးရှိပါသေးတယ်၊ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲ မောင် မရောက်တာလဲ ကြာတဲ့အပြင် အရက် သောက်ထားတော့ ခေါင်းထဲမှာလဲ ရီတီတီ ဖြစ်နေတာနဲ့ ခေါင်းကြည်အောင်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပါ။ ဥယျာဉ်ထဲ သွားတော့ မောင် ဘာဖြစ်မှာလဲ”

မာလာမှာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် သူတို့ကြားခဲ့ရသည့် အသံကို ပြန်တွေးမိကာ ကြက်သီးတွေ ထလာလေ၏။ “သခင်လေး ဟာ လုပ်မိယင် တဖွတ်ထိုး နိုင်တတ်တာပဲ၊ ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး” ဟု ပြော၍ ငိုလေ၏။

ယဉ်လင်းက

“အမှန်ကတော့ တဇ္ဇတ်ထိုးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး မာလာ။ သစ္စာရှိတာ။
မောင်လေးပေါက်ယုဟာ ဥယျာဉ်ထဲက ဗေဒါ ပန်းစောင့်နတ်တို့ ဒါမှမဟုတ်
တခြားနတ်သမီး တစ်ပါးပါးတို့ကို သွားရှာတာ ဖြစ်မှာ”

ပေါက်ယုက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။ ဒေါ်လေးဝမ်ကမူ
စိတ်ပူလွန်းသည့်အတွက် စကားကိုပင် တစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်တော့ပြီ။

ဥယျာဉ်ထဲမှ လန့်လာဖူးသည့် နတ်ငှက်မယ်မှာကား ထိုအကြောင်းကို
ကြားသည်နှင့်ပင် ကျောစိမ့်သွားကာ ကြက်သီးတွေ ထလာခဲ့လေပြီ။

မယ်မယ်က

“ဥယျာဉ်ထဲမှာများ လန့်လာ သေးသလားကွယ်။ ကဲပါကွယ်။ ခု
မပြောချင်ယင် နေပါဦး။ နောင်ဥယျာဉ်ထဲမှာ သွားလည်ချင်တယ် ဆိုယင်လဲ
လူများများနဲ့ သွားပါ။ ခု မင်းကိစ္စပေါ်လာလို့ တို့ဒီလောက် အထိနေတာ။
နို့မို့ယင် လူစုကွဲတာ ကြာလှပြီ။ ကဲ ကဲ၊ အားလုံးအနား ယူပြီး အိပ်ကြတော့။
မနက်ဖြန်မနက်ကျမှ လာခဲ့။ မနက်ဖြန်ကျယင် ညည်းတို့အားလုံးကို ပျော်ပွဲနဲ့
ဧည့်ခံစရာ ရှိသေးတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် စိတ် အနှောင့်အယှက်လဲ ဒီလောက်
ဖြစ်မနေကြနဲ့”

ထိုနောက်တွင် သူတို့အားလုံးလည်း မိမိတို့ အဆောင် အသီးသီးသို့
ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေမှာ ထိုည၌ ဒေါ်လေးဝမ်၏ အဆောင်တွင်
အိပ်မည် ဖြစ်၏။ စမ်းယဉ်မှာ မယ်မယ်နှင့်အတူ နေရစ်ခဲ့ပြီး ဆီချွန်းမှာ
ယင်ချွန်းနှင့်အတူ လိုက်သွားလေ၏။

မိမိအဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် သက်ပြင်း
တချချနှင့် ရှိနေရာ ပေါက်ကြည်မှာ အကြောင်းကို သိလိုသည့်အတွက် မည်သို့မျှ
မပြောတော့ဘဲ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ကြာလျှင်
ယခင်က ကဲ့သို့ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားမည် စိုးသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်သည်
မာလာကို ခေါ်ကာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို မေးမြန်းကြည့်
လေ၏။ မာလာမည်သို့ ဖြေသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ပေါက်ယုသည် ဥစ္စာစောင့်မကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ဝုအဲနှင့် မှားယွင်းမိခြင်း။

ယင်ချွန်းသည် ဘဝက ကြွေးဟောင်းကို ဆပ်ပြီးနောက် အရူပဘုံသို့ ပြန်ခြင်း။

ပေါက်ကြည်သည် မာလာပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရသည့် အခါ၌ ပေါက်ယုတစ်ယောက် ပြန်၍ စိတ်ဖောက် ပြန်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ထိုက်ယုသေရပုံကို မာလာအား အမှတ်တမဲ့ ပြောမိလျက်သား ဖြစ်လေ၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဟိုတုန်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ပြီးသံယောဇဉ်ကြီးကြတာ။ ဒါပေမယ့် မလေးထိုက်ယု ဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘဝခြားသွားခဲ့ကြပြီလေ။ ကျန်ခဲ့တဲ့သူ တစ်ယောက်က ဘယ်လောက်ပဲ အမှတ်ရရ၊ ဘယ်လောက်ပဲလွမ်းလွမ်း၊ သေတဲ့လူကတော့ မသိနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ မလေးထိုက်ယုဟာ အကျွတ် တရား ရပြီး သုဂတိဘုံမှာ ပျော်နေပြီဆိုတော့ သူနဲ့ယှဉ်လိုက်ယင် ပုထုဇဉ်တွေက သိပ်နိမ့်ကျနေပြီလေ။ ဒီတော့ လူဘုံကို ဘယ်ပြန်လာချင်ပါတော့မလဲ။ သူ့လာမယ်ထင်ပြီး ခေါ်နေယင် သူမလာဘဲ ဒီပြင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေသာ ရောက်လာကြ တော့မှာပေါ့”

ထိုစကားများမှာ ပေါက်ယုနားသို့ ရောက်အောင် ပြောစေချင်သည့် စကားမှန်းသိလိုက်သဖြင့် မာလာကလည်း

“ဟုတ်တယ်၊ မလေးထိုက်ယု ပြန်လာဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ပါဘူး။ မာလာဆိုယင်လဲ မလေးထိုက်ယုကို တကယ် ခင်တာပဲ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာသာ သူ့လိပ်ပြာ ရှိရိုးမှန်ယင် မာလာ့ကို ကိုယ်ထင်ပြမှာပေါ့။ ခု မာလာ တစ်ခါမှမှ မတွေ့ရတာ”

အပြင်ဘက်တွင် ချောင်း၍ နားထောင်နေသည့် ပေါက်ယုသည် သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောနေသည့် စကားများကို ကြားသည့်အခါတွင် “ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်တော့ ဆန်းတယ်။ မလေးထိုက်ယု ဆုံးပြီးကတည်းက ငါဟာ မလေး ထိုက်ယုကို နေ့စဉ် အောက်မေ့တသခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှ ကိုယ်ထင်မပြခဲ့ဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မမြင်ခဲ့ရဘူး။ ကြည့်ရတာတော့ မလေးထိုက်ယုဟာ သူတို့ပြောသလို ကောင်းရာသုဂတိကို ရောက်နေပြီထင်တယ်၊ ငါက အဆင့်နိမ့်တဲ့ လူ ဖြစ်ပြီး အဆင့်မြင့်သူများနဲ့ ဆက်ဆံ ထိုက်ဟန် မတူဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အိပ်မက်တွေ ဘာတွေထဲမှာ

ကိုယ်ထင်မပြတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီနေ့ညတော့ ပေါက်ကြည်နဲ့ ခွဲပြီး အပြင်ခန်းမှာ အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီနေ့ ငါ့ဥယျာဉ်ထဲ ရောက်ခဲ့ပြီပဲ။ ငါ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ရှိသေးတယ်ဆိုယင် ဒီနေ့ညတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ်ထင်ပြကောင်းပါရဲ့။ သူနဲ့ တွေ့မှ သူဘယ်ဘဝ ရောက်နေတယ်၊ သူ့အတွက် ဘယ်လို အလှူအတန်းတွေ ပြုရမယ်ဆိုတာကို မေးကြည့်ရမယ်။ တကယ်လို့ သူကမှ ငါ့ကို အဆင့်နိမ့်သတ္တဝါတစ်ဦးလို အောက်မေ့ပြီး ငါ့ကို ကိုယ်ထင် မပြတော့ဘူးဆိုယင် ငါကလဲ သူ့ကို တစ်ခါတည်း မေ့လိုက်တော့မယ်” ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံးချလိုက်လျက်

“ဒီနေ့ည မောင်အပြင်ခန်းမှာပဲ အိပ်မယ်။ မောင်တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ပါရစေ”

ပေါက်ကြည်သည် မည်သို့မျှမတားတော့ဘဲ

“ဟိုတွေးဒီတွေးတော့ လျှောက်မတွေးနဲ့နော်။ မောင့်အမေက ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေတယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ ဥယျာဉ်ထဲကို မောင်သွားတာနဲ့ မောင့်အမေ စိတ်ပူလွန်းလို့ စကားတောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ မောင် ဒီလိုဖြစ်နေတာကို မယ်မယ်များ ကြားလို့ရှိယင် ဂရုမစိုက်ရ ကောင်းလားဆိုပြီး ပေါက်ကြည်တို့ကို ဆူနေဦးမယ်”

“အလကားပြောတာပါ။ ခဏ အပြင်ခန်းမှာထိုင်ပြီးယင် မောင် အခန်းထဲကို ပြန်အိပ်မှာပါ။ မလေးပေါက်ကြည် တို့သာ အခန်းထဲကိုဝင်နှင့် ကြပါ”

ပေါက်ကြည်မှာ သူ့စကားကို အဟုတ်မှတ်ကာ ပေါက်ယုဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒီလိုဆိုယင် ပေါက်ကြည် အိပ်နှင့်တော့မယ်လေ။ မောင့်ကို မာလာ စောင့်နေလိမ့်မယ်”

ပေါက်ယုကလည်း ပေါက်ကြည်သွားဖို့ အဓိက ဖြစ်သဖြင့် ကျေနပ်သွား၏။ ပေါက်ကြည် အိပ်ရာဝင်သွား ပြီးသည့်နောက်တွင် မာလာနှင့် ရှေ့ယွေ့တို့သည် ပေါက်ယုအတွက် အပြင်ဘက်ခန်းတွင် အိပ်ရာခင်းပေးလေ၏။ ပေါက်ယု သည် ပေါက်ကြည် အိပ်မအိပ် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မကြာခဏ သွား၍ အကြည့်ခိုင်းလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် အိပ်ချင် ယောင် ပြုလျက် ရှိသော်လည်း တစ်ညလုံး တစ်မှေးမျှ မပျော်ချေ။

ပေါက်ကြည် အိပ်လောက်ပြီဟု ထင်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုက မာလာအား

“မာလာတို့ရော အထဲကို ဝင်အိပ်နှင့်ကြွယ်ကောင်းမယ်။ မောင်စိတ်ငြိမ်သွားပါပြီ၊ ကိစ္စ မရှိတော့ပါဘူး။ မာလာ မယုံယင် မောင်အိပ်ပျော်တဲ့အထိ စောင့်ချင်လဲ စောင့်နေပေါ့။ မောင့်ကိုတော့ မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့”

မာလာသည် ပေါက်ယုကို အိပ်ရာသို့ တွဲပို့ကာ လက်ဖက်ရည် ပြင်ပေးခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ တံခါးကို ပိတ်ပေးခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ပေါက်ယု ခေါ်လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် အဝတ်အစားကိုပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ်ရာ ပေါ်သို့ လှဲအိပ်လိုက်လေ၏။

မာလာပြန်သွားလျှင် ပေါက်ယုလည်း သူ့ကိုစောင့်နေသည့် အစေတော်ကြပ် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ် လိုက်လေ၏။ သူတို့ ပြန်သွားသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှထလိုက်ကာ ရှိခိုးလိုက်၊ ခပ်တိုးတိုး ဆုတောင်းလိုက် လုပ်နေပြီးမှ အိပ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်ချေ။ အတန်ကြီးကြာမှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေရာ မနက်အရုဏ်တက်လောက်ကျမှ နိုးလာလေ၏။ ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှနိုးလာကာ မျက်လုံးများကို ပွတ်ရင်း ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါတွင် တစ်ညလုံး မည်သည့် အိပ်မက်မျှ မြင်မက်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်းကို သတိရ လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုသည် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်နေလေ၏။

တစ်ညလုံး တစ်ရေးမျှ အိပ်မပျော်ခဲ့သည့် ပေါက်ကြည်သည် အပြင်ခန်းမှ ပေါက်ယု ရွတ်ဆိုနေသံကို ကြားရ သဖြင့်

“မနက် စောစောစီးစီး၊ ဘာတွေ ရွတ်နေမှန်းလဲ မသိပါဘူး။ မလေးထိုက်ယု မသေသေးလို့ သူ ရွတ်တာတွေ ကြားယင် စိတ်တောင် ဆိုးလိမ့်ဦးမယ်” ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ထလာကာ မလုံမလဲ အသံမျိုးဖြင့်

“မောင်လဲ အခန်းထဲကို ပြန်အိပ်မလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားလိုက်မှန်း မသိဘူး”

“အံ့မယ်လေး၊ တော်စမ်းပါ၊ မောင်လာလာ မလာလာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ပေါက်ကြည် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ယင်လဲ ရပါတယ်”

ထိုညတွင် မာလာမှာလည်း အိပ်၍ မပျော်ချေ။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောသံကို ကြားသည့်အခါ၌ မာလာသည် အိပ်ရာမှ ထလာကာ လက်ဖက်ရည် ငဲ့ပေးလေ၏။ ထိုစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်ရောက်လာကာ ပေါက်ယု တစ်ယောက် မနေ့ညက ကောင်းစွာ

အိပ်ပျော်ခြင်းရှိမရှိ မယ်မယ်က အမေးခိုင်းလိုက်ကြောင်း လာရောက် ပြောကြားလေ၏။ အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် မလေးပေါက်ကြည်နှင့်အတူ လာရန်လည်း အခေါ်လွှတ်လိုက်ကြောင်း ပြောပြ လေ၏။

သခင်လေးပေါက်ယုမှာ ညကကောင်းစွာ အိပ်ပျော်ကြောင်း၊ ခဏကြာလျှင် လာမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက် လေ၏။

ပေါက်ယုသည် အလျင်အမြန် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် ယင်အဲ၊ မာလာတို့နှင့်အတူ မယ်မယ်ကို နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုရန် ရောက်လာလေ၏။ ထိုနောက် ဒေါ်လေးဝမ် ထံသို့လည်းကောင်း၊ နတ်ငှက်မယ်ထံသို့ လည်းကောင်း သွား၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ မယ်မယ်ထံသို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဒေါ်လေးဆွေ့ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

မနေ့ညက ပေါက်ယု ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်ခြင်း ရှိမရှိ မေးသည့်အခါ၌ ပေါက်ကြည်က

“အံ့မယ်လေး၊ အိပ်လိုက်တာမှ မပြောနဲ့တော့။ မယ်မယ့်မြေးက ရောက်ကတည်းက အိပ်လိုက်တာ” ဟု ပြောသည့် အခါတွင်မှ သူတို့ရင်ထဲတွင် အလုံးကြီးကျသွားကာ အခြားစကားများကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“မလေး ယင်ချွန်းက သူ အိမ်ပြန်တော့မယ်တဲ့။ သူ့ယောက်ျား က အစေတော်လွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့။ ခု မလေး ယင်ချွန်း ဒေါ်လေးဆင့်ရဲ့ အခန်းမှာ သွားပြီး နှုတ်ဆက်နေပါတယ်။ ငိုလဲ ငိုနေတယ်ရှင်”

အခြားသူများမှာ ထိုအကြောင်းကို ကြားကာ ယင်ချွန်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“အင်း၊ လင်ဆိုးမယား တဖားဖား ဆိုတာ အဲဒါပေါ့အေ။ ကောင်မလေးဘဝတော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ထိုစဉ် ယင်ချွန်းသည် မျက်ရည်တို့ စွန်းထင်သောမျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်လာလေ၏။ ထိုနေ့မှာ ပေါက်ကြည်၏ မွေးနေ့ ဖြစ်သည့်အတွက် ယင်ချွန်းသည် သူ့ပူဆွေးမှုကို မျိုသိပ်ထားရ လေ၏။ မယ်မယ်မှာလည်း သူ့ယောက်ျား က သူ့အပေါ်ကို နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ယင်ချွန်းကို နောက်ထပ်တားဆီးခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။

“အေးအေး၊ ပြန်တာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်လဲ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲပေါ့။ နောက်မကြာခင် ညည်းကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါဦးမယ်”

ယင်ချွန်းက ငိုရှိုက်လျက်

“မယ်မယ်ဟာ ယင်ချွန်းအပေါ်မှာ အင်မတန် ကောင်းခဲ့ပါတယ် မယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ခုမှတော့ မယ်မယ်လဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မယ်မယ်ကို တွေ့ရတာဟာ ယင်ချွန်းအဖို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ထင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ရမှာလဲ။ နောက်တစ်ခါ လာတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ညည်းကို ဘယ်သူက တားမှာလဲ။ ညည်းက အနီးကလေးပါ။ တန်ချွန်းဆိုယင် ဟိုနယ်စွန်နယ်ဖျားမှာ၊ လာဖို့ ခက်ချင်းခက်ယင် သူကခက်မှာပေါ့”

မယ်မယ်သည် တန်ချွန်းကို သတိရသွားပြန်ကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။

သို့ရာတွင် ယခုမှာ ပေါက်ကြည်မွေးနေ့ ဖြစ်သည့်အတွက် မယ်မယ်သည် ကြိုးစား၍ ရွှင်လန်းဟန် ပြုလျက် ရှိလေ၏။

“ဒါကတော့လဲ မဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ တိုင်းပြည် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ရှိယင် ကျိချိန်လဲ ရွှေမြို့တော်ကို ပြောင်းရတော့မှာပါ။ အဲဒီတော့ တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့” ဟု အခြားသူများက ပြောကြလေ၏။

ထိုနောက်တွင် ယင်ချွန်းလည်း အငိုငိုအယိုယိုဖြင့် ပြန်သွားလေ၏။ ယင်ချွန်းကို လိုက်ပို့ပြီးလျှင် တခြားသူ များလည်း မယ်မယ်နှင့် အတူ စားသောက်ကြပြီးနောက် မှောင်သည်နှင့် လူစုခွဲလိုက်ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေသည် ပေါက်ကြည် နှင့်အတူ ပြန်လာကြစဉ်

“ညည်းအစ်ကိုလဲ ဒီနှစ်တော့ လွတ်ကောင်းပါရဲ့လို့ အောက်မေ့တာပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့် ထုတ်ပြန်တော်မူယင် သူသေဒဏ်လဲ ပြောင်းပစ်မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ ရွေးနုတ်ယူရတော့မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ မလွတ်ခင် မေမေ ဘယ်လိုလုပ်နေမယ် ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးကွယ်။ ဆွေ့ကိုကိုလဲ အိမ်ထောင်လေး ဘာလေး ပြုစေချင်ပြီ။ သမီးကတော့ သူ့ကိစ္စကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“မေမေက ကိုယ့်သားကြီး အိမ်ထောင်ရေးကိုမြင်ပြီး သူ့ကိုလဲအိမ်ထောင်ပြုပေးရမှာ စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အမှန်ကတော့ ဆွေ့ကိုကို လက်ထပ်ပေးဖို့တော့ အချိန်ရောက်နေပြီ မေမေ။ စုယဉ်ဆိုယင်လဲ တော်တော် သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ပေါက်ကြည်တို့ ဆွေမျိုးထဲကို ရောက်အောင် အိမ်ထောင်ပြုပေးလိုက်ယင် ပေါက်ကြည်တို့ ဆင်းရဲနေ သည့်တိုင် သူ့အဖို့ မှီခိုနေရသူ မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်သားတစ်ယောက်

ဖြစ်လာတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ အခွင့်သာယင် မယ်မယ့်ကို ပြောကြည့်ပါလား။ ပေါက်ကြည်မှာ အဖော်တစ်ယောက်လဲ လိုတယ်လို့။ မယ်မယ် သဘောတူမယ် ဆိုယင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ရက်သတ်မှတ်ချင်တယ်လို့ ပြောကြည့်ပေါ့”

“မေမေ့ အနေနဲ့ ဆွေ့ကိုနဲ့ စကားပြောကြည့်ပါလား။ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးပြီးလို့ရှိယင် မယ်မယ်ကို ပြောပြီး တော့ ဒေါ်လေးဆင့်ကိုလဲ ပြောပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဒေါ်လေးဆင့်ကလဲ ငြင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“သမီးရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ စမ်းယဉ်လဲ ဒီနေ့ပြန်မယ်လို့ ဒီနေ့ပဲ မေမေ ကြားခဲ့တယ်။ မယ်မယ်ကတော့ ပေါက်ချင်းကို မပြန်စေချင်သေးဘူး။ မေမေအထင်ပြောရယင်တော့ ပေါက်ချင်းလဲ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ် ထင်တာပဲ။ သူတို့ အကြောင်းကို ပြောရင်း စွေ့ယဉ် အကြောင်းကိုလဲ ပြောကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။ သမီးပြောကြည့်ပါ့မယ်”

ဒေါ်လေးဆွေ့သည် အတန်ကြာထိုင်၍ စကားပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုတွေးမိသည်မှာ “အင်း၊ မနေ့ညက မလေး ထိုက်ယု ကို အိမ်မက် မမက်တာကို ထောက်တော့ မလေးထိုက်ယုဟာ ကောင်းရာသုဂတိကို လားပြီး တို့လို အဆင့်နိမ့်တဲ့ သတ္တဝါတွေကို တွေ့ချင်ပုံ မရတော့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ယင်လဲ ငါကပဲ သိပ်စိတ်မရှည်နိုင်လို့လား” တစ်ယောက်တည်း တွေးလာခဲ့လေ၏။

ဤတွင် ပေါက်ယုသည် အကြံတစ်ခု ရလာကာ ပေါက်ကြည်အား ပြောသည်မှာ

“မောင် မနေ့ညက အပြင်ဘက်မှာ အိပ်ရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်တော့ မနက်အိပ်ရာ က နိုးလာယင် လန်းဆန်းနေတာပဲ။ တကယ်လို့ မလေးပေါက်ကြည် သဘောတူမယ်ဆိုယင် မောင် နောက်လေးငါးညလောက် ဆက်ပြီး အပြင်မှာ အိပ်ချင်သေးတယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

မနက်က အိပ်ရာထတွင် ပေါက်ယု ရွတ်နေသော ကဗျာကို ကြားကတည်းက ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုကို အမှတ်ရနေကြောင်းကို ပေါက်ကြည် ရိပ်မိလိုက်၏။ ပေါက်ယုလို စိုက်လိုက်မတ်တတ် ထင်မိထင်ရာ

လူတစ်ယောက်နှင့် ငြင်းခုံနေ၍လည်း အကျိုးထူးမည် မဟုတ်တော့ကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အရှိန်နှင့် သူ သွားပေ စေတော့ဟု အောက်မေ့ကာ ဘာမျှမပြောတော့ချေ။

“မောင့်ဘာသာမောင် အိပ်ချင်အိပ်ပေါ့။ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့။ အပြင်ခန်းမှာ မဟုတ်လို့ တစ်နေရာသွားပြီး အိပ်ချင်တယ်ဆိုယင်လဲ အိပ်ဦး။ မောင့်သဘော။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်စိတ်ထင်ရာ တွေကိုချည်းလဲ လုပ်မနေနဲ့ဦး။ တော်တော်ကြာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ မလေးကလဲ” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

“သခင်လေး၊ မာလာ စကားကို နားထောင်စမ်းပါ။ အထဲမှာပဲ အိပ်ပါ။ တကယ်လို့ အပြင်မှာ အိပ်လို့ အအေးမိယင် ပိုပြီး ဆိုးနေမယ်” ဟု ပြောနေစဉ် ပေါက်ကြည်က မာလာကို မျက်စိမှိတ်၍ ပြလိုက်သည့်အတွက်

“အိပ်ချင်လဲ အိပ်လေ၊ အိပ်တယ် ဆိုယင်တော့ သခင်လေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ထားပေး ရတော့မှာပေါ့။ ညတို့ ဘာတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်ယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ မာလာပဲ မောင့် အခန်းထဲမှာ နေပါလား” ဟု ပေါက်ယုက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြော၏။

မာလာ၏ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားလေ၏။ မည်သို့မျှ မပြောချေ။ ပေါက်ကြည်မှာ မာလာ ရှက်တတ်မှန်းကို သိသည့် အတွက်

“ဟင့်အင်း၊ မာလာက ပေါက်ကြည်နဲ့ အိပ်နေကျ။ ဒီတော့ ပေါက်ကြည်နဲ့ပဲ အိပ်ပေစေ။ မောင့်ကို ရှေ့ယွေ့နဲ့ ဝုအဲတို့ စောင့်အိပ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မာလာခမျာလဲ တစ်နေ့လုံး မလေးအနားမှာ နေရတာနဲ့ ပင်ပန်းလှပြီ။ အေးအေး ဆေးဆေး နားပါစေ”

ပေါက်ယုသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ကြည်က ပေါက်ယုအတွက် အပြင်ခန်းတွင် အိပ်ရာပြင်ပေးရန် ရှေ့ယွေ့နှင့် ဝုအဲတို့ကို ပြောပြီး နီးနီး ကြားကြား အိပ်ကြရန်နှင့် သူ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးကြရန် မှာပစ်ခဲ့လေ၏။ ဝုအဲတို့ နှစ်ယောက်သည်လည်း ထိုအတိုင်း လုပ်ပေးပါမည်ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်လာခဲ့ရာ အိပ်ရာပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း မတ်မတ်ထိုင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ခူးပေါ်တင်၊ မျက်လုံးကိုမှိတ်လျက် ဘုန်းတော်ကြီးများ တရားအားထုတ်သည့်နှယ် ထိုင်နေသော ပေါက်ယုကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောရဲကြဘဲ ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြင့် ပေါက်ယုကို

ကြည့်နေကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်က သူတို့အား အစစအရာရာ အဆင်ပြေမပြေ ကြည့်ရန် လွှတ်လိုက်သဖြင့် အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာသော မာလာမှာလည်း ပေါက်ယုကို ကြည့်၍ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်း မျိုသိပ်ထားရလေ၏။

“သခင်လေး၊ အိပ်ချိန် ရောက်ပြီလေ။ ဘာဖြစ်လို့ တရားအားထုတ် နေရတာလဲ” ဟု မာလာက ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

ပေါက်ယုသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၍ မာလာကိုမြင်လျှင်

“အားလုံး သွားအိပ်ချည်တော့လေ။ မောင်လဲ ခဏလောက် တရားထိုင်ပြီးယင် အိပ်တော့မှာ”

“မနေ့ညက သခင်လေး လုပ်ပုံကြောင့် မလေးပေါက်ကြည်ဖြင့် တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းကို အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ ခုလဲ သူများအိပ်လို့ မဖြောင့်အောင် လုပ်ပြန်ပြီလား။”

မိမိ ထိုအတိုင်း ထိုင်နေလျှင် သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျှ အိပ်ဦးမည် မဟုတ်ကြောင်းကို သိသည့် အတွက် ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲအိပ်လိုက်လေ၏။ မာလာသည် နောက်ဆုံး မှာသင့်သည် တို့ကို မှာကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိအခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ရှေ့ယွေ့နှင့် ဝုအဲတို့ မှာလည်း မိမိတို့ အိပ်ရာများကိုခင်းကာ ပေါက်ယု အိပ်ရာသို့ဝင်သည်နှင့် မိမိတို့လည်း အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု အိပ်၍ မပျော်နိုင်ချေ။ သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာခင်းသည်ကို ထိုင်ကြည့်ရင်း တစ်ခါက မာလာရှိစဉ်တွင် မိမိအား ရှေ့ယွေ့နှင့် ကျင်ဝမ်းတို့ စောင့်အိပ်ခဲ့ကြပုံကို ပြန်၍ သတိရလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ်က ရှေ့ယွေ့သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားရာ ကျင်ဝမ်းသည် ရှေ့ယွေ့ကို ခြောက်လှန့်လိုသဖြင့် ညအိပ်ရာဝင် အဝတ်အစား ကလေးဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သွားသည်တွင် အအေးမိ၍ ဖျားခဲ့ဖူး၏။ ထိုရောဂါဖြင့်ပင် ကျင်ဝမ်း တစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို တွေးမိကာ ပေါက်ယုသည် ကျင်ဝမ်းကို အမှတ်ရလျက် ရှိလေ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဝုအဲသည် ကျင်ဝမ်းနှင့် ရုပ်ချင်း အလွန်ဆင်ကြောင်း မာလာပြောဖူးသည်ကိုလည်း အမှတ်ရလာပြန်လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယု၏ စိတ်သည် ကျင်ဝမ်းထံမှ ဝုအဲထံသို့ ရောက်သွားပြန်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် အိပ်ချင်ယောင်ပြုကာ ဝုအဲကို ချောင်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဝုအဲမှာ ကျင်ဝမ်းနှင့် တူသည်ထက် တူလာခဲ့ လေပြီ။ ပေါက်ယုမှာလည်း သူ့ကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ ပေါက်ကြည်တို့ အတွင်းခန်းဘက်ဆီမှ အသံဗလံဟူ၍ လုံးဝ မကြားရတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်ကို ထောက်လျှင်

အိပ်ပျော်နေကြပြီဟု ယူဆရ၏။ ရှေ့ယွေ့ အိပ်မအိပ် သိရန်အတွက် ပေါက်ယုသည့် သုံးလေးခွန်း ခေါ်ကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် ထူးသံ မကြားရတော့ချေ။

ရှေ့ယွေ့အား ခေါ်နေသံကို ဂုအဲ ကြားသဖြင့်

“ဘာလိုချင်လို့လဲ သခင်လေး”

“ပါးစပ် ကျင်းချင်လို့”

ရှေ့ယွေ့ အိပ်ပျော်နေသဖြင့် ဂုအဲမှာ ထ၍ လုပ်ပေးရလေ၏။ ဂုအဲသည် ဖယောင်းတိုင်မီးစာကို ခြွေပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ငဲ့ပေးကာ လက်တစ်ဖက်က သူ့အဆင်သင့် ထွေးနိုင်ရန် ထွေးအင်ကို ကိုင်ထားလေ၏။ ဂုအဲမှာ အိပ်ရာမှ ကပျာကယာ ထလာရသည့်အတွက် ဆံပင် ဖရိုဖရဲ၊ မက်မုံသီးရောင် ပိုးအင်္ကျီအနီ ခပ်ပါးပါးကို ဝတ်ထားလေရာ ပေါက်ယုစိတ်တွင် ကျင်ဝမ်း အသက်ပြန်ရှင် လာလေသလောဟုပင် အောက်မေ့မိ၏။ ထိုစဉ် “မလုပ်ပါနဲ့ သခင်လေးရယ်၊ လူတွေသိကုန်ယင် ကျွန်မ နာမည်ပျက်တော့မယ်။ အဲဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေလိုက်တော့မှာ” ဆိုသည့် ကျင်ဝမ်း၏ စကားများကို အမှတ်ရလာလေ၏။ ပေါက်ယုသည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူရန် သတိမရတော့ဘဲ ဂုအဲ ငေးငေးကြီး ကြည့်နေမိလေ၏။

ဖန်ကွမ်းကို အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ ဂုအဲသည် ဤဝင်းကြီးထဲတွင် အလုပ်လုပ်လိုစိတ် မရှိ တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရန် နတ်ငှက်မယ်က အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့် အခါ၌ ဂုအဲသည် ပေါက်ယု ထက်ပင် ပျော်သွားကာ ဝမ်းသာအားရ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဝင်းထဲသို့ရောက်၍ ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့က သူ့ကို ခပ်နှိမ်နှိမ်ကလေး ဆက်ဆံကြကာ ပေါက်ယုမှာလည်း စိတ်ဖောက်ပြန်လျက် ရှိရုံမျှမက ယခင်ကလောက် ချောမောခြင်း မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် ပေါက်ယုနှင့် ပရောပရည် နေကြသည့် အတွက် အချို့သော အစေတော်များကိုလည်း ဒေါ်လေးဝမ်က ထုတ်ပစ်လိုက်သည်ဟု သိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂုအဲသည် ပေါက်ယုအား စိတ်ကူးယဉ်၍ ချစ်နေသည့်အချစ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်လေပြီ။ သို့ရာတွင် ယနေ့ညတွင်မူ ခပ်ထူထူ ခပ်အအ ပေါက်ယု ကလည်း သူ့ကို ကျင်ဝမ်း အမှတ်ထားကာ အမူအရာ ပျက်နေလေပြီ။ ဂုအဲ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလျက် ရှိလေ၏။ ဂုအဲ သည် အသံကျယ်မည် စိုးသည့်အတွက် ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“ပလုတ်ကျင်း မလို့ဆို သခင်လေး”

ပေါက်ယု ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ပလုတ်မကျင်းနိုင် သေးဘဲ စပ်ဖြဖြ ဖြင့်

“နင်နဲ့ ကျင်ဝမ်းတို့နှစ်ယောက်က တော်တော်ခင်တယ်နော်”

ဝုအဲမှာ နဝေတိမ်တောင်ဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ပါတယ်။ ညီအစ်မလိုပဲ ချစ်ကြပါတယ်”

“ကျင်ဝမ်း ဆုံးခါနီးတုန်းက မောင် ရောက်လာသေးတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက နင်ရှိသလားဟင်”

ပေါက်ယုက လေသံကလေးဖြင့် မေး၏။ ဝုအဲက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဘာများ ပြောသွားသလဲဟင်”

“ဘာမှ မပြောဘူးရှင့်” ဝုအဲက ခေါင်းယမ်းပြလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမေ့သွားကာ ဝုအဲ၏လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်လေရာ ဝုအဲမှာ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး နီရဲသွားကာ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာလေ၏။

“သခင်လေး ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောစရာရှိယင် ပြောပါလား။ လက်မကိုင်ပါနဲ့” ဟု ဝုအဲက ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။

ပေါက်ယုသည် သူ့လက်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီးလျှင်

“ကျင်ဝမ်းက မောင့်ကို ပြောသွားဖူးတယ်။ လူတွေသိယင် သူနာမည်ပျက်မယ်တဲ့။ ဒီလိုဆိုယင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်တဲ့။ နင် ကြားလိုက်သလားဟင်”

ပေါက်ယု စလုံးရေ စနေပြီကို ဝုအဲ သိလိုက်ပြီ။ သို့ရာတွင် မပြန်ရဲသေးချေ။

“ရှက်စရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒါမျိုးတွေ မပြောရဲပါဘူး”

ပေါက်ယုက စိတ်တိုတိုဖြင့်

“ဒီလောက်တောင် ဣန္ဒြေတွေ သိက္ခာတွေ ထိန်းနေရသလား။ နင်က ကျင်ဝမ်းနဲ့ တူလို့ ဒီစကားကိုပြောတာ။ သူ့ကိုလဲ ဒီလောက် အထင်မသေးပါနဲ့”

ဝုအဲသည် ပေါက်ယုစိတ်တွင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မသိဘဲ

“ညဉ့်နက်လှပြီ သခင်လေး၊ အိပ်ယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ တော်တော်ကြာ အအေးမိနေဦးမယ်။ မလေး ပေါက်ကြည်နဲ့ အစ်မမလာတို့က

ဆုနေလိမ့်မယ်”

ထိုအခါကျမှ ဝုအဲမှာ ညဝတ်အင်္ကျီ ပါးပါးကလေးနှင့် ဖြစ်ပြီး ကျင်ဝမ်းလို အအေးမိတော့မည်ကို သတိထားလိုက် မိသည့် အတွက်

“မောင်ကတော့ မအေးပါဘူး။ အင်္ကျီထူထူကလေး မဝတ်ခဲ့ဘဲကိုး” ဟု ပြောလေ၏။

“သခင်လေးက အရေးတကြီး ခေါ်တော့ ဘယ်မှာ ဝတ်ချိန်ရပါ့ မလဲ၊ ကပျာကယာ လူးလဲထလာရတာပေါ့။ ခုလို အကြာကြီး ပြောနေမယ်မှန်းသိယင် အင်္ကျီထူထူ ဝတ်ခဲ့တာပေါ့”

ပေါက်ယုက သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင်ရှိသည့် အပြာနုရောင် ဝမ်းကပ်အင်္ကျီကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် အဝတ်ခိုင်း လေ၏။

ဝုအဲက မဝတ်ဘဲ

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မဝတ်ပါဘူး။ သခင်လေးသာဝတ်ပါ။ ကျွန်မ မအေးပါဘူး။ ကျွန်မမှာ အနွေးထည်တွေ ရှိပါတယ်”

ဝုအဲသည် မိမိအိပ်ရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ ရှေ့ယွေ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေခြင်း ရှိမရှိ သေချာအောင် ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် အပေါ်ရုံအင်္ကျီ ကို ကောက်စွပ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့ကာ

“သခင်လေး ဒီည အေးအေးဆေးဆေး အနားမယူ ချင်ဘူးလား” ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ကာ

“ဟင့်အင်း ယူချင်ဘူး။ အမှန်ကို ပြောရယင်တော့ ဒီနေ့ညမှာ နတ်မိမယ်တစ်ပါးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဘယ်က နတ်မိမယ်လဲ” ဟု ဝုအဲက နားမလည် ပါးမလည်ဖြင့် မေးလေ၏။

“သိချင်တယ် ဆိုယင်တော့ ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ။ လာ၊ မောင့်အနားမှာထိုင်။ မောင်ပြောပြမယ်”

“ဟင့်အင်း၊ သခင်လေးက အိပ်လျက်ကြီး။ ကျွန်မက အဲဒီနား လာထိုင်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ” ဟု ဝုအဲက မျက်နှာ နီရဲလျက်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“လာပါ၊ ထိုင်လှည့်ပါ။ အဲဒီနှစ်တုန်းက ရှေ့ယွေ အပြင်ထွက်တာကို လိုက်ခြောက်ဦးမယ်ဆိုပြီး အပြင်ထွက်လိုက် သွားတာနဲ့ ကျင်ဝမ်း တစ်ယောက် အအေးမိသွားတယ်လေ။ သူ အအေးမိမှာစိုးလို့ သူ့ကို မောင် ခြံစောင်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ ဒါတွေက ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်။ ဒီလောက်

အရှက်အကြောက် ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့”

ပေါက်ယုသည် မိမိကို ပရောပရည် လုပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဝုအဲ သိလိုက်၏။ မိုက်မဲသော ပေါက်ယုသည် စိတ်ထဲ ရှိသည်တို့ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ဝုအဲမသိချေ။ ဝုအဲသည် ထိုင်ရအခက်၊ ထနေရအခက်၊ ပြန်သွား ရအခက်ဖြင့် မည်သို့လုပ်ရမည် မသိဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေလေ၏။ ထိုနောက် ခပ်မြူးမြူးဖြင့်

“ဟင်၊ သခင်လေးကလဲ၊ ဘာတွေကို လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ တော်တော်ကြာ တစ်ယောက်ယောက် ကြားသွား မှဖြင့် ဒုက္ခပဲ။ သခင်လေးဟာ မိန်းမတောမှာ ပျော်တယ်လို့ ပြောကြတာ ဒါ့ကြောင့်ပြောတာကိုး။ ခုဆိုယင် သခင်လေးမှာ မလေးပေါက်ကြည်ရှိပြီ။ ပြီးတော့ အစ်မမာလာလဲ ရှိပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံးကလဲ အချောအလှတွေချည်းပဲ။ ဒါနဲ့တောင် အငြိမ်မနေနိုင်သေးဘူး။ တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ နေချင်သေးသလား။ သခင်လေး အကြောင်းကို မလေးပေါက်ကြည်ကို တိုင်ပြောလိုက်မယ်နော်။ အဲဒီတော့မှ ဟုတ်ပေ့ရှိနေလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လန့်သွားကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် အတွင်းခန်းထဲမှနေ၍ ချောင်းဟန့်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် လျှာကိုထုတ်ပြကာ ဝုအဲအား မီးငြိမ်းရန် အချက် ပြလိုက်သဖြင့် ဝုအဲလည်း မီးကိုငြိမ်းကာ အိပ်ရာဆီသို့ ခြေဖျားထောက်၍ လာခဲ့လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့မှာ မနေ့ညကလည်း အိပ်ရေးပျက်၊ နေ့လယ်တွင်လည်း အလုပ်ပန်းထားသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြော နေကြသည့် အချိန်တွင် နှစ်ဦးစွာ အိပ်ပျော်နေကြလေပြီ။ ဝင်းထဲမှ အသံတစ်ခုကြောင့် သူတို့လည်း လန့်နိုးလာကြကာ နားကို စွင့်ထားမိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် ဘာသံကိုမျှ မကြားရတော့ချေ။ ပေါက်ယုမှာ အိပ်ရာထဲတွင်လှဲရင်း “မလေး ထိုက်ယုများ လာလို့လား။ ငါ စကားပြောတာကို ကြားသွားပြီး ငါ့ကိုများ ခြောက်နေသလား” ဟု တွေးကာ တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်ဖြင့် ရှိနေလေရာ အရုဏ်တက်ခါနီးမှ မှေးခနဲ ပျော်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုက သူ့အနားသို့ ခေါ်ကာ ပရောပရည်လုပ်နေခြင်း၊ ပေါက်ကြည်က အခန်းတွင်းမှ ချောင်းသံပေးခြင်း တို့ကြောင့် ဝုအဲမှာ မိမိတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည့်စကားများကို မလေးပေါက်ကြည် ကြားသွားပြီအထင်ဖြင့် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ကာ တစ်ညလုံး ကောင်းစွာ အိပ်၍မရတော့ပြီ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်အိပ်ရာမှ အစောကြီး ထပြီး ပေါက်ယုအခန်းကို လှည်းကျင်းနေစဉ် ပေါက်ယုမှာကား တခေါခေါနှင့် အိပ်မောကျလျက် ရှိလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အစောကြီး ထရတာလဲ။ မနေ့ညက အိပ်လို့ မရဘူးလား” ဟု ရှေ့ယွေ့က မေးလေ၏။

ထိုသို့မေးခြင်းမှာ မနေ့ညက မိမိတို့အကြောင်းကိုသိ၍ မေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်လိုက်သဖြင့် ဂုဏ်သည် ရှက်စနိုး ပြုံးကာ ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။ တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၍ ပေါက်ယု အိပ်ပျော်နေသည်ကို မြင်သည့် အခါ၌ အပြင်ဘက်ခန်းတွင် နှစ်ညလုံးလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နိုင်သည့် ပေါက်ယုကို ကြည့်၍ အံ့သြလျက် ရှိကြလေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် သူ့အနီးတွင် ရောက်နေကြသည့် သူများအားလုံးကို တွေ့ရ လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ မျက်လုံးများကို ပွတ်လိုက်ရင်း ပြန်စဉ်းစားနေလေ၏။ ဟုတ်ပြီ။ မနေ့ည ကလည်း ဘာအိပ်မက်မျှ မက်ခြင်းမရှိကြောင်းကို အမှတ်ရပြီ။ “သုဂတိဘုံမှ သတ္တဝါများနှင့် လောကီဘုံမှ သတ္တဝါတို့ မည်သည့်အခါမျှ မတွေ့နိုင်” ဆိုသည့် စကားသည် မှန်လောက်ပြီ။ ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းစွာ ထလာကာ ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့သည် နတ်မိမယ်များလောက် ချောမောလှပကြသည်ဟု မနေ့ညက ပြောသွားသည့် ဂုဏ်၏ စကားများ ကို အမှတ်ရလျက် ရှိလေ၏။ မှန်ပေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် နတ်မိမယ်များလို လှကြပါပေ၏။ ပေါက်ယု သည် ပေါက်ကြည်ကို ငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ပေါက်ကြည်ကမူ သူ့ကို ထိုက်ယု ထင်၍ ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ မနေ့ညက ထိုက်ယုကို အိပ်မက်မက်ခြင်း ရှိမရှိကိုမူ မပြောနိုင်ပြီ။ ပေါက်ကြည်သည် စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေသည်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ယုသို့လှမ်း၍

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီး၊ မနေ့ညက နတ်မိမယ်ကလေးတွေများ တွေ့ခဲ့လို့လား”

မိမိတို့ပြောနေကြသည့် စကားများကို မနေ့ညက ပေါက်ကြည် ကြားသွားသဖြင့် ထိုသို့ မေးခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်သဖြင့် ပေါက်ယုမှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိကာ

“မလေးက ဘာကို ပြောတာလဲ”

ဂုဏ်မှာလည်း နဂိုကမှ လိပ်ပြာမလုံရသည့်အထဲတွင် ပေါက်ကြည် စကားကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ကာ မည်သို့ ပြောမည်နည်းဟု လန့်နေလေပြီ။

“ဂုဏ်ရေ၊ မနေ့ညက ညည်းတို့ သခင်လေး အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင်ပြီး စကားပြောသံများ မကြားဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်တွင် ပေါက်ယုမှာ မည်သို့မျှ မဖြေနိုင်တော့ဘဲ ကုပ်၍သွားလေ၏။

ဝုအဲက မျက်နှာနီရဲသွားကာ မပွင့်တပွင့်ဖြင့်

“ပြောတော့ ပြောတာပဲရှင်။ ဘာပြောမှန်းတော့ ကျွန်မလဲ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားလိုက်မိဘူး။ “နာမည်ပျက် လိမ့်မယ်” ဆိုလား။ “ကျွန်မတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာပဲ” ဆိုလား၊ ဗလုံးဗထွေးပဲ ကြားလိုက်မိတယ်။ ကျွန်မလဲ သခင်လေးကို အိပ်ဖို့ မနည်းပြောယူရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မလဲ ပြန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်ရှင်။ နောက်ထပ် ဘာ ဆက်ပြော နေသလဲတော့ ကောင်းကောင်း မကြားလိုက်တော့ဘူး။”

ပေါက်ကြည်သည် ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ပြီးနောက် “ဟုတ်မှာပဲ။ သူဟာ မနေ့ညက မလေးထိုက်ယု ဆီကိုပဲ စိတ်ရောက်နေမှာပဲ။ သူ့ကို အပြင်ခန်းမှာ ဆက်အိပ်ခွင့်ပြုနေယင်တော့ စိတ်ကယောက်ကယက် ထပ်ဖြစ်ပြီး ဥစ္စာစောင့်တို့ နတ်သမီးတို့နဲ့တော့ တွေ့တော့မှာပဲထင်တယ်။ ပြီးတော့ သူ ခုလို စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်ရတာဟာလဲ တကယ်ကျတော့ မလေးထိုက်ယုကို စွဲပြီးဖြစ်ရတာ။ ငါ့အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်လာအောင် လုပ်နိုင်ယင် ဒီရောဂါများ သက်သာလေမလား မသိဘူး။” ဟု တွေးကာ ပေါက်ကြည် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နီရဲသွားလေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ကြည်သည် ရှက်ရှက်ဖြင့် မိမိအခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ ဆံပင်ကို ပြင်ဆင်ထုံးဖွဲ့ကာ အလှပြင်လျက် ရှိလေ၏။

မယ်မယ်မှာ ယခုတလောတွင် စိတ်လက်ကြည်သာ ပြန်၍ဖြစ်လာသည့် အတွက် အစားအသောက် များလာကာ ယခုညနေ ပိုင်းတွင်မူ မအီမလည် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရင်ထဲက အနည်းငယ် ကျပ်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်သည် ထိုအကြောင်းကိုမူ ကျိချိန်အား သွားရောက်ပြောကြားခြင်း မပြုရန် ယုန်ယွမ်းကို ပိတ်ပင်ထားလေ၏။

“ခု တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်းမှာ တော်တော် အစားများသွားတယ်။ တစ်နပ်လောက် မစားဘဲ နေလိုက်ယင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။” ဟု ဆိုသဖြင့် ယုန်ယွမ်းနှင့် အခြားသူများ မှာလည်း ငြိမ်နေလိုက်ကြလေ၏။

မနေ့ညနေက ပေါက်ယု အဆောင်သို့ ပြန်သွားသည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်မှာ မယ်မယ်ထံမှ ဂါရဝပြုပြန်လာကာစ ရှိသေး၏။ ပေါက်ကြည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ မနက်က သူပြောသွားသည့်စကားများကို အမှတ်ရကာ ပေါက်ယုသည် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုမှာ စိတ်ကူးယဉ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း သိသည့် အတွက် ပေါက်ကြည် သည် ပေါက်ယုအား သူ့အပေါ်သို့ ညွတ်လာအောင်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဒီနေ့ညကော မောင် အပြင်ခန်းမှာ အိပ်ဦးမှာလား။”

“အပြင်အိပ်အိပ် ဘယ်အိပ်အိပ်၊ မထူးပါဘူး” ဟု ပေါက်ယုက မှုန်သိုးသိုးဖြင့် ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်မည် ပြုသော်လည်း စကားလုံးများသည် ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်မလာ ကြချေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အပြင်ခန်းမှာအိပ်တာ သခင်လေး ကောင်းကောင်း အိပ်လို့မရဘူးထင်တယ်” ဟု ပေါက်ကြည်က ပြောလေ၏။

ဤတွင် ဂုအဲကလည်း အခွင့်ကောင်း ရလိုက်သဖြင့်

“သခင်လေး အပြင်မှာအိပ်ယင် လူနားမလည်တဲ့ စကားတွေကို ယောင်ရမ်း ပြောနေတာ ခက်တယ်။ သူ့စကားတွေက ပြန်ပြောလို့လဲ မဖြစ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုယင် ဒီနေ့ည မာလာ အပြင်ခန်းမှာ ပြောင်းအိပ်မယ်။ ညည်းတို့နှစ်ယောက်က သခင်လေးရဲ့ အိပ်ရာကို အတွင်းဆောင်ထဲကို သွားပို့ချည်ကြ”

ပေါက်ကြည်ကား မည်သို့မျှ မပြောချေ။ ပေါက်ယုမှာလည်း ရှက်ရှက်ရှိသဖြင့် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ သူ့အိပ်ရာကို အတွင်းဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့် ပြုလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုမှာ သူ့အတွက် ပေါက်ကြည် စိတ်ပူလျက် ရှိခြင်းဟု သိသည့်အတွက် ပေါက်ကြည် စိတ်ချမ်းသာအောင် နေသင့်သည်ဟု သဘောရလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း ပေါက်ယုကို ဤအတိုင်း လွှတ်ထားလျှင် ထိုက်ယုကို စွဲလမ်းကာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်သည်၊ ထို့ကြောင့် မိမိက ပေါက်ယု၏ အသည်းနှလုံးတွင် ထိုက်ယု ကိုယ်စား ဝင်မှ ဖြစ်မည် ဟု ယူဆလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုညတွင် မာလာ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်အိပ်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် စွန့်စားခန်း ဖွင့်လေရာ ပေါက်ကြည်ကလည်း မည်သို့မျှ ကန့်ကွက်ငြင်းဆန်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ သို့ဖြင့် သူတို့ လက်ထပ်ခြင်းကိစ္စ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက်တွင် ပေါက်ကြည်မှာလည်း ကိုယ်ဝန်ရခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းမှာ ယခု ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်သေးချေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ လင်နှင့်မယားတို့သည် အိပ်ရာမှထကြ၏။ ပေါက်ယုသည် အဝတ်အစား လဲပြီးနောက် မယ်မယ်ကို ဂါရဝပြုရန် ထွက်သွားလေ၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး ပေါက်ကြည်ကိုလည်း တာဝန် ကျေသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟု ယူဆသည့်အတွက် ယုန်ယွမ်းကို ခေါ်ပြီးလျှင် သေတ္တာတစ်လုံး အဖွင့်ခိုင်းကာ

မိမိ အမွေရခဲ့သည့် ဟန်မင်းဆက်ခေတ် ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို အထုတ်ခိုင်းလေ၏။ ထို ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးမှာ ပေါက်ယု၏ ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးလောက် အဖိုးမထိုက်သည့်တိုင် အတော်ရှားပါးသည့် ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုး တစ်ကုံး ဖြစ်လေ၏။

ယုန်ယွမ်းက မယ်မယ်ပြောသည့် ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးကို ရှာတွေ့လာကာ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း

“ဒီကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးကို ကျွန်မ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ မယ်မယ်က တော်တော်မှတ်မိတာပဲနော်။ နှစ်ပေါင်း များစွာ ထားတာတောင် သူ့သေတ္တာကလေးနဲ့ သူ့အိတ်ကလေးကို မမေ့ဘူး၊ တိတိကျကျ ပြောနိုင်တယ်။ မယ်မယ်ပြောတဲ့ နေရာမှာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခါတည်း တန်းတွေ့တာပဲ။ ဒီကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးကို ဘာလုပ်မလို့လဲ မယ်မယ်”

“ငါပြောပြမယ်လေ။ ဒီကျောက်စိမ်းကြိုးကို ငါ့အဘေးမက ငါ့အဖေကို ပေးခဲ့တာ။ အဖေက ငါ့ကိုအချစ်ဆုံး ဆိုတော့ ငါလက်မထပ်ခင် ကလေးမှာ ဒီကျောက်စိမ်းကြိုးကို ငါ့ကိုပေးလိုက်တယ်။ ဒီကျောက်စိမ်းကြိုးဟာ ဟန်မင်းဆက် ခေတ်တုန်းက ဆွဲတဲ့ ကျောက်စိမ်းကြိုး၊ အလွန် အဖိုးထိုက်တယ်။ ငါ့ကို အမှတ်တရအဖြစ် ဒီပစ္စည်းကို သိမ်းထားဆိုပြီး ပေးခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ငါကလဲ ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတော့ ဒီလောက် အဖိုးထိုက်မှန်း မသိဘူးပေါ့အေ။ ဒါနဲ့ငါလဲ သေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့တယ်။ ဒီစံအိမ်ကို ရောက်တော့လဲ ဒီမှာ ပစ္စည်းအတိုအစတွေက များတော့ အဲဒီ ကျောက်စိမ်း ကြိုးကို လုံးလုံး သတိမရခဲ့ဘူး၊ ဆွဲလဲမဆွဲခဲ့ဖူးဘူး။ ခု ဒီသေတ္တာ ကလေးထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်တောင် ကျော်ပြီ။ ခုတော့ ပေါက်ယုဟာ ငါ့အပေါ်မှာလဲ တာဝန်ကျေတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မှာလဲ ကျောက်စိမ်းတုံးကြီး ပျောက်သွားတော့ သူ့ကို ပေးမယ်ဆိုပြီး အထုတ်ခိုင်းတာပဲ။ ငါ့အဖေက ငါ့ကိုပေးခဲ့သလို ပေါ့အေ”

ထိုစဉ် ပေါက်ယုသည် သူ့ကို ဂါရဝပြုရန် ရောက်လာလေ၏။

“ကဲ ကဲ လာ လာ၊ ငါ့မြေးကို ပေးစရာရှိတယ်” ဟု မယ်မယ်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ပေါက်ယု အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မယ်မယ်သည် ဟန်မင်းဆက်ခေတ် ကျောက်စိမ်းဆွဲကြိုးကို ပြ လေ၏။ သေချာစွာ ကြည့်သည့်အခါ၌ ကျောက်စိမ်းတုံးမှာ သုံးလက်မ ပတ်လည်ရှိပြီး သခွားသီး ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်လျက် ပန်းနုရောင် သန်းကာ ပုံပန်းကျလှပေ၏။ ပေါက်ယုမှာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးပြီ။

မယ်မယ်က

“ဘယ့်နှယ်လဲကွယ့်၊ သဘောကျရဲ့လား။ ဒါ မယ်မယ့်ကို အဘေးမက ပေးခဲ့တာ။ ခု ငါ့မြေးကို ပေးခဲ့ရမယ်”

ပေါက်ယုသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဦးညွတ်ပြလိုက်လေ၏။ ကျောက်စိမ်းလည်ဆွဲကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဝမ် အား ပြချင်လှလေပြီ။

“မင်းအမေမြင်ယင်တော့ မင်းအဖေကို ပြောမှာပဲ။ မင်းအဖေကလဲ သားဖြစ်သူထက် မြေးကို ပိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်။ သူတို့တောင် ဒီ ကျောက်စိမ်းကြိုးကို မမြင်ဖူးကြသေးဘူး။”

ပေါက်ယုသည် ကျောက်စိမ်းကြိုးကို ကိုင်ကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ထွက်သွားလေရာ ပေါက်ကြည်နှင့် အခြားသူ များလည်း အတန်ကြာ ထိုင်စကားပြောပြီး ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနောက်တွင် မယ်မယ်သည် နှစ်ရက်လုံးလုံး ထမင်းမစားဘဲ နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ရင်ကျပ်ခြင်းမှာ ပျောက် မသွားချေ။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် ချောင်းဆိုးပြီး တစ်ခါတစ်ခါတွင်လည်း မူးဝေတတ်သေး၏။ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့ ရောက်လာပြီး သူ့ကို ဂါရဝပြုသည့်အခါတွင် မယ်မယ်မှာ ရွှင်လန်းလျက် ရှိသဖြင့် ကျီချိန်ကို သာမန်မျှသာ အကြောင်းကြားလိုက်လေ၏။ ကျီချိန်ရောက်လာပြီး ပြန်ခါနီးတွင် သမားတော်တစ်ဦးကို အပင့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ မကြာမီတွင် သမားတော်ကြီး ရောက်လာကာ သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်လေ၏။ သမားတော်က မယ်မယ်မှာ အစားမစားသည့် အတွက် အနည်းငယ် အအေးမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးအနည်းငယ် သောက်လိုက်လျှင် အစာကြေသွားကာ အအေးမိခြင်းလည်း ပျောက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ သမားတော်သည် ဆေးညွှန်းကို ရေးပေးရာ ပါသည့် ဆေးအမည် များမှာ သာမန်ဆေးများသာ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျီချိန်သည် အစေခံများအား ဆေးကိုကြိတ်၍ မယ်မယ်ကို တိုက်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့လေ၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မနက်တစ်ခေါက်၊ ညနေတစ်ခေါက် လာရောက်ကာ မယ်မယ်၏ ကျန်းမာရေးကို စုံစမ်း မေးမြန်းလေ၏။ သုံးရက်ကျော်၍ အနေအခြေ တစ်စုံတစ်ရာ မထူးသည့်အခါ၌ ကျီချိန်သည် ကျွမ်းကျင်သည့် သမားတော်တစ်ဦးကို နောက်ထပ်ပင့်ရန် ကျီလျှံကို စေခိုင်းလိုက်လေ၏။

“တို့ ပင့်နေကျ သမားတော်တွေဟာ သိပ်မကျွမ်းဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ရောဂါလက္ခဏာကို မှန်မှန် ကန်ကန် ခွဲခြမ်းနိုင်မယ့် သမားတော်တစ်ဦးကို ပင့်ချင်တယ်ကွာ”

ကျီလျှံက အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက် ပြောသည်မှာ

“ပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်းတဲ့ နှစ်တုန်းက အခမဲ့ကုတဲ့

သမားတော်တစ်ယောက်ကို ပင့်တာ ဦးကြီး မှတ်မိ သေးလား။ သူ့ကို ပင့်ကြယင်ကော”

ကျိချိန်က

“ဆေးပညာဆိုတာ အလွန်နက်နဲတယ်။ ဆေးသမားဆိုတာ နာမည်မကြီးလေလေ တော်လေလေပဲကွ။ မင်းပြောတဲ့ သမားတော်ကို ပင့်ကြည့်ကွာ”

ကျိလျှံသည် ထွက်သွားကာ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင်

“အဲဒီသမားတော် လျူက မြို့မှာ မရှိဘူးတဲ့။ တောကို သွားပြီး သူ့တပည့်တွေကို ဆေးပညာ ပို့ချနေတယ်တဲ့။ ဆယ်ရက် တစ်ခါကျမှ ပြန်ပြန်လာတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီပြင်သမားတော် တစ်ယောက်ကို ပင့်လာခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ မကြာခင်မှာ ကြွလာပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသဖြင့် သမားတော် အလာကို စောင့်နေကြလေ၏။

မယ်မယ်၏ ဝင်းကြီးထဲရှိ အမျိုးသမီးအားလုံးသည် မယ်မယ်၏ ကျန်းမာရေးကို နေ့တိုင်း လာရောက် မေးမြန်း ကြလေ၏။ တစ်နေ့ လူစုံတက်စုံ ရှိနေစဉ်တွင် ဥယျာဉ် မလွယ်ပေါက်ကို စောင့်သည့် တံခါးစောင့် အဘွားကြီး ရောက်လာ လေ၏။

“မယ်မယ် နေထိုင်မကောင်းဘူးလို့ ကြားလို့ မြစိမ်းမှန်ကူကျောင်းတိုက်က ဆရာလေးမြောင်ယု လာမေးပါတယ်”

“ဟယ်၊ ဆရာလေးက အင်မတန် လာခဲ့တာ။ သွား သွား၊ သူ့ကိုမြန်မြန်ခေါ်ခဲ့” ဟု အားလုံးက ပြောလိုက်ကြ လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် မယ်မယ်အိပ်ရာ အနီးသို့လာကာ ထိုအကြောင်းကို ပြောနေစဉ် မြောင်ယု၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့သည့် အစေတော်စုယဉ်သည် မြောင်ယုကို သွား၍ကြိုလေ၏။ မြောင်ယုသည် သီလရှင်များ ဆောင်းလေ့ရှိသည့် ခေါင်းဆောင်းကလေးကို ဆောင်းကာ အပြာနုရောင် ပြောင်ပိုး ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ထားလျက် ထိုအပေါ် ပိုးသေးအနား ကွပ်ထားသည့် ပန်းပြောက် လက်ပြတ်အင်္ကျီကို ထပ်၍ ဝတ်ထားပြီးလျှင် အဝါရောင်ပိုးစလွယ် တစ်ခုကို တပ်ဆင်ထား လေ၏။ လက်တွင် ကြာယပ်နှင့် ပုတီးကိုကိုင်လျက် အစေတော် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ခြံရံကာ ဣန္ဒြေရရ ဝင်လာ လေ၏။

စုယဉ်သည် ဆရာလေးမြောင်ယုကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်

“ဥယျာဉ်ထဲမှာ နေတုန်းကတော့ ဆရာလေးဆီကို မကြာခဏ အလည်ရောက်နိုင်တယ်။ ခုတော့ ဥယျာဉ်ကြီး ကလဲ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ် နေတော့ ကျွန်မဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲကို သွားချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ပါဘူး။ ဘေးက

မလွယ် တံခါးကလဲ အမြဲတမ်း ပိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် ဆရာလေးနဲ့ မတွေ့တာကို တော်တော်ကြာလှပြီ။ ဆရာလေး လာလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာလေးရယ်”

“အင်း၊ ဟိုတုန်းကတော့ စုယဉ်တို့တစ်တွေကလဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း နေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတုန်းကတော့ ဆရာလေးအနေနဲ့ လာရတာလဲ ဣန္ဒြေပျက်လှတယ်လို့ မထင်မိဘူးလေ။ လာလို့ ကောင်းတယ်လေ။ ခုတော့ သူတို့မှာ စီးပွားကလဲပျက်၊ မယ်မယ် ကလဲ ကောင်းကောင်း မကျန်းမာလို့ ကြားရတော့ သိပ်လာလို့ မကောင်းဘူး။ ခုလဲ စုယဉ်နဲ့ မလေးပေါက်ကြည်ကို သိပ်တွေ့ချင်လွန်းလို့သာ လာရတာ။ လာချင်ပြီ ဆိုယင်တော့ တံခါးတွေ ဘယ်နှစ်ထပ် ပိတ်ပိတ် ရောက်အောင်လာမှာပဲ။ မလာချင်ဘူး ဆိုယင်တော့ ရွှေဝေါနဲ့ တင်ခေါ်တောင် လာမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဆရာလေးက အလျင်လိုပဲနော်။ တစ်စက်မှ မပြောင်းဘူး” ဟု စုယဉ်က ရယ်၍ပြောလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် စကားတပြောပြောဖြင့် မယ်မယ်၏ အိပ်ဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။ အခြားသူများက ဆရာလေး မြောင်ယုကို ဝိုင်းဝန်း နှုတ်ဆက်နေကြစဉ် ဆရာလေးမြောင်ယုသည် မယ်မယ့် အိပ်ရာအနီးသို့ လာကာ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းပြီးလျှင် အလ္လာပ သလ္လာပ ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ မယ်မယ်က

“ဆရာလေးတို့ကတော့ သီလရှိတဲ့လူတွေ မို့လို့ ပြောနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ မယ်မယ် ရောဂါပျောက်မပျောက် ဘယ်လိုများ ထင်မိသတုံး”

“မယ်မယ့်လို စိတ်ကောင်းစေတနာ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အသက်ရာကျော်နေရမှာ၊ စိတ်သာချ။ ခုဟာက အအေးမိတဲ့ အာဂန္တု ရောဂါကလေးပါ။ ဆေးသောက်လိုက်ယင် ပျောက်သွားမှာပေါ့။ အသက်ကြီးပြီကပဲ။ ဘာ ဒီလောက် စိတ်ပူစရာ ရှိသလဲ”

“မယ်မယ်က စိတ်ပူတတ်တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဆရာလေးရယ်။ ပျော်ပျော်နေနိုင်အောင် အမြဲကြိုးစားပါတယ်။ ခုလဲ ဒီလောက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းနည်း သရိုးသရီ ဖြစ်တာလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ခုတင် သမားတော်က ပြောသွားသေးတယ်။ မယ်မယ် ခုလိုဖြစ်တာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေလို့တဲ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒီလိုဖြစ်တာတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာမယ်မယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် ဘယ်သူ လုပ်ရဲလို့လဲ။ ဆရာလေးလဲ သိသားပဲ။ မယ်မယ့်အထင် ပြောရယင်တော့ သမားတော်ကြီးဟာ ရောဂါလက္ခဏာကို ကောင်းကောင်း မခွဲတတ်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ဘယ့်နှယ်ထင်သလဲ ဆရာလေး။ ပထမဆရာတုန်းက အအေးမိပြီး

အစာမကြေဖြစ်တာလို့ ပြောသွားတယ်။ သူပြောတာ ဟုတ်တယ်လို့တောင် ကျိလျှံကို ပြောမိသေးတယ်။ မနက်ဖြန်ကျယ်တော့ အဲဒီ သမားတော်ကိုထပ်ပြီး မေးကြည့်ရဦးမယ်”

မယ်မယ်က ယုန်ယွမ်းအား စားဖို့ဆောင်သို့ သွား၍ ဆရာလေး မြောင်ယုအတွက် သက်သတ်လွတ် ဟင်းချက်ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“နေပေစေ မယ်မယ်။ ဆရာလေး စားခဲ့ပြီးပြီ။ မစားတော့ဘူး”

“ကဲပါလေ၊ မစားချင်ဘူး ဆိုယင်လဲ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ နေပါဦး။ စကားလေးဘာလေး ပြောရ တာပေါ့” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ဝင်၍ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာလေးလဲ မတွေ့ရတာ ကြာတာနဲ့ ဒီနေ့တော့ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့တာ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် အတန်ကြာမျှ စကားပြောဆိုနေကြပြီးလျှင် ဆရာလေး မြောင်ယုသည် ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။ ဆီချွန်းကို မြင်သည့်အခါတွင် ဆရာလေးက

“ဆီချွန်းတစ်ယောက်လဲ ပိန်လှချေလား။ ပန်းချီတွေကိုချည်း တကုန်းကုန်း ဆွဲမနေနဲ့လေ။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုလဲ ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့”

တန်ချွန်းက

“အံ့မယ်လေး၊ ပန်းချီမဆွဲဖြစ်တာ ကြာလှပါပြီ ဆရာလေးရယ်။ ခုနေရတဲ့ အဆောင်က ဥယျာဉ်ထဲမှာတုန်းကလို အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းမရတော့ ပန်းချီဆွဲချင် စိတ်လဲ သိပ်မရှိလှတော့ပါဘူး”

“ခု ဘယ်အခန်းမှာ ရောက်နေလို့လဲ”

“ဆရာလေးဖြတ်လာတဲ့ အရှေ့ဝင်းပေါက် အနားက အိမ်မှာလေ။ ဆရာလေး လာချင်တယ်ဆိုယင် အနီးကလေး ပါ”

“အင်း၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ စိတ်ကူးရတဲ့အခါ လာပြီး လည်ရဦးမယ်”

သို့နောက်တွင် ဆီချွန်းနှင့် အခြားသူများက ဆရာလေးမြောင်ယုကို ဝင်းဝသို့ လိုက်ပို့ကြလေ၏။ ပြန်လာသည့် အခါတွင် သမားတော် ရောက်လာပြီဟု သိရသည့်အတွက် သူတို့လည်း လူစုခွဲလိုက်ကြလေ၏။

မယ်မယ်၏ ရောဂါမှာ သက်သာသည်ဟူ၍ မရှိလှဘဲ တစ်နေ့တခြား တိုး၍လာခဲ့လေ၏။ မည်သည့်ဆေးကို တိုက်တိုက် ထိရောက်သည် ဟူ၍ မရှိလှချေ။ ထိုနောက်တွင် ဝမ်းပျက်သည့် ရောဂါပါ ဝင်လာလေ၏။ ကျိချိန်သည် မယ်မယ်၏ ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ပူလာသဖြင့် ရုံးသို့ခွင့်တိုင်ကာ ဇနီးဖြစ်သူ

ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့်အတူ နေ့ရောညပါ ပြုစု စောင့်ရှောက်လေ၏။ တစ်နေ့တွင် မယ်မယ်မှာ အစားအသောက်ကို စားနိုင်လာသဖြင့် ဝမ်းသာ နေကြစဉ် တံခါးဝမှနေ၍ မယ်မယ်ကို ချောင်းကြည့်နေသည့် အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းက ခိုင်းသဖြင့် စုယဉ် သွားကြည့်သည့် အခါ၌ ယင်ချွန်း အိမ်ထောင်ကျစဉ်က လိုက်ပါသွားသော အခိုင်း မိန်းမကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟင် အဒေါ်ကြီး၊ ဘာကိစ္စလာတာလဲ”

“အကျွန် ဝင်းအပြင်မှာ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီတော့။ တစ်ယောက်မှ မတွေ့တာနဲ့ မဝင်ရဲလို့ စောင့်နေတာ။ ခုတော့ မထူးဘူး ဆိုပြီး ဝင်လာတာ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာလဲ ယင်ချွန်းကို သူ့ယောက်ျားက နှိပ်စက်နေပြန်ပြီလား”

“မလေးယင်ချွန်း တော်တော်ဖြစ်နေတယ်။ တစ်နေ့တုန်းက လင်မယား ရန်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနေ့ညက မလေး ယင်ချွန်းလဲ မအိပ်ဘဲ တစ်ညလုံး ငိုနေတာပဲ။ မနေ့ကတော့ ရင်တွေကျပ်ပြီး သလိပ်ကပ်နေလို့ ကောင်းကောင်းတောင် အသက် မရှူနိုင်ဘူး။ အဲ့ဒါ သမားတော်တို့ ဘာတို့လဲ ပင့်မပေးဘူး၊ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားကြတယ်။ ဒီနေ့တော့ အခြေအနေက တော်တော့ကို ဆိုးလာတယ်”

“မယ်မယ်လဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ သိပ်အလန့်တကြား မလုပ်နဲ့”

အခန်းထဲတွင် ရှိနေသည့် ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ထိုစကားများကို ကြားလိုက်၏။ ထိုအကြောင်းကို မယ်မယ်သိလျှင် ရောဂါတိုးမည် စိုးသဖြင့် အခိုင်းမိန်းမကြီးကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားရန် စုယဉ်ကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ မှိန်းနေသည့် မယ်မယ်သည် ထိုစကားများ အားလုံးကို ကြားလိုက်လေပြီ။

“ဘာလဲ၊ ယင်ချွန်း တော်တော်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အလကားပါ မယ်မယ်ရယ်။ ဒီမိန်းမကြီးတွေဟာ တော်တော် အလန့်တကြား လုပ်တတ်ကြတယ်။ ယင်ချွန်း တစ်ယောက် နေလို့မကောင်းဘူးတဲ့၊ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီတဲ့၊ နာလန်ထတာတော့ နှေးလိမ့်မယ်တဲ့။ သမားတော် ကောင်းကောင်း တစ်ယောက် ပင့်ချင်လို့တဲ့”

“ခု ငါ့ကို ကုနေတဲ့ သမားတော်က တော်သားပဲ။ သူ့ကို ပင့်ပေးလိုက်ပါကလား”

ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် စုယဉ်တို့က ထို့အကြောင်းကို ဒေါ်လေးဆင့်အား ပြောပြရန် အခိုင်းမိန်းမကြီးကို လွှတ်လိုက် လေ၏။

အခိုင်းမိန်းမကြီး ပြန်သွားသည့်အခါတွင် မယ်မယ်သည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုလျက် ရှိလေ၏။

“ငါ့မှာ မြေးမ သုံးယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို ခံစားလိုက်ရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သက်ဆိုး မရှည်ရှာဘူး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်ယောက် ကျတော့လဲ အိမ်ထောင်ကျလို့ ဝေးမြေရပ်ခြားကို ထည့်လိုက်ရတယ်။ ယင်ချွန်းကျတော့လဲ လင်ဆိုးမယား တစ်ဖားဖား ဖြစ်ပေမယ့် အသက်ရှည်ရှည် နေရယင် တော်သေးတယ်လို့ အောက်မေ့ခဲ့တယ်။ ခုတော့ သူလဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့။ ဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့လို အိုမင်းတွင်းဆုံး အဘွားကြီး အသက်ရှင်နေလို့ ကော ဘာထူးဦးမှာလဲအေ”

ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ယုန်ယွမ်းနှင့် အခြားသူများက မယ်မယ်ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ကြ၏။ ထိုအချိန်က လီဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှာ အနီးတွင် မရှိချေ။ စိတ်သောကရောက်လျှင် ရောဂါပိုဆိုးမည် စိုးသဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ပေါက်ကြည် တို့တစ်တွေကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ မိမိအဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ဆွေယွမ်းကို အခေါ်ခိုင်း လိုက်ကာ

“ဒီမိန်းမကြီးနယ် ဒီလောက် မိုက်ရသလားအေ။ နောက် မယ်မယ်အနားကို ငါရောက်နေလို့ ပြောစရာရှိတယ် ဆိုယင် ဘယ်တော့မှ အနားကို လာမပြောနဲ့။ အစောင့်ခိုင်းထား”

အခိုင်းမိန်းမကြီး ဒေါ်လေးဆင့်၏ အဆောင်သို့ ရောက်လျှင် ယင်ချွန်းတစ်ယောက် ဆုံးပြီဆိုသည့် သတင်းကို ကြားရလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်မှာ ငို၍ မဆုံးတော့ပြီ။ ကျိရဲ့ကလည်း မရှိသဖြင့် ဒေါ်လေးဆင့်သည် ကျိလျှံကိုခေါ်ကာ ယင်ချွန်း၏ ယောက္ခမများအိမ်သို့ လွှတ်၍ အခြေအနေကို စုံစမ်းခိုင်းရလေ၏။ မယ်မယ်မှာလည်း အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှ မပြောရဲကြချေ။ ယင်ချွန်းသည် ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ လပြည့်ဝန်း ကဲ့သို့ လည်းကောင်း လှပချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်ပြုပြီး တစ်နှစ်မျှ မကြာသေးမီ ယောက္ခမများ နှိပ်စက်သဖြင့် မပြန်လမ်းသို့ မြန်းခဲ့ရလေပြီ။ မယ်မယ်ကလည်း ရောဂါ အသည်း အသန် ဖြစ်ကာ သူ့ကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုနေရသည့်အတွက် ယင်ချွန်း၏ အသုဘကို ဖြစ်သလိုစီစဉ်ကြရန် ယောက္ခမများ ကိုသာ လွှဲထားလိုက်ရလေ၏။

မယ်မယ်မှာ တစ်နေ့တခြား အားအင်ဆုတ်ယုတ် လာခဲ့သည့်အတွက် မြေးမများနှင့် တူမများကို တစ်ဖွဖွ မေးလျက်ရှိလေ၏။ မယ်မယ်သည် စမ်းယဉ်ကိုလဲ အမှတ်ရသဖြင့် အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ခိုင်းလိုက်သည့် အစေခံသည် ပြန်လာသောအခါတွင် ယုန်ယွမ်းကို ရှာသော်လည်း ယုန်ယွမ်းမှာ မယ်မယ့် အနီးတွင် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ နှင့်အတူ ရှိနေသဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရတော့ချေ။ ထိုကြောင့်အစေခံသည် ထိုအကြောင်းကိုပြောရန် နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ဟုပိုကို တွေ့ရလေ၏။

“မယ်မယ်က မလေးစမ်းယဉ်ကို တွေ့ချင်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို ခေါ်ပြီး ပြန်လာတာ။ ဒါပေမယ့် မလေး စမ်းယဉ်ကလဲ သူ့ယောက်ျား နေမကောင်းလို့ ငိုထားလိုက်တာ၊ မျက်လုံးကြီးတွေ နီရဲပြီး မျက်ခွံကြီးတွေကို အစံနေတာပဲ။ သမားတော်က ပြောတော့ အဆုတ်ရောဂါ မဟုတ်ဘူးဆိုယင်တော့ ကုဖို့ မလွယ်တော့ဘူးတဲ့။ အဆုတ်ရောဂါ ဆိုယင်တော့ နောင် လေးငါးခြောက်နှစ် လောက်အထိ ခံအောင် ဆွဲကုမယ်တဲ့။ မလေးစမ်းယဉ်ကို ကြည့်ရတာကလဲ တော်တော်လေး ဗျာများနေပုံပဲ။ မယ်မယ် နေထိုင်မကောင်းမှန်း သိပေမယ့် လူမမာအနားက ခွာလို့မရအောင် ဖြစ်နေဘယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဝမ်ကိုတောင် မပြောပါနဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်။ မယ်မယ်က မေးယင်လဲ အကြောင်းတစ်ခုခု ပြပြီး ပြောလိုက်ပါတဲ့”

ဟုပိုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မပြောချေ။ ခဏကြာလျှင် ထို အကြောင်းကို သွားပြောရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။ အစေခံသည် ထိုအကြောင်းကို မပြောချင်သဖြင့် ယုန်ယွမ်းကိုသာ ပြောပြကာ စမ်းယဉ် မလာနိုင်သည့် အကြောင်းကို လုပ်ကြံပြောရန် ပြောလေ၏။ ယုန်ယွမ်းသည် မယ်မယ့် အိပ်ရာအနီးသို့ လာခဲ့ရာ မယ်မယ်မှာ စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်နေလေ၏။ လူမမာအနီးတွင် လူတွေ ဝိုင်းအုံကာ တီးတိုး ပြောနေကြသဖြင့် မယ်မယ့်အခြေအနေမှာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ကြောင်းကို သိလိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဟုပိုသည် မည်သို့မျှ မပြောသာတော့ဘဲ အသာနေလိုက်လေ၏။

ကျိချိန်သည် ကျိလျှံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လက်တို့ခေါ်သွားကာ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောနေလေရာ ကျိလျှံကလည်း ခေါင်းညိတ်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုနောက် ကျိချိန်သည် စာရင်းကိုင်များအားလုံးကို ခေါ်ရန် အပြင်သို့ ထွက်သွား လေ၏။

ကျိလျှံက

“မယ်မယ်တော့ အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူး။ ဒီတော့ ပြင်ဆင်စရာ

ရှိတာကို ပြင်ဆင်ထားကြဖို့ လိုတယ်။ ပထမ၊ အသုဘခေါင်းကို ထုတ်ပြီး မွမ်းမံစရာ ရှိတာကို မွမ်းမံပါ။ ပြီးတော့ ဝင်းတစ်ဝင်းလုံးမှာ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး အတိုင်းအတာကို ယူပြီး၊ အဝတ်အစားအနက် ချုပ်ဖို့ စက်ဆိုင်ကို သွားပါ။ အသုဘခေါင်းထမ်းမယ့် သူတွေကိုလဲ အဆင်သင့် ရွေးထားပါ။ စားဖိုထဲမှာလဲ ဧည့်သည်တွေအတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ လိုလေသေး မရှိအောင် အပြင်ခိုင်းထားပါ”

လိုင်တက

“ဒါတွေ အတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သခင်လေး။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တွက်ချက်စီစဉ် ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့်ငွေကို ဘယ်က ထုတ်ရမလဲ မသိလို့ ခက်နေတယ်ခင်ဗျ”

ကျိုလျှံက

“ဒါက ခင်ဗျားအပူ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြင်က အသုဘ ငွေကူတာကိုလဲ လက်မခံနဲ့။ မယ်မယ့်မှာ စုပြီး ဆောင်းပြီးသား အဆင်သင့် ရှိပါတယ်။ အသုဘကို လှလှပပ ဖြစ်ပေစေတဲ့။ ခုပဲ ဦးကြီးကျိချိန်က ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အသုဘ ကို လူကြီးတွေ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေချင်တယ်ဗျာ၊ ဒါပဲ”

လိုင်တသည် သဘောတူကာ ထိုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန် ထွက်သွားသည်တွင် ကျိုလျှံလည်း မိမိအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“နင့်မလေးငှက်မယ် ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ ပင်အဲ” ဟု ကျိုလျှံက မေးလေ၏။ ပင်အဲက အတွင်းခန်းဆီသို့ မေးငေါ့ ပြလိုက်ကာ

“အထဲမှာရှိတယ် သခင်လေး။ သွားတွေချည်ဦး”

အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည့်အခါ၌ နတ်ငှက်မယ်မှာ အဝတ်အစား လဲရသည်နှင့် ပင်ပန်းလျက်ရှိကာ ခုတင်မီးဖိုကြီး ပေါ်ရှိ စားပွဲခုံကလေး တစ်လုံးကို ဗို၍ ထိုင်နေလေ၏။

“ကဲ၊ ငှက်မယ်ရေ နားမယ်လို့ စိတ်မကူးနဲ့ဦး။ မယ်မယ့် အခြေအနေကတော့ သိပ်မဟန်ဘူး။ အလွန်ဆုံးခံယင် မနက်ဖြန်ပဲ ထင်တာပဲ။ ဒီတော့ ငှက်မယ် ဝင်စီစဉ်မှ ဖြစ်မှာ။ ကဲ၊ ထပြီး အခန်းကို တစ်ယောက်ယောက် အရှင်းခိုင်းပစ်ခဲ့။ ငှက်မယ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားပြီး သွားလိုက်ဦး။ အခြေအနေ ဆိုးတယ်ဆိုယင် ဒီနေ့ အိမ်ကို ပြန်ချင်မှတောင် ပြန်ရမှာ”

“ဒီမှာ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ ရှင်းစရာ မရှိပါဘူး မောင်မောင်ရယ်။ ငှက်မယ်တို့မှာ ဘာများ များများစားစား ရှိတော့လို့လဲ။ မဖြစ်စလောက် ကလေးပဲ ကျန်တော့တာပါ။ ဒါအတွက် ဒီလောက်စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့။ ကဲ၊ မောင်မောင် အလျင်သွားနှင့်။ ဦးကြီးကျိချိန် မျှော်လှရော့မယ်။ ငှက်မယ်

အဝတ်အစားလဲပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

ကျီလျှံသည် မယ်မယ့်အဆောင်ဘက်သို့ လာခဲ့ကာ ပြင်ဆင်စရာရှိသည်တို့ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကျီချိန်ကို တိုးတိုးကပ်၍ ပြောလေ၏။ ကျီချိန်က ခေါင်းညိတ်၏။ ထိုစဉ် သမားတော် ရောက်လာကြောင်း လာ၍ ပြောလေ၏။ ကျီချိန်က သမားတော်အား မယ်မယ်၏ သွေးခုန်နှုန်းကို အစမ်းခိုင်းကြည့်လေ၏။ သမားတော်သည် အတန်ကြာ သွေးစမ်းကြည့်ပြီးနောက် ကျီလျှံ အနားသို့လာကာ “သွေးခုန်နှုန်းကတော့ တော်တော်လေးကို အားနည်းနေပြီ ခင်ဗျ။ ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာကိုသာ” ဟု ပြောလေ၏။

ကျီလျှံသည် စကားကိုဆုံးအောင် မဆုံးမီကတည်းက အခြေအနေကို နားလည်လိုက်လေပြီ။ ဒေါ်လေးဝမ်ကို ပြောပြသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ယုန်ယွမ်းကိုခေါ်ကာ အလောင်းကိုလွှမ်းရန် မယ်မယ်၏ အဝတ်အစားများကို အထုတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် မယ်မယ်သည် မျက်လုံးဖွင့်လာကာ လက်ဖက်ရည်တောင်း၏။ ဒေါ်လေးဆင့်က ကောလိသိမ် ဆေးမြစ် ပြုတ်ထားသည့် အရည်ကို တိုက်လေ၏။ မယ်မယ်သည် အနည်းငယ် မြည်းစမ်းကြည့်ပြီးလျှင်

“ဒါ မသောက်ချင်ပါဘူး။ ငါ့ကို လက်ဖက်ရည်သာ ပေးစမ်းပါ” ဟု ပြောလေ၏။

အားလုံးက လက်ဖက်ရည်ကို ချက်ချင်းယူလာကြလေ၏။ မယ်မယ်သည် လက်ဖက်ရည်နှစ်ကျိုက် သောက်ပြီးလျှင်

“ငါ့ကို ထူပေးကြစမ်းပါ။ ထ ထိုင်ချင်တယ်”

ကျီချိန်က

“မယ်မယ် ဘာလိုချင်သလဲ ပြောလေ။ ထိုင်ယင် မောမှာပေါ့”

“လက်ဖက်ရည်လေး နည်းနည်းသောက်လိုက်တော့ အမောပြေသွားတယ်။ ငါ့ကို ခေါင်းအုံးပေါ်ကို ထူပေးကြစမ်း ပါ။ ငါ စကား နည်းနည်း ပြောချင်လို့”

ချင်ချူက မယ်မယ့်ကို ထူပေးလေ၏။ မယ်မယ်မှာ အတော်ပင် သက်သာသွားဟန် ရှိ၏။ မယ်မယ် သေသည် ရှင်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မြသန်းတင့်

ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်

A DREAM OF RED MANSIONS

TSAO HSUEH CHIN & KAO NGO

နဝမတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၅၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၄၉၁)
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - တင်မောင်မြင့်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်

၁၉၈၈ - ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမ အကြိမ်
အုပ်ရေး - တစ်ထောင်
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့

ဒေါ်ခင်စီ (၁၂၅၀၇)၊ ပြည်ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးသန်းမြင့် (၀၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

မယ်မယ်သည် အေးချမ်းသက်သာစွာ ကွယ်လွန်ခြင်း။

နတ်ငှက်မယ်သည် တန်းခိုးအရှိန်အဝါ မဲ့ကာ ထောက်ခံသူ မရှိဖြစ်ရခြင်း။

မယ်မယ်သည် အိပ်ရာမှထထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီမိသားစုထဲမှာ ငါနေလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ။ အပျိုဖော် ဝင်စကတည်းက အိုမင်းတွင်းဆုံး ကျသည်အထိ ဆိုပါတော့။ လောကကြီးမှာ ခံစားသင့် ခံစားထိုက်တဲ့ စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေကိုလဲ ခံစားစံစားခဲ့ပြီးပြီး မင်းတို့ အဖေလက်ထက်က စပြီး ငှါသားတွေနဲ့ မြေးတွေအားလုံးဟာ ဘာမှပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ကောင်းကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငှါအချစ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ပေါက်ယုကတော့”

မယ်မယ်သည် ဆက်မပြောသေးဘဲ ဘေးဘီကို လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်က ပေါက်ယုကို ရှေ့သို့ တွန်းလွှတ် လိုက်၏။ မယ်မယ်သည် စောင်ခြုံထဲမှနေ၍ လက်ထုတ်ကာ ပေါက်ယုလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

“ငါ့မြေး လိမ်လိမ်မာမာ နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်”

ပေါက်ယု၏ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် မငိုရဲ။ မယ်မယ်ရှေ့တွင် အသာရပ်နေ၏။

“အင်း၊ နောက်ထပ် မြစ်တစ်ယောက်လောက် မွေးတာတော့ မြင်သွားချင်သေးတယ်ကွယ်။ နေစမ်းပါဦး၊ ကျီလန် ကော”

လီဝမ်းက ကျီလန်ကို ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်၏။ မယ်မယ်သည် ပေါက်ယုကို လွှတ်လိုက်တာ ကျီလန်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ငါ့မြေးဟာ တာဝန် ကျေတဲ့သား ဖြစ်ပေစေနော်။ ကြီးလာယင် အမေ ဂုဏ်ယူရမယ့် သားတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၊ သိရဲ့လား၊ ငှက်မယ်ကော”

မယ်မယ်၏ အိပ်ရာအနီးတွင် ရပ်နေသည့် နတ်ငှက်မယ်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ “ရှိပါတယ်မယ်မယ်” ဟု ပြော လေ၏။

“ညည်းကတော့ ပါးနပ်ပါတယ်။ နောင်မှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေကို များများလုပ်ပေး၊ ကြားလား။ တို့များလဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဒီလောက်

များများစားစားတော့ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ သူများတွေလုပ်တာကို အားပေးတာလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ငါဆိုယင် ဥပုသ်သီတင်းရယ်လို့တောင် ကောင်းကောင်း မစောင့်ဖူးဘူး။ တရားစာတွေ ဘာတွေကိုလဲ ကောင်းကောင်း မရဘူး။ ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဝဇီရသုတ်ကို ကော်ပီတွေကူးပြီး ဝေငှတာမျိုးလောက်ပဲ ရှိဖူးတယ်။ ဟဲ့ ငှက်မယ်၊ ဒီတရား စာအုပ်ကလေးတွေ ကုန်သွားပြီလား”

“ကျန်ပါသေးတယ် မယ်မယ်”

“အဲဒီ စာအုပ်က လေးတွေယူပြီး ဓမ္မဒါနအဖြစ် လူတွေကို ဝေပေးစမ်း။ သားကြီး ကျိရဲ့နဲ့ ကျိချန်တို့ကတော့ ခုလောက်ဆို ငါ့အခြေအနေကို မသိသေးဘဲ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ ပျော်ချင်ပျော်နေကြမှာ။ သူတို့ကို မတွေ့ရတာကတော့ ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို စမ်းယဉ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး မလာတာကိုဘဲ ငါအသည်းနာတယ်၊ တော်တော်ရိုင်းတဲ့ ကောင်မလေး၊ တကယ်ဆို သူလာဖို့ ကောင်းတယ်”

ယုန်ယွမ်း နှင့်တကွ အကြောင်းသိသူများ အားလုံးကမူ မည်သို့မျှ မပြောကြချေ။ ထိုနောက် မယ်မယ်သည် ပေါက်ကြည်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလေ၏။ မယ်မယ်၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်းလာခဲ့လေပြီ။ ထိုလက္ခဏာမှာ မယ်မယ်၏ နိဂုံး သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျိချန် သိ၏။ ကျိချန်သည် မယ်မယ်ကို ကောလိသိမ်ဆေးမြစ် ပြုတ်ရည်တိုက်၏။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်၏ မေးသည် ခိုင်စပြုကာ မျက်လုံးတို့သည်လည်း မှိတ်ခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် မယ်မယ်သည် မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ကာ အခန်းကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း အနေဖြင့် ကြည့်လေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့သည် အနီးသို့ ကပ်လာကြကာ မယ်မယ်ကို အသာပွေ့၍ ထူပေးထားကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် နတ်ငှက်မယ်တို့က မယ်မယ်၏ အဝတ်အစားများကို လဲပေးကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ အခိုင်းမိန်းမများသည် အလောင်း တင်ရန် ခုတင်ကိုပြင်ကာ အိပ်ရာကိုခင်းလျက် ရှိ၏။ ထိုစဉ်မယ်မယ်၏ လည်ချောင်းထဲမှ တဂူးဂူးမြည်သော သလိပ်သံ များကို ကြားရလေ၏။ အသက် ရှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်တွင် မယ်မယ်သည် နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို မှုတ်ထုတ်နေစဉ် မယ်မယ့်မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ခုသည် တဖြည်းဖြည်းပြန့်၍ လာလေ၏။ အခိုင်းမိန်းမကြီးများသည် မယ်မယ့် အလောင်းကို ခုတင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြ လေ၏။

ကျိချန်နှင့် အခြားယောက်ျား အမျိုးသားများသည် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ခူးထောက်လျက်၊ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် အမျိုးသမီးများကမူ အတွင်းဆောင်တွင်ထိုင်လျက် မယ်မယ်အတွက် ပူဆွေးလျက်ရှိကြလေ၏။

အပြင်တွင် စာရင်းကို များမှာ အသုဘအတွက် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးကြလေပြီ။ မယ်မယ်ကွယ်လွန်ပြီ ဟူသောသတင်းကို ကြားသည်နှင့် ယွန်း စံအိမ် ဝင်းတံခါးများသည် ပွင့်သွားကြကာ စက္ကူဖြူကြီးများ ကပ်လျက်သား ရှိလေ၏။ ဗဟိုဝင်းတံခါးကြီး တစ်ဘက် တစ်ချက် လမ်းမတစ်လျှောက်တွင် အသုဘမဏ္ဍပ်များကို ထိုးကြလေ၏။ မိသားစုများနှင့် အစေခံများအားလုံး အဝတ် နက်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြစေ၏။

ကျိချိန်သည် မယ်မယ်ကွယ်လွန်သည့်သတင်းကို ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပို့လိုက်ရာ အခမ်းအနားဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး ဌာန သည် ကျိချိန်အား အလုပ်မှ ခွင့်ပေးရန် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ တင်လွှာတင်သွင်း၍ ပေးလေ၏။ စာရင်းကိုများသည် မယ်မယ်ကွယ်လွန်ကြောင်းကို နီးစပ်ရာများသို့ အကြောင်းကြား ကြလေရာ ကျိမိသားစုမှာ စီးပွား ပျက်ချိန် ဖြစ်နေသည့်တိုင် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက အရေးပေးတော် မူကြောင်းကို မြင်သည့်အခါတွင် မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် အသုဘသို့ တခဲနက် လာရောက်ကြလေ၏။ ရက်ရွေး၍ အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းပြီးလျှင် ခေါင်းကို ခန်းမကြီးထဲတွင် ထားလေ၏။

ကျိရှုံ့ မရှိသည့်အတွက် ဆွေမျိုးသားချင်း ထဲတွင် ကျိချိန်သည် အကြီးဆုံးဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူငယ်များ ဖြစ်သည့် ပေါက်ယု၊ ကျိဟုန်နှင့် ကျိလန်တို့မှာ အလောင်းအနီးတွင် အလှည့်ကျ စောင့်ကြရလေ၏။ ကျိလျှံသည် မြေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် ကျိယုန်နှင့်အတူ တွဲဖက်ကာ ယောက်ျား အစေခံများကို စီမံခန့်ခွဲသည့် တာဝန်ကို ယူရလေ၏။ အချို့သော ဆွေမျိုး သားချင်းများကိုလည်း အကူအညီခေါ်ရလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်၊ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ လီဝမ်း၊ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှာ အလောင်းအနီးတွင်ထိုင်၍ ငိုယိုကြရလေ၏။ မမယုမှာ အကြီးဆုံး ဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်ထောင်ကိစ္စ များကို စီမံခန့်ခွဲလေ၏။ ကျိချိန် မရှိသည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ မမယုသည်လည်း ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ သို့တိုင်အောင် မမယုမှာ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်လည်း မပြုတတ်၊ အိမ်မှုကိစ္စများကိုလည်း နိုင်နင်းအောင် စီမံခန့်ခွဲနိုင် ခြင်း မရှိသေးချေ။ ကျိယုန်၏ မိန်းမ အိမ်မှုကိစ္စတွင် နားလည်လိုက်ပုံမှာကား ဆိုဖွယ်ပင် မရှိတော့ချေ။ ခပ်ငယ်ငယ် ဆီချွန်းမှာလည်း ယွန်းစံအိမ်ကြီးထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည့်တိုင် အိမ်မှုကိစ္စတို့ကို လုံးဝမသိချေ။ သို့ဖြင့် သူတို့ အားလုံးသည် စံအိမ်ကြီးကို နိုင်နင်းအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုလုပ်ငန်းကို လုပ်နိုင်သူဆို၍ နတ်ငှက်မယ်တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိပေ၏။ လင်ဖြစ်သူ ကျိလျှံက အပြင်ကိစ္စ အားလုံး စီစဉ်နေသည့်အတွက်

အိမ်တွင်းကိစ္စအဝဝကို မယားဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ် စီမံခန့်ခွဲမည် ဆိုလျှင်လည်း သင့်မြတ် သည်သာ ဖြစ်ပေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာ ခွာညိုသျှား၏ အသုဘကိုလည်း စီမံခန့်ခွဲဖူးခဲ့သည့် အတွက် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လည်း မိမိ၏ အစွမ်းအစကိုပြရန် အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်ဟု ယူဆသည့်အပြင် လူကြီးများကလည်း သူနှင့် အသင့်လျော်ဆုံး ဟုဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်ကို ရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကိစ္စအဝဝကို စီမံအုပ်ချုပ်ရန် လူကြီးများက ပြောသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် မဆိုင်းမတွ လက်ခံလိုက်လေ၏။

“အင်း..... အလျင်တုန်းကတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို ငါပဲ စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့တာပဲ။ အစေခံတွေလဲ ငါ့ဩဇာကို နာခံခဲ့ကြ တာပဲ။ ဒေါ်လေးဆင့်နဲ့ မမယုတို့အိမ်က အစေခံတွေက သိပ်အုပ်ချုပ်ရခက်တာ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ခုတော့ သင်းတို့လဲ အပြင်ရောက်ကုန်ကြပြီပဲ။ ငါတို့မှာ ငွေတိုက်က ငွေထုတ်ယူဖို့ တာလီစာရင်း မရှိပေမယ့် ငါတို့လက်မှာ ငွေသား ရှိသားပဲ။ ဘာပူစရာ ရှိသလဲ။ ငွေနဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီးတောင် လုပ်ရကိုင်ရတာ လွယ်သေးတယ်။ မောင်မောင်ကတော့ အပြင်တာဝန်တွေကို ယူရတယ်။ ငါ့ကျန်းမာရေးဟာ အလျင်ကလောက် မကောင်းတော့ ပေမယ့် အလျင်နိန့်စံအိမ်ကြီးမှာ အုပ်ချုပ်ခဲ့ရသလောက်တော့ ခက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

နတ်ငှက်မယ်သည် အသုဘ သုံးရက်လည်အောင် စောင့်လေ၏။ သုံးရက်ကျော်ပြီးသည့် အခါ၌ နတ်ငှက်မယ် သည် အိပ်ရာမှ ထလျှင်ထချင်း အစေခံများကို စီမံခန့်ခွဲခြင်း ပြုလေ၏။ ချူယွီ၏ မိန်းမကို ခေါ်ကာ အစေခံများ အားလုံး အား ထိုအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ရန်နှင့် အစေခံစာရင်းကို ယူလာခဲ့ရန် မှာလိုက်လေ၏။ စာရင်း၌ အမျိုးသား အစေခံ နှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးအစေခံ ဆယ့်ကိုးယောက် ရှိပြီး ထိုအထဲတွင် အဆောင်အသီးသီးရှိ အစေတော်များ ကို ထည့်သွင်းထားခြင်း မရှိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် အားလုံးပေါင်းမှ လူလေးဆယ်လောက်သာ ရှိသည့်အတွက် ထိုအတိုင်း ဆိုလျှင် လူလိုနေမည်မှာ အမှန် ဖြစ်လေ၏။

“မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ လူက သိပ်နည်းနေတယ်။ လယ်တွေထဲမှာ လုပ်တဲ့ စားရင်းငှား တွေကိုပါ ခေါ်ယင်တောင် လောက်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုသို့ တွေးလျက်ရှိစဉ် အစေတော် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“အစ်မ ယုန်ယွမ်းက မလေးငှက်မယ်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

နတ်ငှက်မယ် လိုက်သွားသည့်အခါ၌ ယုန်ယွမ်းသည် ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယုန်ယွမ်း သည် နတ်ငှက်မယ်၏ လက်ကို

ဆွဲထားလိုက်ရင်း

“ခဏထိုင်ပါဦး မလေးငှက်မယ်။ မလေးငှက်မယ်ကို ကျွန်မ ကန်တော့ပါရစေ။ လူသေလို့ ငိုရမှာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ဟန် လုပ်စရာ မလိုဘူးလို့ ပြောကြပေမယ့် မလေးငှက်မယ်ကို ကျွန်မ ကန်တော့ပါရစေ မလေးငှက်မယ်”

ယုန်ယွမ်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က သူ့ကို လက်ကာပြ လိုက်ရင်း ဆွဲထူ လိုက်ပြီးနောက်

“အို ဘာဖြစ်လို့ ကန်တော့ရမှာလဲ။ ဘာလိုချင်လဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

“မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘအတွက် အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ကိစ္စအဝဝကို သခင်လေး ကျိုလျှံနဲ့ မလေးငှက်မယ်တို့ပဲ ကြီးကြပ် လုပ်ခဲ့ကြတာပါ မလေးငှက်မယ်။ မယ်မယ်ဟာ သူတစ်သက်မှာ ပိုက်ဆံကို ဘယ်တော့မှ အလဟဿ ဖြုန်းတီး မပစ်ခဲ့ဘူး။ သူ့အသုဘအတွက် သပ်သပ် စုဆောင်းထားခဲ့တယ်။ ခုဆိုယင် မယ်မယ်ဟာ နောက်ဆုံးခရီးကို သွားရတော့ မယ် မလေးငှက်မယ်။ ဒီနောက်ဆုံး ခရီးမှာ မယ်မယ်ကို လှလှပပ၊ ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါနော်။ ခု သခင် လေး ကျိုလျှံက မယ်မယ်အလောင်းစင်မှာ ရှေးကျမ်းထဲကစာကို ဆွဲမလို့တဲ့။ ကျွန်မကတော့ ဘာမှ ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူး။ စာက “အသုဘတွင် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုခြင်းသည် ဟန်လုပ် ချုပ်တည်းခြင်းထက် တာသွား၏” ဆိုလား ဘာလား ရှင့်။ “အသုဘတွင် ပူဆွေးခြင်းသာလျှင် အဓိကဖြစ်၏ ဇာချဲ့ခြင်းသည် အဓိက မဟုတ်ချေ” တဲ့ရှင့်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားမလည်လို့ မေးကြည့်တော့ မယ်မယ်ကို အကောင်းဆုံး တာဝန်အကျေဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်တာ ကတော့ တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ ပူဆွေးဖို့ပဲတဲ့။ မသာမှာ ပိုက်ဆံကုန်အောင် ဇာချဲ့နေတာဟာ အလကားပဲတဲ့။ ပိုက်ဆံကို အလဟဿ ဖြုန်းရာ ရောက်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်တဲ့။ မလေးပေါက်ကြည်က ရှင်းပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သဘော ပြောရယင်တော့ မယ်မယ်ကို ဒီလို တော်ရီလျော်ရီနဲ့ ချတာမျိုးကိုတော့ မကြိုက်ဘူး မလေးငှက်မယ်။ မယ်မယ်လို လူမျိုးရဲ့ အသုဘကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ခမ်းခမ်းနားနား ချသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အစေတော် ဆိုတော့ ဘာပြောခွင့်ရှိမှာလဲ မလေးငှက်မယ်၊ မယ်မယ်ဟာ ကျွန်မ အပေါ်မှာရော၊ မလေးငှက်မယ် အပေါ်မှာရော အင်မတန် ကောင်းခဲ့ပါတယ် မလေးငှက်မယ်။ ဒီတော့ ဒီလို အကျဉ်းရုံးပြီး မလုပ်ဖို့ မလေးငှက်မယ် ပြောပေးပါ။ မလေးငှက်မယ် ဟာ အာစက်လျှာစက် ရှိပါတယ်။ မလေးငှက်မယ် ဆုံးဖြတ်ပေးပါ။ ကျွန်မဟာ တစ်သက်လုံး မယ်မယ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ ပါတယ်။ ခု မယ်မယ်သေပြီဆိုယင် ကျွန်မလဲ လိုက်သေရဲပါတယ်။ ကျွန်မလဲ မကြာခင် လိုက်သွားရတော့မှာပါ။ ဒီတော့

မယ်မယ့်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်၊ ခမ်းခမ်းနားနား မသင်္ဂြိုဟ်ဘူးဆိုယင် ကျွန်မ နောင်ဘဝမှာ သူနဲ့တွေ့ယင် ဘယ်လို မျက်နှာ ပြရတော့မှာလဲ မလေးငှက်မယ်”

နတ်ငှက်မယ်မှာ ယုန်ယွမ်း၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါတွင် စိတ်ရှုပ်သွားကာ

“နေပါဦးလေ။ ဒီလောက်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့။ အသုဘ တစ်ခုကို ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်။ မောင်မောင်ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ပိုက်ဆံအကုန်အကျ နည်းချင်တာပဲ။ ငှက်မယ်တို့မှာ နည်းလမ်းတွေ ရှိပါတယ်။ မသကာ အကုန်သုံးတန် သုံးပစ်ရမှာပေါ့”

“မယ်မယ် နောက်ဆုံး ပြောသွားတာကတော့ သူ့မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှဟာ ကျွန်မတို့ဖို့ ချည်းပဲတဲ့။ ဒီတော့ သူ သတ်သတ်ဖယ်ထားတဲ့ အသုဘစရိတ် မလောက်ယင် ကျွန်မတို့ဖို့ ခွဲတမ်းချပေးထားတဲ့ အထဲက ထုတ်သုံး တာပေါ့။ တကယ်ကတော့ သခင်လေးကျိလျှံ ဘယ်လို စိတ်ကူးရှိရှိ မယ်မယ်ရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒ ကိုတော့ မပစ်ပယ်သင့်ဘူး ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့လဲ အဲဒီတုန်းက သခင်လေးကိုယ်တိုင် အနားမှာရှိလေတော့ မယ်မယ် ဘယ်ကိစ္စအတွက် ဘယ်လို ခွဲဝေ ပေးခဲ့တယ် ဆိုတာတွေကို သူ အားလုံးသိပါတယ်”

“အင်း... ယုန်ယွမ်းဟာ အမြော်အမြင် ရှိပါပေတယ်ကွယ်။ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ ခုကိစ္စမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားတွေကို ပြောနေရတာလဲ”

“မပြောလို့ မဖြစ်ဘူး မလေးငှက်မယ်။ မယုနဲ့ ဒေါ်လေးဆင့်တို့က ဘာမှ စီမံခန့်ခွဲတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်လေး ကျိလျှံကလဲ ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်မှာကို သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို အသိမ်းခံရတဲ့ အိမ်က အသုဘကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်လို့ နောက်တစ်ခါ အသိမ်းခံရမယ် ဆိုတဲ့ သခင်လေးစကားကို နားထောင်ပြီး မယ်မယ်ကို ထိုက်သင့်သလို မသင်္ဂြိုဟ်ယင် ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ။ ဒါတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မက အစေခံပါ။ ဒါကတော့ ကျွန်မနဲ့လဲ မဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုလိုသာ လုပ်ကြယင်တော့ ကျွန်မ စံအိမ်ကြီးတော့ ပျက်တော့ မှာပဲ”

“ငါသိပါတယ် ယုန်ယွမ်းရယ်။ ဒီလောက်လဲ တွေးပူမနေပါနဲ့။ ငါကြည့်စီစဉ်ပါ့မယ်”

ဤတွင် ယုန်ယွမ်းမှာလည်း နတ်ငှက်မယ်၏ စိတ်ရင်းစေတနာကို ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိလေ၏။

“အင်း.... ယုန်ယွမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့သခင်မကို ဘယ်လောက်များ လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေမလဲ မသိဘူး။ အမှန်ကတော့ မယ်မယ်ဟာ ခမ်းခမ်းနားနား သင်္ဂြိုဟ်သင့်တာ အမှန်ပဲ။ ကဲပါလေ၊ သူ့အကြောင်း တွေးမနေတော့ပါဘူး။ မိသားစုထုံးစံအရ သင်္ဂြိုဟ်ရတော့မှာပေါ့” ဟု တွေးကာ နတ်ငှက်မယ်သည် လိုင်ဝမ်း၏ မိန်းမအား လွှတ်၍ ကျီလျှံကို အခေါ်ခိုင်း လိုက်လေ၏။

ကျီလျှံသည် ချက်ချင်းရောက်လာကာ

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ငှက်မယ်။ အိမ်ထဲက ကိစ္စတွေကို ငှက်မယ် ဘာသာပဲ ကြည့်စီစဉ်တော့။ ကိစ္စတွေ အားလုံးကို ဦးကြီး ကျီချိန် ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်။ မောင်မောင်တို့ ငှက်မယ်တို့က သူခိုင်းတာကို လုပ်ဖို့ပဲ”

“ဪ... မောင်မောင်ကလဲ ဒီလိုပဲ သဘောထားသကဲ့။ ဒါကြောင့် ယုန်ယွမ်းက ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

“သူက ဘာပြောလို့လဲ”

နတ်ငှက်မယ်က ယုန်ယွမ်း ပြောပြသွားသည် တို့ကို ပြန်ပြောပြကာ ယုန်ယွမ်း၏ ဆန္ဒကို တင်ပြလေ၏။ “သူတို့ ပြောတာတွေက အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်။ ခုလေးတင် ဦးကြီးကျီချိန်က မောင်မောင်ကို ခေါ်ပြောလိုက်သေးတယ်။ မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘကို လှလှပပ လုပ်ရမယ်တဲ့။ သူ့အသုဘအတွက် မယ်မယ်က စရိတ်စက အားလုံးဖယ်ပစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ လူတိုင်း သိနေကြတယ်တဲ့။ အကြောင်းမသိတဲ့ လူတွေကလဲ မောင်မောင်တို့မှာ စုပြီးဆောင်းပြီး ထုပ်ထုပ် ထည်ထည် ကျန်နေသေးတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်တဲ့။ တကယ်လို့ ခုရှိသမျှကို အကုန် မသုံးဘဲ ချန်ထားတယ် ဆိုယင်လဲ ဒီငွေဟာ ဘယ်သူ့အတွက် သုံးရမှာလဲတဲ့။ မယ်မယ်အတွက်ပဲ သုံးရမှာပေါ့တဲ့ မယ်မယ်က အောက်သူဆိုတော့ သူ့ကို အောက်မှာ သင်္ဂြိုဟ်မယ်တဲ့။ သဒ္ဓါင်း မြေနေရာကတော့ အဆင်သင့် ရှိပြီးသားတဲ့။ ဒါပေမယ့် အလှူအတန်းလုပ်ဖို့ ဧရပ် မရှိသေးဘူးတဲ့။ မယ်မယ်ရဲ့ အလောင်းကို အောက်ကို ယူသွားပြီးယင် ဧရပ်ဆောက်ဖို့ ငွေချန်ဦးမယ်တဲ့။ တကယ်လို့ တို့ကိုယ်တိုင် အောက်ကို လိုက်မသွားနိုင်သေးယင်လဲ အောက်မှာဆင်းရဲတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ရှိတယ်တဲ့။ သူတို့ကိုပဲ ပွဲတော်ရက်တွေမှာ တို့ကိုယ်စား အလှူအတန်း အလုပ်ခိုင်း၊ သဒ္ဓါင်းကိုလဲ တို့ကိုယ်စား အထိန်းသိမ်း ခိုင်းရမယ်တဲ့။ မောင်မောင် ကတော့ ဦးကြီး ပြောတာကို သဘောတူတယ်။ ငှက်မယ်ကော ဘယ်နှယ်လဲ။ ရှိသမျှပိုက်ဆံကို ဒီက အသုဘ မှာတင် အကုန်သုံးပစ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တာပဲ”

“မောင်မောင့်ကိုကော ငွေထုတ်ပေးပြီလား။”

“အံ့မယ်လေး၊ ငွေဆိုလို့ ဖြူဖြူတောင် မမြင်ရဘူး။ မောင်မောင်တောင်မှ မေမေပြောလို့ သိရတာ။ ဦးကြီးကျိချိန် နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့က မေမေ့ကို အဲဒီလိုပြောတော့ မေမေကလဲ သဘောတူလိုက်တယ်တဲ့။ အခု အစီအစဉ်ကို မေမေ့ဆီက တစ်ဆင့် ကြားရတာ။ ဒီတော့ မောင်မောင်လဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ခုဆိုယင် အသုဘအတွက် အပြင်မှာ မဏ္ဍပ်တို့ ကနားဖျင်းတို့ ထိုးနေကြပြီ။ ဒါပေမယ့် တစ်ပြားမှ ထုတ်မပေးသေးဘူး။ မောင်မောင်က ငွေသွားတောင်းတော့ ရှိပါတယ်တဲ့။ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ လုပ်ပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့က လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါလို့သာ ပြောတယ်။ ပိုက်ဆံက တစ်ပြားမှ ထွက်မလာဘူး။ အလုပ်သမားခတွေ ဘာတွေကို ရှင်းပေးရတော့မယ်။ မောင်မောင့်လက်ထဲမှာ တစ်ပြားမှ မရှိသေးဘူး စဉ်းစားကြည့်လေလေ အသုဘစရိတ်အတွက် အစေခံတွေဆီက သဒ္ဒါကြေး ကောက်မယ် လုပ်တော့လဲ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အစေခံ တွေက တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ရှောင်တောင်တောင် လုပ်နေကြတယ်။ စာရင်းခေါ်ကြည့်တော့ တချို့က နေထိုင် မကောင်းလို့ ဆိုပြီး ခွင့်ယူထားကြတယ်။ တချို့က ယာတောကို ထွက်သွားကြတယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အစေခံတွေကလဲ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ထွက်ရှာနေကြသတဲ့။ ဒီတော့ မောင်မောင့်မှာ အလုပ်သမားခရှင်းဖို့ တိုလီမိုလီသုံးဖို့ ပိုက်ဆံ ဘယ်က ရှာရမှန်းတောင် မသိလောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

နတ်ငှက်မယ်ကား အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သိသည့်အခါတွင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သသေလျက် ရှိလေ၏။

“ဒါဖြင့် ငှက်မယ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စီစဉ်ရမှာလဲ”

ထိုစဉ် အစေတော် သူငယ်မလေး တစ်ယောက် ဝင်လာကာ

“ဒေါ်လေးဆင့်က အမေးခိုင်း လိုက်တယ်ရှင်။ အသုဘဖြစ်တာ သုံးရက်ရှိပြီတဲ့၊ ခုထက်ထိ ဘာမှလဲ စီစဉ်လို့ မပြီးသေး ပါလားတဲ့၊ အလှူအတန်းနဲ့ ပူဇော်ပွဲ လုပ်ပြီးတော့လဲ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ဘာမှ ကျွေးတာမွေးတာ မရှိပါ လားတဲ့၊ ပြီးတော့ ထမင်းကျွေးမယ် လုပ်တော့လဲ ဆန်မရှိလို့ ထမင်းမချက်ရသေးဘူးတဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲတဲ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် မနေသာတော့ဘဲ အစေခံတို့ကို လောဆော်ကာ ဧည့်သည်များအား ကျွေးမွေးရန် ခပ်သုတ်သုတ် အချက်ခိုင်း ရလေ၏။ အသုဘသို့ ဧည့်သည်များ လာကြသည့်တိုင် အစေခံများက မင်းတိုင်းကျေ မျှသာ လုပ်နေကြသည့် အတွက် နတ်ငှက်မယ်မှာ အချို့အလုပ်များကို သူကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်နေရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် လုပ်ငန်း မစေ့မည်ကို စိုးသည့်အတွက်

အပြင်သို့ထွက်လာပြန်ကာ လိုင်ဝင်း၏မိန်းမကို ခေါ်ပြီးလျှင် တာဝန်များကို ခန့်ခွဲ ပေးလေ၏။ အခိုင်း မိန်းမများက သူ့စကားကို နားထောင်ရုံသာထောင်ပြီး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြချေ။

“ခုဘယ်ချိန်ရှိပြီလဲဟင်။ ဆွမ်းသွတ်ဖို့ကိစ္စတွေ၊ လှူဒါန်းဖို့ကိစ္စတွေကို မလုပ်ကြသေးဘူးလား” ဟု နတ်ငှက်မယ်က မေး၏။

“ဒါတွေက လွယ်ပါတယ် မလေးငှက်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ငွေထုတ်ပေးလိုက်ယင် ချက်ချင်း လုပ်လို့ရပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာ

“ရှင်တို့ ဘာစကား ပြောတာလဲ။ ရှင်တို့ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ငွေရမှာပေါ့။ ရယင် ပြီးတယ် မဟုတ်လား။”

အခိုင်းမိန်းမကြီးများသည် လေးတိလေးကန်ဖြင့် ထွက်သွားကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာကား လိုအပ်သည့်ငွေကို တောင်းရန် ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့ ဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဧည့်သည်များ ရှိနေသဖြင့် ထိုကိစ္စကို ပြောရန် အခွင့်မသာဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ အတော်ကြီး မိုးချုပ်တော့မှ ယုန်ယွမ်းကို ခေါ်ကာ မယ်မယ်၏ ပစ္စည်းများ အနက် မည်သည့်ပစ္စည်းကို အလိုရှိကြောင်း ပြောရလေ၏။ ယုန်ယွမ်းက

“ကျွန်မဆီကို လာပြောလို့ ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ မလေး ငှက်မယ်။ ဟိုတစ်နှစ်ကတည်းက ဒီပစ္စည်း တွေကို သခင်လေးကျီလျှံ ယူပြီး ပေါင်ထားပါရောလား။ သခင်ကျီလျှံ ပြန်မှ ရွေးမပေးသေးဘဲ”

“ရွှေတို့ ငွေတို့ မလိုပါဘူးကွယ်။ ထမင်းစားဖို့ ပန်းကန်ပြားတွေလောက်ပဲ လိုတာပါ”

“အဲဒါတွေလဲ ဒေါ်လေးဆင့်နဲ့ မမယုတို့ဆီမှာ ရောက်နေပြီလေ”

ထိုအခါကျမှ နတ်ငှက်မယ်သည် သဘောပေါက်သွားကာ သူတို့၏ အစေတော်များ ဖြစ်သည့် ဆွေ့ယွမ်းနှင့် ယုချွန်းတို့ထံသို့ လာခဲ့ရာ သူတို့က ထုတ်ပေးသည့်အခါတွင်မှ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုပစ္စည်းများကို အခိုင်းမိန်းမကြီး များအား စာရင်းနှင့်တကွ အပ်လိုက်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ အလုပ်များလျက် ရှိသဖြင့် ယုန်ယွမ်းလည်း သူ့ကို ပြန်ခေါ်၍ မမေးလိုတော့ချေ။

“အင်း၊ မလေးငှက်မယ်ဟာ ဟိုတုန်းကတော့ အိမ်ကို စီမံအုပ်ချုပ်တာ သိပ်ပြီးနိုင်နင်းတာ။ ခုတော့ သူလဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။ အေးလေ၊ ခုတစ်လောမှာ တစ်အိမ်လုံး ကြည့်ရတာကလဲ

ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ မယ်မယ်လဲ မရှိရော သူ့ဩဇာကို ဘယ်သူမှ မနာခံကြတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့” ဟု တွေးနေလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်သည် မိမိ၏ ရှေ့ရေးအတွက်ပူသဖြင့် မယ်မယ်၏ ပစ္စည်းများထဲမှ အချို့ကို ချန်ထားလိုသည့် အတွက် အသုဘ အစီအစဉ်ကို ကျိချိန်ကဲ့သို့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း လုပ်လို၏။ ဤသည်ကို နတ်ငှက်မယ် မရိပ်မိသေးချေ။ ထို့ပြင် ထုံးစံအရ မယ်မယ်၏ အသုဘကို သားကြီးဖြစ်သူက စီစဉ်ကြပ်မတ်ရမည် ဖြစ်ရာ ယခုအချိန်တွင် ကျိရဲ့မှာ အိမ်တွင် မရှိသဖြင့် အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် ကျိချိန်သည် သူကိုယ်တိုင် မဆုံးဖြတ်ဘဲ “အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိန်းမကို သွားပြော ချည်” ဟု မိမိထံသို့သာ လွှတ်လျက်ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့် အမြင်တွင် နတ်ငှက်မယ်မှာ လက်ဖွာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ကျိလျှံမှာလည်း ငွေရေး ကြေးရေးတွင် စိတ်ချရသူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်ထဲသို့ ငွေမအပ်ချင်ဘဲ တွန့်ဆုတ်လျက် ရှိလေ၏။ ယုန်ယွမ်းကမူ အသုဘအတွက် လိုအပ်သည့်ငွေကို ဒေါ်လေးဆင့်က နတ်ငှက်မယ်သို့ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း နတ်ငှက်မယ် မှာ အလေးအနက် မလုပ်ချင်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တောင်တောင်အီအီ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သံသယဖြစ်လျက် ရှိလေ ၏။ ထို့ကြောင့် ယုန်ယွမ်းသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ မယ်မယ့်အလောင်း အနီးတွင်ထိုင်၍ တစ်ချိန်လုံး ငိုလျက်ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်မှာလည်း ယုန်ယွမ်း ငိုယိုနေသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်အား ငွေ လွယ်လွယ်ကူကူ ထုတ်မပေး မိသည့် သူ့အပြစ်ကို မမြင်တော့ဘဲ “ဟုတ်တယ်၊ နတ်ငှက်မယ်ဟာ အသုဘကို အလကား ဝတ်ကျေ တမ်းကျေ လုပ်နေတာ” ဟု ထင်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ဒေါ်လေးဝမ်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို ခေါ်ကာ

“တို့မိသားစု စီးပွားရေး ကျပ်တည်းနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အသုဘကိုတော့ လှလှပ ပြစ်အောင်လုပ်ဖို့ လိုတယ်နော်။ သိပ် ကရော်ကမည် လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေ တုန်းကဆိုယင် အသုဘ လာမေးတဲ့ ပရိသတ်ကို ဧည့်ခံရာမှာလဲ သိပ်အကွက်မစေဘူး။ ညည်းက ကောင်းကောင်း ကြည့်မနိုင်ဘူး ထင်တယ်။ ဒီတော့ ငါ့တူမရယ်၊ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ကလေး ဆော်သြစမ်းပါဦး”

နတ်ငှက်မယ်မှာ မည်သို့ပြောရမည်ကို မသိတော့ပြီ။ မိမိတို့ ကျွေးမွေးစရိတ်အတွက် ငွေကြေး လုံလောက်စွာ မရှိကြောင်းကို ပြောသည် စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စမှာ မိမိမဟုတ်၊ မိမိကို ပြောနေကြခြင်းမှာ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသည့်အတွက်

ပြောခြင်းသာ ဖြစ်သောကြောင့် နတ်ငှက်မယ်မှာ မည်သို့မျှ ချေပ နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ တိတ်တိတ်သာ နေလိုက်ရလေသည်။

ဒေါ်လေးဆင့်က

“အမှန်ကတော့ ဒီကိစ္စကို ချွေးမဖြစ်တဲ့ တို့တစ်တွေက လုပ်ရမှာပါအေ။ လူငယ်တွေနဲ့ လွဲထားဖို့တော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တို့များမှာလဲ ညည်းမြင်တဲ့အတိုင်း အလောင်းနားမှာချည်းပဲ ထိုင်ဧည့်ခံ နေရတော့ ညည်းကိုပဲ လွဲထား ရတော့တာပဲ။ သေသေချာချာ ကလေး ဂရုစိုက်ပေးပါ ငါ့တူမရယ်”

နတ်ငှက်မယ်မှာ မျက်နှာနီရဲသွားကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်ပြောမည်ပြုစဉ် အပြင်ဘက်မှ အသုဘ ဆိုင်းတီးသံ ပေါ်လာသဖြင့် ပိုက်ဆံစက္ကူများကို မီးရှို့ပူဇော်သည့် အချိန်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ ဤတွင် အားလုံး ပူဆွေးချိန် ရောက်နေသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း မည်သို့မျှ ပြောချိန် မရတော့ချေ။ ပူဇော်ပွဲပြီး၍ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောရန် ဒေါ်လေးဝမ်းထဲ လာခဲ့သော်လည်း ဒေါ်လေးဝမ်းက ဧည့်ပရိသတ်ကို ဧည့်ခံရေးတွင် သွား၍ စီမံခန့်ခွဲရန် လွှတ်နေ ပြန်သဖြင့် မပြောခဲ့ရတော့ချေ။

“ကဲ ဒီမှာ တို့များ ဧည့်ခံနေလိုက်မယ်။ မနက်ဖြန် အသုဘချဖို့ အတွက် ညည်းပြောပြီး စီစဉ်စမ်းပါဦး”

နတ်ငှက်မယ်မှာ မိမိရင်ထဲတွင်ရှိနေသည့် အမျက်ဒေါသကို ချုပ်တည်းကာ အစေတော်ကြပ်များကို ခေါ်၍ ညွှန်ကြားချက်များကို ပေးနေရပြန်လေ၏။

“ကဲ အားလုံးပဲ၊ နတ်ငှက်မယ်ကိုလဲ သနားကြပါဦးရှင်။ ခုရှင်တို့ ဧည့်ခံတာတွေ အကွက်မစေလို့ ဒေါ်လေးဆင့်က ကျွန်မကို ဆူနေပြီ၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုယင် လူပြောစရာကြီး ဖြစ်နေတော့မယ်။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှာ ကြိုးစားပြီး လုပ်လိုက် ကြစမ်းပါဦး”

“မလေးငှက်မယ် ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကို စီစဉ်လာတာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အကျွန်တို့ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ စကားက သွေဖည်ဖူးတယ်လို့ ရှိဖူးလို့လား။ ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စမှာတော့ သခင်မကြီးတွေ လုပ်ပုံက တယ်ပြီး ပစိပစပ် များတယ်ရှင်။ ဒီပြင်ဟာကို မကြည့်နဲ့လေ၊ ထမင်းကျွေး တဲ့ကိစ္စကိုပဲကြည့်ပေါ့။ တချို့က ဒီမှာစားချင်သတဲ့၊ တချို့ကလည်း အဆောင်မှာပဲ ယူစားချင်သတဲ့။ သခင်မတစ်ယောက်က ဒီကိုလာမယ် ဆိုတော့ တခြားသခင်မတစ်ယောက်က ဒီကိုမလာနိုင်ဘူးတဲ့။ ဆယ့်နှစ်မူ မင်းတိုင်းဆိုသလို လူတိုင်းစိတ်တိုင်းကျတော့ အကျွန်တို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး မလေးငှယ်မယ်။ ဒီတော့ သခင်မ လေးရဲ့ အစေတော်တွေကိုလဲ မလေးငှက်မယ်

ကြည့်ပြောပါဦး”

နတ်ငှက်မယ် က

“အဆိုးဆုံးကတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ အစေတော်တွေပဲ။ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့၊ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလဲ တော်တော် ပြောရကျပ်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့နားလည်အောင် ဘယ်လို ပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။”

အစေတော်များက

“မလေးငှက်မယ် အရှေ့ဝင်းကြီးကို အုပ်ချုပ်ခဲ့စဉ်တုန်းက အစေတော်တွေကို ရိုက်ခဲ့တယ်။ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက မလေးငှက်မယ် ထက်လွန်းလို့ ဘယ်သူ့အာခံရဲခဲ့သလဲ။ ခုတော့ ဒီကောင်မတွေကို မလေးငှက်မယ် အုပ်ထိန်းလို့ ရသေးလို့လား။ မအုပ်ထိန်းနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။”

နတ်ငှက်မယ် သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“ငယ်မယ် အရှေ့ဝင်းကြီးကို အုပ်ချုပ်စဉ်တုန်းကတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ကိုယ်တိုင်ရှိပေမယ့်လဲ ငှက်မယ်ကို အပြစ် မပြောခဲ့ကြဘူးပေါ့။ ခုကိစ္စကတော့ သူများတွေနဲ့ရော ငှက်မယ်တို့နဲ့ရော ဆိုင်နေတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီတော့ လူတိုင်း ဝေဖန်ပြောဆိုနိုင်ခွင့် ရှိနေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကိုင်သုံးရတယ် ဆိုပေမယ့်လဲ ခုဟာက ပိုက်ဆံကို စနစ် တကျ ထုတ်ယူရတာ မဟုတ်ဘူး။ လိုမှ လက်ဖြန့်ခံတောင်းရတာ။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ အသုဘအတွက် မဏ္ဍပ်တွေ၊ ကနားဖျင်းတွေ ထိုးဖို့အစ ပိုက်ဆံကို အပြင်မှာရှာနေရတာ။ ဒီတော့ ငှက်မယ်လဲ ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ”

“အပြင်မှာ ကြီးကြပ်နေတာက သခင်လေး ကျိလျှံပဲ မဟုတ်လား ဒါတွေကို သူကြီးကြပ် မလုပ်နိုင်ဘူးလား။”

“ကြီးကြပ်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့၊ သူလဲ ဘာကြီးကြပ်ပိုင်ခွင့် ရှိလို့လဲ။ ခိုင်းတာကို လုပ်နေရတာပါ။ တစ်အချက် ပြောရယင် သူ့လက်ထဲမှာ ငွေကို ကိုင်သုံးရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်တော့မယ်ဆိုယင် လက်ဖြန့်ခံနေရတာ။ သူ့ လက်ထဲမှာ ခြူးတစ်ပြား ထားရတာ မဟုတ်ဘူး။”

“မယ်မယ်က သူ့လက်ထဲကို ပိုက်ဆံ အပ်ထားမပစ်ခဲ့ဘူးလား။”

“ဒါတော့ စာရင်းကိုင်တွေကို သွားမေးကြည့်လေ။ အဲဒီတော့ သိမှာပေါ့။”

“ဪ ခါကြောင့်မို့ အပြင်မှာ အလုပ်သမားတွေ ပြောနေကြတာကိုး။ အလုပ်အကိုင်ကတော့ ကြီးပါပေရဲ့။ ဒါပေမယ့် တို့မှာတော့ ခါးကျိုးမတတ် လုပ်ရတာကလွဲလို့ တခြား ဘာမှမရဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်ရှင်၊ ဒီတော့ အလုပ်

သမားတွေ အလုပ်မလုပ်ချင်ကြတာကိုလဲ သိပ်တော့ မပြောနဲ့လေ။ သူတို့မှာလဲ ထိုက်တန်တဲ့ အခကြေးငွေကို မရကြပဲ ကိုး”

“ကဲ ကဲ၊ ဒါတွေ သိပ်ပြောမနေကြနဲ့။ ခုလုပ်စရာ ရှိတာကို လုပ်ကြ။ ငှက်မယ်ကို လူကြီးတွေက ဆူယင်တော့ ရှင်တို့လဲ မသက်သာဘူး”

“မပြောရဲပါဘူး မလေး ငှက်မယ်ရယ်၊ ခိုင်းတာကိုလုပ်ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သခင်မတစ်ယောက်ကို အမိန့်တစ်မျိုးစီ ပေးနေကြတော့ အားလုံး ကျေနပ်အောင်တော့ အကျွန်တို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး”

နတ်ငှက်မယ်မှာ လေချိုသွေး၍ တောင်းပန်ပြန်လေ၏။

“ကဲရှင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငှက်မယ်ကိုတော့ မနက်ဖြန်မှာ ဝိုင်းကူ လုပ်ကြပါဦး။ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ အစေတော်တွေ ကိုလဲတစ်ယောက်တစ်မျိုး အလုပ်မခိုင်းရအောင် ငှက်မယ် ကြည့်ပြောပါမယ်။ အဲနောက် မကျေနပ်တာရှိယင်လဲ နောက်မှ ပြောကြပါ”

ထိုအခါကျမှ အခိုင်းမိန်းမကြီးများသည် ထွက်သွားကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆန်လျက်ရှိကာ တွေးတိုင်း ဒေါသထွက်လျက်ရှိသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ လင်းအားကြီး အချိန်လောက်တွင် အဆောင်အသီးသီးမှ အစေတော်များကို စည်းကမ်း တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်ဖြင့် အမိန့်ပေးရန် စိတ်ကူးရသော်လည်း ဒေါ်လေးဆင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မည် စိုးရိမ်သည့်အတွက် အသာပင် နေရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါ်လေးဝမ်ကိုလည်း မပြောရဲချေ။ ဒေါ်လေးဆင့်သည် မိမိကိုသာမက ဒေါ်လေးဝမ် ကိုလည်း ကျေနပ်ဟန် မတူချေ။ နတ်ငှက်မယ်၏ နောက်တွင် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ မရှိသည်ကို သိသည့်အခါ အစေတော်များသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ပို၍ လေးစားမှု လျော့ပါးလာခဲ့ကြလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်ဘက်တွင် ထောက်ခံမည့်သူဆို၍ ပင်အဲတစ်ယောက် သာလျှင် ရှိလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်ကတော့ မယ်မယ်ရဲ့အသုဘကို ခမ်းခမ်းနားနား လှလှပပ လုပ်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီး ကျိချိန်နဲ့ သခင်မကြီးတွေက သိပ်ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်နဲ့ ညည်းနေကြတော့ သူလဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်မှတော့ လူတိုင်းကျေနပ်အောင် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပင်အဲက ဤသို့ ရှင်းပြသည့်အခါတွင်မှ အခိုင်းမိန်းမကြီးများမှာ အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားကြလေ၏။

ယခုအချိန်၌ တရားစာများကိုရွတ်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ဆွမ်းသွတ်ခြင်း၊ ဧည့်သည်များကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်သော်လည်း ချွေတာလွန်းသဖြင့် ဧည့်သည်များမှာလည်း ဝလင်စွာမစားရ။ ဧည့်ခံပုံမှာလည်း ဝတ်ကျေ တမ်းကျေ ဧည့်ခံပုံမျိုးသာ ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ ဘွဲ့မည်ရည်ရသည့် မိသားစုများမှ ကတော်မယားများ ရောက်လာသည့်တိုင် နတ်ငှက်မယ်မှာ သူတို့ကိုလည်း ဧည့်ခံ ကြိုဆိုခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ အစေတော်များကို ကြီးကြပ်ခန့်ခွဲနေရသည်နှင့် အချိန်ကုန်လျက်ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က အစေခံတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်လျှင် ရောက်နှင့်ပြီးသား အစေခံက ရှောင်ထွက်သွားကာ သက်သာခိုလျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် သူတို့ကို အစတွင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုသော်လည်း မရသည့်အတွက် တောင်းပန်ချော့မော့ရပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် ဧည့်သည်များကို တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် တတ်နိုင်သမျှ ဧည့်ခံကာ သူတို့ကို လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ရသေး၏။ မြန်မြန်ပြန်ကြရန် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စီမံရလေ၏။ ယုန်ယွမ်းကမူ ဤသို့လုပ်ခြင်းသည် သိက္ခာကျလှသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း ထိုအဖြစ် ကို ရှက်သည့်တိုင် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

ဒေါ်လေးဆင့်သည် အကြီးဆုံး ချွေးမဖြစ်သည့်အတွက် မယ်မယ်၏ အသုဘကိစ္စအဝဝကို စီမံခန့်ခွဲရမည့်တာဝန် ရှိသည့်တိုင် ဘာမျှမလုပ်ဘဲ မသိကျိုးကျွန် ပြုလျက်ရှိကာ အလွန်အမင်း ပူဆွေးဟန်ကိုသာ ပြလျက်ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေး ဝမ်းမှာလည်း ဒေါ်လေးဆင့်နည်းတူ အလွန်အမင်း ပူဆွေးဟန်ဆောင်ရပြန်သည်တွင် အခြားသူများအားလုံးကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်နည်းတူ လိုက်လုပ်ကြလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ အခက်အခဲကို နားလည်သဘောပေါက်သည့် လီဝမ်း တစ်ယောက် သာလျှင် နတ်ငှက်မယ် ဘက်မှလိုက်၍ ကူပြောပေးခြင်း ပြုလေ၏။

လီဝမ်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ

“ဂန္ဓမာပန်းများ ဘယ်လောက်ပဲလှလှ အထောက်အခံအဖြစ် သစ်ရွက်တော့ ရှိဖို့လိုတယ်” လို့ ရှေးလူကြီးများ ဒါကြောင့် ပြောခဲ့ကြတာကိုး။ ခုဆိုယင် ငှက်မယ်မှာ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ကလဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မကူညီ ကြတော့ သူ့ခမျာ ကူညီမယ့်လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရှိရှာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တန်ချွန်းတစ်ယောက် ရှိယင်လဲ ကူဖော် လောင်ဖက်တော့ရမှာ။ ခုဆိုယင် ငှက်မယ်မှာ ခိုင်းစရာပြုစရာဆိုလို့ သူ့ကိုယ်ပိုင် အစေတော်တွေလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်ပိုင် အစေခံတွေကလဲ လုပ်သာလုပ်ရတယ်။ ကွယ်ရာကျတော့ သူတို့မှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရဘူး၊ မျက်နှာကောင်းလဲ မရဘူးလို့ ပြောနေကြတာ။ ဦးကြီးကျိချိန် ဆိုတာကလဲ မေမေ့ကျေးဇူး ကြီးကြောင်းကိုသာ ပြနေတာ။

တကယ်ကျတော့ စီမံခန့်ခွဲဖို့ကိစ္စတွေကို ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ အသုဘကို ငွေကုန် ကြေးကျ မခံဘဲ ဘယ့်နှယ်လုပ် ပြီးအောင် လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ ငှက်မယ်ခမျာ သနားပါတယ်။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ ငှက်မယ် တစ်ယောက်လဲ ကံဆိုးရှာတယ်။ အလျင်တုန်းကလို နာမည်ကောင်း မရတော့ဘူး။ အသုဘ ပြီးယင် ရှိတဲ့နာမည်ကလေး တောင် ပျက်ဦးတော့မယ်” ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးလျက်ရှိလေ၏။

လီဝမ်းသည် နတ်ငှက်မယ်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန်အတွက် အချိန်ယူကာ သူ့အစေတော်များကို ခေါ်လိုက်ပြီး လျှင်

“ဒီမှာ ဒီပြင်အစေတော်တွေကို တုပြီး မလေးငှက်မယ်ကို ကလန်ကဆန် မလုပ်ကြနဲ့နော်။ အလောင်းနား သွားငို ပြပြီး အဝတ်နက်ကလေး ဝတ်ရုံနဲ့ ညည်းတို့ တာဝန်ကျေပြီလို့ မအောက်မေ့ကြနဲ့။ တတ်နိုင်တဲ့ဟာ ရှိယင် ပိုင်းကူလုပ်ပေး လိုက်ကြ။ ဒီကိစ္စက တို့နဲ့လဲ ဆိုင်တယ်။ ဒီတော့ ညည်းတို့အနေနဲ့လဲ ကူညီဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်”

လီဝမ်းကို တကယ် လေးစားချစ်ခင်သည့် အစေတော် အချို့က သဘောတူကြ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ မမ လီဝမ်းရယ်။ ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ယုန်ယွမ်းနဲ့ အခြား အစေတော်တွေ ကတော့ မလေးငှက်မယ်ကို အပြစ်ပြောချင်ကြပုံ ရတယ်”

“ငါလဲ ယုန်ယွမ်းကို ဒီအကြောင်းပြော ပြီးပါပြီ။ သူနားလည်ပါတယ်။ တကယ်တော့ မလေးငှက်မယ်ဟာ မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ သူနားလည်ပါတယ်တဲ့။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမကိုင်ရတော့ သူလဲ အလုပ်ရခက်တယ်ဆိုတာ သူ သိပါတယ်တဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ “ဘယ်လောက် တော်တဲ့ ချွေးမဖြစ်ပေစေ၊ ဆန်မရှိယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မှ ဆန်ပြုတ်လို့ မရဘူး” ဆိုတဲ့စကား ရှိသားပဲ၊ ခုတော့ ယုန်ယွမ်းလဲ နားလည်သွားလို့ မလေးငှက်မယ်ကို အပြစ်မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယုန်ယွမ်း ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ မယ်မယ်ရှိစဉ်တုန်းက ဆိုယင် ယုန်ယွမ်းဟာ ဘယ်တော့မှ သူများကို အပြစ်ပြောလေ့ မရှိဘူး။ ခု မယ်မယ် မရှိတော့ သူ့မှာ ကျောထောက်နောက်ခံရယ်လို့လဲ မရှိရော ယုန်ယွမ်းကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားသလိုပဲ။ နောင်မှာ ယုန်ယွမ်း ဘယ်လိုများ နေဦးမလဲ မသိဘူးအေ။ ငါတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါတောင် ဦးကြီးကျိရဲ့ မရှိလို့၊ ဦးကြီး ကျိရဲ့ ရှိယင် ယုန်ယွမ်းတော့ သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေ သွန်လိုသွန် မှောက်လိုမှောက် ဆိုတဲ့ဘဝမျိုး ကို ရောက်မှာပဲ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှောင်လို့လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစဉ် လီဝမ်း၏ သားဖြစ်သူ ကျီလန်ရောက်လာကာ

“မေမေ၊ ညဉ့်နက်လှပြီလေ၊ မအိပ်သေးဘူးလား။ တစ်နေ့လုံး ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံနေရတာ ပင်ပန်းလှရော ပေါ့၊ နားဖို့ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော်လဲ ခုတစ်လောမှာ စာတွေပစ်ထားတာကြာလှပြီ။ ဒီနေ့ ဘိုးဘိုးက ဒီမှာအိပ်လို့ဆိုတော့ စာအုပ်ကလေးတွေ ဘာလေးတွေကို ပြန်ကြည့်ရဦးမယ်။ ဒါမှ အသုဘပြီးယင် စာတွေကို ရပြီးသား ဖြစ်မှာ”

“ကောင်းပါတယ်သားရယ်၊ စာကျက်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ မကျက်ပါနဲ့တော့၊ နားပါတော့။ အသုဘ ကိစ္စတွေပြီးမှပဲ ကျက်တာပေါ့”

“မေမေ အိပ်မယ်ဆိုယင် သားပါ အိပ်မယ်လေ။ အိပ်ရင်း စာတွေကို ပြန်ရှုတ်လိုက်တော့မယ်”

“ဪ၊ မမလီဝမ်းရဲ့ သားလေးဟာ တယ်လီမ္မာ ပေတာပဲ။ အချိန် ရှိသခိုက်မှာ စာကိုသတိရမိအောင် ရလိုက် သေးတယ်။ သခင်လေးပေါက်ယု တို့နဲ့တော့ ကွာပါပေ။ ခု မိန်းမရပြီးတဲ့ အချိန်ထိတောင် ကလေးဆန်တုန်းရယ်။ အဖေကြီး ရှေ့မှာတော့ ခူးထောက်ပြီး နေလိုက်တာ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ မသက်မသာနဲ့။ ဖအေကြီးလဲ ထွက်သွားရော မလေး ပေါက်ကြည်ဆီကို ဝုန်းခနဲ ထပြေးပြီး ဘာတွေ ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောနေလိုက်တာ။ မလေး ပေါက်ကြည်က သူပြောတဲ့စကားကို နားမထောင်တော့ ပေါက်ချင်းကိုသွားပြီး ဘာတွေပြောနေပြန်တယ် မသိဘူး။ ပေါက်ချင်းကလဲ အားနာလို့သာ နားထောင်နေရတာ၊ သိပ်နားထောင်ချင်ပုံ မရဘူး။ ဒါနဲ့ ဆင့်ဆင့်အနား သွားစကား ပြောတော့လဲ ဟိုက ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေတယ်။ သူ့ကို အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောမယ့်လူဆိုလို့ ဆွေယွမ်နဲ့ စုချီ တို့ပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ကတော့ အစ်ကိုလေး အစ်ကိုလေးနဲ့ ခေါ်နေကြတာပဲ။ ကျွန်မတို့ အထင်တော့ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ မိန်းကလေးတွေနား ကပ်ပြီး ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်နေဖို့လောက်က လွဲပြီး၊ တခြား ဘာမှ နားမလည်ဘူး ထင်တာပဲ။ မယ်မယ် မျှော်လင့်ထားတာ နဲ့တော့ တခြားစီပဲနော်။ မယ်မယ်ကတော့ သူ့ကို အလိုလိုက်ရတာ။ တကယ်ကျတော့ သခင်လေး ပေါက်ယုက သခင်လေး ကျီလန်နောက်က မီးခွက်ကိုင်လိုက်ဖို့တောင် မကောင်းဘူးနော်။ သခင်လေးကျီလန် အတွက် ဘာမှပူစရာ မလိုပါဘူး မမလီဝမ်းရယ်”

လီဝမ်းက

“ပြောရတာ စောပါသေးတယ်လေ သူကြီးလာတဲ့အချိန်လောက်ကျယင် တို့များမိသားစုကလဲ ဘယ်လို အခြေ အနေ ရှိမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး။ နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းတို့ သခင်လေးကျီဟုန်ကိုကော ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“အံ့မယ်လေး၊ သူတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ပိုပြီးတောင် ဆိုးသေးတယ်။ မျက်လုံးကလဲ တကယ့်မျောက်မျက်လုံး၊ အငြိမ်နေတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ ကြည့်လိုက်ယင်တော့ တစ်ချိန်လုံး အလောင်းနားမှာထိုင်ပြီး ငိုနေတာပဲ။ အဲ၊ အပျိုစင်လေး တွေ လာတယ်ဆိုယင် အလောင်းနားမှာ မရှိတော့ဘူး။ ကန့်လန့်ကြားထဲက နေပြီး ချောင်းကြည့်နေတာပဲ”

“အမှန်ကတော့ သူလဲ ကလေးလေး တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူး တစ်လောတုန်းက သူ့ကို မိန်းမ ပေးစားဖို့ ပြောနေသံကို ကြားခဲ့ရသေးတယ်၊ ခု မယ်မယ့်ကိစ္စ ပေါ်လာတော့ စောင့်ရဦးမှာပါလေ။ ဘာပဲပြောပြော တို့အိမ်ထောင်စု ကြီးက ခုထက်ထိ အကြီးကြီး ရှိသေးတယ်။ တခြားလူတွေရဲ့ အကြောင်းကိုသာ လျှောက်ပြောနေရမယ် ဆိုယင် ကုန်နိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူများအကြောင်းကို ပြောမနေကြနဲ့တော့။ ခု ငါပြောချင်တာတစ်ခု ရှိတယ်။ သန်ဘက်ခါဆိုယင် အသုဘ ချတော့မယ်။ ဒီတော့ ဝင်းထဲက မိသားစုတွေ စီးဖို့ ရထားတို့ ဘာတို့ စီစဉ်ပြီးကြပြီလား။”

“ခုတစ်လောမှာ မလေးငှက်မယ်မှာ ဗျာများနေရတော့ ရထား ကိစ္စကို ပြောသံမကြားသေးဘူး ရှင့်။ မနေ့တုန်း ကတော့ သခင်လေး ကျိလျှံက ရထားတွေ အဆင်သင့် လုပ်ထားလို့ သခင်လေးကျိချင်းကို ခိုင်းနေသံ ကြားတယ်လို့တော့ အပြင်က အစေတော်တွေက ပြောတာပဲ။ ကျွန်မတို့ ဝင်းထဲမှာတော့ လူစေ့တက်စေ့ စီးနိုင်လောက်အောင် ရထားတို့ ရထားသမားတို့ မရှိတဲ့အတွက် အပြင်က ဆွေမျိုးတွေဆီက တချို့ရထားတွေကို ငှားရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အစေခံတွေအတွက် အပြင်က ရထားငှားတာကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သခင်မတွေ အတွက်ကတော့ အငှားရထားတွေ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲကွယ်”

“ခုဆိုယင် ဒေါ်လေးဆင့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ရထား မရှိတော့ဘူး။ မမယုနဲ့ အရှေ့ဝင်းထဲက သခင်လေး ကျိယုန်ရဲ့ မိန်းမ မှာလဲ ရထားမရှိတော့ဘူး။ သူတို့အဖို့ ရထားငှားမစီးယင် ဘယ်ကရမှာလဲ မမလီဝမ်းရဲ့”

လီဝမ်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟိုတုန်းကတော့ တို့ဆီကို ဆွေမျိုးထဲက အငှားရထားစီးပြီး အလည်လာယင် ဂုဏ်နိမ့်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပဲ။ ခုတော့ ကိုယ်က ငှားစီးရမယ့်အလှည့် ရောက်ပြီပေါ့။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်ကျယ် ညည်းတို့ ယောက်ျားတွေကို ပြောလိုက်ပါ။ ရထားတွေ မြင်းတွေကို စောစောစီးစီးပြင်ပြီး အဆင်သင့် ထိုးထားကြလို့။ တော်တော်ကြာယင် ရထားတွေ ပိတ်ဆိုပြီး ဝင်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့”

အခိုင်းမိန်းမများသည် လီဝမ်း ပြောသည့်စကားကို သဘောတူကာ ပြန်သွားကြလေ၏။

စမ်းယဉ်မှာ ယောက်ျား နေထိုင်မကောင်းသည့်အတွက် မယ်မယ်ဆုံးပြီးသည့် နောက်တွင် ဝင်းထဲသို့ တစ်ခေါက်သာ ရောက်သေး၏။ သို့ရာတွင် နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ချမည့်အသုဘကိုကား ပို့ဖြစ်အောင် ပို့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သူ့ယောက်ျား၏ ရောဂါမှာ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်သည့်အတွက် လောလောဆယ် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်မည့် ရောဂါမျိုး လည်း မဟုတ်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် စမ်းယဉ်သည် အသုဘ မတိုင်မီ တစ်ရက်အလိုတွင် ရောက်ခဲ့ကာ မိမိအပေါ်တွင် ထားရှိသော မယ်မယ်၏ စေတနာကို နားလည်သည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ကံမကောင်းသော ဘဝကို တွေးမိသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း အသုဘ ချသည့်နေ့ထိအောင် မစောင့်တော့ဘဲ အသုဘ မချမီ တစ်ရက် အလိုတွင် ရောက်လာခဲ့လေ၏။ စမ်းယဉ်သည် အရည်အချင်းလည်းရှိ၊ ဥပဓိရုပ် လည်းကောင်းသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ရခဲ့သည့်တိုင် သူ့ယောက်ျားမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ရောဂါကြီးတစ်ခု စွဲကပ်ခဲ့၏။ သို့ဖြင့် စမ်းယဉ်သည် ရောက်သည့်ညက တစ်ညလုံး ငိုလျက်ရှိလေရာ ယုန်ယွမ်းနှင့် အခြားသူများက ဖျောင်းဖျကြသည့်တိုင် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေ၏။

ပေါက်ယုမှာ စမ်းယဉ်ငိုနေသည်ကို မြင်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ့အနေဖြင့် ဝင်ရောက် ချောမော၍ မသင့်ချေ။ စမ်းယဉ်သည် အဖြူရောင် အသုဘရှုဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာတွင် ဆေးမခြယ်၊ နံ့သာ မလူး ဘဲ ပကတိဖြစ်သဖြင့် ခါတိုင်းထက်ပင် လှနေသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပေါက်ချင်းနှင့် အခြားမိန်းကလေးများကို ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ သူတို့အားလုံးမှာလည်း တစ်မျိုး ချစ်စရာ ကောင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း ခါတိုင်းဝတ်နေကျ ရောင်စုံအင်္ကျီ ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင် ထားခြင် မရှိဘဲ အဖြူရောင်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည့်အတွက် သူ့အလှသည် ထင်းထင်းကြီးပေါ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ ၏။

ပေါက်ယုသည် ဤသို့တွေးလျက်ရှိလေ၏။

“ပန်းတကာတို့ အနက်မှာ ဆီးတော်ပွင့်ဟာ အမြတ်လှဆုံး ဖြစ်တယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေက ပြောလေ့ရှိ ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဆီးတော်ပွင့်ဟာ နွေဦးမှာ ပထမဆုံးပွင့်တဲ့ပန်းလဲ ဖြစ်တယ်။ အဆင်းကလဲ ပကတိဖြူစင် သန့်ရှင်း တယ်။ ရနံ့ကလဲ ပြိုင်ဘက်ကင်းတယ်။ ဒါကြောင့် အမြတ်ဆုံးလို့ ပြောကြတာ ဖြစ်မှာပဲ။ တကယ်လို့သာ မလေး ထိုက်ယု ရှိခဲ့လို့ ဒီလိုများ

ဝတ်စားထားယင် ဘယ်လောက်များ လှလိုက်လေမလဲ မသိဘူး”

ထိုသို့ တွေးလိုက်စဉ် သူ့ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာကာ မျက်ရည်တွေ လည်လာလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အသုဘလည်း ရှိနေသဖြင့် ပေါက်ယုသည် မျက်ရည်တို့ကို ချုပ်တည်းမနေတော့ဘဲ အသံထွက်အောင် ငိုရှိုက်လျက်ရှိ၏။

အခြားသူများသည် ငိုလျက်ရှိသည့် စမ်းယဉ်ကို ချော့မော့နှစ်သိမ့် ပေးနေကြစဉ် ပေါက်ယု၏ ငိုသံကို ကြားလိုက် သဖြင့် လှည့်ကြည့်ကြလေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် စမ်းယဉ်တို့သည် ကိုယ့်ခံစားချက်ဖြင့်ကိုယ် ငိုနေကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကျန်လူများ ကမူ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မယ်မယ်ကို အောက်မေ့ သတိရသောကြောင့် ငိုနေသည်ဟုသာ မှတ်ထင်ကြ လေ၏။ ဤတွင် ကျန်လူများကလည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင် ကြတော့ပဲ ငိုကြပြန်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် လီဝမ်း တို့က သူတို့ကို မငိုအောင် ဖျောင်းဖျရလေ၏။

အသုဘချသည့် နောက်တစ်နေ့မှာ နတ်ငှက်မယ်အဖို့ သာ၍ ပင်ပန်းသောနေ့ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်ပြီ။ နတ်ငှက်မယ်မှာ အော်ရ၊ ပြောရ၊ အမိန့်ပေးရလွန်းသဖြင့် အသံတွေပင် ကွဲဝင်နေလေပြီ။ မနက်ပိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကား ဧည့်သည်တွေကလည်းများ၊ တာဝန်ကလည်းကြီးသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်မှာ အကွက်စေ့အောင် စီမံခန့်ခွဲခြင်း မပြု နိုင်တော့ချေ။ ထိုအထဲတွင် အစေတော်သူငယ်မလေး တစ်ယောက် ပြေးလာ၍ ပြောသည့် စကားကြောင့် နတ်ငှက်မယ်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟင် မလေးငှက်မယ်က ဒီရောက်နေတာကိုး။ ဒါကြောင့်ဒေါ်လေးဆင့် က ပြောတာ၊ ငှက်မယ်ကတော့ အသာ ရှောင်ထွက်သွားတယ်တဲ့။ ငါ့မှာ လာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို ဆီးကြိုဧည့်ခံနေရတယ်တဲ့။ ဒေါ်လေးဆင့်က ပြောနေတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲထွက်သွားတော့မည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ဒေါသကို ချုပ်တည်းလိုက်၏။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြကာ ခဏကြာလျှင် မိုက်ခနဲဖြစ်၍ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပြီး ပါးစပ်ထဲတွင် ချိုမြိမ် အရသာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ပါးစပ်ထဲမှ နီရဲသော သွေးတို့ စီးကျလာ ကာ ဒူးမှာလည်း ပျော့ခွေကျသွားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏ ပါးစပ်မှလည်း သွေးဒလဟောအန်၍ လဲကျသွားစဉ် ပင်အဲ ပြေးလာကာ သူ့ကို ပွေ့ထူထားလေ၏။ နတ်ငှက်မယ် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်၍ ဖတ်ပါလေ။

သခင်မဖြစ်သူ မယ်မယ် အတွက် စိတ္တဖြင့် ယုန်ယွမ်း ကွယ်လွန်ခြင်း။

သစ္စာမဲ့သောကျွန်က ဓားပြကို လက်ထောက်ချခြင်း။

နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော် သူငယ်မကလေး၏ ပြောစကားကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားကာ သွေးအန်ပြီး မူးမေ့လဲကျသွားသဖြင့် ပင်အဲက သူ့ကိုတွဲပွေ့ကာ သူ့အဆောင်သို့ ပြန်သယ်သွားရန် အကူအညီ ခေါ်လေ၏။ အဆောင်သို့ ရောက်လျှင် နတ်ငှက်မယ်အား အိပ်ရာပေါ်သို့ အသာချကာ ရေနွေးတစ်ခွက်ကို ယူလာရန် ဟုန်ယုကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် တစ်ကျိုက်လောက် သောက်အပြီးတွင် ပြန်၍ သတိလစ်သွားပြန်လေ၏။ ချူဟုန်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို ခဏလာကြည့်ပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွားစေ၏။ ပင်အဲကလည်း သူ့ကို မခေါ်လိုက်မိတော့ချေ။ ပင်အဲသည် အနီးတွင်ရပ်နေသည့် ဖုန်အဲကို ခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ဒေါ်လေးဆင့်အား သွားပြောရန် ခိုင်းလိုက် လေ၏။

ဖုန်အဲက နတ်ငှက်မယ်မှာ သွေးအန်ပြီး သတိလစ်သွားဖြင့် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံခြင်း ပြုနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သွားပြောသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆင့်မှာ မယုံနိုင်သေးချေ။ နတ်ငှက်မယ်သည် တာဝန်ရှောင်လိုသဖြင့် မူရာမာယာများ ဟန်ဆောင်သည်ဟုပင် ထင်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် လူတွေရှေ့မှာဖြစ်၍ ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

“အေးလေ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ အနားယူပေစေပေါ့” ဟု သာမန်မျှသာ ပြောလေ၏။ အခြားသူများကလည်း မည်သို့မျှ မပြောကြချေ။

ထိုနေ့ညပိုင်းတွင်မူ ဧည့်သည်များမှာ ခါတိုင်းထက် ပိုများလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်မရှိသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အချို့အစေခံများက သက်သာခိုခြင်း၊ အချို့က တခြားသို့သွား၍ ရှောင်နေခြင်း၊ တစ်ချို့က ဝတ်ကျေတမ်းကျေ လုပ်ကြခြင်း တို့ကြောင့် အားလုံး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေရာ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးများက ဝင်ရောက်ကူညီ ဧည့်ခံပေးသဖြင့် တော်သေး သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ညဉ့်အတော်နက်၍ ဧည့်သည်များစဲသွားသည့် အချိန်လောက်တွင် ကွယ်လွန်သူအား နောက်ဆုံးကန်တော့ နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် ကန်တော့ကြရာ ကန့်လန့်ကာနောက်မှ ငိုချင်းသည်များက ငိုကြလေ၏။

ယုန်ယွမ်းမှာလည်း သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးရာတွင် တက်၍သွားလေ၏။ ဤတွင် ယုန်ယွမ်းကို သတိရအောင် ဝိုင်း၍ ပြုစုကြရပြန်လေ၏။

“မနေဘူး၊ ကျွန်မလဲ မနေရဘဲဘူး။ မယ်မယ်ဟာ ကျွန်မ အပေါ်မှာ အင်မတန် စိတ်ကောင်းထားခဲ့တာ။ ခုတော့ ကျွန်မလဲ သူနဲ့လိုက်တော့မယ်” ဟု ပြော၍ ငိုလျက်ရှိလေ၏။

ယုန်ယွမ်းမှာ လွန်စွာစိတ်ထိခိုက် နေသောကြောင့် ထိုစကားမျိုးကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်သဖြင့် မည်သူ ကမ္ဘာ သူစကားကို အလေးမထားလိုက်ကြချေ။ အသုဘ ချခါနီးသောအခါတွင် သခင်မများ၊ အစေတော်များ စသည်တို့ ပူဆွေးငိုယို ကြသော်လည်း ယုန်ယွမ်းကို မတွေ့ရချေ။ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသ ဖြစ်နေကြစဉ် ယုန်ယွမ်းတစ်ယောက် ပျောက်နေသည်ကိုလည်း မည်သူကမ္ဘာ သတိမထားမိလိုက်ကြချေ။ နောက်ဆုံး ဟုပိုနှင့် အခြားအစေတော်များက မယ်မယ်၏ အလောင်းကို လာ၍ ကန်တော့ရာတွင်လည်း ယုန်ယွမ်း ပါမလာချေ။ အများကမူ ယုန်ယွမ်းမှာ ငိုရလွန်းသဖြင့် မောပန်းသွားသည့်အတွက် တစ်နေရာရာတွင် ရှိလိမ့်မည်ဟု သာမန်အားဖြင့်သာ အောက်မေ့လိုက်ကြ၏။

ကန်တော့သည့် အခမ်းအနားပြီး၍ ကျိချိန်က ကျိလျှံကိုခေါ်ကာ မနက်ဖြန် အသုဘချမည့် အစီအစဉ်များကို မေးမြန်းပြီး အိမ်တွင် မည်သူအား အစောင့်ထားခဲ့မည်ကို မေးမြန်းလေ၏။ ကျိလျှံက

“မိသားစုထဲ ကတော့ ကျိယွန်ကို အစောင့်ထားခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲခင်ဗျ။ အစေခံတွေ ထဲကတော့ လင်ချို ရှောက်ရဲ့ မိသားစုကို ထားခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေက မဏ္ဍပ်တွေ၊ ကနားဖျင်းတွေကို ဖျက်ကြပေါ့။ အတွင်းဆောင် ထဲမှာတော့ ဘယ်သူ့ကို ထားခဲ့ရမယ် ဆိုတာ မစဉ်းစားရသေးဘူး ခင်ဗျ”

“မင့်မေမေက ပြောတော့ မင်းမိန်းမ ငှက်မယ်လဲ ကောင်းကောင်း နေလို့မကောင်းဘူး ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့ပေါ့။ မမယုက နေမကောင်းလို့တော့ သူတစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ဘဲ ဆီချွန်းကိုဖြစ်စေ အဖော်အဖြစ် ထားခဲ့ယင် ကောင်းမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သခင်မတွေရဲ့ အဆောင်မှာစောင့်ဖို့ ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ယောက်လဲ ထားပစ်ခဲ့ကွာ”

မမယုက ထိုစကားကို ပြောခြင်းမှာ ဆီချွန်းနှင့် ကောင်းကောင်း မတည့်သောကြောင့် ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်ကလည်း နေထိုင်မကောင်း၊ ဆီချွန်းကလည်း ကောင်းစွာ မအုပ်ချုပ်တတ်သဖြင့် သူတို့ အပေါ်တွင် အပြစ်ရှာရန် ထိုစကားကို

ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် ကျိလျှံသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားကာ

“ဦးကြီး ကျိချိန် ပင်ပန်းယင်လဲ နားလိုက်ပါဦးလား ကျွန်တော် ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်။ စီစဉ်ပြီးယင် ဦးကြီး ကျိချိန်ကိုလာပြီး ပြောပါ့မယ်”

ကျိချိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ကျိလျှံလည်း အတွင်းဆောင် ဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။

မယ်မယ် မရှိတော့သည့်နောက်တွင် ယုန်ယွမ်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လေ၏။

“ယုန်ယွမ်းဟာ သတ္တိကောင်းတယ်၊ ကံလဲကောင်းပါတယ်။ အသက်ရှင်တုန်းကလဲ နာမည်ပျက်ရယ်လို့ မရှိခဲ့ဘူး၊ သေတော့လဲ လှလှပပ သေရတယ်” ဟု ယုန်ယွမ်း၏ ယောက်မက ပြောလေ၏။

အနီးတွင် ရပ်နေသည့် အစေတော်ကြပ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က

“အင်း၊ ညည်းကတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့အေ၊ ယုန်ယွမ်းရဲ့ အသက်ကို ငွေတစ်ပိဿာနဲ့ ရောင်းလိုက်တာကိုး။ သခင် ကျိရဲ့ဆီကို ရောင်းလိုက်ရလို့ ပိုက်ဆံများများ ရယင် ညည်းက ဒီထက်တောင် ပိုပြီး ကျေနပ်လိမ့်ဦးမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ယုန်ယွမ်း၏ ယောက်မမှာ မျက်နှာနီရဲသွားလေ၏။ အတွင်းဆောင် ဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ခေါင်းထမ်း၍ ပြန်လာကြသော ကျိရှောင်နှင့် အခြားသူများကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့တစ်သိုက်က အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းရာသို့ ပြန်လိုက်လာရန် ပြောသဖြင့် ယုန်ယွမ်း၏ ယောက်မလည်း ပြန်လိုက်လာကာ အလောင်းအနီးတွင် ပူဆွေးယောင်ပြုကာ ငိုကြွေးလျက်ရှိလေ၏။

ယုန်ယွမ်းသည် မယ်မယ်အတွက် သေခြင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျိချိန်က အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိရန် အမိန့်ပေးကာ ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင်ကို ထွန်းပြီးလျှင် တလားရှေ့တွင် ဦးညွှတ်လေ၏။

“ယုန်ယွမ်းဟာ သခင်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို ကျွန်တစ်ယောက်လို သဘော ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ ငယ်ရွယ်သူအားလုံးက သူ့ကို အရိုအသေ ပေးသင့်တယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုစကားကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်နာကာ ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ဦးညွှတ် ဂါရဝ ပြုလေ၏။ ကျိလျှံကလည်း ယုန်ယွမ်း သူ့အပေါ်တွင် ကောင်းခဲ့သည့် ကျေးဇူးကို သတိရသည့်အတွက် ဦးညွှတ် အရိုအသေ ပေးမည် ပြုစဉ် ဒေါ်လေးဆင့်က

“သခင်ထဲက တစ်ယောက်က အားလုံးကိုယ်စား အရိုအသေပြုပြီးယင်

တော်ရောပေါ့ကွယ်။ တို့က သိပ်ပြီး အရို အသေ ပေးနေယင် ခမျာ နောင်ဘဝမှာ အပြစ်တွေ ဘာတွေရပြီး ဘဝကူးမကောင်း ဖြစ်နေပါမယ်”

ထိုအခါတွင် ကျိလျှံသည်လည်း ဒေါ်လေးဆင့်စကားကို လိုက်နာရလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ ဒေါ်လေးဆင့်က ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို လုပ်နေသည့်အတွက် ခံပြင်းသွားကာ

“အမှန်ကတော့ ပေါက်ကြည် အနေနဲ့ဆိုယင် သူ့ကို ဘာမှ အရိုအသေ ပြုနေစရာ မလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ် ဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ ပေါက်ကြည်တို့တစ်တွေ ဘာကိုမှ လုပ်ရဲကိုင်ရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုဆိုယင် ယုန်ယွမ်းဟာ သစ္စာရှိမှု ကို ပြသောအားဖြင့် မယ်မယ်နဲ့အတူ လိုက်သေသွားပြီ။ တခြားဘုံကို ရောက်ယင် ယုန်ယွမ်းဟာ ပေါက်ကြည်တို့ ကိုယ်စား မယ်မယ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပေါက်ကြည်တို့ဟာ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်။ အရို အသေ ပြုသင့်တယ်”

ထိုအတောအတွင်း ယွန်းစံအိမ် ဝင်းကြီးထဲ၌ လင်ချီရှောက်သည် အသုဘမဏ္ဍပ်များ၊ ကနားဖျင်းများကို တပည့်လက်သား အစုံအလင်ဖြင့် ဖျက်ခြင်း၊ တံခါးများနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို ပြင်ဆင်တပ်ခြင်း၊ ဝင်းထဲတွင် အမှိုက်သရိုက်များကို သန့်ရှင်းခြင်း၊ ညအစောင့် ကျသူများကို တာဝန်ခွဲဝေခြင်း စသည့် ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။ ဝင်းကြီးတွင် လိုက်နာရသည့်ထုံးစံအတိုင်း သက်ကြီးခေါင်းချ အချိန်ရောက်သည်နှင့် ဝင်းတံခါးကြီး သုံးပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် မိန်းမများကိုသာ အစောင့်အဖြစ် ချထားသည့်အတွက် အဆောင်များထဲသို့ မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပြုတော့ချေ။

နတ်ငှက်မယ်မှာ တစ်ညလောက် ကောင်းစွာ အနားရလိုက်သည့် အတွက် စိတ်ကြည်လင်နေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ကိုယ်လက်တွေ လေးလံနေဆဲဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာမှ မထနိုင်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် ပင်အေနှင့် ဆီချွန်းတို့က အဆောင် အသီးသီးကို လိုက်လံစစ်ဆေး ကြည့်ရှုရ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အစောင့်မိန်းမများအား လိုအပ်သည့် ညွှန်ကြားချက် တို့ကို ပေးခဲ့ပြီးနောက် မိမိအဆောင်များသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ယခု ချူယွီ၏ မွေးစားသားအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ ယမန်နှစ်က ဝင်းကြီးကို ကျိချန် စီမံအိပ်ချုပ်ခဲ့စဉ် ဟို့စံသည် ပေါက်အေနှင့် ရန်ဖြစ်သောကြောင့် ရိုက်နှက်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရပြီးသည့် နောက်၌ ဖဲဝိုင်း၊ ကစားဝိုင်းများတွင်သာ အချိန်ကုန်လျက်ရှိလေ၏။ မကြာမီကမူ မယ်မယ်ဆုံးပြီဟု ကြားရသည့်အတွက် မိမိအတွက် အလုပ်အကိုင် ကလေးများ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်သဖြင့် ဝင်းအနီးသို့ မယောင်မလည် လာကာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ

စုံစမ်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ အကျိုး မထူးသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ဟိုစံသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဖဲဒိုင်ခံသည့်အိမ်သို့ ပြန်လာကာ ထိုင်နေလေ၏။

ကစားဖော် ကစားဖက်များက

“ဟေ့ ဟိုစံ၊ အရင်းကလေး ဘာလေး ပြန်ရအောင် မကစားတော့ဘူး လားကွ”

“ကစားယင်တော့ အရင်းပြန်ရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးဗျ”

“မင်းအဘိုးကြီး ချူယွီဆီ သွားနေတာ အကြာကြီးပဲကွာ။ ယွန်းစံအိမ်ဝင်းထဲက ငွေအိုးလေးတွေ ဘာလေးတွေ မရခဲ့ဘူးလား။ တို့ဆီလာပြီး မွဲချင်ယောင်တော့ ဆောင်မနေပါနဲ့”

“တော်စမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ။ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံတွေ သန်းချီရှိတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ပြားနှစ်ပြားမှတ်လို့ ခွာနေတဲ့ဟာတွေ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ သူတို့တစ်တွေ မီးလောင် ယင် ဒါမှမဟုတ် သူခိုးတို့၊ ဓားပြတို့ ဝင်ချသွားယင်လဲ အကောင်းသား”

“မင်းပြောသလောက်တော့လဲ မချမ်းသာတော့ပါဘူးကွာ။ ဟို တစ်လောက ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် ပစ္စည်းတွေ အသိမ်းခံလိုက်ရ ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘာကျန်တော့မှာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ မသိပါဘူးဗျာ။ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းခံရတယ်ဆိုတာက ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာသုံးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ လောက်ကိုသာ သိမ်းသွားတာပါ။ ခု အဘွားကြီးဆုံးတော့ အဘွားကြီးထားပစ်ခဲ့တဲ့ ရွှေတွေငွေတွေ နည်းတယ် အောက်မေ့ နေသလား။ ခုထက်ထိ လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိရသေးဘူးဗျ။ ဘယ်လောက်ကျန်ခဲ့မှန်း မသိသေးဘူး။ အသုဘ ကိစ္စတွေ ပြီးမှ အမွေခွဲဝေယူကြမလို့။ ခု အဘွားကြီးရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းရှိတယ်”

ဤတွင် ကစားသမား တစ်ယောက်က ထိုစကားကို မှတ်သားထားလိုက်ကာ လေးငါးလက် ကစားပြီးသည့် နောက်တွင်

“တော်ပြီဗျာ။ ရှိသမျှလဲ ကုန်ပြီ။ တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး။ လိုက်လဲ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ပြန်အိပ်တော့မယ်” ဟု ဆိုကာ ဟိုစံကို လက်တို့၍ အပြင်သို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

“ဟိုစံ၊ လာကွာ ငါနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့၊ စကားနည်းနည်း ပြောစရာ ရှိတယ်”

ဟိုစံသည် သူနှင့်အတူ အပြင်ကို ထွက်လိုက်လာခဲ့လေ၏။

“မင်းလို ထက်ထက်မြက်မြက်ကောင်မှာ ဘိုင်ကျနေတယ်ဆိုတာ ကတော့ လူကြားလို့တောင်မှ မကောင်းပါဘူး ကွာ။ ရှက်စရာကြီး”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်အကျိုးပေးနဲ့ ကိုယ် ဖြစ်လာကြတာကိုးဗျ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့ မလဲ”

“ယွန်းစံအိမ်ဝင်းကြီးထဲမှာ ငွေအိုးတွေ ရှိတယ်လို့ မင်းစောစောက ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကို ရအောင် ယူပေါ့ကွ”

“ဒီမှာနောင်ကြီး။ သူတို့မှာ ငွေအိုးတွေ ရွှေအိုးတွေ ရာချီပြီး ရှိချင် ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က တစ်ပြား နှစ်ပြား သွားတောင်းလို့ အလကား ပေးမလားဗျ။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုတာ မှတ်လို့”

“သူတို့က မပေးယင် ကိုယ်က ရအောင်ယူရမှာပေါ့ကွ”

ဟိုစံသည် သူဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိသွားကာ

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရအောင်ယူမှာလဲ”

“မင်း တော်တော်ညှိတဲ့ ကောင်ကွာ။ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုယင် ဒီလောက်ဆိုယင် ယူပြီးတာ ကြာလှပြီ”

“ဘယ်လိုရအောင် ယူမှာလဲ”

“လွယ်ပါတယ်ကွ။ မင်း ငါ့ကိုသာ လမ်းပြစမ်းပါ။ ငါ့မှာ ဒါမျိုး လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ လူတွေ တစ်ပုံကြီးရှိပါတယ်။ ခုဆိုယင် အခွင့်အရေး ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ။ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး အသုဘကို သွားနေကြတယ်။ ဝင်းထဲမှာ အစောင့် မိန်းကလေးတွေလောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့။ သူတို့မကလို့ ယောက်ျားတွေ အများကြီးရှိယင်လဲ အရေး မကြီးပါဘူး။ ရအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိပါတယ်။ အရေးကြီးတာက မင်းအနေနဲ့ လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ရှိဖို့ပဲ လိုတယ်”

“အံ့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲ။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်မွေးစားအဖေကြီးကို ကြောက်နေတယ် လို့များ ထင်လို့လား။ ကျုပ်က အဘိုးကြီးဆီ သွားနေတာ သူ့ကို ဒီလောက် သံယောဇဉ် ရှိလှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မွေးစားအမေ အဘွားကြီး သံယောဇဉ်ကြောင့် သွားနေတာ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ထည့်မတွက်ပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အကြံအစည်က အထမမြောက်ဘဲ တောင်မရောက် မြောက်မရောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်မှာကိုပဲ စိုးတယ်။ ဖြစ်မြောက်လို့ ကတော့ ဘာအရေးလဲ။ ခက်တာက သူတို့ဝင်းထဲက ရွှေနန်းတော်ဌာနတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်ဗျ။

ကျွန်တော်တို့လုပ်ယင် အော်မှာဟစ်မှာ ကိုလဲ စိုးရသေးတယ်”

“ဒါအတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ ငါ့မှာ ဒါမျိုးကို ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကမ်းရိုးတန်း ပင်လယ်ပိုင်း ဒေသတွေမှာ ဒါမျိုးကို လုပ်ကိုင်စားသောက် လာခဲ့တဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ ဒီလူတွေက ဒီလိုအလုပ် ကောင်းကောင်း လုပ်ရ မလားလို့ စောင့်နေကြတဲ့လူတွေ။ ပစ္စည်း များများစားစားရယင် သိပ်ပူစရာ မရှိပါဘူးကွ။ ဒီမှာ ဘယ်နေတော့မလဲ။ ပင်လယ်ပိုင်းကို ရှောင်ပြေးကြမှာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဇိမ်နဲ့နေပါလေ မောင်ရာ။ တကယ်လို့ မင်းမွေးစားအမေကြီး စိတ်မကောင်း မှာ စိုးယင်လဲ သူ့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့။ ဟိုမှာ ဇိမ်နဲ့ ထားနိုင်သေးတယ်”

“ဟာ၊ တော်စမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားမူးမူးနဲ့ လျှောက်ပြောနေပြီ ထင်တယ်” ဟုဆိုကာ ဟိုစံသည် ထိုကိစ္စကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် ထိုလူကို လူရှင်းရာ တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူချင်း ခွဲသွားကြသည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ဤတွင် ရပ်နားထားလိုက်တော့မည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျိချိန်ကကြိမ်းမောင်းကာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် အစောင့်အဖြစ် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည့် ပေါက်ယုန် အကြောင်းကို ဖော်ပြဦးအံ့။ မယ်မယ် ကွယ်လွန်သည့်နောက်တွင် တစ်ဝင်းလုံး အလုပ်များလျက် ရှိကြသည့်တိုင် ပေါက်ယုန်မှာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်ရဘဲ ဇိမ်ကျလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုန်သည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထမင်းချက်စား၏။ ပျင်းလျင်အိပ်၏။ အားလျှင် ဓားရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် လည်းကောင်း သိုင်းကစား၏။ ထိုနေ့မနက်၌ အသုဘချမည်ကို သိသည့်တိုင် မိမိအား သီးခြား တာဝန်ပေးထားခြင်း မရှိသည့်အတွက် ပေါက်ယုန်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဥယျာဉ်ကို လှည့်ကြည့်နေစဉ် မယ်သီလရှင် တစ်ယောက်နှင့် အသက် ကြီးကြီး သီလရှင်အိုကြီးတစ်ပါးတို့သည် ဘေးမလွယ်တံခါးသို့ ရောက်လာကာ တံခါးကို လာခေါက်နေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။

ပေါက်ယုန်သည် တံခါးအနီးသို့ လာခဲ့ကာ

“ဘယ်များသွားကြမလို့လဲ ဆရာလေးတို့”

ဤတွင် သီလရှင်အိုကြီးက

“ဒီနေ့ မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘချတဲ့နေ့ မဟုတ်လား။ အသုဘပို့တဲ့ အထဲမှာ မလေးဆီချွန်းကို မတွေ့လိုက်မိဘူး။ အိမ်စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ထင်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ ဆရာလေး လာလည်တာပါ”

“အိမ်မှာ သခင်တွေ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူးဗျ။ ဝင်းတံခါးမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဆရာလေးတို့ ပြန်ကြွယ် ကောင်းမယ်။ ခေါ်ချင်တယ်ဆိုယင်လဲ သခင်တွေ အသုဘက ပြန်လာမှ သူတို့ကို ပြောပြီး ခေါ်သွားပေါ့”

“တော်စမ်းပါဟယ်၊ နင်ကရာရာစစ် တို့ကို ဟိုမသွားနဲ့ ဒီမလာနဲ့ ဆိုပြီး သြဇာအာဏာတွေ လာပေးမနေစမ်းပါနဲ့”

“ဒါတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူးဗျာ ဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ”

“နင် တယ်မိုက်ရိုင်းပါကလားဟင်။ မယ်မယ်ရှိစဉ်တုန်းကတောင် တို့ကို ဒီလိုပိတ်ပင်မယ့်လူမရှိဘူး။ နေစမ်းပါဦး။ နင်က ဘာမို့လို့လဲ။ ဘယ်သူလဲ။ တို့ဘာသာ တို့လာတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာဆရာလေး” ဟု ဆိုကာ သီလရှင်အိုကြီးသည် တံခါးကို လက်ထဲနှင့်ပါလာသည့် တောင်ရှေးဖြင့် တဗုန်းဗုန်းမြည်အောင် ရိုက်လေ၏။

ဆရာလေး မြောင်ယုမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် စကားကိုပင် မပြောနိုင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှည့်ပြန်မည် အပြုတွင် အတွင်းဆောင်တံခါးတွင် အစောင့်ကျသည့် မိန်းမကြီးက ကြားသဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လေ၏။ သီလရှင်ဆရာလေး မြောင်ယု ပြန်လှည့်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ ပေါက်ယုန်က မကိုးမကား ပြောလွှတ်လိုက် သဖြင့် စိတ်ဆိုးပြန်သွားကြောင်းကို သိလိုက်လေပြီ။ သခင်မများနှင့် ဆီချွန်းတို့သည် သီလရှင်ဆရာလေး မြောင်ယုကို လွန်စွာ ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိကြသည်ကို အစေတော်မိန်းမများ အားလုံး သိကြသည့်အတွက် ဆရာလေး မြောင်ယုအား ဝင်ခွင့် မပေးဘဲနဲ့၊ မောင်းနှင်လွှတ်လိုက်သည်ကို သခင်မများသိလျှင် စိတ်ဆိုးမည်ကို သိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် တံခါးစောင့်မိန်းမသည် နောက်မှ လိုက်ခေါ်ရင်း

“လာပါဆရာလေး။ ဆရာလေးတို့မှန်း မသိလို့ပါ။ ညဉ့်နက်တော့ လူစိမ်းသူစိမ်းဝင်မှာစိုးလို့ ပိတ်ထားတာပါ။ မလေးဆီချွန်းလဲ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဆရာလေးတို့ကို တမျှော်မျှော်နဲ့၊ လာပါ ဆရာလေးရဲ့။ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ခုတံခါး စောင့်က အသစ်ဆိုတော့ ဆရာလေးတို့ကို ကောင်းကောင်း မသိလို့ပါ။ နောက်ကျယ်သ ခင်မကြီးတို့ကို တိုင်ပြီး အရိုက် ခိုင်းပါ့မယ်”

သီလရှင် ဆရာလေး မြောင်ယုက မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ ဆက်သွားသည့်အခါတွင် ထိုမိန်းမကြီးသည် နောက်မှ အပြေးလိုက်လာကာ တဖွဖွတောင်းပန်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိပါ အပြစ်ပေးခံရမည်က စိုးရိမ်သည့် အတွက် ခူးထောက်ကာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်

ဆရာလေးမြောင်ယုမှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ ပြန်၍ လိုက်လာခဲ့ရ၏။
ပေါက်ယုန်က တားဆီးခြင်း မပြုရဲတော့ဘဲ သူတို့တစ်သိုက်ကို
မျက်နှာထားကြီးဖြင့် ကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။

မြောင်ယုသည် သီလရှင်အိုကြီး နှင့်အတူ ဆီချွန်းအား သွားရောက်
တွေ့ဆုံကာ ဝမ်းနည်းစကား ပြောပြီးနောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သည်
အလ္လာပသလ္လာပ စကားတို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။

ဆီချွန်းက

“ကျွန်မကတော့ အိမ်စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ဆရာလေးရေ။ အခု
အသုဘကိစ္စ မပြီးမချင်းတော့ အားလုံးကို တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်နေရတော့တာပဲ။
မလေးငှက်မယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့် သူကလဲ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းတော့
ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပျင်းလဲပျင်း၊ ကြောက်လဲကြောက်နဲ့ နေရတော့တာပဲ။
ခုလို စကားပြောဖော် ပြောဖက်ကလေး ရှိတော့ နေသာတာပေါ့
ဆရာလေးရယ်။ အိမ်မှာ ယောက်ျားသားရယ် လို့လဲ တစ်ယောက်မှ
မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ခုတော့ ဆရာလေး ရောက်လာပြီပဲ။
တစ်ညလောက်တော့ အိပ်သွားပါဦး။ ပျင်းယင်လဲ ကြွေပစ်လိုက်၊
စကားပြောလိုက် နေကြတာပေါ့”

မြောင်ယုမှာ ဝင်းထဲတွင် မနေလိုချေ။ သို့ရာတွင် ဆီချွန်းကိုကြည့်၍
သနားသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း
ပဆစ်ကလေး ဘာလေး ပစ်ချင်သည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊
မငြင်းတော့ဘဲ သဘောတူ လိုက်လေ၏။ မြောင်ယုသည် သီလရှင်အိုကြီးကို
ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ အစေတော်ကို လွှတ်၍ လက်ဖက်ရည်ဗန်း အပို့ ခိုင်းရန်၊
ညအိပ်ရာဝင် အဝတ်အစားနှင့် အိပ်ရာလိပ်တို့ကို အပို့လွှတ်ရန်
ပြောလိုက်ပြီးနောက် ထိုင်၍ စကားပြောနေ ကြလေ၏။ ဆီချွန်းသည်
ဝမ်းသာအားရဖြင့် ယမန်နှစ်က ချန်ထားသော မိုးရေဖြင့်
လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း ကြိုခဲ့ရန် ဆိုင်ပင်းကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။
ဆရာလေးမြောင်ယုမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်လျှင် သူ့ခွက်နှင့်သူသာ
သောက်လေ့ရှိ၏။ ခဏကြာလျှင် ကျောင်းတိုက်မှ အစေတော်
သူငယ်မလေးသည် မြောင်ယု၏ လက်ဖက်ရည်ဗန်းကို လာပို့သဖြင့် ဆီချွန်း က
လက်ဖက်ရည်ကျို၍ တိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည်
အတော်ညဉ့်နက်သည် အထိ စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုနောက်
ဆိုင်ပင်းက ပဆစ်ခွက်ကို ယူလာသဖြင့် နှစ်ယောက် ပဆစ်ပစ်နေကြ
ပြန်လေ၏။ ဆီချွန်းမှာ နှစ်ပွဲ ဆက်တိုက်ရှုံးသော်လည်း နောက်တစ်ပွဲတွင်မူ
ဆရာလေးမြောင်ယုက သူ့ကို လေးမှတ်ကျော ပေးသဖြင့် အနိုင်ရ လေ၏။

သို့ဖြင့် ညဉ့်နက်သည်ထက် နက်လာခဲ့လေပြီ။ မြောင်ယုက

“အရုဏ်တက်ခါနီးကျယင် ဆရာလေး တရား ထိုင်ရဦးမယ်။ မလေး အိပ်ချင်အိပ်နှင့်တော့။ ဆရာလေး အစေ တော် ပါတယ်။ သူ စောင့်လိမ့်မယ်”

ဆီချွန်းမှာ သူနှင့် နေလိုသေးသည့်တိုင် တရားထိုင်မည်ဆိုသဖြင့် မပြောသာတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရလေ၏။ အိပ်ရာထဲသို့ရောက်၍ မကြာမီတွင် အရှေ့ဘက်ရှိ မယ်မယ်၏အဆောင်တွင် အစောင့်တာဝန်ကျသည့် မိန်းမများ လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်နေသံများကို ကြားရလေ၏။ ထိုနောက် ဆီချွန်း၏ အစေတော်ကြပ်များ၏ အသံကိုလည်း ကြားရလေ၏။

“ကယ်တော်မူကြပါတော့။ ကယ်တော်မူကြပါ။ လူ လူ အိမ်ထဲ ဝင်နေပါတယ်တော့။ ကယ်တော်မူကြပါ”

ဆီချွန်းနှင့် ဆိုင်ပင်းတို့မှာ ကြောက်လန့်လျက်ရှိလေပြီ။ အပြင်ဘက်မှ အော်သံများကိုလည်း ကြားရလေ၏။

“ဘုရား ဘုရား၊ ဓားပြ ဝင်တိုက်ပြီ ထင်တယ်” ဟု မြောင်ယုက ပြော၏။

မြောင်ယုသည် တံခါးကို သော့ပိတ်ကာ မှန်အိမ်ကို အဝတ်ဖြင့် အုပ်လိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်တံခါး ကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ အပြင်ဘက်ဝင်းထဲတွင် လူတွေ့ရှုပ်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ မြောင်ယုသည် အသံမပြုရဲဘဲ တိတ်တိတ်နေရန် လက်ပြကာ နောက်သို့ အသာဆုတ် လာခဲ့ပြီးလျှင်

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။ အပြင်မှာ လူဆိုးတွေလာနေပြီ ထင်တယ်”

ထိုစဉ် ခေါင်မိုးပေါ်မှ တဩမ်းဩမ်း မြည်သံများကို ကြားရလေ၏။ အစောင့်များသည် သူခိုးများကို ဖမ်းရန် ပြေးလာကြလေ၏။

တစ်ယောက်က

“မယ်မယ်ရဲ့ အဆောင်ကိုတော့ မွေနှောက် ပြီးသွားပြီခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် အဆောင်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ခင်ဗျ။ အရှေ့ဘက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့လူတွေ ရှိတယ်။ အနောက်ဘက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာကြည့်မလို့”

ဆီချွန်း၏ အစေတော်များက ထိုအသံများမှာ သူတို့ အစေခံများ၏ အသံများဖြစ်ကြောင်း သိလျှင် လှမ်း၍ခေါ်လိုက်ကြပြီးနောက်

“ကျွန်မတို့ အမိုးပေါ်မှာလဲ လူတွေ ရောက်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ဟိုမှာ ဟိုမှာ” ဟု အစောင့်များက လှမ်းအော်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မိုးပေါ်မှ အုတ်ကြွပ် ပြားများဖြင့်

ပစ်ခတ်နေကြသည့်အတွက် မည်သူမျှ အမိုးပေါ်သို့ တက်၍ မရချေ။ မည်သို့လုပ်ရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ဥယျာဉ်မလွယ်တံခါးသည် ဝုန်းခနဲပွင့်လာကာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ လူတစ်ယောက်သည် တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ ဝင်လာလေ၏။ ထိုလူကို မြင်သည့်အခါ၌ သူတို့သည် ရှောင်ပုန်းနေကြလေ၏။

“ဒီကောင်တွေ တစ်ယောက်မှ ထွက်မပြေးပေစေနဲ့။ လာ လာ ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု ထိုလူက အော်လေ၏။

အစေခံများသည် ထိုလူကိုကြည့်၍ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ် နေကြလေပြီ။ သူတို့သည် ထိုလူကို ကြောင်၍ ကြည့်နေကြစဉ် သူတို့အထဲမှ မျက်စေ့လျင်သူ တစ်ယောက်က တောင်ပိုင်းရှိ ချန်မိသားစုက ယွန်း စံအိမ်ကြီးသို့ ပို့လိုက် သည့် အစေခံပေါက်ယုန် ဖြစ်နေသည်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်လေ၏။ ဤတွင် အစေခံများ အားရှိလာကြ၏။

“တစ်ယောက်ကတော့ ထွက်ပြေးပြီဗျ။ တချို့ကတော့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရှိသေးတယ်”

ပေါက်ယုန်သည် အမိုးပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

လူဆိုးများသည် ဝင်းထဲတွင် ယောက်ျားသနာ မရှိဟုထင်၍ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဆီချွန်း၏ အဆောင်ရှေ့ ဝင်းထဲ သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လူဆိုးများသည် ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ချောမောလှပသည့် သီလရှင်ကလေးကို မြင်သဖြင့် ငေး၍ ကြည့်နေကြလေ၏။ အခန်းထဲတွင် ကြောက်လန့်နေသည့် မိန်းမများကိုသာ မြင်ရသည့်အတွက် တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ဖွင့် ကန်ဝင်မည်ပြုစဉ် ညစောင့်များ ပြေးဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် အမိုးပေါ်သို့ တက်ပြေးကြခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်မှ လိုက်လာသူများမှာ အနည်းငယ်သာ ရှိသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ထိုလူများကို ခံသတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် အမိုးပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ခုန်တက်လာသည်ကို မြင်ရပြီး သူတို့ဆီသို့ ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လူဆိုး များသည် တစ်ယောက်နှင့် အများဖြစ်သဖြင့် ထိုလူများကို များစွာအရေးထားခြင်းမရှိဘဲ ဓားများဖြင့် ပိုင်းအုံလာကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုန်က လက်တွင်ကိုင်လာသည့် တုတ်ဖြင့် သူတို့ အထဲမှ တစ်ယောက်ကို အပေါ်မှအောက်သို့ ကျသွားအောင် ရိုက်လိုက်သည့်အခါ၌ကား လူဆိုးများသည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ခုန်ချထွက်ပြေးကြလေရာ ပေါက်ယုန်လည်း နောက်မှ လိုက်သွားလေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းများကို သယ်ရန်စောင့်နေသည့် လူဆိုးများမှာလည်း ရသမျှ ပစ္စည်းတို့ကိုယူ၍ ထွက်ပြေးနှင့်ကြလေပြီ။

သို့ရာတွင် သူတို့လူများ ပြေးသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ အချို့သည် ပါလာသည့် လက်နက်များထုတ်ကာ ပေါက်ယုန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ပေါက်ယုန် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည် ကို မြင်သည့်အခါ၌ အနားသို့ ဝိုင်းအုံလာကြလေ၏။

“သူခိုးတွေ၊ သတ္တိရှိယင် လာကြလေကွာ” ဟု ပေါက်ယုန်က အော်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ သွားမစမ်းနဲ့နော်။ တို့လူတစ်ယောက်ကို အမိုးပေါ်ကအောက်ကို ရိုက်ချလိုက်ပြီးပြီ သေလား၊ ရှင်မလား၊ မသိရသေးဘူး။ လစ်ကြွယ် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ပေါက်ယုန်က သူတို့ကို အတင်းဝင်ရောက် ရိုက်ရာ သူတို့အထဲမှ လေးငါးယောက်သည် ပေါက်ယုန်ကို လက်နက် များဖြင့် ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ညစောင့်များမှာလည်း အားတက်လာကာ အနားသို့ရောက်လာ ကြပြီ ဖြစ်လေရာ လူဆိုးများမှာ မိမိတို့ အခြေအနေ မလှတော့ပြီကို သိသည့်အတွက် ထွက်ပြေးကြလေ၏။ ပေါက်ယုန် သည် သူတို့နောက်သို့ စွပ်၍လိုက်ရာ သေတ္တာတစ်လုံးကို တိုက်မိပြီး လဲကျမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ပေါက်ယုန်သည် ကိုယ်ကိုထိန်းကာ “ပစ္စည်းတွေ ထားပစ်ခဲ့ကြပြီ၊ ပစ္စည်းတွေ ပါမသွားယင် သူတို့နောက်လိုက်နေလို့ အပိုဖြစ်မှာ” ဟု တွေးမိလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် အစေခံများအား မှန်အိမ်များဖြင့် ပစ္စည်းများကို လိုက်ရှာရန် ပြန်၍ လိုက်ရှာကြသည့် အခါတွင် ဝင်းထဲ၌ သေတ္တာအလွတ်များကိုသာ တွေ့သဖြင့် ထိုသေတ္တာလွတ်များကို သယ်သွားရန် မှာခဲ့ပြီးလျှင် သခင်မများ အဆောင်ဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုန်မှာ ဝင်းထဲတွင် လမ်းကောင်းကောင်း မသိသည့်အတွက် မီးရောင် လက်ခနဲ မြင်သည့်အဆောင်သို့ လာခဲ့ရာ နတ်ငှက်မယ်၏အဆောင်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

“ဒီဘက်ကို လူဆိုးတွေ လာသေးသလား” ဟု ပေါက်ယုန်က မေး၏။ ပင်အဲက အသံတုန်တုန်ဖြင့်

“ကျွန်မတို့က ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်မပေးဘူး။ မယ်မယ့် အဆောင်ဘက်ကို သွားမယ်လို့သာ ပြောသံကြားတယ်။ အဲဒီကို လိုက်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ပေါက်ယုန်မှာ မည်သည့်လမ်းအတိုင်း သွားရမည်မသိဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ညစောင့်အချို့ ရောက်လာကာ သူ့ကို ခေါ်သွားလေ၏။ အဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ တံခါးများပွင့်လျက်ရှိပြီး ညစောင့်မိန်းမကြီးများမှာ ငိုနေကြသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။

ဝင်းထဲသို့ ဓားပြဝင်တိုက်သည်ကို ကြားရသဖြင့် ကျီလျှံနှင့် လင်ချီရှောက်တို့လည်း အူလျားဖားလျားဖြင့် ရောက်လာကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းရန်လာခဲ့ကြ၏။ မယ်မယ့် အဆောင်တံခါးများ အားလုံးမှာ ပွင့်လျက်ရှိပြီး သော့ကို ရိုက်ချိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အဆောင်ထဲရှိ သေတ္တာများ၊ ဗီရိုများအားလုံးမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တာဝန်ကျ အစောင့် မိန်းမကြီးများကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ သေနေကြတာလား။ လူဆိုး ဝင်တာကိုတောင် မသိဘူးလား။”

မိန်းမကြီးများက ငိုယိုလျက်

“အကျွန်တို့က အလှည့်ကျ စောင့်တာတော့။ အကျွန်တို့ အလှည့်က သန်းခေါင် မတိုင်ခင်ကပါ။ အကျွန်တို့ အလှည့်တုန်းကတော့ နောက်ရော ရှေ့ရော အမြဲလှည့်နေတာပဲ။ လူဆိုးတွေ ဝင်လာတာက သန်းခေါင်ကျော်မှ ဝင်လာ တာပါ။ အကျွန်တို့လဲ အော်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်တာနဲ့ မအော်ရဲဘူးတော့။ သန်းခေါင်ကျော် အလှည့် ကျတဲ့ အကြပ်ကို မေးကြည့်ပေါ့တော်”

“ခင်ဗျားတို့ကို သတ်ပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ နေနှင့်ဦး၊ ခင်ဗျားတို့ကို နောက်ကျမှ မေးမယ်။ တခြားအဆောင် တွေကို လိုက်ကြည့်ဦးမယ်”

အစောင့်မိန်းမကြီးများက သူတို့ကို မယုတို့ အဆောင်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားသည့်တိုင် အထဲမှ အစောင့်မိန်းမကြီးများက “ကြောက်လို့ပါတော်၊ မဖွင့်ပါရစေနဲ့” ဟု ပြောကြလေ၏။

“ဒီဘက်ကကော ဘာသံမှ မကြားဘူးလား” ဟု လင်ချီရှောက်က မေး၏။

ထိုအခါကျမှ တံခါးဖွင့်ပေးကာ

“ဘာသံမှ မကြားရပါဘူးတော်”

ထိုနောက် လင်ချီရှောက်သည် ဆီချွန်း၏ စခန်းရှိရာသို့ လာခဲ့လေ၏။

“သနားပါတော်။ အကျွန်တို့ သခင်မလေး ကြောက်ပြီး သတိမေ့နေလို့ပါ။ ချမ်းသာပေးတော် မူကြပါ”

လင်ချီရှောက်က တံခါးဖွင့်ခိုင်းပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းကို မေးလေ၏။ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည့် မိန်းမကြီးက

“ဒီနားမှာ လူဆိုးတွေ သတ်နေလိုက်ကြတာ အကြာကြီးပဲတော့

အကျွန်တို့ သခင်မလေးတော့ ကြောက်တာနဲ့ မူးမွေ့ လဲကျသွားတယ်။ ဆရာလေး မြောင်ယုတို့ ရှိပေလို့ တော်ပေသေးတာပေါ့။ နောက်ကျမှ ဝိုင်းပြီး နှာနှပ်ယူရတယ်။ ဒီမှာတော့ ဘာမှ ပါမသွားပါဘူး။”

“လူဆိုးတွေက ဘာဖြစ်လို့ သတ်နေကြလဲ”

ဤတွင် အစောင့် တစ်ယောက်က

“လူဆိုးချင်းသတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပေါက်ယုန် ပေါက်လာပြီး ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး လူဆိုးတွေကို လိုက်ရိုက် တာပါ။ လူဆိုး တစ်ယောက်တော့ ပေါက်ယုန် ရိုက်ချလိုက်တာနဲ့ ခေါင်းမိုးပေါ်က လိမ့်ကျသွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ခု အဲဒီလူဆိုး မိထားပြီခင်ဗျ။ ဥယျာဉ်ဝင်းပေါက်မှာ ရှိတယ်။ ဆရာကြီးတို့ သွားကြည့်ပါဦး။”

ပေါက်ယုန်က ပြောလေ၏။ ဤတွင် ကျီယုန်နှင့် အခြားသူများလည်း လူဆိုးကို သွားကြည့်ကြ လေ၏။ ဥယျာဉ် ဝတွင် လူတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ထိုသူမှာ ချူယွီ၏ မွေးစားသား ဟို့စံ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေ၏။ သူတို့သည် အလောင်းနားတွင် အစောင့်ချခဲ့ပြီးနောက် ဥယျာဉ် အရှေ့ပေါက်ဝနှင့် ဝင်းပေါက်ကို လျှောက်ကြည့်ကြလေ၏။ ဥယျာဉ်ဝင်းတံခါးများမှာ သော့ခတ်ထားလျက်ရှိလေ၏။ လင်ချီရှောက်က ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဓားပြတိုက်ကြောင်းကို ရဲဋ္ဌာနသို့ တိုင်ရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။ ချက်ချင်း စုံစမ်း စစ်ဆေး ကြည့်သည့်အခါ၌ လူဆိုးများသည် နောက်ဖေးလမ်းမြှောင်ဘက်မှနေ၍ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ခြေရာအတိုင်း အနောက်ဝင်းဘက်သို့ လိုက်သွားရာ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် အုတ်ကြွပ် အကျိုးအပဲ့များကို တွေ့ရလေ၏။ အခြားခြေရာများမှာ နောက်ဖေးဝင်ပေါက်နှင့် ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“လူဆိုးကသူခိုး မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဓားပြရယ်” ဟု အစောင့်များက ပြောကြလေ၏။ ရဲသားက

“မီးတုတ်တွေ တင်းပုတ်တွေကိုင်ပြီး ပြောင်ချိုးဖောက်ဝင် ရောက်လာတာ မဟုတ်ယင် ဘယ့်နှယ်လုပ် ဓားပြလို့ ပြောလို့ရမလဲဗျ။ သူခိုးပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်တော့ အပေါ်ကနေပြီး အုတ်ကြွပ်ပိုင်းတွေနဲ့ ပစ်နေတယ်ခင်ဗျ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အမိုးကို တက်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့အထဲက ပေါက်ယုန်ကတော့ အမိုးပေါ်တက်ပြီး

တစ်ယောက်ကို ရိုက်ချလိုက်လို့ အောက်ကျသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲကို လိုက်တော့ သူ့ကို ဓားပြတွေက ဝိုင်းရိုက်ကြတယ် ခင်ဗျ။ နောက်ဆုံး သူတို့လူတွေ တော်တော်လေး အထိနာတော့မှ ထွက်ပြေးကြတာ”

“အဲဒါကြောင့် ဓားပြမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့ဗျ။ ဓားပြဆိုယင် ခင်ဗျားတို့လူတွေကို ရိုက်နှက်နေပါ့မလား။ ကဲပါဗျာ၊ ထားပါတော့။ ဘာပစ္စည်းတွေ ပါသွားသေးသလဲ။ ပါသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စာရင်းလုပ်ပြီး ကျုပ်တို့ဆီကို ပို့ပေး ပါ။ ဒါမှ ကျုပ်တို့က အထက်ကို တင်နိုင်မှာ”

ကျီယုန်နှင့် လင်ချီရှောက် တို့သည် ဗဟိုခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့ လာခဲ့ကြရာ နေထိုင်မကောင်းနှင့် ထွက်လာသော နတ်ငှက်မယ်နှင့် ဆီချွန်းတို့ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျီယုန်သည် နတ်ငှက်မယ်ကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ပြီ ဆီချွန်းကိုလည်း နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုနောက် ပါသွားသော ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ယုန်ယွမ်းလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ကာ ဟုပိုနှင့် အခြား အစေတော်များလည်း အသုဘနှင့်အတူ မြို့ပြင် ဝတ်ကျောင်းသို့ ရောက်နေသည့် အတွက် ထိုအထဲတွင် ပစ္စည်း ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ရှိသည်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ပြီ။

“သေတ္တာတွေနဲ့ ဗီရိုတွေထဲမှာတော့ ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ။ ခုတော့ တစ်ခုမှ မကျန်တော့ဘူး။ စိတ်ရှိ လက်ရှိ မွှေနှောက်ယူသွားပုံရတယ်။ အစောင့်ကျတဲ့ မိန်းမကြီးတွေကကော ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ သေတဲ့လူကလဲ ချူယွီရဲ့ မွေးစားသားဆို၊ အတွင်းလူ လက်ထောက်ချတာ သေချာပါတယ်”

နတ်ငှက်မယ်သည် အစောင့်မိန်းမများကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ၊ ဒီမိန်းမကြီးတွေ အားလုံးကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်။ ပြီးတော့မှ ရဲဌာနခေါ်ပြီးစစ်”

အစောင့်မိန်းမကြီးများသည် ခူးထောက်၍ ငိုယိုတောင်းပန်ကြလေ၏။ သူတို့အား မည်သို့ အရေးယူသည်၊ ပျောက်ဆုံးသော ပစ္စည်းများ ပြန်ရသည် မရသည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်ဖတ်ပါလေ။

သီလရှင်ဆရာလေး မြောင်ယု ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်း။

ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်သော အမြှောင်မယား ချော အပါယ်သို့လားခြင်း။

အစောင့်မိန်းမများကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ကာ ရဲဋ္ဌာနသို့ ခေါ်သွားရန် နတ်ငှက်မယ်က အမိန့်ပေးသည့်အခါ၌ အစောင့်မိန်းမကြီး များသည် ငိုယိုတောင်းပန်ကြလေ၏။

လင်ချီရှောက်နှင့် ကျီယုန်တို့က

“ခုမှ တောင်းပန်မနေနဲ့၊ အပိုပဲ။ ကျုပ်တို့ကို သခင်ကြီးက ဒီမှာ စောင့်ကြပ်ဖို့ တာဝန်ပေးသွားတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုယင် ပြဿနာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ခုတော့ ကိစ္စ ဖြစ်လာပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့တွင် မကဘူး၊ ကျုပ်တို့ပါ ဒုက္ခရောက်မှာ။ ပြီးတော့ ချူယွီရဲ့ မွေးစားသားလဲ ပါနေတယ် ဆိုယင် သခင်မကြီးကအစ ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးမှာ တာဝန်ဖြစ်နေပြီ”

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒါတွေ သူတို့ကို ပြောမနေပါနဲ့တော့လေ။ ဒါက နတ်ငှက်မယ်တို့ အကုသိုလ်နဲ့ ဖြစ်လာတာ။ ခုလောလောဆယ် တော့ သူတို့ကိုသာ ခေါ်သွားပါ။ ဘာပစ္စည်းတွေ ပါသွားတယ် ဆိုတာတော့ ဦးကြီးကျိချိန် ပြန်လာမှ မေးပြီး ပြောနိုင်မှာလို့ ရဲဋ္ဌာနမှာ ပြောခဲ့ပါ။ ရဲဋ္ဌာနကို တိုင်ပြီးလို့ ပြန်လာယင် ဆိုင်ရာအုပ်ချုပ်ရေးဘက်ကိုလဲ အကြောင်းကြားရဦးမယ်”

ကျီယုန်နှင့် လင်ချီရှောက်တို့သည် နတ်ငှက်မယ် ပြောသည့်အတိုင်း ရဲဋ္ဌာနသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

ဆီချွန်းမှာကား ဘာမျှမပြောဘဲ ငိုလျက် ရှိလေ၏။

“ဒီလိုဝင်းကြီးထဲမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ကျွန်မဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးရှင်။ ခုတစ်လောမှာ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လို ပြုတ်ဆိုး ဝင်မွေနေမှန်း မသိပါဘူး။ သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မတို့ ပြန်လာယင် သူတို့ကို ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြရတော့မှာလဲ။ ညည်းတို့ကို ယုံလို့ အပ်ခဲ့တာ။ ညည်းတို့ကိုယုံမှ စုံလုံးကန်းပါပေါ့လားလို့ ပြောကြတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မလဲ မနေချင်တော့ပါဘူး။ သေသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ တကယ် တာဝန်ရှိတာ ကတော့ ညစောင့်တွေပါ”

“မလေးငှက်မယ်က အရေးမကြီးဘူးလေ။ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတော့ ဒီလောက် တာဝန်မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့မှာ အကြောင်း ပြစရာမရှိဘူး။ ကျွန်မမှာ ကျွန်မယောက်မကြီးက သွင်းပေးတဲ့ အတွက် သခင်မတွေက ကျွန်မကို အိမ်ကြီးကြပ်တဲ့တာဝန်ကို ပေးထားတာ။ ခုအတိုင်း ဆိုယင် ကျွန်မ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ ကြည့်ရဲစရာ မရှိတော့ဘူး” ဟု ဆိုကာ ဆီချွန်းက ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ကွယ်။ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုယင်လဲ အတူတူရှိကြတာပါပဲ။ ညည်းက ဒီလို ပြောနေယင် မလေးငှက်မယ် အနေနဲ့ ဘယ်မှာ ဆိုစရာရှိပါမလဲ”

ထိုစဉ် ဝင်းထဲမှာ ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသံများကို ကြားရလေ၏။

“အစကတည်းက ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်ဗျ။ ဒီ မယ်သီလ ဆိုတာတွေဟာ အလကားပဲ။ ကျုပ်တို့ သခင်ချန်တို့ အိမ်မှာဆိုယင် မယ်သီလကို ဘယ်တော့မှ ဆန်မလောင်းဘူး။ ခု ဒီမှာတော့ မယ်သီလတွေက သိပ်ကြီးစိုးတာပဲ။ မနေ့ကပဲ ကြည့်ပါလား၊ မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘလဲချရော မယ်သီလရှင်ကလေးတစ်ပါး ရောက်လာတယ်။ ခွင့်တောင်းတော့ ကျုပ်က ဝင်ခွင့် မပေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အစောင့်မိန်းကြီးက ကျုပ်ကို အော်ငေါက်ပြီး ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်တာ။ မလွယ်ပေါက်က တံခါးက ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်နဲ့။ အပြင်လူတွေ ဝင်ချင်တိုင်းဝင်၊ ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် မနေ့ည က ကောင်းကောင်းတောင် အိပ်မပျော်ဘူး။ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သန်းခေါင်ကျော်တော့ လူဆိုးတွေ ဝင်လာ တာပဲ မဟုတ်လား။ အနောက်ဘက်ဝင်းထဲမှာ လူတစ်ယောက် ရပ်နေတာကို မြင်လို့ ဝင်မယ်လုပ်တော့ ဒီကောင်တွေက ကျုပ်ကို ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။ ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ။ အတင်းဝင်ပြီး ဒီကောင်တွေထဲက တစ်ယောက်ကိုတော့ သတ်ပစ်လိုက် တာပေါ့ ဒီတော့ သိရပြီပေါ့။ မယ်သီလရှင်က မလေးဆီချွန်းဆီ လာတာဗျ။ ဒီနေ့မနက် အစောကြီးကျတော့ မယ်သီလရှင် ဟာ မိုးမလင်းခင် အစောကြီး ပြန်ပြေးတယ်။ ဒါကိုကြည့်ယင် လူဆိုးသူဆိုးတွေကို သူပဲ လက်ထောက်ချတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီလူက ဘယ်ကလဲ။ ဒီမှာ သခင်လေးတွေ ရှိနေလျက်နဲ့ အပြင်မှာ ဘာမဟုတ်တာတွေကို အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ် လုပ်နေတာလဲ။ ဒီလူနယ် ရိုင်းလှချည်လား”

နတ်ငှက်မယ်က

“ချန်မိသားစု အကြောင်း ပြောနေတာကို ဆီချွန်း မကြားဘူးလား။

ချန်မိသားစု ထောက်ခံချက်နဲ့ ဝင်းထဲကို ရောက်လာတဲ့ မာကျယ်ကျယ် လူဖြစ်မှာပေါ့။ နေစမ်းပါဦး။ သူက ဘယ်မယ်သီလရှင်ကို ပြောနေတာလဲ။ ဆီချွန်းက မယ်သီလရှင် တစ်ပါးပါးကိုများ ပင့်ဖူးလို့လား”

ဆီချွန်းက ဆရာလေးမြောင်ယု ရောက်လာပုံ၊ သူရောက်လာ၍ သူ့ကို တစ်ညအိပ်ခိုင်းပြီး သူနှင့် ပဆစ် ပစ်ကြပုံ ကို ပြောပြ၏။

“ဪ၊ လက်စသတ်တော့ ဆရာလေး မြောင်ယုကို ပြောတာကိုး။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတော်။ တစ်ခုပြီး တစ်ခု အံ့သြစရာတွေကိုချည်း တွေ့နေရပါကောလား။ အဲဒီလူတော့ ဒီအတိုင်း ဆက်အော်နေလို့ ဦးကြီးကျိချိန် ကြားယင် ဒုက္ခ ရောက်လိမ့်မယ်”

ဆီချွန်းသည် နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တော့မည်ကို စိုးရိမ်သည့် အတွက် အပြင်သို့ ထွက်သွားမည် ပြု၏။ နတ်ငှက်မယ်မှာလည်း ဆီချွန်း စိတ်ဆိုးကာ တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်မိမည်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိလေ၏။

“နေပါဦးကွယ်။ ပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျ ပြန်သိမ်းပြီးတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ဦးစို့ရဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့ကို တာဝန် ခွဲပေးခဲ့ကြ သေးတာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စတွေ ပြီးမှ သွားရအောင်ပါ။ မလေးငှက်မယ်လဲ လိုက်ပါမယ်”

ပင်အဲက

“ပစ္စည်းတွေကို ပြန်သိမ်းလို့ မဖြစ်သေးဘူး မလေးငှက်မယ်။ ရာဇဝတ်တော်ဌာနက လူတွေ၊ အရာရှိတွေ ရောက်လာပြီး စစ်ကြဆေးကြဦးမှာ မဟုတ်လား။ သူတို့စစ်ဆေးလို့ မပြီးသေးဘဲနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်နှယ်လုပ် သိမ်းလို့ ရဦးမလဲ”

နတ်ငှက်မယ်သည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ ထိုအကြောင်းကို ဦးကြီးကျိချိန်တို့ထံ အကြောင်း ကြားရန် လွှတ်လိုက်ရာ မကြာမီ အစေတော်လည်း ပြန်ရောက်လာကာ

“သခင်ကြီးဆီကို လိုက်သွားယင် လင်ချိုရှောက် လိုက်သွားမှ ဖြစ်မှာ။ သူကလဲ ရဲဘက်က အရာရှိတွေ စောင့်ရ ဦးမှာစိုးတော့ ခုသွားလို့ မရသေးဘူးတဲ့။ ဒီပြင်လူကို လွှတ်ပြီး အပြောခိုင်းယင်လဲ ရေရေလည်လည် မပြောနိုင်ယင် ရှုပ်ကုန်မှာ စိုးလို့တဲ့”

နတ်ငှက်မယ်သည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုညိတ်ပြကာ ဆီချွန်းနှင့်အတူ ထိုင်၍ စောင့်နေရလေ၏။

ဟို့စံ ခေါင်းဆောင်သည့် လူဆိုးများအကြောင်းကို ပြန်၍ကောက်ဦးအံ့။ သူတို့တစ်သိုက်သည် မယ်မယ်၏ရွှေများ၊ ငွေထည် များနှင့် အခြား အဖိုးတန်

ပစ္စည်းများကို ယူပြီးနောက် ထွက်လာကြစဉ် မိမိတို့ နောက်သို့ လိုက်လာသူများမှာ များများ စားစား မဟုတ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ ဝင်းထဲမှ မထွက်သေးဘဲ ဝင်းအနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ အဆောင်များကို ဝင်၍ လုကြပြန်လေ၏။ မီးရောင်လင်းနေသည့် အဆောင်နှစ်ခုထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ခပ်ချောချော မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယင်းတို့မှာ ဆီချွန်းနှင့် သီလရှင်ဆရာလေး မြှောင်ယူဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ပေါက်ယုန်တို့ လိုက်မလာ ခဲ့လျှင် လူဆိုးများသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဝင်ရောက်လုယက် ကြဦးမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နောက်မှ ပေါက်ယုန် လိုက်လာသည့်အတွက် မလုနိုင်တော့ဘဲ ကသောကမျော ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြရာ ဟိုစံ ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လူဆိုးများသည် တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပုန်းရှောင်နေကြရာ နောက်နေ့သို့ ရောက်သည်တွင် ဟိုစံမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး အမှုကိုလည်း ရဲက လိုက်နေသည်ဟု ကြားရသည့်အတွက် ရွှေမြို့တော်တွင် နေရန် မဖြစ်တော့ဘဲ နယ်သို့ တိမ်းရှောင်ရန် စီစဉ်ကြလေ၏။ လူဆိုးများသည် ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းတစ်ဝိုက်တွင် သောင်းကျန်းနေသည့် ပင်လယ်ဓားပြများနှင့် အမြန်သွားရောက် ပူးပေါင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ နောက်ကျလျှင် လမ်းမှ အကောက်စခန်းများက စစ်ဆေးကာ စောင့်ဖမ်းမည်ကို စိုးရိမ်ရသေး၏။

သူတို့အထဲမှ ခပ်ရဲရဲတစ်ယောက်က

“မြန်မြန်တော့လူစုခွဲမှဖြစ်မှာ။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ သီလရှင်ချောချောကလေးကို ကြိုက်နေပြီကွ။ ဘယ်ကျောင်း ကလဲ ဆိုတာ စုံစမ်းခဲ့ရဦးမယ်”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ။ ကျီ စံအိမ်ဝင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်ကကွ။ ဟိုအလျင်တုန်း ကတောင် သူတို့စံအိမ်ဝင်းထဲက သခင်လေးပေါက်ယု ဆိုတဲ့လူ နဲ့တောင် ဘာလိုလို ဖြစ်သေးတယ်လို့ ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ စိတ္တဇ ဖြစ်လို့ သမားတော် တစ်ယောက်ကိုတောင် ပင့်ပြီး ကုရသေးသတဲ့”

တစ်ယောက်က

“လမ်းခရီးမှာ လိုလိုမည်မည် အသုံးအဆောင်ကလေးတွေကို ဝယ်ရဦးမယ်ကွာ။ တို့ဆရာကြီး စီစဉ်နေတယ်။ ဒီတော့ တစ်ရက်လောက်တော့ အသာဝပ်နေကြဦးမှ ဖြစ်မယ်။ မနက်ဖြန် အရုဏ်တက် အုန်းမောင်းခေါက်ယင် မြို့တံခါးက ထွက်လာခဲ့ကြနော်။ ပြီးတော့ တို့ကို သောင်းတိုင်ကုန်း တောင်ရိုးကစောင့်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် လူဆိုးများသည် တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းများကို

ခွဲဝေကာ လူစုခွဲသွား ကြလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား ကျိချိန်နှင့် ဆွေမျိုးများသည် မယ်မယ်၏ အလောင်းကို မြို့ပြင်ရှိ သံသေတံခါး ကျောင်းတိုက်သို့ ပို့ဆောင်၍ အခမ်းအနားဖြင့် ထားပြီးလျှင် ဆွေမျိုးသားချင်းမှာ မြို့ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျိချိန်မှာ ကျောင်းတိုက် အပြင်ခန်းတွင် စောင့်လျက်ရှိပြီး ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့မှာ အတွင်းဆောင်ထဲတွင် အိပ်ကြလေ၏။

ကျိလျှံသည် ကျိချိန်ထံသို့ ရောက်လာကာ

“ဦးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့တော့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့် ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဓားပြတွေ လက်ထဲ ပါသွားတဲ့ ပစ္စည်း စာရင်းကို ရဲလာတောင်းနေပြီ၊ အိမ်မှရှိတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းကို သေသေချာချာ မသိတော့ ဘယ်ပစ္စည်းတွေ ပျောက်ပါတယ် ဆိုတာ ရဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ ဦးကြီး သင့်တော်သလို စီမံပေးပါဦး၊ ကျွန်တော်တော့ မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

ကျိချိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလံစွာ ချလိုက်လျက်

“မယ်မယ့် ပစ္စည်းတွေကို တို့ စောစောထုခဲ့ မပစ်လိုက်တာ များသွားတယ်။ အသုဘအတွက် မင်းပိုက်ဆံ တောင်းတော့ မယ်မယ်ပစ္စည်းတွေကို ထုခဲ့ပေးလိုက်ယင် မကောင်းပါဘူးလေ။ နောက်မှပဲ ထုခဲ့ပြီးယင် ကျန်တဲ့ငွေနဲ့ အောက်ပိုင်းမှာ မယ်မယ်ဖို့ မြေတစ်ကွက်ဝယ်မယ်၊ မယ်မယ်ကိုရည်စူးပြီး ဝတ်ကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်မယ်၊ ကျန်တဲ့ မြေတွေကို မယ်မယ်ပူဇော်ပွဲအတွက် ဝင်ငွေရအောင် မြေငှားချထားမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ သူ့အတွင်း ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်ဆိုတာ ငါလဲ ကောင်းကောင်းမသိဘူး။ ခုတော့ ပျောက်တဲ့ပစ္စည်းစာရင်းကို ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေကို ပေးမယ် ဆိုတော့ ဒုက္ခပဲ၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းကို အသိမခံချင်ပါဘူးဆိုမှ ဆိုင်ရာကို ပြရတော့မယ်။ ပြီးတော့ စာရင်းလိမ်ပြီး ပြရအောင် ဆိုတာကလဲ သူ့သေတ္တာတွေထဲမှာ ရွှေတွေငွေတွေ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်ရှိမှန်း ကို ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်ဘူး တော်တော်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်ကွာ။ မင်းတို့တစ်တွေဟာ လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ခဲ့ ကြပြီးမှ အရပ်ကူပါ လူပိုင်းပါ လုပ်နေကြတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခုတော့ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူး”

ကျိလျှံ သည် မည်သို့မျှ မပြောရဲတော့ သည့်အတွက် ခူးထောက် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ခု ဒါက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“ဝင်းထဲကို ပြန်ပြီး ကိစ္စဝိစ္စတွေကို သွားရှင်းမလိုပါ ဦးကြီး”

ကျိချိန်က နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပြလိုက်သည့်အခါ၌ ကျိလျှံသည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ ရပ်နေလေ၏။

“သွား၊ မင်းအမေကို ပြောသွားဦး။ ပြီးတော့ မယ်မယ်ရဲ့ အစေတော်တွေထဲက တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွား။ သူတို့ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားခိုင်း။ သူတို့နဲ့ ညှိပြီး စာရင်းလုပ်ခဲ့”

မယ်မယ်၏ ပစ္စည်းများ အားလုံးကို ထိန်းကွပ်သူမှာ ကွယ်လွန်သူ ယုန်ယွမ်း ဖြစ်ကြောင်းကို ကျိလျှံ ကောင်းစွာ သိ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သူထံ သွား၍မေးရမည်နည်း။ ချင်ချူနှင့် အခြားသူများသည် ဘာမျှ ကောင်းကောင်း သိကြမည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ကျိချိန်ကို ပြန်၍ မညာရဲသည့်အတွက် သူခိုင်းသည့်အတိုင်း အသာနေလိုက်ရလေ၏။ ကျိလျှံသည် အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့ကာ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကို ဝင်တွေ့သည်တွင် သူတို့ကလည်း ဝင်းထဲသို့ အမြန် ပြန်လာကာ အစောင့်များကို မေးရန်သာ ပြောကြလေ၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုယင် မနက်ဖြန်မှာ မင်းတို့ကို မျက်နှာပြဖို့တောင် မကောင်းတော့ ပါဘူးကွယ်”

ကျိလျှံသည် သူတို့ခိုင်းသည့် အတိုင်း ရထားတစ်စင်းကို ခေါ်ကာ ဟုပိုနှင့် အခြားအစေတော်များ ကိုတင်၍ ခေါ်သွား လေ၏။ သူကိုယ်တိုင်မှာမူ မြင်းတစ်ကောင်နှင့် သူငယ်တော် သုံးလေးယောက်ကို ခေါ်ကာ အိမ်သို့ ဒုန်းစိုင်း၍ လာခဲ့လေ၏။ ကျိယွန်မှာလည်း ကျိချိန်ဆူသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံပြီးနောက် မြင်းဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းခရီးတွင် သူတို့ ကြုံတွေ့ရသည့် အကြောင်းတို့ကိုမူ ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

ဝင်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် လင်ချီရှောက်သည် သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကာ နတ်ငှက်မယ်တို့ ဆီချွန်းတို့ ရှိရာ မယ်မယ့်အဆောင်သို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ကျိလျှံသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးလျက် ရှိသည့်တိုင် သူတို့အပေါ် တွင်လည်း အပြစ်မတင် လိုတော့ပြီ။

“ရဲအရာရှိတွေ လာပြီး စစ်ဆေးသွားပြီလား” ဟု လင်ချီရှောက်ကို မေးလေ၏။

လင်ချီရှောက်သည် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ဒူးထောက်ထိုင်၍ အရိအသေ ပေးပြီးလျှင်

“အရာရှိတွေကတော့ လူဆိုးတွေရဲ့ ခြေရာတွေကို လိုက်ကြည့်ပြီး သေကျန်ခဲ့တဲ့ ဟိုစံအလောင်းလဲ စစ်ဆေးပြီး ပါပြီ သခင်လေး”

“ဘာ အလောင်းလဲ”

ပေါက်ယုန်၏ လက်ချက်ဖြင့် လူဆိုးတစ်ယောက် သေကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုလူဆိုးမှာ ချူယွီ၏ မွေးစားသားနှင့် တူကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်တွင် ကျိယွန်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ ကျိယွန်သည် ခူးထောက်၍ ထိုင်နေလေ၏။

“ဟိုမှာတုန်းက ပေါက်ယုန် လက်ချက်နဲ့ တစ်ယောက်သေကျန် ရစ်ခဲ့တယ်။ သေကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူဟာ ချူယွီရဲ့ မွေးစားသားဆိုတာ တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောသလဲ”

“အစောင့်တွေကတော့ ချူယွီရဲ့ မွေးစားသားနဲ့ တူတယ်လို့သာ ပြောတာခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ မသေချာတာနဲ့ မပြောတာပါ”

“သောက်ရူး၊ အစတုန်းက ဒီလိုပြောခဲ့ယင် သူ့မွေးစားသား ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ရအောင် ချူယွီကို မခေါ်ခဲ့ရ ပါလားကွ။ ဒီလိုဆိုယင် ဒီကိစ္စ ရှင်းသွားမှာပေါ့”

“ရဲကတော့ အလောင်းကို ဈေးကွက်မှာချထားပြီး အလောင်းပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေတယ် ခင်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုယင် ရဲတွေလဲ သောက်ရူးတွေပဲ။ ဓားပြလိုက်လို့ သေသွားတဲ့ အလောင်းကို ဘယ်သူက သူနဲ့ ခင်ပါ တယ်လို့ လာပြောမလဲကွ”

“အမှန်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးစရာမလိုပါဘူး သခင်လေး။ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်” ဟု လင်ချီရှောက် ပြောလေ၏။

“ဟိုတစ်နှစ်တုန်းက ကျိချန်က အပြစ်ပေးမယ်လို့ လုပ်တဲ့ ချူယွီရဲ့ မွေးစားသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပေါက်အဲနဲ့တောင် ရန်ဖြစ်ပါသေးတယ်။ ဟို့စံ ဆိုတဲ့ကောင်ပါ”

ကျိယွီမှာပို၍ ဒေါပွလာခဲ့လေပြီ။ အစောင့်များကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးမည် တကဲကဲဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ခုမှတော့ စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့တော့ သခင်လေး။ ညစောင့်တွေလဲ သူတို့တာဝန်ကို မရှောင်ရဲပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဝင်းထုံးစံက သူတို့လဲ အတွင်းဆောင်ထဲကို ဝင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စာရင်းကိုင်တွေတောင် မခေါ်ယင် မိန်းမတွေ နေတဲ့ အတွင်းဆောင်ဘက်ကို မသွားရပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျိယွန်တို့ အပြင်တံခါးကိုလဲ ကြည့်ပြီးပါပြီ။ အတွင်းဆောင် ဝင်းတံခါးတွေကိုလဲ အသေအချာ ကြည့်ပြီးပါပြီ အားလုံး

သော့ခတ်ထားပါတယ်။ လူဆိုးတွေ နောက်ဖေးအဆောင် ကြားက ဝင်လာကြတာပါ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီညက အတွင်းဆောင်မှာ အစောင့်ကျနေတဲ့ မိန်းမကြီးတွေကော”

နတ်ငှက်မယ်၏ အမိန့်အရ စစ်ဆေးစုံစမ်းရန် ကြိုးဖြင့် တုပ်ထားပြီးကြောင်း ပြောလေ၏။

“ပေါက်ယုန်ကော”

“ဥယျာဉ်ထဲကို ပြန်သွားပါပြီ”

“သူ့ကို သွားခေါ်ချည်စမ်း”

ပေါက်ယုန် ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျိလျှံက

“ခင်ဗျား ရှိလို့ တော်ပေသေးတာပေါ့ဗျာ။ နို့မဟုတ်ယင် တစ်အိမ်လုံး တစ်ဝင်းလုံး ရှိသမျှပြောင်မှာ”

ပေါက်ယုန်မှာ မည်သို့မျှ မပြောချေ။ ဆီချွန်းမှာကား ဆရာလေး မြှောင်ယုလာသည့် အကြောင်းကို ပြောမည် လောဟု တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လျက်ရှိပြီ။ နတ်ငှက်မယ် ကလည်း မည်သို့မျှ မပြောရဲတော့ပြီ။

ထိုစဉ် ဟုပိုနှင့် မယ်မယ်၏ အစေတော်များ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသံကြားရ၏။ သူတို့ ရောက်လာ သည့် အခါတွင် ဝိုကြပြန်လေ၏။ ကျိလျှံက ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို ယူအလာ ခိုင်းလိုက်သည့်အခါ၌ အဝတ်အစား အနည်းငယ်၊ ပိုးအုပ်အနည်းငယ်နှင့် ပိုက်ဆံသေတ္တာတို့ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ ကျန်အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများမှာမူ ဓားပြတို့ လက်ထက်သို့ ပါသွားခဲ့လေပြီ။ ကျိလျှံသည် ထမင်းချက်များနှင့် အလုပ်သမားများအား လစာမပေးရ သေးကြောင်းကို သတိရလိုက်၏။ မနက်ဖြန်တွင် သူတို့အားလုံး၏ လုပ်ခများကို မည်သို့ရှင်းရမည်နည်း။ ကျိလျှံသည် အကြံရခက်လျက် ရှိလေ၏။

ဟုပိုနှင့် အခြားအစေတော်များသည် အားရအောင် ငိုပြီးနောက် အတွင်းသို့ဝင်၍ ကြည့်ကြသည့်အခါ သေတ္တာ များ၊ ဗီရိုများအားလုံးမှာ ပွင့်လျက်ရှိပြီး ယခင်ကရှိခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း ကောင်းစွာမှတ်မိခြင်း မရှိတော့သည့် အတွက် မှတ်မိသမျှကိုသာ စာရင်းလုပ်ကြရလေ၏။ ထိုနောက် ကျိလျှံသည် အစောင့်များကို ညအတွက် တာဝန်ခွဲပေး၏။ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ဆီချွန်းတို့လည်း မိမိတို့အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျိလျှံမှာ အိမ်တွင် နားမနေနိုင်တော့ပြီ။ နတ်ငှက်မယ်လည်း ပြစ်တင်မောင်းမဲရန် အချိန်မရတော့ပြီ။ ကျိလျှံသည် မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ မြို့ပြင်သို့ ပြန်ထွက်

လာခဲ့ရာ နတ်ငှက်မယ်လည်း ဆီချွန်းတစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမည် စိုးသည့်အတွက် ဖုန်အဲကို လွှတ်ကာ ဖျောင်းဖျောင်းရလေ၏။

ထိုည သန်းခေါင်ကျော်သည့်အခါ၌ ဝင်းထဲမှ လူများအားလုံးသည် သတိဝီရိယဖြင့် ရှိနေကြကာ ကောင်းကောင်း မအိပ်နိုင် ကြချေ။ မြင်းကို ခိုးသွားကြသည့်အတွက် မြင်းစောင်းကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် လူဆိုးများသည် ထိုနေ့ ည၌ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်တွင် မိန်းမသားချည်းသာ ရှိမှန်းသိသဖြင့် မြောင်ယုကိုခိုးရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြ၏။ လင်းအား ကြီး နှစ်ချက်တီး အချိန်လောက်ရောက်၍ အားလုံး ငြိမ်သက်သွားသည့် အခါ၌ လူဆိုးများသည် ဓားမြှောင်များ၊ မူးယစ် စေတတ်သည့် မီးတိုင်များကို ကိုင်ကာ ကျောင်းအုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ မြစ်မီးမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်ထဲတွင် မီးတွေထိန်လင်းလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရလေ၏။ တစ်ယောက်သည် အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက် ကာ ကျောင်းရိပ်ကိုခို၍ အနီးသို့ကပ်သွား၏။

ထိုလူသည် လင်းအားကြီး အချိန်အထိ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ခိုနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ကျောင်းတိုက်ရှိ အခြား စခန်းများမှ မီးရောင်များ ငြိမ်းသွားခဲ့လေပြီ။ အခန်းတစ်ခန်းသာလျှင် မီးရောင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ မီးရောင်မှိန်မှိန် ထဲတွင် သီလရှင်ဆရာလေး မြောင်ယုသည် နေရာထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ တရားထိုင်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရလေ၏။ အတန် ကြာသောအခါတွင် မြောင်ယုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လျက်

“အင်း၊ တောက တက်လာတုန်းကတော့ စာပေပရိယတ္တိဘက်မှာ ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်အောင် အားထုတ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်တော့ ငါ့မှာ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲကို အပင့်ခံ ရပြီး ဒီမှာပဲ အချိန်ကုန်နေရတယ်။ မနေ့က ဆိုယင်လဲ ငါ့မှာ ဆီချွန်းကိုသနားလို့ သူ့ဆီကို သွားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုပေါက်ယုန်ဆိုတဲ့ လူက ငါ့ကို သရော်မော်ကား ပြောလိုက်တယ်။ မနေ့ညကလဲ ထိတ်စရာ လန့်စရာတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး တရားကို ကောင်းကောင်းမှတ်လို့ မရပါကလား။ ဘယ်နှယ်များ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

ထုံးစံအားဖြင့် ဆရာလေး မြောင်ယုသည် တစ်ယောက်တည်း တရားထိုင်လေ့ရှိ၏။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည် စိုးသဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မခေါ်ချေ။ လင်းအားကြီး အချိန်လောက်တွင်မူ ဆရာလေး မြောင်ယုမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် အပြင်တွင်ရှိသည့် အစေတော် တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်စဉ် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်မှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်သဖြင့် ယမန်နေ့ညက

အဖြစ်အပျက်များကို အမှတ်ရကာ လန့်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အပြင်တွင် စောင့်အိပ်နေကြသည့်အစေတော်များကို ခေါ်ကြည့်၏။ ထူးသံ မကြားရချေ။ ထိုသို့ဖြစ်စဉ် မွေးကြိုင်သည့် အနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်လိုက်ရပြီးနောက် ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေဝေ ဖြစ်လာလေ၏။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ထုံကျဉ်စပြုလာကာ လှုပ်၍လည်းရ၊ အော်၍လည်း အသံမထွက်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုသို့ဖြင့် အလန့်တကြား ဖြစ်နေစဉ် ပြောင်လက်နေသော ဓားမြှောင်ကြီးကိုကိုင်၍ ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် လူတစ်ယောက် ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မြောင်ယုသည် သတိရနေသည့်တိုင် မည်သို့မျှ လှုပ်ရှား၍မရဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုသူသည် မိမိကို သတ်တော့မည်ဟု ထင်လိုက်သဖြင့် ကံအတိုင်း ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု စိတ်နှလုံးကို ထုံးတုံးချလိုက်သည့် အခါ ကျမှပင် အကြောက်ပြေသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဝင်လာသူသည် ဓားမြှောင်ကို ခါးကြားသို့ ထိုးလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကို ပွေ့လိုက်သည်တွင် မြောင်ယုမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်လန့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုသူသည် မြောင်ယု ကို ပွေ့၍ ကျောပေါ်တွင် ပိုးလိုက်၏။ မြောင်ယုမှာ မူးနေသလိုလို၊ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသလိုလို ဖြစ်နေလေ၏။ ဤသို့ ဖြင့် အပြစ်ကင်းစင်သည့် မြောင်ယုသည် လူဆိုးတို့၏ ဆေးခတ် ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေပြီ။

လူဆိုးသည် မြောင်ယုကို ပိုးကာ ဥယျာဉ်နောက်ဖေး တံတိုင်းဆီသို့ သယ်လာခဲ့ပြီး အသင့်ချိတ်ထားသည့် ကြိုး လှေကားဖြင့် တံတိုင်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လျက် ရထားဖြင့်စောင့်နေသော အဖော်များရှိရာသို့ လာခဲ့လေ၏။ လူဆိုးတို့သည် မြောင်ယုကို ရထားပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ ထိုနောက် အရာရှိ အရာခံ အမှတ်တံဆိပ် တပ်ထားသည့် မှန်အိမ်များကို ထွန်းညှိထားသည့် ရထားကြီးသည် ရွှေမြို့တော်အတွင်းမှ အစောင့်များကို ကျော်ဖြတ်လာကာ ဖွင့်လှဆဲဆဲ ဖြစ်သော အပြင် မြို့တံခါးအနီး ရောက်လာခဲ့လေ၏။ တံခါးစောင့်များမှာလည်း အစိုးရကိစ္စဖြင့် အပြင်သို့ထွက်သော ရထားဟု ထင်လိုက်ကြ သဖြင့် မေးမြန်းကြခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ အလွယ်တကူ ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်ကြလေ၏။ လူဆိုးများသည် သောင်တိုင်ကုန်း တောင်ရိုးသို့ အချိန်မီရောက်အောင် မြင်းများကို တရကြမ်း မောင်းလာခဲ့ကြပြီး အသင့်စောင့်နေသူများနှင့် ပေါင်းမိကြ လေ၏။ ထိုနောက်တွင်ကား လူဆိုးများသည် လူစုခွဲကာ တောင်ပိုင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဒေသသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

သီလရှင်ဆရာလေး မြောင်ယုမှာ ယခုကဲ့သို့ သွေးဆောင်ခိုးယူခြင်း ခံရသည့်အတွက် အရှက်တကွဲဖြင့် အသက် ရှင်နေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ခုခံကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသည်လော ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့ မသိနိုင် တော့ပြီ။

မြောင်ယု၏ အစေတော် တစ်ယောက်သည် ထိုညက အပြင်ခန်းတွင် အိပ်နေရာ နံနက်လင်းအားကြီး အချိန် လောက်တွင် ကျောင်းရှေ့ခန်းဆီမှ ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်သဖြင့် ဆရာလေးမြောင်ယုသည် တရားထိုင်၍ မရသည့် အတွက် မိမိကိုလှမ်းခေါ်သည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ထိုနောက် ခြေသံလိုလို၊ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်သံလိုလို ကြားလိုက်ရ ပြန်၏။ သို့ကြောင့် ပြန်၍အိပ်လိုက်ရာ မနက်ခင်း လင်းသည့် အခါကျမှ နီးလာခဲ့လေ၏။ အစေတော်သည် အဝတ်အစား လဲကာ သီလရှင်များအတွက် လက်ဖက်ရည် ကျိုရန် ထလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာလေး၏ အခန်းထဲကို လာသည့် အခါရှိ ဆရာလေးမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်လျက်ရှိပြီး ပြတင်းပေါက်မှာလည်း ပွင့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အစေတော်သည် မနေ့ညက အသံဗလံများကို အမှတ်ရကာ ဆရာလေးမြောင်ယု ဘယ်သို့ထွက်သွား လေသနည်းဟု စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ အုတ်တံတိုင်းတွင် ချိတ်ထားသော ကြိုးလှေကားကို တွေ့ရလေ၏။ အနီးရှိ မြေကြီးပေါ်တွင်လည်း ဓားမြှောင်ထည့်သည့်အိမ်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘုရားရေ၊ မနေ့ညတုန်းက တို့ကို သူခိုးက ဆေးခတ်ပြီး ခိုးသွား ပြန်ပြီ ထင်တယ်” ဟုဆိုကာ အခြားသူများကို သွားနှိုးပြီးလျှင် တစ်ကျောင်းလုံး အနှံ့ လိုက်ရှာကြလေ၏။ ကျောင်းဝင်းတံခါးကြီးမှာ သော့ခတ်လျက်သား ရှိလေ၏။

“ကျွန်မတို့ အားလုံး ကျောက်မီးသွေးခိုးတွေ မှန်ပြီး အိပ်ပျော် သွားကြတာ ထင်တယ်။ နို့နေပါဦး၊ စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စ လာနှိုးပြန်တာလဲ” ဟု အခိုင်း မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က မေးလေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ လုပ်မနေနဲ့တော့။ ကျုပ်တို့ ဆရာလေး မြောင်ယု မရှိတော့ဘူး”

“ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲမှာ တရားထိုင်နေမှာပေါ့”

“အိပ်မှုနံရံခွာနဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့တော်။ မယုံယင် ရင်လိုက်ကြည့်လှည့်”

သူတို့သည် ကျောင်းတိုက်ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး နှံ့နေအောင် လိုက်ရှာကြလေ၏။ ဆီချွန်းထံ သွားမည်ထင်သဖြင့် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ လာခဲ့ကြကာ ဝင်းတံခါးကို ခေါက်ကြည့်လေ၏။ ဤတွင် ပေါက်ယုန်က လာ၍ ရှုပ်ရပါမည်လောဟု ဆိုကာ ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုပြန်လေ၏။

“ဆရာလေး မြောင်ယု မနေ့ညက ပျောက်သွားလို့တော်။ ဒါကြောင့်

ဒီကိုများ လာမလားလို့ လာရှာကြည့်တာ။ ကဲပါတော်၊ ကျုပ်တို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်တို့ ဆရာလေး ရှိမရှိ၊ ကြည့်ချင်လို့”

“မလိုချင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဆရာလေးပဲ ဟိုနေ့ညကလဲ ဓားပြတွေကို ဝင်းထဲ ခေါ်သွင်းလာတာ မဟုတ်လား။ အခု အဲဒီဓားပြတွေ နောက်ကို လိုက်ပြီး ဝေစုလိုက်ခွဲနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အမိဒွဗုဒ္ဓ၊ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။ လျှာကိုဖြတ်မယ့် ငရဲကို ရောက်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

“သွားကြဗျာ။ နောက်ထပ် ပြောလို့မရယင် ကျုပ် ရိုက်ထုတ်မိလိမ့်မယ်”

“ကဲပါတော်။ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ပြောပေးစမ်းပါ။ ရှာကြည့်ရုံ ကလေးတွင်ပါ။ မရှိဘူး ဆိုယင်လဲ ကျုပ်တို့ ပြန်ထွက် သွားမှာပါ။”

“မသိဘူးဗျာ။ မယုံယင်လဲ ရှာကြည့်ကြပေါ့။ တွေ့ယင်တွေ့နော်၊ မတွေ့လို့ ရှိယင်တော့ ခင်ဗျားတို့တော့ မလွယ်ဘူး မှတ်ပါ။”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ပေါက်ယုန်သည် အတွင်းဆောင်တံခါးကို ဖွင့်ပေးရန်ပြောလေ၏။ မြောင်ယု၏ အစေတော်များသည် ဆီချွန်း၏ အခန်းထဲသို့ တန်းစီ၍ ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဆီချွန်းမှာ ယမန်နေ့ ကိစ္စများကြောင့် စိတ်ဝမ်းညှိုးငယ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဆရာလေး မြောင်ယုဟာ ဟိုနေ့ညတုန်းက ကျောင်းတိုက်ကို အစောကြီးပြန်သွားတာပဲ။ ပေါက်ယုန် ပြောတာ တွေကိုတော့ မကြားတန်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ တကယ် ကြားသွားလို့ စိတ်ဆိုးသွားတယ် ဆိုယင်တော့ ငါ့ဆီကို လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ သူ မလာတော့ဘူး ဆိုယင် ငါ့မှာလဲ အဖော်ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ခုတော့ ငါ့မှာ ဘာမှ အားကိုးရာ မရှိတော့ဘူး။ မိဘတွေကလဲ မရှိ ကြတော့ဘူး။ ယောက်မ ကလဲ ငါ့ကို မကြိုက်ဘူး။ အလျင်တုန်းကတော့ မယ်မယ် ရှိပါသေးရဲ့။ ခုတော့ မယ်မယ်လဲ မရှိတော့ဘူး။ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ပြီ။ ငါ့ဘဝက ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မယ် မသိသေးဘူး”

ဆီချွန်းသည် တသိတတန်းကြီး တွေးလျက် ရှိလေ၏။

“မလေးယင်ချွန်းဟာ နှိပ်စက်တာနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေသွားရပြီ။ မလေးစမ်းယဉ်ရဲ့ ယောက်ျားဆိုယင်လဲ အဆုတ်နာ ဖြစ်နေပြီ။ မလေး တန်ချွန်းကလဲ ဝေးမြေရပ်ခြားမှာ ရောက်နေပြီ။ သူတို့ကုသိုလ်နဲ့ သူတို့ ဖြစ်နေကြတော့ ခုကိစ္စမှာ ဘာမှလဲ ဝင်မပြော ကြတော့ဘူး။ ဆရာလေးမြောင်ယု ကတော့ တိမ်တိုက်လို လွတ်လပ်တယ်။ ကြိုးကြာငှက်လို အချုပ်အနှောင်ကင်းတယ်။ ဆရာလေး မြောင်ယုရဲ့ ဘဝကို

အားကျလိုက်ပါဘိတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် မှူးမတ်သားသမီး ဆိုတာ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ် လုပ်လို့လဲမရ၊ အချုပ်အနှောင်တွေ များလွန်းလှပါတကား။ ခုတော့ ဝင်းထဲမှာ ဓားပြတိုက်မှု ဖြစ်လို့ ငါလဲ သိက္ခာကျခဲ့ရပြီ။ သူတို့ မျက်နှာတွေကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်ရပါ့မလဲ၊ မသိတောင် မသိတော့ဘူး။ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကလဲ ငါ့လို နားမှလည်ကြရဲ့လား မသိဘူး။ ငါ့ဘဝဟာ ရှေ့လျှောက် ဘာတွေကိုများ တွေ့ရဦးမလဲ မသိဘူး။”

ဆီချွန်းသည် ဆံကိုပယ်၍ သီလရှင် ဝတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဆွေပင်းနှင့် အခြားသူများက ဆီချွန်းလုပ်နေပုံကို မြင်သည့်အခါတွင် ဝိုင်း၍တားကြသေး၏။ သို့ရာတွင် သူတို့မြင်သည့်အခါ၌ ဆံပင်တစ်ဝက် မရှိတော့ပြီ။

ဆွေပင်း က

“ဒုက္ခ တစ်ခုမှ မပြီးခင် တခြားဒုက္ခတစ်ခုက ပေါ်လာပြန်ပြီ။ ဒီတော့ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဆွေပင်းတို့ တစ်သိုက်သည် မည်သို့မျှ မကြံစည် တတ်ဘဲ ငိုနေကြစဉ် ဆရာလေးမြောင်ယု၏ အစေတော်သည် ဆရာလေးမြောင်ယုကို ရှာရန် ရောက်လာလေ၏။ သူတို့ ရောက်လာသည့် အကြောင်းကို ကြားလျင် ဆွေပင်းတို့ တစ်သိုက်မှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

“မနေ့ မနက်ကတည်းက ကျောင်းက ပျောက်သွားတာပဲ။ ခုထက်ထိ ပြန်မလာဘူး။”

“ဘယ်ကို ထွက်သွားတာလဲ” ဟု ဆီချွန်းကမေး၏

ထိုအခါတွင် အစေတော်များက ယမန်နေ့ညက သူတို့ ကျောင်းတိုက်ထဲတွင် အသံဗလံများကို ကြားရကြောင်း၊ ကျောက်မီးသွေး ငွေ့တွေ့မွန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားကြကြောင်း၊ ထိုနောက် ဆရာလေးမြောင်ယု ပျောက်သွားကြောင်း စသည် တို့ကို ပြောပြကြလေ၏။ ထို့ပြင် အုတ်တံတိုင်းအနီးမှ ကြိုးလှေကားနှင့် ဓားမြှောင်အိမ်ကို တွေ့ရပုံတို့ကိုလည်း ပြောပြ လေ၏။ ဆီချွန်းမှာ အကြောင်းအကျိုးကို မတွေးနိုင်တော့ဘဲ လန့်ဖျပ်လျက်ရှိလေပြီ။ ပေါက်ယုန် ပြောသည် စကားများကို အမှတ်ရကာ လူဆိုးများသည် ဝင်းထဲသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လာကြပြီး ဆရာလေး မြောင်ယုကို ခိုးယူသွားခြင်း ဖြစ်ရမည် ဟု တွက်လိုက်လေ၏။ ထိုအတိုင်းသာ မှန်ခဲ့လျှင် ဆရာလေးမြောင်ယုသည် သန့်စင်မှုကို ဂုဏ်ယူသည့် အလျောက် သူတို့ လက်သို့ အပါမခံဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ဆီချွန်း သိလိုက်လေပြီ။

“ဒီအပြင်ကော ဘာသံတွေ ကြားသေးသလဲ”

“ကြားတော့ ကြားနေတာပဲ။ ကျွန်မတို့လဲ နိုးတော့ နိုးနေတယ်။ ဒါပေမယ့် လှုပ်ရှားလို့လဲ မရ၊ အသံထွက် လို့လဲ မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့အထင် ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ လူဆိုးတွေဟာ ကျွန်မတို့ကို မူးယစ်ဆေးပါတဲ့ အမွှေးတိုင်တွေထွန်း အိပ်မွှေးချထားတယ် ထင်တာပဲ။ ဆရာလေးမြောင်ယုကိုလဲ အိပ်မွှေးချထားလို့ မအော်နိုင်တာ ထင်တာ ပဲ။ အိပ်မွှေးချထားယင်လဲ သူတို့မှာ ဓားတွေ တုတ်တွေနဲ့ ဘယ်မှာ အော်ရဲပါ့မလဲ”

ထိုစဉ် “ဟေ့ မယ်သီလရှင်တွေ လာပြန်ပြီလား။ မြန်မြန်မောင်းထုတ်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်။ တံခါးကိုလဲ သော့ ခတ်ထားလိုက်” ဟူသော ပေါက်ယုန်၏ အော်သံကို အတွင်းဆောင် တံခါးဘက်ဆီမှ ကြားရပြန်၏။

ဆွေပင်းသည် သူ့အပေါ်တွင် တာဝန်ရောက်မည် စိုးသည့်အတွက် မြောင်ယု၏ ကျောင်းမှ မိန်းမကြီးများကို မြန်မြန်ထွက်သွားရန် ပြောပြီးလျှင် အစေခံများကိုလည်း ဝင်းတံခါးကို အပိတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ဆီချွန်းမှာ ခပ်စောစော ထက်ကပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ဆွေပင်းနှင့် အခြား အစေတော်များသည် ဆီချွန်းကို အားပေးကာ တစ်ဝက် ဖြတ်ပြီသား ဆံပင်ကို အထုံးခိုင်းလေ၏။ သူတို့အားလုံးသည် မြောင်ယု ပျောက်ဆုံးသွားသည်ကို မသိဟန်ဆောင်ကာ သခင်ကြီးကျိချိန်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့၊ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ ပြန်လာသည့်တိုင် ဟန်မပျက်နေရန် ညှိထား ကြလေ၏။ ဆီချွန်းမှာကား ဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်ကာ သီလရှင်ဝတ်လိုစိတ် တို့သည် စောစောကထက်ပင် ခိုင်မာလာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်ဦးမည်။

ကျိလျှံသည် သံသေတံခါးကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ညစောင့်များကို မည်သို့မည်ပုံ စစ်ဆေးခဲ့ကြောင်းကို ပြောပြကာ ပျောက်ဆုံးသော ပစ္စည်းစာရင်းကို ပြုလုပ်ပြီး ရဲသို့ တိုင်ကြားလေ၏။

“ဘာတွေကို စာရင်းလုပ်ခဲ့သလဲ” ဟု ကျိချိန်က မေး၏။ ကျိလျှံက ဟုပိုစဉ်းစားရသမျှ မှတ်သားခဲ့သည့် ပစ္စည်း စာရင်းကို ထုတ်၍ပြလေ၏။

“မြောက်နန်းမတော် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မှတ်လာခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ သာမန်အိမ်ထောင်စုတွေမှာ ထားခွင့် မရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တော့ ကျွန်တော် မမှတ်ခဲ့တော့ဘူး။ တော်တော်ကြာ ပြဿနာပေါ်မှာ စိုးလို့။ မြို့ထဲသွားပြီး ပစ္စည်းတွေကို လိုက်စုံစမ်း ရမလားလို့လဲ စိတ်ကူးမိတယ်ခင်ဗျ။ သေသေချာချာ ရှာယင်တော့ တွေ့မယ်ထင်တာပဲ”

ကျိချိန်သည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကို ညိတ်ပြလေ၏။ ကျိလျှံလည်း ဒေါလေးဆင့်တို့၊ ဒေါလေးဝမ် တို့ ထံသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဦးကြီးကျိချိန်ကို အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ခိုင်းယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဒေါလေးတို့။ တော်တော်ကြာ ဖြစ်ချင် တိုင်း ဖြစ်နေတော့မှာ”

“အေး ကောင်းတယ်။ ဒီမှာနေတာ တို့များလဲ တယ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တိမ်းတိမ်းပွေပွေ နိုင်လှတယ်” ဟု ဒေါလေး ဆင့် ကပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေ ပြောလို့မကောင်းဘူး ဒေါလေးဆင့်ရဲ့။ ဒေါလေးတို့ပြောယင် သူငြင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါလေးဆင့်နှင့် ဒေါလေးဝမ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကိုပြောကာ မနက်ဖြန်မနက်တွင် ဝင်းထဲသို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် စိတ်ပူလျက် ရှိသဖြင့် ကျိချိန်သည် ဒေါလေးဝမ်နှင့် ဒေါလေးဆင့်တို့ကို အိမ်အပြန် ခိုင်းကာ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ရက်များမကြာမီတွင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သံသေကျောင်းတိုက်တွင် စာရင်းကိုင်များ ကို တာဝန်ခွဲ၍ ထားပစ်ခဲ့လေ၏။ အခိုင်းမိန်းမကြီးကိုလည်း တာဝန်အသီးသီး ခွဲဝေပေးထားရန် ပြောခဲ့လေ၏။ ဒေါလေး ဆင့်သည် ယင်ကိုနှင့် အခြားအစေတော်များကို အလောင်းစောင့်ရန် မှာခဲ့ပြီးနောက် ချူယွီ၏ မိန်းမနှင့် အခြားသူများ ကိုလည်း ကြီးကြပ်ရန် တာဝန်ပေးပစ်ခဲ့၏။ ကျန်အစေခံများကိုမူ ဝင်းထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့၏။ ရထားနှင့် မြင်းများကို အဆင်သင့် ပြင်ပြီးလျှင် ကျိချိန်နှင့် အခြားသူများသည် ငိုယိုကာ မယ်မယ့်အလောင်းကို ကန်တော့ခဲ့ကြလေ၏။

အမြောင်မယားချော ကို ဘယ်သောအခါကမျှ နှစ်သက်ခြင်း မရှိခဲ့သည့် ဒေါလေးဝမ်သည် သူ့ကို သွားကိုင်မိ သဖြင့် လက်များကို ဆေးကြောလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်မှာ အမြောင်ချောသည် ပေါက်ယုကို မကောင်း ကြံစည်ခဲ့ဖူးမှန်း သိသည့်တိုင် သနားတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူထိန်းရန် တိတ်တဆိတ် အားပေးခြင်း ပြုလေ၏။ အမြောင်မယားချော မှာ စိတ်ရင်းမဆိုးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့စကားကို နားထောင်ခြင်း ပြုလေ၏။ လီဝမ်း က သံသေကျောင်းတွင် နေခဲ့မည်ဟု ပြောသော်လည်း ဒေါလေးဝမ်က သဘောမတူချေ။

“ကျွန်တော်ကော နေရစ်ခဲ့ရမလားခင်ဗျ” ဟု ကျိဟုန်က မေးလေ၏။

“ဟဲ့ကောင်ရဲ့၊ နင့်အမေက သေတော့မယ်၊ နင်မနေရစ်ခဲ့လို့ ဖြစ်မလား” ဟု ဒေါလေးဝမ်က ပြော၏။

ကျိဟုန်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ပေါက်ယုက ပြောသည်မှာ

“မင်းလိုက်လာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ။ မြို့ထဲကို ရောက်ယင် မင်းကို စောင့်လျှောက်ဖို့ လူတွေ ငါလွှတ်လိုက်ပါမယ်”

ထိုနောက် သူတို့အားလုံးသည် ရထားများဖြင့် မြို့ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ အမြောင်မယားချော၊ ကျီဟုန်၊ ချူနှင့် ယင်ကိုတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ လင်ချီရှောက်နှင့်တကွ အစေခံများသည် ခူးထောက်ထိုင်ကာ အရိုအသေ ပေးကြ လေ၏။ ကျီချိန်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

“သွား၊ မနက်ဖြန် ကျယင် မင်းတို့ကိုလဲ စစ်ရမယ်” ဟု အော်၍ ထုတ်လိုက်၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ ထိုနေ့က အကြီးအကျယ် ခေါင်းမူးလျက်ရှိသဖြင့် အပြင်သို့ထွက်၍ မကြိုနိုင်ချေ။ ဆီချွန်းမှာ မျက်နှာ နီရဲကာ ရှက်ရှက်ဖြင့် သူတို့ကို ထွက်ကြိုလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်မှာ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဒေါ်လေးဝမ်းကမူ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သည့်နှယ် ကောင်းစွာဆက်ဆံခြင်းပြုလေ၏။ လီဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့က သူ့လက်ကိုဆွဲကာ စကားပြောကြ၏။

“ဆီချွန်းတို့ အိမ်ကိုစောင့်ရှောက်တာ တော်ပါပေတယ်အေ၊ ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု မမယုက ငေါ့၍ ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်က မမယု၏လက်ကို တို့လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ဆီချွန်းမှာ ပို၍ မျက်နှာနီရဲ သွားလေ၏။ ထို့နောက်တွင် သူတို့အားလုံးသည် အဆောင်အသီးသီးသို့ ပြန်သွားကြလေ၏။

ကျီချိန်သည် ဝင်းကြီးကို အပေါ်ယံ လျှောက်ကြည့်ပြီးလျှင် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်မိလေ၏။ မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်းကား မရှိချေ။ ကျီချိန်သည် စာကြည့်ဆောင် ထဲသို့လာခဲ့ပြီလျှင် ကျီလျှံ၊ ကျီယုန်နှင့် ကျီချန်တို့ကို ခေါ်ကာ လိုအပ်သည့် ညွှန်ကြားချက်များကို ပေးလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုက မိမိလည်း လာရမည်လောဟု မေးသည့် အခါတွင် ကျီချိန်က မလာရန်ပြောလေ၏။ ကျီလန်မှာ သူ့အမေလီဝမ်းနှင့် အတူ နေရစ်ခဲ့လေ၏။

လင်ချီရှောက်သည် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘဲ မနက်လင်းသည်နှင့် စာကြည့်ဆောင်ထဲသို့ ရောက်လာကာ သခင်ကြီး ကျီချိန်ကို ခူးထောက် ဂါရဝပြုလေ၏။ ဝင်းထဲတွင် ဓားပြတိုက်သည့် ကိစ္စကိုမေးသည့်အခါတွင် လင်ချီရှောက် က ချူယွီ၏ မွေးစားသား ပါနေကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“ရဲက ပေါက်အဲကိုလဲ ဖမ်းထားပါတယ် သခင်ကြီး။ သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ဝင်းထဲက ပျောက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ တွေ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ခုကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဆိုတာ သူ့ကိုစစ်နေပါတယ်”

ကျီချိန်က

“အင်း၊ ကျေးဇူးကန်းကြပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်ကျွန်က ဓားပြ လက်ထောက်ချသတဲ့။ ကောင်းကြရောပေါ့” ဟုဆိုကာ ကျီချိန်သည် ချူယွီကို ဖမ်း၍ ရဲလက်သို့ စစ်ဆေးရန် အပို့ခိုင်းလိုက်၏။ လင်ချီရှောက်မှာကား ရင်တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် သခင် ရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒီရှေ့မှာ ဘာကြောင့်လာပြီး ခူးထောက် ထိုင်နေတာလဲကွ”

“ကျွန်တော်ဟာ သေဒဏ်ထိုက်တဲ့ကောင်ပါ သခင်ကြီး။ သနားတော်မူပါ”

ထိုစဉ် လိုင်တနှင့် အခြား အစေခံများသည် ရောက်လာကြကာ အသုဘစရိတ် စာရင်းများကို လာ၍ပြကြလေ၏။

“သွား၊ ငါ့ကိုလာပြမနေနဲ့။ ကျီလျှံကို သွားပြီး ပြချေကြ။ သူ စစ်ပြီးယင် ငါ့ကိုလာပြလှည့်လို့ ပြောလိုက်” ဟု ဆိုကာ ကျီချိန်သည် စာရင်းကိုင်များကို မောင်းထုတ်လိုက်၏။

ကျီလျှံက ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ ကျီချိန်နားနားသို့ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိကွာ၊ ကိုယ့်မှာဓားပြတိုက်ခံရတာနဲ့ မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘစရိတ်ကို အစေခံတွေဆီကို ဝေပုံကျ ခွဲလို့ ဖြစ်မလား။ လူကြားလို့မှ မကောင်းတာ”

ကျီလျှံသည် မျက်နှာ နီရဲသွားကာ မည်သို့မျှမပြောရဲတော့ချေ။ ကျီလျှံသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည့်တိုင် မသွားရဲ သေးချေ။

“မင့် မိန်းမငှက်မယ်ကော၊ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ”

“သူလဲ သိပ်တော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး ထင်တာပဲခင်ဗျ”

ကျီချိန်က သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“အင်း၊ တို့မိသားစုဟာ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြိုကွဲပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ငါဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ကျီဟုန်ရဲ့ အမေဆိုယင်လဲ သံသေကျောင်းတိုက်မှာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ပြီ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေကိုများ တွေ့ရဦးမယ် မဆိုနိုင်သေးဘူး။ မင်းကော ဘယ့်နှယ် ထင်သတိုး”

ကျီလျှံမှာ မဖြေရဲချေ။

“သွားကွာ။ သမားတော် တစ်ယောက်ကို ပင့်ပြီး သူ့ဆီကိုလဲ လွှတ်လိုက်ဦး”

ကျိလျှံသည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း သဘောတူကာ သံသေကျောင်းတိုက်သို့
သမားတော်တစ်ဦး ပင့်သွားရန် အစေခံ များကို စီစဉ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။
အမြှောင်မယားချော သေသည်ရှင်သည်ကို သိလိုပါမူ နောက်တခန်းကို
ဖတ်ပါလေ။

မိမိအပြစ်အတွက် နောင်တရကာ နတ်ငှက်မယ်သည် တောသူမိန်းမကြီး တစ်ဦးထံ
အကူအညီတောင်းခြင်း။

ဇူချန်းသည် ဒေါသပြေကာ စိတ္တဇဖြစ်နေသည့် ပေါက်ယုကို သနားမိခြင်း။

အမြှောင်မယားချောကို ကုသရန် သမားတော်တစ်ဦး ရောက်လာ၏။
သမားတော်သည် သွေးစမ်းရန် အနီးသို့ပင် မကပ်ရဲတော့ဘဲ အသုဘအတွက်
ပြင်ဆင်ရန်ကိုသာ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

သမားတော်က ပြန်မည်ဟုပြင်လိုက်စဉ် သမားတော်ကို ပင့်လာသည့်
စာရင်းကိုင်သည် သမားတော်အနီးသို့ သွားကာ

“ဆရာကြီး သူ့သွေးကို စမ်းကြည့်ပါဦး ဆရာကြီး။ သခင်ကြီးဆီကို
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြနိုင်အောင်လို့ပါ”

သမားတော် သွေးစမ်းလိုက်သည့်အခါတွင် သွေးအခုန်
ရပ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျီဟုန်သည် အော်ဟစ်ငိုယိုလေရာ အခြားသူများလည်း
သေသူကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျီဟုန်ကို ပြုစုနေကြရပြန်လေ၏။
သနားကြင်နာတတ်သည့် အမြှောင်မယား တစ်ယောက်ဖြစ်သူ ချူကသာလျှင်
“အင်း၊ အမြှောင်မယားတို့ရဲ့ သွားရာလမ်းပဲ။ သားတစ်ယောက် မွေးပေး
ခဲ့ပေမယ့်လဲ အမြှောင်မယားဟာ အမြှောင်မယားပါပဲ။ ငါလဲ သူ့လို သေရမှာပဲ”
ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။ ဤသို့ တွေးလိုက် သည် နှင့် သူ့ရင်ထဲတွင်
နာကျင်လာလေ၏။

စာရင်းကိုင်များသည် ကျီချိန်ထံသို့ အကျိုးအကြောင်းကို အပြောလွှတ်လိုက်ရာ
ကျီချိန်သည် အမြှောင်မယားချော၏ အသုဘအတွက် လူများလွှတ်လိုက်ပြီးလျှင်
နောက်သုံးရက်ကြာလျှင် ကျီဟုန်ကို ပြန်ခေါ်လာရန်လည်း ပြောလိုက်၏။
စာရင်းကိုင်များ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ အမြှောင်မယားချောမှာ
သူတစ်ပါးကို မကောင်းကြံသည့်အတွက် ကာလ ဝိပါက် နောက်ပိုးတက်
ဆိုသကဲ့သို့ မချိမဆံ့ သေဆုံးသွားရသည်ဟူသော သတင်းသည် တောမီးကဲ့သို့
ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုယင် မလေးငှက်မယ်လဲ အသေဆိုးနဲ့ မသေဘူးလို့
မပြောနိုင်ဘူး။ ချောက မလေး ငှက်မယ်ကြောင့် သူ သေရတယ်လို့

ပြောသွားတာကိုး” ဟု အချို့က ပြောကြလေ၏။

ထိုစကားများသည် ပင်အဲနားသို့ ရောက်သွားလေရာ ပင်အဲမှာ မလေးငှက်မယ်၏ ရောဂါအခြေအနေကို သိသည့် အတိုင်း စိုးရိမ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျီလျှံသည် ယခုတလောတွင် အလုပ်များလျက် ရှိသည့်ပြင် နတ်ငှက်မယ်ကိုလည်း ယခင် ကလောက် ချစ်ခင်နှစ်သက်ဟန် မရှိတော့ချေ။ အမှန်ဆိုလျှင် ကျီလျှံသည် မယား၏ ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ကြောင်းကို အမူအရာဖြင့် ပြသင့်၏။ သို့ရာတွင် အလုပ်များလျက် ရှိသည့်အတွက် မယား၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုမစိုက် နိုင်တော့ပြီ။ ပင်အဲသည် မိမိသခင်မကို ကြိုးစား၍ ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်ခြင်းပြု၏။ သခင်မများ ဖြစ်သည့် ဒေါ်လေး ဝမ် တို့မှာလည်း သံသေကျောင်းတိုက်မှ ပြန်ရောက်သည်မှာ သုံးလေးရက်မျှ ကြာပြီဖြစ်သည့်တိုင် လူကိုယ်တိုင်ပင် လာကြည့်ဖော် မရကြဘဲ အစေတော်များကို လွှတ်၍သာ သတင်းအမေးခိုင်းလေ၏။ ဤတွင် နတ်ငှက်မယ်မှာ ပို၍ စိတ်ထိခိုက် လာခဲ့လေပြီ။ ကျီလျှံ ကလည်း ကြင်နာစကား တစ်လုံးကိုသော်မျှပင် ပြောဖော်မရချေ။

ယခုတွင်မူ နတ်ငှက်မယ်တွင် သေချင်စိတ်မှအပ အခြားမရှိတော့ပြီ။ ထိုသို့ ဖြစ်နေသည့်အချိန်တွင် အပ ပယောဂများကလည်း ဝင်ရောက်ပူးကပ်ကြလေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကွယ်လွန်သူ မလေးယုသည် နောက်ဖေးခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ သူ့ခုတင်မီးဖိုကြီးဆီသို့ လာနေသည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ မလေးယုက

“ကျွန်မတို့ မတွေ့ကြတာ အတော်ကြာပြီနော်။ ခု ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ခုတော့ သူများကို မကောင်းကြံလို့ မောပြီ မဟုတ်လား။ ခုကျွန်မအလှည့် ရောက်ပြီပေါ့ရှင်။ ဟုတ်စ။ ကျွန်မယောက်ျား ဆိုတာကလဲ အလိုက် နံလိုက်တာမပြောပါနဲ့။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ရှင် မကောင်းကြံနေတာကိုတောင် ဘာမှန်းမှ မသိဘူး။ ခုတော့ ရှင်လက်ချက်ကြောင့် ကျွန်မ ယောက်ျားလဲ ခေါင်းတောင် မဖော်ရဲတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ရှင်အတွက် ကျွန်မ ခံခဲ့ရတာကကော နည်းနည်းလေးမှ မတရားပါဘူးနော်။ သိတယ် မဟုတ်လား။”

နတ်ငှက်မယ်သည် ကြောက်လန့်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ်။ မလေးငှက်မယ်ဟာ ဟိုတုန်းက စိတ်ထား ကျဉ်းမြောင်းခဲ့ပါတယ်။ မလေးငှက်မယ် အပေါ်မှာ အာဃာတတွေ ထားမနေပါနဲ့တော့ကွယ်။ ခု မလေးငှက်မယ် ဖြစ်နေပုံတွေကို ကြည့်သွားပါတော့”

နတ်ငှက်မယ် ပြောနေသည့် စကားများကို ပင်အဲ ကြားလိုက်သည့်အခါတွင်

“မလေးငှက်မယ် တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဟင်” ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါကျမှ နတ်ငှက်မယ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာကာ မလေးယု သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သတိရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုအချက်ကို တွေးမိသဖြင့် လန့်သွားသည့်တိုင် ထုတ်၍မပြောလိုသဖြင့် အားတင်းကာ

“ငါ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူးအေ။ ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတယ်။ အိပ်မက်မက်ရင် ယောင်နေတာ ထင်ပါရဲ့။ ကျောကို နည်းနည်းလောက် နှိပ်ပေးပါလား။”

ပင်အဲက သူ့ကိုနှိပ်ပေးနေစဉ် အစေ့တော်တစ်ယောက် ဝင်လာကာ တောမှ အဘွားလူ ရောက်လာကြောင်းဖြင့် လာ၍ ပြောလေ၏။

ပင်အဲသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကာ

“ဘယ်မှာလဲ အဘွားလူ”

“မလေးငှက်မယ် အခေါ်ခိုင်းမှ ဝင်ရဲမယ်တဲ့။ နို့မို့ယင် မဝင်ချင်ဘူးတဲ့”

ပင်အဲက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ဧည့်သည်ကို ဧည့်မခံနိုင်မှန်း သိသည့်အတွက် ပင်အဲက

“မလေးငှက်မယ် အနားယူနေတယ်။ အပြင်မှာ ခဏစောင့်ပါဦးလို့။ ပြီးတော့ ဘာကိစ္စ လာတယ်လို့ ပြောသလဲ”

“အကြောင်းထူးတော့ မရှိပါဘူးတဲ့။ မယ်မယ်ဆုံးတယ် ဆိုတာကို တစ်နေ့ကမှ သိတယ်တဲ့။ စောစောသီယင် လာမှာပေါ့တဲ့”

သူတို့ စကားပြောနေသံကို နတ်ငှက်မယ် ကြားသဖြင့်

“ပင်အဲရေ၊ ဒီကို ခဏလာစမ်းပါဦး၊ အဘွားလူက တို့ကိုခင်လို့ လာတာပဲဟယ်။ ဒီလိုပစ်ထားလို့ မကောင်းပါဘူး။ သွား၊ အခန်းထဲကို ခေါ်လာခဲ့။ စကားပြောရတာပေါ့”

ပင်အဲထွက်သွားသဖြင့် နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်လုံးကိုမှိတ်လိုက်စဉ် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမ တစ်ယောက် ခုတင်မီးဖိုကြီးသို့ တက်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် အနားသို့ ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ပင်အဲရေ၊ ဒီလူက ငါ့အခန်းထဲကို ဘယ့်နှယ်လုပ် ရောက်လာတာလဲ။ လာစမ်းပါဦး”

နတ်ငှက်မယ်က နှစ်ခါသုံးခါခေါ်သဖြင့် ဖုန်အဲနှင့် ဟုန်ယုတို့သည်

အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြလေ၏။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ မလေးငှက်မယ်” ဟု သူတို့နှစ်ယောက်က မေးကြလေ၏။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လူစိမ်းများကို မတွေ့ရတော့ချေ။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှ မပြောတော့ဘဲ ဘာမှမဖြစ်သည့်နှယ် နေလိုက်လေ၏။

“ပင်အဲကော” ဟု ဖုန်အဲကို မေးလေ၏။

“မလေးငှက်မယ်ပဲ အဘွားလူကိုအခေါ်လွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

နတ်ငှက်မယ်သည် အားတင်းကာ သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်သူ ဟန်ဆောင်နေလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ပင်အဲသည် အဘွားလူနှင့် ခပ်ငယ်ငယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဝင်လာလေ၏။

“ဘယ်မှာလဲ မလေးငှက်မယ်” ဟု မေးသဖြင့် ပင်အဲက သူ့ကို ခုတင်မီးဖိုကြီးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့ရလေ၏။ ခုတင် မီးဖိုကြီးနားသို့ ရောက်လျှင်ပင်

“အကျွန်က မလေးငှက်မယ်ကို လာပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ” ဟု ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်သည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး အားငယ်သွားလေ၏။

“အဘွားလူ နေကောင်းတယ်နော်။ မလာတာ ကြာလှပါပကောလား။ မြေးလေးတောင် တော်တော်ကြီးနေရောပဲ”

အဘွားလူသည် နတ်ငှက်မယ်တစ်ယောက် ပိန်ချုံးကျသွားကာ စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“သိပ် မကြာသေးပါဘူး မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ နှစ်လလောက်တုန်းကတောင် မလေးငှက်မယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ်လေ။ မလေးငှက်မယ်ကိုကြည့်ရတာ တော်တော်လေး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေပုံပဲ။ ဒီလိုမှန်းသိယင် စောစောက လာတာပေါ့ မလေးငှက်မယ်”

အဘွားလူသည် နတ်ငှက်မယ်အား ကန်တော့ရန် မြေးမကလေး ချင်အဲကို ပြောသော်လည်း ကလေးမှာ ရယ်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်သည် ကလေးငယ်ကို ချစ်သဖြင့် သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ရန် ဟုန်ယုကို ပြောလေ၏။

“အကျွန်တို့ တောသူတွေမှာတော့ ဖျားတယ်နာတယ်လို့ကို မရှိပါဘူးတော်။ နေထိုင်မကောင်းယင် ဘုရားရှိခိုးပြီး နတ်တို့ဘာတို့

ကိုးလိုက်တာပဲ။ အကျွန်ုပ်အထင်တော့ မလေးငှက်မယ် နေထိုင်မကောင်းတာ အပ ပယောဂတို့ ဘာတို့ နှောင့်ယှက်လို့ ထင်တာပဲ”

အဘွားလူက ရိုးရိုးကြီး ပြောချလိုက်သဖြင့် ပင်အဲက အဘွားလူကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်၏။ အဘွားလူ ရိပ်မိသွားကာ နောက်ထပ် မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ အဘွားလူ၏ အမြင်မှာ နတ်ငှက်မယ်၏ အမြင်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျနေလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က အားယူလိုက်ကာ

“ဟုတ်တယ် အဘွားလူ၊ အဘွားလူက အသက်လဲကြီးပြီ။ အတွေ့အကြုံတွေလဲ များလှပြီ အဘွားလူပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီမှာ တစ်ခါတုန်းက အဘွားလူ တွေ့ဖူးတဲ့ အမြှောင်မယားချော တစ်ယောက်ဆုံးပြီ ဆိုတာကော ကြားပြီးပြီလား”

အဘွားလူက အံ့အားသင့်လျက်

“အမိဒွဗုဒ္ဓ၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေးကောင်းသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ဆုံးသွားတာလဲ။ သူ့သားလေး တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ။ ကလေးတော့ ဘယ်လိုများနေမလဲ မသိဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အဘွားလူရယ်။ ဦးကြီးကျိချိန်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့က ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မှာပေါ့” ဟု ပင်အဲက ပြောလေ၏။

“ငါ့မြေး လောကကြီးအကြောင်း မသိသေးပဲ ကိုးကွယ့်။ ကိုယ့် သားသမီးဆိုယင်တော့ ဘာအကြောင်းလဲ။ တောင်းဆိုး ပလုံးဆိုးသာ ပစ်ရိုးရှိတယ် သားဆိုးသမီးဆိုးကို ပစ်ရိုးမရှိဘူးတဲ့။ ကိုယ့်သွေးဆိုယင်တော့ ဘယ်လိုပဲဆိုးဆိုး ခံကြမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူများသွေးကိုတော့ ဘယ်သူ ကြာရှည် သည်းခံနိုင်မလဲ။ တကယ်ကတော့ သူ့သားဟာ လင်ပါ သားပဲ ဖြစ်မှာပါ”

နတ်ငှက်မယ်သည် ထိုစကားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားကာ ငိုရှက်လျက်ရှိလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက နတ်ငှက်မယ်ကို ဝိုင်းဝန်းချော့မော့ နှစ်သိမ့်ကြလေ၏။ သူ့မိခင်ငိုသံကိုကြားလျှင် သမီးဖြစ်သည့် ချော့ချိကလေးသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးနားသို့ ရောက်လာကာ မိခင်ဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ်၏လက်ကို ဆွဲထားလေ၏။ ချော့ချိမှာလည်း မျက်ရည် ဝဲလျက် ရှိ၏။

“သမီးလေး၊ အဘွားလူကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြီလား” ဟု နတ်ငှက်မယ် ငိုရှိူက်ရင်းက မေးလေ၏။

“နှုတ်ဆက်ရသေးပါဘူး မေမေ”

“သမီးလေးနာမည်ကို အဘွားလူပဲ ပေးခဲ့တာ။ ဒီတော့ အဘွားလူဟာ

သမီးလေးရဲ့ မွေးစားအမေလို့လဲ ပြောလို့ ရတယ်။ သွား၊ အဘွားလူကို ကန်တော့လိုက်ဦး”

ချောချိက ကန်တော့ရန် အနားသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် အဘွားလူသည် ချောချိကို ဆွဲထားလိုက်ကာ

“အမိဒွဗုဒ္ဓ။ မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့မြေးငယ်။ ကန်တော့ဖို့မလိုပါဘူး။ အဘွားလူမရောက်တာ တော်တော်လေး ကြာသွားပြီ။ အဘွားလူကိုကော မှတ်မိသေးရဲ့လားဟင်”

“မှတ်မိပါတယ် အဘွားရဲ့။ ဟိုဥယျာဉ်ထဲမှာ အဘွားလူနဲ့ စတွေ့တုန်းက သမီးက ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေး တယ်လေ။ ဟိုအလျင်တစ်ခေါက် လာတုန်းကလဲ သမီးဖို့ ပုရစ်စိမ်းကလေးတွေတောင် ဖမ်းယူခဲ့မယ် ပြောသေးတယ်လေ။ ခုတော့ အဘွားလူက ယူလဲ မယူခဲ့ဘူး။ မေ့လာပြီ ထင်တယ်”

“အင်း၊ အဘွားလူက အသက်ကြီးတော့ မေ့နေပြီပေါ့ကွယ်။ ငါ့မြေး လိုချင်တယ်ဆိုယင် အဘွားလူတို့ ရွာမှာ ပေါပါတယ်။ တစ်ပုံကြီးပါ။ လှည်းတစ်စီး တိုက်လောက်တောင် ရသေးတယ်။ ငါ့မြေး လိုက်မလား”

“ဟုတ်သားပဲ အဘွားလူ။ သူ့ကို ခေါ်သွားပေါ့”

အဘွားလူက ရယ်လိုက်ကာ

“အံ့မယ်လေး၊ မလုပ်ပါနဲ့တော်။ ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေးပြီး ပိုးအင်္ကျီတွေ ဝတ်လာတဲ့ ကလေးကို အကျွန်တို့လို တောသူတောင်သားတွေ နေတဲ့နေရာကို ဘယ်ခေါ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဟိုကျယ်သ် သူ့ကို အဘွားလူ ဘာတွေ သွားကျွေးမှာလဲ။ အကျွန်တို့ ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တာလား” ဟု ဆိုကာ အဘွားလူသည် ရယ်၍ နေလေ၏။

“အဲ တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့။ အကျွန်ုပ်မြေးမကလေး ကြီးလာယင်တော့ အိမ်ထောင်ဖက် ကောင်းကောင်း ရွေးပေးရမယ်။ အဘွားလူတို့ တောမှာ လူချမ်းသာတွေ အများကြီးပဲ။ တချို့များ မြေတွေ မြေတွေပိုင်လိုက်တာ နည်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဧက ထောင်သောင်း ချီပြီးတောင် ရှိတယ်။ ကျွဲနွားတွေဆိုယင်လဲ ထောင်ချီပြီး ရှိတယ်။ ငွေအိုးတွေ ဆိုတာတော့ မပြော နဲ့တော့။ ငါ့မြေးတို့လို သူတို့မှာတော့ ရွှေတွေ၊ ကျောက်စိမ်းတွေတော့ သိပ်မရှိဘူးပေါ့။ မလေးငှက်မယ်ကတော့ အဲဒီလို တောလူချမ်းသာတွေကို အထင်သေးရင် သေးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အကျွန်တို့ တောသူတောင်သားတွေ အမြင်မှာတော့ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ကောင်းကင်ဘုံမှာ နေရသလိုပဲ”

“ကဲ ဒီလိုဆိုယင် အဘွားလူပဲ ကြည့်စီစဉ် ပေးလိုက်ပါ၊ ငှက်မယ်

သဘောတူပါတယ်”

“အံ့မယ်လေး၊ မနောက်ပါနဲ့ မလေးငှက်မယ်ရယ်။ မလေးငှက်မယ်ကတော့ မှူးကြီးမတ်ကြီးသား ဆိုယင်တောင် လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကျွန်ပြောတဲ့ လူချမ်းသာမျိုးတော့ အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေး ငှက်မယ်က သဘောတူသည့်တိုင် သခင်မကြီးဝမ်းက ဘယ်သဘောတူပါ့မလဲ”

ချောချိုကလေးမှာ ထိုစကားများကို နားမထောင်ချင်သဖြင့် အဘွားလူ၏ မြေးမကလေး ချင်အဲ့နှင့် စကားပြောလျက် ရှိလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စိတ်သဘောထားချင်း တူသဖြင့် ခဏကြာလျှင် အလွမ်းသင့် သွားလေ၏။

အဘွားလူ စကားကြာကြာပြောနေလျှင် နတ်ငှက်မယ် ပင်ပန်းမည်စိုးသည့်အတွက် ပင်အဲသည် အဘွားလူကို လက်တို့ကာ

“အဘွားလူ၊ ဒေါ်လေးဝမ် တို့နဲ့ မတွေ့ရသေးဘူးဆို။ တစ်ယောက်ယောက်ကို လိုက်အပို့ ခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ သူတို့နဲ့ တွေ့မှလဲ အဘွားလူ လာရကျိုးနပ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

အဘွားလူက ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် နတ်ငှက်မယ်က

“နေစမ်းပါဦး အဘွားလူရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေရတာလဲ။ ထိုင်စမ်းပါဦး။ အဘွားလူ တို့ အကြောင်းကို မေးရဦးမယ်။ ခုတစ်လောမှာ အဘွားလူတို့ ဘယ်လိုများ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသလဲ”

အဘွားလူမှာ နတ်ငှက်မယ်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် ဝမ်းသာ အားရဖြစ်ကာ

“မလေးငှက်မယ် ကူညီစောင့်မလိုပေါ့ မလေး ငှက်မယ်ရယ်။ မလေး ငှက်မယ်သာ မကူညီဘူး ဆိုယင် ဒင်းလေး ရဲ့ ဖအေနဲ့ မအေ ငတ်သေတာ ကြာလှရောပေါ့။ တောမှာ လုပ်စားကိုင်စားရတယ်ဆိုတာ ပင်ပန်းပေမယ့် ခုတော့ မြေလေး လဲ တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက်တော့ ဝယ်နိုင်ပါပြီ။ ရေတွင်းလည်း တူးပြီးပါပြီ။ မြေကွက်ကလေးထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ကလေး၊ သီးပင်စားပင်ကလေးလဲ စိုက်တော့ ချောင်လည်တယ်လို့ပဲ ပြောပါတော့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ဆိုယင်လဲ မလေးငှက်မယ်ကပဲ ကူညီထောက်ပံ့လို့ အဘွားလူတို့မှာ အဝတ်အစားဆိုယင်လဲ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ဝတ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကိုယ့်ရွာမှာ ဆိုယင်တော့ သောင်သာပါတယ်။ ချောင်ချောင်လည်လည်ကပဲ ဆိုပါတော့။ အမိဒွဗုဒ္ဓ။ တစ်နေ့က သင်းကလေးရဲ့ဖအေ ရွှေမြို့တော်ကိုလာတော့

မလေးငှက်မယ်တို့အိမ် အရှာအဖွေ ခံရတယ်လို့ ကြားခဲ့ တော့
စိတ်မကောင်းလိုက်တာလေ။ အဘွားလူဖြင့် တက်ချက်ပြီး
သေသွားမလားတောင် ထင်လိုက်မိသေးတယ်။ အရှာ အဖွေခံရတာ
မလေးငှက်မယ်တို့အိမ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရတော့မှ
စိတ်အေးသွားပေတော့တယ်။ သခင်ကြီးလဲ ရာထူး တိုးတယ်လို့
နောက်မှကြားရတယ်။ အကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ လာချင်လိုက်တာ။
ဒါပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း လယ်အလုပ် ယာအလုပ် ဆိုတာ မအားနိုင်ပါဘူး
မလေးငှက်မယ်ရယ်။

“မနေ့ကတော့ မယ်မယ်ဆုံးတယ်လို့ ကြားတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက
အကျွန်က ပဲဆွတ်နေတုန်းတော့ သတင်းလဲ ကြားရော ပဲလဲ
ဖြောင့်ဖြောင့်ဆွတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ယာထဲတင် လှဲအိပ်ပြီး ငိုနေတော့တာပဲ။
သားမက်ကိုလဲ ပြောခဲ့တယ်။ နင်တို့ လုပ်စရာရှိတာကို နင်တို့ဘာသာ
ဆက်လုပ်ကြတော့လို့။ သားမက်နဲ့ သမီးကလဲ တော်ရှာပါတယ်။
မလေးငှက်မယ်တို့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ သူတို့လဲ မယ်မယ်ဆုံးတယ်
ကြားတော့ ငိုလို့။ ဒီနေ့ မနက်ကျတော့။ အကျွန်ုပ် ကို ရွှေမြို့တော်ကို
လိုက်ပို့လိုက်ကြတာပဲ။ အကျွန်လဲ မြို့မှာ ဘယ်သူမေးရမှန်းမသိ ဘာမသိနဲ့
စွတ်လာတာ။ ဝင်းတံခါးနား ရောက်တော့မှပဲ တံခါးမှာ ရေးထားတဲ့
နတ်ရုပ်ကြီးတွေကလဲ ဆေးတွေပျက်လို့။ ဒီတင် အကျွန်လဲ
ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတာ ပေါ့။ ဒါနဲ့ နောက်ဖေးပေါက်ကဝင်ပြီး ချူယွီရဲ့ မိန်းမကို
လိုက်ရှာတယ်။ သူ့ကိုလဲ မတွေ့ဘူးရှင်။ အပြစ်ရှိလို့ အလုပ်က
ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ အထဲမဝင်ရတော့ဘူးပေါ့။
အကျွန်ုပ်ကိုသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် တွေသည် အထိ ဝင်းအပြင်မှာ
စောင့်နေရတယ်။ မလေးငှက်မယ် နေထိုင်မကောင်းဘူးဆိုတာ လုံးလုံးကို
မသိဘူးတော်”

အဘွားလူမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း ငိုနေလေပြီ။

ပင်အဲသည် သခင်မဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ်အတွက် စိုးရိမ်ကာ အဘွားလူ
စကားပြတ်အောင် မစောင့်တော့ဘဲ အတင်းဆွဲခေါ်လျက်ရှိလေပြီ။

“ကဲ အဘွားလူ။ ဒီလောက်တောင် စကားပြောရတာ
အာခေါင်ခြောက်လှရောပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ကလေး ဘာလေး
သွားသောက်လိုက်ကြဦးစို့”

ပင်အဲသည် ချင်အဲ့ကို ချောချိနှင့်အတူ ထားခဲ့ကာ အဘွားလူကို
အစေခံများ တန်းလျားဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

“အဘွားလူ လက်ဖက်ရည်တွေဘာတွေ မသောက်ချင်ပါဘူးကွယ်။

မယ်မယ်ရဲ့ သင်္ချိုင်းကိုသာသွားပြီး ကန်တော့ ချင်ပါတယ်။ အဘွားလူကို တစ်ယောက်လောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါလား။”

ပင်အဲက

“တဖြည်းဖြည်းတော့ သွားတာပေါ့ အဘွားလူရယ်။ အဘွားလူလဲ ဒီနေ့ပြန်မှာမှ မဟုတ်သေးတာ။ ကျွန်မ ခေါ်လာတာက တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး အဘွားလူရေ။ အဘွားလူက စကားတွေ လျှောက်ပြောပြောနေယင် ဒေါ်လေး ဝမ်း တို့တစ်တွေ မယ်မယ်ကို အမှတ်ရပြီး ငိုကြွေးမှာ စိုးလို့ ခေါ်လာတာ။ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့နော် အဘွားလူ”

“အမိဒွဗုဒ္ဓ၊ ငါ့မြေး တော်ပါပေတယ်အေ။ နို့နေစမ်းပါဦး။ မလေးငှက်မယ်ရဲ့ ရောဂါကကော ဘယ်လို နေသလဲ။ သမားတော်တို့ ဘာတို့ မပင့်ကြဘူးလား။”

“အဘွားလူ ဘယ်လိုထင်လို့လဲ နည်းနည်း ရောဂါကြီးတယ်လို့များ မထင်မိဘူးလား။”

“အင်း၊ နည်းနည်းတော့ ကြီးတယ်လို့ အထင်သား။”

ထိုစဉ် နတ်ငှက်မယ်၏ ခေါ်သံကို ကြားရသဖြင့် ပင်အဲသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ခုတင်နား သို့ရောက်သည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ပင်အဲသည် ဖုန်အဲအား အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း နေစဉ် ကျိလျှံ ဝင်လာလေ၏။ ကျိလျှံသည် ခုတင်မီးဖိုကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ စကား မပြောဘဲ အခန်းထဲတွင် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ ထိုင်နေလေ၏။ ချီယုန်သည် အထဲသို့ ဝင်သွားကာ လက်ဖက်ရည် သွားပို့ ပြီးလျှင် ခိုင်းလျှင်လုပ်ရန် အသင့်စောင့်နေလေ၏။ အခန်းထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် မည်သည့်စကားများကို ပြောဆို နေကြသည်ကို မည်သူမျှ မကြားရချေ။ ကျိလျှံသည် ပင်အဲကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“နင်တို့ မလေးငှက်မယ် ဆေးသောက်ရဲ့လား။”

“မသောက်ယင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ သခင်လေး။”

“ဒါတော့ ငါလဲ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ငါ့ကို သေတ္တာသော့ ပေးစမ်း။”

ပင်အဲသည် ကျိလျှံ စိတ်ဆိုးနေမှန်း သိသည့်အတွက် ဘာမျှမမေးရဲဘဲ အပြင်သို့ထွက်လာကာ ထိုအကြောင်းကို နတ်ငှက်မယ်အား တိုးတိုးထပ်၍ ပြောလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က မညှိသို့မျှ မပြောသည့်အခါတွင် ပင်အဲသည် သေတ္တာ ကလေးတစ်လုံးကို ယူလာကာ ကျိလျှံရှေ့တွင် ချပေးခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

“နင်က ဒီလောက်တောင် ဘာများ အရေးကြီးနေတာလဲ။ သော့ ယူပေးစမ်းပါလို့ ငါပြောနေတယ်”

ပင်အဲသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ သေတ္တာကလေး ထဲမှ သော့ကိုထုတ်ကာ သေတ္တာဖွင့်ပေးလေ၏။

“ဘာယူပေးရမလဲ သခင်လေး”

“အဲဒီသေတ္တာထဲမှာ ဘာရှိလို့လဲ”

“သခင်လေး လိုချင်တာသာ ပြောပါလေ။ ရှိယင် ယူပေးမှာပေါ့” ဟု ပင်အဲက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ငို၍ပြောလေ၏။

“ငါ ဘာပြောစရာ လိုသေးသလဲ။ နင်ဂြိုဟ်မွေ့လို့ တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရတာ။ ခုဆိုယင် မယ်မယ့်အသုဘ အတွက် ငွေစင်ပိဿာ လေးငါးဆယ်လောက် လိုနေတယ်။ ဦးကြီး ကျိချိန်က ပြောတော့ တို့မြေစာချုပ်တွေ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ မြေစာချုပ်တွေကို ပေါင်ပြီး ပိုက်ဆံရှာတဲ့။ ခုတော့ ဘာမှလဲ ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့တစ်တွေ အရှက်ကွဲ အောင် နင်လုပ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ငါကတော့ ဒီလောက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ လုပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မယ်မယ် ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အကုန်ရောင်းပစ်လိုက်မှာ။ နင့်သဘောထား ကကော”

ပင်အဲသည် သုန်မှုန်စွာ သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းများကို ထုတ်နေစဉ် ဟုန်ယုသည် ပြေးဝင်လာကာ

“အစ်မရ၊ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်၊ မလေးငှက်မယ် အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေတယ်”

ပင်အဲသည် ကျိလျှံကို စကားပြောမနေတော့ဘဲ နတ်ငှက်မယ်၏ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ရာ နတ်ငှက်မယ်မှာ လေထဲတွင် ကုတ်ခြစ်နေသည့်နှယ် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ပင်အဲသည် နတ်ငှက်မယ်ကို အတင်းဝင်၍ ပွေ့ရင်း အကူအညီ အော်ဟစ်၍ တောင်းလေ၏။ ကျိလျှံသည် ပြေးထွက်လာကာ နတ်ငှက်မယ်၏ အခြေ အနေကို မြင်သည်တွင် ခြေကို ဆောင့်လိုက်ရင်း

“အံမယ်လေးဗျ။ ဒုက္ခရောက်ပြီ ထင်ပါတယ်” ဟုဆိုကာ မျက်ရည်တွေ ကျလာလေ၏။

ထိုစဉ် ဖုန်အဲ ဝင်ရောက်လာပြန်ကာ

“အပြင်က အစေခံတွေက သခင်လေးကို မေးနေကြတယ်ရှင်” ဟုလာပြောသဖြင့် ကျိလျှံသည် အပြင်ထွက်လာ ခဲ့ရပြန်လေ၏။

နတ်ငှက်မယ်မှာ သတိကောင်းစွာ မရတော့ဘဲ
ကယောင်ကတမ်းတွေကို ပြောဆိုလျက်ရှိသဖြင့် အစေတော်များ က
ငိုကြသည်တွင် ချောချိကလေးမှာ ငိုသံကြားရသည့်အတွက် ပြေးဝင်လာလေ၏။
အဘွားလူလည်း ခုတင်မီးဖိုကြီးနားသို့ ရောက်လာကာ တရားစာများကို
ရွတ်ဖတ်လျက်ရှိရာ ခဏကြာလျှင် နတ်ငှက်မယ်မှာ အနည်းငယ် ငြိမ်သက်စ
ပြုလာ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းမှာလည်း အစေတော်သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်
အလန့်တကြား လာပြောသည့်အတွက် လိုက်လာရာ အနည်းငယ်
သက်သာနေသည့် နတ်ငှက်မယ် ကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင်မှ
စိတ်အေးသွားလေ၏။ အဘွားလူကို နှုတ်ဆက် ပြီးလျှင် မည်သည့်အချိန်က
ရောက်နေသနည်းဟု မေး၏။ သို့ရာတွင် အဘွားလူသည် ဒေါ်လေးဝမ်းကို
ဂါရဝပြုပြီးနောက် အခြား အကြောင်းများကို မပြောနိုင်သေးဘဲ နတ်ငှက်မယ်
နေထိုင်မကောင်းသည့် အကြောင်းကိုသာလျှင် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ်
ဆွေယွမ် ရောက်လာပြီးလျှင်

“ဒေါ်လေးဝမ်းကို သခင်ကြီး ကျီချိန် ခေါ်နေတယ်” ဟု လာရောက်
ပြောသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ပင်အဲ ကို မှာစရာ ရှိသည်တို့ကို မှာကာ
ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ယခုအချိန်၌ နတ်ငှက်မယ်မှာ ကောင်းစွာသတိရလျက် ရှိလေပြီ။
နတ်ငှက်မယ်သည် အဘွားလူ၏ မန်းမှုတ်သည့် ဂါထာများကို ယုံကြည်လေ့ရှိသူ
ဖြစ်သည့်အတွက် အစေတော်များကို တခြားသို့ လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင်
အဘွားလူအား သူ့ ခုတင်အနီးတွင် လာထိုင်ရန် ခေါ်လေ၏။ နတ်ငှက်မယ်က
နာနာဘာဝတို့ကို မြင်ခဲ့သည့် အကြောင်းကိုပြောသည့် အခါ၌ အဘွားလူက
မိမိတို့ရွာရှိ ဘုရားဝတ်ကျောင်းကို စောင့်သည့်နတ်များမှာ
အလွန်တန်ခိုးရှိကြောင်း။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ ပူစရာ မလိုကြောင်းဖြင့်
ပြောလေ၏။

နတ်ငှက်မယ်က

“ဒီလိုဆို ကျွန်မအတွက် ဆုတောင်းပြီး ပူဇော်ပေးစမ်းပါ
အဘွားလူရယ်။ လှူဖို့တန်းဖို့ ပိုက်ဆံတို့ဘာတို့ လိုယင် ကျွန်မမှာ ရှိပါတယ်” ဟု
ဆိုကာ နတ်ငှက်မယ်သည် ရွှေလက်ကောက်တစ်ဘက်ကို ထုတ်ကာ
အဘွားလူကို လှမ်းပေး လိုက်လေ၏။

“မလိုပါဘူး မလေးငှက်မယ်ရယ်။ အကျွန်တို့တောမှာ အဲဒီ
ဝတ်ကျောင်းသွားပြီး ဆုတောင်းလို့ နေထိုင်ကောင်း လာယင် ကြေးပြားလေး
နည်းနည်းလောက် လှူလိုက်တာပါပဲ။ ဒီလောက် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်တွေကို
လှူဖို့တန်းဖို့ မလို ပါဘူး။ မလေးငှက်မယ် အတွက် အကျွန် ဆုတောင်းပြီး

သွားလှူပေးပါမယ်။ ပျောက်တော့မှ မလေးငှက်မယ် သဒ္ဓါ သလောက် လှူချင်တယ်ဆိုယင် လှူပေါ့”

အဘွားလူမှာ ရိုးသားစွာ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ် မှာလည်း မတိုက်တွန်းသာ တော့ချေ။

“ငှက်မယ်ရဲ့ အသက်ဟာ အဘွားလူရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်နော်။ သမီးလေးချောချို ဆိုယင်လဲ ချူချာနေတာပဲ။ သူ့ကိုလဲ အဘွားလူရဲ့ လက်ထဲကိုပဲ အပ်ပါတယ်”

အဘွားလူက အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်ကာ

“ဒီလိုဆိုယင် အချိန်ရှိသေးတယ်။ အဘွားလူ ဒီနေ့ပဲ ရွာကို ပြန်မယ်လေ။ နေထိုင်ကောင်းမှသာ မလေးငှက်မယ် လှူဒါန်းချင်သပ ဆိုယင် လှူဒါန်းပါ”

နတ်ငှက်မယ်မှာ မိမိနိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမူခဲ့သည့်သူများ၏ လိပ်ပြာက ခြောက်လှန့်နေသည်ဟု ယူဆနေသည့် အတွက် အဘွားလူ မြန်မြန်ပြန် စေချင်လှပြီ။

“အဘွားလူ မြန်မြန်ပြန်ပြီး ဆုတောင်းပေးမယ် ဆိုယင်တော့ ငှက်မယ် ဒီနေ့ည ကောင်းကောင်းအိပ်နိုင်ပြီပေါ့ အဘွားလူရယ်။ အဘွားလူရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ အဘွားလူ မြေးမကလေးကိုလဲ ဒီမှာ ထားချင်ယင် ထားပစ်ခဲ့ပါ”

“ကလေးမကလေးက တောသူ မဟုတ်လား မလေးငှက်မယ်ရဲ့။ မပြောတတ် မဆိုတတ်နဲ့၊ ထားပစ်ခဲ့လို့ မဖြစ် ပါဘူး။ ပြန်ခေါ်သွားမှပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အဘွားလူရယ်။ ငှက်မယ်နဲ့ အဘွားလူ ဆိုတာ ဆွေမျိုးတွေလို နေကြတာပဲ။ ဒီတော့ ဒါတွေ သိပ် အရေးမကြီးပါဘူး။ ငှက်မယ်တို့မှာ အလျင်တုန်းကလို မသောင်သာလှပေမယ့် ပါးစပ်တစ်ပေါက် အတွက်နဲ့တော့ ထူးမကုန် တော့ပါဘူး”

အဘွားလူသည် သူတို့အိမ်တွင် တစ်ယောက်စာ သက်သာသည့် အတွက် မြေးမကလေးကို ထားပစ်ခဲ့ချင်၏။ သို့ရာတွင် သူ့မြေးမကလေးက နေမည် မနေမည်ကို မပြောနိုင်သေးချေ။ အဘွားလူသည် မြေးမကလေး သဘောကို တီးခေါက်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ယခုအချိန်၌ အဘွားလူ၏ မြေးမကလေး ချင်အဲမှာ ချောချိကလေးနှင့် ခင်မင်နေကြ ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မခွဲလိုကြတော့ချေ။ သို့ဖြင့် အဘွားလူသည် မြေးမကလေးကို ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ရန် မှာကြား ပြီးနောက် ပင်အဲကို နှုတ်ဆက်ကာ ရွာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့လေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဤတွင် တော်ဦးမည်။

မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်သည် ကျိဆွေမျိုးစုက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည့် ကျောင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဝင်းထဲတွင် မထားဘဲ မြောက်နန်းမတော် အလည်ရောက်လာစဉ်က ဆောက်လုပ်ထားသည့် မဟာနန္ဒာဥယျာဉ်ကြီးနှင့် တွဲထားလေ၏။ သို့ရာတွင် မြစ်မ်းမှန်ကူကျောင်းတိုက်သည် ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေရှိသည့်အလျောက် ကျိစံအိမ်ကြီးမှ အလှူငွေထောက်ပံ့ရခြင်း မရှိချေ။ သီလရှင်ကျောင်းတိုက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သီလရှင်များသည် ဆရာလေး မြောင်ယု ပျောက်ဆုံးသည့်ကိစ္စကို ရဲသို့တိုင်ပြီးနောက် လူဆိုးများကို ဖမ်း၍ မမိသေးမချင်း သူတို့ဆရာလေးမြောင်ယု၏ အခြေအနေကို မသိရသေးမချင်း ထိုကျောင်း တိုက်မှ မသွားလိုကြသေးချေ။

ကျိစံအိမ်ဝင်းကြီးထဲရှိ စာရင်းကိုင်များအားလုံးသည် ဆရာလေး မြောင်ယုအား လူဆိုးများ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင် သွားကြကြောင်းကို သိကြသည့်တိုင် အသေးအဖွဲ ကိစ္စတစ်ရပ်ဟု ယူဆသည့်အတွက် ထိုအကြောင်းကို ကျိချိန်အား ပြောမပြကြချေ။ ထိုကိစ္စအတွက် ရတက်ပွေနေရသူမှာ ဆီချွန်း တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မကြာမီ ထိုသတင်းသည် ပေါက်ယုနားသို့ ရောက်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် သတင်း အမှန်အတိုင်း ရောက်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဆရာလေးမြောင်ယုသည် စိတ်ပြောင်းသွားကာ လူတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်၍ ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်ဟူသော သဘောမျိုး ဖြစ်လေ၏။ ပေါက်ယုကမူ “ဆရာလေးမြောင်ယုဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီလိုမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကို လူဆိုးတွေက ခိုးယူ သွားတာ ဖြစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ဆရာလေးမြောင်ယုဟာ ခေါင်းမာသူ ဖြစ်လေတော့ လူဆိုးတွေကိုလဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အလျော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် မြောင်ယုနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် သတင်း တစ်စုံ တစ်ရာ မရသည့် အတွက် ပေါက်ယုမှာ တမိုင့်မိုင် တတွေတွေ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဆရာလေးမြောင်ယုက သူ့ကိုယ်သူ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ အပြင်ဘက်ကလူ” လို့ မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဆရာလေးဟာ အင်မတန် ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး တစ်ယောက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရလေသလဲ။ ဟိုတုန်းက ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ နေခဲ့ကြရတာဟာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသလဲ။ အစ်မတော် မြောက်နန်းမတော်အဖြစ် အကောက်ခံရပြီးတဲ့ နောက်မှာ မိန်းကလေးတွေလဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေသူသေကြ။ အိမ်ထောင်ကျသူ ကျကြနဲ့။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲသွားသွား ဆရာလေးမြောင်ယုကတော့ အညစ် အကြေးတွေ ကင်းစင်တဲ့သူမို့လို့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ အစဉ်အမြဲ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ငါ့ထင်ခဲ့မိတယ်။ ခုတော့ ဆရာလေး ခမျာ အဖြစ်ဆိုး လိုက်တာနော်။ မလေးထိုက်ယုရဲ့ အဖြစ်ကမှ

တော်ပေလိမ့်ဦးမယ်”

ထိုသို့ တွေးရင်း ပေါက်ယုသည် လောကကြီးသည် မာယာဘုံမျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ လူတို့သည် မွေးဖွားလာ ပြီးနောက် လေနှင့် လွင့်မှုတ်သော တိမ်တိုက်များသဖွယ် ကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားရကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေးသားထားသော ရှေးပညာရှိ ရှန်ဇု၏ စာပုဒ်များကို သတိရမိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ငိုလျက်ရှိလေရာ ဤသည်ကို မြင်သော မာလာနှင့် အခြားအစေတော်များက ပေါက်ယုသည် ပြန်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီဟု ထင်သဖြင့် အမျိုးမျိုး ချောမော နှစ်သိမ့်ကြလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ယု မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤမျှ ပူဆွေးသောက ရောက်နေရသည်ကို မသိသည့် အတွက် အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျသေး၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ ငေးဝိုင်မြဲ ငေးဝိုင်လျက် ရှိပြီး ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် အကျိုးအကြောင်းကို မသိရသည့်အတွက် စုံစမ်း ကြည့်ရာ မြှောင်ယုကို လူဆိုးများက ခေါ်သွားသည်ဟု သိရသည့်အခါမှ သူကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့တိုင်အောင် ပေါက်ကြည် သည် ပေါက်ယု တစ်ယောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ရန်အတွက် သူ့ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ခြင်း ပြုရလေ၏။

“ကျိလန်ဟာ ကျောင်းပြန်မတက်တော့ပေမယ့် အိမ်မှာတင် စာကို နေ့ရောညပါ ကြိုးစားတယ်လို့ သိရတယ်။ ကျိလန်ဟာ မယ်မယ်ရဲ့ မြေးချစ် တစ်ယောက် မဟုတ်လား။ မယ်မယ်ဟာ မြေးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ မောင့်ကိုလဲ စာ ကြိုးစားစေချင်တယ်။ စာတော်စေချင်တယ်။ ဦးကြီးကျိချန် ဆိုယင်လဲ မောင့်အတွက် အမြဲစိတ်ပူနေရတယ်။ ခုလို မောင် စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်နေလို့ မောင့်ကျန်းမာရေး ပျက်စီးသွားယင် ပေါက်ကြည်တို့ အားလုံးဒုက္ခ ရောက်ကုန်ကြမှာ သိရဲ့လား”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့ဖြေရမှန်း မသိချေ။ အတန်ကြာသည့် အခါတွင်

“ဒီပြင်လူ တွေအတွက် မောင်က ဘာစိုးရိမ်ပူပန် နေရမှာလဲ။ မောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်တို့မိသားစုကြီး စီးပွားရေးပျက်သွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ပေါက်ကြည်က ပြောနေတာပေါ့။ မောင့်မိဘတွေက မောင့်ကို ဆွေမျိုးစုကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းစေချင်တယ်။ မောင်က ခုလို စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်နေမယ် ဆိုယင် သူတို့ ဘယ်မှာ စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

ပေါက်ယုသည် ထိုစကားကို ပြန်၍ ချေပခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ထားလေ၏။ ပေါက်ကြည်သည် ပေါက်ယု ဖြစ်ပျက်နေပုံကို မသိယောင်ပြုကာ ရှေ့ယွေ့နှင့် အခြားအစေတော် တစ်ယောက်အား ပေါက်ယုကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုရန် မှာခဲ့ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ခန်းဆောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်အခါ၌ ပေါက်ယု တွေးမိသည်မှာ

“ဇူချွန်း တစ်ယောက် ဒီကို ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် သူနဲ့စကား တစ်ခါမှ ကောင်းကောင်း မပြောရသေးဘူး။ သူက ရှေ့ယွေ့တို့ ချူဝမ်းတို့လို ငါ့ဆီမှာနေလာတဲ့ အစေတော် မဟုတ်တဲ့အခါကျတော့ ငါကလဲ သူ့ကို သိပ်ဂရုမစိုက်လှဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဆက်ဆံခဲ့မိတယ်။ ဇူချွန်းဟာ တစ်ခါတုန်းက ငါ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့စဉ်က ငါ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့တာပဲ။ သူ လက်ဆောင် ပေးထားတဲ့ မှန်ကလေးတောင် ငါ့ဆီမှာရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဇူချွန်းဟာ ငါ့အပေါ်မှာ တကယ်ကောင်းခဲ့ ပေတာပဲ။ ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။ ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဖော်တောင် မရတော့ဘူး။ မလေးပေါက်ကြည် ကြောင့်တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ သူ့အပေါ်မှာရော သူ့သခင်မဖြစ်တဲ့ မလေးထိုက်ယု အပေါ်မှာရော ကောင်းရှာသားပဲ။ အပြင်သွား နေလို့ရယင် ဇူချွန်းဟာ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ ရွှင်ရွှင် လန်းလန်း စကား ပြောနေသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါပြန်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရှောင်ထွက်သွား တော့တာပဲ။ မလေးထိုက်ယု ဆုံးပြီးပြီးချင်း လက်ထပ်လို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေပုံကျရဲ့။ ဪ ဇူချွန်း၊ ဇူချွန်း၊ နင်ဟာ အကင်းပါးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ငါ ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးလား ဇူချွန်းရယ်။ ခုနေ ဆိုယင် တခြားအစေတော်တွေ အိပ်ချင်လဲ အိပ်ကြရော့မယ်။ မအိပ်ယင်လဲ ဇာထိုးပန်းထိုး လုပ်နေကြရော့မယ်။ ဒီတုန်းမှာ ဇူချွန်းနဲ့ သွားတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြရယင် ကောင်းမလား မသိဘူး။ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ် ဆိုယင်လဲ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ”

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ပေါက်ယုသည် ဇူချွန်းနှင့် တွေ့ရန် အပြင်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့၏။

ဇူချွန်း၏ အခန်းမှာ ဝင်းအနောက်ဘက်ခြမ်းတွင် ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်နားသို့ ခြေဖျားထောက်လာခဲ့ကာ အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အခန်းမှာ မီးလင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ကပ်ထားသည့် စက္ကူကို တံတွေးဖြင့် ခွာလိုက်ပြီးနောက် အပေါက်ကလေးမှ နေ၍ ကြည့်လိုက်ရာ မှန်အိမ်အနီးတွင်

တစ် ယောက်တည်း ထိုင်နေသော ဇူချွန်းကို တွေ့ရလေ၏။ ဇူချွန်းသည် ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ထိုင်၍ စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေ၏။

“ဇူချွန်း မအိပ်သေးဘူးလားဟင်”

ဇူချွန်းသည် အသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ သူ့ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“ဘယ်သူလဲ”

“မောင်ပါ”

“သခင်လေး ပေါက်ယုလား” ဟု ဇူချွန်းက သူ့အသံကို မှတ်မိသဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဇူချွန်းနဲ့ စကားပြောစရာ ကလေးရှိလို့ပါ။ မောင် အထဲကို လာပါရစေ”

အတန်ကြာသည့်အခါတွင် ဇူချွန်းက

“ပြောစရာရှိယင် မနက်မှ ပြောပါလား သခင်လေး။ ညဉ့်နက်လှပြီ၊ ပြန်ပါတော့”

ပေါက်ယု၏ ကျောသည် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဇူချွန်းသည် သူ့ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိမ့်မည် မထင်။ သို့ရာတွင် ထိုအတိုင်း ပြန်သွားပါက ယနေ့ညတွင် ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ပြီ။

“သိပ်မကြာပါဘူး၊ မေးခွန်းကလေး တစ်ခုလောက် မေးချင်ရုံလေးပါ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ မေးလေ”

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် အတန်ကြာသည့်အထိ မည်သို့မျှ မပြောချေ။

ပေါက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောသည့်အခါတွင် ဇူချွန်းသည် ပေါက်ယု စိတ်ဖောက်ပြန်အောင် လုပ်မိသလို ဖြစ်နေ မည် စိုးသည့်အတွက် ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့၏။

“သခင်လေး မပြန်သေးဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ဘက်မှာ ရပ်နေရတာလဲ။ ပြောစရာရှိယင် မြန်မြန်ပြောလေ။ သခင်မလေး တစ်ယောက်ကို သေအောင်လုပ်တာ အားမရသေးလို့ နေက်တစ်ယောက်ကို သေအောင် လုပ်နေပြန်တာလား”

ဇူချွန်းသည် ပေါက်ယုဖောက်ထားသည့် အပေါက်ကလေးမှ အပြင်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ သည့် ပေါက်ယုကို

မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဇူချွန်းသည် ပြန်လှည့်လာကာ မှိုင်းတွေတက်နေသော မီးစာကို ခြွေနေ၏။

ပေါက်ယုက သက်ပြင်းချလိုက်ကာ

“ဇူချွန်းရယ်၊ ဇူချွန်းဟာ ဟိုတုန်းက ဒီလောက် အသည်းမမာပါဘူး၊ အင်မတန် သနားတတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ ခုတော့ မောင့်အပေါ်မှာ အကြင်နာစကားလေး တစ်ခွန်းကိုတောင် မပြောတော့ဘူးနော် ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ဟာ ဇူချွန်း ဂရုစိုက်လောက်တဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ အလကား လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်လို့ မောင့်အပေါ်မှာ ဒီလောက်စိမ်းကားနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ သိပါရစေ ဇူချွန်းရယ်။ နောင်မှာ မောင့်အပေါ်မှာ စိမ်းကားချင်ယင်လဲ စိမ်းကားပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် စိမ်းကားရသလဲ ဆိုတာ ကိုတော့ မောင်သိပါရစေ။ မသိတောင် မောင့်အပေါ်မှာ ဘာကြောင့် ဒီလောက် စိမ်းကားတယ်ဆိုတာကို သိပြီးမှသေသွား ပါရစေ”

ဇူချွန်းက လှောင်ပြောင်သည့် အသံဖြင့်

“သခင်လေး သိချင်တာ ဒါပဲဆိုပါတော့။ ဒီပြင် ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးနော်၊ ဟုတ်လား။ ဒါပဲဆိုယင် ဇူချွန်း ပြောမယ်။ ဒီစကားတွေကို မလေးထိုက်ယု ရှိစဉ်ကတည်းက ကြားရဖန်များလို့ ရိုးနေပါပြီ သခင်လေးရယ်၊ တော်ပါတော့။ ဇူချွန်း ဝတ္တရားမကျေတာ ဘာရှိသလဲ၊ ရှိယင် ဒေါ်လေးဝမ်းကိုသာ ပြောလိုက်ပါ။ တကယ်တော့ ဇူချွန်းတို့ အစေတော် ဆိုတာ ကျွန်တွေပါ။ သခင်လေး ထားရာနေ စေရာသွားရမယ့် သူတွေပါ”

ဇူချွန်းသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုနေလေ၏။

အပြင်တွင်ရပ်နေသော ပေါက်ယုသည် ဇူချွန်း ငိုနေမှန်းသိသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခြေထောက်ကို ဆောင့်လိုက်လျက်

“ဒါတွေမပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ဇူချွန်းရယ်။ ဇူချွန်း ဒီကို ရောက်လာတာတောင် မောင့်ကို နားမလည်သေးဘူးလား။ မောင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာကို ဇူချွန်း မသိသေးယင် မောင်ပြောပါရစေ။ မောင် ရင်ကွဲပြီး သေစေ ချင်လို့ ဒီလိုလုပ်နေတာလားဟင်”

ပေါက်ယုက ထိုသို့ပြော၍မျှ မဆုံးမီ

“သခင်လေး ဘာတွေကို ပြောချင်နေလို့လဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ဟာ သခင်လေးတို့အိမ်မှာ အစေတော် တွေပါ သခင်လေး။ သူ့အပေါ်မှာ သခင်လေးမှားခဲ့တာရှိယင် တောင်းပန်ဖို့ဟာ သခင်လေးရဲ့တာဝန်ပဲ။ လက်ခံမခံကတော့ သူ့တာဝန်ပါလေ။ ဘာဖြစ်လို့

မဆိုင်တဲ့လူတွေကို ဆွဲထည့်နေရတာလဲ” ဟူသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

အိမ်တွင်းနှင့် အိမ်ပြင်တွင် ရပ်နေသည့် ဇူချွန်းနှင့် ပေါက်ယုတို့သည် လန့်သွားကြ၏။ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ရှေ့ယွေ့ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့စကားကို ကြားသွားသည့်အတွက် ရှက်နေလေ၏။

“ကဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး။ သခင်လေးတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ။ တစ်ယောက်ကလဲ တောင်းပန် တိုးလျှိုးလို့။ တစ်ယောက်ကလဲ တောင်းပန်တာကို ဥပက္ခာပြုနေတယ်။ ကဲ၊ မြန်မြန်တောင်းပန်လိုက် သခင်လေး။ အစ်မဇူချွန်းကလဲ တယ်ရက်စက်တာပဲနော်။ အပြင်ဘက် အအေးကြီးထဲမှာရပ်ပြီး ဒီလောက် တောင်းပန်နေတာတောင် သနားဟန် မပြသေးဘူးလား။ ခုလေးတင် မလေးငှက်မယ်က ပြောနေတယ်။ ညဉ့်နက်လှပြီတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ အအေးကြီးထဲမှာ ရပ်နေရတာ လဲဟင် သခင်လေး။”

အခန်းထဲမှ ဇူချွန်းက

“ဟုတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အပြင်မှာရပ်နေရတာလဲ။ ကျွန်မ ပြန်ဖို့ ပြောတာ ကြာလှပြီ။ ပြောစရာ ရှိယင်လဲ နက်ဖြန်မှ ပြောပါလို့ ပြောထားပြီပဲ။ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရပ်နေတယ်”

ပေါက်ယုသည် စကားပြောချင်သေးသည့်တိုင် ရှေ့ယွေ့ ရှိနေသဖြင့် မပြောဖြစ်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယု သည် ရှေ့ယွေ့ နှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

“သေလိုက်ပါတော့ ပေါက်ယုရယ်။ တစ်သက်လုံး ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့စကားကို သေသည်အထိ ပြောမသွားရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ အေးလေ၊ မပြောရပေမယ့် ငါ့စိတ်စေတနာကို နတ်သိကြားတွေ သိပါတယ်” ဟု တွေးရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလျက် ရှိလေ၏။

“ခက်တာပဲ။ သခင်လေးကလဲ အလကားငိုနေတာပဲ” ဟု ရှေ့ယွေ့က ညည်း၏။

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ သူဝင်လာသည့်အခါတွင် အိပ်ပျော်ချင်ယောင် ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

မာလာကမူ

“သခင်လေးကလဲ ပြောစရာရှိယင် မနက်ဖြန်မှ ပြောပါတော့လား။ ခုလို ညကြီးအချိန်မတော် သွားပြောတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ လူကြားယင် ပြောစရာ

ဖြစ်မှာပေါ့။ တကယ်လို့များ”

မာလာသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ပေါက်ယုကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“သခင်လေး၊ နေလို့ ထိုင်လို့တော့ ကောင်းတယ်နော်”

ပေါက်ယုက မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ခေါင်းကို ယမ်းပြသည်တွင် မာလာသည် ပေါက်ယုကို အိပ်ရာသို့ တွဲပို့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုညတစ်ညလုံး ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်တော့ချေ။

ဇူချွန်းမှာ ပေါက်ယု ပြန်သွားပြီးသည့် နောက်တွင် ခါတိုင်းထက် စိတ်ထိခိုက်ကာ တစ်ညလုံး ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်နေတုန်း သူ့ကို မိန်းမ ပေးစားလိုက်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းအသိပဲ။ အမှန်ကတော့ သူ့ကိုလိမ်ပြီး ပေးစားခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ နောက်သတိပြန်ရလာလို့ သူ့အဖြစ်ကို သူသိတော့ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ စိတ္တကြောင့် ဘုံးဘုံးလဲခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ သခင်လေးဟာ အသည်းနှလုံး မဲ့တဲ့ လူတယောက် မဟုတ်ရှာပါဘူး။ ဒီနေ့ သူပြောသွားတာ ကြားတော့ ငါစိတ်မကောင်း လိုက်တာ။ မလေးထိုက်ယုဟာ ကံဆိုးရှာတယ်နော်။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်သွားခဲ့ရဘူး။ ဒါကိုကြည့်ယင် လောကမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်ရဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားပေတာပဲ။ လူတွေဟာ တံလျှပ်ကို ရေထင်ပြီး ပျော်နေကြတယ်။ တကယ်အမှန်ကို တွေ့လိုက်တဲ့ အခါ ကျတော့ သူတို့မှာ ပူလိုက်ရ ဆွေးလိုက်ရနဲ့ ခိုကိုးရာ ရှာမရဘဲ ဖြစ်ကြရတယ်။ လူမိုက်တွေမှာတော့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကြရတယ်။ နည်းနည်း အစဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတွေမှာတော့ လေညင်းနဲ့ လရောင်ကို တိုင်တန်းပြီး ငိုကြွေးကြတယ်။ သေတဲ့လူတွေမှာ အသိစိတ်ရယ်လို့ ရှိချင်မှရှိကြပေမယ့် ရှင်တဲ့ လူတွေမှာတော့ ပူဆွေးရတာဟာ အတော့ မသတ်နိုင်ပါ ကလား။ သစ်ပင်တွေ၊ ကျောက်တုံးတွေ ဖြစ်ရတာကမှ တော်သေးတယ်။ သူတို့မှာ အသိဉာဏ်လဲမရှိ။ ပူဆွေးစရာလဲမရှိ၊ ငြိမ်းချမ်းလိုက်ပါဘိ တော့တယ်”

ထိုသို့ တွေးလိုက်သည့် အခါတွင်မူ ဇူချွန်းမှာ နေသာထိုင်သာရှိကာ စိတ်တည်ငြိမ်စ ပြုလာလေ၏။ သို့ဖြင့် အိပ်ပျော်တော့မည်ပြုစဉ် အရှေ့ဝန်းထဲမှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားရလေ၏။ မည်သို့ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

နတ်ငှက်မယ်သည် စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ကာ ကျင်လင်းမြို့သို့ ပြန်ခြင်း။

ချန်ယင်ကျီသည် ဘုရင်၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြောင့် ရွှေနန်းတော်သို့ ပြန်၍
ခစားရခြင်း။

နတ်ငှက်မယ် အကြီးအကျယ် နာမကျန်း ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားရသည့် အခါ၌
ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည် တို့သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကြလေရာ
အစေတော်များသည် ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်း၍ ယူလာကြလေ၏။
နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်ဆီကို လာမည်ပြုသည့်အခါတွင် ဒေါ်လေး ဝမ်ထံမှ
အစေတော်များ ရောက်လာကြကာ

“မလေးငှက်မယ် အခြေအနေကတော့ တော်တော်လေး ဆိုးနေတယ်။
ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ တစ်ခုခု ဖြစ်ဦးမယ် မထင်သေးဘူး။
သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးဝမ် တို့ကတော့ မလေးငှက်မယ်ဆီကို
မသွားကြသေးဘူး။ ဒီတစ်ခါ မလေးငှက်မယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ပုံက
တော်တော်ဆန်းတယ်။ မနေ့ညက သန်းခေါင်လောက် ကတည်းက ကယောင်
ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြောနေတာ သူ ကျင်လင်းကို ပြန်တော့မယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ
စာရင်းတစ်ခု ဖြည့်စရာ ရှိတယ်တဲ့။ လှေနဲ့ သံလျင်း ငှားပေးပါတဲ့။ အို
ပြောလိုက်တာ စုံနေတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ သခင်လေး ကျိုလျှံက
သူစိတ်ကျေနပ်အောင် ဆိုပြီး စက္ကူလှေနဲ့ စက္ကူသံလျင်းတစ်စင်းစီ
ငှားပေးရတယ်။ ခုထက်ထိတော့ လုပ်လို့ မပြီးသေးဘူး။ မလေးငှက်မယ်
ကတော့ လှေမရောက်သေးဘူးလားလို့ တစ်မေးတည်းမေးပြီး ငိုနေတာပဲ။
သခင်မကြီးက သခင်လေးတို့ဆီကို လွှတ်လိုက်လို့ အဲဒီကို ခု မသွားနဲ့တဲ့။
အခြေအနေ မကောင်းဘူးတဲ့။ သွားချင်းသွားယင် မလေးငှက်မယ် ဆိုးတော့မှ
သွားတော့တဲ့”

“အဲဒါဒုက္ခပဲ။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျင်လင်းမြို့ကို သွားချင်တာတဲ့လဲ”

မာလာက ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

“ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လောက်တုန်းက သခင်လေး စာရင်းတွေ မှတ်ထားတဲ့
ပုရပိုက်ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ စာရင်းသွင်းရတဲ့ အကြောင်းကို
အိပ်မက်မက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ပြောသလားမှ မသိတာ”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်လျက်

“ဟုတ်တယ်၊ အမှတ်ရပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာရင်းမှတ်တဲ့ ပုရပိုက်ထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားသလဲဆိုတာ မောင် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ လူဆိုတာ သေဖို့ပါလာပြီးသားဆိုတာ ထင်ရှားသွားတာပေါ့အေ။ မလေးထိုက်ယု တစ်ယောက်ကော ခုဆို ဘယ်ဆီ ဘယ်ဘဝများ ရောက်နေပြီလဲ မသိဘူးနော်။ မာလာပြောလိုက်မှ မောင် ရေးရေး သတိရလာ သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါ အိပ်မက်မက်ယင်တော့ အဲဒီ ပုရပိုက်ကြီးကို ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်။ ဒါမှ နောင်အနာဂတ်ကို ကြိုပြော နိုင်မှာ”

“တော်စမ်းပါ။ သခင်လေးဟာ တော်တော် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို ပြောတယ်။ မာလာက စိတ်ထဲထင်ရာကို ကောက်ပြောလိုက်တာ။ သခင်လေးက အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်နိုင်တော့ကော ဘာလုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောင်မှာကြိုတင်သိနေယင် မာလာအတွက် မောင် စိတ်မပူ ရတော့ဘူးပေါ့”

ထိုစဉ် သူတို့အနီးသို့ ပေါက်ကြည် ရောက်လာကာ

“ဘာတွေများ ပြောနေကြတာလဲ”

“မလေးငှက်မယ် အကြောင်းကို ပြောနေကြတာပါ” ဟု ပေါက်ယုက ပြီးလွယ်အောင် ဖြေလိုက်၏။

“သေမယ့်လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မကောင်း ပြောနေကြတာလဲ။ ဟိုတုန်းက ပေါက်ကြည်ဟာ လူတွေအကြောင်းကို မကောင်းပြောတတ်ရန်ကောလို့ ပေါက်ကြည်ကို အပြစ်တင်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည် ပြောတာတွေဟာ မမှန်ခဲ့ဘူးလား”

ပေါက်ယုက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်ကာ

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်၊ ကြည့်စမ်း။ မောင်မေ့နေတယ်။ အမလေး ပေါက်ကြည်ဟာ ရှေ့အနာဂတ်ကို ကြိုတင် ပြောနိုင်တယ်နော်။ ကဲ ဒီလိုဆိုယင် မောင့် အနာဂတ်ကို မေးစမ်းပါရစေဦး။ ပြောပြစမ်းပါ”

ပေါက်ကြည်က ရယ်လိုက်လျက်

“အို ဘယ်ကလာ ပေါက်ကြည်က အနာဂတ်ကို ကြိုပြောနိုင်ရမှာလဲ။ ပေါက်ကြည် ပြောတာက နတ်ဗေဒင်က အဟောထွက်တဲ့ အကြောင်းလောက်ကိုသာ ပြောနိုင်တာပါ။ ပေါက်ကြည် ပြောတာတွေကို အလေးအနက် ယူနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မောင်ဟာလေ ပေါက်ကြည်ရဲ့ ယောက်မလို့ပဲ။ တော်တော် အယူသည်းတယ်။ မောင့် ကျောက်စိမ်းတုံး ကလေး ပျောက်သွားတုန်းက ဆရာလေး မြောင်ယုဆီသွားပြီး နတ်ဗေဒင်မေးခဲ့တယ်လေ။ နတ်ဗေဒင်က ရေးတဲ့စာတွေကို ဘယ်သူမှ

အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့မရတဲ့ အခါကျတော့ မြောင်ယုဟာ အနာဂတ်ကို ဟောနိုင်တယ်တဲ့။ အကြားအမြင် ရတယ်တဲ့။ မလေးငှက်မယ်က ပြောတယ်။ ဘယ်မှာ အနာဂတ်ကို မြင်လို့လဲ။ ဘယ်မှာ အကြားအမြင် ရလို့လဲ။ အကြားအမြင် ရယင် ဆရာလေး မြောင်ယုဟာ ခုလိုလူဆိုးတွေက လာပြီး သူ့ကို ဖမ်းခေါ်သွားမယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ကြိုတင် မသိခဲ့သလဲ။ အဲ့ဒီတုန်းက ပေါက်ကြည် ပြောလိုက်တာဟာ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးသလို စွပ်ပြီး မှန်ချင်လို့ မှန်သွားတာ။ တကယ်တော့ နောင်မှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ပေါက်ကြည်လည်း ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အကြောင်းကို မပြောနဲ့။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုတောင် ကိုယ်ဘာဖြစ်မယ်လို့ ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မောင့်အကြောင်းကိုလဲ ပေါက်ကြည် ဘယ်မှာ ကြိုတင်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ တချို့လူတွေ အကြားအမြင်ရတယ် ဘာတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ညာနေတာပါ မောင်ရယ်။ ဒါတွေကို ယုံနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ကဲ သူ့အကြောင်းကို ထားပါဦးလေ။ ဆွေ့ကို အကြောင်းကို ပြောကြရအောင်ပါ။ မောင်တို့မှာ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် ဆိုတော့ သူလက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စကိုတောင် မေ့နေကြပြီ။ တကယ်ကတော့ သူလက်ထပ်တာဟာ မလေးပေါက်ကြည်တို့ မိသားစုမှာ တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ သူလက်ထပ်ပွဲကို ပြီးစလွယ် လုပ်ပေးလိုက်ရတာလဲ။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကိုလဲ မဖိတ်ဘူး။ မိတ်ဆွေတွေကိုလဲ မဖိတ်ဘူး။”

“မောင် ဘေးချော်သွားပြန်ပြီ။ ပေါက်ကြည်တို့မှာ အရင်းနှီးဆုံး ဆွေမျိုးဆိုလို့ မောင်တို့ မိသားစုပဲ ရှိတော့တာပဲ။ ပေါက်ကြည်တို့မှာ အရင်းနှီးဆုံး၊ ဆွေမျိုးရယ်လို့ သိပ်မကျန်တော့ဘူးလေ။ ပြီးတော့လဲ မယ်မယ်ရဲ့ အသုဘ ပြီးတာ သိပ်မကြာသေးခင်မှာ လူတွေကိုလဲ သိပ်မဖိတ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖိတ်သင့်သလောက်တော့ ဖိတ်ပါတယ်။ မောင်က မင်္ဂလာဆောင်ကို မရောက်တော့ ဘယ်သိမလဲ။ တကယ်တော့ ပေါက်ကြည်ရဲ့ ယောက်မအငယ်ကံကြမ္မာက ပေါက်ကြည် ရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ။ ဆွေ့ကိုနဲ့ ဧဝံစပ်ကြတုန်းကတော့ သူတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လက်ထပ်ပေးဖို့ မေမေစိတ်ထဲမှာ ရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုဆွေဖန်က ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေတော့ ဆွေ့ကိုက သူ့ကိစ္စကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်စေချင်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ပေါက်ကြည်တို့ အိမ်တွင်းရေးကလဲ မသာယာဘူး မဟုတ်လား။ သူကလဲ ဒေါ်လေးဆင့်တို့အိမ်မှာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒီ အထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ဘဏ္ဍာ တော် အဖြစ် အသိမ်းခံလိုက်ရတော့ သူ့မှာ အနေအထိုင် ပိုပြီးကျဉ်းကျပ်သွားတာပေါ့။ ဒေါ်လေးဆင့်ကလဲ သူ့အပေါ်မှာ သိပ်မျက်နှာသာ မပေးဘူးလေ။ ဒီတော့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ လုပ်ဖို့ မေမေ့ကို ပြောရတာ ပေါ့။ ခုတော့ ယဉ်လင်းဟာ သူ့ဘဝကိုသူ ကျေနပ်ပါတယ်။ မေမေ့ကိုလဲ ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်။ ချွေးမအရင်း ခွာညိုသွားထက် ဆယ်ဆလောက် သာလိမ့်မယ်။ ယင်အဲအပေါ်မှာလဲ ကောင်းရှာပါတယ်။ ဆွေ့ကိုအတွက် မယားကောင်း တစ်ယောက် ပါပဲ။ ဆွေ့ကို မရှိယင်လဲ သူတို့နှစ်ယောက် သင့်သင့်မြတ်မြတ်ပါပဲ။ “ဒါကြောင့်မို့ ခုပေါက်ကြည်တို့အိမ်မှာ အလျင် ကလောက် ချမ်းချမ်းသာသာ မရှိပေမယ့် မေမေ့အနေနဲ့ ဘာမှပူစရာမရှိပါဘူး။ အစ်ကို ဆွေ့ဖန်အတွက် ပူရတာ တစ်ခု ပါပဲ။ အစ်ကိုဆွေ့ဖန်လဲ အိမ်ကို ခဏခဏ ပိုက်ဆံမှာတော့ ဆွေ့ကိုပဲ ရှာကြံပြီး ပို့နေရတော့တာပဲ။ ခုတော့မြို့မှာရှိတဲ့ ပေါက်ကြည်တို့ အိမ်တွေအားလုံးလဲ ပေါင်ထားရတယ်လို့ ကြားတယ်။ တစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့။ ခု အဲဒီအိမ်ကို သူတို့ ပြောင်းနေကြတော့ မလို့တဲ့”

ပေါက်ယုက

“ဘာဖြစ်လို့ တခြားကို ပြောင်းနေကြဦးမှာတဲ့လဲ။ ဒီမှာဆိုယင် ပေါက်ကြည်အဖို့ အမေ့ဆီကို သွားချင်ယင်တောင် လွယ်တာပေါ့။ ဒီမှာ ကောင်းသားပဲ။ နယ်ကိုပြောင်းသွားတယ်ဆိုယင် ကိစ္စရှိလို့ သွားချင်ယင်တောင် တစ်နေ့ခရီးကြီး သွားရမှာ”

“အမေနဲ့ သမီးပေမယ့် ခုဟာက ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ ကိုယ် ဖြစ်လာပြီလေ။ ဒီတော့ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ် သီးသီး သန့်သန့် နေနိုင်ယင် ကောင်းတာပေါ့။ တစ်သက်လုံး ချွေးမတွေ၊ သားမက်တွေနဲ့ ဘယ်မှာနေနိုင်ပါ့မလဲ”

ပေါက်ယုက ငြင်းမည်အပြုတွင် ဒေါ်လေးဝမ်ထံမှ အစေတော် တစ်ယောက်ရောက်လာကာ

“မလေးငှက်မယ်ဆုံးပြီတဲ့။ အားလုံးအသုဘမှာ ရောက်နေကြပြီ။ သခင်မကြီးက သခင်လေးနဲ့ မလေးတို့လဲ လာခဲ့ ကြလို့ အခေါ် လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်သည့်အခါတွင် ခြေကို ဆောင့်လိုက်ကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ လေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း စိတ်ထိခိုက်သည့်တိုင် ပေါက်ယုကို ချောမော့ဖျောင်းဖျ နေရလေ၏။

“ကဲ၊ ဒီမှာ ငိုမနေနဲ့တော့လေ။ အသုဘကို သွားချည်ကြရအောင်စို့”

နတ်ငှက်မယ်၏ အဆောင်သို့ လာခဲ့ကြသည့်အခါတွင် အသုဘ မေးလာသူတွေ ရောက်ရှိနေကြပြီ တွေ့ရလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်၏

အလောင်းပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်သည် မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ငိုလျက်ရှိ လေ၏။ ပေါက်ယုမှာလည်း ကျိလျှံ၏ လက်ကို ကိုင်၍ ငိုလျက်ရှိရာ ကျိလျှံမှာလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသံထွက် အောင် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ သူတို့ ငိုသည်ကို တားမည့်သူဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ ပင်အဲ ရောက်လာကာ သူတို့ကို စိတ်ထိန်းရန် ပြောသည့်တိုင် မရတော့ချေ။

ကျိလျှံသည် အသုဘကိစ္စအဝဝကို ကွပ်ကဲရန် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ လိုင်တကိုခေါ်၍ ထိုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက် ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ လိုင်တအား အစီစဉ်ခိုင်းထားကြောင်းကို ကျိချိန်အားပြောရာ ကျိချိန်ကလည်း သဘော တူလိုက် လေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ အနည်းငယ်သာရှိသဖြင့် အသုဘကိစ္စကို မည်သို့စီစဉ်ရမည် မသိဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ နတ်ငှက်မယ်ရှိစဉ်က မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဖြင့် နေခဲ့ကြသည်ကို တွေးမိသည့်အခါတွင် ပို၍ ဝမ်းနည်းလာလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ချောချိကလေးကို အလောင်းဘေးတွင် မြင်လိုက်ရသည့်အခါ၌ကား ဖြေမဆည်နိုင် တော့ချေ။ ကျိလျှံသည် တစ်ညလုံး ငိုပြီးနောက် မနက်လင်းသည့် အခါတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ အစ်ကို ဝမ်ကျင်းကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ဝမ်ဇူတုန် ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဝမ်ကျင်းသည် သူ ထင်တိုင်းကြွကာ ဆွေမျိုးများအားလုံး ကိုလည်း ဂရု မစိုက်တော့ချေ။ ညီမငယ် ဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ် ကွယ်လွန်ကြောင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင် ဝမ်ကျင်းသည် အသုဘသို့ လာရောက်သင့်သည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နတ်ငှက်မယ်၏ အသုဘကို ဖြစ်သလို လုပ်ကြသည် ဟုဆိုကာ ဝမ်ကျင်းသည် ဒေါပွလျက် ရှိလေ၏။

“ငါ့နှမဟာ မင်းတို့အိမ်ထောင်စုကြီးကို အပင်ပန်းခံပြီး စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။ ငါ့နှမမှာ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိဘူး။ ဒီတော့ သူ့အသုဘကို မင်းတို့ ကောင်းကောင်းသဂြိုဟ်သင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုထက် ထိ ဘာမှ မစီစဉ်ရသေးဘူး”

ကျိလျှံကား ယခင်ကမှ ယောက်ဖဖြစ်သူကို ကောင်းစွာမနှစ်သက်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် ဤသို့ တစ်ဖက်စီးနင်း ပြောသည်ကို ဘာမျှမပြောဘဲ လျစ်လျူရှုထား လိုက်လေ၏။ ဝမ်ကျင်းသည် တူမဖြစ်သူ ချောချိကလေးကို ခေါ်ကာ

“အသက်ရှိစဉ်တုန်းက ညည်းအမေဟာ မယ်မယ်ကို ကျေနပ်အောင် ပြုစုနေရတာနဲ့ ညည်းအပေါ်မှာရာ၊ တို့အပေါ်မှာရော ဘာမှ ဝတ္တရား မကျေခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ခုဆိုယင် ငါ့တူမလေးလဲ အရွယ်ရောက်လာပြီး ငါ့တူမတို့

မိသားစု အပေါ်မှာ ဦးကြီး တင်တင်စီးစီး လုပ်ခဲ့တာ မြင်ဖူးသလား။ ခု ညည်းအမေ မရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ညည်းအမေ ဘက်က ရင်းရင်းချာချာဆိုလို့ ဦးကြီးတို့လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီတော့ ညည်းကို ဦးကြီးပဲ ကြီးပြင်းလူလား မြောက်အောင် မွေးရတော့မှာပဲ။ ညည်းအဖေဆိုတာလဲ ပြောမနေနဲ့၊ ညည်းကို ဒီလောက်ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ တခြား မှာသာ ကောင်းချင်ကောင်းမယ်။ ကိုယ့်သားမယား အပေါ်မှာကျတော့ လျစ်လျူရှုထားတာပဲ။ သူ့ အမြောင်မယား မလေး ယု သေတဲ့နှစ်ကဆိုယင် ဦးကြီး ရွှေမြို့တော်မှာတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လှလှပပ သင်္ဂြိုဟ်တယ်တဲ့။ ပိုက်ဆံတွေ ကုန်လိုက်တာ သောက်သောက်လဲ ပဲတဲ့။ ခု ညည်းအမေ ကျတော့ သူဘယ်လို သင်္ဂြိုဟ်သလဲ။ ညည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။ ညည်းကလဲ တစ်လုံးမှ မပြောဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။”

“မေမေရဲ့ အသုဘကို လှလှပပ ဖြစ်အောင် ဖေဖေလုပ်မှပေါ့ ဦးကြီးရယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ချောချိတို့မှာ ဟိုတုန်းကလို ချောင်ချောင်လည်လည် မဟုတ်တော့ စိတ်ရှိတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ခုဆိုယင် ကိစ္စသာ ဖြစ်နေဘယ်။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရယ်လို့ ရှိတာ မဟုတ်တော့ စိတ်ရှိတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့။”

“ညည်းမှာကော လက်ဝတ်လက်စား အဖိုးတန် ရှိသေးရဲ့လား။”

“ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းပြီးကတည်းက ဘယ်မှာ ကျန်တော့လို့လဲ ဦးကြီးရဲ့။”

“ဪ၊ ညည်းကလဲ တစ်လေတည်း ထွက်သကဲ့။ ငါကြားတော့ မယ်မယ်က ညည်းကို အမွေတွေ ပေးခဲ့တယ် ဆို။ သုံးမယ်ဆိုယင် ဒီလိုအချိန်မှာ မသုံးယင် ဘယ်အချိန်သွား သုံးမှာလဲ။”

ချောချိသည် သူ့အဖေ ကျိုလျှံက သူ့အမွေရသည့် ပစ္စည်းများကို ယူရောင်းပစ်သည်ကို မပြောလိုသည့်အတွက် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှမသိဟန် ဆောင်နေလိုက်လေ၏။

“ဪ၊ ဪ၊ လက်စသတ်တော့ ညည်းက ညည်းမင်္ဂလာဆောင် ကျယ် ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ချန်ထား တယ်ပေါ့။”

ချောချိသည် မည်သို့မျှ မပြောရဲတော့သည့်အတွက် ငို၍သာ နေလေ၏။ ပင်အဲမှာ ကလေးကို ဤသို့သော စကားမျိုးကို ပြောရမည်လော ဆိုကာ မခံနိုင်တော့သည့် အတွက်

“ပြောစရာရှိယင်လဲ သခင်လေး ကျိုလျှံလာမှ ပြောပါလားရှင်။ ဒီကလေးက ဘာနားလည်မှာလဲ။”

“အင်း၊ နင်ကတော့ နင့် မလေးငှက်မယ် မြန်မြန်သေစေချင်မှာပေါ့။ သူမရှိတော့မှ နင်က သူ့ နေရာကို ဝင်ယူမှာ မဟုတ်လား။ ငါက ဒီပစ္စည်းတွေကို လိုချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နင်တို့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး နေနိုင်ရေးအတွက် ပြောနေတာပါ”

ချောချိုကလေးမှာမူ ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ပဲ “ခု ငါတို့မှာ ဒီလို မွဲရတာဟာ ဖေဖေကြောင့်ချည်း မဟုတ်ဘူး။ မေမေရှိတုန်းက တို့ပစ္စည်းတွေကို ဦးကြီးပဲ လာလာ ယူသွားတာ။ ခုတော့ ပြောရက်လိုက်တာ။ သူ့ကိုယ်သူ သူတော် ကောင်းကြီး ကျနေတာပဲ” ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောကာ သူ့ ဦးကြီးကို အထင်သေးလျက်ရှိလေ၏။

ဝမ်ကျင်းစိတ်တွင်မူ သူ့နှမ နတ်ငှက်မယ်သည် စေ့စပ်သေချာသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပစ္စည်းများ ဘဏ္ဍာတော် အဖြစ် အသိမ်းခံရသည့်တိုင် စုပြီး ဆောင်းပြီးသား ရှိလိမ့်ဦးမည်ဟု ထင်လျက်ရှိလေ၏။

“ကောင်မလေးကိုကြည့်ရတာ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ငါ ဖဲ့ယူမယ် ထင်လို့ သူ့အဖေနဲ့ တစ်သံတည်း ထွက်နေတာ ထင်တယ်။ ဒီကောင်မလေး ကလဲ အလကားကောင်မလေးပါ” ဟု တွေးကာ ချောချိုကို မုန်းလျက် ရှိလေ၏။

ကျိုလျှံမှာကား ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်သိသည့်အတွက် အသုဘစရိတ်အဖြစ် ငွေများကို စုဆောင်းလျက် ရှိလေ၏။ ကျိုလျှံသည် လိုင်တကို အပြင်လုပ်ငန်းများအတွက် တာဝန် ပေးလိုက်ပြီးသည့်တိုင် မိမိအိမ်အသုံးစရိတ်မှာ များပြားလှသည့်အတွက် ထိုငွေကို မည်သည့် နေရာက ရှာရမည် မသိဘဲ အကြံရကျပ်လျက်ရှိလေ၏။ သူ့ အခြေအနေကို နားလည်သူဆို၍ ပင်အဲ တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ တွေးပူမနေပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ပါ့မယ်” ဟု ပင်အဲက ပြော၏။

“မပူလို့ ဖြစ်မလားကွ။ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့လဲ သေကာမှ သေရော၊ ပူရမှာပဲ။ ခုဆိုယင် နေ့စဉ် အသုံး စရိတ်တောင် ငါ့မှာ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘဲ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလူက လာရှုပ် နေပြန်ပြီ။ ဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ သခင်လေးမှာ ပိုက်ဆံလိုနေလို့ ရှိယင် ကျွန်မမှာ ဘဏ္ဍာတော် အဖြစ် အသိမ်းမခံရဘဲ ကျန်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီထဲက ယူသုံးပါ”

ကျိုလျှံမှာ ထိုအခါကျမှ စိတ်အေးသွားကာ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင် ဖြစ်လာပြီးလျှင်

“ဒီလိုလဲ လုပ်စမ်းပါဦးဟယ်။ ငါ့မှာ ဟိုလိုက်ချေးရ၊ ဒီလိုက်ချေးရနဲ့၊
ဣန္ဒြေ ပျက်လှပြီ။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိတော့ နင့်အကြွေးကို ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“ပြန်ဆပ်စရာ မလိုပါဘူး သခင်လေးရယ်။ ကျွန်မမှာ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ
မလေးငှက်မယ် ပေးကမ်းထားလို့ရှိတာပဲ။ ဘာပြန်ပေးစရာ လိုသေးလဲ။
မလေးငှက်မယ်ရဲ့ အလောင်း လှလှပပ မြေကျနိုင်ယင် တော်ပါပြီ”

ထိုနောက်တွင်မူ ကျိလျှံသည် ပင်အဲထံမှ ပိုက်ဆံကိုယူ၍ အသုဘ
စရိတ်လုပ်ရပြီး အစစအရာရာ ပင်အဲကို တိုင်ပင်သည်တွင် ချူဟုန်မှာ
မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟင်း၊ ပင်အဲဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မလေးငှက်မယ်လဲဆုံးရော
သူ့နေရာကို ဝင်ယူတော့မယ်ပေါ့လေ။ ဘာရ မလဲအေ။ ငါလဲ သခင်ကြီးရဲ့
အမြှောင်မယားပဲ။ ဘယ်အကြောခံပါ့မလဲ” ဟု ကျိတ်၍ တွေးလျက် မကျေမနပ်
ဖြစ်လျက်ရှိ လေ၏။

ပင်အဲကား ထိုစကားများကို ကြားသည့်တိုင် ဂရုမစိုက်ချေ။ ကျိလျှံမှာ
ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် ချူဟုန်ကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ကျိန်ဆဲခြင်း ပြုလေ၏။
သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဆင့် ကြားသည်တွင်
ဒေါ်လေးဆင့်ကလည်း ချူဟုန် ဘက်မှ လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျိလျှံမှာ
ဒေါသကို မနည်းချုပ်တည်း ထားရလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဤတွင်
တော်ဦးမည်။

အသုဘကို ဆယ်ရက်ထား၍ သဂြိုဟ်ခြင်း ပြုလေ၏။ ကျိချိန်မှာကား
မိခင်ဖြစ်သူ မယ်မယ်အတွက် ပူဆွေးချိန်ကာလ မကုန်သေးမီ ယခုကိစ္စ
ထပ်ဖြစ်ပြန်သဖြင့် ဘယ်ကိုမျှမသွားတော့ဘဲ စာကြည့်ဆောင်တွင်သာ
နေလေ့ရှိပေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျိချိန်အနီးတွင် ချန်ကျိဆင့်ဆိုသည့် အစေခံမှ အပ
ကျန်လူများမှာ အလုပ်မှ ထွက်သွားကြလေပြီ။

ကျိချိန်က ချန်ကျိဆင့် ကိုပြောသည်မှာ

“ခု ငါတို့ မိသားစုမှာလဲ အကုသိုလ် ဝင်နေတယ်။ လူတွေကလဲ
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်သေ၊ အစ်ကိုကြီး ကျိရဲ့တို့၊ ကျိချိန်တို့ကလဲ
အဝေးကို နယ်အပြောင်းခံထားရတယ်။ ခု တို့မှာ တစ်နေ့တခြား
လုံးပါးပါးလိုက်နေပြီ။ အရှေ့ရွာ က လယ်တွေဆိုတာလဲ ဘယ်အခြေအနေ
ရောက်လို့ ရောက်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အခြေအနုကတော့ တော်တော်
ကြီးကို ဆိုးနေပြီ”

ချန်ကျိဆင့်က

“ကျွန်တော်သိပါတယ် သခင်ကြီး။ သခင်ကြီးအိမ်ကို ရောက်လာတဲ့ အစေခံတွေဟာ သခင်ကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို နှစ်တိုင်း ခိုးဝှက် နေကြတာချည်းပါပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ပိုက်ဆံဝင်ဝင် ဘယ်မှာ စုမိ ဆောင်းမိ ရှိနိုင်တော့မလဲ၊ ဒီအထဲမှာ သခင်ကြီးအနေနဲ့ သခင် ကျိရဲ့နဲ့ သခင် ကျိချန်တို့ အတွက်လဲ ကုန်ကျခံရသေးတယ် မဟုတ်လား။ အပြင်မှာလဲ ကြွေးတွေ ရှိသေးတယ်။ မြွေပူရာ ကင်းမှောင့် ဆိုသလို တလောကလဲ ဓားပြ ဝင်တိုက်လိုက်သေးတယ်။ ရဲဘက် ကလဲ ခုထက်ထိ တရားခံကို ဖမ်းမပေးနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သခင်ကြီးရဲ့ စံအိမ်ကို စနစ်တကျ ပြန်ဖြစ်စေချင်လို့ ရှိယင် စိတ်ချရတဲ့ စာရင်းကိုင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး သူ့ကို လိုက်ပြီး အစစ်ဆေးခိုင်းကြည့်ပါ သခင်ကြီး၊ မလိုတဲ့ အစေခံတွေလဲ ဖြုတ်တန် ဖြုတ်ပစ်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်ဗျ။ ပြီးတော့ တစ်နေရာရာမှာ အယိုအဖိတ် ရှိတယ်ဆိုယင်လဲ တာဝန်ရှိသူကို အလျော်ခိုင်းရမယ်။ အဲဒီလိုဆိုယင် အခြေအနေမှန်ကို သိလာရမှာပဲ။ ခု ဥယျာဉ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဘယ်သူမှ ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို မရောင်းရဲကြဘူး မဟုတ်လား ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချဖို့ ဘယ်သူမှ မစီမံ ကြဘူး ခင်ဗျ။ သခင်ကြီး နယ်ရောက်နေတုန်းကဆိုယင် တချို့က ဘယ်လိုလုပ်ထားသလဲ ဆိုတော့ ဥယျာဉ်ထဲက သရဲ ခြောက်တယ် ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ မသွားရဲအောင် လုပ်ထားပြီး အထဲကပစ္စည်းတွေကို ရောင်းစားပစ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ သခင်ကြီးရဲ့ အစေခံတွေကိုစစ်ဆေးပြီး သစ္စာရှိတဲ့လူတွေလောက် ကိုပဲထား၊ ကျန်တဲ့လူတွေကိုတော့ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ် သခင်ကြီး။”

“အင်း၊ အဘိုးကြီးရေ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ လူကြီးမို့လို့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောရဦးမယ်။ အစေခံတွေကို မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်တူ အရင်းခေါက်ခေါက်တွေ ထဲကတောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မချရဘူးဗျ။ ပြီးတော့ နေရာတကာမှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက် ကြည့်နေလို့လဲ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတင် မကဘူး၊ ခုလို ပူဆွေးချိန်ကာလကြီးမှာ ကြည့်လဲ မကြည့်နိုင်ဘူး။ အိမ်ထောင်ကိုလဲ ဘယ်တုန်းကမှ စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူးတာမဟုတ်တော့ အခြေအနေကိုလဲ ကောင်းကောင်းသိတာ မဟုတ်ဘူး။”

“သခင်ကြီးက တယ်ပြီး စိတ်ရင်းကောင်းတာကိုးခင်ဗျ။ တခြား ချမ်းသာတဲ့ အိမ်ထောင်စုတွေ ခုလို ဆင်းရဲသွား ကြပြီဆိုယင် စာရင်းကိုင်တွေကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းပြီး ရင်းစား ပြန်ရအောင် လုပ်ကြတယ်ခင်ဗျ။ တချို့ စာရင်းကိုင်ထဲက လူတွေကို ခုံမင်းတို့ ဘာတို့ ခန့်ခိုင်းပြီး ကိုယ့်အကြွေးကို ပြန်ဆပ်ခိုင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ကိုယ့်အစေခံဆီကလဲ အလျော်အပေါ် မလိုချင်တော့ဘူး

ရှိပါတော့တော့၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချွေတာရတော့ရမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့စာရင်းထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အမှန်တကယ် ရှိယင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ထင်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းတွေကလဲ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမည်ခံလောက်ပဲ ရှိတော့မှာပါ”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ သခင်ကြီးကို စာရင်းတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကိုက်မကိုက် စစ်ဆေးကြည့်ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာပေါ့”

“ဘာများ ပြောသံကြားလို့လဲ”

“သူတို့ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် သခင်ကြီး။ ဒါပေမယ့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ဘဲ သံသယနဲ့ ပြောနေလို့ မကောင်းတော့ ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး”

ကျိချိန်သည် သူဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ကာ

“အင်း၊ ကျုပ်တို့ ဘိုးဘေးများ လက်ထက်ကတည်းက ကျုပ်တို့ အမျိုးဟာ ကျွန်တွေ အစေခံတွေအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း သက်ညှာပါတယ်ဗျာ။ ဘယ်တော့မှ နိုင်ထက်စီးနင်း မလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကိုယ့်အပေါ်မှာ ပြန်ပြီး ကျေးဇူးမသိတတ် ကြတာက ခက်တယ်။ ခုမှသွားပြီး သူတို့ကို မာမာထန်ထန် ဆက်ဆံနေယင်လဲ လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

ထိုစဉ် တံခါးစောင့် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ “အောက်အရပ်က သခင်ကြီးချန် ရောက်လာပါတယ်” ဟု လာရောက် ပြောလေ၏။

“ရွှေမြို့တော်ကို ဘာကိစ္စလာတာတဲ့လဲ” ဟု ကျိချိန်က မေး၏။

“ကျွန်တော် မေးတော့ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ပြန်လည် မြှောက်စားတော် မူတဲ့အတွက် ရောက်လာတာလို့ သိရပါတယ် သခင်ကြီး”

“အိမ်း၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ အထဲကိုကြွပါလို့ သွားခေါ်လိုက်”

တံခါးစောင့်သည် ချန်ယင်ကျိကို အထဲကို အထဲသို့ သွား၍ဖိတ်၏။ ချန်ယင်ကျိ၏ အခြားအမည်တစ်ခုမှာ ယူချန် ဖြစ်ပြီး ပေါက်ယု၏ဖခင် ဖြစ်လေ၏။ ချန်ယင်ကျိသည် ကျင်လင်းမြို့ဇာတ်ဖြစ်ပြီး ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်သည့်ပြင် ကျိဆွေမျိုးစုနှင့်လည်း အမျိုးတော်စပ်၍ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေသူ တစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ် လောက်က ချန်ယင်ကျိသည် အပြစ်တစ်ခုကြောင့် အရာမှ အချခံခဲ့ရကာ ပစ္စည်းများကိုလည်း ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းခံခဲ့ရ၏။ ယခုအချိန်တွင်မူ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားသည် အမှုတော်ကို ကောင်းစွာထမ်းရွက်သူတို့ကို သတိရ တော်မူသောကြောင့် မျိုးရိုးစဉ်ဘွဲ့ကို ပြန်လည်အပ်နှင်းတော်မူကာ

ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ အခစားဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေ၏။
ရွှေမြို့တော်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် မယ်မယ် ကွယ်လွန်ကြောင်းကို
ကြားသိရသည့်အတွက် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများနှင့်အတူ မယ်မယ်၏သင်္ချိုင်းကို
ကန်တော့ရန်လာသည်တွင် ကျီချိန်ကို ပထမဆုံးဝင်ရောက် တွေ့ဆုံခြင်း
ဖြစ်လေ၏။

ကျီချိန်မှာ ပူဆွေးချိန်ကာလအတွင်းတွင် ဖြစ်သဖြင့် အပြင်သို့
ထွက်၍မကြိုနိုင်သေးဘဲ စာကြည့်ဆောင် တံခါးဝမှ နေ၍ သူ့ကိုကြိုဆိုခြင်း
ပြုလေ၏။ ချန်ယင်ကျီမှာ ကျီချိန်ကို တွေ့သည့်အခါတွင် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းခြင်း
ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျီချိန်ပူဆွေးချိန်
ကာလအတွင်းဖြစ်သဖြင့် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိသေးဘဲ
သာမန်မျှသာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုင်ဖုံ
အသီးသီးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်
များကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

“ရွှေနန်းတော်ကြီးကို အခစားဝင်ခဲ့ပြီလား”

“ပြီးခဲ့ပါပြီ။ တစ်မြန်နေ့ကပဲ အခစား ဝင်ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ရောင်းရင်းကြီးကို ဘယ်လိုများ
အမိန့်တော် ရှိလိုက်သလဲ”

“အိမ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ မဟာကရုဏာတော် ကတော့
မိုးထိပျံပါပေတယ်ဗျာ။ ကျုပ်အတွက် ပြန်တမ်း တော်တွေ အများကြီး
ထုတ်ပေးလိုက်တယ်”

“ဘယ်လို သတင်းကောင်းများ ပါလိမ့်ဗျာ”

“မကြာခင်တုန်းက ကျုပ်တို့ပင်လယ်ပိုင်းမှာ လူဆိုးဓားပြတွေ
သိပ်သောင်းကျန်းကြတယ်။ လူတွေကို နှိပ်စက် လိုက်တာကလဲ မပြောနဲ့တော့။
ဒါနဲ့ လူဆိုးတွေကိုနှိမ်နင်းဖို့ အန်ကောက်နယ်စားကြီးကို လွှတ်လိုက်တယ်ခင်ဗျ။
ပြီးတော့ ကျုပ်က အဲဒီနယ်မှာ ကျွမ်းကျင်ကြောင်းကို ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား
သိတော်မူလေတော့ အဲဒီနယ်က လူတွေကိုလဲ ငြိမ်အောင်ထိန်းပါလို့
အမိန့်တော်ရှိလိုက်တယ်။ မယ်မယ်ဆုံးတာကို မနေ့ကမှ သိခဲ့တာနဲ့ မယ်မယ်ကို
ကန်တော့ဖို့ လာခဲ့ တာပဲ”

ကျီချိန်က ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ဦးညွတ်ပြလိုက်လျက်

“ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ပေးလိုက်တဲ့တာဝန်ကို
ကျေပွန်စွာထမ်းနိုင်ခြင်းအားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကို စိတ်နှလုံး
ချမ်းမြေ့အောင် လုပ်ပေးရာ ရောက်ပါတယ်လေ။ ရောင်းရင်းကြီး လုပ်တယ်

ဆိုသလဲ အောင်မြင် မှာပါ။ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး ကြည့်ခွင့် မရလေတော့ အဝေးကနေပြီး သတင်းကောင်းကို နားစွင့်နေရတော့ မှာပဲ။ အဲဒီနယ်စောင့်တပ်မှူးကလဲ ကျုပ်နဲ့ ဆွေနီးမျိုးစပ် တော်တယ်ဗျ။ သူနဲ့တွေ့သင် ခင်ဗျားနဲ့လဲ အဆင်ပြေမှာပါ”

“ဘယ်လိုများ တော်စပ်ပါသလဲ ရောင်းရင်းကြီး”

“ကျန်းစီးပြည်နယ်မှာ ကျုပ် ရိက္ခာမင်းကြီး လုပ်ခဲ့တုန်းက သူ့သားကို ကျုပ်သမီးတစ်ယောက်နဲ့ လာစပ်လို့ အိမ်ထောင်ချပေး ခဲ့ကြတယ်လေ။ ခုတော့ဆိုသင် လက်ထပ်ပြီးတာ သုံးနှစ်လောက်တော့ ရှိသွားပါပြီ။ တောင်ပိုင်းမှာ လူဆိုးတွေ သောင်းကျန်းတယ်လို့လို့ ကြားရပြီး အမှုတွေ စစ်နေရတာနဲ့ တယ်ပြီးမအားကြဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ သတင်းကို တောင် မကြားရတာ တော်တော်လေးကြာသွားပြီး ကျုပ်လဲ ဒီသမီးလေး အတွက်ပဲ ပူနေရတာပဲ။ ရောင်းရင်းကြီးများ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးလို့ရှိသင် ကျုပ်သမီးနဲ့ သားမက်ကိုလဲ သွားတွေ့လိုက်စမ်းပါဦးဗျာ။ စာကလေး တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း လောက်လဲ ရေးလိုက်ချင်တယ်။ ရောင်းရင်းကြီး ယူသွားနိုင်တယ်ဆိုသင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့”

“အေးလေ၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးအတွက် ပူကြတာချည်းပေါ့။ မပူတဲ့မိဘရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိပါ့မလဲ။ ဒီလိုဆိုသင် စကားစပ်တုန်းမှာ ရောင်းရင်းကြီးဆီက အခွင့်အရေးကလေး တစ်ခုတော့ တောင်းချင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘုန်းတော် ကြီးသော ဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်အရ တာဝန်ကို ထမ်းရွက်ဖို့ နယ်တကာအနှံ့ သွားရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် သားမယား တွေကို ဒီကို ခဏ ပို့ထားရမလားလို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ သားကလဲ ငယ်သေးတော့ တယ်ပြီး စိတ်မချချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့တာ။ ကျုပ်တော့ ဘုရင့်အမိန့် ဆိုတော့ မြင်းထောက်တွေလဲ ခပ်သုတ်သုတ်နဲ့ ခရီးနှင်ခဲ့ပြီး သူတို့ကိုတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်ခဲ့ကြဆိုပြီး ချန်ပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ခုချိန်ထိ ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်မလာ ကြသေးဘူးဗျ။ ခုကျုပ်ကလဲ တာဝန်နဲ့ ချက်ချင်း ခရီးထွက်ရမှာဆိုတော့ သူတို့လာအောင် စောင့်မနေနိုင်ဘူး။ ရောက်သင်တော့ ရောင်းရင်း ကြီးကို သွားကန်တော့ဦးလို့ ကျွန်တော့်သားကို မှာပစ်ခဲ့ရမှာပဲ။ ဒီတော့ ရောင်းရင်းကြီး သူ့ကို သွန်သင် ဆုံးမလိုက်ပါနော်။ နောက်ပြီး သင့်လျော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်များ ရှိသလဲ စဉ်းစားပေးပါ”

ကျိချိန်က တတ်အားသမျှ ကူညီမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ စကား ပြောဆို ပြီးနောက် ချန်သင်ကျိလည်း ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီလေ။ မနက်ဖြန်ကျသင် ကျုပ်လဲမြို့ပြင်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့

ထွက်လာခဲ့ပါဦးမယ်”

ကျိချိန်သည် သူ့ကို စာကြည့်ဆောင်အထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကျိလျှံနှင့် ပေါက်ယုတို့မှာ အခန်းထဲတွင် ကျိချိန် ဧည့်သည်နှင့် စကားပြောဆိုလျက်ရှိသဖြင့် မဝင်ရဲသေးဘဲ အပြင်တွင် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ဧည့်သည် ပြန်သွားသည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြကာ ကျိချိန်ကို နှုတ်ဆက်ဂါရဝ ပြုကြလေ၏။ ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ဧည့်သည်ဖြစ်သူ ချန်ယင်ကျိသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိကာ “အလို ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ သူငယ်ကလေးဟာ ငါ့သား ချန်ပေါက်ယုနဲ့ တူလှချေကလား။ သူက အနက်ရောင် ပူဆွေးဝတ်စုံ ဝတ်ထားတာ တစ်ခုပဲ ကွာတယ်” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ချန်ယင်ကျိသည် ကျိလျှံနှင့် ပေါက်ယုအား နှုတ်ဆက်ပြီနောက် “အင်း၊ ဦးတို့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း ဆိုပေမယ့် တော်တော်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်ကြလေတော့ တယ်ပြီး မမှတ်မိချင်ဘူး”

ကျိချိန်က ကျိလျှံကို ညွှန်ပြကာ

“သူက နောင်တော်ကြီး ကျိရဲ့ရဲ့သား ကျိလျှံတဲ့။ ဟောဒါကတော့ ကျုပ်သား ပေါက်ယုတဲ့”

ချန်ယင်ကျိသည် တအံ့တဩဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ “ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ။ ကြုံမှကြုံရပေလေ။ ရောင်းရင်း ကြီးမှာ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ငုံပြီး မွေးလာတဲ့ ပေါက်ယုဆိုတဲ့ သားငယ်တစ်ယောက် ရှိတယ်လို့တော့ ပြောသံ ကြားဖူး တယ်။ ဪ၊ ငါ့သား ပေါက်ယုနာမည်ကလဲ ပေါက်ယုဆိုတော့ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှချေ ကလားလို့ အံ့ဩခဲ့မိတယ်။ ဒါပေ မယ့် ဒါမျိုးဆိုတာ ရှိတတ်တော့ ကျုပ်လဲ အမှတ်မထားမိ လိုက်တော့ပါဘူး။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ နေလိုက်တော့တယ်။ ခု လူချင်းတွေ့လိုက်တော့ သောက်ကျိုးနည်း နာမည်ချင်းတူရုံတင်မကဘူး။ လူချင်းကလဲ တစ်ထေရာတည် ဖြစ်နေပါ ကလားဗျို့။ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသဗျာ” ဟုဆိုကာ ပေါက်ယု၏ အသက်ကို မေးကြည့်ပြီးလျှင်

“အင်း၊ ကျုပ်သားက တစ်နှစ်ငယ်တယ် ခင်ဗျ”

ကျိချိန်က ချန်ယင်ကျိ လွှတ်လိုက်သော ပေါက်ယုန် ဆိုသည့် အစေခံမှာ သစ္စာရှိသည့် အစေခံ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့သော အစေခံမျိုးကို ပို့လိုက်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သူ့သား ပေါက်ယုနှင့် ပတ်သက်၍ အစေခံဖြစ်သူ ပေါက်ယုန်ကို မည်သို့မေးမြန်းဖူးခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ကိုလည်း ပြောပြလေ၏။ ချန်ယင်ကျိမှာကား ပေါက်ယုကို မြင်သည်အခါတွင် သူ့အစေခံဟောင်း ပေါက်ယုန်၏ အကြောင်းကိုပင် စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ

“တိုက်ဆိုင် လွန်းလှသဗျာ။ တူလွန်းလေဗျာ” ဟု တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ချန်ယင်ကျိသည် ပေါက်ယု၏ လက်ကို ဆွဲကာ သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ် နယ်သို့ထွက်ရန် အန်ကောက် နယ်စားကြီး စောင့်ဆိုင်းနေသည်ဟု သိရသည့်အတွက် မခွဲချင် ခွဲချင်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် ကျိလျှံတို့က သူ့ကို ဝင်းပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ရာတွင်လည်း မေးခွန်းများကို မေးကာ အတန်ကြာမှ ရထားပေါ်သို့ တက်၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် ကျိလျှံ တို့သည် ပြန်လာသည့်အခါတွင် သူတို့အား ချန်ယင်ကျိက မည်သည့်မေးခွန်းများကို မေးမြန်းကြောင်း ပြောပြရာ ကျိချိန်လည်း နားထောင်ပြီးလျှင် သူတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ကျိလျှံသည် နတ်ငှက်မယ်၏ အသုဘစရိတ်များကို တွက်ချက်ရန် အတွက် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် မိမိအဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်အား ပြောသည်မှာ

“မောင်နဲ့ တူတယ်လို့ တဖွဖွပြောနေကြတဲ့ ချန်ပေါက်ယု ဆိုတဲ့သူကို မောင်တော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေကိုတော့ ဒီနေ့ မြင်ခဲ့ရပြီ။ ချန်ပေါက်ယုလဲ မကြာခင် ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်လာပြီး ဖေဖျားကို လာကန်တော့မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ သူကပြောတော့ သူ့သားပေါက်ယုဟာ မောင်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ တူတယ်ပြောပြော ဒီလောက်တော့ တူနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူရောက်လာယင် မလေးပေါက်ကြည် ကြည့်ပေးစမ်းပါ။ မောင်နဲ့ ဘယ်လောက်များ တူတဲ့ ကိုယ်ပွား ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား ဆိုတာ ကြည့်ပေးနော် မလေးပေါက်ကြည်”

ပေါက်ကြည်က

“မောင်ဟာ တော်တော်ရူးတယ်။ တခြားလူ တစ်ယောက်ဟာ မောင့်ကိုယ်ပွား ဖြစ်တယ်လို့ ပြောလိုပြော၊ သူများ ကို လာအကြည့်ခိုင်းလို ခိုင်းနဲ့။ တော်တော်ရူးတာပဲ”

ပေါက်ယုမှာ ပေါက်ကြည်၏ စကားကြောင့် မျက်နှာနီရဲသွားကာ ရှင်းပြမည် စိတ်ကူးသေး၏။ မည်သို့ရှင်းပြသည် ကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အာဃာတကြောင့် ဆီချွန်း၏ ယုံကြည်ချက် ပို၍
ခိုင်မာလာခြင်း။

ပေါက်ယုသည် မိမိ၏ ကိုယ်ပွားဖြစ်သူထံတွင် မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်ကို
ရှာဖွေသည့်တိုင် အချည်းနှီးဖြစ်ရခြင်း။

ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်က လှောင်သည့်အတွက် ရှင်းပြနေစဉ် ချူဝမ်
ရောက်လာကာ သခင်ကြီး ကျီချိန်က စာကြည့်ဆောင်ထဲသို့ လာရန်
အခေါ်လွှတ်လိုက်ကြောင်းဖြင့် လာရောက် ပြောကြားလေ၏။

ဤတွင် ပေါက်ယုမှာလည်း ရှင်းမပြတော့ဘဲ ရှောင်ထွက်ဖို့ အခွင့်အရေး
ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကျီချိန်က

“မင့်ကို ငါ ဘာကြောင့် အခေါ်လွှတ်တယ် ဆိုတာကို ပြောပြမယ်။ ခု
မယ်မယ့်အတွက် ပူဆွေးချိန်ကာလ ဖြစ်လေတော့ ကျောင်းတက်လို့
မရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ အလကားထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။
အိမ်မှာနေတုန်းမှာ မင်း လေ့လာခဲ့တဲ့ စာစီစာကုံးတွေကို ပြန်လေ့လာရမယ်။ ခု
ငါလဲအားနေတယ်။ ဒီတော့ ခုရက်တွေအတွင်းမှာ စာစီစာကုံးတွေ ကို ရေးပြီး
ငါ့ဆီကိုလာပြပါ။ မင်း ဘယ်လောက်အထိ တိုးတက်လာသလဲဆိုတာ
ကြည့်ရမယ်။ မင်းညီ ကျီဟုန်နဲ့ မင်းတူ ကျီလန်တို့ကိုလဲ သူတို့
သင်ခန်းစာတွေကို ပြန်ကြည့်ထားဖို့ ငါပြောပြီးပြီ။ မင်း စာစီစာကုံးတွေက သူတို့
ရေးတာလောက်မှ မကောင်းဘူး ဆိုယင်တော့ တော်တော် ရှက်စရာ
ကောင်းတပဲ”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ မပြောရဲသဖြင့် “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ” ဟုသာ
ပြောပြီး ဖခင်ကြီးက ပြန်လွှတ်သည်အထိ ရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလေ၏။
သူ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါတွင် စာရင်းစာအုပ်များကို ကိုင်၍ စောင့်နေကြသော
လိုင်တနှင့် အခြားစာရင်းကိုင်များကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည်
မိမိအခန်းသို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပေါက်ယုအား သူ့ဖခင်ကြီးက စာစီစာကုံးများ အရေးခိုင်းလိုက်ကြောင်း
ကြားရသည့်အခါ၌ ပေါက်ကြည်သည် ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။
ပေါက်ယုမှာကား မရေးချင်သည့်တိုင် ငြင်းပယ်၍ မဖြစ်တော့ပြီ။ ပေါက်ယုသည်

စာစီစာကုံး ရေးရန် ထိုင်၍ စဉ်းစားနေစဉ် စိတ္တိကဗ္ဗ ကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင်နှစ်ပါး ရောက်လာကြကာ ပေါက်ကြည်ကို လာရောက် နှုတ်ဆက်သည်တွင် ပေါက်ကြည်က ခပ်တန်းတန်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်၍ လက်ဖက်ရည်တည်ခင်းရန် အစေတော်များကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် သီလရှင်များနှင့် စကားပြောလိုသော်လည်း ပေါက်ကြည်က ခပ်တန်းတန်း လုပ်နေသည် ကို မြင်သဖြင့် မပြောရဲတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ သီလရှင်နှစ်ပါးမှာလည်း သူတို့ကို ပေါက်ကြည်က မနှစ်သက် သည့် အမူအရာကို ပြသည့်အခါတွင် ကြာကြာမနေတော့ဘဲ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

“ပြန်ကြတော့မလို့လား” ဟု ပေါက်ကြည်က မေး၏။

“သံသေကျောင်းတိုက်မှာ တရားစာ ရွတ်စရာ ရှိသေးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မလေးတို့ဆီကို တော်တော်နဲ့ မလာ ဖြစ်တာ။ ဒီနေ့ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးယင် မလေး ဆီချွန်းဆီကိုလဲ ဝင်ချင်သေးလို့”

ပေါက်ကြည်သည် ခေါင်းညိတ်ပြကာ သူတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ သီလရှင်နှစ်ပါးသည် ဆီချွန်း၏ အဆောင် သို့ လာခဲ့စဉ် ဆွေပင်းနှင့် တွေ့သဖြင့်

“ညည်းတို့ သခင်မလေးကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“ဆရာလေးတို့ ကိုယ်တိုင်သာ မေးကြည့်ပေတော့။ ခုတစ်လောမှာ မလေးဆီချွန်း တစ်ယောက် အစာလဲမစားဘူး၊ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်မှာ ခွေနေတော့တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောရယင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ ဆရာလေးရေ၊ ဆရာလေးတို့နဲ့ တွေ့ယင်တော့ ပြောပြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

သူတို့ ပြောနေသည့် စကားကို ကြားသည့်အခါတွင် ဆီချွန်းသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလာလေ၏။

“ဆရာလေးတို့များ ခုမှ ပေါ်လာပေ တော့တယ်နော်။ ကျွန်မတို့က ဆင်းရဲလို့ မလာတာထင်ရဲ့”

“အမိဒွဗုဒ္ဓ။ ဆီချွန်းတို့ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ချမ်းသာချမ်းသာ ဆီချွန်းတို့ဟာ ဆရာလေးတို့ရဲ့ ဒကာတွေပါပဲ။ တကယ် တော့ ဒီကျောင်းကို မလေးဆီချွန်းတို့ ဆွေမျိုးတွေ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ မယ်မယ်ဆိုတာလဲ ဆရာလေး တို့အပေါ်မှာ ဘယ်ကလောက် စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်ခဲ့သလဲ။ မယ်မယ့် အသုဘတုန်းကလဲ ကျန်တဲ့ သခင်မလေး တွေကို အားလုံးတွေ့တယ်။ မလေးတစ်ယောက်ကိုသာ မတွေ့တာ။ ဒါ့ကြောင့်

မလေးဆီကို တမင်လာခဲ့တာ မလေးရဲ့”

ဆီချွန်းက သီတာစန္ဒီကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင်တို့၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းစုံစမ်း ကြည့်လေ၏။

“အဲဒီကျောင်းတိုက်မှာ ပြဿနာကလေးတွေ ရှိနေလို့မလေး။ ဒါကြောင့် မလေးတို့ တံခါးစောင့်တွေက သီတာစန္ဒီ တိုက်က ဆရာလေးတွေဆိုယင် ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။ နေစမ်းပါဦး မလေးရဲ့။ ကိုယ့်အချင်းချင်း မို့လို့ ပြောရဦးမယ်။ မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်က ဆရာလေး မြောင်ယု တစ်ယောက်ကော။ ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးလို့ဆို။ အဲဒါ အမှန် ပဲလား။”

“ကြံကြီးစည်ရာ ဆရာလေးရယ်။ ဒီလို မဟုတ်ကဟုတ်က သတင်းကို ပြောတဲ့လူကို လျှာဖြတ်ပစ်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်။ လူဆိုးတွေက ဖမ်းသွားတာပါ ဆရာလေးရဲ့။ လူတွေများ တော်တော်ခက်တာပဲနော်။ ဘာဖြစ်လို့ အမနာပ သတင်းတွေကို လျှောက်ပြောချင်ကြ ရတာပါလိမ့်”

“သူကလဲ ဉာဏ်များများ မဟုတ်လား ဆရာလေးရဲ့။ လူဆိုးတွေ ဖမ်းချင်ယောင်ဆောင် ခိုင်းသလားမှ မသိတာ။ ဆရာလေးတို့ကတော့ သူများအကြောင်းကို မကောင်းမပြောချင်ပါဘူး။ ခပ်ရိုးရိုး ခပ်စင်းစင်းပဲ။ တရားစာရွတ်ဖို့၊ ပရိယတ္တိ၊ ပရိပတ္တိလောက်ကိုပဲ နားလည်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးသတ် ကောင်းဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးတယ်”

“အဆုံးသတ် ကောင်းဖို့ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဆရာလေးရဲ့”

“မလေးတို့ကတော့ အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာ ဆိုသလို ချမ်းသာတော့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို ပြုနိုင်တယ် လေ။ ဘာမှ ပူစရာ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တခြားမိန်းမပျို ကလေးတွေကျတော့လဲ သူတို့မှာ အသက်ထက်ဆုံး စည်းစိမ်နဲ့ နေမှ နေရပါ့မလားဆိုတာ ကံသေကံမ မပြောနိုင်ကြဘူးပေါ့။ ဒုက္ခသုက္ခတွေ လာပြီဆိုတာနဲ့ တပြိုင်နက် သူတို့မှာ ခိုကိုးရာ မရှိကြတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဗောဓိသတ္တ အဝလောကီ တေဇဝရ ကတော့ အင်မတန်ကို သနားကြင်နာတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးပါ။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်တာကိုမြင်ယင် အမြဲတမ်း ကူညီစောင့်မတော် မူပါပေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ “ဒုက္ခ ရောက်နေသူများကို ကယ်တင်တော်မူသော အဝလောကီ တေဇဝရ ကိုယ်တော်” လို့ ဆရာလေးတို့ မကြာခဏ ပူဇော် ကန်တော့ကြတာပေါ့။ ဆရာလေးတို့ သာသနာ့ဘောင်မှာ ဝင်ရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မလေးတို့ထက် အဆများစွာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြပေမယ့် ဘေးဘယာ ဝေးကွာလို့ အေးမြကြတယ်။ ကျွတ်တန်းဝင်ပြီး ဝိဖိတို့ မဆိုက်နိုင်ကြ ပေမယ့် သံသရာမှာ ပြန်ပြီးကျင်လည်ယင်တောင် ယုတ်နိမ့်တဲ့သတ္တဝါ မဖြစ်တော့ဘဲ အနည်းဆုံး လူတော့ပြန်ဖြစ်ကြသေးတာပေါ့။ အဲဒီအခါကျယ်င် ခုလိုမိန်းမအဖြစ်

မွေးဖွားမလာတော့ဘဲ အာဝေဏိက တရားငါးပါးက ရှောင်နိုင်ကွင်းနိုင် ပြီပေါ့။ ဒီတော့ မလေးကိုလဲ ဆရာလေးတို့ ပြောချင်တာက ဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်ပြီး သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်ချင်တယ်ဆိုယင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။ ဆရာလေး မြောင်ယုဆိုယင် ဆရာလေးတို့ထက်လဲ ပညာရှိလေတော့ ဆရာလေးတို့ကိုဆိုယင် အထင် သေးသေးချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဘာဖြစ်သွားသလဲ။ ဒုက္ခနဲ့ အဆုံးသတ်သွား ရပြီမဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ဆရာလေး တို့လို စာမတတ် ပေမတတ် လူတွေသာလျှင် ပဋိပတ္တိကို တကယ် ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက် လုပ်နိုင်ပြီး အဆုံးသတ် ကောင်းကြတာ”

ထိုစကားသည် စာမတတ် ပေမတတ်ဖြစ်သည့် ဆီချွန်း၏ နှလုံးသားကို တည့်တည့်ကြီး စူးဝင်သွားလေပြီ။ ဤတွင် ဆီချွန်းက မမယုသည် သူ့ကို နှိပ်စက်ကလူပြုကြောင်း။ သူ့ကို ကျီးစောင့်ကြက်နှင့် သဘောမျိုးလောက်သာ ထားကြောင်းဖြင့် အစေတော်များ ရှေ့တွင်ပင် မရှောင်တော့ဘဲ ဖွင့်ပြောလေ၏။ ဆီချွန်းသည် ရိတ်ပြီးသား ဖြစ်သည့်ခေါင်းကို ညွှန်ပြကာ

“ဆရာလေးတို့က မလေးဟာ လောကီကို တွယ်တာစုံမက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်သလား။ မလေးဟာ ဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိဘူးလို့ ထင်နေသလား။ ဝတ်ကြောင်ကို လွတ်အောင်ရုန်းဖို့ မလေး ဆုံးဖြတ် ပြီးတာ ကြာလှပါပြီ။ နည်းပေးလမ်းပြ ဩဝါဒစရိယ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိလို့ ဒီအတိုင်းနေရတာပါ”

သီလရှင်နှစ်ပါးသည် သူ့စကားကြောင့် လန့်ဖျပ် သွားကြကာ

“အို မလေး။ မမယုကို ဒီလို မပြောနဲ့လေ။ မမယု ကြားယင် ကျွန်မတို့ကိုပါ ကျောင်းက နှင်ထုတ်နေပါဦးမယ်။ အမှန်ကတော့ မလေးဟာ ရုပ်လဲပြောစရာမရှိဘူး။ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ဆိုယင်လဲ ပြောစရာမရှိဘူး။ ဒီတော့ ဒီလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ သင့်လျော်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်ကိုရှာပြီး လောကကြီးမှာ ပျော်ပျော် နေသင့်သေးတာပေါ့”

ဆီချွန်းက သူတို့စကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ

“မမယုက ဆရာလေးတို့ကို ကျောင်းကနှင်ထုတ်နိုင်တယ်ဆိုယင် မလေးကကော နှင်မထုတ်နိုင်တော့ဘူးလားတဲ့”

ဆီချွန်းမှာ စိတ်ထိခိုက်နေပြီကို သိသည့်အခါ၌ သီလရှင်နှစ်ပါးသည် ဆီချွန်းကို ဖျောင်းဖျကြလေ၏။

“ဒီလိုပြောလို့ ဆရာလေးတို့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မလေးရယ်။ တကယ်တော့ သခင်ကြီးတွေက မလေးကိုလဲ သီလရှင်ဝတ်ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်လို့ ဒုက္ခတွေ့လာယင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။

ဆရာလေးတို့ကတော့ မလေး အတွက် စိုးရိမ်တာပါ”

“စောင့်ကြည့်ကြပေါ့လေ”

ဆီချွန်းမှာ တကယ်ပြောနေမှန်း သိသည့်အတွက် အစေတော်များသည် သီလရှင်နှစ်ပါးကို ပြန်ရန် မျက်ရိပ်ပြ လိုက်ကြလေ၏။ သီလရှင်များလည်း ရိပ်မိသွားကာ ထိုအကြောင်းကို နောက်ထပ် မပြောကြတော့ချေ။ သူတို့ပြန်မည် ပြသောအခါ၌ ဆီချွန်းသည် တးဆီးခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူတို့ကို ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

“လောကကြီးမှာ သီလရှင်ကျောင်းတိုက် ဆိုလို့ ဆရာလေးတို့ ကျောင်းတိုက်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်သလား”

သီလရှင်နှစ်ပါးသည် မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ ပြန်သွားကြ၏။

ယခုကိစ္စမှာ အပြက်အပြက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက် ဆိုသကဲ့သို့ ဆီချွန်းမှာ တကယ်ပင် သီလရှင် ဝတ်တော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဆွေပင်းသည် သူ့တာဝန်ဖြစ်မည် စိုးသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို မမယုကို သွား၍ ပြောလေ ၏။

“လုပ်ပါဦး မမယု။ မလေးဆီချွန်း ကျန်တဲ့ဆံပင်ကလေးကို ဖြတ်ပြီး သီလရှင်ဝတ်မယ် တကဲကဲ လုပ်နေတယ်။ ခုတလော သူ့ကိုကြည့်ရတာ နေလို့ထိုင်လို့လဲ ကောင်းပုံမရဘူး။ နေကောင်းပြန်ယင်လဲ သူ့ဘဝကို ဆိုးလေခြင်း ဆိုပြီး တင့်တို တရယ်ရယ် လုပ်နေတော့တာပဲ။ ဒီတော့ သူ သီလရှင်ဝတ်သွားလိမ့်မယ်။ မမယု သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပါဦး။ တော်တော်ကြာ ညည်းတို့ ငါ့ကို စောစောက မပြောကောင်းလားဆိုပြီး ကျွန်မတို့ အပြစ်ဖြစ်နေဦးမယ်”

မမယုက မဲ့လိုက်ပြီးလျှင်

“အလကားပါအေ၊ တကယ်ဝတ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျိချန် မရှိတော့ ငါ့ကို သက်သက်မယ့် အဆိုးဖြစ်အောင် လုပ်နေတာပါ။ သူ ဝတ်ချင်တယ်ဆိုယင် ဝတ်ပေစေပေါ့”

ဆွေပင်းမှာ သူ့သခင်မဖြစ်သူ ဆီချွန်းကို ဖျောင်းဖျချော့မော့ရုံမျှသာ တတ်နိုင်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆီချွန်းမှာ နေ့တိုင်းဥပုသ်စောင့်ကာ အစာမစားဘဲ ဆံပင်ကိုဖြတ်မည်ဟု တကဲကဲလုပ်လျက် ရှိလေ၏။ အစေတော်များမှာလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ထိုအကြောင်းကို သခင်မများအား အသိပေးရလေ၏။ သခင်မများကလည်း ဆီချွန်းကို သီလရှင် မဝတ်ရန် အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျ ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆီချွန်းမှာ ခေါင်းမာမြဲ မာနေလျက်ပင်။

သို့ဖြင့် ထိုအကြောင်း ကျိချန်အား သွားပြောမည်ပြုစဉ် တောင်ပိုင်းမှ

ချန်ယင်ကျိ၏ မိန်းမနှင့်သူ့သား ချန်ပေါက်ယုတို့ ရောက်လာကြောင်း အကြောင်းကြားလေ၏။ အားလုံးပင် ချန်ယင်ကျိ၏ မိန်းမနှင့်သားကို သွားရောက် ကြိုဆိုကာ ဒေါ်လေးဝမ်၏ အဆောင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုပြီးနောက် ဒေါ်လေးဝမ်သည် ချန်ပေါက်ယုကိုလည်း အတွင်းဆောင်သို့ဝင်လာရန် အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ မိမိ၏သားထွေး ပေါက်ယုနှင့် ရုပ်ချင်းဆင် သည်ဟု ပြောသဖြင့် ကြည့်ချင်သောကြောင့် အတွင်းဆောင်သို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ အခေါ်လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော်များသည် ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာကြကာ

“သခင်လေး ချန်ပေါက်ယုက သခင်ကြီး ကျိချိန်နဲ့ စာကြည့်ဆောင်ထဲမှာ စကားပြောနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ သခင်လေး ပေါက်ယုနဲ့ တူလွန်းလို့ သခင်ကြီးက သခင်လေး ပေါက်ယုကိုရော သခင်လေး ကျိဟုန်ကိုရော အခေါ်ခိုင်း လိုက်ပါတယ်။ သခင်လေးကျိလန်လဲ သူတို့နဲ့လာပြီး အတူထမင်းစားပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ ထမင်းစားပြီးယင် လာခဲ့မယ် လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ထိုအချိန်၌ကား စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင် ထမင်းစားသောက်ပြီး ကြလေပြီ။

ချန်ပေါက်ယုသည် မိမိ၏သားထွေး ပေါက်ယုနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ၌ ကျိချိန်သည် ထိုသူငယ်၏ စာပေအရည်အသွေးကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စာတော်သည့် ချန်ပေါက်ယု ကိုလည်းတွေ့ရန်၊ ပေါက်ယုအားလည်း သူ့ကိုယ်သူ နှိုင်းယှဉ်နိုင်စေရန် သားထွေးဖြစ်သူ ပေါက်ယုနှင့် မြေးဖြစ်သူ ကျိလန်တို့ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ညီဖြစ်သူ ကျိဟုန်၊ တူဖြစ်သူ ကျိလန် တို့နှင့်အတူ ရောက်လာလေ၏။ ချန်ပေါက်ယုကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယု မှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များပမာ ထင်လိုက်မိပြီး ချန်ပေါက်ယုမှာလည်း ပေါက်ယုကို တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်လျက်ရှိလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီးသည့်အခါတွင် ကျိဟုန်နှင့် ကျိလန် တို့သည်လည်း ရှေ့သို့ ထွက်လာ ကာ လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ကျိချိန်မှာ ပူဆွေးချိန်ကာလဖြစ်၍ ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျိချိန်က ချန်ပေါက်ယုအား ထိုင်ပုံပေးသည့် အခါ၌ ချန်ပေါက်ယုသည် လူကြီးအထက် ထိုင်ရမည်ကို ရွံ့လျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ချန်ပေါက်ယုသည် ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ဖျာကလေးတစ်ချပ်ကိုခင်း၍ ထိုင်နေလေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် အခြားလူငယ်နှစ်ယောက်မှာမူ ကျိချိန်နှင့် အတူ ယှဉ်ထိုင်ခွင့် မရချေ။ သို့ရာတွင် ဧည့်သည်မှာလည်း လူငယ်ဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့အားလုံးအား

ဧည့်သည်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်ခိုင်း ထားရန်မှာလည်း မသင့်လျော်ပြန်သဖြင့် ကျီချိန်သည် ကြာကြာမထိုင်တော့ဘဲ ခဏကြာလျှင် ထကာ ထမင်းပွဲ အပြင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ကဲ၊ ဦးကြီးကိုတော့ ခွင့်ပြုကွယ်။ မင်းကို ငါ့သားပေါက်ယုက ဧည့်ခံပါလိမ့်မယ်။ သူတို့လဲ မင်းဆီက ဗဟုသုတ စကားလေးဘာလေး ကြားရတာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးကြီးခင်ဗျာ။ ဦးကြီးလုပ်စရာရှိတာ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ သူတို့ကို ဗဟုသုတ မပေးနိုင်ဘူးခင်ဗျား ဗဟုသုတ ယူချင်းယူယင် သူတို့ဆီက ကျွန်တော်ယူရမှာပါ”

ခဏကြာလျှင် ကျီချိန်သည် သူတို့ကို ထားပစ်ခဲ့ကာ အတွင်း စာကြည့်ဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယု၊ ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန်တို့သည် ကျီချိန်နှင့် ဧည့်သည်ထွက်မလာခင် အခန်းထဲမှ အလျင်ထွက်ပေးလာ အပေါက်တွင်ရပ် စောင့်၍ နှုတ်ဆက်ကြပြီး ကျီချိန် ပြန်သွားသည့်အခါတွင်မှ ဧည့်သည်နှင့်အတူ အခန်းဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ အတူ ထိုင်နေကြလေ၏။

ချန်ပေါက်ယုကို မြင်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် သူ မြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို အမှတ်ရလျက် ရှိလေ၏။ မိမိ နှင့် ချန်ပေါက်ယုတို့သည် စိတ် သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သဖြင့် ပေါက်ယုသည် ယခုမှ မိတ်ဆွေ အစစ်ကို တွေ့ရပေသည်ဟု ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခြင်း ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန်တို့ ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း ပေါက်ယုသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေဆည်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုက ဧည့်သည်အား ပြောသည်မှာ

“ကိုယ့်ညီရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ကြားရတာကြာလှပါပြီ။ ဒါပေမယ့် လူချင်းတော့ ခုမှပဲ၊ တွေ့ရပေတော့တယ်။ လူကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်ညီဟာ နတ်ပြည်ကဆင်းလာတဲ့ နတ်သားလေး တစ်ပါးနဲ့ တူပေတာပဲ”

ချန်ပေါက်ယုမှာလည်း ပေါက်ယုအကြောင်းကို ကြားပြီးဖြစ်ရာ သူကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပါပေသည်ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

“ဪ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပညာရင်နို့ကို အတူတူသောက်ခဲ့ကြပေမယ့် ရှေးကွန်ဖြူဖီကျမ်းထဲမှာ ပါသလို ခရီးကတော့ တူကြမယ် မထင်မိဘူး။ တို့နှစ်ယောက်ဟာ နာမည်ချင်းလဲတူ

ရုပ်ချင်းလဲတူဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်ချင်းလဲ ဆွေမျိုးတော်အောင်
နတ်သိကြားများက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ကြသလားမှ မသိတာ။ ခု ငါက
သစ္စာတရားကို သိမြင်စ ပြုလာတော့ ကိုယ်သိတဲ့တရားကိုလဲ
သူများပေးဝေရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တို့နှစ်ယောက်က ခုမှတွေ့ခါစ ဆိုတော့
တကယ် စိတ်ချင်းတူမတူတော့ မသိရသေးဘူးပေါ့လေ။ ခုနေ
ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက် ချယင် မှန်ချင်မှ မှန်ပေမယ်ပေါ့” ဟု တွေးမိ လေ၏။

ချန်ပေါက်ယုက

“အစ်ကိုရဲ့ အရည်အချင်းကို သိတာတော့ ကြာပါပြီ။ အစ်ကိုဟာ
သန့်ရှင်းတယ်၊ ဖြူစင်တယ်၊ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်တောင် တွေ့နိုင်ခဲ့တဲ့
လူမျိုးဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုလောက် အရည်အချင်း မရှိတဲ့
လူပြီနိုး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေတော့ အစ်ကိုနဲ့ နာမည်တူမိတဲ့အတွက်
အားနာလှတယ်ခင်ဗျာ”

ပေါက်ယုသည် သူ့စကားကို နားထောင်ရင် တွေးနေလေ၏။

“အင်း၊ သူလဲ ငါ့လိုပဲ တွေးမိသကဲ့။ ဒါပေမယ့် တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ
ယောက်ျားလေးတွေ၊ အင်မတန် သန့်ရှင်း ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့
မယှဉ်ထိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့ကိုလဲ ဒီလောက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တယ်လို့
မပြောထိုက်ပေဘူးပေါ့” ဟု တွေးမိလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး ငါ့ညီရယ်။ အစ်ကိုကို ဒီလောက်လဲ
မချီးမွမ်းပါနဲ့။ အစ်ကိုက တကယ် နလပိန်းတုံး ပါ။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲနဲ့
ဘာမှမထူးပါဘူး။ ငါ့ညီလို မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့ လုံးဝမနှိုင်းသင့်ပါဘူး။
တကယ်ကတော့ ငါ့ညီကသာ ပေါက်ယု (အဖိုးတန်ကျောက်စိမ်း) ဆိုတဲ့
နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်တာပါ”

ချန်ပေါက်ယုက

“ကျွန်တော်လဲ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ပြီး
အထင်ကြီးခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် မိဘများ စီးပွားပျက်ပြီး
ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှ ကျွန်တော်ဟာ သဘောပေါက်လာခဲ့တယ်။
ကျွန်တော်ဟာ အဆုံးစွန်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မတွေ့ခဲ့ရသလို
ဒုက္ခဆင်းရဲကိုလဲ မတွေ့ခဲ့ရသေးဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူလောကကြီး
အကြောင်းတော့ အထိုက်အလျောက် သိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကတော့
လောကီစည်းစိမ်တွေကို ခံစားချင်တိုင်း ခံစားနိုင်တဲ့ လူလဲဖြစ်၊ စာပေနဲ့
ဘဝအကြောင်းကိုလဲ နားလည်တဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် အစ်ကိုရဲ့ အဖေက
အစ်ကိုကို တန်ဖိုးထားတာလဲ သဘာဝကျပါပေတယ်။ တကယ်တော့ ပေါက်ယု
(အဖိုးတန်ကျောက်စိမ်း) လို့ နာမည်ခံယူသင့်တာဟာ အစ်ကိုပါ”

ထိုစကားမှာ သက်သက်မဲ့ ချီးမြှောက်ပြောဆိုသော စကားမျိုးဟု ပေါက်ယုစိတ်တွင် ထင်လိုက်သဖြင့် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ နေလိုက်လေ၏။ ကျီဟုန်အား သူ့ကို စကားထဲထည့်၍ မပြောကြသဖြင့် စိတ်ပျက်လျက် ရှိလေပြီ။ ကျီလန်မှာမူ ချန်ပေါက်ယု ပြောသမျှကို အဟုတ်ထင်လျက် ရှိပေ၏။

“ဒါတော့ အစ်ကိုချန်ပေါက်ယုက သက်သက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချ ပြောနေတာပါ။ စာပေအရည်အသွေးနဲ့ စီမံ အုပ်ချုပ်တတ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ဗဟုသုတကို ရဖို့နည်းလမ်းကတော့ အတွေ့အကြုံ နဲ့ လေ့လာမှုဟာ အဓိကပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်သေးတဲ့အတွက် စာပေဗဟုသုတတို့ကိုတော့ ဉာဏ်မမီ သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိသလောက်၊ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသလောက်ကလေး ပြောရယင်တော့ ကျော်စော ကိတ္တိရှိခြင်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိခြင်းဟာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေထက် အဆတစ်ရာ မြင့်မြတ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ကျီလန်လို သူငယ်လေးတစ်ယောက်က ယခုလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားများကို ပြောသည့်အခါတွင် ပေါက်ယု မှာ စိတ်တိုသွားလေ၏။ ပေါက်ယုက ချန်ပေါက်ယု ဘက်သို့ လှည့်၍

“ညီလဲ အစ်ကိုတို့လိုပဲ ညစ်ညမ်းနှိမ့်ကျတာတွေကို မုန်းပြီး ဘဝကို အဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ မြင်တတ်တယ်လို့ ကြားဖူး တယ်။ ဒီတော့ ဒီနေ့ ညီနဲ့တွေ့တာ အစ်ကို ဝမ်းလဲသာတယ်။ ညီရဲ့ တရားအမြင်တွေကိုလဲ ကြားချင်တယ်။ ဒီလိုနားထောင် ပြီး ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ ကွယ်ပျောက်ပြီး တရားအမြင်နဲ့ လောကကြီးကို ကြည့်ချင်တယ်။ ခုလို သေးသိမ်တဲ့ စကားဖျင်းတွေ၊ အမြှောက်အပင့် စကားတွေကို နားမထောင်ချင်ပါဘူးကွယ်”

ချန်ပေါက်ယုက တွေးသည်မှာ

“အင်း၊ သူကတော့ ငါ့ကို တော်တော် အထင်ကြီးနေတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ငါပြောနေတဲ့ စကားတွေကို အပေါ်ယံ ဟန်ဆောင်ပြီး ပြောနေတယ်လို့ ထင်ပုံကျတယ်။ ဒီတော့ သူနဲ့ငါ ရင်းရင်းနှီးနှီး မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာအောင် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဟု တွေးနေလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရှေးဟောင်း...”

“မင်းလဲ ယုတ်နိမ့်ညစ်ညမ်းတာတွေကို မုန်းတယ်။ ဘဝကို သတိသမ္မဇဉ်တရားနဲ့ မြင်တတ်တယ်လို့ အစ်ကို ကြားဖူးတယ်။ ဒီနေ့ ညီနဲ့

တွေ့ရတာ အစ်ကို ဝမ်းလဲသာတယ်။ အစ်ကိုရဲ့ နှလုံးသားမှာ ကပ်ငြိနေတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ စင်အောင်လို့ ညီရဲ့ တရားအမြင်ကိုလဲ ကြားချင်တယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် အစ်ကိုဟာ ဘဝကို ဉာဏ်သစ်နဲ့ ကြည့်မြင်နိုင်လာ လိမ့်မယ်လို့ အစ်ကိုယုံတယ်။ အစ်ကိုဟာ ချီးမြှောက်တဲ့ အပေါ်ယံစကားတွေကို သာယာတတ်တဲ့ လူပေါ့လူသွမ်း တစ်ယောက်လို့တော့ ငါ့ညီ မထင်ပါဘူးနော်”

ချန်ပေါက်ယုက တွေးမိသည်မှာ “အင်း အစ်ကိုဟာ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ထင်နေသေးဟန် တူတယ်။ ငါပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ဟန်ဆောင် ပြောနေတာတွေလို့ ထင်ပုံကျရဲ့။ ရှင်းရှင်းပြောတာ ကောင်းတယ် ထင်တယ်။ ဒါမှ သူနဲ့ငါ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်နိုင်မှာ” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

“အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ရိုးရိုးသားသား ပြောသွားခဲ့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်လဲ ရှေးထုံးစံလေ့တွေကို မုန်းခဲ့တယ်။ ဂုဏ်တွေ၊ ပကာသနတွေ၊ ချီးမြှောက်တာတွေကို စက်ဆုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်လာလို့ ဖေဖေကလဲ အလုပ်က အနားယူတော့ ဖေဖေဟာ အလျင်တုန်းကလို လူတော သူတောကို သိပ်မဝင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဧည့်သည်တွေကို ကျွန်တော်ပဲ ဧည့်ခံရတယ်။

“အဲ့ဒီအခါကျတော့ မှူးမတ်တွေဟာ သူတို့မိသားစုတွေ ကြီးပွားအောင်သာ လုပ်ကြပြီး စာပေကျမ်းဂန်တတ်တဲ့ ပညာရှိတွေကတော့ သစ္စာရှိဖို့နဲ့ မိဘကို ရိုသေလုပ်ကျွေး ဖို့ကိုပဲ ပြောကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကျင့်သီလတွေအတွက် ကျော်စောက်ထွီရှိအောင် ကြိုးစားကြတယ်။ သူတို့ခေတ်မှာ အချည်းအနီး မဖြစ်ရလေအောင် ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ သူတို့ မိဘများ၊ ဆရာသမားများရဲ့ မျှော်မှန်းချက်နဲ့ ကိုက်အောင်၊ အကျင့်သီလကောင်းတယ် ပညာရှိတယ်လို့ လူချီးမွန်းခံရအောင် ကြိုးစားတယ်။ ဒါတွေကို မြင်တော့မှ ကျွန်တော့်မှာ ငယ်ငယ်က စွဲခဲ့တဲ့ အစွဲအလမ်းဟောင်းတွေ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

“ခုတော့ ကျွန်တော်က အလင်းရောင်ပြဖို့ မပြောနဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုက အလင်းရောင်ပြမယ့် ဆရာ ကောင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ရှာနေတာပါ အစ်ကို။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို အဆင့်အတန်း မြင့်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အစ်ကိုလို လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို အရင်း အတိုင်း ပြောတာပါ”

ယခုအချိန်၌ကား ပေါက်ယုသည် သူ့မိတ်ဆွေသစ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်စပြုနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု သည် ယဉ်ကျေးသမှုအနေဖြင့်

သူမေးသည့် မေးခွန်းများကို ရှောင်လွှဲ၍ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် အတွင်းဆောင် ဘက်ဆီမှ သူတို့ကို လာခေါ်သဖြင့် ပေါက်ယုမှာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“သခင်လေးတို့ ထမင်းသုံးဆောင်ပြီး ကြလို့ရှိယင် အတွင်းဆောင်ဘက်ကို လာပါလို့ သခင်မကြီးက အခေါ်ခိုင်း လိုက်ပါတယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ချန်ပေါက်ယုအား အတွင်းဆောင်သို့သွားရန် တိုက်တွန်းသည်တွင် ချန်ပေါက်ယုသည် အခြားသူများနှင့်အတူ ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အဆောင်ဘက်ဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အဆောင်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် ချန်ပေါက်ယု၏ အမေဒေါ်ချန်သည် အထူးစဉ်းသည်နေရာတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပေါက်ယုလည်း သူ့ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက် ဂရုပြုလေ၏။ ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန် တို့ကလည်း အလားတူ နှုတ်ဆက်ဂရုပြုကြလေ၏။ ချန်ပေါက်ယုကမူ ဒေါ်လေးဝမ်းကို နှုတ်ဆက် ဂရုပြုလေ၏။

သို့ဖြင့် မိခင်နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်၏ သားကို တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်လျက် ရှိကြလေ၏။ ပေါက်ယု သည် အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့် လူတစ်ဦးဖြစ်၍ ဒေါ်လေးချန် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သက်ရွယ်အိုမင်းသည့် ဆွေမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်သည့်တိုင် ဒေါ်လေးချန်သည် သူ့သားနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေသည့် ပေါက်ယုကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် များစွာ စိတ်ဝင် စားလျက် ရှိလေ၏။

ချန်ပေါက်ယု၏ လက်ကိုဆွဲလိုက်လျက် စကားပြောနေသည့် ဒေါ်လေးဝမ်းမှာကား ချန်ပေါက်ယုသည် သားပေါက်ယုထက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် သဘောကျလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ သူတို့အထဲတွင် အချောဆုံးဖြစ်သည့် ကျီလန်ပင်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် မနှိုင်းယှဉ်သာဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ ကျီဟုန်ကား သူတို့အားလုံးနှင့် နှိုင်းစာလိုက်လျှင် ပြောဖွယ်မရှိ လောက်အောင် ရိုင်းစိုင်းသည့် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် ဒေါ်လေးဝမ်းသည် သူ့ကို စာရင်းထဲတွင်ပင် မထည့်တော့ပြီ။

အစေတော်များသည် ပေါက်ယုနှစ်ယောက်ကို လာ၍ကြည့်ကြလေ၏။

“ကြုံပဲ ကြုံဖူးပေါင်တော်။ ရုပ်ချင်းကလဲတူ၊ နာမည်ချင်းကလဲ တူတာမျိုး ဆိုလို့ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်။ တို့သခင်လေး ပေါက်ယုက ပူဆွေးချိန်ကာလမို့ အနက်ဝတ်ထားလို့သာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲလို့ရတာ။ နို့မို့ယင် ခွဲလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဇူချွန်းကား သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သူ့သခင်မလေး

ထိုက်ယုကို အမှတ်ရလိုက် မိလေ၏။

“ဪ၊ မလေးထိုက်ယုနယ်၊ အသေစောလိုက်တာနော်။ မသေသေးယင် ဒီပေါက်ယုကို လက်မထပ်ရယင်လဲ ဟိုပေါက်ယုကို လက်ထပ်လို့ ဖြစ်တာပဲ” ဟု တွေးနေစဉ် ဒေါ်လေးချန်က ဒေါ်လေးဝမ်သို့ လှမ်းပြောလိုက်သံကို ကြားရလေ၏။

“မနေ့ကတင် အိမ်ကလူက ပြောနေသေးတယ်။ တို့များသားလဲ ကြီးလှပြီတဲ့။ ဒီတော့ သင့်တော်တဲ့ အိမ်ထောင် ဖက်များ တွေ့ယင် ကြည့်ပေးပါလို့ အစ်ကိုကြီးကျိချိန်ကို ပြောရဦးမယ်လို့ ပြောနေသေးတယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ ချန်ပေါက်ယုကို သဘောကျလျက် ရှိသည့်အလျောက် မဆိုင်းမတွဖြင့်

“ဟုတ်ပါတော်။ ကျုပ်တူကြီးဖို့ အောင်သွယ်တော် လုပ်ပေးရဦးမယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ သမီးလေးယောက် ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သုံးယောက်ကတော့ သေတဲ့သူသေ၊ အိမ်ထောင်ကျသူကျ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကျန်တဲ့ သမီးတစ်ယောက် ကတော့ ငယ်လွန်းသေးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါတူကြီးနဲ့မလိုက်ဖက်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မယောင်းမကြီးမှာ ခပ်ချောချော သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်တော့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးပြီ။ တစ်ယောက်ကတော့ ဒီက မင်းကတော်ရဲ့ သားနဲ့ လိုက်ဖက်မှာပါ။ အဲ.. သူ့မိဘများက ခုအချိန်မှာ အလျင်တုန်းကလို မချမ်းသာတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ဒေါ်လေးချန်က

“ကျွန်မတို့ကို ဒီလောက်လဲ အထင်ကြီးမနေပါနဲ့ မင်းကတော်ရယ်။ ကျွန်မတို့မှာလဲ ဘာကြွားဝါစရာ မရှိပါဘူး။ မွဲချင်းမွဲယင် ကျွန်မတို့က ပိုပြီးမွဲတော့မပေါ့။ သူတို့ကတောင် ကျွန်မတို့ကို မွဲတယ်လို့ ထင်လိမ့်ဦးမယ်”

“ခု ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက မင်းကတော်တို့အိမ်ကလူကို ခစားခွင့်ပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ မင်းကတော်တို့မှာ စည်းစိမ် တိုးလာမယ့်အပြင် အလျင်ကထက်တောင် ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးပြီး မြင့်လာဦးမှာပါ”

“ဒီလိုပဲ အောက်မေ့ရတာ ပဲလေ။ အဲ့ဒီအခါ ကျယ်သာ ကျွန်မသားလေး အတွက် မင်းကတော် အောင်သွယ် တော်ကြီး လုပ်ပေးပေတော့” ဟုပြုံး၍ ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် ဒေါ်လေးချန်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့က သားရေးသမီးရေး ကိစ္စများကို ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ချန်ပေါက်ယု သည်လည်း ပေါက်ယုနှင့်အတူ စာကြည့်ဆောင်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင် စကား ပြောနေကြ သည်မှာ မည်မျှကြာသည်မသိ။ အစေခံတစ်ယောက် ရောက်လာကာ

ဒေါ်လေးချန် ပြန်တော့မည်ဖြစ်၍ အခေါ်ခိုင်း လိုက်ကြောင်း ပြောသည့်အခါတွင်မှ စကားပြတ်သွားကြလေ၏။

ကျိချိန်က ချန်ပေါက်ယုအား ဝင်းဝအထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ရန် ပေါက်ယုတို့ သုံးယောက်ကို ပြောလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဤတွင် တော်ဦးမည်။

ပေါက်ယုအကြောင်းကို ပြန်ကောက်ဦးအံ့။ ချန်ပေါက်ယု၏ ဖခင်နှင့်တွေ့ဆုံကာ သူ့သား ချန်ပေါက်ယုသည် ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်လာမည့် ဖြစ်ကြောင်းကြားရသည့် အချိန်မှစ၍ ပေါက်ယုသည် ချန်ပေါက်ယုကို တွေ့လိုစိတ် ပြင်းပြလျက် ရှိကာ မိမိနှင့် စိတ်တူသဘောတူ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်သားတွေ့၍ စကားပြောကြသည့်အခါ၌ကား သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မီးခဲနှင့် ရေခဲတုံးလို ကွာခြားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အဆောင်သို့ပြန်လာကာ ဝိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

“ချန်ပေါက်ယုက မောင်နဲ့တကယ်ပဲ တူသလားဟင်” ပေါက်ကြည်က မေး၏။

“ရုပ်ကတော့ တူပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူစကားပြောတာကို ကြည့်ရတော့ ဗဟုသုတရယ်လို့ သိပ်ရှိပုံ မရပါဘူး။ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းကို လိုက်ရှာနေတဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“မောင်က တစ်ဖက်သားကို သိပ်အထင်သေးတာကိုး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“စကားတွေတော့ တော်တော်ပြောသွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့စကားတွေထဲမှာ သစ္စာတရားကို ရှာဖွေဖို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးမျိုး တစ်လုံးမှ မပါဘူး။ ကျမ်းဂန်တတ်ဖို့၊ စီမံအုပ်ချုပ်တတ်ဖို့၊ မိဘကိုရိုသေဖို့ ဆိုတဲ့ စကားတွေချည်းပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောသွားတာပဲ။ ဒီတော့ ဒီလူမှ လူညံ့မဟုတ်ယင် ဘယ်သူညံ့ဦးမှာလဲ။ မောင်တို့နှစ်ယောက် ရုပ်ချင်း လာတူနေတာ မောင့်ဘက်ကနာလှတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မောင့်ရုပ်ကိုတောင် ပြောင်းလို့ရယင် ပြောင်းပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“မောင့်စကားတွေ တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။ မောင့်ရုပ်ကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပြောင်းလို့ရမှာလဲမောင်ရဲ့။ ပြီးတော့ သူပြောတာလဲ ဟုတ်သားပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြီးပွားတိုးတက်အောင်၊ ကိုယ့်နာမည်ကောင်းအောင် ကြိုးစား ရမှာပေါ့။ မောင့်လိုစိတ်ကူးယဉ်ပြီး

ပျော့ညံ့လုပ်နေတဲ့လူကတော့ ခပ်ရှားရှားရယ်။ ခုတော့ မောင်က မောင်စိတ်ပျော့ညံ့ တာကို ဝန်မခံဘဲ တခြားလူတွေ ကိုယ်ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ရှာတာကို အပစ်ဖို့ဖို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။”

ချန်ပေါက်ယုသည် သာမန်လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို တွေ့လာသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လျက်ရှိသော ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်၏စကားကို ကြားလိုက်သည့်အခါတွင် ပို၍စိတ်တိုလာခဲ့ပေပြီ။ စိတ် အားငယ်လာသည်နှင့် အမျှ နဂိုက အခံရှိခဲ့သည့် စိတ္တဇရောဂါဟောင်းသည် ပြန်ကြွလာခဲ့လေပြီ။ ဤတွင် ပေါက်ယုသည် တစ်စုံတစ်ရာ ချေပ ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ စပ်ဖြဖြကြီး လုပ်ကာ ပေါက်ကြည်ကို ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာ ပေါက်ယု စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီကို မရိပ်မိသေးပဲ သူ့အား လှောင်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်ကာ ပေါက်ယုကို ဂရုမစိုက်ယောင် ပြုလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့၌ ပေါက်ယုသည် လွန်စွာစိတ် ထိခိုက်လျက်ရှိကာ မာလာနှင့် အခြားသူများက နောက်ကြ ပြောင်ကြသည့်တိုင် စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲ ငိုငိုငိုကြီး ရပ်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာမှ ထသည့်အခါတွင်လည်း ယခင်တစ်ခါ စိတ်နောက်စဉ်က ဖြစ်ခဲ့သကဲ့သို့ပင် မျက်လုံးကြီး အကြောင်သားဖြင့် ငေးမိငေးရာကို ငေးလျက်ရှိလေ၏။

ဆီချွန်းမှာ သီလရှင်ဝတ်မည် တကဲကဲဖြစ်လျက်ရှိရာ မမယု ကိုယ်တိုင်လည်း ဖျောင်းဖျ၍ မရတော့ချေ။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင်မူ သူ့ကို သီလရှင် ဝတ်ခွင့်မပေးလျှင် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်တော့မည့်နှယ် ထင်ရလေ၏။ သူ့ကို စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိသော်လည်း အခြေအနေမှာ ထူးခြားလားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုအကြောင်းကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျီချိန်အား ပြောပြလေ၏။ ကျီချိန်သည် ခြေထောက်ကို ဆောင့်လိုက်လျက်

“ဘယ်ဝဋ်ကြွေးကြောင့်များ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်နော်” ဟု ညည်းလျက်ရှိလေ၏။ ကျီချိန်သည် ကျီယုန်ကို ဆုံးမ သွန်သင်စရာ ရှိသည့်အတွက် အခေါ်ခိုင်းလိုက်ကာ ပြောစရာရှိသည်တို့ကို ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် ဆီချွန်းနှင့် စကားပြော ကြည့်ရန် သူ့အမေကို ပြောဖို့ ခိုင်းလိုက်၏။

“ပြီးတော့ သီလရှင် ဝတ်တော့မယ်ဆိုယင် သူ့ကို ဆွေစာရင်း မျိုးစာရင်းကလဲ ဖျက်မယ်ဆိုတာ အပြောခိုင်း လိုက်ပါ”

မမယုသည် ကျီချိန် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဆီချွန်းအား အမျိုးမျိုး တားသော်လည်း ဆီချွန်းမှာ သူ ပြောမှ ပိုဆိုး လာကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်လျက် ရှိလေ၏။

“ဆီချွန်းဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ မမယုရယ်။ ဒီတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူမိသားစု မိဘ မောင်ဖွားတွေနဲ့ ထာဝစဉ်နေသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ တကယ်လို့ ဆီချွန်း အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ လင်ကောင်းသားကောင်း နဲ့တွေ့ရင် တော်ပါရဲ့။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မလေးယုလို ဖြစ်သွားယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ အဆုံးကျတော့ မလေးယုဟာလဲ လင်စိတ်နဲ့ သေသွားရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုယင် ဦးကြီး ကျီချိန်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ဟာ ဆီချွန်းအတွက် ပိုပြီး စိတ်သောက ရောက်ကြရမှာပါ။ ဒီတော့ မမယု ဆီချွန်းကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုယင် ဆီချွန်း သေပြီလို့ပဲ သဘောထား လိုက်ပါတော့။ ဆီချွန်းကို သာသနာ့ဘောင် ဝင်ခွင့်ပေးကြပါ။ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေနဲ့ဝေးပြီး စင်စင်ကြယ်ကြယ်ပဲ နေချင်တော့တယ်။

“ဆီချွန်းက တခြားလဲ သွားနေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မြစိမ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်ဆိုတာလဲ ကိုယ့်ဝင်းထဲမှာတင် ရှိတာမဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ ဆီချွန်း တရားအားထုတ်မယ်။ တကယ်လို့ လိုတာရှိယင်လဲ အနီးအနားတွင်ဆိုတော့ အလွယ် တကူ ထောက်ပံ့နိုင်တာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဆရာလေး မြောင်ယုရဲ့ အစေတော်တွေလဲ ရှိနေသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ သဘောတူ တယ် ဆိုယင်တော့ ဆီချွန်း အသက်ကို ကယ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ သဘောမတူဘူးဆိုယင် ဆီချွန်း လောကကြီးမှာနေရတာ ဘာအသုံးကျဦးမှာလဲ။ မြန်မြန်သေသွားတာက ပိုကောင်းတာပေါ့။ မမယုကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုယင် အစ်ကို ကျီချိန် ပြန်လာ တော့ မမယု တာဝန်မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဝတ်တယ်ဆိုတာ ဆီချွန်း ရှင်းပြပါ့မယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဆီချွန်းသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားတယ်ဆိုယင် မမယုကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီး သေသွားတာလို့ပဲ အောက်မေ့ မှာပေါ့”

မမယုသည် နဂိုကတည်းက ဆီချွန်းကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဆီချွန်းစကားမှာ ယုတ္တိရှိသည်ဟု ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဝမ်ထံ ထိုအကြောင်းကို ပြောရန်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဝမ်မှာ ပေါက်ကြည်၏ အခန်းသို့ ထွက်သွားနှင့်လေပြီ။

ပေါက်ယု စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု သိရသည့်အခါတွင် ဒေါ်လေးဝမ်သည် အပြေးအဖြန်း ရောက်လာကာ မာလာကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းပြု၏။

“ဒီကောင်မကို တော်တော်ပေါ့ပါ ကလားဟင်။ ပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်းတာကို ဘာဖြစ်လို့ စောစောစီးစီး မပြောလဲဟဲ့”

“သူ့ရောဂါက နာတာရှည်ရောဂါရှင့်။ ခဏ နေကောင်းသွားလိုက်၊ ရောဂါပြန်ထလိုက်နဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ သခင်လေး ဟာ ဒေါ်လေးဝမ်းဆီကို နေ့တိုင်းလာ ဂါရဝ ပြုနေကျပဲ။ ဘာမှမဖြစ်တော့ အကောင်းပဲ ထင်တာပါ။ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို စိတ်ဖောက်သွားမှန်း မသိဘူးရှင့်။ မလေးပေါက်ကြည်လဲ ဒေါ်လေးဝမ်းကို ပြောမလို့ လုပ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တော်တော်ကြာ လူကြီးတွေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရသလားဆိုပြီး ဆူမှာစိုးတာနဲ့ မပြောသေးတာပါ”

ဒေါ်လေးဝမ်း ဆူနေသံကို ပေါက်ယုကြားသည့်အခါတွင် သူ့စိတ်သည် ခဏမျှ ကြည်လင်သွားကာ မာလာတို့ ဘက်မှ ခုခံပြောဆိုလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူပါနဲ့ မေဖျားရယ်။ မောင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေးနေတာ တစ်ခုပါပဲ”

“အဲဒါ ရောဂါဟောင်း ပြန်ထလာတာပေါ့ သားရဲ့။ နေမကောင်းဘူးဆိုယင် မေဖျားကို ချက်ချင်းပြောပါတော့လား။ သမားကောင်းတွေကို စောစောစီးစီး မပင့်ရပါလား။ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်တုန်းကလို ဆိုးဆိုးရွားရွာ ဖြစ်သွားယင် မေဖျား ရင်ကွဲရချေရဲ့”

“မေဖျား ဒီလောက်စိတ်ပူ နေတယ်ဆိုယင်လဲ သင့်တော်မယ့် သမားတော် တစ်ယောက်ကို ပင့်ကြည့်ပေါ့။ အဲဒီ တော့ သူတိုက်တဲ့ဆေးကို မောင် သောက်မှာပေါ့”

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် အစေတော်များကိုခေါ်ကာ သမားတော် ပင့်ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဒေါ်လေးဝမ်း၏ စိတ်မှာ ပေါက်ယုအတွက်သာ စိုးရိမ်လျက်ရှိသည့်အတွက် ဆီချွန်းအကြောင်းကို မေ့သွားခဲ့လေပြီ။ သမားတော် ရောက်လာပြီး ဆေးညွှန်း စသည်တို့ကို ပေးသည့် အခါမှပင် မိမိ၏ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောက်ရက် အတန်ကြာသည်အထိ ပေါက်ယု၏ စိတ်သည် ကယောက်ကယက် ဖြစ်လျက်ရှိပြီး အစားအသောက် လည်း မစားတော့ သည့်အတွက် အားလုံးစိတ်ပူလျက် ရှိလေ၏။ မယ်မယ့်အတွက် ပူဆွေးချိန်ကာလ မကုန်ဆုံးသေးသဖြင့် အခြားသူများမှာ အလုပ်များလျက်ရှိသည်တွင် ပေါက်ယုန်က သမားတော်ကို သွားပင့်ပေးရလေ၏။

ကျိလျှံမှာလည်း စိတ်သောက ရောက်လျက်ရှိသဖြင့် အပြင်ကိစ္စ အဝဝကို ယောက်ဖဖြစ်သူ ဝမ်းကျင်း ကိုသာ လွှဲထားလေ၏။ ချောချိကလေးမှာလည်း မိခင်ဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ် ကွယ်လွန်သည့်အတွက် နေ့ရောညပါ ငိုကြွေးလျက် ရှိရာမှ ယခုအခါတွင် နေထိုင်မကောင်း

ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် ဒုက္ခတွေ့ ပင်လယ်ဝေလျက် ရှိလေ၏။

မယ်မယ်အတွက် ပူဆွေးချိန်ကာလ ကုန်သည့်နေ့တွင် ဒေါ်လေးဝမ်သည် ပေါက်ယုထံ ရောက်လာ၏။ ထိုအချိန် ပေါက်ယုမှာ သတိလစ်လျက် ရှိသောကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်က ငိုယိုလျက် ကျိချိန်ကို ပြောသည်မှာ

“သမားတော်ကလဲ ဆေးညွန့် မပေးချင်ဘူးတဲ့ရှင်။ ဒီတော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်။ ပြင်စရာ ရှိတာကို ပြင်ထားဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

ကျိချိန်သည် သက်ပြင်းကြီးချကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပေါက်ယုကို လာကြည့်လေ၏။ ပေါက်ယုမှာ တကယ်ပင် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အသုဘအတွက်ပြင်ဆင်ရန် ကျိလျှံကို ပြောလေ၏။ ကျိလျှံမှာလည်း အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတော့သဖြင့် အခက်ကြုံလျက် ရှိလေ ၏။

ထိုစဉ် အစေခံတစ်ယောက်သည် ငိုယိုလျက် ပြေးဝင်လာကာ “သခင်လေး ကျိလျှံ။ သခင်လေး၊ ဒုက္ခတွေ့ ရောက်ကုန် ကြပြန်ပြီခင်ဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

ကျိလျှံက အလန့်တကြားဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးရယ် ခင်ဗျ။ သခင်လေးပေါက်ယု ပျောက်သွားတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကိုကိုင်ပြီး ဝင်းဝကို ရောက်လာတယ်။ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို တွေ့ယင် ငွေစင်ပိဿာ တစ်ရာပေးမယ်လို့ ကြေညာထားတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငွေစင်ပိဿာ တစ်ရာပေးပါလို့ တောင်းနေတယ်”

ကျိလျှံက တံတွေးထွေးလိုက်လျက်

“ဒါများ ဒီလောက် အလန့်တကြား လုပ်ရသလားကွ။ အလျင်တစ်ခါတုန်းကလဲ ကျောက်စိမ်းတုံး တွေ့တယ်ဆိုပြီ အတုကြီးလာပေးတာ မင်းမသိဘူးလား။ အစစ်ဖြစ်ဦး၊ ခုမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ပေါက်ယုတောင် သေခါနီး ဖြစ်နေပြီ။ ခုမှ ဒီ ကျောက်စိမ်းတုံးကို လာတွေ့တော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်လဲ အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ ပြောတယ်ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ငွေစင်ပိဿာတစ်ရာ သာပေးပါ။ သူ့ကိုငွေစင် ပေးယင် သခင်လေးပေါက်ယုလဲ

အသက်ချမ်းသာရာ ရမယ်တဲ့”

ထိုစဉ် “ဟဲ့ ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး။ အဲဒီ ကိုရင်ကြီးက စိတ်မနှံ့ဘူး ထင်တယ်။ မဝင်ပါနဲ့လို့ အတင်းတားတဲ့ ကြားက အတင်းဝင် ပြေးပြီ” ဟု ပြောသံများကို ကြားရလေ၏။

“အလကားလူလိမ်၊ သွား၊ အဲဒီကိုရင်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ” ဟု ကျီလျှံက ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ဆူဆူညံညံအသံများကို ကြားသဖြင့် ကျီချိန်လည်း မည်သို့လုပ်ရမည်မသိဘဲ ဖြစ်နေစဉ် အတွင်းဆောင် ဘက်ဆီမှ “သခင်လေး ပေါက်ယုတော့ ကုလို့ မရတော့ပါဘူး။ သေတော့မှာပါ” ဟူသော ပြောဆိုနေသံများကို ကြားရ လေ၏။

ကျီချိန်သည် ထိုအသံများကြောင့် သောကရောက်လျက် ရှိစဉ် “ဟဲ့၊ တကာတွေ ဒီသူငယ်အသက်ရှင်စေချင်ယင် ငါ့ကိုပိုက်ဆံပေးကြ။ ငါရသင့်တဲ့ ငွေစင်ပိဿာတစ်ရာကိုသာ ပေးကြ” ဟူသော ကိုရင်ကြီး၏ အသံကိုပါ ကြားရပြန် လေ၏။

ကျီချိန် တွေးမိသည်မှာ

“အလျင်တစ်ခါ ပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်း တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး ပေါက်လာပြီး ပေးသွားတာပဲ။ ခုလဲ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး ပေါက်လာပြန်ပြီ။ သူများ ကုပေးနိုင်မလား မသိဘူး။ ဒီကျောက်ဟာ ပေါက်ယု ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးအစစ် ဖြစ်သည့်တိုင် ဒီလောက်များတဲ့ ငွေတွေကို တို့ဘယ့်နှယ်လုပ် ရှာပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ပေါက်ယုသာ တကယ်အသက်ရှင်လာမယ် ဆိုယင် ဒီလောက်ငွေကို မရရအောင် ရှာရတော့ မှာပေါ့” ဟုတွေးကာ ကိုရင်ကြီးကို အခေါ်လွှတ်မည်ပြုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ကျီချိန်ကိုပင် နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုခြင်း မရှိ တော့ဘဲ အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ကျီလျှံက သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ

“ဗျို့လူ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ အထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေ ရှိတယ်။ အတွင်းဆောင်ဘက်ကို ယောက်ျားတွေ မဝင်ရဘူး ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။”

“မလုပ်နဲ့ ဒကာလေး။ ကျုပ်ကို မြန်မြန်လွှတ်ပါ။ နောက်ကျသွားယင် သူ့ကို မကယ်နိုင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်။ လွှတ်စမ်းပါ” ဟု ဆိုကာ အတင်းရုန်း၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကျိလျှံသည် အတွင်းဆောင်ဘက်သို့ လှမ်းကာ “အတွင်းဆောင်ဘက်က အမျိုးသမီးတွေ၊ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး ဝင်လာတယ်ဗျို့” ဟု လှမ်းအော် လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်တို့ တစ်သိုက်မှာ ငိုယိုလျက်ရှိသဖြင့် ကျိလျှံ၏ အော်သံကို မကြားလိုက်မိကြချေ။ ကျိလျှံက နောက်မှအော်၍လိုက်သွားသဖြင့် အခန်းထဲရှိ အမျိုးသမီးများက လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ကြီးခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာ ရှိသည့် ကိုရင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

အမျိုးသမီးများမှာ ပုန်းချိန်ပင် မရလိုက်တော့ချေ။ ကိုရင်ကြီးသည် ပေါက်ယု လဲလျောင်းရာ နေရာသို့ တန်း၍ သွားလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ ကြောက်လန့်၍ အသာရှောင်ထွက်ပြီး မာလာမှာမူ ဒေါ်လေးဝမ် ရှိနေသည့်အတွက် မည်သည့်နေရာသို့မျှ မသွားရဲဘဲ အနီးတွင် ရပ်နေလေ၏။

ကိုရင်ကြီးက

“ကဲ၊ ကျေးဇူးရှင်မကြီးဗျာ။ ပျောက်သွားတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ကျုပ်ပြန်ယူခဲ့ပါပြီ။ ငွေစင်ပိဿာ တစ်ရာသာ ပေးကြပါ။ ငွေပေးယင် သူ့အသက်ကို ကျုပ်ကယ်ပါ့မယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်ကား အံ့အားသင့်လွန်းသည့်အတွက် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်တော့ပြီ။ ကျောက်စိမ်းတုံး အတု လော အစစ်လော ဆိုသည်ကိုလည်း ခွဲခြားမသိနိုင်တော့ပြီ။

“ကိုရင်ကြီးသာ ကုပေးပါ။ အသက်ချမ်းသာရာ ရတယ်ဆိုယင် ကိုရင်ကြီး တောင်းတဲ့ငွေကို ပေးပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ပေးလေဗျာ” ဟု ကိုရင်ကြီးက တောင်းလေ၏။

“စိတ်ချပါ ကိုရင်ကြီးရယ်။ ကိုရင်ကြီး တောင်းတဲ့ငွေကို တပည့်တော်မတို့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှာပေးမှာပါ”

ကိုရင်ကြီးသည် တဟားဟားရယ်မောလျက် ခုတင်ဘေးတွင်ရပ်ကာ ကျောက်စိမ်းတုံးကြိုးကို လက်တွင် လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိရာမှ

“ဟဲ့ ပေါက်ယု၊ နင့်ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်တွေ့ပြီလေ။ နင့် အဖိုးထိုက် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်တွေ့ပြီ” ဟု ဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါတွင် ပေါက်ယုသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍ ကြည့်နေလေရာ မာလာ မှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အသံထွက်၍ပင် အော်မိလေ၏။

“ဘယ်မှာလဲ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံး”

ကိုရင်ကြီးသည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပေါက်ယုလက်ထဲသို့

ထည့်လိုက်ရာ ပေါက်ယုသည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို လက်ထဲတွင် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် သေချာစွာကြည့်လိုက်ပြီး “ဟုတ်ပ၊ အံ့မယ်လေး၊ ခုမှပဲ ပြန်တွေ့ပေတော့ တယ်နော်” ဟုပြောလေ၏။

ဤတွင် အားလုံးမှာလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လျက်ရှိကြရာ ပေါက်ယုမှာ ပေါက်ကြည် ပေးထားသည့် ကျောက်စိမ်းတုံး ကိုပင် သတိမရတော့ချေ။

ကျီလျှံသည် အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့ရာ ပေါက်ယုမှာ သတိပြန်ရနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျီလျှံသည် ဝမ်းသာသည့်တိုင် အခန်းပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုရင်ကြီးသည် သူ့ကိုမီလာခဲ့ ကာ မည်သို့မျှမပြောဘဲ နောက်မှနေ၍ သူ့ကို လှမ်းဆွဲပြီး ခေါ်သွားလေ၏။

ကျီလျှံလည်း မည်သို့မျှ မပြောသာတော့ဘဲ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်နေသည့် ကျီချိန်အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် ကိုရင်ကြီးက ကျီချိန်အား အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြ လေ၏။ ကျီချိန်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်လျက် ကိုရင်ကြီးကို ကန်တော့၏။ ကိုရင်ကြီးလည်း မည်သို့မျှမပြောဘဲ နေရာတွင်ဝင်ထိုင် လေ၏။ ကိုရင်ကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ငွေစင်ပိဿာတစ်ရာ မပေးမချင်း ပြန်မည့်ပုံမပေါ်ချေ။ ကျီချိန်သည် ကိုရင်ကြီးကို သေသေချာချာ ကြည့်ရာ ယခင်တစ်ခေါက် လာဖူးသည့် ကိုရင်ကြီး မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“ကိုရင်ကြီးက ဘယ်ကျောင်းမှာများ သီတင်းသုံးပါသလဲ ဘုရား။ ဘွဲ့ကကော ဘယ်လိုများ ခေါ်ပါသလဲ။ ဒီ ကျောက်စိမ်းတုံးကိုရော ဘယ်ကတွေ့ခဲ့ပါသလဲ ဘုရား။ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို မြင်တာနဲ့ တပည့်တော် သားငယ်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြီး သတိလည်လာတာလဲ ဘုရား။”

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ပေဘူးဗျ။ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ ကျုပ်ကို ဒကာကြီးတို့ ကတိပေးထားတဲ့ အတိုင်း ငွေစင်ပိဿာ တစ်ရာ ပေးဖို့ပဲ။”

ကိုရင်ကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ စကားပြောကလည်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ကျီချိန်သည် နောက်ထပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောရဲတော့ဘဲ

“ဒီ အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ကိုရင်ကြီး။ စိတ်သာချပါ”

“ကဲ၊ ပေးမယ် ဆိုယင်လဲ မြန်မြန်ပေးဗျာ။ ကျုပ်မှာ သွားစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ အချိန်မရှိဘူး။”

“ခဏကလေးတော့ စောင့်ပါ။ တပည့်တော် အထဲကို ဝင်ကြည့်ပါရစေဦး။”

“ဒါဖြင့်လဲ သွားကြည့်ဗျာ။ သိပ်မကြာပေစေနဲ့”

ကျိချိန်သည် အတွင်းဆောင်သို့ အသာဝင်ခဲ့ကာ ပေါက်ယု၏ ခုတင်ဆီသို့ တန်း၍လာခဲ့လေ၏။ ကျိချိန်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် ထထိုင်မည် ပြုသော်လည်း လွန်စွာအားနည်းလျက် ရှိသဖြင့် မထိုင်နိုင်တော့ပြီ။ ဒေါ်လေးဝမ်က အိပ်ရာပေါ်တွင် အသာလှဲနေရန် ပြောလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ပြုံးကာ ဖခင်ကျိချိန်အား ကျောက်စိမ်းတုံး ကို ပြသလေ၏။

ကျိချိန်သည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုခြင်း မပြုဘဲ ထို ကျောက်စိမ်းတုံးမှာ ဆန်းကြယ်သည့် တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် တစ်ခုခု ရှိလိမ့်မည်ဟုသာ ယူဆလိုက်လေ၏။

“ကဲ ပေါက်ယုလဲ သတိပြန်ရပြီ။ ကျောက်စိမ်းတုံးလဲ ပြန်ရပြီ ဆိုတော့ တို့များ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငွေစင် ပိဿာ တစ်ရာကို ရှာပေးကြမလဲ” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်ကို လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မတို့မှာ ရှိသမျှကို စုဆောင်းပေးလိုက်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့”

“မောင့်အထင် ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ ဒီကိုရင်ကြီးဟာ ပိုက်ဆံကို လိုချင်လိုလာတာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ကျိချိန်က ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်တယ်။ သူလာပုံ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ငွေစကားပဲ ပြောနေတာပဲ”

“ကဲပါရှင်၊ ကိုရင်ကြီးကို သွားပြီး ဧည့်ခံချေပါဦး” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ပြော၏။

ကျိချိန် ထွက်သွားသည့်အခါ ပေါက်ယုက ဆာနေသည်ဟု ပြော၏။ ပေါက်ယုသည် ယာဂု တစ်ပန်းကန် ကုန်ပြီးနောက် ထမင်းစားချင်သည်ဟု ဆိုကာ ထမင်းတောင်းပြန်သဖြင့် အခိုင်းမိန်းမကြီးများက ထမင်းပန်းကန်များကို ယူလာကြ လေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်ကမူ အစားများမည်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေဖျား။ မောင် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းသွားပါပြီ” ဟု ဆိုကာ ထထိုင်၍ ထမင်းစားပြီးလျှင် ခဏ ကြာသည်နှင့် အားပြည့်သွားကာ ထထိုင်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ရှေ့ယွေ့က အသာပွေ့ထူပေးကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဒီ ကျောက်စိမ်းတုံးက တကယ့်အဖိုးထိုက် ရတနာပဲနော်။ မြင်လိုက်ရုံနဲ့ သခင်လေး ငေါက်ခနဲ ထထိုင်တော့တာ ပဲ။ ဟို အလျင်တစ်ခါ သခင်လေး

ပေါက်ခွဲလို့ မကွဲတာ တော်သေးတာပေါ့”

ဤတွင် ပေါက်ယုသည် ထိုက်ယုနှင့် စကားများခဲ့ကြသည်ကို သတိရသွားကာ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားကာ ကျောက်တုံးသည် လက်မှလွတ်ကျသွားပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ် လဲကျသွားလေ၏။ ပေါက်ယု သေသည်လော၊ ရှင်သည်လော ဆိုသည်ကို သိလိုပါမူ နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မနောမယိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်တွေ့သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည်
အကျွတ်တရားရကာ မဂ်ဖိုသို့ဆိုက်ခြင်း။

ကျိချိန်သည် သားသမီးဝတ်ကို ဖြည့်သောအားဖြင့် မယ်မယ်၏အလောင်းကို
အောက်အရပ်သို့ ပို့ဆောင်ခြင်း၊

ရှေ့ယွေ့က ကျောက်စိမ်းတုံးရှိကဲ့သို့ အကြောင်းကို ပြန်ပြောသည့်အခါ
ပေါက်ယုသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ လဲကျသွားကာ သတိလစ်သွားလေ၏။
ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ကျန်လူများသည် ထိုသို့ဖြစ်သည်ကိုမြင်လျှင် အလန့်တကြားဖြင့်
အော်ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်တို့က သူ့ကို အပြစ်တင်ခြင်း မရှိသည့်တိုင် မိမိ
မဆင်မခြင် ပြောလိုက်သဖြင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည် ဟုဆိုကာ ရှေ့ယွေ့မှာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ရှေ့ယွေ့သည် ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်၍ငိုရင်း အကယ်၍သာ ပေါက်ယု
သေသွားသည်ဆိုလျှင် မိမိလည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်တော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သတိရအောင်
ပြုစု ကြသည့်တိုင် အကြောင်းမထူးသည့် အခါတွင် ဒေါ်လေးဝမ်သည်
စောစောက ကြွလာသော ကိုရင်ကြီးကို ရှာ၍ ပင့်လာ ခဲ့ရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။
ကျိချိန်သည် ကိုရင်ကြီးကို လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့ပြီ။

ကျိချိန်သည် အတွင်းဆောင်ဘက်ဆီမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံများကို
ကြားသဖြင့် ဝင်လာခဲ့ရာ ပေါက်ယုမှ နောက် တစ်ကြိမ်
သတိလစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယု၏ သွားများမှာစေ့လျက်ရှိပြီး
သွေးခုန်ခြင်းမှာလည်း ရပ်သွား ခဲ့လေပြီ။ နှလုံးကို စမ်းသပ်ကြည့်သည့်အခါတွင်
ပူနွေးလျက် ရှိဆဲဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ကျိချိန်သည် သမားတော်
တစ်ဦးကို အလျင်အမြန် အပင့်ခိုင်းလိုက်ကာ လိုအပ်သည့်ဆေးများကို
တိုက်ကျွေးပြီး အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍
ကုသလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ပေါက်ယု၏ လိပ်ပြာသည် ကိုယ်မှ ခွာသွားလေပြီ။
ပေါက်ယုသည် တကယ်ပင် သေဆုံးသွားပြီ ထင်ပါသလော၊ အိမ်မက်ထဲတွင်
ကြုံတွေ့နေရသကဲ့သို့ ပေါက်ယုသည် အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ထွက်လာကာ
ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ဆိုင်လျက်ရှိသည့် ကိုရင်ကြီးကို ကန်တော့လေ၏။
ကိုရင်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှထကာ ပေါက်ယုကို ရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်သွား လေ၏။

ပေါက်ယုသည် လေနင့် လွင့်မှုတ်သော သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်နှယ်
ပေါ့ပါးစွာဖြင့် သူ့နောက်သို့ ပါသွားခဲ့ရာ ဝင်းတံခါးကြီးကို
ကျော်ဖြတ်ခြင်းမပြုဘဲ သူတို့သည် အပြင်သို့ ရောက်သွားခဲ့ကြလေ၏။

ခဏကြာလျှင် သူတို့နှစ်ဦးသည် လူသူကင်းမဲ့သည့် အရပ်တစ်ခုသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြကာ အဝေးတွင် မုခ်ဦးကြီး ကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရလေရာ
ထိုသဏ္ဌာန်မျိုးကို တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးသည်ဟု ပေါက်ယုစိတ်တွင်
ထင်မိလေ၏။ မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ ရောက်နေသနည်းဟု ပေါက်ယုက
မေးမည်အပြုတွင် တိမ်တိုက်တစ်တိုက်နှယ် ဝိုးတိုးဝါးတား သာမြင်ရသည့်
မိန်းမသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် မိမိတို့ထံသို့ ရွေ့လျား လာနေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

“ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ ကန္တာရကြီးထဲမှာ သည်လောက်လှတဲ့ မိန်းမပျို
တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်နှယ်လုပ် ရောက်နေ တာလဲ။ ကောင်းကင်ဘုံက
ဆင်းသက်လာတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးများ လေလား” ဟု ပေါက်ယု တွေးမိလေ၏။

အနီးသို့ကပ်၍ သေချာစွာ ကြည့်သည့်အခါ၌ ထိုမိန်းမပျိုကို
မိမိသိဖူးသည်ဟု စိတ်တွင် ထင်မိသော်လည်း မည်သူမည်ဝါမှန်း မမှတ်မိချေ။
ထိုမိန်းမပျိုသည် ကိုရင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပြီးလျှင် ဟုတ်ခနဲ
ပျောက်သွားရာ ထိုအခါကျမှ မလေးယု ဖြစ်နေကြောင်းကို ပေါက်ယု
သတိရလေ၏။ ဤနေရာသို့ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်နေကြောင်းကို
ကိုရင်ကြီးအား မေးမည်ပြုစဉ် ကိုရင်ကြီးသည် မုခ်ဦးကြီးအောက်မှ ဖြတ်၍
သူ့ကို ခေါ်သွားလေ၏။

မုခ်ဦးကြီးပေါ်တွင် “ချမ်းမြေ့သစ္စာ ရိပ်မြုံ” ဟု ကမ္ပည်းထိုးထား ပြီးလျှင်
တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ “အမှားသည် အမှန်ကို လမ်းဖယ်ပေးသည့်အခါ၌
အမှန်သည် အမှားကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ မရှိခြင်းသည် တကယ် အမှန်
တည်ရှိသော်လည်း ဖြစ်ခြင်းသည် မရှိခြင်းနှင့် ခြားနားလှပေ၏” ဟု
ရေးထားလေ၏။

မုခ်ဦးကြီးကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီးနောက် သူတို့သည် နန်းတော်ကြီး
တစ်ခု၏ တံခါးဝသို့ ရောက်လာခဲ့ကြရာ “သီလရှိသူတို့အတွက် သုခရှိ၏။
သီလမဲ့သူတို့ အတွက်ကား ဒုက္ခသာလျှင် ရှိပေ၏” ဟု ရေးထားလေ၏။
ထိုအောက် တွင်မူ “အတိတ်နှင့် အနာဂတ်တို့ကို ပြောင်းလဲစေခြင်းငှာ
ရဟန္တာသူတော်စင်တို့ပင် မတတ်နိုင်။ ပစ္စည်းနှင့် ပစ္စယုပ္ပန်တည်း ဟူသော
အကျိုးတရားနှင့် အကြောင်းတရားတို့သည် ချစ်ခင်ရင်းနှီးဆုံးသော
သူများကိုလည်း ကွေကွင်းခြင်း အဖြစ် သို့ ရောက်စေ၏” ဟု ရေးသားထား
လေ၏။

ထိုကမ္မည်းစာတမ်းများကို ဖတ်ပြီးလျှင် ပေါက်ယု တွေးမိသည်မှာ

“ကမ္မဗလဆိုတဲ့ ကံနှင့် အကြောင်းတရားနဲ့တကွ အတိတ်နဲ့အနာဂတ်တို့ကို တွေ့မြင်ဖို့တော့ ငါ့မှာ အခွင့်ကောင်း ကြုံရပြီ” ဟု တွေးလျက်ရှိစဉ် ယုန်ယွမ်းသည် မိမိရှေ့မှ ရပ်၍ လက်ယပ်ခေါ်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

“အလို၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ခရီးတွေ ဒီလောက်အဝေးကြီး လာခဲ့တာတောင် ငါ့မှာ ဥယျာဉ်ထဲမှာပဲ ရှိပါသေး ကလား။ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်ကြီးကတော့ တော်တော်ပြောင်းလဲနေပြီနော်” ဟု တွေးမိလေး၏။ ပေါက်ယုသည် ယုန်ယွမ်းကို လှမ်းခေါ်မည် ပြုစဉ် ယုန်ယွမ်းသည် ဟုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အတွက် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ခပ်စောစောက ယုန်ယွမ်း ရပ်နေသည့်နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ ကမ္မည်းကျောက်စာ အသီးသီး ထိုးထားသည့် မုခ်ဦးကြီးများနှင့်တကွ သေးငယ်သော ပြာသာဒ်အဆောင်ဆောင်ကို မြင်ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထို ကမ္မည်းစာများကို မဖတ်လိုတော့သဖြင့် ခပ်စောစောက ယုန်ယွမ်း ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နေရာသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထို ပြာသာဒ်ဆောင် တံခါးမှာ ဟလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အခွင့်မရှိဘဲ မဝင်လိုသည့်အတွက် ကိုရင်ကြီးဆီ ခွင့်ပန်ကြည့်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုသည် ကိုရင်ကြီးထံခွင့်ပန်ရန် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်၌ ကိုရင်ကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရတော့ပြီ။

ပေါက်ယုသည် မိမိတို့ ဥယျာဉ်ထဲတွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးသည့် ခမ်းနားသောပြာသာဒ် နန်းဆောင်ကြီးကို ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိရာ မုခ်ဦးတွင် “မေတ္တာသက်ဝင်မိသူ တို့အတွက် ဉာဏ်အလင်းရရာ ဘုံဗိမာန်”ဟူသော ကမ္မည်းစာတန်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာတန်း၏ ဘေးတွင် “အသောကနှင့် သောကတို့ နှစ်ခုစလုံးသည် အတု အယောင် မျှသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ တပ်မက်ခြင်းနှင့် တမ်းတခြင်းတို့သည်လည်း မိုက်မှားမှုများသာ ဖြစ်ကြကုန်၏” ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုစာတန်းကိုကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးလျှင် အထဲသို့ဝင်၍ မည်သည့် ဘုံဗိမာန်နည်းဟု ယုန်ယွမ်းကို မေးကြည့်ချင်၏။ ထိုနောက် ထိုဗိမာန်မျိုးကို မြင်ဖူးသည်ဟု စိတ်ထင်ကာ အနည်းငယ် ရဲလာပြီးလျှင် တံခါး ကိုဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ အထဲတွင်မူ ယုန်ယွမ်း၏ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့ချေ။ အဆောက်အအုံထဲတွင် မှောင် ပျူ ဖြစ်လျက်ရှိသည့်အတွက် ပြန်ထွက်တော့မည်အပြု အချို့ အဝက် ပွင့်နေသည့် သေတ္တာများကို တွေ့ရ၏။

“ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ရောက်ဖူးသလိုလို့ပဲ။ ဒီနေ့ ငါဒီနေရာကို ပြန်ရောက်လာတာဟာ ကံကောင်း ပေတာပဲ” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ယုန်ယွမ်းကိုရှာဖို့ သတိမေ့သွားကာ သေတ္တာတစ်လုံးကို ရဲတင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေရာ ပုရပိုက်များကို တွေ့ရလေ၏။

“အိပ်မက်တွေဟာ သွေးလေချောက်ချားပြီး မက်ချင်ရာကို မက်တာလို့ လူတွေက ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ခု ငါမက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်မက်ကတော့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါကလား။ ဒီအိပ်မက်မျိုးကို နောင်မှာ မက်တော့မယ်လို့ မထင်ခဲ့ ဖူးဘူး။ ခုတော့ ဒီအိပ်မက်ကို ပြန်မက်ပြန်ပြီ။ ပုရပိုက်တွေက၊ ငါ ငယ်ငယ်အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ပုရပိုက်တွေ များလား”

ပေါက်ယုသည် ပထမဆုံး စာအုပ်ကို ကောက်လှန်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုပုရပိုက်မှာ “ကျင်လင်းမြို့မှ ကညာပျို ဆယ့်နှစ်ဦး တို့၏ ပထမစာရင်း” ဟု အမည်ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း၊ ဒီပုရပိုက်ကိုလဲ ငါမြင်ဖူးသလိုလို့ပဲ။ သေသေချာချာ မမှတ်မိတာက ခက်တာပဲ”

ပေါက်ယုသည် ပထမ စာမျက်နှာကို လှန်လိုက်ရာ မှန်ဝါးနေသော ရုပ်ပုံတစ်ပုံကို မြင်ရလေ၏။ နောက်ကျော ဘက်တွင် ပီပီသသ ရေးထားသော စာလုံးများကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးကို အားစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ကျောက်စိမ်းခါးပတ် တစ်ခုအကြောင်း ရေးထားသည့် စာဖြစ်ပြီး ထိုစာတန်းပေါ်တွင် “လင်း” ဟူသော စာလုံး နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည့် စာလုံးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒီခါးပတ်ဟာ မလေး (လင်း) ထိုက်ယုနဲ့များ ပတ်သက်နေမလား” ဟု တွေးမိလေ၏။ ထိုနောက် နှင်းထဲတွင် ကျနေသည့် ရွှေဆံထိုးတစ်ချောင်း အကြောင်းကို ရေးထားလေရာ ပေါက်ယုသည် အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားကြည့်သည့်တိုင် မဖော်နိုင်ဘဲ ပေါက်ကြည်၏ နာမည်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် စာလုံးများကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုစာကြောင်းလေးကြောင်းကို ပြန်ဖတ်သည့်အခါ၌ ထိုစာတန်းများမှာ ထိုက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့၏ အမည်များနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည် ဆိုခြင်းမှစ၍ အခြားအဓိပ္ပာယ် ရှာမရချေ။ ထိုစာတန်းအောက်တွင် “သနားခြင်း” နှင့် “လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့ခြင်း” ဆိုသည့် စာလုံးနှစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထိုစာကြောင်းများသည် မည်သည့် အဓိပ္ပာယ် နည်း။ မည်သို့ အနက်ဖွင့်မည်နည်း။

“အို ငါ့စိတ်က ထင်နေတာတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဒါတွေကို ဖတ်ပြီး စဉ်းစားနေလို့ရှိသင် နောက်ပုရပိုက်ကို ဖတ်ချိန်မရဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်” ဟု တွေးမိသဖြင့် ပေါက်ယုသည် ထိုရုပ်ပုံများကို မကြည့်တော့ဘဲ ပုရပိုက်ကို လျင်မြန်စွာ လှန်လှောကြည့်ရှုလေရာ အောက်ပါစာပုဒ်များကို တွေ့ရလေ၏။

“ယုန်နှင့်ကျားတို့ တွေ့ကြသည့်အခါတွင်

ထိုမိန်းမငယ်သည် ဘဝအိပ်မက်ကြီးမှ မကြာမီ ထွက်သွားပေတော့အံ့”

ထိုစာကိုဖတ်ရင်း “ဟုတ်ပေသားပဲ။ ဒီနိမိတ်ဖတ်ချက်တွေဟာ အမှန်ဖြစ်လာကြတာပဲ။ ဒီစာဟာ ယုန်ယွမ်း အကြောင်းကို ပြောတဲ့စာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တခြားစာကြောင်းတွေကိုလဲ ဒီလို ထင်ထင်ရှားရှား ကြည့်လို့ရပြီ။ ငါ ကူးလာ ခဲ့သင် ဒီမိန်းကလေးတွေ အားလုံးရဲ့ သက်တမ်းနဲ့တကွ သူတို့ရဲ့ ဘဝတွေကိုလဲ ငါ လေ့လာလို့ရမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ငါ ပြန်ရောက်သွားသင် ငါဖတ်ရတာတွေကို သူတို့ကို ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး။ လျှို့ဝှက်ထားရမယ်။ ဒါ သူတို့အကြောင်းတွေကို ငါ ကြိုတင်သိထားခဲ့တယ် ဆိုသင် ငါ့မှာ ဒီလောက် ပူဆွေးသောက မရောက်ရတော့ဘူးပေါ့” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ထိုစာကြောင်းများကိုကူးရန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး စုတ်တံနှင့် မင်တောင့်တို့ကို ရှာကြည့်၏။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ဤတွင် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက် လာရောက် နှောင့်ယှက်မည် စိုးသည့် အတွက် ပေါက်ယုသည် စာကြောင်းများကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖတ်လေ၏။

ခပ်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေသည့် ရုပ်ပုံတစ်ခုထဲ၌ ခပ်ရေးရေးမျှသာ မြင်ရသည့် လူတစ်ယောက်ကည် လေတံခွန်တစ်ခုကို လွှတ်လျက်ရှိခြင်းကို မြင်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် ထိုပုံကို အချိန်ကုန်ခံ၍ သေချာစွာ ကြည့်မနေနိုင်ပြီ။ ပေါက်ယုသည် ကညာပျို ဆယ့်နှစ်ယောက်အောက်တွင် ရေးထားသည့် ကဗျာတစ်ဆယ့်နှစ်ပုဒ်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖတ်ကြည့်လေ၏။ အချို့ကို ချက်ချင်းနားလည်လိုက်ပြီး အချို့ကို စဉ်းစား၍ယူရ၏။ အချို့ကိုကား ကောင်းစွာ နားမလည် ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုကဗျာ အားလုံးကို အလွတ်ရအောင် မှတ်သားထားလိုက်၏။

ထို့နောက် သက်ပြင်းချကာ ကျင်လင်းမြို့မှ ကညာပျို ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့ တတိယစာရင်းကို ဖွင့်ကြည့်ပြန်လေ၏။ ထိုပုရပိုက် အဖွင့်၌ “ဤဆုကို ဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက်က ရရှိသွား၏။ ငယ်ရွယ်သော သခင်လေးခမျာ ကံဆိုးရှာ လေပြီ” ဟု ရေးသားထား၏။ အောက်တွင်

ဖျာတစ်ချပ်နှင့် ပန်းပွင့်များပုံကို ရေးဆွဲထားသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ် မပြန်တတ်သဖြင့် ငိုမိလေ၏။

နောက်စာကြောင်းများကို ဖတ်မည်ပြုစဉ်

“သခင်လေးပေါက်ယု မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လုပ်နေပြန်ပြီလား။ မလေးထိုက်ယု ခေါ်နေတယ်” ဟူသော အသံကို ကြားရလေ၏။

အသံမှာ ယုန်ယွမ်း၏ အသံနှင့် တူ၏။ သို့ရာတွင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် ယောင်တီးယောင်တ ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ဝင်းတံခါးပြင်ဘက်မှ သူ့ကို လက်ယပ်၍ ခေါ်နေသော ယုန်ယွမ်းကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ယုန်ယွမ်း၏ ခပ်ဝါးဝါး အရိပ်သည် ရှေ့မှ လျင်မြန်စွာ သွားနေသည့်အတွက် ပေါက်ယုမှာ သူ့ကိုလိုက်၍ မမိနိုင်ပြီ။

“အစ်မယုန်ယွမ်း၊ မောင့်ကို စောင့်ပါဦး” ဟု ပေါက်ယုက အော်၏။

ယုန်ယွမ်းမှာ သူ့ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ သွားမြဲသွားနေသည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် နောက်မှအပြေးကလေး လိုက်လာ ခဲ့မိလေ၏။ ထိုစဉ် ပြာသာဒ်များ၊ လှပသော ပန်းဆွဲများ၊ ခမ်းနားသော ခန်းဆောင်များ တို့နှင့်တကွ ရေးရေးရိပ်ရိပ် သဏ္ဌာန်ပေါ်နေသော နတ်မိမယ်တို့ လူးလာလျက်ရှိသည့် အခြားနတ်ဘုံ ဗိမာန်တစ်ခုကို မြင်ရပြန်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုပြာသာဒ်ဆောင်များကို ငေးကြည့်ရင်း ယုန်ယွမ်းကို မေ့သွားလေပြီ။

ပေါက်ယုသည် ဘုံဗိမာန်ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ဝင်းကြီးထဲတွင် လှပဆန်းကြယ်သည့် ပန်းပွင့်များနှင့် လူမတွေ့ဖူးသည့် ဆေးပင်များကို တွေ့ရပြီး ကျောက်ဖြူသား လက်ရန်းတို့ဖြင့် ကာရံထားသည့် ပန်းခင်းတစ်ခင်း ထဲ၌ကား အဖျားတွင် နီရဲသော အရွက်တို့ ရှိသည့် စိမ်းလန်းသော ပန်းပင်တစ်ပင်ကို မြင်ရလေ၏။ ဤမျှ ဂရုတစိုက် ကာရံထားသော အပင်သည် မည်မျှရှားပါးသော အပင်မျိုး ဖြစ်လေသနည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ် လေညင်းသည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာ လေရာ အပွင့်မရှိပါပဲလျက် ဤမျှသေးငယ်သော အပင်ကလေးမှ ဤမျှလှပ၍ ဤမျှမွှေးကြိုင်သောရနံ့မျိုး အဘယ့်ကြောင့် ပေါ်ထွက်ရလေသနည်းဟု နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ ငေးမောကာ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိစဉ်

“ဒီမှတ်စာက ဘယ်ကရောက်လာပြီး တို့နတ်ပန်းပင်တွေကို လာချောင်းကြည့်နေရတာလဲ” ဟူသော အသံကို ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အစေတော် နတ်သမီးတစ်ပါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုက ဦးညွှတ်၍ ပြလိုက်ရင်း

“ကျွန်တော် အစ်မယုန်ယွမ်းကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ ရှာရင်း မျက်စိလည်ပြီး ဒီဘုံဗိမာန်ထဲကို ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ။ ဒီဘုံဗိမာန်ရဲ့ အမည်ကကော ဘယ်လိုများ ခေါ်ပါသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အစ်မယုန်ယွမ်းဟာ ကျွန်တော့်ဆီကို ပေါက်လာပြီး မလေးထိုက်ယု ခေါ်နေတယ်လို့ ပြောရတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါဦး။”

“သင့်အစ်မတွေ ညီမတွေကို ကျွန်ုပ်မသိနိုင်ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဤ နတ်ပန်းပင်စောင့် နတ်သမီးဖြစ်၏ ဤနေရာသို့ မည်သည့် လူသားမျှ လာရောက်ပိုင်ခွင့် မရှိလေ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် နတ်မိမယ်။ အသင်ဟာ နတ်ပန်းပင်တွေကို စောင့်တဲ့ နတ်သမီးဆိုလို့ ရှိယင် ပန်းပွင့်တွေကိုစောင့်တဲ့ နတ်သမီးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီအပင်ရဲ့ ဝိသေသ လက္ခဏာတွေကို ကျွန်တော့်ကို ရှင်းမပြနိုင်ဘူးလား။”

“အပင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် ရှည်လျားလှ၏။ ဤအပင်ကို အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်းပင်ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ဤအပင်သည် ဗြဟ္မ မြစ်ကမ်းတွင် ပေါက်ရောက်ပေ၏။ ညှိုးခြောက်ကာ သေတော့မည်ရှိစဉ် ဥယျာဉ်မှူး ရှင်ယန်က နှင်းရည်တို့ဖြင့် သွန်းလောင်း၍ ရှင်သန်အောင် ပြုစုခဲ့၏။ ထိုကြောင့် ထိုအပင်သည် ဥယျာဉ်မှူး ရှင်ယန်၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်ရန်အတွက် လှူပြည်သို့ ဆင်းသက်သွားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ယခု ထိုအပင်သည် လှူပြည်မှ ပြန်ရောက်လာသည့် အတွက် အကျွန်ုပ်အား မာယာဒေဝီ နတ်သမီးက အစောင့်ချထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ပျားပိတုံးတို့နှင့် လိပ်ပြာတို့ ဆွတ်ခြွေ စားသုံးခြင်းမပြုရန် အကျွန်ုပ်ကို အစောင့်ချထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ပေါက်ယုသည် သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နိုင်ချေ။ မိမိသည် ပန်းပွင့်စောင့်နတ်သမီးကို တွေ့ဖူးသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်မိသဖြင့် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ထိုအခွင့်အရေးကို အရယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ

“အို၊ နတ်မိမယ်၊ အသင်သည် ဤနတ်ပန်းပင်ကို စောင့်သော နတ်သမီး ဖြစ်ခဲ့လျှင် အခြားသော ပန်းပွင့်များကို စောင့်သည့် နတ်သမီးများလဲပဲ ရှိလိမ့်ဦးမည် ထင်ပါတယ်။ အခြားသော ပန်းစောင့် နတ်သမီးတို့ကို ကျွန်တော် မသိချင် ပါဘူး။ ဗေဒါပန်းကို စောင့်တဲ့ နတ်သမီးကို သိရယင် တော်ပါပြီ”

“ဤသည်ကို အကျွန်ုပ် မသိနိုင်ပြီ။ အကျွန်ုပ်တို့၏ မာယာဒေဝီ သခင်မသာလျှင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်”

“အသင်တို့၏ သခင်မ မည်သူပါလိမ့်”

“မျက်ရည်စက် ဝါးတောကို အုပ်စိုးသော သခင်မ ဖြစ်ပါ၏”

“မှန်လိုက်လေ နတ်မိမယ်။ ဝါးတောကို အုပ်စိုးသူဟာ ကျွန်တော့်အစ်မ
မလေးထိုက်ယု ဖြစ်ပါတယ် နတ်မိမယ်”

“အမိပွယ်မရှိသည့် စကားတို့ကို အသင် အဘယ်ကြောင့်
ပြောလေသနည်း။ ဤနေရာသည် နတ်တို့၏ ဘုံဗိမာန် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏
သခင်မသည် လူသားတို့နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ပြီ။ ဤသို့ အနက်မထင်သော
စကားကို ပြောဆိုနေမည် ဆိုလျှင် အစောင့်များကိုခေါ်၍
သင့်ကိုမောင်းထုတ်ပေအံ့။

ပေါက်ယုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်ထွက်တော့မည် ပြုစဉ်
နတ်လုလင်တစ်ပါး ရောက်လာကာ

“ဥယျာဉ်မှူး ရှင့်ယန် ရောက်လာပါပြီ”

“ကျွန်ုပ်သည် ဥယျာဉ်မှူး ရှင့်ယန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်မှာ
ကြာလှပေပြီ။ သို့ရာတွင် ဥယျာဉ်မှူး ရှင့်ယန် သည် ကိုယ်အရောင်အဝါ
မပြသဖြင့် အဘယ်မှာလျှင် သူ့ကိုသိနိုင်မည်နည်း။ သူ့ကို အသို့လျှင် အထဲသို့
ဖိတ်ကြားနိုင်မည်နည်း။”

“ယခု ထွက်သွားရတော့မည့် သူသည် ဥယျာဉ်မှူး ရှင့်ယန်
မဟုတ်လော”

ထိုအခါတွင် နတ်မိမယ်က ပေါက်ယုကို လှမ်း၍

“အို၊ ဥယျာဉ်မှူးရှင့်ယန်၊ ပြန်လာခဲ့တော့” ဟု ခေါ်လေ၏။

ပေါက်ယုမှာ မိမိကို ခေါ်သည်မထင်။ တခြားသူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကို
ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်သဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ခံရမည် စိုးသည့်အတွက်
ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့လာစဉ် မိမိရှေ့မှ ဓားကြီးတစ်စင်း ကန့်လန့်ဖြတ်ခံထားသည်ကို
တွေ့ရပြီး အရပ်ခိုင်းနေသံကိုလည်း ကြားရ လေ၏။ ထို့ကြောင့်
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ မလေးယုကို တွေ့ရလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် ခြိမ်းခြောက်ရသလဲ မလေးယုရယ်”

“သင်းတို့ စံအိမ်ဝင်းထဲမှ လူများသည် လူဆိုးလူသွမ်းများသာ
ဖြစ်ကြကုန်၏။ သူတစ်ပါး၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် သူတစ်ပါး၏ သားမယားတို့ကို
ဖျက်ဆီးတတ်ကြကုန်၏။ ယခု သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ပိုင်နက်အတွင်းသို့
ရောက်လာပြီး သင့်ကို ကျွန်ုပ်သွားခွင့် မပြုနိုင်ပြီ”

ထိုစဉ် “ညီမလေး၊ သူ့ကိုတားထား။ မသွားပေစေနဲ့” ဟူသော
အသံတစ်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရပြန်၏။

“ကျွန်ုပ်၏ အစ်မတော်၏ အမိန့်အရ သင့်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်မှာ ကြားခဲ့ပြီ။ ယခု သင့်ကို တွေ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤဓားဖြင့် သင်နှင့် လူ့ဘုံတို့ကို ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးတို့ကို ဖြတ်တောက်ပစ်တော့အံ့”

ပေါက်ယုမှာ ထိုစကားကြောင့် လန့်ဖျပ်သည်ထက် လန့်ဖျပ်လာခဲ့လေပြီ။ သူ့စကားကိုကား ကောင်းစွာ နားမလည် သေးချေ။ ပေါက်ယုသည် လှည့်၍ ထွက်ပြေးရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူ့ရှေ့တွင် မားမားကြီး ရပ်နေသည့် ကျင်ဝမ်းကို တွေ့လိုက် ရသည့်အခါ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။

“မောင်လေ၊ မောင်မျက်စိလည်ပြီး ရန်သူတွေထဲကို ရောက်သွားတယ် အစ်မကျင်ဝမ်းရယ်။ မောင်ပြန်သွား ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မောင့်အနားမှာ ကျင်ဝမ်းတို့လဲ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ခုတော့ ကျင်ဝမ်း ရှိပေလို့ တော်သေးတာ ပေါ့။ မောင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပါနော် ကျင်ဝမ်း”

“ဒီလောက်လဲ မကြောင်ပါနဲ့ သခင်လေးရယ်။ ကျွန်မက ကျင်ဝမ်းလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ သခင်မရဲ့ အမိန့် အရ ရှင့်ကိုခေါ်ဖို့ လာတာပါ”

“ဟင်၊ မလေးတို့ သခင်မက မောင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ ဟုတ်လား။ သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“မေးခွန်းတွေ မေးနေဖို့ အချိန်မဟုတ်ဘူးလေ၊ တွေ့တော့ သိမှာပေါ့”

ပေါက်ယုသည် သူခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားရန်မှတစ်ပါး တခြားလမ်း မရှိတော့ပြီ။ ပေါက်ယုသည် နောက်မှ လိုက်လာရင်း ထိုအမျိုးသမီးကို သေချာစွာ ကြည့်ရာ ကျင်ဝမ်းအစစ် ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျင်ဝမ်းမှ ကျင်ဝမ်းအစစ်ပါ။ မျက်နှာကရော အသံအရော ကျင်ဝမ်းနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို တစ်ခမ်းပြင်ပြင် ဆက်ဆံနေရတာပါလိမ့်။ အေးလေ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူခေါ်ရာကိုတော့ လိုက်ကြည့်ရ ဦးမှာပေါ့။ သူ့သခင်မနဲ့တွေ့လို့ ငါများ အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိတာရှိယင် မိန်းမဆိုတာမျိုးဟာ သနားတတ်ပါတယ်။ ခုလို လာမိတဲ့အတွက် ငါ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ကောင်းပါရဲ့”

ထိုအချိန်၌ သူတို့သည် အရောင်မျိုးစုံ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်ပလျက်ရှိသော နန်းဆောင်တစ်ခု ရောက်လာခဲ့ ကြ၏။ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ဝါးပင်တို့ဖြင့် စိမ်းလျက်ရှိကြကာ သူ့ကို မြင်သည့်အခါ၌ “ဥယျာဉ်မျိုး ရှင့်ယန်ဆိုတာ သူလား” ဟု အချင်းချင်း တီးတိုးပြောလျက် ရှိကြလေ၏။

သူ့ကိုခေါ်လာသည့် ကျင်ဝမ်း နှင့်တူသည့် နတ်မိမယ်က

“ဟုတ်တယ်၊ ဥယျာဉ်မှူး ရှင့်ယန်ပဲ။ ရောက်ပြီလို့ သခင်မကို သွားပြောချည်ကြ”

အစောင့်ကျနေသည့် အစေတော်တစ်ယောက်က ပြုံး၍ သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီးလျှင် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းကို ဖြတ်ကာ ဗဟိုအဆောင်ကြီးသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအဆောင်တံခါးမှာ လှပခမ်းနားသည့် တံခါးကြီး ဖြစ်ပြီး ပုလဲလုံး ကလေးများကို စီသည့် ကန့်လန့်ကာကြီး တစ်ခုချထားလေ၏။

“နေဦးနော်။ ကျွန်မ လာခေါ်မှဝင်ခဲ့” ဟု ပြောသဖြင့် ပေါက်ယုသည် အပြင်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရာ ခဏကြာလျှင် ထို နတ်မိမယ်ပေါ်လာကာ အထဲသို့ဝင်ရောက်၍ နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုရန် ပြောလေ၏။

အခြားနတ်မိမယ် တစ်ယောက်က ပုလဲမြိတ်စီ ကန့်လန့်ကာကို မပေး၍ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ၌ ရွှေချည်ထိုး ဝတ်ရုံတို့ကို ပန်ဆင်ကာ ပန်းကုံးများ ဆွဲထားသည့် မိန်းမပျို တစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုနတ်မိမယ်ကို မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ ထိုက်ယု ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“ဟင်၊ မလေးထိုက်ယု ဒီကိုရောက်နေတာလား။ မလေးကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ရှာလိုက်ရတာ မလေးရယ်”

နတ်မိမယ်တစ်ယောက်က အချင်းချင်းလှမ်း၍

“ဒီဥယျာဉ်မှူးကလဲ ရိုင်းလှချည်လား။ ကဲကဲ မဖြစ်ဘူး၊ မြန်မြန်ထွက်” ဟုဆိုကာ ကန့်လန့်ကာကို ချလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်ချင်သေး၏။ သို့ရာတွင် မဝင်ရဲချေ။ ထိုနေရာမှလည်း ထွက်ခွာမသွားနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် အစေတော်များကို မေးမြန်းချင်သော်လည်း သူ့ကို အတင်း မောင်းထုတ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ပေါက်ယုသည် ချင်ဝမ်းကို လှမ်းရှာသေးသော်လည်း မမြင်ရတော့ပြီ။ ပေါက်ယုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြင့် လမ်းပြမပါဘဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းကိုလည်း ရှာမတွေ့တော့ပြီ။ သို့ဖြင့် ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေစဉ် အိမ်တစ်ဆောင်၏ တံစက်မြိတ်စွန်းတွင် ရပ်၍ သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသော နတ်ငှက်မယ်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“အံ့မယ်လေး၊ တော်ပါသေးရဲ့။ မောင်အိမ်ပြန် ရောက်လာပြီနော်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ကယောက်ကယက်တွေ လျှောက်တွေးနေမိလိမ့်နော်။ ခု

မလေးငှက်မယ်တို့ နေတဲ့ဆီကို မောင်ပြန်ရောက်လာပြီနော်၊ အဲဒီနေရာက လူတွေက မောင့်ကိုလိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေကြတယ် မလေးငှက်မယ်။ မလေးထိုက်ယုကလဲ မောင့်ကို မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက် တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုငြင်းတာလဲဟင် မလေးငှက်မယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုသို့ပြောရင်း မျက်လုံးကိုပွတ်၍ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ နတ်ငှက်မယ်မဟုတ်ဘဲ ကျီယုန်၏ ပထမ ဇနီးသည်ဖြစ်သူ ကျင်ကို ဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါက်ယုသည် သူ့အနီးတွင် ရပ်ကာ နတ်ငှက်မယ်ကို မေးလေ၏။ ကျင်ကိုသည် သူ့အမေးကို မဖြေဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ပေါက်ယုသည် အိမ်ထဲသို့လည်း ဝင်မလိုက်ရဲသဖြင့် ငူငူကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ

“ငါ့အပေါ်မှာ တယ်ပြီး ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ဆက်ဆံကြပါကလား။ ငါလဲ သူတို့ စိတ်ဆိုးအောင် ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါကလား” ဟု တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် ခေါင်းတွင် အဝါရောင်ပဝါကို ပေါင်းထားကာ လက်တွင် ကျာပွတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည့် အစောင့် တစ်ယောက်သည် သူ့ကို လှမ်းကြည့်ကာ

“ဒါ လူနေတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး။ နတ်တွေ နေတဲ့ နတ်ဘုံသိရဲ့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို လာနေတာလဲ။ သွား” ဟု မောင်းထုတ်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် လမ်းစရှာ၍ မရဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ရယ်မောလျက် စကားပြောလာကြသော မိန်းကလေး တစ်သိုက်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်မှာ ယင်ချွန်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ သဖြင့် ပေါက်ယုမှာ ဝမ်းသာ၍ သွားလေ၏။

“မလေးရေ၊ မောင် လမ်းပျောက်နေလို့ပါ။ လိုက်ပြီး လမ်းပြပေးစမ်းပါ” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အစောင့်တစ်ယောက်က သူ့ကိုလိုက်သဖြင့် ပေါက်ယုသည် ရှေ့မှထွက်ပြေးလာခဲ့ရာ ခပ်စောစောက နတ်မိမယ် ကလေးများမှာလည်း ဘီလူးများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားကာ သူ့ကို နောက်မှလိုက်၍ ဖမ်းကြလေ၏။

သို့ဖြင့် ပေါက်ယုသည် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေစဉ် မိမိအား ကျောက်စိမ်းတုံးကို လာပေးသွားသော ကိုရင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် လက်ထဲတွင် မှန်တစ်ချပ်ကို ထောင်ပြကာ

“ဒကာလေးကို မြှောက်နန်းမတော်က အကယ်ခိုင်းလိုက်လို့ ကျုပ်

လာတာဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် နောက်မှ လိုက်လာသော ဘီလူးသဘက်များသည် ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားကြကာ ဆုံးစမထင်သော လွင်တီးခေါင်ကြီးကိုသာ မြင်ရလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကိုရင်ကြီး၏လက်ကို အတင်းဆွဲကာ

“ကိုရင်ကြီး တပည့်တော်ကို ကယ်ပါဦး၊ ကိုရင်ကြီးပဲ တပည့်တော်ကို ဒီကို ခေါ်လာတာပါ ဘုရား။ ပြီးတော့ ကိုရင်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိလို့ တပည့်တော် မျက်စေ့လည်နေတုန်းမှာ တပည့်တော် ချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က တပည့်တော်ကို တစ်မိန်းပြင်ပြင်တွေလို ဆက်ဆံကြပါတယ်ဘုရား။ ပြီးတော့ သူတို့ တစ်တွေဟာ ချက်ချင်းဘီလူးသဘက်တွေ ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ဒါဟာ အိပ်မက်မက်နေတာလား၊ တကယ် ဖြစ်နေ တာလား ဘုရား။ တပည့်တော်ကို ရှင်းပြပါဦးဘုရား။”

“တကာလေးက ဒီဘုံက လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လျှောက်ကြည့်မိသလား။”

ပေါက်ယုသည် ကိုရင်ကြီးကိုကြည့်၍ “အင်း ငါ့ခေါ်လာတာ ကိုရင်ကြီးပဲ။ ဒီတော့ ကိုရင်ကြီးဟာလည်း လူစင်စစ် ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို ကွယ်ဝှက်ပြောနေယင်လည်း အချည်းနှီးပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ပြီးတော့လဲ သူ့ကိုပြော ပြပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်” ဟု တွေးကာ

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရင်ကြီး၊ တပည့်တော် သူတို့စာရင်းတွေ ရေးထားတဲ့ ပုရပိုက်တွေကို လှန်ကြည့်မိပါတယ် ဘုရား။”

“ဒီလိုဖြစ်ရမယ်။ ဒီပုရပိုက်တွေကို ဖတ်ကြည့်တာတောင် တကာလေး နားမလည်ဘူးလား။ လောကီဘုံသားတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်း၊ တွယ်တာခြင်း ဆိုတာ အမှန်ကတော့ မာယာတွေ မျှသာ ဖြစ်ပေတယ်။ လှည့်စားမှုမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ခု ဒကာလေး ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ နောင်တော့ ကျုပ်ရှင်းပြမယ်ဗျ။ ကဲ သွားတော့ ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် သူ့ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်လေ၏။ ပေါက်ယုမှာ လဲကျသွားကာ လန့်၍ အော်လိုက်မိလေ၏။

ပေါက်ယု သတိပြန်လည်လာသည့်အခါ၌ တစ်အိမ်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေအရွှံ့သားဖြင့် ဖြစ်နေကြလေ၏။ မျက်လုံး ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ခုတင်မီးဖိုကြီးပေါ်တွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး ဒေါ်လေးဝမ်၊ ပေါက်ကြည်နှင့် အခြား သူတို့၏ မျက်လုံးများမှာလည်း ငိုထားသဖြင့် နီရဲကာ မျက်ခွံတွေ မို့လျက် ရှိလေ၏။

“ငါဟာ သေသွားပြီး ဘာဖြစ်လို့ အသက်ပြန်ရှင် လာရတာလဲ”

ပေါက်ယုသည် သူ သတိမေ့စဉ်က သူ့လိပ်ပြာ တွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို အမှတ်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်သွားရကာ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီး “ဟုတ်တယ်... အဲဒါပဲ၊ အဲဒါပဲ” ဟု အော်နေလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် ပေါက်ယုတစ်ယောက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီ အထင်ဖြင့် သမားတော်တစ်ဦးကို အပင့်ခိုင်း လိုက်ကာ မိမိတို့၏ သားငယ်မှာ နှလုံးရောဂါကြောင့် သတိလစ်သွားရာမှ သတိပြန်လည်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း။ ယခုဆိုလျှင် ကောင်းစွာ စကားပြောနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အသုဘအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့မလိုတော့ကြောင်းဖြင့် အစေတော်များကို လွှတ်ကာ ကျီချိန်ကို အပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ဂြိုဟ်မွေလိုက်တဲ့ သားနှယ်ကွာ။ သူ့ကြောင့် အားလုံး အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြရတယ်” ဟု ဆိုကာ ကျီချိန် သည် မျက်ရည်တွေ ကျလာလေ၏။ ထိုနောက် ကျီချိန်သည် သက်ပြင်းချကာ ပေါက်ယု၏ သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းရန် သမားတော် အပင့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ရန် စဉ်းစားနေသည့် ရှေ့ယွေ့မှာလည်း ပေါက်ယု သတိပြန်လည်လာသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် နဂါးမျက်စိ အားဆေးရည်ကို အယူခိုင်းပြီး တိုက်ရာ တစ်ငုံလောက် သောက်လိုက်လျှင်ပင် ပေါက်ယုမှာ စိတ်တည်ငြိမ်လာစ ပြုလာလေ၏။ အားလုံး စိတ်အေး သွားကြပြီဖြစ်သဖြင့် ရှေ့ယွေ့ကိုလည်း အပြစ်တင်ရန် သတိမရကြတော့ချေ။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပေါက်ကြည်သို့ လှမ်းပေးကာ ပေါက်ယုလည်ပင်းတွင် အဆွဲခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ကိုရင်ကြီးဟာ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ဘယ်ကများ တွေ့လာလေသလဲ မသိဘူး ပိုက်ဆံမပါလို့ အတင်းတောင်းပြီး ပေးမယ့်လုပ်တော့လဲ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းကို မသိလိုက်ဘူး။ ဆန်းတော့ တော်တော် ဆန်းတာပဲ” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ပြောလေ၏။

“သူ ပေါ်လာပုံ၊ သူ ပျောက်သွားပုံကို ကြည့်ယင်တော့ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို သူ ကောက်ရလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစကတည်းကိုက အဲဒီ ကိုရင်ကြီး ယူသွားတာဖြစ်မယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

“ဟဲ့ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးက အိမ်မှာရှိခဲ့တာပဲ။ သူက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး လာယူမှာလဲ” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ပြော၏။

“သူ့မှာ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်ရအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှိယင် ယူသွားနိုင်တဲ့ တန်ခိုးလဲ ရှိမှာပေါ့ မေဖျား”

ဤတွင် မာလာနှင့် ရှေ့ယွေ့တို့က

“ဒေါ်လေးဝမ်တို့ မှတ်မိသေးလား မသိဘူး။ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်တဲ့နှစ်က လင်ချီရှောက်ရဲ့မိန်းမ ဗေဒင် သွားမေးတယ်။ သူနှိုက်တဲ့ စာလုံးက ရှန် (ဆုလာဘ်) ဆိုတဲ့စာလုံး ဖြစ်နေတယ်လေ။ မလေး ပေါက်ကြည် မှတ်မိ သေးတယ် မဟုတ်လား”

ပေါက်ကြည်က ပြန်၍စဉ်းစားလိုက်ရင်း

“အင်း၊ မှတ်မိပြီ။ အဲဒီတုန်းက မာလာတို့ကတောင် ပျောက်နေတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ အပေါင်ဆိုင်မှာ ရှိရမယ် လို့ ပြောခဲ့သေးတယ်လေ။ ခု ကိုရင်ကြီး လာပေးတော့ အဲဒီတုန်းက နှိုက်လို့ရတဲ့ အက္ခရာရဲ့ အပေါ်ပိုင်း ရှန်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ် ဆိုတာကို သေသေချာချာ သိရတော့တယ်။ ရှန်ဆိုတာ ဘုန်းကြီး၊ ကိုရင်လို့လဲ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒေါ်လေးကတော့ အဲဒီကိုရင်ကြီးကို မတွေ့ဖူးဘူး။ တခြားကိုရင်ကြီး တစ်ပါးကိုတော့ တွေ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ပေါက်ယု နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရော၊ အဲဒီတုန်းက ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး ပေါက်လာပြီး တို့အိမ်ထဲမှာ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ရတနာတစ်ပါး ရှိတယ်လို့ ပြောသွားခဲ့တယ်လေ။ သူဆိုလိုချင်တာတော့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြောတာပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ရတနာက သူ့ကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒီကျောက်စိမ်းတုံးဟာ အညတရ ကျောက်စိမ်းတုံး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သူသိလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ပေါက်ယုက ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ငုံပြီး မွေးလာတာ မဟုတ်လား။

“ဒီတော့ ငါ့သမီးပေါက်ကြည်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါကွယ်။ ဒီလို ကျောက်စိမ်းတုံးတို့ ဘာတို့ကို ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံပြီး မွေးလာတာရယ်လို့ အလျင်တုန်းက ကြားဖူးလို့လား။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဒီကျောက်စိမ်း တုံးဟာ ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်သလဲ။ သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုပြုပြင် စီရင်နိုင်သလဲဆိုတာတော့ ဘယ်သူသိပါ့မလဲကွယ်။ ခုလဲ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကြောင့်ပဲ သူသေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ရတာ။ ခု သူ့ကို ပျောက်ကင်းအောင် လုပ်ပေးတာဟာလဲ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးပဲ ဖြစ်နေပြန်ရော။ ကဲ... ဘယ်လောက် အံ့သြဖို့ကောင်းသလဲ။ ငါ့အထင်တော့ ဒီကျောက်စိမ်းတုံး ဟာ သူ့ကို....သူ့ကို”

ဒေါ်လေးဝမ်သည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ငိုလျက်ရှိလေ၏။

သူတို့စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် ပေါက်ယုသည် သူသတိမေ့မြောသွားစဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် များကို နားလည်

သဘောပေါက်လာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် ထိုအကြောင်းများကို သူတို့ကို ဖွင့်မပြောတော့ဘဲ မျိုသိပ်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဆီချွန်းက

“ကျောက်စိမ်းတုံးပျောက်တုန်းက ကျွန်မတို့ ဆရာလေး မြောင်ယုဆီကို သွားပြီး နတ်ဗေဒင် မေးကြသေးတယ် လေ။ အဲဒီတုန်းက နတ်ဗေဒင်က ဘယ်ဟောစာတမ်းကို ရွေးထုတ်ပေးလိုက်သလဲ ဆိုတော့ မေတ္တာ တောင်ခြေရင်းရှိ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ထင်းရှူးပင်ကြီး အနီးသို့လာ၍ ငါ့တံခါးဝအတိုင်း ဝင်လာခဲ့လျှင် ထိုကျောက်စိမ်းတုံးကို တွေ့လိမ့်မည်လို့ ရေးထားတယ်လေ။ ငါ့တံခါးဝဆိုတာ ရှင်းပါတယ်။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဆိုက်ဖို့ တံခါးကြီးပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မ ကတော့ မောင်လေးပေါက်ယု အဲဒီတံခါးဝကို ရောက်မှ ရောက်ပါ တော့မလား လို့ပဲ စိုးရိမ်နေမိတယ်”

ပေါက်ယုသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ပြီး ပေါက်ကြည်မှာကား မျက်မှောင်ကို ကုတ်၍ တွေးလျက် ရှိလေ၏။

“ဆီချွန်းမှာလဲ တစ်ခါလာလဲ ဘာသာရေး အကြောင်းကို ပြောနေတော့တာပဲကိုး။ သီလရှင်ဝတ်ဖို့ကိစ္စ စိတ်ကူးကို ခုထိ မစွန့်လွှတ်သေးဘူးလား”

ဆီချွန်းက

“ဆီချွန်း သက်သတ်လွတ်စားနေတာ ကြာလှပြီလေ”

“အလို၊ မြတ်စွာဘုရား။ သမီးရယ်၊ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုးတွေကို မကူးစမ်းပါနဲ့”

ဆီချွန်းက မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။ ပေါက်ယုမှာ “ဆီမီးမှိန်လျက်၊ ဇရပ်ပျက်တွင်၊ သက်သာလဲလျောင်း၊ အညောင်းဆန့်ဖြေ” ဆိုသည့် ကဗျာတိုလေးကို သတိရလျက်ရှိကာ ဖျာနှင့်ပန်းပွင့်ပုံ ရေးထားသည့် ပန်းချီကားကို အမှတ် ရလျက် ရှိသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်းမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။

ပေါက်ယု ပြီးရာမှ ငိုနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် အခြားသူများမှာ သူ့ကိုကြည့်၍ စိတ်ဖောက်ပြန် သွားပြီဟု ထင်သဖြင့် အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြပြန်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ပေါက်ယုမှာ သူ ခိုးကြည့်ခဲ့ရသည့် ပုရပိုက် ထဲမှ စာရင်းများကို သတိရသဖြင့် မျက်ရည်ကျခြင်းဖြစ်၏။ ပေါက်ယုသည် ထိုအကြောင်းအရာများကို မပြောချင် သော်လည်း သူမြင်ခဲ့သည့် နိမိတ်များသည် တစ်နေ့တွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းများကို

နောက်တွင် ဖော်ပြဦးမည်။

ပေါက်ယုသည် နေထိုင်ကောင်းလာပြီးနောက် စိတ်မှာလည်း တည်ငြိမ်စပြုလာပြီဟု အားလုံးက ယုံကြည်လျက် ရှိကြ၏။ ဆေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် သောက်သည့် အတွက် သူ့ကျန်းမာရေးမှာလည်း တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခဲ့ပေ၏။ ထိုအခါကျမှ ကျိချိန်မှာလည်း အခြားကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်ရတော့သည်။ ကျိရုံမှာလည်း မည်သည့်အခါတွင်မှ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့် ရမည်ကို မသိနိုင်သဖြင့် မယ်မယ်၏အလောင်းကို ဝတ်ကျောင်းထဲတွင် ကြာရှည်ထားရန် မသင့်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျိချိန်သည် မယ်မယ်၏ အလောင်းကို အောက်သို့ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုအကြောင်းကို ကျိလျှံ အား ခေါ်တိုင်ပင် ကြည့်လေ၏။

ကျိလျှံက

“ဦးကြီး ဆုံးဖြတ်တာဟာ မှန်ပါတယ် ဦးကြီး။ ဦးကြီးမှာ ရုံးလွှတ်တော် လုပ်ငန်းတာဝန်တွေလဲ မရှိတော့တဲ့ အတွက် မယ်မယ့်ကိစ္စကို စောက်ချလုပ်ဖို့ အချိန်ရပါပြီ။ ဒီကိစ္စပြီးသွားယင် ဦးကြီးမှာ လွှတ်ရုံးတော် လုပ်ငန်းတွေရော၊ ဒီပြင် လူမှုရေးကိစ္စတွေရော ပီလာပြန်ဦးတော့မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဖေဖေမရှိတုန်းဆိုတော့ ဦးကြီးကို ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတင်းအကျပ်လဲ မတိုက်တွန်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ကောင်းပေမယ့် ကျွန်တော့်အထင် ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ ဒီကိစ္စအတွက် ငွေတော်တော်များများ ကုန်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရဖို့ ဆိုတာကလဲ ရဲကိုချည်း သိပ်အားကိုးနေလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ငါကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီကွယ်။ ဒါပေမယ့် နောင်ကြီးမရှိတော့ ငါလဲဘယ်သူ့ကိုမှ တိုင်ပင်စရာမရှိဘူး။ မင်းကိုပဲ တိုင်ပင်ရမှာပဲ။ မင်းကလဲ အိမ်ကခွာလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအိမ်ကခွာယင် ဒီမှာ ဘယ်သူ အုပ်ချုပ်တော့မှာလဲ။ ငါ့သဘော ပြောရယင်တော့ မယ်မယ်နဲ့ ယုန်ယွမ်းတို့ရဲ့ အလောင်းတွေကို တို့ ဘိုးဘွားမိဘ သင်္ချိုင်းဂူတွေရှိတဲ့ နေရာကို ပို့ချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျိယုန်ကို ခေါ်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ သူ့မိန်းမရဲ့ အရိုးပြာကိုလဲ အဲ့ဒီမှာ ပို့မယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုခေါ်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ထိုက်ယုရဲ့ အရိုးပြာကလဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့အရိုးပြာကိုလဲ သူ့အလောင်းနဲ့အတူ အောက်ကို ပို့ပါလို့ မယ်မယ်က မှာသွားတဲ့ စကားရှိတယ်။ ဒီကိစ္စတွေအတွက် ငွေနည်းနည်းပါးပါးတော့ ချေးရတော့မှာပဲ”

ကျိလျှံက

“ခုခေတ်က တောင်မင်းမြောက်မင်း မကယ်နိုင်ဆိုသလို သူများကိုသွားအားကိုးလို့လဲ သိပ်ဟန်ကျမယ် မထင်ဘူး ဦးကြီး၊ ဦးကြီးကလဲ အလုပ်တာဝန်က ရပ်စဲခံရ၊ ဖေဖေကလဲ အကျဉ်းကျနေတော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ချေးငှားရတာ တော်တော် ခက်လိမ့်မယ်ခင်ဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်တာကလေးကို ပေါင်နှံလိုက်ယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ပေါင်လို့ရမလဲကွ။ ခုတို့စံအိမ်ကိုလဲ အစိုးရဆောက်ပေးထားတာဆိုတော့ ပေါင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ခုနေတဲ့ စံအိမ်ကြီးကိုတော့ ပေါင်လို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဝင်းအပြင်မှာ အိမ်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီအိမ်တွေကိုတော့ ခဏပေါင်လို့ ရပါတယ်။ ဦးကြီး အလုပ် ပြန်ဝင်တော့မှ ရွေးယူတာပေါ့။ နောင်မှ ဖေဖေပြန်လာလို့ ဖေဖေလဲ ရာထူးပြန်ရယင် ဒီကိစ္စက လွယ်သွားမှာပါ။ ဦးကြီးမှာ အသက်အရွယ်ကြီးမှ ဒီလောက် ဒုက္ခသုက္ခတွေ ရောက်ရတာကို စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုပါပဲ”

“ဒါကတော့ကွာ။ မယ်မယ်ပေးခဲ့တဲ့ တာဝန်ကို ငါလုပ်ရမှာပေါ့။ ငါမှာချင်တာက ခုမယ်မယ့် အလောင်းကို အောက်ကို ယူသွားတုန်းမှာ ဒီမာကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းက အိမ်ကို နိုင်နင်းအောင် စီမံအုပ်ချုပ်ဖို့ပဲ မှာချင်တာပဲ”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ ဦးကြီး ကျိချန်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က နဂိုက ခပ်ဖျင်းဖျင်းဆိုတော့ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်။ တောင်ပိုင်းကိုသွားယင် ဒီမှာရှိတဲ့ အစေခံတချို့ကိုလဲ ခေါ်သွားယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ခင်ဗျာ။ ဒီမှာ အစေခံနည်းတော့ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ငွေကို ချွေတာနိုင်တာပေါ့။ လမ်းခရီးမှာ ငွေရေး ကြေးရေး အကျပ် အတည်း တွေတယ်ဆိုယင်လဲ လိုင်ရှန်းယုန်တို့မြို့ကို ဖြတ်သွားမှာဆိုတော့ သူ့ဆီဝင်ပြီး အကူအညီတောင်းမယ် ဆိုယင်လဲ ရမှာပါ”

“ကိုယ့်အမေ အသုဘပဲကွာ။ သူများဆီ သွားပြီး အကူအညီတောင်းလို့ မကောင်းပါဘူး”

“ဒါတော့လဲ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟုဆိုကာ ကျိလျှံသည် ငွေရှာရန် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ကျိချန်သည် မိမိ၏အစီအစဉ်များကို ဒေါ်လေးဝမ်အား ပြောပြကာ အိမ်တွင်းကိစ္စများကို နိုင်နင်းစွာ စီမံအုပ်ချုပ် ရန် မှာပြီးလျှင် ခရီးသွားရန် နေ့ကောင်းရက်သာကို ရွေးလိုက်လေ၏။ ယခုအချိန်၌ ပေါက်ယုမှာလည်း ကောင်းစွာကျန်းမာလျက် ရှိလေပြီ။ ကျိဟုန်နှင့် ကျိလန်တို့မှာ စာပေများကို

ကြိုးစားလေ့လာလျက်ရှိလေပြီ။ ကျိချိန်သည် သူတို့သုံးယောက်ကို ကြီးကြပ်အုပ်ထိန်းရန် ကျိလျှံကို မှာခဲ့လေ၏။

“ဒီနှစ်ဆိုယင် သုံးနှစ်ပတ်လည် စာမေးပွဲတွေ လုပ်မယ့်နှစ်ပဲ။ ကျိဟုန်ကတော့ သူ့အမေရဲ့ အသုဘအတွက် ပူဆွေးချိန်ကာလ ဖြစ်နေလို့ စာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျိလန်ကလဲ မြေးဆိုတော့ ဖြေခွင့်ရမှာ မဟုတ် သေးဘူး။ ဒီတော့ ပူဆွေးချိန်ကာလ ကုန်ယင် ပေါက်ယုနဲ့ ကျိလန်ကို ခေါ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို စာမေးပွဲဖြေဖို့ မင်းကပဲ ကြီးကြပ်ပေးလိုက်ပါ။ တကယ်လို့ ငါ့သားပေါက်ယု စာမေးပွဲအောင်လို့ရှိယင် ငါတို့အပြစ်တွေကို ဖြေအောင်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ အထောက်အကူ ရတာပေါ့”

ကျိလျှံနှင့် လူငယ်များက ကျိချိန် မှာသည့်အတိုင်း လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကြ၏။ ကျိချိန်သည် ဘိုးဘွား မိဘများ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သည့် ဝတ်ကျောင်းသို့သွား၍ ကန်တော့ပြီးလျှင် မြို့ပြင်ရှိ ဝတ်ကျောင်းတွင်လည်း ရက်ပေါင်း များစွာ တရားစာများဆို ရွတ်ဖတ်ပြီးနောက် လင်ချီရှောက်နှင့် အခြားသူများကိုခေါ်ကာ လှေတစ်စင်းဖြင့် အောက်အရပ်သို့ စုန်ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ကျိချိန်သည် အခြားသူများကို ဒုက္ခမပေးလိုသည့်အတွက် မည်သည့်မိတ်ဆွေကိုမျှ အကြောင်း မကြားတော့ဘဲ မိသားစုများသာလျှင် သူ့ကို လိုက်လံပို့ဆောင် နှုတ်ဆက်စေလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ပေါက်ယုအား ဖခင်ကြီး မှာခဲ့သည်များကို လိုက်နာရန် အမြဲတစေ သတိပေး နှိုးဆော်လျက် ရှိပြီး သားဖြစ်သူ၏ သင်ခန်းစာများကို ကြပ်မတ်လေ့ရှိ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့ကလည်း ပေါက်ယုကို စာကြိုးစားရန် အားပေးကြ၏။ ပေါက်ယုမှာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ပြီးနောက် စိတ်ကြည်လင်လျက် ရှိသည့်တိုင် တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် အတွေးများ မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်လာတတ်၏။ ပေါက်ယုသည် ရာထူးရာခံ မင်းမှုထမ်း ဘဝတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်၏။ ယခင်ကကဲ့သို့ မိန်းကလေးများကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု သည် ထိုအကြောင်းများကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်မပြောသဖြင့် အခြားသူများကမူ ကောင်းစွာ မရိပ်မိကြချေ။

တစ်နေ့သ၌ ဇူချွန်းသည် ထိုက်ယု၏ အလောင်းကို သူ့ ဇာတိသို့ ပို့ရာတွင် မြို့ပြင်အထိ လိုက်သွားပြီးနောက် ပြန်လာကာ အခန်းထဲတွင် အောင်းပြီး ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“သခင်လေး ပေါက်ယုမှာ ခံစားချက်ရယ်လို့မှ ရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး။ မလေးထိုက်ယု အလောင်းကို သူ့ ဇာတိ ရပ်ရွာကိုပို့တော့ သူ့မှာဝမ်းနည်းတဲ့ အရိပ်အယောင်ဆိုလို့ တစ်စက်ကလေးမှ မပေါ်ဘူး။

မျက်ရည်ကလေးတစ်စက်တောင် မကျဘူး။ ငါက မလေးထိုက်ယု အလောင်းကိုကြည့်ပြီးငိုတော့ ငါ့ကို ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်ရမယ့်အစား ရယ်နေလိုက် သေးတယ်။ ဒီလို အသည်းနှလုံး ကင်းမဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ စကားဟာ ပျားသကာလိုချိုပေမယ့် သက်သက်မဲ့ တို့ကို ပလီပလာ လုပ်နေတာတွေပဲ။ သူပြောတာတွေကို ငါ အဟုတ် မထင်ခဲ့မိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ နို့မဟုတ်ယင် ငါ့ပါ သူ့ဘက်ကို ပါမိ တော့မှာ။

“ခုတစ်လောမှာ သူ့ကိုကြည့်ရတာ မာလာကိုလဲ စိတ်ဝင်စားပုံ မရဘူး။ မလေးပေါက်ကြည်ကတော့ ထားပါတော့ လေ။ သူ့စိတ်ရှိတာကို ဘယ်တော့မှ အပြင်ကိုထုတ်ပြလေ့ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှေ့ယွေ့တို့ကတော့ သူ ဒီလို ခပ်စိမ်းစိမ်း လုပ်နေတာကို ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြသတဲ့လား။ အင်း၊ တို့ မိန်းကလေးတွေလဲ မိန်းကလေးတွေ ပါပဲလေ။ တစ်သက်လုံး သူအရူးလုပ်တာကို ခံခဲ့ကြတာကိုး။ နောက်ဆုံးကျယ်င်တော့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြဦးမလဲ မသိဘူး။ ကြည့်ရဦးမှာပဲ” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲ ဝုအေဝင်လာကာ မျက်ရည်စတွေနှင့် ဖြစ်နေသော ဇူချန်းကိုမြင်လျှင်

“ဘယ့်နှယ်လဲ။ ခုထက်ထိ မလေးထိုက်ယုအတွက် ငိုလို့ မပြီးသေးဘူးလား။ လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချယင် ဘေးကပြောတဲ့ စကားကို ယုံပြီး မဆုံးဖြတ်နဲ့ ဇူချန်းရေ၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့မှ ကိုယ့်ဘာသာဆုံးဖြတ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ အင်မတန် သဘောကောင်းတယ်။ မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ အင်မတန် စိတ်စေတနာကောင်း ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးလို့ အမေက ကိုယ့်ကို ဒီအိမ်မှာ အစေတော်အဖြစ် သွင်းပေးခဲ့တာ။ ရောက်လို့ အစေတော် ဖြစ်လာတော့လဲ သူ့ကို မမာတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ခု သူနေပြန်ကောင်းလာတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ကလေး တစ်ခွန်းတောင် မပြောဘူး။ အို၊ စကား ပြောဖို့ မပြောပါနဲ့လေ။ ကိုယ့်ကို ပြန်စောင့်တောင် လှည့်ကြည့်ဖော် မရ ပါဘူး။”

ဤတွင် ဇူချန်းသည် ရယ်ချင်လာသဖြင့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ တံတွေးထွေးလိုက်ပြီးလျှင်

“ကောင်မနှယ်၊ လူပါးဝလို့။ သခင်လေးပေါက်ယုကလဲ ညည်းကို ဘယ်လိုများ ဆက်ဆံဦးမှာတဲ့လဲ။ မိန်းကလေး ဆိုတာ အရှက်အကြောက် ရှိရတယ်ဟဲ့။ သူ့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ မိန်းကလေးတွေ တစ်ပုံကြီး။ ညည်းလိုဟာမျိုးကို သူ ဘယ်စိတ်ဝင်စား နိုင်ပါ့မလဲ။ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး။ သခင်လေးပေါက်ယုက ညည်းကို ဒီလို မဆက်ဆံယင် ဘယ်လို ဆက်ဆံ

ရမှာတဲ့လဲ။ ညည်းနဲ့ သူနဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲ။ ဘာဆိုလို့လဲ”

ဝုအဲ၏ မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြာကာ နီရဲသွား၏။ သခင်လေး ပေါက်ယုက မိမိအား အထူး အခွင့်အရေး ပေးဖို့ ပြောနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိပြောလိုရင်းမှာ သခင်လေး ပေါက်ယုသည် ယခုနောက်ပိုင်းတွင် မိန်းကလေးများကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောလိုကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောမည်ပြုစဉ်

“ဟော၊ ဒီကိုရင်ကြီး ပြန်လာပြန်ပြီ။ ငွေစင်ပိဿာတစ်ရာ လာတောင်းပြန်ပြီထင်တယ်။ သခင်မကြီးလဲ စိတ်ညစ် နေပြီ။ ဒီကိစ္စကို သခင်လေးကျိလျှံကို အပြောခိုင်းမလို့ဟာ သခင်လေးကလဲ အိမ်မှာမရှိဘူးဟဲ့။ ဒုက္ခပဲ။ ကိုရင်ကြီးက ဝင်းအပြင်မှာ နေတယ်တဲ့။ မလေးပေါက်ကြည်ကို လွှတ်ပြီး ကိုရင်ကြီးကို အလျှောက်ခိုင်းနေသတဲ့” ဟူသော အသံကို အပြင်မှ ကြားရလေ၏။

ကိုရင်ကြီးအား မည်သို့မည်ပုံ လျှောက်သည်ကို သိလိုပါမူ နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ပေါက်ယု လောကီကိစ္စနဲ့မညှိစိုးသဖြင့် အစေတော်နှစ်ယောက်က ပေါက်ယု၏
ကျောက်စိမ်းတုံးကို သိမ်းထားကြခြင်း။

အိမ်ကြီးကိုအုပ်ချုပ်ရသည့် သားဆိုးသားမိုက်သည် မကောင်းသည့်
အပေါင်းအသင်းများနှင့် ပေါင်း၍ ဆိုးသွမ်းခြင်း။

ဒေါ်လေးဝမ်က ပေါက်ကြည်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၍ ပေါက်ကြည်ကလည်း
အပြင်ဘက်တွင် ကိုရင်ကြီး ရောက်နေကြောင်း ကို သိသည့်အခါတွင်
ပေါက်ယုသည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာကာ “ဘယ်မလဲ၊ မောင့်အာစရိယ
ဘယ်မလဲ” ဟု အမော တကော မေးလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ကိုရင်ကြီးကို တကြော်ကြော် ခေါ်သော်လည်း
ကိုရင်ကြီးကို မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြင့် ဝင်းတံခါး အနီးသို့ ရောက်လာသည်တွင်
ကိုရင်ကြီးကို အထဲသို့ မဝင်ရန် တားနေသော လီကွေ့ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကိုရင်ကြီးကို မေဖျားက အပင့်ခိုင်းလိုက်လို့” ဟု ပေါက်ယုက ပြော၏။

လီကွေ့က ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည့် အခါတွင် ကိုရင်ကြီးက ပယောဂ
ပူးနေသူ တစ်ဦးသဖွယ် ဒဃိဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်တွင် ပေါက်ယုသည်
အမှန်ကို သိလိုက်လေပြီ။

“ကိုရင်ကြီးမှာ ဒီလို ကသိကအောက် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် တပည့်တော်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါ ဘုရား”

“ဒါတွေ မလိုချင်ဘူးဗျ။ ကျင်လိုချင်တာက ကျုပ်ကိုပေးစရာရှိတဲ့
ငွေစင်ပိသာတစ်ရာကို ပေးဖို့ပဲ”

ထိုစကားမှာ သူတော်သူမြတ်တို့ ပြောအပ်သောစကား
မဟုတ်ကြောင်းကို ပေါက်ယုသိ၏။ ထို့ပြင် ကိုရင်ကြီး၏ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး
မှာလည်း ဒဏ်ရာတွေ ပြည့်နှက်လျက်ရှိကာ သင်္ကန်းမှာလည်း
ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်လျက် ရှိလေ၏။

“မဂ်ဖိုလ်ကို ဆိုက်သူများဟာ မဂ်ဖိုလ်ဆိုက်တာကို လူသိမခံကြဘူးလို့
ပြောကြတယ်။ မဂ်ဖိုလ်ကိုဆိုက်တယ်လို့ လူတွေရှေ့မှာသိအောင်
လုပ်ပြသူတွေဟာလဲ မဂ်ဖိုလ်ကို တကယ်ဆိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလို့
ရှေးလူကြီးများ ပြောသံ ကြားဖူးတယ်။ ဒီတော့ သူတကယ် မဂ်ဖိုလ်ကို
ဆိုက်မဆိုက် သိရအောင် စုံစမ်းဖို့ အခွင့်အရေးတော့ ပေါ်ပြီ။ သူ့သဘော ကို

သိရအောင် တို့ပြောထားတဲ့ ဆုငွေကို ပေးမယ်လို့ ပြောကြည့်ဦးမယ်” ဟု ပေါက်ယု တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုကြောင့် ပေါက်ယုက

“သည်းခံတော်မူပါ ကိုရင်ကြီး။ ကိုရင်ကြီးကို ပေးစရာရှိတဲ့ငွေကို တပည့်တော်တို့ ပေးပါ့မယ်။ ခု တပည့်တော် အမေ သွားပြီးယူနေပါပြီ။ ခဏလေး ထိုင်ပြီးစောင့်ပါ။ တစ်ခုတော့ လျှောက်ပါရစေ ကိုရင်ကြီး။ ကိုရင်ကြီးက မာယာဒေဝီ နတ်သမီးရဲ့ နတ်ဘုံကပါလား ဘုရား”

“အလို၊ ဘယ်က မာယာဒေဝီ နတ်သမီးရဲ့ နတ်ဘုံ ရမှာလဲဗျ။ ကျုပ်က ကျုပ်လာတဲ့နေရာကို ကျုပ်ပြန်ရမှပါ။ ခု ဒီကိုလာတာ ဒကာလေးတို့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပေးဖို့လာတာဗျ။ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ဘယ်ကရတယ်လို့ ဒကာလေး ထင်သလဲ”

ပေါက်ယုက မည်သို့မျှ မဖြေနိုင်သည့်အခါတွင် ကိုရင်ကြီးက တစ်ချက် ရယ်လိုက်လျက်

“အံ့ပါဗျာ။ ကိုယ်ဘယ်က လာသလဲ ဆိုတာလောက်ကိုတောင် မသိဘဲနဲ့ ဒီမေးခွန်းမျိုးကို မေးချင်သေးသတဲ့”

ပေါက်ယုသည် လောကကြီးအကြောင်းကို သိတန်သရွေ့ သိခဲ့လေပြီ။ အကင်းပါးတန် သလောက်လည်း ပါး နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် မိမိဆင်းသက်လာသည့် ဆွေမျိုးစဉ်ဆက် အကြောင်းကိုကား မသိသေးချေ။ ကိုရင်ကြီး စကား ကြောင့် ပေါက်ယုသည် သူ့အဖြစ်အပျက် အခြေအနေကို သူပြန်၍ သတိရလိုက်၏။

“ကိုရင်ကြီးမှာ ငွေလိုချင်မှ လိုမှာပါ။ ဒီတော့ ကျောက်စိမ်းတုံးကိုပဲ ပြန်ယူပါလား ကိုရင်ကြီး”

“အလို ဒကာလေးက ပြန်ပေးမလို့လား” ဟု ဆိုရာ ကိုရင်ကြီးက ရယ်လေ၏။

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ မိမိအဆောင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့မှာ ဒေါ်လေးဝမ်က ခေါ်သဖြင့် မရှိကြချေ။ ပေါက်ယုသည့် အိပ်ရာအောက်မှ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ရာ သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်သော မာလာသည် အလန့်တကြားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေ ၏။ မာလာက လှမ်း၍

“ကိုရင်ကြီးကို သခင်လေးသွားပြီး ဧည့်ခံနေတာ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ခုပဲ သူရသင့်တဲ့ ဆုငွေကို ပေးမလို့တဲ့။ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ သခင်လေး က အိမ်ထဲက ဘာသွားယူတာလဲ”

“မေဖျားကို သွားပြောချည်။ သူ့ကိုပေးဖို့ ငွေရှာမနေနဲ့တော့လို့။ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်လို့”

မာလာက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း

“ဘုရားရေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပေးရမှာလဲ။ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သခင်လေးရဲ့၊ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ သခင်လေးရဲ့ အသက် သိရဲ့လား။ သူ ပြန်ယူသွားယင် သခင်လေး ပြန်ပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လိမ့် မယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး။ မောင်ခု စိတ်ပြန်ကောင်း နေပါပြီ၊ သူ့ကျောက်စိမ်းတုံး မလိုတော့ပါဘူး”

မာလာသည် သူ့နောက်မှ အမောတကော ပြေးလိုက်ကာ “သခင်လေး၊ မပေးနဲ့၊ နေပါဦး၊ မာလာ ပြောစရာ ရှိလို့ပါ” ဟု အော်နေလေ၏။

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။ ပေးလိုက်တော့မယ်” ဟု ပေါက်ယုက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ပြော၏။

မာလာသည် နောက်မှ အတင်းပြေးလိုက်ရင်း

“တစ်ခါတုန်းက သခင်လေးရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးပျောက်လို့ မာလာမှာ ကံကောင်းလို့ အသတ်မခံရတယ်။ ခုတစ်ခါ ပြန်ပေးလိုက်လို့ ပျောက်သွားယင်တော့ သခင်လေးရော မာလာရော နှစ်ယောက်စလုံး သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ မပေးရဘူး။ ပေးချင်တယ်ဆိုယင် မာလာကို အလျင် သတ်ပြီးမှပေး”

မာလာသည် ပေါက်ယုကို မီလာကာ အတင်းဆွဲထားလေ၏။

“မသိဘူး၊ မာလာဘာသာ သေချင်သေ မသေချင်နေ၊ မောင်ကတော့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်ပေးရမှာပဲ”

ပေါက်ယုသည် မာလာကို အတင်း တွန်းထုတ်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် မာလာသည် ပေါက်ယု၏ ခါးစည်းကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းဆွဲထားကာ ငိုသည်ရော၊ အော်သည်ရော လုပ်လေရာ ထိုအသံများကို အဆောင်ထဲမှ အစေ တော်များ ကြားရသည့် အခါတွင် ထွက်ကြည့်ကြရာ ပေါက်ယုတို့ နှစ်ယောက် လုံးထွေးနေကြသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။

“ဘာကြည့်နေကြတလဲ။ သွား၊ ဒေါ်လေးဝမ်းကို သွားပြောချည်ကြစမ်းပါ။ သခင်လေး ပေါက်ယုရယ် သူ့ ကျောက်စိမ်းတုံး ကို ကိုရင်ကြီးကို ပြန်ပေးမယ် လုပ်နေတယ်”

ပေါက်ယုမှာ စိတ်ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာခဲ့လေပြီ။ ပေါက်ယုသည်

မာလာလက်ကို အတင်းဆွဲဖြုတ်လျက် ရှိလေ၏။ မာလာမှာလည်း နာကျင်သည်ကိုပင် မသိတော့ဘဲ ပေါက်ယုကို အတင်းဆွဲထားလေ၏။ ပေါက်ယု၏ အခြေ အနေကို အဆောင်ထဲတွင် ရှိနေသည့် ဇူချန်း ကြားသည့်အခါတွင် ခပ်စောစောက သူနှင့် အဆက်ဖြတ် နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်တိုင် မနေနိုင်တော့ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အား ဝိုင်းဆွဲထားကြသော မာလာနှင့် ဇူချန်းတို့ လက်မှ လွတ်အောင် မရုန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

“မာလာတို့က ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ဒီလောက်တောင် တွယ်တာ နေကြသလား။ ကဲ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး မောင့်ဘာသာ မောင်ထွက်သွားတော့ ဘာတတ်နိုင်ကြဦးမှာလဲ”

ထိုစကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလျက် ရှိကြလေ၏။

သူတို့သုံးယောက်လုံး တွေးနေကြစဉ် ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့လည်း ရောက်လာကြလေ၏။

“ပေါက်ယု စိတ်ဖောက်သွားပြန်ပြီ ထင်တယ်” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ငို၍ မေးလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်ကို မြင်သည့်အခါတွင်မူ မိမိအဖို့ ရုန်းထွက်၍ မရတော့ကြောင်းကို ပေါက်ယု သိလိုက်လေပြီ။ ပေါက်ယုသည် ရှက်ကြောက်သည့် အပြုံးဖြင့်

“မာလာတို့ကလဲ ဘာဖြစ်နေကြလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မေဖျား အလန့်တကြားဖြစ်အောင် လုပ်နေကြရတာလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကိုရင်ကြီး လုပ်နေပုံ မဟုတ်လို့ပါ။ သူ ငွေစင်ပိသာတစ်ရာကို အပြည့်ပေးရမယ်တဲ့။ တစ်ကျပ်သားတောင် အပွန်းမခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတာနဲ့ ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ သူ့ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ အတုကြီး၊ ပြန်ယူချင် ပြန်ယူ သွားတော့လို့ ပြောမလို့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို သွားယူတာ။ မောင်တို့က သိပ်တန်ဖိုးထားမှန်း သိနေယင် သူက သူ့ငွေကို တစ်ပြားမှ အလျှော့မခံနိုင်ဘူးလို့ ဇွတ်တောင်းနေမယ် မဟုတ်လား။ ခုလို တန်ဖိုး မထားကြောင်း ပြလိုက်တော့ မောင်တို့ ပေးသမျှ လက်ခံသွားမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။”

“မသိပါဘူးကွယ်။ မေဖျားက တကယ်များ ပြန်ပေးမလား ထင်ပြီး လန့်သွားတာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပြီးတာပါပဲ။ မာလာတို့ကိုလဲ ဒီလို အစက ပြောလိုက်ရောပေါ့။ ခုတော့ သူတို့မှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရ ဘာဖြစ်ရ”

ပေါက်ကြည်က

“ဒီလိုဆိုယင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပေါက်ကြည်တို့က တကယ်များ ပြန်ပေးမှာလားလို့။ ပြန်ပေးလိုက်ယင်တော့ ဒီ ကိုရင်ကြီးက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ဆိုတော့ ပေါက်ကြည်တို့ကို ဒုက္ခတွေ ဆက်ပေးချင် ပေးနေဦးမှာ။ ဆုလာဘ် အဖြစ်နဲ့ ပေးစရာ ငွေ မရှိလို့ရှိရင် ပေါက်ကြည်ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ရောင်းပစ်လိုက်လို့ ရပါတယ်”

“ဒါပေါ့ ရောင်းတန် ရောင်းပစ်လိုက်ရမှာပေါ့” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် အနားသို့ ကပ်လာကာ ပေါက်ယုလက်မှ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ယူလိုက်စဉ်တွင် ပေါက်ယုလည်း မည်သို့မျှ မပြောတော့ချေ။

“ကဲ ဒီတော့ မောင် အပြင်မထွက်နဲ့တော့။ ဒေါ်လေးဝမ်နဲ့ ပေါက်ကြည်ပဲ ကိုရင်ကြီးကို ပိုက်ဆံသွားပေးချည် တော့မယ်”

မာလာနှင့် ဇူချွန်းတို့ကား ယခုတိုင် ပေါက်ယုကို မလွှတ်ကြသေးချေ။ ပေါက်ကြည်က အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက် သဖြင့်

“ကဲ သူ့ကို လွှတ်လိုက်ကြပါတော့။ သူ ဒီလောက်တောင် သွားချင်တယ် ဆိုယင်လဲ သွားပါစေတော့”

ပေါက်ယုက ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်

“ဪ မလေးတို့က မောင့်ကို ကျောက်စိမ်းတုံးလောက် အရေးမထားကြပဲကိုး။ ကောင်းပြီ၊ မောင့်ကို လွှတ်လိုက် တယ် ဆိုယင် ကျောက်စိမ်းကို ထားခဲ့ပြီး မောင်က ကိုရင်ကြီးနဲ့ လိုက်သွားယင် ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲ”

မာလာသည် ထိုစကားကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားကာ ပေါက်ယုကို ဆွဲထားမည်ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့ ရှေ့တွင်ဖြစ်သဖြင့် ထိုသို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေရဲချေ။ ပေါက်ယုမှာလည်း ဝင်းဝသို့ ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ မာလာသည် ဝင်းတံခါးစောင့်ကျနေသည့် ပေမင်းထံ အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ “သွား၊ ပေမင်းကို ပြောချည်။ သခင်လေး ပေါက်ယုကို သတိထားကြည့်နေပါလို့။ စိတ်နည်းနည်း မမှန်ဘူးလို့ သွားပြောချည်” ဟု ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့ ရောက်လာကာ မာလာအား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ မာလာက လည်း ပေါက်ယု ပြောသွားသမျှကို အသေးစိတ် ပြန်၍ပြောပြလေ၏။ ဤတွင် ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ပေါက်ကြည်တို့မှာလည်း စိတ်ပူသွားကြ ပြန်ကာ ပေါက်ယုကို စောင့်ကြည့်ရန်၊

ကိုရင်ကြီး ပြောသည့်စကားများကို နားထောင်ရန် အစေခံ တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပေး၏။

ခဏကြာလျှင် လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော် ပြန်ရောက်လာကာ

“သခင်လေးပေါက်ယုကတော့ တော်တော်လေးကို စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီရှင်။ သူ့ကျောက်စိမ်းတုံးကို ယူထားလိုက် ကြလို့ တော်တော်လဲ စိတ်ဆိုးနေတယ်လို့ အစေခံတစ်ယောက်က ပြောပါသတဲ့။ သူ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ပြန်မပေးယင် သူလဲ ကိုရင်ကြီးနဲ့ လိုက်သွားတော့မယ်တဲ့။ ခု သူ့ကို ခေါ်ပါဆိုပြီး ကိုရင်ကြီးကို ပူဆာနေတယ်”

ဒေါ်လေးဝမ် သည် ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်ကာ ကိုရင်ကြီးက မည်သို့ ပြန်ပြောကြောင်းကို မေးလေ၏။

“ကိုရင်ကြီးက ကျောက်စိမ်းတုံးကိုပဲ လိုချင်တယ်တဲ့။ ကျောက်စိမ်းတုံးပိုင်ရှင်ကို မလိုချင်ဘူး ပြောတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် ငွေပေးယင်ကော ယူမှာတဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မကြားမိဘူးရှင်။ ခဏနေတော့ သခင်လေး ပေါက်ယုနဲ့ ကိုရင်ကြီး ရယ်မောပြီး စကားတွေ ပြောနေ ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ပြောတဲ့စကားတွေကို အစေတော် သူငယ်ကလေးတွေလဲ တစ်လုံးမှ နားမလည်ကြဘူးတဲ့”

ဒေါ်လေးဝမ်က

“ဒီကောင်လေးတွေဟာ တော်တော်မိုက်ပါ ကလားဟင်။ သူတို့ နားမလည်ဘူးပဲ ထားပါဦး။ သူတို့ ပြောတာတွေ ကို မှတ်ထားဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

ဒေါ်လေးဝမ်၏ အမိန့်အရ သူငယ်တော် တစ်ယောက်ကို သွား၍ အခေါ်လွှတ်လိုက်ရာ သူငယ်တော် ကလေး သည် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင် ရပ်ကာ ဒေါ်လေးဝမ်ကို ဂါရဝပြုလေ၏။

“သူတို့ ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော်တို့လဲ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူးခင်ဗျ။ သူတို့ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ “သေလာပဗ္ဗ တောင်တန်း” ဆိုတဲ့ စကားလုံးရယ် “မေတ္တာတောင်ရိုး” ဆိုတဲ့ စကားလုံးရယ်၊ “အသူရာချောက်” ဆိုတာ ရယ်ပဲ နားလည်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “လောကီသားတွေရဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တွေကို ဖြတ်တောက်ပစ်ရမယ်” ဆိုတဲ့ စကားလဲ ပါတယ်။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် သူတို့ ပြန်ပြောသည့် စကားလုံးများကို တစ်လုံးမျှ

နားမလည်ချေ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည် ကား မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်လျက်ရှိကာ စကားကိုပင် တစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်တော့ပြီ။ ပေါက်ယုကို အခေါ်လွှတ်မည်ပြုစဉ် ပေါက်ယုသည် ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် ပြန်ရောက်လာကာ “သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဟန်ကျပြီ” ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောနေလေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ဒေါ်လေးဝမ်က

“ငါ့သား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ဟင်။ ရူးများနေသလား” ဟု မေး၏။

“ရူးတာမဟုတ်ဘူး မေဖျား။ မောင်တကယ် ပြောနေတာ။ မောင်နဲ့ ကိုရင်ကြီးဟာ ဟိုတုန်းက သိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မောင်ကို တွေ့ချင်လို့ လာတာ။ အမှန်ကတော့ ကိုရင်ကြီးဟာ လာဘ်ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ စေတနာ နဲ့ လာပေးတာပါတဲ့။ ကုသိုလ်လိုချင်လို့ လာပြီးပေးတာပါတဲ့။ ဒီကိုလဲ ပြောပြီးရော ကိုရင်ကြီးလဲ ဟုတ်ခနဲ ပျောက်သွား တော့တာပဲ။ အဲ့ဒါ မကောင်းဘူးလား မေဖျား”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ ပေါက်ယု၏ စကားကို မယုံနိုင်သေးဘဲ သူငယ်တော် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ ဝင်းစောင့်ကို အမေးခိုင်းလိုက် ပြန်လေ၏။

သူငယ်တော် ကလေးသည် ချက်ချင်းပြန်လာကာ

“ကိုရင်ကြီးကတော့ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ သခင်ကြီး ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့လို့ မှာသွားတယ်တဲ့။ ငွေတို့ ကြေးတို့လဲ မလိုချင်ပါဘူးတဲ့။ သခင်လေး ပေါက်ယု သူ့ဆီကို တစ်ခါတလေ အလည်လာယင် တော်ပါပြီတဲ့။ ရှေးကံ အကြောင်းလို့ပဲ အောက်မေ့လိုက်ပါတဲ့။ အားလုံး ချောမော သွားမှာပါတဲ့။ သူ့ကံ အတိုင်းပဲ ဖြစ်ကြရမှာပဲလို့လဲ ပြောသွားပါသတဲ့”

“ဒါဖြင့် ဒီကိုရင်ကြီးဟာ သူတော်စင်ကြီးပေါ့။ ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးသတဲ့လဲ”

“ဝင်းစောင့်က ပြောတော့ သူ ဘယ်မှာနေတယ် ဆိုတာကို သခင်လေး ပေါက်ယုကို ပြောသွားတယ်တဲ့။ သခင်လေး ပေါက်ယု သိတယ်တဲ့”

ထို့ကြောင့် ပေါက်ယုကို မေးသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုက ပြုံးလျက်

“ကိုရင်ကြီး သီတင်းသုံးတဲ့ နေရာကတော့ နီးနီးကလေးလို့လဲ ပြောလို့ရတယ်။ အဝေးကြီးလို့လဲ ပြောလို့ရတယ်။ နီးတယ် ဝေးတယ် ဆိုတာကတော့ ကြည့်သူအပေါ်မှာ တည်မှာပဲ”

ပေါက်ကြည်က

“မောင် သတိထားလေ။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မောင့်ကို ဖေဖျားကရော မေဖျားကရော အလိုလိုက်ခဲ့ ကြတယ်။ ဖေဖျားကဆို မောင် တိုးတက်ဖို့ စာကြိုးစားအောင် ကြပ်မတ်ခဲ့တယ်”

“မောင် တိုးတက်ဖို့အတွက် စာတွေကို ကြိုးစားဖို့ မလိုပါဘူး။ ခု မောင့်စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အသိနဲ့ပဲ မောင့်မှာ တိုးတက်မှုရနေပါပြီ။ “သားတစ်ယောက် လောကီဘောင်ကို စွန့်လိုက်ယင် ဘိုးဘေးခုနစ်ဆက် နတ်ပြည် ရောက်တယ်” ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ငိုလျက်ရှိကာ

“သားရယ်။ ဒါတွေကို မစဉ်းစားပါနဲ့ကွယ်။ မေဖျားတို့ကို မသနားတော့ဘူးလား။ ပထမ ဆီချွန်းက သီလရှင် ဝတ်ချင်တယ်၊ ဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ခု သားက ဒီစကားမျိုး ပြောပြန်ပြီလား။ မေဖျားတို့ ဘယ့်နှယ် လုပ် နေကြရမှာလဲ” ဟု ဆိုကာ ငိုပြန်လေ၏။

ပေါက်ကြည်က ဒေါ်လေးဝမ်ကို ချောမော့နှစ်သိမ့်သည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် ပြုံးလိုက်လျက်

“ကဲပါ မေဖျားရယ်။ မောင် သက်သက်နောက်နေတာပါ။ အဟုတ်ထင်မနေပါနဲ့”

“နောက်တာ ဒီလိုနောက်ရသလားကွယ်” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ပြော၏။

ထိုစဉ် အစေတော်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာကာ

“သခင်လေး ကျိလျှံ ပြန်ရောက်လာပြီရှင်။ သူ့ ကြည့်ရတာ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး။ သခင်ကြီးကို တစ်ခုခု ပြောစရာရှိတယ် ထင်ပါတယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ လန့်ဖျပ်သွားပြန်ကာ

“ကျိလျှံကို အထဲဝင်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်။ ပေါက်ကြည်ကို ငယ်ငယ် ကလေးကတည်းက သိလာတာပဲ။ ဝင်လာခဲ့ပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကျိလျှံ ဝင်လာပြီး ဒေါ်လေးဝမ်ကို နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုသည့် အခါတွင် ပေါက်ကြည်သည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ ကျိလျှံကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ခုလေးတင် ဖေဖေဆီက လူရောက်လာတယ်ခင်ဗျ။ တော်တော် အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ခုကျွန်တော့် ကို အခါခိုင်းလိုက်လို့။ နည်းနည်း နောက်ကျသွားယင်တော့ ဖေဖေကို တွေ့ရတော့မယ် မထင်ပါဘူး ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ငိုလျက်ရှိလေ၏။

“ဘာရောဂါဖြစ်တာတဲ့လဲ”

“ဖြစ်တုန်းကတော့ ရိုးရိုး အအေးမိတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျတော့ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်လာတယ်ခင်ဗျ။ ခုတော့ မရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ဆီကို မြင်းထောက်တွေနဲ့ စာအပို့ လွှတ်လိုက်တယ် ခင်ဗျ။ နောက်ထပ် နှစ်ရက်လောက် နောက်ကျယင် အသက်မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း သွားခွင့်ပေးဖို့ ဒေါ်လေးဝမ်းကို လာပြောတာ ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျီချန်နဲ့ ကျီယုန်ကို ခေါ်သွားပြန်ယင်လဲ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ကြီးကြပ်မယ့်လူ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ လူတွေကတော့ လူကောင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ ယောက်ျား ရှိတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် အားကိုးရတာပေါ့။ အပြင်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်လာယင် သူတို့ရှိတော့ တော်တော်တန်တန်ဟာ စိတ်ချ ရတာပေါ့။”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ကတော့ ဒီလောက် ပြဿနာမရှိလှပါဘူး။ ကျီဟုန်က အိမ်ပြန်ချင်လှချည်ရဲ့လို့ တငိုငို တရယ်ရယ် လုပ်နေတော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့မိဘများကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ။ သူမရှိဘူးဆိုယင် ပင်အဲလဲ စိတ်မရှုပ်ရ တော့ဘူးပေါ့။ ချောချီကို ကြည့်မယ့်သူ မရှိတော့ပေမယ့်လဲ ပင်အဲရှိနေတော့ စိတ်ချရပါတယ်။ ပင်အဲဟာ သနားလဲ သနားတတ်ပါတယ်။ အကင်းလဲ ပါးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အစ်ကိုလို မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ စိတ်မထင်ယင် မထင်သလို လုပ်ပစ်တာ။ ဒါကြောင့် ပင်အဲကိုလဲ ဒေါ်လေးဝမ်း မကြာမကြာ ကြည့်ရှုဆုံးမလိုက်ပါလို့ ကျွန်တော် အပ်ခဲ့ပါရစေ”

ကျီလျှံ၏ မျက်လုံးများမှာ နီရဲလျက်ရှိလေပြီ။ ကျီလျှံသည် ခါးမှ ခါးစည်းကြိုးတွင် ချည်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါ ဖြင့် မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်ရှိ၏။

“အံ့မယ်လေးကွယ်။ ကလေးကို ကြည့်မယ့်လူ မရှိဘူး ဆိုတဲ့ စကား မပြောပါနဲ့။ အဘွားတစ်ယောက်လုံး လုပ်တဲ့ ငါ ရှိသေးတာပဲ။ ငါကြည့်မှာပေါ့။ ငါ့ကို အပ်ပစ်ခဲ့ယင် ပြီးတာပဲ”

“ဒေါ်လေးဝမ်း ဒီလိုပြောတယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် မပြောရဲ ပြောရဲနဲ့ပဲ ပြောပါရစေ ခင်ဗျ။ ဒေါ်လေးဝမ်းဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အစဉ်အမြဲ သနားကြင်နာ ခဲ့ပါတယ်နော်။ ခုလဲ ကျွန်တော့်ကို သနားပါ” ဟုဆိုကာ ကျီလျှံသည် ဒူးထောက်၍ အရိုအသေ ပြုလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းက သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲကာ

“ကဲပါကွယ်၊ ထစမ်းပါ။ တို့ အားလုံးဟာ မိသားစု တစ်ခုတည်းက ဆင်းသက်လာခဲ့ ကြတာတွေပဲ။ မင်းကို ဒေါ်လေးဝမ်း မကူညီ ရှိပါ့မလား။ ကူညီမှာပေါ့။ တစ်ခုပဲရှိရဲ့။ ခုချောချီ ကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့

အရွယ်ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဖွင့်မပြောကောင်း ပြောကောင်း၊ မင့်ခည်းတော်ကြီးများ တစ်ခုခုဖြစ်ယင် သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ကတော့ နောက်ကျလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ တကယ်လို့များ ဒီအတောအတွင်းမှာ သင့်လျော်တဲ့ ကြောင်းလမ်းသူများ ရှိယင် ဒေါ်လေးဝမ်း ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းပြန်လာသည် အထိ စောင့်ရမလား။”

“ကျွန်တော့်ကို မစောင့်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ဒီမှာ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ကိုယ်တိုင်ရှိနေတာပဲ။ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါ။ ရပါတယ်”

“မင်းမသွားခင် မင်းဦးကြီး ကျိချိန်ကိုတော့ သေသေချာချာ ပြောသွားပါကွယ်။ မင်းသွားယင် အိမ်မှာ ကြီးကြပ် မယ့်သူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့၊ ပြီးတော့ မင့်ခည်းတော်ကြီး အခြေအနေကလဲ ဘာမှန်း မသိရဘူးလို့။ ဘယ်လောက်ကြာမယ် မပြောနိုင်သေးဘူးလို့ ပြောသွားပါ။ ဒီတော့ သူလဲ မယ်မယ့်ကိစ္စတွေကို မြန်မြန်လုပ်သင့် လုပ်ပြီး ပြန်လာ နိုင်တာပေါ့”

ကျိလျှံက သဘောတူပြီးနောက် ထွက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ပြန်လှည့်လာကာ

“ကျွန်တော်တို့ ဝင်းထဲမှာ အစေခံတွေတော့ လုံလုံလောက်လောက် ရှိပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ် ထဲမှာတော့ ပေါက်ယုန်က သူ့သခင်ဆီကို ပြန်သွားတဲ့အတွက် ဥယျာဉ်ထဲမှာတော့ အစောင့်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးဆွေတို့ကလဲ သူတို့အိမ်မှာ ပြန်နေပြီ ဆိုတော့ ဒေါ်လေးဆွေတို့ နေရာမှာလဲ ဆွေကိုတို့ ဘယ်သူတို့ မရှိကြတော့ဘူး။ ဥယျာဉ်ထဲက အဆောင်တွေထိ အစောင့်မရှိ ဘာမရှိ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားလို့တော့ မကောင်းဘူး။

“ဒါ့ကြောင့် အဲဒီအဆောင်တွေကိုလဲ မကြာမကြာ လူလွှတ်ပြီး အကြည့်ခိုင်းပေး စေချင်ပါတယ်။ မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်ဆိုတာလဲ ခု ကျွန်တော်တို့ပိုင် ဖြစ်နေပြီ။ ဆရာလေးမြောင်ယု မရှိကတည်းက အောက်လက် သီလရှင်တွေ ကလဲ အဲဒီကျောင်းတိုက်ကို မအုပ်ချုပ်ရဲကြဘူး ဖြစ်နေကြတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှဲပေးနေချင်ကြတယ်”

“တို့များရဲ့ ဝင်းကြီးထဲမှာတောင် စနစ်တကျ မအုပ်ချုပ်နိုင်သေးဘဲနဲ့ သူများကိစ္စတွေကို တို့ဘယ့်နှယ်လုပ် ဝင်ပြီး အုပ်ချုပ်ပေးနိုင်မှာလဲကွယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဆီချွန်းကိုတော့ သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့နော်။ တော်တော်ကြာ သီလရှင်ဝတ်ချင် လှချည်ရဲ့လို့ တို့ကိုလာပြီး ပူဆာနေမှာ စိုးလို့ပါ။ ကြုံကြီးစည်ရာကွယ်၊ တို့လို မိသားစုမှာ ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်ကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သီလရှင် ဝတ်ခွင့်ပြုနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒေါ်လေးဝမ် ဒီကိစ္စကို ပြောလာတော့ ပြောရဦးမယ်။ နို့မို့ယင်တော့ ကျွန်တော်လဲ မပြောရဲပါဘူး။ ဆီချွန်းဟာ အရှေ့ဝင်းထဲက မဟုတ်လား။ သူ့မှာ မိဘရယ်လို့လဲ မရှိဘူး။ အစ်ကိုလဲ တခြားမှာဆိုတော့ ယောက်မနဲ့လဲ သိပ်အဆင် ပြေပုံ မရဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ် တကဲက လုပ်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဒီတော့ သူ့စိတ်ဆုံးဖြတ် ပြီးတာကို ကျွန်တော်တို့က သွားတားလို့ သူ တစ်ခုခုလုပ်သွားယင် အဲဒါ သီလရှင် ဝတ်တာထက် ပိုဆိုးနေမှာ စိုးရတယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ငါလဲ သူ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းကို မသိအောင် ဖြစ်နေပါပြီကွယ်။ သူ့ယောက်မ သဘောပဲလို့ လွှဲလိုက် ရတော့မှာပဲ”

ခဏကြာမျှ စကားပြောဆိုပြီးနောက် ကျိလျှံသည် ထွက်သွားကာ စာရင်းကိုင်များကို ခေါ်ပြီးလျှင် မှာစရာ ရှိသည်တို့ကို မှာလျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ဦးကြီးကျိချိန်ထံ စာရေးကာ ခရီးသွားရန် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ခြင်း ပြုလေ၏။ ချောချိကလေးမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိလျှံ မရှိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းလျက်ရှိလေ၏။ ကျိလျှံက ချောချိကလေးကို ဝမ်းကျင်း ထံသို့ အပ်ထားခဲ့ချင်၏။ သို့ရာတွင် ချောချိက သူနှင့်မနေချင်ဘဲ ပို၍စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်ပြီ။ ချောချိကလေးသည် သူ့ဖခင်ကျိလျှံကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပင်အဲနှင့်သာသွား၍ စကားပြောနေတတ် လေ၏။

မိခင်ဖြစ်သူ နတ်ငှက်မယ် ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဖုန်အဲနှင့် ဟုန်ယုတို့ကလည်း ကောင်းစွာ ကျန်းမာခြင်း မရှိဟု အကြောင်းပြကာ မိမိတို့ နေအိမ်သို့ အသီးသီး ပြန်သွားခဲ့ကြလေပြီ။ ပင်အဲသည် ချောချိကလေးကို ထိန်းရန် အတွက် ကျိမိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာဖွေသေးသော်လည်း ရှာ၍မရချေ။ ယခင်က မယ်မယ်၏အချစ်တော် အစေတော်များဖြစ်သည့် ဆီယွမ်နှင့် စုချိတို့ကို ခေါ်သေးသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ တစ်ယောက်က မကြာမီ လက်ထပ်တော့မည် ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခေါ်၍ မရနိုင်တော့ချေ။

ကျိလျှံကို လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျိယွန်နှင့် ကျိချန်းတို့သည် ဒေါ်လေးဝမ်ကိုလာ၍ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြင်ဘက်စာကြည့်ဆောင်တွင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ စောင့်အိပ်ကြ၏။ နေ့လယ်ပိုင်း ဆိုလျှင် အစေခံများနှင့် ကစားခြင်း၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့် စုဝေး သောက်စားခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေ၏။ ကုန်ကျသမျှကို သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်လှည့်စီ ကျခံကြလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကစားပိုင်းများလည်း ထောင်ကြ သေး၏။ သို့ရာတွင်
ထိုသတင်းကို အတွင်းဆောင်ရှိ ဒေါ်လေးဝမ်တို့မသိစေရန်
တိတ်တိတ်ပုန်းလုပ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်လေးဆင့်၏ မောင်နှင့် ဝမ်ကျင်းတို့သည်
အလည်လာရောက်ကြရာ ကျီယွန်နှင့် ကျီချန်တို့ကို စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင်
တွေ့လေ၏။ သူတို့အားလုံးမှာ ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်း၊ ပုလင်းတူဘူးဆိုများ
ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း အိမ်ထောင်မှု ကိစ္စအဝဝကို ကူညီရန်လာသည့် အနေဖြင့်
ဟန်ပြထားပြီး ဖဲရိုက်လိုက်၊ သောက်စားလိုက်ဖြင့် အတွဲညီလျက် ရှိကြ၏။

စိတ်ချရသော စာရင်းကိုင်များမှာ တောင်ပိုင်းသို့ ကျီချန်နှင့်အတူ
ပါသွားကြသည့်အတွက် လိုင်တနှင့် လင်ချို ရှောက် တို့၏ တူများ၊
သားများသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့တစ်တွေမှာလည်း ဖခင်များ၏
အဆင့်အတန်းကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ပျော်ကြပါးကြလေရာ လူကြီးများ
မရှိခိုက်တွင် ဇောင်းမှ လွတ်သော မြင်းရိုင်းကလေးများပမာ
သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုအထဲတွင် ဆွေမျိုးနီးစပ်လည်းတော်သည့် ကျီယွန်နှင့်
ကျီချန်တို့ကလည်း အားပေးအားမြှောက် ပြုကြ ပြန်သည့် အခါတွင်မူကား
သူတို့သောင်းကျန်းလိုက်ပုံမှာ ဆိုဖွယ်ပင် မရှိတော့ချေ။ သို့ဖြင့်
ယွန်းစံအိမ်ကြီးသည် ဖြစ်ချင် တိုင်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျီချန်က ပေါက်ယုအား ကြိုးနှင့်ချည်၍ တုပ်ထားရန် ပြောရာ
ကျီယွန်က

“အံ့မယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရာ။ တော်တော်ကြာ ပြဿနာ
တက်နေလို့ ဒုက္ခ ရောက်နေပါဦးမယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ မွေးတုန်းက
ဇာတာ စန်းလင် မကောင်းဘူးကွ။ တစ်နှစ်တုန်းက ငါ သူ့အတွက်
သင့်လျော်မယ့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ရှာပေးတယ်။ အဖေက အမြတ်တော်ခွန်
မင်းကြီးကွ။ အပေါင်ဆိုင်တွေလဲ အများကြီးပိုင်တယ်။ အမျိုး သမီး
လှလိုက်ပုံကလဲ မပြောနဲ့တော့။ တကယ့် နတ်သမီးကလေး တစ်ပါး
ကျနေတာပဲ။ ဒါနဲ့ ငါက သူ့ဆီကို အကျိုး အကြောင်း စာပြည့်အစုံ
စာရေးလိုက်တယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ကံ မဆုံချင်တော့ လွဲသွားတယ်လေ”

ကျီယွန်သည် ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“သူက မလေးပေါက်ကြည်ကို သဘောကျနေတာကိုး။ သူ ဒီလိုလုပ်လို့
မလေးထိုက်ယု တစ်ယောက် ရင်ကွဲနာ ကျပြီး သေသွားတာ ကြည့်ပါလား။
အေးလေ။ နဖူးစာ ဆိုတာ ပရံပရက ချတဲ့ ရေစက်အတိုင်း
ဆုံစည်းကြရတာကိုး။ သူလဲ ဒီကိစ္စကြောင့် ငါနဲ့ ခပ်တန်းတန်း

ဖြစ်သွားတာပဲကွ။ ငါ့ကို တွေ့ယင်တောင် ရှောင်ရှောင် သွားတတ်သေးတယ်။ ငါက သူ့ကို ငါ့ကျေးဇူးစား ကျေးဇူးခံ ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်လို့ သူ့စိတ်မှာ ထင်နေပုံ ကျပါရဲ့”

ကျီချန်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ အတင်းတိုက်တွန်းခြင်း မပြုတော့ချေ။ ပေါက်ယုသည် ကိုရင်ကြီးနှင့် တွေ့ပြီး သည့်နောက်တွင် လောကီကို စွန့်ရန်ကိုသာ စိတ်ကူးလျက် ရှိကြောင်းကို သူတို့ မသိကြသေးချေ။ ပေါက်ယုသည် မိခင်ကြီးကိုသာ ခပ်ကင်းကင်း မနေရဲသည့်အတွက် အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံသော်လည်း ပေါက်ကြည်၊ မာလာ စသူတို့ နှင့်မူ ခပ်ကင်းကင်းပင် နေလေ၏။ အစေတော် သူငယ်မလေးများသည် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပေါက်ယုကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ကြသော်လည်း ပေါက်ယုသည် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ပြီ။ အိမ်ထောင်မှု ကိစ္စတို့ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ပြီ။

ပေါက်ယုသည် မိသားစုကိစ္စများကိုသာ စိတ်ဝင်စားရန် ပြုနေသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ ကိုရင်ကြီး ခေါ်သွား သည့် နတ်ဘုံကိုသာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိပြီး မိမိအနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများမှာ ယုတ်ညံ့သူများဟုသာ ထင်လျက်ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် မိမိ မိသားစုနှင့် နေရသည်ကို ငြီးငွေ့လျက်ရှိကာ အချိန်ရှိတိုင်း ဆီချွန်းနှင့်သွား၍ စကားပြောလျက် ရှိလေ ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောမိကြလေလေ၊ လောကီကို စွန့်မည်ဆိုသည့် ယုံကြည်သူတို့ နှစ်ဦး၏ ယုံကြည်ချက် သည် ခိုင်မာလာလေလေ ဖြစ်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျီဟုန်နှင့် ကျီလန်တို့မှာကား ကိုယ့်အကြံအစည်နှင့် ကိုယ် ဖြစ်နေလေ၏။ ကျီဟုန်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျီချန်လည်း အိမ်တွင်မရှိ၊ မိခင်ဖြစ်သူ အမြှောင်မယား ချော မှာလည်း ကွယ်လွန်၊ ဒေါ်လေးဝမ်ကလည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်သည့်အတွက် ကျီချန်တို့ အစုနှင့်ပေါင်းကာ သောင်းကျန်းလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် အစေတော် ဆွေပင်း မြည်တွန်တောက်တီးသည့် အခါတွင် ပြန်၍ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်းသာ ခံရလေ၏။

ပေါက်ယုမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား လောကုတ္တရာ စိတ်သန်ကာ လောကီ ကိစ္စများကို ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေသည်ကို မြင်ရသည့် ခဏ၌ ယုချွန်းသည် မိမိအား အိမ်သို့ပြန်ခေါ်ရန် မိခင်အား ပူဆာလေ၏။ သို့ဖြင့် ပေါက်ယုနှင့် ကျီဟုန်တို့ သည် ကိုယ့်နည်းဖြင့်ကိုယ် မိသားစုများနှင့် ကင်းကွာလျက် ရှိကြလေ၏။ ကျီလန် တစ်ယောက်သာလျှင် သူ့မိခင် လီဝမ်း နှင့်အတူ နေထိုင်ကာ စာကိုကြိုးစားခြင်း၊ စာစီစာကုံးများ ရေးခြင်း၊ ဆရာထံသွား၍ မသိသော စာပေများကို မေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာဖြစ်သူ လီထိုက်ယုမှာ မကြာခင်ကမှ နေထိုင်မကောင်းသည့်

အတွက် ကျိလန်မှာ အိမ်တွင်ပင် ကိုယ်တိုင်ကြိုးစား၍ သင်အံခြင်း ပြုရလေ၏။

လီဝမ်းမှာ နဂိုကပင် အနေအထိုင် သိပ်သည်းသူ ဖြစ်လေရာ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ထံ ထုံးစံအတိုင်း သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်း ပြုသည်မှအပ အခြား ဘယ်ကိုမျှမထွက်တော့ဘဲ သားဖြစ်သူ ကျိလန်၏ စာပေလေ့လာ သင်ကြားမှုကို ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် လူများများ မရှိတော့သည့်တိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ ဘာသိဘာသာပင် နေကြလေ၏။

ထိုသို့ နေသည့်အတွက် ကျိဟုန်နှင့် ကျိချန်းတို့မှာ ပို၍ ဆိုးလာခဲ့ကြပြီးလျှင် အိမ်မှ ပစ္စည်းများကို ခိုးပေါင်ခြင်း၊ ဖက်စားခြင်း၊ သောက်စားခြင်း ပြုကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ကျိဟုန်ကား အဆိုးဆုံးပင်။ ကျိဟုန်သည် အရက်သောက် လိုက်၊ မကောင်းသည့် အိမ်များသို့ သွားလိုက်ဖြင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးလေးဆင့်နှင့် ဝမ်ကျင်းတို့သည် စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် နှင့်အတူ အရက် သောက်လျက်ရှိစဉ် အရက် နည်းနည်း မူးလာကြသည့်အတွက် သီချင်းဆိုသည့် အဆိုတော်များကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ကာ သောက်စားပျော်ပါးလျက် ရှိကြ၏။

ဤတွင် ကျိချန်းက

“ဦးလေးဆင့်တို့ ကောင်မလေးတွေကို အခေါ်လွှတ်ပြီး ဆူဆူညံညံ လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ ဒါအစား အရက်သောက်ရင်း စာလေး၊ ကဗျာလေး ရွတ်ကြယင် မကောင်းပေဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် မောင်ရာ၊ သဘောပါ”

“ဒါဖြင့်ယင် “ငွေလစန္ဒာ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို တည်ပြီး စကားစပ်ကြမယ်။ အဲဒီစကားလုံးပါတဲ့ အပိုဒ်ကို ရောက်ယင် ဘယ်သူသောက်တဲ့ အလှည့်ရောက်သလဲ ဆိုတာကြည့်မယ်။ အဲဒီလို အဖမ်းခံရတဲ့လူက ကျွန်တော် အဆိုခိုင်း တဲ့ စာကို ဆိုပြရမယ်။ မဆိုနိုင်ယင် လျော်တဲ့အနေနဲ့ သူက ခွက်ကြီးသုံးခွက် သောက်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဤတွင် အားလုံးသဘောတူ ကြသည့်အတွက် ကျိချန်းသည် အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြီးလျှင် “အတောင် ယှက်သည့်၊ ငွေခွက်ကိုမြှောက်၊ သောက်သည့်အခါ၊ ငွေစန္ဒာသို့” ဟုဆိုလေရာ ထိုစကားလုံး ရွတ်သည့်အချိန်တွင် ကျိဟုန် ခွက်ကိုင်သည့် အလှည့်နှင့် ကြုံလေ၏။

“ကဲ၊ ဒီတော့ “ဒေါန” ဆိုတဲ့ စကားလုံးပါတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်စမ်း”

“နှင်းရည်စက်လည်း၊ ဒေါနခက်ပေါ်၊ ဆင်းသက်ပျော်လျှင်”

ကျိဟုန်က ကောက်ရွတ်လိုက်ပြီး

“နောက်တစ်ကြောင်းကော”

“မွေးပျံ့သင်းကြိုင်” ဆိုတဲ့ စကားလုံးပါတဲ့ စာပိုဒ်ကွာ”

“မြိုင်ပေါ်အနံ့၊ မွေးပျံ့သင်းကြိုင်၊ ရနံ့လှိုက်လျက်”

ဤတွင် ဦးလေးဆင့်က

“ပျင်းစရာ ကောင်းလှသကွာ။ မင်းတို့က စာပေတွေတော့ သိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့ ပညာရှိ ဟန်ဆောင် နေကြရသေးသလား။ မင်းတို့ကစားနည်းက ပျော်ရာမကောင်းတဲ့အပြင် စိတ်ပျက်စရာတောင် ကောင်းနေ သေးတယ်။ ဒီတော့ နံထောက်ပြီး စုံမဂ္ဂက်တမ်း ကစားရအောင်။ ရှုံးတဲ့လူက အရက်လဲ သောက်ပြရမယ်၊ သီချင်းလဲ ဆိုပြ ရမယ်။ နှစ်ထပ်ကွမ်း လျော်ရတဲ့ သဘောပေါ့။ တကယ်လဲ သီချင်းမဆိုဘူး ဆိုယင်လဲ ရယ်စရာတစ်ခု ပြောရမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်” ဟု အားလုံးက အော်ကြလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် သောက်စားမှုးရူးလျက် ရှိကြလေ၏။ ဝမ်ကျင်းမှာ ရှုံးသဖြင့် ခွက်ကြီးတစ်ခွက်ကို သောက်ရ ပြီး သီချင်းဆိုပြသည်တွင် အားလုံး ဩဘာပေးကြလေ၏။ ထိုနောက် ဆက်ကစားကြရာ ရှုံးသွားသည့် အဆိုတော်မ ကလေးတစ်ဦးက “လှပနုနယ် နတ်မိမယ်” ဆိုသည့် သီချင်းကို ဆိုပြလေ၏။ နောက်ရှုံးသူ တစ်ဦးမှာ ဦးလေးဆင့် ဖြစ်၍ အရက်သောက်ပြီး သီချင်းဆိုခိုင်းရာ

“ငါကတော့ သီချင်း မဆိုတတ်ဘူးကွ။ ဒီတော့ မင်းတို့ကို ရယ်စရာ တစ်ခုပြောမယ်”

“ဒါပဲနော် ဦးလေးဆင့်။ ရယ်ရယင် ရယ်ရ။ မရယ်ရ ယင်တော့ အလျော်ပေးရမှာ” ဟု ကျိချန်းက ပြော၏။

ဦးလေးဆင့်သည် ခွက်ကိုမော့၍ သောက်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကဲ ပြောတော့မယ်နော်။ နားထောင်ကြ။ ရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ဘုရင်ယွန်တီကို ရည်စူးပြီး ဝတ်ကျောင်း တစ်ဆောင် ဆောက်ထားသတဲ့။ အဲဒီဝတ်ကျောင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာလဲ နတ်ကွန်းတစ်ခု ဆောက်ထားသတဲ့။ ဘုရင် ယွန်တီဟာ ပျင်းပျင်းရှိယင် အဲဒီနတ်နဲ့ သွားသွားပြီး စကားပြောသတဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ ယွန်တီရဲ့ ဝတ်ကျောင်းကို ဓားပြ တိုက်ပါလေရော။ ဒီတော့ ယွန်တီက “သူ့ကျောင်းကို ဓားပြတိုက်တာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ နတ်ကိုမေးသတဲ့။ ဒီတော့ နတ်က ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာဖြင့် လူဆိုးဓားပြရယ်လို့

တစ်ခါမှ မရှိဖူးဘူး။ ဒီတော့ မင်းကြီးရဲ့ မှူးမတ်တွေက လက်ထောက် ချလို့ ဓားပြက လာတိုက်တာ ဖြစ်မှာပဲလို့ ပြောသတဲ့။

“ဒီတော့ ယွန်တီက ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ ဒီနယ်ဟာ အရှင်နတ်မင်းရဲ့ နယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အရှင် နတ်မင်းရဲ့နယ်မှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေကို အရှင်နတ်မင်းပဲ တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ ခုတော့ နတ်မင်းက လူဆိုးဓားပြကို ဖမ်းမပေး တဲ့အပြင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ မှူးမတ်တွေကိုတောင် စွပ်စွဲနေပါပေါ့ ကလားလို့ ပြောသတဲ့။

“ဒီတော့ နတ်မင်းက ခုကိစ္စဟာ မင်းကြီးရဲ့ မှူးမတ်တွေ ပေါ့လျော့လို့ ဟုတ်ယင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ယင် မင်းကြီးရဲ့ ဝတ်ကျောင်းဟာ ဇာတာနိမ့်နေလို့ယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောသတဲ့။

“ဒီတော့ ယွန်တီက နတ်မင်း၊ မြေဆုပ်အနာဂတ် ဟောနည်းကို သိသလားလို့ မေးသတဲ့။

“ဒီတော့ နတ်မင်းက မှန်း ဒီလိုဆိုယင် ကြည့်စမ်းမယ်ဆိုပြီး မြေကြီးတစ်ဆုပ်ကို ကောက်ကျဲလိုက်ပြီး အနာဂတ်ကို ဟောသတဲ့။ အသင်မင်းကြီး၊ မင်းကြီးရဲ့နောက်မှာ တံခါးနီကြီးနှစ်ချပ် ရှိတယ်။ အဲဒီတံခါးနီကြီးတွေ ကိုသာ ဒီအတိုင်း ထားယင်တော့ နောင်မှာလဲ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရဦးမှာပဲ။ ခု ကျွန်ုပ် နတ်ကွန်းရဲ့နောက်မှာ အုတ်တံတိုင်းကြီး တစ်ခု ဆောက်ထားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ နတ်ကွန်းမှာတော့ ဒီလိုခိုးယူ ဖောက်ထွင်းတာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီတော့ မင်းကြီးလဲ တံတိုင်း ဆောက်ပါ။ တံတိုင်း ဆောက်လိုက်ယင် ဒီရန်တွေ အေးသွားပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောသတဲ့။

“ဒီတင် ဘုရင်ယွန်တီလဲ သူပြောတာကို သဘောပေါက်သွားပြီး သူမှူးမတ်တွေကို ပန်းရန်ဆရာတွေ ဘာတွေ ခေါ်ပြီး တံတိုင်းကြီး အဆောက်ခိုင်းသတဲ့။ ဒီတော့ မှူးမတ်တွေက အရှင်မင်းကြီး၊ ခုခေတ်မှာ ဘယ်သူမှ ဝတ်ကျောင်းကို လာပြီး ပန်း ဆီမီးတွေ ပူဇော်တာ၊ အလှူတော်ငွေ ထည့်တာတွေ မလုပ်ကြတော့ဘူး။ ဒီတော့ တံတိုင်းဆောက်ရအောင် အုတ်တွေ၊ အင်္ဂါတွေ ဘယ်ကရမလဲလို့ လျှောက်ကြသတဲ့။

“ဘုရင်ကြီးလဲ မကြံတတ်အောင်ဖြစ်ပြီး ဒီယိုဆိုယင်လဲ ပဉ္စလက်တန်ခိုးနဲ့ ဆောက်ကြဗျာလို့ပြောသတဲ့။ ဒါပေမယ့် မှူးမတ်တွေကလဲ ပဉ္စလက်အတတ်ကို မတတ်တော့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ကြဘူးပေါ့။

“ဒီတော့ ဘုရင်အနီးမှာ ခစားနေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စူဠက မတ်တတ်ထထည့်ပြီး ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ တော်တော်ညံ့တာပဲ။ အဲဒီတံခါးနီကြီး နှစ်ချပ်ကို ခုဆွဲဖျက်ပစ်လိုက်ကြ။ ညကျယင် တံခါးပေါက်က နေပြီး

ကျုပ်ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ကာထားမယ်။ ဒီလိုဆိုယင် တံတိုင်းဆောက်တာနဲ့ အတူတူပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ တစ်ခြားမှူးမတ်တွေကလဲ ဟာ၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် ပိုက်ဆံလဲ မကုန်တော့ဘူး။ ခိုင်လံ ခိုင်ခံ့တယ်လို့ ပြောကြသတဲ့။

“ဒီလိုနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစုဠက တံခါးဝမှာရပ်ပြီး အုတ်တံတိုင်းကြီးသဖွယ် စောင့်ကြပ်ပေးသတဲ့။ လေးရက်လောက် တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့။ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကြာတော့ ပစ္စည်းတွေက ပျောက်မြဲ ပျောက်နေပြန်သတဲ့။ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီး နတ်မင်းဆီသွားပြီး အရှင်နတ်မင်း၊ တံတိုင်းကာယင် ပစ္စည်းတွေ ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အသင် နတ်မင်း ပြောခဲ့တယ်။ ခု တံတိုင်းလဲ ကာပြီးပြီး ပစ္စည်းတွေလဲ ပျောက်မြဲ ပျောက်နေတာပဲ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲလို့ မေးသတဲ့။

“ဒီတော့ နတ်မင်းက အသင့်တံတိုင်းက မခိုင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ နတ်မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ကြည့်ပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။ ဒါနဲ့ နတ်မင်းလဲ တံတိုင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်တာပေါ့။ တံတိုင်းကလဲ အခိုင်ကြီးပဲ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားသတဲ့။ ဒါနဲ့ တံတိုင်းကို သေသေချာချာ စမ်းကြည့်တော့ အလို၊ ကျုပ်က တံတိုင်းအစစ် ထင်နေတာ။ လက်စသတ်တော့ အတုကြီး ပါကလားဗျာလို့ ပြောသတဲ့။ (အတုကို အကွာရာဖြင့် ရေးလျှင် ကျိချန်း ဟု အသံ ထွက်၏။)

ဤတွင်အားလုံး ဝိုင်း၍ ရယ်ကြလေရာ ကျိချန်းလည်း ရယ်လျက် ရှိလေ၏။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဦးလေးဆင့်ပြောတဲ့ပုံက တော်တော်ရယ်ရတယ်။ ဦးလေးဆင့်က ကျွန်တော့်ကို အခြောက်တိုက် ချတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ကဲ၊ လျော်ကြေးပေးတဲ့ အနေနဲ့ တစ်ခွက်သောက် သောက်လိုက်ဦး။”

ဦးလေးဆင့်သည် အတော်မူးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထပ်၍ သောက်လေ၏။ အခြားသူများမှာလည်း သောင်းကျန်းလျက် ရှိရင်း ဆက်၍ သောက်ကြလေရာ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အားလုံးမှာ အတော်မူးနေကြ လေပြီ။ ဦးလေးဆင့်သည် မူးမူးဖြင့် သူ့အစ်မကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် တူဖြစ်သူ ဝမ်ကျင်းတို့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း ပြုလေ၏။ ကျိဟုန်မှာလည်း အတော်မူးနေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် နတ်ငှက်မယ်သည် သူတို့သားအမိကို နှိပ်စက်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုကာ နတ်ငှက်မယ် ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် ရှိလေ၏။

“တော်ပါတော့ကွာ။ ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့။ နတ်ငှက်မယ်ဟာ

ဟိုတုန်းကတော့ မယ်မယ်ရဲ့ အားကိုးနဲ့ ကိုယ့် လက်အောက် လူတွေကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ခုတော့ သူလဲ မရှိတော့ပါဘူး။ သမီးလေးပဲ ကျန်ရစ် ခဲ့တော့တယ် မဟုတ်လား။ သမီးလေးကတော့ အမေ့အပြစ်တွေ အတွက် ဝဋ်ခံဖို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့”

ဤတွင် ကျီယွန်ကလည်း နတ်ငှက်မယ်သည် သူ့အား မည်မျှ ဖော်ကားခဲ့ကြောင်း၊ သူ့သမီး ကလေးဆိုလျှင် သူ့ကို မြင်သည်နှင့် ငိုယိုနေတတ်ကြောင်း ပြောကာ နတ်ငှက်မယ်ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် ရှိပြန်လေရာ ကျီချန်းက

“ကဲ တော်ကြပါတော့ကွာ။ သောက်ရအောင်။ ဘာဖြစ်လို့ သူများ မကောင်းကြောင်းတွေကို လျှောက်ပြော နေကြ ရတာလဲ”

ဤတွင် အဆိုတော်မလေး နှစ်ယောက်က

“သူ့သမီးလေး ဆိုတာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်၊ ရုပ်ကကော ချောရဲ့လား”

“ဆယ့်လေးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ ရုပ်ကတော့ တော်တော်ကို ချောတယ်” ဟု ကျီချန်းက ပြောလေ၏။

ဤတွင် အဆိုတော်မလေး တစ်ယောက်က

“ဒီလိုဆိုယင် ခုလိုချမ်းသာတဲ့အိမ်ထောင်မှာ မွေးလာတာ ကံဆိုးတာပေါ့နော်။ ဆင်းရဲတဲ့ အိမ်ထောင်ကဆိုယင် သူ့အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေက ရာထူးကြီးတွေရောက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့။ ပိုက်ဆံတွေ ဆိုယင်လဲ ရလိုက်တာ သောက်သောက်လဲ နေမှာပဲ”

သူပြောသည့်စကားကို နားမလည်သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို မေးရာ အဆိုတော်မလေးက

“ခု ဘုရင့်ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးထဲက မဟုတ်တဲ့ မင်းသားတစ်ပါး ရှိတယ်။ သူက မောင်းမ မြှောက်ချင်လို့တဲ့။ တကယ်လို့ သူသဘော ကျသွားယင် အဲဒီမိန်းကလေး မိသားစုတစ်ခုလုံး စံအိမ်နဲ့ နေရမှာနော်”

အခြားသူများကိုမူ အရက်ကိုသောက်လျက် ရှိကြသဖြင့် သူ့စကားများကို ကောင်းစွာ သတိမထားလိုက်မိကြချေ။ သို့ရာတွင် နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်သည့် ဝမ်ကျင်းသည် ထိုအချက်ကို စိတ်ထဲတွင် မှတ်သားထားလိုက်၏။

ထိုစဉ် သူတို့ဝိုင်းသို့ လိုင်တ၏ သားနှင့် လင်ချီရှောက်၏ သားငယ်တို့လည်း ရောက်လာကြလေ၏။

“သခင်လေးတို့ကို ကြည့်ရတာ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျရတာလဲ၊ တို့မှာဖြင့် စောင့်လိုက်ရတာ ကြာလှပြီ”

“ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေအတွက် မကောင်းသတင်း တစ်ခုကြားလို့ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့် လိုက်စုံစမ်း နေရတာ။ ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်းသွားပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူး ဆိုယင်လဲ မြန်မြန်လာခဲ့ကြပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုက်ရိုက်တော့ မသက်ဆိုင်ဘူးခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သွယ်ဝိုက်တော့ ပတ်သက်နေတယ်။ ပြဿနာ ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူထင်လို့လဲ သခင်လေး။ မြို့ဝန်ကျီယုဆုန်ရယ် ခင်ဗျ။ ဒီနေ့မနက်မှာ လက်ထိတ်တွေ၊ သံခြေကျင်းတွေနဲ့ ခေါ်သွားတယ်။ ရုံးတော်ကို တင်ပြီး တရားစွဲမလို့တဲ့။ သူက ကျွန်တော်တို့ဝင်းထဲကို မကြာခဏ လာတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ပါ အမှုနဲ့ ပတ်သက်နေမလားလို့ လိုက်စုံစမ်း ရတာပေါ့။ ခုတော့ မဆိုင်ပါဘူး။

ကျီချန်းက

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ လုပ်တာ မှန်တယ်။ ကဲ အမောပြေ တစ်ဖလား မော့ပြီး အဲဒီအကြောင်းကို ပြောစမ်းပါဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သခင်များအား အရိုအသေပြုပြီးနောက် ထပ်၍သောက်ကြရင်း

“ကျီယုဆုန်ဆိုတဲ့လူက လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိတဲ့လူ ခင်ဗျ။ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းကိုလဲ တော်တော်လုပ်တတ် တဲ့ အရည်အချင်း ရှိတယ်။ ခု ဒီလိုအရည်အချင်းတွေကြောင့် ခုလို မြို့ဝန်ရာထူးကြီးကို ရလာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူက တယ်ပြီး လောဘကြီးတာကို ခင်ဗျ။ ခုသူ့လက်အောက် အရာရှိတွေဆီက လာဘ်စားလို့ ဆိုပြီး ရုံးတော်ကို တင်တော့မယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားဟာ သနားကြင်နားတော်မူတတ်ပြီး လူကောင်းသူကောင်းတွေဆီက ဒီလို မတရားငွေတောင်း တာ၊ လူကောင်းသူကောင်းတွေကို နှိပ်စက်တာတွေကို လွန်စွာအမျက်ရှိတော်မူတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျီယုဆုန်ကိုဖမ်းပြီး၊ ရုံးတင်တရားစွဲစေလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် အမိန့်တော် ထုတ်ပြန်လိုက်တာ။ အပြစ်ရှိတယ် ဆိုယင်တော့ သူလဲမလွယ်ဘူး။ အပြစ် မရှိဘူးဆိုယင် သူ့ကို တရားစွဲတဲ့လူတွေ ဒုက္ခရောက်မယ်။ အင်း ခုရွှေ့လက်ထက်တော်ကတော့ တယ်ပြီး တရား မျှတမှုနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရွှေ့လက်ထက်တော်ပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့

မှူးမတ် မဖြစ်ရတာ နာလိုက်တာ”

“မင်းအစ်ကိုက ကံကောင်းပါတယ်ကွ။ ခု ခုံမင်း စာမေးပွဲ ဖြေတော့မယ် မဟုတ်လား” ဟု လိုင်တသားက ပြောလေ၏။

“အင်း၊ ငါ့အစ်ကိုက ဒီလိုလုပ်နေယင်တော့ ခုံမင်းဘဝမှာ သက်တမ်းရှည်မယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ သူကကော လာဘ်စားလို့လား”

လိုင်တ၏သား လူငယ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြကာ အရက်ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်၏။

“ဒီပြင်ကော ဘာသတင်းတွေ ထူးသေးသလဲကွ”

“သိပ်တော့မထူးလှပါဘူး။ ပင်လယ်ပိုင်းမှာမိတဲ့ လူဆိုးတွေကို ဖမ်းမိပြီး ရုံးတင်တော့မယ်တဲ့။ အမှုစစ်နေပြီတဲ့။ သူတို့ကို စစ်တဲ့အခါကျတော့ တခြားဂိုဏ်းသားတွေ ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာလဲ အကုန်ဖော်တယ်တဲ့။ တချို့ကလဲ ရွှေမြို့တော်မှာပဲ ကုတ်ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး တခြားအိမ်တွေကို ဝင်တိုက်ဖို့ ကြံစည်ကြတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အမှုထမ်းတွေ အရာရှိတွေဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားက ယုံကြည်စိတ်ချတော် မူမယ် ဆိုယင်လဲ ယုံကြည်ထိုက်ပါပေတယ်ဗျာ။ သူတို့ စီမံအုပ်ချုပ်ယင် ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် လူဆိုးသူဆိုးကို ရှင်းနိုင်ခဲ့တာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“မြို့ထဲမှာ လူဆိုးသူဆိုးတွေ အောင်းနေသေးတယ်လို့ မင်းပြောသွားတယ်။ တို့ဝင်းထဲကို ဝင်တိုက်တဲ့ ကောင်တွေ ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုတာကော သိပြီလား”

“ဒါတော့ သေသေချာချာ မသိရသေးဘူး ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် နယ်က လူဆိုး တစ်ယောက်တဲ့။ ရွှေမြို့တော်ကို လာပြီး အိမ်တစ်အိမ်ကို တိုက်သွားပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလဲ အတင်းအဓမ္မ ခေါ်သွားတယ်လို့တော့ ကြားတာပဲ။ မိန်းကလေးက သူ့ကိုခုခံတဲ့အတွက် အဲဒီ မိန်းကလေးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့။ သူ့ကိုတော့ ရွှေမြို့တော်က မထွက်မီ ဖမ်းမိပြီး နေရာတင် ကွပ်မျက်လိုက်သတဲ့”

“လူဆိုးခေါ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မြစ်မ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်က ဆရာလေး မြောင်ယုလားမှ မသိတာ။ ဒီလိုဆို ဆရာလေး မြောင်ယုလဲ အသတ်ခံရပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာလေး မြောင်ယုပဲ ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ကျီဟုန်က ပြောလေ၏။

“မင်းက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“အဲဒီ ဆရာလေးမြောင်ယု ဆိုတာ သိပ်မုန်းစရာကောင်းတာ။ မာနကြီးလိုက်တာကလဲ အလွန်ပဲ။ ပေါက်ယု ကျယ်ဝန်းတော့ တပြုံးပြုံးနဲ့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့များတော့ ပြန်စောင်းတောင် မခတ်ဘူး။ သူသာ ဆိုယင်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာတယ်”

“ကွာ၊ ရွှေမြို့တော်မှာ ဒီလိုလူဆိုး ဖမ်းခံရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲ။ သူဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့”

ကျိယွန်က

“ငါတော့ သူပဲလို့ ထင်တာပဲ။ တစ်နေ့တုန်းက သူ့ကျောင်းတိုက်က အစေတော် မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ပြောတယ်။ သူ့ ဆရာလေးမြောင်ယု အသတ်ခံရတယ်လို့ အိပ်မက်မက်သတဲ့”

“အိပ်မက်များ စကားထဲ ထည့်ပြောလို့ဗျာ” ဟု တစ်ယောက်က ရယ်လေ၏။

“ကဲ၊ သူတို့ဘာသာ ဘာတွေမက်မက်ကွာ။ အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက တို့ထမင်းစားကြမယ်။ ဒီနေ့ည တော့ လောင်းကြေးကောင်းကောင်းနဲ့ တစ်ဝိုင်းလောက် လုပ်ရမယ်”

ထမင်းစားသောက်ကြပြီးလျှင် သူတို့တစ်သိုက်သည်
လောင်းကြေးကြီးကြီးဖြင့် ကစားလျက်ရှိကြလေ၏။
သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် အတွင်းဆောင်ဘက်ဆီမှ အသံဗလံများကို ကြားရလေ၏။

အစေခံတစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“မလေးဆီချွန်းရယ် ခင်ဗျ။ မမယုနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ ဆံပင်တွေကို အကုန်လုံး ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ကို သွားတိုင်နေတယ်။ သူ့ကို သီလရှင် ဝတ်ခွင့်ပေးပါတဲ့။ မပေးလို့ရှိယင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ဒေါ်လေးဝမ်တို့လဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိလို့ သခင်လေး ကျီချန်းနဲ့ ကျိယွန်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

ဆီချွန်းသည် နဂိုကတည်းက သီလရှင်ဝတ်မည် တကဲကဲ ဖြစ်နေသည့်အတွက် မိမိတို့ သွား၍ တားလျှင်လည်း အကျိုးထူးမည် မဟုတ်ကြောင်းကို ကျိယွန် တွေးမိလေ၏။ ကျိယွန်က ကျီချန်းဘက်သို့ လှည့်၍

“တို့သွားယင်လဲ ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ တို့ ဝင်ပါ မနေနဲ့။ နောက်ကျမှ တို့အပြစ်

မဖြစ်အောင် ဦးလေး ကျိလျှံဆီကို အကျိုးအကြောင်း စာရေးလိုက်တော့မယ်”

ထိုသို့ တိုင်ပင်ပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြကာ ဆီချွန်းအား သီလရှင် မဝတ်အောင် တားဆီးဟန် ပြုကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆီချွန်းမှာ ဝတ်ကြောင်ကို လွှတ်အောင်ရုန်းရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့အား တားဆီးခြင်းမပြုရန် သူတို့ကို တောင်းပန်ခြင်း ပြုလေ၏။ ထိုနောက် ဘုရားအာရုံပြုရန်နှင့် တရားစာများကို ရွတ်ဖတ်ရန် သန့်ရှင်းသည့် အခန်းတစ်ခန်းပေးဖို့ ပြောလေ၏။ သူ့ကို လိုက်လျောရ အခက်၊ မလိုက်လျောပြန်လျှင်လည်း ဆီချွန်းက တကယ်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်တော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေစဉ် နောက်ဆုံး ၌ မမယုက အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင် ငါပဲတာဝန်ယူပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဒီလိုပြောကြ၊ ငါက ငါ့ယောက်မနဲ့ မတည့်လို့ အတင်း သီလရှင် ဝတ်ခိုင်းတယ်လို့ပြော။ ဒီလိုလုပ်တာကို ဘယ်သူမှတော့ မသိပေစေနဲ့။ ဒီမှာ ဒေါ်လေးဆင့်တို့ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့လဲ ရှိတယ်။ သူတို့ကို သက်သေထားပြီး ငါ ဝတ်ခွင့်ပေးလိုက်မယ်။ ကျိချွန်းက မင့်အဖေ ကျိချန်ဆီကို အကျိုးအကြောင်းရေး၊ ကျိယွန်က မင်းဦးလေး ကျိလျှံဆီကို ရေးလိုက်”

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း သဘောတူကြလေ၏။ သူတို့အစီအမံကို ဒေါ်လေးဝမ်းတို့က သဘောတူမတူ သိလို လျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော ဦးလေးနှင့် အစ်ကိုတို့သည် အကာအကွယ်မဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ဦးကို ဖြားယောင်းကြခြင်း။

လျှို့ဝှက်သည့် စကားများကို ကြားရသဖြင့် ဇနီးနှင့် အမြောင်မယားတို့သည်
ထုံထိုင်းသော ခင်ပွန်းကို အပြစ်ဆိုခြင်း။

ဆီချွန်းမှာ တားမရတော့ကြောင်းဖြင့် မမယုသည် ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့်
ဒေါ်လေးဆင့်တို့ကို နားဝင်အောင် ပြောပြလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းက

“အင်း၊ သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်တော့မယ်ဆိုယင်လဲ
မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ကိုယ့်အကျိုးပေးနဲ့ ကိုယ် ဖြစ်လာကြ တာကိုး။ အဲ
တစ်ခုတော့ရှိရဲ့။ တို့လို အိမ်ထောင်မျိုးက သမီးငယ်တစ်ယောက်ဟာ သီလရှင်
ဝတ်သွားတယ်လို့ ပြောရတာ ကတော့ တယ်ပြီး မကောင်းလှဘူးပေါ့။ ခု
ညည်းယောက်မ မမယုကလဲ သဘောတူ၊ ညည်းကိုယ်တိုင်ကလဲ ဝတ်ချင်ပြီ
ဆိုမှတော့ တို့လဲ သိပ်မပြောလို တော့ပါဘူး။

“တစ်ခုတော့ ခြွင်းချက်တောင်းချင်တယ်ကွယ်။ ခေါင်းကိုတော့
ခေါင်းတုံးရိတ်မပစ်လိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ်ကသဒ္ဓါတရား
သက်ဝင်ယုံကြည်တယ်ဆိုယင် ဒါတွေ မလိုပါဘူး။ ဆရာလေး မြှောင်ယုကိုပဲ
ကြည့်ပါလား။ သီလရှင်သာ ဝတ်တယ်၊ ဘယ်မှာ ခေါင်းတုံးရိတ်လို့လဲ။
ဆံရှည်နဲ့ပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ဘာသာသူ ယောက်ျားနောက်
လိုက်သွားတာ ကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ သူ့ဘာသာသူ စိတ်ပြောင်းတာကိုး။

“ခု ညည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုတော့ တခြားကိုလဲသွားပြီး
ကျောင်းထိုင်မနေပါနဲ့တော့။ ခု ညည်းနေတဲ့ အဆောင်တွေကိုပဲ ကျောင်းအဖြစ်
တို့လှူပါတယ်။ ညည်း အစေတော်တွေကိုလဲ သူတို့ သဘောထားကို
မေးကြည့်ရဦးမယ်။ ညည်းနဲ့အတူ ဆက်နေချင်သေးတယ် ဆိုယင်လဲ သူတို့ကို
ယောက်ျား မပေးစားတော့ပါဘူး။ ကျန်တဲ့လူတွေ ကိစ္စတွေ ကိုတော့ တို့ပဲ
ကြည့်စီစဉ်ပါမယ်”

ထိုအခါတွင်မှ ဆီချွန်းသည် အငိုရပ်သွားကာ ဒေါ်လေးဝမ်း၊
ဒေါ်လေးဆင့်၊ လီဝမ်းနှင့် မမယုတို့ကို ကန်တော့ လေ၏။

“ကဲ၊ ညည်းတို့အထဲကကော ညည်းတို့သခင်မနဲ့

ဘယ်သူလိုက်သွားချင်သလဲ” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ဆွေပင်းနှင့် အခြားအစေတော်များကို မေးလေ၏။

“သခင်မကြီးတို့ သဘောပါ။ လိုက်သွားဆိုယင် လိုက်သွားရုံပါပဲ” ဟု ဖြေကြသည့်အတွက် သူတို့မှာ များစွာ စိတ်မပါကြောင်းကို သိလိုက်သဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထည့်လိုက်ရန် တစ်ယောက်ယောက်ကို မျက်စိဖြင့် လှမ်းရှာကြည့် လေ၏။

ပေါက်ယုအနီးတွင် ရပ်နေသည့် မာလာမှာ ဆီချွန်း သီလရှင် ဝတ်တော့မည်ဆိုခြင်းကြောင့် ပေါက်ယု ငိုယိုကာ တက်သွားတော့မည်ဟု အောက်မေ့စိုးရိမ် မိသေး၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ မငိုသည့်ပြင် “သာဓုပါဗျာ၊ သာဓုပါ” ဟု အနုမောဒန ပြုနေသဖြင့် မာလာမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာကား မည်သို့မျှ မပြောသည့်တိုင် ထိုကိစ္စကြောင့် ပေါက်ယု စိတ်ကယောက် ကယက် ဖြစ်သွား မည်ကို ကျိတ်၍ စိုးရိမ်လျက် ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် ဆီချွန်း နှင့်အတူ မည်သည့် အစေတော်ကို ထည့်လိုက်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေခိုက် ဇူချွန်းသည် ရှေ့သို့ တိုးလာခဲ့ကာ

“မလေးဆီချွန်းနဲ့ ဘယ်သူ လိုက်သွားမလဲလို့ ဒေါ်လေးဝမ် မေးထားပါတယ်။ ဒေါ်လေးဝမ်ရဲ့ သဘောကကော ဘယ်သူ့ကို ထည့်ချင်ပါသလဲ”

“သူတို့ သဘာမတူဘဲနဲ့တော့ ငါက အတင်းထည့်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ လိုက်ချင်တဲ့သူ ရှိယင် ပြောကြပေါ့”

ဇူချွန်းက

“မလေးဆီချွန်းကတော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် သာသနာ့ဘောင်ကို ကူးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ အစေတော်တွေ ကတော့ သူ့လို လုပ်ချင်မှ လုပ်နိုင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ တောင်းပန်ချင်တာ တစ်ခုရှိပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်။ ခု ကျွန်မ ပြောရမယ့်စကားဟာ တခြားအစေတော်တွေကို မလေးဆီချွန်းနဲ့ ခွဲချင်လို့ ပြောတဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် ရှိကြပါတယ်။

“ကျွန်မဟာ မလေးထိုက်ယုရဲ့ အစေတော်အဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်း မလေး ထိုက်ယုဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ကောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ အားလုံးအသိပါ။ ခု မလေးထိုက်ယု မရှိတဲ့ အခါ ကျတော့ ကျွန်မမှာ မလေးထိုက်ယုရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ဘယ်တော့မှ ကျေအောင်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မလေး ထိုက်ယု ဆုံးတော့ ကျွန်မလဲ

သူနဲ့အတူ သေရွာလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးထိုက်ယုက တခြားဆွေမျိုးစုက ဖြစ်ပြီး ကျွန်မက ဒီစံအိမ်က ငွေဝယ်ကျွန်ဖြစ်လေတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေပြီး လိုက်သွားခွင့် မရှိပါဘူး။ ခု မလေး ဆီချွန်းက သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ မလေးဆီချွန်းကိုပဲ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့် ပေးပါလို့ ကျွန်မတောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ဒေါ်လေးဝမ် ခွင့်ပြုမယ်ဆိုယင်တော့ ကျွန်မအဖို့ ဒီထက် ကံကောင်းတဲ့အရာရယ် လို့ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒေါ်လေးဝမ်က မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ ပေါက်ယုရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ထိုက်ယုအကြောင်းကို တွေးမိသဖြင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏။ အခြားသူများက အကျိုးအကြောင်းကို မေးမည်အပြုတွင် ပေါက်ယုသည် တဟားဟား ရယ်မောလျက် ရှိပြန်လေ၏။ ပေါက်ယုသည် ရှေ့သို့တိုးလာကာ

“မောင်ပြောရမယ့် နေရာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မေဖျားက ဇူချွန်းကို မောင့်ဆီမှာ တာဝန်ချပေးထားတော့ မောင်ပြောချင်ပါတယ်။ ဇူချွန်းရဲ့ သဘောထားကိုတော့ မောင်နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဇူချွန်းကို သူတောင်းပန်တဲ့ အတိုင်း မလေးဆီချွန်းနဲ့ လိုက်ခွင့်ပြုပါလို့ မောင် ပြောပါရစေ”

ဒေါ်လေးဝမ်က

“တန်ချွန်း လက်ထပ်တုန်းက ငါ့သား ငိုခဲ့တယ်။ ဇူချွန်း သီလရှင် ဝတ်မယ်ဆိုတော့ ငါ့သားက မတားတဲ့အပြင် အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေတယ်။ ဒီတော့ ငါ့သား သဘောကဘယ်လိုလဲ။ မေဖျားတော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

“မေဖျားတို့ ကိုယ်တိုင် သူကို သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလို့ မောင် ထင်တယ်လေ။ ဒီတော့ မောင် တစ်ခု ပြောချင်ပါတယ် မေဖျား။ တကယ်လို့ သူကိုယ်တိုင်ကရော မေဖျားတို့ကရော မဆုံးဖြတ်သေးဘူး ဆိုယင်တော့ ဒီစကားကို မောင် မပြောပါဘူး။”

ဆီချွန်းက

“မောင်လေးဟာ တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။ ဇူချွန်းက ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်လို့ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ကလဲ မတားသာတော့လို့ ခွင့်ပြုရတာပေါ့ မောင်ရဲ့။ စောစောက ဇူချွန်းပြောတာ မှန်တယ်။ ခု မောင်တို့က ဆီချွန်းကို ခွင့်ပြုမယ် ဆိုယင် ဆီချွန်းအဖို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ခွင့်မပြုယင်တော့ ဆီချွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာပဲ။ မသေ ရဲဘူး မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ဆီချွန်း သေရဲပါတယ်။ ဒီတော့ မောင်ပြောစရာ ရှိတာကိုသာ ပြောပါ”

“ပြောမှာပါ။ မောင့်မှာ လျှို့ဝှက်ထားတာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ် ဖြစ်လာပြီကိုး။ မပြောဘဲနေလို့ ဘယ်ရ တော့မလဲ။ မောင် ကဗျာကလေး တစ်ပုဒ်တော့ ရွတ်ပြချင်တယ်”

“တော်စမ်းပါကွယ်။ ဒီပြင်လူတွေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြရတဲ့ အထဲမှာ ကဗျာတွေစာတွေ ရွတ်မပြစမ်းပါနဲ့ဦး”

“မောင်စပ်တဲ့ကဗျာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။ နားထောင်ကြည့်ပါဦး”

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ မြန်မြန်ရွတ်ပါ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေတော့ ပြောမနေပါနဲ့”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ကဗျာကို ရွတ်ပြလေ၏။

“နွေဦးကာလ၊ မြူထချိန်တွင်

ချမ်းမြေ့စိတ်ဝမ်း၊ ရွှင်လန်းကြည်လင်

မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်း၊ မဂ်လမ်းကိုမြင်

ထိုစခန်း၊ ခြေလှမ်းမည်လို့ပြင်။

မှူးမတ်သမီး၊ ရှုမငြီးရုပ်သွင်

မီးမှိန်မှိန်လင်း၊ ဇရပ်တွင်းတွင်

တစ်ထောက်ထီးတည်း၊ ငိုက်မျဉ်းနေစဉ်

မြင်သူများ၊ သနားသူရုပ်သွင်”

လီဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့က

“ဟင်၊ မောင်တစ်ယောက်တော့ နတ်ပူးပြန်ပြီ ထင်တယ်” ဟု အော်ကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်ကမူ ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ

“ကဲ၊ ငါ့သား။ ဒီသံပေါက်ကို ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ။ ပြောစမ်း”

ပေါက်ယုမှာ သူ့အိပ်မက် အကြောင်းကို မပြောလိုသဖြင့်

“ဘယ်က တွေ့တယ်ဆိုတာ ကိုတော့ မမေးပါနဲ့ မေဖျား”

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် အဓိပ္ပာယ်ကို သိသဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုကြွေးလေ၏။

“အစတုန်းကတော့ အပြောင်အပြက်ပြောတယ် နောက်တယ်ပဲ
ထင်နေတာ၊ ခုတော့ မင်း ဒီသံပေါက်ကို ရွတ်ပြ သကိုး။ ကောင်းပါပြီကွယ်။
မေဖျား နားလည်ပါပြီ။ ဒီတော့ ငါ့သား ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြောစမ်း။
မောင်ကြိုက်တာကို မေဖျား လုပ်ခွင့်ပြုမယ်။ ဒါပေမယ့် မောင် ဘာပဲလုပ်လုပ်
မေဖျား သေတော့မှ လုပ်ရမယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်းကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်နေသည့် ပေါက်ကြည်သည်
သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထိခိုက်လာသဖြင့် ငိုလျက် ရှိလေ၏။ မာလာမှာလည်း
စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် လဲကျမည် ပြုသည့်အတွက် ချင်ဝမ်းက
တွဲပေးထားရလေ၏။ ပေါက်ယုကား ငိုလည်း မငို၊ သူတို့ကို ချောမော့
နှစ်သိမ့်ရန် ကြိုးစားခြင်းလည်း မပြုချေ။ တိတ်ဆိတ်လျက်သာ ရှိလေ၏။ ထိုစဉ်
ကျီလန်နှင့် ကျီဟုန်တို့သည် အသာရှောင်ထွက် သွားကြလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်း စိတ်ကျေနပ်စေရန်အတွက် လီဝမ်းက

“မောင်လေး ပေါက်ယုဟာ ဆီချွန်း သီလရှင်ဝတ်တော့မယ် ဆိုတော့
သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားတာနဲ့ ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ ထင်တယ်။
သူပြောတာတွေကို အတည်မယူပါနဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်းရယ်။ ကဲ ဇူချွန်းကိုသာ
ခွင့်ပြုမပြု ပြောလိုက်ပါတော့။ ဟိုမှာ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ”

“ငါ သဘောတူ မတူက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ဆုံးဖြတ်ပြီးတယ် ဆိုယင် ဘယ်သူ တားလို့ ရကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ပေါက်ယု
ပြောသလို ကိုယ့်ကုသိုလ်ကံ အကြောင်းတရားနဲ့ ကိုယ် ဖြစ်လာကြတာပဲ
မဟုတ်လား”

ဇူချွန်းက ကန်တော့လေ၏။ ဆီချွန်းကလည်း ဒေါ်လေး ဝမ်း အား
ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၏။ ထိုနောက် ဇူချွန်း သည် ပေါက်ယုနှင့်
ပေါက်ကြည်တို့ကိုလည်း ကန်တော့လေ၏။

“အမိဒွဗုဒ္ဓ။ သာဓုဗျာ။ သာဓုဗျာ။ မောင့်ထက် သာပါပေတယ်” ဟု
ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချုပ်တည်းခြင်း ပြုသည့်တိုင်
သူလည်း ချုပ်တည်းခြင်းငှာ မစွမ်းတော့ချေ။ ပေါက်ကြည်မှာလည်း
ဒေါ်လေးဝမ်း ရှိသည့်တိုင် မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ

“ပေါက်ကြည်လဲ ဆီချွန်းလို သီလရှင် ဝတ်ချင်လိုက်တာ” ဟု
ပြောလေ၏။

“တကယ်ပြောတာလား။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကြည်မှာ ဒီလိုသုခမျိုးကို ခံစားဖို့ ဇာတာမပါဘူးလေ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါဖြင့် ပေါက်ကြည် သေမယ်လို့ မောင် ပြောချင်တာလား” ဟု ပေါက်ကြည်က မေးလေ၏။

ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် ထို့ထက်ပို၍လည်း မပြောလိုတော့ပြီ။ အချိန်မှာ အရုဏ်တက်ခါနီးလေပြီ။ ပေါက်ယုသည် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဝမ်းကို အနားယူရန် ပြောပြီးသည်နှင့် အခြား သူများလည်း လူစုကွဲသွားကြလေ၏။

ဆွေပင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ဆီချွန်းကို သူ့အဆောင်သို့ လိုက်ပို့လေ၏။ နောက် အတန်ကြာသည့်အခါတွင် ဆွေပင်းလည်း အိမ်ထောင် ပြုလေ၏။ ဇူချွန်းမှာ သီလရှင်ဝတ်သွားသော ဆီချွန်းအား အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးပြုစု လေ၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းတို့ကို အကျယ် မဖော်ပြတော့ပြီ။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့သည် အောက်အရပ်သို့သွားကာ မယ်မယ်၏အလောင်းကို လိုက်ပို့သည့် ကျိချိန်၏ အကြောင်းကို ဆက်ကြ ဦးအံ့၊ အောက်သို့အစုန်တွင် မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်လာသော စစ်တပ်များကို တွေ့သဖြင့် ခရီးမတွင်လှဘဲ ရှိလေရာ ကျိချိန်မှာ များစွာစိတ်ပူလျက် ရှိလေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ပင်လယ်ပိုင်းတွင် တာဝန်ကျသည့် တပ်မှူးမှာ ရွှေမြို့တော်သို့ ပြောင်းရမည်ဟု စစ်ဗိုလ်များထံမှ သိရသည့်အခါတွင် သမီးဖြစ်သူ တန်ချွန်းမှာလည်း အိမ်သို့ ပြန်ရတော့မည်ကို သိရသည့်အတွက် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် မည်သည့်အချိန်တွင် ပြောင်းရမည်ကိုမူ မသိသေးသည့်အတွက် လုံးလုံးလျားလျား ဘဝင်ကျခြင်းအား မရှိသေးချေ။ ထို့ပြင် မိမိမှာ လမ်းတွင် ခရီးစရိတ်ပြတ်လတ်မည် စိုးသည့်အတွက် မိမိ၏စာရင်းကိုင်ဖြစ်သော လိုင်တ၏ သား ယခု ခုံမင်းဖြစ်နေသူ လိုင်ရှန်ယုန်ထံသို့ ငွေစင်ငါးပိဿာချေးရန် စာရေးရလေ၏။ ထိုငွေကိုရလျှင် မိမိကို အမိ လိုက်လာခဲ့ရန်လည်း လွှတ်လိုက်သူကို မှာခဲ့၏။

သို့ဖြင့် ရက်အနည်းငယ် ကြာသွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျိချိန်၏ လှေမှာ ခရီး အနည်းငယ်သာ ရောက်သေး၏။ ထိုစဉ်တွင် ငွေချေးခိုင်းလိုက်သည့် အစေတော်သည် သူတို့ လှေကို မီလာခဲ့ကာ လိုင်ရှန်ယုန်၏ စာကို ပေးလေ၏။ မိမိမှာ ကျပ်တည်းလျက် ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မပေးလိုက်နိုင်သည်ကို ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ မိမိတွင် လွယ်သလောက်၊ ငွေကို ပေးလိုက်ကြောင်းနှင့် စာတွင် ဖော်ပြထားလေ၏။ ငွေစင် ငါးဆယ်ကျပ်သား ဖြစ်သဖြင့် ဘာမျှ

မဖြစ်လောက်ချေ။

ကျိချိန်သည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ငွေယူလာသူအား

“သွား ဒီငွေကိုပြန်ပေးချည်။ သူ့စာကိုလဲ ပြန်ပေးခဲ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်လို့လဲ ပြောခဲ့”

အစေခံသည် လိုင်ရှန်ယုန်ထံသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ လိုင်ရှန်ယုန်မှာ မိမိစာနှင့် မိမိပေးလိုက်သည့် ငွေကြောင့် စိတ်ညစ်လျက်ရှိကာ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို သိသည့်အတွက် နောက်ထပ် ငွေတစ်ပိဿာကို ထုတ်ပေးလိုက်ကာ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရန် အစေခံအား မှာလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် အစေသည် ငွေကိုမယူဘဲ ပြန်သွားလေ၏။

လိုင်ရှန်ယုန်သည် လန့်ဖျပ်ကာ မိမိအား ပြန်ခေါ်စေလိုကြောင်း၊ ထိုနောက် ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်အောင် ပြန်ဝယ် စေလိုကြောင်းဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ လိုင်တထံသို့ ချက်ချင်း စာရေးလိုက်၏။ လိုင်တ၏ မိသားစုသည် ကျိချိန်နှင့် ကျိယွန်တို့မှ တစ်ဆင့် လိုင်ရှန်ယုန်အား ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်ရန် ဒေါ်လေးဝမ်ကို ပြောပေးဖို့ ချဉ်းကပ်ကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျိချိန်သည် ထိုသို့ မဖြစ်နိုင်မှန်းကို သိသည့်အတွက် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်လေးဝမ်တို့က သဘောမတူကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ ဤတွင် လိုင်တသည် ခွင့်ယူကာ မိမိ၏သားအား ကျန်းမာရေး ကို အကြောင်းပြု၍ အလုပ်မှထွက်ရန် တိုက်တွန်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဝမ်မှာမူ ထိုအကြောင်းများကို စိုးစဉ်းမျှ မသိချေ။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် လိုင်တကိုလည်း ခွင့်မပေးဟု ကျိချိန်က လိမ်ပြောပြန်သည်တွင် ကျိယွန်မှာ လိုင်တကို အကြောင်းပြု၍ ယွန်းစံအိမ်ကြီးတွင် ခြယ်လှယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့ရာ ယခုမူ ထိုစိတ်ကူးနှင့် မျှော်လင့် ချက်တို့သည် ပြိုကွဲခဲ့လေပြီ။ ကျိယွန်သည်ဝင်းအပြင်တွင် ဖဲကစားရာ ယခုတလောတွင် ဆက်တိုက်ရှုံးလျက် ရှိကာ အကြွေးတင်လျက်သဖြင့် ကျိဟုန်ထံ ငွေချေးလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျိဟုန်မှာလည်း မိမိ၏ အမေ ထားပစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို သောက်စားသုံးဖြုန်းခဲ့သဖြင့် ယခု အချိန်တွင် ခြူးတစ်ပြားမျှပင် မကျန်တော့ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင်လျှင် အနိုင်နိုင်စားသောက်နေရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျိဟုန်သည် နတ်ငှက်မယ်က မိမိအား စော်ကားခဲ့သည်ကို တဖြည့်ဖြည့်ဖြစ်လျက် ရှိသဖြင့် ကျိလျှံ မရှိစဉ်တွင် သူတို့ သမီးငယ်ဖြစ်သူ ချောချီအပေါ်တွင် လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုသို့လက်စားချေရာတွင် ကျိယွန်ကို ခုတုံးအဖြစ် အသုံးပြုရန် စိတ်ကူးလေ၏။

ကျီဟုန်က

“အစ်ကိုကျီယွန်လဲ အရွယ်ရောက်ပြီဗျာ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက သတ္တိမရှိဘဲ ကိုးဗျ။ ခုတော့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခု လက်လွှတ်သွားပြီပေါ့။ တကယ်ဆိုယင် ခုလောက်ဆို ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံ ဖောချင်းသောချင်း ဖြစ်နေပြီ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး သောက်စားပျော်ပါး နေကြတာ ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံရပေါက်နဲ့များ တွေ့ဖူး လို့လဲ”

“မနေ့တုန်းက ပြောသွားတဲ့စကားကို မကြားဘူးလားဗျ။ ပြည်နယ်က မင်းသားတစ်ပါးက မောင်းမတစ်ယောက် လိုချင်တယ် ဆိုတဲ့စကားလေ။ ခုကိစ္စကို ဦးလေးဝမ်ကျင်းကို ဆွေးနွေးပြီး ချောချိနဲ့ ပေးစားရယင် မကောင်းဘူးလား”

“အံ့မယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရာ။ ချောချိကို မောင်းမအဖြစ် ဝယ်သွားယင် ဒီမင်းသားနဲ့ တို့မိသားစုနဲ့ ဘယ်မှာ ဆက်ဆံရေး ကောင်းတော့မှာလဲ”

ကျီဟုန်က သူ့နားသို့ကပ်၍ တစ်စုတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်တွင် ကျီယွန်သည် ခေါင်းကို ညိတ်ပြသော်လည်း သူ့စိတ်ကူးမှာ ကလေးကလား ဆန်လှသည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

ထိုစဉ် ချောချိ၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ဝမ်ကျင်း ပေါက်လာကာ “ဟေ့ ကောင်လေးတွေ၊ နှစ်ယောက်သား တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေများ ကျိတ်တိုင်ပင် နေကြတာလဲ”

ကျီယွန်က ခပ်စောစောက ကျီဟုန် ပြောပြသည့် အကြောင်းကို ပြောလေ၏။

ဝမ်ကျင်းက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ

“အေး ဒီစိတ်ကူး ကောင်းတယ်ဟေ့။ မဆိုးဘူး၊ ပိုက်ဆံရမှာ သေချာတယ်။ မင်းတို့ လုပ်ရဲဖို့ပဲ လိုတယ်။ မင်းတို့ လုပ်ရဲတယ်ဆိုယင် အမေဘက်က တော်တဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါသဘောတူတယ်။ ကျီဝမ်က ဒေါ်လေးဆင့်ကို ပြော။ ငါက ဦးလေးဆင့်ကို ပြောမယ်။ ဒီပြင်လူတွေက မေးယင်လဲ မင်းက သဘောကျတယ်ဆိုတာ သာသာထိုးထိုး ကလေး ပြောပြ။ ဒီလိုဆိုယင် အဆင်ပြေမှာပဲ”

ထိုကိစ္စကို သူတို့သုံးယောက် သဘောတူကြသည့်အခါ၌ ဝမ်ကျင်းသည် ဦးလေးဆင့်ထံသို့ ထွက်သွား၍ ပြောပြပြီး ကျီဟုန်က သခင်မများအား

ဝေဝေဆာဆာ ပြောပြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဆင့်ကမူ ဦးလေးဆင့် သဘောတူပြီဟု ကြားရသဖြင့် ထိုကိစ္စကို အမေးခိုင်းလိုက်၏။

ဝမ်ကျင်းမှတစ်ဆင့် ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဦးလေးဆင့်သည် မိမိအတွက် မြိုးမြီးမြက်မြက် ရမည်ဟု တွက်လိုက် သဖြင့် အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆင့်ကို နားချလေ၏။

“ဒီမင်းသားက တော်တော်ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မင်းသား မမဆင့်ရဲ့။ ချောချိုကို သူနဲ့ပေးစားလိုက်ယင် မယားကြီး မဟုတ် သည့်တိုင် သူ့အိမ်ကို ခေါ်ပြီး မြှောက်စားမယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ မင်းသားရဲ့ ဦးရီးတော် ဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖ ကျိုလျှံလဲ ကောင်းစားမယ်။ သူတို့ ကောင်းစားယင် မမဆင့်တို့ ကျွန်တော်တို့လဲ ကောင်းစား မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဒေါ်လေးဆင့်မှာ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ မဆုံးဖြတ်တတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆင့်သည် သူမောင် ဦးလေးဆင့်၏ စကားကို မောင်အငယ်ဖြစ်သူ ဝမ်ကျင်းအား ဖွင့်၍ တိုင်ပင်ကြည့်၏။ ဝမ်ကျင်းက သဘောတူသည်မှာ ပြောဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ သို့ဖြင့် ဒေါ်လေးဆင့်သည် စေတမန် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ မင်းသားထံ စာပို့ခိုင်း လိုက်လေ၏။

မင်းသားမှာ အကြောင်းရင်းမှန်ကို မသိဘဲ မိမိ၏ အမှုထမ်းများအား သတို့သမီးလောင်းကို အကဲခတ်ရန် လွှတ်လိုက်၏။ ကျီယွန်က အကဲခတ်ရန် လာသူများအား

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့အိမ်က တခြားအိမ်သူ အိမ်သားတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ မသိကြသေးဘူးနော်။ ကိုယ်တော် လေးက ကြောင်းလမ်းဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် သတင်းလွှင့်ထားတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကလေးတော့ ဖွင့်မပြော ပါနဲ့။ အားလုံး သဘောတူလို့ သူ့အဘိုးကလဲ လက်ခံယင် မိန်းကလေးရဲ့ ဦးလေးက လူကြီးအဖြစ် လိုက်ရမှာပါ။ အဲဒီ အချိန်ရောက်ပြီ ဆိုယင်တော့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ခုလောလောဆယ်မှာသာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကမ်းလှမ်းတယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေ မသိကြပါစေနဲ့”

ထိုသို့ သဘောတူ ပြီးသည့်အခါ၌ ဝမ်ကျင်းကို ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ထံ အကြောင်း ကြားလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်သည် သူတို့ကို ကြိုဆိုဧည့်ခံပြီးလျှင် နှစ်ဘက် စကားပြောကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဆင့်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း သတို့သားဘက်မှ လာသူများကလည်း သူကို ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံကြ လေ၏။

ကိစ္စ မပြတ်ကြသေးသည့် အတွက် ဒေါ်လေးဆင့်သည် ထိုအကြောင်းကို မည်သို့မျှ ပြောမပြဘဲ ဆွေမျိုးများ လာသဖြင့် ခဏလိုက်ခဲ့ရန် ဟုဆိုကာ ချောချိုကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ချောချိုမှာ ကလေး သာသာမျှသာ ဖြစ်သည့် အတွက် မည်သို့မျှ သံသယ မဖြစ်ဘဲ အထိန်းတော်နှင့် အတူလိုက်လာခဲ့၏။ ရံရွှေတော်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမ နှစ်ယောက်သည် ချောချိုကလေးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ ချောချို ကလေး၏ လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင် နောက်တစ်ဖန် ကြည့်ပြန်လေ၏။

သို့ဖြင့် အတန်ကြာ ထိုင်နေကြပြီးလျှင် ဧည့်သည်များသည် ပြန်သွားကြလေ၏။ ချောချိုကလေး မှာလည်း ယခုလို အကြည့်ခံရသည့်အတွက် ရှက်လျက်ရှိကာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဆွေမျိုးရှိသည်ဟု ယခင်က ပြောသံ မကြားဖူးသဖြင့် မည်သည့်ဒေသမှ ဆွေမျိုးများဖြစ်ကြောင်း ပင်အဲကိုမေးကြည့်လေ၏။

သူတို့၏ အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူများမှာ သတို့သမီးလောင်း တစ်ယောက်ကို လာရောက် ကြည့်ရှု သူများ ဖြစ်ကြောင်း ပင်အဲ ရိပ်မိလိုက်လေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျိလျှံကလည်းမရှိ၊ ဒေါ်လေးဆင့်ကလည်း အစစအရာရာကို အုပ်စီးထားလျက်ရှိသဖြင့် ထိုသူများမှာ မည်သည့် မိသားစုမှ လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို စုံစမ်းလျက် ရှိ လေ၏။ အဆင့်အတန်းတူသော မိသားစုချင်းသာ ဖြစ်ပါလျှင် ယခုလို လာရောက်ကြည့်ရှု အကဲခတ်စရာ ဘာမျှမလိုချေ။ ဧည့်သည် နှစ်ယောက်မှာလည်း ရွှေမြို့တော်တွင်ရှိသည့် မင်းမျိုးထဲမှ လွှတ်လိုက်သူများ ကဲ့သို့ ပြုမူခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြည်နယ် တစ်ခုခုမှ လာသူများနှင့် တူလျက်ရှိ၏။

ပင်အဲသည် ထိုအကြောင်းကို ချောချိုအား မပြောဘဲ အစေတော်များ၊ အစေခံများသို့ တိတ်တိတ်စုံစမ်း မေးမြန်းကြည့်သည့် အခါတွင် သူတို့ထံမှ အပြင်တွင် ကြားရသည့် သတင်းများကို အကြောင်းစုံ သိရလေ၏။ ပင်အဲကား အံ့အားသင့်၍ မဆုံးငြီ။ ပင်အဲသည် ထိုအကြောင်းကို ချောချိုအား ပြောမပြသော်လည်း ပေါက်ကြည်နှင့် လီဝမ်းထံသို့ သွားကာ ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဝမ်းအား ပြောပြရန် တောင်းပန်လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ထိုအကြောင်းကို သိလျှင် ထိုကိစ္စမှာ မသင့်လျော်ကြောင်းဖြင့် ဒေါ်လေးဆင့်ကို ပြောသေး၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖြစ်သူ ဝမ်းကျင်း၏ စကားကို ယုံမိပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆင့်သည် ဒေါ်လေးဝမ်း ထိုသို့ တားသည်ကိုပင် သူတို့ ခြယ်လှယ်ချင်၍လောဟု သံသယဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်က

“ကျွန်မ မြေးကလေးလဲ အရွယ်ရောက်ပြီကပဲ။ ခု ကျိလျှံလဲ မရှိဘူး ဆိုတော့ ကျွန်မကပဲ ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ဦးလေးကလဲ သင့်လျော်တဲ့အကြောင်းကို သေသေချာချာ စုံစမ်းထောက်ခံထားတယ် ဆိုတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာငြင်းစရာ လိုတော့သလဲ။ သူတို့က ကျွန်မထက် ပိုသိတာပေါ့။ မှားသွားပြီ ဆိုယင်လဲ ကျိလျှံနဲ့ ကျွန်မတို့ကပဲ တာဝန် ယူရတော့မှာ ပေါ့လေ”

ထိုစကားများကြောင့် ဒေါ်လေးဝမ်းသည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်လျက် ရှိသည့်တိုင် ချုပ်တည်းကာ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါက်ယုနှင့် တိုင်ပင်ရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဒီလောက်လဲ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့မေဖျား။ ဒီကိစ္စဟာ ဖြစ်မြောက်မယ်လို့ မောင်မထင်ပါဘူး။ ဖြစ်မြောက်သွားတယ် ဆိုယင်လဲ ချောချိရဲ့ ကံလို့ပဲ အောက်မေ့ရတော့မှာပေါ့။ ဒီတော့ မေဖျား ဝင်ပြီး မပါပါနဲ့”

“တော်စမ်းပါကွယ်။ မင်းပြောလိုက်မှဖြင့် မဦးမချွတ်တွေ တယ်ပြီး ပြောတယ်တယ်။ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး သားရဲ့။ ခုကိစ္စက စကားလွန်သွားပြီဆိုယင် ဟိုဘက်ကလာပြီး ကလေးမကလေးကို ခေါ်သွားကြတော့မှာ။ အဲဒီအခါ ကျယင် မင်း အစ်ကိုကျိလျှံက မေဖျားကို အပြစ် မတင်ပေဘူးလား။ ပြီးတော့ ချောချိ ဆိုတာ မေဖျားရဲ့မြေး၊ တူမအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးရယ်။ တကယ်လို့ အရင်းပဲ အဖျားအနားပဲ ထားပါဦး။ မေဖျားတို့က ဒီထက်သင့် လျော်တာကို ရှာပေး ရမှာပေါ့။ မေဖျားတို့ပဲ စီစဉ်ပေးခဲ့လို့ ဆွေ့ကိုတို့ဆိုယင် အဆင်ပြေနေပြီ မဟုတ်လား။

“ပြီးတော့ ပေါက်ချင်းကိုလဲကြည့်ဦး။ ဝေ့မိသားစုထဲကလူငယ်နဲ့ မေဖျားပဲ နေရာချပေးခဲ့လို့ သူတို့မှာ တင့်တောင့် တင့်တယ် ဖြစ်နေကြပြီမဟုတ်လား။ စမ်းယဉ်ကော ကြည့်ဦးမလား။ မေဖျားကိုပဲ နေရာချပေးခဲ့လို့ သူတို့မှာ အဆင်ပြေ ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ နောက်ကျမှ သူ့ယောက်ျားက အဆုတ်ရောဂါနဲ့ သေသွားတာကတော့ တစ်ကိစ္စပေါ့။ ခုဆိုယင် ဒီလောက်တော်တဲ့ လင်တော်လင်ကောင်းကို ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် နောက်အိမ်ထောင် မပြုတော့ဘူး လို့ ပြောနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ငါ့မြေးမကလေး ချောချိမှာ အိမ်ထောင်ပြုမှားယင် ဒုက္ခမရောက်ရပါကလား သားရယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်းက ထိုသို့ ပြောနေစဉ် ပင်အဲသည် ဒေါ်လေးဆင့်၏ အကြံအစည်များကို မေးမြန်းရန်အတွက် ပေါက်ကြည် ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းက ဒေါ်လေးဆင့်၏ အကြံအစည်များကို ပြောပြ၏။ ပင်အဲသည် စကားကိုပင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဒူးထောက်

ထိုင်ချလိုက်လျက်

“ချောချိကလေးရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ဒေါ်လေးဝမ်းရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ရှိပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်း။ သူတို့စကားကို ယုံလို့ ပုံအပ်လိုက်မယ် ဆိုသင်တော့ ချောချိ ဒုက္ခ ရောက်ရုံတင် မကဘူး။ ကျွန်မတို့ကိုလဲ သခင်လေး ကျီလျှံက အပြစ်တင် ပြောပါလိမ့်မယ်”

“အင်း ပင်အဲဟာ ထက်မြက်အကင်းပါးတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ပါပေတယ်ကွယ်။ ကဲ ကဲ ထ ငါပြောတာနားထောင်။ အမှန်ကတော့ မဆင့်ဟာ ချောချိရဲ့ အဘွားဖြစ်တယ်။ သူကိုယ်တိုင်က သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ပြီဆိုယင် ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်နှယ် လုပ် တားလို့ရတော့မှာလဲ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ မေဖျားရဲ့ စိတ်က သင်္ကာ ရှင်းယင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား” ပေါက်ယုက ပြောသည်။

ပေါက်ယုက ထင်မိထင်ရာဖြင့် မိမိက ဒေါ်လေးဝမ်းကို အဖျက်ခိုင်းထားကြောင်းကို ဒေါ်လေးဆင့်အား ပြောမည် စိုးသဖြင့် ပင်အဲသည် ဟန့်တားခြင်း ပြုမနေတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် နှလုံးတွေခုန်လျက် ရှိလေပြီ။ ဒေါ်လေးဝမ်းသည် သူ့ကို သူ့အဆောင်သို့ ပြန်ခေါ်သွားရန် အစေတော်များကို ပြော၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကိုမူ လိုက်ပို့ခွင့် မပြုချေ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ ခဏလောက် အနားယူလိုက်ယင် ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ” ဟုသာ ပြောခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ဟန့်ဆောင်၍သာ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လီဝမ်း၏အဒေါ် လာရောက်တွေ့ဆုံသည်ဟု ပြောသည့်အခါ တွင်မူ ဒေါ်လေးဝမ်းမှာ ထ၍ပင် ဧည့်ခံနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပြီ။

ထိုစဉ် ကျီလန် ဝင်ရောက်လာကာ ဒေါ်လေးဝမ်းကို နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုပြီးနောက်

“ဒီနေ့မနက်ပဲ ကျွန်တော့် အဘွားဆီက ရောက်လာပါတယ် ဒေါ်လေးဝမ်း။ ဦးကြီးကျီချိန်က ပေးလိုက်တဲ့စာလဲ ပါလာပါတယ်။ မေမေကိုယ်တိုင် ဒီစာကို ဒေါ်လေးဝမ်းကို လာပေးမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အဘွားလေး ရောက်လာ တာနဲ့ အဘွားလေးကို ပို့ရင်း ဒီစာကို ဒေါ်လေးဝမ်းဆီကို ပေးချည်ဆိုလို့ လာပါတယ်။ မေမေရော ဘွားလေးရော မကြာခင် ရောက်လာကြတော့မှာပါ”

ကျီလန်သည် စာတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ ပေးလေ၏။

“မင်းအဘွားလေးက ရွှေမြို့တော်ကို ဘာကိစ္စလာတာတဲ့လဲ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် ဒေါ်လေး လီချီရဲ့ ယောက္ခမလောင်းကြီးများဆီက စာပါတယ် လို့ပဲ ပြောသံ ကြားပါတယ်”

ချန်ပေါက်ယုနှင့် လီဝမ်း၏ ညီမဝမ်းကွဲ ဖြစ်သည့် လီချီမှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးရုံမျှမက လက်ဆောင်များ၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများပင် လဲလှယ်ပြီးဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်လေးဝမ်း သိပြီးဖြစ်၏။ သတို့သားဘက်မှ ဆွေမျိုးများက မင်္ဂလာကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီးစေချင်နေကြသည့် အတွက် ထိုကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် ဒေါ်လေးဆီ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်း သည် ခေါင်းညိတ်ပြကာ စာကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

“လမ်းတွင် စစ်လေ့များနှင့် တွေ့သောကြောင့် ကျုပ်တို့ခရီးမှာ များစွာနှောင့်နှေးလှ၏။ သမီးဖြစ်သူ တန်ချွန်း လည်း ယောက္ခမများရော၊ ခင်ပွန်းပါ ရွှေမြို့တော်သို့ ပြောင်းလာကြတော့မည်ဟု ကြားသိရသည်။ သူ့သတင်းကို ကြားပြီး ခြင်း ရှိမရှိ ကျုပ်သိလိုသည်။ အစ်ကိုကြီး ကျိရဲ့လဲ မကျန်းမာဟု ကျိလျှံထံမှ စာအရ သိရသည်။ မည်သို့အခြေအနေ ရှိသည်ကိုမူ သေချာစွာ မသိရသေးပါ။

ပေါက်ယုနှင့် ကျိလန်တို့လည်း မကြာမီ စာပြန်ပွဲ ဝင်ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် စာကိုကြိုးစားခိုင်းပါလေ။ ပေါ့လျော့ မနေပါနှင့်။ မကြာမီဆိုလျှင် ကျုပ်တို့လည်း မယ်မယ်၏ အလောင်းကို အောက်အရပ်မှ ဆွေမျိုးများထံ လွှဲပြောင်းပေးနိုင် တော့မည်ဟု ယူဆရသည်။ ကျုပ်လဲ ကျန်းမာရေး ကောင်းသည်။ ဘာမျှမပူပါလေနှင့်၊ ကျုပ်စာထဲတွင်ပါသည့် အကြောင်း အရာများကို ပေါက်ယုနှင့် အခြားသူများအားလည်း ပြောပြပါလေ။ ကျိယုန်ကလည်း သီးခြား စာရေးလိမ့်ဦးမည်”

စာရွက်ပေါ်တွင် နေ့စွဲနှင့် ကျိချိန်၏ လက်မှတ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းက စာရွက်ကို ကျိလန်ထံသို့ ပြန်ပေးလိုက်ရင်း

“သွား၊ မင်းအစ်ကိုတော် ပေါက်ယုကို သွားပြချည်၊ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းဆီ ပြန်ယူခဲ့”

ထိုစဉ် လီဝမ်းသည် သူ့ဒေါ်လေးလီကို ခေါ်ကာ ဒေါ်လေးဝမ်းကို ဂါရဝပြုနှုတ်ဆက်ရန် ရောက်လာသဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်းက နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေ၏။ ဒေါ်လေးလီက မင်္ဂလာကိစ္စကို သတို့သားဘက်မှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးစေ လိုကြောင်း၊ ထိုကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

လီဝမ်းက ဒေါ်လေးဝမ်းအား

“ဦးကြီး ကျိချိန်ရဲ့ စာကိုကော ဖတ်ပြီးပြီလား ဒေါ်လေးဝမ်း”

“အေး၊ ဖတ်ပြီးပါပြီကွယ်”

ကျိလန်က ထိုစာကို လီဝမ်းအား ပြသရာ လီဝမ်းက

“တန်ချွန်းတစ်ယောက်လဲ လက်ထပ်ပြီးမှ ရွှေမြို့တော်ကို တစ်ခေါက်မှကို ပြန်မရောက်တော့ဘူးနော်။ ဒီသတင်း ကို ကြားရတော့ တော်သေးတာပေါ့။ သူရောက်လာပြီဆိုတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းလဲ တစ်ယောက်အတွက် စိတ်အေးရပြန် တာပေါ့။”

“ဒါပေါ့ကွယ်။ ခပ်စောစောတုန်းက ဒေါ်လေးဝမ်းရဲ့ နှလုံးရောဂါက ပြန်ထနေတာ။ ဒီသတင်းကို ကြားလိုက်တော့မှ နည်းနည်း သက်သာသွားတယ်။ ဘယ်ရက်လောက်များ ရောက်လာကြမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။”

ဒေါ်လေးလီက ကျိချိန်၏ ခရီးအကြောင်းကို မေးမြန်းသည့်အခါ၌ လီဝမ်းက သားဖြစ်သူ ကျိလန်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒီစာကို သားဖတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ မင်းဦးကြီးက မင်းတို့ကို ဘယ်လောက်တော်စေချင်တယ် ဆိုတာ သိပြီ မဟုတ်လား။ စာမေးပွဲ နီးပြီတဲ့။ စာကြိုးစားကြတဲ့။ သွား၊ အဲ့ဒီစာကို အစ်ကို ပေါက်ယုကို သွားပြချည်ဦး။”

“သူတို့က ပထမအဆင့်က အောင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ပြည်နယ်စာပြန်ပွဲကို ဝင်ဖြေခွင့် ရပါမလား” ဒေါ်လေး လီက မေးလေ၏။

ဒေါ်လေး ဝမ်းက

“ကျိချိန် ရိက္ခာမင်းကြီးဖြစ်တုန်းက ပေါက်ယုနဲ့ ကျိလန်အတွက် ဘုရင့်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက် ကျောင်းတော် သား အဆင့်ကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီးသားလေ။ ဒီတော့ ဖြေနိုင်တော့တာပေါ့။”

ဒေါ်လေးလီက ခေါင်းညိတ်လျက်ရှိပြီး ကျိလန်သည်စာကို ယူကာ ပေါက်ယုဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် တွေ့ခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင် ပေါက်ယုသည် မိမိတို့အဆောင်သို့ပြန်လာကာ “ရွှန်ဇူ” ၏ကျမ်း ထဲမှ “ဆောင်းဦးပေါက် ရေ” ဆိုသည့် အခန်းကို ဖတ်လျက်ရှိလေ၏။ အတွင်းဆောင်ထဲမှ ထွက်လာသော ပေါက်ကြည် သည် စာကို စိတ်ပါလက်ပါ ဖတ်လျက်ရှိသည့် ပေါက်ယုကိုမြင်သည်၌ အနီးသို့လာ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထိုအခန်း ဖြစ်နေ သဖြင့် စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

“ဪ... သူ့မှာလဲ လောကုတ္တရာ စာတွေကိုပဲ ဖတ်နေတာပဲနော်”

သို့ရာတွင် သူ့ကိုသွား၍ တားဆီး ပိတ်ပင်နေလျှင်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်တော့မည်ကို သိသည့်အတွက် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ အနီးတွင် ထိုင်ခါ တွေးမိတွေးရာကို တွေးလျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုက သူတွေ့နေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသဖြင့်

“ဘာတွေကိုများ စဉ်းစားနေတာလဲ မလေးပေါက်ကြည်”

“ပေါက်ကြည်ဟာ မောင့်ကို တစ်သက်လုံး မှီခိုအားထားနေရမယ့် သူပါနော်။ ဒါဟာ ပေါက်ကြည်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်တွေကို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘောကို ပြောနေတာပါ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ တို့ မည်သည် “လေနှင့် လွင့်မှုတ်သော တိမ်တိုက်ကဲ့သို့ ဝိပလ္လာ သမျှသာ ဖြစ်ချေ၏” လို့ ရွန်ဇူရဲ့ ကျမ်းထဲမှာ ဆိုထား တာကတော့ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှေးတုန်းက သူတော်စင်ပညာရှိ ကဝိဓဇပုဂ္ဂိုလ်များဟာ အကျင့်သီလကို ကောင်းအောင် လုပ်ပြီး အခြေခံတရားတွေကို ပိုင်အောင်လုပ်ခဲ့...”

ပေါက်ယုသည် ပေါက်ကြည်စကား ဆုံးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ စာအုပ်ကို ပစ်ချလိုက်ကာ ပြီးစနဲ့နဲ့ဖြင့်

“ဩ မလေးပေါက်ကြည်ကလဲ အကျင့်သီလတွေ၊ အခြေခံတရားတွေ၊ သူတော်စင် ကဝိဓဇ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကြောင်းကို ပြောသကဲ့။ “ကလေးသူငယ်တွေရဲ့ ဖြူစင်တဲ့နှလုံးသားမျိုးကို အဆုံးရှုံး မခံသင့်ဘူး၊ ထာဝရတည်နိုင်အောင် အားထုတ်ရမယ်” လို့ သူတော်စင် ကဝိဓဇပုဂ္ဂိုလ်များ ပြောတာကို မလေးပေါက်ကြည်လဲ ဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ကလေးတစ်ယောက်မှာ ဘာထူးခြားချက်ရှိသလဲ။ ကလေးငယ်ရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ဒီလိုတဲ့၊ ကလေးငယ်မှာ ပညာ ဉာဏ် ဗဟုသုတလဲ မရှိဘူးတဲ့။ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ အာဃာတ မစ္ဆေယစိတ်မျိုးလဲ မရှိဘူးတဲ့။ ဝေရာမဏီ ဆိုတဲ့ ရှောင်ကြဉ်အပ်တဲ့တရားလဲ မရှိဘူးတဲ့။ မောင်တို့မှာတော့ မွေးလာကတည်းက လောဘညွန့်တွေ၊ ဒေါသညွန့်တွေ၊ တဏှာ ညွန့်တွေ၊ ရမက်ညွန့်တွေထဲမှာ နစ်လာလိုက်ကြတာ။ နစ်လို့ပဲ မဆုံးနိုင်တော့ဘူး။

“ဒီတော့ ဒီညွန့်တွေထဲက မောင်တို့ ရုန်းမထွက်ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ နေကြတော့မှာလား။ လောကီအနှောင်အဖွဲ့ အရှုပ် အထွေးတွေကနေပြီး မောင်တို့ ရုန်းမလွတ်နိုင် ကြတော့ဘူးလား။ မောင် စဉ်းစား ကြည့်တယ်။ မောင့်လို လောကီသားတွေဟာ ရေထဲက ဒိုက်သရောတွေလိုပဲ။ အတူစုပြီး မျောသွားလိုက်ကြ၊ ပြီးတော့ ကွဲပြီးသွားကြနဲ့။ ရှေးပညာရှိကဝိ များဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို အဖန်တလဲလဲ ပြောခဲ့ကြပေမယ့် ဘယ်သူမှ ဒီအချက်ကို အလေးအနက် ထားကြဟန် မတူဘူး။ မလေး ပေါက်ကြည်က အကျင့်သီလနဲ့

အခြေခံတရားကို ပြောလာတော့ မောင်မေးမယ်။ လောကမှာ (ဘုရားက လွဲယင်) အရဟတ္တဖိုလ်ကို တန်းပြီးဆိုက်တဲ့ လူရယ်လို့များ ရှိဖူးလို့လား”

ပေါက်ကြည်က

“မောင်က ကလေးရဲ့နှလုံးသားဆိုလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ရှေးတုန်းက ဈာန်သမာပတ်ကိုရတဲ့ ရဟန္တာတွေ ဆိုလို တဲ့ ကလေးငယ်ရဲ့ စိတ်မျိုးဆိုတာ သစ္စာရှိတာ၊ လူကြီးမိဘတွေကို ရိုသေတာတွေကို ပြောခဲ့တာရှင်။ လောကကြီးက ဖဲကြဉ်ထွက်ပြီး လောကီအနှောင်အဖွဲ့တွေကို စွန့်လွှတ်ရမယ် ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေးတုန်းက ယွေ့ဘုရင်တို့၊ ရှန်ဘုရင် တို့၊ ယုဘုရင်တို့၊ တန်ဘုရင်တို့၊ ချုံနယ်စားတို့၊ ကွန်ဖြူဇီတို့ တစ်တွေဟာ သူတော်စင်တွေပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ တိုင်းသူပြည်သားကို ရင်ဝယ်သားတွေလို သနားကြင်နာတယ်။ ကယ်တင်ချင်တယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် လောကတ္တ စရယ်ဆိုတဲ့ လောကရဲ့ အကျိုးကို ဆောင်ချင်တယ်။ အဲဒီလိုဆောင်နိုင်မယ့် အကျင့်မျိုးတွေကို ကျင့်ကြတယ်။ သူတို့ ပြောတဲ့ ကလေးငယ်ရဲ့ နှလုံးသားမျိုး ရှိရမယ် ဆိုတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က လူလောကကြီးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး တွယ်တာ ရမယ်လို့ ပြောတာရှင်။ တကယ်လို့သာ လူလောကကြီး တစ်ခုလုံးက မောင်ပြောသလို လိုက်လုပ်ပြီး လောကမှာရှိတဲ့ သဘာဝကျတဲ့ဆက်ဆံရေးတွေကို လျစ်လျူရှုထားကြမယ်ဆိုယင် လောကကြီးဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ မောင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

ပေါက်ယုက ရယ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း

“ဒါပေမယ့် အဲဒီ ယွေ့ဘုရင်နဲ့ ရှန်ဘုရင်တို့ဟာ သူ့လက်အောက်ခံ အမတ်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ စောဖူနဲ့ ဆူယီတို့ကို ရာထူးတွေ၊ ပကာသနတွေကို လက်ခံအောင် အတင်း မတိုက်တွန်းခဲ့ပါဘူး။ ဝုဘုရင်နဲ့ ချုံနယ်စား တို့လဲ ပို့ယီနဲ့ ရှုချိုတို့ကို သူတို့လက်အောက်မှာ ခစားရမယ်လို့ အတင်း မတိုက်တွန်းခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ်”

ပေါက်ယု၏ စကားမဆုံးမီ ပေါက်ကြည်က

“မောင် ခုလို ပြောလိုက်တော့ ပိုပြီးတောင် မှားသွားပြန်ပြီ။ တကယ်လို့သာ ရှေးတုန်းက လူတွေဟာ စောဖူတို့လို၊ ရှုယီတို့လို၊ ပို့ယီတို့လို၊ ရှုချိုတို့လို လူတွေသာဖြစ်နေခဲ့ယင် ယွေ့ဘုရင်တို့၊ ရှန်ဘုရင်တို့၊ ကွန်ဖြူဇီတို့ ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘယ်နှယ်လုပ်မှ သူတော်စင်တွေ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူး။ မောင်က မောင့်ကိုယ်မောင် ပို့ယီတို့၊ ရှုချိုတို့နဲ့တော့ နှိုင်းဖို့ မကောင်းပါဘူး မောင်ရယ်။

“သူတို့ နေခဲ့တဲ့ခေတ်က ရှန်မင်းဆက် ပျက်ခါနီးအချိန်၊ သူတို့ဟာ ဘုရင့်ဆီမှာ အမှုထမ်းချင် ကြတော့ဘူး။ ဒီတော့ အမှုထမ်းဘဝက

လွတ်အောင် အကြောင်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရှာပြီး ထွက်ပြေးချင်နေကြတယ်။
ခု ပေါက်ကြည် တို့ဟာ သူတော်မြတ် သူတော်ကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့
ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ရွှေလက်ထက်တော်မှာ လူလာပြီး ဖြစ်ကြရတာ။
ပေါက်ကြည်တို့ မိသားစုမှာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးတွေ
အများကြီးရှိတယ်။ ပေါက်ကြည်တို့ ဘေးများဟာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့
နေလာကြရတယ်။ အထူးသဖြင့် မောင်ဆိုယင် မွေးကတည်းက မယ်မယ်က
အစ၊ မိဘတွေအဆုံး ရွှေပေါ်မြတင် ဖူးဖူးမှုတ်တာကို ခံခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။
မောင် ပြောတဲ့စကားကို မှားသလား၊ မှန်သလား ဆိုတာကိုလဲ
ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ပေါက်ယုသည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ပြုံး၍ မော်ကြည့်လေ၏။

ပေါက်ကြည်က ဆက်၍

“ကဲ ဒီတော့ မောင် မငြင်းနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။
မငြင်းနိုင်တော့ယင် ပေါက်ကြည် ပြောတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို လိုက်နာပါ။ မောင်
စာပြန်ပွဲကို အောင်အောင် ကြိုးစားပါ။ စာပြန်ပွဲကို အောင်လို့ ရှိယင်
ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကိုလဲ ပြန်ဆပ်ရာ ရောက်တယ်။
မောင့်ဘိုးဘွား မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးကိုလဲ ဆပ်ရာရောက်ပါတယ်”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးလျှင်

“အမှန်ကတော့ ဒီစာပြန်ပွဲကို အောင်ဖို့ဆိုတာ ဒီလောက်
ခက်ခဲလှတဲ့ကိစ္စကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ စာပြန်ပွဲကလေး အောင်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရုံ
လောက်တော့ ဘာမှ ပြောပလောက်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

ပေါက်ကြည်က မည်သို့မျှ မပြောမီ မာလာက ဝင်၍

“မလေးပေါက်ကြည် ပြောသွားတဲ့ ရှေးပညာရှိ ကဝိဓဇ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ဘာတွေ ပြောခဲ့တယ်၊ ဘာတွေ ကျင့်ခဲ့တယ် ဆိုတာတော့ မာလာတို့ မသိဘူး။
ဒါပေမယ့် သခင်လေးပေါက်ယုကို ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက
ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့သူတွေ အနေနဲ့ကတော့ သခင်လေး
ပေါက်ယုဟာ အားလုံးကို ငဲ့ညှာသင့် သနားသင့်တယ် ဆိုတာလောက် တော့
ပြောချင်တယ်။ ပြီးတော့ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ အင်မတန် တာဝန်ကျေတဲ့
ချွေးမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားတာဟာ
ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ သခင်လေးအတွက်၊ သခင်လေးမျက်နှာကို
ထောက်လို့ ဒီလောက်ကြိုးစားတာ။ ဒီတော့ သခင်လေးမှာ မိသားစုကို
မခင်တွယ်ချင်တော့ဘူး ဆိုယင်လဲနေပါ။ ဒါပေမယ့် မလေး
ပေါက်ကြည်ကိုတော့ မျက်နှာလွှဲခဲပစ် မလုပ်ပါနဲ့လို့ မာလာ
တောင်းပန်ချင်တယ်။

“တကယ်တော့ ရှေးပုံပြင်တွေထဲက ပြောတဲ့ ဈာန်သမာပတ်ရတဲ့ ရဟန္တာတို့၊ ထွက်ရပ်ပေါက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဆိုတာတွေဟာလဲ စာအုပ်ထဲမှာသာ ရှိတာပါ သခင်လေးရယ်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ဖူးတဲ့သူရယ်လို့ ဘယ်သူမှ မရှိ ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက အဲဒီကိုရင်ကြီး လာပြီး မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ပြောယင် သခင်လေးက ယုံယုံနေတာက ခက်တယ်။ သခင်လေးဟာ စာပေကျမ်းဂန်ကို တတ်တဲ့သူပဲ မိဘတွေကတောင် မယုံဘဲနဲ့ သခင်လေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ယုံနေသလဲ မဆိုနိုင်တော့ဘူး။”

ပေါက်ယုသည် ခေါင်းကို ငုံထားလိုက်၏။ မည်သို့မျှ မပြောတော့ပြီ။

ထိုသို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ဝင်းထဲမှ ခြေသံများ ကြားရကာ “အစ်ကိုပေါက်ယုကော၊ ရှိရဲ့လား” ဟု မေးသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ကျီလန်၏ အသံမှန်း သိလိုက်သည့်အတွက် ပေါက်ယုသည် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။

ကျီလန် ဝင်လာသည့် အခါတွင် ပေါက်ကြည်ကလည်း မတ်တတ် ထရပ်၏။ ကျီလန်သည် ပေါက်ယုနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အနီးတွင်ရှိသည့် မာလာကိုလည်း နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုနောက် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျီချိန်၏ စာကို ပေါက်ယုအား ပေးလေ၏။

ပေါက်ယုက စာကိုဖတ်ပြီးလျှင် ပြုံး၍

“ဒါဖြင့် မလေးတန်ချွန်းလဲ ရွှေမြို့တော်ကို ပြန်ရောက်တော့မယ် ပေါ့နော်”

“ဦးကြီး ကျီချိန်ရဲ့ စာအရ ဆိုယင်တော့ ပြန်တောင် ရောက်လောက်နေပြီ”

“စာအဆုံးကိုကော အစ်ကိုပေါက်ယု ဖတ်လိုက်သေးရဲ့လား၊ ဦးကြီးကျီချိန်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို စာ ကြိုးစားရမယ်တဲ့။ အစ်ကိုကော ခုတစ်လောမှာ စာစီစာကုံးတွေ ရေးဖြစ်သေးသလား။”

ပေါက်ယုက ပြုံး၍

“လက်မပျက်အောင်တော့ ရေးရဦးမယ်။ ရေးကျင့်ရှိတော့ လွယ်တာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ အစ်ကိုကပဲ ခေါင်းစဉ် ရွေးပေးပါလား။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ရေးကြမယ်လေ။ ကျွန်တော်လဲ စာပြန်ပွဲမှာ လွယ်တာပေါ့။ နို့မဟုတ်ယင် စာပြပွဲကျတော့ ကျွန်တော်က စာရွက်ဗလာကြီး ထိုးအပ်လိုက် ရမယ်။ ထိုးအပ်လိုက်လို့ ရှိယင် ကျွန်တော်လဲ အရှက်ကွဲမယ်။ အစ်ကိုလဲ

မျက်နှာကောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းကရပါတယ်”

ပေါက်ကြည်က ကျီလန်ကို အထိုင်ခိုင်း၏။ ထိုအခါတွင်မှ ကျီလန်သည် ပေါက်ယုဘေးတွင် ရှိသောစွာ ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စာစီစာကုံးအကြောင်းကို အားပါးတရ ဆွေးနွေးလျက် ရှိကြသည့်အတွက် ပေါက်ကြည်လည်း အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လေ၏။

“အင်း၊ မောင့်အမူအရာကို ကြည့်ရတာကတော့ ကျိုးကြောင်းယုတ္တိကို စဉ်းစားနိုင်လောက်ပြီလို့ ထင်ရတာပဲလေ။ ဒါပေမယ့် စာပြန်ပွဲပြီးယင် တော်ပြီတဲ့။ ဒါတွေကို ရပ်တန်းက ရပ်တော့မယ်တဲ့။ ဒီစကားကတော့ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ မသိဘူး” ဟု ပေါက်ကြည်သည် တွေးနေလေ၏။

ပေါက်ကြည်မှာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်သေးသည့်ဟိုင် မာလာကမူ ပေါက်ယုနှင့် ကျီလန်တို့ စာစီစာကုံး အကြောင်း၊ စာပြန်ပွဲ အကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုလျက် ရှိသည့်အတွက် ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။

“ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဘုရား။ တပည့်တော်မတို့ နှစ်ယောက် ပြောလိုက်တာနဲ့ သခင်လေး ပေါက်ယု တော့ ဆင်ခြင်တုံတရား ရသွားကောင်းပြီ ထင်ပါရဲ့” ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းလျက် ရှိလေ၏။

ပေါက်ယုနှင့် ကျီလန်တို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ယင်အဲက လက်ဖက်ရည် ယူလာလေရာ ကျီလန်သည် မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို လှမ်းယူလေ၏။ ထိုနောက် စာပြန်ပွဲ စည်းမျဉ်းများ အကြောင်းကို ပြောဆို နေကြပြီးလျှင် ချန်ပေါက်ယုကိုလည်း အတူခေါ်၍ စာကျက်သင့်သည်ဟု ကျီလန်က ပြောလေ၏။ ပေါက်ယုကလည်း သဘောတူလေ၏။

ကျီလန်သည် စာကိုထား၍ အိမ်သို့ပြန်သွားလေရာ ပေါက်ယုသည် ရှေ့ယွေ့ကိုခေါ်ကာ စာကို ကောင်းစွာ သိမ်းထားရန် ပြောလေ၏။ ထိုနောက် ပေါက်ယုသည် ရွန်ဇူကျမ်းကို ကောက်ကိုင်ပြီးနောက် တာအို ဘာသာ၊ ချင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာတို့နှင့် ပတ်သက်သည့် မိမိ အနှစ်သက်ဆုံး ကျမ်းများကို စုဆောင်းကာ ထိုကျမ်းစာအုပ်များကို တစ်နေရာသို့ သွား သိမ်းထားလိုက်ရန် ရှေ့ယွေ့နှင့် ယင်အဲတို့ကို ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ ပေါက်ယုကို အကဲစမ်းလိုသည့် အတွက် နောက်သလိုလိုဖြင့်

“ဒီစာအုပ်တွေကို မဖတ်တော့ဘူး ဆိုယင်လဲ ပြီးတာပါပဲ မောင်ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်နေရာမှာ သွားပြီး သိမ်းခိုင်း နေရသေးတာလဲ”

“ဒီကျမ်းစာအုပ်တွေဟာ အလကားအရာတွေလို့ မောင် ထင်လာတယ်လေ။ တစ်နေ့မှ မီးရှို့ပစ်ရဦးမယ်” ဟု ပေါက်ယုက ပြောလေ၏။

ပေါက်ကြည် ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာကား ဆိုဖွယ် မရှိတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် သံပေါက် ကလေးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဗုဒ္ဓအနှစ်၊ ဓမ္မစစ်၊ ကျမ်းသစ်စာမှာ မတွေ့နိုင်”

“မဂ္ဂင်ဆောင်ပို့၊ ဖောင်ကူးတို့၊ အဂ္ဂိရတ်သို့ မသက်ဆိုင်”

ပေါက်ကြည်သည် အားလုံးကို သဲကွဲစွာ မကြားလိုက်ရသည့်တိုင် “ဗုဒ္ဓ၏ဓမ္မစစ်” “မဂ္ဂင်ဖောင်” ဆိုသည့် စကားများကို ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပေါက်ယုကို စိတ်မချသေးဘဲ သံသယဖြစ်လျက် ရှိပြန်လေ၏။ ပေါက်ယု နောက်ထပ် မည်သို့လုပ်ဦးမည်နည်းဟု စောင့်ကြည့်နေရာ ပေါက်ယုသည် ရှေ့ယွေ့နှင့် ချူဝမ်းတို့ကို ခေါ်ကာ အခန်း တစ်ခန်းကို အရှင်းခိုင်းပြီးလျှင် စာပြန်ပွဲအတွက် အရေးကြီးသည့် စာအုပ်စာတမ်းများကို အခန်းထဲသို့ အပို့ခိုင်းသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသို့ စာကြိုးစား နေသည့်အခါကို မြင်သည့်အခါတွင်မှ ပေါက်ကြည်မှာ အသက်ရှူချောင် သွားလေ၏။

မာလာမှာလည်း ပေါက်ယု ပြောင်းလဲသွားပုံကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ မာလာက ပေါက်ကြည် အား တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြင့်

“မလေး ပေါက်ကြည် သူ့ကို ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေဟာ တော်တော်လေး အရာရောက်တယ်နော်။ မလေး ပေါက်ကြည်က သေသေချာချာ ချေပပြီး ပြောတဲ့အခါကျတော့ သူလဲ ဆင်ခြင်တုံတရား ဝင်လာတယ် ထင်ပါရဲ့။ စာပြန်ပွဲ နီးကာမှ ခုလို သဘောပေါက်သွားတာကတော့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာပေါ့လေ။ အစောကြီးကတည်းက ဒီလိုသဘော ပေါက်ခဲ့ယင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းမလဲ”

ပေါက်ကြည်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြုံး၍

“စောသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ကျသည်ဖြစ်စေ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး မာလာရယ်။ စာပြန်ပွဲမှာ အောင်တယ် ရှုံးတယ် ဆိုတာ ကံပေါ်မှာ တည်တာပါ။ မလေးတို့ အနေနဲ့ကတော့ ရှေ့လျှောက်ပြီး သူဟာ လမ်းမှန်ကို ရောက်ပါစေ၊ မကောင်းတဲ့ ပယောဂတွေရဲ့ အနှောင့်အယှက်က ကင်းဝေးပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းကြရ တော့မှာပဲ”

အခန်းထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်ကို သတိပြုမိသည့်

အခါ၌ ပေါက်ကြည်က ဆက်၍

“နောက်ဆုံး အမြင်မှန်ရလာတာ ကိုတော့ ဝမ်းသာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အလျင်တုန်းက အကျင့်ဟောင်းတွေကို ပြန်ပေါ်ပြီး မိန့်ကလေးတွေနဲ့ ပရောပရည် လုပ်မှာကိုတော့ အစိုးရိမ်မိသား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ ကိုရင်ကြီးရဲ့ ဩဇာအောက်ကို ရောက်သွားတဲ့ အခါ ကျတော့ မိန့်ကလေးတွေနဲ့ သိပ်ပြီး ပရောပရည် မနေတော့ဘူးနော်။ ခု ကိုရင်ကြီးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်တာ မရှိတော့ဘူး ဆိုပြန်တော့လဲ ဟိုတုန်းကလို မိန့်ကလေးတွေနဲ့ ပလူးပလဲ လုပ်လာယင်တော့ ဒုက္ခ။ မလေးပေါက်ကြည်နဲ့ မာလာတို့ကို ဟိုတုန်းကလဲ ဒီလောက် ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဇူချွန်းကလဲ မလေးဆီချွန်း နဲ့အတူ သီလရှင်ဝတ်သွားပြီဆိုတော့ ဝင်းထဲမှာ အထက်တန်းအစေတော် ဆိုလို့ လေးယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီလေးယောက်ထဲမှာလဲ ခပ်ပျံ့ပျံ့ဆိုလို့ ဝုအဲ တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ သူ့အမကတော့ ကောင်မလေးကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ခွင့်ပေးပါလို့ ဒေါ်လေး ဝမ် တို့ဆီကို ခွင့်တောင်းထားတယ်လို့ ကြားရတာပဲ။ ခုထက်ထိတော့ ဒီမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။

“ဟိုတုန်းကလိုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ သူ စိတ်မဝင်စား ခဲ့တာဆိုလို့ ယင်အဲ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ယင်အဲ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ နဂိုကလဲ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်၊ ခပ်အေးအေးပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့ကို လက်ဖက်ရည် တို့ဘာတို့ တိုက်ဖို့၊ မျက်နှာသစ်ရေတို့ ဘာတို့ ပေးဖို့တော့ ခပ်ငယ်ငယ် ကောင်မလေးတွေနဲ့ အတူ ယင်အဲ ကို တာဝန် ပေးထားလိုက်ယင် ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ။ မလေးသဘော ကကော ဘယ့်နယ်လဲဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မလေးလဲ အဲဒါအတွက် စိတ်ပူနေတာပဲ။ ခု မာလာ ပြောလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ထိုနောက်မှ စ၍ ယင်အဲ သည် ခပ်ငယ်ငယ် အစေတော်မလေး များနှင့်အတူ ပေါက်ယုကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရလေ၏။

သို့ရာတွင် ပေါက်ယုမှာ သူ့အဆောင်ဝင်း အပြင်သို့ မထွက်တော့ချေ။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေး ဝမ်အား နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုရာမှာပင် ကိုယ်စားသာ လွှတ်တော့သည်။ ဒေါ်လေးဝမ် မှာလည်း ပေါက်ယု စာကြိုးစားနေသည်ကို ကြားရသည့် အခါတွင် ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။

စန္ဒမာသလ အဋ္ဌမလ လဆန်းသုံးရက်နေ့မှာ မယ်မယ်၏ မွေးနေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ မနက်စောစော၌ ပေါက်ယုသည် စာပေများကို သင်အံ့ လေ့လာခြင်းမပြုမီ

မယ်မယ်၏ဝတ်ကျောင်းသို့သွား၍ ကန်တော့လေ၏။ နေ့လယ်စာစားပြီးသည့် အခါ၌ ပေါက်ကြည်၊ မာလာနှင့် အခြား အစေတော်များသည် အိမ်ဦးခန်းတွင် ဒေါ်လေး ဝမ် နှင့်အတူ ထိုင်ကာ တရားစာ များကို ရွတ်ဖတ်လျက်ရှိပြီး ပေါက်ယုမှာ အခန်းထဲတွင်ထိုင်၍ တွေးမိတွေးရာကို တွေးလျက်ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် ယင်အဲသည် သစ်သီးများနှင့် ချိုချဉ်ခဲဖွယ်များကို ဗန်းတစ်ချပ်ဖြင့် ယူ၍ လာပို့လေ၏။

“ဒေါ်လေးဝမ်က အပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ် သခင်လေး။ မယ်မယ့်အတွက် ဘုရားဆွမ်းတော် ကပ်ထားတဲ့ ပွဲတော် ကျတွေတဲ့”

ပေါက်ယုသည် ထိုင်ရာမှထကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ပြန်ထိုင်ရင်း

“အဲဒီမှာ ချထားခဲ့တော့”

ယင်အဲက သစ်သီးဗန်းကို ချထားရင်း

“ဒေါ်လေးဝမ်ကတော့ သခင်လေးကို ချီးမွမ်းနေတာပဲ။ သခင်လေးဟာ စာကိုလဲ သိပ်ကြိုးစားတယ်တဲ့။ ဒီအတိုင်း ဆိုယင် စာပြန်ပွဲကို ဂုဏ်ထူးနဲ့တောင် အောင်နိုင်တယ်တဲ့။ နောက်နှစ်လောက်ဆိုယင် တတိယအဆင့်ဘွဲ့နဲ့ ရာထူးကြီး တစ်ခုခု ရမှာပဲတဲ့။ မိဘတွေ မျှော်လင့်ရကျိုး နပ်ပါတယ်တဲ့”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်ပြ၍ ပြုံး၏။

ယင်အဲသည် တစ်ခါက သူ့ကို လက်ကိုင်အိတ်ကလေး တစ်ခု ထိုးပေးဖူးခဲ့ရာ ထိုစဉ်က ပေါက်ယုပြောသည့် စကားများကို အမှတ်ရလိုက်သဖြင့်

“သခင်လေးသာ စာပြန်ပွဲအောင်ယင် မလေး ပေါက်ကြည်တော့ သိပ်ကို ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲနော်။ ဟိုတစ်ခါ ဥယျာဉ်ထဲက ဆီးတော်ပွင့်ကလေးတွေ ထည့်ဖို့ အိတ်ကလေး ထိုးပေးတုန်းက သခင်လေး ပြောဖူးတဲ့ စကား တစ်ခွန်းကို မှတ်မိသေးလား။ မလေး ပေါက်ကြည်လို သခင်မမျိုးနဲ့ ကျွန်မလို အစေတော်မျိုးကို ရတဲ့သူဟာ တော်တော် ကံကောင်းတဲ့ လူပဲနော်လို့ ပြောခဲ့တာလေ။ ခုတော့ ကံကောင်းတဲ့လူဟာ သခင်လေး ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် ပေါက်ယုစိတ်တွင် ပြင်းပြသော ဆန္ဒ ပေါ်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု သည် စိတ်ကို ချုပ်တည်းပြီးလျှင်

“မောင်ဟာ ကံကောင်းတဲ့သူ၊ မလေးပေါက်ကြည်ဟာလဲ ကံကောင်းတဲ့သူလို့ ယင်အဲ ပြောသွားတယ်။ ယင်အဲ ကကော”

ယင်အဲ၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွားကာ

“ယင်အဲတို့ဟာ ကျွန်တွေပါ သခင်လေးရယ်။ ကျွန်မှာ ကံကောင်းတာတို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေ မရှိတော့ ပါဘူး။ တစ်သက်လုံး မျောက်လောင်း က မျောက်လောင်းပါပဲ”

မိမိ၏ စကားကြောင့် ပေါက်ယု စိတ်ထိခိုက်သွားကာ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားမည် စိုးသည့်အတွက် ယင်အဲသည် အပြင်သို့ ထွက်ရန် ပြင်လိုက်လေ၏။

“ဪ၊ မိုက်ပါဘိတော့ ကလေးမရယ်။ မောင်က ယင်အဲကို တစ်ခု ပြောမလို့ဟာ”

ပေါက်ယု မည်သည့်အကြောင်းကို ပြောလိုကြောင်း သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကိုဖတ်ပါလေ။

ပေါက်ယုသည် စာပြန်ပွဲကို ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ကာ လောကီကိုစွန့်ခြင်း။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်ဖြင့် ကျိဆွေမျိုးစု ဘွဲ့မည်ရည်များနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ တိုးတက်လာပြန်ခြင်း။

ပေါက်ယု၏စကားကြောင့် ယင်အဲသည် ဇေဝေဇဝါဖြစ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်၏။

“မိုက်ပါဘိတော့ ကလေးမရယ်။ မောင်က ယင်အဲကို တစ်ခု ပြောစရာရှိတာ။ မလေးပေါက်ကြည်ဟာ သိပ်ကံကောင်းတယ်ဆိုတော့ မလေးပေါက်ကြည်ရဲ့ လက်သုံးအစေတော်ဖြစ်တဲ့ ယင်အဲဟာလဲ ကံကောင်း ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ ကံကောင်းတာမှ မာလှာထက်တောင် ကံကောင်းလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီတော့ နောင်မှာ ယင်အဲ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ပါ။ ကြိုးစားလုပ်လို့ မလေးပေါက်ကြည် ကြီးပွားချမ်းသာတယ်ဆိုယင် ယင်အဲကို ပြန်ပြီး ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှာပေါ့”

သူပြောသည့် စကားပထမပိုင်းကိုမူ ယင်အဲနားလည်၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးစကားများကိုမူ ယင်အဲ ကောင်းစွာ နားမလည်ချေ။ သို့ရာတွင် ယင်အဲသည် စကားမရှည်လိုတော့သဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး။ ကဲ မလေးပေါက်ကြည် ယင်အဲကို မျှော်လှရှေ့မယ်။ ချိုချင်တွေ ယိုတွေကို မြည်းကြည့်ချင်တယ် ဆိုယင် အစေတော် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ယင်အဲကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါ။ လာခဲ့ ပါ့မယ်”

ပေါက်ယုက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ယင်အဲလည်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာတို့သည်လည်း မိမိတို့ အခန်းများသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့အကြောင်းကိုမူ ဤတွင်ရပ်ခဲ့တော့မည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသည့်အခါတွင် စာပြန်ပွဲနေ့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ယုနှင့် ကျိလန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး စာစီစာကုံးကို ကောင်းစွာရေးနိုင်ပြီး ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ကြလိမ့်မည်ဟု လူတိုင်းကပင် မျှော်လင့်ထားကြ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုသည် စာကိုကြိုးစားသည့်တိုင် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တငူတဝိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်ကို ပေါက်ကြည် သတိပြုမိ၏။ ထိုစာပြန်ပွဲမှာ သူတို့ ပထမဆုံးဝင်ဖူးသည့် စာပြန်ပွဲဖြစ်ရာ လူတွေ မြင်းတွေ ကြားထဲတွင်

သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်မိခိုက်မိ ဖြစ်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေး၏။

ကိုရင်ကြီး လာသွားပြီးသည့်နောက်၌ ပေါက်ယုသည် အိမ်တွင်းအောင်းကာ စာကိုကြိုးစား လေ့လာ သည့်တိုင် ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပြောင်းသွားပုံကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ မဖွယ်မရာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်လေမည် လောဟု စိုးရိမ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် စာပြန်ပွဲ မတိုင်မီ တစ်ရက်အလိုတွင် ပေါက်ကြည်သည် စုယဉ်နှင့် အစေတော် များကိုလွှတ်ကာ သူတို့ ပြင်ဆင်စရာရှိသည် တို့ကို ကူညီပြင်ဆင်ပေးရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ အားလုံး လိုအပ်သည်တို့ကို ပြင်ဆင်စေပြီးသည့်နောက် ပေါက်ကြည်သည် လီဝမ်းကိုခေါ်ကာ ဒေါ်လေးဝမ်ဆီသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စာပြန်ပွဲသို့ ပို့လျှင် လူအုပ်ကြားထဲတွင် တိုးမိခိုက်မိမည် စိုးသည့်အတွက် အတွေ့အကြုံရှိသည့် အစေတော်များကို ထည့်လိုက်ရန် ပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပေါက်ယုနှင့် ကျီလန်တို့သည် သင့်တင့်သော အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ဒေါ်လေး ဝမ်ကို လာရောက် ကန်တော့ကြ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်က

“ဒါဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်တဲ့ စာပြန်ပွဲပဲ။ ပထမဆုံး အကြိမ် မေဖျားတို့နဲ့ ခွဲသွားရတဲ့ အခါလဲ ဖြစ်တယ်။ မေဖျားရှိယင်တောင် မင်းတို့အနားမှာ အစေတော်တွေ၊ အခိုင်းမိန်းမတွေ ထားပြီး မင်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုခိုင်းခဲ့တယ်။ မင်းတို့ချည်းပဲ တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း အစောင့်မရှိ အိပ်ရတဲ့ အခါရယ်လို့ တစ်ခါမှ မရှိဖူးသေးဘူး။ ဒီတော့ စာပြန်ပွဲမှာတော့ မင်းတို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ရကိုင်ရမှာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားခိုင်းလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ စာစီစာကုံး ရေးပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အပြင်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြ။ အပြင်မှာ အစေတွေ အခိုင်းတွေ စောင့်နေကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ လူကြီးတွေ စိတ်အေးသွားအောင် အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ကြ” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်မှာ ပြောရင်းဆိုရင်း စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိလေ၏။

ကျီလန်မှာ ဒေါ်လေးဝမ် စကားတစ်ခွန်ဆုံးတိုင်း ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ဖော်ရသော်လည်း ပေါက်ယုကား တစ်လုံးမျှ ပြန်လှန် ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေး ဝမ်၏ စကားဆုံးသွားသည့်အခါ၌ ပေါက်ယုသည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ ခူးထောက် ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်

“မောင့်ကိုမွေးပေးတဲ့ မေဖျားကို ဘယ်တော့မှ မွေးကျေးဇူးတွေ ဆပ်လို့ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မေဖျား စိတ်ချမ်းသာအောင် မောင် စာပြန်ပွဲမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ဖြေခဲ့ပါမယ်။ စိတ်သာချပါ။ ဒီလိုဆိုယင် မောင်ဟာ သားတစ်ယောက် အနေနဲ့ တာဝန်ကျေပြီး ရှိခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို

ချေပြီး လိုက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်းမှာ ပို၍ပင် စိတ်ထိခိုက်လာကာ

“အင်း၊ ငါ့သား ဒီလို သဘောပေါက်တာကို သာဓုခေါ်ပါတယ်ကွယ်။ သာဓုပါ။ အင်း၊ သူ့မြေးကြီး ဒီလို လိမ္မာ နေတာကို မယ်မယ်များ မြင်ယင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာမလဲမသိဘူး” ဟု ဆိုကာ မျက်ရည်ကိုသုတ်ရင်း ပေါက်ယု လက်ကိုဆွဲ၍ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယုက မရပ်ဘဲ ဒူးထောက်လျက် ရှိလေ၏။

“မယ်မယ် မျက်စိနဲ့ မမြင်ရပေမယ့် မယ်မယ် သိမှာပါ မေဖျား။ ကျေလဲကျေနပ်မှာပါ။ ဒီတော့ မယ်မယ် မြင်သည် ဖြစ်စေ မမြင်သည်ဖြစ်စေ အကြောင်းမထူးလှတော့ပါဘူး။ မောင်နဲ့ မယ်မယ်ဟာ ရပ်သာ ကွဲနေကြပြီး နာမ်ချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ပေါက်ယုသည် စိတ်ဖောက်ပြန် သွားပြန်ပြီလောဟု လီဝမ်း စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်၏။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း သူ့စကားသည် ဆန်းလှချည့်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားလိုက်မိ၏။ လီဝမ်းက

“ကဲပါ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ဒီအချိန်ဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အချိန်ကြီးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်ကျနေရမှာလဲ။ မောင်လေး ပေါက်ယု ဆိုယင်လဲ စာကြိုးစားတယ်၊ တာဝန်ကျေတယ်။ ဒီတော့ ဘာဝမ်းနည်းစရာ ရှိသလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် စာပြန်ပွဲ ဖြေပြီးလို့ ရှိယင် အိမ်ကိုချက်ချင်း ပြန်လာမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့ ဘာတွေဖြေခဲ့တယ် ဆိုတာတွေကို ပြောပြကြမှာပေါ့။ ပြီးယင် စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့အချိန်ကို စောင့်ဖို့ရှိတော့တာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ဆိုကာ လီဝမ်းသည် အစေတော် များအား ပေါက်ယုကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ပေါက်ယုက လီဝမ်းဘက်သို့ ဦးညွှတ်ပြလိုက်ကာ

“ဒါအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ မမလီဝမ်း။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးအောင်မှာပါ။ မမလီဝမ်းရဲ့ သား ကျိလန် ဆိုယင် ဝတ်လုံကြီးတွေကို ဝတ်လို့၊ မျူးကြီးမတ်ကြီး ဖြစ်လို့”

လီဝမ်းက ရယ်လိုက်ရင်း

“မောင်လေး ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ပါစေကွယ်။ ဖြေပြီးတော့မှ အလကား ...”

လီဝမ်းသည် ဒေါ်လေးဝမ်း စိတ်ထိခိုက်မည် စိုးသည့်အတွက် စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက် လေ၏။

“မောင့်အစ်ကိုတော် ကတော့ စောစောစီးစီး ကွယ်လွန်သွားတော့ တာဝန်ကျေအောင် လုပ်မသွားနိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့လေ။ မောင်တို့မျိုးရိုးကို ဆက်လက်ပြန့်ပွား နိုင်စေဖို့အတွက် မမလီဝမ်းမှာ ဒီလိုသားကလေး တစ်ယောက် ရှိထားတာလဲ ဟန်ကျတာပေါ့ လေ”

လီဝမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ အချိန်နှောင်းနေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် လီဝမ်းလည်း စကားဖြတ်ကာ ပြန်လာခဲ့ လေ၏။

ပေါက်ကြည်ကား စိတ်အပူဆုံး ဖြစ်လေ၏။ ယနေ့ ပြောသည့် ပေါက်ယု၏ စကားသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် အမင်္ဂလာ သဘောကို ဆောင်နေရုံမျှမက ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် လီဝမ်းတို့ ပြောသည့် စကားများသည်လည်း ထို့အတူ မကောင်းသည့် နိမိတ်ကို ဆောင်နေသည်ဟု ပေါက်ကြည် ထင်မိလေ၏။

သို့တိုင်အောင် ပေါက်ကြည်သည် သူများတွေ ရိပ်မိမည် စိုးသည့်အတွက် မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းကာ ဘာမျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုသည် အနီးသို့ လျှောက်လာကာ ပေါက်ကြည်ကို ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထူးဆန်းသော သူ့အမူအရာကို မြင်သည့်အခါတွင် အနီးရှိသူများသည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြလေ၏။ ပေါက်ကြည်က ပို၍ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယုက

“မောင်သွားတော့မယ် မလေးပေါက်ကြည်။ မေဖျားကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်လိုက်ပါနော်။ မောင့်သတင်းကောင်း ကိုလဲ စောင့်ပြီးတော့သာ နားထောင်ပါတော့”

“သွားမှာသာ စိတ်ချလက်ချ သွားပါ မောင်ရယ်။ ဒါတွေကို ပူမနေပါနဲ့”

“ဪ၊ မလေးပေါက်ကြည်ကလဲ မြန်မြန်သွားစေချင်နေပြီကိုး။ သွားမှာပါ မလေးပေါက်ကြည်ရယ်။ သွားမှာပါ”

ပေါက်ယုသည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူနှစ်ယောက် ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“မလေးဆီချွန်းနဲ့ မလေးတန်ချွန်းတို့ကိုလဲ မောင့်အစား နှုတ်ဆက်လိုက်ပါနော်။ သူတို့နဲ့လဲ နောက်တစ်ခေါက်လောက် တွေ့ချင်သေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

သူ့စကားမှာ ယုတ္တိယုတ္တာ ရှိသည့် စကားလည်း ပါ၍ ယုတ္တိမဲ့သည့် စကားများလည်း ပါနေလေရာ အခြားများသူက ပေါက်ယု ဤသို့ ပြောခြင်းမှာ အိမ်မခွာစဖူး ခွာရသည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်၍ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မြန်သွားလျှင် ပို၍ကောင်းမည်ဟု ယူဆကာ

“ကဲ သခင်လေး၊ အပြင်မှာ စောင့်နေကြပြီ။ တော်တော်ကြာ စာပြန်ပွဲမမီဘဲ နေလိမ့်ဦးမယ်” ဟု သတိပေးကြ၏။

ပေါက်ယုက ခေါင်းကိုမော့၍ ရယ်လိုက်ရင်း

“ကဲ၊ သွားပါ့မယ်ဗျာ၊ သွားပါ့မယ်။ ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မြန်မြန်သွား”

ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့ နှစ်ဦးသာလျှင် ယခု ခွဲခွာခြင်းသည် ရာသက်ပန် ခွဲခွာခြင်းဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်လျက် ရှိကြလေ၏။ ပေါက်ယုက အရူးတစ်ယောက်လို ရယ်မော၍ ထွက်သွားချိန်တွင် ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည်တို့သည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလျက် ရှိကြလေ၏။

မှန်ပေ၏။

စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ကျော်စောက်ထွီရှိခြင်းတို့ သွားရာ တစ်ခုတည်းသောလမ်းကို သွားခဲ့ပြီးလျှင် သူ့လှောင်အိမ်၏ ပထမဆုံး တံခါးပေါက်ကို ချိုးဖျက်ထွက်ခွာခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

လောလောဆယ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပေါက်ယုနှင့် ကျီလန်တို့အကြောင်းကို ခဏရပ်နားပေအံ့။ သူတို့နှစ်ယောက် စာပြန်ပွဲသို့ သွားသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ကျီဟုန်သည် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လျက် ရှိလေ၏။ သူတို့ မရှိသည့် အခါတွင် မိမိ ဗိုလ်ကျချင်တိုင်း ကျတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ

“သိကြရော့ပေါ့ကွာ။ ငါ့အမေအတွက် လက်စားချေရမှာပေါ့။ ဝင်းထဲမှာ တခြားလူတွေလဲ မရှိကြတော့ဘူး။ ဒေါ်လေးဆင့်ကလဲ ငါ့စကားကို နားထောင်တော့ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်စရာ ရှိသေးသလဲ” ဟု အကြံရကာ ကျီဟုန်သည် ဒေါ်လေးဆင့်ကို မြှောက်ပင့်ပြောဆိုကာ သူ့ဘက်သို့ပါအောင် သိမ်းသွင်းဖြားယောင်းလေ၏။

ဒေါ်လေးဆင့်မှာလည်း မိမိကို မြှောက်ပင့်ပြောဆိုသည့်အတွက် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်လျက်ရှိကာ

“ငါ့တူက ဒီလို လိမ္မာမှ ပေါ့ကွယ့်။ ခုဆိုယင် ချောချိရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒေါ်လေးဆင့်ပဲ ဆုံးဖြတ် ရတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မင့်အစ်ကိုတော် ကျီလျှံဆိုတဲ့ ကောင်ဟာလေ ဘာမှန်းမှ သိတတ်တဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့သမီးလေး လက်ထပ်ရေးကိစ္စကို အဘွား အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုတော့ မလွှဲဘူး။ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် လူတွေကို လွှဲပစ်ခဲ့သတဲ့”

ကျိဟုန်က

“အဲ့ဒီမင်းသားရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်များက ပြောသတဲ့။ ကျိဆွေမျိုးစုထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့ဘက်ဝင်းကိုပဲ ကျိဆွေမျိုးစစ်စစ်လို့ အသိအမှတ်ပြုတယ်လို့ ပြောသတဲ့။ ခုတော့ မင်္ဂလာစကားတွေလဲ ပြောပြီးပြီ ဆိုတော့ ဒေါ်လေးဆင့် တို့တော့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ အများကြီး ရမှာပဲနော်။ မြေးမကလေး မင်းသားနဲ့ လက်ထပ်တော့ ဦးကြီး ကျိရဲ့ ဆိုယင်လဲ ရာထူးအဆောင်အယောင်တွေ တိုးတော့မှာပေါ့။ ဒေါ်လေးဝမ်းပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ပြောလို့ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြိုတုန်းတော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ သူ့သမီးလဲ မြောက်နန်းမတော် အမြောက်ခံရရော အံ့မယ်လေး၊ ဘဝင်မြင့်လိုက်တာခင်ဗျ။ မျက်လုံးတောင် မဖွင့်တော့ဘူး။ ချောချိကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်ထားမယ် မထင်ပါဘူးနော်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်မထားဖို့ ပြောရဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ သူ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို ရောက်တာ ဘယ်သူကျေးဇူးကြောင့်လဲ ဆိုတာတော့ သိအောင် ပြောထားလိုက်ကွယ့်။ သူ့အဖေကြီး အိမ်မှာရှိယင်တောင် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ကြင်ဖက်ကို ရှာပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပင်အဲဆိုတဲ့ ကောင်မက နားမလည် ပါးမလည်နဲ့ ခုလိုကိစ္စဟာ မသင့်လျော်ဘူး။ ဒေါ်လေးဝမ်းကလဲ သဘောမတူဘူး ဆိုပြီး လျှောက်ပြောနေတာ။ ငါတို့တစ်တွေ ကျေနပ်နေတာကို မြင်တော့ မနာလိုဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျိလျှံ ပြန်လာသည်အထိ ဆိုင်းနေယင် တော်တော်ကြာ သူက သူတို့စကားတွေကို နားယောင်ပြီး တို့အစီအစဉ်တွေ အကုန် ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“တစ်ဘက်ကတော့ သဘောတူပြီးပါပြီ။ သတို့သမီးရဲ့ ဇာတာကို ဘယ်နေ့ရောက်မလဲ ဆိုတာကိုပဲ စောင့်နေ ကြတာဘဲ။ သူတို့ဆွေမျိုး ထုံးစံအရဆိုယင် ဇာတာရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ သတို့သမီးကို လာခေါ်ရတယ်တဲ့။ အဲ ဒေါ်လေးဆင့် စိတ်မကောင်းမှာ တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့။ သူတို့ထုံးစံက ရာထူးက ကျနေတဲ့ မှူးမတ်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးကို လက်မထပ်ရဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ဆီကို ခေါ်သွားတဲ့နေရာမှာ အုတ်အော်စည်ဟီး ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး ခေါ်မသွားဘဲ တိတ်တိတ်ပဲ ခေါ်သွားချင်တယ်တဲ့။ အခမ်းအနားတွေကိုတော့ ဦးကြီးကျိရဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရပြီး အိမ်ပြန်ရောက် တော့မှ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ကြတာပေါ့တဲ့”

“အေးလေ။ သူတို့ ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ။ ငါ ဘာ ကန့်ကွက်စရာ ရှိမှာလဲ”

“ဒီလိုဆိုယင် သတို့သမီးလောင်းရဲ့ ဇာတာကိုသာ ပို့လိုက်ပေတော့ ဒေါ်လေးဆင့်”

“အံ့မယ်လေး ဟဲ့ကောင်ရဲ့ အိမ်မှာ မိန်းမသားတွေချည်းပဲ။ ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်သူလုပ်နိုင်မှာလဲ။ ကျီချန်ကို ဇာတာကို ကူးပေးပါလို့ မင်းကိုယ်တိုင် သွားပြောချည်ပေတော့”

ကျီဟုန်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် သဘောတူခဲ့ကာ ထိုအကြောင်းကို ကျီယွန်အား ပြောရန် ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့ ပြီးနောက် ဝမ်ကျင်းထံသို့ သွားကာ ထိုကိစ္စကို မင်းသား၏ ဆွေမျိုးများထံသွား၍ အကြောင်းကြားရန်နှင့် သူတို့ဘက်က တင်မည့် ငွေများကို ယူလာခဲ့ရန် ပြောလေ၏။

သို့ရာတွင် ပင်အဲက ပေးကမ်းထားသည့် ဒေါ်လေးဆင့်၏ အစေတော် တစ်ယောက်သည် သူတို့ တိုင်ပင်နေသံ များကို ကြားသွားကာ ပင်အဲကို ပြန်ပြောရန် အသာလစ်ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပင်အဲမှာ သူတို့ တစ်စုံတစ်ခု မကောင်း ကြံနေသည်ကို သိထားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ စုံစုံလင်လင် သိရသည့်အခါတွင် ချောချီကို ပြောပြလေရာ ချောချီလည်း တစ်ညလုံး ငိုလျက်ရှိပြီ။ ထိုကိစ္စကို ဒေါ်လေးဆင့် သဘောဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုရန် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျီလျှံ ပြန်လာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းရန် ပြောလေ၏။ ယခု တစ်ဖန် အကြောင်းစုံကို သိရပြန်သည့်အခါတွင် ချောချီမှာ ပို၍ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကာ ဒေါ်လေးဝမ်ထံ သွား၍ အကူအညီ တောင်းလေ၏။

ပင်အဲက တားလိုက်ကာ

“နေဦးလေ မလေး။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လုပ်ပါ။ ဒီလောက် လောမကြီးပါနဲ့။ ဒေါ်လေးဆင့်ဆိုကာ မလေးရဲ့ အဘွားပဲ။ ဒီတော့ အဖေမရှိတုန်းမှာ သူက လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ မင်္ဂလာကိစ္စကို လိုက်စီစဉ်ပေးမယ့် လူကလဲ ကိုယ့် ဦးလေး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်က သူတို့ကို လွန်ဆန်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပင်အဲ ဆိုတာကလဲ အစေတော်ရယ်။ ဒီတော့ အစေတော်ရဲ့ စကားကိုလဲ သယ်သူကမှ စာရင်းထဲ ထည့်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တစ်ခြား နည်းလမ်း တစ်ခုခု စဉ်းစား ကြည့်ကြဦးစို့ရဲ့။ အလောသုံးဆယ် မလုပ်တာ ကောင်းတယ်”

ဒေါ်လေးဆင့်၏ အစေတော်က

“မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မှနော်။ ခဏကြာလို့ သံလျင်းတွေနဲ့ လာခေါ်နေမှဖြင့် ဒုက္ခ” ဟု ပြောကာ ပြန်သွားလေ၏။

သူ့ကို လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာသည့်အခါ၌ ချောချီမှာ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိသည်ကို ပင်အဲ တွေ့ရလေ၏။ ပင်အဲသည် လှဲ၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေသော

ချောချိုကို ပွေ့ထူလိုက်ရင်း

“ငိုနေလို့ အကျိုးမရှိဘူးလေ မလေးရဲ့၊ သခင်လေး ကျိလျှံနဲ့လဲ အဆက်မရတော့ ခက်လိုက်တာနော်။ သူတို့ ပြောပုံ ကတော့ဖြင့်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ဒေါ်လေးဆင့်ထံမှ အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ “လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အစ်မ ပင်အဲက ထည့်ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်း ကတော့ သခင်လေးကျိလျှံ လာမှ ပေးမယ်တဲ့”

ပင်အဲမှာ လိုက်နာရန်မှအပ အခြားနည်း မရှိတော့ပြီ။ အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် ဒေါ်လေးဝမ်း လည်း ရောက်နေပြီး ချောချိုမှာ ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ငိုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းက မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့်

“ဒီလောက်လဲ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ဒေါ်လေးဝမ်းက သွားပြောလိုက်မိတာနဲ့ ညည်းအဘွားကလဲ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် စီစဉ်လိုက်တာ ထင်ပါတယ်။ ခုမှတော့ ဒေါ်လေးဝမ်းလဲ ဘာမှ ဝင်ပြောလို့ မကောင်းတော့ဘူး။ ငါ့မြေးအနေနဲ့လဲ သဘောတူလိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ရက်ကလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး အရွှေ့ခိုင်းပြီး ဒီအတွင်းမှာ ညည်းအဖေဆီကို အကြောင်းကြားရုံ လောက်ပဲ တို့ တတ်နိုင်တော့တယ်”

ပင်အဲက

“နောက်ဆုံး အစီအစဉ် ကို ဒေါ်လေး ဝမ်း မသိသေးဘူး၊ ထင်တယ်။ ဒီနေ့မနက်မှာ သခင်လေးကျိဟုန်၊ ဒေါ်လေး ဆင့်ဆီကို သွားပြောတယ်တဲ့။ သူတို့ မင်းမျိုးထုံးစံက သတို့သမီးလောင်းရဲ့ ဇာတာကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး သုံးရက်ကြာယင် သတို့သမီးလောင်းကို လာခေါ်ရတယ်လို့ သွားပြောတယ်ရှင်။ ခုပဲ သူ့ဇာတာကို အကူးခိုင်းလိုက်ပြီတဲ့။ ဒီအတိုင်းဆိုယင် သခင်လေး ကျိလျှံ ပြန်လာအောင် စောင့်လို့ မရတော့ဘူး ထင်တယ်”

ထိုအကြံအစည် နောက်ကွယ်တွင် ကျိဟုန် ပါကြောင်းကို သိရသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဝမ်းမှာ ဒေါသထွက်လွန်း သဖြင့် စကားပင် ကောင်းစွာ မပြောနိုင်တော့။ စကားပြော နိုင်လာသည့်အခါတွင်မူကား ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ကျိဟုန်ကို ခေါ်လာခဲ့ရန် ပြင်းထန်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာပြီးသည့်အခါတွင်မှ ကျိဟုန်သည် ဝမ်းကျင်း၊ ကျိချန်း စသူတို့နှင့်အတူ အပြင်သို့ထွက်သွားကြောင်းကို သိလိုက်ရလေ၏။

“ဒါဖြင့် ကျိယွန်ကော”

“သူ့ကိုလဲ ရှာလို့မရပါဘူး သခင်မကြီး”

သူတို့သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်နေမိ ကြလေ၏။ ထိုကိစ္စကို ဒေါ်လေးဆင့် နှင့်လည်း တိုင်ပင်၍ မဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါ်လေးဝမ် တို့တစ်တွေမှာ ငိုရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။

ထိုစဉ် အခိုင်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာတာ

“တောက အဘွားလူ ရောက်လာတယ်လို့ နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်က အစောင့်တွေက လာပြောပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီမှာ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် အလုပ်များနေရတဲ့ အထဲမှာ ဧည့်သည်က လာရသေးတယ်။ ဧည့်ခံမနေနိုင်ဘူး ဟေ့၊ သွား မအားကြဘူးလို့ ပြောလိုက်” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ပြောလေ၏။

သို့ရာတွင် ပင်အဲက အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက်

“သူ့ကိုခေါ်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဒေါ်လေးဝမ်၊ အမှန်ကတော့ သူလဲပဲ ချောချိုကလေး မွေးစားအမေ မဟုတ်လား။ ချောချိုကို သူပဲ နာမည်ပေးခဲ့တယ်လေ။ သူ့ကိုလဲ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်က နောက်ထပ် ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်း မရှိတော့သည့်အတွက် အခိုင်းမိန်းမကြီးသည် အဘွားလူကို ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ သူတို့အားလုံး မျက်လုံးများမှာ နီရဲလျက်ရှိသဖြင့် အဘွားလူသည် နားမလည်နိုင်ဘဲ

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ သခင်မကြီး၊ မလေးငှက်မယ်အတွက် စိတ်မကောင်းလို့ ငိုနေကြတာ ထင်တယ်၊ ဟုတ်စ”

သူ့အမေအကြောင်းကို ပြောသံကြားလိုက်သည့် အခါ၌ ချောချိုကလေးမှာ ပို၍ စိတ်ထိခိုက်သွားကာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။

ပင်အဲက

“အဘွားလူကိုတော့ ခင်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောရတော့မှာပဲ။ အဘွားလူဟာလဲ မလေးချောချိုရဲ့ မွေးစားအမေ တစ်ယောက် ဆိုတော့ ဒီအကြောင်းကို သိသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်လေ” ဟု ဆိုကာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ပြောပြ လေ၏။

အဘွားလူမှာလည်း အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ အတန်ကြာသည့် အခါ၌ အဘွားလူသည် ရယ်လိုက်လျက်

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတော်။ မလေးတို့လဲ ဉာဏ်ရှိတဲ့သူတွေပဲ။ အကျွန်တို့ တောမှာ ကတဲ ဗုံရှည်ပြဇာတ်တွေ ဘာတွေကို မကြည့်ဖူးဘူးလား။ ဗုံရှည်ပြဇာတ်တွေထဲမှာ ဒီလို မင်းသမီး အကျပ်အတည်း ဆိုက်ယင် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း လုပ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ပြည့်လို့ပါ။ လွယ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုများ နည်းလမ်းတွေ ရှိလို့လဲ အဘွားလူရယ်။ ပြောမှာဖြင့် ယင်လဲ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“လွယ်လွယ်ကလေးပါတော်။ ဘယ်သူမှတော့ အသိမပေးနဲ့။ အသာကလေး ထွက်ပြေးရုံပေါ့”

“အင်း ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ။ ဒီလိုစံအိမ်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို ထွက်ပြေး ရမှာလဲ အဘွားလူ”

“မလေးတို့က စိတ်ပြတ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ။ မလေးတို့ ထည့်ချင်ယင် အကျွန်တို့ရွာကို ထည့်လိုက်လို့ ရတာပေါ့။ ဟိုကျတော့ အကျွန်နဲ့သမက်ကို လူတစ်ယောက် အရှာခိုင်းပြီး သူ့အဖေဆီကို လူလွတ် အကြောင်းကြား လိုက်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကလေးလက်ရေးနဲ့လဲ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်မယ်။ သူ့ကို အမြန်လာခေါ် လှည့်ပါပေါ့။ ဒီလိုဆိုယင် သူ့အဖေ ချက်ချင်း လိုက်လာမှာပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ မကောင်းဘူးလား”

“ဒေါ်လေးဆင့် သိသွားယင်ကော”

“အဘွားလူ ဒီကိုရောက်နေတယ် ဆိုတာ သူတို့ သိသလား”

“သူ့အဆောင်က အဝေးကြီးပါ။ အဘွားလူ နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်က ဝင်လာခဲ့တယ် ဆိုယင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူမသိနိုင်ဘူး။ ရှေ့ဝင်းပေါက်ကြီးက ဝင်လာခဲ့တယ် ဆိုယင်တော့ သိမှာပဲ။ ခု အဘွားလူက နောက်ဖေးပေါက်က လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ကဲ ဒီလိုဆို ကြာကြာဆိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ အကျွန်နဲ့သမက်ကို ရထားတစ်စီးနဲ့ ကလေးကို ခေါ်သွားဖို့ လွှတ်လိုက်မယ်”

“အံ့မယ်လေး၊ ဒီလိုဆိုယင် ရှည်ဝေးလှတယ် အဘွားလူရယ်။ နေဦး၊ ခဏနေဦး” ဟုဆိုကာ ပင်အံသည် အတွင်းဆောင်သို့ လာခဲ့ကာ အဘွား၏ အကြံကို ဒေါ်လေးဝမ်အား ပြောပြလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် ထိုအကြံမှာ မဖြစ်နိုင်ဟု ပြောလေ၏။ ပင်အဲက

“ခုတော့ ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တာပဲ ဒေါ်လေးဝမ် ဒီအကြောင်းကို ပင်အဲ အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မပြောရဲဘူး။ ဒေါ်လေးဝမ် မသိချင်ယောင်သာ

ဆောင်နေပါ။ နောက်တော့မှ ချောချီကော ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်လဲနဲ့ ဒေါ်လေးဆင့်ကို မေးကြည့်ပေါ့။ ပင်အဲတို့က သခင်လေး ကျိလျှံ မြန်မြန်ပြန်လာအောင် အခေါ်ခိုင်းထားမယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ ချလေ၏။

ထိုစကားကို ကြားသည့် ချောချီက

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ ချောချီကို ကယ်ကြပါ။ မြန်မြန် ကယ်ကြပါ။ ဖေဖေ ပြန်လာယင် ဒေါ်လေးတို့ အစ်မတို့ကို ကျေးဇူးတင်မှာပါ”

ပင်အဲက

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင် ဟုတ်ပြီ။ ဒေါ်လေးဝမ်းသာ ကိုယ့်အဆောင်မှာ ကုန္တမပျက် နေပါ။ ပင်အဲတို့ အိမ်ကိုသာ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး အစောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပါနော်”

“ပိပိရီရီ လုပ်နော်။ ပြီးတော့ ညည်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် အဝတ်အစားတို့၊ အိပ်ရာလိပ်တို့လဲ ယူသွားကြဦး”

“ဒါတွေကို ယူနေလို့ သိပ်အချိန်မရှိဘူး ဒေါ်လေးဝမ်း။ မြန်မြန် သွားမှဖြစ်မယ်။ တော်တော်ကြာ သူတို့ ရောက်လာလို့ ရှိယင် ပင်အဲတို့ အားလုံး ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

“ကဲ ကဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ မြန်မြန်လုပ်ကြ” ဟုဆိုကာ ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ဒေါ်လေးဆင့် တခြားသို့ အာရုံ မရောက်အောင် စကားပြောလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပင်အဲနှင့် အစေတော်များသည် ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်တို့ကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြင်ဆင်လျက်ရှိလေ၏။

“ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်ပုံ မပေါ်စေနဲ့နော်။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ယင် အဘွားလူ ပြန်ဖို့ ရထား အငှားခိုင်းလို့ ငှားတယ်လို့ ပြော”

သို့ဖြင့် နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်မှ အစေခံများကို ရထားတစ်စင်း အငှားခိုင်းလိုက်လေ၏။ ပင်အဲသည် ချောချီကို အဘွားလူ၏မြေး ချင်အဲနှင့် တူအောင် အဝတ်အစား ပြောင်းဝတ်ပေးပြီး အပြင်သို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ သူကိုယ်တိုင် မှာလည်း အဘွားလူကို လိုက်ပို့သလိုလိုနှင့် လူအလစ်တွင် ရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် စံအိမ်ဝင်းကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်မှာ မကြာခင်ကမှ ဖွင့်ထားခဲ့သည့်တိုင် ဝင်းစောင့် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိလေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အစေခံအချို့ ရှိသော်လည်း ထိုမျှကြီးသော ဝင်းကြီးထဲတွင် နေရာတကာကို လိုက်၍ ဂရုစိုက်မနေနိုင်ကြချေ။ ထို့ပြင် အစေခံ အများစုမှာလည်း

ဒေါ်လေးဆင့်ကို မုန်း၍ ပင်အဲကို ချစ်ခင်ကြသည့် အစေခံများသာ ဖြစ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် သိသူများကလည်း ဘာမျှမပြောကြဘဲ ချောချိကလေး လွှတ်မြောက်ရေး အတွက် အားပေးကူညီခြင်း ပြုကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် စကားကောင်းလျက်ရှိသည့် ဒေါ်လေးဆင့်မှာကား ထို အကြောင်းများကို စိုးစဉ်းမျှ မရိပ်မိချေ။

သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးဝမ်း မှာကား ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ ဒေါ်လေးဝမ်းသည် စကားအနည်းငယ် ပြောဆို ပြီးနောက် ပေါက်ကြည်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ဒေါ်လေးဝမ်း၏ အမူအရာပျက်နေသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ကြည်က အကျိုးအကြောင်းကို မေးလေ၏။ ဒေါ်လေး ဝမ်းက အကျိုးအကြောင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြောပြလေ၏။

“အလိုလေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒေါ်လေးရယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ကျီယွန်ကို လိုက်ရှာပြီး ဒီကိစ္စကို ဆက်မလုပ်ဖို့ပြောယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ကျီဟုန်ရော၊ ကျီယွန်ရော ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှာလို့ မတွေ့ဘူး”

“ဒီလိုဆိုယင် ဒေါ်လေးဝမ်း ဘာမှ မသိချင်ယောင် နေလေ။ ဒီကိစ္စတွေကို ပေါက်ကြည် ဒေါ်လေးဆင့်ကို သွားပြောချည်မယ်”

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလေ၏။ သို့ရာတွင် လောလောဆယ် ထိုအကြောင်းကို ရပ်ဦးမည်။

ပြည်နယ်မှ မင်းသားသည် သူ့စံအိမ်အတွက် အစေတော်အချို့ ဝယ်ယူရန် စိတ်ကူးလျက်ရှိရာ အောင်သွယ်ပွဲစားများ စကားကို ကြားရသည့်အတွက် ချောချိကို ကြည့်ရန် လူများကို လွှတ်လိုက်လေ၏။ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ အကျိုးအကြောင်းကို မေးရာ လွှတ်လိုက်သူများမှာလည်း လိမ်မပြောရဲသည့်အတွက် အမှန်ကို ပြောပြကြလေ၏။

အစေတော် မိန်းကလေးမှာ မျူးမတ်အိမ်ထောင်စု တစ်ခုမှ လာသူ ဖြစ်ကြောင်းကို သိသည့်အခါတွင် မင်းသားက

“အလို တယ်လဲ မိုက်လုံးကြီးတဲ့ကောင်တွေ ပါလားဟင်။ ဒီလိုလုပ်ယင် အားလုံး အရှက်တကွဲ ကိုယ်ကျိုးနည်း ကုန်ကြမှာပေါ့။ ကဲ ငါလဲ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို အခစားဝင်ပြီး နယ်ကိုပြန်ရတော့မယ်။ ဒီကိစ္စကို လာပြောတဲ့လူကို ဖမ်းသာ ထားလိုက် ကြတော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ကျီဟုန်တို့သည် ချောချိ၏ ဇာတာကို လာရောက်အပ်သည့် နေ့တွင် မင်းသား၏ အစေတော်များက

“ကိုယ်တော်လေးက အမိန့်ပေးသွားတယ်ဗျ။ ကျီဆွေမျိုးစုက

သမီးကညာ တစ်ယောက်ကို သာမန်မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို
ရောင်းလားဝယ်လား လုပ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူကို ချက်ချင်းဖမ်းပြီး ရုံးတင်
တရားစွဲရမယ်တဲ့။ ဒီလို ရွှေလက်ထက်တော်မျိုးမှာ ဒါမျိုးဘယ်မှာ
အဖြစ်ခံနိုင်ပါ့မလဲတဲ့”

ဤတွင် ဝမ်ကျင်းနှင့် ကျီယွန်တို့လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်
ပြန်ပြေးကြလေ၏။ အစက ဤသို့မှန်း မသိသဖြင့် လုပ်မိကြောင်း ပြောဆိုကာ
သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူစုခွဲ၍ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဝမ်ကျင်းတို့ သတင်းကို အိမ်တွင်ထိုင်၍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည့်
ကျီဟုန်သည် ဒေါ်လေးဝမ်က ခေါ်သည်ကို ကြားရသည့်အခါတွင်
ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေပြီ။ ကျီယွန် တစ်ယောက်တည်း
ပြန်လာသည်ကို မြင်သည့် အခါတွင် “ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား” ဟု
စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးလေ၏။

ကျီယွန်က ခြေထောက်ကို ဆောင့်လျက်

“ပြေလည်ရဲ့လား လုပ်မနေနဲ့ ကိုယ့်လူရေ။ မိုးမီးလောင်ပြီ။
တစ်ယောက်ယောက် သွားပြီး တို့မီးရှို့မီး လုပ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်” ဟု ဆိုကာ
သူတို့အား အစေတော်များက ပြောလွှတ်လိုက်သည့် အကြောင်းများကို ပြန်၍
ပြောပြကြလေ၏။

ကျီဟုန်မှာ အလန့်တကြား ဖြစ်ကာ

“ဟင် ဒီလိုဆိုယင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။ ကျွန်တော်ကဖြင့်
အဟုတ်မှတ်လို့ ဒေါ်လေးဆင့်ကို အကုန်သွားပြောခဲ့ ပြီးပြီ။ ခုတော့
ကျွန်တော်လဲ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့က သူတို့ကို
အခေါ်ခိုင်းလိုက်ကြောင်းဖြင့် အစေတော်များက လာပြောကြလေ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်သည် သူတို့ကို တဝင်းဝင်း တောက်သော မျက်လုံးများဖြင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“နင်တို့လုပ်ပုံ တယ်ပက်စက်ပါ ကလားဟင်။ ခုတော့ ပင်အဲနဲ့ ချောချိုကို
အမဲလိုက်သလို လိုက်သတ် ကြတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ သွား သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
အလောင်းကိုယူပြီးမှ ငါ့ဆီကိုပြန်လာခဲ့ကြ”

ကျီဟုန်နှင့် ကျီယွန်တို့သည် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကြလေ၏။ ကျီဟုန်သည်
ကြောက်လွန်းသဖြင့် စကားကိုပင် မပြောရဲတော့ချေ။ ကျီယုန်ကမူ ခေါင်းကို
ငုံထားရာမှ

“ကျွန်တော်တို့ အကြံအစည်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ရဲပါဘူးခင်ဗျာ သူတို့ကိစ္စကို စီစဉ်တာက ဦးလေးဆင့်နဲ့ ဦးလေး ဝမ်ကျင်း တို့ပါ။ ဒေါ်လေးဆင့်ကလဲ သဘောတူတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ ဇာတာကို သွားပြမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်ကလဲ ဒီကိစ္စကို သဘော မတူတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ နှိပ်စက်ညှင်းပန်းခြင်း မပြုရပါဘူး”

ဒေါ်လေးဝမ်က

“ဘာခုမှ နင်တို့နဲ့ မဆိုင်သလို လုပ်နေရတာလဲ။ ဇာတာပြပြီး သုံးရက်ကျော်ယင် ကလေးမကလေးကို လာခေါ်မယ်လို့ နင်ပဲ ဒေါ်လေးဆင့်ကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား ကျီဟုန်။ ဦးလေး ဦးကြီးတို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး ပို့မယ်လို့ နင်ပဲ ပြောခဲ့တယ်ဆို။ ကဲပါလေ၊ မင်းကို ဒါတွေ ခု မေးမနေတော့ ပါဘူး။ သွား၊ ချောချီကိုသာ လိုက်ခေါ်ချည်ပါ။ သူ့အဖေ ပြန်လာလို့ ရှိယင်တော့ မင်းတို့ဘာသာ ကြည့်ပြီး ရှင်းကြပေတော့”

ယခုအချိန်တွင် ဒေါ်လေးဆင့်မှာ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် စီးကျလျက် ရှိလေပြီ။ ဒေါ်လေးဝမ်ကား ကျီဟုန်ကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိလေ၏။

“နင့်အမေ မိချောဟာ အလကားကောင်မ၊ ဒီကောင်မက မွေးတဲ့ သားကလဲ ဘယ်ကောင်းနိုင်မှာလဲ ဟင်”

ဒေါ်လေးဝမ်သည် အစေတော်များကို ခေါ်ကာ သူ့ကို သူ့အဆောင်သို့ ပြန်အပို့ ခိုင်းလေ၏။

ကျီဟုန်၊ ကျီယွန်နှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်ပုံချလျက် ရှိလေ၏။

“ကဲ၊ တော်ကြပါတော့။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အပြစ် တင်နေလို့လဲ ကိစ္စမရှိဘူး။ ပင်အဲနဲ့ ချောချီဟာ သူတို့ဘာသာတော့ သတ်သေဟန် မထင်ပါဘူး။ ပင်အဲ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ယောက် အိမ်မှာ ဝှက်ထားမယ် ထင်တာပဲ”

ဒေါ်လေးဆင့်သည် ဝင်းရှေ့တံခါးပေါက်နှင့် နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ ဝင်းစောင့်များကိုခေါ်ကာ သူတို့ကို ကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိလေ၏။

“ပင်အဲနဲ့ ချောချီတို့ ဘယ်ထွက်သွားတာ မြင်ကြသတုံး၊ ပြောကြစမ်း”

သူတို့အားလုံးမှာ တစ်သံတည်း ဖြေကြလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုလေသံမျိုးနဲ့ မမေးပါနဲ့ သခင်မကြီး။ ကျွန်တော်တို့ သခင်မကြီး ဒေါ်လေးဝမ် မေးယင် ကျွန်တော်တို့ ဖြေမယ်။ မကျေနပ်လို့ ရိုက်နှက်ဆုံးမယင်လဲ ခံမယ်။ အမှန်ပြောရယင်တော့ သခင်လေး

ကျိလျှံ မရှိ ကတည်းက အပြင်ဘက်ဝင်းဝမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ ခင်ဗျ။
ဖဲရိုက်တဲ့လူက ရိုက်၊ အရက်သောက်တဲ့လူက သောက်၊ မိန်းမရှုပ်သူက ရှုပ်နဲ့။
ဒီသခင်လေးတွေ လုပ်ချင်သလို လုပ်နေကြတာ။ မဟုတ်လား သခင်လေးတို့”

ကျိယွန်နှင့် ကျိဟုန်တို့မှာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်တော့ပြီ။ ဒေါ်လေးဝမ်က
သူတို့ကို ချောချီအား လိုက်အရှာခိုင်း သည့်အခါတွင်မူ ကျိဟုန်တို့ တစ်သိုက်မှာ
မြေမျိုခံချင်စိတ်ပင် ပေါက်လျက် ရှိလေ၏။ ချောချီ၏ အစေတော်များမှာ
သူတို့ကို ရွံမုန်းကြီး ဖြစ်နေကြသည့်အတွက် သူတို့ကို သွားမေးလျှင်လည်း
အဖြေမှန်ကို သိရမည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဝမ်အားလည်း
ပြန်၍ မပြောရဲသည့်အတွက် သူတို့တစ်သိုက်သည် နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးများထံတွင်
လူစုခွဲ၍ လိုက်ရှာကြလေ၏။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြင့်
ဝင်းထဲမှ ဒေါ်လေးဆင့်သည် လည်းကောင်း၊ ဝင်းပြင်မှ ကျိဟုန်တို့
တစ်သိုက်သည် လည်းကောင်း အစေခံများကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးလျက်
ရှိကြလေ၏။

မကြာမီ စာပြန်ပွဲ စစ်ပြီးသည့်နေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်မှာ
သားဖြစ်သူ ပေါက်ယုနှင့် တူမြေးဖြစ်သူ ကျိလန် တို့ကို မျှော်လှလေပြီ။
ဉာဏ်ပိုင်းသို့ ရောက်သည်အထိ နှစ်ယောက်စလုံး မပေါ်လာသည့်အခါ၌
လီဝမ်းနှင့် ပေါက်ကြည် တို့သည် အစေခံများကို လွှတ်၍ စုံစမ်းခိုင်းလေ၏။
သို့ရာတွင် ပေါက်ယုနှင့် ကျိလန်တို့ကား ပြန်ရောက် မလာကြသေးချေ။
သတင်းလည်း ဘာမျှမကြားရချေ။ သို့ဖြင့် နောက်ထပ် လူလွှတ်၍
စုံစမ်းသော်လည်း မည်သည့်သတင်းကိုမျှ မကြားရသည့် အခါတွင်မူ
ဒေါ်လေးဝမ်၊ ပေါက်ကြည်နှင့် လီဝမ်းတို့မှာ ဆောက်တည်ရာမရ
ဖြစ်လာခဲ့ကြလေပြီ။

ဉာဏ်ပိုင်းချုပ်တွင် ကျိလန်ပြန်ရောက် လာသည့်အတွက်
ဝမ်းသာသွားကြ၏။

“ဟဲ့၊ နင့်အစ်ကို ပေါက်ယုကော”

ကျိလန်သည် ဒေါ်လေးဝမ်တို့ကိုပင် နှုတ်ဆက် ဂါရဝ မပြုနိုင်တော့ဘဲ
ငိုရှိုက်လျက် ရှိကာ

“အစ်.... အစ်ကိုပေါက်ယု မရှိတော့ဘူး ခင်ဗျ”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ နှလုံးကို လေရိုက်ကာ မူးမေ့လဲကျသွားလေ၏။
အနီးတွင် ရှိသည့် ဆွေယွန်နှင့် အခြား အစေတော်များက သူ့ကို အိပ်ရာပေါ်သို့
ပွေ့ချီကာ သတိရအောင် လုပ်ယူရလေ၏။ သတိရလာသည်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်မှာ
အော်ဟစ် ငိုယို နေပြန်လေပြီ။ ပေါက်ကြည်ကား စကားလည်းမပြောနိုင်ဘဲ

ငူငူကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

မာလာမှာလည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျကာ ကျီလန်ကို ပြစ်တင်လျက် ရှိလေ၏။

“မောင်လေးရယ်၊ ကိုယ်နဲ့အတူ ပါသွားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားတာကိုတောင် မသိလိုက်ဘူးတဲ့လား။”

“ကျောင်းဆောင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စားတော့လဲအတူတူ၊ အိပ်တော့လဲ အတူတူပဲ။ စာမေးပွဲ ဖြေတဲ့ဝင်း ရောက်တော့လဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စာဖြေတဲ့ ကျောင်းခန်းကလေးတွေက သိပ်မဝေးပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမြဲတွေ့နေ မြင်နေရတာပဲ။ ဒီနေ့မနက်တော့ အစ်ကိုပေါက်ယုက အလျင် စာဖြေ ပြီးသွားတယ် ခင်ဗျ။ အဖြေလွှာတွေကို အတူတူသွားအပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အတူတူ ထွက်လာခဲ့ကြ တာပဲ။

“ဒါပေမယ့် နဂါးပျံ ဝင်းတံခါးနားကို ရောက်တော့ အစ်ကို ပေါက်ယု လူအုပ်တွေထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လာကြိုတဲ့အစေခံတွေက ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။ လီကွေ့ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူမြင်လိုက်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် လူအုပ်ကြီးထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လီကွေ့နဲ့ တခြားလူတွေကို လိုက်အရှာခိုင်းထားပြီး ကျွန်တော်နဲ့ တခြားလူတွေလဲ စာပြန်ပွဲဖြေတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကျဉ်းလေးတွေထဲကို လိုက်ရှာကြည့်တယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် မတွေ့တော့ဘူး။ သူ့ကို လိုက်ရှာလို့ နောက်ကျနေတာ”

ဒေါ်လေးဝမ်ကား စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ငိုလျက်သာ ရှိလေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာ ပေါက်ယု ပျောက်သွားသည့် ကိစ္စကို အနည်းအကျဉ်း ရိပ်မိသလိုလို ရှိသည့်တိုင် မာလာမှာမူကား တစ်သက်လုံး ငိုနေတော့မည့်နှယ် ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။ ကျီချန်းမှာလည်း ဒေါ်လေးဝမ်တို့၏ အမိန့်ကို မစောင့်တော့ဘဲ လူတချို့ကို ခေါ်ကာ လိုက်ရှာရန် ထွက်သွားလေ၏။ ယွန်းစံအိမ်ကြီး ထဲတွင်မူကား စာပြန်ပွဲ ပြန်လာသူများကို ကြိုဆိုရန် ဧည့်ခံရန် ပြင်ဆင်ထားသည့် စားပွဲ သောက်ပွဲတို့မှာ လက်ဖျားဖြင့်ပင် မထိရသေးချေ။ ကျီလန်သည် ပင်ပန်းနေသည့်တိုင် ပေါက်ယုကို သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာမည် ပြုလျက်ရှိသဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်က တားထားရလေ၏။

“ကလေးရယ်၊ ဒေါ်လေးမှာ တစ်ယောက် ပျောက်ပြီးပါပြီ။ နောက်တစ်ယောက် အပျောက်မခံပါနဲ့တော့။ သွား သွား၊ နားချေတော့ လူလေး။ ပင်ပန်းလှပြီ”

သို့ရာတွင် ကျီလန်မှာ လိုက်ရှာမည် တကဲကဲ လုပ်နေသည့်အတွက်

မမယုနှင့် အခြားသူများကပါ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်း ဖျောင်းဖျရလေ၏။

အဖြစ်အပျက်မှန်ကို ရိပ်မိသည့် ဆီချွန်းကမူ

“မောင်လေး ပေါက်ယုဟာ သူ့ကျောက်စိမ်းတုံးကို ယူသွားသလား” ဟု မေးလေ၏။

“ယူသွားတာပေါ့။ သူ အမြဲ ဝတ်နေတဲ့ ဥစ္စာပဲ” ဟု ဖြေသည့်အခါတွင် ဆီချွန်းသည် မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြု တော့ချေ။

ပေါက်ယုထံမှ ကျောက်စိမ်းတုံးကို လုယူရန် ကြိုးစားခဲ့သည့် မာလာကမူ ပေါက်ယုကို ကိုရင်ကြီး သွေးဆောင် ခေါ်သွားလေပြီဟု သံသယ ဖြစ်လိုက်မိလေ၏။ ယခင်က ပေါက်ယု၏ ကြင်နာယုယမှုတို့ကို တွေးမိကာ ပုလဲလုံး ကဲ့သို့သော မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြလေ၏။

“တစ်ခါတလေမှာ ငါက သူ့ကို စ,ယင် စိတ်ဆိုးတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး နောက်ကျတော့ ပြေသွားတာချည်းပဲ။ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာလဲ အင်မတန် လှိုက်လဲ့ပျူငှာ ပါဘိသနဲ့။ ငါက စ,ဖန် များတဲ့အခါ ကျတော့ တစ်နေ့ကျယင် လောကီကိုစွန့်ပြီး ရဟန်းဝတ်မယ်လို့ သစ္စာဆိုခဲ့တယ်လေ။ အင်း၊ ခုအတိုင်းဆိုယင် တကယ်ပဲ ရဟန်း ဝတ်သွားသလား မသိဘူး” ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးလျက် ရှိလေ၏။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်သို့ တိုင်ခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ဘာသတင်းမျှ မကြားရသေးချေ။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ပူဆွေး သောက ရောက်ရလွန်းသဖြင့် မောနေလေပြီ။ လီဝမ်းက သွား၍ အနားယူရန် ဒေါ်လေးဝမ်ကို တောင်းပန်ခြင်း ပြု၏။ အခြားသူများက ဒေါ်လေးဝမ်ကို သွားရောက် ပြုစုနေစဉ် ဒေါ်လေးဆင့်သည် သူ့ အဆောင်ကို ပြန်သွားပြီး ကျီဟုန် မှာလည်း အပြင်သို့ လစ်ထွက်သွားလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်သည် ကျီလန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် အိပ်ရာသို့ လိုက်ပို့ပြီးလျှင် အိပ်မပျော်သော ညကို ကုန်ဆုံး လွန်မြောက်စေခဲ့လေ၏။

အရုဏ်တက်လောက်တွင် လိုက်ရှာသော အစေခံများ ပြန်ရောက်လာကြကာ နေရာအနှံ့ ရှာခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သခင်လေး ပေါက်ယု၏ အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောပြကြလေ၏။ ထို့နောက် ဆွေ့ကို၊ စမ်းယဉ်၊ ပေါက်ချင်းနှင့် ဒေါ်လေး လီတို့ ရောက်လာကြကာ သတင်းကိုလာ၍ မေးကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ရက်တွေ လွန်လာ ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်မှာ အစားအသောက်ကိုပင် စားသောက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

သို့ဖြင့် ဒေါ်လေးဝမ်သည် သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေစဉ် အစေတော် တစ်ယောက် ရောက်လာကာ

“ပင်လယ်ပိုင်းက အစေတော်တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။

မလေးတန်ချွန်းတို့လဲ မနက်ဖြန်မှာ ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်မယ်လို့ သတင်းပို့ပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုသတင်းကြောင့် ဒေါ်လေးဝမ်းမှာ အတော်အတန် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်တိုင် ပေါက်ယုအတွက် စိတ်မအေးသေးချေ။ ကြားသည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့တွင် တန်ချွန်းသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာ လေ၏။ အိမ်သူ အိမ်သားများသည် တန်ချွန်းကို မြို့ပြင်သို့ ထွက်၍ ကြိုရာ သားနားစွာ ဝတ်စားထားသည့် တန်ချွန်းမှာ ခါတိုင်းထက် လှပနေ လေ၏။

ချိုးကျလျက် ရှိသော ဒေါ်လေး ဝမ်း၏ မျက်နှာကို လည်းကောင်း၊ မျက်ခွံများ မို့ကာ နီရဲနေသော မျက်လုံးများဖြင့် အခြားသူများကို မြင်သည့်အခါတွင် လည်းကောင်း တန်ချွန်းမှာလည်း နှုတ်ပင် မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ငိုလျက်ရှိလေ၏။ သီလရှင် အဝတ်အစားဖြင့် ဆီချွန်းကို မြင်ရသည့်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ ပေါက်ယု ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း၊ မိမိတို့ မိသားစုတွင် ဒုက္ခသုက္ခများ ကြုံတွေ့ရခြင်း စသည့် သတင်းများကို ကြားသည့်အခါတွင်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်သည့်အတွက် တန်ချွန်းသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် တန်ချွန်းသည် ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေကာ ဒေါ်လေးဝမ်းကို ချောမောနှစ်သိမ့်ခြင်း ပြုသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဝမ်းလည်း ဖြေသာရာ ရသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် တန်ချွန်း၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရောက်လာ၍ အကျိုးအကြောင်းကို သိရသည့် အခါတွင် မိသားစု စိတ်ချမ်းသာစေရန်အတွက် အိမ်မှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ပြောလေ၏။ တန်ချွန်း လက်ထပ်စဉ်က လိုက်ပါသွား ကြသည့် အစေတော်များ သည်လည်း သူတို့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြသည့် အတွက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် တို့ကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ရှိလူအားလုံးမှာ ပေါက်ယု၏ သတင်းကို နေ့ညမပြတ် နားစွင့်လျက် ရှိကြလေ၏။

တစ်နေ့မနက် လင်းအားကြီး အချိန်လောက်တွင်မူ အပြင်ဝင်းတွင် အစောင့်ကျသည့် အစေတော်များသည် သတင်းကောင်းတစ်ခုကို အတွင်းဆောင်သို့ ယူလာကြလေ၏။ အစေတော်များသည် အကြီးတန်းအစေတော်များ ထံသို့ပင် ဝင်ခွင့် တောင်းမနေကြတော့ဘဲ အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြကာ “သတင်းကောင်း ပါတယ်ရှင်၊ သတင်းကောင်း ပါတယ်” ဟု အော်လာကြလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထိုင်ရာမှ လူးလဲထကာ

“ဟဲ့၊ ဘယ်က တွေ့ခဲ့ကြတာလဲဟင်၊ ချက်ချင်း ခေါ်လာခဲ့ကြ ပါတော့လား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သခင်လေးပေါက်ယု စာပြန်ပွဲ အောင်တယ်ရှင်။ သတ္တမဆင့် ရတယ်ရှင်”

“နို့ နေစမ်းပါဦး၊ ပေါက်ယုကကော ဘယ်မှာလဲ”

အစေတော်များက မည်သို့မျှ ဖြေဆိုခြင်း မပြုသည့်အခါတွင် ဒေါ်လေးဝမ်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။

“သတ္တမ ရတာ၊ ဘယ်သူလဲ”

တန်ချွန်းက မေး၏။

“သခင်လေး ပေါက်ယုရယ် ရှင်”

“သခင်လေး ကျီလန်လဲ အောင်တယ်ခင်ဗျ” ဟု အော်ပြောနေသော အစေခံများ၏ အသံများကိုလည်း ကြားရ လေ၏။

အစေတော်များသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြကာ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြ ပြီးလျှင် ကျီလန်မှာ အဆင့် တစ်ရာသုံးဆယ် နေရာတွင် ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောကြလေ၏။ လီဝမ်းမှာ သားဖြစ်သူ အောင်သည့်အတွက် ဝမ်းသာသည့်တိုင် ပေါက်ယု ကိစ္စ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်းကို ထုတ်၍ မပြရဲရှာချေ။ ဒေါ်လေးဝမ်မှာလည်း ကျီလန် အောင်သည့်အတွက် ဝမ်းသာသော်လည်း ခုနေ ငှါသားလေး ပေါက်ယုများ ရှိနေယင် တို့အားလုံး ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ ဟုတွေးရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

ပေါက်ကြည်ကား ထိုသတင်းများ ကြောင့်လည်း ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ထားရ လေ၏။

အားလုံးကပင် ဝမ်းသာကြောင်း ချီးကျူးစကား ပြောဆိုကြကာ

“ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေကြပါနဲ့။ ကံထူးတဲ့အတွက် စာပြန်ပွဲကိုတောင် ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ပြီပဲ။ လာမှာပေါ့။ ခုလို စာပြန်ပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားတော့ သူလိုလူဟာ မထင်မရှားနဲ့လဲ နေလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက် မသိယင် တစ်ယောက်တော့ သိမှာပေါ့”

ဒေါ်လေးဝမ်မှာ ထိုအားပေးမှုကြောင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးနိုင်လာလေ၏။ မိတ်ဆွေများကလည်း ဒေါ်လေးဝမ်ကို အစားအသောက် စားရန် တိုက်တွန်းကြလေ၏။

တတိယတံခါးတွင် အစောင့်ကျသည့် ပေမင်းကမူ

“သခင်လေးလဲ စာပြန်ပွဲ အောင်ပြီ။ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မရှာနိုင်ရမှာလဲ။ တွေ့အောင် ရှာမှာပေါ့” ဟု ကြိုးဝါးလေ၏။

မည်သို့ ရှာမည်နည်းဟု အပေါင်းအသင်းများက မေးသည့်အခါတွင် ပေ့မင်းက

“စကားပုံ ရှိတယ်ကွ။ “စာပြန်ပွဲ အောင်သူရဲ့ သတင်းဟာ ကမ္ဘာချဉ်းအောင် ပြန့်တယ်” တဲ့။ သူသွားရာမှာ သူ့ကို လူတွေက သိကြမှာပေါ့။ တွေ့ယင် သူ့ကို ပြန်ပို့ကြမှာပေါ့”

အတွင်းဆောင်မှ လူများကမူ သူ့စကားကို ကြားသည့်အခါ၌

“ဒီသူငယ်တော်ကလေးက ရိုင်းပေမယ့် သူပြောတဲ့ စကားကျတော့လဲ နတ်စကားထွက် ဆိုသလို ဟုတ်သလိုလို ရှိသားပဲ” ဟု ပြောကြလေ၏။

ဆီချွန်းကမူ

“မောင်လေးပေါက်ယုဟာ ကလေးလေး တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ သူ့လို လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပျောက်သွားနိုင်မှာလဲ။ ဆီချွန်းအထင်ကို ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ မောင်လေး ပေါက်ယုဟာ လောကီကို စွန့်ပြီး သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်သွားပြီ ထင်တာပဲ။ အဲဒီလိုသာ သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်သွားရိုး မှန်ယင်တော့ ရှာဖို့ တော်တော်ခက်သွားပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် အခြားသူများသည် ငိုကြပြန်လေ၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရှေးတုန်းကတည်းက လူတွေဟာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို စွန့်ပြီး ဘုရားဆုကို ပန်ခဲ့ကြတယ်။ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင်းနဲ့ မဂ်ဖိုလ်ကို ဆိုက်သွားခဲ့ကြတဲ့ သာဓကတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တာပဲ” ဟု လီဝမ်းက ပြောလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်းက ငိုရှိုက်ရာမှ

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ မိဘကိုတောင် ဒီလောက်ပစ်ပယ်သွားတဲ့ သားဟာ ဘယ်နှယ်လုပ် ဘုရားဆုကို ပန်တဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်ကြံနိုင်မှာလဲ”

တန်ချွန်းက

“လူတွေဟာ တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာယင် သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ မောင်လေးပေါက်ယုဟာ ပါးစပ်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းတုံးငုံပြီး မွေးလာခဲ့တဲ့အတွက် ကောင်းတယ်လို့ အားလုံးက ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ အဲဒါကြောင့် ဒုက္ခတွေ တွေ့နေရပြီ မဟုတ်လား။ ဒီလို ပြောလို့ သမီးကို စိတ်မဆိုးနဲ့တော့ မေမေ။ မဟုတ်ကာမှ လွဲရော မောင်လေး ပေါက်ယုဟာ နောက်ရက် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပြန်တွေ့ယင်တွေ့၊

မတွေ့ယင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ။ လွယ်မွေးခဲ့တဲ့သား မဟုတ်တော့ဘူး လို့ဘဲ အောက်မေ့လိုက်ပေတော့။ တကယ်လို့ မောင်လေးပေါက်ယုဟာ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး တစ်နေ့မှာ မင်္ဂလမ်းကို ရှာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်သွားတယ် ဆိုယင်လဲ မေမေရဲ့ ရှေးပရံပရက ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံ ကြောင့်လို့ပဲ အောက်မေ့ပြီး သာဓုခေါ်ပါ မေမေ”

ပေါက်ကြည်က မည်သို့မျှ မပြောချေ။ သို့ရာတွင် မာလာ မှာမူ ရတက်မီး အရှိန်မသေ၊ ဗလောင်ဆူဝေကာ မူးမေ့ လဲကျသွားလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်က မာလာကို သူ့အခန်းသို့ ပွေ့ယူသွားရန် အစေတော်များအား အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ချောချိုကို ရှာမတွေ့သည့်အတွက် စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲတွင် ပေါက်ယုနှင့် ကျီလန်တို့ စာပြန်ပွဲ အောင်သွားပြီဟု ကြားရသည့်အခါ၌ ကျီဟုန်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ကာ ကျီချန်းနှင့် ကျီယွန်တို့ကိုသာ အပြစ်တင်လျက် ရှိလေ၏။ မိမိ၏ အစ်မရင်းဖြစ်သူ တန်ချွန်း ပြန်လာပြီဆိုသည့် အခါတွင်မူ ထိုကိစ္စကို ပြန်ကောက်ဦးမည်မှာ သေချာနေလေပြီ။ တန်ချွန်းနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်ပုန်းနေ၍လည်း မဖြစ်ပြီ။ ထိုရက်များ အတွင်း၌ ကျီဟုန်မှာ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျီလန်သည် ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ အခစား ဝင်ကာ စာပြန်ပွဲ အောင်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လျှောက်ထားရလေ၏။ ချန်ပေါက်ယု မှာလည်း သူတို့လို စာပြန်ပွဲ အောင်သည်ဟု သိရလေ၏။ ပေါက်ယု ထူးဆန်စွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် အကြောင်းကို သိရလျှင် ချန်ပေါက်ယု ကလည်း စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောပြလေ၏။

စာပြန်ပွဲ အောင်မြင်သော စာဖြေသူများ၏ အဖြေလွှာများကို ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားထံသို့ ဆက်သလေရာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက ထိုအဖြေလွှာများ အားလုံးကို ကြည့်ပြီးလျှင် ချီးမွမ်းစကား မိန့်ကြားတော်မူ၏။ သတ္တမ ဆင့်မှ အောင်မြင်သည့် ပေါက်ယုမှာ ကျင်လင်းမြို့ ဇာတိဖြစ်ကြောင်း သိရသည့် အခါတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက

“ဟဲ့ နေစမ်းပါဦး။ အဲဒီ ပေါက်ယုဆိုတာ မြောက်နန်းမတော်ရဲ့ ဆွေမျိုးဖြစ်တဲ့ ကျီဆွေမျိုးစုကလား” ဟု မေးတော် မူလေ၏။

ဝန်ကြီးများသည် ထိုအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်း၍ ပေါက်ယု ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းနှင့် ကျီချိန်ထံမှ ဆွေစဉ် မျိုးဆက်များ အကြောင်းကို သိခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသည် ကြင်နာသနားတော် မူတတ်သည့် အားလျော်စွာ ကျီဆွေမျိုးစုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်တင်လွှာ တစ်စောင် တင်သွင်းရန် ဝန်ကြီးများကို

အမိန့် ချမှတ်တော် မူလိုက်၏။

ထိုနောက် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသည် ကျိရဲ့၏ အမှုအကြောင်းကိုလည်း ထပ်မံစုံစမ်းစေပြီးလျှင် တွေ့ရှိချက်များကို တင်ပြရန် အမိန့်ချတော်မူ၏။ တောင်ပိုင်းတွင် ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းလျက် ရှိသော လူဆိုးများကို အောင်မြင်စွာ နိုင်နင်း နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် နိုင်ငံတော်သည် အေးချမ်းသာယာလျက် ရှိကာ လူထုများသည်လည်း ကျေနပ်ရောင့်ရဲစွာ ရှိကြသည် ဟူသော အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ရသည့်အခါ၌ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသည် ဝမ်းမြောက်တော် မူသည် ဖြစ်၍ ထိုသို့လုပ်ဆောင်ခဲ့သူများကို ချီးမြှင့်မြှောက်စားရန်နှင့် အထွေထွေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ထုတ်ပြန်ရန် အမိန့်တော် ချမှတ် လေ၏။

ကျိလန်သည် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ပြန်လာကာ စာစစ်ဝန်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီးနောက် အထွေထွေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ထုတ်ပြန်ကြောင်းကို ဒေါ်လေးဝမ်အား ပြောပြလေ၏။ အိမ်သားများမှာ ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိကြကာ ပေါက်ယုလည်း ပြန်လာတော့မည်ဟု မျှော်လင့်လျက် ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေကား ဝမ်းအသာကြီးသာကာ ဆွေဖန်ကို ပြန်၍ ရွေးရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေပြီ။

တစ်နေ့သ၌ ချန်ပေါက်ယု၏ ဖခင်ချန်နှင့် တန်ချွန်း၏ ခင်ပွန်းတို့သည် စာပြန်ပွဲ အောင်သည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြောဆိုရန် ရောက်လာကြသဖြင့် ကျိလန်တို့က ထွက်၍ ဧည့်ခံကြလေ၏။ ကျိလန်သည် ချက်ချင်းပင် ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြေးလာကာ ဝင်းထိန်သော မျက်နှာဖြင့်

“ဒေါ်လေး ဝမ်ရေ၊ ဝမ်းသာစရာ သတင်းကောင်း ကြားခဲ့ရတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက ဦးကြီးကျိရဲ့ကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်ပြီတဲ့ခင်ဗျ။ ဦးလေးကျိချန်လဲ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရတဲ့အပြင် နိန်စံအိမ်ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ဘွဲ့မည်ရည်တို့ကိုလဲ ဆက်ခံပိုင်ခွင့် ပြန်လည်း ပေးသနားလိုက်ပြီတဲ့ ဦးကြီးကျိချိန် ကတော့ ယွန်းစံအိမ်ကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ဘွဲ့မည်ရည်ကို ဆက်ခံရမယ်တဲ့။ ယွန်ကူ နယ်စားဘွဲ့ကို ဆက်ခံရမယ်တဲ့။ မယ်မယ့်အတွက် ပူဆွေးချိန်ကာလ ပြီးယင် ပြည်သူ့လုပ်ငန်းဌာန ဒုတိယဝန်ကြီးအဖြစ်လဲ ခန့်အပ်တော် မူလိုက်တယ်တဲ့။ သိမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းများကိုလဲ ပြန်လည် ပေးတော် မူမယ်တဲ့”

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ အစ်ကိုပေါက်ယု ရေးတဲ့ စာစီစာကုံးကို သိပ်သဘောကျပြီး ဘယ်သူလဲလို့ မေးတော့ မြောက်နန်းမတော်ရဲ့ မောင်အငယ်ဆိုတာ သိတော့ ဝမ်းသာတော်မူသတဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့ကို ရွှေနန်းတော်ကို ဆင့်စမ်းလို့ မိန့်သတဲ့။ ဒီတော့ ပေကျင်ကိုယ်တော်ကြီးက

သူညီဝမ်းကွဲ ဖြစ်တဲ့ ကျီလန်ရဲ့ အဆိုအရ ပေါက်ယုဟာ စာပြန်ပွဲ ပြီးတဲ့နောက် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့အကြောင်း၊ လိုက်ရှာသော်လဲ မရတော့ကြောင်း လျှောက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက ရွှေမြို့တော်မှာ ရှိတဲ့ မြို့စောင့်တပ်တွေအားလုံး အဲဒီ ပျောက်သွားတဲ့ သူငယ်ကို လိုက်ရှာကြလို့ အမိန့်တော် မှတ်လိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ စိတ်အေးအေးသာ နေပေတော့ ဒေါ်လေးဝမ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က အရှာခိုင်းပြီဆိုတော့ အစ်ကိုပေါက်ယုကို မတွေ့ဘဲ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။”

ဒေါ်လေးဝမ်နှင့် အခြားသူများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုလျက် ရှိကြ လေ၏။ ကျီဟုန် တစ်ယောက်သာလျှင် အဘွားလူ၊ ပင်အဲတို့နှင့်အတူ ပါသွားသော ချောချိကလေးကို တစ်မြို့လုံးအနှံ့ လိုက်ရှာ၍ မတွေ့နိုင်သဖြင့် မောလျက် ရှိလေ၏။ အဘွားလူသည် ရွာသို့ရောက်သော် ချောချိကို ကောင်းစွာပြုစုလျက် အသန့်ရှင်းဆုံးသော အခန်းကိုပေး၍ လှည်းကျင်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ပင်အဲနှင့် ချောချိတို့ကို ထိုအခန်းတွင် ထားလေ၏။ အစားအသောက်မှာ တောအစားအသောက်ပင် ဖြစ်သည့်တိုင် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ပြီး ချင်အဲက အမြဲ လာရောက်နေသဖြင့် ချောချိမှာ တောတွင် ပျော်နေလေပြီ။

ရွာမှ လူချမ်းသာများသည် ကျိစံအိမ်မှ အမျိုးကောင်း သမီးကလေး တစ်ယောက် အဘွားလူတို့ အိမ်သို့ ရောက်နေသည်ဟု ကြားရသည့်အခါတွင် လာ၍ ကြည့်ကြပြီး နတ်ဘုံမှ နတ်သမီးကလေးတစ်ပါး ဘုံပြတ်၍ ကျလာသည် လောဟုပင် ထင်ကြလေ၏။ အချို့က သစ်သီးဝလံများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ လာရောက်ပေးကြပြီး အချို့ကလည်း တောမှ ပစ်၍ ရလာသည့် အသားများကို လာရောက်ပေးကြသဖြင့် အဘွားလူတို့အိမ်မှာ အဝင်အထွက် မစဲဘဲ တသဲသဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအထဲတွင် အချမ်းသာဆုံးမှာ လယ်မြေဧကပေါင်းများစွာ ပိုင်သည့် ချူ ဆိုသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ယင်းတို့ သားငယ်မှာ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်ခန့် ရှိပြီး ရုပ်ချောသည့်ပြင် ဉာဏ်လည်းထက်မြက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတွက် ဆရာ တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ စာသင်ပေးလျက်ရှိရာ ယခုအချိန်တွင် ပြည်နယ်စာပြန်ပွဲကို အောင်မြင်ပြီးခဲ့လေပြီ။ ချူ၏ အမေသည် ချောချိကို မြင်သည့်အခါတွင် အားကျကာ “အင်း တို့တောသူ တောင်သားတွေနဲ့ မှူးမတ်ရဲ့ စံအိမ်က သမီးတွေနဲ့ မထိုက်ပါဘူး။” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

အဘွားလူသည် သူ တွေးနေသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သဖြင့်

“ဒီက တူမကြီး ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာ သိပါသတော်။ ကျုပ် ပြောပေး ရမလား” ဟု မေးလေ၏။

“စိတ်မကူးရဲပါဘူး အဘွားလူရယ်။ သူတို့က အထက်တန်းစား
ရွှေမြို့တော်သူတွေ၊ ကျွန်မတို့လိုဟာမျိုးနဲ့ ဘယ်မှာ လက်ဆက်ချင်ပါ့မလဲ”

“ကြည့်သေးတာပေါ့” ဟု အဘွားလူက ပြောလေ၏။ ထိုကိစ္စကို ဤတွင်
ရပ်ခဲ့တော့မည်။

အဘွားလူသည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျိစံအိမ်မှ ဆွေမျိုးများ၏
သဘောထားကို သိလိုသဖြင့် သမက်ဖြစ်သူ ပန်အဲကို မြို့သို့လွှတ်လိုက်လေ၏။
ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျိဆွေမျိုးစုတို့၏ စံအိမ်လမ်းမကြီး
တစ်လျှောက်တွင် ရထားများ၊ သံလျင်းများ၊ လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့်
ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် စုံစမ်းကြည့်ရာ

“ကိုယ့်လူ မသိဘူးလား။ နိန်စံအိမ်နဲ့ ယွန်းစံအိမ်ကြီးက အကြီးအကဲတွေ
ပြန်ရောက်လာကြပြီလေ။ သူတို့ ရုပ်သိမ်းခံရတဲ့ ရာထူးတွေကို ပြန်ရကြပြီး
ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းခံရတဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ပြန်ရကုန်ကြပြီလေ။ သူတို့
ပြန်ပြီး ကောင်းစားပြန်ပြီပေါ့။ အဲ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ စာပြန်ပွဲကို အောင်တဲ့
သူတို့သား သခင်လေးပေါက်ယု ကတော့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားပြီဗျ”

ပန်အဲသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ရွာသို့ပြန်တော့မည် ပြုစဉ်
မြင်းစီးယောက်ျားတချို့သည် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်း၍ စီးလာကြကာ ဝင်းဝတွင်
မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကြသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဝင်းစောင့်များသည်
ခူးထောက်၍ အရိုအသေ ပေးကြလေ၏။

“သခင်လေး ကျိလှုံ ပြန်လာပြီလား။ သခင်ကြီး ကျိရဲ့ကော
နေထိုင်ကောင်းရဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီကွာ။ ဘုန်းတော်ကြောင့် ဦးကြီးကျိရဲ့လဲ မကြာခင် အိမ်ကို
ပြန်ရောက်တော့မှာပါ။ နေစမ်းပါဦး။ ရထားတွေ များလှသည်လား။ ဘယ်က
ရထားတွေလဲ”

“ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အမိန့်အရ
ပြန်လာပို့တဲ့ ရထားတွေ ခင်ဗျ”

ထိုအခါတွင် ထိုလူသည် လေထဲတွင် လမ်းပျောက်သူကဲ့သို့
မြောက်ကြွကြွ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိုလူမှာ ကျိလှုံ
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပန်အဲ ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်၏။ ပန်အဲသည် နောက်ထပ်
စောင့်ကြည့် မနေတော့ဘဲ မြင်းဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကာ အကျိုးအကြောင်းကို
အဘွားလူကို ပြောပြလေ၏။

ထိုသတင်းကိုကြားလျှင် အဘွားလူလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့်
ချောချိုကို ပြောပြလေ၏။

“အဘွားလူရဲ့ ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ် အဘွားလူ။ အဘွားလူသာ ကြည့်ပြီး မစီစဉ်ဘူး ဆိုယင် မလေးချောချိဟာ ဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

ချောချိမှာလည်း ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ကျိလျှံထံ စာအပို့ခိုင်းလိုက်သည့် လူသည် ပြန်ရောက်လာကာ

“သခင်လေးကျိလျှံက သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့။ ခု ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်ပြီး သခင်မလေးကို ရွှေမြို့ တော်ကို ပြန်ပို့ပါတဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ငွေတွေ အများကြီး ဆုချလိုက်တယ် ခင်ဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

အဘွားလူသည် ထိုသတင်းကြောင့် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် လှည်းနှစ်စီးကို ပြင်စေပြီးလျှင် ချောချိကို တစ်စီး ပေါ်သို့ အတက်ခိုင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်တွင် ချောချိတို့မှာ အဘွားလူတို့ထံတွင် ပျော်နေသဖြင့် မခွာရက် နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ချင်အဲ မှာလည်း သူနှင့် မခွဲလိုသဖြင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက် ရှိလေ၏။ ဤတွင် အဘွားလူ နှင့် ချင်အဲတို့သည်လည်း လှည်းတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ကာ သူတို့နှင့်အတူ ရွှေမြို့တော်ရှိ ယွန်းစံအိမ်ကြီးသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ ကြလေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိရဲသည် နယ်ခြားသို့ အပို့ခံရစဉ် အကြီးအကျယ် နာမကျန်း ဖြစ်သည်ဟု ကြားရသည့်အခါ၌ ကျိလျှံသည် စိတ်ပူကာ ဒုန်းစိုင်း၍ လာခဲ့ပြီးနောက် သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ဖက်၍ ငိုကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မကြာမီမှာပင် ကျိရဲမှာ ပြန်၍ ကျန်းမာလာခဲ့၏။ ချောချိ၏စာကို ရသည့်အခါတွင် ကျိလျှံသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိရဲအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့စေ၏။ လမ်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ထုတ်ပြန် ကြောင်းကို ကြားရသည့်အတွက် ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့သည်တွင် နှစ်ရက်အကြာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော် ထုတ်ပြန်သည့် နေ့တွင် အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်ကို လက်ခံယူရန် အိမ်တွင် ယောက်ျား ကြီးကြီးမားမား ဟူ၍ မရှိသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဆင့်မှာလည်း ကြံရခက်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိလန် ထွက်၍ လက်ခံရန် မှာသည်။ ငယ်သေးသည့် အတွက် မသင့်လျော်ချေ။ ယခု ကျိလျှံ ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံမှာ စကား ပြောချိန်လည်း မရသည့်အတွက် ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှေ့ဆောင်သို့ ထွက်ကာ အမိန့်တော်ကို လက်ခံယူရလေ၏။

ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အမှုထမ်းများသည် ကျိလျှံ ဖခင်ရှိမရှိကို မေးမြန်းပြီးနောက်

“ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူဖို့ မနက်ဖြန်ကျယ် ရွှေတိုက်တော်ကို လာခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ နိန်စံအိမ်ကြီးကို ပြန်နေခွင့် ပေးတော်မူလိုက်ပြီ” ဟု ပြောဆို၍ ပြန်သွားကြလေ၏။

ကျိလျှံသည် အမှုထမ်းများကို ဝင်းပြင်သို့ လိုက်ပို့စဉ် တောလှည်းများအား ဝင်းစောင့်များက တားနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလှည်းများမှာ ချောချိုကို လိုက်ပို့သောလှည်းများ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျိလျှံ တွက်လိုက်၏။

“ခွေးသားတွေ၊ ငါရှိတုန်းမှာ ငါ့ကိုလိမ်ကြတယ်။ ငါမရှိတုန်း ကျတော့လဲ ငါ့သမီးလေးကို ထွက်ပြေးအောင် လုပ်ကြတယ်။ ခု ငါ့သမီးလေးကို ပြန်လာပို့တဲ့ အခါကျတော့လဲ လမ်းက ဆီးပိတ်ကြတယ်။ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အငြိုးကြီးနေကြ ရတာလဲဟင်”

ကျိလျှံသည် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မသိဘဲ မိမိတို့ကိုသာ မာန်မဲဆူပူတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကို အစေခံများ သိပြီသား ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုမူ ကျိလျှံသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ကို မိမိတို့ ထက်ပင် စုံလင်စွာ သိရှိနေလေပြီ။ အစေခံများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်၍ အရှိအသေ ပေးရင်း

“သခင်လေး မရှိတော့တဲ့ နောက်မှာ တချို့လဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေကြပါတယ်။ တချို့လဲ အလုပ်က ခွင့်ယူ သွားကြပါတယ်။ ကိစ္စအားလုံးကို သခင်လေးကျိဟုန်၊ ကျိယွန်တို့ စီမံနေကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး”

“စကားများ မနေကြနဲ့။ ငါ အလုပ်ပြန်ဝင်တဲ့ နေ့ကျယ် မင်းတို့နဲ့ စာရင်းရှင်းရမယ်။ ခုလောလောဆယ်မှာ အဲဒီ လှည်းတွေကို ဝင်းထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်”

အတွင်းဆောင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကျိလျှံသည် ဒေါ်လေးဆင့်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုဘဲ ဒေါ်လေးဝမ် ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ ဒူးထောက်၍ ကန်တော့လေ၏။

“ချောချိုကလေး ချောချောမောမောနဲ့ ပြန်ရောက်ပါပြီ ဒေါ်လေးဝမ်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဒေါ်လေးဝမ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ။ ကျိဟုန်ကိုတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မရှိတုန်းမှာ အိမ်ကို မှုန်ဆန်ခြယ်လှယ်နေသူက ကျိယွန်ပါ။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလဲ သူပဲ

ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ ခုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်တော် ခရီးသွားတာ ဘယ်လောက်များ ကြာလို့လဲ။ အလွန်ဆုံးရှိယင် နှစ်လလောက်ပဲ ရှိတော့မပေါ့။ ခုပြန်လာတော့ တစ်အိမ်လုံးကို ပြောင်းဆန်နေတာပဲ။ ဒီတော့ ဒီကောင်ကို ဒီမှာ ကြာကြာထားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး ခင်ဗျ။ မောင်းနှင် ထုတ်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်”

“သူတင် မဟုတ်ဘူး။ မင်းယောက်ဖ ဝမ်ကျင်းဆိုတဲ့ ကောင်လဲ ကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်။ ဒီလူတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ဆွေယွန်က ချောချီ ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုနေစဉ် ချောချီသည် သူတို့ကို လာ၍ ကန်တော့နှုတ်ဆက်လေ၏။ သူတို့ ခွဲခွာသွားရသည်မှာ ဘာမျှ မကြာသေးသည့်တိုင် သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်ပြေး ရသည်ကို တွေးမိသည့်အခါတွင် ဒေါ်လေးဝမ်မှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိပြီး ချောချီမှာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။

ကျိလျှံသည် အဘွားလူကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ဒေါ်လေးဝမ်ကမူ အဘွားလူကို သူ့ဘေးတွင် အထိုင် ခိုင်းကာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံကို မြင်သည့်အခါတွင် ပင်အဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေ လည်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျိလျှံမှာ လူတွေထဲတွင် ဖြစ်သည့်အတွက် ပင်အဲအား မိမိ၏ ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြော၍ မရဘဲဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံမှာ ပင်အဲ၏ စိတ်ထားကို အထင်ကြီးပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျိရဲ့ ပြန်လာလျှင် သူ့ကို ခွင့်ပန်ကာ ပင်အဲအား မယားကြီး အရာသို့ မြှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို တော်ဦးမည်။

ချောချီ ပျောက်နေသည်ကို ကျိလျှံ သိသည့်အခါတွင် သူ့အား အပြစ်တင်မည်ကို ဒေါ်လေးဆင့် စိုးရိမ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျိလျှံသည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဒေါ်လေးဝမ်ကို သွားတွေ့သည်ကို သိရလျှင် ဒေါ်လေးဆင့်မှာ သာ၍ပင် လန့်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးဆင့်သည် အစေတော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ စနည်းနာခိုင်း လိုက်လေ၏။ အစေတော် မိန်းကလေး ပြန်ရောက်လာကာ ချောချီနှင့် အဘွားလူတို့ကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ပြောသည့် အခါတွင် ဒေါ်လေး ဝမ်သည် မိမိအား သားနှင့် ရန်တိုက်ပေးရန် အတွက် အားပေးနေသည်ဟု သံသယ ဖြစ်မိလေ၏။ ထို့ပြင် ထိုသတင်းကို ပင်အဲ မည်သို့ သိသွားလေသနည်း ဟုလည်း တွေးကာ စိတ်ဆိုးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် ချောချီသည် ပင်အဲ၊ အဘွားလူ၊ ဒေါ်လေးဝမ် တို့နှင့်အတူ

ဝင်လာလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်က ကျီယွန်နှင့် ဝမ်ကျင်း တို့ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောလျက်ရှိလေ၏။

“မဆင့်ကတော့ သူတို့ ပြောတာလောက်ကိုပဲ သိတာကိုး။ လာပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတယ် ဆိုတော့ ရိုးရိုး သားသားပဲ ထင်မှာပေါ့။ အပြင်မှာ သူတို့တစ်တွေ ကျိတ်ကြံနေတာကို ဘယ်နှယ်လုပ် သိပါ့မလဲ။ မဆင့်မှာ ဘာမှ တာဝန် မရှိပါဘူး” ဟု ဒေါ်လေးဝမ်က ပြော၏။

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်လေးဆင့်မှာ မျက်နှာနီရဲကာ မိမိ ဆုံးဖြတ်သည်မှာ မှားသွားကြောင်း၊ ဒေါ်လေးဝမ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကြောင်းဖြင့် ဝန်ခံလေ၏။ ထိုနောက်မှစ၍ ဒေါ်လေးဆင့်နှင့် ဒေါ်လေးဝမ်တို့မှာ ယခင်ကထက် ပို၍ သင့်မြတ် သွားကြလေ၏။

ပင်အဲနှင့် ချောချီတို့သည် ဒေါ်လေးဝမ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပေါက်ကြည်ကို သွား၍ နှုတ်ဆက်ကြကာ မိမိတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြကြ၏။

ပင်အဲ က

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ သနားကြင်နာတော်မူတဲ့ အတွက် ခု ပင်အဲတို့ မိသားစုကို ပြန်လည် မြှောက်စားလို့ အဆောင်အယောင်တွေ ပေးသနားတော်မူပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သခင်လေး ပေါက်ယုလဲ ပြန်လာတော့ မှာပါ မလေးပေါက်ကြည်ရယ်”

ထိုစဉ် ချူဝမ်းသည် အမောတကော ပြေးလာကာ “လာကြပါဦး၊ မာလာ တစ်ယောက် သေတော့မယ်၊ မြန်မြန် လိုက်ခဲ့ကြပါ” ဟု လာခေါ်လေ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို သိလိုလျှင် နောက်တစ်ခန်းကို ဖတ်ပါလေ။

ချင်ရှိယင်သည် မာယာနတ်ဘုံအကြောင်းကို ရှင်းပြခြင်း။

ကျိယုဆုန်သည် ခန်းဆောင်နီ အိပ်မက်အကြောင်းကို နိဂုံးချုပ်ခြင်း။

မာလာတစ်ယောက် သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေသည်ဟု ချူဝမ်းထံမှ သိရသည့် အခါတွင် ပေါက်ကြည်သည် ပင်အဲ၊ ချောချိုတို့နှင့် အတူ မာလာ၏ အိပ်ရာအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မာလာမှာ နှလုံးရောဂါကြောင့် သတိမေ့နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည့် အခါ၌ သူ့ကို ရေးနွေးတစ်ခွက် တိုက်၍ သတိရအောင် လုပ်ပြီးလျှင် သမားတော်ကို အပင့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“အစ်မ မာလာက ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဒီလောက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သွားရတာလဲ” ဟု ချောချိုက မေး၏။

ပေါက်ကြည်က

“မနေ့တုန်းက တော်တော်လေး ငိုလိုက်တယ်။ ငိုရာကနေပြီး တက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကို အခန်းပြန်ပို့ပြီး အအိပ်ခိုင်း လိုက်တယ်။ အပြင်မှာ ကိစ္စတွေ ဖြစ်နေတော့ သမားတော်တို့ ဘာတို့ ပင့်ချိန် မရလိုက်ဘူးပေါ့”

ထိုစဉ် သမားတော် ရောက်လာသဖြင့် သူတို့လည်း အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ သမားတော်သည် မေးစမ်းပြီးနောက် မာလာ၏ ရောဂါမှာ သောကနှင့် ဒေါသကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုကာ ဆေးညွှန်းကို ရေးပေးလေ၏။

ပေါက်ယုသာ ပြန်မလာခဲ့လျှင် သူ့အစေတော်များကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်တော့မည်ဟု သတင်းဖြစ်လျက်ရှိရာ ထို သတင်းကြောင့် သောကဖြစ်ကာ မာလာ၏ ရောဂါမှာ ပို၍ဆိုးလာခဲ့လေ၏။ သမားတော် ပြန်ကြွသွားသည့်အခါ၌ ချူဝမ်း သည် ဆေးကြိုရန် ထွက်သွားသည့် အခါတွင် မာလာသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း လှဲရင်း စိတ် ကယောက် ကယက် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ပေါက်ယုကိုလည်းကောင်း၊ ပုရပိုက်ကြီးတစ်ခု လှန်လှောရင်း “ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်လေတော့။ ဒီနောက်မှာ ဒကာလေး အတွက် ကျုပ်မှာ ဘာမှ တာဝန် မရှိတော့ပေဘူး” ဟု ပြောဆိုနေသည့် ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးကို လည်းကောင်း၊ ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မာလာက တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းမည် အပြုတွင် ချူဝမ်း ရောက်လာကာ

“ရှေ့.... ရှေ့ ဒီဆေးလေးကို သောက်လိုက်ဦး” ဟု ပြောလေ၏။

မာလာသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ခပ်စောစောက သူ့မျက်စိထဲတွင် ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ခဲ့သည့် အရာမှာ အိပ်မက် ဖြစ်ကြောင်းကို သတိရကာ မည်သူ့ကိုမျှ မပြောတော့ဘဲ နေလိုက်လေ၏။ ဆေးသောက်ပြီးသည့် အခါတွင် မာလာ၏ စိတ်၌ ‘သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ ကိုရင်ကြီးနဲ့များ လိုက်သွားလေသလား။ သူ့ရင်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ဖြုတ်တုန်းက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ ဒီနေရာကနေပြီး တခြားကို ထွက်သွားချင်တဲ့ပုံပဲ။ ငါကသူ့ကို တားတော့ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာဟာ တစ်မျိုးဖြစ်နေပြီး ငါ့ကိုလဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တွန်းပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မလေး ပေါက်ကြည်အပေါ်လဲ စိတ်မရှည်ဘူး။ တခြား မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ဘူး။

“ဒါကိုကြည့်ယင် သခင်လေးပေါက်ယုဟာ အကျွတ်တရားများ ရသွားပြီလား။ အကျွတ်တရား ရတယ် ဆိုယင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်သားမယားကို ပစ်ထွက်သွားရတာလဲ သခင်လေးရယ်။ သခင်လေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မာလာကို ဒေါ်လေးဝမ်က တာဝန်ပေးခဲ့တယ်။ မာလာဟာ သခင်လေးရဲ့ အမြှောင်မယားဖြစ်ပြီး အမြှောင်မယားရဲ့ လစာကို ရခဲ့ပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို သခင်ကြီးတွေ၊ သခင်မကြီးတွေကို တရားဝင် မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ခုမာလာ့ကို အစေတော် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောထားပြီး အလုပ်က ထုတ်ကြတော့မယ်။ သူတို့ အလုပ်က ထုတ်ပစ်တယ်ဆိုယင် မာလာ မသွားဘူး။ အတင်းနေမယ်။ မာလာကို လူတွေက ပြောချင်ရာ ပြောကြပေစေ၊ ရယ်ချင်ယင် ရယ်ကြပေစေ။ မာလာ မသွားဘူး။ သခင်လေးဟာ မာလာ့အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တယ်။ စေတနာ ထားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မာလာ ရှင်ကွဲကွဲတဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ မခံနိုင်ဘူး။ မသွားဘူး။ ကွဲချင်းကွဲယင် သေကွဲပဲ ကွဲတော့မယ်” ဟု တွေးလျက် ရှိလေ၏။

မာလာသည် မည်သို့မျှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ် စောစောက မြင်မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ကို အမှတ်ရကာ မိမိနှင့် ပေါက်ယုတို့ ကွေကွင်း ကြရတော့မည်ကို သိသဖြင့် “မထူးတော့ပါဘူးလေ။ သေတာကပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကွဲယင်လဲ သေကွဲကွဲတာပဲ ကောင်းပါတယ်” ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဆေးသောက်လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲတွင်အောင့်နေသည့် ဝေဒနာမှာ သက်သာသွား၏။ သို့ရာတွင် တော်တော်နှင့် နာလန်မထဘဲ ရက်ပေါင်းများစွာ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရလေ၏။ ထိုနောက်ကျမှသာလျှင် ပြန်၍ နာလန်ထကာ ပေါက်ကြည်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ကြည်မှာမူ ပေါက်ယုကိုလွမ်းသဖြင့် ကျိတ်၍သာ ငိုလျက်ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် ငိုယိုပူဆွေးနေရုံဖြင့် မပြီးသေးချေ။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဆွေသည် သားဖြစ်သူ ဆွေဖန်ကို ပြန်ရွေးရန် ကိစ္စတွေ ရှိနေသေးသဖြင့် ပေါက်ကြည်မှာ မိခင်ကြီးကို ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးရပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ဤမျှဖြင့် တော်ဦးမည်။

မယ်မယ်၏ အလောင်းကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါသည့် ကျီချိန်နှင့် ကျင်ကို၊ နတ်ငှက်မယ်နှင့် ယုန်ယွမ်းတို့၏ အလောင်းများကို စောင့်ကြပ်လိုက်ပါ လာသည့် ကျီယုန်တို့သည် ကျင်လင်းမြို့သို့ ရောက်ပြီးနောက် အလောင်းများကို သဂြိုဟ်ခြင်း ပြုကြ၏။ ကျီယုန်သည် ထိုက်ယု၏ အလောင်းကိုလည်း သူတိုးဘွားမိဘများ သိချိုင်းဝင်းထဲတွင် မြှုပ်နှံသဂြိုဟ်ခြင်း ပြုလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်ဂူများကို တည်ဆောက်ရန်အတွက် ကျီချိန် တစ်ယောက်သာလျှင် ကြီးကြပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့တွင် ပေါက်ယုနှင့် ကျီလန်တို့ စာပြန်ပွဲ အောင်မြင်ကြောင်း အိမ်မှ စာရသဖြင့် ဝမ်းသာသော်လည်း ပေါက်ယု တစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားကြောင်းကို သိရသည့်အခါတွင် ကျီချိန်သည် စိတ်ထိခိုက်သည့် အတွက် အိမ်သို့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ထုတ်ပြန်ကြောင်း ကြားရပြီး မိမိအား အရာသို့ ပြန်လည်မြှောက်စားကြောင်း နှင့်တကွ ယခင်ရာထူး အဆောင်အယောင်များသို့ ပြန်လည် တိုးမြှင့်လိုက်ကြောင်း အိမ်မှရေးလိုက်သည့် စာတစ်စောင်ကို ထပ်မံရရှိလေ၏။ ကျီချိန်သည် အားတက်လာကာ နေ့ည မသိ ခရီးပြင်း နှင်လာခဲ့လေ၏။

ကူလူစခန်းထောက်သို့ ရောက်သည့်နေ့တွင် ရာသီဥတုမှာ ဖောက်ပြန်သွားကာ အေးလာပြီး နှင်းတွေ ကျလာ လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျီချိန်တို့ လှေမှာလည်း တစ်နေရာတွင် ကျောက်ချရပ်နား ထားရလေ၏။ ကျီချိန်သည် အစေခံများကို ကမ်းသို့လွှတ်ကာ မိမိတို့ လှေမှာ မကြာမီ ထွက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက် လိုက်ပါကြောင်း၊ မိတ်ဆွေများ အနေဖြင့်လည်း လာရောက်နှုတ်ဆက်ချိန်ရမည် မဟုတ်သည့်အတွက် မလာစေလိုကြောင်းဖြင့် ပြောလွှတ်လိုက်၏။

ကျီချိန်သည် လှေထဲတွင် သူငယ်တော်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကုန်းလမ်းမှ သွားနှင့်သူများ နှင့်အတူ ပေးလိုက်ရန် အိမ်သို့ စာတစ်စောင် ရေးလျက် ရှိလေ၏။ ပေါက်ယု အကြောင်းကို ရေးမည် ပြုသည့်အခါတွင် ကျီချိန်သည် ခဏရပ်၍ စဉ်းစားလိုက်၏။ မော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ရိတ်ထားသော ဦးပြည်း၊ ကိုယ်ရုံသင်္ကန်းတို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို လှေဦးတွင် မြင်ရလေ၏။ ကျီချိန်သည်

လှေပေါင်းမိုးထဲမှ ထွက်လာစဉ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျိချိန်၏ ရှေ့မှောက်တွင်
ဝပ်သွားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျိချိန်သည် သူ့ကိုဆွဲထူရန် လှေပေါင်းမိုးထဲမှ ထွက်လာသည့်
အခါ၌ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျိချိန်ကို လေးကြိမ် ဦးချပြီး နေလေပြီ။ ထိုနောက်
ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ကျိချိန်သည် သူ့ကို ဦးချမည်ပြုစဉ်
သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ သားဖြစ်သူကို မှတ်မိလိုက်လေပြီ။

“ဟင်၊ သား” ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သို့မျှမဖြေဘဲ သူ့ကို ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း တစ်ဝက်၊
ကြည်နူးခြင်း တစ်ဝက်ဖြင့် ကြည့်လျက် ရှိ၏။

“သား ဒီမှာ ရဟန်းဝတ် အဖြစ်နဲ့ ဘာလာ လုပ်နေတာလဲဟင်”

ပေါက်ယုက မဖြေမီ ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါးသည် ရောက်လာကြကာ
ပေါက်ယု၏ လက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဝင်ဆွဲ ကြလျက်

“လောကီတွင် အသင်၏ တာဝန်ဝတ္တရားတို့သည် ကုန်ဆုံး
ပြီးမြောက်ခဲ့လေပြီ။ အဘယ့်ကြောင့် ထွက်ခွာရန် နှောင့်နှေး
ကြန့်ကြာနေသနည်း” ဟု မေးကြလေ၏။

ထိုနောက် သူတို့ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးတို့သည် ကမ်းပေါ်သို့
ပြန်ကြွသွားကြလေ၏။

ကျိချိန်သည် ချောကျိနေသည့် နှင်းခဲပြင်ပေါ်တွင် အတင်းပြေးလိုက်
သေးသော်လည်း သူတို့ကို မမီတော့ပြီး သူတို့အထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ရွတ်သွားသည့် အောက်ပါ သံပေါက်ကလေးကို သာလျှင် ကြားရတော့သည်။

“ကျွန်ုပ်၏ဂေဟာ၊ အိမ်သာယာ၊ မေတ္တာတောင်ဦးမှာ

ဘဝသံသရာ၊ လှည့်လည်ကာ၊ ခရီးထွက်ခဲ့ပါ

ဆုံးစမထင်၊ ဘုံသို့ပင်၊ ကျွန်ုပ်လျှင်ပြန်တော့မည်၊

ထိုဘုံသွားသူ၊ ခရီးတူ၊ မည်သူလိုက်ပါမည်”

ကျိချိန်သည် တောင်ကမ်းပါးယံ တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်အောင်
သူတို့နောက်သို့ လိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေပြီ။
ကျိချိန်သည် မောပန်းလျက်ရှိလေပြီ။ ထိုစဉ်နောက်မှ သူငယ်တော်ကလေး
လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“စောစောက သင်္ကန်းဝတ် သုံးပါးကို မင်းမြင်လိုက်သလားဟင်”

“မြင်လိုက်ပါတယ် သခင်ကြီး။ သခင်ကြီး သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားတာ မြင်လိုက်လို့ ကျွန်တော်လဲ နောက်က ပြေးလိုက်လာ ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏနေတော့ ပျောက်သွားတယ်ခင်ဗျ”

ကျိချိန်သည် သူတို့နောက်သို့ လိုက်ချင်သေးသော်လည်း နှင်းခဲတို့ ဖုံးနေသော လွင်တီးခေါင်ကြီးတွင် လူရိပ် လူယောင်ဆို၍ အစအနကိုမျှ မမြင်ရတော့ပြီ။

ကမ်းပေါ်ရှိ မိတ်ဆွေများထံ စာပေးသွားသည့် အစေခံများ ရောက်လာ၍ ကျိချိန်ကို မတွေ့သည့် အခါတွင် လှေသမားများက သခင်ကြီး ကျိချိန်သည် သင်္ကန်းဝတ် သုံးဦးနောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြောင်းဖြင့် ပြောပြကြလေ၏။ အစေခံများသည် နှင်းထဲတွင် ခြေရာခံ၍ လိုက်လာခဲ့ကြရာ အဝေးတွင် ပြန်လာနေသော ကျိချိန်ကို မြင်သဖြင့် ပြေး၍ တွဲခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ လှေပေါ်သို့ရောက်၍ အတန်ကြာ အမောဖြေ ပြီးသည့်အခါ၌ ကျိချိန်က ပေါက်ယုနှင့် တွေ့ရပုံကို ပြောပြလေ၏။ အစေခံများက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရှာရန် ပြောကြ၏။

ကျိချိန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်လျက်

“မင်းတို့ နားမလည်ပါဘူးကွယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မျက်စေ့နဲ့ တပ်အပ် မြင်လိုက်ရတာပါ။ တစ္ဆသရဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဂန္ဓာရီ အတတ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ သံပေါက်ကလေး ကိုတောင် ရွတ်ပြသွားကြသေးတယ်။ ငါ့သား ပေါက်ယုဟာ မွေးတုန်း က ပါးစပ်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ငုံပြီး မွေးလာတာကို မြင်ကတည်းက ဒီကျောက်စိမ်းတုံးဟာ တစ်နေ့မှာ ဒုက္ခပေး လိမ့်မယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်က သူ့ကို အလိုလိုက်တဲ့ အတွက် ငါတို့ သူ့ကို ကြီးပြင်း လူလားမြောက်အောင် မွေးမြူခဲ့ကြတယ်။ သူနဲ့အတူ ပါသွားတဲ့ ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါး ကိုလဲ သုံးကြိမ် သုံးခါ မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

“ပထမတစ်ခါက သူတို့နှစ်ပါး ပေါက်လာပြီး ကျောက်စိမ်းတုံးရဲ့ တန်ခိုးအာနိသင်ကို လာရှင်းပြကြတယ်။ ဒုတိယ တစ်ခါမှာတော့ ပေါက်ယု အကြီးအကျယ် နာမကျန်း ဖြစ်တုန်းမှာ ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါး ပေါက်လာပြီး ကျောက်စိမ်းတုံးကို လက်ထဲကိုင်ပြီး မန်းမှုတ်လိုက်တာနဲ့ ရောဂါဟာ ချက်ချင်း ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ တတိယအကြိမ်ကတော့ ပေါက်ယုရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံး ပျောက်သွားလို့ အဲဒီ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး လာပေးတာ။ အိမ်ဦးခန်းမှာ ထိုင်နေရင်း ခဏနေတော့ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ပျောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ပျောက်သွားတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့အတွက် တထင့်ထင့် ဖြစ်နေပေမယ့် ပေါက်ယုဟာ ကိုရင်ကြီးတွေရဲ့ အစောင့်အရှောက်ကို ရနေတဲ့အတွက်

ကံကောင်းသေးတယ်လို့ ငါဖြေခဲ့မိတယ်။ တကယ်တော့ ပေါက်ယုဟာ လူ့ပြည်ကို လူဝင်စားအဖြစ် မွေးလာတဲ့ နတ်ဘုံက နတ်သားတစ်ပါး။ မယ်မယ့်ကို ဆယ့်ကိုးနှစ်လုံးလုံး လှည့်စားခဲ့တဲ့ လူဝင်စား တစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ခုမှပဲ ငါသိတော့တယ်”

ကျိချိန်သည် မျက်ရည်တွေကျလျက် ရှိလေ၏။

“သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ မဂ်ဖိုလ်ကို ဆိုက်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ မှူးမတ်ရဲ့ သား လာဖြစ်ရသေးသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ စာပြန်ပွဲတွေကို ဝင်နေရသေးသလဲ သခင်ကြီး”

“အင်း၊ မင်းတို့ နားမလည်ပါဘူးကွယ်။ ကောင်းကင်မှာရှိတဲ့ ကြယ်တာရာ နက္ခတ်၊ သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင် အောက်မှာနေတဲ့ ရဟန္တာ သူတော်သူမြတ်တွေ၊ လိုဏ်ဂူထဲမှာရှိကြတဲ့ သမာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေမှာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ထူးခြားချက်တွေ ရှိတယ်။ ပေါက်ယုဟာ စာပေကျမ်းဂန်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါ ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အဲဒီကျမ်းဂန်ကို ထုံးလိုချေ ရေလိုနှောက်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပါရမီရှိတယ်။ စိတ်နေသဘောထားမှာလဲ တခြားလူတွေနဲ့ တော်တော် ခြားနားတယ်” ဟု ဆိုကာ သက်ပြင်းချလျက် ရှိလေ၏။

အစေခံများသည် ကျိလန် စာမေးပွဲ အောင်ခြင်း၊ မိသားစုကြီးတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြန်လည်တိုးတက်လာခြင်း တို့ကို ထောက်ပြကာ ကျိချိန်ကို ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ကြ၏။ ကျိချိန်သည် စာကို ဆက်ရေးကာ လမ်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသည်တို့ကို ဖော်ပြပြီးနောက် ပူဆွေးသောကရောက်ခြင်း မပြုရန် နှစ်သိမ့်လေ၏။ ထိုနောက် စာကို ချိတ်ပိတ်၍ အစေခံတစ်ယောက်ကို အပို့လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခရီးကိုဆက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဤတွင် ရပ်လိုက်တော့မည်။

လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ကို ကြားသည့်အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေသည် ဆွေကိုကို ခေါ်ကာ လိုအပ်သည့်ငွေကို လှည့်လည်၍ အချေးခိုင်းလေ၏။ ပြစ်ဒဏ်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနသည် သတ်မှတ်ထားသည့် ငွေကိုရလျှင် ဆွေဖန်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။ သူတို့ မိသားစု ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည့် အခါတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ကြပုံတို့ကို အကျယ်ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပြီ။

“နောင်ဆိုယင် ကျွန်တော် လိမ္မာပါတော့မယ်။ နောက်တစ်ခါ မိုက်မိလို့ရှိယင် အသည်းထုတ် အူနုတ်ပြီး အသတ် ခံရပါစေသား” ဟု ဆွေဖန် ကျိန်ဆိုခြင်း ပြုလေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေက ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ကာ

"အံ့မယ်လေး မကြားခုံ မနာသာတွေကို မကျိန်စမ်းပါနဲ့ကွယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် နိုင်အောင် ထိန်းနိုင်ယင် ပြီးတာ ပါပဲ။ ခုမင်းကို မေမေတစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ယဉ်လင်းဟာ မင်းအမြှောင် ဖြစ်ကတည်းက နှိပ်စက်ကလူ ပြုတာကို ခံခဲ့ ရတယ်။ ခုတော့ မင်း မယားကြီးလဲ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပြီ။ တို့မှာ ခုဆင်းရဲတယ် ဆိုပေမယ့် စားနိုင် သောက်နိုင် ရုံတော့ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ယဉ်လင်းကို မေမေ ချွေးမ တော်ချင်တယ်ကွယ်။ မင်းသဘောက ဘယ်လိုလဲ"

ဆွေဖန်က သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"ဒီလိုမှပေါ့ အစ်ကိုဆွေဖန်ရယ်" ဟု ပေါက်ကြည်နှင့် ကျန်လူများက ဩဘာပေးကြ၏။

ယဉ်လင်းက မျက်နှာနီရဲလျက်

"ဟင့်အင်း၊ ယဉ်လင်းကတော့ အစေတော်တစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ပဲ ပြုစုမယ်။ ဒီအဆင့်ကို တိုးပေးဖို့ မလိုပါဘူး" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနောက်မှစ၍ အိမ်သူအိမ်သားများသည် ယဉ်လင်းကို သခင်မ အဖြစ် ဆက်ဆံကြလေ၏။ မည်သူကမှ ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုကြချေ။

ထိုနောက် ဆွေဖန်သည် ကျိဆွေမျိုးစုများထံ သွား၍ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားရာ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည် တို့လည်း လိုက်ပါလာကြလေ၏။ သူတို့အားလုံး ဆုံ၍ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ကျိချိန်ထံမှ လွှတ်လိုက်သည့် အစေတော် ရောက်လာကာ စာကိုပေးပြီးလျှင် သခင်ကြီးကျိချိန်လည်း မကြာမီ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သတင်းပို့လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်းက ကျီလန်ကို ခေါ်ကာ စာကို အဖတ်ခိုင်း၏။ ပေါက်ယုနှင့် တွေ့သည့် အကြောင်းသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် တစ်အိမ်သားလုံးမှာ မျက်ရည်မဆည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။ ဒေါ်လေးဝမ်း၊ ပေါက်ကြည်နှင့် မာလာ တို့ကား စိတ်အထိခိုက်ဆုံးပင်။ ပေါက်ယုမှာ လူဝင်စား ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အတွက် ပူဆွေးခြင်း မပြုရန် ရေးထားသည့် စာပိုဒ်ကို ဖတ်၍ အသီးသီး ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်များကို ပြောဆိုကြလေ၏။

တစ်ယောက်က

"တကယ်လို့ သခင်လေး ပေါက်ယုဟာ မှူးမတ် ဖြစ်လာပြီး ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ဒုက္ခဒုက္ခတွေတွေ၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးစုကိုလဲ ပျက်စီးအောင် လုပ်သွားခဲ့တယ် ဆိုယင်တော့ ဆိုးတာပေါ့။ ခုတော့ သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ရဲ့ ကုသိုလ် အဟုန်ကြောင့် ကိုယ့်မှာ ပါရမီရှင်ကို

မွေးခဲ့မိပေတာပဲ။ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ အရှေ့စံအိမ်က သူ့အဘိုးဟာ အင်္ဂါရပ်ပညာကို လိုက်စားခဲ့တာ ဆယ်နှစ်လုံးလုံးတောင် ပါလား ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာ ထွက်ရပ်လမ်းကို တွေ့သွားလို့လဲ။ မင်ဖိုလ်ကို ဆိုက်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာဟာ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ဖို့ထက် အဆများစွာ ခက်ပါတယ်။ ဒီလို ကြည့်နိုင်လို့ ရှိယင် သခင်မကြီးမှာ ပီတိဖြစ်စရာတွေ အများကြီးပါ”

ဒေါ်လေးဝမ်က မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် ဒေါ်လေးဆွေ ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကျွန်မတို့ကို စွန့်ပစ်ထွက်သွားတဲ့ အတွက် သူ့ကို ဘာမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ချွေးမကလေး ပေါက်ကြည်ကိုတော့ သနားလှတယ်။ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးတာ ဘယ်လောက်များ ကြာသေးလို့လဲ။ ခုတော့ ကိုယ့် ဇနီး ကလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ထွက်သွားတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်လေးဆွေ မှာလည်း စိတ်ထိခိုက် သွားလေ၏။

ပေါက်ကြည်ကား သူ့အနီးတွင် ပြောဆိုနေသည့် စကားများကို မကြားနိုင်ဘဲ ငိုလျက်သာ ရှိလေ၏။ အမျိုးသားများ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်သွားပြီး သူချည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အခါတွင် ဒေါ်လေးဝမ်က

“ကျွန်မမှာဖြင့် သူ့အတွက် ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ နေလိုက်ရတာ။ သူ အိမ်ထောင်ကျ၊ စာပြန်ပွဲ အောင်ပြီး ပေါက်ကြည်လဲ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီ ဆိုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်။ ခုတော့ စိတ်အေးမယ်လို့ ကြံကာရှိသေး၊ ခုလို ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ ဒီလိုသာ ဖြစ်မှန်းသိယင် သူ့ကို ပေါက်ကြည်နဲ့ မပေးစားပါဘူး။ ခုတော့ ငါတူမမှာ သက်သက်မယ့် လင်ပစ်မ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်”

ဒေါ်လေးဆွေက

“အင်း၊ ဒါတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကံပေါ့လေ။ ကျွန်မတို့လို ဆွေမျိုးစုမှာ ဒါမျိုးဖြစ်လာယင် ဒီလိုပဲ နေရမှာပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ့ကိုယ်ဝန် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ဆိုတော့ တော်တော့ တော်ပါသေးတယ်လေ။ ခု ကျွန်မတို့ ယောက်မလေး လီဝမ်းကို ကြည့်ပါလား။ သူ့သား ကျိလန်ဆိုယင် စာပြန်ပွဲအောင်ပြီ။ နောင်နှစ်မှာဆိုယင် နန်းတွင်း ပညာရှိ ဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒီကမှ တစ်ဖန် မှူးကြီးမတ်ရာ ဖြစ်တော့မယ်။

“လီဝမ်းခမျာ တစ်လျှောက်လုံး မုဆိုးမဘဝနဲ့ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ နေပြီး သူ့သားကလေးကို ကျွေးမွေးပြုစု လာရတာ။ ခုတော့ သူ့အသီးအပွင့်ကို ခံစားရပြီပေါ့။ မမဝမ်ဟာ ကျွန်မသမီး ပေါက်ကြည် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်လေ။ ကျွန်မသမီး ပေါက်ကြည်ဟာ ပေါ့ပေါ့လွင်လွင် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်သဘောထား ကျဉ်းမြောင်းတဲ့

အစားထဲကလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အတွက် ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ် မနေပါနဲ့တော့”

ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုစကားကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက် သည့်အတွက်

“အင်း၊ သူပြောတာ ဟုတ်ပေသားပဲ။ ပေါက်ကြည်ဟာ အင်မတန် ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပေပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်လာပေတာပဲ။ လောကမှာ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ် ဖြစ်လာတဲ့ လူချည်းပါကလား။ ပေါက်ကြည်ဟာ ငိုနေပေမယ့် တော်တော် လူ့န္တေဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဒီအထဲက ငါ့ကိုတောင် ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်လိုက် သေးတယ်။ အင်း၊ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးဟာ ရှားပါတယ်။ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက် လောက်သာ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပါ။ ငါ့သား ပေါက်ယုတစ်ယောက် လောကီစည်းစိမ်တွေကို မခံစားလိုက်ရမှာ ကိုတော့ တွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပါရဲ့။ မာလာ အတွက်လဲ စဉ်းစားရဦးမယ်။ ဒီပြင် အစေတော်တွေကိုတော့ အလုပ်က ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာ လွယ်ပါရဲ့ အသက်ပြည့်တဲ့ အစေတော်တွေကို အိမ်ထောင်ပြု၊ ငယ်တဲ့ အစေတော်တွေကို ပေါက်ကြည်အနားမှာ ထားလိုက်ယင် ပြီးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မာလာကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် မသိသေးဘူး။”

အနီးတွင် အခြားသူများ ရှိနေသည့်အတွက် ထိုကိစ္စကို ညကျမှ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် တိုင်ပင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် လေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ဒေါ်လေးဆွေသည် အိမ်သို့ ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ သမီးကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ရန် အတွက် ပေါက်ကြည် နှင့်အတူ လိုက်အိပ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကြည်ကမူ ဤသည်တို့မှာ ကံ အကြောင်း တရားအတိုင်း ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ပေါက်ယုမှာ ထူးခြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည့်အတွက် ဤမျှ ဝမ်းနည်းစရာ မလိုကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။ ပေါက်ကြည်နှင့် စကားပြောဆိုပြီးလျှင် ပေါက်ကြည်၏ အခြေအနေကို ပြောပြရန်အတွက် ဒေါ်လေးဆွေသည် ဒေါ်လေး ဝမ် ၏ အဆောင်သို့ ကူးလာခဲ့လေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ

“အမှန်ကတော့ ဒီလောက်တော်တဲ့ ချွေးမမျိုးကို ရတာ ကျွန်မ ကုသိုလ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ” ဟုဆိုကာ ငိုပြန်လေ၏။

ဒေါ်လေးဆွေသည် သူ့ကို ဖျောင်းဖျပြီးနောက်

“မာလာ တစ်ယောက်လဲ သနားပါတယ်နော်။ သူ့ခမျာ ပေါက်ယုကို ဘယ်လောက်များ အောက်မေ့ ရှာမယ် မသိဘူး။ တရားဝင်မယား ဖြစ်တဲ့သူကတော့ မုဆိုးမအနေနဲ့ အနေအထိုင်မပျက် နေလို့ရတယ်။

အမြှောင်မယားတောင် ဒီလို နေချင်ယင် နေလို့ ရပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် မာလာ ခမျာမှာတော့ တရားဝင် အမြှောင်မဟုတ်တော့ ဘယ်လိုများ နေရှာမလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလဲ ဒါကို မဆွေ့နဲ့ တိုင်ပင်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ။ သူ့ကို တခြား ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် သူ သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာ။ ကျိချိန် ပြန်လာမှ တိုင်ပင်ရဦးမှာပဲ။ ကျွန်မတို့မှာလဲ သူ့အတွက် ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေတယ်”

“ကျွန်မအထင် ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ ကျိချိန်က သူ့ကို ဆက်ထားဖို့ သဘောတူမယ် မထင်ဘူး။ မာလာဟာ အဓိကရ အမြှောင်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူလဲ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ သာမန် အစေတော် တစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်နေတာ မဟုတ်လား။ သူ့ကို ဒီမှာထားဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ပဲ ထင်မှာပဲ။ ဒီတော့ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်ကို ခေါ်၊ သင့်လျော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို အရှာခိုင်းပြီး သူ့ကို ခန်းဝင်ပစ္စည်း များများပေးပြီး လွှတ်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“မာလာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခုထက်ထိ အရွယ် ရှိသေးတော့ မဝမ်ကို ပြုစုခဲ့ရတာတွေဟာ အကျိုးရှိတယ်။ အချည်းနှီး မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူလဲ သိကောင်းပါတယ်။ မဝမ် ဟာ သူ့ကို ကောင်းကောင်း ချီးမြှင့်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မလဲ သူ့ကို သဘောပေါက်အောင် ပြောပြပါ့မယ်။ တစ်ဘက်မှာ သူ့အိမ်ကို အကြောင်းကြားထားတာလဲ လုပ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို သင့်လျော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် ရှာလို့ မတွေ့မချင်းတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာမှမပြောဘဲ ထားလိုက်သေးတာပေါ့။ သူနဲ့ သင့်လျော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် တွေ့ပြီး သတို့သားဘက်ကလဲ တော်တော်လေး ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့ရပြီး သတို့သား စိတ်ရင်းကိုလဲ သိရပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့မှ သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြီး စီမံပေးလိုက်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ မဆွေ့ ပေးတဲ့ အကြံ သိပ်ကောင်းတယ်။ သူ့ကို ချက်ချင်းကြီး ဖြုတ်ပစ်လိုက်ယင် ကောင်မလေး စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာ”

ဒေါ်လေးဆွေ့ကလည်း သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြကာ အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးလျှင် ပေါက်ကြည် ထံသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဖြစ်နေသော မာလာကို တွေ့ရသည့် အခါ၌ ဒေါ်လေးဆွေ့သည် သူ့ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ခြင်း ပြု၏။ မာလာကား

စိတ်ရင်းကောင်းသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်သည့်အလျောက် သူတို့ပြောသမျှကို သဘောတူရှာ လေ၏။

“မာလာတို့ အစေတော်ကလေး တစ်ယောက် အပေါ်မှာ ဒီလို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတဲ့အတွက် အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါ်လေးဆွေ။ ဒေါ်လေးဝမ်းရဲ့ စကားကို ပယ်လှန်ဖို့ မာလာ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဘာကို ပြောပြော နာခံဖို့ အသင့်ပါ”

ဒေါ်လေးဆွေမှာ ဤမျှ အလွယ်တကူ လိုက်နာသည့် မာလာကို ကြည့်ကာ ပို၍ သနားသွားလေ၏။ ပေါက်ကြည် ကလည်း မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ် တစ်ယောက်၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ရှင်းပြရာ မာလာကလည်း သဘောတူကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ရက်များ မကြာမီ ကျိချိန်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရာ အိမ်သူအိမ်သားများသည် ကျိချိန်ကို ဝင်းဝသို့ ထွက်၍ ကြိုကြစေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျိရဲ့နှင့် ကျိချိန်တို့မှာလည်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၍ မိမိတို့ အတွေ့အကြုံ များကို အချင်းချင်း ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးများမှာမူကား ကျိချိန်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယုကို သတိရကာ သောကဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကျိချိန်သည် သူတို့အားလုံးအား ပူဆွေးခြင်း မဖြစ်စေရန် ပြောဆိုပြီးနောက် ဒေါ်လေးဝမ် ဘက်သို့ လှည့်၍

“သူကုသိုလ်ကံ အတိုင်း ဖြစ်ရတာပဲလေ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ခု အချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့တစ်တွေက အပြင်ကိစ္စ တွေကို စီမံမယ်။ မဝမ်တို့က အတွင်းဆောင်ကိစ္စတွေကို စီမံကြပေါ့၊ စံအိမ်ကြီးကို နောင်မှာ ဒီလို ချွတ်ခြုံကျတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို မရောက်အောင် အတွင်းအပြင် စီမံ အုပ်ချုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်။ အိမ်ထောင်စု အသီးသီးကတော့ ကိုယ့်ကိစ္စကို ကိုယ်ပဲ စီမံကြပေါ့။ အထွေထွေအုပ်ချုပ်ဖို့ တစ်ယောက်ခန့်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ အိမ်ထောင်စုရဲ့ အတွင်းဆောင် ကိစ္စတွေကိုတော့ မဝမ်ပဲ ကြည့်စီမံပေတော့”

ဒေါ်လေးဝမ်က ပေါက်ကြည်မှာ ပဋိသန္ဓေ ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပေါက်ယု၏ အစေတော်များကို အလုပ်မှ ရပ်စဲဖို့ လိုပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည့်အခါတွင် ကျိချိန်ကလည်း သဘောတူလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်လျှင် ကျိချိန်သည် ပူဆွေးချိန်ကာလ မကုန်ဆုံးသေးသည့်တိုင် မိမိအား အရာသို့ ပြန်လည် ချီးမြှင့်သည့်အတွက် နန်းရင်းဝန်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ပြောဆိုရန် ရွှေနန်းတော် လွှတ်ရုံးသို့ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။ နန်းရင်းဝန်ကြီးက တင်လွှာတင်သွင်းသည့်အခါတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသည်

သနားကြင်နာသောအားဖြင့် ကျိချိန်ကို ခစားခွင့်ပေးလိုက်၏။ ကျိချိန်က ကျေးဇူးတော် အတိုင်းမသိကြောင်းကို လျှောက်တင်သည့်အခါတွင် ပေါက်ယု အကြောင်းကို မေးမြန်း၏။ ကျိချိန်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များကို ပြန်၍ လျှောက်တင်သည့် အခါ၌ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသည် များစွာအံ့ အားသင့်ခြင်း ဖြစ်တော်မူ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက မိန့်တော်မူရာ၌

“အိမ်း၊ ပေါက်ယုရဲ့ စာစီစာကုံးတွေ ဒီလောက် ကောင်းနေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပေဘူး မောင်မင်း။ ဒီသူငယ်ဟာ တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာ ပါတဲ့အတွက် ဒီလောက်ထက်မြက်ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။ ကျုပ်က မှူးမတ်ဘွဲ့တွေကို ပေးချင်လဲ ပေးလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတဘွဲ့ကို အပ်နှင်းတော် မူလိုက်တယ်”

ကျိချိန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကို ဦးချပြီးနောက် ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား ပေးအပ်နှင်းတော်မူသည့် ဘွဲ့ကို ပြောပြသည့်အခါတွင် အိမ်သူအိမ်သားများမှာ ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကျိချိန်က

“နိန့်စံအိမ်ကြီးကိုလဲ လှည်းကျင်းသုတ်သင်ပြီးပါပြီ။ ခုတော့ ဦးကြီးကျိချိန် ခွင့်ပြုမယ်ဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ခုပဲ ရွှေ့ပြောင်းကြပါတော့မယ်။ ဆီချွန်းကတော့ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ၊ ပဋိဝေဓ စသည်တို့ကို ထုတ်နိုင်အောင် အတွက် မြစိမ်းမှန်ကူ ကျောင်းတိုက်ကို ပြောင်းနိုင်ပါပြီ”

ကျိချိန်သည် မည်သို့မျှ မပြောချေ။ အတန်ကြာမှ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို ပြန်ဆပ်သည့် အနေဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား အလုပ်လုပ်ကြရန် ပြောလေ၏။

ထိုနောက် ကျိလျှံက မိမိ၏ မိဘများ ဖြစ်သည့် ကျိရဲ့နှင့် ဒေါ်လေးဆင့်တို့က မိမိ၏ သမီးငယ် ချောချီအား ချူဆွေမျိုးစုမှ ချူနှင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားပေးရန် ဆန္ဒရှိကြောင်း ပြောလေ၏။ ချောချီ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ယမန်နေ့ ညက ကြားပြီးဖြစ်သည့် ကျိချိန်က

“ဒါကတော့ နောင်တော်ကြီး ကျိရဲ့နဲ့ မမဆင့်တို့ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။ အမှန်တော့ ချူဆိုတာ ကျေးလက်ကပေမယ့် နန်းမနီး ရေဝေးဆိုပြီး ကျေးလက်လူတွေကိုလဲ အထင်မသေးသင့်ပါဘူး။ သူတို့သားလေးဟာလဲ စာကြိုးစားပြီး အလားအလာရှိတဲ့ သူငယ်ကလေးပေပဲ။ ရွှေနန်းတော်မှာ ခစားနေတဲ့ မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေ အားလုံးဟာလဲ

ရွှေနန်းတော်ရိပ်မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းတဲ့ သူချည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ကျိလျှံက

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးကြီးကျိချိန်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ခမည်းတော်ကြီးမှာ အသက်ကလဲကြီး၊ ပန်းနာရောဂါကလဲ ရှိလေတော့ သူလဲ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်ပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် ကိစ္စအဝဝကို ဦးကြီးကျိချိန်ကိုပဲ လွှဲချင်ပြီလို့ ပြောပါတယ်”

“အင်း၊ ငါကလဲ သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်မှာ သွား တရားအားထုတ် နေချင်လှပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ပြန်ပြီးဆပ်ဖို့ ကျန်နေသေးတယ်” ဟု ပြောကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ကျိလျှံသည် အဘွားလူကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ကာ ချောချိကိစ္စကို မိမိတို့ဘက်က သဘောတူလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုနောက်တွင် အဘွားလူသည် ဒေါ်လေးဝမ်ကို တွေ့ဆုံကာ ဒေါ်လေးဝမ်တို့ ဆွေမျိုးများသည် မှူးကြီး မတ်ရာများ ဖြစ်သည့်အကြောင်း ကောင်းစားကြမည့် အကြောင်း၊ သူတို့မှ ပေါက်ဖွားသော သားသမီးများသည်လည်း ကြီးပွားတိုးတက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုစဉ် အစေခံတစ်ယောက် ရောက်လာကာ မာလာ၏ ယောက်မ ရောက်လာကြောင်းဖြင့် ပြောလေလျှင် မာလာ အတွက် တောင်ပိုင်းမှ အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ကို တွေ့ထားကြောင်း၊ ထိုသူမှာ အိမ်ပိုင်မြေပိုင် ရှိကြောင်း၊ အသက် အနည်းငယ် ကြီးပြီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါဖူးမျှ လက်ထပ်ဖူးသေးခြင်း မရှိကြောင်း၊ ရုပ်မှာလည်း ပြောစရာ မရှိ ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။

ဒေါ်လေးဝမ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောသည်မှာ

“အေး၊ ကောင်းသားပဲ၊ ဒီလိုဆိုယင်လဲ သဘောတူလိုက်ပေါ့။ နောက်မကြာခင် ညည်းယောက်မကို လာခေါ်လှည့်” ဟု ပြောလေ၏။

စုံစမ်းကြည့်သည့်အခါတွင်လည်း သင့်လျော်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု သိရသည့်အတွက် ဒေါ်လေးဝမ်သည် ထိုသတင်းကို ပေါက်ကြည်အား ပြောပြကာ ဒေါ်လေးဆွေ အားလည်း မာလာကို တဖြည်းဖြည်းချင်း နားသွင်း ပေးရန် ပြောလေ၏။

မာလာကား စိတ်ပျက်၍ မဆုံးပြီ။ သို့ရာတွင် သခင်မ၏ စကားကိုလည်း မပယ်လှန်ရဲချေ။ ဤစုံအိမ် ရောက်လာ ခဲ့သည့် နှစ်က မိမိသည် သေတစ်ပန် သက်ဆုံး အိမ်သို့ မပြန်တော့ဘဲ ဤဝင်းထဲမှာပင် ခေါင်းချသွားတော့မည်ဟု

သစ္စာ ဆိုခဲ့သည်ကို သွား၍ အမှတ်ရ၏။

“အင်း၊ ခုတော့ ငါ့ကို သခင်မကြီးတွေက နေရာချပေးနေကြပြီ။ ဒီမှာဆက်နေပါရစေလို့ ပြောယင် ငါ့ကို အရှက်နည်းတယ်လို့ ပြောကြတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ငါကလဲ ဝင်းကြီးထဲက မခွာချင်ဘူး” ဟုဆိုကာ မာလာသည် ငိုလျက်ရှိလေ၏။ ဒေါ်လေးဆွေနှင့် ပေါက်ကြည်တို့က အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြသည့်အခါတွင် ဘဝင်ကျသွား လေ၏။

“ဒီဝင်းထဲမှာပဲ နေပြီး ဒီဝင်းထဲမှာပဲ သေသွားတယ်ဆိုယင် ငါဟာ သခင်မကြီးတို့ အပေါ်မှာ ကျေးဇူးမဲ့ရာ ရောက်လိမ့်မယ်။ သေယင်လဲ အိမ်ကိုပြန်ပြီး သေတော့မယ်” ဟု တွေးလေ၏။

သို့ဖြင့် မာလာသည် သခင်များအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ စံအိမ်ကြီးကို မခွဲချင် ခွဲချင်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ လေ၏။

မာလာသည် ရထားပေါ်သို့တက်ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရန် စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့ရာတွင် အစ်ကို ဖြစ်သူနှင့် ယောက်မတို့ကို မြင်သည့်အခါ၌ ငိုရှိုက်နေသဖြင့် စကားပင် ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပြီ။ သူ့အစ်ကိုက သတို့သား ဘက်မှ ပေးပို့သော စေ့စပ်မင်္ဂလာ လက်ဆောင်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ပြသည့်တိုင် မာလာမှာ ထိုအရာများကို မြင်လေလေ စိတ်ထိခိုက်ကာ ငို၍မဆုံး ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ အိမ်တွင်နေ၍ နှစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါတွင် မာလာသည် “အင်း၊ ငါ့အစ်ကိုကတော့ သူ့ညီမလေး မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ဆိုပြီး ကျကျနန ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ။ သူ ဒီလို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ထားလျက်နဲ့ ငါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ် ဆိုယင် သူ့ခမျာ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်ရှာလေမလဲ” ဟု တွေးမိသဖြင့် မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရမည် မသိဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

သတို့သမီးကို သတို့သားက လာခေါ်သည့်နေ့သို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ မိမိအား မည်မျှ ထိခိုက်နစ်နာအောင် ပြုသည်ဖြစ်စေ သည်းခံစိတ် ရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မာလာသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟု သာဘောထားထာ သံလျင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်လာခဲ့ လေ၏။ သို့ရာတွင် သတို့သား၏ အိမ်ဝင်းသို့ ရောက်သည့် အခါ၌အား သတို့သား မိသားစုသည် မင်္ဂလာဆောင်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျန သေသပ်စွာ ပြင်ဆင် ထားသည် တွေ့ရရှုမျှမက မိမိအားလည်း အစေတော်များက “သခင်မ” တစ်ယောက်အဖြစ် ခေါ်ပြောဆက်ဆံကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အားလုံးက ကောင်းမွန်ရှိသော ဆက်ဆံကြသည့်အခါတွင် မာလာသည် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေခြင်းဖြင့် သူတို့အားလုံးကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမည် စိုးသည့်အတွက် ထိုအကြံကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပြန်

လေ၏။ ထိုနေ့ညတွင် မာလာသည် တစ်ညလုံး ငိုကြွေးလျက်ရှိရာ သတို့သားက သူ့အနီးသို့ လာသဖြင့် ငြင်းပယ်သည့်တိုင် သတို့သားကလည်း အလိုက်သိစွာပင် သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မာလာ၏ သေတ္တာများကို ဖွင့်သည့်အခါ၌ မိမိကိုင်ခဲ့သည့် ပိုးခါးစည်းကို သတို့သား ချန် မြင်လိုက်မိလျှင် မိမိ၏ဇနီး မာလာမှာ အခြားသူမဟုတ် ပေါက်ယု၏ အစေတော် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အစတွင်မူ မာလာဟူ၍ မသိသေးဘဲ မယ်မယ်၏ အစေတော်တစ်ဦးထဲက ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် ပေါက်ယု၏ အစေတော်ဖြစ်နေသည့် အခါတွင်မူကား ပေါက်ယုကို ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိသည့်အလျောက် သတို့သား ချန်သည် မာလာကို ခါတိုင်းထက်ပင် ခင်မင်ကြင်နာမှုပြကာ မိမိအား ပေါက်ယုက ပေးခဲ့သည့် ဖက်ဖူးရောင် ပိုးခါးစည်းကြိုးကို ထုတ်၍ ပြလေ၏။ ထိုအခါကျမှ မိမိ၏ ခင်ပွန်းလောင်းမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ပေါက်ယု၏ သူငယ်ချင်း ကျန်းယုဟန် ဖြစ်ကြောင်းကို မာလာ သိရလေ၏။ မိမိတို့မှာ ရှေးဖူးစာ ကံအကြောင်းဆို၍ အကြင်လင်မယား အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သဘောပေါက်သည့် အခါ၌ မာလာလည်း မိမိသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့မိ ကြောင်းကို ဖွင့်၍ဝန်ခံလေ၏။ ထိုအခါတွင် ကျန်းယုဟန် မှာလည်း မာလာ၏ သစ္စာရှိပုံကို မြင်ကာ ပို၍ အထင်ကြီး လာကာ ပို၍ ကြင်နာလာခဲ့လေရာ မာလာမှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုသော ဆန္ဒ မရှိတော့ပြီ။

အို၊ အဆွေစာဖတ်သူ။ “လောက၌ အချို့သော အဖြစ်အပျက်နှင့် အချို့သော ကိစ္စတို့သည် ကုသိုလ်ကံ အကြောင်းတရားအရ ဖြစ်လာကြသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပြီ” ဟု ဆိုကြသော်လည်း အမြှောင်မယားတို့ ၏ သားများ၊ စစ်ရှုံးသည့် တိုင်းပြည်များမှ မှူးကြီးမတ်ရာများ၊ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ရှိသေကာ ကိုယ့်မူကိုယ် မြစွာ ဆုပ်ကိုင်သူများ၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို ထိန်းသိမ်းသည့် အမျိုးသမီးများမှာမူ ကံအကြောင်းတရား ဆိုသည့် စကားလုံးကို လက်မခံ ကြချေ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် မာလာသည် တတိယ ပုရပိုက်ထဲတွင် ရေးသွင်းခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ပင်လျှင် ရှေးခေတ် စာဆိုတစ်ဦးက အောက်ပါအတိုင်း စပ်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပေ၏။

လူ့ဘဝ၌၊ သေရခြင်းသည်

ခက်ဆုံးမည်၏။

ဤလောကတွင်

ဒုက္ခဆင်းရဲ၊ အသည်းကွဲသူ

ဆီမာမင်းသမီး၊ တစ်ယောက်တည်းသာ၊

မဟုတ်ပါတည့်။

[၆၈၄ ဘီစီက ဆီမြို့ကို ဝမ်ဘုရင်က တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ဆီမင်း၏ မိဖုရားကို သိမ်းပိုက်သွား၏။ ဆီ မိဖုရား သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ခဲ့ခြင်း မပြု။ နောင်တရကာ “လင်နှစ်ယောက်ကို အလုပ်အကျွေး ပြုရသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်သည် သေဖို့သာ ကောင်းပေ၏” ဟု ပြောခဲ့၏။]

မာလာတစ်ယောက် ဘဝသစ်သို့ ရောက်သည့်အကြောင်းကို ဖော်ပြပြီးနောက် ဘဏ္ဍာတော်ကို အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ် ခံရသည့် ကျီယုဆုန် အကြောင်းကို ပြန်၍ကောက်ဦးအံ့။ ကျီယုဆုန်သည် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အရ အပြစ်မှ လွတ်လာခဲ့သော်လည်း အရာသို့ ပြန်မတက်တော့ဘဲ သာမန် လက်လုပ်လက်စား တစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်ရန် မိမိ ဇာတိသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မိမိ၏ မိသားစုများကို အလျင်ပြန်ပို့ပြီးနောက် ကျီယုဆုန်သည် အထုပ်အပိုးများကို လှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် တင်ကာ သူငယ်တော်တစ်ယောက်နှင့် ပြန်လာခဲ့ရာ နောက်ပြန်စီး ချောင်းအနီး ဉာဏ်ပွင့်လင်း သောင်ပြင်သို့ အရောက်တွင် သက်ငယ်တဲတစ်လုံးမှ ရဟန်းတစ်ပါး ထွက်လာကာ မိမိအား နှုတ်ဆက်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုရဟန်းမှာ မိမိ၏ ရောင်းရင်းဟောင်းကြီး တစ်ဦးဖြစ်သူ ချင်ရှိယင် မှန်း သိသည့်အတွက် ကျီယုဆုန်လည်း ဦးချကန်တော့လေ၏။

“အလို၊ ဘုန်းကြီး ချင်ရှိယင် ပါကလား။ အလျင်တစ်ခေါက် တွေ့ကြုံတုန်းကတော့ တပည့်တော်ကို မမှတ်မိဘူး နော်။ နောက်တော့ ဘုန်းကြီးရဲ့ ကျောင်းလဲ မီးထဲပါသွားတယ်လို့ တပည့်တော် ကြားရတယ် ဘုရား။ ခုလို ပြန်တွေ့ရတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ ဘုရား။ ဘုန်းကြီးလဲ အလျင်ကထက် တရားဘာဝနာများကို ပေါက်မြောက်နေပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ တပည့်တော်မှာတော့ ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ ကိုယ်မို့လို့ ခုလိုဘဝကို ရောက်နေရတာပေါ့ ဘုရား။”

“အလျင် တစ်ခေါက် ဒကာကြီးနဲ့ တွေ့တုန်းက ဒကာကြီးဟာ မှူးကြီးမတ်ကြီးဘဝ အဖြစ်နဲ့ တွေ့တာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့လို တောအုံ အနားမှာ နေတဲ့ ဘုန်းကြီးက သွားနှုတ်ဆက်လို့ ကောင်းပါ့မလားဗျာ။

အဲဒီတုန်းက မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒကာကြီးကို ကျုပ်အကြံဉာဏ် ပေးခဲ့ပေမယ့် ဒကာကြီး လက်မခံခဲ့ဘူးလေ။ အမှန်ကတော့ ချမ်းသာခြင်း ဆင်းရဲခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်း၊ ဆုံးရှုံးခြင်း ဆိုတာတွေဟာ ကုသိုလ်ကံအလျောက် ဖြစ်ကြရ ပေတာပဲဗျ။ ခု ကျုပ်တို့ ပြန်ပြီး တွေ့ကြရတာကတော့ အံ့ဩစရာပေပဲ။ ကျုပ် ကျောင်းထိုင်တဲ့နေရာက ဒီနဲ့ သိပ်မဝေး ပါဘူး။ စကားလေး ဘာလေး ပြောရအောင် လိုက်ခဲ့ပါလား။”

ကျီယုဆုန်သည် လိုလိုချင်ချင်ဖြင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။

လှည်းနှင့် သူငယ်တော်ကလေးလည်း နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ဘုန်းတော်ကြီးက ကျီယုဆုန်ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးကာ ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည် လာချလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြောင်းကို မေးသည့်အခါတွင် ချင်ရှီယင်က ပြုံးကာ

“ဒီလောက် ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ စိတ်ကူးပေါ်လာတာနဲ့ ရဟန်းဘောင်ကို ကူးလိုက်တာပါပဲ။ ဒကာကြီးကတော့ မင်းပါးစိုးခွင်နဲ့ နီးစပ်သူ ဖြစ်လေတော့ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်ချမ်းသာမှာ ပျော်မွေ့နေတဲ့ ပေါက်ယုဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် အကြောင်းများ မသိဘူးလား။”

“သိပါတယ်ဘုရား။ မကြာခင်တုန်းကတော့ အဲဒီသူငယ်ကလေးလဲ သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်သွားတယ်လို့ ကြားရပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ သူ့ကို မကြာခဏ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သာသနာ့ဘောင်ကို ကူးလိမ့်မယ်လို့ တပည့်တော်ဖြင့် ထင်ကို မထင်မိဘူး ဘုရား”

“အင်း၊ ဒကာကြီး အတွက်မှားသွား ပေတာကိုး၊ ကျုပ်ကတော့ သူ ထူးထူးဆန်းဆန်း မွေးတဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိတယ်လေ။ ဟိုတုန်းက ကျုပ်တို့ မြို့ကလေးမှာ နေတုန်းက ဒကာကြီးနဲ့ ကျုပ် အိမ်ရှေ့ဝင်းပေါက်မှာ စကားပြောနေကြတုန်းက သူ့ကို ကျုပ်မြင်လိုက်ဖူးတယ်လေ”

ကျီယုဆုန်မှာ အံ့အားသင့်လျက်

“ဟုတ်ပါ့မလား ဘုရား။ အဲဒီတုန်းက တပည့်တော်တို့ နေတဲ့ မြို့ကလေးနဲ့ ရွှေမြို့တော်နဲ့ ဆိုတာ အဝေးကြီးကပဲ”

“သူ့ကို ရုပ်ခန္ဓာအနေနဲ့ မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ နမ်ခန္ဓာ အနေနဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးတာ”

“ဒါဖြင့်ယင် ခုကော ဘယ်ကိုများ ရောက်နေသလဲ ဘုရား”

“ပေါက်ယု ဆိုတဲ့ စကား အဓိပ္ပာယ်က “တန်ခိုးရှိသော ကျောက်စိမ်း” လို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်ဗျ။ ယွန်းစံအိမ်ကြီးနဲ့ နိန်စံအိမ်ကြီးကို ဘုရင့်တပ်မတော်သားများက ရှာဖွေခြင်း မပြုမီ ပေါက်ကြည်နဲ့ ထိုက်ယုတို့ ကွဲကာနီးမှာ အဲဒီ သူငယ်ကလေး ပေါက်ယုရဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ ပျောက်သွားခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒီ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ ဒုက္ခသုက္ခတွေ ဝေးရာက နေပြီး သူ့နေရာဟောင်းကို ပြန်လည်ပေါင်းစည်းဖို့အတွက် လူလောကကြီးက ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အလျင်တုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တွေဟာ ပြတ်တောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ရုပ်နဲ့ နာမ်ဟာ ပြန်ပြီး ပေါင်းစည်း သွားခဲ့တယ်။

“ဒီနောက်မှာ စာပြန်ပွဲကို ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့တယ်။ သားကောင်း တစ်ယောက်ကို ရခဲ့တယ်။ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ကျောက်စိမ်းတုံးရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် ရခဲ့တာတွေပဲဗျ။ ဒါတွေကို ထောက်ယင် ကျောက်စိမ်းတုံးဟာ သာမန်အညတရ ကျောက်စိမ်းတုံး မဟုတ်ဘဲ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။

“ဒီ မနောမယိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံးကို အရဟတ္တဖိုလ် ရနေတာ သိတဲ့ ရဟန်းနဲ့ မဂ်ဖိုလ် ဆိုက်တဲ့ တာအို ရဟန်း တစ်ပါးတို့က လူ့ပြည်ကို ဆောင်ကျဉ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။

“ခု ဒီကျောက်စိမ်းတုံး လူ့ပြည်မှာနေရမဲ့ သက်တမ်းဟာ ကုန်ပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို မူရင်း နေရာကို ပြန်ယူသွားကြပြီဗျ။ အဲဒါဟာ ဒကာကြီး ပြောတဲ့ ပေါက်ယု ဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ”

ကျီယုဆုန်သည် ဘုန်းကြီးပြောသည့် စကားများကို ကောင်းစွာ နားမလည်သည့်တိုင် တအံ့တဩဖြင့် နားထောင် နေမိ၏။

“ဪ ဒီလိုလား ဘုရား။ တပည့်တော်အဖို့တော့ အသိ ခက်ခဲနက်နဲလှပါတယ် ဘုရား။ ဒါပေမယ့် မေးပါရစေဦး ဘုရား။ ပေါက်ယုဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးဟာ သုဂတိဘုံက လာတာ မှန်ပါလျက်နဲ့ လူ့ပြည်ရောက်လာပြီး ခုလို အကျွတ်တရား မရခင်မှာ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဒီလောက် အရောတဝင် နေရပါသလဲ ဘုရား”

“အိမ်း ဒကာကြီးတို့ အဖို့တော့ နားလည်ဖို့ ခက်ကောင်းခက်ပေ မပေါ့လေ။ မာယာဒေဝီ နတ်သမီးရဲ့ သုဂတိဘုံဟာ သစ္စာဉာဏ် ထွန်းကားရာ ဖြစ်ပေတယ်။ တကလေး ပေါက်ယုဟာ အဲဒီမှာ ပုရပိုက်ကို နှစ်ကြိမ် ကြည့်ခဲ့ပြီး အစနဲ့ အဆုံးကို သိမြင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ လူ့ပြည်ကို ရောက်လာတဲ့အခါမှာလဲ ဉာဏ်အလင်း မရဘဲ နေပါတော့မလား။ နတ်ဆေး

ဟာ သူ့နဂို ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဆောင်သွားတဲ့ အခါကျတော့ မနောမယိဒ္ဓိ ကျောက်စိမ်းတုံးဟာလဲ သူ့နဂို ပုံသဏ္ဌာန် အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီး လောကကြီးက ထွက်သွားပေတော့တာပေါ့”

ကျီယုဆုန်သည် သူပြောသည့် စကားများကို ကောင်းစွာ နားမလည်သေးချေ။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စမှာ ဂန္ဓာရီ ပညာရပ်များနှင့် သက်ဆိုင်သည်ဟု ထင်သဖြင့် နောက်ထပ်မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ချေ။

“ဘုန်းကြီးက ပေါက်ယုဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြီးပါပြီဘုရား။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်တို့ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ တခြား သမီးကညာတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်ဘုရား။ သူတို့အထဲမှာ မြောက်နန်းမတော် အမြောက်ခံ ရတဲ့ သူငယ်မကလေးကလွဲယင် အခြားသော သူငယ်မ ကလေးများဟာ ဘာကြောင့် ခုလို မထင်မရှားနဲ့ အဆုံးသတ်သွား ရတာပါလဲ ဘုရား”

“အင်း ဒကာကြီးကိုတော့ နားလည်အောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရပေတော့မှာပဲဗျ။ ဒကာကြီးတို့ ဆွေမျိုးစု ထဲက သမီးကညာများ အားလုံးဟာ ရမ္မက်တဏှာတို့ရဲ့ နိုင်ငံက လာသူများ ဖြစ်ကြပေတယ်။ သူတို့ဟာ သံသရာ အဆက်ဆက်မှာ တဏှာရမ္မက် အလိုကို လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့မှာ မေတ္တာရယ် လို့တောင် မရှိခဲ့ဘူး။ သူတို့ရဲ့ တဏှာပေမကို မေတ္တာလို့ ထင်နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ကျွတ်တမ်း မဝင်နိုင်ကြသေးဘူး။ ရှေးရာဇဝင် ထဲမှာပါတဲ့ အင်မတန်ချောတဲ့ နာမည်ကြီးတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ စုရေရေလို မိန်းမတွေဟာ ဘယ်မျှလောက် တဏှာပေမ ညွှန်ထဲမှာ နစ်ခဲ့ပေမယ့် ခပ်သိမ်းကုန်သော ဝေနေယျတို့ အပေါ်မှာ မေတ္တာတရား ကြီးမားစွာ ထားနိုင်လာခဲ့တဲ့ အခါမှာ ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီး ထေရီတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ အင်မတန် စာပေကျမ်းဂန်ကို တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာရှိတွေ အဖြစ်တဲ့ ဟုန်ယုတို့၊ ဆုမာချိန်းတို့ကျတော့ ဘယ်မျှပင် စာပေကျမ်းဂန် တရားသဘောတွေကို သိစေကာမူ မေတ္တာကျင့်စဉ်ကို မကျင့်နိုင်တဲ့ အခါကျတော့ ကျွတ်တမ်း မဝင်နိုင်ကြဘဲ သံသရာမှာ ပြန်လည်နေကြရတယ်။ တဏှာပေမရဲ့ ပိုက်ကွန်ထဲကို ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် ဘယ်သူမှ အဆုံးသတ် မကောင်းနိုင်ကြပေဘူး ဒကာကြီး”

ကျီယုဆုန်သည် မုတ်ဆိတ်တို့ကို ပွတ်သပ်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“နောက်မေးခွန်း တစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ် ဘုရား။ ယွန်းစံအိမ်ကြီးနဲ့ နိန်စံအိမ်ကြီး တို့ဟာ အလျင်ကလိုပဲ တန်ခိုး ဩဇာ အရှိန်အဝါ ကြီးတဲ့ အဆင့်ကို ပြန်ရောက်ပါဦးမလား ဘုရား”

“စိတ်စေတနာကောင်းသူတို့သည် ကောင်းစား၍ စိတ်ရင်း

ယုတ်ညံ့သူတို့သည် ပျက်စီးကြရ၏ ဆိုတဲ့ တရားဟာ လောကနိယာမ တရားကြီး ဖြစ်တယ်ဗျ။ အဲဒီစံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်မှာရှိတဲ့ လူတွေအနက် စိတ်စေတနာ ပြည့်သူတွေဟာ ကုသိုလ်တရားတို့ကို ပွားများလျက်ရှိပြီး စိတ်ယုတ်ညံ့သူတွေကတော့ သူတို့ မကောင်းမှုတွေအတွက် နောင်တ သံဝေဂ ဖြစ်နေကြရတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီစံအိမ်ကြီး နှစ်အိမ်မှာ သင်္ဇင်နဲ့ ခွာညိုတွေဟာ ပြန်လည်ပွင့်လန်းပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးတက် ပေါ်လွင်မယ်ဗျ”

[လန်း သို့မဟုတ် ကျီလန်မှာ သင်္ဇင်- သစ်ခွ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ထွက်သည်။]

ကျီယုဆုန်သည် ခေါင်းကိုင့်၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် ရယ်လိုက်၏။

“နားလည်ပါပြီဘုရား။ သူတို့အထဲမှာ လန်ပါတဲ့ ကျီလန်အမည်နဲ့ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ရှိပါတယ်ဘုရား။ သူက ဘုရင့်စာပြန်ပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးရဲ့ နိမိတ်ဖတ်ချက်ဟာ မှန်တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါပြီ ဘုရား၊ ခု အဲဒီစံအိမ်ကြီးမှာ သင်္ဇင်နဲ့ ခွာညိုတို့ဟာ ပွင့်လန်းလိမ့်မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ ပေါက်ယုမှာ သားကလေးဟာ ကြီးမြင့်ပြီး များကြီးမတ်ရာ ဖြစ်လာဦးမယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ ဘုရား။”

“အင်း၊ ဒါကတော့ အနာဂတ်ကိစ္စပဲလေ။ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ပေဘူးဗျ” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ပြုံး၍ မိန့်၏။

ကျီယုဆုန်မှာ မေးခွန်းတွေ မေးစရာ ရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဖြေဆိုလိုဟန် မပြတော့ဘဲ ကျောင်းသားကလေးများကို စားသောက်ဖွယ်များ အပြင်ခိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ စားသောက်ပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးသည် နောက်ထပ်မေးခွန်းများ မေးမည်စိုးသည့်အတွက် ကျီယုဆုန်ကို ကျောင်းဆောင် တစ်နေရာတွင် နားနေ အိပ်စက်ရန် ပြလေ၏။

“ကျုပ်ကတော့ လောကီကိစ္စ ကလေးတွေ ရှိသေးလို့ မနားနိုင်သေးဘူးဗျ”

“ဘုန်းကြီးမှာ လောကီကိစ္စရယ်လို့ ရှိသေးလို့လားဘုရား။ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ လောကီစွန့်ပြီး တရားဘာဝနာကိုပဲ အားထုတ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား ဘုရား။”

“အင်း၊ ကျုပ် သားရေး သမီးရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ

ကိစ္စကလေးတွေ ဆိုပါတော့ဗျာ”

“တပည့်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါပြီ ဘုရား”

“ဒကာကြီး မေ့သွားပြီ ထင်တယ်။ ကျုပ်သမီးငယ် ယဉ်လင်းဟာ ကလေးဘဝတုန်းက ဒုက္ခကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် လေ။ သမီးကလေးဟာ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက် လာတဲ့အခါလဲ တရားတစ်ဘောင် ကိစ္စဖြစ်လို့ ဒကာကြီး ခုံမင်းအဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်တဲ့ ရုံးတော်ကို ရောက်လာခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ နောက်တော့ ဆွေ့ ဆွေ့မျိုးစုထဲက သူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းပါပြီး ခုဆိုယင် မီးဖွားပြီးလို့ ဆုံးခါနီးဆဲဆဲ အခြေမှာ ရောက်နေတယ်ဗျ။ ဆွေ့ ဆွေ့မျိုးစု အတွက် သားတစ်ယောက်တော့ ထားရစ်ခဲ့တယ်။ သူလဲ ကျွတ်တမ်းဝင်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ နာမ်ခန္ဓာကို လမ်းညွှန်ဖို့ ကျုပ်သွားရဦးမယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ကြွသွားလေ၏။

ကျိယုဆုန်သည် နောက်ပြန်စီးချောင်း၊ ဉာဏ်ပွင့်လင်းသော သောင်ပြင်အနီးရှိ သက်ငယ်ကျောင်းကလေး၌ အိပ်ပျော်လျက်ရှိစဉ် ချင်ရှိယင်သည် ယဉ်လင်းအား သုဂတိဘုံသို့ သွားရန်အတွက် လမ်းညွှန်လျက် ရှိ၏။ မာယာဒေဝီ နတ်သမီး၏ ဘုံအဝင် မုခ်ဦးအဝသို့ ရောက်သည်တွင် မိမိထံသို့ ဈာန်ဖြင့် ကြွလာသော မထေရ်နှစ်ပါးကို တွေ့ရလေ၏။

“ကိုယ်တော်တို့ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘုရား။ ခုတော့ သူတို့အားလုံးရဲ့ တဏှာပေမ အနှောင်အဖွဲ့တွေ ကိုယ်တော်တို့ ဖြတ်တောက်ပေး ခဲ့ပါပြီ ဘုရား”

“လုံးလုံးလျားလျားတော့ မပြီးသေးဘူးဗျ။ ခုတော့ မိုက်မဲလှတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကို ကျုပ်တို့ ပြန်ယူလာခဲ့ကြပြီ။ ခု အဲဒီကျောက်စိမ်းတုံးကို သူနဂိုမူရင်း နေရာမှာ ပြန်ထားဖို့ကိစ္စ ကျန်သေးတယ်။ ပြီးတော့ လူ့ပြည်မှာ သူဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို မှတ်တမ်းတင်ဖို့ ကျန်သေးတယ်။ ဒါမှ နောက် သူ့ကို လူ့ပြည်ကို ပြန်ပြီး သံသရာ မလည်တော့မှာ”

ချင်ရှိယင်သည် သူတို့ကို ကန်တော့နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ရာ ရဟန္တာနှစ်ပါး တို့သည်လည်း ကျောက်စိမ်းတုံးကို ကောင်းကင်စောင့် နတ်သမီး နုဝါ ထားခဲ့ရာ နေရာဟောင်း ဖြစ်သည့် မေတ္တာတောင်ရိုး၊ အသူရာချောက် အနီးတွင် ပြန်ထားခဲ့ကာ မိမိ လိုရာ ခရီး အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

မှန်ပေ၏။ လူ့လောကကြီးနှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိသည့် ပုရပိုက်တို့သည် လူ့လောကကြီးနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိသော အကြောင်းအရာတို့ကို မှတ်သားကြပေ၏။

ဘဝနှစ်ခုတွင် ကျင်လည်ခဲ့သည့် သူသည်လည်း သူနဂိုဘဝသို့

ပြန်ရောက်ပေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မထေရ်သည် အသူရာချောက် အနီးသို့ ကြွလာခဲ့သည်တွင် ကောင်းကင်ကြီး ပြင်ဆင်ရာတွင် အသုံး မပြုဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကျောက်တုံးကို နဂိုအတိုင်း တွေ့ရပြန်လေ၏။ ကျောက်တုံးတွင် ရေးထိုးထားသည့် ကမ္မည်းစာများကို နောက်ထပ် တွေ့ရလေ၏။

ရဟန္တာသည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်၍ ဤသို့ ဆို၏။

“ဤကျောက်တုံး၏ အဖြစ်အပျက်ကို ငါ ပထမ ဖတ်ခဲ့ရစဉ်က ထိုအကြောင်းတို့ကို လူ့ပြည်မှ လူများ ဖတ်ရှု နေရလျှင် ကောင်းလေစွဟု ငါ အကြံရခဲ့၏။ ထိုစဉ် ထိုကျောက်တုံး လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် တို့သည် များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ယခု နောက်ထပ် ရေးသားခဲ့သည်ကို ငါမသိ။ ကျောက်တုံးသည် လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်လာသည့်အခါတွင် အရောင်အဝါ ထွန်းပြောင်လာကာ သစ္စာတရားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ဟန် တူပေ၏။

“နောင်နှစ်ကာလ ရှည်ကြာသည့်အခါတွင် ထိုကမ္မည်းစာတို့သည် ကာလတိုက်စားမှုကြောင့် မှုန်ဝါးသော်လည်း ဖြစ်ရာ၏။ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရာတွင်လည်း လွဲမှားနိုင်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကမ္မည်းစာတို့ကို ငါပြန်၍ ရေးထိုးကာ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဝေငှဖတ်ခိုင်းစေလျှင် သင့်ပါအံ့ဟု ငါထင်၏။ ထိုအခါတွင် လူတို့သည် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကိစ္စ တို့ကိုသာမက အမှားအမှန်တို့ကိုလည်း ဝေဖန်ပိုင်းခြား နိုင်ရာ၏။ ထိုအခါ၌ လောကီကို ငြီးငွေ့နေသူတို့သည် သစ္စာတရားကို ရှာဖွေနိုင်ရာ၏။”

ဤသို့တွေးကာ မထေရ်သည် ကမ္မည်းစာကို ကူးကာ ကိုယ်ရံသင်္ကန်းတွင် ထိုးလျက် ထိုကမ္မည်းစာကို ပေးရန် လူကို လိုက်ရှာ၏။ သို့ရာတွင် မိမိတွေ့သမျှ လူတို့သည် ကြီးပွားချမ်းသာရာကို ရှာကြံလျက်ရှိခြင်း၊ စားဝတ်နေရေး ကိစ္စများကို လုံးပမ်းလျက် ရှိခြင်းတို့ကြောင့် ကျောက်တုံး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မည်သူမျှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ကြကုန်။

သို့ဖြင့် ကမ္မည်းစာကိုပေးရန် လူကို လိုက်ရှာရာ နောက်ပြန် စီးချောင်း၊ ဉာဏ်ပွင့်လင်း သောင်ပြင်အနီးရှိ သက်ငယ် ကျောင်းကလေး တစ်ဆောင်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်တွင် သူ့အားပေးလျှင် သင့်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူကို နှိုးကြည့်၏။ သို့ရာတွင် နှိုး၍ မရချေ။ ဤတွင် မထေရ်သည် ထိုလူကို လှုပ်နှိုးရာ ထိုသူသည် မျက်လုံးကိုပွတ်၍ ထထိုင်ပြီးလျှင် ထိုကမ္မည်းစာများကို ဖတ်လေ၏။

“မှန်ပါ။ ဒီအကြောင်းတွေကို တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ မြင်လိုက်ရပါတယ် ဘုရား။ အရှင် ကူးယူလာတဲ့ အဖြစ် သနစ်တွေဟာ အမှန်တွေချည်းပါ ဘုရား။”

“ဒီအဖြစ်အပျက်ကို နိဂုံးချုပ်ဖို့အတွက် ဘယ်သူ့ဆီကို ပေးရမယ်ဆိုတာ တပည့်တော် လျှောက်ပါ့မယ် ဘုရား။”

မထေရ်က မည်သူ့ထံ ပေးရမည်နည်းဟု မေးလေ၏။

“ဒီနှစ်၊ ဒီလ၊ ဒီရက်၊ ဒီအချိန်ထိအောင် စောင့်တော်မူပါ ဘုရား။ အဲဒီအချိန် ရောက်လျှင် ခန်းဆောင်နီ ရိပ်သာလို့ အမည် ပေးထားတဲ့ နေရာကို ကြွပါဘုရား။”

“အဲ့ဒီမှာ စာရေးဆရာ ဇောင်ဇူချင်း ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ပါလိမ့်မယ် ဘုရား။ ကျီယုဆုန် ဆီက လာတယ်လို့ပြောပြီး သူ့ကို အရှင်လိုရာ ခိုင်းတော်မူပါ ဘုရား။ ပြီးမြောက်ပါလိမ့်မယ်” ဟုဆိုကာ ကျီယုဆုန် ပြန်၍ အိပ်လေ၏။

မထေရ်သည် ကျီယုဆုန်၏ စကားကိုကြားပြီးနောက် ကပ်ကမ္ဘာများစွာ ကြာသည့်တိုင် စောင့်ကာ သူပြောသည့် နှစ်၊ သူပြောသည့် လ၊ သူပြောသည့် ရက်၊ သူပြောသည့် အချိန်သို့ ရောက်လျှင် သူပြောသည့် ခန်းဆောင်နီ ရိပ်သာ ဟု အမည်တပ်ထားသည့် နေရာသို့လာခဲ့ရာ ရှေးရာဇဝင်ကျမ်းတစ်စောင်ကို ဖတ်နေသော ဇောင်ဇူချင်း ဆိုသူကို တွေ့ရလေ၏။

မထေရ်သည် ကျီယုဆုန် ပြောသည့်အတိုင်း ပြောကာ “ကျောက်တုံး၏ အထုပ္ပတ္တိ” ကမ္ပည်းစာကို ပေးလေ၏။

ဇောင်ဇူချင်းက ရယ်လျက်

“ဧကန္တ ကျီယုဆုန်နဲ့ တူတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

[ကျီယုဆုန်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ လူပြိန်း စကားဖြင့် ရေးထားသည့် ဝတ္ထုဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်၏။]

“ဒကာ အဘယ်ကြောင့် သိသနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် သူ့အစား ဒကာက ရေးသားဖြန့်ဝေလိုသနည်း”

ဇောင်ဇူချင်းက ရယ်လျက်

“အရှင့်အား ဘဒ္ဒန္တသုညတဟု ခေါ်သည်မှာ မှန်လေစွ။ အရှင်သည်

လောကီအကြောင်းကို သိရာတွင် သုည မျှသာ တကား။ ဤဝတ္ထုသည် လူပြိန်းတို့ ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည့်အလျောက် ယုတ္တိလည်းရှိ၊ အမှားအယွင်းလည်းနည်း ဆိုပါက ထိုစာကို အရက်ချိုနှင့် အစာကို စားရင်း အပျင်းဖြေ ဖတ်ကောင်းဖတ်ကြ ပါလိမ့်မည်။

“သို့မဟုတ်လျှင်လည်း မိုးကြီးသည်းစွာရွာသဖြင့် အပြင်သို့မထွက် နိုင်သည့်အခါတွင် အထီးကျန်အဖြစ်ကို ဖြေဖျောက်သည့် အနေဖြင့် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် မှန်အိမ်မီးရောင်ဖြင့် ဖတ်ကောင်းဖတ်ကြ ပါလိမ့်မည်။

“သို့ရာတွင် ကျမ်းတတ်စာတတ်၊ စာရှင်ပညာရှင် အရေးတကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကမူ ထိုစာကို ဖတ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ”

ထိုအခါတွင် ဘဒ္ဒန္တသုညတသည် ပြုံးလျက် ကမ္မည်းစာပါသည့် ပုရပိုက်ကိုပေးပြီးနောက်

“ဟယ် အသင်လူသား၊ ထိုကမ္မည်းစာပါ အကြောင်းအရာတို့ကို ပေးပို့သူ ကျွန်ုပ်၊ စာရေးသူ အသင်နှင့် စာဖတ် ပရိသတ်တို့သည်လည်း မသိနိုင်ကုန်။ ဤအရာသည် ဘာမျှမဟုတ်၊ စာဖတ်သူတို့ အပျင်းပြေစေရန် ပျော်တော်ဆက်သည့် စာမျှသာ ဖြစ်ချေ၏”

နောင်တွင် ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးကြသည့် အခါ၌ စာဖတ်သူ တစ်ယောက်က စာရေးဆရာ၏ ဆိုလိုချက်ကို အောက်ပါ လင်္ကာတိုကလေးဖြင့် နိဂုံးချုပ် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အချစ်အလွမ်း၊ ဝတ္ထုဆန်းကို
စိတ်မှန်းဖြင့်သာ၊ ငါရေးပါ၏။
သူငါဘဝ၊ အိပ်မက်မျှတည့်။
ဘဝတစ်သက်၊ ထိုအိပ်မက်၌
တစ်ဘက်သား၏၊ မိုက်မှားမှုကို
ပြစ်မဆိုအပ်၊ ငါယူမှတ်၏။

[←1]

အေ့မှာ ‘ချစ်’ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်ပြီး ‘အား’မှာ နှစ်ဟု
အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်။